

Nhất Phẩm Phong Lưu

Contents

Nhất Phẩm Phong Lưu	8
1. Chương 1: Con Lừa Ngốc Đặc Biệt	9
2. Chương 2: Lái Xe Xe Cứu Thương	12
3. Chương 3: Tai Nạn Xe Cộ	14
4. Chương 4: Cô Gái Có Bím Tóc Đuôi Ngựa	16
5. Chương 5: Chuyện Cũ	20
6. Chương 6: Mạt Pháp Tả Đạo Lục	22
7. Chương 7: Trình Thám	25
8. Chương 8: Lái Xe Gây Tai Nạn Và Nhân Chứng	28
9. Chương 9: Chàng Thanh Niên, Nên Đổi Công Việc Đi	32
10. Chương 10: Biệt Thự Công Viên Sâm Lâm	35
11. Chương 11: Gõ Tâm Linh	39
12. Chương 12: Pháp Lữ Tài	42
13. Chương 13: Cam Lam	45
14. Chương 14: Tin Tức	50
15. Chương 15: Phỏng Vấn	53
16. Chương 16: Ký Hợp Đồng	57
17. Chương 17: Vụ Đầu Tiên	59
18. Chương 18: Nhóm Người Thanh Niên	63
19. Chương 19: Bùa Âm Dương Tụ Khí	66
20. Chương 20: Tôi Ném Bọn Trẻ Đó Ra Giếng Rồi	70
21. Chương 21: Trình Thám Đơn Giản	74
22. Chương 22: Mê Giải Mã Bức Tranh	77
23. Chương 23: Tôi Muốn Đi Cùng Cậu	81
24. Chương 24: Giờ Gặp Ma Quỷ	85
25. Chương 25: Nhà Giàu Có Ân Oán	92
26. Chương 26: Chỉ Lấy Ba Trăm	99
27. Chương 27: Dọa Sợ	102
28. Chương 28: Biến Cố Tái Diễn	106
29. Chương 29: Đánh Cược	109
30. Chương 30: Tôi Là Hoàng Hà	112
31. Chương 31: Âm Mưu Và Phản Bội	115
32. Chương 32: Ba Mươi Vạn	118
33. Chương 33: Điểm Huyết	122
34. Chương 34: Cám Ơn Anh!	126
35. Chương 35: Bắt Đầu	129
36. Chương 36: Công Ty Làm Vườn Tam Diệp	133
37. Chương 37: Người Cha	137
38. Chương 38: Xe Cũ Màu Trắng	140
39. Chương 39: Những Vị Khách Từ Tam Giác Đen	143
40. Chương 40: Đại Khủng Bốc Xé Áo Khoác Tao Nhã	147
41. Chương 41: Đồng Hồn Độn	150

42. Chương 42: Sâu Độc	154
43. Chương 43: Toàn Bộ Đều Chết Hết?	157
44. Chương 44: Bảo Vệ	160
45. Chương 45: Thời Kỳ Đặc Biệt, Đối Đãi Đặc Biệt	163
46. Chương 46: Tình Huống Đột Phát	166
47. Chương 47: Nhân Quả	169
48. Chương 48: Trên Đỉnh Cao Ốc	173
49. Chương 49: 18 Tầng	176
50. Chương 50: Hành Động Bắt Đầu	180
51. Chương 51: Tâm Tư Của Đồ Tiểu Âm	183
52. Chương 52: Anh Hùng Cái Thế	185
53. Chương 53: Thời Khắc Cuối Cùng	190
54. Chương 54: Nhân Quả Giải Quyết, Hiểu Rõ Ý Niệm Trong Đầu	192
55. Chương 55: Tổ Điều Tra	196
56. Chương 56: Ăn Nôn Ra.	199
57. Chương 57: Thế Giới Mới Mỹ Lệ.	202
58. Chương 58: Tên Phản Đồ Mắt To, Mày Rậm.	205
59. Chương 59: Hiệu Ứng Video Mang Đến	209
60. Chương 60: Già Rồi Mà Còn Khôn Ba Năm Đại 1 Giờ	212
61. Chương 61: Không Cẩn Thận Thành Thần Côn	216
62. Chương 62: Tự Có Dự Tính	220
63. Chương 63: Ngọc Bội Hình Cán Chương	224
64. Chương 64: Lấy Một Để Một	228
65. Chương 65: Gột Rửa Bụi Trần	231
66. Chương 66: Quả Nhiên Thần Kỳ	234
67. Chương 67: Làm Việc Thế Này Là Sở Trường Của Ta	239
68. Chương 68: Lốc Xoáy	243
69. Chương 69: Mạc Sầu	246
70. Chương 70: Phạt Người Ba Ngày Không Được Nói.	250
71. Chương 71: Ngưng Kết Tâm Nhân	254
72. Chương 72: Mục Tiêu Cuối Cùng	258
73. Chương 73: Biển Vàng Dày Đặc	260
74. Chương 74: Mai Tam Đỉnh	263
75. Chương 75: Tâm Tư Rung Động	266
76. Chương 76: Ngẫu Nhiên Gặp - Phôi Kiếm Trời Sinh!	270
77. Chương 77: Tranh Trong Tranh	276
78. Chương 78: Áo Thuật	279
79. Chương 79: Sao Phải Thiệt Vây?	283
80. Chương 80: Người Già Thành Tinh	286
81. Chương 81: Cô	291
82. Chương 82: Cắt Tóc	295
83. Chương 83: Ba Tuổi Học Người Lớn, Bảy Tuổi Học Người Già	299
84. Chương 84: Đánh Bài	306
85. Chương 85: Thắng Tiền Mua Đồ Cưới	309
86. Chương 86: Quái Vật?	313
87. Chương 87: Bệnh Quái Ác	316
88. Chương 88: Bảy Phần Năm Chắc	318
89. Chương 89: Trương Hiệp Lâm Và Căn Nhà Hoang - Con Ma Nghiện Xem Tv	321
90. Chương 90: Lễ Vật	328
91. Chương 91: Gần Mục Thì Đen.	332
92. Chương 92: Xin Chào Đại Sư!	336
93. Chương 93: Đại Sư Tái Kiến	340
94. Chương 94: Ông Chủ Mới Và Cô Trợ Lý	344
95. Chương 95: Việc Ngoài Ý Muốn	347

96. Chương 96: Mộ Phần Công Chúa	351
97. Chương 97: Ngã Dục Phong Cuồng.	354
98. Chương 98: Tin Vui Sơn Cước	358
99. Chương 99: Khuê Nữ Cửa Long Vương	361
100. Chương 100: Xung Đột Ngoài Ý Muốn	365
101. Chương 101: Biến Chuyển Bất Ngờ	369
102. Chương 102: Chủ Nhân Thực Sự	372
103. Chương 103: Phe Cánh	374
104. Chương 104: Quan Tâm Sẽ Bị Loạn Và Thờ Ỗ	377
105. Chương 105: Thôn Tây	380
106. Chương 106: Bóng Đêm Thâm Trầm	383
107. Chương 107: Thiếu Niên Bị Đóng Đinh Ổ Trên Tường	386
108. Chương 108: Chút Kiêu Ngạo Hèn Mọn	392
109. Chương 109: Lời Mời Của Triệu Việt	398
110. Chương 110: Ngựa Chết Mà Làm Như Ngựa Sống	403
111. Chương 111: Tôi Tặng Nó Cho Anh Sao?	406
112. Chương 112: Ngọn Nguồn	410
113. Chương 113: Hậu Quả Của Việc Làm Bậy	413
114. Chương 114: Chú Mã	417
115. Chương 115: Hoài Nghi	421
116. Chương 116: Tang Lễ Diên Cuồng	424
117. Chương 117: Người Chứng Kiến Tang Lễ	427
118. Chương 118: Cô Thân Phó Hiếm	431
119. Chương 119: Mộng Má Lúm Đồng Tiền.	434
120. Chương 120: Quán Quanh Cả Đời	437
121. Chương 121: Bữa Tối	441
122. Chương 122: Đồ Háo Sắc	444
123. Chương 123: Cô Gái Không Chân	447
124. Chương 123: Cô Gái Không Chân (2)	450
125. Chương 124: Phiến Đá Trong Hồ Nước	453
126. Chương 125: Họ Vương Mua Hàng Lậu	457
127. Chương 126: Nửa Công Nửa Tư	461
128. Chương 127: Cấu Kiện Kim Loại	466
129. Chương 128: Nhân Họa	470
130. Chương 129: Tình Cờ Gặp Gỡ	474
131. Chương 130: Hợp Tác	478
132. Chương 131: Dấu Vết Rõ Ràng	482
133. Chương 132: Ít Nhất Hẳn Không Biết Để Con	486
134. Chương 133: Công Nhân Siêng Năng	490
135. Chương 134: Đã Lâu Không Gặp	493
136. Chương 135: Bao Vây Trong Màn Đêm	498
137. Chương 136: Sách Đơn	502
138. Chương 137: Chì Chơi Trò Quyến Rũ	506
139. Chương 138: Đáp Án	510
140. Chương 139: Cô Gái Không Lớn Được	514
141. Chương 140: 10 Năm Tụng Kinh	518
142. Chương 141: Mười Lăm Năm Chờ Đợi - Chết Yếu!	523
143. Chương 142: Quan Mới Nhậm Chức Phải Lấy Uy	531
144. Chương 143: Hủy Hợp Đồng	535
145. Chương 144: Chuyện Này Không Theo Hẳn Được	538
146. Chương 145: Có Hẹn Trước Không?	541
147. Chương 146: Anh Nhận Nhầm Người Rồi	545
148. Chương 147: Tôn Minh Viễn - Ba Đặc Điểm	549
149. Chương 148: Bát Khố	555

150. Chương 149: Mạc Ngôn – Người Vợ Vết Tài Sản	558
151. Chương 150: Thu Hoạch Ngoài Tưởng Tượng	562
152. Chương 151: Cuộc Gặp Bất Ngờ Trong Núi.	565
153. Chương 152 : Gia Thế.	569
154. Chương 153: Ngộ Đạo - Khuyên Dạy.	573
155. Chương 154: Ác Nhân Có Ác Nhân Trị	580
156. Chương 155: Vốn Dĩ Là Một Tiểu Cầm	583
157. Chương 156: Vân La	587
158. Chương 157: Truyền Bí Quyết	590
159. Chương 158: Vĩnh Viễn Không Quay Đầu Trở Lại	593
160. Chương 158-2: Cảnh Xuân Vô Tận	596
161. Chương 159: Là Ai Cởi Quần Áo Của Tôi?	599
162. Chương 160: Trận Thành	603
163. Chương 161: Minh Viên	606
164. Chương 162: Ngẫu Nhiên Gặp Cừu Vân Tình.	609
165. Chương 163: Điều Tra	613
166. Chương 164: Triệu Tập	617
167. Chương 165: Tình Hình Dịch Bệnh	621
168. Chương 166: Giáo Dục Gia Đình	625
169. Chương 167: Đến Nhà Xin Giúp Đỡ	629
170. Chương 168: Chuyển Biến Đột Ngột	633
171. Chương 169: Tiếng Súng	637
172. Chương 170: Trúng Đạn	641
173. Chương 171: Virus Ẩn Hình	645
174. Chương 172: Tâm Huyết Dâng Trào	650
175. Chương 173: Chỉ Biết Nói, Không Biết Làm	653
176. Chương 174: Lẻn Vào Khu Vực Màu Đỏ	658
177. Chương 175: Không Đánh Không Chịu Hợp Tác	661
178. Chương 176: Lần Đầu Tiên Suy Giảm	665
179. Chương 177: Anh Hùng Cứu Mạng	669
180. Chương 178: Tại Sao Lại Có Sự Khác Thường Đó?	677
181. Chương 179: Ngón Tay Có Ma Lực	680
182. Chương 180: Người Thầy Thuốc Cao Tay	684
183. Chương 181: Cảm Tạ Trời Đất	688
184. Chương 182: Ám Sát	692
185. Chương 183: Hồi Hộp	696
186. Chương 184: Đào Thoát	700
187. Chương 185: Bày Tổ Thái Độ	703
188. Chương 186: Trị Liệu	707
189. Chương 187: Hậu Quả	710
190. Chương 187-2: Về Nhà	713
191. Chương 188: Ngũ Sắc.	717
192. Chương 188-2: Bút Tích Của Ông Chú.	721
193. Chương 189: Đại Chân Đài	725
194. Chương 189-2: Tiệc Rượu	728
195. Chương 190: Quấy Rầy	732
196. Chương 191: Khiêu Khích	735
197. Chương 192: Thẻ Kim Cương	739
198. Chương 193: Chắt Nước Quỷ Dị	742
199. Chương 194: Làm Gì Có Vấn Đề	745
200. Chương 195: Hóa Ra Là Cao Nhân	748
201. Chương 196: Sự Khó Xử Của Tô Cận	751
202. Chương 197 + 198: Không Cần Phải Giả Thần Giả Quỷ.	755
203. Chương 199: Đêm Hôm Khuya Khoát	761

204. Chương 200-1: Thủ Đoạn Khó Lường	765
205. Chương 200-2: Công Ty Tam Thượng	768
206. Chương 201: Tìm Bảo Bối	772
207. Chương 201-2: Bản Ngã Thoát Xác	775
208. Chương 202: Hồn Kiếm Dị Biến	777
209. Chương 202-2: Mơ Giữa Ban Ngày	780
210. Chương 203: Rạng Sáng	783
211. Chương 203-2: Rũ Áo Ra Đi	786
212. Chương 204: Kiếp Nạn Của Tu Sĩ	789
213. Chương 205: Tô Cận Răng Vấu.	792
214. Chương 206: Châm Ngòi Ly Gián?	795
215. Chương 207: Gặp Lại Thi Sát	798
216. Chương 208: Đàn Mèo Trên Phố	802
217. Chương 209: Thu Làm Hộ Pháp	805
218. Chương 210: Đồng Ý Hợp Tác	809
219. Chương 211: Vào Tròng	812
220. Chương 212: Muốn Đến Trường Học	815
221. Chương 212-2: Thông Linh Sư	818
222. Chương 213: Nhà Của Tôn Lão	822
223. Chương 214: Con Người Mới Có Đại Nghĩa	825
224. Chương 215: Ta Biết Người Chính Là Hung Thủ	829
225. Chương 216: Trả Đũa	832
226. Chương 217: Nghi Thức Gọi Hồn	835
227. Chương 218: Không Thể Như Thế	839
228. Chương 219: Sụp Đổ	842
229. Chương 219-2: Kết Cục Bất Ngờ	845
230. Chương 220: Không Làm Việc Không Lấy Tiền	849
231. Chương 221: Lên Đường	852
232. Chương 221-2: Nửa Đường Giết Được Trình Giảo Kim	855
233. Chương 222: Hậu Duệ Đạo Môn	858
234. Chương 222-2: Người Muốn Đánh Lén Cảnh Sát Sao	862
235. Chương 223-1: Anh Thiếu Tôi Một Lời Giải Thích	865
236. Chương 223-2: Theo Dõi	868
237. Chương 223-3: Gặp Gỡ Bất Ngờ	871
238. Chương 224-1: Tôi Chưa Từng Giết Người	874
239. Chương 224-2: Phong Tình	877
240. Chương 224-3 : Không Có Lựa Chọn	879
241. Chương 225-1: Dạ Đàm	882
242. Chương 225-2: Đánh Nhau Nhận Bận	886
243. Chương 226-1: Xem Triển Lãm	890
244. Chương 226-2: Hỏa Hoạn	893
245. Chương 227-1: Tiểu Ni Cô Và Tay Sai	897
246. Chương 227-2: Rút Dây Động Rừng	901
247. Chương 228: Một Công Đôi Việc	904
248. Chương 228-2: Một Công Đôi Việc	908
249. Chương 229: Đêm Thần Kỳ.	912
250. Chương 230: Trông Chừng	915
251. Chương 231: Cảnh Giới Chi Phân.	919
252. Chương 231-2: Quả Nhiên Là Người Đó	922
253. Chương 232: Thế Giới Phía Sau Cánh Cửa (1).	926
254. Chương 232: Thế Giới Phía Sau Cánh Cửa (2)	929
255. Chương 233: Ván La Giết Người.	932
256. Chương 234: Lăng Mộ	935
257. Chương 235: Mạc Sâu Mất Tích	939

258. Chương 236: Xác Chết Không Đầu	942
259. Chương 237: Quy Nhất Giáo	946
260. Chương 238: Không Có Mạnh Mối	949
261. Chương 238-2: Minh Thanh Nguyệt	953
262. Chương 238-3: Cầm Miệng Cho Tôi	957
263. Chương 239-1: Lại Có Hi Vọng	960
264. Chương 239-2: Không Muốn Sống Hay Sao?	964
265. Chương 239-3: Hoang Đảo	967
266. Chương 240-1: Tới Đích	969
267. Chương 240-2: Không Phải Mộng	972
268. Chương 240-3: Không Phải Mộng	974
269. Chương 241-1: Đêm Trên Đảo	977
270. Chương 241-2: Vật Tể Thần	980
271. Chương 242: U Hồn Hiện Ra	983
272. Chương 242-2: Hình Tượng Anh Hùng	986
273. Chương 243: Giết Chóc (1)	990
274. Chương 243: Giết Chóc (2)	993
275. Chương 244: Đại Ma Vương	996
276. Chương 244-2: Con Đường Hư Không.	999
277. Chương 245-1: Không Phải Người	1002
278. Chương 245-2: Trở Về	1005
279. Chương 246-1: Tai Bay Vạ Gió	1009
280. Chương 246-2: Tiếp Tục Thăm Dò Tân Thế Giới (1)	1012
281. Chương 247-1: Tiếp Tục Thăm Dò Tân Thế Giới (2)	1015
282. Chương 247-2: Sơn Cốc	1018
283. Chương 248: Lão Gia, Ngài Đã Tới (1)	1021
284. Chương 248: Lão Gia, Ngài Đã Tới (2)	1024
285. Chương 249: Chết Đi Sống Lại (1)	1027
286. Chương 249: Chết Đi Sống Lại (2)	1030
287. Chương 250: Đồ Khuyết Là Người Tốt	1033
288. Chương 251: Oán Niệm (1)	1036
289. Chương 251: Oán Niệm (2)	1040
290. Chương 252: Truyền Thuyết	1043
291. Chương 253: Dị Biến Trong Động (1)	1045
292. Chương 253: Dị Biến Trong Động (2)	1048
293. Chương 253-3: Ma Vật Lộ Hình	1051
294. Chương 254: Ba Lý Do Giết Hấn (1)	1053
295. Chương 254: Ba Lý Do Giết Hấn (2)	1057
296. Chương 255-1: Thương Lượng	1060
297. Chương 255-2: Nỗi Khổ Trong Đạo Môn	1063
298. Chương 256: Nói Về Yêu Ma (1)	1065
299. Chương 256: Nói Về Yêu Ma (2)	1068
300. Chương 257: Đích Thân Ra Trận	1071
301. Chương 258: Lối Vào	1074
302. Chương 259: Mã Gia Yến	1077
303. Chương 260: Lại Thấy Sâu Độc	1081
304. Chương 261: Hạ Độc Cổ	1084
305. Chương 261-2: Khai Thông Và Hợp Tác	1088
306. Chương 262: Phiền Nao Của Hồ Húc Đông (1)	1092
307. Chương 262: Phiền Nao Của Hồ Húc Đông (2)	1096
308. Chương 263: Một Con Ngựa Đau Cắn Tàu Bỏ Cỏ (1)	1099
309. Chương 263: Một Con Ngựa Đau Cắn Tàu Bỏ Cỏ (2)	1103
310. Chương 264: Miêu Yêu	1106
311. Chương 264-2: Núi Hồ Lô Dưới Bóng Đêm	1109

312. Chương 265: Thần Hồn Nát Thần Tính	1112
313. Chương 265-2: Sương Mù Nổi Lên	1115
314. Chương 266-1: Mất Tích	1119
315. Chương 266-2: Mất Tích	1122
316. Chương 267: Sương Mù, Áo Giác	1126
317. Chương 267-2: Áo Giác	1129
318. Chương 268-1: Tự Thú	1133
319. Chương 268-2: Đan Dược Trường Sinh	1136
320. Chương 269 - Nhìn Không Thấy Người Nhà	1140
321. Chương 269-2: Nhìn Không Thấy Người Nhà	1144
322. Chương 270-1: Tìm Kiếm Đáy Đầm	1147
323. Chương 270-2: Kỳ Thạch	1150
324. Chương 271-1: Đắc Thủ	1153
325. Chương 271-2: Theo Dõi (1)	1156
326. Chương 272-1: Theo Dõi (2)	1159
327. Chương 272-2: Lên Men	1162
328. Chương 273: Đánh Người Trong Nội Bộ (1)	1165
329. Chương 273: Đánh Người Trong Nội Bộ (2)	1168
330. Chương 274: Xin Đi Cùng Chúng Tôi Một Chuyến (1)	1171
331. Chương 274: Xin Đi Cùng Chúng Tôi Một Chuyến (2)	1174
332. Chương 275: Tôi Muốn Hai Cái Chân Của Hắc (1)	1177
333. Chương 275: Tôi Muốn Hai Cái Chân Của Hắc (2)	1180
334. Chương 276: Giáo Sư Biến Thái	1184
335. Chương 277: Gặp Nhau Lần Thứ 3	1187
336. Chương 278: Người Quen Cũ	1191
337. Chương 279: Quyết Định Của Hắc Miêu	1195
338. Chương 280: Không Công Bằng	1198
339. Chương 281: Ma Niệm Nhập Thân (1)	1202
340. Chương 281: Ma Niệm Nhập Thân (2)	1205
341. Chương 282: Phong Ấn	1209
342. Chương 283: Chuyện Cũ Ở Đạo Cung	1212
343. Chương 284: Ôm Đùi	1215
344. Chương 285: Lạt Mềm Buộc Chặt	1219
345. Chương 286: Sơn Nguyệt Mộc Cận	1222
346. Chương 287: Hung Án Vườn Trường (1)	1226
347. Chương 287: Hung Án Vườn Trường (2)	1229
348. Chương 288-1: Ván Bài	1232
349. Chương 288-2: Ưu Thế Của Hắc Miêu	1236
350. Chương 289-1: Điều Tra Bước Đầu	1240
351. Chương 289-2: Giác Hung, Ngộ Hung	1244
352. Chương 290-1: Múa Rìu Qua Mắt Thợ	1247
353. Chương 290-2: Buông Mẽ Cá Lớn	1251
354. Chương 291-1: Cảm Giác Yên Tâm	1254
355. Chương 291-2: Phong Cách Của Mèo	1258
356. Chương 292-1: Liên Minh Hiệp Khách	1262
357. Chương 292-2: Lời Cảnh Cáo	1265
358. Chương 293-1: Lần Đánh Giá Thứ Hai	1268
359. Chương 293-2: Đứng Núi Này Trông Núi Nọ	1272
360. Chương 294-1: Tiếp Cận Đánh Giá	1274
361. Chương 294-2: Lại Gặp Tu Sĩ	1278
362. Chương 295-1: Làm Theo Kế Hoạch	1282
363. Chương 295-2: Tượng Đá Trong Hồ	1285
364. Chương 296-1: Địa Trận	1289
365. Chương 296-2: Mở Tâm Nhãn	1293

366. Chương 297-1: Du Lịch Đêm	1296
367. Chương 297-2: Tra Khảo Tâm Trí	1300
368. Chương 298-1: Thầy Giáo Uông	1303
369. Chương 298-2: Dò Xét Trong Đêm	1306
370. Chương 299-1: Người Tung Kẻ Hứng	1310
371. Chương 299-2: Mèo Vờn Chuột	1313
372. Chương 300: Manh Mối	1315
373. Chương 301: Người Có Đức	1318
374. Chương 302: Thăm Dò	1321
375. Chương 303: Tàn Tháp	1325
376. Chương 304: Cơ Duyên Đến?	1328
377. Chương 305: Tôi Không Ngốc Như Vậy	1331
378. Chương 306: Lam Tiên Sinh	1334
379. Chương 307: Tên Lâu La	1337
380. Chương 307-2: Tranh Thủ Khoan Dung	1340
381. Chương 308-1: Trêu Chọc Không Nổi Người Nào Đó	1344
382. Chương 308-2: Hai Cái Bạt Tai	1347
383. Chương 309: Kế Hoạch Câu Cá	1350
384. Chương 309-2: Yêu Nguyên	1353
385. Chương 310: Phía Trong Tàn Tháp	1356
386. Chương 311: Dò Thám	1359
387. Chương 312: Bụi Cây Mũi Tên	1363
388. Chương 313: Dây Dị Biến	1366
389. Chương 314: Trời Sập Thì Đã Có Người Gánh Vác	1369
390. Chương 315: Hình Ảnh Ngoài Tháp	1372
391. Chương 316: Mạc Ngôn Giả	1375
392. Chương 317: Biển Áo	1378
393. Chương 318: Tội Ác Tày Trời	1381
394. Chương 319: Mượn Một Giọt Máu	1385
395. Chương 320 - 24	1388
396. Chương 325: Cổ Hòe (1)	1402
397. Chương 326: Cổ Hòe (2)	1405
398. Chương 327: Trốn?	1408
399. Chương 328: Người Đàn Ông Quỷ Dị	1411
400. Chương 329: Ý Lại	1414
401. Chương 330: Hẩn Là Đồ Ngốc	1416
402. Chương 331: Ta Là Uy Chấn Thiên	1419
403. Chương 332: Nhận Người Là Chủ Nhân	1422
404. Chương 333: Người Ngốc Nhiều Dữ Dội	1425
405. Chương 334: Hỗn Loạn (1)	1428
406. Chương 335: Hỗn Loạn (2)	1431
407. Chương 336: Tương Kế Tựu Kế	1434
408. Chương 337: Chó Nhật	1436
409. Chương 338: Sơn Nguyệt Đại Nhân Thấp Thỏm	1438
410. Chương 339: Một Chút Tạo Hóa	1441
411. Chương 340: Kết Án	1444

Nhất Phẩm Phong Lưu

Giới thiệu

Nhóm dịch: HanaNguồn: MetruyenCon nhà Thế gia, tự mình lao vào trải nghiệm cuộc sống. Chỉ vì c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-pham-phong-luu>

1. Chương 1: Con Lừa Ngốc Đặc Biệt

Mùa xuân tháng ba, bệnh viện Hiền Hòa thành phố Uyển Lăng.

Sáng sớm, đám sương vừa mới tan đi, trước ga ra phía nam bệnh viện, Mạc Ngôn, lái xe cứu thương vừa cầm di động gọi điện thoại, vừa phúi phúi lên kính chắn gió xe cứu thương.

- Vừa sáng sớm đã nghe các em lú lú, các em làm biên tập đều không ngủ bao giờ dậy muộn sao.

Mạc Ngôn buông chổi, tựa vào trên cửa xe châm điếu thuốc.

- Anh bắt người ta rời giường sớm như vậy, đây không phải thăng chức đâu, sửa lại thời gian làm việc và nghỉ ngơi...

Trong điện thoại truyền ra thanh âm ngọt ngào, mang theo chút ngái ngủ, làm trong đầu người ta không khỏi hiện ra cảnh một người đang ngủ trong giấc mộng xuân đẹp đẽ, lại chậm chạp không muốn mở mắt nhìn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thật có lỗi, thật có lỗi, là anh đã quên, Mạch đại biên tập đã thăng chức là biên tập chính.

- Không sao, cái gọi là quý nhân hay quên chuyện, quan nhân còn có thể nhớ rõ tôi họ Mạch, đã là tôi được sủng ái mà phải lo sợ.

Thanh âm của chủ biên tập Mạch rất có từ tính, lại không cố ý hạ thấp, mang theo chút mềm mại mềm mại ngân vang và khiêu khích, trong lời nói, như cố ý lộ ra phong tình, cho dù cách xa ngàn dặm, cũng có thể hiện ngay trước mắt.

Đáng tiếc, Mạc Ngôn quá quen đối với nàng, cười nói:

- Hôm trước còn mắng anh là con lừa ngốc, hôm nay lại thành quan nhân rồi, người hạ lễ thấp hơn tất có chuyện cầu cạnh, nói đi, tìm anh có chuyện gì?

- Ha, tiểu đồng chí thật thông minh, được, vậy em cứ việc nói thẳng ...

Chủ biên tập Mạch tên đầy đủ tên là Mạch Tuệ, là đàn chị của Mạc Ngôn. Nàng học trên Mạc Ngôn hai khóa, nhưng mãi đến năm nàng học năm 4, hai người mới quen biết.

Thân là phó chủ tịch hội Học Sinh kiêm chủ biên tập báo trường, sinh viên Mạch Tuệ có thể nói muôn màu muôn vẻ. Mà Mạc Ngôn tuy luôn được ca tụng đẹp trai nhất Trường, nhưng Trên thực tế người quen hẳn cũng không nhiều. Dựa theo xác suất mà nói, Mạch Tuệ đa tài phần lớn thời gian đều ngâm mình ở trong thư viện, Mạc Ngôn rất khó có cơ hội cùng xuất hiện.

Nhưng thế sự thật sự thực kỳ diệu, đôi khi mấy trăm lần gặp thoáng qua, không coi vào mắt, tựa hồ vĩnh viễn không cùng xuất hiện, nhưng nói không chừng khi nào đó, một lần lơ đãng nhìn kỹ, tầm mắt lại quần lầy cùng một chỗ từ giây phút đó.

Đó là một lần hoạt động thu thập tin tức không nằm trong kế hoạch, thân là chủ biên báo trường, Mạch Tuệ ở bên hồ Nguyệt, trong đám người đầu bóng loáng kia, liếc mắt liền nhìn thấy Mạc Ngôn.

Hàng năm trường đại học H đều có đoàn thể của sinh viên mới, năm ấy Mạch Tuệ học năm 4, mấy nam sinh ngành triết học thành lập một câu lạc bộ Phật học, thành viên tuy rằng rất ít, chủ đề cũng rất lạ, nhưng ngày thành lập đó, toàn bộ thành viên đều cạo đầu bóng loáng, rất là hấp dẫn ánh mắt của người khác, trong chuyện này chính là có cả Mạch Tuệ ngay lúc đó là chủ biên báo trường.

Mạc Ngôn cũng không phải sinh viên ngành triết học, nhưng thời gian đó hắn vừa mới sinh ra hứng thú đối với Phật học, bị mấy Đồ Thư Quán thường xuyên lôi kéo, người tự xưng lão nạp năm nhất khuyến khích, vì thế đã cạo cái đầu bóng loáng.

Ngày thành lập câu lạc bộ đó, bọn hắn chụp ảnh tập thể ở bên hồ Nguyệt. Ngày đó gió mát, ánh sáng hồ rực rỡ, bảy tám cái đầu bóng sáng loáng mặc áo tăng xanh nhạt từ chỗ đoàn kịch của trường, ở bên hồ hai tay hợp thành chữ thập, một đám bày ra, rất là bắt mắt.

Mạc Ngôn thân cao một mét tám hai, ở giữa một đám ‘Lão nạp’ thân cao không cao hơn một mét bảy hai, tuyệt đối là hạc trong bầy gà, vì thế được xưng nhà sư đẹp trai Số 1 của trường!

Tục ngữ nói, nếu muốn xinh đẹp gắn liền chữ hiếu, lời này vốn là chỉ nữ nhân, nhưng dùng ở nam nhân, có đôi khi cũng hữu hiệu.

Ngày đó, Mạc Ngôn mặc áo bào xanh nhạt, dáng người cao ngất, thanh nhuận mà nho nhã, đích xác có ý vị hòa thượng đẹp.

Hồ rực rỡ, giả tăng Mạc Ngôn, tay áo phiêu phiêu, a di đà Phật...

Mạch Tuệ vội vàng tới thấy Mạc Ngôn lần đầu tiên, sau đó tầm mắt liền không chuyển dời nữa. Nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, ánh mắt một người con trai có thể nào trong suốt như thế...

Một khắc này, bị dừng hình ảnh ở cameras của Mạch Tuệ, cũng in hình ảnh ở trong trí nhớ của nàng.

Một khắc này, nàng giống như thấy Pháp Hải trong truyện Thanh Xà, đã có ý lại làm như vô tình, lại giống như thấy Cổ Long trong sách, phong lưu phóng khoáng...

Từ ngày đó sau, Mạch Tuệ lợi dụng danh nghĩa tìm hiểu tin tức bắt đầu tiếp cận Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn viết khá tốt, văn phong tươi mát tự nhiên, dùng lời nói Mạch Tuệ mà nói chính là rất có văn phong trẻ.

Nàng đã nghĩ kỹ, nếu đã thích người kia, không ngại tìm một cơ hội làm thịt hắn, dùng cái này kỷ niệm thời sinh viên của mình, thuận tiện chấm dứt trang sử buồn chán không người thương của mình. Nhưng khi tiếp xúc sâu sắc, nàng lại bắt đầu do dự, đây cũng không phải là Mạc Ngôn không đủ vĩ đại, mà là nàng luôn cảm thấy được, mình càng gần người này, lại càng nhìn không thấu người này...

Bạn gặp qua người nào chưa bao giờ xem sách chuyên môn, lại luôn được điểm học phần cao chưa?

Đúng rồi, thiên tài như vậy tuy rằng rất ít, nhưng đích xác là có tồn tại.

Như thế đấy, bạn nhìn qua một đôi giày mới, có thể suy đoán ra người đó ngày hôm qua đã đi quảng trường Hải Thiên, gọi hai ly cà phê, thậm chí còn bạt cho một tên háo sắc một bạt tai.

Thuận tiện tiếp tục hỏi một câu, bạn thấy một người mỗi tháng tất nhiên sẽ ly kỳ mất tích ba ngày, tất cả mọi người không biết người này đi về đâu?

Cuối cùng, bạn gặp qua một người cầm bằng tốt nghiệp trường đại học H ánh vàng rực rỡ, cự tuyệt nhiều công ty chiêu mộ, lại chạy đến bệnh viện nhỏ nhận lời mời làm lái xe xe cứu thương chưa?

Nhất là cuối cùng một điều này, quả thực khiến Mạch Tuệ phát điên.

... Hai năm trước khi nàng rời trường đại học H, bởi vì do dự, chung quy vẫn chưa làm thịt Mạc Ngôn. Mà sau đó, hai người vẫn duy trì liên hệ, mỗi tuần đều gọi điện thoại, nếu thời gian cũng dư, nàng thậm chí sẽ trở lại trường đại học H, cùng Mạc Ngôn ăn cơm, đi dạo phố. Khi cao hứng, nàng sẽ kêu Mạc Ngôn là tiểu hòa thượng, khi mất hứng, nàng sẽ mắng hắn là con lừa ngốc, khi tình yêu trai gái quá nóng, cũng sẽ điện thoại khi đêm hôm khuya khoắc, giống như con thỏ thành tinh, ngon ngọt kêu một tiếng ‘Đường trưởng lão’ ...

Hết thấy giống như ngày hôm qua, tựa hồ không có gì thay đổi.

Nhưng trên thực tế, trong nháy mắt đi ra cửa trường đó, Mạch Tuệ cũng đã bắt đầu hối hận.

Loại sinh vật như đàn ông này, thật vất vả gặp được người mình thích, nhất thời không hiểu nhau thì có quan hệ gì!

Con gái như nước, con trai như sách, Mạc Ngôn - quyển sách này tuy rằng dày, nhưng mỗi ngày xem một tờ, cuối cùng có một ngày xem hết nó. Mà trước đây, mỗi khi lật một tờ, đều là một lần chờ mong, chờ đón một loại tâm tình mới. Có một quyển sách như vậy... Còn chưa đủ cho mình thấy yêu quý sao!

Cho nên, từ trước lúc Mạc Ngôn tốt nghiệp, Mạch Tuệ đã là phó tổng biên tập tạp chí X đã bắt đầu mưu đồ, cần đưa cậu sinh viên khóa dưới này vào ma chướng của mình. Mạc Ngôn hành văn tốt, tạp chí đang cần người như vậy, mượn sức đưa hắn đến phía dưới mình, đúng là công tư trọn vẹn đôi đường, miễn tuệ không lãng phí.

Nhưng mà, Mạc Ngôn lại sớm có tính toán, ngày tốt nghiệp hắn liền tắt điện thoại di động, không biết tung tích. Mãi đến một tháng sau, hai người mới một lần nữa liên hệ lại.

Lúc này Mạch Tuệ mới biết được, quyển sách mà nàng chuẩn bị cất giấu ở bên gối, phủ lên, che đi, sau đó dùng nửa đời sau chậm rãi đọc này, lại có thể trong nháy mắt biến thành Sổ tay của lái xe Xe cứu thương ...

Mạch Tuệ hận nghiêng răng nghiêng lợi, không trách lão nương nhìn không thấu, con lừa ngốc này, tuyệt đối là Sơn Thần ngu ngốc ném vào nhà!

Nàng không hiểu được, đường đường là sinh viên tài cao trường đại học H vì sao phải đi làm lái xe? Hơn nữa còn là lái xe xe cứu thương. Nhưng mấy câu đến bên miệng, lại nhịn được. Tính cách Mạc Ngôn, trong lòng Mạch Tuệ rõ ràng hơn ai hết.

Chuyện hàng này muốn nói cho bạn, tất nhiên sẽ nói. Nếu là có chuyện gì không muốn nói cho bạn biết, cho dù bạn lấy khẩu súng chĩa vào hắn, hoặc là cởi sạch quần áo nằm ở trên giường, hắn cũng sẽ không nói nửa chữ.

Nhiều khi, Mạch Tuệ không ngừng thôi miên chính mình: lái xe xe cứu thương mỗi tháng tiền lương mười vạn, được quần chúng nhân dân yêu mến, là làm thần tượng của toàn dân. Người muốn làm lái xe xe cứu thương không phải rất tốt sao? Là bao thịt trong thời gian ăn mì ăn liền vĩnh viễn tìm không ra... Đối mặt chức nghiệp đầy hào quang như thế, ta cần hỏi tại sao không!

Vì thế nửa năm qua, hai người gọi điện thoại vài chục lần, đều rất ăn ý không có nói ra việc này.

- ... Hai chuyện, thứ nhất, cuối tuần này em đi Uyển Lăng, hơn nữa còn ở lại. Thế nào, nghe xong tin tức này có phải cảm thấy thực hưng phấn, thực chờ mong hay không?

Mạc Ngôn hoảng sợ, hỏi:

- Thật vậy không?

Mạch Tuệ nói:

- Đương nhiên là thật sự, anh không biết sao, em đảm nhiệm chức vụ tổng bộ truyền thông Thiên Dật ngay tại Uyển Lăng nha...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Ồ, em nghe khẩu khí của anh, giống như không chào đón?

2. Chương 2: Lái Xe Xe Cứu Thương

Mạc Ngôn lập tức phát ra tiếng cười sảng khoái, nói :

- Làm sao có thể... người như em gặp người người thích, gặp hoa hoa nở, chính là như anh, có thể gần gũi được ngọc nhan của em, đã là phúc ba đời, sao anh lại dám không chào đón?

Mạch Tuệ hừ một tiếng, nói :

- Được rồi, được rồi, tiếng cười của anh thật giả tạo. Dù sao cuối tuần này em đến, nếu anh dám chơi trò mất tích, em hận anh cả đời. Thôi, nói chuyện thứ hai. Tiết mục trong tay em kỳ này chủ yếu là đề tài về con gái, mẫu chốt nhất kỳ đầu, biên đạo định dùng ngôn ngữ ngắn gọn nhất thuyết minh khác nhau giữa nữ tính thời đại mới cùng trước đây, xem như cấp này đương tiết mục định một cái nhạc dạo. Biên đạo đã tìm một vài học giả, tác giả, văn nghệ sĩ chẳng hạn, nhưng không một người nào có thể làm ông ấy vừa lòng...

Có chút dừng lại, nàng bỗng nhiên cười ra tiếng:

- Ha ha, vốn là em không có ý định tìm anh đâu, em làm công tác thống kê một chút, biên đạo tìm mấy người học giả, văn nghệ sĩ ... hỏi về trình tiết, kết quả không ra sao. Ngay cả bọn họ cũng nói không nên lời một nguyên do, trai tân như anh thì có thể nói ra cái gì, nhưng khéo miệng biên đạo nhanh chóng nhếch lên, em đây cũng chỉ có thể làm theo...

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái đề tài này hẳn là thuyết minh từ góc độ nhân văn và nhân sinh, cùng chuyện anh có phải trai tân hay không không có nửa xu quan hệ. Không phải tiểu tăng khoác lác, cái đề tài này thật đúng là anh có thể lót dạ được.

Mạch Tuệ cười nói:

- Nói anh béo bở, anh còn chối... Được, anh nói đi, bản thân em cần nhìn anh như thế nào?

Mạc Ngôn mở cửa xe, vỗ vỗ ghế ngồi, chọn một góc độ thoải mái ngồi xuống, nói:

- Nếu dùng thời đại để phân chia, lấy góc độ nhân sinh để thuyết minh, như vậy đối với con gái trước đây mà nói, nhân sinh chính là một thời gian tu hành. Từ ngày được sinh ra, tu hành liền bắt đầu, tín ngưỡng từ lâu nhất. Các cô gái không sống vì mình, mà là: tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Phụ thân, trưởng phu, nhi tử chính là ông trời với các cô ấy. Ở thời gian ấy, những nam nhân này là Phật duy nhất trong lòng các cô ấy. Mãi đến khi rời khỏi thế giới này, kiếp tu hành mới tính là chấm dứt. Những chuyện như thay mặt cha nhập ngũ, hôn vọng phu... thật không xa lạ gì. Vô luận mặt ngoài chúng ngụ ý là cái gì, thì trong lòng cũng là chua xót với phụ nữ thời trước đây ...

Nhân sinh chính là một quãng thời gian tu hành!

Đầu kia điện thoại, Mạch Tuệ không khỏi sáng hai mắt lên, không hổ là người đàn ông ta coi trọng, quả nhiên có chút tài năng...

Mạc Ngôn tiếp tục nói:

- Còn con gái hiện đại, nói thực ra, anh lười bình luận. Nếu nhất định phải định nghĩa, anh chỉ có thể nói, đối với tuyệt đại đa số con gái hiện đại mà nói, nhân sinh chỉ là một cuộc đua cái đẹp. Các cô xinh đẹp tuyệt trần, đẹp trí tuệ, chồng đẹp, con đẹp, đẹp ba vòng, móng cũng xinh đẹp tuyệt trần... Hết thấy xinh đẹp, xấu à, nhàm chán, các cô đều có thể thấy đẹp, dám khoe ra cái đẹp. Tóm lại một câu, người có thể yêu ta, kính trọng ta, ngưỡng mộ ta, cũng có thể hận ta, mắng ta, sỉ nhục ta, nhưng ... người tuyệt đối không thể không biết ta!

Nghe đến đó, Mạch Tuệ nhin không được cười nói:

- Đoạn này không sai, khái quát vô cùng sâu sắc, nhưng thuộc loại pháo nổ, bác sĩ và y tá ở viện mà để ý sẽ cắn anh!

Mạc Ngôn thở dài, thốn thức nói :

- Ngày xưa Phật tổ tự cắt thịt, tiểu tăng mặc dù vô đức vô năng, nhưng cũng nguyện bố thí thân thể, đổi lại cho đông đảo nữ thí chủ cải tà quy chính. Có thể được lọt vào mắt xanh răng ngọc, coi như may mắn, mất mạng thì sao...

Mạch Tuệ cười cười run hết cả người, nói :

- Sướng cho anh, còn bố thí thân thể ?...

Nữ nọ cười một hồi, nàng lại nói:

- Đúng rồi, tiết mục kỳ này còn có đề tài, là về khách quý nam. Là một người đàn ông, nếu có thể lựa chọn thích nhất con gái thời đại nào, anh muốn chọn con gái thời đại nào làm bầu bạn cuộc đời của mình.

Mạc Ngôn không chút do dự đáp:

- Thích nhất đương nhiên là con gái thế kỷ hai mươi năm đến ba mươi năm, nghiêm khắc mà nói, hẳn là nữ học sinh thời đại đó. Thanh tú, tóc ngắn bay lên, giày vải màu đen, tất vải trắng, quần đen lai, áo trắng sam. Các cô mới từ đó bước ra, lý tưởng, tình cảm mãnh liệt, tín ngưỡng, tài hoa, tôn nghiêm, độc lập cùng với kiêu ngạo, đều không thiếu. Trong mắt của anh, mấy từ ngàn năm nay, toàn bộ con gái hẳn là đều coi họ làm thần tượng của mình...

- Nhưng, con gái thời đại này cũng không thích hợp làm bạn đời. Bởi vì lý tưởng hoặc là tín ngưỡng, các cô ấy có đôi khi quá mức văn hoa và kịch liệt, muốn để họ đứng sau lưng đàn ông, mình phải chuẩn bị tốt sự hy sinh. Nếu có thể lựa chọn, anh chọn con gái thế kỷ bảy mươi đến thập niên 90, nói ra ẩn tượng, hẳn là sơ mi trắng, giày vải, xe ô tô, cùng với tóc dài hoặc là bím tóc đuôi ngựa bay lên từ ghế sau xe ô tô. Trong mắt anh, các cô ấy là kết hợp hoàn mỹ nhất tri thức và thanh xuân. Họ cũng không làm ra vẻ, tự nhiên mà đơn thuần, hơn nữa tin tưởng trên đời có tình yêu đích thực. Họ cũng không cổ hủ, có đôi khi cũng sẽ nghịch ngợm thậm chí chơi game, nhưng họ lại coi trinh tiết là quà tốt nhất dành cho chồng của mình.

... Khi Mạch Tuệ để điện thoại xuống, tức giận hằm răng ngựa, con lừa ngốc, nói một câu về loại con gái người thích nhất thế kỷ này trước mặt ta, người sẽ chết ngay!

Mạch Tuệ ở cách ngàn dặm đang nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể liều mạng. Mà để điện thoại di động xuống, Mạc Ngôn cũng có chút phiền não... Hôm nay là một ngày cuối cùng hợp đồng thử việc.

Mạc Ngôn đến bệnh viện này đã sắp nửa năm, hợp đồng kỳ hạn ba tháng thử việc đã ký hai bản. Dựa theo quy định, hẳn sẽ được vào chính thức, được bệnh viện kí kết hợp đồng làm việc chính thức. Hoặc là dọn dẹp một chút, rồi rút đi. Hẳn nói đến không ký tên, nhưng là theo bản năng lại lăm bằm, tuyệt đối không thể thực hiện. Nếu không mà nói, không những không hợp quy củ, hơn nữa cũng sẽ khiến vị phó viện trưởng tiếp thu hẳn bị chê trách ...

Hắn nhớ rất rõ ràng, nửa năm trước đến bệnh viện Hiền Hoà nhận lời mời là lái xe cứu thương, người phụ trách nhìn thấy bằng tốt nghiệp của hắn, bày tỏ cực kỳ phấn khích, giống như giữa ban ngày ban mặt đã gặp ma. Mạc Ngôn sau này mới biết được, lúc ấy trong đầu La khoa trưởng nháy mắt hiện lên hai ý niệm, đầu tiên là trực tiếp báo án, thứ hai là gọi điện thoại đến bệnh viện tâm thần. Bởi vì ở trong mắt La khoa trưởng, nt thanh niên trước mắt này không phải lừa đảo thì chính là kẻ điên.

Kẻ lừa đảo thì đưa đến cục cảnh sát, kẻ điên đưa đến bệnh viện tâm thần, hợp tình hợp lý.

Sau này La khoa trưởng cười nói cho hắn biết:

- Lúc ấy tôi đã nghĩ, người này nói đùa gì vậy chứ?! Sinh viên ưu tú trường đại học H lại chạy tới nhận lời mời làm lái xe xe cứu thương, việc này không thể tin, tôi muốn tin, cũng không thể để bị người ta mắng thành đồ chày gỗ! Ôi, hiện tại nhớ lại thật thú vị, lúc ấy may mắn là Lưu viện trưởng đi qua, bằng không tôi đã chỉ định cho bảo vệ đến bắt cậu.

Lưu viện trưởng trong miệng La khoa trưởng chính là phó viện trưởng hành chính bệnh viện Hiền Hoà, ngày đó, ông ta vừa mới đi qua, nhìn thấy bằng tốt nghiệp của Mạc Ngôn thì rất kinh hỉ, bởi vì hai mươi năm trước, ông ta cũng là tốt nghiệp trường đại học H.

Sinh viên cũ thấy người mới, hai mắt lệ tuôn. Sau một phen trắc trở, bởi vì Lưu viện trưởng xuất hiện, Mạc Ngôn được nhận, cùng bệnh viện Hiền Hoà ở Uyển Lăng kí kết hợp đồng ba tháng thử việc. Hợp đồng hết

hạn, bởi vì một vài nguyên nhân, lại tiếp tục ký thêm một lần.

Đương nhiên, về chuyện đường đường sinh viên tài cao trường đại học H vì cái gì chạy tới nhận lời làm lái xe xe cứu thương, Mạc Ngôn cũng đã có giải thích của mình. Đáp án rất đơn giản, cũng rất hợp lý. Hắn nói cho Lưu viện trưởng biết, mình học môn khoa học xã hội, trở thành tác gia là mơ ước lớn nhất của hắn. Mà một bộ tác phẩm văn học hay cần tích lũy tư liệu sống từ cuộc sống. Cho nên, hắn đến nơi này, lựa chọn trở thành một người lái xe xe cứu thương.

Thái độ với cuộc sống như thế cùng với lý tưởng cao, khiến Lưu viện trưởng rất tán thưởng, khuyến khích vài câu, liền xác định chuyện này.

Lưu viện trưởng đương nhiên không biết, Mạc Ngôn sở dĩ đến bệnh viện Hiền Hòa là bởi vì nơi này có một phó viện trưởng hành chính tốt nghiệp trường đại học H. Cái gọi là tay trong có người dễ hành sự là vậy, nhờ vào quan hệ thì thời đại nào cũng dễ. Hơn nữa sự thật cũng chứng minh, nếu không phải Lưu viện trưởng xuất hiện, Mạc Ngôn cho dù chứng minh thân phận của mình, cũng chưa chắc có thể thành công. Đạo lý rất đơn giản, người đường đường một người tốt nghiệp trường đại học H chạy tới cướp bát cơm của người lái xe, có tin lão tử phun vào mặt người hay không!

Bởi vì Lưu viện trưởng đến, La khoa trưởng không gọi bảo vệ bắt Mạc Ngôn, càng không nhổ vào mặt Mạc Ngôn, nhưng hắn cũng không biết, phó viện trưởng đại nhân sở dĩ đi qua phòng làm việc của hắn, là bởi vì mười phút trước, có người thần bí gọi điện thoại nói cho phó viện trưởng, có nhân viên công tác đang điều tra ngầm ở nơi này...

3. Chương 3: Tai Nạn Xe Cộ

Đương nhiên, sự thật chứng minh, đây thật ra là một cái 'Hiểu lầm'. Ngoài Mạc Ngôn này ra, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn xuất hiện.

Như vậy, Mạc Ngôn đến Bệnh viện Hiền Hòa đúng là vì tích lũy tư liệu sống, viết ra một tác phẩm lớn có một không hai.

Nếu ngày đó Lưu viện trưởng đổi thành Mạch Tuệ, nàng tuyệt đối sẽ hung hăng nhổ vào mặt Mạc Ngôn.

Thật đáng thương, nàng năm đó lấy danh nghĩa biên tập báo trường đại học H tiếp cận Mạc Ngôn, tuy nói ý không ở trong lời, nhưng đến khi nàng hết nhiệm kỳ ở câu lạc bộ văn học, cũng không nhận được bài viết ngắn đến 100 chữ từ Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hành văn rất tốt, nhưng viết ra tất cả đều là cảm tưởng khi đọc sách hay một vài bản ghi chép. Dùng lời nói của Mạch Tuệ mà nói chính là, rất có văn phong trẻ, nhưng cũng không làm được văn.

Cho nên, Mạc Ngôn đến Bệnh viện Hiền Hòa nhận làm lái xe xe cứu thương, mục đích cũng không phải vì trở thành tác giả.

- Còn thiếu một cái cuối cùng...

Mạc Ngôn tựa vào trên ghế ngồi, sờ lên cằm, tự nhủ:

- Hợp đồng hôm nay là đến kỳ, nhưng nói cùng La khoa một tiếng, hắn là còn có thể đỡ vài ngày. Thật sự không được, lão tử coi như công vụ... Ôi, kỳ thật công vụ này danh nghĩa thì không tồi, lúc ấy sao mình không nghĩ tới? Nhưng nói trở lại, khi đó mọi người không quen, người ta chưa chắc sẽ nhận thức công vụ của mình, hiện tại à, hắn là không vấn đề gì. Được rồi, cứ làm như thế, vô luận dùng danh nghĩa gì, có thể kéo một ngày là một ngày. Chín mươi chín bài, chỉ kém cái cuối cùng này cũng không thể tiếp tục sang bệnh viện khác, nếu vận khí tốt, nói không chừng hôm nay có thể là một ngày cuối cùng!

Mạc Ngôn đến Bệnh viện Hiền Hòa, mục đích gì cũng như Mạch Tuệ lúc trước dự đoán, nhưng cũng là ý không ở trong lời.

Chẳng qua, mục đích này thật không thể tưởng tượng nổi, không thể nói ra, không thể cho người khác biết!

Nói thực ra, hắn kỳ thật cũng không thích hoàn cảnh bệnh viện này, mỗi ngày nhìn thấy người bệnh giãy dụa ở ranh giới sinh tử, đối một người không phải bác sĩ mà nói, thật ra là một loại dày vò. Bác sĩ và hộ sĩ

có thể chịu được, thậm chí hưởng thụ hoàn cảnh này, là bởi vì bọn họ có thể mang đến hi vọng cho người bệnh, mà Mạc Ngôn chỉ có thể yên lặng nhìn. Nhưng, vì cái mục đích không thể tưởng tượng nổi, hắn lại phải chịu nhận.

Nửa năm qua, biểu hiện công việc của hắn còn chăm chỉ hơn so với công nhân. Nhất là ở một vài tai nạn có tình đột phát, hắn luôn xông vào tuyến đầu. Lấy hiện trường một vài tai nạn xe cộ, hỏa hoạn, cùng với địa chất mà nói, một vài di hài hình dạng khủng bố, ngay cả nhân viên trải qua qua huấn luyện có tính chuyên nghiệp, xem quen người bệnh và chăm sóc người bệnh cũng khó mà chịu được. Mà lúc này đây, Mạc Ngôn luôn là người thứ nhất đứng ra, giúp đỡ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc rửa sạch di hài. Hai tháng trước, khu công nghiệp và khai thác mỏ phát sinh sự cố nổ mạnh, hắn từng một mình rửa sạch toàn bộ mười hai bộ di thể, cộng lại hai mươi ba bộ vị và phần cơ thể. Cùng nữ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc thắm than xui xẻo, mắt ngấn lệ, nhưng hắn vẫn phải ngược xuôi bồn tẩu, không có một câu oán hận...

- Tít tít...

Mạc Ngôn đang cân nhắc có nên tìm La Khoa tâm sự, bộ đàm bên hông bỗng nhiên vang lên.

Đối với lái xe xe cứu thương mà nói, thanh âm này, giống như khẩu hiệu xung phong trên chiến trường, nhất định phản ứng lại ngay. Đương nhiên, hai thứ có bản chất khác nhau, cái trước là tín hiệu giết người, cái sau là tín hiệu cứu người. Mỗi khi bộ đàm vang lên, có ý nghĩa có người tính mạng đang bị uy hiếp, bản thân là lái xe xe cứu thương, Mạc Ngôn nhất định phải khởi động chiếc xe trước tiên, chạy tới trước phòng cấp cứu ở tầng 1 đợi mệnh lệnh.

Mạc Ngôn lập tức ngồi thẳng người, đóng cửa xe, sau đó khởi động xe, rất nhanh chạy ra khỏi ga ra.

Trước phòng cấp cứu, tổ cứu hộ đã chuẩn bị xong, nhìn thấy Mạc Ngôn, người béo đi đầu mở cửa xe, nhảy lên ghế lái phụ, nói :

- Tiểu Mạc, nhanh lên, quốc lộ 113...

Đường quốc lộ số 113.

Lông mi Mạc Ngôn khẽ nhếch lên, hỏi:

- La Khoa, là tai nạn xe cộ à?

Người béo này đúng là vị La khoa trưởng kia, hắn gật đầu nói:

- Tai nạn xe cộ, một chết một bị thương, nghe nói người bị thương kia cũng đã hôn mê sâu, chỉ còn một vài hơi ...

Trong lòng Mạc Ngôn không khỏi nhảy dựng, trên mặt lại không chút biểu tình.

Chờ toàn bộ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc lên xe, hắn thuận thực đạp chân ga, chuyển động tay lái, xe cứu thương màu trắng liền giống như con cá trong nước, nhẹ nhàng trượt ra, sau đó hối hả nhập vào dòng xe cộ cuộn cuộn ngoài bệnh viện.

Lúc này đúng là giờ cao điểm đi làm, dòng xe cộ cuộn cuộn, đi qua đi lại. Xe cứu thương nhanh chóng rời bệnh viện, lại không hề kéo còi báo động, mà là tận dụng mọi thứ theo dòng xe cộ, không hề đình trệ một giây chạy nhanh về phía trước. Chạy trong hoàn cảnh này, chỉ cần tốc độ xe nhanh, nắm bắt thời cơ chuẩn xác, vậy không cần phải ... Kéo còi báo động.

Xe cứu thương xuyên qua trong dòng xe cộ, ngẫu nhiên phải giảm tốc độ, nhưng vẫn là duy trì tốc độ cao như ở trên đường cao tốc. Nếu là có người ở trên không quan sát, liền phát hiện chiếc xe này chạy theo quỹ tích giống như mang theo một loại luật thơ, khi giảm tốc độ, tăng tốc, vượt xe trước, luôn ở thời cơ thỏa đáng nhất, dù phía trước bị che, hay là gặp đường vòng, nó vẫn không dừng lại, giống như có thể thấy trước đường cùng xe phía trước, luôn có phản ứng thích hợp nhất.

- Tiểu Mạc, cậu không đi làm tay đua xe thật sự là đáng tiếc, lái xe này ... Chắc, thật sự là không có gì để nói.

Xe cứu thương chạy nhanh ra khỏi nội thành, La khoa trưởng nhận không được khen:

- Lão Lâm và tiểu Lỗ lái vào giờ cao điểm thì hoàn toàn dựa vào còi báo động, có đôi khi tiếng cảnh báo càng vang, giao thông lại càng kém, hoàn toàn là ngược lại. Lần trước lão Lâm làm nhiệm vụ, gặp mấy cậu thanh niên lái xe thể thao, cậu đoán thế nào, nhóm thanh niên này không nhường đường thì thôi, lại còn cố ý đua xe cùng với lão Lâm. Cậu nói, tên này đầu óc có phải đều có bệnh hay không, chúng ta là xe cứu thương, mạng người quan trọng như thế nào ... Nghĩ tới việc này còn tức!

Mạc Ngôn cười cười, không tiếp lời, lái xe xe cứu thương nửa năm ở cái thành phố này, chuyện gì chưa thấy qua?

20' sau, xe cứu thương chạy nhanh lên đường rẽ, phía trước năm mươi mét rẽ phải, chính là đi hướng quốc lộ 113 l.

Mạc Ngôn bật đèn chuyển hướng, sau đó thoáng nhấc chân, tốc độ xe chậm lại, hỏi:

- Đúng rồi, La Khoa, hôm nay sao lại tự mình dẫn đầu?

La khoa trưởng chỉ chỉ đồng hồ, nói:

- Lúc xuất phát ấy, còn chưa tới giờ giao ban đâu, lão Hồ chưa tới, đã xin phép, tôi chỉ có thể tự mình ra trận. Lại nói tiếp, buổi sáng tôi còn có việc ...

Đang nói chuyện, một tiếng còi báo động bỗng nhiên vang lên.

Mạc Ngôn hơi hơi nghiêng đầu, trong kính chiếu hậu, một chiếc xe cảnh sát việt dã màu đen bám chặt lấy xe cứu thương, không ngừng thổi còi dồn dập, đang cố gắng vượt lên.

Tiếng còi cảnh báo rất lớn, La khoa trưởng hoảng sợ, quay đầu lại nhìn nhìn, không khỏi cả giận nói:

- Đúng là cật mạnh, xe cảnh sát giỏi lắm à! Các ông là bắt người, lão tử đang cứu người, rốt cuộc ai quan trọng hơn?

Có chút dừng lại, căm giận nói :

- Mạc Ngôn, đừng cho nó vượt ... Mạng người lớn hơn trời, tôi không quen bọn cảnh sát đó.

Mạc Ngôn đang muốn nói chuyện, đã thấy đèn chuyển hướng xe cảnh sát màu định quẹo phải, liền khuyên nhủ:

- La Khoa, không cần phải tức giận vì bọn họ. Anh xem bọn họ chuyển hướng đèn, cũng là đi quốc lộ 113. Chúng ta bây giờ không cho, đến trước vẫn là đợi. Đây là công vụ, không cần phải tích cực.

Quốc lộ 113 thật ra là một cái quốc lộ cũ đã hỏng, mặt đường gồ ghề không nói, có chỗ thậm chí chỉ có thể xe ô tô thường thông hành. Xe cứu thương tính năng mặc dù không tồi, nhưng trong tình huống mặt đường như thế này, không thể chạy nhanh hơn xe việt dã. Nếu chạy được, vậy cũng không cần phải đợi người ta.

Mạc Ngôn nói chuyện, đồng thời lại tránh đường, nhường xe cảnh sát đi trước.

Xe cảnh sát màu đen không chút khách khí gào thét mà qua, sau đó dồn dập hướng quẹo phải, cả thân xe cơ hồ đã bò lên quốc lộ 113.

La khoa trưởng trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói:

- Mẹ mày, lái nhanh như vậy, đây là muốn đi bắt người ngoài hành tinh à?

Trong nháy mắt bị vượt, Mạc Ngôn nghiêng đầu liếc mắt một cái.

Chỗ ngồi sau xe cảnh sát là một ông lão đầu đầy tóc bạc, sắc mặt có chút trầm xuống. Mà lái xe lại là một cô gái, bởi vì tốc độ xe quá nhanh, khuôn mặt nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy một cái kính râm cực đại và cái đuôi ngựa hơi hơi bay lên ở trong gió...

4. Chương 4: Cô Gái Có Bím Tóc Đuôi Ngựa

Quốc lộ 113 là con đường cũ bỏ xó đã lâu, nhựa đường trên mặt đường kém, độ rộng không hơn mười mét.

Bởi vì lâu năm không tu sửa, mặt đường sớm đã gồ ghề, chấp vá khắp nơi, thỉnh thoảng còn có thể thấy cỏ dại ở trong khe hở mặt đường ương ngạnh chui ra. Trên đường đã rất ít thấy xe cỡ lớn chạy, chỉ có xe nông nghiệp thôn phụ cận dùng mới ngẫu nhiên xuất hiện.

Đường như vậy gặp ngày mưa, nhất là cái loại mưa phùn này, sẽ thường xuyên xảy ra tai nạn xe cộ. Kiểu nhựa đường cũ mặt đường cơ hồ không có công năng phòng trơn trượt, bị mưa ướt, lại càng trơn trượt. Mà lúc đầu, đa số ô tô đều không có trang bị thiết bị tăng ma sát, mỗi ngày mưa có thể nói tai nạn xe cộ ầm ầm. Đối với lái xe, lái trên trên đường lớn như vậy, lại thêm mưa tuyết đối là một loại dày vò. Mặc dù là kỹ thuật lái xe cao siêu, cũng phải cẩn thận.

Quốc lộ 113 tuy rằng sớm vứt đi, dòng xe cộ giảm, nhưng hàng năm vẫn phát sinh bảy tám vụ tai nạn xe cộ do nguyên nhân ngày mưa đường trơn mà tạo thành, Mạc Ngôn đến Bệnh viện Hiện Hòa tuy rằng chỉ có nửa năm, nhưng cũng đã gặp hai lần.

Xe cứu thương xóc nảy về phía trước...

La khoa trưởng sớm đã quên chuyện vừa rồi, nắm chắc tay vịn, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm mặt đường, sợ không chú ý ổ gà sẽ bị đụng vào đầu.

Mạc Ngôn lái xe như xiếc cũng ứng phó không nổi “ổ voi” nơi nơi có thể thấy được, trọng yếu hơn là, phía trước còn có người bị thương chờ cứu mà sốt ruột, đối với sự đe dọa sinh mệnh, mỗi phút, mỗi giây đều là ranh giới sống hay chết. Cho nên, hẳn chỉ có thể cố gắng không ảnh hưởng trang bị chữa bệnh bên trong xe, tận lực lái cho nhanh. Như vậy, bên trong xe, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc xem như gặp tội lớn, mọi người bị lắc điên đảo, sắc mặt tái nhợt. Nhưng, lại không người nào vì vậy mà phát ra một câu oán hận.

- La khoa trưởng, đến hiện trường rồi ...

Xe cứu thương đi trong xóc nảy ước chừng 25', Mạc Ngôn rốt cục thấy được hiện trường tai nạn xe cộ.

Đó là chỗ ngoặt ước chừng ba mươi độ, mặt đường không có xe, chỉ để lại vấy mỡ và vết phanh màu đen. Mà ở ven đường, nhiều người đang vây quanh cỗ xe màu trắng có rèm che đang chống vó ...

Khiến Mạc Ngôn có chút kinh ngạc chính là, cỗ xe cảnh sát việt dã màu đen nhìn thấy ở đầu đường quốc lộ 113 cũng đứng ở hiện trường.

- Mạc Ngôn, chỉ sợ chúng ta đã tới chậm...

Xe còn chưa dừng hẳn, La khoa trưởng liền nhăn mi lại, nói.

Hiện trường Tai nạn xe cộ có chút khó coi, không như người bình thường, đối với người làm việc về y tế có kinh nghiệm, đây không phải là dấu hiệu tốt.

Nếu người bệnh còn cứu được, như vậy khi xe cứu thương xuất hiện, hiện trường lập tức sẽ xô xao lên rất nhiều, cảnh sát giao thông cũng sẽ đứng ra duy trì trật tự, dẫn đường xe cứu thương đến nơi trong thời gian nhanh nhất, để triển khai cứu chữa. Mà lúc này, đại đa số mọi người vây quanh chiếc xe trong ruộng lúa kia, sau khi thấy xe cứu thương, có người khê lắc đầu, có vẻ tiếc nuối. Có người về mặt không chút thay đổi, chỉ hơi hơi liếc, tầm mắt rất nhanh thu hồi lại...

Ý nghĩa điều này, có lẽ ban đầu trong điện thoại nói có người sắp chết, hiện tại đã là không người nào còn sống.

Cứ việc dự đoán, nhưng La khoa trưởng vẫn nhảy xuống xe, dẫn dắt nhân viên chữa bệnh và chăm sóc nhằm phía hiện trường. Vô luận có người sống sót hay không, nên làm vẫn phải làm, nhất định dựa theo trình tự mà triển khai.

Mạc Ngôn xuống xe, không đi hỗ trợ giống thường ngày, mà là châm điều thuốc, tựa vào trên cửa xe yên lặng hút.

Hắn đứng cách cỗ xe màu trắng có rèm che chỉ có bảy tám mét, có thể rõ ràng nhìn thấy hai người bị tai nạn xe cộ.

Hai người đều là nam giới, tuổi còn trẻ, không cao hơn ba mươi tuổi. Bọn hắn được cảnh sát giao thông đưa từ trong xe ra, nằm yên trên mặt đất, dưới thân đệm tấm thảm.

Xe màu trắng có rèm che lằng lằng nằm cầu khỉ, không chỉ có chống vó, bên trái đầu xe cũng móp nghiêm trọng, giống như bị vật nặng nện vào. Kính chắn gió hoàn toàn vỡ vụn, hòa với máu tươi, rơi khắp trong xe ngoài xe. Mặt đường và ruộng lúa có chênh lệch nửa mét, từ trên dấu vết mà xem, xe có rèm che hẳn là va chạm vào nhau mãnh liệt ở giao lộ khi cùng chiếc xe trước mặt, sau đó bởi vì quán tính, bắt đầu liên tục chạy quay cuồng ở tốc độ cao, cuối cùng mới dừng ở ruộng lúa.

Ngay mặt va chạm, liên tục lộn, hơn nữa tiếp cận chênh lệch nửa mét mang đến chấn động, trong tai nạn xe kiểu này, người còn sống hi vọng gần như xa vời.

Nhìn thấy hai di thể tuổi trẻ, Mạc Ngôn nhìn mà không biểu cảm, nhưng trái tim lại nhảy dựng lên...

- ... Từ tám tuổi, nhịn suốt mười sáu năm, cuối cùng đã chấm dứt! Ông ơi, nếu trên trời có linh, hãy chờ xem. Để lại đồ cho ta, cuối cùng cũng hữu dụng, mà không phải giống cái dạng kia, chỉ là truyền!

Ngoài quần áo, Mạc Ngôn khê vuốt vuốt ngọc bội trước ngực không phải vàng, thấp giọng tự nói.

Trước hai di thể, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đang tiến hành kiểm tra, tuy rằng tất cả mọi người biết đây là vô ích, nhưng đây là trình tự nhất định phải làm.

Rất nhanh, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc liền đứng lên, mặt không chút thay đổi, lắc đầu.

La khoa trưởng nghiêng đầu nói vài câu gì đó với người cảnh sát giao thông, sau đó vẫy Mạc Ngôn, nói :

- Mạc Ngôn, đến giúp một tay.

Mạc Ngôn gật gật đầu, lập tức hít một hơi thật sâu, đi nhanh tới.

Lúc này, hiện trường vẫn đang tiến hành thăm dò...

Mạc Ngôn chú ý thấy, ông lão đầu bạc đang cùng đội trưởng đội cảnh sát giao thông nói cái gì. ông lão cau mày, sắc mặt vẫn trầm xuống, mà cô gái bím tóc đuôi ngựa cũng không thấy xuất hiện.

Khi đi qua cổ xe việt dã màu đen của cảnh sát thì Mạc Ngôn nghe thấy bên trong xe có người nói, thanh âm mềm mại dịu dàng, tựa hồ đang gọi điện thoại.

- Trịnh sở trưởng đang can thiệp với đối phương, để hoàn toàn tiếp quản có thể cần thêm một chút thời gian. Tôi hiểu rồi ... Ngài yên tâm, tổ nhân mã sẽ tới ngay!

Thanh âm bên trong xe không hề ngừng lại, cửa xe lại bỗng nhiên mở ra, một người cao gầy chui ra.

Mạc Ngôn không dự đoán được cửa xe sẽ bỗng nhiên mở ra, cũng may hần phản ứng nhanh, lập tức dừng bước lại, tránh bị người bên trong xe ra đụng phải và nghi ngờ.

Người nọ có chút giật mình, lui về sau vài bước, lập tức kịp phản ứng, khoe miệng nhọt cong nhẹ, mỉm cười ý xin lỗi Mạc Ngôn.

Thấy cô gái trước mặt mỉm cười, nếu không phải trong trường hợp đặc biệt này, Mạc Ngôn thậm chí sẽ cảm thấy, đây đích thị là cô gái khóa trên ở xa ngoài ngàn dặm diễn trò đùa dai.

Mười mấy phút trước, hần vừa nói với Mạch Tuệ về loại con gái chính mình thích nhất, mà mấy chục phút sau, người con gái mà hần miêu tả, liền hiện ra ở trước mắt mình rất sống động.

Sơ mi trắng, giày cao màu lam, bím tóc đuôi ngựa...

Cô gái trước mắt liền giống như trong phim ảnh từ thế kỷ trước đi ra, điềm tĩnh mà dịu dàng, nhất là cặp kính trên mắt, trong suốt làm cho lòng người say mê.

Cô gái bím tóc đuôi ngựa có làn da trắng nõn, dáng cũng rất cao, chừng 1.72m. Mỉm cười thì khoe miệng có má lúm đồng tiền...

Nàng nhìn Mạc Ngôn, cũng không để ý, khê gật đầu lại đi đến chỗ ông lão đầu bạc.

Nhìn thấy bóng dáng cô gái, Mạc Ngôn nhịn cười không được.

Hắn có rất ít khi thất thần... Nếu như không có cú điện thoại mười mấy phút trước kia, đôi mắt cô bé này, hẳn nhiều nhất cũng là thầm khen ở trong lòng, mà không phải giống như vừa rồi, ít nhất hốt hoảng mất hai ba giây đồng hồ.

- May mà không có xe ô tô, liều mạng tự giẫm phải chân, mệt như con chó...

Mạc Ngôn tự giấu cười cười, nhanh nện bước đi đến hướng ruộng lúa.

- Đứng, nhanh lên, mình còn có việc...

La khoa trưởng vỗ vỗ bả vai Mạc Ngôn, nói :

- Tôi đi chỗ Từ đội trưởng bên kia nhìn xem, hình như anh ta có chuyện tìm tôi.

Mạc Ngôn gật gật đầu, như quỳ xuống hai di thể.

Như các nhân viên đi cứu hộ nhìn quen cảnh tượng như vậy, đều ăn ý lui về sau mấy bước.

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, hai tay cùng chìa ra, đặt trên cái trán hai di thể, sau đó nhắm hai mắt lại, trong miệng lầm bầm...

- Đó là lái xe của bệnh viện?

Đứng bên xe việt dã của cảnh sát, đội trưởng cảnh sát giao thông sắc mặt ngăm đen tò mò nhìn Mạc Ngôn trong ruộng lúa, hỏi La khoa trưởng mới vừa đi tới nói :

- Cậu ta thăm thì cái gì vậy, là đang làm gì đó?

La khoa trưởng đáp:

- Đứng... đây là cậu ta đang đọc kinh siêu độ cho người chết.

Đọc kinh siêu độ?

Từ đội trưởng kinh ngạc nói:

- Các cậu còn phục vụ cái này? Khi nào thì triển khai, sao tôi không biết?

Ông lão đầu bạc bên cạnh cùng người con gái bím tóc đuôi ngựa cũng có chút kinh ngạc, nhìn La khoa trưởng, yên lặng chờ đáp án trong miệng hắn.

La khoa trưởng và Từ đội trưởng là người quen biết đã lâu, tức giận nói :

- Chúng tôi là bệnh viện, cũng không phải miếu của hòa thượng, sao có thể có dịch vụ như vậy? Đây là hành vi cá nhân, xem như chút kính trọng của kẻ sống đối với người chết thôi!

Cô gái bím tóc đuôi ngựa nghe xong ba chữ Miếu Hòa thượng, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Chưa chắc là Phật Môn, đạo giáo cũng có kinh siêu độ mà!

La khoa trưởng giật mình, nói :

- Đạo giáo cũng có sao? Tôi vẫn nghĩ đều là hòa thượng niệm kinh siêu độ mà...

Cô gáiBím tóc đuôi ngựa nói :

- Tôi cảm thấy được, anh ta niệm hẳn là kinh của đạo giáo, bởi vì từ góc độ siêu độ vong linh, kinh siêu độ của đạo giáo càng thích hợp những trường hợp như vậy hơn.

La khoa trưởng cười dài nói:

- Chuyện này tôi thật tâm không hiểu, nhưng theo như kiểu này, Mạc Ngôn niệm kinh đạo giáo nhiều lần lắm rồi. Người này là sinh viên giỏi của trường đại học H, cái gì mà Độ Nhân Kinh, trong lòng hiểu rõ, chắc chắn sẽ không sai.

Sinh viên trường đại học H?

Người chung quanh đều sững sờ, Từ đội trưởng hỏi:

- Sinh viên giỏi của trường đại học H? Đừng nói giỡn, anh ta không phải lái xe của viện các anh sao?

La khoa trưởng cười cười, nói vài câu liền đơn giản nói ra lai lịch Mạc Ngôn.

Còn có quái nhân như vậy?

Cô gái bím tóc đuôi ngựa nhìn Mạc Ngôn phía xa, trong mắt tràn đầy tò mò.

Mím môi, nàng bỗng nhiên nói:

- La khoa trưởng, tuy rằng tôi không tin Phật, cũng không tin Đạo, nhưng vẫn muốn anh giúp tôi cảm ơn vị Mạc tiên sinh này.

La khoa trưởng gật gật đầu, nói :

- Không thành vấn đề... Đúng rồi, còn chưa hỏi, hai vị là?

Hắn nhìn thấy ông lão đầu bạc và cô gái bím tóc đuôi ngựa, trong lòng mơ hồ cảm thấy, Từ đội trưởng tìm mình đến đây, hơn phân nửa có quan hệ cùng hai người này.

5. Chương 5: Chuyện Cũ

Một đoạn kinh đã niệm xong, Mạc Ngôn đứng thẳng người, hai tay chậm rãi thu hồi.

Nhân viên y tế chữa bệnh và chăm sóc bên cạnh thấy thế, lập tức đi lên hiệp trợ Mạc Ngôn đặt di thể lên cang.

Nhưng bao gồm cả những cảnh sát giao thông chung quanh, không ai chú ý tới, khi hai tay Mạc Ngôn nâng lên, trong nháy mắt, hai tia sáng mắt thường khó thấy được từ cái trán di thể bật ra, bay nhanh vào lòng bàn tay của hắn.

Hai tia sáng tiến vào lòng bàn tay, theo kinh mạch mà đi, rất nhanh đi tới huyệt Quan Nguyên. Nơi này dùng thuật ngữ Đạo gia mà nói, chính là đan điền. Đan điền Mạc Ngôn cũng không phải là không có vật gì, một đám màu trắng sáng đang trôi nổi trong đó, giống như trái tim có luật vận động. Hai tia sáng tiến vào đan điền, liền quay chung quanh thành vòng tròn. Chỉ chớp lát, điểm sáng hơi lớn hơn một chút trong đó bỗng nhiên chui vào đám ánh sáng trắng, mà điểm sáng hơi nhỏ một chút thì lại giống như bọt khí vỡ vụn ra, rồi sau đó tiêu tán vô hình.

Đám sáng trắng nhận điểm sáng, bỗng nhiên ngưng tụ bất động, sau đó lại bắt đầu không ngừng ngưng tụ, dần dần hình thành một khối lớn bằng đầu ngón tay. Hơn nữa màu sắc cũng đang không ngừng biến hóa, từ đầu là màu lam, sau đó màu lam chuyển sang vàng, dần dần biến thành vàng đậm. Thoạt nhìn qua, liền giống như đan điền có thêm một hạt đậu tương ánh vàng rực rỡ...

- Bấy bấy bốn mươi chín, quả nhiên là thiếu một thứ cũng không được, thừa thì hoàn toàn không có tác dụng.

Mạc Ngôn nhận thấy điểm sáng trong đan điền tán đi vô hình, âm thầm cảm thán.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, nhiệm vụ lần này có thể là một lần cuối cùng mình ở Bệnh viện Hiền Hòa.

Nghĩ đến đây, trong lúc nhất thời, trong lòng hắn không khỏi có nhiều cảm khái...

Trước đây thân thể Mạc Ngôn rất yếu, năm ba tuổi, mẹ hắn lại bởi vì bệnh mà qua đời, khuyết thiếu người mẹ chăm sóc, hắn gầy tựa như cái mầm đậu.

Mà cha của hắn bởi vì công tác thật sự quá bận, sau khi xong xuôi tang sự, đã đưa hắn đưa chỗ ông nội Mạc Ngôn. Châm biếm thay, người ông này của hắn công tác càng bận, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, Mạc Ngôn nhìn thấy ông hắn cả ngày tuyệt đối sẽ không vượt qua mười ngày. Cũng may Mạc gia có bảo mẫu, hơn nữa không chỉ một người, Mạc Ngôn đi theo bảo mẫu, ít nhất có thể bảo đảm mỗi ngày được ăn cơm no, có đầy đủ dinh dưỡng.

Nhưng cho dù như vậy, thân thể Mạc Ngôn cũng không thể cường tráng, vẫn giống cái mầm đậu, mỗi ngày lang thang trong tòa biệt thự rộng lớn.

Biệt thự này thật sự rất lớn, mặc dù có nữ chủ nhân, nhưng là ông của Mạc Ngôn tái giá, bà có con trai của mình, có cháu ruột của mình, thực không thích mầm đậu như Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cũng không thích bà, thậm chí cả cha, ông nội của mình, hẳn cũng rất ít khi coi trọng.

Khi đó, Mạc Ngôn đã là một đứa trẻ thực quái gở, thực quật cường.

Hơn nữa, hẳn còn gặp rất nhiều rắc rối.

Hắn bẩm sinh đã có một trái tim lớn, không chỉ có gan lớn, hơn nữa lòng hiếu kỳ rất mạnh. Ba tuổi rưỡi, hẳn đã du dương khắp trong tòa biệt thự. Hầm, phòng kín, tạp vật, không có nơi nào hẳn không dám đi. Năm tuổi thì cửa biệt thự đã không ngăn cản được hẳn... Lịch sử của hẳn ghi lại năm hẳn năm tuổi, ở bên ngoài du dương một ngày một đêm, khiến vị bà nội trên danh nghĩa của hẳn kia sợ tới mức gần chết. Bất kể thế nào nói, Mạc Ngôn còn gánh vác trách nhiệm cháu đích tôn hàng đầu, nếu thật là có chuyện ngoài ý muốn, Mạc lão đầu chắc chắn sẽ không để cho bà được yên.

Mạc Ngôn không thích tòa nhà đó, cho nên chạy ra bên ngoài, nhưng thân thể hẳn thật là rất kém, mỗi lần du dương trở về, cũng đều bệnh liền mấy ngày.

Cho đến có một ngày, một người rất giống Mạc lão đầu, nhưng già hơn Mạc lão đầu một chút đã đi vào nơi này, sau đó thay đổi vận mệnh của hẳn.

Ông Lão kia cũng họ Mạc, là anh của Mạc lão đầu.

Ông Lão đi vào đại viện, cái gì cũng chưa nói nói, sau khi đưa một phong thư Mạc lão đầu tự tay viết giao cho nữ chủ nhân, đã đem Mạc Ngôn mang đi.

Mạc Ngôn mới đầu không muốn, nhưng lão nhân nói: cháu theo ta đi, nơi ta ở có thôn rất lớn, sau thôn có núi, trong núi còn có sói, từ nay về sau, cháu muốn chạy như thế nào, chơi như thế nào đều được.

Vì thế, Mạc Ngôn vốn hướng tới tự do không nói hai lời đã cùng ông lão đi ra khỏi biệt thự, hơn nữa không còn trở về.

Ông Lão không lừa hẳn, nơi bọn họ đi đích thật là thôn rất lớn, hơn nữa nơi đó người họ Mạc rất nhiều.

Mạc Ngôn sau này mới biết được, nơi này chính là thôn Mạc gia, tổ phụ của mình đã sinh thành ở nơi này.

Đến thôn Mạc gia ngày đầu tiên, ông lão liền gỡ từ trên cổ xuống một khối ngọc bội tính chất cổ quái, sau đó Trịnh Trọng đưa cho Mạc Ngôn đeo. Cũng nói cho hẳn biết, thứ này là bảo bối tổ truyền của Mạc gia, truyền cho nam không truyền nữ, nhưng lại phải xem căn cốt. Đừng nhìn ông nội của cháu vĩ đại, nhưng thứ này ông ta không có tư cách mang.

Năm tuổi, Mạc Ngôn không hiểu những điều này, cũng không muốn đi làm rõ, sau khi đi vào cái thôn này, mỗi ngày hẳn chơi cùng những đứa trẻ cùng tuổi trong thôn. Mà ông lão cũng không đi quản hẳn, vừa không ép hẳn học chữ, cũng không ép hẳn học biểu thức số học như là một quả táo thêm ba quả táo tương đương mấy quả táo...

Nhưng mà, khi Mạc Ngôn đeo khối ngọc bội tính chất cổ quái đó thì có một số việc liền phát sinh.

Ở Mạc gia thôn năm thứ nhất là thời gian vui sướng nhất trong trí nhớ hẳn, nhưng khi hẳn sáu tuổi, lại chợt phát hiện mình đã không cảm thụ được cái loại khoái hoạt đơn thuần này.

Khoái hoạt kỳ thật không mất đi, mà là hẳn trưởng thành, bỗng nhiên liền chán ghét cả ngày cùng những đứa trẻ đó chơi đùa cùng một chỗ.

Trong một năm này, hẳn không bị bệnh, thân thể càng ngày càng khỏe, cường tráng như con chó con bê.

Hơn nữa, hẳn phát hiện mình càng ngày càng thông minh, đề toán lớp 3 khiến Nhị Cầu cạnh nhà đau đầu không thôi, hẳn chỉ cần xem một cái, có thể tính ra đáp án chuẩn xác. Điều này làm cho hẳn thực sự kinh ngạc, sáu tuổi hẳn hoàn toàn không chính thức đi học một ngày nào, chỉ là nhằm chán đi theo Nhị Cầu đến trường dành cho học sinh bậc tiểu học mấy lần. Nhưng mà, những biểu thức số học hàng ngày xem không

có gì khác nhau bỗng nhiên trở nên rõ ràng, mà những con số này cũng giống như đám trẻ con trong thôn đến làm quen, bám lấy hần, lấy lòng hần, không ngừng vây quanh hần đều bị đá đi...

Toàn bộ thế giới giống như trở nên rõ ràng trong vòng một đêm, Mạc Ngôn sáu tuổi, đã trưởng thành trong vòng một đêm.

Hần thông minh không chỉ là miễn cảm với con số, tri thức đối sự vật, cũng vượt xa trình độ một đứa trẻ sáu tuổi nên có.

Mạc Ngôn biết, đây nhất định là có nguyên nhân, vô luận là biến hóa trên thân thể, hay là biến hóa trong óc, tất cả chuyện này đều có nguyên nhân.

Hần đầu tiên nghĩ tới là ngọc bội tính chất cổ quái đó, tiếp theo nghĩ tới ông lão.

Vì thế, hần chạy tới hỏi ông lão, ông lão lại nói:

- Cháu của ta, cháu sáu tuổi rồi, ngày mai được đi học. Sau này, mỗi ngày cháu đến trường, học xong thì cùng ông luyện võ. Chờ sang năm sau, nếu cháu còn muốn biết đáp án, hãy hỏi lại ta.

Vì thế, Mạc Ngôn biến hoá nhanh chóng, thành người học sinh ưu tú nhất Mạc gia thôn.

Giáo trình bậc tiểu học với hần mà nói hoàn toàn không là vấn đề, hơn nửa năm hần đi học xong toàn bộ giáo trình lớp năm, sau đó mỗi ngày đi theo ông lão luyện quyền, luyện tập võ thuật tổ truyền Mạc gia, cũng không còn bướng bỉnh như trước kia.

Năm bảy tuổi, hần lại hỏi ông lão.

Ông lão thổn thức, nói cho hần biết:

- Cháu của ta, khối ngọc bội trên người cháu này có đại huyền cơ, đeo nó, không chỉ có thể điều dưỡng thân thể, còn có thể khiến cho người đó trở nên thông minh. Đương nhiên, đây cũng là tùy người. Ít nhất ở trước ta, cụ của cháu, đều mang qua nó, nhưng nông dân vẫn là nông dân, người dạy học vẫn là người dạy học, cũng không xuất hiện cái gì đặc biệt. Mãi đến khi ta tám tuổi thì cụ của cháu truyền nó cho ta, thứ này mới hiện ra một ít kỳ dị. Năm ta hai mươi ba tuổi, trong lúc ngủ mơ thường xuyên có thể nghe thấy nó đang nói chuyện với ta. Đáng tiếc, nghe hơn nửa đời người, một câu cũng không hiểu. Nói thành thật mà nói, ta thật sự là không cam lòng. Hơn nửa đời người đều hao phí vì khối ngọc bội này, chỉ là muốn biết rõ rốt cục nó là cái thứ gì. Nhưng ta già rồi, ngày mai chỉ sợ mắt trời cũng nhìn không thấy. Cho nên, cháu à, thứ này liền giao cho cháu, ngày nào đó cháu hiểu rõ, đừng quên đốt nén hương cho ta. Nếu không hiểu, vậy tìm người cháu có căn cốt mà truyền xuống...

Ông lão nói đến hai ba giờ liền, nghe nhiều, nhưng tổng kết lại, kỳ thật cũng chính là một đoạn này.

Nhưng đây đối với Mạc Ngôn lòng hiếu kỳ cực kỳ mạnh mà nói, đã là đầy đủ.

- Trên đời mọi chuyện luôn có được có mất, được rồi sau đó mất cố nhiên làm cho người ta uể oải, mất rồi sau đó được cũng chưa chắc có thể làm cho người sung sướng... Ông à, khẳng định là ông không thể tưởng được, đêm mà ông hạ huyết, cháu đã giải được huyền bí của khối ngọc bội này nhỉ? Ông xem, nếu trò này trên đời này không giải được, chỉ sợ cháu sẽ giống ông, buồn bực cả đời.

Đứng ở phía trước cửa sổ, Mạc Ngôn khe khẽ thở dài, trong mắt có tưởng niệm vô tận.

Bản tám tuổi, thân thể Mạc Ngôn không có biến hóa gì lớn, ngoài vóc dáng như người lớp mười, tính chất vốn có của thân thể chỉ là tốt hơn một chút so với người bình thường.

Nhưng đầu óc của hần lại càng ngày càng tốt, nhận thức đối sự vật cũng càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa khi đang ngủ, mơ hồ có thể nghe thấy từng cơn từng hồi tiếng niệm du dương...

6. Chương 6: Mạt Pháp Tả Đạo Lục

Mùa đông năm đó ông lão ra đi.

Ông lão qua đời khi đang ngủ, ra đi vô cùng im lặng.

Ngày đó, Mạc Ngôn rời giường, thấy trong nắng sớm đầu mùa đông, ông lão nằm ở trên giường, trên người đang trải đầy ánh mặt trời, mang theo nụ cười, giống như còn đang ngủ say...

Ngày ông lão hạ huyết, Mạc Ngôn ngồi tròn một đêm ở trước mộ phần, ngày hôm sau bị người ta phát hiện thì đã hôn mê bất tỉnh.

Mọi người thôn Mạc gia khen Mạc Ngôn là người nhân nghĩa, là người đại hiếu.

Nhưng không ai biết, Mạc Ngôn cố nhiên có lòng nhân nghĩa và hiếu nghĩa, nhưng hẳn thật không định ngồi ở trước mộ phần suốt cả đêm.

Đêm hôm đó, Mạc Ngôn kỳ thật chỉ là muốn trò chuyện cùng ông lão, kể một vài chuyện hẳn chưa kịp nói. Nhưng hẳn không nghĩ tới, có lẽ là niềm thương nhớ quá độ, lại cũng có lẽ là những lời chưa kịp nói ra phun hết ra rồi, tâm linh trong suốt, trong lúc đó, ý thức tiến vào một nơi kỳ diệu...

Đó là một nơi trống trải mà xa xưa, vô biên vô hạn, không có vật gì.

Mặc dù không một vật gì, nhưng có người.

Một người mặc áo bào, tướng mạo thanh cao, khá già, khoanh chân mà ngồi, ân cần mà nói.

Tiếng nói của ông lão vang vang, khi kịch liệt, khi than thở... Nhưng Mạc Ngôn nghe một chữ đều không hiểu.

Mạc Ngôn tám tuổi nghĩ người tướng mạo cổ này là người sống, nhưng trên thực tế không phải, đây chỉ là một đoạn hình ảnh, một đoạn hình ảnh đến từ mấy ngàn năm trước.

Mà lời nói của ông lão, đó là “Mạt pháp tả đạo lục”.

Ông lão nói họ Tả, người đương thời thuộc Tả đạo, cụ thể sống ở niên đại nào thì chưa nói, nhưng theo suy tính của Mạc Ngôn sau này, ông lão hẳn là người sống trước thời Xuân Thu.

Tả đạo nhân sinh thời nào không quan trọng, khi còn bé đã theo sư học đạo.

Đáng tiếc, mặc dù hẳn một lòng hướng đạo, nhưng trời đất đã không còn linh khí, dùng điển tịch mà nói chính là, từ khi mạt pháp, tu giả tuyệt đồ.

Nhưng trời không tuyệt đường người, mặc dù là thiên địa như vậy, cũng có một đường sinh cơ có thể tìm ra, chỉ trông xem người có cơ duyên hay không.

Tả đạo nhân hiển nhiên là người có cơ duyên, ngẫu nhiên, hẳn tìm được một khối thạch, đem khắc thành ngọc bội, cũng nhờ đó khai sáng ra, tự mở ra một con đường Mạt pháp tả đạo lục. Khối thạch không phải vàng không phải ngọc, không chỉ có hiệu quả khai thông, tăng tinh thần, lại có thể thiên khí có thể thay đổi cấu kết trong cơ thể con người. Thiên địa vô linh khí, Tả đạo nhân sử dụng khối ngọc bội này làm cầu, khai thông thiên khí trong cơ thể, theo cổ pháp, tu kinh mạch, mở bế khổ, sinh Kim Liên, gõ tâm linh, tu thần hồn ...

Đoạn thuyết pháp này nghe có vẻ tiên hiệp, dùng lời nói của Tả đạo nhân mà thuyết minh, lại càng huyền diệu khó giải thích.

Nói ngắn gọn, kỳ thật chính là Tả đạo nhân không thể sử dụng linh khí thiên địa, liền mượn ngọc bội kỳ dị, khai thông, luyện hóa thiên khí trong cơ thể mình, sau đó đả thông kinh mạch toàn thân, mở ra đan điền. Nhưng thiên khí đều không phải là vô cùng vô tận, nó là căn nguyên sinh mệnh từ bào thai cơ thể mẹ thai nghén sinh ra, thiếu thứ này, nói không chừng khi đó đã hai chân một đạp thấy tổ tiên.

Nhưng có ngọc bội trong tay, đây chỉ là việc rất nhỏ. Từ không có, nhà người ta lại còn nhiều, rất nhiều.

Vì thế, Tả đạo người ‘Ban ngày giết người, đêm được thiên khí cúng thất tuần chi số, làm Đại Diễn...’, cũng để trong đan điền ngưng kết ra chân khí như một hạt giống Kim Liên. Đây là cái gọi là mở bế khổ, sinh Kim Liên.

Theo lý thuyết, có hạt giống chân khí này, là có thể Chính thức tu đạo, nhưng linh khí trong thiên địa loãng, một số chỗ gần như không còn, như vậy muốn tu không phải không được, nhưng muốn Trường Sinh thì không thể. Cho nên, Tả đạo nhân lại phát huy thông minh tài trí của mình, sử dụng công năng ngọc

bội có thể tắm bổ tinh thần, lấy lực gót vàng gõ mở tâm linh, chuyển tu thần hồn, ngưng bản ngã. Tiếp tục lấy lực bản ngã luyện chế bùa, tụ tập linh khí thiên địa, phụng dưỡng bản thân...

Một loạt câu kết này, hợp lại chính là nội dung Mật pháp tả đạo lục.

Trong này có huyền nghi, có Lãnh Mạc, có vô tình, cũng không ít khi Tả đạo nhân tự “mèo khen mèo dài đuôi”.

Nhất là câu ‘Ban ngày giết người, đêm được tiên thiên chi khí cúng thất tuần chi số, làm Đại Diễn...’ kia, cả kinh Mạc Ngôn toát mồ hôi lạnh. Với quan điểm người hiện đại mà xem, đây là hung tàn và không nhân tính cỡ nào!

Có đôi khi, hần cũng nghi hoặc, Mật pháp tả đạo lục này, đến tột cùng là Tả đạo nhân sai, hay là bàng môn Tả đạo đây?

Nhưng bất kể nói thế nào, vị Tả đạo nhân này tuyệt đối là một thiên tài từ xưa đến nay!

Đương nhiên, những điều này là sau này hãy nói.

Đối với Mạc Ngôn lúc ấy chỉ có tám tuổi mà nói, tuy rằng đã gõ được cánh cửa, nhưng đối với những cái trong cửa gì đó cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Đầu tiên chính là làn điệu của Tả đạo nhân từ mấy ngàn năm trước, hần không nghe hiểu một chữ nào. Tiếp theo, đoạn hình ảnh kia tuy rằng có thể tuần hoàn không hạn chế, nhưng mỗi một lần nghe đều là một loại tra tấn, cần thời gian nghỉ ngơi điều dưỡng khôi phục rất dài. Đây cũng là nguyên nhân thời kì hần đang đại học mỗi tháng đều phải biến mất ba ngày, nghe một lần ước chừng là mười hai giờ, nhưng hần nằm ở trên giường thời gian ít nhất cũng phải hai ngày.

Đương nhiên, những điều này là có thể giải quyết và vượt qua được, có chí ắt làm nên, đây cũng không phải một câu nói suông.

Chân chính khiến Mạc Ngôn 16 năm qua chịu dày vò là quy tắc là thiên khí huyền diệu khó giải thích kia.

Thiên khí là căn nguyên con người có từ khi sinh ra ở cơ thể mẹ, nếu vô bệnh vô tai họa, thiên khí trực tiếp quyết định người đó sống bao lâu. Thiên khí một khi tiêu hao hết, cơ thể người liền bị suy bại, cuối cùng vô bệnh mà chết.

Tả đạo nhân luyện hóa thiên khí, cầu thông hiểu kinh mạch, mở bế khổ, trên thực tế chính là lấy sinh mệnh làm cái giá phải trả.

Nhưng, người ta dù sao cũng là xuất thân chính quy, chuyên gia giảng dạy cấp tuyệt đối, mặc dù lấy sinh mệnh làm cái giá đánh cược, trong lòng lại có thể hiểu rõ làm được bao nhiêu. Sẽ không đến nỗi bị bi kịch ngay cả bế khổ cũng chưa mở được, hai chân một đạp nhìn thấy ông tổ.

Mà Mạc Ngôn thì sao?

Tả đạo nhân nếu là chuyên gia giảng dạy, như vậy hần chính là trẻ con trong vườn trẻ.

Năm lớp tám, hần đa phần là chưa hiểu rõ hết Mật pháp Tả đạo lục, nhưng người không uống có thời thiếu niên, dựa vào nhiệt huyết không biết không sợ, gan đục khơi trong, hần bắt đầu luyện hóa thiên khí trong cơ thể. Đợi cho đến khi học phổ thông trung học thì lý giải đối với Mật pháp Tả đạo lục càng thêm khắc sâu. Hần mới biết, nếu không thể thành công mở bế khổ, chính mình nhiều nhất còn sống được bảy tám năm!

Dùng lời của chính hần mà nói chính là, khi đó lá gan chính mình như lá mỡ heo, hoàn toàn không biết chữ ‘Chết’ viết như thế nào!

Nhưng mà, hần đã không có đường lui, vì thế ở những ngày kế tiếp, hần cẩn trọng cẩn cù chăm chỉ, không dám có chút lơ đãng. Mà từng đêm, hần luôn kinh hãi tính toán, mình còn có thể sống vài năm, có thể là tính sai thời gian hay không?

Cũng may năm thứ 4 đại học ấy, hần rốt cục thành công mở bế khổ, cuộc sống mới dễ thở hơn một ít.

Trong ngày mở bể khổ, hắn phải đi tra xét ghi chép về sinh viên trường đại học H, hơn nữa quyết định rồi đến Bệnh viện Hiền Hòa thành phố Uyển Lăng.

Vì cái mạng nhỏ của mình, cũng vì đóa Kim Liên kia, hắn nhất định phải thu thập được bảy bảy bốn mươi chín thiên khí ở trong khoảng thời gian ngắn.

Thiên khí chỉ tồn tại ở cơ thể người, người sau khi chết, có thể bảo tồn trong mười hai canh giờ, cũng chính là hai mươi bốn tiếng, sau đó sẽ tự nhiên biến mất. Muốn ngưng kết Kim Liên, hóa thành hạt giống chân khí, thiên khí suy bại là vô dụng, nhất định phải là ở người thân thể nam giới cường tráng, đột nhiên mà chết mới được.

Mạc Ngôn không phải người theo đạo, không thể Ban ngày giết người, đêm hút thiên khí, hắn càng nghĩ, công việc lái xe xe cứu thương này, có thể là cách tốt nhất để thu được thiên khí.

Đây là nguyên nhân vì sao Mạc Ngôn lại xuất hiện ở Bệnh viện Hiền Hòa.

7. Chương 7: Trình Thám

Đủ loại ký ức ùn ùn kéo đến, có hình ảnh khi thơ ấu, có thời gian trung học, đại học, cũng có cảnh tượng nửa năm qua tận lực chờ đợi. Thấy những thứ trong trí nhớ đó, hơn nữa tâm nguyện đạt được, gánh nặng trong lòng hắn nhẹ đi, giữa lúc hoảng hốt, liền có một cảm giác như vừa uống rượu.

Mạc Ngôn đè nén kích động trong lòng, chậm rãi đi đến xe cứu thương, tính toán sau khi trở lại bệnh viện, liền chính thức đưa ra đề nghị tạm thời rời cương vị công tác. Bảy bảy bốn mươi chín thiên khí thu thập xong, có ý nghĩa cái mạng nhỏ của hắn được bảo đảm, nhưng đó cũng không phải kết thúc...

Nhưng La khoa trưởng hiển nhiên không có ý định lập tức quay về, hắn đứng ở bên cạnh xe cảnh sát màu đen, đang cùng ông lão đầu bạc nói gì đó, Không hề ngừng gật đầu...

Mạc Ngôn trong lòng tò mò, đã đi qua hỏi:

- La khoa trưởng, không đi sao?

La khoa trưởng quay đầu lại, nói:

- Việc này chúng ta không quản, chờ một lát đã, lập tức có người tới tiếp nhận.

Mạc Ngôn nhìn thoáng qua ông lão đầu bạc, ngạc nhiên nói:

- Sao lại thế?

La khoa trưởng nói :

- Giới thiệu cho cậu một chút, vị này chính là trưởng phòng cảnh sát Trình, hai vị ngộ nạn chính là cấp dưới của trưởng phòng Trình, trước khi gặp nạn đang chấp hành nhiệm vụ. Cho nên, trưởng phòng Trình hoài nghi tai nạn xe cộ là người nào đó làm ...

Hắn nhún vai, nói tiếp:

- Đại khái tình hình chính là như vậy, ngoài ra trưởng phòng Trình không tiện để lộ ra, tôi cũng không có quyền hỏi. Tóm lại, việc này chúng ta không quản .

Cô gái bím tóc đuôi ngựa liền đứng ở bên cạnh trưởng phòng Trình, hơi hơi quay đầu, một đôi mắt trong suốt nhìn Mạc Ngôn, lộ ra một tia tò mò.

- Đường đường sinh viên giỏi trường đại học H không đi làm nhân viên công vụ, không đến đại tập đoàn, lại đặt chân ở một bệnh viện tư nhân làm lái xe xe cứu thương, người này thật lạ ...

Nhìn thấy Mạc Ngôn, cô gái bím tóc đuôi ngựa không ngừng mà cân nhắc người nam nhân này ở trong lòng.

Đương nhiên, nàng chỉ tò mò, cũng không phải là hoài nghi Mạc Ngôn là một người xấu. Hướng hồ La khoa trưởng vừa rồi đã giới thiệu qua Mạc Ngôn, trong đó liền bao gồm cả lý tưởng cao cả với văn chương của hắn. Đối với chuyện này, cô gái cũng là có kính nể trong lòng. Nhưng, đối với một tiến sĩ tâm lý học tội

phạm như nàng mà nói, tìm kiếm từng hành vi độc đáo trong hoạt động lòng người, sớm đã trở thành một bản năng nghề nghiệp.

Cô gái bím tóc đuôi ngựa đánh giá Mạc Ngôn, cố gắng suy đoán tính cách của hắn từ vẻ mặt và ngôn ngữ tứ chi của hắn.

Mạc Ngôn đang lơ đãng khẽ nhú mày, bởi vì hắn dám khẳng định, đây chỉ là một tai nạn xe cộ bình thường, không phải là người làm ra.

- Mạc tiên sinh, xin chào...

Cô gái bím tóc đuôi ngựa bỗng nhiên vươn tay, chào hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn không nghĩ tới cô gái sẽ chủ động bắt tay cùng mình, không khỏi ngẩn ra, sau khi kịp phản ứng, lập tức nhẹ nhàng cầm tay cô gái, mỉm cười chào.

... Tay cô gái trắng nõn mềm mại, đốt ngón tay thon dài, là một đôi tay nhà Piano trời sinh.

Mạc Ngôn nhìn không được nghĩ, không biết nàng có thể đánh Piano hay không, nếu không, vậy thì thật là đáng tiếc...

- Cảm ơn anh vừa rồi đã đọc Độ Nhân Kinh...

Cô gái bím tóc đuôi ngựa mỉm cười nói:

- Mặt khác, mạo muội hỏi một câu, anh có nghiên cứu về đạo giáo?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, nói :

- Chưa nói tới nghiên cứu, chỉ là tôi cảm thấy được, ở tình huống như thế, niệm một đoạn Độ Nhân Kinh cho người ngộ nạn không những làm giảm áp lực hiện trường, đồng thời cũng là biểu đạt tôn trọng của chúng ta những kẻ sống đối với người chết, cùng với kính sợ đối với sinh mạng.

Cô gái bím tóc đuôi ngựa gật gật đầu, không tiếp tục cái đề tài này, mà cao giọng nói:

- Vừa rồi tôi nhìn rõ anh nhú mày ...

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói :

- Cái gì?

Bím tóc đuôi ngựa mỉm cười nói:

- Tôi nói anh nhú mày ... Vừa rồi La khoa trưởng nói đến chuyện đây có thể là tai nạn xe cộ do người làm ra thì anh nhú mày . Cho nên tôi cảm thấy được, có thể anh không có cùng ý kiến đối với lần này.

Cô nàng này thật cừ... Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn cô gái bím tóc đuôi ngựa, trong lòng nhìn không được khen một tiếng.

Hiện nay, con gái có lẽ liếc mắt một cái có thể nhìn ra giả dối, nhưng các nàng lại nhìn không ra trong khuôn mặt bạn trai mỉm cười cất dấu cảm hận đối với cái trò làm cao giá cực độ. Có đôi khi, các cô có thể thông qua ô tô, trang sức, đồng hồ, cùng với vẻ mặt khi uống rượu, tính ra hoàn cảnh nhà của một người bạn trai, nhưng tính không ra âm mưu cùng xấu xa ẩn chứa trong đó.

Thấy nhiều cô gái như thế, tiếp tục so sánh với bím tóc đuôi ngựa trước mắt, Mạc Ngôn không khỏi có cảm giác 'Hai mắt tỏa sáng'.

Nhú mày là một cái rất nhỏ, có đôi khi chỉ là một động tác vô ý thức, không có hàm ý cụ thể. Nhưng ở thời khắc nào đó, nó lại có thể nói ra hoạt động lòng người rất rõ. Nếu bạn cẩn thận quan sát liên phát hiện, động tác nho nhỏ này có nội dung rất phong phú. Nó có thể biểu đạt nghi hoặc, không hồn giận, phần nộ, khinh thường, đa tình ...

Thực hiển nhiên, Mạc Ngôn vừa rồi khẽ nhú mày, biểu đạt chính là phản đối và không đồng ý.

Cô gái Bím tóc đuôi ngựa thực miễn cảm nắm được biểu hiện thật nhỏ này, hơn nữa hỏi luôn.

Đổi lại người khác hỏi, có lẽ sẽ có vẻ hùng hổ dọa người.

Nhưng ánh mắt cô gái trong suốt như thể, mang theo vẻ hơi hơi hiếu kỳ. Nhất là khóe miệng kia khê cong lên, hiện ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, liền làm cho người ta cảm thấy được, đây chỉ là ánh mắt có vô số tò mò của tiểu nữ sinh.

- Còn chưa hỏi, tôi nên xưng hô như thế nào?

Mạc Ngôn cũng không trả lời câu hỏi của bím tóc đuôi ngựa, mà là hỏi tên họ của đối phương. Đồng thời, hần đánh giá cô gái. Vừa rồi gặp thoáng qua, hần chú ý chính là khí chất cô gái không giống với người thời đại này. Mà hiện tại, chính là thưởng thức vẻ đẹp của cô gái.

Không hề nghi ngờ, cô gái rất đẹp, dáng người cao gầy, màu da trắng nõn, đôi mắt trong suốt, nhất là đôi chân thẳng tắp, đã tràn ngập co dãn...

Nhưng Mạc Ngôn thưởng thức con gái cũng không thể hiện ra mặt ngoài, hần luôn cảm thấy được, vẻ đẹp không có khí chất chống đỡ, liền giống như một đóa hoa giấy, kiều diễm như thế nào, cũng là không có linh hồn. Có những người con gái ưa xem, đó là bởi vì cô ấy có khí chất, vả lại bị người ta dần dần khai quật. Có người con gái chợt nhìn phong hoa tuyết đại, nhưng bởi vì khuyết thiếu khí chất, cuối cùng có một ngày, bạn sẽ đột nhiên cảm giác được cô ấy buồn tẻ vô vị, chỉ bình thường thôi.

Cô gái bím tóc đuôi ngựa hiển nhiên không phải là hoa giấy không có linh hồn, cái loại khí chất tươi mát trên người nàng thậm chí che dấu vẻ đẹp của nàng.

- Tôi họ Đỗ, Đỗ Tiểu Âm.

Cô gái vừa cười vừa nói ra tên mình, tiếp tục dùng ánh mắt trong suốt nhìn Mạc Ngôn, mặc dù không thúc giục, nhưng người nào cũng biết, nàng đang chờ Mạc Ngôn trả lời.

Không chỉ có nàng, ông lão đầu bạc và La khoa trưởng, cùng với Từ đội trưởng đội cảnh sát giao thông đều đang nhìn Mạc Ngôn.

La khoa trưởng mang theo một tia nghi hoặc trong ánh mắt, hần không rõ vì cái gì Đỗ Tiểu Âm đưa ra vấn đề này với Mạc Ngôn, hơn nữa hần cũng không cho rằng Mạc Ngôn có thể đưa ra đáp án.

Từ đội trưởng cũng có nghi hoặc trong mắt, nguyên nhân tương tự La khoa trưởng. Hần thậm chí cảm thấy được, câu hỏi của Đỗ Tiểu Âm đối với chính mình nhiều ít có chút mạo phạm. Bất kể thế nào nói, hần ở ngành giao thông miệng khô mười mấy năm, nói đến điều tra hiện trường, hần tự nhận vô luận là kinh nghiệm hay là tầm nhìn, cho dù không phải cấp đại sự, bình luận như một chuyên gia cũng dư dả. Huống hồ hần vừa rồi đã cùng trưởng phòng Trịnh nói qua, chờ toàn bộ số liệu điều tra tập hợp, nhiều nhất hai giờ, liền có thể đưa ra một báo cáo tường tận.

Thật sự là hỏi đường người mù... Từ đội trưởng oán thăm trong lòng. Nhưng, thấy Đỗ Tiểu Âm không lớn hơn so với con gái của mình mấy tuổi, hần cũng không mở miệng nói gì.

So sánh với La Khoa trưởng và Từ đội trưởng, ông lão trưởng phòng Trịnh đầu đầy tóc bạc hiểu biết về Đỗ Tiểu Âm sâu hơn rất nhiều. Hần biết cô bé này cũng không phải bắn tên không đích, một khi mở miệng, tất có nắm chắc, hay là có dụng ý đặc biệt.

Từ hiểu biết cùng tín nhiệm đối với Đỗ Tiểu Âm, trưởng phòng Trịnh cũng không mở miệng, mà là tập trung tâm mắt ở trên người Mạc Ngôn.

Chợt nhìn qua, trưởng phòng Trịnh không có gì khác biệt với những ông lão bình thường trong vùng, thế nhưng khi tầm mắt hần tập trung một chút, trong mắt lộ ra ánh nhìn cũng giống như chim ưng.

- Ông lão này nhất định là xuất thân từ quân nhân...

Mạc Ngôn cảm nhận được ánh mắt trưởng phòng Trịnh, lại nhìn cái vẻ già nua kia vẫn bình tĩnh cao ngất như cũ, không khó làm ra phán đoán.

Đối mặt tầm mắt của đông đảo mọi người, Mạc Ngôn có chút do dự.

Bởi vì hắn cảm thấy được tai nạn xe cộ này cũng không phức tạp, trải qua điều tra hiện trường, thu thập được đủ căn cứ chính xác, quy án cho lái xe chỉ là vấn đề thời gian. Quan trọng nhất là, đây vốn là chức trách của cảnh sát giao thông, bánh xe của người ngoại tỉnh như hắn dám đến vùng tay múa chân sao?

Nhưng hiện tại, lại bởi vì một câu của Đỗ Tiểu Âm, khiến hắn nổi lên trước mặt mọi người.

Hắn không thích khoe khoang, nhưng cũng không muốn bị người xem thường.

Huống chi, bởi vì hai người gặp nạn, hắn thuận lợi đạt được mục đích cuối cùng của mình. Người chết là hết, kết thúc vụ án càng sớm, di thể hai người chết bị quấy nhiễu lại càng ít. Nếu tai nạn xe cộ này thật sự được công an tỉnh tiếp nhận, trở thành án hình sự, hai di thể khó tránh khỏi bị pháp y động dao kéo. Chỉ từ góc độ này mà nói, Mạc Ngôn liền có trách nhiệm đứng ra, dù sao hắn coi như là người được ‘Ăn huệ’.

- Đây chỉ là một tai nạn xe cộ bình thường ...

Mạc Ngôn không còn do dự, nói:

- Lỗi là ở chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa màu lam, chuyên chở lợn hơi, hơn nữa có một chiếc xe cùng chiều nó. Theo tôi phỏng đoán, bọn họ có hai nơi có thể đi, một là chợ lợn hơi huyện Tú Linh, một là nhà máy sửa chữa ô tô thôn phía Tây. Đi hướng chợ lợn hơi huyện Tú Linh hẳn là xe cùng chiều với xe gây tai nạn, chúng ta cũng có thể gọi người lái xe đó là nhân chứng của tai nạn. Đi phương hướng thôn phía Tây, dĩ nhiên là lái xe gây tai nạn, mục tiêu của hắn là ở nhà máy sửa chữa ô tô.

Ngọc bội Tả đạo nhân truyền xuống đã cho hắn trí nhớ cùng với khả năng quan sát mẫn tuệ gặp qua là không quên được, mà hắn cũng không phụ ân huệ đến từ mấy ngàn năm trước này, thông qua không ngừng huấn luyện, để cho hắn có được năng lực Logic trình thám kín đáo. Với hắn mà nói, suy luận hiện trường giống loại này đơn giản như uống nước.

- Chắc là vậy, còn gì nữa không... Đúng rồi, nếu lập tức hành động, có lẽ ở đường vào huyện Tú Linh có thể trực tiếp chặn đường được nhân chứng. Người này thân cao ước chừng khoảng một mét bảy lăm, nam giới, đi giày thể thao. Chiếc xe có đặc thù rất rõ ràng, đó là... Trên xe chứa rất nhiều rất nhiều ... lợn.

Nói tới đây, hắn cảm thấy được một câu cuối cùng có chút thú vị, nhin cười không được.

Mạc Ngôn nói bình thản, mọi người nghe vào trong tai, cũng đưa mắt nhìn nhau, khi nào thì lại nhiều thêm ra một nhân chứng?

Từ đội trưởng cau mày, mở miệng nói:

- Đây... Tiểu Mạc, tôi không phải hoài nghi cậu đâu. Cậu vừa nói rõ ràng mạch lạc, trực tiếp cho ra một cái kết quả. Tôi có thể hỏi một chút hay không, kết quả này có căn cứ cụ thể chính xác hay không?

8. Chương 8: Lái Xe Gây Tai Nạn Và Nhân Chứng

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Chúng có khẳng định có... Từ đội trưởng, anh là người chuyên nghiệp, căn cứ dấu vết phanh lại hiện trường, tôi nghĩ anh không khó đoán được loại chiếc xe gây chuyện nhỉ?

Từ đội trưởng nói :

- Điều này không khó, theo dấu vết lưu lại hiện trường mà xem, hẳn là một chiếc xe vận tải tải trọng ở ~8 tấn.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Tôi cũng vậy cho rằng như vậy... Mặt khác, vừa rồi tôi chú ý thấy, xe màu trắng có rèm che trong ruộng lúa chỗ đầu xe bị va chạm, có lưu lại nước sơn màu lam. Tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng quả thật là có. Tôi tin tưởng, chờ điều tra hiện trường xong, trên báo cáo điều tra nhất định sẽ có bản ghi chép như vậy.

Có chút dừng lại, hắn tiếp tục nói:

- Cho nên, chúng ta có thể xác định, chiếc xe gây chuyện là một chiếc xe vận tải màu lam. Còn vì cái gì tôi nhận định chiếc xe này chuyên chở lợn hơi, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, cái mũi của tôi rất thính, cho dù là hiện tại, tôi vẫn đang có thể ngửi thấy mùi tanh tưởi truyền đến nơi đây. Mọi người khi lái xe, hẳn là đều gặp xe bốc xẹp và vận chuyển lợn nhỉ? Mùi tanh tưởi cực kỳ ghê người, tôi nghĩ phàm là người từng ngửi qua, chỉ sợ đều sẽ không quên loại mùi lạ này.

Nghe hẳn vừa nói như thế, tất cả mọi người theo bản năng hút hít cái mũi.

La khoa trưởng phình cái mũi, nói :

- Tiểu Mạc à, sao tôi không ngửi mùi tanh tưởi như cậu nói nhỉ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tai nạn xe cộ đã xảy ra mấy giờ rồi, lỗ mũi của anh không thính, ngửi không thấy là rất bình thường.

Đỗ Tiểu Âm hơi hơi nhú mi, nói :

- Điểm ấy chỉ sợ không thể làm chứng cứ, bởi vì thật sự là... Rất trừu tượng .

- Đúng vậy...

Mạc Ngôn gật đầu đồng ý, nói:

- Cái mũi mẫn cảm chỉ là vấn đề cá nhân của tôi, không thể làm chứng cứ. Nhưng đó là nguyên nhân, mới thúc đẩy tôi phát hiện ra một điểm bị mọi người xem nhẹ.

Hắn đi vài bước về phía trước, nửa ngồi xổm xuống, chỉ một thứ lấm tẩm không dễ dàng phát giác trên mặt đất, nói:

- Mọi người xem, chính là chỗ này.

Trên con đường cũ nát không chịu nổi, không chú ý thì rất khó nhìn thấy cái Mạc Ngôn chỉ.

Những thứ lấm tẩm đó phân bố rất đặc biệt, theo hình dạng rải rác, mang theo một quán tính tiến về phía trước.

Từ đội trưởng không hổ là người lão làng về giao thông, cẩn thận nhìn một chút, bật thốt lên nói :

- Đây là rơi từ chiếc xe gây tai nạn!

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây là bởi vì quán tính phanh lại rơi từ trên xe. Thành phần chủ yếu của nó là nước, sau mấy giờ, nếu không chú ý, rất khó phát hiện nó. Từ đội trưởng, anh có chú ý thấy không, mặc dù lớn bộ phận là nước, nhưng có một chút đọng lại.

Mạc Ngôn chỉ vào vết bẩn trong đám lấm tẩm, nhưng không lấy tay đụng vào, bởi vì hắn biết đó là cái gì.

Từ đội trưởng không khỏi nheo mi, đưa tay quạt nhẹ trên đám lấm tẩm, sau đó đặt ở dưới mũi hít hà.

Mùi này hẳn cũng không xa lạ gì, đúng là mùi tanh tưởi Mạc Ngôn mới vừa nói. Mà vật đọng lại là hỗn hợp nước tiểu và phân heo đã qua xử lý của lợn ...

Hắn đứng lên, nhìn về phía Mạc Ngôn, sắc mặt trở nên thực nghiêm túc, nói :

- Cậu nói đúng, đây thật là một chiếc xe vận tải chuyên chở lợn hơi.

Đối với người chuyên nghiệp như Từ đội trưởng mà nói, suy đoán đến đây, có đặc thù cụ thể chiếc xe gây tai nạn, cũng đã có thể triển khai hành động.

Trên thực tế, nửa giờ sau, hắn cũng đã yêu cầu trợ giúp từ khu vực xung quanh, yêu cầu bọn họ chú ý một vài chiếc xe có dấu vết va chạm rõ ràng. Nhưng bởi vì không thể đưa ra đặc thù cụ thể chiếc xe gây tai nạn, đối với lần này hắn cũng không đặt hi vọng quá lớn.

Kế tiếp, Từ đội trưởng chẳng quan tâm hỏi Mạc Ngôn làm như thế nào suy đoán ra người nhân chứng, thấp giọng thương lượng cùng trưởng phòng Trịnh vài câu, sau đó lao nhanh vào xe chỉ huy, bắt đầu liên hệ lại đồng nghiệp ở huyện Tú Linh.

- Được rồi, là một chiếc xe chở lợn, chạy đến từ phương hướng Uyển Lăng... Đúng, đúng, là xe vận tải cỡ trung. Các anh đã bắt đầu bố trí chưa? Điều động hai tổ tuần tra? Vâng vâng, thật tốt quá, thật sự rất cảm tạ các anh. Vâng, vâng, có gì thì liên hệ.

Nếu đã biết chiếc xe gây chuyện vận chuyển chính là chở lợn hơi, vậy không khó phán đoán ra phía nó đi. Chính như lời nói Mạc Ngôn vừa rồi, chợ lợn hơi huyện Tú Linh cùng với thôn tây, là hai nơi mà chiếc xe gây chuyện và xe cùng chiều của nó có khả năng đi nhất. Quốc lộ 113 là quốc lộ bỏ đi, xe đi qua đây, cơ bản đều là đi hướng huyện Tú Linh.

Bởi vì đi theo con đường này không những tránh được thu phí đi đường cao tốc, hơn nữa có thể tiết kiệm ước chừng ba mươi km lộ trình. Mà chợ lợn hơi huyện Tú Linh lại là chợ lợn có quy mô lớn nhất quanh vùng, đồng thời cũng là nơi tập trung buôn bán và giết mổ. Cho nên cơ bản có thể xác định, chiếc xe của người nhân chứng hơn phân nửa sẽ xuất hiện ở nơi này.

Còn lái xe gây chuyện, tin tưởng hẳn chỉ cần không phải một kẻ điên, nhất định sẽ trốn ở nhà máy sửa chữa hủy hết chứng cứ, sau đó mới có thể xuất hiện.

Mà thôn Tây lại là thôn gần nhất hiện trường vụ tai nạn, nơi đó dân đầu gấu nhiều, thế lực dòng họ mạnh. Quan trọng nhất là, ở thôn Tây, tiêu thụ xe hỏng, sửa xe, giúp xe gây tai nạn hủy diệt chứng cứ phạm tội, cơ hồ đã thành truyền thống của nơi này. Lái xe gây tai nạn chỉ cần quen thuộc đối với khu vực này, hơn phân nửa sẽ trốn vào thôn Tây. Nơi đó dân đã quen lấy tiền của người khác tiêu trừ tai họa cho người ta. Nếu như không có chứng cứ xác thực, chính là người của công an tỉnh đến, cũng chưa chắc đã có kết quả ...

- Được lắm, Mạc Ngôn!

La khoa trưởng bị một màn này làm cho có chút ngẩn người, sau khi lấy lại tinh thần, kim lòng không được đập một quyền trên vai Mạc Ngôn, hưng phấn nói :

- Thật không ngờ, tiểu tử cậu còn có ngón này!

Mạc Ngôn cười nói:

-Chút tài mọn thôi, La khoa trưởng, nếu anh chú ý quan sát, cũng có thể rút ra được kết luận đó!

Đỗ Tiểu Âm lại cười cười, nói :

- Anh quá khiêm nhường, đây cũng không phải là chút tài mọn đâu... Kỳ thật, Logic trinh thám cùng ma thuật có điểm giống nhau. Khi ma thuật chưa bị vạch trần, thần kỳ vô cùng, anh liền cảm thấy được không gì hơn cái này, chỉ cần luyện tập thêm chút, mình cũng có thể làm rất tốt. Logic trinh thám cũng như thế, nếu chỉ đưa ra đáp án, không nói ra chứng cứ cụ thể, đại đa số người đều sẽ cảm giác anh là Holmes. Mà sau khi anh nói ra quá trình suy luận, khi người khác tỉnh ngộ cũng sẽ cảm thấy được, đây kỳ thật cũng như là một thêm một bằng hai mà thôi, không nghĩ được có sự thần kỳ như vậy.

- Thật sự như thế sao?

Đỗ Tiểu Âm thản nhiên cười, cũng nhìn về phía La khoa trưởng, nói:

- La khoa trưởng, kỳ thật Mạc Ngôn suy luận còn một phần chưa nói, ví dụ như anh ta làm sao biết hiện trường tai nạn xe cộ còn có một nhân chứng chứng kiến, và anh ta làm sao biết giới tính và chiều cao người này? Những cái đó, anh có thể giải đáp không?

La khoa trưởng gãi gãi đầu, cười nói:

- Mọi người hãy tha cho tôi đi, vừa rồi mấy thứ kia tôi còn chưa tiêu hoá xong đâu...

Hắn nhìn Mạc Ngôn, vẻ chờ mong nói :

- Hay là thần thám đại tài, ngài tiếp tục để liên lụy nhé?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Kỳ thật rất đơn giản... La khoa trưởng, anh hãy lui về sau xem, được rồi, chính là dưới cành cây đó. Nhìn đi, trên đoạn đường đó cũng có một đoạn có dấu vết phanh lại, tuy rằng rất ngắn, nhưng đủ để thuyết minh, có một chiếc xe từng dừng lại ở dưới gốc cây kia, hơn nữa còn là xe vận tải. Quan trọng nhất là, trên đoạn đường này, cũng có rơi chất hỗn hợp nước kia. Không chỉ có như thế, lái xe chiếc xe này còn dừng xe, lưu lại dấu giày ở nền đường bên cạnh ruộng lúa. Tôi đoán, lúc đó anh ta muốn xem xét có người sống sót hay không đây? Dấu giày không phải thực rõ ràng, nhưng có thể nhìn ra là kiểu giày thể thao của nam, cỡ chân so với tôi nhỏ hơn một chút, cho nên đại khái có thể phỏng đoán ra chiều cao của anh ta!

- Ha, nơi này quả nhiên có dấu giày!

La khoa trưởng nghe được nửa tin nửa ngờ, đi đến dưới tàng cây, nhìn kỹ rất lâu, quả nhiên phát hiện dấu giày mờ.

Ở phía sau hắn, trưởng phòng Trịnh tới sát.

Hắn là tay cảnh sát hình sự già đời, chỉ nhìn thoáng qua, liền đã hiểu rõ trong lòng.

Nhưng, hắn cố ý nhíu nhíu mày, nói:

- Cậu có thể xác định dấu giày này nhất định chính là của nhân chứng lưu lại? Có không có khả năng là người khác lưu lại sao? Ví dụ như sáng sớm có người đi đường, xuống đồng làm việc ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Có khả năng này, nhưng rất nhỏ... Ông xem, chung quanh cây dương này, ngoài dấu giày này, cũng không có dấu giày khác xuất hiện. Hơn nữa hướng dấu giày trình góc 90 độ với ruộng lúa, cái này đã nói lên, chủ nhân dấu giày là người đi từ quốc lộ hướng ra ruộng lúa. Nếu như là người đi đường sáng sớm, hay hoặc xuống ruộng làm, nếu đi từ sáng sớm có sương mù, bọn họ không thể nào đi giữa đường vào, bởi vì điều này thật sự là quá nguy hiểm. Nếu bọn họ không có khả năng đi ra giữa đường, như vậy trên hè đường tất nhiên sẽ xuất hiện càng nhiều dấu giày. Nhưng sự thật là hiện trường chỉ có một vài dấu giày...

Nói tới đây, hắn cúi người, chỉ vào dấu giày, tiếp tục nói:

- Quan trọng nhất là, ngay trước dấu giày này bị mài mòn nghiêm trọng, là đáy giày điển hình khi giẫm đạp nhiều lên bộ ly hợp, hoa văn đáy giày bị mài mòn. Bởi vậy, chúng ta không khó cho ra kết luận, đó là... Dấu giày này chỉ có thể là của người lái xe chứng kiến lưu lại.

- Giải lắm!

Từ đội trưởng mang theo vẻ hưng phấn, bước đi, nói:

- Từ dấu giày mòn lại có thể nhìn ra nhiều như vậy, thật sự là rất giỏi!

Có chút dừng lại, hắn nhìn về phía trưởng phòng Trịnh, nói:

- Trưởng phòng Trịnh, báo cáo với anh một cái tin tốt lành, tìm được nhân chứng rồi. Nam giới, cao một mét bảy năm, đi giày thể thao, toàn nhất giống suy đoán của Mạc Ngôn!

Lúc này mới vài phút trôi qua, trưởng phòng Trịnh kinh ngạc nói:

- Nhanh như vậy?

Từ đội trưởng nói :

- Nhắc tới cũng là trùng hợp ... Vừa rồi tôi gọi điện thoại đồng nghiệp bên huyện Tú Linh đồng hành, nhờ bọn họ chú ý chặn đường một chiếc chuyên chở lợn hơi, nói còn chưa nói xong, bọn hắn liền phát hiện mục tiêu. Cẩn lại vừa hỏi, mới vừa vào chính đề, lái xe liền kể lại. Theo đồng nghiệp của tôi bên huyện Tú Linh phản ánh, người này tuy rằng không phải người gây ra họa, nhưng sau khi thấy tai nạn, liền bị sợ hãi, lại nhìn thấy cảnh sát giao thông chặn xe, đương trường liền hoảng lên. Theo hắn khai, lái xe gây chuyện là một người tên lão Thiết!

Trưởng phòng Trịnh hỏi:

- Người tên là lão Thiết ở đâu?

Từ đội trưởng liếc mắt nhìn Mạc Ngôn một cái, liền đáp:

- Thôn Tây!

Trưởng phòng Trịnh biết thôn tây là nơi như thế nào, gật gật đầu, hỏi:

- Cần người của tôi phối hợp với anh không ?

Từ đội trưởng lắc đầu nói:

- Không cần, có mục tiêu xác thực là có thể trực tiếp động thủ. Người thôn Tây không phải ngốc, không có chứng cứ, bọn họ dám can quấy. Hiện tại mà nói ... Mượn cho bọn họ hai lá gan, bọn họ cũng không dám xằng bậy. Yên tâm đi, trưởng phòng Trịnh, chỗ đó không phải là lần đầu tiên chúng tôi đến!

9. Chương 9: Chàng Thanh Niên, Nên Đổi Công Việc Đi

Chuyện kể tiếp không quan hệ cùng La khoa trưởng, Mạc Ngôn, La khoa trưởng nhớ ra buổi sáng còn có cuộc họp, muốn nhanh chóng trở về.

Mạc Ngôn nghĩ còn phải làm thủ tục tạm rời cương vị công tác, cũng muốn sớm trở về một chút.

- Mạc tiên sinh, nghe bảo hôm nay là một ngày cuối cùng cậu làm ở Bệnh viện Hiền Hòa?

Mạc Ngôn vội vã rời đi, Đỗ Tiểu Âm lại không chịu buông tha hắn.

- Làm sao cô biết?

Mạc Ngôn ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ, việc này hơn phân nửa là La khoa trưởng nói cho Đỗ Tiểu Âm, liền cười nói:

- Vâng, hôm nay là một ngày cuối cùng tôi làm ở Bệnh viện Hiền Hòa. Cô có chuyện gì sao?

Đỗ Tiểu Âm cười mà không nói, liếc mắt một cái La khoa trưởng bên cạnh.

La khoa trưởng là một người hiểu biết, thấy Đỗ Tiểu Âm cười mà không nói, biết cô gái có chuyện muốn nói với Mạc Ngôn.

Nhìn đồng hồ, hắc ha ha cười, nói :

- Mạc Ngôn, tôi cũng không vội về, thời gian buổi sáng hơn phân nửa là rảnh rỗi. Đỗ tiểu thư có lẽ còn có chuyện cần cậu hỗ trợ, hai người trò chuyện, tôi chờ cậu ở trên xe.

Đỗ Tiểu Âm âm cười nói:

- Cảm ơn anh, La khoa trưởng, không làm chậm trễ anh lâu đâu!

La khoa trưởng khoát khoát tay, tỏ vẻ chính mình cũng không thêm để ý, nhưng sau đó xoay người lên xe.

Đỗ Tiểu Âm chuyển qua tầm mắt, mỉm cười nói:

- Mạc tiên sinh, có hứng thú đổi công việc khác không?

Mạc Ngôn hay nói giỡn nói :

- Chẳng lẽ chỗ các cô thiếu lái xe?

Đỗ Tiểu Âm bật cười, nói :

- Không nói giỡn với anh, tôi đang nói thật. Nếu anh có hứng thú, có một cái công việc đặc biệt thích hợp với anh. Đầu tiên, nó có thể cho anh tiếp tục tích lũy tư liệu sống, không chậm trễ chí hướng của anh. Thứ hai, nó có thể phát huy tài hoa về phương diện Logic trình thám của anh ... Nói thật, biểu hiện vừa rồi của anh thật sự là kinh người, hơn nữa tôi luôn nhìn không khỏi, thật sự là anh tốt nghiệp trường đại học H? Sao tôi lại cảm giác anh tốt nghiệp học viện cảnh sát ra nhỉ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người tốt nghiệp khoa văn trường đại học H, đương nhiên, là thứ bỏ đi!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, cô nói cụ thể là cái công việc gì? Không phải là người nào trong cục muốn điều tra chứ?

Đỗ Tiểu Âm tay lấy ra danh thiếp, cười nói:

- Xin thứ cho tôi không nói, anh đến địa chỉ này rồi sẽ biết. Nhưng anh yên tâm, đây tuyệt đối là công việc tốt. Không dám nói thù lao làm anh vừa lòng, nhưng tôi cảm thấy được, ít nhất anh sẽ thấy hứng thú.

Mạc Ngôn tiếp nhận danh thiếp, cúi đầu vừa nhìn, mặt trên ngoài địa chỉ, chỉ có một số điện thoại, thậm chí cả tên người hay công ty đều không có thuyết minh.

Đường La Phù, số năm mươi ba, tầng 7?

Mạc Ngôn không khỏi có chút kỳ quái, đường La Phù một khu dành cho thương vụ cấp cao, có thể nói tắc đất tắc vàng, nơi đó có quan hệ gì với Logic trinh thám đây?

Hắn có ý hỏi thêm một câu nhưng Đỗ Tiểu Âm đã nói trước, hắn nghĩ nghĩ, liền nhin không hỏi.

- Đúng rồi, còn có chuyện muốn thỉnh giáo anh ...

Đỗ Tiểu Âm xoay người đến xe viết mang tới một bức tranh, đưa cho Mạc Ngôn, nói :

- Giúp tôi nhìn xem bức tranh này, anh có thể nhìn ra tin tức gì không?

Bức tranh màu sắc rực rỡ, đủ mọi màu sắc, chợt nhìn qua, không có bất kỳ cái gì rõ ràng, tựa hồ chỉ là màu sắc chồng chất lên.

Mạc Ngôn hỏi:

- Đây là cái gì, tác phẩm của trường phái ấn tượng sao?

Đỗ Tiểu Âm lại nói:

- Tôi cũng không biết nó có được gọi là tác phẩm hội họa không ... Tôi chỉ biết là, trong đó cất giấu một tin tức.

Mạc Ngôn nói :

- Có thêm cái khác hay không? Nói thí dụ như lai lịch của nó, có quan hệ gì với câu chuyện, lượng tin tức quá ít thì tôi không thể phán đoán được!

Đỗ Tiểu Âm cắn môi, tựa hồ có chút do dự.

Mạc Ngôn hỏi:

- Có phải có chỗ không tiện nói?

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, nói:

- Chúng ta có chế độ giữ bí mật, không thể nói quá rõ ... Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, bức tranh này có quan hệ với một vụ án, mà bức tranh trong tay anh trên thực tế là bản sao. Theo chúng ta phỏng đoán, tin tức trong bức tranh hẳn là có quan hệ cùng người kia, nó có thể sẽ xuất hiện con chữ, có thể là một dãy con số, tỷ như số điện thoại, dãy số giấy căn cước chẳng hạn... Không giấu gì anh, trong tay đã chúng ta đã lâu, đáng tiếc, tổ kỹ thuật của chúng tôi dùng hết biện pháp, cũng chưa có thể có lời giải.

Như vậy à...

Mạc Ngôn nhìn bức tranh trong tay giống như giấy nháp của trẻ con, hứng thú nhất thời nổi lên. Tính cách của hắn có chút giống trẻ con, đều tràn ngập tò mò đối với những việc không biết.

Nhưng, bức tranh trong tay này thật sự là quá mức hỗn độn, các loại hình dạng màu sắc chồng chất cùng một chỗ, làm cho người ta không thể thấy đầu mối.

Mạc Ngôn dừng ở hình ảnh, bỗng nhiên, trong lòng chợt lóe linh quang, nhưng khi muốn bắt lại thì vô ảnh vô tung biến mất.

Hắn hơi động chân mày một chút, Đỗ Tiểu Âm lại bắt lấy chi tiết này, hỏi:

- Có gì không?

Mạc Ngôn chưa ngẩng đầu, vẫn đang nhìn, trong miệng nói :

- Có một chút, nhưng tôi cần thời gian.

Mắt Đỗ Tiểu Âm sáng lên, hỏi:

- Cần bao lâu?

Mạc Ngôn ngẩng đầu, thoáng trầm ngâm rồi nói ra:

- Không dám khẳng định, có lẽ là một ngày, có lẽ là năm ba ngày.

Thời gian chưa định, nhưng hắn xác định, mình đã tìm được cách phá giải bức họa này. Thế nhưng lúc này còn chưa bắt được, còn cần một ít thời gian.

Khuôn mặt trắng nõn của Đỗ Tiểu Âm thoáng hiện lên một nét hưng phấn, giống đứa bé nhảy dựng lên, nói :

- Có thể nghe được đáp án này thật sự là rất tốt... Thời gian không là vấn đề, chỉ ít anh có thời gian 1 tuần.

Mạc Ngôn nhìn cô gái nhảy nhót, không khỏi cười cười.

Đỗ Tiểu Âm nhận thấy mình thất thố, ngượng ngùng nói :

- Thật có lỗi, tôi rất hưng phấn. A, đúng rồi...

Nàng lấy ra một cây bút, vội vàng viết ở mặt sau bức họa một dãy số điện thoại, nói :

- Đây là điện thoại của tôi, nếu anh có đáp án, trước tiên xin hãy cho tôi biết. Mạc tiên sinh, nhờ anh.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Số điện thoại này tôi sẽ nhớ kỹ, bức họa này... Cô giữ đi, không cần cho tôi!

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra, nói :

- Hả?

Mạc Ngôn chỉ chỉ đầu của mình, cười nói:

- Computer 2. 12, năng lực trí nhớ không tồi, tồn trữ dung lượng kinh người, năng lực suy diễn làm cho người ta sợ hãi, phí tổn vận hành hù chết người, mỗi ngày ba cái bánh mì là được. Thôi có chuyện tôi đi trước, các đồng nghiệp đang chờ...

Hắn cười tạm biệt Đỗ Tiểu Âm, xoay người rời đi.

Đỗ Tiểu Âm nhin không được sợ hãi mà than. Trí nhớ khủng bố người, nàng không phải là không từng gặp qua. Công an Tỉnh cũng còn có người như vậy, tùy tiện báo một tổ hợp không hơn hai trăm con số, chỉ cần nghe một lần, có thể thuật lại chuẩn xác không lầm. Nhưng người giống Mạc Ngôn như vậy, ở trong khoảng thời gian ngắn đều nhớ cả một bức tranh hỗn độn trừu tượng không chịu nổi ở trong đầu, loại trí nhớ này đã không thể dùng từ khủng bố để hình dung . Đỗ Tiểu Âm cảm thấy được, người này chính là máy photocopy.

- Người này... không phải là thừa dịp mình không chú ý, trộm dùng di động chụp lại rồi chứ?

Đỗ Tiểu Âm cắn môi, ở trong lòng cân nhắc loại khả năng này.

Lại nói tiếp, Đỗ Tiểu Âm hai mươi một tuổi đã có được học vị tiến sĩ tâm lý học phạm tội, chỉ số thông minh đều là đứng đầu. Mà chỗ nàng làm việc, lại càng tập hợp nhiều tinh anh, ngoài trưởng phòng Trịnh, bằng cấp thấp nhất cũng là thạc sĩ. Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn là người ưu tú.

Nhưng mà, Mạc Ngôn xuất hiện lại làm cho nàng ý thức được, ít nhất ở phương diện Logic trình thám, sức quan sát, trí nhớ, chính mình xa xa không bằng. Trên mạng nói câu nói kia thật đúng, cao thủ quả nhiên đều là ở dân gian ...

- Chàng trai đó không tồi, thực có năng lực.

Không biết khi nào thì trưởng phòng Trịnh đã đi đến phía sau Đỗ Tiểu Âm, nhìn xe cứu thương rời đi, nói :

- Nếu có thể đưa cậu ta tới chỗ chúng ta, cùng hợp tác với cháu, một người từ trong ra ngoài, một người từ ngoài vào trong, được gọi là quần anh tụ hội.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Đáng tiếc người ta chỉ hướng làm tác giả, ông già rồi, bỏ bớt tâm đi.

Trưởng phòng Trịnh tựa hồ vĩnh viễn không biểu lộ ra mặt bỗng nhiên lộ ra một chút nét cười, nói :

- Ta đương nhiên bớt lo, bởi vì có người đã xuống tay rồi.

Đỗ Tiểu Âm xoay người, chớp mắt nói :

- Trịnh lão, ông đang nói cái gì, sao cháu nghe không hiểu nhỉ?

Trịnh sở trưởng cười dài nói:

- Được rồi, người khác đều nói ta là cáo già gian xảo, theo ta thấy, người mới là tiểu hồ ly chỗ chúng ta. Cháu để cho cậu ta đến đường La Phù, có tâm tư gì?

- Vừa rồi ông đều nghe thấy rồi à?

Không có người ngoài, Đỗ Tiểu Âm thè lưỡi, hiển lộ ra một bộ mặt bướng bỉnh đáng yêu, nói :

- Không có cách nào, chỗ đó không phải là nơi mọi người có thể đi vào, con đường chính quy khẳng định không được, cho nên cháu muốn trêu chọc một chút. Hơn nữa, người tính cách giống như anh ta, hẳn là không thích bị người khác trói buộc. Cho nên cháu cảm thấy được, một nghề nghiệp tự do cao độ, với anh ta mà nói là thích hợp nhất.

Trưởng phòng Trịnh gật đầu đồng ý nói :

- Ừm, giới thiệu cậu ta đến đường La Phù thật là cái ý tưởng không tồi, lúc nào ông sẽ gọi điện thoại cho tên béo kia.

10. Chương 10: Biệt Thự Công Viên Sâm Lâm

Mạc Ngôn ở Bệnh viện Hiền Hòa một ngày cuối cùng thuận lợi.

Buổi trưa, cùng các đồng nghiệp phòng hành chính chụp ảnh chung, giúp lão Nhạc - người gác cổng thân thiện sửa xe ô tô. Cuối cùng, lại đi đến văn phòng phó viện trưởng Lưu, chào từ biệt phó viện trưởng đại nhân, cũng cảm tạ hắn nửa năm qua đã chiếu cố mình. Cuối cùng, hắn chúc tiền bối sang năm thăng chức, đuổi cái ông viện trưởng đại nhân hói đầu chân ngắn, thích xem mộng gái xuống sân khấu.

Viện trưởng đại nhân tương lai thật cao hứng, vỗ bả vai Mạc Ngôn, nói vài lời khuyến khích, đưa hắn đến cửa.

Một ngày cuối cùng cứ như vậy qua đi...

Lúc chạng vạng tối, Mạc Ngôn đi vào nhà ăn bệnh viện, La khoa trưởng sớm chờ ở nơi này.

- Nhanh chóng lên, uống rượu xong tôi còn phải đi nhà vợ đón vợ!

Mạc Ngôn cùng La khoa trưởng quan hệ không tệ, sau giờ tan tầm, hai người đều thích uống mấy chén ở nhà ăn. Rượu hôm nay là La khoa trưởng mời, tức là rượu tiễn. Dùng lời nói của La khoa trưởng mà nói chính là: Mạc Ngôn, cậu đi rồi, sáng mai tôi làm nhiệm vụ, khi lên xe chuyện thứ nhất chính là mang bảo hiểm. Đáng tiếc, lái xe thật tốt như vậy, sao lại ra đi chứ ...

Lời này nghe được, Mạc Ngôn dựng đứng lông mao, giống như uống xong rượu này, chính mình sẽ vào nhà xác không bằng.

La khoa trưởng tử lượng không cao, hai chai bia đã hết khả năng.

Rượu vào tai nóng, Mạc Ngôn dùng đũa có biểu tượng của nhà ăn gấp miếng cá, chợt nhớ tới một chuyện, bật thốt lên nói :

- Thôi xong!

La khoa trưởng hoảng sợ, nói :

- Làm sao vậy, chợt cả kinh như vậy?

Mạc Ngôn nói :

- La khoa trưởng, anh có thể giới thiệu nhà ở không ?

Bởi vì khúc cá này, Mạc Ngôn mới giật mình nhớ tới, nửa năm qua mình luôn luôn ở trong ký túc xá của bệnh viện, ăn uống cũng đều là giải quyết ở nhà ăn bệnh viện. Tuy rằng nơi này ăn ở không tồi, làm cho người ta lưu luyến, nhưng vấn đề là, mình đã tạm rời cương vị công tác mà. Càng nghiêm khắc mà nói, một giờ trước, hẳn đã không còn là người của Bệnh viện Hiền Hòa.

- La khoa trưởng, anh phải giúp tôi nghĩ biện pháp. Nói cách khác, ra khỏi cổng bệnh viện, tôi sẽ là người lưu lạc đầu đường.

La khoa trưởng ha ha cười, nói :

- Tôi tưởng chuyện gì... Phòng kia cậu tiếp tục ở, tôi không lên tiếng, không ai dám đuổi cậu đi. Nhà à, cậu cứ từ từ mà tìm, tìm được thì đi không muộn.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vậy cảm ơn anh La ... nhưng vẫn phải tìm nhà, anh La, anh có quen chỗ nào không? Chỉ cần không phải thuê chung, lớn nhỏ, địa điểm chỗ nào cũng không sao cả.

La khoa trưởng cũng nhớ tới một chỗ, nhíu nhíu mày, hỏi:

- Nơi hẻo lánh cũng được à?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên, em là một sinh viên nghèo mới ra cửa trường mới nửa năm, có thể có chỗ che thân là được.

Với hẳn mà nói, phòng cho thuê hẻo lánh một chút hoàn toàn không là vấn đề, thậm chí là càng tốt.

Nhưng, dù sao Uyển Lăng cũng là thành thị cấp tỉnh, gần ngàn vạn dân cư, phóng mắt ba vòng, làm sao có thể tìm thấy một nơi im lặng?

La khoa trưởng uống một hớp rượu, chậm rãi nói:

- Khu biệt thự công viên Sâm Lâm cậu có biết không?

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, nói :

- Em đương nhiên biết... anh La, không phải anh định giới thiệu nhà nơi đó cho em đấy chứ?

Công viên Sâm Lâm là nơi nào?

Đó là lá phổi của thành phố Uyển Lăng, tọa lạc ở chợ trung tâm, có thể nói thành phố Uyển Lăng này từ xưa đến nay chính là xây dựng quay chung quanh nó. Nơi đó đã không thể dùng từ tắc đất tắc vàng để hình dung, bởi vì bạn có tiền cũng không mua được một tắc đất ở đó. Khu biệt thự trong công viên Sâm Lâm được dựng lên những năm năm mươi của thế kỷ, lúc ấy chỉ dùng để chiêu đãi khách nước ngoài và cán bộ kỳ cựu nghỉ ngơi điều dưỡng. Đến thời kì cuối, vài tòa nhà nhỏ diện tích không lớn, địa điểm hẻo lánh trong đó bị chính phủ thành phố bán ra do lúc ấy tài chính khó khăn. Những biệt thự khác luôn luôn bảo

lưu, tới hiện tại, vẫn là tài sản quốc hữu, nhưng đã là tư nhân dùng. Mấy nhà nổi tiếng nhất Uyển Lăng cũng ở khu vực này.

Mạc Ngôn là từ người bên ngoài đến, không tính là không quá quen thuộc đối với khu biệt thự công viên Sâm Lâm, La khoa trưởng thì là quý khách xó xỉnh, chuyện truyền thuyết lý thú ít ai biết đến ở nơi đó, hẳn thuộc như lòng bàn tay.

Hắn vừa uống rượu, vừa kể cho Mạc Ngôn chuyện cũ về khu biệt thự công viên Sâm Lâm năm xưa.

- Cậu đã đoán đúng, tôi muốn giới thiệu cho cậu ở một biệt thự trong khu Sâm Lâm, hơn nữa còn là tiểu biệt thự biệt lập. Quan trọng nhất là, không cần cậu chi tiền!

Mạc Ngôn rót đầy chén cho La khoa trưởng, cười nói:

- La khoa trưởng, anh đừng lừa em, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

La khoa trưởng nghiêm mặt nói:

- Tôi thêm lừa cậu? Tôi nói cho cậu biết, tiểu biệt thự này là viện trưởng tiền nhiệm Bệnh viện Hiền Hòa chúng ta lưu lại, mấy năm trước ông ấy đi châu Úc dưỡng già. Lúc gần đi, ông ấy nhờ tôi chăm nom nó, tính ra cũng gần bốn năm.

Có chút dừng lại, hắn gõ chén rượu trên bàn vừa để xuống, nói :

- Kỳ thật đây đều là vô nghĩa, ngoài miệng ông ấy nói nhờ tôi để ý nhà, Trên thực tế cũng nhờ tôi giúp ông ấy tìm người mua. Nhưng biệt thự này phương vị không tốt, khó coi, tọa lạc ở trong rừng, cách khu biệt thự chính gần hai cây số. Đây còn chưa tính, điểm chết người chính là, nơi đó phong thủy không tốt, từ lúc xây xong tới nay, người chết ở đây tòa nhà này không ít, trong đó còn có hai người nước ngoài. Cậu nói xem, nhà như vậy cậu dám mua không?

Mạc Ngôn trầm ngâm nói: tôi đương nhiên dám mua, đáng tiếc lão tử không có tiền.

Trong lòng hắn nghĩ như thế, ngoài miệng lại nói:

- Vị lão viện trưởng tiền nhiệm không phải đã mua đó sao?

La khoa trưởng bĩu môi, nói :

- Vừa rồi quên nói cho cậu biết, vị viện trưởng tiền nhiệm này là hải ngoại về nước, khi về quốc, đúng lúc chính phủ bán nhà trong khu biệt thự đó. Ông ấy không biết sâu cạn, lại đặc biệt yêu thích cánh rừng trong đó, bị kích động liền bỏ tiền ra mua. Sau này, ông ấy đưa vợ con vào ở, cũng không được vài ngày, xuất hiện bệnh trạng. Buổi tối ngủ thì thường xuyên bởi vì ngực khó thở mà bị bừng tỉnh, hơn nữa còn phát sinh chuyện như chúng ta gọi là Bóng Đè. Sau đó, đã có người nói cho ông ấy biết cánh rừng đó phong thủy không tốt, bởi vậy đã chết nhiều nhiều người chẳng hạn. Lão viện trưởng tuy rằng không phải đặc biệt tin điều này, nhưng không lo lắng cho mình, thì cũng phải bận tâm người nhà chứ? Kết quả là, ngay cả nhà còn chưa ở được nửa tháng, liền dọn sạch đi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Chỗ đó thực có chuyện ma quái à?

La khoa trưởng bĩu môi nói :

- Ai biết? Cái này là tin thì có, không tin thì không có, dù sao tôi cũng không tin lắm. Nhưng nếu để cho tôi chuyển vào đó, tuyệt đối là không có khả năng.

Có chút dừng lại, hắn đang cảm giác say từ trong bao lấy ra một chuỗi chìa khóa, đập ở trên bàn, nói :

- Đây, đây là toàn bộ chìa khóa nhà đó, tiểu tử cậu nếu thích, nó là của cậu!

Mạc Ngôn nhìn thấy chìa khóa trên bàn, không khỏi cười cười, nói :

- Bánh nướng từ trên trời rơi xuống, cơ hội cũng không nhiều... anh La, anh đừng quên, em là người nghèo. Trên đời này người nào đáng sợ nhất? Em cho anh biết, là người nghèo! Cái gọi là cùng đường thì ngoan

cổ, đừng nói trên đời này không có ma quỷ, ngay cả có, em cũng muốn vào xem một chút, rốt cuộc là nó đáng sợ, hay là em ghê!

La khoa trưởng trừng to mắt, nói :

- Cậu đến thực sao? Tôi nói cậu nghe, Mạc Ngôn, chỗ đó thật sự rất tà tính, cậu đừng coi đùa là thật. Tôi cũng chính là hơi có rượu thuận miệng nói thôi, cũng không phải là thật sự tính toán cho cậu vào ở đâu!

La khoa trưởng đích đúng là thừa dịp hơi men nói đến biệt thự này, xem như đề tài câu chuyện cùng nhau, cũng không tính toán thật sự cho Mạc Ngôn ở.

Nhưng khâu chìa khóa đã bày ra, hơn nữa đã đặt lên bàn, đối với Mạc Ngôn mà nói, sao có thể dễ dàng buông tha?

Hắn từ nhỏ gan lớn, không sợ quỷ thần, đây là thứ nhất.

Tiếp theo, nơi mà linh khí thiên địa khô kiệt như ở đây, không nuôi ma quỷ, bạn muốn gặp ma quỷ cũng khó khăn. Quan trọng nhất là, Mạt pháp Tả Đạo Lục có phương pháp Ngự Quỷ Hồn, còn gọi 'Âm dương hai giới phù', có thể bắt quỷ ngự hồn. Đương nhiên, phải đợi đến lúc gõ mở tâm linh xong hắn mới có loại năng lực này. Hơn nữa chế tạo phù âm dương cũng rất phiền toái, không chỉ có tiêu phí đại lượng tinh lực, còn cần có tiền vốn ủng hộ. Đối với Mạc Ngôn hiện tại mà nói, khó như lên trời.

Cuối cùng, khi La khoa trưởng lão đảo đi đến nhà mẹ vợ đón vợ, khâu chìa khóa đã được cất vào túi Mạc Ngôn.

- Vội không lo muộn ...

Nhìn thấy bầu trời đêm dần dần buông xuống, Mạc Ngôn quyết định thu thập bọc hành lý luôn, đến tòa nhà phong thủy không tốt đó.

Đến bệnh viện Hiền Hòa thì hắn chỉ mang bên mình một vài bộ quần áo để thay, hiện tại quyết định rời đi, cũng không có gì cần thu dọn nhiều, vẫn cái bao da mua thời kì học đại học, khoác trên vai, chính là toàn bộ tài sản.

Thú vị của người đàn ông độc thân chính là chỗ này. Trong bao chính là quần áo thay đổi và đồ dùng rửa mặt cùng với một notebook. Không có gì khác, không có các loại sản phẩm điện tử lòe loẹt, cũng không có bộ đồ bốn mùa chuẩn bị để tán gái...

Ra khỏi cổng bệnh viện, Mạc Ngôn đưa tay gọi một chiếc xe taxi.

- Đi công viên Sâm Lâm...

Hắn ngồi trên xe, báo ra địa chỉ.

Tài xế xe taxi nhìn nhìn túi xách trong tay hắn, cười nói:

- Anh bạn, đây là chuẩn bị đi đóng quân dã ngoại?

Mạc Ngôn ha ha cười, nói :

-Tôi nói ở đó tôi có một biệt thự, anh tin không?

Lái xe vui tươi hơn hử nói :

- Tin, tôi đương nhiên tin... thời gian này, người giàu có có nhiều người dờ hơi hơn đấy. Đi dép lê, mặc quần cộc giả mạo rẽ cổ đi công ty nhỏ người khác nhận làm người làm vệ sinh, ở đâu không có? Đừng nhìn quần áo cậu mặc không khác gì tôi, toàn hàng vỉa hè, nhưng có người dường như không biết tri thức, đợi lúc xuống xe, có thể còn lấy ra một tờ VIP hay cây vàng để cho tôi ấy chứ?

Thiên hạ lái xe là một nhà, đều là mạng trời sinh, có thể chém thì chém, giải tăng bốc người.

Mạc Ngôn cũng coi như một người lái xe, hai người trên đường nói chuyện phiếm, nửa giờ lộ trình nhanh chóng qua.

Tới công viên Sâm Lâm, Mạc Ngôn xuống xe, cùng lái xe nói tạm biệt, sau đó vác túi đi hướng khu biệt thự.

La khoa trưởng nói biệt thự nhỏ này cách khu biệt thự chính một khoảng, tọa lạc trong một rừng cây, hơn nữa không có đường nối thẳng, chỉ có một đường nhỏ rải đá vụn.

Tuy rằng trong lời nói của La khoa trưởng có chút khoa trương, nhưng trên thực tế nơi này ngoài yên lặng một chút, không khí vẫn rất bình thường.

Mạc Ngôn đi đến, ít nhất gặp bảy tám chiếc xe, thậm chí còn thấy một đôi trai gái dưới tàng cây miệng dính miệng, thân bắt rờ.

Sau khi vào rừng cây, quay đầu nhìn lại, cách đó không xa đèn đuốc sáng chói, không khí cũng không có gì hoang vắng quỉ dị.

Theo đường đá vụn, Mạc Ngôn đi vào trước căn nhà, trước cửa rất sạch sẽ, không có bụi cỏ dại nào.

Mạc Ngôn lấy ra cái chìa khóa, mở cửa ra, đẩy vào.

Biệt thự này thi công từ thế kỷ trước, tuy rằng sau này được tu sửa, nhưng chỉnh thể vẫn duy trì nền đá xanh đen kiểu cũ như trước.

Mạc Ngôn rất thích loại kiến trúc mang theo dấu vết thời đại này, thậm chí nói chờ lão tử có tiền, tuyệt đối sẽ mua lại nơi này...

Trong nhà có đèn, khi mở cửa cũng đã sáng lên.

Trong nhà cũng sạch sẽ, không có cỏ dại, không có lá rụng, góc sân còn có một cây nho, dưới tán có một ít hoa cỏ không biết tên. Nhưng bởi vì không được chăm sóc, phần lớn đã điêu tàn, còn sống cũng như hấp hối.

Mạc Ngôn tiến vào phòng trước, sau khi bật đèn lên, phát hiện nơi này cũng rất sạch sẽ, đồ gia dụng cũng còn đầy đủ không hỏng, hơn nữa phần lớn được bảo vệ dưới tấm vải màu trắng.

Xem ra La khoa trưởng cũng coi như người được việc, chăm sóc nơi này không tồi.

Nhưng cái này cũng hợp tình lý, nhà này nếu bán thành công, La khoa trưởng có thể lấy ba phần trăm đến năm phần trăm tiền, hẳn không thể vô tâm.

Trên thực tế, chỗ này không phải bán không được, nếu chịu xuống giá mạnh tay, trên đời này luôn luôn có người tham.

Mấu chốt ở chỗ, chủ nhân của nó là một kẻ có tiền, tiểu viện nếu như có thể bán giá gốc đương nhiên tốt nhất, bán không được cũng không sao, lưu cho con cháu là được. Dù sao cũng là bất động sản, theo thời gian trôi qua, nhà này càng ngày càng đáng giá, mà tin đồn về phong thủy, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà chậm rãi mất đi.

Đối với người không thiếu tiền mà nói, khoản tiền này kỳ thật là tính toán tốt.

Vì thế, La khoa trưởng chỉ có thể nhìn số tiền kia treo cao trên không trung, yên lặng chảy nước miếng, hơn nữa cũng đã bốn năm...

11. Chương 11: Gỡ Tâm Linh

Mạc Ngôn mất 10 phút, lần trên lần dưới toàn bộ đều nhìn một lần.

Thật sự rất không tồi, đồ điện, đồ dùng trong nhà đều rất đầy đủ, chẳng qua có nhiều thứ niên đại có chút cũ. Tỷ như ở góc sáng sửa mỗi gian phòng, hẳn thậm chí thấy một bàn kiểu cũ, gỗ lim, trang trí xa hoa, tuyệt đối có giá trị sưu tầm.

Ít nhất cho tới bây giờ, hẳn nhìn không ra chỗ này có bất kỳ thứ gì không ổn.

- Nếu nơi này thực sự có cái gì tà tính, chỉ sợ phải đợi đến lúc gỡ mở tâm linh, thu thập âm dương khí mới có thể nhìn ra manh mối.

Trong Mật Pháp Tả Đạo Lục có nói khí luận, nói là vạn vật trên đời này, đều có tự khí tượng. Vật có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ... Người có bệnh, dịch, tai họa ... Nhưng tổng thể mà nói, khí vạn vật, xét đến cùng đều là âm dương nhị khí.

Chỗ này đến tột cùng có tà môn hay không, Mạc Ngôn không thể hiểu hết.

Nhưng hần tin tưởng, chỉ cần mình gõ mở tâm linh, hiện ra mắt thần, liền có thể thấy âm dương. Nhưng đây là hậu sự, cần phải thời gian dài tích lũy. Mà việc khẩn cấp trước mắt là thúc đẩy Kim Liên, gõ cửa tâm linh...

Hắn chọn một gian phòng ngủ, thu dọn sạch sẽ, cởi quần áo đi vào phòng tắm, tẩy đi dơ bẩn cùng mỗi một trên người.

Nửa đêm, giữa phòng ngủ yên tĩnh, Mạc Ngôn khoan chân ngồi ở trên sàn nhà, trông đợi ánh sáng trong bể khổ hóa thành Kim Liên.

Trong bể khổ, khối màu sáng chậm rãi chuyển động, từng mảnh lại từng mảnh như lá sen dần dần lộ ra, từ mơ hồ đến rõ ràng, rồi sau đó từng mảnh nở rộ...

Nửa giờ sau, một đóa hoa sen màu vàng ánh sáng ngọc hoàn toàn nở rộ!

Hoa sen tản mát ra sương mù dày, sắc vàng óng, quay quanh, ở bể khổ và kinh mạch liên tiếp trong bể khổ không ngừng chảy xuôi.

Kim Liên hình thành, Mạc Ngôn đã có thể cảm nhận được một chút linh khí loãng đến từ ngoại giới.

Mức độ loãng này, duy có từ: khiến người ta giận sôi mới có thể hình dung.

- Quả nhiên là thời đại Mật Pháp...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng than thở trong lòng.

Căn cứ ghi lại trong Mật Pháp Tả Đạo Lục, hắn có thể cảm giác được, linh khí trong thiên địa thời đại này còn loãng hơn so với thời đại kia của Tả Đạo Nhân.

Nhưng dù vậy, cảm giác linh khí xuyên thấu qua làn da, miệng mũi tiến vào thân thể, chạy theo kinh mạch này làm cho hắn có được khoái cảm không thể nói rõ. Khiến cho hắn nhận không được phát ra tiếng rên rỉ.

- Chẳng thể trách Tả Đạo Nhân cam tâm, bề quan thường xuyên là một năm nửa năm không chuyển nơi khác, loại cảm giác vui mừng khi phun ra nuốt vào linh khí mang đến, đích xác làm cho người ta không thể cự tuyệt...

Khi lá sen nở rộ, đài sen hoàn toàn hiển lộ, trong chốc lát, ánh sáng vàng ngọc trong bể khổ, Mạc Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân run lên, cả người nhất thời sa vào bên trong một loại cảnh giới kỳ diệu vô cùng...

Giờ khắc này, hắn giống như về tới trong cơ thể mẹ, toàn thân trên dưới không một chỗ không khoan khoái.

Ánh sáng màu vàng trắng thấu xương tủy, làm dịu eme mỗi khắp ngõ ngách.

Hoảng giật mình, Mạc Ngôn chỉ cảm thấy phiêu phiêu như ngọc tiên, giống như hóa thành một cánh lông chim, muốn bay thẳng lên đám mây...

Loại cảm giác vui sướng cực độ này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Ngay sau đó, theo ánh sáng vàng chạy, một sức mạnh dồi dào tới cực điểm giống như từ Hư Không xuất hiện, dào dạt khắp ngõ ngách thân thể.

Mạc Ngôn thâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ ra một chút do dự ...

Trong Mật Pháp Tả Đạo Lục sớm có trình bày, Kim Liên sơ khai thì màu sắc chính là căn nguyên sức mạnh người tu hành theo đuổi, nếu đứng lúc luyện hóa, có thể chuyển sang chân khí như Đạo gia. Luyện hóa càng sâu, chân khí cũng càng hùng hậu. Luyện hóa xong, chân khí này có thể sinh sôi không ngừng, tự mình tuần hoàn. Quan trọng nhất là, khi chân khí đột phá đến giới hạn giá trị thì có thể hình thành biên giới. Biên giới mới thành lập, liền cao trăm trượng, đổi thành chiều dài đơn vị hiện đại, ước chừng là chừng ba trăm mét.

Trong phạm vi này, có thể mượn chân khí tự do tung hoành. Ngoài không thể xuống đất, chung quanh, ngay cả Thiên Không, đều có thể nhảy mất bay tới. Nói cách khác chính là, chỉ cần hình thành biên giới, nhảy về phía trước, đó là ba trăm mét, lui về sau, đồng dạng là ba trăm mét. Nếu hướng về phía trước, là bay lên ba trăm mét!

Trong thời đại khoa học kỹ thuật hưng thịnh, dựa vào sức mình bay ba trăm mét là khái niệm kinh người như thế nào!

Đối mặt loại hấp dẫn này, mặc dù là người này tâm linh trong sáng như Mạc Ngôn, cũng khó tránh khỏi do dự!

Ở nơi linh khí trong thiên địa gần như bằng không, nếu giữ lại loại sức mạnh này, tuy rằng có thể vui sướng nhất thời, nhưng không cách nào đột phá công cùm xiềng xích trường sinh. Nói đến cùng, dù sao vẫn là một người phạm tục.

Chỉ có mượn dùng Kim Liên hình thành lực lượng căn nguyên gỗ của tâm linh, ngưng tụ thành bản ngã, mới có hi vọng nhìn thấy cảnh giới đó.

Cũng may sau khi gỗ của tâm linh, loại căn nguyên này sẽ không tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó, Mạc Ngôn vẫn có thể luyện hóa trở thành thực khí. Còn có thành chính quả hay không, chỉ có thể trông vào ý tứ của ông trời ...

Mạc Ngôn rất muốn làm siêu nhân, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là sống lâu trăm tuổi hay hơn một chút.

Hơn nữa, trong thời đại khoa học kỹ thuật hưng thịnh, nhảy mười mét hay ba trăm mét, kỳ thật cũng không có gì khác nhau quá lớn. Dù sao thế giới này có máy bay và ô tô, ta không cần dựa vào khả năng này. Hơn nữa, thế giới này cũng không có Hoàng Lão Tà và con gái của hắn, ta cũng không cần dựa vào cái này đi tranh làm con rể Đào Hoa Đảo.

Ngắn ngủi do dự vài giây, tâm tư Mạc Ngôn hoàn toàn trong sáng.

Hắn nhẹ nhàng hít vào một hơi, vận chuyển tâm pháp, hội tụ ánh sáng này một chút, sau đó theo hai mạch Nhâm Đốc, thẳng phá!

- Đây là bản ngã?

Nửa giờ sau, ý thức Mạc Ngôn đắm chìm ở Nê Hoàn Cung, nhìn trước mắt một đứa bé trọc đầu khoanh chân mà ngồi, trong lúc nhất thời có chút không biết nói gì.

Đứa bé trọc đầu mặt mày rõ ràng có thể nhận ra đúng như hắn lúc ba bốn tuổi, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân mà ngồi.

Nhìn thấy ánh sáng kia phát ra tiểu hòa thượng, Mạc Ngôn nghĩ thầm, chẳng lẽ nội tâm của ta luôn luôn hướng đến làm hòa thượng?

Tiếp đó lại lẳng lặng mà cười, trong Mật Pháp Tả Đạo Lục có trình bày, sau khi ngưng kết bản ngã, chưa phải là đại công cáo thành. Bản Ngã là thể kết hợp của tiềm thức cùng tinh thần Tiên Thiên, đồng thời cùng một nhịp thở, ngưng kết mới bắt đầu, chỉ là nguyên mẫu, đều không phải một lần là xong. Liền giống như con người, phải đi qua giai đoạn thai nhi, trẻ con, thiếu nhi ... Mới có thể chậm rãi mà lớn, cho đến trưởng thành.

Mạc Ngôn lúc này đã thấy bản ngã, đúng là cơ thể trẻ nhỏ, tuy có chỗ huyền diệu khó giải thích, nhưng cách đại thành còn rất xa.

Mạc Ngôn lúc này trạng thái ở Nê Hoàn Cung, trên thực tế là tạo thành tự ý thức, cùng một nhịp thở với ý thức Tiên Thiên, nhưng không cách nào khai thông.

Muốn phát huy diệu dụng của Bản Ngã, hai người nhất định phải hợp làm một, hình thành ý thức bản ngã.

Loại ý thức này diệu dụng vô cùng, đơn giản mà nói, nó giống với loại với linh thức trong tiểu thuyết tiên hiệp; thần thức, kỳ huyền trong tiểu thuyết trinh thám.

Mạc Ngôn hơi động một chút trong lòng, thiên khí tự ý thức bỏ nhào về phía trước, sinh sôi tiến công vào bên trong Bản Ngã.

Lập tức, hai mắt tiểu hòa thượng trong trung tâm nê hoàn cung đột nhiên mở, lộ ra từng tia kim quang.

Cùng lúc đó, bản thể Mạc Ngôn giữa phòng ngủ cũng mở hai mắt...

Trong phút chốc, Mạc Ngôn cảm thấy được thế giới trước mắt giống như thay đổi.

Phòng ngủ vẫn là gian phòng ngủ đó, đồ dùng trong nhà vẫn là đồ dùng trong nhà đó, nhưng lúc này ở 'Trong mắt' hần, mấy thứ này vừa quen thuộc lại xa lạ, sinh ra một cảm giác thế giới thay đổi.

Kỳ thật hần biết rõ, thế giới vẫn là cái thế giới đó, cũng không có bất kỳ thay đổi nào. Thay đổi chính là mình, do mắt thường nhìn thế giới, biến thành tâm nhãn rồi.

Mắt thường chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng thế giới, mà tâm nhãn thì có thể quan sát được bản chất sự vật.

Tỷ như cái bàn cách đó không xa, hần không chỉ có thể thấy vết bẩn trên mặt bàn, còn có thể xuyên thấu qua nước sơn bề mặt, quan sát đường vân gỗ bên trong, cùng với trình tự chất gỗ.

Đây là một trong những diệu dụng của ý thức bản ngã, nó có thể giống X quang - xuyên thấu mặt ngoài vật thể, xâm nhập nội bộ. Đương nhiên, nó càng thêm tiện dụng hơn so với X quang, lực xuyên thấu cường đại hơn. Nơi mà ý thức tới được, không có bất kỳ vật thể nào có thể ngăn cản nó, cho đến năng lực cuối cùng.

Mạc Ngôn chậm rãi nhắm mắt lại, ý thức từ từ kéo dài hướng ra phía ngoài.

Phòng ngủ, hành lang, thang lầu, phòng khách, sân...

Ý thức không ngừng kéo dài, bắt đầu từ phòng ngủ, kéo dài tới đoạn đường đá bên ngoài sân nhỏ.

Cuối cùng, tới trong rừng cây, Mạc Ngôn đột nhiên cảm giác được tâm thần đều mệt, có cảm giác muốn nôn mửa.

- Khoảng cách thẳng tắp, một trăm bốn mươi lăm mét bốn mươi ba cen-ti-mét...

Trong đầu Mạc Ngôn bỗng nhiên nảy ra một dãy số, ngay sau đó, một màn hình trống rỗng hiện lên, trên mặt biểu hiện ra lộ tuyến ý thức bản ngã trải qua, cùng với toàn bộ vật thể trên lộ tuyến. Mà khi tầm mắt Mạc Ngôn dừng ở vật thể thì lập tức sẽ có một dãy số hiện ra, biểu hiện chiều cao, độ rộng, cùng với chất liệu và sức nặng vật thể này.

- Quả nhiên là có nhiều hơn, thế giới còn có nhiều thần kỳ...

Mạc Ngôn không khỏi tấm tắc mà thán.

Đây nhìn như màn hình khoa học viễn tưởng, trên thực tế là một loại ý thức của bản ngã, nó có thể là một màn hình, cũng có thể là một quyển sách, chỉ cần sức tưởng tượng của bạn đủ phong phú, nó có thể xuất hiện bất cứ hình thức nào. Nhưng Mạc Ngôn có thể khẳng định, Tả Đạo Nhân sống ở mấy ngàn năm trước, trong đầu của hần tuyệt đối không thể xuất hiện một màn như khoa học viễn tưởng như vậy, trừ phi hần là người vượt thời gian.

Bản Ngã đã thành, Mạc Ngôn cũng không dám trì hoãn thêm, mà là quay đầu trở lại, toàn lực luyện hóa mấy dải màu vàng trong bể khổ kia còn thừa không nhiều.

12. Chương 12: Pháp Lữ Tài

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua khe hở bức màn, chiếu xạ ở trên sàn nhà phòng ngủ.

Mạc Ngôn chậm rãi mở mắt ra, trong mắt mặc dù có vẻ uể oải, nhưng đứng lên thì lại cảm thấy cả người đã tràn ngập sức sống.

Hần nhảy nhẹ nhàng, đầu ngón tay rất dễ dàng liền chạm đến trần phòng ngủ, sau khi hạ xuống, mu bàn chân nhẹ ấn, cả người giống như hư ảnh, nháy mắt liền hiện ra tại cửa phòng ngủ...

Tuyệt!

Hắn đánh giá quả đấm, trong lòng hưng phấn không thôi.

So sánh với lực lượng Kim Liên cú nhảy mới thành lập này, tung ra lực lượng, có thể nói bé nhỏ không đáng kể. Nhưng so với người thường, đây đã là siêu việt!

Hơn nữa, đây cũng bởi vì diện tích phòng ngủ quá nhỏ, không cách nào làm cho hắn phát huy hết sức.

Không cần phải cố ý tính toán, màn hình trong đầu đã đưa ra đáp án. Nếu hắn sử dụng toàn lực chân khí trong bể khổ này, độ cao nhảy có thể đạt tới bốn tám mét, khoảng cách nhảy về trước là chín tư mét.

Đương nhiên, chân khí diệu dụng xa xa không chỉ có thế, thể hiện trên sức lực chỉ là tối thô thiển, rất nhiều thứ cần Mạc Ngôn tự mình đi đào móc.

Tỷ như, khi chân khí cùng ý thức bản ngã kết hợp, dùng chân khí đẩy một hòn đá, liền có thể bao phủ ý thức bản ngã ở trong phạm vi một trăm bốn mươi lăm mét. Cái này tương đương với mang bên mình khẩu súng vô thanh vô hình, hơn nữa viên đạn bắn ra có thể tùy ý rẽ ngoặt, bách phát bách trúng.

Viên đạn của ta sẽ rẽ ngoặt...

Đối với Mạc Ngôn mà nói, đây không phải đoạn quay trong phim, mà là chân thật tồn tại!

Đáng tiếc chân khí thật sự quá ít, nếu vận dụng chân khí sử dụng cục đá, nhiều nhất có thể phát ra mười hai mươi phát. Nói cách khác, cái gọi là đồ sặc của súng lục không tiếng động này chỉ có thể bắn mười hai phát.

Nhìn thấy trong bể khổ đã sắp tiếp cận Kim Liên khô héo, hưng phấn khiến Mạc Ngôn không khỏi cười khổ, lẩm bẩm nói:

- Pháp lữ tài, mình lấy đâu nhiều tiền như vậy!

Đạo gia tu hành có nói đến pháp lữ tài, môn pháp Tả Đạo Nhân tự nghĩ ra cũng không ngoại lệ.

Sau khi ngưng tụ Bản Ngã, Mạc Ngôn có thể lấy ý thức bản ngã làm dẫn, khuấy động chân khí, chế tạo các loại bùa và ngọc, dưỡng Kim Liên. Nói thí dụ như bùa Ngũ Hành, theo thứ tự là năm miếng ngọc thuộc tính bất đồng, chế thành rồi, có thể thu thập khí Ngũ Hành. Chờ đợi khí Ngũ Hành thu thập trọn vẹn, có thể ngưng tụ một Tụ Linh Trận ở trong bể khổ. Thiên địa linh khí khô kiệt, nhưng không phải là không có, Tụ Linh Trận này có thể mạnh mẽ thu được thiên địa linh khí, dưỡng thành Kim Liên.

Bùa Ngũ Hành chế tạo cũng không khó, khó khăn chính là nguyên liệu, nó cần dùng nê-phrit tinh khiết nhất làm cơ sở, trong Ngọc Thạch, Dương Chi Bạch Ngọc là thích hợp nhất. Mà giá cả Dương Chi Bạch Ngọc thật sự rất cao, nói về giá, đối Mạc Ngôn mà nói, toàn bộ tài sản cũng mua không nổi nguyên liệu cho một bùa Ngũ Hành. Ngoài ra, nguyên liệu khác cũng cần tiêu phí lượng tiền lớn. Tỷ như bùa kim khí trong bùa Ngũ Hành, ngoài Dương Chi Bạch Ngọc, cần ít nhất 5 ki-lô-gam vàng, mới có thể rèn luyện ra một thứ khả dụng.

Như thế, Mạc Ngôn muốn khôi phục Kim Liên trong bể khổ, duy nhất việc cần phải làm là kiếm tiền, kiếm tiền và tiếp tục kiếm tiền!

Đối với Mạc Ngôn hiện tại mà nói, kiếm tiền nhìn như là một việc thực sự đơn giản, tỷ như đi làm đạo tặc, với khả năng của hắn, trong vòng một năm có thể có được số tiền hàng tỉ. Nhưng mà tu hành chính là từ tâm, lời nói và việc làm hợp với tâm mới được. Nói thí dụ loại chuyện như giết người, cướp tiền, Tả Đạo Nhân có thể làm, Mạc Ngôn thì không được. Đây là bởi vì Tả Đạo Nhân chỉ cầu Đại Lộ, giết người phóng hỏa với hắn mà nói không hề có chút áp lực, không vi phạm tâm. Mà Mạc Ngôn từ nhỏ là người ý thức được đạo đức, việc nhỏ không kiếm chế được, nhưng nguyên tắc lớn cũng không dám dao động. Đây là tu tâm, bản tâm có thiện, người thì có thiện, tâm tà ác, người tu thành ác. Không bởi vì thiện mà thiện, không bởi vì ác mà ác, thiện ác vô giới, duy theo bản tâm.

Mạc Ngôn muốn kiếm tiền, không nhất định phải đi theo chính đạo, nhưng cái tâm bản thân nhất định là không thể làm trái. Nói thí dụ như trên đường nhặt được một trăm vạn, hắn có thể cất vào túi của mình, nhưng không thể bởi vì một trăm vạn, chạy đi giết người phóng hỏa hay cướp ngân hàng.

- Cứ từ từ, từ thấp đến cao. Tiền không nhiều lắm, mình cũng tự lấy làm vui lòng...

Mạc Ngôn nhìn trời mà thán, vừa nhìn lên các số liệu trên màn ảnh đưa ra, vừa cởi quần áo, đi vào phòng tắm.

Do ý thức bản ngã đủ công năng hiện ra màn hình cực lớn, không những có được các loại số liệu, hơn nữa cũng có thể căn cứ tâm ý Mạc Ngôn, tiến hành các loại suy diễn.

Mở ra vòi nước, Mạc Ngôn để kệ bọt nước đập vào trên thân thể, trong lòng hơi động một chút, trên màn ảnh liền cho thấy bức tranh phái trù tượng của Đỗ Tiểu Âm mà luôn vương bận trong đầu.

Đối với bức họa này, Mạc Ngôn đã nghĩ sẵn trong đầu, cho nên hắn không cần giao cho ý thức bản ngã suy diễn, tâm ý vừa chuyển, khiến bức họa trong màn hình thay đổi...

Ba mươi giây sau, hắn nhìn thấy trên màn ảnh một tổ hợp các con số, khoe miệng lộ ra một nét thoáng như mỉm cười.

- Không tệ, dù sao cũng là có dấu vết mà lần theo...

Hắn bữu môi, lau khô nước đọng trên người, trùm khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này, điện thoại cầm tay của hắn vang lên.

- Cái gì, chiều mai? Đại tỷ, không phải em nói cuối tuần sau đến Uyển Lăng sao?

Gọi điện thoại tới là Mạch Tuệ, nghe thanh âm, tựa hồ đang ở trên giường còn chưa đứng dậy.

- Em nói cuối tuần sau sao?

Mạch Tuệ ngáp giống như chưa tỉnh, dường như đang nói lầm bầm:

- Coi như nói vậy đấy thì sao... Định cần ta chắc? Xí, con gái nói chuyện không đúng mà ngạc nhiên sao?

Mạc Ngôn tâm trạng bây giờ tốt lắm, tâm trạng tốt, dĩ nhiên là tiếng cười vui vẻ.

Hắn ha ha cười nói:

- Em nói như thế nào cũng được, em nói không thì là không, có cũng được. Nói ngắn gọn, tùy em định đoạt...

Mạch Tuệ cũng bữu môi một cái, thầm nói nếu lão nương định đoạt, hiện tại người nên ở bên cạnh lão nương, hay là ở trong phòng bếp làm bữa sáng cho lão nương!

- Chuyến bay chiều mai phải không? Ừ, anh nhớ rồi. Tiểu tăng đi bán máu, sau đó đi đặt cơm, mời đại tỷ đại nhân làm khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần!

Mạch Tuệ bị tiếng cười trong loa làm cho điếc tai, sảng giọng:

- Ma quỷ, anh phát bệnh thần kinh à, cười vui đến như vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu tăng đang cười sảng khoái, cười vui sướng, cười phát ra từ nội tâm.

Mạch Tuệ nhìn không được khanh khách nở nụ cười, hỏi:

- Cao hứng vậy? Anh có tin vui à?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu tăng cái bụng bình thường, không có tin gì, còn cần nữ thí chủ chiếu cố nhiều hơn ...

Mạch Tuệ xì một tiếng khinh miệt nói :

- Anh là đồ biến thái, thực ghê tởm!

Mấy phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn mới cúp điện thoại của Mạch Tuệ, La khoa trưởng liền gửi tới tin nhắn hỏi: còn sống không?

Mạc Ngôn trả lời, nói :

- Còn sống ạ... Tục ngữ nói có tiền có thể sai quỷ ma, có thể thấy được ma quỷ nhà này cũng là hám lợi. Gặp người nghèo như em, ma quỷ cũng mặc kệ!

La khoa trưởng cười dài nói:

- Chỉ đùa với cậu một chút, đừng coi là thật. Nhưng nói trở lại, vẫn nên chú ý một chút nhé!

Mạc Ngôn nói :

- Yên tâm đi, em không việc gì, đến lúc em ở đây được chừng nửa năm hay một năm, nơi này tuyệt đối không lo bán không được!

Đương nhiên, điều này đầu tiên xây dựng trên cơ sở là bản thân La khoa trưởng không tin tà ma, dù sao hẳn là người làm công tác y tế, nói đến quỷ thần từ trước đến nay đều là không tin. Nếu trên đời này thực có quỷ thần, tự vẫn lòng, nhất định là sẽ không giới thiệu biệt thự này cho Mạc Ngôn.

- Mạc Ngôn, tôi cũng không phải là bắt cậu làm quảng cáo...

Mặc dù không có tâm tư hại người, nhưng rốt cuộc có chút chột dạ, La khoa trưởng không ngừng giải thích.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, anh La, đừng nói anh không có ý tứ này, ngay cả có cũng không sao. Anh được việc em được việc, ít nhất cũng là đôi bên cùng có lợi đúng không? Qua một năm, anh bán nhà không lấy tiền thuê. Em à... theo như em tính tiền thuê một phòng như này, mỗi tháng tiền thuê ít nhất phải một ngàn rưỡi, tính cả năm, là một vạn tám. Anh La, nửa năm tiền lương của em cũng chỉ có hơn một vạn tám, anh nói xem, loại chuyện tốt này em làm sai tìm được?

Lời hay một câu mát lòng mát dạ, Mạc Ngôn nói lời này khiến La khoa trưởng rất là khoan khoái trong lòng, ban đầu về điểm này còn chột dạ, nhưng lập tức không còn sót lại chút gì, cười nói:

- Cậu thật là, lời hay đều biết nói quá nhỉ ... Được rồi, tôi còn có việc, lúc nào rảnh tiếp tục tán gẫu.

13. Chương 13: Cam Lam

Cúp điện thoại, bụng Mạc Ngôn đã bắt đầu thăm thì kêu lên.

Hắn mơ hồ nhớ ra, bên cạnh khu biệt thự có một chỗ bán điểm tâm sáng, vì thế theo đường đá vụn đi ra ngoài bìa rừng. Đồng thời tính toán ở trong lòng, có nên đến đường La Phù nhìn xem hay không?

Ngày hôm qua, hẳn chỉ một lòng muốn bảo trụ cái mạng nhỏ, đối với chuyện kiếm tiền không có chút nào hứng thú. Tiền lương thì chỉ cần đủ ăn đủ mặc là tốt rồi, hơn nữa làm chút nghiệp lại là lái xe xe cứu thương khổ như thế, lúc này miệng túi của hắn sạch sẽ như được nước rửa.

Mà hiện tại, kiếm tiền cũng đã thành việc khẩn cấp ngay trước mắt. Cho nên, hắn bắt đầu suy nghĩ đến đề nghị của Đỗ Tiểu Âm, tính toán ăn xong bữa sáng, phải đến La Phù xem sao.

20' sau, hắn đứng ở cửa quán bán điểm tâm sáng.

Cửa quán bán điểm tâm sáng rất lạnh lẽo, nhưng kiến trúc rất không tồi, điển hình kiến trúc nhà Minh Thanh, thanh nhã thoáng mát, thực phù hợp với Sơn Thủy trong công viên Sâm Lâm này ...

Mạc Ngôn đi vào, không ai chào đón, đến chỗ ngồi ở gần cửa sổ ngồi xuống, mới có một cô gái cầm menu đi tới.

Quán cơm rất ít khách, chỉ có năm ba người, phần lớn mắt đỏ hồng.

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ liền hiểu được, nơi này đa phần là người quyền quý, lúc mình trên giường ngủ, người ta mới bắt đầu giờ sống về đêm. Nơi này không phải quán què, mà là còn chưa tới giờ có thượng khách.

Thái độ của cô gái phục vụ rất tốt, đưa lên menu, luôn luôn mỉm cười.

Mạc Ngôn nhìn lướt qua menu, khóe mắt không khỏi nhảy dựng...

Thoảng trầm ngâm, mắt hần không chút biểu cảm gọi một bát cháo thịt, một đĩa xú mại.

Đợi cô gái rời đi, vẻ mặt của hần lập tức trở nên phong phú, có lẽ không, một bát cháo thịt lại có thể bán cho lão tử giá tám mươi tệ, xú mại một trăm hai mươi tệ!

Ồi zời, một bữa sáng hai trăm tệ, lão tử ở Bệnh viện Hiền Hòa vất vả một ngày cũng không kiếm được số này!

Đau lòng là đau, nhưng nếu như đã ngồi xuống, hần cũng chỉ có thể tự đánh vào mặt ...

Đồ ăn được đưa lên, Mạc Ngôn bắt đầu chậm rãi nhắm nháp, nhẹ nhàng lấy dưa, nhai nuốt từ từ, ăn rất nho nhã. Cũng không phải hần giả bộ, mà là đồ ăn nơi này hương vị quả thật không tệ, đáng giá nhắm nháp một cách tinh tế.

- Haiz, lão huynh, tôi đã thấy anh ...

Mạc Ngôn đang ăn, đã thấy một cô gái tướng mạo thanh tú, đang cầm một cháo bát lớn, ngồi vào trước mặt mình.

Mạc Ngôn không khỏi vui vẻ, nói:

- Vâng, tối hôm qua chúng ta đã gặp qua, khi đó cô đang nhiều việc...

Cô bé này Mạc Ngôn đúng là đã gặp qua, tối hôm qua khi đi vào biệt thự trong rừng cây, thấy cô nàng này đang ở dưới tàng cây ôm một người, thân thể không rời.

Có câu là Người không thể nhìn qua tướng mạo, cô bé trước mắt này vô luận xem tướng mạo hay là trang phục, đều có thể nói là thanh thuần, giống như con gái nhà giàu.

Mặt trái xoan, mũi cao, tóc dài đen như mực, áo T-shirt màu trắng, quần jeans ngắn, lộ ra đôi chân trắng như tuyết.

Cũng mặc kệ là tối hôm qua cô gái ở ven đường ôm hôn không coi ai ra gì, hay là lúc này hình trạng đang cầm cái cháo bát không hay, đã chạy tới bắt chuyện cùng người đàn ông xa lạ, đều thuyết minh cô nàng này không có nửa xu quan hệ với con gái nhà giàu.

- Ha ha, gặp dịp thì chơi mà thôi...

Cô gái đang cầm cháo bát, thực hào phóng mà húp, nói :

- Cháo này là ông chủ nấu riêng cho tôi, rất bổ, anh có muốn một bát không?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Cám ơn, nhưng tôi không cần.

Cô gái uống xong cháo, vừa dùng giấy ăn lau miệng, vừa tự giới thiệu, nói:

- Làm quen nhé ... Tôi họ Cam, tên Lam.

Mạc Ngôn nói :

- Mạc Ngôn, đừng nói ba xạo.

Cam Lam cười nói:

- Chúng ta coi như đã quen, đúng không.

Nàng nhìn quanh một cái, hạ thấp giọng nói :

- Tối hôm qua tôi nhìn thấy anh vào ở biệt thự số 36, là anh đã mua à?

Biển số biệt thự Mạc Ngôn ở đúng là số 36 hào, hần cười cười, nói :

- Cô nhìn cách ăn mặc của tôi, giống như là người có tiền không biết tiêu không?

Cam Lam gật gật đầu, nói :

- Tôi nghĩ cũng không quá giống, toàn thân trên dưới... Tôi đa cũng được một ngàn chữ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái gì mà một ngàn, toàn thân trên dưới, ngay cả giày mang tất, tất cả đều là hàng vỉa hè, không cao hơn năm trăm!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Được rồi, em gái, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.

Em gái?

Cam Lam lần đầu tiên nghe thấy có người gọi mình như vậy, nhưng thật ra cảm thấy cũng mới mẻ, cũng hơi thân thiết.

Nàng hì hì cười nói:

- Anh không phải giả lợn ăn thịt cợn chứ? Tôi quen không ít người không biết xấu hổ, thích nhất mặc hàng vỉa hè đi ra ngoài tán gái, nói cái gì mà muốn tìm tình yêu đích thực. Tôi nhổ vào, chỉ cái vẻ mặt búng ra sữa, tìm heo mẹ được rồi...

Mạc Ngôn cười mà không nói, cứ thế húp cháo, ăn xiu mại.

Cam Lam thấy hần không nói lời nào, lại nói:

- Kỳ thật tôi tìm anh cũng không có việc gì, chỉ là tò mò. Biệt thự số 36 tà tính vô cùng, không phải anh không biết chứ? Tôi cảm thấy, nếu anh dám đi vào ở, khẳng định có bản lĩnh. Anh bạn, nói thật đi, anh có phải thầy phong thủy hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thời gian này làm thầy phong thủy chính là nghề nghiệp hot, cô cảm thấy tôi giống sao?

Cam Lam cau cái mũi, lộ ra vài phần đáng yêu, nói :

- Điều này cũng đúng... Tôi nhớ Tần Di Hội khai trương đã mời một thầy phong thủy, rất được đây, trước sau mất nhiều nhất nửa giờ, thu tám vạn tiền đi lại.

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên sáng ngời, chợt nói:

- Ha, tôi hiểu rồi, anh là cảnh sát đúng không? Các anh cảnh sát huyết khí vượng, trên người có chính khí, lá gan cũng lớn. Đúng rồi, đúng vậy, anh nhất định là cảnh sát, bằng không...

Lời còn chưa dứt, Mạc Ngôn cắt đứt nàng nói :

- Được rồi, cô không cần đoán mò, tôi chỉ là một khách thuê, hơn nữa là người không muốn tốn tiền!

Không tốn tiền ? Cam Lam không khỏi ngẩn ra, nửa ngày mới kịp phản ứng, thất vọng nói :

- Xí, chỉ là trông nhà?

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

- Đúng vậy, chính là trông nhà giúp người ta!

Cam Lam nghe vậy, không khỏi có chút thất vọng.

Nàng cắn môi, tựa hồ có chút không cam lòng, mắt to quay tí một vòng, hỏi:

- Đúng rồi, tối hôm qua anh ở biệt thự số 36 cả một đêm, có phát hiện cái gì đặc biệt kỳ lạ hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có, hết thấy đều thực bình thường.

Thực bình thường sao?

Ừm, đúng, không bình thường thì người này cũng sẽ không ngồi ở chỗ này húp cháo... ánh mắt Cam Lam lại chuyển động, nói :

- Lão huynh, thương lượng một chút nhé!

Mạc Ngôn uống xong một ngụm cháo cuối cùng, buông bát nói :

- Cô cứ nói.

Cam Lam nói :

- Có thể để cho tôi đi vào ở vài ngày hay không?

Mạc Ngôn ngẩn ra, chần chờ nói :

- Chuyện này không tốt lắm đâu? Cô nam quả nữ...

Cam Lam liếc mắt, bữu môi nói :

- Xí, anh nghĩ gì thế? Còn cô nam quả nữ... Nói như thế, nhưng không phải một mình tôi ở, chừng bảy tám người cơ!

Bảy tám người, cô nghĩ đó là khách sạn à?

Mạc Ngôn đang muốn hỏi đến cùng, Cam Lam lại thuận thực xỏ ra tất cả mục đích của mình.

- ... Xem qua phim The Blair Witch Project chưa? Nhóm chúng tôi đang chuẩn bị đóng một bộ phim điện ảnh, sau đó đại diện cho trường học tham gia Liên hoan phim. Loại phim cũng giống The Blair Witch Project. Thiết bị, đạo cụ, diễn viên chẳng hạn... đều chuẩn bị xong, còn thiếu nơi quay chụp. Biệt thự số 36 là chọn lựa đầu tiên của chúng tôi, hơn nữa kịch vốn cũng là tham khảo những tin đồn. Nhưng, đây chỉ là tính toán lúc ban đầu, nói trắng ra là, nhà đó thật có tà khí, làm người ta sợ hãi thôi.

- Hì hì, hiện tại không sợ, không phải có anh lót đáy sao ... anh ở một đêm có thể bình an vô sự, chúng tôi ở có thể nào gặp ma quỷ được?

- Hơn nữa, cũng chỉ vài ngày, có cái gì không thích hợp, lập tức liền đồng ý thôi.

- Thế nào, động tâm không? Nữ diễn viên chính là hoa hậu giảng đường, rất xinh đẹp, cho anh nhìn không mất tiền vài ngày, còn chưa đủ à ? Hay là, tôi giới thiệu cho anh một vai, anh cũng rất cao, bộ dạng không tồi, diễn tên bảo tiêu ngu ngốc đi...

Cam Lam bô bô nói, nói xong chớp đôi mắt to nhìn Mạc Ngôn.

Con gái khi có điều cầu cạnh, bình thường đều biết dùng ánh mắt loại này đối phó đàn ông.

Mạc Ngôn không khỏi cười cười, ánh mắt loại này hắn quá quen thuộc, Mạch Tuệ thường xuyên dùng chiêu này đối phó hắn.

Đôi mắt Cam Lam rất đẹp, cũng rất biết dùng ánh mắt nói chuyện. Nhưng so sánh với Mạch Tuệ, lại thiếu cái gì.

Ánh mắt Mạch Tuệ không chỉ có biết nói, có đôi khi, cặp mắt đó thậm chí có thể thể hiện ra một thế giới. Làm cho người ta kim lòng không được mà quý mến nàng, yêu nàng, không muốn nói một câu hơi nặng.

Mạc Ngôn nhớ rõ, có cuốn tiểu thuyết từng nói qua: con gái mê người, không chỉ có dung nhan, còn ở đôi mắt. Có đôi khi, một ánh mắt của nàng thậm chí có thể hủy diệt cả thế giới.

Đương nhiên, đây chỉ là tiểu thuyết gia nói. Đối với điều này, Mạc Ngôn chẳng thèm ngó tới. Bởi vì Mạch Tuệ ở trước mặt hắn chưa từng thực hiện được. Đương nhiên, động lòng cũng có, ngẫu nhiên cũng sẽ động tình, nhưng đây chỉ là một loại thể hiện bản năng của đàn ông, bản chất khác so với thần hồn điên đảo.

- Ồ, cô thật biết nói chuyện nhỉ ...

Cam Lam chớp tròng mắt liều mạng phóng điện, Mạc Ngôn lại cười híp mắt ngồi ở đó không có chút phản ứng.

Nàng nhếch miệng, hàm hừ nói :

- Lão huynh, được hay không nói một câu chắc chắn, à, không phải là anh muốn nhận tiền thuê chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thu tiền là chủ ý hay, đáng tiếc tôi không có quyền này. Như vậy đi, tôi cho cô một số điện thoại, cô đi tìm một vị họ La. Anh ấy là người quản lý biệt thự số 36... Nếu anh ta đáp ứng, cô bảo anh ta điện thoại cho tôi. Còn chuyện trong lúc bàn 2 người nói chuyện như thế nào, chuyện không liên quan đến tôi. Nhưng cá nhân tôi cảm thấy, đưa ra một số tiền thuê là một lựa chọn không tồi!

Hắn có thể nhìn ra được, cô bé trước mắt này có tiền, mà căn nhà cũng không phải bỏ không, cho nên hắn cũng không ngại làm người tiến cử, giúp La khoa trưởng kiếm thêm khoản thu nhập.

Cam Lam sáng mắt lên, nói :

- Thật sao, vậy anh nhanh cho tôi điện thoại của anh ta, tôi liên hệ ngay!

Có chút dừng lại, rồi lại nói :

- Vậy còn anh ?

Mạc Ngôn ngắc ra, hỏi:

- Tôi làm sao?

Cam Lam nói :

- Ý của tôi là nói, nếu vị La tiên sinh kia đáp ứng, anh có thể tạm thời ra khỏi nhà hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi đi ra ngoài ở vài ngày cũng không có vấn đề gì, sợ ảnh hưởng đến các cô quay phim, đúng không?

Cam Lam trừng hai mắt, vội la lên:

- Cái gì hả?... Chính là tôi nhìn thấy anh ở bên trong, mới cả gan vào đó quay phim, nếu anh đi, tôi làm sao được?

Mạc Ngôn cười nói;

- Chuyện này không liên quan đến tôi ...

Nhân châu Cam Lam xoay xoay, nói :

- Tôi cho anh tiền thù lao, mỗi đêm năm trăm.

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Lời này của cô nghe có chút không vào tai? Mỗi đêm năm trăm, cô là... Tìm trai bao à?

Cam Lam bị điệu trêu khanh khách cười không ngừng, nói :

- Lão huynh, được không thì nói cho chắc chắn, nếu anh đáp ứng rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho vị La tiên sinh kia.

Mạc Ngôn cười lắc lắc đầu, lấy ra giấy ăn, dùng đũa châm vào tương ớt viết ra một dãy số, đưa cho Cam Lam, nói :

- Đây là số điện thoại của vị La tiên sinh kia, còn tôi ... Không cần mỗi đêm năm trăm, giúp tôi lo tiền ăn là được!

Cam Lam lập tức lộ ranh ánh mắt mê người, cười tủm tỉm nói:

- Lão huynh, anh thực trọng nghĩa. Tiền ăn là chút lòng thành, lát nữa tôi bảo bà chủ quán đưa cho anh thẻ Vip, giảm giá tám phần!

Thịnh tình không thể chối từ, Mạc Ngôn đương nhiên là cười mà đồng ý.

Cam Lam vội vã liên hệ La khoa trưởng, Mạc Ngôn lại nhớ đến chuyện đi La Phù, vì thế đứng lên tạm biệt Cam Lam.

14. Chương 14: Tin Tức

Ra khỏi quán điểm tâm sáng, Mạc Ngôn lắc lư đi tới cửa công viên Sâm Lâm.

Một đoạn đường này ước chừng dài ba cây số, mới vừa đi tới pho tượng lớn ở cửa công viên, nhận được điện thoại của La khoa trưởng.

Mạc Ngôn giới thiệu cho La khoa trưởng một khoản thu nhập thêm không tồi, theo thanh âm vui mừng của hắn không khó cho ra một kết luận, Cam Lam quả nhiên chính là loại con gái phá gia chi tử trong truyền thuyết.

Chấm dứt cuộc điện thoại, Mạc Ngôn nhìn xung quanh, muốn chặn một chiếc xe taxi.

- Haiz, cần đi nhờ xe không?

Một chiếc viêt dã thành thị lặng yên không một tiếng động từ phía sau hắn chạy ra, Cam Lam cầm tay lái, đang cười dài chào hỏi cùng hắn.

- Ha, là cô à ...

Cho tới bây giờ Mạc Ngôn cũng không phải là người hay khách khí, liền mở cửa xe, ngồi xuống.

Cam Lam cười nói:

- Lão huynh, anh thật đúng là không biết khách khí.

Nàng cùng Mạc Ngôn quen biết cũng chưa hơn nửa giờ, nhưng kết giao giữa người với người, duyên phận luôn có chuyện lần đầu tiên. Từ thời khắc Mạc Ngôn kêu nàng một tiếng em gái, cảm giác ngăn cách lần đầu gặp mặt ngay lúc đó chậm rãi trôi đi trong vô hình.

Cho đến hiện tại, nàng vẫn hoàn toàn không biết gì về Mạc Ngôn như cũ, nhưng có một cảm giác thân thiết thực kỳ diệu. Đây không phải quan hệ tình yêu nam nữ, chính là không khỏi cảm thấy được sự an ý...

Mạc Ngôn ấn tượng không tồi đối với nàng, cô gái mặc dù có ngoại hình hoàn toàn bất đồng với hắn, nhưng cũng bởi vậy có thêm một loại đơn độc tự nhiên thiên mà tinh khiết.

- Tôi nhớ là anh muốn đi đường La Phù, đúng không?

Cam Lam hỏi.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

- Tiện đường không?

Cam Lam cười hỏi:

- Nếu tôi nói không tiện đường, anh sẽ xuống xe sao?

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

- Đương nhiên, từ nơi này mà bắt xe đến La Phù cũng cần một trăm đồng, mặt dạn mày dày có thể tiết kiệm một trăm đồng, loại chuyện tốt này từ bỏ được sao?

Mạc Ngôn vốn tưởng rằng, với tính khí phóng khoáng của Cam Lam, tốc độ xe dĩ nhiên sẽ rất nhanh, nói không chừng trên đường còn có thể vượt đèn đỏ mấy lần.

Nhưng tính cách cô bé này hiển nhiên là khác thường, dọc theo đường đi không chỉ có lái xe rất ổn, hơn nữa khi gặp đèn xanh sắp hết, một cước chân ga có thể vượt, nàng lại luôn chậm chậm phanh xe, đứng ở cách vạch dừng xe một mét.

- Cô lái xe cũng được đấy...

Mạc Ngôn khen.

- Đó là đương nhiên, trời đất bao la không có mạng nhỏ hay lớn, tôi cần gì lái nhanh?

Cam Lam kỳ quái nói :

- Có phải trong mắt anh, cô gái như tôi đều là cái loại người thích liều lĩnh, chỉ cần khoái cảm hay không?

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, thực thành thực nói:

- Có lẽ người không phải, nhưng loại con gái như cô, phần lớn là như vậy...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đương nhiên, đây không chỉ giới hạn ở lái xe, phàm là chuyện có tính kích thích tính tương đối mạnh, loại con gái đó luôn thích thử. Nói thí dụ như, say rượu, còn có tụ tập bắt nháo cái gì đó. Công việc của tôi ngày trước là lái xe xe cứu thương, tuy rằng chỉ làm nửa năm, nhưng gặp ít nhất bảy tám vụ con gái bị tai nạn, bởi vì say rượu, đua xe mà bị thương. Trong đó còn có người xấu xa hơn, tôi miễn nói .

Cam Lam thề lưỡi, nói :

- Ngoài cái tụ họp bắt nháo, những cái anh nói đó tôi đều đã thử qua rồi...

Có chút dừng lại, trên mặt lại mang theo vài phần tự giễu, nói :

- Nhưng, có lẽ là tính cách của tôi tương đối phức tạp, việc này đều là lướt qua một lần, sau đó liền không bao giờ làm nữa. Nói ra cũng rất kỳ quái, có đôi khi tôi to gan lớn mật, có khi lại gan nhỏ như chuột, anh nói có phải là mâu thuẫn không?

Mạc Ngôn nói :

- Chưa nói tới mâu thuẫn, đây là tính cách của nhân loại có tác dụng bảo vệ ta. Đồng thời cũng nói rõ cô là người rất có tính tự chủ.

Cam Lam cười nói:

- Cảm ơn khách lệ của anh, bác sĩ tâm lý của tôi cũng nói như vậy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Xem ra trước kia nhất định cô rất nghịch ngợm, lại còn khám bác sĩ tâm lý.

Cam Lam cười hắc hắc, nói:

- Kỳ thật, đây cũng là cái giá phải trả, đúng hay không?

Đây khẳng định là đúng ... Mạc Ngôn nhớ tới thời thơ ấu khoái hoạt của mình, cùng với thời thanh thiếu niên thấp thỏm lo âu, trong lòng không khỏi thổn thức.

- Tại sao không nói chuyện gì?

Cam Lam kỳ quái nhìn Mạc Ngôn, lập tức lại nói:

- Ha, tôi hiểu, trước kia khẳng định anh cũng không phải cái đèn tích dầu. Nói nhanh lên, anh đã trải qua cái gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không nên lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, lái xe đi.

Cam Lam bĩu môi một cái, nói :

- Xí, không nói thì thôi, hiếm lạ!

Rẽ qua một đầu phố, nàng rút cuộc không chịu nổi yên lặng, hiếu kỳ nói:

- Đúng rồi, anh vừa nói anh từng làm lái xe xe cứu thương, đúng không? Nhìn bộ dạng anh, hào hoa phong nhã, làm sao lại đi làm lái xe? Không phải ngay cả học đại học cũng chưa học chứ?

Mạc Ngôn thực nghiêm túc nói:

- Bỏ nhân tốt nghiệp trường đại học H.

Cam Lam bấu môi nói :

- Quỷ tin anh!

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Không tin thì thôi!

Cam Lam thấy vẻ mặt hần hờ hững, lại bán tín bán nghi, quần quýt lấy hần truy hỏi kỹ càng sự việc.

Mạc Ngôn không chịu nổi nói nhiều, cũng bởi vì đi đến đường La Phù tìm việc, trên người mang theo bằng tốt nghiệp, liền lấy ra quơ quơ ở trước mắt nàng.

Cam Lam giảm dần tốc độ xe, túm lấy bằng tốt nghiệp, sau khi nhìn kỹ, không khỏi trợn to mắt, nhin không được phun ra một câu thô tục.

- Đ... là thật, anh bị thần kinh à?

Cam Lam có vẻ không thể tưởng tượng nổi, nói :

- Đường đường sinh viên giỏi trường đại học H đi làm lái xe xe cứu thương?

Mạc Ngôn cười cười, thà nói :

- Kỳ thật, tôi có một mơ ước...

Hai người tán gẫu loạn một đoạn đường, xe rất nhanh đi đến đường La Phù.

Cam Lam hỏi:

-Lão huynh, xuống ở đâu?

Mạc Ngôn nói :

- Tùy tiện tìm một chỗ ném tôi xuống là được.

Cam Lam nói :

- Tiễn Phật đưa đến Tây Thiên, một cước chân ga xong chuyện này... Nói đi, anh đến chỗ nào.

Mạc Ngôn nói :

- Tôi chưa từng đến chỗ đó, chỉ biết là số 53 đường La Phù.

Cam Lam nói :

- Số năm mươi ba là Cao ốc Mậu Lâm, phía trước chính là nó ... Đúng rồi, anh đến cao ốc Mậu Lâm làm cái gì? Bên trong tôi có người quen, cần giúp đỡ thì nói một tiếng.

Mạc Ngôn cũng không có gì giấu diếm, nói cho Cam Lam biết mình đi xin việc.

- Đi xin việc ? ...

Cam Lam hỏi:

- Công ty nào? Nói không chừng tôi quen ông chủ của họ?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi cũng không biết là công ty thế nào, chỉ biết là ở lầu 7, một người bạn giới thiệu tôi đến, cô gái đó thích thừa nước đục thả câu, chưa nói tình hình cụ thể, chỉ nói công ty đó dường như thích hợp với tôi, đi sẽ biết.

Về mặt Cam Lam bỗng nhiên có chút cổ quái, nói :

- Bạn của anh không phải đang đùa giỡn với anh chứ?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Vì cái gì cô nói như vậy?

Cam Lam nhún vai, nói :

- Tầng 7 cao ốc Mậu Lâm chỉ có một công ty, tên là thông tin Phương Chính. Bọn hần không treo biển hành nghề, chỉ tiếp nhận người quen nghiệp vụ, cho nên ở bên ngoài cơ hồ không có danh tiếng gì. Quan trọng nhất là, bọn họ không tiếp nhận người khác đến xin việc, nghe nói, toàn bộ công nhân đều là ông chủ tự mình tìm đến.

Mạc Ngôn nói :

- Cô rất quen thuộc công ty này?

Cam Lam lắc đầu nói:

- Hoàn toàn ngược lại, tôi không quen một chút nào, chính là nghe Tần Di nhắc tới vài lần. Cảm giác của tôi ... ôi dào, tôi cũng nói không rõ được, có nghĩa là một công ty thần bí.

Mạc Ngôn nghe đến đó, trong lòng mơ hồ có chút hiểu được. Công ty này gọi là thông tin Phương Chính, hơn phân nửa chính là một văn phòng thám tử tư. Ở quốc nội, thám tử tư còn chưa được cấp phép về pháp luật. Nhưng tồn tại hợp lý, một quốc gia lớn như thế, cũng có một vài cơ cấu quốc gia chưa quản lý hết, và có những chuyện không tiện ra mặt. Mà lúc này, cần một cơ cấu màu xám bổ sung.

Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ Đỗ Tiểu Âm úp úp mở mở, hơn phân nửa cũng là suy nghĩ về điều này. Dù sao cô ta cũng là cảnh sát, có một số việc có thể làm, nhưng không thể nói, càng không thể công khai đi làm đi nói.

Nhưng, công ty thông tin Phương Chính này trên ý nghĩa tựa hồ cũng không quá giống văn phòng thám tử tư bình thường.

Tiền thuê nhà ở cao ốc Mậu Lâm là đỉnh cao ở thành phố Uyển Lăng, có thể thuê cả một tầng lầu làm địa điểm công ty, cả Cao ốc không hơn mười công ty. Nếu Thông tin Phương Chính chỉ là một văn phòng thám tử tư bình thường, không có thực lực kinh tế. Hơn nữa Cam Lam vừa rồi cũng nói qua, công ty này không treo biển hành nghề với bên ngoài, chỉ đón người quen, hơn nữa cũng không cần người đến xin việc. Đủ loại dấu hiệu đã chứng tỏ rõ, công ty này có nội tình rất sâu, cũng không phải cái loại gánh hát rong người ta có thể tùy tiện động vào.

- Thật là hay...

Mạc Ngôn vốn là có chút tò mò đối với hành vi 'Thừa nước đục thả câu' của Đỗ Tiểu Âm, hiện tại lại bị thông tin Phương Chính khơi gợi lên hứng thú.

15. Chương 15: Phỏng Vấn

Xe tới Cao ốc Mậu Lâm, Mạc Ngôn xuống xe, Cam Lam cũng hiểu kỳ muốn cùng đi.

Mạc Ngôn phải đi xin việc, thái độ cũng không cần quá khiêm tốn, nhưng ít ra không thể nào tùy ý đi theo phía sau một cái đuôi nhỏ thích xem náo nhiệt. Công ty Thông tin Phương Chính không treo biển hành nghề bên ngoài, không chờ đợi người đến xin việc, tới công ty như vậy xin việc, rất có thể bị lạnh nhạt. Mạc Ngôn cũng không có ý kiến gì, cùng lắm chụp mông chạy lấy người, nhưng cũng không thể không tham vọng như Cam Lam, sau khi bị lạnh nhạt, sẽ bình chân như vại.

Cho nên, Mạc Ngôn không chút do dự cự tuyệt yêu cầu của Cam Lam.

- Xí, chẳng có gì hiếm lạ!? Chúc lão huynh xin việc thất bại, về nhà tự cắn mình...

Cam Lam không phải loại con gái càn quấy, sau khi làm cái mặt quỷ với Mạc Ngôn, liền dẫm chân ga, nghênh ngang rời đi.

Mạc Ngôn cười cười, hơi sửa sang lại một chút hàng vía hè trên người, đi vào Cao ốc Mậu Lâm.

Sau khi đi vào thang máy, hẳn chú ý thấy, các nút tầng 7 cũng có chút sáng bóng hơn nếu so với những tầng lầu khác, điều này thuyết minh khách của công ty Thông tin Phương Chính quả là không nhiều lắm, thậm chí cả nhân số công nhân của bọn họ cũng sẽ không nhiều lắm.

Tới tầng 7, cửa thang máy mở ra, Mạc Ngôn đi ra ngoài.

Rất kỳ quái, sau khi ra khỏi thang máy, Mạc Ngôn cũng không thấy bàn tiếp tân như tuyệt đại bộ phận công ty khác, cũng không có cô gái xinh đẹp, nói tiếng phổ thông êm dịu như trong dự đoán.

Trước mặt là hai cánh cửa màu đỏ thẫm, rất có phong cách cổ điển, nhưng lại đang nhấp nháy, hơn nữa trên tường hai bên cũng không có biển hiệu công ty.

Cạnh cửa có chuông cửa, Mạc Ngôn vừa muốn đưa tay đi ấn, lại bỗng nhiên có tiếng người vang lên bên tai.

- Xin chào, xin hỏi tiên sinh họ gì?

Thanh âm hơi có chút biến điệu, truyền ra từ một chỗ che dấu vô cùng kín trên cửa ...

Mạc Ngôn không khỏi ngần ra, lập tức kịp phản ứng, nói vậy trên cửa có dấu cameras, sau khi chính mình đi vào tầng 7, cũng đã rơi vào trong tầm mắt người khác.

- Tôi là Mạc Ngôn, một người bạn giới thiệu tôi tới quý công ty xin việc!

- Mạc Ngôn?

Thanh âm kia chần chờ một chút, tựa hồ đang chứng thực người bên ngoài. Đến mười giây sau, lại nói :

- Mạc tiên sinh, xin hỏi là một vị Đỗ tiểu thư giới thiệu anh tới sao?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vâng, đúng rồi, cô ấy là Đỗ Tiểu Âm!

Cánh cửa màu đỏ thẫm vang nhỏ một tiếng, trượt ra hai bên, đồng thời thanh âm kia cũng trở nên khách khí rất nhiều, nói :

- Mạc tiên sinh, chào anh, mời đi thẳng về phía trước, đến cuối hành lang hãy rẽ phải, Hoàng tổng ở phòng số 02 chờ ngài.

Bên trong cánh cửa rất im lặng, một hành lang rất dầy màu đỏ sậm trải thảm kéo dài về phía trước, hai bên văn phòng đều là đóng chặt cửa, không có bất kỳ người nào xuất hiện.

Hoàn cảnh này ấn tượng đầu tiên cho người ta là yên tĩnh, lộ ra một chút nghiêm túc, nhìn qua không giống như là công ty buôn bán, mà càng giống như là cơ cấu cửa chính phủ.

Mạc Ngôn theo hành lang đi lên trước, tới cuối tiếp tục rẽ phải, đi qua bảy tám gian văn phòng cùng một căn phòng hội nghị, rốt cục thấy được cửa phòng số 02. Mạc Ngôn đưa tay gõ cửa, cửa chỉ khép hờ, không khóa.

- Mời vào...

Trong văn phòng truyền ra một thanh âm thô lỗ.

Mạc Ngôn đi vào văn phòng, bên trong, một người trung niên thể trọng chí ít cũng đến hai trăm cân ngồi đối diện microphone cười ha ha.

- Vâng, lần sau tôi mời cơ, ở Đức Vân được không? Toàn bộ gọi thức ăn chay, vừa khỏe mạnh lại giảm béo... Xí, anh nói rất đúng, tôi nên giảm béo. Nhưng vấn đề là, tôi giảm không nổi. Cái gì? Vân Sơn hội? Ôi trời, tôi làm sao có thời giờ chứ, có thời gian rảnh rồi nói sau. Được, được, cứ như vậy, chỗ tôi còn có khách. Ừ, tạm biệt!

Người béo kia để điện thoại xuống, lấy tốc độ nhanh nhẹn không tương xứng thể trọng từ phía sau bàn đi ra, người chưa đến, tay đã vươn ra, ha ha cười:

- Mạc tiên sinh phải không? Chào cậu, tôi họ Hoàng, Hoàng Lưu Hạ. Thật ngượng ngùng, điện thoại của bạn, không tiếp đón cậu được!

Người này lộ ra vẻ mặt nhiệt tình, cười vui cởi mở, rất có sức cuốn hút.

Mạc Ngôn cầm tay Hoàng Lưu Hạ, cười nói:

- Hoàng tổng khách khí, là tôi đến quấy rầy .

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Nói gì vậy, cậu là khách nhân, vào cửa tôi nên tiếp đón cậu cho tốt. Mạc tiên sinh, mời ngồi bên này...

Hoàng Lưu Hạ tự mình rót chén trà cho Mạc Ngôn, rót xong, đưa cho Mạc Ngôn còn đang đứng, lại nói:

- Ngồi, ngồi đi, không cần khách khí. Chỗ của tôi không có rượu và cà phê, chỉ có trà, không tiếp đón cậu chu đáo được. Cà phê tôi thật tâm không thích, rượu à, bình thường cũng uống một chén, nhưng nơi công tác không thích hợp. Cho nên, chỉ có thể bắt cậu cùng tôi uống trà .

Người béo này cực kỳ giỏi nói, chưa cho Mạc Ngôn cơ hội mở miệng, có chút dừng lại, lại nói:

- Trà là thứ tốt, ưu điểm đếm không hết, còn có thể giảm béo. Tôi không thể từ biệt trà, chỉ chén trong tay cậu này, nhìn thấy không bắt mắt, phẩm chất cũng không có gì đặc biệt, kỳ thật cậu có tiền cũng không mua được. Đây mới thực là hàng cao cấp ở núi Vân Long, hiếm có cỡ nào, thuộc một loại trà tự nhiên. Nhưng hương vị phi thường, hơn nữa hiệu quả giảm béo không tồi.

Mạc Ngôn cười cười, đang muốn nói chuyện, lại nghe Hoàng Lưu Hạ thở dài, lại nói tiếp:

- Ôi, nói đến giảm béo, cậu nhìn bụng tôi đây, giảm như thế nào đều giảm không nổi. Cậu nói xem, mỗi bữa cơm tôi ăn cũng không nhiều, bình thường chạy tới chạy lui, thân thể cũng không được nhàn rỗi, làm sao lại không giảm được? Lấy bữa tối ngày hôm qua mà nói, một đĩa nhỏ cải thìa, bốn năm miếng thịt, hai bát cơm bằng nắm tay, thực bình thường mà ... cậu nói xem, vì cái gì mà tôi cứ béo như vậy đây?

Nói đến giảm béo, trong miệng hắn thở ngắn than dài, giống như đang làm việc nhà, nhưng nhìn về phía Mạc Ngôn thì đáy mắt đã chút sáng nhạt hiện lên.

Mạc Ngôn vốn không để ý, chỉ cho là người béo này thích nói chuyện phiếm cùng người khác, nhưng trong lơ đãng thấy ánh sáng nhạt trong mắt của hắn, trong lòng không khỏi rung động.

Đây là ý gì, đề phỏng vấn sao?

Mạc Ngôn ý thức được, lời của người mập mập bao hàm một cái cạm bẫy Logic nho nhỏ. Hắn uống ngụm trà, cười nói:

- Hoàng tổng, cái đĩa có thể lớn có thể nhỏ, cải thìa à, cũng có cải thìa luộc qua nước trắng, cũng có thể là cải thìa xào nhiều mỡ hơn cả so với đồ ăn bình thường. Mà miếng thịt là thịt ba chỉ rồi, từng miếng đều là chỉ mỡ dày, chỉ thịt mỏng. Còn bát cơm, nhỏ bằng nắm tay trẻ con, hay của người da đen thân cao hai mét ... Ít nhất bằng bát đựng dấm chua?

Có chút dừng lại, hắn nhìn Hoàng Lưu Hạ, cười nói:

- Hoàng tổng, anh ăn như thế này, tôi chỉ có thể nói anh béo là không oan. Thuận tiện hỏi một câu, đây có phải đề phỏng vấn ngày hôm nay hay không?

Hoàng Lưu Hạ ha ha cười nói:

- Coi là như thế đi... Nói như vậy, nếu cậu không phát hiện cạm bẫy Logic, đây là một cuộc nói chuyện phiếm. Đã phát hiện rồi, có ý nghĩa cậu đã qua phỏng vấn. Ha ha, có phải cảm thấy như trò đùa hay không? Không nói gạt cậu, sự phụ của tôi năm đó tuyển trợ thủ chính là sử dụng chiêu này đối phó tôi. Nhìn như trò đùa, nhưng một chiêu vô cùng đơn giản như vậy, đào thải không biết bao nhiêu thiên chi kiêu tử.

Hắn vừa nói như thế, chẳng khác nào thừa nhận phỏng vấn đã bắt đầu.

Vừa rồi nhìn như bình thản, thậm chí có những lời vô vị trong đề, kỳ thật đều bao hàm một bẫy Logic nho nhỏ, hơn nữa trong khi nói chuyện phiếm nói em tai, hơi không chú ý liền coi như xem nhẹ.

Hoàng Lưu Hạ làm việc có thuật của mình, nếu Mạc Ngôn không thể phát hiện cạm bẫy trong lời nói, đây là một cuộc dạo đầu nói chuyện phiếm, hơn nữa hẳn cũng sẽ không tiếp tục ra đề, mà là trực tiếp lấy ra hợp đồng cho Mạc Ngôn kí tên, coi như là nuôi một người nhàn rỗi.

Hắn phải làm như thế, hoàn toàn là vì giữ thể diện Đỗ Tiểu Âm.

Đỗ Tiểu Âm với nơi này, công ty Phương Chính có quan hệ rất sâu xa. Người mà nàng giới thiệu tới, vô luận vì công hay tư, Hoàng Lưu Hạ đều nhất định phải nể mặt mũi. Hắn đã nghĩ kỹ, nếu là người có bản lĩnh, đương nhiên tất cả đều vui vẻ. Nếu như là người nói như rồng leo, làm như mèo mửa, tuy rằng công ty tuy rằng không nuôi người thừa, nhưng vì thể diện Đỗ Tiểu Âm, nhiều thêm ra một người như vậy, tựa hồ cũng không quan trọng.

Nhưng hiện tại xem ra, biểu hiện của Mạc Ngôn rất không tồi, có chút hơn xa dự liệu của hắn.

Nhưng, chỉ có thể này thì không đủ...

- Lại nói tiếp, tôi còn có một vấn đề nhỏ ...

Hoàng Lưu Hạ cười híp mắt nói:

- Người trong công ti cũng biết tôi thích ăn ngan, ngày hôm qua có người tặng tôi một con, cái loại ngan ăn cỏ xanh bờ hồ rất to, là loại tôi thích nhất. Nhưng mà, tôi vẫn luôn luôn do dự, rốt cuộc là thịt kho tàu ngon, hay là làm thành ngan quay? Haiz, con ngan kia tôi còn để lại ở nhà hàng nhỏ bình thường tôi hay dùng cơm, đến bây giờ tôi cũng chưa nghĩ xong, cuối cùng nên ăn như thế nào. Mạc tiên sinh, cậu có thể quyết cho tôi hay không?

Một con ngan, ăn như thế nào?

Đề như vậy vừa nghe, tựa hồ là dễ, nhưng kỳ thật nó không đúng ...

Mạc Ngôn không phải nghĩ ngợi gì nói :

- Ăn như thế nào, kỳ thật Hoàng tổng đã có đáp án.

Hoàng Lưu Hạ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tôi đã đưa ra đáp án sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đầu tiên, đây là giống ngan anh ưa thích, đây là một nhân tố xác định, chúng ta để ở một bên trước. Tiếp theo, anh luôn luôn do dự là thịt kho tàu hay là quay, điều này thuyết minh anh đều thực thích hai loại này, cũng là một cái nhân tố xác định. Cuối cùng, con ngan đó bị anh đặt ở nhà hàng cơm mà bình thường anh hay dùng, điều này thuyết minh bất luận là thịt kho tàu hay là món quay, cũng không phải đích thân anh động thủ. Cứ như vậy, đáp án không nói cũng hiểu, đó là, con ngan này rốt cuộc ăn như thế nào... Phải dựa vào đầu bếp! Đầu bếp tinh thông món ăn thịt kho tàu, vậy sẽ ăn thịt kho tàu, đầu bếp tinh thông món quay, như vậy dĩ nhiên là ăn ngan quay!

Mạc Ngôn nói như rót vào tai, nhưng trong lòng oán thầm không thôi... Ôi trời, người này tuyệt đối là con sâu ăn hàng. Từ khi đi vào văn phòng, trong miệng hắn không rời chữ 'Ăn' . Nếu không nói trước đây là một văn phòng Thông tin, còn tưởng rằng xông vào một quán ăn cơ!

Nhưng nói đi thì nói lại, có thể biến đề phỏng vấn vào chuyện bình thường trong cuộc sống, hơn nữa dung hợp khéo như thế và có tính lừa gạt như thế, người béo này tuyệt đối không đơn giản.

Mạc Ngôn oán thầm ở trong lòng, Hoàng Lưu Hạ thì tán thưởng đối với hắn không thôi.

Vừa rồi hai đề ra nhìn như bình thường, nhưng có thể thể hiện sức quan sát và năng lực Logic trình thám của người xin việc. Nhất là đề cuối cùng, vừa nghe, gần như trò đùa, nhưng nó khảo nghiệm người xin việc có năng lực xuyên thấu qua biểu tượng nhìn bản chất hay không.

Một con ngan, rốt cuộc nên ăn như thế nào ănkỳ thật có rất nhiều đáp án. Nhưng sau khi lật toàn bộ biểu tượng, đáp án hợp lý nhất kỳ thật chỉ có một.

16. Chương 16: Ký Hợp Đồng

Đối với Mạc Ngôn, Hoàng Lưu Hạ tán thưởng từ nội tâm...

Trên đời này rất nhiều người thông minh, nếu liệt ra hai đề vừa rồi, chỉ ít có hơn phân nửa số người có thể thoải mái trả lời được. Tỷ như đề thứ nhất, kỳ thật chỉ là một cái bẫy Logic ngôn ngữ nho nhỏ, chỉ cần lưu ý một chút có thể phát hiện. Nhưng Hoàng Lưu Hạ lại dung nhập vào trong cuộc nói chuyện phiếm như vô nghĩa, hơn nữa kỹ xảo biểu diễn của hắn rất xuất sắc, thân mình chính là một cạm bẫy. Những người có thể phát hiện manh mối trong đó ngay, người này chỉ số thông minh chưa chắc là cao nhất, nhưng nhất định là người biết phát hiện sự vật.

Đây là một loại thiên phú, hướng chỉ sau khi người được thiên phú như thế sử dụng xong, hình thành một loại bản năng dung nhập trong sinh hoạt thường ngày.

Đó mới là chỗ mà Hoàng Lưu Hạ càng thêm coi trọng.

- Không sai, không sai, ngoài ta tôi cũng không muốn nói nhiều, nếu Mạc tiên sinh không có ý kiến gì, chúng ta liền ký hợp đồng đi.

Hoàng Lưu Hạ đứng lên, lấy ở trong ngăn kéo ra tờ giấy hơi mỏng, đưa cho Mạc Ngôn.

Cái này là ký hợp đồng sao?

Mạc Ngôn có chút kinh ngạc, ngoài hai đề thi có chút vô nghĩa trước mặt, chẳng lẽ không cần hắn thử nghiệm sao?

Hơn nữa, hợp đồng người béo này đưa tới... có vẻ cũng quá đơn giản nhỉ?

Phần hợp đồng này đích xác rất đơn giản, chỉ là mười sáu dòng, mà có thể nói là 'Một tờ hợp đồng'.

Hơn nữa, điều khoản trên hợp đồng cũng giản lược làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí có thể nói là sơ sài.

Ở trên văn bản, ngoài hai bên ước định quan hệ làm thuê ra, không có các loại điều khoản có tính bảo đảm thông thường, cũng không có chú giải thuyết minh ... Quan trọng nhất là, ở chỗ tiền lương, Mạc Ngôn rõ ràng phát hiện, mỗi tháng lại có thể chỉ có một ngàn năm trăm!

- Bên A đương nhiên chính là công ty Phương Chính chúng tôi, cậu điền tên của cậu ở đây là được rồi!

Hoàng Lưu Hạ vươn tay, cười híp mắt dùng đốt ngón tay thô chỉ trỏ ở trên hợp đồng, giống như hợp đồng dưới tay Mạc Ngôn này là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mạc Ngôn nhin cười không được, nói :

- Hoàng tổng, trước khi tôi kí tên, anh không có gì muốn hỏi rõ sao?

Hỏi rõ?

Hoàng Lưu Hạ có chút kinh ngạc, nhưng lập tức tỉnh ngộ lại, hỏi:

- Chẳng lẽ Đỗ Tiểu Âm chưa nói những chuyện đó với cậu?

Mạc Ngôn cũng có chút kinh ngạc, lắc đầu nói:

- Không nói, chẳng lẽ... hợp đồng này còn có cái gì cần chú ý?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Ha ha, hóa ra là như vậy, tôi còn tưởng rằng cô ấy đã nói cho cậu hết rồi chứ? ... Mạc tiên sinh, là như vậy, công ty Phương Chính chúng tôi thuê công nhân có một tôn chỉ chính là tự do, không có điều khoản gì hạn chế. Đồng thời, công nhân trong lúc làm việc, có được tự do cũng rất cao. Nếu đồng ý, thậm chí cậu có thể không cần báo lại việc cho công ty trong một năm. Hơn nữa, ở tình huống đặc biệt, cậu còn có thể nhận việc riêng. Đương nhiên, khi nhận việc riêng, không cho phép lấy danh nghĩa công ty, cũng không cho phép chiếm dụng tài sản của công ty.

- Còn về tiền lương trên hợp đồng, kỳ thật chỉ là khiến cho công ty nhìn qua có vẻ chính thức một chút, đồng thời có công hiến với pháp luật nhất định. Nếu không mà nói, ngành lao động sẽ tìm chúng ta gây phiền phức ... Từ trên tổng hợp lại, chính là nguyên nhân vì cái gì mà hợp đồng này sơ sài như thế. Điều khoản càng nhiều, kỳ thật trói buộc cũng lại càng lớn, cậu nói đúng không?

- Đương nhiên, sau khi cậu ký hợp đồng xong ... Không, chuẩn xác hơn mà nói, hẳn là sau khi cậu hoàn thành uỷ thác của công ty lần đầu tiên, còn có một thỏa thuận bí mật cần ký tên. Hơn nữa, sau khi xử lý xong, cậu còn có các thỏa thuận muôn hình muôn vẻ cần cần ký tên, đương nhiên, đó là sau này.

Mạc Ngôn mơ hồ có chút minh bạch, nói:

- Đây là bởi vì... tính đặc thù của công việc ?

Hoàng Lưu Hạ gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, cậu lý giải vô cùng chuẩn xác. Chúng tôi làm nghề này, đích xác là rất đặc thù. Chuẩn xác mà nói, hợp đồng giữa chúng ta căn bản là không quan trọng, quan trọng là ... hợp đồng chính thức giữa chúng ta.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đương nhiên, công ty Phương Chính vẫn rất chiều cố với công nhân viên, ngoài cung cấp nền tảng và con đường làm ăn, công ty có trang bị cho cậu văn phòng, nếu cậu đưa ra yêu cầu, chúng tôi thậm chí còn sẽ trang bị thư ký cho cậu. Nhưng nói thành thật mà nói, văn phòng là nhất định cần, nhưng thư ký thì hoàn toàn không cần phải có Làm nghề chúng ta, quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, để một thư ký ở văn phòng tuyệt đối là lãng phí. Một tháng chưa hẳn có thể đến công ty một lần. Khi cậu tới hẳn là thấy rất nhiều cửa ngoài hành lang đều đóng chặt, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng có người trốn ở bên trong siêng năng làm việc. Trên thực tế, cộng cả tôi vào, cả tầng 7 này, công nhân không quá mười người. Hơn nữa phần lớn là lấy tiền lương cố định, tỷ như người vệ sinh, bảo vệ trị an chẳng hạn...

Nói tới đây, Hoàng Lưu Hạ ấn xuống một cái nút trên bàn, đồng thời ý bảo Mạc Ngôn đợi một chút.

Mạc Ngôn biết, Hoàng Lưu Hạ chắc chắn còn có chuyện khác cần nói, vì thế bưng chén lên uống trà, lắng lắng chờ.

Lúc này, hẳn đã xác định, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chính mình sẽ được ký hợp đồng chính thức chứ không sơ sài như bản trước mắt này.

Về tiền lương, Mạc Ngôn cũng không để ý lắm.

Tuy rằng Hoàng Lưu Hạ không nói cụ thể, nhưng không khó đoán được, lương chính của công ty này, nhưng thật ra là phần trăm thu được sau khi hoàn thành một nghiệp vụ nào đó, mà không phải trên ghi rõ trên hợp đồng.

Nếu là chia phần trăm, có nghĩa lương nhiều ít là dựa vào năng lực. Mà đối với năng lực của mình, Mạc Ngôn từ trước đến nay luôn rất tự tin.

Cho nên, Mạc Ngôn cũng không mấy quan tâm ở vấn đề tiền lương.

Với hẳn mà nói, coi trọng nhất chính là chế độ của công ty này với nhân viên.

Hẳn là người thích tự do, không thích bị người khác trói buộc. Loại tính cách này từ trong bụng mẹ đã có, rất khó thay đổi.

- Giáo sư, anh tìm em có việc?

Khi Mạc Ngôn uống trà, một người phụ nữ ước chừng ba mươi tuổi đi vào phòng. Cô ta mặc một bộ váy màu thiên thanh, khuôn mặt xinh đẹp, dáng đi nhẹ nhàng, khi đi bước chân lộ ra vẻ chuyên nghiệp.

Mạc Ngôn chú ý thấy, cô không gọi Hoàng Lưu Hạ là Hoàng tổng, mà là gọi hẳn là giáo sư.

Mạc Ngôn có chút kinh ngạc, hẳn biết người trước mắt này không đơn giản, nhưng thật không nghĩ tới tên này lại còn được danh hiệu giáo sư. Nếu đổi lại trường hợp khác, loại xưng hô này có lẽ sẽ là của bạn bè. Nhưng trường hợp trước mắt này... Khả năng không lớn.

Hoàng Lưu Hạ chú ý thấy trong mắt Mạc Ngôn thoáng hiện một nét kinh ngạc, cười nói:

- Không cần thấy kỳ quái, tôi dạy ở đại học K vài năm, là giáo sư tâm lý học. Đương nhiên, bây giờ đã từ chức .

Có chút dừng lại, lại nói:

- Giới thiệu cho cậu, vị này chính là phụ tá của tôi, đồng thời cũng là Đại tổng quản công ty Phương Chính, Lanh Á!

Mạc Ngôn đứng lên bắt tay với La Á, cười nói:

- Hân hạnh!

La Á mỉm cười nói:

- Mạc tiên sinh thật sự là trẻ tuổi, nhân viên trong công ti Phương Chính không có ai dưới ba mươi tuổi, Mạc tiên sinh nếu gia nhập liên minh, có thể nói là làm công ty của chúng ta tăng thêm một sức sống mới.

Một người biết ăn nói, hơn nữa nụ cười rất có mị lực... Đây là ấn tượng đầu tiên của La Á với Mạc Ngôn.

Hoàng Lưu Hạ ở một bên nói:

- Mạc tiên sinh, La Á là Đại tổng quản công ty của chúng ta. Nếu cậu đồng ý ký hợp đồng, như vậy sau này thời gian cậu gặp cô ấy sẽ rất nhiều, nói thí dụ như các trang thiết bị chẳng hạn, cậu cũng có thể tìm cô ấy. Làm nghề của chúng ta, trang bị các loại thiết bị cao cấp là thiết yếu. Ngoài ra, La Á còn có thể chuẩn bị cho cậu một chiếc xe, để đi. Xe không quá sịn, đều là xe cũ chừng mười vạn, nhưng tình trạng xe tuyệt đối có thể cam đoan. Mặt khác, nếu nghiệp vụ cần thiết, cậu còn có thể xin La Á các chủng loại cao cấp. Tỷ như xe sử dụng tham gia yến hội, dã ngoại và xe việt dã sử dụng đi đường dài ... Đồng thời, La Á cũng là người liên lạc chính của công ty, nếu tôi không ở công ty, có chuyện gì cậu cũng có thể tìm cô ấy.

Mạc Ngôn là một người thông minh, nghe đến đó, cười cầm lấy bút, ký vào chỗ dành cho mình trên hợp đồng, nói :

- Hai vị, sau khi ký tên xong, mọi người coi như là người một nhà, mọi người cứ gọi tôi là Mạc Ngôn đi.

La Á lại đưa tay, nhẹ nhàng nắm chặt tay Mạc Ngôn, tỏ vẻ hoan nghênh, cười nói:

- Cậu nói không sai, hợp đồng ký tên xong, mọi người là người nhà. Tôi già hơn so với cậu mấy tuổi, cậu kêu tôi chị La nhé!

17. Chương 17: Vụ Đầu Tiên

Kí tên hợp đồng xong, kế tiếp chính là làm quen hoàn cảnh công việc, làm thẻ nhân viên và thẻ ra vào.

Chờ làm xong toàn bộ, La Á dẫn Mạc Ngôn xem phòng làm việc mà hắn được phân cùng với chiếc xe. Diện tích của văn phòng trước mặt không lớn nhưng đầy đủ tiện nghi, hơn nữa gần cửa sổ quang cảnh lại khá đẹp. Bãi đỗ xe ngầm của cao ốc Mậu Lâm có bảy tám cỗ xe công của công ty Phương Chính, nói chung đều là loại xe thường. Sau khi Mạc Ngôn nhìn lướt qua liền chọn một chiếc ô tô màu đen QR. Tổng thể tính năng của chiếc xe này cũng không tồi, hơn nữa cũng không bắt mắt, có thể nhìn thấy khắp đường phố.

Mặc dù đến bây giờ Hoàng Lưu Hạ không nói hết nghiệp vụ trong công ty Phương Chính với hắn, nhưng việc này trong lòng mọi người đều đoán được, thuộc loại trong lòng thì hiểu mà không nói ra. Có lẽ sau này làm việc sẽ từ từ nói, cũng dần dần xâm nhập, lúc này cũng không cần phải nhắc đến.

Công ty Phương Chính không có treo biển hiệu công ty ra ngoài, không tiếp người đến xin việc, cái này đủ để nói rằng trên mình nó bao phủ một tầng bí ẩn.

Cho đến bây giờ, Mạc Ngôn cũng không phải là một người theo chủ nghĩa đạo đức, hắn biết thế giới này được tạo thành từ những màu sắc khác nhau, cho nên về công việc của công ty Phương Chính, Hoàng Lưu Hạ không nói thì hắn cũng không hỏi, mọi người tự hiểu lòng nhau.

- Sắp đến 11 giờ rồi, chúng ta đi ăn tạm gì đi, coi như là vì đồng nghiệp từ xa mới đến dùng cơm.

Tối gần giữa trưa, Hoàng Lưu Hạ nhìn đồng hồ nói vậy.

Miệng hần gọi là “chúng ta” chứ thực ra có 3 người: hần, Mạc Ngôn và La Á.

Bởi thế nên có thể thấy được, cấp bậc, địa vị của những người trong công ty này tương đối nghiêm ngặt. Vừa rồi lúc làm quen công việc, Mạc Ngôn nhìn thấy chủ nhiệm đội Bảo vệ trị an, vài nhân viên ở bên trong văn phòng nhưng điều hiển nhiên là công việc của bọn họ chỉ là nói chung chứ không hề đề cập đến công việc của công ty Phương Chính.

Một hàng 3 người đi xuống tầng, mặc dù Hoàng Lưu Hạ béo nhưng bước cũng rất nhanh, sau khi ra khỏi cao ốc Mậu Lâm, anh ta đã dẫn Mạc Ngôn rẽ vào một ngõ tắt nhỏ.

- Đây là nhà hàng mà tôi thường xuyên đến ăn cơm, ở chỗ này không lớn nhưng hương vị rất ngon nhất là món ngan, một ngày không ăn là đã không chịu được.

Hoàng Lưu Hạ nói nhà hàng này ở trong một con ngõ nhỏ, là một ngôi nhà nhỏ tên là quán cơm Tam Nương. Đúng là diện tích của nhà hàng này không lớn, chỉ có 6 hàng ghế nhưng quang cảnh yên tĩnh, tao nhã thích hợp cho bạn bè, anh em đến tụ họp.

Ở đây, Hoàng Lưu Hạ luôn có bàn trực sẵn, vừa mới bước vào cửa liền nói chuyện với một người nhìn như thiếu phụ:

- Tam Nương, chồng cô hôm nay có nhà không?

Tam Nương liếc La Á một cái, cười tủm tỉm nói:

- Nếu như anh ấy đi vắng thì cậu nghĩ sao?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Nếu như anh ta đi vắng, thì món ngan của tôi sẽ không được ăn rồi... Câu nói này có hàm ý khác nha. Nghe ý của cô có phải là muốn tôi có ý gì khác đúng không?

Tam Nương che miệng, cười khanh khách nói:

- Chỉ sợ cậu có tâm tặc mà không có gan tặc thôi...

Cô lại nhìn về phía La Á nói:

- Đúng chứ, cô La?

La Á mỉm cười nói:

- Anh ta có gan tặc hay không cũng không liên quan gì đến tôi.

Nghe 3 người này nói chuyện, rốt cục thì Mạc Ngôn cũng khẳng định một chuyện, đó là La Á và Hoàng béo trong lúc nói chuyện có mập mờ.

Thực ra, lúc ở công ty Phương Chính, hần cũng có thoáng cảm nhận được một chút, không dám có nhận định cuối cùng. Nhưng lúc này vì Tam Nương trêu chọc thì rốt cục hần đã có suy đoán của mình.

Chuyện này đối với Mạc Ngôn cũng không cảm thấy gì là lạ.

Một người hơn 40 tuổi, là một người đàn ông có sự nghiệp thành công, một người phụ nữ hơn 30 tuổi trong đời thường lãng lợ, còn người đàn bà kia lại là trợ lý kiêm tổng quản của Tổng công ty. Hơn nữa đối với công ty Phương Chính mà nói một đôi nam nữ như vậy không có một chút gì mờ ám thì trái lại Mạc Ngôn mới cảm thấy kì lạ.

Tuy có minh chứng cho suy đoán của mình nhưng dù sao cũng là sự riêng tư của người khác, Mạc Ngôn ở bên cạnh cười mà không nói gì, nhìn xung quanh làm như là không nghe thấy mấy người họ nói chuyện vậy.

Sau khi 3 người đi đến ngồi xuống ghế, người phục vụ mang đến món thứ nhất chính là món ngan kho tàu.

Mạc Ngôn nhìn thấy món ngan trên bàn nói:

- Giáo sư, xem ra vừa rồi anh ra đề cũng có lý do của nó...

Đối mặt với Hoàng Lưu Hạ, loại người này như thầy cai, không có ý gọi hắn là Hoàng tổng thì có vẻ như không thân mật, nếu gọi là lão Hoàng thì lại có vẻ không được tôn trọng, cho nên Mạc Ngôn gọi theo như La Á.

Vì là đang giữa trưa nên Hoàng Lưu Hạ chỉ gọi mấy chai bia, ba người vừa nói chuyện phiếm vừa nhấp nhấp.

- Món ngan này đúng là không tồi, Mạc Ngôn cậu ném thử đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện...

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Làm nghề của chúng ta khó mà tránh khỏi đánh nhau chút ít, nếu như có phiền toái gì cậu nhất định phải liên hệ với công ty trước. Tìm tôi hoặc La Á đều được, công ty sẽ vì cậu mà giúp về pháp luật. Nhưng cậu cũng phải nhớ thật kỹ có thể làm thì làm nhưng tuyệt đối không được quá giới hạn, không được tự mình cố gắng giải quyết, lại càng không được xúc động hay sợ hãi, đi quá giới hạn của pháp luật.

La Á một bên gật đầu nói:

- Công ty có một nhóm người, ngoài công việc ra những việc tư cũng có thể tìm bọn họ giúp.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được quan tâm săn sóc như vậy, xem ra tôi không chọn làm công ty rồi.

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Không phải tôi khoắc lác, nhận thức của cậu càng ngày càng sâu sắc đấy.

Dừng lại một chút, hắn uống một hớp rượu, vừa nói:

- Đúng rồi, Mạc Ngôn mấy hôm nay có rảnh không?

Mạc Ngôn nói:

- Trừ chiều mai tôi phải ra sân bay đón một người bạn ra thì đều rảnh cả.

Hoàng Lưu Hạ gật đầu, nói:

- Vậy có cần nhanh chóng lên ý tưởng hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là có... Tôi bây giờ sắp chết rồi, tiền thuê nhà cũng không đóng nổi.

Hoàng Lưu Hạ gật đầu, nói:

- Rất tốt, chỗ này của tôi có một danh sách, cậu có thể đi xem thử trước.

Nói xong hắn ta lấy một túi văn bản trong cặp da của mình đưa cho Mạc Ngôn.

- Nhân tiện nói thêm một chút, dựa theo quy định của công ty, tiền thù lao nhiệm vụ thứ nhất chủ cho công ty không lấy, mà của nhân viên toàn bộ.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Danh sách này có chút khó khăn rồi, nhất là đối với người mới như cậu, nhưng thù lao rất khả quan...

Mạc Ngôn đang định mở túi tài liệu ra thì nghe thấy La Á nói:

- Mạc Ngôn, tài liệu có thể để lát xem, tôi giới thiệu với cậu một chút về gia cảnh họ.

Mạc Ngôn bỏ túi tài liệu xuống nói:

- Chị La, mời chị nói.

La Á nói:

- Vụ này, cổ chủ tên là Lâm Phi Vũ, năm nay đã 48 tuổi là ông chủ của công ty Kiệt Á. Ông ta có một cô con gái tên là Lâm Yến, năm nay đã 20 tuổi. Lâm Yến cá tính thích kết thân với đàn ông hơn tuổi. Hai

tuần trước Lâm Yến bỗng nhiên mất tích, Lâm Phi Vũ nghĩ là có người bắt cóc vì thế đã cho đăng báo, ngày hôm sau nhận được điện thoại của Lâm Yến, cô ta nói với cha trong điện thoại là đang ở nước ngoài, hơn nữa cũng không trở về khiến cho vợ chồng Lâm Phi Vũ không còn con gái nữa.

- Lâm Phi Vũ rất lo lắng cho con gái của mình, lúc đó nghĩ đến sai lầm của Lâm Yến nên mới chạy ra nước ngoài. Nhưng qua sự giúp đỡ của bạn bè ông ta mới phát hiện Lâm Yến không hề xuất ngoại. Hơn nữa 2 ngày trước có người còn cho ông ta biết thấy Lâm Yến ở một cao ốc gần biển. Lúc đó, bên cạnh cô ta có 2 người đàn ông. Trong đó có một người ước khoảng hơn 40 tuổi, quần áo gọn gàng cùng với Lâm Yến nói cười vô tư, có hai người luôn canh phía sau hình như là vệ sĩ.

- Căn cứ vào sự miêu tả của người này, Lâm Phi Vũ cho rằng người áo quần gọn gàng kia là người đã từng làm ăn với ông ta, hiện đang là ông chủ của tập đoàn Triệu Càng. Căn cứ vào sự miêu tả của Lâm Phi Vũ, Triệu Càng và ông ta có mối quan hệ phải nói là thân như tay và chân, là một nhà kinh doanh rất có tiềm lực kinh tế. Nhưng xảy ra một chuyện Triệu Càng đã phản bội ông ta chiếm hơn 70% cổ phần công ty về tay mình. Sau khi bị phản bội, tinh thần Lâm Phi Vũ bị sa sút một thời gian, có thể nói là thất bại hoàn toàn đến năm đó mới dần dần phục hồi. Nhưng cho dù là như vậy, thì doanh nghiệp của ông ông ta cũng chỉ được xem như một loại xí nghiệp vừa và nhỏ.

Mạc Ngôn nói tiếp:

- Chị La, tôi biết tập đoàn Vận Đạt, năm thứ 4 bọn họ từng mở rộng việc tuyển dụng. Đối với thực lực của bọn họ tôi cũng có biết chút ít, tuy không phải là không tính là một doanh nghiệp bậc nhất lưu nhưng ở Uyển Lăng, thậm chí cả tỉnh A cũng được coi hạng nhất nhì. Nhưng tôi nhớ rõ hình như có người nói một nửa tài sản của họ ở giải trí, hơn nữa các giải pháp kinh doanh của xí nghiệp này có chút mờ ám!

Hoàng Lưu Hạ gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây cũng nguyên nhân khó khăn mà tôi nói lúc nãy...

Hắn nhìn về phía La Á, nói:

- Nói vào chủ đề chính đi, chuyện này để nói sau.

La Á tiếp tục giới thiệu:

- Lâm Yến thích đàn ông lớn tuổi hơn một chút, hơn nữa từ nhỏ đã biết Triệu Càng, Lâm Phi Vũ hoài nghi, rất có thể Lâm Yến và Triệu Càng có quan hệ yêu đương không bình thường. Nhưng ông ta và Triệu Càng có thể nói là kẻ thù. Hơn nữa hằng năm Triệu Càng với danh nghĩa là doanh nghiệp nước ngọt, một mình một khu vực. Cho nên ông ta nắm tương đối chắc Lâm Yến trong sơn trang của mình nhưng không có chứng cứ để chứng minh. Vì thế ông ta tìm chúng ta mong chúng ta giúp, trong một tuần tìm cho được Lâm Yến.

Nói đây, cô thấy Mạc Ngôn có chút bận tâm nói:

- Thực ra bản thân chuyện này không phức tạp lắm mà điều phức tạp là ở Triệu Càng, thực ra mà nói Mạc Ngôn là người mới, tôi cũng không yêu cầu cậu phải tiếp nhận chuyện này.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cám ơn chị La nhưng không cần lo lắng cho tôi, vừa mới nói rồi mà phức tạp là ở Triệu Càng, nếu đã vậy thì nghĩ cách vượt ông ta. Hơn nữa vừa rồi trên đường cũng đã nói qua, làm nghề của chúng ta ở vị trí khuất. Cô yên tâm đi tôi sẽ không làm bừa đâu. Cụ thể, đơn giản mà nói chỉ cần vào được sơn trang nước ngọt tìm được Lâm Yến sau đó chụp ảnh dùng cái này làm bằng chứng cô ta và Triệu Càng ở cùng một chỗ là được rồi.

Anh ta nói câu này thực ra cũng chỉ là để an ủi.

Sau khi vào được Đạm Thủy sơn trang, tìm được Lâm Yến, chụp hình... Việc này thoải mái như uống nước ngọt vậy, dễ dàng nhưng khó khăn là trong đó tiềm ẩn nhiều nguy hiểm.

Bản thân Triệu Càng, Mạc Ngôn cũng hiểu rõ nhưng anh ta cũng biết người làm giải trí kinh doanh trên người có chứa hắc ám. Hơn nữa Đạm Thủy sơn trang là hang ổ của Triệu Càng muốn chui vào đó rất khó khăn. Quan trọng nhất chính là thiên hạ không có tường không lọt gió, nếu như quả thực Lâm Yến có ở đó,

vậy Triệu Càng không bắt ngờ nếu Lâm Phi Vũ nghi ngờ. Dù sao thì Lâm Phi Vũ cũng đã từng bị phản bội, bây giờ lại lừa Lâm Yến, đối với người đàn ông mà nói đây là kẻ thù lớn nhất, lấy nước 3 con sông cũng khó mà rửa sạch được. Cũng là đàn ông với nhau sao Triệu Càng lại không đề phòng Lâm Phi Vũ?

Hơn nữa, Mạc Ngôn có thể cảm nhận được, chuyện này không đơn giản như vậy trong đó chắc còn ẩn tình nào khác.

Đương nhiên, cho dù là có ẩn tình gì thì cũng không phải là chuyện của anh ta.

Anh ta chỉ cần tìm được Lâm Yến, lấy được chứng cứ thì chuyện này coi như kết thúc.

Không phải là Mạc Ngôn không biết có khó khăn nhưng anh ta tự nhận, với năng lực của mình có thể hoàn thành chuyện này một cách nhanh gọn.

Đương nhiên, những lời này anh ta chỉ có thể nói ở trong lòng chứ tuyệt đối không nói ra mồm.

La Á gật đầu, không khuyên bảo tiếp nữa. Đối với nghề này của bọn họ mà nói, mãi mãi là sự phiêu lưu. Nhưng bọn họ có thể vào hội này cũng là phi thường. Người phi thường làm chuyện phi thường, lo lắng và lải nhải đối với những chuyện phi thường mà nói chỉ có kết quả ngược lại.

- Tốt lắm, chuyện này giao cho cậu, tính từ hôm nay cậu có 5 ngày để kết thúc nó...

Hoàng Lưu Hạ giờ chén lên nói:

- Làm một chén đi, chào mừng lần đầu tiên!

18. Chương 18: Nhóm Người Thanh Niên.

Cơm nước xong, kim đồng hồ đã chỉ giữa trưa, Mạc Ngôn đứng lên cáo từ Hoàng Lưu Hạ và La Á.

Dùng cơm trong cửa hàng nhỏ này không tồi, yên tĩnh mà tao nhã. Mạc Ngôn cảm thấy được ngoài việc ăn uống ra thì cũng thích hợp để các cặp tình nhân nói chuyện, lý tưởng để tâm sự. Cho nên sau khi dùng bữa xong hắn đứng dậy cáo từ.

Thân là đàn ông, Hoàng Lưu Hạ biết rõ ý tốt của Mạc Ngôn đối với anh ta, cười ha ha nói:

- Không cùng về công ty sao?

Mạc Ngôn giờ túi tài liệu trong tay lên cười nói:

- Tôi tính, về nghiên cứu số tài liệu này một chút, đến tối có lẽ sẽ đi dạo quanh Đạm Thủy sơn trang một vòng.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Được rồi, có chuyện gì chúng ta sẽ liên hệ điện thoại. Nhớ kĩ, điện thoại phải mở máy 24/24 giờ, nếu có chuyện đặc biệt mới tắt máy, tốt nhất là trước đó hãy nhắn tin. Chuyện đặc biệt tóm lại là cần thận thì mới không gây ra sai lầm lớn.

Mạc Ngôn gật đầu rồi hướng về phía La Á nói:

- Chị La, hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi trước đây.

Sau khi Mạc Ngôn đi khỏi, La Á cau mày nói:

- Dù sao thì Mạc Ngôn cũng là tay mới, vụ của Lâm Phi Vũ anh cứ yên tâm giao cho anh ta như vậy sao?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Danh sách này là bên lão Trịnh chuyển đến, Mạc Ngôn cũng là do bọn họ giới thiệu, không giao cho anh ta thì giao cho ai?

La Á suy nghĩ rồi nói:

- Nói như vậy, anh tính để Mạc Ngôn đi kế tiếp sau sẽ được chọn làm người cố vấn ư?

Hoàng Lưu Hạ gật đầu nói:

- Gần như thế, chính là ý này... Em cũng biết, chúng ta và Tỉnh trưởng hợp tác từ trước đến nay nhưng bọn họ đối với chúng ta luôn không hài lòng với cố vấn của chúng ta phải đi.

La Á nói:

- Em hiểu rồi, tiến cử Mạc Ngôn, cứ như vậy hai bên đều vui vẻ.

Hoàng Lưu Hạ gật đầu nói:

- Đại khái là như vậy, nhưng kết quả rốt cục như thế nào còn phải xem Thất Xử. Nói đến người cố vấn được chọn thật ra làm cho anh vỡ tim. Tuy rằng Thất Xử đánh trúng cở hiệu của Tỉnh Thính nhưng chức quyền phạm vi 6 tỉnh, tập hợp một cái là đều có chuyên gia. Tuy chúng ta cũng không thiếu cao thủ nhưng kỹ năng, nghiệp vụ còn kém xa người ta. So sánh hai bên chúng ta chỉ có duy nhất một ưu điểm là gần cầu. Theo tiêu chuẩn của bọn họ thì người cố vấn mà Phương Chính lựa chọn không ai có thể trụ được nửa năm, sự thật cũng chẳng có gì là lạ.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thực ra như bây giờ cũng không tồi... chính bọn họ tuyển người, chúng ta phối hợp. Bọn họ có thể thỏa mãn, chúng ta cũng có thể được một nhân tài cao nhất, vẹn cả đôi bên.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, gia nhập liên minh công ty như vậy, hiển nhiên là không phải là một lựa chọn sai.

Không cần làm việc đúng giờ, đi hay ở là tùy ý. Mặc dù không có các loại phúc lợi bảo đảm nhưng cũng có một được hưởng một chút phúc lợi đặc thù. Nói ví dụ như, bất luận là việc công hay tư cũng có thể chuyển đổi trong công ty mà mình phục vụ. Chỉ hạng này thôi cũng đủ khiến cho Mạc Ngôn tránh được rất nhiều phiền phức.

Mạc Ngôn quyết định. Nhiệm vụ thứ nhất mình cần hoàn thành, hơn nữa cần tận lực cho hoàn mỹ. Cứ như vậy, không những được thể hiện đầy đủ năng lực của mình mà đồng thời cũng được Hoàng Lưu Hạ và La Á tín nhiệm.

Mặt khác, hẳn sẽ không quên dụng ý của Đỗ Tiểu Âm. Không có cô bé này tiến cử, thì giờ phút này Mạc Ngôn vẫn còn đang ở chỗ báo chí, tin tức còn mù mịt. Cho nên hẳn quyết định mau chóng giải được bức tranh trừu tượng che dấu tin tức.

Chiếc xe màu đen QR Mercedes- Benz chạy nhanh trên đường hướng thẳng đến công viên Hà Sâm Lâm.

Xe tới số 36, Mạc Ngôn phát hiện ra chiếc xe xa xỉ dừng lại trước cửa nhà. Trong chiếc xe có một chiếc hòm đã bị mở bên trong có một số thiết bị chụp ảnh.

Hắn quay đầu lại đã thấy mấy chục thanh niên đang chuyện trò vui vẻ trong rừng cây, chỉ trở. Một người trong số đó có lớn tiếng ồn ào, chỉ huy hai cô gái ăn mặc khêu gợi cứ liên tục chui ra chui vào trong bụi cây, chợt thấy có một đạo diễn trẻ.

Mạc Ngôn xuống xe, cũng không hiểu nhiều.

Hắn biết bọn người kia hơn nửa trong số đó là bạn học của nhau, lúc này đến đây hẳn là chuẩn bị cho việc quay phim.

Tuổi của hắn không lớn hơn đám người đó là bao, nhưng ở thời đại này từ 3 đến 5 tuổi thôi cũng đủ để làm nên một chuyện khác nhau.

Chính là giống như bây giờ trong bụi cây kia có hai cô gái mặc váy ngắn, lộ ra cặp đùi trơn nhẵn gặp mùa đông lạnh tím xanh lại.

Mà mấy cậu nam kia có vẻ khác.

Một người trong số đó che nửa mặt, mặt tái nhợt nhìn qua cứ như đắp phấn vậy. Môi còn hơi tím lại cũng không biết là do mùa đông lạnh hay là cổ tình bôi son như vậy. Nhìn qua còn tưởng như một cô gái vẽ Gothic vậy.

Cậu con trai kia tuổi còn nhỏ cách ăn mặc lại có vẻ tang thương, giả một gã cao bồi rách nát, tóc bù xù khiến người ta không nói được câu nào nhất chính là dưới chân cậu ta có đi một đôi giày chữ nhân.

Người này còn ngậm một miếng thuốc, cầm lấy cảnh khí chỉ trở, miệng còn lẩm bẩm cảm giác là mình cực kì tốt bụng...

Đối mặt với một nhóm người như thế, Mạc Ngôn tự nhủ là mình không thể trêu chọc vào.

Hắn lắc đầu, quyết định không xuất hiện, kiên quyết không để ý đến mấy tên nhóc này. Hắn chợt phát hiện Cam Lam thuần khiết như là một Thiên Sư.

Nhưng mà cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Mạc Ngôn lấy ra cái chìa khóa, mở cửa, lúc đang chuẩn bị đi vào thì bị một cậu con trai hét lên:

- Này, người kia là ai, đừng đóng cửa, đừng đóng cửa, đang tìm người...

- Tôi nói, người này cũng quá là bất kính. Người không trông coi cửa giả cho tốt lại còn đi tản bộ cái gì? Tôi cũng chờ anh hai tiếng rồi... Nếu không nhìn mặt chị Cam Lam, có tin là tôi nện cho một trận không?

Mạc Ngôn không nhịn cười được, đứa trẻ này đúng là đến gây gỗ sao?

Đứa trẻ tang thương nhìn lại, thấy chiếc xe màu đen QR, không khỏi kinh ngạc nói:

- Này, nhìn không ra, anh nhìn lái QR à, lại còn là 7, 8 năm trước, e là vợ đã đi rồi.

Khi nói chuyện, mấy đứa nhỏ đều vây kín lại, một cô gái cau mày nói:

- Đại đầu, đừng lôi thôi, mau vào đi, tôi lạnh chết...

Đứa trẻ tang thương bĩu môi nói:

- Đừng mở miệng một tiếng là Đại Đầu, gọi đạo diễn...

Cô gái cười nhạo nói:

- Cậu làm đạo diễn, có bản lĩnh thì nói trước mặt chị Cam Lam đi.

Đứa trẻ tang thương ngượng ngùng nói:

- Đây không phải là cô cướp đi sao? Vỡ kịch này kết thúc tôi có thể làm chủ đạo. Tham gia vào cuộc thi cũng là tôi nói, dự thi cũng là thông qua chương trình của trường học.

Cô gái bĩu môi nói:

- Được rồi, được rồi, đều là công lao của cậu? chị Cam Lam đâu, thực ra cái gì cũng không còn làm, tối đa cũng chỉ là với chúng ta đến đây, chen chúc diễn kịch đi dự thi, sau đó lại lấy bọn họ làm vai chính. Ồ. Đúng rồi! chị Cam Lam còn tìm một diễn viên điện ảnh và một biên tập giúp chúng ta làm hậu kỳ, còn mời một ngôi sao nghiệp dư... Ngoài việc này ra chị Cam Lam đúng là chẳng làm gì...

Đứa trẻ tang thương nghe thấy vậy tức ứa ra, cũng không trút giận vào cô gái. Nó quay đầu lại căm tức nói với Mạc Ngôn:

- Nhìn cái gì, mau tránh ra...

Thật tâm là ta không thể trêu vào các người ...

Người trong thôn Mạc Gia lúc còn trẻ tự xưng là Oa nhi, tự nhiên Mạc Ngôn cũng có thói quen như vậy.

Hắn thở dài, sau khi nhìn xung quanh, đầu ngón chân nhú lại, một tảng đá đập trúng ngực hắn.

Hắn dùng sức của tay phải, tảng đá vỡ ra như bã đậu, bỏ tay ra thì nó rơi xuống như phấn vụn.

Nhóm người này chuẩn bị đầy đủ cả nước đậu nành, không nhiều lời, đều coi như ta kiên nhẫn...

Mạc Ngôn vỗ tay, nhìn đứa trẻ tang thương ghen cả họ, trân trối, rồi thản nhiên nói:

- Cút!

Nói xong, hắn quay vào cửa, đóng lại.

Một đám trẻ ngoài cửa đang trợn mắt, há hốc mồm, không ai nghĩ là sẽ đi ngăn cản Mạc Ngôn đóng cửa.

- Tôi là X, hòn đá này là giả mà...

Một cô gái nói ra một câu thô tục, không để ý là chính mình đang mặc váy ngắn, không hề nhìn ngời xỏm xuống đưa tay nhặt hòn đá vỡ vụn.

- Ai da, đau quá...

Một miếng thạch sắc bén cứa vào tay cô gái, cô ta đau đớn kêu lên:

- Thật là ... Đại Đầu đây là đá thật hả?

19. Chương 19: Bùa Âm Dương Tự Khí

- Đại Đầu, cậu thấy không, người ta đây mới thực sự gọi là tài giỏi, người kia chỉ là giả dối thôi...

Cô gái nói.

Khi cô ta thấy cửa đóng chặt lại thì trong mắt tràn đầy sự căm mẫn. Lại nhìn về phía người được gọi là Đại Đầu nhếch cái miệng nhỏ nhắn có vẻ là không thiết gì.

Đại Đầu một câu cũng chưa nói...

Hắn đứng thực sự là bị dọa, đối mặt với sự châm biếm của cô gái đứng là không có phản bác gì.

Thằng bé này lông bông dễ súc động, không sợ trời, không sợ đất lại vì nguyên nhân từ xuất thân gia đình thì rất ít người có thể hù dọa nó. Nhưng khi nó đối mặt với vài chuyện thường tình của cuộc sống thì từ sâu trong nội tâm của nó xuất hiện sự khiếp sợ của bản năng tự nhiên.

Nếu như Mạc Ngôn giống như giang hồ bị chọc giận như vậy đến mức đen mặt lại thì chắc sẽ cho vài chưởng vào mông khỉ kia sau đó chặt vụn hòn đá đó, đối lại nhiều nhất chính là âm thanh của những mảnh vụn kia.

Nhưng mà, hắn sờ nhẹ nhàng vào cái đó, phong khinh vân đậm, không có một chút khói lửa nào, hiểu được cái gì gọi là trọng nhược khinh.

Ngay sau đó, một chữ lẩn nhẹ nhàng lại đón nhận ý nói hùa của bọn trẻ này.

Bọn chúng nghĩ, cao nhân là như thế này đây. Đã lạnh lùng lại còn oai, không nói nhiều lời...

Hơn nữa trong mắt hai cô gái, sự thanh tú của Mạc Ngôn, dáng người cao ráo, kèm theo sự nho nhã loại người này bình thường các cô không trêu chọc vào, vừa rồi nổi bật nên là sự phong vân khinh đạm một chữ “Lẩn” đã hình thành kì diệu tương phản lại mạnh mẽ.

Trong mắt hai cô gái, loại tương phản này có sự lôi cuốn...

- Gọi điện thoại cho chị Cam Lam đi, tôi sẽ hỏi số điện thoại của anh ấy...

Một cô gái bỗng nhiên hét to một tiếng, lấy điện thoại di động ra và bắt đầu bấm số.

Ngón ta bị cửa của cô lập tức phản ứng, cô kia nín lấy cổ cô này, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Gặp mặt một lúc, không được độc chiếm, lão nương... lão nương cũng vì anh ấy mà chảy máu rồi!

Hòn đá bị lốp xe nghiền vụn trên đường phát ra âm thanh răng rắc, tiếng ồn ngoài viện cũng biến mất.

Mạc Ngôn ngồi trên ghế sofa trong phòng, nhẹ nhàng thở.

Bên ngoài nếu như là một đám ác của Đại Hán thì hắn nhất định ném bọn chúng ra khỏi bìa rừng nhưng đây chẳng qua chỉ là một đám thanh niên hư hỏng, tuy là vô lễ, quần áo lụ là, khác loại không giống với cách đối nhân xử thế thông thường nhưng dù sao cũng chỉ là một đám trẻ chưa lớn.

Cho nên Mạc Ngôn có khả năng là sẽ nghĩ ra cách để trị bọn chúng.

Đúng là muốn chủ động...

Mạc Ngôn lắc đầu, đừng nhìn đám trẻ kia mỗi đứa cao lớn nhưng thực ra thể chất của chúng rất yếu ớt thực ra hẳn không muốn ra tay. Hơn nữa, bọn chúng lại là bạn học của Cam Lam, đó là một cô gái cổ quái Mạc Ngôn cũng không dễ dàng gì mà ra tay.

Đương nhiên, ra tay hay không cuối cùng thì cuối cùng cũng là xây dựng ở đối phương sự không biết điều.

Nếu đám trẻ kia không cảm thấy được, Mạc Ngôn cũng sẽ cố để cho chúng cách ra xa khỏi bìa rừng.

Nơi này dù sao cũng là của cải của tư nhân, Mạc Ngôn có đầy đủ lý do để đuổi người không được hoan nghênh.

Sau khi bọn trẻ này dời đi, Mạc Ngôn sẽ gọi điện thoại đến hỏi Cam Lam, nửa giờ sau di động cũng không có tín hiệu gì.

Hắn rót cho mình một cốc nước, nằm trên ghế salon, bắt đầu xem tài liệu của La Á.

Bây giờ hắn cần nhất là một khoản tiền, ăn mặc ở đi lại, còn cần tiền chế tạo bùa, lại tiêu tốn một khoản lớn, hẳn không thể lười biếng được.

Xem hết tài liệu, hắn nhìn đồng hồ, rồi ngồi thẳng bắt đầu luyện tập.

Linh khí thiên địa cứ việc khan hiếm nhưng cũng có thể hấp thụ một chút nào đó. Hắn tự an ủi mình Thế giới này không có đảo Đào hoa, tự hỏi lòng mình ai không muốn trở thành một cao thủ vô tung tuyệt thế?

Vừa nhập định thì đêm đã khuya, hắn từ từ mở mắt vô tình đã bỏ mất bữa tối.

Hắn lại nhúc nhích một chút, tính xem ăn gì, đúng lúc đó thì có cái gì xoẹt qua lòng hắn, tim không khỏi đập nhanh.

Ngay sau đó, như có người thổi khí vào cổ hắn.

Hắn phảng phất thấy như có lông mèo, chân khí bao kín toàn thân, ngấm nhìn xung quanh.

- Chẳng lẽ nơi này thực sự có tai họa gì sao?

Cửa sổ đều đã đóng chặt nhưng bên trong có gió động, âm trầm thổi khắp người hắn, sinh ra lãnh khí.

Tuy Mạc Ngôn to gan nhưng chuyện như vậy hắn cũng gặp lần đầu tiên, nếu không thì cũng là gặp từ nhỏ e rằng không giống bây giờ, hắn sợ đến mức kêu loạn lên.

- Linh khí trong đất trời đã sớm khô kiệt, ma quỷ cũng khó mà tồn tại, theo lý thuyết thì không thể xuất hiện tình huống này...

Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại lấy vốn kiến thức nhìn xung quanh. Theo sự cảm nhận trong đầu hắn hiện lên một màn hình toàn số liệu, một cái bàn một cái ghế, từng ngọn cây, cọng cỏ tất cả đều không buông tha.

Nhưng mà tới cuối sự ý thức đó hắn không phát hiện được nơi nào khả nghi.

Hắn trầm ngâm một chút rồi quyết định đi ra ngoài nhìn xem, với hắn mà nói thì dù là quỷ hay âm hồn đều chỉ là có thể ngộ nhưng không thể cầu Mạt Pháp Tả Đạo Lục có ngự quỷ thiên nếu như có thể bắt được gì đó tương tự thì đó tuyệt đối là một món đồ làm cho người ta hưng phấn.

Hắn có chân khí hộ thân, dương khí thân mình cũng nặng cũng không cần phải e ngại quỷ vật làm mình bị thương.

Mở cửa ra thì âm gió âm khí kia đã tản đi.

Hắn đi ra ngoài viện hướng về phía rừng cây.

Bốn phương tám hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, hắn đã đi tất cả một lần nhưng không có phát hiện gì. Đi thẳng đến khu rừng phía Nam thì mới phát hiện có thoáng hiện một chút âm khí. Nơi này, cách tiểu viện khoảng 200m cuối rừng cây đó là núi Hồ Lô.

Sau khi Mạc Ngôn cẩn thận quan sát, ngoài một ít gò đất cũng không có phát hiện ở đây có mộ của người chết.

Trong lòng hắn vừa thấy có động, vốn đem ý thức của mình xuyên thấu ngầm nhưng hắn buộc mình phát hiện rất khó có thể xuyên thấu được qua tầng đất dày này, ước chừng khoảng 3, 4m thì hắn đã thực sự mệt mỏi.

Trong lòng hắn thất vọng, hắn khẽ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Xem ra là được chế tạo từ hai quả âm dương tụ khí phù, thu thập âm dương khí đọng lại tâm nhân mới có thể đạt được đến tận cùng.

Mạt pháp tả đạo lục, có hi vọng nói về khí, có thể công nhận âm dương, phân nhỏ Ngũ Hành cũng có thể nhìn trong cơ thể người bệnh, dịch, tai họa, sát khí nhưng nhất định phải mở tâm nhân mới được. Tâm nhân cũng được gọi là mắt âm dương hoặc là pháp nhân, nhưng tụ âm dương khí, nhập vào ta lấy ta làm Quan Thiên

Mạc Ngôn hạ quyết tâm, hai ngày này phải làm cho âm dương tụ khí, cũng may thứ này Ngũ Hành không chú ý, bình thường có thể chế tạo Ngọc Thạch. Tính khoảng một túi bạc nhưng thật ra cố lắm mới đủ dùng.

Hắn quay ra khỏi rừng cây, trước khi đi hắn quay lại nhìn thoáng qua sâu vào rừng cây.

Tuy không nhìn thấy tốt cùng nhưng hắn có thể cảm nhận được tranh âm khí kia là phát ra ở giữa núi Hồ Lô này.

Sau khi trở về viện, hắn không buồn ngủ một chút nào, sau khi ăn một thật nhanh hắn lại tiếp tục ngồi khoanh chân rèn luyện chân khí trong bể khổ.

Ở bên kia cái thành phố này, cũng có một người chưa từng như thế.

Đỗ Tiểu Âm xoa nhẹ huyết thái dương, cất kỹ số tài liệu trên bàn đi rồi sau đó lại rót chén trà rồi lên ghế ngồi.

Đồng hồ trên máy tính giống như cái mặt cười đối diện với cô cười haha.

- Thời gian còn không đến một tuần nữa, không biết là tên kia đã tìm được manh mối gì chưa?

Đỗ Tiểu Âm dùng sức xoa huyết thái dương nhìn vào thờ dài.

Điện thoại di động trên bàn rung nhẹ.

Đỗ Tiểu Âm nhìn lướt trên màn hình di động, cười lắc đầu sau đó đứng dậy mở cửa phòng.

Ngoài cửa có một người, cô gái xấp xỉ tuổi cô, nhìn thấy Đỗ Tiểu Âm thè lưỡi ra nói:

- Chị Tiểu Âm, chị không ngủ thật ư? Em thấy phòng chị điện vẫn sáng nên nhấn một tin nhắn.

Cô bé này khá xinh đẹp nhưng còn trẻ con hơi béo.

Đỗ Tiểu Âm nhéo mặt cô gái, sáng giọng nói:

- Đèn vẫn sáng, chị sao ngủ được? nhưng thật ra em trời sắp sáng rồi sao còn chạy lung tung thế?

Cô gái nói:

- Em ngủ từ sớm rồi, nhưng đói nên tỉnh dậy không dám ăn cái gì đành phải đi tìm chút nước uống...

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu cười nói:

- Nên ăn ngay không cần nghĩ đến giảm béo. Hơn nữa, em cũng không béo phải nói là vừa vặn mới đúng.

Cô gái biết khuôn mặt của mình, kiên quyết nói:

- Như thế này còn không béo, là một đồng thịt rồi chị ạ.

Cô gái tên là Tổ Nhạc Duyệt ít hơn Đỗ Tiểu Âm một tuổi, hai người cùng ở ngoại tỉnh sống một mình trong kí xá.

Đỗ Tiểu Âm cười lắc đầu kéo Nhạc Duyệt vào trong phòng nói:

- Chỗ chị có ít bánh quy, em có muốn không?

Nhạc Duyệt nuốt nước bọt, tức giận nói:

- Chị Tiểu Âm, không được cảm dỗ em!

Nhìn thấy chiếc máy tính trên bàn, cô lại nói:

- Chị Tiểu Âm, chị còn nghiên cứu bức tranh này à?

- ừ...

Đỗ Tiểu Âm gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Trong vòng một tuần mà không thấy manh mối gì, vị người ta cười nhạo, quan trọng là... Mạng người quan thiên chị không thể lơ là được.

Nhạc Duyệt cau mày nói:

- Các loại kĩ thuật đã phân tích làm rõ, đồ hình cũng đã phân tích... Chị Tiểu Âm, chị nói là có manh mối giả không? Cố ý để che tầm mắt của chúng ta.

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu nói:

- Chị lo lắng vấn đề này nhưng khả năng không lớn:

Nói xong cô rót một chén trà cho Nhạc Duyệt.

Nhạc Duyệt nhận chén nước, muốn nói cái gì đó nhưng càng nghĩ lại không có cách gì tốt, chỉ ngồi ở chỗ kia cùng Đỗ Tiểu Âm trầm mắt nhìn.

Đỗ Tiểu Âm nằm trong đội cảnh sát, gọi tắt là Thất Xử nhưng cũng có người gọi là Đặc Cần.

Sở dĩ gọi như vậy là vì Thất Xử là chỗ tập trung rất nhiều phương tiện kĩ thuật tinh anh và các chuyên gia. Mà bọn họ chủ yếu đối mặt với các loại tội phạm hung hăng, ngang ngược công nghệ cao, vụ án có tính tiết cần IQ cao.

Xây dựng Thất Xử, có điểm tương tự với bệnh viện chuyên dụng, thường không tiếp các bệnh tật bình thường mà đặc biệt khám chữa những loại bệnh nan y. Cùng lúc đó bọn họ sẽ triển khai luôn công tác nghiên cứu.

Ở Thất Xử không chỉ có những nhân tài giỏi nhất hơn nữa còn tập trung khá nhiều tài nguyên ban đầu, lúc mới thành lập thậm chí có quá nhiều tài nguyên nên đã thành cái đinh trong mắt người khác. Sau đó, vì có thể sử dụng tài nguyên đó đều đặn đã mở rộng ra phạm vi 6 tỉnh. Đồng thời 6 tỉnh đó cũng bắt đầu xây dựng cơ cấu tương tự vận hành hòa vào lưới điện quốc gia từ mấy năm trước, đã hình thành một người có IQ đặc biệt cao, tội phạm công nghệ cao trong mạng lưới trung tâm.

Thất Xử chính là một tiết điểm lỏng lẻo nhất trong

Đây cũng là chỗ mà bọn hắn gọi là nguyên nhân của Đặc Cần.

- Đúng rồi, chị Tiểu Âm, chị nói Mạc Ngôn kia có thể giải được câu đó này sao?

Nhạc Duyệt hỏi.

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu:

- Ai mà biết được... nhưng anh ta thực sự rất thông minh, có lẽ giải được cũng không chừng.

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Em còn thông minh hơn?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Quả thực so với sự thông minh của em, anh ta có nói qua quá trình trình thám với chị, chị cảm nhận được ở hoàn cảnh này em có thể giỏi hơn anh ta không?

Nhạc Duyệt cau mũi nói:

- Tất cả không rõ ràng nhưng chỉ cần quan sát cẩn thận và kết luận cuối cùng hẳn là giống nhau.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đây chính là chỗ lợi hại của anh ta so với em... Vừa rồi em cũng nói, em cần quan sát cẩn thận nhưng từ đầu đến cuối anh ta không có quan sát nghiêm chỉnh thế nhưng khi em cần kết luận, anh ta lại không cần nghĩ ngợi là nói ra từng chỗ nhỏ của hiện trường.

Dừng lại một chút cô lại nói tiếp:

- Có một vở kịch trên truyền hình của nước ngoài, tên là Kí ức thần thám, trong vở kịch đó người diễn viên có thể nhớ được từng khâu nhỏ trong hiện trường, Mạc Ngôn có năng lực như vậy. Hẳn không cần cố nhớ có thể dùng ánh mắt ghi chép ở mỗi khâu nhỏ nhưng chỗ đó còn chưa lợi hại nhất của hẳn. Em đừng quên, hẳn còn khiến người ta thán phục về năng lực trình thám logic. Nhạc Duyệt thử nghĩ xem hai năng lực này cùng kết hợp, em đoán xem chị nhìn thấy ai?

Về mặt mơ màng, Nhạc Duyệt nói:

- Nhìn thấy ai?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

Chị nhìn thấy chính là kết hợp thể trí nhớ thâm thám trong nữ diễn viên kia và Holmes.

20. Chương 20: Tôi Ném Bọn Trẻ Đó Ra Giếng Rồi

Cả đêm Mạc Ngôn không ngủ, luôn bị trạng thái nhập định bao vây mãi cho đến trưa hôm sau khi ánh nắng chiếu rọi vào phòng khách hẳn mới từ từ tỉnh lại.

Kim Liên trong bể khổ như héo tàn, chân khí cũng ít như trước nhưng là Mạc Ngôn phát hiện vẫn còn hơn ngày hôm qua, trạng thái chân khí đã trở nên linh động hơn rất nhiều nó giống như một dòng suối nhỏ chảy xuôi trong kinh mạch.

Một đêm không ngủ Mạc Ngôn không hề thấy mệt mỏi chút nào mà ngược lại còn thấy sức lực dồi dào, đánh một quyền độ nhanh cũng tăng lên rõ rệt.

Hắn đứng trong phòng khách khởi động rồi sau đó đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, hẳn nhìn di động phát hiện có hai cuộc gọi nhớ và một tin nhắn. Là điện thoại của Đỗ Tiểu Âm còn tin nhắn là của Mạch Tuệ.

Tin nhắn của Mạch Tuệ rất đơn giản chỉ có năm chữ “ buổi chiều 3 giờ đến”

Mạc Ngôn nhìn đồng hồ chỉ còn cách 3 giờ có mấy tiếng vì thế hẳn quyết định sẽ đi ra ngoài ăn chút gì đó trước.

Hắn mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài tiểu viện, theo đường đá nhỏ hướng ra sau khu biệt thự ở đó có một quán trà giá rất đắt, như vậy đối với hẳn mà nói thì thực sự là không ăn nổi.

Bước đi trên đường hẳn lấy di động ra gọi điện cho Đỗ Tiểu Âm.

Sau khi điện thoại được kết nối là tiếng của Đỗ Tiểu Âm có vẻ vui mừng.

- Mạc Ngôn à? Thật là ngại quá, tôi luôn nhớ đến bức tranh kia liên hệ với cậu 2 lần quấy cậu quá?

Cô gái tiện thể không hỏi tại sao Mạc Ngôn không nghe máy mà nói thẳng luôn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Di động tôi để quên trong xe, người phải ngại là tôi mới đúng..

Giọng của Đỗ Tiểu Âm trở nên có chút thấp thỏm, hỏi:

- Bây giờ cậu gọi điện thoại, không phải là sẽ cho tôi một tin tốt lành đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cứ cho là như vậy đi, tin tức về bức tranh kia tôi đã tìm được rồi.

- Thật ư?

Bỗng dưng Đỗ Tiểu Âm kêu lên một tiếng vui sướng chói tai trong điện thoại.

Mạc Ngôn không khỏi ngạc nhiên.

Đỗ Tiểu Âm luôn cho hần một ấn tượng là một khuôn mặt ung dung thật không ngờ là cô cũng có khả ái như thế. Giống như một tiểu cô nương tốt cục cũng yêu thích một món đồ biểu hiện kia là vô cùng hưng phấn và sung sướng.

Giọng của Đỗ Tiểu Âm chói tai, trong điện thoại có tiếng ông hình như là chỗ của Đỗ Tiểu Âm đang có rất nhiều người tụ tập.

- Thật hay giả vậy? không phải là tên kia đang nói đùa đấy chứ?

- Tiểu Đỗ, mau hỏi hần xem, rốt cục là tin gì, sao hần tìm được?

- Chị Tiểu Âm, chị Tiểu Âm, chị hỏi tên kia đang ở đâu em sẽ đến đó ngay...

Giữa âm thanh ồn ào, Đỗ Tiểu Âm cũng tỉnh táo trở lại:

- Mạc Ngôn, cậu đang ở đâu? Tôi sẽ lái xe đến đón cậu...

Mạc Ngôn cười nói:

- Bây giờ á, đang ăn cơm trưa ở dọc đường.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Cơm nơi làm việc này của chúng ta không tởi đâu có húng hay không vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Không cần đâu...tôi đem tin tức cho cô thôi, thực ra là một dãy các con số, nếu như nói không lầm thì hần đó là chứng minh con số.

Đỗ Tiểu Âm giải thích nói:

- Mạc Ngôn, nếu như đã nói hãy cứ mời một chuyến đi. Tin này đối với chúng ta mà nói là một tin rất quan trọng, cần tiến hành bước kiểm nghiệm. Mà kiểm nghiệm như đã nói thì làm sao thiếu được người giải mã.

Lời nói của Đỗ Tiểu Âm rất thành khẩn, không hề có chuyện cả vú lấp miệng em cũng không hề có ý cầu xin người khác, ngữ khí rất tự nhiên.

Mạc Ngôn suy nghĩ, bây giờ cách 3 giờ chiều còn có mấy tiếng cũng không phải là muộn để đón Mạc Tuệ.

Vì thế, hần nói:

- Được rồi, cô nói địa chỉ đi tôi sẽ qua đấy liền.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Hay là để tôi đi đón cậu?

Mạc Ngôn nói:

- Không cần phiền cô đâu, cứ để tôi tự đi. Đi gần nhất thời gian cho đỡ chậm để tôi đi được rồi...

Đỗ Tiểu Âm cũng chỉ mong có như vậy sau khi nói tiếng cảm ơn đã nói ra địa chỉ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy cứ thế đi, đợi gặp...

Đỗ Tiểu Âm cũng cười nói:

- Được, chúng tôi đợi gặp cậu.

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn quay trở về xe sau đó đến thẳng chỗ của Trường Sinh.

Trên nửa đường đi, hắn dừng xe mua hai cái giáp mô, ăn qua cho đầy bụng rồi sau đó cứ thẳng hướng đường Trường Sinh mà đi.

Đỗ Tiểu Âm nói cơm ở chỗ làm việc Tỉnh Sảnh có mùi vị không tồi nhưng là một biểu hiện của sự nóng vội chứ không phải là thực tình muốn kết giao với Mạc Ngôn qua việc đi ăn cơm. Tuy Mạc Ngôn là người ít kết giao nếu không thông tình đời hắn sẽ không làm. Tóm lại lần này đến chỗ Tỉnh Sảnh Thất Xử chủ yếu là do Đỗ Tiểu Âm giới thiệu, tiếp theo cũng là do biết được một chút về cơ quan bạo lực của đất nước.

Là người hiếu kỳ Mạc Ngôn cũng không ngoại lệ.

Chiếc xe QR cũng không tồi, động cơ mạnh. Mạc Ngôn đi rất thuận buồm xuôi gió, hắn nghĩ chờ sau này mình kiếm được một khoản tiền cũng phải mua một chiếc QR? Đương nhiên là muốn mua xe nhưng không phải loại này QR mới ra có nhiều tính năng ưu việt hơn, hơn nữa giá cả cũng không cao, khoảng chừng là 80 vạn trong thời gian không lâu sẽ là loại xe thích hợp để bước vào cuộc sống của con người mới.

Suy nghĩ cần là thấy quên mất. Có tiền mua xe không bằng tìm mấy khối Dương Chí Bạch Ngọc.

Hắn thở dài, cảm thấy thiên hạ không tu giả càng khổ. Nghề nghiệp này của hắn đơn giản là danh và lợi, muốn nhìn thấu thì thà đi bộ còn hơn, đồ chạy làm thịt đổi lại nửa đời tiêu giao. Có thể làm tu giả cũng được trường sinh, cứ việc mở ảo nhưng không ai có thể ngăn được lực hấp dẫn này. Giống như củ cà rốt trước mặt con lừa, thúc giục nó đi nhanh về phía trước.

Vừa nghĩ đến đó, mắt Mạc Ngôn xanh ra cũng cảm giác như là mình đang bị con lừa thúc giục.

Trên đường thở ngắn than dài, nửa tiếng sau cửa Tỉnh Sảnh trên đường Trường Sinh đã hiện ra.

Hắn đỗ xe trước cửa của Tỉnh Sảnh, vừa định gọi điện cho Đỗ Tiểu Âm thì một bảo vệ kính hắn một lễ rồi hỏi:

- Xin hỏi đây là Mạc tiên sinh phải không ạ?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng vậy, tôi là Mạc Ngôn

Người bảo vệ đưa tay về phía trước nói:

- Mới đi thẳng về phía trước, sau đó rẽ phải đến Tứ Hào lâu. Trưởng phòng Trịnh đang chờ ngài ở đó.

- Cảm ơn...

Mạc Ngôn phát tay nói cảm ơn rồi chạy xe đến cửa lớn sau đó theo người bảo vệ hướng dẫn rồi đến Tứ Hào lâu.

Tứ Hào lâu là một toàn nhà phía Nam, tầng trệt không cao lắm chỉ có 3 tầng nhưng diện tích thì rất rộng.

Trước Tứ Hào lâu, Đỗ Tiểu Âm đang chờ ở đó, trang phục của cô thanh tân, đơn giản, bím tóc đuôi ngựa, sơ mi màu trắng. Thấy Mạc Ngôn đi từ chiếc xe QR ra cô liền cong miêng lên để lộ hai má lúm đồng tiền.

- Xem ra cậu cũng muốn qua công ty Phương Chính...

Cô nhẹ nhàng nắm tay Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Giáo sư đã gọi cho cô?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Thật là không có nhưng tôi biết chiếc xe QR màu đen này, lần trước tôi còn mượn...

Dừng lại một chút, cô tránh đường nói:

- Xin mời, tôi có rất nhiều đồng nghiệp đang muốn gặp cậu.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Gặp tôi?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Thực ra mà nói, cậu nói trong điện thoại là muốn giải mã bức tranh kia, không chỉ có tôi giật mình mà đồng nghiệp của tôi càng giật mình hơn, bọn họ bán tín bán nghi. Đương nhiên tất cả mọi người cũng giống tôi từ tận đáy lòng mong muốn cậu mang đến cho chúng tôi tin tốt lành.

Mạc Ngôn cười nói:

- Hi vọng là sẽ không để bọn họ thất vọng...

Hai người vừa nói chuyện vừa đi lên lầu.

Vừa lên đến tầng 2 thì gặp một người đàn ông khoảng 50 tuổi mặt xị ra và 2 người khác đi qua.

Người này đang tức giận, bước xuống cầu thang rất mạnh suýt nữa thì đụng vào Đỗ Tiểu Âm.

Mạc Ngôn cũng không để ý, Đỗ Tiểu Âm nhú mày nghiêng người qua.

Không ngờ là người này bỗng nhiên xoay người, nhìn Mạc Ngôn nhú mày nói:

- Cậu chính là Mạc Ngôn?

Mạc Ngôn ngăn người ra, thăm hỏi người này biết mình ư?

Đỗ Tiểu Âm thay đổi sắc mặt, đang định nói thì người đàn ông này khoát tay nói:

- Tiểu Đỗ, cô không cần nói...

Ông ta nhìn Mạc Ngôn nói:

- Cậu có học qua hành trình?

Mạc Ngôn không rõ ý nhìn Đỗ Tiểu Âm thấy cô có vẻ xấu hổ, không khỏi nhăn mày:

- Không học qua, có vấn đề gì sao?

Người kia cười lạnh lùng nói:

- Nếu chưa từng học thì cậu cho rằng mình có tư cách gì mà đứng ở đây? Có phải cậu thấy rằng chỉ cần xem qua mấy cuốn truyện trinh thám hơn nữa là chút khôn vặt thì mình sẽ thành thám tử ư? Cậu thanh niên, cá nhân tôi mà nói đối với cậu mục đích này thực không hay đâu.

Thật sự là không hiểu ra sao cả...

Mạc Ngôn không hiểu gì, nhìn về phía Đỗ Tiểu Âm hỏi:

- Sao lại thế này?

Đỗ Tiểu Âm cười khỏ một tiếng:

- Mạc Ngôn, tôi giới thiệu với cậu vị này chính là...

Cô còn chưa nói hết thì đã bị Mạc Ngôn ngắt lời.

- Cô không cần giới thiệu, tôi biết ông ta họ Triệu, chức vụ là Phó Sảnh. Tôi chỉ thấy kì lạ, tôi cũng chưa từng gặp vị Cục trưởng Triệu vì sao ông ta lại nhằm vào tôi?

Hắn liếc nhìn Phó cục trưởng Triệu, vẻ mặt vô tội nói:

- Ông không biết tưởng tôi ném bọn trẻ ra giếng sao?

21. Chương 21: Trình Thám Đơn Giản.

Đỗ Tiểu Âm luôn cho mọi người một ấn tượng chừng chặc nhưng sau khi nghe câu nói của Mạc Ngôn lại nhìn hắn có vẻ tức giận, lại nhìn hắn vô tội cô không nhịn được cười phá lên.

Cô vừa mới cười xong thì biết mình có điều thất thố, cô hơi giận nhìn Mạc Ngôn thầm nói nhìn người này có vẻ nhã nhặn sao lại nói chuyện có thể làm người ta chết sặc như thế.

Vô lễ, đúng là rất vô lễ!

Trước mặt là Phó cục trưởng Triệu mặt đỏ bừng bừng, ông ta chỉ vào Mạc Ngôn trong lúc đó đúng là không nói lên lời.

Lạ thật, thực ra là không phải là ông ta cố ý nhằm vào Mạc Ngôn.

Lại nói tiếp, chuyện này có quan hệ với công ty Phương Chính, mấy ngày trước có một người bạn tìm Phó cục trưởng Triệu hy vọng họ có thể hợp tác với nhau cũng hứa hẹn sẽ hoàn thành sẽ đem tặng 100 ngàn các trang thiết bị cho Tỉnh Sản. Phó cục trưởng Triệu biết công ty Phương Chính luôn hợp tác với Thất Xử cũng biết trong này có ẩn chứa một khoản lợi kinh người, tuy ông ta động lòng nhưng đáng tiếc lãnh đạo của Thất Xử cũng không phải là ông ta, cho nên cũng không trả lời. Đến nỗi đối phương quỳn tặng 1500 vạn cũng đồng ý một vài cá nhân được ưu đãi, ông ta tìm đến chỗ trưởng phòng Trịnh, hy vọng chỗ Thất Xử sẽ cho hợp tác.

Thất Xử cũng không ngại có đồng bọn thứ hai để hợp tác nhưng sau khi hiểu biết, họ phát hiện thấy công ty mà Phó cục trưởng Triệu giới thiệu và công ty Phương Chính có năng lực hơn nhau một bậc. Hơn nữa người pháp nhân của công ty có thể ngồi 3 năm trong phòng trực nhân viên trong nội bộ công ty cũng không ít. Nói ngắn gọn thật ra là một công ty thanh rửa tiền đang muốn trở thành chỗ hợp tác của Thất Xử nhưng muốn thanh rửa cũng phải phủ thêm một tầng ô dù...

Loại công ty nửa trắng nửa đen này mà Thất Xử quan sát được nếu như liệt vào danh sách đồng bọn thì khác nào mèo và chuột cùng ở một hang ổ?

Trưởng phòng Trịnh xuất thân là quân nhân, làm việc quyết đoán không thích kể lại. Sau khi hiểu tình hình, ông ta không cùng Phó cục trưởng Triệu lấy cái hư danh mà đã nhanh chóng từ chối ông ta.

Phó cục trưởng Triệu không nê hà, thăm nhủ công ty Phương Chính cũng chưa chắc là loại quang minh chính đại, điều này còn mơ hồ thì nguy hiểm vô cùng.

Đúng lúc hai người nói chuyện thì Mạc Ngôn mải mê truyền đến thông tin về bức tranh, trong lúc đó cái tên Mạc Ngôn đã lan truyền ra khắp Thất Xử.

Phó cục trưởng Triệu vốn không có ý ở lại nhưng là vì không chịu được cái tên Mạc Ngôn cứ dội thẳng vào tai mình, theo bản năng ông ta đã nhớ được. Đó cũng là nguyên nhân khi ra cầu thang gặp phải chính chủ thì trong lòng ông ta đã tràn đầy uất ức, ma xui quỷ khiến thế nào đã gọi luôn tên Mạc Ngôn...

Xem ra ông ta định dạy bảo đối phương. Không quan tâm có đi hay vắng ta là Phó sảnh không thể giáo huấn một người trong một đơn vị công tác nhỏ hay sao?

Đổi lại là người khác khi nghe ông già này giáo huấn vài câu cũng đi qua rồi.

Đáng tiếc ông ta chính là gặp Mạc Ngôn đã mạnh mẽ đứng lên miệt thị ông nội.

Vì thế màn vừa rồi, Phó cục trưởng Triệu giáo huấn Mạc Ngôn thế nào cũng bị Mạc Ngôn chọc cho một câu rồi.

Thấy Phó cục trưởng Triệu bị tức quá Đỗ Tiểu Âm thề lưỡi, ho khan một tiếng ý muốn hòa giải cục diện.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng thì ở chỗ ngh eo của cầu thang đã vang lên một trận cười hả hê.

Cô quay đầu nhìn về phía có tiếng cười thì đúng là Nhạc Duyệt.

Rõ ràng để nhận ra là người vừa xem nằm kia không chỉ có mỗi mình Đỗ Tiểu Âm.

Phó cục trưởng Triệu quay đầu tức giận, Nhạc Duyệt sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi, cô bé vội vàng đi lên tầng.

Dù sao thì cũng là người trong quan trường, rất nhanh sắc mặt của Phó cục trưởng Triệu đã dịu lại, nhìn thấy Mạc Ngôn ông ta trầm giọng hỏi:

- Sao người biết thân phận của ta?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi không chỉ biết thân phận của ông mà còn biết sáng nay ông qua bệnh viện hơn nữa còn gặp một người...

Phó cục trưởng Triệu kìm chế sắc mặt, buột miệng nói:

- Người... làm sao mà người biết được?

Đỗ Tiểu Âm cũng thấy tò mò...

Cô biết năng lực trinh thám của Mạc Ngôn nhưng trinh thám thì cũng phải xây dựng trên cơ sở tin tức không có tin tức ban đầu và manh mối thì cho dù là có Holmes trên đời thì cũng không có cách nào mà xác định chính xác được.

Cô quan sát Phó cục trưởng Triệu một cách chính xác nhìn từ trên xuống dưới mấy lần liền lại không hề thấy có dấu hiệu gì là đi bệnh viện. Đồng thời cô cũng không rõ là sao Mạc Ngôn lại đoán được thân phận của Phó cục trưởng Triệu...

Không thấy manh mối, tự nói rằng năng lực của mình không bằng người ta, trong lòng Đỗ Tiểu Âm ít nhiều có sự chán nản. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô cảm thấy như vậy cũng không tồi. Nếu như Mạc Ngôn có thể đưa ra một suy đoán hợp lý thì chứng minh là hần vĩ đại ít nhất thì cũng trì hoãn được cái cơ của Phó cục trưởng Triệu muốn chen chân vào Thất Xử.

Ở cửa cầu thang mấy người đã xông ra, các cô gái xì xào bàn tán đều nhìn Mạc Ngôn với vẻ tò mò giống nhau, muốn xem hần sẽ trả lời thế nào.

Bây giờ đối với Mạc Ngôn mà nói quan sát con người và sự vật đã trở thành bản năng, không cần phải cố ý làm như trước.

Ví dụ như lúc này, lúc đối mặt với Phó cục trưởng Triệu, vì cảm nhận được đối phương đang có sự thù địch hần nhìn thấu theo bản năng hần phân tích đối phương trên màn hình trong đầu. Mà trong màn hình đó cũng lập tức cho thấy các số liệu được phân tích.

Thẻ căn cước và giấy tờ của Phó cục trưởng Triệu, ý thức bao phủ cung cấp một số liệu cực kì chính xác tỉ mỉ.

Toàn bộ số liệu này không được bỏ sót, sau khi tiến hành phân tích đã khiến cho Mạc Ngôn hiểu về thân phận của Phó cục trưởng Triệu.

Triệu Thừa, nam, dân tộc Hán, người huyện An Nam, tỉnh Vân Quý...

Năm nay 33 tuổi, Phó cục trưởng cục cảnh sát...

Trên tay phải có 3 vết tiêm, trên đó còn sót lại có cùn tiêu độc...

Đây cũng là lần đầu tiên mà Mạc Ngôn sử dụng ý thức để phân hình đối phương, số liệu nhiều ngay cả hần cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng rõ ràng là có chút số liệu thuộc phạm trù vô dụng. Ví dụ như về áo, màu sắc khiến cho Mạc Ngôn có những phát hiện ghê tởm. Hần lập tức đưa ra quyết định sau khi tiến hành phân hình nhất định sẽ bỏ số liệu vô dụng đó đi.

Nhưng ngay sau đó trong lòng hần cũng phải nhảy dựng lên, chưa chắc đó đã là số liệu bỏ đi điểm mấu chốt là phải xem đối tượng, ví dụ như...

Hần nghĩ trong lòng như vậy không nhận được đã nhìn kĩ người Đỗ Tiểu Âm.

Đỗ Tiểu Âm không hề biết Mạc Ngôn sao lại có ý nghĩ vô liêm sỉ trong đầu, thấy hắn không nói câu nào liền nhẹ nhàng giật áo hắn, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Mạc Ngôn, cục trưởng Triệu hỏi cậu...

A đậu hũ, tội lỗi, tội lỗi, nhìn đôi mắt trong suốt của Đỗ Tiểu Âm, Mạc Ngôn thấy chính mình thật xấu xa vô liêm sỉ, nghiệp chướng nặng nề.

Hắn hít vào một hơi nhẹ nhàng, dứt bỏ ý niệm trong đầu:

- Tôi có thể không trả lời không?

Đỗ Tiểu Âm ngăn người ra mới ý thức được Mạc Ngôn là khách mà chính mình mời đến không có nghĩa vụ phải trả lời vấn đề của Cục trưởng Triệu.

Cô phản ứng rất nhanh, mỉm cười nói:

- Thực ra tôi cũng là...

Nói đến đây, cô không nói tiếp mà mỉm cười nhìn Mạc Ngôn, trong mắt ánh lên sự khẩn cầu.

Mạc Ngôn cũng không biết tổ chức của Thất Xử, nghĩ đến vị Phó cục trưởng Triệu này là người lãnh đạo trực tiếp của Đỗ Tiểu Âm, hắn lại nhớ đến lúc cô ta giới thiệu giúp mình một công việc không tồi nên không đành lòng để cô khó xử, vì thế hắn đã nhún vai nói:

- Thực ra rất đơn giản, ăn nằm với trang web của các ông. Trên đó cũng có giới thiệu ảnh của ông mà...

Đương nhiên là hắn nói dối, cũng không thể nói cho mọi người chỉ cần muốn tôi có thể dễ dàng thấy cả từng cái quần lót của các người.

- Xí...

Cục trưởng Triệu và Đỗ Tiểu Âm còn chưa kịp mở lời, lấp ở cửa cầu thang Nhạc Duyệt đã nhảy ra nói:

- Anh đẹp trai, còn tưởng anh đa mưu trước đó còn muốn học thật là làm cho người ta thất vọng quá!

Đỗ Tiểu Âm cũng thấy buồn cười, người này còn tưởng là hắn có bao thần kỳ hóa ra cũng chỉ là xem với trang web.

Nhưng không giống như Nhạc Duyệt, Đỗ Tiểu Âm trong lòng cô không hề có bất kì một sự thất vọng nào, trái lại còn cảm thấy như vậy là bình thường. Trình thám đều không phải như trong tiểu thuyết Dự ngôn thuật, có thể không có gì. Nó là một ngành học nghiêm chỉnh, bản chất là một lượng lớn thông tin được xây dựng từ một phía. Trước đó Mạc Ngôn đã xem qua trang web của Tỉnh Sảnh, vô tình hay cố ý cũng có được lượng thông tin này. Thần kì như Holmes giống như không cần xem tin tức, kiêu ngạo thực nghiệm mới có thể cho ta một kết luận chính xác.

- Vậy sao người biết trưa hôm qua ta đến bệnh viện?

Sắc mặt của Phó cục trưởng Triệu có đẹp hơn một chút, lạnh lùng nói:

- Tổng không đến mức theo dõi ta? Nếu như người có thể đưa ra một sự giải thích hợp lý thì ta sẽ thu hồi lại sự đánh giá vừa rồi.

Nghe xong câu này Đỗ Tiểu Âm nhìn Mạc Ngôn có ý bảo hắn mau mau trả lời.

Nhạc Duyệt ở cửa cầu thang, cười hì hì nói:

- Anh đẹp trai, chị Tiểu Âm đã thổi anh thành một đóa hoa, anh cũng không được làm chị ấy mất mặt đâu nha.

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt lườm Nhạc Duyệt một cái nói:

- Em rồi quá đấy?

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Chị Tiểu Âm, chuyện của em xong hết rồi em đúng là đang rảnh rồi mà.

Có câu là Pháp không trách đông, Nhạc Duyệt thật thông minh trốn sau mấy cô gái cố nói vọng ra:

- Báo cáo lãnh đạo, ngắm xong anh đẹp trai... không đúng ... sau khi xem hết thám tử chúng em sẽ lập tức trở về làm việc.

Ba cô cùng đùa, một đám con gái nghịch ngợm, Đỗ Tiểu Âm cũng để ý gì.

Cô cười khỏ nói với Mạc Ngôn:

- Ngại qua khiến cậu chê cười rồi...

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, tôi cũng thấy không khí ở đây không tồi, nhẹ nhàng khác một trời so với không khí ở chỗ tôi.

Dừng lại một chút, hần nhìn về phía Phó cục trưởng Triệu, nói:

- Có thể Phó cục trưởng Triệu không biết chứ, tôi có làm qua lái xe cứu thương ở bệnh viện, mùi của bệnh viện tôi đã rất quen. Mà trên cơ thể ông có đậm mùi này nhất là nước cồ. Mặt khác, nếu như mọi người chú ý quan sát sẽ phát hiện ra ngay trên tay của ông có mấy vết tiem, là loại mới rút ra không qua hai tiếng. Nhất là bây giờ, có thể thấy cảm xúc của ông có chút kích động, trên mu bàn tay còn nổi mạch máu rất lợi hại, vết tiem lại càng thêm rõ ràng.

Theo bản năng Phó cục trưởng Triệu giơ cánh tay của mình lên nhìn qua, gật gù nói:

- Tôi công nhận suy luận của cậu nhưng cậu nói nữ y tá suy luận thế nào?

Ngữ khí của Mạc Ngôn với Phó cục trưởng Triệu dịu xuống, cũng không cố ý giả thích nói:

- Chuyện này đơn giản... trên mu bàn tay ông có 3 vết tiem xung quanh không chỉ có dấu vết của sừng tấy, hơn nữa mỗi mũi kim rõ ràng là trệch so với mạch máu. Nói cho ông biết mũi kim của y tá này không đóng bất kể là ai thì đối với cô y tá này khẳng định là đều không có tâm trạng tốt. Cho nên, tôi khẳng định sáng ông không chỉ đến bệnh viện mà còn làm cho một y tá mất hứng...

22. Chương 22: Mê Giải Mã Bức Tranh

Mạc Ngôn chậm rãi nói, hiểu rõ quá trình trình thám rồi thì không thể bài bác được.

Sau khi nói xong, Nhạc Duyệt vỗ tay đầu tiên trong số đó còn có cả cô giá huyết sáo nữa.

Đỗ Tiểu Âm cũng vui vẻ bái phục... thực ra vết kim tiem trên mu bàn tay của Phó cục trưởng Triệu cô cũng nhìn thấy nhưng không có liên tưởng gì. Lúc này mới thấy mấy mũi kim tiem nhỏ mà quyết định đến sự thành bại.

Phó cục trưởng Triệu là quan chức, cũng không ngờ là Mạc Ngôn còn trẻ như vậy mà cũng không bằng hần, ông ta nhìn Mạc Ngôn nói:

- Tôi thu hồi đánh giá vừa rồi về cậu, nhưng người thanh niên, cậu cũng nên xin lỗi ta chứ?

Mạc Ngôn suy nghĩ, cảm thấy câu nói của mình có chút nham hiểm, nhất là đối với một người đã trên 50 tuổi. Vì thế hần gật đầu liên tục thành khẩn nói:

- Ông nói đúng, xin thứ lỗi.

Về mặt của Phó cục trưởng Triệu không một chút thay đổi gật đầu không nói gì nữa rồi quay đầu đi mất.

Đỗ Tiểu Âm thấy ông ta đi không khỏi nhẹ nhõm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Mạc Ngôn nói:

- Đây rốt cục là chuyện gì vậy?

Đỗ Tiểu Âm cười khỏ:

- Nơi này chính là lợi ích của người ta, chỗ chúng ta cũng không ngoại lệ...

Dừng lại một chút, cô đem chuyện về tổ chức của Thất Xử và mối quan hệ của công ty Phương Chính nói đối với Phó cục trưởng Triệu mà nói ông ta có ý đồ muốn chen chân đến Thất Xử, cô nói ra hết toàn bộ sự thật.

Nhạc Ngôn nghe xong không nhịn được cười khở, đúng là thành môm thất hỏa, là mình trêu chọc hay ai gây sự trước?

Đỗ Tiểu Âm nói với vẻ có lỗi:

- Thật là xin lỗi quá, vốn là muốn cậu đến để giúp không ngờ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Không sao, bây giờ tôi cũng được coi như là một thành viên của công ty Phương Chính, bị lãnh đạo giáo huấn một chút cũng không oan uổng gì. Đúng rồi, tôi còn phải cảm ơn cô nữa. Cô giới thiệu công việc này cho tôi cũng không tồi, có thời gian cũng đi ăn bữa cơm để tôi tỏ lòng biết ơn nhé.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Cậu quá khách khí rồi, muốn nói là mời khách thì phải để tôi mời. Đừng quên hôm nay cậu đến là để giúp đỡ.

Hai người đều khách sáo, các cô gái ở một bên không vui, Nhạc Duyệt nói:

- Đây, lãnh đạo, các người cứ khách sáo đi khách sáo lại, có phải là nhìn chúng tôi đều là không khí hay sao vậy?

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt lườm Nhạc Duyệt một cái:

- Em có ý kiến gì?

Nhạc Duyệt cười đùa nói:

- Không dám, không dám, em không dám có ý kiến gì? Nhưng chị Tiểu Âm mọi người đều đợi đã lâu phòng họp cũng đã chuẩn bị xong chỉ đợi để vị thám tử này đến giải câu đố đó.

Đỗ Tiểu Âm nhìn Mạc Ngôn, cười nói:

- Chúng tôi đã chuẩn bị phòng họp xong rồi, bây giờ chính là đợi cậu đến cho đáp án cuối cùng.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Được, chúng tôi lên đi.

Đỗ Tiểu Âm cười tránh qua một bên để cho Mạc Ngôn đi lên tầng 3.

Trong phòng họp nhỏ trên tầng 3 đã có 7, 8 người đang tụ tập, trưởng phòng Trịnh cũng đang ở đó.

Mạc Ngôn vừa vào phòng họp thì ánh mắt của mọi người đã tập trung vào hắn...

Những tầm mắt này có các loại ý tứ hàm xúc, nghi ngờ, chờ mong, đủ loại mùi vị...

Mạc Ngôn cười nói:

- Sao nhiều người vậy? Áp lực lớn quá.

Đỗ Tiểu Âm trêu nói:

- Máy tính 2.12 cũng sẽ có áp lực?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đó cũng là nói đùa thôi, cũng không phải thật đâu.

Trưởng phòng Trịnh đi đến bắt tay Mạc Ngôn, ông ta không thích khách sáo mà nói thẳng:

- Đầu tiên tôi đại diện cho Thất Xử hoan nghênh cậu, cậu cần chuẩn bị những cái gì không?

Mạc Ngôn nói:

- Một cái máy tính và một người thông thạo thao tác hình đồ.

Vừa mới dứt lời Nhạc Duyệt đã nhảy ra, giơ tay nói:

- Tôi tới rồi, tôi tới rồi...

Trưởng phòng Trịnh gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trong phòng họp có sẵn máy tính và máy chiếu, rất nhanh Nhạc Duyệt đã chuẩn bị kĩ càng.

- Có thể bắt đầu được rồi!

Nhạc Duyệt nghiêm túc nhìn về phía Mạc Ngôn giơ ngón tay cái lên có ý bảo bắt đầu được rồi.

Mạc Ngôn đứng ngay sau Nhạc Duyệt những người khác không phận sự cũng không đứng quanh máy tính mà đều ngồi xuống, tha thiết mong chờ và chăm chăm nhìn vào màn hình máy chiếu.

Mạc Ngôn rất muốn nói cho bọn họ rằng không cần phải nghiêm túc như vậy. Tin trong bức tranh thần kì kia thực ra chỉ là một lớp giấy. Một khi chọc thủng qua quá trình xâu chuỗi, phân tích tối đa cũng chỉ cần 3, 4 giây mà thôi.

Nhạc Duyệt chiếu bức họa đó lên giữa màn hình sau đó liên tục chỉ vào rồi nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Ngôn nóng lòng muốn thử.

Mạc Ngôn thôi diễn bức họa này trong đầu một lần nữa, xác nhận là không có quên gì sau đó ra lệnh:

- Xóa hết màu ẩm đi.

Nhạc Duyệt làm theo xóa hết gam màu nóng trên màn hình đi, trong đó có không ít những màu cô không thể xác định được, những người theo dõi rất nhanh đã chỉ ra được.

Theo điểm kích chuột, màu trên màn hình đã nhanh chóng biến mất.

Mạc Ngôn không vội ra lệnh mà nói:

- Phóng hết góc điểm ra sau đó giữ lại một vài điểm rồi phóng to những màu còn lại ra cho rõ ràng.

Nhạc Duyệt kích chuột, nhấn nhanh lên các điểm, 1 phút sau trên màn hình chỉ còn lại một vài điểm không có quy luật gì.

- Tốt lắm, bây giờ lấy những điểm phía sau Vô Hận Duyên Thân, cô có thể bố trí một điểm nguyên, đồng thời nối các điểm còn lại. Đúng vậy, hình vẽ chính là theo nguyên lý thấu thị, đem bản vẽ này từ mặt phẳng thành hình nổi.

- Bây giờ quay góc trái 90 độ ...

- Nhìn thấy đường nét đó chưa? Dựa theo khoảng cách của điểm ban đầu, tôi cần chúng trở thành những đường thẳng song song...

- Được, đúng là như thế...

Theo diễn biến của hình đồ trên máy chiếu hơn 10 đường thẳng song song, Đỗ Tiểu Âm nhìn thấy trong lòng chợt lóe lên như bắt được cái gì đó...

Khoảng cách cách đường thẳng song song không đều, nó phân chia trên màn hình thành mười mấy hình ô hình chữ nhật.

Đỗ Tiểu Âm đếm số ô vuông đó, mắt cô sáng lên thốt thành lời:

- Đường nét ô vuông đó là 18 ...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, manh mối ẩn dấu chính là ở chỗ này.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Vậy bước tiếp theo là sao đây? Nếu từng ô vuông là đại diện cho một chữ như vậy mấy chữ này ở đâu đến?

Mạc Ngôn nói:

- Những ô vuông này là ở giữa bức tranh, con số tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Dừng lại hẳn nói với Nhạc Duyệt:

- Phiên cô đem nguyên bức tranh đó ra đây, sau đó bao trùm lên các đường nét. Đúng rồi, đem nguyên trạng thái mờ mờ như vậy sẽ càng trực quan hơn.

Nhạc Duyệt điều chỉnh các đường nét trên màn hình tua nhỏ thành 18 khu vực. Tuy khoảng cách khác nhau nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự nhận biết của mọi người. Lúc này tất cả mọi người đều biết, chỉ cần tìm ra con số ẩn trong từng khu vực thì câu đố sẽ được hé mở.

- Bây giờ, hãy làm mất hết gam màu lạnh của bức tranh... Đúng vậy, chính là như thế, bây giờ không phải trực quan hơn rất nhiều sao?

Nói đến đây, Mạc Ngôn đã cảm thấy đáp án như đang ở trước mắt, không phải tiếp tục giải thích nữa.

Mọi người ngỡ ngàng, sau khi bỏ hết màu lạnh của bức tranh đi có vẻ như càng thêm hỗn độn, con số che dấu ở đâu?

Đỗ Tiểu Âm thất giọng nói:

- Cậu công bố luôn đáp án đi, mọi người bị bức họa này tra tấn một thời gian dài rồi bây giờ suy nghĩ đều rất hỗn loạn...

- Xem ra công việc của các người thực sự là áp lực rất lớn.

Mạc Ngôn thấy thần sắc của những người ngồi trong phòng họp không được tốt lắm. Đỗ Tiểu Âm cũng không ngoại lệ, nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy trong suốt con ngươi cô lơ mơ những tia máu.

Đỗ Tiểu Âm lại cười nói:

- Đúng là áp lực rất lớn, nhưng cũng rất thú vị...

Mạc Ngôn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, hẳn có thể nhìn ra đám người Thất Xử kia tuy mặc trang phục cảnh sát nhưng trong lòng toàn là kĩ thuật. Bên cạnh Mạc Ngôn có rất nhiều bạn học như vậy, chỉ cần nghiên cứu đề tài thì có thể cả tháng chân không bước ra khỏi nhà, râu không cạo, quần áo không thay, trông như người rừng vậy.

Hắn kho khan nhẹ một tiếng, nói với Nhạc Duyệt:

- Sau khi bỏ màu lạnh đi, trong trong các ô vuông chính là con số được che dấu. Nói ví dụ như hàng thứ nhất có hồng, tím, màu da cam ba loại màu như vậy con số thứ nhất chính là 3. Chú ý màu nóng cũng không nhiều, ở trong này chúng là có thể thấy toàn bộ màu sắc này không cùng loại, ví như màu hồng, đỏ thắm, đỏ đậm, hay màu da cam, vàng tơ, vàng nhạt,...

Có Mạc Ngôn hướng dẫn Nhạc Duyệt lười động não hỏi:

- Vậy 0 có mấy màu?

Mạc Ngôn nói:

- 10 loại...

Mạc Ngôn nói vậy Nhạc Duyệt nhảy lên đếm từng ô vuông

Trên màn hình một dãy số trắng tấp hiện lên...

Thấy dãy số này Đỗ Tiểu Âm thở phào nhẹ nhõm.

Dãy số của giấy căn cước là có quy luật, một con số dài ám chỉ tuổi thọ, quên quán. Hơn nữa mỗi con số trong từng khu vực cũng có chú ý. Ví dụ như đại diện cho năm sinh là một dãy số, đầu tiên tất nhiên là số 1 hoặc 2, tuyệt đối không thể xuất hiện ngoài con số đó.

Trên màn hình đúng là dựa theo quy luật của một người xuất hiện, từng con số đều hàm chứa tin tức, hoàn toàn phù hợp với quy luật của thẻ căn cước.

Thấy dãy số này không chỉ có Đỗ Tiểu Âm thở phào mà tất cả những người khác trong phòng họp cũng thấy nhẹ nhõm...

Một vài chữ trùng hợp nhưng không có nghĩa là 18 dãy số này đều trùng hợp. Đến đây câu đố về bức họa trầu tượng đã được giải.

Phòng họp vang lên tiếng vỗ tay giòn dã.

Trưởng phòng Trịnh đi đến nắm chặt tay Mạc Ngôn nói:

- Chàng trai, làm tốt lắm, tôi thay mặt cho toàn bộ các thành viên của Thất Xử cảm ơn cậu!

23. Chương 23: Tôi Muốn Đi Cùng Cậu.

- Lão Trịnh, chị Tiểu Âm, kết quả đã có rồi, bây giờ có cần cho bên Hoa Nam giúp không?

Về mặt của Nhạc Duyệt vui vẻ, đứng là nhảy dựng lên ghế giờ nắm tay đề nghị.

Người trong phòng họp liền vây lại gây ồn ào với Nhạc Duyệt.

- Được rồi, lập tức truyền cho khu Hoa Nam, để cho bọn họ...

- Nhớ kĩ để cho Trương Đại Hổ nhanh chóng cạo râu đi, đúng rồi,

- Ha ha, lão Lý nói không sai, nhất định là 6 lần! Quan trọng nhất là cạo râu trước, còn phải gọi chúng ta một tiếng sư phụ. Thái độ phải thành khẩn, diễn cảm mới được...

Đối mặt với sự lộn xộn của quần chúng trưởng phòng Trịnh chỉ cười mà không nói gì.

Cười mà không nói tức là đồng ý, Nhạc Duyệt vui mừng nhảy xuống ghế nói:

- Tôi sẽ đem tần số phân tích đến!

Mạc Ngôn bị lộn không hiểu gì cả, liền hỏi nhỏ Đỗ Tiểu Âm:

- Sao lại thế này? Đây không phải là vụ án của các cô sao?

Đỗ Tiểu Âm giải thích nói:

- Đây là vụ án của khu Hoa Nam.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Các cô còn phụ trách cả vụ án của khu Hoa Nam, cũng lớn quá đấy chứ?

Đỗ Tiểu Âm cười, nói với hần quan hệ của Thất Xử và các khu vực khác.

Mạc Ngôn nghe xong nói:

- Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng là vụ án của các cô. Nghe ý này của cô, hần là trước đó còn đánh cược?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Cùng nghề khó mà tránh được... Trao đổi là cần thiết nhưng trao đổi để thuận buồn xuôi gió để cọ xát.

Phòng họp nhỏ tranh luận ầm ĩ, trưởng phòng Trịnh vỗ vai Mạc Ngôn mời hần đến phòng làm việc của mình nói chuyện.

Mạc Ngôn thấy thời gian còn sớm liền đi theo trưởng phòng Trịnh đến phòng làm việc của ông ta. Đỗ Tiểu Âm cũng đi theo, sau khi vào văn phòng cô ngựa quen đường cũ lấp trà trong tủ pha rót cho Mạc Ngôn.

Trưởng phòng Trịnh là người cực kì rõ ràng, không để Mạc Ngôn ngồi yên chỗ đã hỏi:

- Mạc Ngôn, có thích đến Thất Xử làm việc không?

Mạc Ngôn ngăn người ra nói:

- Đến làm việc ở Thất Xử?

Trưởng phòng Trịnh gật đầu nói:

- Đúng vậy, đến làm việc chỗ chúng tôi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Chuyện này không phải vậy chứ? Cho dù là các ông có cơ cấu cán bộ cũng không thể tùy tiện cho tôi vào chứ?

Đỗ Tiểu Âm ở bên cạnh cười nói:

- Cậu hiểu lầm rồi, lão trình nói không phải là cán bộ chính thức mà là cố vấn ngoài.

Mạc Ngôn hỏi:

- Có cách nói như vậy sao? Mặt khác tôi cũng vừa mới kí hợp đồng, chỉ e là phụ ý tốt này của các người thôi.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Không ảnh hưởng... Thực ra cậu đang là nhân viên của công ty Phương Chính thì chúng tôi mới có cơ hội mời cậu.

Cô rót cho Mạc Ngôn trà ngon, hình thức hợp tác của Thất Xử và công ty Phương Chính cô có nghe một lần trong đó điểm tựa là tác dụng của cố vấn.

Đợi cô nói xong, trưởng phòng Trịnh nhanh nhẩu hỏi tiếp:

- Thế nào, có hứng thú không?

Mạc Ngôn có hơi do dự nói:

- Nếu không cần làm việc đúng giờ thì tôi có thể suy xét.

Trịnh Xử Trường cười nói:

- Không phải làm việc đúng giờ, chỉ cần giữ liên lạc là được. Nhưng cần nói rõ một chút cậu phải đem toàn bộ tinh lực vào cho Thất Xử. Một câu không có việc gì cũng phải đến đây đi dạo.

Mạc Ngôn cũng không để ý đến điểm này, chỉ cần tự do tự tại thì ở đâu cũng không sao cả.

So sánh hẳn đột nhiên cảm thấy không tồi. Còn hơn chỗ Phương Chính, Thất Xử, 6 tỉnh lớn các nghi án chưa được giải quyết còn tập trung ở một chỗ, tuyệt đối cũng đủ để hẳn nghiệm, hơn nữa cũng có thể mượn được tình đời lịch lãm này.

Bởi vì lấy cố Mạch Tuệ đang ở trên máy bay, sau nửa tiếng ngồi trong văn phòng của trưởng phòng Trịnh, Mạc Ngôn đứng lên cáo từ.

- Có việc tôi không giữ cậu nữa. Tiểu Âm, cô tiễn Mạc Ngôn nhân tiện đem công việc và thẻ nói với cậu ấy.

Trưởng phòng Trịnh đứng lên, tiễn Mạc Ngôn ra cửa phòng làm việc.

Đỗ Tiểu Âm đưa hẳn xuống lầu, vừa nhún nhún mang các loại giấy tờ tùy thân và nhanh chóng đưa đến bộ phận chụp ảnh.

Say khi xuống lầu, Đỗ Tiểu Âm nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nói vài câu. Cô hỏi Mạc Ngôn:

- Là giáo sư gọi đến, ông ấy nói cậu tiếp Lâm Phi Vũ trải tờ khai?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Được rồi, đang chuẩn bị mai đi xem.

Đỗ Tiểu Âm tức giận nói:

- Giáo sư cũng thật là loạn lên, chuyện này sao có thể giao cho cậu được?

Dừng lại một chút cô nhìn Mạc Ngôn cau mày nói:

- Cậu có biết Triệu Càng là hạng người nào hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Biết chứ, La Á đưa tài liệu cho tôi trên đó viết hết.

Đỗ Tiểu Âm khựng lại:

- Biết mà cậu còn nhận?

Mạc Ngôn thấy trong mắt cô có sự thân thiết, cười nói:

- Yên tâm đi, nếu tôi đã nhận thì đương nhiên là sẽ nắm chắc.

Đỗ Tiểu Âm hơi giận thầm nói người này sao vậy, đầu óc còn minh mẫn không có nghĩa là vũ lực cũng tốt, thật là tự tin quá mức.

Cô lớn lên ở Khí Đạo:

- Cậu có thể nắm chắc cái gì? Đâu đâu cũng có theo dõi của Triệu Càng, vệ sĩ bất li thân, ngũ cũng có người canh chừng. Cậu có thể nắm chắc cái gì?

Dừng lại một chút, lại nói:

- Bỏ đi, tôi gọi điện cho giáo sư, để ông hủy bỏ đơn này.

Mạc Ngôn vội vàng nói:

- Đừng gọi vội... tôi hỏi cô, Lâm Phi Vũ là từ Thất Xử chuyển đến Phương Chính đúng không?

Đỗ Tiểu Âm không phủ nhận gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng là từ chỗ chúng tôi qua chỗ khác nhưng tôi không ngờ giáo sư sẽ giao cho cậu.

Mạc Ngôn nói:

- Xem ra Triệu Càng là cái đinh trong mắt mọi người, có thể cho tôi biết một ít nội tình không?

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu nói:

- Chúng tôi có quy định giữ bí mật, lão Trịnh không cho phép, tôi không thể nói cho cậu biết. Nhưng Triệu Càng và Lâm Phi Vũ không có nhiều người quan hệ, cậu có thể coi là hai án đặc biệt không giống nhau.

Mạc Ngôn cười nói:

- Có lẽ là sao nhưng cô không thể phủ nhận, các cô ôm lấy chuyện này là suy nghĩ bị phá bỏ.

Đỗ Tiểu Âm không phủ nhận nói:

- Đúng là như vậy, chúng tôi và công ty Phương Chính hợp tác vốn là có hàm ý đó, những năm gần đây hai bên cũng đã quen nhau, rất ăn ý.

Mạc Ngôn gật đầu:

- Chuyện này tôi đã tiếp, nếu thoái thác sẽ bị người ta chê cười. Nếu cô tin lời tôi thì đừng gọi điện cho giáo sư. Tôi cam đoan với cô, tôi không những hoàn thành nói mà còn có thể cho cô một sự vui mừng.

Đỗ Tiểu Âm cau mày nói:

- Vui mừng cái gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Còn có thể là cái gì nữa, đương nhiên là cô có hi vọng đột phá.

Đỗ Tiểu Âm thấy hần một mực khẳng định như vậy cười khổ nói:

- Cái người này... cũng quá tự tin đi? Cậu có biết chuyện này nguy hiểm rất nhiều hay không?

Mạc Ngôn cười không nói câu nào nhưng ánh mắt kiên định không hề có ý buông xuôi.

Đỗ Tiểu Âm không khỏi đau đầu...

Cô thực hâm mộ sự tài hoa của Mạc Ngôn cho nên mới phí tâm đưa hắn đến Thất Xử nhưng nghiệp vụ chuyên tấn công cô thấy rõ ràng Mạc Ngôn là một nho tướng, một nhân tài như vậy có thể làm cán bộ ở Thất Xử. Cô không muốn chứng kiến hắn có bất kì một sự bất trắc nào nhưng rõ ràng Mạc Ngôn là người có chủ ý. Đối mặt với người có chỉ số thông minh cao lại có chủ kiến cho dù là tiến sĩ tâm lý học thì Đỗ Tiểu Âm cũng hiểu là sẽ phải đau đầu.

Nếu như sử dụng thủ đoạn thô bạo cô đương nhiên có thể ngăn cản Mạc Ngôn đi điều tra Triệu Càng, gọi cho Hoàng Lưu Hạ một cuộc điện thoại là có thể giải quyết vấn đề. Nhưng cứ như vậy sự hòa thuận của hai bên sẽ xuất hiện khúc mắc, Đỗ Tiểu Âm không muốn nhìn thấy tình huống đó. Nhưng nếu như không ngăn cản thì hậu quả khó ai có thể đoán trước được. Triệu Càng là hạng người gì, cô quá rõ. Nếu Mạc Ngôn tùy tiện hành động

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cắn răng một cái nói:

- Cậu nói cũng đúng nhưng đồng ý với tôi một điều kiện.

Mạc Ngôn nói:

- Cô nói đi.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tôi và cậu cùng làm.

Mạc Ngôn ngẩn người ra, nói:

- Đi cùng tôi?

Vẻ mặt của Đỗ Tiểu Âm không thay đổi gì gật đầu nhưng thực ra là trong lòng không tức giận không được.

Cô ra hạ sách này thật ra là cũng vì không còn cách nào khác, nếu để một mình Mạc Ngôn hành động thì khẳng định là không được, nếu ngăn cản thì sợ người này rơi vào đường cùng cũng đành phải tính để Thất Xử giúp đỡ hắn, giúp Mạc Ngôn hoàn thành chuyện này. Dù là Thất Xử hay đối với Đỗ Tiểu Âm mà nói thì đầy đều là một lần khai thiên địa tích. Đối lại là bất cứ người nào Đỗ Tiểu Âm cũng sẽ quyết định như vậy. Biểu hiện của Mạc Ngôn thật là quá xuất sắc, cô thực sự không muốn một nhân tài như vậy chỉ vì không biết lượng sức mình mà phát sinh việc ngoài ý muốn.

Đỗ Tiểu Âm đã nghĩ kĩ, sau khi quay lại gọi điện cho Hoàng Lưu Hạ tuyệt đối không cho phép Mạc Ngôn gặp phải loại nguy hiểm nào.

Mạc Ngôn thực sự giật mình, đương nhiên hắn hiểu được quyết định của Mạc Ngôn quyết định thế nào cũng bằng với việc vận dụng tài nguyên quốc gia làm mưu lợi cá nhân.

Chuyện này quá lớn... Mạc Ngôn có hơi do dự, không muốn thiếu nợ như vậy. Nhưng nhìn tình hình trước mắt nếu không đồng ý chỉ sợ là cả Tỉnh Sản đại môn cũng không được. Hắn suy nghĩ sau khi cảm thấy thế quyết định quyền chung không bằng cứ tính trước như vậy.

- Cùng đi cũng được như tôi cũng có điều kiện:

Mạc Ngôn mở cửa xe cười nói.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Cậu nói đi, nếu hợp lý tôi sẽ đồng ý.

Mạc Ngôn nói:

- Điều kiện của tôi rất đơn giản... đây là đơn của tôi, cho nên lúc hành động thì phải nghe lời tôi.

24. Chương 24: Giờ Gặp Ma Quỷ

Hai người không ai nhường ai, cả hai đều đưa ra điều kiện cho nhau.

Đỗ Tiểu Âm do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý. Cô cảm thấy Mạc Ngôn tự tin quá mức, hơn nữa lại là lĩnh vực mà mình không am hiểu, điều này hiển nhiên là không sáng suốt. Mượn cơ hội này cho hẳn ta một bài học thì cũng không tồi. Đền nổi ai nghe ai thực ra không quan trọng ai có quyền chỉ đạo cuối cùng thì năng lực sẽ nói.

- Vậy quyết định như thế đi, trước khi bắt đầu tôi sẽ gọi điện cho cô.

Mạc Ngôn khởi động ô tô chuẩn bị đi.

Đỗ Tiểu Âm lo lắng nói:

- Cậu gọi điện cho tôi thật chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, yên tâm đi, tôi không nuốt lời đâu.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Công việc của tôi rất bề bộn, cậu nhất định phải sắp xếp sớm...

Mạc Ngôn nói:

- Không ảnh hưởng đến công việc của cô, đêm nay hoặc đêm mai, cô hãy đợi điện thoại của tôi.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu, không nói, Mạc Ngôn vội vã ra sân bay, phất tay rời đi.

Thấy chiếc xe màu đen QR đi ra, Đỗ Tiểu Âm mới quay về, vừa mới đi đến bậc cầu thang thì đột nhiên dừng lại.

Cô hơi nhíu mày, xoay người lại lúc này không thấy bóng dáng của Mạc Ngôn đâu nữa.

Bỗng nhiên Đỗ Tiểu Âm ý thức được, có lẽ nào mình đã phạm sai lầm...

- Người am hiểu trinh thám, tính cách thường là bình tĩnh, người như thế làm việc thường suy trước tính sau. Mạc Ngôn có xem qua tài liệu của Triệu Càng, theo lẽ thường hẳn là người thư sinh không thể nhận ra loại này, nhưng hẳn không chỉ tiếp nhận mà lại còn tự tin, cái này nói gì đây?

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu cảm thấy có thể mình đã đánh giá thấp Mạc Ngôn.

Tục ngữ nói: Không có nhấn kim cương không ôm đồ sứ nóng. Loại người tính cách như Mạc Ngôn, nếu dám trực tiếp nhận danh sách của Lâm Phi Vũ, thì hẳn đã nắm chắc. Mình làm chủ trước vẫn cảm thấy người này chỉ biết động não không động thủ rõ ràng đã xem nhẹ hẳn rồi.

Chỉ là bây giờ cô nghĩ mãi mà không ra, người thư sinh này tự tin nắm chắc rốt cục là từ đâu đến.

Sau khi gặp số 113 trên đường, Đỗ Tiểu Âm động lòng trở lại chỗ Thất Xử xin quyền hạn, tìm đọc hồ sơ về Mạc Ngôn. Đọc hồ sơ của Mạc Ngôn từ tiểu học đến lúc lớn, ngoài những thành tích chói lọi ra hẳn cũng không có gì đặc biệt hay là đáng chú ý. Không phải là trường thể dục thể thao Trường Sinh cũng không có tham gia các đoàn thể võ thuật, thậm chí cả trung học và đại học khi huấn luyện quân sự người này đều kiểm soát chuẩn mắt.

Thực sự Đỗ Tiểu Âm không thể tin được một tên trói gà không chặt như thế sao có tài vào chỗ Triệu Càng một cách thuận tiện?

- Thật đúng là không thể nhìn thấu người này...

Trăm mối Đỗ Tiểu Âm vẫn không thể lý giải được, nghĩ lại dù sao cũng giao ước với tên kia rồi, có nghi vấn gì đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu được không cần phải ở đây đoán.

Nghĩ đến đây, hành động hợp tác này của cô là bất đắc dĩ, đúng là có chút mong đợi mơ hồ.

Sau khi Mạc Ngôn đến sân bay, cách chuyển bay của Mạch Tuệ sẽ đáp xuống còn gần nửa tiếng nữa, hẳn dừng xe rồi chạy đến đại sảnh của sân bay.

Trong đại sảnh cấm hút thuốc, Mạc Ngôn thấy còn chút thời gian đi đến khu được phép hút thuốc, sau khi hút 2 điếu cũng gần đến giờ.

Hút thuốc trong chỗ có cà phê và trà, Mạc Ngôn ngồi xuống, gọi một tách trà, lại định hút một điếu nữa đã thấy trên cái bàn nhỏ đối diện một cô gái đã bưng cà phê đi đến bàn của mình, còn nháy mắt...

Mạc Ngôn cười lắc đầu, bưng trà qua ngồi rồi nói:

- Thế nào mà lại gặp cô nhỉ?

Cô gái đó dĩ nhiên là Cam Lam, cô cười hì hì nói:

- Câu này phải để tôi nói mới đúng! Tôi mới ăn được một nửa bữa sáng thì đã nhìn thấy cậu, nên lại đây ngồi. Tóm lại là tôi đến trước, sau đó mới nhìn thấy cậu. Thực ra mà nói tôi đang hoài nghi có phải cậu đang theo dõi tôi hay không đây?

Mạc Ngôn sờ lên cằm, nhìn Cam Lam một vòng rồi cười nói:

- Vẫn là chờ cô trưởng thành hơn chút nữa, đến lúc đó không chừng tôi sẽ...

Cam Lam ưỡn ngực hằm hừ nói:

- Tôi đâu có nhỏ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là tuổi, năm nay cô được 18?

- Xí ...

Cam Lam bĩu môi, khinh thường nói:

- Còn tưởng anh không giống người thường, không ngờ là không phải. Rõ ràng là nhìn chăm chăm vào ngực người ta mồm còn nói tuổi...

Mạc Ngôn cười ha ha, giải quyết xong đề tài này.

Cam Lam hỏi:

- Anh cũng đến đón người?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- ừ, một bạn học, còn cô?

Cam Lam nói:

- Tôi đón Tiểu Di...

Đề tài này hai người không có hứng, Cam Lam bỏ tách cà phê trong tay xuống nói:

- Đúng rồi, cao thủ huynh có rảnh không đi ăn bữa cơm đi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tốt quá mời tôi ăn cơm gì đây?

Cam Lam bĩu môi, cúi:

- Đừng giả bộ choáng váng, người ta cũng gọi anh là cao thủ đấy thôi.

Dừng lại một chút, cô nháy mắt tò mò hỏi:

- Nói thật, tôi không chỉ phát hiện một cao nhân võ lâm mà bọn Đại Đầu cũng nói như vậy? hòn đá mà nhẹ nhàng bóp vụn sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Dụng lão Trần dấm chua phao tin thôi... Tốt xấu cô cũng một nửa là người của điện ảnh, không biết có đồ vật gọi này nọ sao?

Cam Lam nửa tin nửa ngờ nói:

- Lão Trần dấm chua, phao tin?

Mạc Ngôn nghiêm nghị nói:

- Lão Trần dấm chua có tác dụng với Thạch Đầu, cùng một tội đạo lý. Cô cũng biết số 36 viện rất tà môn, tôi không thể không đề phòng.

Cam Lam hồ đồ nói:

- Đúng hay sai đây?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là thật rồi, không tin cô cứ thử xem. Hôm nào đó rảnh, cô mua một trăm cân dấm chua rải xung quanh khu nhà của các cô có thể trừ tà còn trừ có thể trừ cả muỗi...

Rốt cục thì Cam Lam cũng tỉnh ngộ, thời phỉ phào nói:

- Đúng là người này không có gì thú vị, đem tôi ra đùa với trẻ con phải không?

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Tôi đa sớm nói là cô chưa trưởng thành mà...

Không biết tại sao ở cùng với Cam Lam hẳn lại cảm thấy thư thái. Chắc vì hợp với cô gái này không có hứng thú gì với đàn ông cho nên trêu chọc một chút hẳn cũng không hề có áp lực gì. Nếu đổi lại ngồi đối diện là Đỗ Tiểu Âm có đánh chết hẳn cũng không dám nói những câu này.

Cam Lam thở phò phò trừng mắt nhìn Mạc Ngôn...

Nhưng cô gái đáng yêu đang ngồi chỗ này không tới 3 giây đã làm thành mặt quỷ nói:

- Không chấp với đàn ông.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, chỉ đùa với cô một chút thôi mà... đúng rồi, cô nói là mời tôi ăn cơm, có phải là chủ ý của nhóm bạn học kia không?

Cam Lam cười xì ra tiếng nói:

- Nghiêm chỉnh mà nói là hai cô em gái muốn mời anh ăn cơm.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Vậy hai cô gái thích khoe đùi ?

Cam Lam cười khanh khách nói:

- Anh nói chuyện thật khó nghe, cái gì mà hai cô gái thích khoe đùi ... nhưng nói thật, anh có hứng thú không? Người ta muốn tiền có tiền, cần thế có thế, có vậy cánh cuộc đời này không cần phải phấn đấu.

Mạc Ngôn cười nói, không để ý đến:

- Đúng rồi, có phải cô muốn đến tiểu viện đóng phim không? Định khi nào đi?

Cam Lam nói:

- Theo anh khi nào thì tiện?

Mạc Ngôn nhớ ngọn núi Hồ Lô sau tiểu viện, cảm thấy mình không nhận ra âm dương ngũ hành, muốn là rõ tình hình phía trước thì tốt nhất là không cho người vào tiểu viện một cách dễ dàng, nhất định phải đi tốt nhất là ban ngày.

Sau khi trầm ngâm một lúc, hắn nói:

- Có thời gian nhưng tôi đề nghị các cô tốt nhất là nên đi vào ban ngày.

Cam Lam trừng mắt nói:

- Có phải anh nhìn thấy vật gì đó không ổn không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thực ra không phát hiện ra đồ gì không ổn nhưng đến tối trong tiểu viện luôn có âm khí. Tôi là đàn ông, dương khí nặng thì không sao nhưng cô là gái tôi thấy tốt nhất là tối đừng có đi. Nói như vậy có chút mê tín nhưng thực ra là có căn cứ nghiên cứu, trong hoàn cảnh âm khí nặng người nhất gan có thể sinh ra ảo giác. Cho dù là lúc đó không phát sinh ra cái gì nhưng tâm lý sau đó sẽ có phản hồi. Nói ví dụ như trong lúc ngủ mơ, hay đang nói cũng có thể là tự mình dọa mình...

Cam Lam nghe thấy mặt tái nhợt đi, nói:

- Này, này, anh đừng làm tôi sợ. Anh vừa nói thế đừng nói là đến tiểu viện chứ ngay đêm nay một mình tôi cũng không dám ngủ!

Mạc Ngôn cười nói:

- Gan của cô cũng không nhỏ qua đất chứ?

Cam Lam buồn rười rượi nói:

- Trước đây tôi bị ma dọa, đương nhiên là gan bé rồi.

Thực ra đến đây Mạc Ngôn thấy hứng thú liền hỏi:

- Trước đây cô từng gặp ma ư?

Cam Lam gật đầu nói:

- Năm đó 8 tuổi, tôi đến thư phòng của ông chơi, lúc đang ngủ sau đó nghe thấy có người gọi tôi mở mắt ra nhìn có một cái bóng sáng loáng đứng trước mặt tôi...

Nói đến đây, cô không nhịn được rùng mình lại nói:

- Mà này, không nói nữa, không nói nữa, nói thêm tôi mất ngủ một tuần mất.

Mạc Ngôn nói:

- Vậy sau đó?

Cam Lam liếc mắt, nói:

- Sau đó tôi bị dọa ngất đi. Sau lại nghe cho tôi kể thực ra là một giấc mơ hay là ảo giác. Ôi, tôi không tin đâu... cái bóng kia là thực không phải là giả.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy... tôi nói có một cô bé cũng có hứng thú với số 36 tiểu viện cũng từng tự mình trải qua.

Cam Lam gật đầu nói:

- Đúng vậy, vừa nghe thấy người khác nói đến ma, tôi đã sợ không ngủ được nhưng lại cứ nhớ đến nó mãi.

Mạc Ngôn suy nghĩ, hỏi:

- Bây giờ ông của cô có còn khỏe không?

Cam Lam không hiểu sao đột nhiên Mạc Ngôn lại hỏi điều này nhưng cũng không nghĩ nhiều, uể oải nói:

- Không tốt lắm, mấy năm trước ông trúng gió, ăn uống hàng ngày không được dờn người bên cạnh.

Có phải do cái bóng trắng đó quấy phá không?

Mạc Ngôn như nghĩ ra điều gì “ Mạt pháp tả đạo lục” bản đó ghi chép rất nhiều về hồn âm của ma. Tuy linh khí trong thiên địa đã gần khô kiệt nhưng không phải là hoàn toàn không có. Trong hoàn cảnh riêng, hồn âm ma vẫn tồn tại cho đến giờ Mạc Ngôn vẫn chưa gặp nhưng vì thế mà hắn thấy đặc biệt hiếu kì.

Nhưng có một số việc không thể nào không nói đến, sau khi hắn và Cam Lam tuy là ăn ý gặp nhau 2, 3 lần mới quen sơ chỉ e là làm phiền người ta. Cho nên Mạc Ngôn muốn hỏi đến cuối cùng nhưng suy nghĩ rồi không hỏi nữa mà hướng sang đề tài khác.

Khi hai người nói chuyện phiếm, thời gian quả thật qua rất mau.

Khi đại sảnh truyền đến tiếng báo chuyển bay tới, Mạc Ngôn cùng Cam Lam không hẹn mà cùng đứng lên.

Cam Lam kinh ngạc nói:

- Bạn của anh cũng đi chuyển bay này?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Thật đúng là trùng hợp , nói không chừng ta bạn cùng trường với tôi lại ngồi cạnh bạn của cô đấy !

Cam Lam bĩu môi nói :

- Anh bớt nằm thiên thu đại mộng đi được rồi, tiểu Di phong tình vạn chủng, từ bao giờ đều có sứ giả như hoa bên người, không đến lượt bạn anh!

Thực hiển nhiên, nàng cũng không biết người bạn trong miệng Mạc Ngôn thật ra là con gái, còn tưởng rằng là một người mờ mờ hời hợt, vẻ mặt đàn ông đáng khinh.

Mạc Ngôn đặc biệt thích trêu chọc loại con gái chua ngoa này, cười nói:

- Bạn cô tên gọi tiểu Di? Cho dù phong tình, cũng không thay đổi được vận mệnh hoa cúc.

Cam Lam thở phì phì trừng mắt hắn, nói :

- Tiểu Di vừa hơn ba mươi, cái gì gọi là hoa cúc?

Hai người vừa tranh cãi, vừa đi đến đại sảnh.

Mười phút sau, Mạc Ngôn rốt cục thấy Mạch Tuệ đã hơn nửa năm không gặp.

Nhìn thấy cô gái kia đang nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm người, Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, trong lòng bỗng nhiên có chút kích động khó hiểu.

Cách đó không xa, cô gái cắn môi, hơi hơi nhú mào, tựa hồ có chút bận tâm người nào đó đã quên chuyển bay của mình.

Nàng mặc bộ áo gió màu xanh nhạt, giày cao, có lẽ là không muốn làm cho người nào đó quá mức đặc ý, khi ra khỏi nhà đã thay áo sơ mi trắng thành áo xuân hơi mỏng.

Nhưng đối với con gái mà nói, loại áo xuân này co giãn thật tốt, có thể làm cho đường nét bề ngoài mê người.

Cô gái nhìn chung quanh, ngẫu nhiên còn kiễng chân, đường cong liền lộ rõ hơn khiến đàn ông chung quanh dừng chân hàng loạt, trong mắt sáng ngời.

Sân bay như vậy, chưa bao giờ thiếu các loại mỹ nữ, đẹp bẩm sinh, đẹp nhân tạo, thanh xuân, diễm lệ, kêu gọi... Vĩnh viễn có thể làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Nhưng cô gái xinh đẹp như thế, vẫn là khó gặp.

Cô gái đẹp không chỉ là dung nhan cùng thân hình của nàng, để cho người ta kinh ngạc chính là màu da của nàng, như núi tuyết, lại giống cỏ non xanh nhạt.

Nếu không phải có một khuôn mặt rõ ràng người phương Đông, chỉ sợ đại đa số mọi người sẽ cho rằng nàng có huyết thống Tây Phương.

Trong thẩm mỹ quan Người phương Đông, có luận điệu nhất đáng nhè da. Bình luận dung nhan cô gái thì màu da trắng nõn hay không, thường thường chiếm nhân tố chủ yếu. Nếu luận màu da người phương Đông làm mười phần, cô gái mặc áo gió trước mắt này, hiển nhiên chính là loại loại con gái được mười phần có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Dùng lời nói của Mạc Ngôn mà nói chính là, đỡ tốn tiền son phấn ...

Bên cạnh Mạch Tuệ còn có những người khác, một người con gái khác cũng rất xinh đẹp, nhưng tuổi hơi lớn liền đứng ở phía sau Mạch Tuệ. Mà ở cả phía sau nàng, rõ ràng cho thấy ba người đàn ông đang nhìn chằm chằm, cầm di động để phòng và chụp ảnh.

Thế kỷ này ước chừng có thể nói là kỷ nguyên nam nhân hạnh phúc nhất, bởi vì bọn họ có thể thấy trên đường mỹ nữ rồi cắt vào cameras bất cứ lúc nào, sau đó mang về nhà chậm rãi thưởng thức...

Mạch Tuệ cùng người con gái bên cạnh có lẽ đã quen loại trường hợp này, đối mặt ánh mắt sáng ngời này, coi như không nhìn thấy.

Hai người con gái đứng chung một chỗ, liền như là một đóa hoa tỷ muội.

- Mau nhìn kìa, đó là tiểu Di của tôi!

Cam Lam bỗng nhiên hoan hô một tiếng, sôi nổi nhằm phía người con gái bên cạnh Mạch Tuệ.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, thầm nói thật đúng là trùng hợp ...

Bởi vì Cam Lam hoan hô, tầm mắt Mạch Tuệ bị hấp dẫn lại đây, đã rơi vào trên người Mạc Ngôn.

Ánh mắt cô gái nhất thời sáng ngời, dưới chân không tự chủ được di động, nhưng đi hai bước rồi lại bỗng nhiên đứng lại. Sau đó nghiêng đầu qua, cười cười nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười tiến lên, dang rộng hai tay, cười nói:

- Ôm một cái!

- Con lừa ngốc đáng chết ...

Nhìn vẻ tươi cười quen thuộc trước mắt, Mạch Tuệ cảm thấy được hai mắt của mình bỗng nhiên có chút ướt át.

Nàng hơi hơi cắn môi, nhẹ nhàng đập một cái vào ngực Mạc Ngôn, sau đó thoải mái nhào vào vòng tay làm cho nàng mong nhớ ngày đêm này ...

Ngửi mùi thơm của cơ thể con gái, giờ khắc này, Mạc Ngôn cảm giác tim mình rất bình yên.

Hắn không phải không biết tình cảm của Mạch Tuệ với mình, càng không phải không thích cô bé này. Nhưng từ khi sinh ra cho tới bây giờ vẫn không bởi vì người khác mà thay đổi, sau khi ở chung cùng Mạch Tuệ trong năm tháng, hắn từng động lòng, cảm động, nhưng nghĩ tới chính mình chưa chắc có thể sống đến lúc tốt nghiệp đại học, tâm tư tràn lòng trước tình hình thực tế liền lập tức trở nên lạnh như băng...

Giờ khắc này, hai người đều không muốn nói gì.

Ôm nhau đến mười giây, Mạc Ngôn mới lưu luyến buông Mạch Tuệ ra.

- Thật sự là gặp ma!

Bị Mạc Ngôn buông ra Mạch Tuệ bỗng nhiên kinh hô:

- Anh ấy à, hơn nửa năm không gặp, lại còn phong độ hơn!

Phong độ?

Mạc Ngôn ngẩn ra, lập tức kịp phản ứng. Bể khổ một đóa Kim Liên sinh ra, biến hóa là không chỉ có thể lực, đồng thời cũng chính là thân thể và khí chất. Trải qua chân khí rèn luyện, khung xương hắn trở nên

càng thêm cứng rắn, khỏe mạnh, cơ thể trở nên càng thêm cứng cỏi, làn da cũng co dãn tốt hơn. Khí chất cũng vì nguyên nhân đó, trở nên ung dung và tinh khiết.

Những biến hóa này kết hợp lại, làm cho người ta cảm giác chính là, thân hình của hắn càng thêm thon dài, cao cao, ánh mắt càng thêm trong suốt, tươi cười cũng càng thêm rạng ngời.

- Thật sự là gặp ma!

Mạch Tuệ vừa kinh hô, bên cạnh liền lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Cam Lam không biết khi nào thì chạy lại đây, thân mật kéo vị mà nàng gọi là tiểu Di, lại trừng mắt nhìn Mạc Ngôn nói :

- Anh này... lại là bạn cùng trường với Mạch Tuệ !

Mạch Tuệ đặc ý cải chính:

- Vâng, là khóa trên!

Có chút dừng lại, nàng bỗng nhiên ‘Ý’ một tiếng, nói :

- Cam Lam, em cũng quen người này sao?

Cam Lam nói :

- Vâng, nhưng mấy ngày trước mới quen biết. Vừa rồi anh ấy nói đến sân bay đón bạn cũ, em còn tưởng rằng là một người đàn ông dã. Ôi, chị Mạch Tuệ, chị làm sao có thể là bạn của người này? Người này xấu lắm...

Nhìn thấy hai người con gái cả kinh, Mạc Ngôn thầm niệm Phật trong lòng:

- A di đà phật, nhân sinh nơi nào không gặp lại, gặp lại làm gì từng quen biết. Nhớ là ai đó từng từng nói qua, người cùng bất kỳ một người lạ nào quen biết sẽ không vượt qua sáu, xem trước mắt một màn, thật không lừa mình ...

- Mạch Tuệ, người này chính là Mạc Ngôn!

Di của Cam Lam cười hỏi Mạch Tuệ.

Đó là một người con gái xinh đẹp, nếu không phải Cam Lam từng nói qua nàng đã ba mươi tuổi, chỉ nhìn bề ngoài, bạn tuyệt đối sẽ cho rằng nàng nhiều nhất hai mươi bảy hai mươi tám. Nhưng, nếu cẩn thận quan sát, bạn liền phát hiện, trên người của nàng tràn ngập một loại phong tình mà trên người Cam Lam và Mạch Tuệ đều không có. Mà về phong tình đó, cần năm tháng dài tích lũy, nó chỉ thuộc về loại người con gái thành thực đã trải nghiệm phồn hoa, gặp được lòng người, uống qua rượu mạnh.

- Đúng rồi, chính là người này ...

Mạch Tuệ cười cười, kéo tay áo Mạc Ngôn, nói :

- Giới thiệu cho anh nhé, vị này chính là biên đạo tổ chúng em, Cừu Văn Tình!

Mạc Ngôn cười nói:

- Chính là người lôi em cùng lên móc cần cầu hả?

Mạch Tuệ trừng mắt liếc hắn một cái, quay đầu đối Cừu Văn Tình nói :

- Chị Văn Tình, chị đừng để ý, người này không quen che miệng lâu rồi!

Cừu Văn Tình cười nói:

- Làm sao có thể để ý người có tài nói chuyện, thường biết nói chuyện. Không có chuyện, sợ cũng không viết ra được đoạn nhân luận về con gái cổ kim kia!

Có chút dừng lại, nàng vươn tay về hướng Mạc Ngôn, nói :

- Đại tài tử, chính thức quen biết cậu. Đồng thời, cũng muốn cảm ơn cậu giúp chúng ta một đại ân.

Cam Lam trộm kéo tay áo Mạch Tuệ, hỏi:

- Chị Mạch Tuệ, đoạn nhân luận đó là Mạc Ngôn viết!

Mạch Tuệ gật đầu nói:

- Xem như thế đi... Cho anh ta nói, tôi ghi chép.

Cam Lam kinh ngạc nói:

- Oa, thật không nghĩ tới, người này lại có thể văn võ toàn tài sao!

Mạch Tuệ ngẩn ra, nói :

- Cái gì văn võ toàn tài!

- Chị không biết sao?

Cam Lam nói :

- Người này luyện võ mà ... một tảng đá to như vậy, nhẹ nhàng bóp một cái là vỡ , giống như nắm đậu phụ!

Cam Lam chìa hai tay, ra sức khoa tay múa chân.

Về mặt Mạch Tuệ lại trở nên có chút cổ quái...

Con lừa ngốc đáng chết, rốt cuộc người có bao nhiêu chuyện còn giấu ta!

25. Chương 25: Nhà Giàu Có Ân Oán

Cừu Văn Tình đuổi mấy người phía sau đi, ngồi vào trong xe Cam Lam, Mạch Tuệ lên xe Mạc Ngôn.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy nhanh khỏi sân bay.

- Không tệ lắm, ngay cả xe cũng có rồi...

Mạch Tuệ ngồi ở bên cạnh Mạc Ngôn, cười dài nhìn hắn, nói :

- Nghe nói anh đã thay đổi công việc?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cam Lam nói với em à?

Mạch Tuệ híp mắt, cười vô cùng giả tạo , nói :

- Đúng vậy, là nha đầu kia nói. Thật không nghĩ tới, một hai ngày không liên hệ, anh không chỉ thay đổi công việc, đều học được cả thuật tán gái .

Tán gái?

Mạc Ngôn ngạc nhiên cười, nói :

- Em không phải là đang nói Cam Lam đấy chứ?

Mạch Tuệ hừ một tiếng, lại không nói chuyện.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đa nghi rồi phải không? Anh có tán gái cũng không để đến tai em đâu ... Em không biết sao, nha đầu kia thích con gái!

Mạch Tuệ bị kinh ngạc, che hơi thở mùi đàn hương từ miệng, nói :

- Đúng không vậy? Loại chuyện này làm sao mà anh biết được?

Mạc Ngôn cười nói:

- Trên đường không cẩn thận nhìn thấy...

Hắn vừa lái xe, vừa đem chuyện mình cùng Cam Lam quen biết nói với Mạch Tuệ .

Mạch Tuệ nghe được trợn mắt há hốc mồm, nói :

- Em vẫn cho rằng nha đầu kia rất đơn thuần, thật không ngờ ... Lại có thể phản nghịch như vậy.

Mạc Ngôn nói :

- Tạm được mà, cũng không tính rất phản nghịch. Nói tóm lại, cô bé chỉ là ưa thích mới lạ và sự kích thích, nhưng có điểm mấu chốt của mình... Có lẽ, qua vài năm sẽ thành thực.

Mạch Tuệ gật gật đầu, nói :

- Chỉ hy vọng như thế, nếu không chị Văn Tình chỉ có đau đầu . Đúng rồi, bây giờ anh làm công việc gì, sao trước đó một chút không mở miệng? Em còn tính toán tới giúp anh đấy ...

Bởi vì thuộc tính của công ty Phương Chính, Mạc Ngôn không muốn làm cho Mạch Tuệ lo lắng cho mình, cũng không dám nói rõ ràng.

Mạch Tuệ tuy rằng tốt nghiệp so với Mạc Ngôn sớm hai năm, nhưng đối với những ngành sản xuất hơi màu xám này cũng không rõ ràng lắm, nghe Mạc Ngôn nói là một công ty Thông tin, thật ra cảm thấy được rất thích hợp người này, cũng không tiếp tục hỏi sâu.

- Đúng rồi, Cam Lam nói cao thủ võ lâm là như thế nào? Quen anh cũng đã nhiều năm , sao em không biết bên người mình còn có một cao thủ đây?

Mạch Tuệ hăm hừ hỏi.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Không biết cũng bình thường... trị an trường đại học H tốt như vậy, đã không có lưu manh, cũng không còn tên háo sắc, cho dù anh muốn biểu hiện cũng không còn cơ hội mà. Anh cũng không thể không biết xấu hổ đi đánh cho đám nam sinh một lượt chứ? Quan trọng nhất là, thân làm một người cao thủ tuyệt thế, không ồn ào và khiêm tốn cũng là nhất định thôi ...

Mạch Tuệ cúi, véo hắn một phen, cười nói:

- Không biết xấu hổ, anh mà còn là cao thủ tuyệt thế hả?

Có chút dừng lại, nàng chớp tròng mắt, lại nói:

- Nói nhanh lên, cao thủ tuyệt thế này là tổ truyền, hay là mới trước đây không cẩn thận rút xuống vách núi, nhặt được bí kíp gì?

Mạc Ngôn cũng không nghĩ là chuyện này có cái gì cần giấu diếm, vì thế nói một lần chuyện chính mình từ nhỏ đến trưởng thành ở thôn Mạc gia, đi theo ông lão luyện với cái cộc, học võ công.

Mạch Tuệ sợ hãi than nói:

- Oa, quả nhiên đằng sau mỗi một cao thủ đều có một người ông!

Mạc Ngôn cười cười, thầm nói : thật ra là hai người, còn có một người càng thần kỳ...

- Chỗ ở của anh đều sắp xếp xong xuôi rồi à?

Chuyển đề cuộc nói chuyện, Mạc Ngôn có chút ý xấu hỏi:

- Không sắp xếp tốt, vậy chúng ta có chỗ nào mà ở!

Mạch Tuệ vốn là ngẩn ra, lập tức cười khanh khách nói :

- Hòa thượng đáng chết, dám có chủ ý xấu xa ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh có ý tốt, em không linh tính còn chưa tính, trái lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử... Thật sự là chó cắn áo rách, không nhìn được lòng tốt của người ta.

Mạch Tuệ nắm tay Mạc Ngôn, nhẹ cắn một cái, cười nói:

- Hòa thượng thôi, cắn người, người làm thế nào?

Hai người liếc mắt đa tình, tốc độ xe khó tránh khỏi giảm xuống, chỉ chốc lát sau, liền bị xe Cam Lam bỏ xa.

- Ya, anh lái nhanh lên, sắp nhìn không thấy bóng dáng Cam Lam rồi.

Xuống khỏi đường cao tốc ra sân bay, QR màu đen chuyển hướng đi vào nội thành bao quanh vòng thành phố, Mạch Tuệ chợt phát hiện xe phía trước đã sắp không thấy bóng dáng, liền thúc giục Mạc Ngôn đi nhanh hơn.

Mạc Ngôn nói :

- Các cô ấy đi việc của họ, gấp cái gì?

Mạch Tuệ thở dài, trong mắt vẻ có xin lỗi, nói :

- Mạc Ngôn, tối nay chỉ sợ không thể giúp anh rồi. Sau bữa cơm chiều em còn họp, chỗ ở cũng sắp xếp xong xuôi...

Mạc Ngôn nhiều ít có chút thất vọng trong lòng, trong miệng lại cười nói:

- Vậy thật đúng là đáng tiếc, ngày hôm qua bán hơn hai lít máu, đợi em đến mời khách dùng cơm tẩy trần!

Mạch Tuệ vừa tức giận lại buồn cười, nói :

- Anh này, nói chuyện không thể đứng đắn một chút sao?

Mạc Ngôn đưa tay vỗ nhẹ nhẹ ở trên mu bàn tay Mạch Tuệ, nói :

- Được rồi, trước khi lên xe anh đã biết buổi tối em không rảnh. Ánh mắt Cừu Văn Tình biết nói, khi nhìn thấy em lên xe của anh, hận không thể cũng chen mình lại đây, sợ anh bắt cóc em!

Có chút dừng lại, lại cười nói:

- Cho nên, anh cố ý chậm lại tốc độ xe, để nghe bà chị khóa trên dạy bảo...

- Đức hạnh quá ...

Mạch Tuệ cho Mạc Ngôn một cái nhìn dễ thương, đối với người đàn ông này, nàng vừa yêu vừa giận, nếu không phải trên xe, nàng thật muốn hung hăng cắn một miếng ở trên cổ người này.

- O...

Mạc Ngôn bỗng nhiên khẽ nhíu mày, phát ra thanh âm kinh ngạc.

Mạch Tuệ ngạc nhiên nói:

- Làm sao vậy?

Mạc Ngôn giơ tay lên cằm, ý bảo nàng nhìn phía trước xem.

P phía trước một trăm mét, xe của Cam Lam bị một chiếc xe màu đen ngăn ở ven đường.

Mạc Ngôn cũng không nhìn thấy Cừu Văn Tình, chỉ thấy Cam Lam thở phì phì lý luận cùng một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cái gì đó. người này mặc đồ quân đội, phía sau còn có hai người mặc đồ Tây đen đang đứng, phụng phịu mặt.

- Hồng rồi ...

Mạch Tuệ lôi kéo cánh tay Mạc Ngôn, nói :

- Mau dừng xe.

Mạc Ngôn không chút chần chừ dừng lại, hỏi:

- Sao lại thế này?

Mạch Tuệ thở dài, nói :

- Xem như nhà giàu có ân oán đi, nhất thời nói không rõ... Tóm lại, người đàn ông này là tới tìm chị Văn Tình .

Mạc Ngôn cười như không có tim không có phổi, nói:

- Nhà giàu có ân oán à, đúng đoạn ta thích...

Mạch Tuệ cúi, véo hần một hồi, nói :

- Đừng nói vậy, chị Văn Tình đối với em không tệ, em phải đi xuống xem một chút... À, em nói anh nghe, anh đừng ngồi ở trong xe bất động thế?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Vì sao anh phải động tay vào? Cũng không phải chị của anh ... Được, được, anh xuống xe còn không được sao. Ngàn vạn lần đừng lấy ánh mắt đó nhìn anh nữa, hiển nhiên một oán phụ. Thực gặp xui, mình trên chọc ai gây ra chuyện đây?

Mạc Ngôn không tình nguyện xuống xe.

Hắn là thật tâm không muốn lĩnh hội cái gọi là nhà giàu có ân oán...

Nếu Cừu Văn Tình bị người cướp đường, hắn đương nhiên sẽ không thể chối từ đứng ra. Nhưng đề cập đến ân oán bọn cầu huyết nhà giàu có, hắn liền có một loại cảm xúc trái ngược.

Tuy rằng hắn xưng là rẽ cỏ, nhưng nghiêm khắc mà nói tiếp, hắn so với tuyệt đại đa số người mảnh đất này, đều có tư cách được xưng là nhà giàu có hoặc là con nhà thế gia. Nhưng mà, bởi vì mới trước đây đã trải qua, hắn vô cùng chán ghét cách xưng hô nhìn như hào quang vạn tượng này.

- Họ Trương kia, tôi cảnh cáo anh, còn tiếp tục không để cho tôi lái, có tin bà cô đè bẹp xe của người hay không?

Cam Lam cảm tức nhìn người nọ, nắm tay nhỏ nắm chặt, giống như một con hổ giờ móng vuốt.

Người được gọi Họ Trương cười cười, nói :

- A Lam, đây là chuyện của ta và dì Tình, cháu là trẻ con, tốt nhất không nên mào muội!

Cam Lam bĩu môi nói :

- Ta nhổ vào, ông cũng xứng làm trưởng bối của tôi? Đừng mở miệng một tiếng A Lam, ai quen ông?

Người họ Trương biểu hiện vô cùng bình tĩnh, chỉ hơi hơi nhún vai, không hề để ý Cam Lam, mà là vòng qua nàng, trực tiếp đi đến chỗ xe đứng ở ven đường.

- Trương Trường Thanh, không được qua đây ... Ó, dám không nghe? Bà cô liều mạng với người!

Cam Lam nóng nảy, gương mặt múa vuốt tiến lên, muốn ngăn cản hắn.

Trương Trường Thanh hơi nhướng mày, hai gã mặc đồ Tây đen kia lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay Cam Lam.

Lúc này, cửa xe rốt cục ‘Phanh’ một tiếng vang nhỏ, bị người đẩy ra.

- Trương Trường Thanh, anh rốt cuộc muốn làm gì!

Cừu Văn Tình đứng ở trước, cảm tức nhìn Trương Trường Thanh, sắc mặt tức giận màu đỏ bừng.

Trương Trường Thanh thở dài, nói :

- Lời này hắn là anh hỏi em mới đúng... Văn Tình, chúng ta đính hôn đã sắp tám năm, tháng sáu năm ngoái, thậm chí tiệc cưới thiệp mời đều phát đi rồi, nhưng là em không đến. Bản thân anh chỉ muốn hỏi một chút, đến tận cùng thì em muốn làm thế nào?

Cừu Văn Tình cười lạnh nói:

- Muốn kết hôn, có thể, đuổi hết toàn bộ những phụ nữ bên cạnh anh đi, tôi lập tức đến Trương gia nhà anh!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Chuyện của chúng ta đợi sau này rồi nói, trước tiên anh bảo người buồng Cam Lam ra.

Trương Trường Thanh cười nói:

- Bản thân anh cũng muốn buông nó ra, thế nhưng tính khí nha đầu kia em cũng biết, anh rất lo lắng sau khi buông nó ra, nó sẽ làm cho trên mặt anh thêm vài lỗ hồng...

Cừu Văn Tình cả giận nói:

- Trương Trường Thanh, anh thật khốn nạn!

Trương Trường Thanh hơi hơi nhún vai, nói :

- Em không phải người đầu tiên gọi anh là khốn nạn, cũng sẽ không phải là người cuối cùng ...

Vừa dứt lời, lại nghe Cam Lam phát ra một tiếng hoan hô, nói :

- Mạc Ngôn, Mạc Ngôn, mau giúp em đuổi bọn khốn này đi!

Trương Trường Thanh hơi sững sờ, lúc này mới chú ý thấy, một chiếc xe chậm rãi dừng lại ở ven đường, từ trên xe đi xuống một nam một nữ.

Ánh mắt hắn nhất thời sáng ngời, gắt gao nhìn chằm chằm cô gái mặc quần áo màu xanh nhạt kia...

Trương Trường Thanh ánh mắt háo sắc, thường gọi là mắt hoa đào. Loại ánh mắt này hết sức soi mói, đối một vài người con gái có khuynh hướng tự mãn, loại ánh mắt này hết sức hấp dẫn. Nhưng là đối một bộ phận khác mà nói, loại ánh mắt này hoàn toàn đáng ghét.

Tỷ như Mạch Tuệ lúc này, bị ánh mắt Trương Trường Thanh nhìn thấu, cảm thấy cả người rét run, lông mao dựng đứng.

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, tiến lên vài bước, ngăn Mạch Tuệ ở phía sau, vẻ đầy khinh miệt nói :

- Ông già, ông nhìn cái gì đó?

Ông già?

Trương Trường Thanh không khỏi ngạc nhiên, thậm chí quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy phía sau không người nào thì mới tỉnh ngộ lại, hóa ra mình chính là ông già trong mắt người ta!

Hắn năm nay 38 tuổi, bởi vì dưỡng da thật là tốt, nhìn qua cũng chỉ độ ba mươi.

Đối với đàn ông mà nói, đó là một độ tuổi mà sức hấp dẫn lớn nhất, ngoài ra, Trương Trường Thanh cũng luôn luôn thực tự tin đối với tướng mạo của mình, hắn không nghĩ tới, chính mình có một ngày lại bị người coi là lão nhân.

Không chỉ có Trương Trường Thanh ngạc nhiên, cơ hồ tất cả mọi người bị từ “ông già” của Mạc Ngôn này làm cho kinh ngạc.

Nhưng nói đi thì nói lại, ở trước mặt Mạc Ngôn tuổi càng thêm trẻ, Trương Trường Thanh ba mươi tám tuổi có thể không phải là ông già sao!

Cam Lam là no đầu tiên cười ra tiếng như không có tim không có phổi, không để ý chính mình bị vắn chặt cánh tay, nói :

- Ha, nói rất đúng, có thể không phải là ông già cóc để thôi!

Người thứ hai người cười là Cừu Văn Tình, nhưng chính là nhếch miệng mà cười, lập tức lại im miệng.

Mạch Tuệ lại có chút kinh ngạc...

Trong mọi người ở đây, nàng là người hiểu rõ Mạc Ngôn nhất.

Ở trong ấn tượng của nàng, Mạc Ngôn luôn luôn rất bình ổn, hơi có phong cách của ẩn sĩ không tranh sự đời. Nàng chưa bao giờ thấy qua Mạc Ngôn cùng người khác khẩu, đối với một vài chuyện có thể có tranh luận, hắn cũng hờ hững.

Nhưng Mạc Ngôn lúc này, cùng người thanh niên trong ấn tượng hào hoa phong nhã, hiển nhiên một trời một vực.

Vừa rồi nói ông lão, có thể nói là lời nói ác độc tiêu chuẩn, còn có cảm giác khinh miệt ...

Cái đó gọi là đánh người không nể mặt, Mạch Tuệ cảm thấy được, nếu đổi mình là Trương Trường Thanh, khẳng định trước tiên sẽ một quyền đánh qua rồi nói sau!

Mạch Tuệ thực kinh ngạc, nhưng cũng cực vui mừng.

Khi có phong ba bão táp thì có một người đàn ông chắn ở trước mặt mình, bất kỳ một người con gái nào đều sẽ cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên đời!

Huống chi, biểu hiện của Mạc Ngôn tuy rằng làm cho người ta kinh ngạc, nhưng biểu hiện này chưa bao giờ lộ ra ngoài, cũng làm cho Mạch Tuệ say lòng không thôi.

- Mặc dù có chút xa lạ...

Mạch Tuệ nhận không được suy nghĩ trong lòng:

- Nhưng, lão nương thực thích!

Trong mắt Trương Trường Thanh hiện ra một thoáng nổi giận.

Nhưng đối với loại người tâm tư thâm trầm như hắn mà nói, nhục nhã mức độ này còn chưa đủ để cho hắn thất thố.

Hắn hơi hơi híp mắt, đánh giá Mạc Ngôn.

Đầu tiên, hắn muốn phán đoán thân phận đại khái của người trước mắt kia, tiếp theo, hắn muốn làm rõ ràng người này và Cừu Văn Tình là quan hệ như thế nào.

Đối với người thân phận như hắn mà nói, suy đoán trước khi động thủ là tính chất vốn có cơ bản nhất. Đừng nói là lời nói sỉ nhục nho nhỏ, cho dù bị người giáp mặt đánh sầm một bạt tai, hắn cũng sẽ bất động thanh sắc.

Người nói chuyện thân phận, vật tính loài.

Ở trong mắt dân chúng bình thường, loại người thân phận như hắn, tất nhiên là không kiêng sợ ai, tính cách ngang ngược.

Nhưng trên thực tế, người sống trong hội của hắn, ngoài những tên choai choai đầu óc thiếu dưỡng khí, tuyệt đại đa số mọi người đều cẩn thận chặt chẽ.

Đối với bọn họ mà nói, người ngoài giới ăn chơi thì không đáng sợ, chân chính đáng sợ chính là người trong giới. Bởi vì người vĩnh viễn không biết, khi chính mình gặp nạn hoặc là lộ ra sơ hở thì ai sẽ ở sau lưng của người đâm một dao, ai sẽ lại đâm dao cuối cùng.

Là người ngày hôm qua còn cùng người xưng huynh gọi đệ? Hay là người tối hôm qua cùng giường chung gối với người? Ai cũng không đáng tin tưởng...

Bởi vì một câu của Mạc Ngôn, không khí hiện trường gần như đọng lại.

Hiệu quả như vậy, chính hắn cũng không nghĩ tới.

Trương Trường Thanh đánh giá hắn, chân mày hơi nhíu lại. Ở trên người Mạc Ngôn, hắn nhìn ra là toàn hàng giá rẻ hàng vỉa hè, kiểu tóc không qua cắt tỉa tỉ mỉ, cùng với cổ xe QR già cỗi màu đen ven đường kia...

Một người thanh niên đô thị bình thường, hắn là không có quan hệ gì với Cừu Văn Tình ... Trương Trường Thanh rất nhanh đưa ra kết luận.

Kết luận này khiến cho hắn có chút tức giận, cảm giác mình cẩn thận quá mức .

Hắn ho nhẹ một tiếng, đang muốn nói chuyện, Cừu Văn Tình lại mở miệng trước nói :

- Mạc Ngôn, nơi này không có chuyện gì liên quan đến cậu, cậu cùng Mạch Tuệ đi trước đi.

Cừu Văn Tình là một người con gái thông minh, nàng biết Trương Trường Thanh bị sỉ nhục kế tiếp sẽ làm những thứ gì. Từ hiểu biết của Cừu Văn Tình mà nói, người của Trương gia luôn luôn rất điên cuồng...

Nhưng ngoài dự kiến của nàng chính là, Mạc Ngôn lại có thể không do dự chút nào mà tiếp thu đề nghị này.

- Không có chuyện của chúng tôi à? Vậy chị không sớm nói ... Được rồi, mọi người tán gẫu tự nhiên ...

Hắn lôi kéo tay áo Mạch Tuệ, xoay người nghĩ trốn.

Mạch Tuệ có chút xấu hổ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Đương nhiên, cho dù họ còn muốn chạy, nơi này cũng có rất nhiều người muốn giữ lại.

Trương Trường Thanh khẽ gật đầu với hai người mặc đồ đen, cười nói:

- Người trẻ tuổi, cứ như vậy mà đi sao? Tôi cảm thấy, trước khi đi, có phải cậu nên nói lời xin lỗi với tôi không ?

Vừa dứt lời, chợt nghe Cam Lam thở phì phì nói :

- Mạc Ngôn, anh còn là đàn ông hay không? Anh đứng yên nhìn tôi và dì bị bọn hắn coi thường sao?

Mạc Ngôn xoay người, không để ý đến hai người đồ đen từ từ tới gần, mà là nhìn Cam Lam, thực kinh ngạc hỏi:

- Vậy cô cảm thấy là tôi nên làm những thứ gì?

Không bị hai người đàn ông kiểm chế, Cam Lam quơ nắm tay nhỏ, nói :

- Đương nhiên là đuổi bọn họ đi!

- Không thành vấn đề!

Mạc Ngôn lập tức đáp ứng yêu cầu của Cam Lam, thực rõ ràng, thực hào phóng.

Nhưng kế tiếp, hắn lại chìa tay phải ra với Cam Lam, cười nói:

- Phí dịch vụ tính như thế nào?

Cam Lam tỏ ra không thể tưởng tượng nổi, Mạc Ngôn vươn ngón tay ra, cô giống như không tin cái lỗ tai mình, lắp bắp nói :

- Anh ... anh lại có thể muốn lấy tiền?

Nàng nghĩ, mình và Mạc Ngôn đã xem như bằng hữu, hơn nữa còn rất hợp duyên. Chính mình gặp nạn, là bằng hữu Mạc Ngôn ra tay tương trợ, đây không lẽ là chuyện thiên kinh địa sao?

Người này lại có thể muốn lấy tiền ta, bà cô... Thật sự là mắt bị mù!

Vừa rồi bị người khác bắt nạt, Cam Lam không biểu hiện ra chút yếu đuối, nhưng giờ khắc này, ánh mắt cô gái đỏ lên, trong lòng liền có vẻ oan khuất vô hạn...

Mạc Ngôn thấy thế, trong lòng không khỏi thở dài.

Trương Trường Thanh tựa hồ cảm thấy được trò này thực có ý, khoát tay chặn lại, ý bảo hai người mặc đồ đen chờ một chút.

Cừu Văn Tình lại hơi hơi nhú mi, nhìn Mạc Ngôn, không biết người thanh niên này đến tột cùng muốn làm gì.

Mạch Tuệ thì xấu hổ vô tận... Con lừa ngốc, đến tột cùng ngươi muốn làm gì đây!

- Làm việc lấy tiền, thiên kinh địa nghĩa...

Mạc Ngôn nhìn Cam Lam, nghiêm trang nói:

- Em xem, vị Trương tiên sinh này con nhà cao quý, hơn nữa theo anh quan sát, anh ta cũng không có gì đặc biệt, nếu anh ra tay giúp em, em đoán xem ... Sau này anh ta sẽ không trả thù anh sao?

Sắc mặt Cam Lam không khỏi bị kiềm hãm, Trương Trường Thanh sẽ trả thù Mạc Ngôn sao?

Căn bản không cần đoán, dù dùng gót chân suy nghĩ, nàng cũng biết đây quả thực chính là tất nhiên!

Mạc Ngôn tiếp tục nói:

- Thần sắc của em nói cho anh biết, chuyện này cơ hồ là có thể khẳng định rồi. Hối như vậy, anh giống như một cái rẽ cỏ vậy, đối mặt sự trả thù của loại người như Trương tiên sinh có tiền có thế này, anh nên làm sao bây giờ?

Cam Lam im lặng, không biết nên trả lời như thế nào.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đáp án đơn giản là một chữ “chạy” ... Xong, trước đó anh thu em một chút phí dịch vụ, đến lúc đó thấy tình thế không ổn, chỉ ít có tiền mà chạy, đúng không?

Có chút dừng lại, hần bỗng nhiên nhìn về phía Cừu Văn Tình, cười nói:

- Kỳ thật cái này đều không quan trọng ... Quan trọng là ... sau khi mọi người trả phí dịch vụ có ý nghĩa khế ước thành lập. Hai người trả thù lao, tôi làm việc, chuyện xong xuôi, quan hệ khế ước cũng theo đó chấm dứt. Cứ như vậy, sau này vô luận phát sinh chuyện gì, đều không quan hệ đến hai người. Vô luận tôi bị bắt khi chạy trốn, hay bị vị Trương tiên sinh này xử lý, hai người có thể thanh thản, hoàn toàn không cần áy náy.

Hần thẳng người, lại nhìn về phía Cam Lam, cười nói:

- Em xem, anh chỉ thu một chút phí dịch vụ, kỳ thật hoàn toàn là suy nghĩ cho các em.

Cam Lam nghe vậy nghẹn họng nhìn trần trời, trong lòng cảm giác có chỗ nào không đúng, rồi lại không biết nên nói như thế nào.

Mà lúc này, Mạch Tuệ đang nóng giận.

Vừa rồi thấy Cừu Văn Tình bị người chặn đường, theo bản năng nàng đã nghĩ đứng ra hỗ trợ, căn bản không lo nghĩ đến thân phận Trương Trường Thanh. Mà lúc này, Mạc Ngôn nói một hồi, lại khiến nàng bị hù sợ ...

Trốn chạy?

Bị người xử lý?

Sắc mặt Mạch Tuệ nháy mắt trở nên trắng bệch, theo bản năng tiến lên vài bước, tựa hồ muốn ngăn Mạc Ngôn ở phía sau.

Mạc Ngôn mỉm cười một cái với nàng, chụp tay nàng vỗ nhẹ nhẹ, ý bảo nàng an tâm.

26. Chương 26: Chỉ Lấy Ba Trăm

Cừu Văn Tình lần đầu tiên gặp người như Mạc Ngôn.

Nàng thậm chí có thể nhìn ra được, trong mắt Mạc Ngôn có cảm giác cái thản nhiên và chán ghét. Mặc dù phần lớn là bởi vì Trương Trường Thanh, nhưng có một phần là hướng tới chính mình.

Cừu Văn Tình không biết loại chán ghét này vì sao mà đến, nhưng cũng biết, nếu không phải Mạch Tuệ kiên trì, người đàn ông này chắc chắn sẽ không đứng ra.

Để cho nàng kinh ngạc chính là Mạc Ngôn còn đưa ra phí dịch vụ...

Gặp qua quá nhiều người, nàng tự nhiên nhìn ra được, cái gọi là phí dịch vụ này chỉ là cái bảng quảng cáo. Mạc Ngôn chính là dùng phương thức này mà nói với mình, hần sở dĩ đứng ra, hoàn toàn là vì thể diện

Mạch Tuệ. Sự tình kết thúc mọi người hai bên không thiếu nợ nhau. Nếu có phiền toái gì, cũng đều là tự giải quyết.

Loại hành vi này nhìn như có chút hoang đường, thậm chí có chút vô lễ, nhưng kỳ thật lại là một loại khinh bỉ.

Một loại khinh bỉ do tầng lớp thấp và cao cấp!

Đối mặt khinh bỉ như vậy, nếu như nói trong lòng Cừu Văn Tình không nổi giận, đây là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà lúc này, nàng thật sự thực cần Mạc Ngôn trợ giúp.

Nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi, hỏi:

- Cậu nói cái giá đi.

Mạc Ngôn nhìn thoáng qua Mạch Tuệ, cười nói:

- Giá bạn bè, ba trăm.

Cừu Văn Tình ngẩn ngơ, nàng nghĩ Mạc Ngôn sẽ cố ngoạm lấy, không ngờ cuối cùng khai ra giá phí tổn lại chỉ gần bằng một bữa điểm tâm sáng. Nhưng, nàng rất nhanh liền hiểu được. Nếu như vừa rồi nói phí dịch vụ là về khinh bỉ, như vậy thân nhiên một câu 'Ba trăm' này, chính là trào phúng trần trụi!

Những lời này ý ngầm chính là, ăn oán nhà giàu các người này, ở trong mắt ta cũng chỉ giá trị đến ba trăm tệ thôi.

Giá cả đưa ra rồi, mặc dù Cam Lam là người tâm tư đơn thuần nhất mơ hồ cũng phát giác được những thứ gì.

Nàng mờ mịt nhìn Mạc Ngôn, nhìn nhìn lại di mình, thật sự không rõ ràng, trong lời nói hai người này rốt cuộc bao hàm mấy ý tứ...

Mạch Tuệ cũng có chút mờ mịt, tuy rằng nàng thông minh, nhưng dù sao thiếu kinh nghiệm sống, hơn nữa cũng không có thân thể và bối cảnh như Cừu Văn Tình, cho nên nàng có thể cảm giác được vài thứ gì, nhưng không giống Cừu Văn Tình, cảm thụ sâu sắc như vậy. Nàng chỉ loáng thoáng cảm thấy được, Mạc Ngôn thực không ưa đối với những việc gọi là nhà giàu có ân oán này, không chỉ có một loại thân nhiên và chán ghét. Ngay tiếp theo đối với chuyện của Cừu Văn Tình tựa hồ cũng có chút không thiện cảm.

- Tôi trả ba vạn!

Cừu Văn Tình nhìn Mạc Ngôn, nói một con số.

Mạc Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, nói :

- Tôi chỉ lấy ba trăm!

Láo xược... Cừu Văn Tình dở khóc dở cười, thậm nói lão nương chộc người giận rồi sao?

Nàng không biết thân thể Mạc Ngôn, đương nhiên cũng không hiểu được Mạc Ngôn chán ghét đối với cái gọi là thế gia hay nhà giàu có.

Lúc này, Trương Trường Thanh rốt cục nhịn không được, chỉ vào Mạc Ngôn, lắc đầu nói:

- Người ... đầu óc tuyệt đối có bệnh, Văn Tình, em nhìn lại em đi, quen biết những người này à? Được rồi, anh còn có việc, đến đây chấm dứt đi.

Hắn vung tay lên, nói với hai người mặc đồ đen :

- Tôi muốn hắn một tuần không xuống giường được... Mặt khác, giúp hắn gọi một chiếc xe cứu thương.

Hai người kia gật gật đầu, sau đó mặt vô cảm đi đến hướng Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn lại nhìn mà như không thấy, cười cười, nói chuyện với Cừu Văn Tình:

- Nhớ kỹ, phí dịch vụ của tôi là ba trăm. Mạch Tuệ biết thẻ ngân hàng của tôi, chỉ có thể chuyển khoản qua ngân hàng...

Tên khốn, ba trăm đồng còn muốn lão nương chuyển khoản?

Lúc này, Cừu Văn Tình đã sắp nói không nên lời tâm trạng mình là như thế nào ...

Nàng cảm giác mình hẳn là rất giận, nhưng kỳ quái chính là, khi Mạc Ngôn che ở trước người của nàng, lòng của nàng bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Lúc này, trong lòng lo lắng nhất đúng là Mạch Tuệ.

Lòng bàn tay của nàng đã hoàn toàn ướt đầm, vài lần muốn kéo Mạc Ngôn trở về, không muốn hấn cậy mạnh. Nhưng mỗi lần muốn vươn tay thời gian, lại bất lực hạ xuống. So với bất luận kẻ nào nàng đều hiểu Mạc Ngôn nhất, biết người đàn ông này quyết định chuyện gì cũng sẽ không thay đổi.

Nói là làm, đi là đi, người này vốn là một người đàn ông sống yên vị, nhưng cũng là một loại tôn nghiêm. Nàng sẽ không ngốc đứng ra lúc này, khuyên Mạc Ngôn làm một người nhu nhược.

Đương nhiên, nếu không phải vừa rồi biết Mạc Ngôn còn có thân phận 'Cao thủ', nàng nhất định sẽ đứng ra ngăn cấm, thậm chí là lôi kéo Mạc Ngôn trốn chạy. Chông dùi bởi vậy đặc tội Cừu Văn Tình, nàng cũng sẽ không tiếc. Bất kể nói thế nào, Trương Trường Thanh và Cừu Văn Tình cũng đã đính hôn, hơn nữa hai nhà đều có thân phận gia tộc, dù làm thế nào, cũng sẽ không xảy ra sự kiện đổ máu. Cho nên, nàng cảm giác mình lôi kéo Mạc Ngôn bứt ra, không có bất kỳ chuyện gì thực có lỗi với Cừu Văn Tình ...

Hai người đàn ông mặc đồ đen đi đến Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn bình tĩnh đứng ở nơi đó, hoàn toàn coi như không nhìn thấy.

Cam Lam lúc này hưng phấn nhất, quơ nắm tay, cổ vũ Mạc Ngôn.

Người đàn ông bên tay phải Mạc Ngôn bỗng nhiên nhanh bước hơn, cách Mạc Ngôn ước chừng một mét, chân phải đột bay lên, đá vào mặt Mạc Ngôn.

Đây là một kiểu lên chân rất chuẩn, dồn dập, sắc bén.

Chân trái Mạc Ngôn co rút lại về sau, lui được 10 cen-ti-mét, lại vừa đúng tránh được một cước này.

Lúc này, người bên trái đã vào vị trí của mình, tay phải hung hăng đánh về phía khuôn mặt Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn bất động như núi, vẫn đợi cho nắm tay đối phương mang theo sức kinh phong sắc bén sắp chạm đến mũi, mới hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh một quyền này.

Hai người mặc đồ đen một cước, một quyền, tốc độ cực nhanh, hơn nữa phối hợp lẫn nhau phóng ra, mang theo một loại tiết tấu độc đáo. Đối mặt loại tấn công kiểu này, mặc dù là cao thủ được huấn luyện đánh nhau nghiêm chỉnh, cũng sẽ có cảm giác trở tay không kịp. Nhưng Mạc Ngôn đứng ở nơi đó cơ hồ không nhúc nhích, liên nhẹ nhàng hóa giải thế công lần đầu tiên của hai người.

Một công một thủ này, hoàn thành trong không trung, ngoài Mạc Ngôn cùng hai người nọ, những người khác ở đây đều không hiểu được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Hai người mặc đồ đen một cước một quyền kia, bọn hắn thấy rất rõ ràng, nhưng Mạc Ngôn làm thế nào tránh thoát được, lại không người nào có thể nói ra căn nguyên.

Ở trong mắt bọn họ, Mạc Ngôn đứng ở đó căn bản là không nhúc nhích, mà quyền cước hai người nọ liền như bị trúng ma pháp, thực quý dị rơi vào trong không khí.

Mạc Ngôn đã đứng với cái cộc, luyện qua khí, hiểu được một ít kỹ thuật, nhưng chưa bao giờ chân chính đi nghiên nghiên ngẫm.

Bởi vì đối với người như hắn mà nói, kỹ thuật võ công bình thường đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bản chất kỹ thuật võ nói đến cùng chính là tranh thủ không gian, cùng với tốc độ.

Hai người mặc đồ đen xu thế tiến công, như là một loại khổng chế và tranh thủ với không gian, tốc độ của hai người cũng là cực nhanh, siêu việt hơn xa người thường. Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, đây không có bất cứ ý nghĩa gì. Khi ý thức bản ngã bao phủ xuống, tốc độ hai người đó so với ốc sên không hơn bao nhiêu, liền giống như động tác pha quay chậm trong phim. Đối mặt công kích như vậy, hắn thậm chí có thể đợi khi nắm tay đối phương chạm đến lòng tơ của mình mới né tránh...

Đây là lần đầu tiên hai người công kích, cũng là một lần công kích cuối cùng.

Một quyền hiện lên bên tay trái, Mạc Ngôn thuận thế tiến lên, tay phải vỗ nhẹ ở dưới xương sườn đối phương, lập tức chân trái đi nhanh về phía trước, vừa mới đối mặt người bên tay phải, sau đó mỉm cười, lại một chưởng vỗ vào dưới xương sườn đối phương...

Không có bất kỳ hiệu quả âm thanh nào, hai người đàn ông đó liền giống như bị chạm phải điện, nháy mắt bay lên, sau đó giống hai cái bao bông cực lớn nhẹ nhàng bay về phía sau, ước chừng bay bốn năm mét, mới bịch một tiếng rơi xuống đất!

Mạc Ngôn phản kích tốc độ cực nhanh, không ai có thể thấy rõ đến tột cùng là hắn làm như thế nào.

Ở trong mắt bọn họ, sau khi hai người đàn ông đều tự chém ra một cước một quyền, liền giống như đột nhiên bị điện giật, vù một tiếng bay đi ra ngoài!

Đang đóng phim sao?

Trương Trường Thanh trợn mắt há hốc mồm, nếu hai người đàn ông không phải là thủ hạ của mình, hắn nhất định sẽ cho rằng đây là trước đó từng diễn tập!

27. Chương 27: Dọa Sợ

Trương Trường Thanh có chút phát điên ...

Hai người thủ hạ này của hắn không phải bảo tiêu bình thường, bọn hắn không chỉ là quân nhân xuất ngũ, hơn nữa đều từng được đầu quyền anh. Luận thân thủ, chưa chắc là tốt nhất, nhưng hợp lại, tuyệt đối là nhất lưu.

Nhưng lúc này, hai người có thể nói bảo tiêu hạng nhất, lại giống như hai mảnh lá cây bất lực, bị người ta nhẹ nhàng thổi, liền động đậy nằm ở trên mặt đất...

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hắn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Mạc Ngôn, ánh mắt trừng lên như chuông đồng ... Người này biết ma pháp sao?

Kinh ngạc, khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi...

Người có nhiều cảm xúc không chỉ là Trương Trường Thanh, Mạch Tuệ, Cừ Văn Tình, Cam Lam đều bị cảnh tượng trước mắt này làm cả kinh nháy mắt hóa đá.

Trong kinh ngạc Mạch Tuệ còn mang theo kinh hãi, Cừ Văn Tình cũng như thế, chỉ có Cam Lam là trong khiếp sợ mang theo một tia cuồng nhiệt.

Nàng biết Mạc Ngôn là một cao thủ, tuy rằng không thấy tận mắt, nhưng nàng tin tưởng, bọn họ sẽ không lừa gạt mình. Nhưng, mặc cho nàng có óc tưởng tượng hơn nữa, cũng không thể tưởng tượng ra cảnh tượng trước mắt này.

Nàng ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Mạc Ngôn, thầm nói, người này quả nhiên là cao thủ, giống như đóng phim vậy.

Ba nữ nhân không hèn mà cùng lấy tay che miệng lại, dùng động tác này biểu đạt nội tâm rung động.

Hình tượng Hai người bảo tiêu lúc này có thể nói chặt vật, nhưng trên thực tế, Mạc Ngôn cũng không gây tổn thương cho bọn hắn.

Hai chưởng đánh ra chính là thoảng vận chuyển chân khí, bắn hai người đi ra. Ở mặt ngoài thấy hiệu quả kinh người, nhưng trên thực tế, ngoài cảm giác đau đớn kịch liệt khi chân khí tiến vào cơ thể người mang đến đó, hai người bảo tiêu cũng không bị thương tổn nặng.

Đây là lần đầu tiên Mạc Ngôn đem chân khí dùng vào thực tế chiến đấu, hiệu quả thật bất ngờ.

Hai chưởng vỗ nhẹ nhẹ ra, ước chừng tiêu hao nửa phần chân khí. Nói cách khác, trình độ đối kháng loại này, chỉ dựa vào chân khí, hẳn ít nhất có thể đồng thời ứng phó ba bốn mươi người.

Nhưng, hẳn hiển nhiên đánh giá thấp năng lực phản công và kháng cự đau đớn của hai bảo tiêu.

Hai người này đau đớn đến toàn thân phát run, sắc mặt dữ tợn, nhưng không kêu ra tiếng. Không chỉ có như thế, một người trong đó còn chậm rãi đứng dậy, tay phải chậm rãi đưa về sau lưng. Một người khác cũng nửa quỳ đứng dậy, tay phải cũng đưa về sau lưng...

Người bảo tiêu đứng lên trước mang theo sát khí âm tàn, giống con sói nhìn chằm chằm Mạc Ngôn.

Người bảo tiêu kia lại nhìn về phía Trương Trường Thanh, trong ánh mắt mang theo trưg cầu.

Trương Trường Thanh tựa hồ có chút do dự, nhưng rất nhanh liền nhẹ gật gật đầu.

Mạc Ngôn thấy thế, không khỏi lắc lắc đầu, nói :

- Tôi khuyên các anh tốt nhất không cần lấy ra dao nhọn sau lưng ... Nói thực ra, các anh cũng là người làm công, tôi không muốn gây tổn thương các anh. Nếu không mà nói, các anh hiện tại không chỉ là nằm trên mặt đất đâu!

Hai người bảo tiêu sắc mặt đồng thời bị khựng lại, liền giống như đã gặp ma quỷ.

Có thể đoán ra sau lưng bọn hắn ẩn dấu hung khí không có gì giỏi lắm, nhưng Mạc Ngôn kêu lên Dao nhọn, lại thật sự hù sợ bọn hắn.

Người này có thể nhìn thấu sao?

Hai người nhìn thoảng lẫn nhau, trong mắt ngoài kinh ngạc, còn có một tia sợ hãi hiếm thấy!

Sau lưng của bọn hắn đều có dấu hai thanh dao nhọn, đây là một loại hung khí chế tạo từ dao găm thay đổi cho tiện mang theo. Bình thường giấu ở trong áo khoác, chuôi hướng xuống, cần dùng thì đặt tay nắm chặt, thực dễ dàng liền rút ra.

Loại dao ngắn này không hề nghi ngờ thuộc loại hung khí bị cấm, bình thường bọn hắn cũng rất ít dùng, ngoài Trương Trường Thanh, cơ hồ không ai thấy.

Nhưng là hiện tại, lại bị Mạc Ngôn nói lên!

Hơn nữa vừa rồi đã bị đòn đả kích không thể tưởng tượng, trong lòng hai người đồng thời nổi lên một tia sợ hãi.

Nhưng, bọn hắn dù sao cũng là xuất thân quân nhân, trong quyền anh cũng đã gặp máu me. Cho nên, dù trong lòng đã có khiếp sợ, nhưng huyết khí đàn ông lại làm cho bọn họ chậm rãi đi về hướng Mạc Ngôn!

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, chỉ vào cameras ven đường, nói :

- Nơi đó có cameras, các anh không sợ...

Lời còn chưa dứt, Trương Trường Thanh liền cười lạnh nói:

- Tao không biết là mày có năng lực xem được tư liệu ghi hình, mày vừa rồi cũng nói đúng, tôi là một người có quyền thế!

Bảo tiêu đứng gần Mạc Ngôn nhất cũng cười lạnh nói:

- Hơn nữa tôi cũng không cho rằng anh có năng lực tiếp tục đánh bại chúng tôi ... Bất kể nói thế nào, nắm tay có nhanh nữa, so ra sắc bén cũng kém vũ khí lạnh!

Mạc Ngôn không khỏi lắc lắc đầu, nói thực ra, hẳn thật sự không có hứng thú nói nhiều với mấy tên này.

Nói đến cùng, đây chỉ là việc tư của người khác, không hiểu ra sao cả liền bị liên lụy vào, thật sự là một chuyện làm cho người ta bất mãn.

Chuyện duy nhất hần muốn làm bây giờ chính là mang theo ba người con gái mau chóng rời đi, rời xa những kẻ không hiểu chuyện này.

Việc đã đến nước này, phương pháp duy nhất có thể mau chóng đi khỏi nơi này chính là thể hiện ra thực lực tuyệt đối, khiến những người này biết khó mà lui.

Hần không phải người sợ phiền toái, nhưng hần thật sự không thích phiền toái, nhất là như hôm nay, phiền phức không hiểu ra sao cả...

Dưới chân Mạc Ngôn có một đồng đá vụn.

Hần hơi cúi đầu, sau đó chân bay nhanh ra ...

Trên mặt đất, đá vụn giống như chớp điện, vù bay lên, xẹt qua sát khuôn mặt Trương Trường Thanh, sau đó 'Phanh' một tiếng đánh trúng kính chắn gió cổ xe sịn của Trương Trường Thanh!

Thanh âm này trầm thấp, nhưng lại vô cùng rõ ràng!

Kính chắn gió của xe vỡ ra như mạng nhện...

Trương Trường Thanh vuốt mặt, ngơ ngác nhìn xe mình.

Trên gương mặt của hần có một tia đỏ, hiển nhiên đó là bị cục đá xẹt qua làm trầy da.

Lúc này nội tâm của hần hoàn toàn bị rung động, không kịp phản nộ, thậm chí mất đi năng lực tự vấn ...

Hai người đàn ông mặc đồ đen nháy mắt cũng hóa đá, đứng ở nơi đó trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Làm vệ sĩ chuyên nghiệp, bọn hần có thể hiểu biết sự khủng bố của hòn đá vụn hơn so với những người khác!

Hai người nhìn lẫn nhau, trong lòng đồng thời toát ra một ý niệm, lực đánh vào nó, chỉ sợ cũng không kém viên đạn là bao nhiêu?

Còn ba người con gái, bởi vì khuyết thiếu tri thức chuyên nghiệp, nên không cảm thấy được có nhiều rung động.

- Tốt lắm, chúng ta có thể đi rồi...

Đối với lần này Mạc Ngôn rất hài lòng, Trương Trường Thanh có tiền có thế là thật, nhưng hần dù sao không phải để vương, dưới sự giận dữ cũng không làm được chém giết. Mà chính mình thì có cơn giận của người bình thường, một cục đá có thể lấy máu tươi của hần trong năm mét. Đối với thân đầy thịt mỡ như Trương Trường Thanh mà nói, không nên trêu chọc người bình thường như ta chứ?

Mạc Ngôn nhìn thấy Cừu Văn Tình còn đang chờ ra, nói :

- Chị Cừu, bây giờ có thể đi rồi.

Cừu Văn Tình như tỉnh lại ở trong mộng, không ngừng gật đầu, nói :

- A... Ủ, ừ.

Cam Lam thì đã chạy tới, bắt lấy cánh tay Mạc Ngôn liêu mạng lắc lắc, nhảy nhót nói :

- Cao thủ, từ hôm nay trở đi anh là thần tượng của em, không... Không phải thần tượng, từ hôm nay trở đi, anh chính là sư phụ của em. Anh đã đồng ý với em, phải dạy em võ công! Đúng không, đúng không, nhớ ra rồi hả? Hi, anh thật biết giữ lời, anh sẽ không đổi ý bây giờ chứ?

Mạc Ngôn cười khổ nói:

- Tiếp tục lắc đi, cánh tay anh sẽ cho em tha hồ kéo !

- Cam Lam, không nên vô lễ như vậy ...

Cừu Văn Tình đứng ra ngăn cấm Cam Lam, không để ý nha đầu kia chu miệng tức giận, thật sự nhét nàng vào ô tô. Sau đó nhìn về phía Mạc Ngôn, thành khẩn nói :

- Mạc tiên sinh, cảm ơn cậu!

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Không có gì cần cảm ơn, lấy tiền làm việc mà thôi.

Cừu Văn Tình nhú nhú mày, nói :

- Mạc tiên sinh, tôi cảm thấy ...

Mạc Ngôn lập tức cắt đứt lời của nàng, nói :

- Chị Cừu, lên xe đi, tôi sẽ đi theo sau...

Có chút dừng lại, hần nhìn Mạch Tuệ, mỉm cười nói:

- Em ngồi xe chị Cừu đi, không cần lo lắng, anh sẽ luôn luôn đi theo sau mọi người!

Mạch Tuệ rất thông minh, biết Mạc Ngôn là đang đề phòng Trương Trường Thanh có thể trả thù, thật biết điều gật gật đầu.

Mạc Ngôn không vội vã lên xe, mà là chờ Cừu Văn Tình lái xe đi cách khá xa, mới thản nhiên lên xe, chậm rãi đi theo.

... Nhìn thấy hai chiếc xe chạy nhanh đi xa xa, Trương Trường Thanh mới thanh tỉnh lại từ trong trạng thái mộng mị.

Không thể không nói, thành công chưa từng có may mắn liên tiếp, Trương Trường Thanh có thể trở hết tài năng ở Trương gia, trở thành người phát ngôn trẻ tuổi nhất của Trương gia, đương nhiên có chỗ hần hơn người khác.

Hần rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, hơi trầm ngâm một lát, nói với hai bảo tiêu bên người nói:

- Lão Hắc, hai chuyện, thứ nhất, phải làm rõ ràng tên Mạc Ngôn này. Thứ hai, phải làm rõ ràng điểm dừng chân của Cừu Văn Tình, lần này cô ấy tới Uyển Lăng, nhất định sẽ có một điểm dừng chân lâu dài.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Còn nữa, Mạc Ngôn ... người này có chút không bình thường, các anh không nên hành động thiếu suy nghĩ. Đúng rồi, lão Hắc, tôi nghe nói trong bộ đội cũng có kỳ nhân tương tự vậy, hai người các anh là quân nhân xuất ngũ, có gặp qua người giống như Mạc Ngôn chưa?

Lão Hắc là người bảo tiêu bên cạnh nhú nhú mày, nói :

- Lúc đầu tôi đi lính chỉ đóng quân ở chỗ bình thường, chưa bao giờ nghe nói qua loại người này.

Lão Hắc nghĩ nghĩ, lại nói:

- Bản thân tôi cũng nghe một người chiến hữu nói qua, bộ đội đặc chủng bọn họ, có thể sử dụng kim khâu quần áo xuyên thấu ba tầng thủy tinh 5 millimet ở trong khoảng cách mười mét. Dựa vào lực đó mà nói, khẳng định Mạc Ngôn này hơi khoa trương, nhưng tôi cảm thấy lực sát thương tuyệt đối không kém cõi.

Có chút dừng lại, hần hỏi:

- Cậu chủ, không phải cậu muốn tìm người như vậy để đối phó Mạc Ngôn chứ?

- Làm sao có thể...

Trương Trường Thanh lắc đầu, nói :

- Tôi cảm thấy tò mò mà thôi, Mạc Ngôn có biết đánh nhau, cũng không ngăn được một viên đạn, không cần phải phiền toái như vậy. Đương nhiên, cũng không phải tôi nói muốn đi tìm tay súng đối phó hần. Trương gia không phải phản động, cũng không sa đoạ đến tình trạng này. Hai người các anh nhớ kỹ, ngẫu nhiên động thủ không ảnh hưởng toàn cục, nhưng nhất định không nên đi sử dụng súng ống. Ở nơi này, anh có

thể dùng mưu kế giết người, có thể dùng dư luận giết người, có thể dùng pháp luật giết người, nhưng không thể dùng súng đi giết người!

28. Chương 28: Biến Cố Tái Diễn

Mạc Ngôn lái xe đi theo xe Cừu Văn Tình, hộ tống thẳng đến Ngọa Long sơn trang.

Cừu Văn Tình thuê một nhà trọ ở trong này, Mạch Tuệ thân là người chủ trì tổ tiết mục của nàng, đương nhiên ở cùng nàng. Cam Lam từ nhỏ liền dính lấy Cừu Văn Tình, như cái đuôi nhỏ. Sau khi xuống xe, không đợi Cừu Văn Tình đồng ý, liền chọn một phòng, mặt dày mày vào ở. Nàng năm nay năm thứ hai, cha mẹ đều ở ngoại tỉnh công tác, tính tự do có thể nói cực cao. Cừu Văn Tình sẽ không để ý nàng ở hay không, trên thực tế, trước khi đến Uyển Lăng, chị của Cừu Văn Tình, cũng chính là mẹ Cam Lam, đã dặn dò nàng chăm sóc Cam Lam – đứa con gái bướng bỉnh không sợ trời không sợ đất.

Sau khi đưa mấy người đến Ngọa Long sơn trang, Mạc Ngôn lười xuống xe, chỉ ở trong xe hạ cửa kính xe tạm biệt Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ rất thông minh, Mạc Ngôn không muốn nói chuyện với Cừu Văn Tình, cho nên chỉ nói vài câu đơn giản, cũng hẹn buổi tối tiếp tục tán gẫu. Còn thời gian nào lại rảnh rỗi, nàng cũng không thể xác định. Công việc của tổ tiết mục rất nhiều, để có thể làm thành công tiết mục lần này, bao gồm cả Mạch Tuệ, toàn bộ thành viên tổ tiết mục đều cần nỗ lực. Ít nhất trong một tháng kế tiếp, Mạch Tuệ sẽ ít có thể có thời gian nhàn rỗi.

- Có thể đi ăn một bữa cơm không, không mất bao nhiêu thời gian đâu!

Mạc Ngôn nói.

Mạch Tuệ gật gật đầu, nói:

- Em sẽ cố gắng đi... Chỉ cần ở thành phố Uyển Lăng, hẳn là có thể đi được!

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ em còn muốn đi nơi khác?

Mạch Tuệ bất đắc dĩ nói:

- Khách mời của tiết mục đến bây giờ còn chưa xác định được đâu, tiết mục kỳ đầu nhất định phải tốt, khách mời dĩ nhiên là quan trọng nhất. Đến bây giờ có nhiều kế hoạch, nhưng luôn luôn không làm được. Một khi xác định được khách, em và chị Cừu Văn Tình còn phải tự mình tới mời. Chị Cừu Văn Tình quen biết rất rộng, em làm biên tập hai năm qua, cũng tích góp được một chút quan hệ, Nhưng cho dù như vậy, cũng không dám khẳng định người ta nhất định sẽ đến. Dù sao là cách trở nam bắc, dựa theo danh sách cần mời. Trên thực tế, tổ tiết mục đã dự định buổi sáng đặt vé bay đi Trữ Hải, nếu buổi tối hội nghị có kết quả, sáng mai em sẽ rời khỏi Uyển Lăng!

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Chú ý sức khỏe, đừng quá mệt mỏi. À... Cũng đừng mất vọng mất, công việc là chung, không nên lo nghĩ một mình. Nếu dành ra được thời gian, nhất định phải quyết đoán, hiểu được không?

Mạch Tuệ lườm hắn một cái, nói:

- May mắn tổ tiết mục chúng em không có người như anh, nếu không, em thực mệt chết đi được.

Cừu Văn Tình đứng ở trước nhà trọ, mỉm cười nhìn hai người tạm biệt, không bước đến.

Mãi đến khi Mạc Ngôn chuyển động tay lái sắp rời khỏi thì nàng mới cười phất tay cùng Mạc Ngôn nói tạm biệt.

- Thật là một người thông minh...

Mạc Ngôn nhìn qua kính chiếu hậu, trong lòng nghĩ như vậy.

Trong kính chiếu hậu, Mạch Tuệ và Cừu Văn Tình đang kể tai nói nhỏ, khanh khách cười, cực kỳ thân mật.

Mạc Ngôn không muốn biết quan hệ đằng sau Cừu Văn Tình, không có nghĩa là hắn có ý kiến gì với Cừu Văn Tình. Vừa rồi Cừu Văn Tình một mực chờ Mạch Tuệ ở cửa nhà trọ, không tùy tiện quấy rầy, khiến cho Mạc Ngôn sinh ra thiện cảm nhất định đối với nàng. Đồng thời, cũng chứng minh người này cực kỳ thông minh. Nàng có thể nhìn ra Mạc Ngôn thờ ơ lãnh đạm, cũng chỉ có thể chậm rãi hóa giải.

Nhiệm vụ đón người thuận lợi hoàn thành, lúc này, đã là chạng vạng.

Mạc Ngôn lái xe ra khỏi Ngọa long sơn trang, trong lòng suy nghĩ tìm một chỗ nghỉ chút, chờ sau khi trời tối, đi đến Đạm Thủy sơn trang nhìn một cái.

Đây là nhiệm vụ uỷ thác đầu tiên của hắn, tuy rằng cũng còn nhiều thời gian, nhưng hắn vẫn muốn hoàn thành sớm một chút.

Từ Ngọa Long sơn trang đến Đạm Thủy sơn trang, lộ trình là gần 40km, còn xuyên qua cả nội thành.

Mạc Ngôn đi vào chỗ đường rẽ Đạm Thủy sơn trang thì cũng đã sắp tám giờ.

Hắn tìm một nhà ăn ven đường, gọi hai bát mì, một chai bia, ngồi xuống nhàn nhã thưởng thức.

Tỉnh Sản. Tứ Hào lâu.

Dù ban ngày hay là đêm tối, bảy ngọn đèn vĩnh viễn không tắt.

Đối với mọi người ở đây mà nói, chưa từng có khái niệm không thể, chức quyền bao gồm phạm vi 6 tỉnh nhìn như lừng lẫy, nhưng trên thực tế, đây là một trách nhiệm làm cho người ta thở không nổi. Cả bảy phòng ban bận rộn, nhất là phải kể tới phòng khoa kỹ thuật, khoa chia làm sáu tổ, cơ hồ hàng ngày mỗi tổ cần nhận cao tới hơn mười giấy đề nghị từ 6 tỉnh đưa đến.

Ngoài phòng kỹ thuật, kế tiếp bận rộn nhất đúng là phòng do trưởng phòng Trịnh tự mình đảm nhiệm, Đỗ Tiểu Âm phụ trách tổ sách lược công tác cụ thể.

Tổ này tồn tại có điểm tương tự như kết hợp giữa bộ Tổng tham mưu cùng bộ hậu cần trong quân đội, không chỉ có phải lên các loại kế hoạch, còn cần phân phối nhân lực cùng vật lực hợp lý, như vậy mới có thể khiến năng lực Thất Xử thể hiện mạnh nhất.

Đỗ Tiểu Âm ngồi ở trước máy vi tính, đang sửa sang lại một bản báo cáo.

Bản báo cáo này đúng là về mấy tai nạn xe cộ ngày trước đó.

Lúc ấy hai cảnh sát gặp nạn ở trong tai nạn xe đều không phải là thành viên chính thức của Thất Xử, mà là từ cục cảnh sát địa phương lâm thời điều động. Thành viên Thất Xử phần lớn là kỹ thuật viên, nhân viên làm việc bên ngoài cũng không nhiều. Cho nên, người làm việc bên ngoài thường thường sẽ căn cứ nơi phát ra vụ án, điều tạm cảnh sát phương làm thành viên lâm thời.

Trên thực tế, những vụ án đáng để phái người làm việc bên ngoài cũng không nhiều, ý nghĩa Thất Xử tồn tại chính, phần lớn là vì cung cấp kỹ thuật hậu thuẫn cho 6 tỉnh.

Vụ tai nạn trên đường quốc lộ 113 đã sắp quy án cho lái xe được, căn cứ khẩu cung của hắn cung, có thể nói cả quá trình hoàn toàn ăn khớp với suy luận của Mạc Ngôn.

Đỗ Tiểu Âm nhẹ nhàng đánh bàn phím, đánh lên một cái dấu chấm tròn cuối cùng ở trên báo cáo.

Sau khi lưu lại báo cáo, nàng nhẹ nhàng duỗi cái lưng mệt mỏi.

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người ngoài nhẹ nhàng đẩy vào, một cái đầu từ cửa dò xét ngó vào.

Đỗ Tiểu Âm ngẩng đầu vừa nhìn, cười nói:

- Không chăm chỉ làm việc, lại chạy tới chỗ chị để làm gì?

Người vừa tới chính là Nhạc Duyệt, nàng thần bí nói:

- Chị Tiểu Âm, nói cho chị biết một sự kiện, vụ án khu Hoa Nam bên kia xảy ra vấn đề...

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Xạo... Hoa Nam bên kia tình hình ổn mà, em định nói vụ nào?

Nhạc Duyệt nói:

- Còn có thể là vụ nào, đương nhiên là án giết người liên hoàn liên quan đến bức tranh ...

Đỗ Tiểu Âm nhú mi nói:

- Án giết người liên hoàn? Chúng ta không phải mới vừa giải được manh mối sao? Chẳng lẽ... Mạc Ngôn tìm ra manh mối không đúng?

Nhạc Duyệt lắc đầu nói:

- Manh mối không sai, bên Hoa Nam căn cứ dãy số chứng minh chúng ta cung cấp, chỉ tốn nửa giờ tìm được người. Nhưng mà... Người đã bị hại, hơn nửa ngày trước khi cảnh sát tới một giờ!

Đỗ Tiểu Âm kinh ngạc nói:

- Sao có thể? Vụ án này sát thủ mỗi lần gây án đều là cách nhau ba tháng, lần này bỗng nhiên thay đổi phong cách? Hơn nữa sớm không hạ thủ, muộn không hạ thủ, chẳng lẽ lại đột nhiên có người mật báo cho hắn xuống tay trước khi cảnh sát tìm được người bị hại, hay là... Hắn có năng lực nắm được tin tức của cảnh sát Hoa Nam?

Nhạc Duyệt nói:

- Cũng có thể... nhưng vụ án này chúng ta cũng không nắm được tình huống cụ thể lắm, chị Tiểu Âm, chị nói những điều đó cũng chỉ là đoán.

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, đang muốn nói, lại nghĩ tới một chuyện, nói:

- Nha đầu chết tiệt, việc này ngay cả chị cũng không biết, em làm sao...?

Nhạc Duyệt cười:

- Ha ha, nghe được thôi...

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt nhìn nàng một cái, nói:

- Em lại đi nghe lén chỗ Trịnh lão sao?

Nhạc Duyệt hiển nhiên là từng có tiền án, bị Đỗ Tiểu Âm trừng mắt, nhớ tới lần trước nghe lén bị phạt quét đại viện một tuần, lập tức thè lưỡi, nói:

- Nào có, chính là vừa rồi đi qua, nghe thấy chút thôi... Cũng không phải cố ý, cửa ban công Trịnh lão không đóng, ông ấy lại nói lớn, thanh âm cứ chui vào trong lỗ tai người ta, em không còn cách nào!

Đỗ Tiểu Âm nhin không được cười nói:

- Nha đầu thối, lúc nào cũng có thể tìm ra lý do!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Em còn nghe được những gì? Dựa theo thói quen của sát thủ, hiện trường lần này có phải lại lưu lại một bức họa hay không?

Nhạc Duyệt lắc đầu nói:

- Chuyện này thật em không nghe được... nhưng em đoán chừng, bên Hoa Nam kia khẳng định còn phải tìm chúng ta hỗ trợ.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Có lẽ vậy... Nhưng chúng ta bên này cũng rất bận, cứ chờ bọn họ tìm rồi nói sau.

Nhạc Duyệt nói:

- Chị Tiểu Âm, vụ án này đã sắp được hai năm , chị không muốn tự mình ra tay?

Đỗ Tiểu Âm cười cười, nói:

- Nói không muốn nhất định là giả, nhưng vụ án này không thuộc trong phạm vi quyền hạn của chúng ta, cũng không thể tùy tiện đi làm thay được mà? Hơn nữa, bên Hoa Nam kia che đậy đối với vụ án này thật sự nhanh, không chỉ có đối với truyền thông, đối với chúng ta cũng là như thế. Chị chỉ biết đại khái tình hình vụ án, khâu nhỏ thì không biết, chính là muốn giúp, cũng chưa biết bắt tay từ đâu.

Ánh mắt Nhạc Duyệt chuyển động, nói:

- Không hẳn, bây giờ liền có một manh mối.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Em nói là xem giấy chứng minh?

Nhạc Duyệt dùng sức gật đầu, nói:

- Chỉ cần đập xuống bàn phím có thể biết người nọ là ai, hay là chúng ta thử xem?

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu nói:

- Hay là quên đi... Manh mối này cho tới bây giờ chỉ là một chút nhỏ, dựa theo đó mà mò xuống, cuối cùng vẫn là không tránh được người của khu Hoa Nam. Chúng ta không cần phải uống công, vẫn nên chờ bọn họ tới xin giúp đỡ đi.

29. Chương 29: Đánh Cuộc

Khi Đỗ Tiểu Âm Đỗ tới một bãi đỗ xe cách Đạm Thủy sơn trang ước chừng 0.5km thì Mạc Ngôn đang dựa vào cửa xe hút thuốc.

Lúc này đã hơn 10 giờ, hắn thấy một chiếc xe thương vụ màu đen chạy đến chỗ mình, cũng đoán là Đỗ Tiểu Âm đến đây.

Đỗ Tiểu Âm mở cửa xe đi ra, Mạc Ngôn kinh ngạc phát hiện, xe thương vụ này có thiết bị bảo vệ. Bên trong xe lắp kín các loại trang bị, một cô gái đeo tai nghe ngồi ở trước màn hình, đang nháy mắt với mình. Cô bé này hắn ban ngày gặp qua, tính cách hoạt bát đúng là Nhạc Duyệt. Trong xe còn hai người, một nam một nữ. Tuy rằng đều là thường phục, nhưng lộ ra cái vẻ cho dù là người thường cũng có thể dễ dàng nhìn ra.

Mạc Ngôn nghĩ Đỗ Tiểu Âm đến một mình, không nghĩ tới lại có thể đến đây một đám người.

Hắn có chút dở khóc dở cười, hỏi:

- Làm sao nhiều người tới như vậy?

Hắn nghĩ, hệ thống theo dõi của Đạm Thủy sơn trang tuy rằng rất chặt chẽ, nhưng không cần đến nhiều người như vậy. Nói đến cùng, hắn làm nghề này và làm tặc không có gì khác nhau, mấu chốt ở chỗ không bị người khác phát hiện, từ góc độ này nói, người càng ít lại càng tiện. Nếu không phải đã hứa với Đỗ Tiểu Âm, hắn kỳ thật rất muốn tự mình một mình hành động. Hiện tại ngược lại, không chỉ có một đám người đến đây, ngay cả trang bị đều kéo đến rồi.

Đỗ Tiểu Âm không để ý đến sự kinh ngạc của hắn, thản nhiên nói:

- Không cần phải để ý bọn họ, Nhạc Duyệt là tới lấy kinh nghiệm, hai người khác là đồng sự tổ công tác bên ngoài, nhiệm vụ chủ yếu là tiếp ứng. Nếu cậu không có chuyện không may, thậm chí bọn họ không cần xuống xe.

Mạc Ngôn hiếu kỳ nói:

- Nếu có chuyện không may?

Đỗ Tiểu Âm mỉm cười, nói :

- Vậy bọn họ liền xông vào, lấy danh nghĩa vây bắt tội phạm truy nã mang cậu đi ra!

Mạc Ngôn đỏ khóc đỏ cười, nói :

- Các cô thường xuyên làm như thế?

Đỗ Tiểu Âm nhìn hắn, cười cười, nói :

- Vâng, có thể nói như vậy, mỗi khi hành động, chúng tôi đều chuẩn bị phương án loại này. Nhưng khiến cho tôi vui mừng chính là, phương án như vậy chưa bao giờ được thi hành.

Ngụ ý của nàng không chỉ có nói vì Mạc Ngôn mà chuẩn bị, hơn nữa là phải đặc biệt chuẩn bị. Các kế hoạch của Thất Xử tuy rằng luôn có chuẩn bị dự án bảo hộ, nhưng ít ra chưa bao giờ thực sự thi hành.

Mạc Ngôn nhìn không được liếc mắt, nói :

- Hãy tin tôi, phương án của các cô ít nhất sẽ không được thực hiện vì tôi!

- Tự tin như vậy sao?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Như vậy cũng có thể nói cho tôi biết, anh tính toán làm như thế nào không ?

Mạc Ngôn tức giận nói :

- Đi vào, tìm được người, sau đó chụp tấm hình...

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Được rồi, đừng chọc giận tôi. Loại người lý trí như anh, không có khả năng không có kế hoạch, nói một chút nghe xem, có lẽ tôi còn có thể giúp cậu làm ban tham mưu.

Mạc Ngôn thực thà nói :

- Tôi không đấu khẩu với cô, kế hoạch của tôi chính là đi vào, tìm được người, sau đó chụp tấm hình.

Đỗ Tiểu Âm trừng to mắt nói :

- Không phải anh đang nói đùa đấy chứ?

Mạc Ngôn nói :

- đương nhiên không phải nói giỡn, kế hoạch của tôi chính là như vậy.

Đỗ Tiểu Âm tức giận, nói :

- Nếu là như vậy, hành động lần này hủy bỏ đi. Trong sơn trang nơi nơi đều là máy quay, anh cho là mình là người tàng hình à?

Mạc Ngôn lần đầu tiên thấy Đỗ Tiểu Âm tức giận.

Dưới bóng đêm, ở dưới ngọn đèn mờ ám của bãi đỗ xe, cô gái trừng mắt nhìn Mạc Ngôn, cắn môi, bộ ngực nhẹ nhàng phập phồng...

Dáng vẻ tức giận rất đáng yêu ... Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Đừng quên chúng ta từng có thỏa thuận, hành động lần này tôi quyết định. Hơn nữa, không phải cô đã muốn chuẩn bị phương án dự phòng sao? Vẹn nhất tôi thất thủ, cô có thể xông vào lôi tôi ra!

Có chút dừng lại, hắn cảm thấy được như vậy rất khó thuyết phục Đỗ Tiểu Âm, vì thế lại nói:

- Như vậy đi, chúng ta đánh cược. Nếu tôi bình yên đi ra, hơn nữa có được chứng cứ chứng minh Lâm Yến ở bên cạnh Triệu Việt, cô mời tôi ăn cơm. Nếu tôi thất thủ, được mọi người cho rằng bắt tội phạm truy nã lôi ra, tôi cam đoan từ nay về sau mặc cho cô sai bảo, cam tâm làm một con bò già của Thất Xử, mặc cô phái đi đâu, tuyệt không ý kiến khác.

Đỗ Tiểu Âm nghe xong lời này, thật là có chút động lòng.

Ở trong mắt nàng, Mạc Ngôn tài hoa không cần nói thêm, dùng người như vậy rất tốt, lời nói khách sáo, tuyệt đối có thể tạo tiếng tăm. Đáng tiếc, người có tài hoa thường thường cậy tài khinh người, Mạc Ngôn tựa hồ cũng không ngoại lệ. Nếu lần này hắn thật sự thất thủ, có lẽ sẽ động cở dọa răn, khiến Triệu Việt thêm cảnh giác. Nhưng nếu như có thể mượn cơ hội này thu phục người này, tựa hồ không tồi.

Sau một lát trầm ngâm, Đỗ Tiểu Âm đồng ý đánh cuộc, nói :

- Ok, tôi đồng ý với cậu, nhưng vì an toàn để... cậu phải mang theo bộ đàm!

Nói xong, nàng đi ra xe thương vụ, nói với Nhạc Duyệt:

- Cho cậu ta một cái bộ đàm ...

Loại yêu cầu này, Mạc Ngôn đương nhiên sẽ không ngu xuẩn mà cự tuyệt, bỏ áo khoác ra, tùy ý cho Nhạc Duyệt giúp chính mình trang bị bộ đàm cỡ nhỏ.

Sau khi lắp xong, Nhạc Duyệt đeo tai nghe, bắt đầu thử âm, nói :

- Anh đẹp trai, hát một bài nghe xem!

Mạc Ngôn cười khỏ nói:

- Ca hát không thành vấn đề, chỉ sợ hù cô sợ ...

Hai người thử âm, Đỗ Tiểu Âm đi đến bên cạnh, nói chuyện với Lâm Tú và Đại Lý - người của tổ công tác bên ngoài, nói :

- Hai người các anh nhảy bèn một chút, người này không đáng tin lắm, đến lúc đó động tác cần phải nhanh lên.

Đại Lý năm nay chưa đến 30 tuổi, thân hình khôi ngô, nói :

- Yên tâm đi, giao cho tôi, đến lúc đó cam đoan người này không tổn hao gì lông tóc.

Lâm Tú nói :

- Người này hào hoa phong nhã, mà lá gan lại rất lớn.

Đại Lý nhún vai, nói :

- Cái gì mà gan lớn, đều là tai họa, tôi đang nghĩ chính là anh hùng trong phim đang tác quái. Thật sự là không hiểu ra sao cả, cảnh sát dễ làm như vậy làm sao? Nhất là loại hình như chúng ta, có đôi khi thậm chí là lấy mạng mà đánh cuộc. Người này nhất định là đã xem nhiều phim ảnh, cảm giác mình cũng có thể giống nhân vật chính trong phim, chính là rất uy phong. Hanh ha, cái này gọi là gì nhỉ, cái này gọi là chỉ thấy kẻ gian được ăn thịt, không thấy kẻ gian bị đánh. Chờ coi đi, không đến nửa giờ, chúng ta phải xông vào cứu người!

Nghe hai người nghị luận, Đỗ Tiểu Âm cười cười, nói :

- Đại Lý , lời này của anh có chút phiến diện, có lẽ người ta là có tướng đấy!

Mạc Ngôn ở bên cạnh xe thử âm, cái lỗ tai lại đã nghe thấy toàn bộ nghị luận của mấy người, bất đắc dĩ cười cười, cũng không để bụng.

Thử hoàn xong, Đỗ Tiểu Âm đi tới, nói :

- Lên xe đi, đến cổng Đạm Thủy sơn trang tôi thả anh xuống dưới.

Mạc Ngôn không hề dị nghị, trực tiếp ngồi xuống chỗ tay lái phụ.

Đại Lý nổ máy xe ô tô, hướng về phía Đạm Thủy sơn trang mà đi.

Lộ trình nửa Km giây lát đã đến, xe dừng lại, Đỗ Tiểu Âm nói :

-Chúng ta không nói chuyện nữa, anh hãy cẩn thận.

Mạc Ngôn gật gật đầu, mở cửa xe đi xuống.

Hắn cũng không vội vã tiến vào Đạm Thủy sơn trang, dựa vào cửa xe hút điều thuốc, ở trong đầu bắt đầu nhớ lại phần tài liệu mà La Á giao cho hắn.

Trong tư liệu có bản đồ địa hình Đạm Thủy sơn trang, nhìn trên bản đồ, chỗ ở của Triệu Việt ở phía nam sơn trang, từ cổng vào nơi này, phải đi qua hai cửa. Cái này cũng chưa tính cái gì, phiền toái nhất chính là, trên đoạn đường này trang bị bốn mươi hai cái cameras, cơ hồ hoàn toàn theo dõi hết khu vực này.

Nhất định phải thừa nhận, về trình độ thể lực cùng chuyên nghiệp mà nói, công ty Phương Chính đúng là có chỗ độc đáo.

La Á đưa ra tấm bản đồ này, không chỉ có kẻ vẽ lại địa hình cùng đường đi, hơn nữa cả hệ thống theo dõi của sơn trang cũng rõ ràng. Ngoài chường đó ra, thậm chí còn có vẽ lại bản đồ cống thoát nước. Đối với một công ty tư nhân mà nói, loại năng lực này có vẻ có chút khủng bố...

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng là hợp tình lý.

Vô luận năng lực công ty Phương Chính mạnh bao nhiêu, nó vẫn bị khống chế. Từ quan hệ giữa họ và Thất Xử mà hắn thấy, liền đủ thấy mạnh mẽ.

Huống chi đây vốn là Thất Xử đưa tới, nói không chừng ngay cả tấm bản đồ này cũng là Thất Xử cung cấp... Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua mấy người trong xe.

Đỗ Tiểu Âm thấy hắn đứng yên không nhúc nhích, hỏi:

- Làm sao vậy?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Cửa chính nhiều người lắm, tôi quyết định đi vào từ cửa sau.

30. Chương 30: Tôi Là Hoàng Hà

Đỗ Tiểu Âm cũng không để ý Mạc Ngôn đi vào từ chỗ nào, gật gật đầu, nói :

- ok, tự anh hãy lo liệu.

Mạc Ngôn vút tàn thuốc xuống, cười cười với mấy người khác bên trong xe, chuẩn bị rời đi.

Nhạc Duyệt lúc này lại quơ nắm tay khuyến khích Mạc Ngôn, nói :

- Anh đẹp trai, cố lên.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

-Cám ơn, đến lúc đó lãnh đạo của em mời cơm, anh mời em đi cùng ...

Đỗ Tiểu Âm nhin không được liếc mắt, muốn nói cái gì, lại nhin xuống.

Nàng có thể nhin được, Đại Lý lại nhin không được, nói :

- Anh bạn, đừng nói tôi không nhắc nhở anh. Tài tôi không tốt lắm, sau khi cậu bị người ta phát hiện, nhớ rõ khi kêu cứu mạng cần kêu to một chút!

Lời này có chút nham hiểm, Lâm Tú cùng Nhạc Duyệt cười thành một tràng.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, hắn không sợ tranh cãi, nhưng cũng không có bản lĩnh như Gia Cát Lượng tiên sinh khẩu chiến, nhìn thấy bọn người của Thất Xử, hắn bắt đầu dĩ lắc đầu, xoay người rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh của hắn biến mất ở trong bóng đêm, Đỗ Tiểu Âm hạ cửa kính xe, nói :

- Nhạc Duyệt, bắt đầu!

Nhạc Duyệt đeo tai nghe, nói :

- Vâng ...

Xe thương vụ này của Thất Xử ngoài cái bề ngoài, bên trong đã bị thay đổi gần như hoàn toàn, hoàn toàn thành một phòng theo dõi nhỏ.

Mạc Ngôn đeo bộ đàm không chỉ là dùng để thông tin, đồng thời cũng có công năng xác định vị trí.

Nhạc Duyệt khởi động dụng cụ, rất nhanh ngay trên các màn hình tìm được điểm đỏ đại biểu vị trí Mạc Ngôn.

Đỗ Tiểu Âm ngồi vào bên cạnh Nhạc Duyệt, nhìn các màn hình, nói :

- Người này tốc độ cũng rất nhanh đấy ...

Trên các màn hình nhỏ xuất hiện không chỉ là điểm đỏ đại biểu Mạc Ngôn, mà ngay cả địa hình khu vực phụ cận bên trong Đạm Thủy sơn trang đều có thể vừa xem là hiểu ngay.

Mười phút sau, Đỗ Tiểu Âm thấy Mạc Ngôn tiếp cận cửa sau sơn trang, nói :

- Nhạc Duyệt, lại thử âm, bảo đảm chắc chắn không sơ hở.

Nhạc Duyệt gật gù đầu, nói nhỏ với microphone, nói :

- Anh đẹp trai, anh đẹp trai, có thể nghe thấy em nói không? Nghe được hãy đáp.

Bộ máy lập tức truyền đến thanh âm của Mạc Ngôn, nói :

- Em gái xinh đẹp, anh cảm thấy chúng ta vẫn nên dùng biệt hiệu Trường Giang và Hoàng Hà hay hơn, có cảm xúc.

Nhạc Duyệt cười khanh khách nói :

- Ok, Hoàng Hà, Trường Giang đã nghe được, xin giữ liên lạc.

Đại Lý bỗng nhiên bu lại đây, nói với microphone:

- Hoàng Hà, Hoàng Hà, tôi là Đại Hà, kêu cứu mạng nhớ sử dụng Anh ngữ, help, help... Như vậy cũng có cảm xúc!

Câu này khiến ngay cả Đỗ Tiểu Âm cũng nhin không được bật cười lên, Mạc Ngôn trầm mặc một lát, thâm trầm nói :

- Làm Mẫu Hà mảnh đất này, tôi từ chối sử dụng Anh ngữ!

Trong xe thương vụ nhất thời cười thành một giàn, Nhạc Duyệt dùng sức vỗ vỗ ghế ngồi, cười đến thở không nổi, thiếu chút nữa rơi xuống từ trên ghế ngồi.

Đại Lý cười nói:

- Được, người này còn hài hước hơn so với tôi, nói thật, chỉ tính cách này, tôi cảm thấy được nói không chừng không cần chúng ta phải đi cứu người.

Đằng sau cửa sau Đạm Thủy sơn trang là một ruộng lúa.

Tối nay không trăng, ngoài mấy cái đèn đuốc trên đường lớn, có thể nói đưa tay không thấy được rõ năm ngón. Nhất là những ruộng lúa, bờ ruộng dọc ngang tung hoành, thỉnh thoảng có hồ đất hoặc là rãnh nước vắt ngang ở phía trước. Mạc Ngôn đi ở bờ ruộng, lại thấy rất rõ, giống con sói hoang ung dung mà đi...

Giống như đại đa số khu du lịch, Đạm Thủy sơn trang chiếm diện tích thật lớn, xây từ Sơn Thủy, phong cảnh Điện Viên.

Nhưng đứng ở trong bóng đêm nhìn lại, lúc này Đạm Thủy sơn trang cũng như là nông trang lớn một chút.

Cuối ruộng lúa là một rừng cây nhỏ, sau khi đi xuyên qua, Mạc Ngôn rốt cục nhìn thấy ngọn đèn đầu tiên đến từ Đạm Thủy sơn trang.

Chỗ ngọn đèn chính là cửa sau Đạm Thủy sơn trang, nơi này lực lượng bảo vệ cũng không nhiều, trong phòng an ninh quanh quê chỉ có một người gác cổng đang buồn ngủ...

Mạc Ngôn thoáng nghĩ chân, sau khi có thể tin chắc chung quanh phòng an ninh không có cameras, nghênh ngang đi vào.

Người gác cổng kê cao chân, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, mơ hồ cảm thấy được mắt trước chợt có một trận gió nhẹ lướt qua.

Hắn đang muốn mở mắt, đã có một cảm giác buồn ngủ vô cùng từ sâu trong đáy lòng vọt tới, lúc này đầu vừa nghiêng, nằm ở ghế trên ngủ thật say.

Tay Mạc Ngôn thu hồi từ sau gáy người gác cổng chỗ huyết ngủ yên lại ...

Hắn đem một luồng chân khí mỏng nhập vào huyết ngủ yên của bảo vệ, có thể khiến vị bảo vệ này ngủ say, trừ phi có người gọi tỉnh lại, nếu không trong vòng năm sáu giờ tuyệt đối sẽ không tự mình tỉnh lại. Mặt khác, sau khi bảo vệ này tỉnh lại, sẽ cảm thấy được thần khí sung túc, toàn thân sảng khoái, thậm chí nhu cầu ở phương diện nào đó sẽ đặc biệt mãnh liệt.

- Xem như một chút phúc lợi cho tiểu nhân đi...

Mạc Ngôn cười cười, không khỏi nhớ tới chuyện trước đây.

Mới trước đây, hắn và trẻ con thôn Mạc gia thường xuyên chơi trò chơi cảnh sát bắt tên trộm, hắn đều không ngoại lệ, luôn sắm vai tên trộm, hơn nữa nhiều lần thực hiện được, trở thành Thông Thiên đạo tặc tà ác nhất trong thôn Mạc gia. Mà mỗi lần hắn sắm vai tên trộm, bị hại luôn là Nhị Cầu... Lúc này cũng coi như ôn lại chuyện xưa, Mạc Ngôn không khỏi nghĩ thầm, không biết Nhị Cầu hiện tại thế nào. Năm kia nghe nói mở cửa hàng ăn, thật ra cũng thỏa mãn chí nguyện to lớn trước đây của hắn. Theo như tuổi của hắn, hiện tại có lẽ ngay cả tiểu Nhị Cầu cũng có rồi?

Sau khi xử lý xong người gác cổng, Mạc Ngôn không vội rời đi, mà là mở tủ quần áo phòng an ninh.

Không ngoài dự kiến, ở trong tủ quần áo, hắn tìm được mấy bộ trang phục bảo vệ.

Tùy tay rút, hắn tìm ra một bộ đồ bảo vệ, khoa tay múa chân một chút cảm thấy được cỡ này với thân hình của mình không khác lắm, vì thế hắn liền thay.

Thay xong quần áo, hơi chút sửa sang lại với gương trên tường, sau đó hắn nghênh ngang đi ra khỏi phòng an ninh, đi đến khu vực trung tâm sơn trang.

Phía nam Đạm Thủy sơn trang, có một biệt thự độc lập.

Lúc này, ngoài một đèn sáng ở đại sảnh cùng lầu hai biệt thự, các nơi khác đều tối đen.

Trong đại sảnh trên ghế sa lon, hai người đàn ông đang ngồi, một người gác chân ở trên bàn trà, đang chớp mắt. Tên còn lại cầm di động, đang bắt chơi trò chơi.

Trên tầng hai thỉnh thoảng có tiếng khắc khẩu truyền đến, thỉnh thoảng còn có thanh âm của cái gì bị đập vỡ.

Hai người trên ghế sa lon cũng chẳng quan tâm, thích ngủ gà ngủ gật thì cứ ngủ gà ngủ gật, thích chơi trò chơi thì cứ chơi trò chơi, tựa hồ đó là chuyện thường xảy ra.

Trong phòng khách tầng hai, Triệu Việt ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Lâm Yến ngồi đối diện, thần sắc âm trầm.

Lâm Yến ngồi ở trên sàn nhà, đầu tóc rối bời, mồm há to thở hỏn hỏn, một đôi mắt xinh đẹp tràn ngập lửa giận, hung tợn trừng mắt lên nhìn Triệu Việt.

Ở trên sàn nhà trước mặt nàng, một khối Bạch Ngọc hình ngựa giá trị xa xỉ bị ném vụn nát...

- Triệu Việt, anh không phải người!

Sau khi hơi thở Lâm Yến thoáng ổn định lại, lại mắg Triệu Việt.

Triệu Việt sắc mặt âm trầm như trước, cho Lâm Yến tức giận mắg, vẫn luôn luôn duy trì trầm mắg.

- Triệu Việt, anh còn có phải là đàn ông hay không? Nếu anh là đàn ông, hãy nói cho tôi biết, vì sao anh phải làm như vậy!

Nửa giờ trước, Lâm Yến vẫn cảm thấy mình thực hạnh phúc, bởi vì giữa trưa ngày mai, Triệu Việt cùng nàng xuất ngoại, sau đó kết hôn ở giáo đường nào đó ở Âu Châu. Tuy rằng hôn lễ này nhất định không được cha mẹ chúc phúc, nhưng nàng không oán không hờn. Nàng nghĩ, mâu thuẫn giữa cha mẹ và Triệu Việt không phải là không thể hòa giải. Sau khi mình kết hôn, sinh con, tình thân trước mặt, cha mẹ chung quy sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân của mình.

Hạnh phúc là phải dựa vào chính mình đấu tranh ... Trước khi rời khỏi nhà bỏ đi, nàng đã khuyến khích mình như vậy.

Nhưng mà, nửa giờ trước, Triệu Việt sang phòng tắm tắm rửa, lại quên tắt đi Computer của mình.

Bởi vì sắp xuất ngoại, Lâm Yến nhìn thấy không tắt máy Computer, tính toán gửi cho một người bạn của mình một mail, nhờ nàng có thời gian rảnh chăm sóc cha mẹ của chính mình. Nhưng mà không may, trong lúc nàng gửi xong mail, trong lúc vô ý mở ra một file, lại phát hiện bên trong đầy ảnh khỏa thân của mình.

Những ảnh chụp đó phần lớn là cảnh tượng hoan ái, độ rõ ràng cực cao, có thể nói rất rõ ràng.

Đối với vợ chồng mà nói, ảnh chụp như vậy rất bình thường, thậm chí có thể nói là một loại niềm vui.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Lâm Yến căn bản không biết rằng những ảnh chụp đó có tồn tại!

Từ trong tấm ảnh đó có thể thấy được, hai mắt của nàng khoái cảm cực độ, thậm chí có chút dại ra, trên mặt cũng có chứa nào đó đồ hồng không bình thường.

Đây là hai đặc thù sau khi say rượu cùng hút ma túy ... Bởi vậy có thể chứng minh, ảnh chụp này là quay chụp sau khi nàng mất đi tri giác.

Nếu sự tình chỉ có như thế, Lâm Yến chưa chắc sẽ phẫn nộ.

Chân chính khiến nàng cảm thấy sợ hãi chính là, từ góc độ thủ pháp ảnh chụp cùng quay phim mà xem, Triệu Việt cũng không phải là người quay chụp, mà là một người hoàn toàn khác!

Nàng không dám tưởng tượng, khi chính mình cùng Triệu Việt bày ra tư thế hoan ái đáng kín đáo nhất thì bên giường lại có những người bình tĩnh đứng xem...

Đây cũng không phải cái gọi là niềm vui, mà hoàn toàn là một loại hành vi xấu xa biến thái!

Bất luận người quay chụp đó là nam hay là nữ, Lâm Yến đều không thể chấp nhận.

- Cô thật sự thực muốn biết... vì cái gì tôi làm như vậy?

Triệu Việt châm điều thuốc, hút một hơi thật sâu. Hắn nhìn Lâm Yến, trong mắt bỗng nhiên hiện ra một nét trào phúng.

Nhìn thấy trào phúng thản nhiên trong mắt Triệu Việt, không biết tại sao, trong lòng Lâm Yến bỗng nhiên có một cảm giác xấu...

31. Chương 31: Âm Mưu Và Phản Bội

Trong lòng Lâm Yến có một loại dự cảm không tốt, nàng nhìn Triệu Việt, bỗng nhiên có chút do dự, ở trong lòng thầm khẳng định đối với chính mình nói: cứ định như vậy đi, thích một người luôn cần trả giá thật nhiều...

Nàng hiểu rất rõ Triệu Việt, biết người đàn ông này kiên nhẫn mà quả quyết, có đôi khi thậm chí là tàn ác. Mỗi khi trong mắt của hắn toát ra ánh mắt trào phúng thì sẽ có một chuyện không tốt phát sinh. Nàng cũng không lo lắng Triệu Việt sẽ làm tổn thương tới mình, nàng lo lắng nhất là cha của mình.

Trực giác của con gái thường thường chuẩn xác kinh người, Lâm Yến không biết trào phúng trong mắt Triệu Việt đến tột cùng đại biểu cho cái gì, nhưng dự cảm đến chuyện kế tiếp tuyệt đối không phải là mình muốn

nghe. Nàng rất muốn ngừng lại như vậy, nhưng tiếc nuối chính là, áp lực đã lâu trong lòng Triệu Việt đã thành một đồng lửa ngầm, đã bị nàng châm!

Mà đúng lúc này, lầu hai biệt thự bước đến một vị khách không mời mà đến.

Bên trong thư phòng của Triệu Việt tối đen, nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, không có gì ảnh hưởng, ở ý thức bản năng bao phủ, hắc ám và ánh sáng ban ngày không có gì khác nhau.

Hắn đứng trong thư phòng, thực thích thú nhìn cái chặn giấy bằng ngọc trên bàn kia ...

Vài phút trước, hắn dựa vào trang phục bảo vệ trên người và máy theo dõi, rất dễ dàng liền tiếp cận được biệt thự này. Tầng hai của biệt thự cũng không cao, đối với người có được sức nhảy siêu cấp như Mạc Ngôn mà nói, không có gì khác nhau với đi lên thang lầu.

Hắn nhẹ nhàng nhảy tới cửa sổ thư phòng, bấm vấu lấy cửa sổ, dùng chân khí quán quanh khóa rồi để cửa sổ nhẹ nhàng mở ra. Sau đó, theo cửa sổ lên vào thư phòng trong biệt thự.

Ý thức bản năng bao phủ xuống, trong phạm vi một trăm mét, mọi người cùng vật cũng không thể che giấu, hắn xác định được phương vị Triệu Việt cùng Lâm Yến cùng với hai người bảo tiêu dưới lầu, bắt đầu đánh giá thư phòng này. Hắn không phải là chính nhân quân tử gì, cũng không phải người theo chủ nghĩa đạo đức, trước khi đến hắn cũng có ý tưởng thuận tay vợ vét một phen. Nếu chủ nhân ngôi biệt thự này là người khác, Mạc Ngôn có lẽ không phải làm như vậy. Nhưng đáng tiếc chính là, chủ nhân biệt thự là Triệu Việt, Mạc Ngôn không có bất kỳ hảo cảm nào đối với loại người mang theo thuộc tính màu đen này.

Cho nên, hắn không lựa chọn tiến vào chỗ khác của biệt thự trước, mà là lựa chọn thư phòng.

Hắn nghĩ, nếu là thư phòng, khẳng định không thể thiếu đồ tứ bảo văn phòng và vật linh tinh gì đó như thi họa văn chương. Phương diện này, nói không chừng còn có dụng cụ bằng ngọc. Quả nhiên, hắn mới vừa đứng vững trong thư phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cái chặn giấy bằng ngọc trên bàn sách.

Cái chặn giấy bằng chất ngọc không tính là rất tốt, nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói cũng đã đủ. Chính phẩm Dương Chi Bạch Ngọc có thể ngộ mà không thể cầu, có cái chặn giấy trước mắt này, ít nhất có thể làm ra bùa âm dương tụ khí.

Hình dạng cái chặn giấy này cũng hợp tâm ý Mạc Ngôn, chỉ cần cắt thêm chút, chính là bùa ngọc tốt nhất phù. Từ trọng lượng mà nói, cũng có thể cắt được đến mười miếng, ngoài hai bùa âm dương tụ khí ra, còn có thể chế tạo ra một vài bùa ngọc sau này hắn có thể dùng vào thực tế.

Mạc Ngôn không chút khách khí cắt cái chặn giấy vào túi mình, sau đó tiếp tục tìm nơi khác.

Khi tìm kiếm, hắn cũng không quên tiếp tục quan sát Triệu Việt cùng Lâm Yến cách một vách tường ...

Nhưng rất nhanh, hắn liền từ bỏ ý định tìm tòi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó tìm cái ghế ngồi xuống, lẳng lặng lắng nghe thanh âm bên vách.

Cách vách đang trình diễn một vở kịch.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, hắn thậm chí nghĩ rằng cách vách đang quay phim truyền hình, hơn nữa còn là cái loại tình yêu và ân oán móc nối ngoài trăm tập, phát sóng truyền hình hết đoạn này đến đoạn khác ...

- Cô cho là cha của cô là một chính nhân quân tử, là bị một tiểu nhân như tôi phản bội thành người bị hại sao?

- Tôi cho cô biết, người bị hại thực sự chính là tôi!

- Cha cô là cái đồ bỏ đi, không chỉ có đề tiện, hơn nữa còn nhát gan, hắn tựa như một con chuột, ngấp nghé những thứ không thuộc về hắn!

Thanh âm cách vách lúc dứt lúc nối, hơn nữa thanh lượng rõ ràng giảm thấp xuống, nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói đây không là vấn đề, chỉ cần hắn muốn, cho dù là thì thầm cũng có thể nghe được rõ mồn một.

Nghe xong chừng nửa giờ, cuối cùng hắn hiểu rõ đại khái 'Nội dung vở kịch' .

Nói ngắn gọn, Triệu Việt tiếp cận Lâm Yến, trên thực tế là một mưu đồ đã ấp ủ từ lâu, mục đích là vì trả thù Lâm Phi Vũ.

Năm đó, Triệu Việt cùng Lâm Phi Vũ đúng là bạn tốt kiêm đối tác kinh doanh, hai người đều tin tưởng phát triển công ty. Nhưng, một chuyện vô đạo đức một đêm, không chỉ có tình bạn hai người bị hủy, hơn nữa cũng khiến một người con gái vì vậy mà phải trả giá bằng sinh mệnh.

Lúc ấy, bởi vì Triệu Việt quan hệ rộng hơn so với Lâm Phi Vũ, cho nên cơ hồ mỗi đêm hắn đều đi tiếp khách, đôi khi thậm chí là suốt đêm, đêm không về ngủ. Cứ như vậy, người vợ mới cưới của hắn khó tránh cô đơn một mình trông phòng. Đối với chuyện này, Triệu Việt cũng đầy áy náy.

Vợ con của hắn là người rất dịu dàng, hai người rất yêu nhau.

Nhưng nhiều khi, yêu cũng không thể lấp đầy cảm giác cô đơn thân thể và tâm lý.

Mà trong cô đơn, lại là nửa tỉnh nửa say, bởi vì được một người đàn ông thiện ý an ủi, rốt cục bị lên men tới sôi trào...

Người đàn ông này dĩ nhiên là Lâm Phi Vũ.

Sau chuyện đêm hôm đó, hai người đều rất hối hận, hơn nữa cùng nhau ước định giữ bí mật, coi như là một giấc mộng.

Nhưng mà, sau khi van bị mở ra rồi, làm như thế nào mới có thể đóng được?

Quan hệ giữa nam và nữ có đôi khi tựa như một trang giấy, sau khi tầng giấy này bị rách, vợ của Triệu Việt cứ việc yêu chồng của mình như cũ, nhưng thân thể thì đã một lần lại một lần nằm ở trong lòng Lâm Phi Vũ...

Tục ngữ nói, nếu muốn người không biết, trừ phi đừng làm.

Chuyện kể tiếp không cần lắm lời, đơn giản là bắt đầu từ ngờ vực vô căn cứ, sau đó là quan sát, theo dõi, cùng với phát hiện...

Triệu Việt là người trầm lặng, phát hiện vợ mình không trung thủy lại cùng với bạn tốt phản bội, hắn cũng không làm kinh động hai người, mà lựa chọn nhẫn nhịn.

Kế tiếp, chính là một chuyện về tình bạn bị phản bội.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Triệu Việt ra một kích trí mạng, không chỉ khiến Lâm Phi Vũ mất đi tiền tài, hơn nữa cũng làm cho hắn nhấm nháp được mùi vị phản bội.

Cho dù đến sau đó, Triệu Việt vẫn chưa vạch trần chuyện vợ mình cùng Lâm Phi Vũ thông dâm. Không chỉ có như thế, hắn còn cực lực làm cho Lâm Phi Vũ tin tưởng, mình là tiểu nhân trời sinh, phản bội chẳng qua là bởi vì tiền tài và tham lam.

Hắn sợ dĩ làm như vậy, là bởi vì hắn còn yêu vợ của mình, không muốn vì vậy mà mất vợ.

Nhưng không có gì dễ được như ý nguyện...

Lâm Phi Vũ đúng là bị hắn che đậy thành công, mãi đến mười mấy năm sau, Lâm Phi Vũ vẫn cho rằng đây là một chuyện phản bội vì tiền tài và tình bạn, mà thật không ngờ đây là mưu đồ trả thù đã lâu. Nhưng, vợ của Triệu Việt rất miễn cưỡng, sau khi chuyện phát sinh liền nhận thấy được mình và Lâm Phi Vũ thông dâm đã bại lộ. Nàng là một người con gái dịu dàng, đồng thời cũng là một người dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt. Trong lúc nàng nhìn thấy cả nhà Lâm Phi Vũ thiếu chút nữa lưu lạc đầu đường, mà chồng bởi vì yêu mình, mang theo cái sừng đỉnh đầu vẫn cố gắng sắm vai một người chồng tốt, nàng hoàn toàn mất lý trí ...

Nàng cảm giác mình là kẻ gây tai họa, là một người đàn bà không biết xấu hổ, vì thế vào một đêm, đã uống hết một lọ thuốc ngủ!

Đối mặt cái chết của vợ, Triệu Việt gần như điên cuồng.

Đối với di thể của vợ, hắn đã thề phải cho Lâm Phi Vũ nhấm nháp mùi vị đau khổ.

Triệu Việt là một người thâm độc trời sinh, để đạt được mục đích, hắn không cần thời gian chờ đợi...

Vợ của Lâm Phi Vũ là một người phụ nữ bình thường, không có văn hóa, cũng không có sắc, tình cảm với Lâm Phi Vũ cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì.

Người con gái như vậy, Triệu Việt đương nhiên sẽ không chọn làm mục tiêu.

Vì thế kế tiếp, chính là chuyện hấn cùng với Lâm Yến, vì thế, hấn yên lặng chờ đợi mười mấy năm, chờ cô bé từng kêu hấn là chú trưởng thành!

Trong phòng ngủ tầng 2 hoàn toàn yên tĩnh.

Trầm mặc thật lâu, Lâm Yến rốt cục chậm rãi hỏi:

- Nói như vậy, anh chưa từng thực sự nghĩ tới chuyện kết hôn cùng với tôi, đúng không?

Triệu Việt lại đáp ngoài dự đoán:

- Không, nếu cô đồng ý, kế hoạch kết hôn không thay đổi.

Lâm Yến ngây ngẩn cả người, hỏi:

- Vì cái gì?

Triệu Việt thực chậm nói:

- Thứ nhất, dù tôi tiếp cận cô là vì trả thù cha cô, nhưng tôi thật lòng nói cho cô biết, tôi thật sự thích cô. Thứ hai, cô kết hôn với tôi cũng là một loại trả thù đối với cha của cô, hai thứ cũng không mâu thuẫn. Bởi vì, chờ thời cơ thỏa đáng tôi sẽ nói cho ông ta biết, tôi không chỉ có ngủ với con gái ông ta mà còn muốn ngủ với cô ta cả đời. Quan trọng nhất là, tôi nhỏ hơn so với ông ta chín tuổi, hơn nữa cũng không nhiều bệnh quần thân như ông ta. Đơn giản mà nói chính là, cha của cô nói không chừng có thể ra đi bất cứ khi nào, nếu điều kiện cho phép, ta thậm chí sẽ 'Giúp' ông ta một tay! Cứ như vậy, tất cả những thứ cả đời này ông ta vất vả có được, liền cho không tôi. Đương nhiên, với tài sản của tôi hiện tại, căn bản là không cần chút tài sản của cha cô. Nhưng chỉ cần nghĩ tới về kinh hãi khi ông ta biết được chân tướng sau tất cả, tôi cũng hưng phấn toàn thân phát run! Ông ta ngủ với vợ tôi, tôi sẽ ngủ với con gái ông ta, không chỉ có như thế, tôi còn muốn đoạt được những gì ông ta đã phấn đấu! Ông ta hại vợ tôi phải tự sát, như vậy tôi sẽ cho ông ta một cái chết không nhắm mắt!

Nói tới đây, hấn đã ở trạng thái nửa điên cuồng, thấp giọng quát Lâm Yến:

- Cô biết không, đây mới là báo thù rửa hận hoàn mỹ, tôi đã chờ đợi mười mấy năm. Nhưng hiện tại hết thấy đều bị cô phá hủy! Cô có biết hay không, việc này tôi vốn không có ý định nói cho cô biết, hơn nữa tôi cũng xác định trăm phần trăm, người cha ghê tởm của cô kia cũng sẽ không nói cho cô biết chân tướng, bởi vì ông ta là người giả dối nhất trên đời này! Cô... con đàn bà ngu xuẩn, vì sao phải xem Computer của tôi? Đúng vậy, những ảnh chụp này là tôi cho người ta chụp, nhưng đây chẳng qua là lưu lại chuẩn bị cho sau này, tôi chưa từng tính toán gửi cho cha cô!

32. Chương 32: Ba Mươi Vạn

Trong thư phòng, Mạc Ngôn lặng lẽ lắng nghe.

Mãi đến khi Triệu Việt nói ra nguyên do cuối cùng, hấn không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, thầm nói: người như Triệu Việt kỳ thật so với Trương Trường Thanh còn đáng sợ hơn, loại người này kỳ quặc mà biến thái, đổi lại chính mình, chỉ sợ một ngày cũng không sống nổi. Vì trả thù mà như gấu ngủ đông, kỳ thật điều này không tính lạ, chân chính làm cho người ta sợ hãi chính là phương thức cùng thủ đoạn trả thù, thống khổ chính hấn mỗi một năm, mỗi một tháng, mỗi một ngày!

Loại người có thể trải qua thống khổ này, không hề nghi ngờ là người sợ hãi.

Mạc Ngôn lần này vốn chỉ tính tìm được Lâm Yến, nhưng lúc này ý nghĩ của hấn đã thay đổi.

Trong vở kịch phản bội cùng báo thù và âm mưu thủ đoạn này, người duy nhất vô tội chính là Lâm Yến. Triệu Việt đã lộ ra rằng nanh dữ tợn, bất luận là hấn thật lòng yêu Lâm Yến hay không, Mạc Ngôn đều

cảm thấy Lâm Yến đã không thích hợp tiếp tục ở bên Triệu Việt. Cho nên, hẳn cảm giác mình phải làm thứ gì đó.

Thanh âm cách vách truyền ra khiến hẳn kiên định ý nghĩ này.

- Ở vùng nông thôn Đại Thanh Sơn tôi đã chuẩn bị một phòng nhỏ, ngày mai cô liền vào trong đó. Nơi đó rất im lặng, không có người nào quấy rầy cô!

- Triệu Việt, anh có ý gì? Là muốn giam lỏng tôi sao?

- Giam lỏng? Đúng vậy, cô nói không sai, hơn nữa sẽ là cả đời. Tôi muốn cô sinh con cho tôi, rất nhiều rất nhiều... Có lẽ có một ngày tôi sẽ dẫn chúng đi gặp cha cô!

- Triệu Việt, anh là đồ khốn nạn!

- Đủ rồi, không cần tiếp tục chọc giận tôi! Như thế đã là tôi nhượng bộ rồi, nếu cô muốn phản kháng, tôi không thể cam đoan ngày mai cha cô gặp phải một tai nạn xe cộ!

Bên trong thư phòng, Mạc Ngôn sờ lên cằm, thầm nói: trong tình huống này, Lâm Yến tất phải được mang đi, nhưng trước đó, cần phải làm cho ích lợi được lớn nhất.

Hắn trầm ngâm một lát, sau đó lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Hoàng Lưu Hạ, hỏi vụ này Lâm Phi Vũ trả tiền thù lao bao nhiêu.

Đêm khuya nhận được tin nhắn của Mạc Ngôn, Hoàng Lưu Hạ có chút kinh ngạc, hẳn xem hết tin nhắn, trực tiếp hồi đáp : Ba vạn.

Ba vạn sao... Mạc Ngôn gật gật đầu, tiếp tục gửi tin nhắn nói : hỏi Lâm Phi Vũ một chút, nếu tôi trực tiếp đưa con gái của ông về nhà, ông ta chịu bỏ ra bao nhiêu tiền thù lao? Đúng rồi, còn con gái của ông ta ...

Hoàng Lưu Hạ kinh ngạc không thôi, có ý muốn hỏi thêm, nhưng nghĩ nghĩ, chung quy nhịn xuống, trả lời tin nhắn nói : chờ chút, tôi liền liên hệ ông ta.

Chỉ chốc lát, di động trên tay Mạc Ngôn rung lên, lại nhận được tin nhắn của Hoàng Lưu Hạ, mức tiền đã từ ba vạn tăng mạnh liệt tới ba mươi vạn.

Mạc Ngôn trả lời tin nhắn nói : hiểu rồi.

Ba mươi vạn...

Để điện thoại di động xuống, Mạc Ngôn nhịn không được hít vào một hơi thật dài, đây ước chừng bằng với tiền lương sáu năm hẳn vất vả ở Bệnh viện Hiền Hòa. Mà hiện tại, lại dễ dàng liền kiếm được. Hơn nữa theo tin nhắn, ngữ khí của giáo sư thực bình thản, hiển nhiên không cảm thấy ba mươi vạn này đáng giá lắm. Bởi vậy có thể thấy được, nội tình công ty Phương Chính mạnh cỡ nào.

Thùng vàng thứ nhất tới thoải mái như thế, khiến Mạc Ngôn thật không ngờ. Đương nhiên, đây chỉ là thuận thế mà làm, thực lòng mà nói, hẳn cũng không phải vì tiền thù lao mà làm.

Hắn nghĩ, Triệu Việt còn có bối cảnh đen tối, hơn nữa có thù hận mười mấy năm, ai dám cam đoan hẳn sẽ không làm hại Lâm Yến?

Mạc Ngôn không muốn đi bình phán ân oán giữa Triệu Việt cùng Lâm Phi Vũ, nhưng có đồng tình tối thiểu. Bất kể như thế nào, trong ân oán trung này Lâm Yến là người vô tội. Cho dù cô bé này có đủ loại tật xấu, nhưng không nên vì thế mà gánh vác bất cứ thương tổn gì.

Cho nên, Mạc Ngôn quyết định, đem cô bé này cách xa Triệu Việt.

Sau khi hạ quyết tâm, hẳn nói vào microphone, thấp giọng nói:

- Có tình huống mới phát sinh, thỉnh cầu trợ giúp.

Trong xe thương vụ màu đen ngoài Đạm Thủy sơn trang nhất thời rối ren, Đỗ Tiểu Âm nhận tai nghe từ Nhạc Duyệt, vội vàng nói:

- Sao lại thế, bị phát hiện sao?

Mạc Ngôn nói :

- Không, nhưng gặp phải một vài tình huống ngoài ý muốn, cần các cô tiếp ứng.

Đỗ Tiểu Âm đang muốn hỏi tiếp, lại nghe Mạc Ngôn tiếp tục nói:

- Một câu hai câu nói không rõ ràng, chúng ta gặp mặt nói sau. Bây giờ nghe tôi chỉ huy, mọi người đưa xe đến bãi đỗ xe của Đạm Thủy sơn trang, nhớ kỹ, đi vào từ cổng bên phải, trực tiếp dừng ở góc Đông Nam, nơi đó không có máy theo dõi.

Bên trong xe thương vụ, mọi người đưa mắt nhìn nhau...

Người này nghĩ mình là ai, nghe hấn chỉ huy?

Nhạc Duyệt bỗng nhiên cười ra tiếng, nói :

- Lãnh đạo, anh ta đang khiêu chiến quyền uy của chị đấy!

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt nhìn nàng một cái, nói :

- Câm miệng...

Nàng nói vào microphone :

- Mạc Ngôn, cho tôi lý do.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi lấy được Computer Triệu Việt mang bên mình, cũng không thể coi là lý do?

Đỗ Tiểu Âm không nói hai lời, lập tức thẳng người ngồi vào vị trí lái, nổ máy ô tô.

Đại Lý sợ hãi than, nói:

- Người này giỏi thật, lại có thể lấy được Computer của Triệu Việt ...

Nhạc Duyệt chỉ vào điểm đỗ Mạc Ngôn trên các máy, đặc ý nói:

- Vừa rồi em đã nói qua, người này nhất định là xuất thân làm tặc, các anh xem phương vị của anh ta, lại có thể ở trong biệt thự của Triệu Việt hơn một giờ, như nhà mình ...

Nàng đang đặc ý phát biểu, lại quên máy bộ đàm luôn luôn mở, lời còn chưa dứt, trong tai liền truyền đến thanh âm trầm của Mạc Ngôn:

- Mỹ nữ, nhà mình là thế nào?

Kỳ thật, Mạc Ngôn hoàn toàn có thể một mình mang theo Lâm Yến rời khỏi Đạm Thủy sơn trang, nhưng cần lo lắng, hấn vẫn quyết định thỉnh cầu Thất Xử tiếp ứng. Một mình một người lúi vào biệt thự Triệu Việt, có thể quy công tự thân nhảy bén, cùng với có bản đồ trợ giúp. Nhưng nếu như khiêng một người sống chuồn đi, vậy có chút quá mức. Lo nghĩ đến người khác không thừa nhận năng lực của mình, Mạc Ngôn quyết định đổi lại phương thức mang Lâm Yến rời đi.

Thế xác và tinh thần Lâm Yến đều mệt, ngồi ở trên sàn nhà, sắc mặt đại ra.

Nếu đây là một giấc mộng thì tốt rồi... Nàng ngu ngốc nghĩ, giương mắt nhìn Triệu Việt, phát hiện người đàn ông trước mặt này sao lại đáng ghét như thế.

Đây nhất định là giấc mộng, ngủ một giấc, không có chuyện gì phát sinh!

Trong lòng nàng nghĩ như vậy, bỗng nhiên hốt hoảng, một cơn buồn ngủ mãnh liệt không thể ngăn chặn từ sâu trong đáy lòng tràn ra.

Mông lung, nàng thấy Triệu Việt ở đối diện tựa hồ cũng ngã xuống trên giường...

Nhìn thấy Lâm Yến và Triệu Việt ngủ thật say, thân hình Mạc Ngôn hiện ra tại cửa phòng ngủ, sau đó đi đến bên Lâm Yến nhặt lên mấy hạt đậu tương.

Vừa rồi chính là hấn ở ngoài phòng ngủ sử dụng hai hạt đậu tương đánh trúng huyết ngủ yên của Lâm Yên và Triệu Việt.

Đậu tương thể tích nhỏ, tiện mang theo, cho dù không cẩn thận làm mất, cũng sẽ không lưu lại vân tay ở trên. Hơn nữa thứ này cũng đủ cứng, còn hơn cục đá, chân khí xuyên thấu rất tốt, tiện sử dụng, hơn nữa không bị vỡ vụn.

Mạc Ngôn nhặt hết hai hạt đậu tương lên cất vào túi, sau đó lấy Computer của Triệu Việt đi ...

Cuối cùng, hấn khiêng Lâm Yên trên vai, từ cửa sổ nhảy xuống.

Bãi đỗ xe của Đạm Thủy sơn trang, phía Đông Nam, xe thương vụ màu đen lẳng lẳng đứng ở trong bóng đêm.

Khu vực này đang được xây dựng thêm, còn chưa kịp trang bị phương tiện theo dõi, xe thương vụ dừng ở trong này, rất khó bị người nào đó phát hiện.

Đối với chuyện này, Đỗ Tiểu Âm không kỳ quái chút nào, bản đồ của công ty Phương Chính vốn là Thất Xử cung cấp, nơi nào có theo dõi, nơi nào có thể tạm thời ẩn thân, thậm chí nàng rõ ràng hơn so với bảo vệ nơi này. Cảnh sát điều tra đối với Triệu Việt không phải một ngày hai ngày. Trên thực tế lúc này trong sơn trang còn có cảnh sát nằm vùng. Càng nghiêm khắc mà nói, vụ điều tra này cũng đã bắt đầu từ ba năm trước đây, mãi đến hai tháng trước, mới chuyển đến Thất Xử.

- Alo, anh nói tên kia sẽ xuất hiện bằng phương thức nào, là bị người ta đuổi theo ra, hay là giống như tên trộm, lén lút chạy ra ngoài?

Nhạc Duyệt tựa hồ vĩnh viễn không chịu ngồi yên, lôi kéo Lâm Tú xì xào bàn tán.

Lâm Tú bĩu môi nói :

- Nghĩ cậu ta đi ra như thế nào làm gì ... Chỉ cần anh ta có thể mang theo Computer đi ra là được, ngoài ra đều không quan trọng. Cho dù bị phát hiện thì sao. Đừng quên, chúng ta là mèo, Triệu Việt mới là con chuột. Con chuột phát hiện mèo, hấn chỉ có thể chạy xa hơn, sẽ không xông lên đâu.

- Điều này cũng đúng...

Nhạc Duyệt gật đầu, sau đó liền nhìn thấy một người phục vụ cách đó không xa đẩy một chiếc xe đẩy trang bị đầy đủ đồ ăn chậm rì rì đi tới.

- Có người đến đây!

Nhạc Duyệt vội vàng nhắc nhở mọi người, vừa dứt lời, đã thấy ở phía xa ngọn đèn u ám, người phục vụ đó ngẩng đầu cười sáng lạn hướng về phía mình!

Trong đại sảnh biệt thự, hai bảo tiêu của Triệu Việt một người nhắm mắt lại chợp mắt, người kia hết sức chăm chú chơi trò chơi.

Từ ngoài xem, hai người mắt nhắm tai ngơ đối với thanh âm từ lầu hai, nhưng trên thực tế lòng hiếu kỳ mọi người đều có. Bất luận là người đang chợp mắt, hay là người chơi trò chơi, hai người kỳ thật đều chú ý thanh âm trên lầu.

Nhưng, ông chủ Triệu hiển nhiên không muốn để cho hộ vệ của mình chú ý, thanh âm luôn luôn rất thấp, hai bảo tiêu chỉ mơ hồ nghe thấy ông chủ tựa hồ lẳng nhăng, lại không cẩn thận bị bà chủ tương lai phát hiện, lúc này đang ghen mà khóc lóc om sòm...

Hai người mặt ngoài trầm mặc, nhưng trong lòng đang cười trộm, ông chủ thật giỏi, nhưng kỹ thuật bỏ bịch thật sự không ra sao.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, xung đột giữa ông chủ và bà chủ tựa hồ có dấu hiệu bùng nổ, điều này làm cho hai bảo tiêu có chút bận tâm. Nhưng khiến cho bọn họ kỳ quái chính là, đại chiến dường như sắp hoàn toàn bùng nổ, bỗng nhiên trong lúc đó lại bình yên xuống cực kỳ quỷ dị.

Loại bình yên này không hề bình thường, cũng giống như điện ảnh chiếu một nửa, lại bỗng nhiên bị người ta kéo công tắc nguồn điện.

Hai người lập tức tỉnh ngủ, nhìn lẫn nhau, sau đó đều chuẩn bị xong phòng bị.

Đương nhiên, phòng bị là phòng bị, bọn hắn cũng không có ngốc lập tức xông lên lầu hai. Ai biết có phải hai người cãi nhau đã mệt, không muốn tranh cãi nữa liền nằm xuống hay không? Hay là người đàn ông đầy sát khí, đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đây? Bằng lương tâm mà nói, đối với người ngoài, có đôi khi ông chủ quá mức tàn nhẫn, nhưng đối với bà chủ trẻ tuổi tương lai cũng sủng ái có thừa ...

Ước chừng qua bốn năm phút đồng hồ sau, trên lầu vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Bảo tiêu đang chơi trò chơi gật gật đầu với đồng bọn, ý bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng, sau đó thật cẩn thận đi đến lầu hai.

Tới cửa thang lầu, hắn nghiêng tai lắng nghe, không có bất kỳ thanh âm gì.

Hắn tiếp tục đi lên trên, đẩy cửa phòng khách, vẫn không thấy bóng dáng ông chủ và bà chủ.

Trong lòng hắn mỉm cười, đang muốn gọi đồng bọn phía sau, lại mơ hồ nghe thấy trong phòng ngủ cuối hành lang truyền ra tiếng ngáy ngáy ngào...

- Con mẹ nó, dọa lão tử chết khiếp, chắc là cãi nhau mệt rồi ...

Tiếng ngáy trong phòng ngủ hai bảo tiêu rất quen thuộc, đúng là thanh âm của ông chủ. Hắn tự giấu cười cười, khoát tay chặn lại, ý bảo đồng bọn phía sau nhanh chóng đi xuống.

33. Chương 33: Điểm Huyết

Trong bãi đỗ xe Đạm Thủy sơn trang, khi Đỗ Tiểu Âm thấy Lâm Yến nằm ở trong xe đẩy thì không khỏi hoảng sợ.

- Người này rốt cuộc đã làm gì?

Nàng nghĩ Mạc Ngôn chính là thuận tay lấy trộm Computer của Triệu Việt đi ra, lại không nghĩ rằng, người này đúng là lén trộm ra một người đang ngủ. Dùng chữ trộm này, là bởi vì Lâm Yến đang ngủ say, không có bất kỳ dấu hiệu thanh tỉnh. Trên thực tế, loại hành vi của Mạc Ngôn này thậm chí có thể được cho là bất cộc. Mặc dù có tiền đề là cha Lâm Yến thuê, nhưng nàng dù sao cũng là công dân được luật pháp bảo vệ, nếu hành vi làm trái ý nguyện bản thân nàng, cũng có thể coi là xâm phạm.

Thân là cảnh sát, Đỗ Tiểu Âm tự nhiên có thể ý thức được vấn đề này.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Yến, nàng cảm thấy được cơn đau đầu trước nay chưa có.

Nhạc Duyệt cùng Lâm Tú, Đại Lý cũng trợn mắt há hốc mồm.

Rất lâu Nhạc Duyệt mới nhìn Mạc Ngôn nói:

- Anh ... đây là người sống sao?

Tất cả mọi người đều dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn Mạc Ngôn. Mạc Ngôn cười khổ nói:

- Tôi cũng không muốn, việc này... Ôi, thật sự là nói thì dài dòng lắm!

- Nói dài nữa, anh cũng phải nói rõ ràng cho tôi!

Đỗ Tiểu Âm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Không thành vấn đề.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Nhưng suy nghĩ đến riêng tư cá nhân, tôi chỉ có thể nói với một mình cô!

Nhạc Duyệt nói:

- Em phản đối... Đại ca, anh có muốn làm hay không, chúng ta là cảnh sát mà, có việc gì không thể nói công khai?

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt liếc Nhạc Duyệt, nói:

- Phản đối không có hiệu lực!

Nàng lôi tay áo Mạc Ngôn, lại nói:

- Đi theo tôi, qua bên kia.

Hai người đi ra ước chừng cách hơn mười mét, Mạc Ngôn chăm điều thuốc, đơn giản thuật lại ân oán giữa Triệu Việt và Lâm Phi Vũ.

Sau khi nghe xong, Đỗ Tiểu Âm thở dài ra một hơi, nói:

- Thì ra là như vậy, đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ đem Lâm Yển ra. Thật không nghĩ tới, chuyện này còn quá khúc mắc như vậy!

Nàng không phải người cổ hủ, trong tình huống này, nếu không Lâm Yển mang ra được, rất có thể trong ân oán giữa Lâm Phi Vũ cùng Triệu Việt, sẽ có thêm bi kịch nữa. Nhất là nghĩ đến tính cách Triệu Việt, tính hiết thực của khả năng này thật lớn, có chút dừng lại, nàng hỏi:

- Kế tiếp anh tính sẽ làm gì?

Mạc Ngôn đem Laptop đưa cho Đỗ Tiểu Âm, nói:

- Tôi không tính toán gì, mấu chốt là các cô. Triệu Việt không thấy Computer cùng Lâm Yển, nhất định sẽ có hành động, tôi nghĩ hẳn là cô đã sớm chuẩn bị.

Đỗ Tiểu Âm trầm ngâm một lát, gọi tới Lâm Tú nói:

- Copy toàn bộ tài liệu và bản gốc các file ra...

Nhạc Duyệt theo, ngạc nhiên nói:

- Chị Tiểu Âm, việc này không phải em phụ trách sao?

Nàng là nhân viên kỹ thuật của Thất Xử, chuyện tư liệu gốc đáng lý nên do nàng làm, nàng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Đỗ Tiểu Âm lại giao việc kỹ thuật này cho Lâm Tú, nhân viên của tổ công tác bên ngoài.

Mạc Ngôn nhin cười, nói:

- Bởi vì em còn nhỏ.

Nhạc Duyệt không hiểu ra sao, nói:

- Không hiểu ra sao cả, em nhỏ thì làm sao?

Đỗ Tiểu Âm thì thâm vào cái lỗ tai Lâm Tú, nhỏ giọng nói chuyện những ảnh quay chụp Lâm Yển một lần. Lâm Tú vừa mới kết hôn không bao lâu, xem như người từng trải, sau khi hiểu nguyên do, một tay đẩy Đại Lý bu đầu lại vì tò mò, đi vào xe thương vụ copy tư liệu.

Lúc này, Đỗ Tiểu Âm mới đi vào vấn đề mọi người quan tâm nhất.

Nàng nhìn Mạc Ngôn, cau mày nói:

- Anh làm được à?

Mạc Ngôn giả ngu nói:

- Làm được cái gì?

Đỗ Tiểu Âm nhìn thoáng qua Lâm Yển vẫn ngủ ngon lành như trước:

- Đừng giả ngu, có phải anh ra tay hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

-Đừng nói giỡn, tôi là cái loại người đó sao?

Đỗ Tiểu Âm chỉ Lâm Yển, nói:

- Vậy hãy giải thích đi? Còn nữa, nếu tôi không đoán sai, Triệu Việt hiện tại hẳn là cũng đang ngủ nhỉ?

Mạc Ngôn nói:

- Đây là bí mật cá nhân, không nói cũng không thể được à?

Đỗ Tiểu Âm phụng phịu nói:

- Anh làm mà không nói, sau này toàn bộ hành động ở Thất Xử cũng không liên can tới anh!

Mạc Ngôn không khỏi thấy đau đầu, hẳn tuy rằng mới vừa buôn bán lời ba mươi vạn và thêm một cái chặn giấy bằng ngọc từ Triệu Việt, nhưng vẫn rất thiếu tiền. Chuyện chỗ Thất Xử không làm cũng không sao cả, nhưng nếu như Đỗ Tiểu Âm nói với lão béo một tiếng, đến xử lý lạnh hẳn, sẽ là chặt đứt chiêu kiếm tiền này. Tuy rằng ngoài công ty Phương Chính, luôn luôn có chỗ khác kiếm tiền, hẳn cũng không phải đặc biệt để ý. Nhưng hẳn rất hài lòng đối với hoàn cảnh trước mắt, tính tự do cao, có thể phát huy năng lực đầy đủ, thay đổi nơi khác, chưa chắc sẽ có thích thú như vậy.

Hắn trầm ngâm một lát, quyết định lộ ra một chút ‘Bí mật’ có hạn độ. Nhất là bởi vì hắn rất hài lòng hoàn cảnh công việc trước mắt, không muốn lại đi tìm. Tiếp theo, năng lực không thể nào giữ bí mật vĩnh viễn, lộ ra một chút có hạn độ, xua tan nghi ngờ của mọi người, chỉ có lợi mà không có hại.

Trong lòng hắn rõ ràng, thế giới này là thời đại khoa học kỹ thuật, cho dù cố gắng, cũng không thể vĩnh viễn không lòi đuôi. Cùng với việc để cho người khác ngờ vực vô căn cứ, không bằng làm cho người ta khiếp sợ, sau đó thì dễ làm.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, tâm trạng Mạc Ngôn lập tức thoải mái hơn.

- Được rồi, tôi nói cho mọi người biết, nhưng mọi người phải giữ bí mật cho tôi!

Mạc Ngôn lại châm điếu thuốc, trên mặt thần bí khó lường.

Nhạc Duyệt là người thứ nhất nói:

- Nói mau, nói mau...

Đại Lý cũng mang vẻ mặt tò mò, thân là bảo kiếm của tổ công tác bên ngoài, thân thủ của hắn là không thể nghi ngờ. Thế nhưng khi Mạc Ngôn dễ dàng lén vào biệt thự Triệu Việt, không chỉ có mang về tư liệu Thất Xử cần, còn thuận tay mang ra một người sống. Bọn họ tự vẫn lòng, cảm thấy được bản thân làm không được. Cho dù có thể làm được, cũng không thể nhẹ nhàng giống Mạc Ngôn, như vẽ chấm phá truyền thần, giống như tùy tiện cầm ở nhà.

Trong lòng hắn đã có chút tò mò, cũng mơ hồ có vẻ không phục, lúc này liền phá lệ muốn Mạc Ngôn nói rõ.

- Các vị...

Mạc Ngôn chỉ vào cổ Đại Lý, nói:

- Biết huyết ngủ yên không? Đúng rồi, chính là vị trí này, nếu dùng thủ pháp cùng độ mạnh yếu thích hợp điểm kích huyết ngủ yên, có thể khiến người ta ngủ say năm sáu giờ, hơn nữa là ngủ rất say.

Nhạc Duyệt vẻ mặt khiếp sợ, bật thốt lên:

- Anh biết về huyết?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không, chính là điểm huyết trong truyền thuyết. Không dối gạt các vị, trước đây tôi đi theo một vị lão nhân học qua một ít. Nhưng trước khi ông lão qua đời nói, loại kỹ xảo này nếu tràn ra rộng, tính nguy hại đối với xã hội rất lớn, cho nên ông ấy muốn tôi hứa giữ bí mật, không phải vạn bất đắc dĩ, không được sử dụng.

Hắn nói lời này ba phần là thực, bảy phần là giả, hơn nữa nói ra rồi, cũng không có ý định trình bày quá nhiều tính kỹ thuật, còn lại thì dựa vào đầu óc người khác.

Đại Lý cũng mang vẻ mặt không tin, bĩu môi nói:

- Anh bạn, anh đừng lừa dối , tôi được học võ từ nhiều thầy cô giáo. Bát Quái, Nam Quyền, Đàm Chân, tôi đều luyện qua, nội khí công cũng có biết, sao tôi không nghe người ta nói đến còn có môn điểm huyết này đây?

Đổi mặt nghi ngờ của người khác, nắm quyền thực sự là phương thức tốt nhất.

Mạc Ngôn cười cười, tay phải như tia chớp xẹt qua cổ Đại Lý, chạm nhẹ vào huyết ngủ yên của hắn.

Sắc mặt Đại Lý lập tức hết hoảng, đứng ở nơi đó lưng lay sắp đổ, ánh mắt mông lung, tựa hồ ngay sau đó sẽ té trên mặt đất...

Mạc Ngôn tự nhiên sẽ không để cho hắn ngủ thật sự, vài giây sau, đầu ngón tay lại điểm nhẹ, để cho hắn thoát khỏi loại trạng thái này.

Nhìn trước mắt một màn, tất cả mọi người chấn kinh, ngay cả người bình tĩnh như Đỗ Tiểu Âm cũng nhin không được nữa lấy tay che miệng lại, kinh ngạc nói không ra lời.

- Sao?

Sau khi Đại Lý tỉnh lại thấy vẻ mặt Nhạc Duyệt cùng Đỗ Tiểu Âm không thể tưởng tượng nổi nhìn mình, trong lòng không khỏi không hiểu ra sao cả. Nhưng chợt nhớ tới lời nói vừa rồi cùng với một cơn buồn ngủ tới cũng nhanh mà đi còn nhanh hơn, không khỏi vỗ ót, như gặp ma nhìn về phía Mạc Ngôn, nói:

- Mẹ ơi, người này, anh thật sự biết điểm huyết?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần khiếp sợ như vậy, Trên thực tế chỉ cần nắm giữ tốt thủ pháp cùng độ mạnh yếu, tiếp tục trải qua quanh năm suốt tháng huấn luyện, tất cả mọi người đều có thể làm được.

Ánh mắt Nhạc Duyệt tỏa sáng, lập tức nói:

- Anh đẹp trai, có thể dạy em không?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Thật có lỗi, tôi đáp ứng với vị lão nhân gia đó, kỹ xảo này chờ tới năm tôi năm mươi tuổi mới có thể truyền thụ. Hơn nữa, kỹ xảo này không thể học cấp tốc, từ nhỏ huấn luyện, ước chừng mười lăm năm mới có thể chân chánh thành công.

Nhạc Duyệt tính một chút, lập tức uể oải, muốn điểm huyết được, phải đợi đến sáu mươi lăm tuổi mới có thể.

Nàng là cô gái tâm tư đơn thuần, hoàn toàn không nghĩ đây là Mạc Ngôn đang lừa dối. Hơn nữa cũng không giống những cô gái khác, những nhẽo đòi hỏi Mạc Ngôn, chỉ uể oải thở dài.

Đại Lý là một người sáng khoái, bội phục nhất là người có năng lực, hắn dùng lực một đập bả vai Mạc Ngôn, cười nói:

- Cậu thật là... lại có thể lấy tôi làm thí nghiệm. nhưng nói thật, bản thân tôi thật tâm bội phục cậu, được mở rộng tầm mắt rồi. Tục ngữ nói thật là đúng, không có Kim Cương Toản không biết đồ sứ có hạn, khó trách cậu dám một thân một mình xông vào biệt thự Triệu Việt!

Quả nhiên đã xem nhẹ người này...

Khiếp sợ đi qua, trong lòng Đỗ Tiểu Âm tự giễu cười cười. Biết người này là một người lý trí, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nắm chắc, lại giống như đầu heo lừa gạt mình, lần nữa hoài nghi năng lực của hắn. Xem ra tiến sĩ tâm lý học này, cần phải quay về trường học tiến tu. Nhưng nói lại, điểm huyết... loại phương pháp trong truyền thuyết này lại có thể thật sự tồn tại, đây mới là điều không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này, Lâm Tú mở cửa xe đi ra, nói:

- Tư liệu đã được copy xong...

34. Chương 34: Cám Ơn Anh!

Đỗ Tiểu Âm bảo Lâm Tú giao máy tính cho Mạc Ngôn, nói :

- Tư liệu đã copy xong, máy tính này anh người xử lý đi.

Nàng làm như vậy có hai nguyên nhân, thứ nhất đương nhiên là không muốn Lâm Phi Vũ và Lâm Yến phát hiện cảnh sát, như vậy mới có lợi cho Thất Xử triển khai bước hành động tiếp theo. Tiếp theo, nàng là không muốn chặt đứt con đường tiền tài của Mạc Ngôn.

Đỗ Tiểu Âm hiểu biết nhiều về công ty Phương Chính, biết phương thức sinh tồn công ty này. Nếu giao máy tính cho Lâm Phi Vũ, chỉ dựa vào ảnh chụp này, có thể bán được giá không thấp. Mặt khác, đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên của Mạc Ngôn ở công ty Phương Chính, dựa theo quy củ, tiền thù lao đoạt được không cần chia, toàn bộ do cá nhân hắn đoạt được.

Muốn Mạc Ngôn an tâm dốc sức cho Thất Xử, như vậy nhất định phải cung cấp cho hắn một môi trường tốt, trong chuyện này chính là tiền tài. Thất Xử không thể trực tiếp cho Mạc Ngôn một khoản tiền lương làm hắn thỏa mãn, nhưng không ảnh hưởng đến chuyện bù lại cho hắn nguyên vẹn ở phương diện khác.

Mạc Ngôn tự nhiên hiểu được ý tốt của Đỗ Tiểu Âm, tiếp nhận máy tính, nói :

- Trong này không có tài liệu gì miễn cảm chứ, cứ như vậy giao cho Lâm Phi Vũ, có được không?

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Lâm Yến và máy tính bị biến mất ly kỳ, bất luận trong máy tính có tư liệu miễn cảm tư hay không, Triệu Việt đều sẽ có hành động, mà cũng đúng là điều chúng ta chờ mong. Tôi sẽ an bài người tiến hành bảo hộ và giám thị đối với Lâm Phi Vũ cùng Lâm Yến, anh làm tốt chuyện của mình người là được!

Mạc Ngôn nói :

- Tôi làm như vậy coi như là dã thảo kinh xà, Triệu Việt có thể hoài nghi đến cảnh sát hay không? Nếu là như vậy, hắn chắc không dám có hành động.

Đỗ Tiểu Âm nhin không được liếc mắt, nói :

- Anh cũng biết chúng ta là cảnh sát? Anh từng thấy cảnh sát lén lút hành động giống tên trộm như vậy chưa?

Mạc Ngôn không khỏi im lặng, thầm nói mình thật sự là thông minh một đời, nhất thời hồ đồ, vấn đề đơn giản như vậy lại có thể không nghĩ thấu. Nếu cảnh sát có thể làm xằng bậy không kiêng gì giống như hắn, không nói trước có trái với trình tự thậm chí là trái pháp luật hay không, ít nhất công ty Phương Chính liền không cần phải tồn tại.

Đỗ Tiểu Âm thấy hắn im lặng, trong mắt không khỏi hiện lên một nét cười, thầm nói: người này cũng có lúc kinh ngạc sao...

Không thể không nói, thân là thiên chi kiêu nữ, sau khi nàng gặp được Mạc Ngôn, thân phận lập tức từ diễn viên chính biến thành vai phụ phối hợp thậm chí là những người đứng xem, mà quá trình tâm lý lại là từ kinh ngạc đến sợ hãi, lại từ sợ hãi đến thần phục...

Nàng không ghen tị Mạc Ngôn, ngược lại là kính nể có thêm, thậm chí là bội phục. Nhưng đối với nàng - thiên chi kiêu nữ như vậy mà nói, một lịch trình để tâm lý trở thành 'Kinh ngạc', có chút không thích ứng. Đến lúc này, không nhìn đến thấy Ngôn kinh ngạc, cuối cùng trong lòng cũng đắc ý nho nhỏ.

- Các cô đã không có ý định trực tiếp ra mặt, tôi đây sẽ mang Lâm Yến đi. Thời gian không còn sớm, các cô cũng nghỉ ngơi đi...

Mạc Ngôn lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Hoàng Lưu Hạ.

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Anh gọi điện thoại cho Hoàng Lưu Hạ sao?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vâng, cô còn có việc?

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Hai chuyện... Thứ nhất, anh không cần lập tức giao Lâm Yến cho Lâm Phi Vũ, ít nhất phải đợi đến sáng sớm ngày mai.

Nàng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói tiếp:

- Hiện tại đến sáng mai cũng còn có mấy giờ, trong khoảng thời gian này chúng ta cần làm công tác bố trí. Chuyện thứ hai, buổi sáng ngày mai anh bớt thì giờ đến Thất Xử một chuyến, vụ án của Triệu Việt đã tiến hành lâu lắm, tôi cần trợ giúp của người. Năng lực phân tích cùng năng lực trình thám của anh, ít nhất ở Thất Xử không ai có thể so được với anh. Tôi có một dự cảm, trong máy tính Triệu Việt chưa chắc sẽ có căn cứ chính xác, nếu như vậy, cần phải có người từ trong tư liệu nhìn như bình thường này, có thể tìm được một kích trí mạng gì đó. Người này, tôi nghĩ không ra có ai thích hợp hơn anh.

Mạc Ngôn gật gật đầu, không một chút khiêm tốn, mà hỏi:

- Triệu Việt rất cuộc phạm tội gì? Theo lý thuyết, chỗ các cô đều là án công nghệ cao, tình tiết vụ án đòi hỏi IQ cao mà, ông ta là một thương nhân nửa trắng nửa đen, cũng dính dáng sao?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Lời này giữ lại buổi sáng ngày mai hỏi lại đi, chúng ta có chế độ giữ bí mật, ít nhất trước khi được Trịnh lão cho phép, tôi không thể nói cho anh biết những điều này.

Mạc Ngôn nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Đương nhiên, hắn cũng biết, đối với cảnh sát mà nói, có nhiều thứ là nhất định phải kiên trì. Tuy rằng làm như vậy có chút quá mức câu nệ, nhưng có thể bảo vệ cơ cấu này có thể tồn tại. Nếu toàn bộ cảnh sát cũng tùy tiện giống như hắn, thế giới này chỉ sợ sớm đã hỗn loạn không chịu nổi .

Lâm Yến mở ánh mắt mông lung, nỗ lực nhìn về phía thân hình mơ hồ bên cạnh kia...

Đây là làm sao?

Nàng mơ hồ nhớ rõ, chính mình tựa hồ đang cãi nhau cùng Triệu Việt, đã rất căng thẳng, sau đó một cổ buồn ngủ đột nhiên đến, đúng là không tự chủ được ngủ thiếp đi...

Lâm Yến lắc đầu, muốn làm cho mình tỉnh táo lại.

... Vì sao mình phải cùng Triệu Việt cãi nhau?

... Chúng ta không phải sắp kết hôn sao?

... Đây là nơi bào?

... Thân hình trước mắt này là ai?

... Là Triệu Việt sao?

Thân hình mơ hồ kia hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ đang rất hứng thú nhìn Lâm Yến, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng phất qua sau tai nàng.

Giống như người ngâm nước bỗng nhiên lao ra khỏi mặt nước, đã lâu mới được thở không khí mới mẻ...

Lâm Yến nháy mắt tỉnh táo lại, không chỉ có nhớ lại được vì sao lại cùng Triệu Việt cãi nhau, cũng thấy rõ tướng mạo người đàn ông trước mắt này.

Bị người ta bắt cóc sao?

Trái tim của nàng nháy mắt bị thắt chặt, phát ra một tiếng thét chói tai.

Mạc Ngôn cầm trong tay Laptop, thản nhiên nói:

- Nếu cô tiếp tục kêu, tôi sẽ tung ảnh trong máy tính ra. Tôi tin rằng, không mất bao lâu, ảnh chụp bên trong liền rơi vào tay diễn đàn của đàn ông thích nó nhất hoặc là trang web...

Lâm Yến giống như bị người bóp chặt cổ họng, lập tức ngừng lại tiếng hét chói tai.

Nàng giơ hai tay trước ngực, giống một con gà con bị sói tiếp cận, chu mỏ lên, lắp bắp nói :

- Anh ... anh là ai? Anh muốn làm gì?

Lúc này, nàng mới phát hiện, chính mình đang ngồi ở một trong một chiếc xe dừng ở ven đường.

Ngoài cửa sổ xe, có sương mù, nhìn ánh sáng, đúng là lúc sáng sớm.

Mạc Ngôn châm điều thuốc, nói :

- Không cần sợ hãi, qua mười phút sau, cha của cô sẽ đến đón cô.

Lâm Yến giật mình nói:

-Anh là người của ba tôi phải tới ?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, nói :

-Nghiêm khắc mà nói, là tôi nhận uỷ thác của cha cô, không phải bị ông ta phái tới...

Tầm mắt Lâm Yến dừng ở trên máy tính trong tay Mạc Ngôn, trong mắt có bi thương, có hoảng sợ.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

-Không cần lo lắng, máy tính này cũng là một phần uỷ thác.

Lâm Yến lắp bắp nói :

- Anh ... những thứ trong này anh đều xem qua rồi sao?

Mạc Ngôn không hề có vẻ xấu hổ gật đầu, nói :

- Đương nhiên xem qua, bằng không tôi làm sao xác định được nhiệm vụ đã hoàn thành?

Lâm Yến vừa tức vừa giận, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng, cả giận nói:

- Anh là đồ vô liêm sỉ!

Mạc Ngôn bĩu môi, nói :

-Vô liêm sỉ là không phải là tôi, mà là người đàn ông của cô.

Sắc mặt Lâm Yến không khỏi bị kiềm hãm, rất lâu mới hỏi:

- Anh ... Triệu Việt thế nào rồi?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh ta vẫn ổn, hiện tại hẳn là đang ngủ say...

Lâm Yến bắt đầu trầm mặc, ước chừng hai phút sau, hỏi:

-Anh làm như thế nào?

Lâm Yến thấy rất kỳ quái, công tác bảo vệ Đàm Thủy sơn trang luôn luôn rất tốt, biệt thự Triệu Việt ở lại càng sâm nghiêm. Dưới sự giám sát của hệ thống theo dõi, đừng nói là người, ngay cả con chuột đều có thể phát hiện. Huống hồ, bên cạnh Triệu Việt có hai bảo tiêu luôn đi theo, cho dù có người đột phá hệ thống theo dõi, cũng rất khó khăn lướt qua cái lá chắn thịt người này.

Mạc Ngôn biết nàng đang hỏi cái gì, lắc đầu nói:

- Thật có lỗi, đây là cơ mật kinh doanh, không thể trả lời.

Lâm Yến gật gật đầu, không tiếp tục cái đề tài này, mà hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Khi tôi cùng Triệu Việt cãi nhau, anh đều nhìn thấy tất cả?

Mạc Ngôn quả quyết lắc đầu, nói :

- Không, tôi không thấy.

Lâm Yến hồ nghi nhìn hắn, nói :

-Thật sự?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

-Có tin hay không là tùy cô...

Lâm Yến thật sự không thể tin được người đàn ông xa lạ và lại thần bí trước mắt này, nàng cắn môi, lại trầm mặc.

Xa xa có chiếc xe chậm rãi đi đến, xuyên thấu qua đám sương mù, Lâm Yến nhận ra đó là xe của cha.

Nàng bỗng nhiên bắt cánh tay Mạc Ngôn, cầu xin:

- Bất luận anh biết những thứ gì, tôi van anh, không được nói với cha tôi!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Tôi đưa cho anh tiền thù lao, vô luận nhiều ít, tôi đều cho anh ... Tôi thậm chí có thể cùng anh lên giường!

Mạc Ngôn khẽ nhú mày, hỏi:

- Cô không sợ cha của cô bị tổn thương?

Môi Lâm Yến bị cắn chặt, thấm ra tia máu đỏ thẫm, nói như đinh đóng cột:

- Tôi sẽ không để cho bất cứ ai bị tổn thương, tôi thề!

Nhìn cô gái trước mắt này bị thương rồi lại quật cường, Mạc Ngôn không khỏi thở dài, nói :

- Cô không cần thề, bởi vì... tôi thật sự cũng không biết cái gì!

Ngoài tình yêu, Lâm Yến không phải người con gái ngu xuẩn, nàng nghe rõ ý tứ của Mạc Ngôn trong lời nói, cảm kích nói:

- Cảm ơn anh ...

35. Chương 35: Bắt Đầu

Lâm Phi Vũ năm nay bốn mươi tám tuổi, đeo kính mắt, phong độ điềm đạm, từ bên ngoài nhìn vào, thực phù hợp định nghĩa “nhô thương” của người trong nước.

Có câu là việc xấu trong nhà không thể lộ ra bên ngoài, hắn một mình lái xe đến, cũng không có mang theo người.

Sau khi hắn thấy Mạc Ngôn cùng Lâm Yến, lại không nói được một lời, trực tiếp mở cửa xe, yên lặng nhìn Lâm Yến ngồi vào.

Mạc Ngôn có thể nhìn ra được mỗi một trong mắt người đàn ông này, hơn nữa sắc mặt xem ra cũng thật không tốt, lộ ra một tia tái nhợt của bệnh tật. Xem ra thân thể hắn đích xác không được tốt, lời nói của Triệu Việt cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Lâm Yến xuống xe thì Mạc Ngôn đưa Computer cho nàng.

Mạc Ngôn nghĩ, người duy nhất có quyền xử lý những ảnh chụp kia chỉ có Lâm Yến, cho dù là Lâm Phi Vũ, cũng không có tư cách này.

Lâm Phi Vũ cũng nhìn cái máy tính, đợi con gái ngồi vào trong xe, mới nhìn Mạc Ngôn, cau mày nói:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thái độ của ông ta nhiều ít có chút vô lễ, nhưng đây cũng là bệnh chung của cổ chủ. Có lẽ hẳn nghĩ, Mạc Ngôn chính là một công cụ chính mình thuê, không cần phải ... Hàn huyền khách sáo, lại càng không cần dùng câu cảm tạ ...

Thái độ của hẳn vô lễ, Mạc Ngôn đương nhiên cũng sẽ không khách khí, thản nhiên nói:

- Tôi chỉ phụ trách mang con gái của ông về nhà, không có nghĩa vụ báo cáo quá trình với ông .

Lâm Phi Vũ ngẩn ra, trên mặt hiện lên một giận dữ, nhưng nghĩ lại, người này dù sao không phải là cấp dưới của mình, vì thế nhịn tức giận xuống, nói :

- Cậu thật sự không có nghĩa vụ này ... Nhưng hiện tại tôi tăng thêm uỷ thác, cần một báo cáo đầy đủ. Nếu cậu không có quyền quyết định, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho Hoàng Lưu Hạ!

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

- Xin cứ tự nhiên...

Miệng hẳn nói xong, lập tức nổ máy ô tô, chuẩn bị đi.

Lâm Phi Vũ thấy hẳn cứng rắn đành mềm mỏng, vội la lên:

- Cậu chờ một chút!

Mạc Ngôn buông bộ ly hợp ra, cũng không nói chuyện, khẽ nhíu mày nhìn Lâm Phi Vũ.

Lâm Phi Vũ hít vào một hơi, ít nhất thái độ ở ngoài mặt cũng hạ thấp, thực thành khẩn nói:

- Vị tiên sinh này, việc này quan hệ đến an nguy con gái tôi, tôi hi vọng cậu có thể vì ...

Hắn nói còn chưa dứt, đã bị Mạc Ngôn cắt.

- Tôi biết ông muốn nói cái gì, đồng thời cũng có thể hiểu được lo lắng cùng khổ tâm của một người cha đối với con gái. Nhưng, những chuyện đã trải qua, tốt nhất ông hãy đi hỏi con gái của ông. Lâm tiên sinh, xin nhớ kỹ, tôi không phải kể lại, mà là chân thành khuyên bảo!

Chân thành khuyên bảo?

Lâm Phi Vũ nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia hồ nghi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâm Yến trong xe, như có suy nghĩ gì.

Có chút dừng lại, ông ta nói:

- Như vậy, máy tính trong tay con gái tôi, là duy nhất sao?

Mạc Ngôn nói :

- Tôi cũng không biết... Tôi nghĩ, vấn đề này ông phải đến hỏi Triệu Việt, quý biết ông ta có làm chuẩn bị trước hay không?

Nói xong, hẳn nhìn Lâm Yến đang căng thẳng xuyên thấu qua cửa kính xe , mỉm cười, giẫm chân xuống bộ ly hợp, tiến lên, chuyển động tay lái... ô-tô rời đi.

Bận rộn hơn nửa đêm, hẳn cũng không gì buồn ngủ, một đường hướng bắc, chạy tới hướng tỉnh sảnh.

Trên đường, hẳn bấm điện thoại cho Hoàng Lưu Hạ.

-Giáo sư, tôi đã hoàn thành xong...

Hoàng Lưu Hạ tựa hồ đang đánh răng, cắn đầu lưỡi nói :

- Không lưu cái đuôi đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

-Yên tâm đi, chính là cả đương sự ở bên trong, ma quỷ cũng không biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì!

Hoàng Lưu Hạ hạ súc miệng xong, cười nói:

- Tự tin như vậy à? Lời này của cậu đang khơi mào lòng hiếu kỳ của tôi ...

Mạc Ngôn cười ha ha, nói :

- Xà có xà đường bò, tôm có đường tôm, tôi cũng là mưu lợi, hơn nữa người của Thất Xử cũng bỏ ra không ít sức lực.

Hoàng Lưu Hạ khẽ nhíu mày, thân là đồng bọn hợp tác của Thất Xử, đối với phong cách của Thất Xử hẳn tương đối quen thuộc. Người của Thất Xử có lẽ sẽ trợ giúp Mạc Ngôn về tình báo và tư liệu, nhưng tuyệt đối sẽ không xuất động nhân công trực tiếp can dự vào. Nói đến cùng, Mạc Ngôn có thể mang Lâm Yến về từ trong tay Triệu Việt, hơn phân nửa là hẳn dựa vào năng lực của chính mình. Hẳn thật sự thấy rất kỳ quái, Mạc Ngôn này nhìn như chàng thanh niên hào hoa phong nhã, rốt cục là làm như thế nào? Hơn nữa nghe khẩu khí người này, tựa hồ cũng dễ dàng, cũng không mất nhiều khí lực.

Trong lòng Hoàng Lưu Hạ tò mò tới cực điểm, nhưng cũng có chừng mực. Hẳn biết sự tình gì nên hỏi, sự tình gì không nên hỏi. Chính như lời Mạc Ngôn, xà có đường xà, tôm có đường tôm, mỗi người đều có cách thức cùng bí mật của mình, nếu quá tò mò, không chỉ có khiến người khác ghét, thậm chí có thể đưa tới phiền toái không cần thiết. Hoàng Lưu Hạ là một người từng trải, hơn nữa trong công ti Phương Chính đầy người thần tiên giống như Mạc Ngôn, nhìn quen không thấy lạ. Huống hồ chuyện này còn có bóng dáng Thất Xử, hẳn không thể tiếp tục hỏi tiếp.

Mạc Ngôn tới Tỉnh Sảnh, Mạch Tuệ gọi điện thoại tới. Lúc này nàng đã ở phi trường, mười phút sau, nàng cùng Cửu Văn Tình sẽ cùng nhau bước trên con đường tìm kiếm khách mời cho tiết mục.

- Đúng rồi, chính là Tô Cận, nhà thám hiểm và vận động nổi tiếng nhất hiện nay, năm ngoái em từng phỏng vấn qua. Thế nào, khách mời này cũng được chứ?

Mạch Tuệ nói chuyện công tác, khía môi múa mép, khiến nỗi buồn ly biệt bị hòa tan rất nhiều.

Mạc Ngôn thật là có chút kinh ngạc, nói :

- Không phải nói cô ấy không làm khách mời của TV sao?

Mạch Tuệ đắc ý nói:

- Đó là trước kia... Không phải em nói khoác, sau khi em quyết định tiến quân vào truyền thông, rất nhiều lịch sử cố định sắp bị sửa đổi!

Mạc Ngôn cười to nói:

- Em như thế mà còn nói không nói khoác à? Sắp tăng lên trời rồi, anh thấy em đừng mù mịt nữa, trực tiếp cười mây được rồi, lại chém kinh tế và bảo vệ môi trường nữa!

Hai người hàn huyên năm sáu phút, khi Mạc Ngôn chuẩn bị cúp điện thoại, Mạch Tuệ nói :

- Đúng rồi, chị Văn Tình nhờ em nói với anh tiếng cảm ơn.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Lấy tiền làm việc, không cần phải cảm tạ gì anh!

Mạch Tuệ sáng giọng:

- Anh làm sao như vậy? Người ta là thật tâm có thành ý...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu tăng cảm tạ thành ý thật tâm, một câu 'Cảm ơn' không biết ai nói nhỉ?

Hắn không biết, lúc này Cửu Văn Tình đang bên cạnh Mạch Tuệ, đang lén nghe.

Nghe xong những lời này, mặt của nàng nhất thời đỏ hồng, kiễng chân, hướng về phía di động nói :

- Lão nương cảm tạ cậu, về nhà cắn mình đi!

Mạc Ngôn hoảng sợ, rất lâu mới hồi phục lại tinh thần. Ôi trời, còn nghe lén à?

Đầu kia di động, Mạc Tuệ cười cười rung hết cả người, vui sướng khi người gặp họa nói :

- Nghe thấy không, cho anh về nhà cần mình đi ...

Mạc Ngôn cả giận nói:

- Em đáng ghét, dám để loa ngoài?

Mạc Tuệ cười đến hết hơi, khó khăn lắm mới ngừng được tiếng cười, nói :

- Thôi, mau lên máy bay, không thèm nghe anh nói nữa. Nhớ kỹ, không được trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi nơi, phải ngoan ngoãn nha.

Có chút dừng lại, thanh âm bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, lại nói:

- Đúng rồi, chị Văn Tình muốn em nhắc nhở anh, Trương Trường Thanh là một người cố chấp, tham lam, anh ta sẽ trả thù, anh phải đề phòng anh ta.

Mạc Ngôn đâu có để Trương Trường Thanh vào mắt, cười nói:

- Chính các em cần thận mới phải, ra ngoài, để ý kéo bị người giật tiền cướp của...

Cúp điện thoại, đã là giờ làm việc, cổng Tỉnh Sảnh vốn quanh quẽ bắt đầu náo nhiệt lên.

Mạc Ngôn trực tiếp lái xe chạy nhanh tiến đến bãi đỗ xe trước Tứ Hào lâu, vừa xuống xe, đã thấy Nhạc Duyệt đang cầm trong tay một túi bánh bao vừa đi đường vừa ăn hưởng đến Tứ Hào lâu.

- Buổi sáng tốt lành, mỹ nữ.

Mạc Ngôn bắt chuyện, nhìn chăm chăm bánh bao trong tay Nhạc Duyệt, cười nói:

- Em thật sự là quá khách khí...

Nhạc Duyệt ngẩn ngơ, nói :

- Em khách khí cái gì?

Mạc Ngôn chỉ về phía bánh bao trong tay nàng, kinh ngạc nói:

- Đây không phải chuẩn bị cho anh sao?

Nhạc Duyệt nhin không được cười nói:

- Muốn ăn thì nói nha, luẩn quẩn vòng vo nhiều như vậy...

Nàng thực sảng khoái đưa bánh bao cho Mạc Ngôn, lại nói:

- Mùi vị không tệ đâu, anh ăn nhiều một chút, không đủ thì em giúp anh đi nhà ăn mua.

Mạc Ngôn liên tục gật đầu, nói :

- Đủ rồi, đủ rồi...

Nhạc Duyệt nói :

- Làm sao anh tới sớm như vậy, không ngủ sao?

Mạc Ngôn theo nàng đi vào trong, nói :

- Ở trong xe chọn mất trong chốc lát... Lãnh đạo có dặn dò, anh không dám muộn!

Nhạc Duyệt nói :

- Xí, ngay cả Đàm Thủy sơn trang anh cũng dám xông vào, còn sợ muộn? Hơn nữa, anh là cố vấn, chị Tiểu Âm lại không dám mắng anh!

Hai người cùng cười chạy lên lầu, Đỗ Tiểu Âm đến sớm hơn so với Nhạc Duyệt, nhìn thấy Mạc Ngôn, kinh ngạc nói:

- Sớm như vậy?

Không đợi Mạc Ngôn đáp lời, nàng xoay người đi đến phòng làm việc của mình, lại nói:

- Nếu đến đây, vậy bắt đầu thôi!

Mạc Ngôn chú ý thấy trong mắt Đỗ Tiểu Âm mang theo một vài tia máu, nhỏ giọng hỏi Nhạc Duyệt :

- Lãnh đạo của em tối hôm qua phải thức đêm sao?

Nhạc Duyệt thở dài, gật đầu nói:

- Vâng, chị ấy luôn như thế này, trong tay có vụ án nào, luôn một thích thức đêm. Tối hôm qua có được tài liệu của Triệu Việt, nghiên cứu mất nửa đêm.

Mạc Ngôn không khỏi khẽ nhủ mày, nói :

- Xem ra khẳng định không có thu hoạch gì, nếu không sẽ không vội vã bắt đầu như vậy!

36. Chương 36: Công Ty Làm Vườn Tam Diệp

- Đúng như dự đoán, trong máy tính Triệu Việt cũng không phát hiện manh mối chúng ta cần...

Đỗ Tiểu Âm đang cầm một chén trà nóng, nhủ mi lại, có vẻ thực mệt mỏi.

Nàng nhìn sang Mạc Ngôn, tiếp tục nói:

- Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào anh, có lẽ anh có thể từ trong đó tìm được chỗ bị xem nhẹ!

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Tôi cảm thấy hiện tại cô phải làm nhất chính ngủ một giấc thật dài.

Đỗ Tiểu Âm có chút buồn rầu nói :

- Tôi cũng muốn ngủ một giấc thật ngon, nhưng tôi đã hình thành một cái thói quen xấu, mỗi khi có tư liệu vào tay, gặp phải một cái không chơi không hiểu được, luôn luôn mất ngủ. Tôi biết như vậy không tốt, bất luận là trên phương diện tâm lý hay là sinh lý, đều là một loại thương tổn. Nhưng không có cách nào, đã hình thành thói quen, muốn thay đổi cũng không sửa được.

Mạc Ngôn cười cười, không tiếp tục cái đề tài này, nói :

- Trước khi xem tư liệu, có phải cô nên nói cho tôi một chút tình tiết vụ án hay không?

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Đây là đương nhiên, Trịnh lão đã đồng ý cho anh gia nhập vụ án này ...

Có chút dừng lại, nàng cầm lấy một tập tư liệu trên bàn, nói :

- Nội dung cụ thể đều ở đây, trước tiên tôi giới thiệu đơn giản cho anh một chút. Hơn một nửa tài sản của Triệu Việt đầu tư ở nghiệp giải trí, ngoài công ty điện ảnh, truyền hình và âm nhạc, tên của hắn còn có ở các câu lạc bộ đêm, KTV, sàn nhảy linh tinh ... Tin rằng anh cũng biết, loại của cái này, buôn bán thuốc phiện là không thể tránh khỏi, Triệu Việt cũng không ngoại lệ. Hắn không chỉ có buôn thuốc phiện, hơn nữa còn thật lớn, có được mạng lưới buôn lậu thuốc phiện đầy đủ. Kỳ thật, đây cũng không phải cái bí mật gì, rất nhiều người cũng biết. Thông thường mà nói, về cơ bản Thất Xử sẽ mặc kệ loại án kiện này. Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là, người nào cũng biết Triệu Việt có một mạng lưới buôn lậu thuốc phiện đầy đủ, nhưng không ai biết ngọn nguồn và quan hệ của nó. Đơn giản mà nói chính là, mọi người đều biết trong tay người này có hàng, nhưng cũng không ai biết hắn làm như thế nào vận chuyển hàng hóa được. Từ góc độ này mà nói, cũng coi là tội phạm IQ cao, cho nên, vụ án này nhiều lần bị xếp xó, sau đó được chuyển đến Thất Xử!

Nghe đến đó, Mạc Ngôn nói :

- Nói cách khác, chúng ta hiện tại cần phải làm là tìm được đầu mối mạng lưới buôn lậu thuốc phiện này?

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Đúng vậy, vụ án nhìn như rất đơn giản, nhưng điều tra ra lại khó khăn ngoài sức tưởng tượng. Vụ án này ở Thất Xử đã một thời gian, công việc cụ thể do tổ công tác bên ngoài điều tra và giải quyết. Tối hôm qua anh nhìn thấy Đại Lý và Lâm Tú chính là người phụ trách vụ án đặc biệt này. Bọn họ mất rất nhiều công sức, nhưng hiệu quả gần như không có. Tổ kỹ thuật cùng phân tích cũng có dính vào, nhưng cũng không có thu hoạch.

Mạc Ngôn nói :

- Một người chỉ cần phát sinh hành vi, sẽ có dấu vết để lại, không có khả năng không để lại dấu vết gì, huống chi mạng lưới lớn như vậy? Tôi cảm thấy được, phương hướng của các cô khẳng định có sai lầm!

Đỗ Tiểu Âm đồng ý nói:

- Tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng tôi lại không biết sai ở chỗ nào?

Mạc Ngôn nói :

- Như vậy đi, tôi xem tư liệu trước, cụ thể lát nữa lại bàn lại. . .

Đỗ Tiểu Âm đứng lên, chỉ vào Computer trên bàn, nói :

- Cậu xem ở đây đi, tôi đi báo cáo với Trịnh lão một chút!

Mạc Ngôn nói :

- Có thể tôi còn cần chọn đọc tài liệu của hần, có thể tìm ai được?

Đỗ Tiểu Âm gọi điện thoại gọi Nhạc Duyệt tới, nói với Mạc Ngôn:

- Hôm nay Nhạc Duyệt hỗ trợ anh, có cái gì cần anh trực tiếp nói với cô ấy!

Mạc Ngôn gật gật đầu, nhìn quanh văn phòng của Đỗ Tiểu Âm, tầm mắt dừng lại trên ghế sa lon, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, chỗ cô có thảm không vậy?

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra, không rõ vì cái gì hần hỏi câu này, theo bản năng nói :

- Trong tủ có, có đôi khi tôi ở lại chỗ này nghỉ trưa...

Mạc Ngôn cười cười, tránh đường, nói :

- Được rồi, cô đi bận việc của cô đi!

Đỗ Tiểu Âm lại dặn Nhạc Duyệt vài câu, bảo Nhạc Duyệt phối hợp với Mạc Ngôn, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Trong nháy mắt xoay người, ngón tay Mạc Ngôn nhẹ nhàng đặt tại trên huyệt ngũ yên của nàng, cô gái vốn đã mỗi một không chịu nổi, không có bất kỳ phản ứng nào liền ngã về sau ...

Mạc Ngôn sớm có chuẩn bị, nhẹ nhàng ôm eo của nàng, nói với Nhạc Duyệt bên cạnh đã trợn mắt há hốc mồm:

- Đừng nhìn nữa, đem thảm trong tủ ra đây!

Nhạc Duyệt chỉ ngây ngô gật đầu, chạy tới bên tủ lấy thảm ra. Lúc này, Mạc Ngôn đã kê đặt Đỗ Tiểu Âm ở trên ghế sa lon, cầm lấy thảm che ở trên người cô, sau đó cười nói với Nhạc Duyệt:

- Tốt lắm, như vậy lãnh đạo của em có thể ngủ một giấc . Đừng tròng mắt với anh, sau này khi em mất ngủ, anh cũng có thể giúp em như vậy!

Nhạc Duyệt lúc này mới kịp phản ứng, kinh hô:

- Anh này, lại dám ám sát lãnh đạo?

Mạc Ngôn dựng thẳng ngón tay lên đặt ở bên miệng, nói :

- Nhỏ giọng một chút, đừng làm cô ấy tỉnh!

Nhạc Duyệt thè lưỡi, hỏi:

- À, anh điểm huyết không có di chứng mất ngủ chứ?

Mạc Ngôn nói :

- Đương nhiên sẽ không, đây là ngủ say, chỉ mới có lợi chứ không có chỗ xấu. Ngủ chừng năm sáu giờ, bằng với bình thường ngủ cả ngày.

Còn có một ích lợi hần không nói ra, khi điểm huyết, hần đưa vào một tia chân khí, không chỉ có trợ giúp giấc ngủ Đỗ Tiểu Âm, còn có thể giúp nàng điều dưỡng tình trạng rối loạn sinh lý.

- Còn có văn phòng khác trống hay không?

Mạc Ngôn cầm lấy Computer trên bàn, hỏi Nhạc Duyệt nói :

- Khi anh xem tư liệu thích hút thuốc...

Kỳ thật, những tài liệu trong máy tính này hần đã xem qua khi đang chờ đợi Lâm Phi Vũ. Nhưng khi xem không có mục tiêu cụ thể, chỉ là xem hời hợt. Lúc này đã biết cụ thể vụ án, cần phải tinh tế tiếp tục nghiền ngẫm một lần.

Nhạc Duyệt rón ra rón rén đi ra ngoài, sợ đánh thức Đỗ Tiểu Âm, vừa đi vừa nói :

- Đi sang chỗ em, tư liệu của hần, chỗ em cũng có thể cung cấp.

Kỳ thật nàng không cần để ý như vậy, sau khi đi vào ngủ say, trừ phi có người làm cho tỉnh lại, nếu không cho dù là sét đánh trời mưa Đỗ Tiểu Âm cũng rất khó tỉnh lại.

Mạc Ngôn đổi phòng khác chủ yếu là không muốn làm cho Đỗ Tiểu Âm bị hít khói của mình, hoàn toàn không lo lắng đánh thức nàng.

Sau khi đi theo Nhạc Duyệt đến phòng làm việc của nàng, Mạc Ngôn tùy tay châm thuốc, ngồi xuống trên ghế sa lon, mở Computer ra bắt đầu xem lần thứ hai.

Kỳ thật những tài liệu này sớm đã khắc vào đầu óc của hần, không cần xem lại, nhưng vì để cho chính mình có vẻ bình thường một chút, hần vẫn lựa chọn xem một lần nữa.

Nhạc Duyệt giúp Mạc Ngôn rót một chén trà, an vị ở trước máy vi tính bắt đầu làm chuyện của mình.

Xem hết những tài liệu này, như thế nào cũng phải hai ba giờ, nhưng mà đây còn phải tỉnh giấc, có những tài liệu rõ ràng vô dụng, tỷ như ảnh chụp của Lâm Yến đó, đều đã bị cắt bỏ. Nhạc Duyệt nghĩ, Mạc Ngôn ít nhất phải ở trên ghế sa lon mấy giờ, nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là, mười phút sau, Mạc Ngôn liền ngẩng đầu nói :

- Mỹ nữ, giúp anh điều tra tư liệu về người này.

Đây thật cũng quá nhanh nhỉ? Nhạc Duyệt ngẩn ngơ, nói :

- Có manh mối sao?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Miễn cưỡng xem như thế đi, chờ xem hết tư liệu về người này, có thể xác định rốt cuộc có phải hay không ...

Nhạc Duyệt vội vàng nói:

- Tài liệu về ai?

Mạc Ngôn đứng lên, cầm Computer đi đến trước bàn Nhạc Duyệt, nói :

- Chính là người này, giám đốc công ty làm vườn Từ Đức Phát.

Người này có vấn đề sao?

Nhạc Duyệt tò mò nhìn sang, vừa nhìn lại phát hiện, Từ Đức Phát này cơ bản không có nhiều liên hệ cùng Triệu Việt. Hẳn sẽ dễ xuất hiện trong máy tính Triệu Việt, là bởi vì một thư gửi từ câu lạc bộ câu cá nào đó.

Thành viên câu lạc bộ này gần vạn người, thậm chí hàng cả mấy tỉnh. Hội viên càng nhiều, quan hệ lẫn nhau đương nhiên không chặt chẽ giống như hội viên các câu lạc bộ khác, có thể nói tuyệt đại đa số hội viên trong đó cũng không nhận ra nhau.

Thư này là một thông báo về trận thi đấu câu cá, trên đó liệt ra danh sách hội viên dự thi của thành phố Uyển Lăng, có hơn bốn trăm người. Từ mail mà xem, Triệu Việt và Từ Đức Phát cùng là thành viên câu lạc bộ này ở Uyển Lăng, nhưng không hơn gì, cũng không thể nói rằng giữa hai người có liên hệ gì khác. Hơn bốn trăm người hội viên đều nhận được mail, nhưng có bao nhiêu người có thể dành thời gian tham gia, còn lại là số chưa biết. Hơn nữa theo mail của Triệu Việt mà xem, hẳn cũng không trả lời.

Nếu vì vậy mà liên hệ Triệu Việt và Từ Đức Phát cùng một chỗ, miễn cưỡng xem như có manh mối, sẽ dễ nói miễn cưỡng, là bởi vì trên danh sách hội viên dự thi có hơn bốn trăm người, nếu nhất nhất điều tra, đây là hơn bốn trăm manh mối.

Nhạc Duyệt không rõ Mạc Ngôn vì cái gì tự mình liệt ra Từ Đức Phát, nàng đang chuẩn bị điều tra tài liệu người này tự, Mạc Ngôn lại nói:

- Tài liệu cá nhân đợi lát nữa lại tìm, trước tiên em giúp anh tìm đọc một chút mấy tin tức cũ về công ty làm vườn Tam Diệp.

Nhạc Duyệt hỏi:

- Về phương diện nào?

Mạc Ngôn cảm thấy giải thích rất phiền toái, vì thế nói :

- Em tránh một chút, để anh tự mình tìm!

Nhạc Duyệt tránh ra, sau khi Mạc Ngôn ngồi xuống mở ra trang web tìm kiếm, đưa vào từ khóa công ty làm vườn Tam Diệp, ấn tìm.

Trên màn hình lập tức xuất hiện danh sách thông tin về công ty làm vườn Tam Diệp, lược qua loại quảng cáo, Mạc Ngôn tìm thấy mấy tin tức cũ chính mình cần ...

Xem qua những tin tức này, hẳn lại xem tư liệu khác về công ty làm vườn Tam Diệp một lần.

20' sau, hẳn rốt cục đứng dậy.

Nhạc Duyệt theo dõi hẳn hỏi:

- Có kết quả không?

Mạc Ngôn cười nói:

- 70%, còn lại cần phải đích thân đi một chuyến.

Nhạc Duyệt sáng mắt lên, nói :

- Vậy em và anh cùng đi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Hay là thôi đi... Đừng quên, anh là nhân viên của công ty Phương Chính, rất nhiều chuyện anh có thể làm, em thì không được.

Nhạc Duyệt thất vọng chu miệng, nói :

- Vậy dù sao anh cũng phải nói cho em biết đây rốt cuộc là đầu mối gì chứ? Đợi chị Tiểu Âm tỉnh lại, em cũng dễ báo cáo với chị ấy!

Mạc Ngôn xác định manh mối chính mình tìm được rất có khả năng, nhưng đây chỉ là một loại suy diễn, còn thiếu căn cứ chính xác, trước khi kết quả cuối cùng tìm ra, hẳn chắc chắn sẽ không nói thêm cái gì.

37. Chương 37: Người Cha

- Anh thật không có tim ...

Nhạc Duyệt thấy Mạc Ngôn không chịu nói, duỗi cánh tay trắng như tuyết ra, hài hước nói :

- Trả bánh bao cho em!

Mạc Ngôn cười nói:

- Không thành vấn đề, chờ án phá xong, anh trả lại em một cái sọt bánh bao.

Mắt Nhạc Duyệt sáng lên, nói :

- Khó mà làm được, án này có tiền thưởng, nếu phá án, anh phải mời em ăn bữa thật lớn.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Còn có tiền thưởng?

Nhạc Duyệt nói :

- đương nhiên, đây thuộc loại án lớn, nếu thật là phá án, người từng tham dự phá án đều có tiền thưởng. Người cung cấp manh mối trọng yếu hoặc là có tác dụng quan trọng, cũng sẽ có tiền thưởng đặc biệt. À, tuy rằng cũng không coi là nhiều, nhưng mời em ăn mấy bữa cũng không thành vấn đề.

Mạc Ngôn sáng khoái nói :

- Đừng ăn tiệc lớn, chia đôi, mỗi người một nửa!

- Ha, đây chính là anh nói nhé!

Nhạc Duyệt cao hứng nhảy dựng lên, nói :

- Em có một bao tiền thật, thật không bỏ xuống tay được.

Mạc Ngôn tuy rằng cũng thiếu tiền, tuy nhiên không thiếu chút tiền ấy, thấy Nhạc Duyệt nhảy nhót, thấy cô bé này thật đơn thuần đáng yêu, cười nói:

- Yên tâm, chuẩn bị túi tiền, vụ án này anh nhất định phá được.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, bên Triệu Việt có động tĩnh gì hay không?

Nhạc Duyệt lắc đầu nói:

- Không, từ đêm qua đến bây giờ, hấn chưa ra cửa. Nhưng tình hình cụ thể như thế nào vẫn chưa biết được, người của chúng ta không thể tới gần biệt thự của hấn, chỉ có thể ở bên ngoài coi chừng. Nhưng hộ vệ của hấn có xuất hiện, buổi sáng gặp Lâm Tú ở nhà ăn, nghe anh ấy nói hai bảo tiêu này hình như là bị đuổi ra, lại thay hai người khác.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

- Được rồi, anh đi đây, vì bữa tiệc lớn và túi tiền mà phấn đấu. Có chuyện gì nhắn tin cho anh ...

Nhạc Duyệt quơ nắm tay khuyến khích hấn, nói :

- Anh đẹp trai, cố lên!

Mạc Ngôn xuống lầu lấy xe ở bãi đỗ xe, đi thẳng đến ngân hàng.

Hấn lấy một vạn tiền mặt ở ngân hàng, sau đó đi thẳng đến công ty làm vườn Tam Diệp.

Công ty làm vườn Tam Diệp tọa lạc ở ngoại ô, bản thân chính là một vườn cây diện tích khá lớn, ở phía nam vườn cây có một nhà hai tầng màu đỏ, nơi đó chính là địa điểm trụ sở công ty.

Mạc Ngôn dừng xe ở bên ngoài vườn cây, châm điếu thuốc, nhìn căn nhà màu đỏ phía xa, toàn bộ tin tức ở trong đầu lại hiện ra một lần.

Hắn sở dĩ liên hệ với công ty làm vườn Tam Diệp và Từ Đức Phát, là căn cứ vào tin tức nửa năm trước.

Khi hắn trông thấy tên Từ Đức Phát ở trong mail của Triệu Việt thì trước tiên cũng không chú ý, thế nhưng khi hắn xem toàn bộ tên, chợt nhớ tới, hình như đã thấy hai cụm từ Từ Đức Phát và công ty làm vườn Tam Diệp ở đâu đó. Sau khi ý thức bản ngã hình thành, trí nhớ trước đó đã ghi lại toàn bộ số liệu và tư liệu. Khi hắn cần, chỉ cần tâm niệm chuyển động, ý thức bản ngã liền tự động bày ra tư liệu tương ứng.

Sau khi có ấn tượng từ công ty làm vườn Tam Diệp và Từ Đức Phát, ý thức bản ngã kiểm tra ra tin tức mấy tháng trước, nhưng bởi vì lúc ấy hắn chỉ xem hơi hợt, trong những tài liệu này cũng không có tình tiết quá mức cụ thể.

Nhưng thế này đã đủ khiến cho Mạc Ngôn coi trọng.

Nội dung cụ thể mấy tin tức hắn đã quên, nhưng đầu đề lại nhớ rõ rất rõ ràng. Nhất là phần đầu tiên tin tức, nó viết là: Cây cổ thụ trăm năm liên tiếp chết héo, rốt cuộc cùng là do xanh hóa môi trường, hay là sinh thái đang bị phá hủy?

Nội dung tin tức đại khái là công ty làm vườn Tam Diệp mua được vài cây trăm năm tuổi ở thâm sơn về khu công nghiệp nào đó tiến hành xanh hoá thì cây liên tiếp chết héo, phóng viên phỏng vấn công ty này, hành vi như vậy đến tột cùng là xanh hoá môi trường hay là đang phá hoại sinh thái? Lời nói của phóng viên thực sắc bén, liên tiếp theo dõi đưa tin này ba ngày. Nhưng, kết cục cuối cùng cũng là sống chết mặc bay...

Người giỏi về trinh thám luôn có thể nắm bắt được những đầu mối nhỏ nhất, hơn nữa tiến hành liên tưởng.

Từ sâu trong trí nhớ moi ra mấy tin tức này, ý niệm đầu tiên trong đầu Mạc Ngôn là từ thâm sơn nhỏ cây già tới trăm năm trồng về thành phố chính là cách rửa tiền tốt nhất!

Đương nhiên, đây chỉ là liên tưởng, không tính là một suy diễn kín đáo.

Kế tiếp, trên máy tính hắn tìm thấy được lúc mấy tin tức đưa ra, xác định nơi phát ra những cây trăm năm này, cùng với chỗ trồng để chết héo, hắn biết mình đã sắp bắt được cái đuôi...

Đầu tiên, nơi phát ra cây già trăm năm này là Nam Cương, nơi đó tài nguyên lâm nghiệp phong phú, hơn nữa dựa vào biên giới gieo trồng thuốc phiện.

Tiếp theo, theo hồ sơ của tổ công tác bên ngoài, rõ ràng ghi chú rõ: năm nào nguyên liệu thuốc phiện của Triệu Việt có một thời kì đặc biệt phong phú, trạng thái đỉnh cao, thế cho nên thuốc phiện thành phố Uyển Lăng sẽ hạ xuống một chút. Mạc Ngôn chú ý thấy, thời kì này có liên hệ kỳ diệu nào đó cùng nghiệp vụ của công ty Tam Diệp ở Nam Cương. Số lần công ty Tam Diệp từ Nam Cương mua về cổ thụ trăm năm ước chừng là mỗi năm một lần, mỗi lần bảy tám cây. Trồng cây cổ thụ thật là hà khắc, nhân tố môi trường, mùa vụ ... đều phải suy tính đến. Cụ thể đến môi trường và độ màu mỡ của đất thành phố Uyển Lăng. Mỗi lần công ty Tam Diệp nhổ trồng cây cổ thụ hầu như đều là ở tháng mười. Kỳ diệu chính là, nguồn cung cấp thuốc phiện cho thành phố Uyển Lăng vào cao điểm hoàn toàn là trùng khớp tháng mười, mà mấy tin tức đó cũng xuất hiện ở tháng 10!

Cuối cùng, Mạc Ngôn lại tìm đọc tài liệu về câu lạc bộ câu cá này, phát hiện phân hội của nó là xây dựng ở thành phố Uyển Lăng từ tám năm trước, Triệu Việt đăng ký trở thành hội viên từ một năm đầu, mà Từ Đức Phát thì là năm thứ hai đăng ký. Nói cách khác hai người nếu quen nhau, hẳn là bảy năm trước. Thú vị chính là, chính xác ở một năm đó, công ty làm vườn Tam Diệp lần đầu mở rộng nghiệp vụ ở Nam Cương. Mà Triệu Việt phát tài, cũng là thời gian này. Mà trước đây, hắn mặc dù có chút tài sản, nhưng tối đa cũng chỉ tương đương với Lâm Phi Vũ hiện tại, xa xa không rủng rinh như lúc này.

Trinh thám cần chú ý chính là người lớn gan lớn mật, không cần tang chứng vật chứng.

Mặc dù không có chứng cứ gì trực tiếp, nhưng trùng khớp thời gian này ít nhất cũng coi là chứng cứ gián tiếp.

Còn đối với loại người làm việc không câu nệ cùng hình thức như Mạc Ngôn này mà nói, có chứng cứ gián tiếp vậy cũng đã đủ, còn chứng cứ trực tiếp, với hắn mà nói kỳ thật cũng rất đơn giản, đơn giản là đi một chuyến mà thôi...

Chỉ cần phát sinh hành vi, người cẩn thận mấy cũng đều lưu lại dấu vết.

Có mốc thời gian này, Mạc Ngôn tin tưởng, bằng năng lực của mình, tìm được chứng cứ trực tiếp chỉ là vấn đề thời gian.

- Ở bên trong cây cổ thụ giấu thuốc phiện đúng là phương thức tốt nhất, lượng vận chuyển lớn, hệ số bảo hiểm cao, chỉ cần đả thông ngành kiểm dịch, cơ hồ là thông suốt.

Mạc Ngôn mới trước đây sống ở thôn Mạc gia, mặt sau chính là một ngọn núi lớn. Đối với cây cổ thụ trăm năm hắn rất quen thuộc. Ở trong rễ của cây cổ thụ đào ra một cái lỗ hẹp dài động, để thuốc phiện vào, sau đó bịt lại. Chỉ cần biện pháp phù hợp, trong khoảng thời gian ngắn cây cổ thụ vẫn có thể bảo tồn sự sống ở bên ngoài. Hơn nữa rất nhiều cây cổ thụ chứa nước, khi chuyển vận rễ cây cổ thụ lại bị bùn đất rất nặng bao quanh, cho dù là chó nghiệp vụ cũng rất khó phát hiện. Nếu có nhân viên làm vườn giỏi, thậm chí còn có thể đưa thuốc phiện vào trong rễ cây cổ thụ khi nó còn trong đất, sau đó làm cho miệng lỗ hoặc là cái khe tự nhiên sinh trưởng rồi khép lại. Kể như vậy, tuy rằng lượng vận chuyển sẽ hơi ít, nhưng hệ số an toàn cực cao. Cho dù cảnh sát búng bùn đất ở bộ rễ cây cổ thụ, cũng chưa chắc có thể phát hiện manh mối. Dưới tình huống không có chứng cứ vô cùng xác thực, cũng không thể kiểm tra mỗi cây được mà?

Công ty làm vườn Tam Diệp hàng năm sẽ nhổ trồng bảy tám cây, chỉ cần trong đó hai đến ba cây dùng để làm là đủ, quy mô có thể dọa chết người. Đương nhiên, đây tất nhiên phải là thuốc phiện độ tinh khiết cực cao.

Mạc Ngôn có thể xác định, loại phương thức vận chuyển này tuyệt đối không phải lần đầu, khẳng định sớm đã có người thử qua.

Sở dĩ Thất Xử xem nhẹ điểm đáng ngờ này, mấu chốt ở chỗ Triệu Việt và Từ Đức Phát không có bất kỳ liên hệ ở mặt ngoài. Mà danh sách trong mail đó hiện tại quả là nhiều lắm, chừng hơn bốn trăm hội viên, cho dù mỗi người đều điều tra một lần, cũng chưa chắc có thể chú ý tới Từ Đức Phát. Dù sao người này không khoa trương, hơn nữa thân phận cũng rất là phong nhã, làm cho người ta rất khó liên tưởng đến hắn có quan hệ với thuốc phiện. Trên thực tế, hơn bốn trăm người có tên trên danh sách kia, có đủ hội viên làm công việc vận chuyển. Chỉ điểm này mà nói, bọn họ càng đáng nghi hơn Từ Đức Phát.

Nếu Mạc Ngôn không phải xem qua mấy tin tức kia, hắn cũng chưa chắc sẽ chú ý tới Từ Đức Phát, càng khỏi nói móc ra cái mốc thời gian kỳ diệu đó.

- Việc khẩn cấp trước mắt hắn là tìm được những cây cổ thụ chết héo đó, không biết chúng nó có bị thiêu hủy hay không?

Mạc Ngôn hút thuốc, ở trong lòng cân nhắc nên bắt tay vào làm như thế nào.

Lúc này, điện thoại cầm tay của hắn bỗng nhiên rung, lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, hắn phát hiện đây là một dãy số xa lạ.

- Alo, xin chào ...

Ấn nghe, hắn chào hướng đối theo thói quen.

- Ngài khỏe chứ, xin hỏi, ngài là Mạc Ngôn phải không?

Trong loa truyền ra là một giọng nam xa lạ, khá lớn tiếng. Mạc Ngôn chú ý thấy, đối phương xưng hô với mình thì sử dụng kính ngữ.

- Đúng rồi, chính là tôi, anh là vị nào?

- Tôi là Cao Chánh Đường, là thư ký của cha cậu ...

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi khẽ nhú mày...

Cái từ “Cha” này với hần mà nói, tựa hồ thực xa xôi. Nhưng hần biết rõ biết, người cha vĩnh viễn là người cha, cũng không vì cảm giác của hần mà thay đổi cái gì.

- Có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

Mạc Ngôn lại châm điều thuốc, thản nhiên nói.

Thư ký Cao nói :

- Là như vậy, mẹ cậu bảo tôi gọi cho cậu...

Mạc Ngôn nhướng mày, không chút khách khí cắt đứt lời của đối phương, nói :

- Tôi nghĩ anh lắm một chuyện, mẹ tôi thực sự sớm đã qua đời.

-

Thư ký Cao rõ ràng cứng họng lại, không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

38. Chương 38: Xe Cũ Màu Trắng

Lúc này, bên đầu dây của thư ký Cao truyền ra chút tạp âm, có người cầm microphone, nói :

- Để tôi nói chuyện với anh ta!

Ngay sau đó, thanh âm của một người tuổi còn trẻ lại có vẻ có chút lãnh đạm vang lên:

- Cuối tuần sau là sinh nhật ông nội, tôi mặc kệ anh ở đâu, cũng không quản anh đang làm cái gì, anh nhất định phải sắp xếp thời gian, sau đó chờ người đến đón người. Nhớ kỹ, mọi chuyện cần thiết tôi đều sắp xếp xong xuôi, anh không cần làm gì, chính là mặc đồ của anh, quà sinh nhật, tôi cũng đã chuẩn bị ...

Thanh âm của người trẻ tuổi này Mạc Ngôn cũng không xa lạ gì, từ lúc học trường đại học H, hần cùng với người thanh niên này từng có tiếp xúc.

Người này cũng họ Mạc, là em trai cùng cha khác mẹ của hần, chỉ kém so với hần một tuổi.

Theo tuổi có thể nhìn ra, mẹ của Mạc Ngôn còn chưa qua đời, người em cùng cha khác mẹ này đã đi tới nhân thế. Mà cũng hoàn toàn là nguyên nhân Mạc Ngôn chán ghét tòa nhà của Mạc gia này. Từ ông nội đến cha hần, thậm chí mấy bác trai, chú hần, tìm không thấy một người chung tình. Mạc Ngôn cũng không phải là cái loại người ngoan cố, nếu sau khi mẹ hần qua đời cha hần tiếp tục tái giá, hần cho dù không thích kết cục này, nhưng cũng không cách nào sinh lòng chán ghét. Nhưng để cho hần khó có thể chấp nhận chính là, khi mẹ hần ở trên giường bệnh thời gian còn không nhiều, chính mình lại có một người em cùng cha khác mẹ.

Càng nghiêm khắc mà nói, nhưng thật ra là em gái và em trai cùng cha khác mẹ, người mẹ hần chưa từng gặp mặt đó năng lực sinh đẻ hiển nhiên rất xuất sắc, khi chưa về nhà hần, đã mang đến cho Mạc gia một thai song sinh.

Người em trai này của Mạc Ngôn tên là Mạc Ngữ, tuy rằng tuổi ít hơn so với Mạc Ngô, nhưng bởi vì Mạc Ngôn xa cách đối với Mạc gia, hần nghiêm nhiên đã là cháu đích tôn của Mạc gia.

Trên thực tế, từ khi đi theo ông lão rời khỏi nhà đó, Mạc Ngôn và Mạc gia đều không phải là hoàn toàn mất đi liên hệ. Nhất là sau khi ông lão qua đời, cha của Mạc Ngôn từng nhiều lần muốn mang hần trở về, nhưng bị Mạc Ngôn lúc đó đã có chủ kiến cự tuyệt. Mà sau đó, mỗi tháng Mạc gia đều gửi vào thẻ của Mạc Ngôn một số tiền sinh hoạt phí, nhưng cuối năm Mạc Ngôn lại luôn trả lại toàn bộ.

Có câu cửa miệng nói, không ai hiểu con bằng cha, nhưng trên đời này hiểu rõ Mạc Ngôn nhất không phải cha hay ông nội của hần, mà là ông lão dạy hần luyện khí, và võ với cái cộc.

Ông lão thật sự là hiểu rất rõ Mạc Ngôn, ông biết đứa trẻ quật cường này chán ghét nhà này bao nhiêu, vì thế trước khi qua đời đã đặc biệt gửi một khoản tiền cho Mạc Ngôn, lại gửi ở thôn Mạc gia. Tuy rằng không tính nhiều lắm, nhưng đã đầy đủ sinh hoạt phí cùng học phí cho Mạc Ngôn học từ tiểu học đến lớn...

Khi Mạc Ngôn học trường đại học H, cha của hắn từng tìm gặp hắn, bên cạnh liền mang theo Mạc Ngữ, lúc ấy còn có vẻ non nớt nhưng cũng đã có phong phạm con nhà thế gia.

Mạc Ngôn chỉ đứng rất xa liếc mắt một cái, sau đó liền chạy trốn. Hắn không muốn cho người nào biết người đàn ông đi cùng hiệu trưởng là cha của mình, càng không muốn cho người nào biết người thanh niên bộ dạng rất giống mình là em trai của mình.

Sau này, có lẽ là bởi vì cha Mạc Ngôn không muốn hai anh em có chung huyết thống quan hệ quá mức xa lạ, từng bảo Mạc Ngữ điện thoại cho Mạc Ngôn vài lần. Nhưng, thời gian mỗi lần hai người điện thoại đều là nói linh tinh, kể chuyện vớ vẩn. Sau năm thứ hai đại học, Mạc Ngôn không nhận được điện thoại của Mạc Ngữ nữa.

Hiện tại nhớ tới, khi đó Mạc Ngữ tuy rằng lãnh đạm, nhưng ngữ khí không kiêu căng như lúc này.

Căn nhà đó quả nhiên chính là một chảo nhuộm... Mạc Ngôn nghĩ thầm, nếu mình vẫn sinh hoạt ở nơi đó, hiện tại có thể cũng trở nên như vậy hay không?

- Vì sao không nói lời nào?

Đầu kia điện thoại, Mạc Ngữ có vẻ có chút mất kiên nhẫn, nói :

- Anh nhớ kỹ, thời gian là cuối tuần sau, toàn bộ con cháu Mạc gia đều có mặt. Anh là cháu đích tôn của Mạc gia, ông nội đã dặn dò, bất luận anh đang làm cái gì, đều nhất định phải có mặt. Còn nữa, anh ở bên ngoài quen phóng túng, không nên đem thói hư tật xấu lại đây. Tôi phái người đi đón anh đặc biệt có người dạy lễ nghi, anh nghe theo sắp xếp của bọn họ là tốt rồi. Nhớ kỹ, tôi mặc kệ anh ở bên ngoài hoành tráng như thế nào, ngày sinh nhật ông nội đó, tôi không hi vọng thấy anh làm mất mặt Mạc gia!

Mất mặt Mạc gia?

Mạc Ngôn nhin cười không được, thản nhiên nói:

- Mạc Ngữ, có phải những người từng lớn lên ở Mạc gia đều giống cậu, ngu ngốc giống nhau hay không?

Mạc Ngữ cứng lại, hiển nhiên không dự đoán được Mạc Ngôn sẽ nói như vậy.

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, thật sự lười nói chuyện thêm cùng người này cái gì nữa, ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, kết thúc cuộc nói chuyện.

- Hắn là mừng thọ tám mươi tuổi chứ gì?

Mạc Ngôn nhớ tới ông lão sắc mặt lạnh lùng đó, trong lúc nhất thời có chút mông lung, không biết mình có nên đi tham gia bữa tiệc sinh nhật này hay không.

Từ trong tâm mà nói, hắn khẳng định không muốn lại đi vào nhà đó, nhưng ông nội dù sao cũng là ông nội, chính mình lại là cháu đích tôn, nếu không đi, chung quy có chút bất hiếu.

- Để nói sau, nếu có thời gian cứ đi xem sao...

Trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng hắn thuyết phục chính mình, quyết định đến lúc đó đi cho có mặt, sau đó trực tiếp chạy lấy người.

Sau khi ra quyết định, trong lòng thấy thoải mái hơn một chút, hắn đánh giá ngôi nhà màu đỏ xa xa, quyết định vào xem trước. Trước khi đến, hắn đi ngân hàng rút ra một vạn đồng, là định giả mạo phóng viên mua chuộc nhân viên, sau đó nói bóng nói gió, muốn làm rõ ràng nguyên nhân những cây cổ thụ này chết héo. Nếu tìm không thấy người nào có thể mua chộc, hay là những cây cổ thụ này sớm đã bị tiêu hủy, hắn cũng chỉ có thể đợi cho đến đêm khuya, trực tiếp lén vào văn phòng cầu Từ Đức Phát hoặc là nhà của hắn, tìm kiếm căn cứ chính xác trực tiếp nhất.

Cho tới bây giờ hắn cũng không phải là người theo khuôn phép cũ, phương thức thích nhất chính là nói thẳng, đi thẳng vào vấn đề.

Đẩy cửa xe ra, hắn đang muốn xuống xe, đã thấy một chiếc xe cũ nát màu trắng chạy đến nhanh như gió, dè lên chân ga trực tiếp đi vào cổng khu vườn.

Bảo vệ cửa hiên nhiên bị dọa, sững sốt nửa ngày mới đi ra khỏi phòng an ninh, chuẩn bị hỏi.

Một tiếng vang lớn cửa xe bị rút ra, ba bốn thanh niên chui ra.

Những người này quần áo bình thường, làn da rất đen, nhìn qua như là công nhân, nhưng trên mặt rõ ràng mang theo một vẻ hung ác.

Một người trong đó bộ dạng đen gầy, hắc liếc mắt một cái rồi chính mình đi tới bảo vệ, đầu vừa nghiêng, ý bảo đồng bọn phía sau đi ứng phó bảo vệ, sau đó bước nhanh đi đến ngôi nhà màu đỏ.

Mạc Ngôn thấy thế, trong lòng vừa động, lập tức ngồi yên, đánh giá cẩn thận những người này.

Những tên thanh niên này có một đặc điểm chung chính là vừa đen vừa gầy, vóc dáng không cao, hơn nữa xương gò má gồ ra, rõ ràng có chứa đặc thù của người Đông Nam Á.

Mạc Ngôn cùng những người này đứng cách chừng hai trăm mét, thị lực xuất sắc có thể cho hắn thấy rõ từng đặc điểm trên người những người này, nhưng không cách nào phân tích rõ.

- Những người này chẳng lẽ là những người gieo trồng thuốc phiện ở Nam Cương sao?

Mạc Ngôn chăm điều thuốc, lẳng lặng quan sát, vì không muốn đả thảo kinh xà, hắn cũng không có ý định tiến lên.

Những người này cực kỳ cảnh giác, ngoài lưu lại một người ứng phó bảo vệ, hai người còn lại đi chung quanh, ánh mắt lục soát chung quanh, tay phải cũng cố ý đặt bên hông.

Ước chừng mười phút sau, người thanh niên đen gầy đi ra, sắc mặt bình tĩnh, sau đó không nói được một lời lao vào trong xe.

Chiếc xe rất nhanh rời đi...

Trực giác nói cho Mạc Ngôn, những người này cùng với mạng lưới mà mình truy tìm tuyệt đối có liên hệ rất sâu.

Hắn do dự một chút, đang chuẩn bị theo sau, đã thấy cửa sổ thủy tinh của ngôi nhà bịch một tiếng bị người đập vỡ.

Bảo vệ vừa mới ở dưới lầu, suýt nữa bị thủy tinh làm bị thương, ngẩng đầu cả giận nói:

- Ai đó, không phát hiện phía dưới có người sao?

Khung cửa sổ mạnh mẽ bị người đẩy ra, một đầu trục lóc ngó ra, lớn tiếng mắng:

- Hét mẹ mày ấy, tin lão tử lập tức đánh cho gan ruột của mày chảy cuộn cuộn hay không?

Bảo vệ bị dọa đến mức sắc mặt thành trắng bệch, nói :

- Thực xin lỗi, Từ tổng, em không biết là anh!

Người trục đầu này đúng là Từ Đức Phát, không biết nguyên nhân gì, hắn đang nổi trận lôi đình, hướng về phía bảo vệ quát:

- Biến, biến, đừng đứng ở đó chướng mắt lão tử!

Nhìn thấy Từ Đức Phát, Mạc Ngôn lập tức hủy bỏ kế hoạch theo dõi chiếc xe cũ.

Người thanh niên đen gầy vừa rời đi vẫn chưa tới một phút, Từ Đức Phát nổi trận lôi đình, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Mạc Ngôn thậm chí có thể thấy, trên mặt Từ Đức Phát ngoài tức giận ra, còn mang một chút sợ hãi.

Người đàn ông béo ục ịch đứng ở phía trước cửa sổ, ước chừng hai phút sau rốt cục tỉnh táo lại, liên tiếp gọi mấy cú điện thoại.

Mạc Ngôn ngứa ngáy trong lòng, chính mình nếu như có thể tới gần người này trong phạm vi một trăm năm mươi mét, tuyệt đối có thể nghe được một vài nội dung hay ho...

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Đức Phát biến mất khỏi cửa sổ, nhưng ngay sau đó xuất hiện ngay tại cửa ngôi nhà.

Một chiếc xe màu đen có rèm che lặng lẽ chạy nhanh đến bên cạnh hắn, hắn phất phất tay, bảo lái xe xuống xe, sau đó ngồi vào trong xe, định tự mình lái xe rời khỏi công ty làm vườn.

Mạc Ngôn cười cười, cảm giác mình đang tìm manh mối nó lại tự động đưa tới cửa.

Hắn nổ máy xe QR màu đen, chờ xe của Từ Đức Phát chạy nhanh cách hắn ước chừng một trăm mét, chuyển động tay lái, lặng lẽ đi theo.

Hắn chưa từng học qua theo dõi như thế nào, nhưng ở phạm vi một trăm năm mươi mét, hắn tự tin không bị mất dấu, hơn nữa sẽ không bị người ta phát hiện. Ở trong biển xe của thành thị, một trăm năm mươi mét đã là một khoảng cách cực xa, hơi không chú ý cũng sẽ bị xe phía trước che mất. Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, nhờ có ý thức bản ngã bao phủ, chuyện này tuyệt đối sẽ không phát sinh.

Xe của Từ Đức Phát trực tiếp chạy tới hướng nội thành thành phố Uyển Lăng, Mạc Ngôn không nhanh không chậm theo ở phía sau.

Ước chừng 40' sau, xe của Từ Đức Phát đứng ở cửa một ngân hàng, sau đó mang theo một cái túi màu đen vội vàng đi ra.

20' sau, hắn mang theo túi khác ra khỏi ngân hàng khác.

Cả buổi sáng, Từ Đức Phát chạy 4 ngân hàng, mãi tới khi cái túi xách trong tay đã đầy, mới lái xe về công ty làm vườn Tam Diệp.

Mạc Ngôn đánh giá một chút, với dung tích cái túi xách kia, nếu trong đó tất cả đều là tiền mặt một trăm đồng, hắn là khoảng hai trăm vạn.

- Một số tiền lớn như vậy, người này muốn làm gì?

Liên tưởng đến mấy người đàn ông đen gầy kia, Mạc Ngôn cảm thấy được số tiền kia hơn phân nửa có quan hệ cùng thuốc phiện, có lẽ mấy người kia là tới thu tiền hàng ...

Nhưng hắn lập tức liền từ bỏ ý nghĩ này, Từ Đức Phát không phải cái loại người muốn tiền không muốn mạng, không nên để xuất hiện bại lộ cấp thấp loại này.

Để cho người ta đến cửa thu tiền hàng à?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, cảm thấy khả năng không lớn.

Xem bộ dạng Từ Đức Phát tức giận, giống như là bị uy hiếp gì...

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát, gọi điện thoại cho Nhạc Duyệt, nói :

- Mỹ nữ, giúp anh tra một biển số xe, là xe cũ màu trắng, biển số là ...

39. Chương 39: Những Vị Khách Từ Tam Giác Đen

- Chiếc xe này thuộc loại máy móc nông nghiệp chủ nhân là người làng quê, ba ngày trước bị trộm..."

Nhạc Duyệt rất nhanh liền truyền tới một tin tức cũng không ngoài dự liệu của Mạc Ngôn, bởi vậy có thể thấy được, ba người kia đích thật là người nhà quê, thậm chí có thể là người ngoại cảnh. Một đám người thân phận miễn cảm mò đến, đi taxi, xe mượn cũng có thể lưu lại dấu vết, trộm một chiếc xe sắp báo hủy, hiển nhiên là cái quyết định không sai. Loại xe sắp báo hủy này bị mất cũng đã đánh mất rồi, nhiều nhất báo án mà thôi, không có ai sẽ mất công đi tìm xe. Mà cảnh sát nhận được tố giác, tối đa cũng chỉ chuẩn bị cái án. Loại xe sắp đưa đến chỗ bán phế phẩm này thu về, thật sự không đáng tiêu phí quá nhiều tinh lực đi phá án.

- Sao lại chợt hỏi tới chiếc xe này?

Trong điện thoại, Nhạc Duyệt tò mò hỏi.

Mạc Ngôn nói :

- Có thể có chút quan hệ trong vụ án của Từ Đức Phát, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn khẳng định.

Nhạc Duyệt nói :

- Có muốn em nhờ cảnh sát giao thông giúp anh chú ý chiếc xe này hay không?

Mạc Ngôn vội vàng nói:

- Không cần, anh biết tung tích chiếc xe này, em không cần hỗ trợ.

Nói đùa gì vậy, mấy thanh niên trên chiếc xe cũ kia khí thế hung ác mười phần, không đoán sai thì trên người chúng khẳng định đều mang theo súng. Vạn nhất bị cảnh sát giao thông ngăn lại, trăm phần trăm sẽ gây tai nạn chết người.

Nhạc Duyệt biết mình không theo kịp tiết tấu cùng ý nghĩ của Mạc Ngôn, không cố hỏi, chỉ nói cho Mạc Ngôn, cần phải trợ giúp thì gọi điện thoại cho nàng.

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn ngồi ở trong xe và đợi Từ Đức Phát lại xuất hiện.

Hắn xác định, Từ Đức Phát lấy từ trong ngân hàng một số tiền lớn như vậy, kế tiếp tất nhiên sẽ có hành động.

Nhưng mà khiến hắn thật không ngờ chính là, lần này đợi đúng là mười mấy giờ liền, mãi đến mười giờ tối, Từ Đức Phát mới vác túi hiện ra tại trước mắt hắn.

Cái túi đó vẫn là nó, căng phồng, tiền mặt bên trong ít nhất cũng phải hai trăm vạn.

Từ Đức Phát nhét túi vào cốp ô tô, sau đó đứng ở bãi cỏ xa xa châm điếu thuốc.

Mạc Ngôn có thể thấy, dưới ánh đèn mờ nhạt, tay cầm thuốc của lão béo này không ngừng run rẩy.

Thuốc chỉ hút một nửa, đã bị Từ Đức Phát ném xuống, sau đó hung tợn dùng chân nghiền nát...

- Người này hình như đang rất sợ hãi ...

Mạc Ngôn lẳng lặng nhìn Từ Đức Phát, ở trong lòng nói thầm.

Không bao lâu, Từ Đức Phát lao vào ô tô, nhanh chóng rời khỏi công ty làm vườn Tam Diệp.

Mạc Ngôn không nhanh không chậm theo ở phía sau, khoảng cách xe Từ Đức Phát vẫn như cũ là một trăm mét.

Xe của Từ Đức Phát lại không chạy tới hướng nội thành, mà là trực tiếp chạy hướng vùng ngoại ô.

Chạy nửa giờ, xe của người này bỗng nhiên rẽ phải, đi hướng quốc lộ về một làng quê.

Lúc này đã là hơn mười một giờ khuya, trên đường lớn cơ hồ nhìn không thấy chiếc xe nào. Mạc Ngôn nếu tiếp tục cùng đi, tin rằng Từ Đức Phát rất nhanh sẽ phát hiện đèn của chiếc xe phía sau.

Nhưng điều này không làm khó được Mạc Ngôn, hắn tắt toàn bộ đèn xe, sau đó vẫn không nhanh không chậm đi theo.

Trên đường lớn làng quê yên tĩnh, nhìn từ đằng xa có lẽ chỉ có một chiếc xe đang chạy nhanh, nếu có người đứng ven đường liền kinh ngạc phát hiện, có một chiếc xe giống như bóng đen đang theo sát xe phía trước ...

Sắp đi vào trấn nhỏ phía trước thì xe Từ Đức Phát lại chuyển hướng, lái vào một con đường bằng xi than đá xóc nảy.

Cuối đường này là một giếng mỏ vút đi.

Mạc Ngôn nhìn xa xa thấy mỏ than này, biết nơi đó hẳn là chính là mục đích của Từ Đức Phát, vì thế dừng xe lại.

Xa xa bầu trời hắc ám, chỉ có chỗ một tòa nhà cũ nát có một chút đèn đuốc, thực ảm đạm. Từ Đức Phát dừng xe ở bên ngoài, mang theo cái túi đi đến chỗ có một ít ánh đèn ..

Mạc Ngôn không vội vã theo sau, hẳn biết, nếu những người trong mỏ than là đám người nhà quê da đen kia, khẳng định như vậy sẽ có lính gác đứng ở vị trí kín đáo.

Hắn thật cẩn thận theo rãnh thoát nước ven đường đi lên phía trước, dưới ý thức bản ngã bao phủ, hẳn không cần tới gần quá, chỉ cần lén vào phạm vi một trăm năm mươi mét, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay hắn.

Mạc Ngôn không thể không cẩn thận, nếu không đoán sai, những người kia hẳn là từ vùng Tam Giác Đen lén vào cảnh nội. Những người này chiếm cứ ở vùng Tam Giác Đen gần một thế kỷ, dựa vào võ trang sống bằng nghề gieo trồng thuốc phiện. Người nơi đó mặc dù ngủ đều có súng ngủ cùng, nếu tùy tiện hành động, nói không chừng có thể ăn một vài viên đạn.

Mạc Ngôn có chân khí hộ thân, thông thường vũ khí lạnh không có bất cứ uy hiếp gì đối với hắn, nhưng hắn không biết viên đạn có thể xuyên qua chân khí phòng hộ hay không. Hắn nghĩ, trừ phi là Kim Liên hoàn toàn khôi phục, nếu không không thể đối kháng cùng viên đạn. Hơn nữa đây là nói súng đạn bình thường, nếu gặp phải viên đạn súng trường tấn công, chỉ sợ vẫn là lành ít dữ nhiều. Còn viên đạn bắn lén, đại khái chỉ có kẻ điên mới có thể lấy ra mà so sánh với nhau ... Mạc Ngôn có đôi khi nghĩ, không biết tới cấp độ của Tả Đạo Nhân kia, có thể dựa vào chân khí hộ thể ngăn trở súng ngắm viên đạn hay không?

Nói lên đây, kỳ thật Mạc Ngôn cũng không biết cuối cùng cảnh giới cùng với kết cục của Tả Đạo Nhân đến tột cùng như thế nào.

Là thăng thiên, hay là giống phàm nhân cuối cùng cũng chết già?

Mạc Ngôn không thể hiểu hết, với hắn mà nói, kết cục của Tả Đạo Nhân cùng với ngọc bội trước ngực giống nhau, có rất nhiều mê hoặc ...

Tả Đạo Nhân lưu lại hình ảnh, Mạc Ngôn đã thấy một đoạn. Nhưng hắn cảm giác, hắn là còn có đoạn tiếp sau. Mặt khác, khối ngọc bội ngoại trừ hình ảnh hình ảnh Tả Đạo Nhân, cũng không có khả năng thần kỳ hay diệu dụng xuất hiện. Cái đó và thuyết pháp của Tả Đạo Nhân lại có không phù hợp rất lớn. Đường nhiên, cái này cũng không bài trừ khả năng vị tuyệt thể cao nhân này toàn là mèo khen mèo dài đuôi, dù sao thứ này chính là hắn một tay luyện chế.

Trong căn nhà cũ nát, có ánh sáng mấy ngọn nến.

Trong ánh sáng đèn đuốc, ba người đàn ông đen gầy đang đang cầm tô mì ăn liền ăn như hổ đói. Một người ngồi trên thùng gỗ, trước mặt bày ra túi buộc dây đen mà Từ Đức Phát đem tới, khoá kéo đã bị mở ra, lộ ra một chồng tiền mặt một trăm đô làm cho lòng người mê say.

Ba người đen gầy tập trung toàn bộ tinh lực ăn mì ăn liền, không ai nhìn bao tiền mặt kia, tựa hồ ở trong mắt bọn họ, đồng tiền mặt chừng hai trăm vạn này cũng không hấp dẫn hơn so với mì ăn liền.

Cái trán Từ Đức Phát nhỏ mồ hôi hột, đôi mắt mang theo tơ máu, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi người đàn ông ngồi ở giữa, nói :

- Concha, tiền tôi đã mang đến , khi nào thì các anh thả người?

Người đàn ông được xưng là Concha hung hăng uống một ngụm canh, ngẩng đầu thản nhiên nói:

-Không đủ tiền, ông bảo tôi làm thế nào thả người?

Từ Đức Phát cắn răng nói:

- Nhất thời tôi làm sao gom được một ngàn vạn cho các anh? Đây là hai trăm vạn, tôi cầu xin các anh rộng lòng. Các anh thả con trai tôi ra trước, trong vòng 3 ngày, tôi cam đoan cho các anh một ngàn vạn.

Concha chậm điều thuốc, nói :

- Thời gian quả là không đủ, nhưng lão béo, ông không phải chỉ có một mình, ông chủ phía sau ông đâu? Một ngàn vạn tiền mặt là món hồi môn không nhỏ, nhưng đối với ông chủ của ông mà nói lại chỉ là chút

lòng thành. Concha tôi lẫn lộn nhiều năm như vậy, còn chưa thấy ông chủ nào không rửa tiền mà dám ở gần tiền hàng trong ngân hàng. Dựa theo lượng hàng các ông nhập mà tính, trong tay có mấy ngàn vạn tiền mặt tuyệt đối là chỉ nhiều hơn chứ không ít, tôi nói có đúng hay không?

Từ Đức Phát uể oải nói:

- Hần là hần, tôi là tôi ... Hần không biết tôi và các anh còn có liên lạc, nếu đã biết, đừng nói vay tiền, hần sẽ cho người xử lý tôi ngay!

Concha thần nhiên nói:

- Tôi mặc kệ, tóm lại, không có một ngàn vạn, anh đừng nghĩ tới chuyện tôi thả người.

Từ Đức Phát tức giận nói :

- Tôi đã nói rồi, một ngàn vạn tôi cam đoan sẽ đưa, nhưng tôi cần phải có thời gian.

Concha nói :

- Không phải tôi không để cho ông thời gian, mà là chúng tôi không thể ở lại lâu được, chậm nhất giữa trưa ngày mai chúng tôi phải rời khỏi nơi này.

Có chút dừng lại, có lẽ là suy nghĩ đến một ngàn vạn chung quy cần nhờ Từ Đức Phát gom góp, Concha đưa điều thuốc cho Từ Đức Phát, nói tiếp:

- Lão béo, không phải chúng ta không nói đạo nghĩa. Buổi sáng tôi đã nói với ông, lần này Dũng đại ca bị người ta hại, chúng tôi hiện tại không khác gì chó nhà có tang. Ông chỉ cần giúp chúng tôi có đủ một ngàn vạn, Dũng đại ca sẽ nhớ rõ ân tình của ông!

Từ Đức Phát run tay cầm vào điều thuốc, lại cười, nói :

- Các anh chính là vì điều nghĩa sao? Không nói hai lời lại trối con trai tôi trước à?

Concha nhún vai, nói :

- Không có biện pháp khác, chúng ta không quen đối nội, hơn nữa lòng người khó dò, rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể ra hạ sách này. Lão béo, nghe tôi khuyên một câu, nhanh đi về nghĩ biện pháp, vào buổi sáng ngày mai gom đủ một ngàn vạn, tôi cam đoan con trai của ông vui vẻ về nhà!

Từ Đức Phát cười lạnh trong lòng, đám người này giết người như ngóe tuyệt không phải là loại người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, Concha có lẽ còn giữ đạo nghĩa, nhưng cái người tên anh Dũng này ... Trong lòng hần rõ ràng, đừng nói trong khoảng thời gian ngắn mình gom không đủ một ngàn vạn, cho dù có thể gom được, cũng không thể dễ dàng giao ra. Không vậy thì trước khi con trai còn sống về nhà, khinh xuất giao tiền hậu quả chính là hai cha con bị giết diệt khẩu!

- Thật xin lỗi, năng lực của tôi có hạn, muốn gom đủ một ngàn vạn, ít nhất cần thời gian ba ngày!

Hần hung hăng hít một ngụm khói, nhả ra làm bộ lợn chết không sợ nước nóng.

Người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên nhấc chân, đạp Từ Đức Phát ngã trên mặt đất, sau đó lấy ra một khẩu súng chĩa ở trên đầu của hần, nhe răng cười nói :

- Có phải cảm thấy Concha quá dễ nói chuyện hay không? Lão béo, cho ông một cơ hội cuối cùng, hoặc là ngay bây giờ rút đi gom tiền, hoặc là tôi sẽ đưa ông đi gặp Diêm vương ngay bây giờ!

Từ Đức Phát cũng là người khôn ngoan, biết lúc này tuyệt đối không thể tỏ ra sợ hãi, ôm bụng, cười thầm nói :

- Tôi đã nói rồi, không có thời gian ba ngày, tôi không gom đủ một ngàn vạn. Một viên đạn đáng mấy đồng tiền, nếu cậu cảm thấy được nó có thể đổi lấy một ngàn vạn, tùy cậu định liệu!

- Cứng đầu với tôi?

Người đàn ông ngược cái đuôi súng lại nện ở trên đầu Từ Đức Phát, nói :

- Tin lão tử cho ông muốn sống không được muốn chết không xong hay không?

Trên đầu Từ Đức Phát nhất thời tràn ra máu tươi, hấn cũng không lau, cúi đầu giả chết.

Concha nhú nhú mảy, ý bảo người đàn ông cầm súng tránh ra, nói :

- Lão béo, Dững đại ca là một người trọng nghĩa, một ngàn vạn này chúng tôi không cướp ...

Nói tới đây, hấn đứng dậy lấy từ cái túi trên mặt đất ra một cái bọc, sau khi mở ra đổ đồ vật bên trong trên thùng gỗ, nói :

- Ông xem, đây là Dững đại ca chuẩn bị cho ông, giá trị không đến một ngàn vạn, nhưng năm sáu trăm vạn vẫn là đáng giá. Đây là thành ý của Dững đại ca, ông nhận lấy nó, sau đó sáng mai đem tám trăm vạn còn lại đến, tôi cam đoan con trai của ông không thiếu một sợi lông!

Đèn đuốc u ám, khoảng mười viên kim cương trong suốt cùng mấy khối ngọc nguyên liệu phẩm chất thật tốt hỗn độn nằm ở trên thùng gỗ, ánh sáng ngọc loá mắt.

- Lão béo, tôi biết thành phố Uyển Lăng lớn như vậy đều có chỗ sử dụng, ông cầm mấy thứ này đi cầm, một buổi tối gom đủ tám trăm vạn hấn là không thành vấn đề nhỉ?

Concha nhìn kim cương cùng ngọc nguyên liệu trên thùng gỗ, trong lòng đầy vẻ tiếc nuối. Những thứ này là số hàng duy nhất khi bọn hấn thoát khỏi Tam Giác Đen mang đi, nếu không phải cần gấp một ngàn vạn, bất kể như thế nào hấn cũng sẽ không lấy ra nữa. Huynh đệ bọn hấn có thể còn sống chạy khỏi Tam Giác Đen đã không dễ dàng, tới đất liền chưa quen cuộc sống nơi đây, ăn uống cần tiền, trở về báo thù cần tiền. Còn phải đề phòng bị cảnh sát phát hiện, làm sao không cần tiền?

Nơi này không phải Tam Giác Đen, không phải có súng có thể kiếm được tiền, nếu ai dám ở đất người nổ một phát súng, Concha tin tưởng, chính là Dững đại ca ở đây, không cần đến hai mươi bốn giờ, tất cả huynh đệ đều cũng bị cảnh sát tóm lấy. Không có cách nào, đó là một quốc gia cấm sử dụng súng, dùng đao giết người có lẽ còn có thể chạy thoát, nếu dùng súng bắn chết người, chỉ sợ cảnh sát cả quốc gia đều sẽ đối phó chính mình.

Thấy kim cương cùng ngọc nguyên liệu, Từ Từ Đức Phát biết mình không còn có thể lấy cớ, ngẩng đầu nói :

- Tôi muốn thấy con trai tôi trước!

40. Chương 40: Đại Khủng Bố Xé Áo Khoác Tao Nhã

- Không thành vấn đề, con trai ông ở chỗ Dững đại ca, để tôi điện thoại cho ông gấp...

Thấy khẩu khí Từ Đức Phát nhẹ nhàng hơn, trong lòng Concha nhẹ nhàng thở ra, lấy điện thoại di động ra đang chuẩn bị gọi điện thoại, lại nghe huynh đệ mai phục bên ngoài phòng bỗng nhiên kêu lên:

- Người nào ở đó? Mau ra đây, nếu không tôi nổ súng !

Chẳng lẽ có cảnh sát?

Đồng tử Concha mạnh mẽ co rút lại, nhìn về phía Từ Đức Phát, cả giận nói:

- Lão béo, ông dám hại tôi?

Từ Đức Phát gấp quá nói :

- Tôi không hề, con trai tôi ở trong tay các cậu, tôi làm sao dám hại các cậu!?

Vừa mới dứt lời, chợt nghe ngoài phòng đoàn một tiếng vang giòn, đồng bọn của Concha ở ngoài hấn là đã ngang nhiên nổ súng!

Mạc Ngôn nằm ở trong khe nước, vuốt vết đạn lưu lại trên mặt bị đạn sượt qua, trong lòng nhảy dựng.

Trước khi có tiếng súng, hấn đang lặn theo rãnh nước đi lên phía trước, đến phạm vi gần một trăm năm mươi mét, hấn đã cảm giác được rõ ràng ngoài ngôi nhà ẩn núp hai tay súng. Hai người này một người trốn ở sau bồn hoa, người kia ở lan can lầu hai, trong tay đều cầm súng siêu thanh.

Mạc Ngôn cũng không có ý định tiếp cận quá mức gần, khi lén vào phạm vi một trăm mét, hắn nằm ở trong khe nước, bắt đầu cảm thụ phương vị Từ Đức Phát.

Dưới ý thức bản ngã bao phủ ở phạm vi một trăm năm mét, hắn thực nhẹ nhàng tập trung vào Từ Đức Phát.

Từ cuộc nói chuyện của Concha và Từ Đức Phát, hắn đã biết góc gác sự tình, đang nghĩ nên tìm cơ hội chính mình động thủ, hay là thông báo cho Thất Xử thì Concha lấy ra túi kim cương cùng ngọc nguyên liệu kia.

Kim cương thì thôi, khiến Mạc Ngôn chú ý chính là một trong mấy khối ngọc kia.

Khối ngọc nguyên liệu đó hơi hơi màu vàng, ở dưới ánh đèn đuốc có vẻ sáng loá mắt.

Khi ý thức Mạc Ngôn chú ý tới khối ngọc nguyên liệu này, ngọc bội trước ngực bỗng nhiên động đậy, nhất thời trở nên nóng bỏng.

Mạc Ngôn bất ngờ không phòng ngự, bị nóng nhe răng trợn mắt, chân vô ý thức khẽ chống, đúng là đạp đứt một cành khô ở trong khe nước!

Nếu như là ban ngày, có thể sẽ không có người chú ý thanh âm của cành khô gãy này, nhưng lúc này là đêm khuya, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, thanh âm này nhẹ nhàng quả thật có vẻ lại giòn vang ...

Tay súng sau bồn hoa luôn luôn tập trung chú ý ở quanh rãnh nước, bởi vì nơi này là địa điểm lặn tốt nhất.

Hắn miễn cảm nhận thấy được thanh âm của cành khô gãy, lập tức dùng súng tập trung rãnh nước, cũng ra tiếng đe dọa.

Mạc Ngôn không phải đặc công trải qua huấn luyện, đại não tiếp tục cơ trí cũng không thể thay thế khuyết điểm không có kinh nghiệm, bị tay súng dọa, lại nhận thấy được hòng súng đối phương đã tập trung chính mình, bản năng liền phản ứng lại...

Hắn mới vừa động, tay súng liền không chút do dự nổ súng.

Ở ý thức bản ngã bao phủ, Mạc Ngôn thậm chí có thể cảm giác được quỹ tích của viên đạn, nhưng tốc độ di động thân thể lại chậm hơn ý thức, hắn trơ mắt nhìn một viên đạn bay tới hướng đầu óc của mình, dưới kinh sợ, toàn lực vận chuyển chân khí, khó khăn lắm mới tránh khỏi một kích trí mệnh này!

Viên đạn nóng rực xẹt qua sát khuôn mặt của hắn, lưu lại chính là kinh sợ và sợ hãi trước nay chưa từng có!

- Phù!

Mạc Ngôn hung hăng sờ ngọc bội trước ngực vẫn hơi hơi nóng, trong lòng nguyên rửa đồ chơi Tả Đạo Nhân để lại này vô số lần. Sớm không hiện linh, muộn không hiện linh, lại cứ hiện linh lúc này, quả thực chính là mưu sát đây!

Tránh được viên đạn trí mạng, Mạc Ngôn biết, nếu cứ trốn tránh, cái mạng nhỏ sớm hay muộn phải để lại ở trong này. Đối phương sử dụng súng trường, không phải súng ngắn bắn một phát, chỉ cần tập trung phương vị đại khái, mình chính là có ba đầu sáu tay cũng trốn không thoát!

Giờ này khắc này, muốn sống, phương thức tốt nhất chính là tiến công!

Cũng may chính là kẻ cả Từ Đức Phát, tất cả mọi người ở trong phạm vi ý thức bản bao phủ. Ở khu vực này, chỉ cần Mạc Ngôn quyết định, toàn bộ uy hiếp đều không phải là uy hiếp hắn.

Mạc Ngôn đã có quyết đoán.

Trong ý thức bản ngã, tay súng sau bồn hoa và tay súng trên lầu hai cũng như bóng đèn một trăm oát chói mắt trong đêm đen, Mạc Ngôn khẽ động, trong tay đã xuất hiện mấy hạt đậu tương, sau khi đổ đầy chân khí, ngón tay gảy nhẹ...

Hai hạt đậu tương đều tự vẽ đường cong quỹ dị, vô thanh vô thức bay về phía hai tay súng kia!

- Phốc...

- Phốc...

Theo hai tiếng vang nhỏ, tay súng lâu hai bật lên một chút, thân thể nặng nề đè sập lan can, bịch một tiếng rơi xuống lầu.

Mạc Ngôn không dám khinh thường, mỗi hạt đậu tương đều đổ đầy chân khí. Được chân khí thêm vào, hạt đậu tương yếu ớt khùng bố hơn cả so với viên đạn. Nó xẹt qua bầu trời đêm, chạm đến đầu tay súng lâu hai, trong nháy mắt, chân khí giống như thủy ngân nung chảy chui vào, trực tiếp bùng nổ ở bên trong thân thể.

Tay súng trên lầu hai thậm chí không kịp phát ra âm thanh, đại não đã bị trộn thành tương!

Tay súng sau bồn hoa cũng chung một kiếp.

Vì đối phương gây áp lực, dưới thời gian vội vàng, Mạc Ngôn cũng không kịp nhắm ngay đầu của hắn, mà là lựa chọn bấp chân của hắn.

Nhưng cho dù như vậy, thời gian tay súng này tử vong cũng chỉ là trễ một chút.

Lực thật lớn đánh vào khiến bấp chân của hắn sắp gãy thành hai đoạn, huyết nhục thối nát, xương cốt đã dập nát.

Hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, kéo chân gãy đi vào trong nhà, vừa đi vừa la lớn:

- Concha, cứu em, cứu em ...

Gần như trong nháy mắt khi tiếng súng vang lên, hai người Concha phân công canh chừng ở bên ngoài cũng đã một chết một bị thương.

Concha vẻ mặt dữ tợn, không chút do dự nã một phát súng vào đùi Từ Đức Phát, giận dữ hét:

- Còn dám nói không ám hại tôi? Huynh đệ của tôi đều là chiến sĩ tốt nhất, bây giờ chỉ một phát súng liền bị người ta giết chết, ông còn dám nói không hại tôi?

Hắn nghĩ, người tiến công bên ngoài không phải đặc công thì là quân nhân, ngay cả súng của đối phương cũng chưa bắn, hai người huynh đệ của mình đã một chết một bị thương, ngoài đặc công cùng quân nhân, người thường không có khả năng có được thực lực khùng bố loại này.

Đùi Từ Đức Phát bị viên đạn xuyên qua, đau đến chết đi sống lại, nhưng hắn biết lúc này không phải lúc kêu đau, liều mạng kêu lên:

- Concha, cậu nhất định phải tin tưởng tôi, tôi không hại cậu, người ở phía ngoài là ai tôi cũng không biết. Tôi thề, tôi dùng tính mạng cả nhà của tôi mà thề, người ở phía ngoài không quan hệ với tôi!

Lúc này, hai người trong phòng kia đã phân một người canh giữ ở cửa sổ và một người ở cửa.

Người ở cửa sổ nhìn thoáng qua phía ngoài, nói :

- Concha, bên ngoài quá tối, nhìn không thấy có bao nhiêu người. Chúng ta làm sao bây giờ?

Concha nhe răng cười nói :

- Làm sao bây giờ? Đương nhiên là liều mạng! Yên tâm đi, ta lập tức gọi điện thoại cho Dũng đại ca, chỗ đại ca có con tin, cùng lắm bắt những người đó đền mạng cho chúng ta ...

Từ Đức Phát sợ tới mức hồn phi phách tán, nói :

- Concha, cậu không thể như vậy, không thể như vậy được!

Concha không chút thay đổi sắc mặt gọi điện thoại, nói :

- Dũng đại ca, chúng em nơi này bị người ta bao vây, nửa giờ sau không có tin tức, anh cho những người đó đền mạng cho chúng em đi... Ừm, em biết, yên tâm đi. Huynh đệ nhiều năm như vậy, mạng của em anh hãy thay em sống sót!

Cúp điện thoại, hắn nhìn Từ Đức Phát nói :

- Lão béo, mặc kệ người ở phía ngoài có liên quan cùng ông hay không, nửa giờ sau, nếu tôi không có thể còn sống đi ra ngoài, ông hãy chuẩn bị đi xuống âm phủ Địa phủ gặp lại con trai ông đi!

Từ Đức Phát mất hết can đảm, nằm trên mặt đất ngay cả miệng vết thương đều chẳng muốn đi quan tâm, lẩm bẩm nói:

- Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy...

Lúc này, tay súng gãy chân đã đi vào nhà, về sợ hãi kêu gào nói :

- Concha, bên ngoài không phải người, không phải người!

Concha nhìn thấy hấn gãy chân, lạnh cả người, viên đạn cái dạng gì mà tạo thành vết thương như thế này?

- Bên ngoài có bao nhiêu người, sử dụng vũ khí gì?

- Không phải người, em nói bên ngoài không phải người. Không có tiếng súng, không có ánh lửa, không có viên đạn, chân của em bỗng nhiên bị chặt đứt như vậy, con mẹ nó, ngay cả bóng dáng cũng không phát hiện thấy!

Tay súng này hiển nhiên đã bị dọa phát điên, ôm chân nói năng lộn xộn, kêu gào ầm ĩ.

Với hấn mà nói, sự tình đúng là có vẻ dị thường quỷ dị. Không có tiếng súng, không có ánh lửa khi hòng súng phóng ra đạn, cũng không có viên đạn, bắp chân của mình giống như bị một búa tạ vô hình nện đứt, hết thấy đều quỷ dị không thể tưởng tượng nổi.

Mà Mạc Ngôn lúc này, cũng đã trở nên hung ác.

Trước khi súng vang lên, hấn hoàn toàn không nghĩ tới việc giết người, nhưng khi viên này bay qua mặt lại làm cho hấn đột nhiên tỉnh ngộ.

Hấn tự nói với mình, đây không phải trò chơi nhiệm vụ đặc biệt như trước đây thường xuyên chơi đùa, trước mặt người chính là một bang côn đồ liều mạng, trong tay bọn họ có súng, bọn họ giỏi về giết người. Nếu người đến đây, hãy lựa chọn đối mặt, như vậy nhất định phải giết người, hoặc là chuẩn bị bị giết!

Đối phương chết cũng không cho hấn cảm giác đặc biệt, không ghê tởm sau khi giết người, cũng không có hưng phấn khi nếm thử cảm giác giết chóc, toàn bộ tinh lực hấn đều tập trung ở mấy cường đạo trong nhà!

- Tên khốn, dám dùng súng bắn lão tử!

Hấn vuốt vết thương trên mặt, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn từ nhỏ đã đặc biệt quật cường, không chịu thua, hơn nữa mang hận thù. Mãi đến sau khi ông lão qua đời, hấn mới chậm rãi thu hồi tính cách này. Thế cho nên ở trong lòng Mạch Tuệ, hấn luôn luôn là một người đàn ông nhỏ nhả, ung dung tự tại. Mà trên thực tế, những năm gần đây hấn cũng đúng là làm như vậy. Bởi vì hấn luôn cảm thấy được, thân làm một người tu hành, thật sự không cần phải đi tính toán cái gì cùng người thường. Đây là một loại tao nhã, một loại tao nhã chỉ thuộc về sinh vật cao tầng thoát khỏi phạm trù người thường. Tựa như khi đối mặt Trương Trường Thanh, hấn phát phát tay liền có thể mang Cửu Văn Tinh đi, ung dung mà tao nhã, cũng không cố ý đi nhằm vào ai.

Mà giờ khắc này, một viên đạn nóng bỏng đã đánh vỡ tao nhã của hấn.

Trong căn nhà có đại khủng bố, hấn đột nhiên bừng tỉnh. Kỳ thật mình chính là một người bình thường, nếu nhận một viên đạn, không chỉ có đổ máu, hơn nữa còn mất mạng!

Một viên đạn xé toang áo khoác mà Mạc Ngôn tự cho là tao nhã cùng ung dung, hung bạo trong lòng ẩn tàng nhiều năm, liền giống như chiếc hộp ma quỷ, xoẹt một chút từ sâu trong đáy lòng toát ra!

41. Chương 41: Đồng Hồn Độn

Ngoài căn nhà cũ nát bầu trời tối đen.

Vài phút trước, bên ngoài vốn còn có ánh trăng chiếu, nhưng sau khi tiếng súng vang lên, ánh trăng liền trốn vào tầng mây trong không trung không chịu đi ra nữa, giống như bị tiếng súng kinh động ...

Tay súng gãy chân đã hấp hối, quỳ rạp trên mặt đất cách cái chết đã không xa.

Concha đã không còn để ý người này, hẩn trốn ở sau cửa sổ, thỉnh thoảng thăm dò bên ngoài, lại nhanh chóng lùi về. Đáng tiếc bên ngoài một dải tối đen, cái gì cũng thấy không rõ. Giờ phút này hẩn rất muốn phá vây, nhưng không biết bên ngoài đến tột cùng có bao nhiêu người, đang chia hòng súng nhắm ngay chính mình hay không, do dự mãi, chung quy không hạ quyết tâm được.

Khiến cho hẩn đau đầu chính là lời nói của tay súng gãy chân kia, không chỉ để cho hẩn cảm thấy quỹ dị không hiểu, còn làm cho ý chí hai huynh đệ còn lại dao động.

Không có tiếng súng, không có ánh sáng ... Bên ngoài rốt cuộc là ai?

Trong phòng không khí đã gần như ngạt thở, Concha, kẻ cường đạo đến từ Tam Giác Đen cũng là người theo thuyết vô thần.

Nơi hẩn ở, quỷ thần cũng hưng thịnh, người nơi đó thờ quỷ thần khá thành kính, rất tin không nghi ngờ.

- Varna, thử xem phản ứng của đối phương ở chỗ rãnh nước bên kia xem...

Concha cảm thấy được giằng co như vậy nữa không phải biện pháp hay, vì thế để cho thủ hạ nổ súng thử một chút, nếu như không có phản ứng, như vậy hẩn sẽ lấy Từ Đức Phát làm lá bài, chuẩn bị phá vây.

Tay súng canh giữ ở cửa chia hòng ra, bóp cò về hướng rãnh nước.

Liên tiếp mấy tiếng súng vang, lúc sau rãnh nước bên kia vẫn không có chút phản ứng nào.

Concha là người kiên nhẫn, cũng không vội vã phá vây, đợi một phút đồng hồ sau, lại cho người nổ súng.

Lần này ngoài căn nhà vẫn không có phản ứng, Concha quyết đoán nói :

- Varna, cậu cùng A Kong đi trước từ phía sau, để lão béo cho tôi ...

Varna nói :

- Hay là anh đi trước đi, em ở lại căn phía sau.

Concha trừng mắt nói :

- Ít nói nhảm thôi, đi nhanh lên. Các cậu vừa đi, tôi liền mang theo lão béo này phá vây từ cửa trước, một trước một sau chia làm hai đường đi, cũng không chắc có thể sống. Nhớ kỹ, mặt sau cũng chưa chắc là con đường sống, chính các cậu phải cẩn thận. Nếu có thể đi ra ngoài, lập tức đi đến chỗ Dũng đại ca.

Varna nhìn thoáng qua đồng bọn trên mặt đất đang hấp hối, do dự nói:

- Waduan thì làm sao bây giờ?

Concha mặt không chút thay đổi nói :

- Cảm thấy nó còn có thể sống sao?

Tay súng nằm trên mặt đất hiển nhiên đã không thể còn sống rời khỏi nơi này, thương thế ở chân quá mức khủng khiếp, băng bó đơn giản không thể ngăn máu liên tục rỉ ra, trừ phi là lập tức tiến hành truyền máu, nếu không chảy máu không ngừng cũng đủ để sinh mệnh của hẩn không còn.

Varna hít một hơi thật sâu, đi đến bên cạnh tay súng kia, nhỏ giọng nói bên lỗ tai của hẩn những thứ đó, sau đó ôm cổ của hẩn mạnh mẽ uốn một cái!

- A Kong, chúng ta đi!

Sau khi đích thân giết đồng bọn, Varna vẽ mặt dữ tợn, kiểm tra một chút vũ khí trong tay, chuẩn bị phá vây từ phía sau.

Nhưng mà đúng lúc này, trong phòng bỗng nhiên vang lên một thanh âm tanh tách.

Thanh âm này rất nhẹ, nếu không phải không khí quá mức yên tĩnh, tất cả mọi người không dám lớn tiếng nói chuyện, loại thanh âm rất nhỏ này chỉ sợ rất khó khiến cho người ta chú ý.

Trong ánh sáng nền u ám, Concha phát hiện thanh âm này ngay dưới chân mình.

Từ Đức Phát là người thứ nhất phát hiện ngọn nguồn thanh âm, hắn trừng to mắt nhìn mấy viên đậu tương trên mặt đất lăn nhanh như chớp, trong lòng kinh hãi không hiểu!

Hạt đậu tương này như là thành tinh, lại có thể biết rẽ ngoặt?

Không nhiều không ít, chỉ ba hạt đậu tương, phân biệt lẫn hướng Concha, A Kong cùng Varna nhanh như chớp..

Nhìn thấy trò quỷ dị này, tất cả mọi người khiếp sợ không hiểu!

Concha theo bản năng nhận thấy không ổn, muốn nhắc nhở đồng bọn, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào. Mấy hạt đậu tương mà thôi, cũng không phải Lưu đạn, chẳng lẽ phải bảo mọi người nằm xuống thật sao?

Trong số mấy người kia, A Kong là người ý nghĩ đơn giản nhất, hắn tuy rằng cảm thấy được đậu tương này có chút quỷ dị, nhưng không nghĩ nhiều lắm. Bị lòng hiếu kỳ điều khiển, hắn ngồi xổm người xuống, đứng là muốn nhặt đậu tương lên, xem xét.

Concha hét lớn:

- A Kong, không nên đụng vào nó!

Nhịp tim của hắn đột nhiên đập nhanh, ý nghĩ xẹt qua đầu của hắn, Hô xong câu này, hắn không quan tâm nhiều nhảy dựng về sau, muốn nằm thật...

Nhưng câu nói của hắn báo hiệu cuối cùng là đã muộn, ngay trong nháy mắt khi hắn mở miệng, ba hạt đậu tương mạnh mẽ bắn lên, tựa như tia chớp phân biệt đánh trúng ấn đường ba người!

A Kong cùng Varna chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nháy mắt mất đi ý thức, thân thể như cái túi không, ngã gục xuống.

Sự tỉnh táo của Concha cứu hắn, trong lúc nguy cấp, theo bản năng hắn nghiêng đầu, không cho hạt đậu tương đánh trúng ấn đường. Nhưng cho dù như vậy, ý thức của hắn cũng bắt đầu tan rã, chỉ miễn cưỡng duy trì thân thể không bị ngã.

Hắn lung lay sắp đổ lui về phía sau, tay chân hoàn toàn không thể khống chế, cơ thể vô ý thức bị kéo về sau, ngón tay khống chế cò súng không tự chủ được khẽ bóp ...

- Đoàng đoàng đoàng...

Một chuỗi tiếng súng vang lên, A Kong cùng Varna té trên mặt đất bị bắn trúng huyết nhục bay tứ tung. Chỉ có Từ Đức Phát vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo thấy tình thế không ổn, trốn được góc tường, lúc này mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

- A Kong đã chết, Varna cũng đã chết... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ là những người bị ta giết chết hóa thành ma quỷ, tới tìm ta báo thù sao?

Concha lão đảo lui về phía sau, tựa vào trên vách tường, miễn cưỡng duy trì ý thức của mình. Hắn trừng to mắt nhìn cửa, muốn biết rằng đến tột cùng là ai làm cho mình đến nước này!

Trong cảm giác mông lung, hắn thấy một dáng người cao lớn đi đến.

Mạc Ngôn nhìn thấy phòng trong một đồng hồ đen, không khỏi lắc đầu...

Sau khi viên đạn kia bay qua sát khuôn mặt của hắn, hắn đã có ý giết hết những tên này, nhưng suy nghĩ dù sao đối phương đã vừa có người chết vừa có người tổn thương, hơn nữa người bị thương hơn phân nửa cũng không sống nổi, cho nên lần thứ hai ra tay thì hắn cũng đã nhẹ tay hơn.

Điều kiện tiên quyết là chính mình an toàn, hắn cố gắng chỉ làm bị thương mà không giết người. Hơn nữa hắn còn có một suy nghĩ khác đó là nếu người chết hết rồi, không thể giải thích được với bên Thất Xử. Dù sao hắn không phải người chấp pháp, hơn nữa hành vi ngày hôm nay cũng rất khó đưa ra một giải thích chuẩn xác. Xem như thấy việc nghĩa hăng hái làm, hay là do phòng vệ?

Suy nghĩ đến đó, Mạc Ngôn cố ý lưu thủ, để tránh làm cho người ta đến mức chó gà không tha, ẩn tượng không bình thường.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khiến hắn thật không ngờ chính là, Varna cùng A Kong rút cuộc vẫn là người đã chết...

Trên mặt đất huyết nhục bay tứ tung, một đồng hỗn độn.

Góc tường, Từ Đức Phát nhìn Mạc Ngôn, sắc mặt vô cùng không hiểu.

Trong lòng hắn vừa nghĩ may mắn vừa sợ, may mắn chính là tuy rằng không biết người kia là ai, nhưng mình không bị chết trong trận công kích quỷ quái vừa rồi, đã chứng minh người này không có tâm tư giết mình. Chỉ cần mình không chết, như vậy còn có thể cứu con trai về. Hắn hoảng sợ chính là, người này thần bí khó lường, hiển nhiên là đi theo chính mình mà đến. Nếu hắn là cảnh sát, có phải có nghĩa là mình đã bị cảnh sát theo dõi hay không?

- Thời gian đã không còn nhiều, làm giao dịch đi...

Mạc Ngôn không nhìn Concha đang cố tự mình chống đỡ thân thể đứng lên, mà trực tiếp đối nói chuyện với Từ Đức Phát:

- Nếu ông đồng ý hợp tác với cảnh sát giao ra chứng cứ về Triệu Việt, như vậy tôi sẽ lập tức thông báo cho cảnh sát, cho bọn họ đi giải cứu con trai của ông. Ông già béo, thời gian không còn nhiều lắm, nửa giờ sau, Dũng đại ca không thấy Concha, ông cũng chỉ có thể người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Mạc Ngôn tỏ ra lạnh nhạt...

Thực sự không phải là hắn không cần lo nghĩ sinh mệnh cha con Từ Đức Phát, mà hắn biết rõ biết cơ hội này là ngàn năm một thuở, nếu không phải lúc này tạo áp lực với Từ Đức Phát, muốn nắm được căn cứ chính xác về Triệu Việt, khẳng định phải tốn nhiều công sức.

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe xong lời nói của Mạc Ngôn, Từ Đức Phát nhất thời chìm vào suy nghĩ.

Giao hay không?

Không giao thì con trai mình nhất định sẽ chết ở trong tay Dũng đại ca, không có gì may mắn. Giao ta, chính mình khẳng định được khoan hồng, hơn nữa tuyệt đối sẽ được giảm hình phạt!

Ngay cả chính hắn cũng không biết, những năm gần buôn thuốc phiện kết cục như thế nào. Nếu muốn tính ra, chỉ sợ bị bắn chết mấy trăm người cũng dư rồi?

- Cậu không thể làm như vậy, giải cứu con tin là nghĩa vụ cùng trách nhiệm của cảnh sát!

Từ Đức Phát chợt nhớ tới người trước mắt là cảnh sát, vì thế nỗ lực muốn bắt lấy cọng rơm cuối cùng, lớn tiếng ồn ào.

Mạc Ngôn đi đến trước rương gỗ, chắn tầm mắt Từ Đức Phát, lặng yên không một tiếng động cầm lấy hia khối ngọc nguyên liệu màu xanh biếc, sau đó bỏ vào túi mình. Lúc này đây, ngọc bội trước ngực thật là không có phản ứng gì, dường như biết mình thứ mình muốn đã tới tay.

- Cảnh sát?

Sau khi cất kỹ hai ngọc nguyên liệu kia, hắn mới xoay người, kinh ngạc nói :

- Ai nói cho ông biết tôi là cảnh sát à?

Từ Đức Phát ngạc nhiên nói :

- Cậu không phải là cảnh sát?

42. Chương 42: Sâu Độc

- Cũng không thể bảo đảm hoàn toàn không sao... Tôi là cố vấn chỗ Thất Xử của Tỉnh Sảnh, đã từng nghe nói về Thất Xử chưa?

Mạc Ngôn giải thích. Muốn bắt được cứ chính xác từ trong tay căn Từ Đức Phát, nhất định phải cho hắn hi vọng.

‘Có khó khăn, tìm cảnh sát’ - những lời này đều không phải là lời nói suông, có lẽ cơ sở cảnh sát sẽ có chức năng như vậy, nên thường thường sự tình liên quan mạng người, tuyệt đại đa số người lựa chọn chính là tìm cảnh sát.

Từ Đức Phát cũng không ngoại lệ, mặc dù hắn là người buôn ma túy, luận tâm mà nói, hắn vĩnh viễn đều không muốn giao tiếp cùng cảnh sát, nhưng giờ phút này, lại chỉ có cảnh sát mới có thể được hắn tín nhiệm.

Ngoài ra, hắn không tin bất luận kẻ nào có thể cứu con trai mình về.

Điều này nhiều ít có chút châm chọc, nhưng sự thật chính là như vậy, nếu Mạc Ngôn không nói ra quan hệ với Thất Xử, cho dù hắn có thành ý, Từ Đức Phát cũng sẽ không tin tưởng hắn. Dù sao bắt cóc con trai hắn là người đến từ Tam Giác Đen, là cường đạo có võ trang giết người như ngóe, không phải những tên lưu manh hay côn đồ bình thường. Ngoài cảnh sát cùng quân nhân, người thường có thể cứu được con tin trở về từ trong tay bang cường đạo này sao?

- Hóa ra là Thất Xử theo dõi tôi ...

Từ Đức Phát cười khổ, nếu như là người thường, vị tất biết Thất Xử là tổ chức nào. Nhưng làm một người buôn ma túy, hắn hiểu biết về Thất Xử thậm chí hơn cả so với cơ sở cảnh sát thông thường. Biết người biết ta, phòng ngừa chu đáo... đó đạo lý không này chỉ là người tốt mới biết được, người xấu cũng rất coi trọng.

Mạc Ngôn lấy điện thoại di động ra, nói :

- Nếu ông chịu đồng ý, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại về Thất Xử!

Từ Đức Phát theo dõi hắn, nói :

- Nếu bây giờ tôi đồng ý, cậu không sợ sau này tôi đổi ý à?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Nếu tôi nói như vậy, nhất định là tôi có đạo lý của tôi. Nhưng, ông có thể thử xem...

Mất nhìn thời gian từng phút từng giây trôi đi, Từ Đức Phát không dám tiếp tục trì hoãn, cắn răng nói:

- Được, tôi đồng ý!

Hắn sở dĩ quyết đoán như vậy, thứ nhất là bởi vì không dám tiếp tục trì hoãn. Tiếp theo là hạ quyết tâm chỉ cần con trai an toàn về nhà, lập tức đổi ý. Người miệng hai da, bất luận là giao cho hay không, cuối cùng quyền chủ động hoàn toàn ở trong tay mình nắm giữ, hắn không tin người trẻ tuổi trước mắt kia có thể làm gì được mình.

Hắn nghĩ, cho dù vừa rồi đối thoại bị ghi lại, cũng không phải cái gì quá khó. Loại giao dịch gần như uy hiếp này vốn không thể làm chứng cứ, đến lúc đó chính mình chỉ cần mời mấy luật sư giỏi, thậm chí có thể lật ngược đối phương. Đừng nói người trẻ tuổi trước mắt kia không phải là cảnh sát, không có quyền chấp pháp, mặc dù là cảnh sát thực, loại chứng cứ này, phương thức uy hiếp bằng tổn hại tính mạng con tin, cũng có thể tố cáo trách nhiệm cảnh sát của hắn!

Ý nghĩ trong lòng Từ Đức Phát là gì, Mạc Ngôn không có khả năng không biết, suy bụng ta ra bụng người, loại giao dịch này ai không biết?

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, chỉ cần miệng Từ Đức Phát thừa nhận có cấu kết với Triệu Việt, cho dù sau này đổi khẩu cung, hắn cũng có rất nhiều phương pháp bắt người này mở miệng!

- Nhưng tôi không biết con trai tôi rốt cuộc ở chỗ nào, muốn cứu nó, cũng chỉ có thể hỏi hắn ...

Từ Đức Phát nhìn về phía Concha ngồi ở trong góc tường.

Buổi sáng người tìm đến công ty của hắn chính là Concha, hắn chỉ biết là Dũng đại ca đã ở Uyển Lăng, hơn nữa đã trói con trai mình lại, ngoài ra hắn cũng không biết gì thêm.

- Không cần lo lắng, tôi sẽ cho hắn mở miệng.

Mạc Ngôn đi đến chỗ Concha, ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ mặt của hắn, nói :

- Có thể nghe thấy tôi nói chuyện không?

Concha nỗ lực ngẩng đầu, hơi chút thanh tỉnh, nhe răng cười nói :

- Mày muốn biết chỗ của Dũng đại ca? Có thể, nhưng trước hết hãy giết lão béo kia, tao sẽ nói cho mày biết...

- Đừng nói vô nghĩa, cũng không phải tôi đang thỉnh cầu anh.

Mạc Ngôn thấy buồn cười, cảm thấy được đầu người này hơn phân nửa bị mình làm cho chấn động , lại có thể đưa ra yêu cầu hoang đường này.

Miệng Concha phát ra tiếng cười khanh khách quái dị, trong mắt bỗng nhiên lộ ra một tia quỷ dị, nói :

- Mày không chịu giết hắn, tao sẽ giết mày!

Vừa dứt lời, Mạc Ngôn chợt cảm thấy giữa mũi có mùi hôi thối quanh quẩn, lập tức thấy miệng Concha phun ra một viên gì đó đen tuyền.

Thử này vừa mới xuất hiện liền biến thành một đám khói đen, mang theo tiếng ong ong đánh tới Mạc Ngôn.

Đám khói đen này tuy rằng quỷ dị, Mạc Ngôn lại không để ý, hai chân hắn dùng lực, nửa thân mình liền bắn về sau, nháy mắt đã cách xa hơn ba mét. Nếu không phải bắn khoản mùi hôi thối quỷ dị kia, hắn thậm chí lười lui lại.

Nhưng mà để cho hắn không nghĩ tới chính là, đám khói đen thậm chí như vật sống, trên không trung biến chuyển một chút, liền đổ ập xuống lại đánh về phía hắn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Mạc Ngôn cảm thấy không ổn, ý thức bản ngã lập tức phát động, lúc này mới phát hiện đám khói đen đó là những con vật bé nhỏ, hơn nữa là mấy trăm con tụ tập cùng một chỗ tạo thành đám phi trùng màu đen.

Loại phi trùng này nhìn rất cổ quái, hắn chưa từng gặp qua, hơn nữa thể tích rất nhỏ, chỉ bằng nửa con kiến. Cánh của mấy trăm con phi trùng nhất tề chấn động, không chỉ phát ra thanh âm ong ong khó nghe, hơn nữa dậy lên từng luồng gió mùi tanh hôi ...

Những thứ không biết thường thường khiến người ta sợ hãi, nhìn thấy phi trùng cổ quái này, Mạc Ngôn không dám khinh thường. Nhưng trong lúc cấp thiết, lại nghĩ không ra biện pháp gì để đối phó bọn sinh vật nhỏ này, cái này giống như phi cơ đại pháo tuy rằng lợi hại, nhưng không đối phó được muỗi vậy.

Mắt thấy phi trùng sắp đổ ập xuống, trong lòng Mạc Ngôn chợt lóe linh quang, bỗng nhiên vận chuyển chân khí, miệng phun ra!

Cái gọi là một vật khắc một vật, dựa theo âm dương Ngũ Hành, phi trùng thuộc loại âm vật, gặp phải chân khí của Mạc Ngôn phun ra, khí thể rào rạt lập tức đã bị chặn đánh, giống như mưa rơi nháy mắt rơi đầy đất!

Concha mở tròn hai mắt, muốn tận mắt nhìn thấy người thanh niên cổ quái không hiểu chuyện này chết dưới tay những phi trùng này, nhưng không nghĩ tới con bài mà chính mình chưa lật ra hết, mình đã đánh giá thấp người thanh niên này. Mắt thấy vậy, hắn nhẹ nhàng thở một hơi, phi trùng chính mình vất vả nuôi dưỡng cũng đã chết hầu như không còn!

Concha nhất thời mất hết can đảm trong lòng, há to mồm, hung hăng cắn vào đầu lưỡi của mình.

Hắn biết cắn lưỡi rất đau đớn, hơn nữa nhất thời chưa thể chết , nhưng ít nhất có thể cam đoan chính mình sẽ không nói ra chỗ của Dũng đại ca.

Nhưng mà, hắc mới vừa hé miệng ra, đã thấy người trẻ tuổi hóa thành một vệt đen xông lại, nhẹ nhàng nhấn một cái tại huyệt Thái Dương của mình...

- Không có sự đồng ý của tôi, anh chết được sao?

Mạc Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Đây đã là lần thứ hai trong ngày hôm nay hắc gặp nạn, nhớ tới chạt vật lúc vừa rồi, tâm trạng liền trở nên rất tồi tệ.

Mấy trăm con phi trùng rơi trên mặt đất, liền giống như bụi đen tăng một cửa cửa hàng cũ.

Mạc Ngôn bỗng nhiên chú ý thấy, khi Từ Đức Phát nhìn thấy những phi trùng này trên mặt đầy vẻ hoảng sợ, liền mạng đi về góc phòng.

Trong lòng hắc vừa động, hỏi:

- Lão béo, ông biết thứ này?

Từ Đức Phát run run môi nói :

- Ừm... Hắc là sâu độc, tôi ở Nam Cương nghe người ta nói qua. Thứ này rất tà tính, ngoài người nuôi dưỡng nó, những người khác thấy nó đều không có kết cục gì hay!

Mạc Ngôn không khỏi khẽ nhú mày...

Trong Mật Pháp Tả Đạo Lục, Tả Đạo Nhân từng có đơn giản miêu tả về cổ trùng, nhưng trong mắt ông ta, đây là một đoạn kết của trào lưu tu luyện, không đáng tiêu phí tinh lực trình bày quá nhiều. Nhưng bởi vậy có thể thấy được, 'Cổ độc' ít nhất là một loại hệ thống trong tu luyện.

Thứ này chính là sâu độc sao?

Mạc Ngôn ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát những vật nhỏ này, nhưng trong lòng đang cân nhắc. Thứ này cũng cần nhờ linh khí tẩm bổ, mà linh khí khô kiệt là tiến dần thức, cho nên vài ngàn năm trước có lẽ có thể thường xuyên chứng kiến cổ thân ảnh, nhưng tới hiện đại, ngoài tiểu thuyết, điện ảnh và phim truyền hình, trong hiện thực đã rất khó thấy được.

Bởi vậy, nó đưa đến một vấn đề.

Theo lý thuyết, linh khí dần dần khô kiệt, các loại hệ thống tu luyện sớm đã sụp đổ, thế gian không còn tu sĩ. Nhưng bởi vì 'Cổ độc' xuất hiện, Mạc Ngôn không khỏi nghĩ, thế gian này chẳng lẽ thật sự không có tu sĩ khác sao?

Hắc là sẽ có chứ?

Có lẽ bọn họ không được cường đại như tiền bối, nhưng một số cái cơ bản nhất hắc là vẫn còn giữ lại chứ?

Cổ độc này có thể tồn tại ở Nam Cương liên tục đến nay, ngoài hệ thống của nó ra không có khả năng toàn bộ đều mất chứ?

Mạc Ngôn lúc này dường như có thể khẳng định, trên thế giới này hắc là còn có các tu sĩ khác, có lẽ bọn họ không hề lấy Trường Sinh làm mục đích, có lẽ chỉ là vì tăng thêm sức mạnh, nhưng truyền thừa có lẽ không hoàn toàn bị đoạn tuyệt.

Còn một điều Mạc Ngôn cũng có thể xác định, cho dù trên đời này còn có tu sĩ, nhưng người như mình, hắc là có một không hai.

Cũng không phải hắc quá mức cuồng vọng, mà là vài ngàn năm trước Tả Đạo Nhân thực sự hơn người, ở thời đại đó, ông lão chính là đạo giáo đứng đầu, sau khi có được ngọc bội, lại cao hơn một tầng, đã là nhân vật thuộc về thần tiên.

Mạc Ngôn tự tin như thế, là bởi vì hắc có Mật Pháp Tả Đạo Lục.

Từ Đức Phát rúc vào góc tường, nhìn thấy Mạc Ngôn trầm ngâm, không khỏi kinh hãi trong lòng. Hắc vốn tưởng rằng Mạc Ngôn tất nhiên sẽ bị sâu độc này giết chết, nhưng không nghĩ tới người ta chỉ nhẹ nhàng

thổi một ngụm khí, liền thoả mái giết sạch sâu độc, hơn nữa trong lúc đó, thân hình nhanh như tia chớp, không có điểm báo trước, liền giống như chân được trang bị súng bắn đạn vậy ...

Người này vẫn là người sao?

Từ Đức Phát thấy kinh sợ không yên trong lòng, cảm thấy được ‘Giao dịch’ vừa rồi e là mình rất khó đối ý !

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, Mạc Ngôn không suy nghĩ về sâu độc nữa, đi đến bên người Concha, làm cho hắn tỉnh, sau đó chỉ điểm ẩn đường của hắn, trầm giọng hỏi:

- Dừng đại ca ở nơi nào, bên cạnh có bao nhiêu người, có vũ khí gì?

Concha sắc mặt đại ra, đông cứng hồi đáp:

- Dừng đại ca ở trong một căn nhà ngoại ô đường Nam Hồ, bên cạnh có bảy người, vũ khí có...

- Gọi điện thoại cho Dừng đại ca, nói nửa giờ sau anh sẽ đến...

- Dừng đại ca sẽ không tin tưởng, trừ phi nhìn thấy chính tôi, gọi điện thoại vô dụng.

- Chỗ Dừng đại ca có mấy người canh gác?

- Ngoài con trai của Từ Đức Phát, còn có sáu người, đều là kẻ lang thang...

- Ngoài súng ống và Lựu đạn, còn có vũ khí khác không?

- Có thuốc nổ, chôn ở nhiều chỗ, đây là thủ đoạn cuối cùng.

Nhìn thấy Mạc Ngôn cùng Concha mách móc một hồi một đáp, trái tim Từ Đức Phát hoàn toàn đóng băng, hẳn cuối cùng đã hiểu người thanh niên này vì cái gì không sợ mình đối ý !

Kỳ thật hắn cũng không biết, loại phương thức tra hỏi này là cần xây dựng ở điều kiện đặc thù nào đó. Đơn giản mà nói chính là thần chí đối tượng bị hỏi nhất định bị rơi vào trạng thái mơ hồ, khi ý thức cùng ý chí đều đã đạt tới điểm đóng băng, mới có thể làm cho đối phương tri vô bất ngôn.

Đương nhiên, đây đối với Mạc Ngôn mà nói không phải là việc gì khó, đơn giản là nhẹ nhàng một chương .

Nhưng có trở ngại chính là thân phận Từ Đức Phát. Một khi người này trở thành người bị cảnh sát tình nghi, người của Thất Xử chắc chắn sẽ không cho Mạc Ngôn cơ hội này. Sau khi đánh người ta ngất xỉu, lại dùng phương thức tương tự thôi miên để thẩm vấn, cái đó và tra tấn bức cung có cái gì khác nhau?

Cảnh sát dù sao cũng là cảnh sát, có những điểm mấu chốt nhất định cần tuân thủ. Hơn nữa phương thức này quá mức quỷ quái, dễ dàng làm cho người ta sợ, Mạc Ngôn cũng không muốn ở dễ dàng triển lãm trước công chúng.

Suy nghĩ đến mấy vấn đề này, Mạc Ngôn mới cố ý ở sử dụng phương thức này trước mặt Từ Đức Phát.

Đây là một loại tâm lý ám chỉ, là muốn nói với Từ Đức Phát, tôi không phải là cảnh sát, để đạt được mục đích, tôi có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn gì. Hơn nữa, tôi có năng lực sử dụng thủ đoạn, nếu ông dám đối ý, như vậy ông chính là Concha kế tiếp!

Dưới tác dụng tâm lý ám chỉ người chứng kiến không nhận thức được, so với uy hiếp bằng ngôn ngữ hiệu quả càng cao ...

43. Chương 43: Toàn Bộ Điều Chết Hết?

Mạc Ngôn hỏi liên tiếp mười mấy vấn đề, hai vấn đề cuối cùng là về sâu độc cùng ngọc nguyên liệu.

Hai vấn đề này hẳn không cho Từ Đức Phát dự thính, mà gợn gợn cho hắn hôn mê, cũng thuận tay điểm huyết vết thương của hắn, giúp hắn cầm máu.

Bị Mạc Ngôn khống chế, tuy rằng hỏi liên tiếp mười mấy vấn đề, nhưng tiêu phí thời gian lại không nhiều. Thần trí Concha gần như tan rã, chỉ trả lời các câu hỏi theo bản năng, đưa ra đáp án đương nhiên cũng ngắn gọn mà dễ hiểu.

Sâu độc là Concha có được từ một người bác gái trước đây trong thôn hấn ở, dùng máu tươi nuôi dưỡng vài chục năm, mặc dù không có công dụng quá mức huyền diệu, nhưng trở thành con bài chưa lật cứu mạng hấn.

Những sâu độc này thích môi trường ẩm áp ẩm ướt, bình thường tụ thành một đám, giống như một viên đậu xanh màu đen vỏ cứng trôn ở miệng của hấn.

Những sâu độc này được Concha dùng máu tươi nuôi dưỡng vài chục năm, hai bên đã có một tia cảm ứng mỏng manh. Một khi gặp nguy hiểm, Concha liền phun ra sâu độc, dùng để công kích kẻ địch.

Loại sinh vật kỳ dị này thân mình hàm chứa kịch độc, hơn nữa khi vỗ cánh mang theo tác dụng mê hoặc, trước sau ít nhất cứu Concha bảy tám lần. Đây là con bài chưa lật lớn nhất của hấn, ngay cả Dũng đại ca cũng không biết, phàm là người thấy qua sâu độc này, đều bị hấn giết diệt khẩu.

Còn về khối ngọc nguyên liệu, lai lịch sớm đã không nhớ nổi, nhưng chỗ Dũng đại ca còn có một khối tính chất tương đồng, bởi vì màu vàng trong đó càng thêm nồng đậm, được hấn nhờ người ta điêu khắc thành một ngọc bội hộ thân, luôn mang ở trên người.

Nghe xong đáp án đó, trong lòng Mạc Ngôn hơi có chút tiếc nuối. Thứ nhất, lai lịch sâu độc không phải là thần kỳ như trong tưởng tượng của hấn, hai là thời gian khẩn cấp, hấn không thể có được ngọc bội trong tay Dũng đại ca.

Lúc này, cách thời gian Concha cùng Dũng đại ca ước hẹn là nửa giờ chỉ còn lại có chừng hai mươi phút đồng hồ .

Sự tình liên quan đến mạng người, Mạc Ngôn không dám lại trì hoãn, lập tức bấm điện thoại trưởng phòng Trịnh.

Lúc này gọi điện thoại cho Nhạc Duyệt hoặc là Đỗ Tiểu Âm, đều là hành động lãng phí thời gian, dù sao đó là một bang cường đạo có võ trang, muốn khống chế bọn hấn, nhất định phải có một đại nhân vật đi ra trấn thủ chỉ huy.

Nói được điện thoại, Mạc Ngôn không đợi trưởng phòng Trịnh mở miệng, dùng ngôn ngữ ngắn gọn nhất thuật lại chuyện đã trải một lần.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, hấn cảm giác mình đã cố gắng nói sự tình lên rất nghiêm trọng, nhưng đây chỉ là ý nghĩ của hấn, sau khi trưởng phòng Trịnh nghe xong, cũng hết hồn, lông tóc cả người dựng đứng!

Trưởng phòng Trịnh lên tiếng hỏi chỗ Dũng đại ca ẩn thân, sau đó không hỏi cụ thể gì thêm, lập tức cúp điện thoại, bắt đầu báo cáo lên trên.

Hấn là quân nhân già, có đủ tỉnh táo đối với những người đến từ Tam Giác Đen có võ trang này. Khách quan mà nói, những tên này kỳ thật chính là xuất thân từ quân nhân, có lẽ bọn họ không được chính quy như vậy, nhưng lực sát thương hơn cả quân nhân bình thường.

Vùng Tam Giác Đen kia chiến tranh không ngừng, những người này sinh tồn ở đó, mỗi một người đều trải qua máu và lửa, sống ở giữa viên đạn và đánh nhau. Bọn họ không phải những quân nhân trải qua bãi bắn bia bình thường. Cảm giác của bọn họ đối với súng là dùng để bắn ra vô số viên đạn và uy hiếp mạng người. Một đám người như vậy, mang theo đạn đạo cường đại vào thành phố gần nghìn vạn người này, một khi gây chuyện với bọn họ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đối mặt bọn người có được vũ khí chuyên nghiệp này, dựa vào cảnh sát cũng không cách nào giải quyết vấn đề, không khách khí mà nói, trang bị của cảnh sát ở trước mặt bọn họ căn bản là không đáng nhìn.

Cho dù là đặc công và quân cảnh, trang bị có lẽ có thể tương đương, nhưng kinh nghiệm thực chiến thì kém cỏi hơn xa. Quan trọng nhất là, đối phương một khi quyết định liều mạng, nhất định là không kiêng sợ gì. Chỉ cần có thể chạy thoát, bọn hấn tuyệt sẽ không keo kiệt ném một quả Lựu đạn vào đám người vô tội chẳng hạn...

Nếu chuyện như vậy phát sinh, không khoa trương mà nói, đây là một tai nạn!

Trưởng phòng Trịnh đại khái hiểu được tình huống, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là lập tức báo cáo lên trên, ở thời gian nhanh nhất, tranh thủ quân địa phương can thiệp.

Trong mắt lão quân nhân như ông ta, có thể đối phó những người này, chỉ có thể là quân nhân!

Mạc Ngôn không biết, cú điện thoại này của mình tạo thành bao nhiêu gợn sóng, trong thời gian kế tiếp, công an cả tỉnh đều có chút chấn động!

Tục ngữ nói người anh hùng to gan, Mạc Ngôn lúc này trong túi trang bị đầy đủ tiền vàng, cũng không biết là Dũng đại ca có gì đặc biệt hơn người. Tuy rằng hắn cảm giác mình đã làm cho sự tình trở nên nghiêm trọng, lại đề nghị trưởng phòng Trịnh vận dụng quân cảnh, nhưng không thể không nói, ý nghĩ này của hắn có chút hơi khinh địch!

Sự tình nghiêm trọng hơn xa so với hắn đoán trước, Mạc Ngôn luôn băn khoăn chỉ là an toàn của những người đó, mà ở trong mắt trưởng phòng Trịnh, ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ phải xử lý những người đó. Lời này tuy rằng làm lòng người ớn lạnh, nhưng là phương pháp xử lý chính xác nhất. Dù sao đó là một bang quân nhân có được sự rèn luyện hàng ngày, bọn hắn được trang bị hỏa lực, có được Lựu đạn cùng thuốc nổ, cho dù chỉ có một người lọt lưới, đều có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng!

Cũng may bây giờ đêm đã khuya, hơn nữa chỗ bọn họ ẩn thân rất hẻo lánh, đối với trưởng phòng Trịnh mà nói, đây có thể là tin tốt lành duy nhất. Đêm khuya có ý nghĩa không có đám người tụ tập quy mô lớn, hẻo lánh có ý nghĩa không chế sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nếu tiến công thì các loại băn khoăn cũng sẽ ít đi một ít.

Tin tức người từ Tam Giác Đen lên vào thành phố Uyển Lăng trong khoảng thời gian được đăng khắp các báo, từ Thất Xử đến Tỉnh sảnh, từ Tỉnh sảnh đến chính phủ tỉnh, sau đó lại từ nơi này rơi vào cơ quan khác ...

Mạc Ngôn không biết, trong đêm hôm nay, bởi vì một cú điện thoại của mình kinh động bao nhiêu người, cũng không biết có bao nhiêu người sau khi nhận được tin tức, bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt. Chuyện như vậy một khi phát sinh, có ý nghĩa đã có người không làm tròn bốn phận. Nếu sự tình không khống chế được, không thể phát triển theo phương hướng có lợi, thì ý nghĩa có nhiều người đã không làm tròn bốn phận. Sau khi sự việc kết thúc, hoàn toàn có thể sẽ có rất nhiều rất nhiều người mất đi chức vị của mình.

Mạc Ngôn đương nhiên không xem xét đến những chuyện đó, hắn ngồi ở trên thùng gỗ, vừa vuốt vuốt những viên kim cương, vừa tiếc nuối chính mình không thể có được mảnh ngọc bội trên người Dũng đại ca.

Lúc này hắn hoàn toàn không ý thức được, chuyện này do hắn mà ra, cũng phải chấm dứt bởi hắn.

Hắn nghĩ rằng sau khi điện thoại cho trưởng phòng Trịnh thông báo, coi như không có chuyện gì liên quan tới mình nữa, nhưng một giờ sau, hắn mới biết được, chính mình không chỉ có sai lầm, hơn nữa là sai lầm lớn.

Sự vật bởi vì đều có nhân quả, có đôi khi liên lụy quá nhiều, có đôi khi lại chỉ liên quan một cá nhân.

Cụ thể như chuyện đêm nay, nếu không phải Mạc Ngôn theo dõi Từ Đức Phát, có lẽ sau khi Dũng đại ca có được một trăm ngàn liên cao chạy xa bay, ngoài số ít vài người ra, cũng không ai biết hắn đã tới thành phố Uyển Lăng. Nhưng Mạc Ngôn không chỉ có theo dõi Từ Đức Phát, hơn nữa bởi vì mảnh ngọc bội trước ngực, phát sinh xung đột trực tiếp với đám người của Concha.

Nếu sự việc dừng ở đây, có lẽ chuyện phía sau chưa chắc sẽ liên quan tới hắn.

Nhưng trong lòng hắn ghi nhớ mảnh ngọc bội của Dũng đại ca, trong mơ hồ liên sản sinh liên hệ nào đó. Trọng yếu hơn là, một giờ sau, Nhạc Duyệt mang đến tin tức để cho hắn không thể không run run tinh thần, đám người đó đã bị tiêu diệt.

Mười phút sau, trưởng phòng Trịnh lại gọi điện thoại tới, lúc này ngữ khí của hắn bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Mạc Ngôn, cậu nhắc lại địa điểm bang cường đạo đó ẩn thân thêm một lần nữa, chỗ tôi cần xác nhận cuối cùng...

Mạc Ngôn hồi đáp:

- Địa điểm là một tòa nhà cũ ngoại ô đường Nam Hồ, nếu tôi nhớ không lầm, nơi đó tựa hồ chỉ có một căn nhà cũ, hẳn là dễ tìm. Đối phương tính cả Dũng đại ca ở bên trong, tổng cộng là tám người. Vũ khí có các loại súng dài ngắn cùng Lựu đạn, mặt khác ở trong ngoài căn nhà còn có vài chỗ chôn thuốc nổ...

Thanh âm của trưởng phòng Trịnh bên kia có chút tạp âm, tựa hồ có rất nhiều người ở cạnh, trong loa cũng có một vài thanh âm tút tút quấy nhiễu, Mạc Ngôn đoán, đầu kia microphone hẳn là có nhiều dụng cụ đang làm việc, nói không chừng giọng nói của mình đã bị ghi lại.

Sau khi hắn nói xong, trưởng phòng Trịnh chưa cúp điện thoại, lại che microphone thương lượng lên cái gì cùng người bên kia.

Một lát sau, trưởng phòng Trịnh nói :

- Mạc Ngôn, người của tổ công tác bên ngoài là Đại Lý và Lâm Tú đã xuất phát, mấy phút sau gặp tới phương vị của cậu. Nhiệm vụ của cậu bây giờ chính là trông chừng cái tên Concha kia, chúng ta cần hiểu biết về tình hình của Dũng đại ca từ trong miệng hắn.

Mạc Ngôn nhìn thoáng qua Concha đã gần như hôn mê bất tỉnh, cười khổ nói:

- Trịnh lão, người này chỉ sợ đã không thể mở miệng...

Đầu Concha vốn đã bị chấn động, sau khi sử dụng sâu độc thì lại càng hao tổn tinh lực còn sót lại của hắn. Hơn nữa thủ pháp cuối cùng Mạc Ngôn sử dụng với hắn gần như lục soát thần kinh, giờ phút này ý thức Concha đã hoàn toàn tiêu tán, cho dù được cứu sống, cũng sẽ trở thành người sống sống thực vật.

Trưởng phòng Trịnh hỏi:

- Sao lại thế? Vì cái gì không thể mở miệng?

Mạc Ngôn nói :

- Lúc ấy tình hình quá nguy cấp, tôi ra tay có thể là nặng một chút...

Trưởng phòng Trịnh không biết tình huống cụ thể, hơi hơi trầm mặc sau đó lại hỏi:

- Tôi nhớ cậu vừa nói bên chỗ cậu tổng cộng có năm tên cường đạo, ngoài hắn ra những tên khác hiện tại thế nào?

Mạc Ngôn nhìn thấy đồng hồ độn đầy nhà, trong lúc nhất thời đúng là không biết trả lời như thế nào, tuy rằng người trực tiếp bị hắn giết chết chỉ có một, nhưng sự thật đã bốn chết một bị thương, hơn nữa tên bị thương này so với người chết cũng không có cái gì khác nhau. Đây mới thực sự là đồng xác chết đầy đất, chó gà không tha...

Thoáng một chút, hắn nói :

- Trịnh lão, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng còi cảnh sát , tình huống cụ thể chờ Đại Lý cùng Lâm Tú báo cáo lại cho ông đi. Ở trong điện thoại, một câu hai câu nói không rõ ràng...

Trưởng phòng Trịnh nhin không được kinh ngạc, mở miệng hỏi:

- Mấy người kia không phải đều chết hết rồi chứ?

Mạc Ngôn không phản bác được, đành phải im lặng.

44. Chương 44: Bảo Vệ

- Đại Lý cùng Lâm Tú đã đến rồi sao? Ừ, vất vả cho cậu... Được rồi, trình tự kế tiếp cậu nghe sắp xếp của bọn họ, nhiệm vụ chính của cậu là kể lại những chuyện đã xảy ra một lần. Mặt khác, cố gắng giữ gìn thể lực. Chỉ huy tổ bên này có thể sẽ cần cậu, dù sao cậu là người hiểu rõ tình hình nhất...

Khi xe cảnh sát của Thất Xử dừng ở bên ngoài, trưởng phòng Trịnh truyền đạt mệnh lệnh cuối cùng cho Mạc Ngôn.

Tuy rằng Mạc Ngôn cũng không phải là người của Thất Xử, nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt, đối với giọng điệu mệnh lệnh của trưởng phòng Trịnh hần cũng không thấy phản cảm.

Trước khi cúp điện thoại, Mạc Ngôn tùy miệng hỏi:

- Trịnh lão, hành động lần này là ông chỉ huy?

Trưởng phòng Trịnh nói :

- Xảy ra sự việc trọng đại như thế, làm sao đến phiên tôi? Nói đến đây, tôi phải nhắc nhở cậu, khi báo cáo tình hình càng cẩn thận càng tốt, nói không chừng những chi tiết nhỏ cũng có thể cứu được sinh mệnh những con tin đó. Chuyện lần này rất nghiêm trọng, cục trưởng đích thân chỉ huy, lãnh đạo tỉnh trấn thủ, ngoài đặc công, quân cảnh, bộ đội đóng quân ở địa phương cũng phái ra một tổ hành động giỏi về chiến đấu trên đường phố thành thị. Mấy phút nữa sẽ triển khai hành động. Mạc Ngôn, tôi đã nói với cậu nhiều như vậy, chính là muốn nhắc nhở cậu ngàn vạn lần phải chú trọng từng chi tiết, không sơ hở gì mới có thể có trợ giúp đối với tổ chỉ huy.

Mạc Ngôn cúp điện thoại, thân hình khôi ngô của Đại Lý đã hiện ra tại cửa...

Hắn nhìn thấy trong phòng một đồng hồ hỗn loạn, không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Lâm Tú theo phía sau hắn đi đến, sau khi thấy tình hình trong phòng, vẻ mặt cũng là khiếp sợ. Mà đi theo sau cô là một người nữ cảnh sát tuổi còn trẻ, chứng kiến mấy thi thể huyết nhục lẫn lộn, nhất là một vài đoạn xương cốt trắng lộ ra từ người bị gãy chân thì nhin không được che miệng, cong người lao ra cửa ...

Sau đó, Mạc Ngôn chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng nôn mửa ọ ọ.

... Mười phút sau.

Đại Lý trừng mắt nhìn Mạc Ngôn, nói :

- Nghe cậu nói như vậy, đám người kia chết đều không quan hệ gì đến cậu?

Mạc Ngôn nói :

- Cũng không thể nói hoàn toàn không có vấn đề gì, có một câu là: Tôi không giết cường đạo, cường đạo lại chết trong tay tôi ...

Lời còn chưa dứt, Đại Lý xua tay:

- Thôi, ngừng... cậu đừng giả giọng văn chương với tôi. Tôi hỏi cậu, những người này chết, bị thương, đều là bởi vì nguyên nhân không hiểu ra sao cả mà cậu vừa nói đó?

Mạc Ngôn buông tay, cười nói:

- Anh thích tin hay không thì tùy, sự thật là như thế. Đúng rồi, chuyện cụ thể như thế nào ông già béo kia cũng nhìn thấy, chờ lão ta tỉnh lại, anh có thể hỏi!

Lúc này sắc mặt Lâm Tú cũng cực kỳ cổ quái, quăng bản tường thuật cầm trong tay ném về phía Mạc Ngôn, nói :

- Tiểu tử, cậu nói lại đi... Tay súng trên lầu hai vô ý ngã xuống đất, não bộ chấn động mà chết. Đồng thời nện đứt chân tay súng sau bồn hoa, trọng thương. Cường đạo trong nhà bởi vì nghi bị cảnh sát bao vây, nổi lên cuộc nội chiến, trùm thổ phỉ Concha đánh gục hai gã đồng bọn, đồng thời làm bị thương Từ Đức Phát người nhà con tin. Sau đó cậu nhân cơ hội lén vào, khống chế trùm thổ phỉ Concha...

Có chút dừng lại, nàng vừa bực mình vừa buồn cười, nói :

- Loại báo cáo này cậu kể lại mà không biết xấu hổ, tôi cũng thấy ngại khi ghi lại, chờ sau khi đưa đến thượng cấp, cậu đoán lãnh đạo có thể thưởng cho tôi hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đại tỷ, có câu là: sự thật thắng hùng biện, chờ tổ kỹ thuật khám nghiệm xong, chị sẽ biết, có đôi khi sự thật lý kỳ hơn so với chuyện cổ tích đấy.

Đại Lý cùng Lâm Tú thấy vẻ mặt hần chắc chắn, nhin không được cũng có chút tin tưởng.

Đại Lý hỏi:

- Chàng trai, cậu thật sự không bịa chuyện?

Mạc Ngôn liếc mắt, nói :

- Thứ nhất, tổ kỹ thuật có thể nghiệm chứng những lời này của tôi, đương nhiên, bên trong có thể sẽ có chút mâu thuẫn. Nhưng lúc ấy tối đen, tôi trốn ở trong khe nước bên ngoài, không có khả năng biết toàn bộ các tình tiết. Có chút mâu thuẫn cũng là khó tránh, đúng không? Tiếp theo, Từ Đức Phát còn sống, ông ta có thể chứng thực rằng ngoài Concha, những người khác chết không quan hệ gì với tôi. Đại Lý, anh nghĩ tôi là Rambo? Bàn tay trần xử lý được năm tên có súng ống võ trang? Anh thật sự là quá coi trọng tôi rồi!

Ngoài miệng hần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, mặc kệ người khác hỏi như thế nào, chính mình cứ ôm lấy cách nói này, chết không thay đổi khẩu cung. Không có công lao còn có khổ vì bị làm phiền, cũng không tin ai dám đưa người đại công thần phát hiện cường đạo võ trang lên vào thành phố Uyển Lăng đến phòng thẩm vấn, dùng tra tấn bức cung.

Còn chuyện Từ Đức Phát có thể thấy mấy hạt đậu tương thần kỳ kia, Mạc Ngôn cũng không còn để bụng. Đầu tiên, mấy hạt đậu tương lập nhiều công lớn sớm đã bị hần hủy tung tích. Tiếp theo, nói ra những thứ quá huyền hoặc gì đó ngược lại sẽ không ai tin tưởng. Cho dù có người tin, chính mình cũng có thể đến chết không thừa nhận. Huống hồ hần cũng không cho rằng Từ Đức Phát sẽ nói ra, khi đánh ngất lão béo đó, hần đã đưa vào đầu lão béo một luồng chân khí, tuy rằng không thể làm hỏng trí nhớ Từ Đức Phát, nhưng có thể giúp hần bình ổn cảm xúc, ổn định suy nghĩ. Cứ như vậy, sau khi thanh tỉnh, Từ Đức Phát sẽ phủ định đối với những chuyện chính mình từng trải qua mà không thể tưởng tượng nổi gì đó. Đương nhiên, hiệu quả như vậy vừa mới bắt đầu chưa chắc tuyệt đối hữu hiệu, nhưng chỉ cần hần nghĩ là mình hoài nghi, hiệu ứng phủ định sẽ càng ngày càng sâu sắc, Cho đến cuối cùng, thậm chí sẽ hoàn toàn xóa đi một vài đoạn trí nhớ ngắn, để cho hần nghĩ rằng kia chỉ là một đoạn ảo giác...

Đây là một loại vận dụng ý thức bản ngã thô thiển nhất, Mạc Ngôn cũng là lần đầu tiên sử dụng, theo thời gian trôi qua, nếu như có thể hoàn toàn nắm giữ tinh túy của phương pháp này, hần cảm giác mình hoàn toàn có thể đi vào chỗ đám người xấu, ngay cả đeo kính râm cũng không cần thiết nữa ...

Đối mặt miêu tả nửa thật nửa giả của Mạc Ngôn, người tự xưng là kinh nghiệm phong phú như Đại Lý lúc này tâm tình lại có chút mờ mịt.

Trực giác nhân viên hình sự nói cho hần biết, chuyện đã xảy ra trong căn nhà này cũng không nhẹ nhàng và ly kỳ như Mạc Ngôn nói, nhưng ở sâu trong nội tâm, lối suy nghĩ lý tính của hần lại đang không ngừng phủ định trực giác. Bất kể như thế nào, đây là một đám người có trang bị súng đạn, mà Mạc Ngôn lại là tay không tấc sắt. Chính như lời Mạc Ngôn, hần không phải Rambo, không có khả năng ở tình huống tay không tấc sắt thu phục đám cường đạo này.

Mặc dù là Rambo, cũng không thể thu phục đám cường đạo này ở trong thời gian ngắn như vậy?

Đại Lý nhin không được nên cho Mạc Ngôn một quyền, nói :

- Cậu thật là ... làm cho người ta ngạc nhiên hết chuyện này đến chuyện khác...

Có chút dừng lại, hần liếc mắt nhìn chung quanh một cái, thấp giọng lại nói:

- Nhưng lần này người chết nhiều quá, người duy nhất sống sót chỉ sợ cũng không thể mở miệng. Cho nên, nếu có chỗ nào sơ hở, cậu tiếp tục cẩn thận ngấm lại, nhân lúc báo cáo chưa đưa đi, có thể cho Lâm Tú giúp cậu sửa.

Lâm Tú nghe xong lời này, cười cười, đầu nghiêng sang một bên, làm bộ như thật sự tôi không nghe thấy.

Chỗ nào sơ hở?

Mạc Ngôn hơi ngẩn ra, nhưng giây lát liền hiểu ý tứ của Đại Lý.

Nói trắng ra là, Đại Lý và Lâm Tú hoài nghi nhiều hơn tin tưởng đối với câu chuyện ly kỳ này, nhưng vì loại tâm lý nào đó, lại không muốn nghi ngờ. Mà lời nói này của Đại Lý còn có nghĩa đang nói cho Mạc

Ngôn, nếu những điều này là do cậu bịa ra, như vậy cố gắng bịa cho hợp lý, nếu có chỗ sơ hở, chờ báo cáo đưa lên tiếp tục sửa thì không còn kịp rồi...

Suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, Mạc Ngôn có thể cảm giác được Đại Lý và Lâm Tú đang muốn bảo vệ mình, theo ý nào đó mà nói, đây là một loại thừa nhận, một loại thừa nhận đối với đồng minh. Từng công việc đều có quy tắc ngầm của mình, không thể trong suốt như nước. Giống như tổ công tác bên ngoài như họ, bởi vì tính đặc thù của công việc, bọn họ cũng sẽ ứng có một vài cá nhân hoặc là bí mật bên trong. Dưới điều kiện tiên quyết là không trái với nguyên tắc chung, bình thường bọn họ đều có thái độ bảo vệ đồng sự. Mạc Ngôn tuy rằng không phải người của tổ công tác bên ngoài, nhưng trải qua hai lần chung công tác ngăn ngừa, phong cách hành sự của hắn được Đại Lý và Lâm Tú thấy có thiện cảm. Trong tiềm thức, luôn có ý muốn bảo vệ.

Cụ thể như hôm nay có chuyện gì xảy ra, công lao của Mạc Ngôn là không hề nghi ngờ, nhưng bởi vì chết quá nhiều, hơn nữa lại quá mức ly kỳ, cuối cùng chung quy sẽ có một chút phiền toái không lớn không nhỏ, hay là có vài người nào đó nghi ngờ.

Cho nên, Đại Lý nhin không được đã muốn nhắc nhở Mạc Ngôn điểm này, mà Lâm Tú thì cũng có tâm tư tương tự.

Trong mắt bọn họ, vô luận chuyện đã trải qua là thật hay giả, chỉ cần kết quả là tốt là được.

Người xấu chết, người tốt còn sống, vụ án của Triệu Việt sắp phá được, chính nghĩa phải được khích lệ. Quan trọng nhất là, bởi vì cần sự có mặt của Mạc Ngôn, cùng nhau mới có thể tạo thành kết quả tốt như vậy, có thể không bảo vệ sao?

Đương nhiên, đối với Đại Lý và Lâm Tú mà nói, hai người còn đang có tâm tư khác.

Trải qua hai lần ngăn ngừa cộng tác, bọn họ đều cảm thấy được Mạc Ngôn thật sự rất thần kỳ, Thát Xử có người này, có thể nói như hổ thêm cánh.

Nhân tài như vậy, chỉ cần không trái với nguyên tắc, vì cái gì không bảo vệ đây?

Lúc này, bọn họ thậm chí còn không ý thức được, trong tiềm thức của chính mình còn đang có một ý niệm khác trong đầu, đó là hai người đều muốn tận mắt chứng kiến, trong tương lai không xa, chàng thanh niên thần kỳ này còn có thể có biểu hiện càng thần kỳ hơn hay không?

45. Chương 45: Thời Kỳ Đặc Biệt, Đối Đãi Đặc Biệt

Đối với việc bảo vệ của Đại Lý và Lâm Tú giữ gìn, Mạc Ngôn vẫn thấy thực biết ơn trong lòng, tuy rằng hắn biết như vậy cũng có thể thêm phiền phức.

- Không có gì sơ hở, những gì tôi biết đều ở trên báo cáo ...

Hắn đưa điều thuốc cho Đại Lý, nói :

- Vẫn nên nhanh chóng giao đi, tôi đoán Trịnh lão bên kia đang chờ báo cáo này.

Thấy Mạc Ngôn một mực chắc chắn báo cáo này không có sơ hở, Đại Lý và Lâm Tú cũng không nói thêm gì nữa.

Lâm Tú trở lại trong xe, truyền báo cáo cho trưởng phòng Trịnh, Đại Lý thì chỉ huy lên nhân viên cảnh sát liên can thu thập hiện trường. Bởi vì tính đặc biệt của sự kiện, tổ công tác bên ngoài cũng không liên hệ đến bệnh viện, mà mang nhân viên chuyên nghiệp chỗ Thát Xử đến. Những người này chính là pháp y, chẳng hạn như cấp cứu cũng khỏi phải nói. Nhanh và gọn thu dọn xong mấy thi thể, thuận tiện giúp Từ Đức Phát băng trắng miệng vết thương, đưa cho Concha về cơ bản đã thành người sống thực vật mặt nạ đường khí ...

Mạc Ngôn nhận thấy Từ Đức Phát đã sắp tỉnh lại, có lẽ là sợ hãi sắp phải thẩm vấn, nên luôn luôn gắng gượng giả vờ hôn mê.

Mạc Ngôn cũng chẳng muốn đi lo lắng về hắn, hỏi Đại Lý :

- Thời gian đã không còn sớm, kế tiếp tôi còn có chuyện gì không ?

Đại Lý nói :

- Cùng nhau quay về Thất Xử đợi mệnh lệnh đi, bộ chỉ huy bên kia có thể cần cậu ...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Được, cái mạng này của tôi xem như bán cho các anh, nói thật, một cổ vắn như tôi một tháng có thể được bao nhiêu tiền trợ cấp?

Đại Lý cười nói:

-Cậu còn để ý cái này à?

Hắn vừa nói, vừa ngồi trên xe QR màu đen của Mạc Ngôn, nói :

- Đi thôi, tôi ngồi xe của cậu về. Nói đến trợ cấp cho cổ vắn, tôi không rõ ràng lắm, bởi vì trước kia chưa có tiền lệ này. Trước kia người cổ vắn tối đa cũng chỉ là người liên lạc viên. Nhưng theo tôi đoán, cổ vắn như cậu thì trợ cấp cũng chỉ là cái hình thức, khẳng định không được bao nhiêu tiền. Tôi nói cậu nghe, dầu gì cậu cũng là nhân viên công ty Phương Chính, còn để ý điều này?

Mạc Ngôn khởi động xe ô tô, đi theo xe cảnh sát phía trước nhanh chóng rời khỏi mỏ than vút đi này, nói :

- Tôi đúng là người của công ty Phương Chính, nhưng anh cũng đừng quên, tôi là con người mới, giống như mua ví mới, hoàn toàn trống rỗng!

Đại Lý bĩu môi nói :

- Thôi đi, các cậu làm nghề thợ săn đó cho tới bây giờ đều là ba năm không làm nhưng làm một ngày ăn ba năm còn gì? Cậu là người mới thật, nhưng vẫn được nhiều hơn so với tôi. Những thứ không nói đâu xa, chỉ nói như tiền thù lao vụ Lâm Yến kia, cũng đủ cho tôi tiêu nhiều năm.

Hắn cũng không biết Lâm Phi Vũ đưa ra tiền thù lao cụ thể cho Mạc Ngôn là bao nhiêu, nhưng Thất Xử và công ty Phương Chính giao tiếp đã không phải là một năm hai năm, tiền nong ước chừng hắn vẫn có thể đoán được.

Mạc Ngôn cũng không kinh ngạc vì Đại Lý có thể đoán ra tiền thù lao nghiệp vụ đầu tiên của mình, để cho hắn ngạc nhiên chính là cách gọi của đối phương.

- Thợ săn?

- Đúng vậy, thợ săn tiền thưởng, ở Mĩ đã có nghề này, nhưng người ta làm là hợp pháp, các cậu chính là đánh ngầm, cho nên người ta công khai tự xưng thợ săn tiền thưởng, các cậu cũng chỉ có thể nhận là thợ săn, vẫn chỉ là nói vậy thôi, đi ra ngoài đều tự xưng nhân viên của công ty nào đó...

- Bản thân tôi cảm thấy được chúng tôi làm nghề này giống thám tử tư hơn.

- Đúng vậy... nhưng càng nghiêm khắc mà nói, các cậu nghề này thật ra chính là hai chức nghiệp thợ săn tiền thưởng và thám tử tư. Ở Mĩ phân chia nhỏ hơn so với các cậu, hơn nữa đều là hợp pháp, điểm này do các cậu không chuyên nghiệp bằng.

Hai người đi đường nói chuyện phiếm, quan hệ càng tán gẫu càng gần.

Trong bất tri bất giác, xe Mạc Ngôn lại chạy nhanh vào cổng lớn của Tỉnh sảnh.

Lúc này đã là hai giờ rạng sáng, Tứ Hào lâu lại không chút nào yên tĩnh, không chỉ có đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa lầu trên lầu dưới người đến người đi...

Xe cảnh sát phía trước vừa mới dừng lại, trong lầu liền lao ra một đám người, đầu vào đấy đến tiếp nhận công tác.

Mạc Ngôn hỏi Đại Lý :

- Trung tâm chỉ huy bố trí ở trong này à?

Đại Lý lắc đầu nói:

- Làm sao có thể, loại án đột phát lớn như thế này, trung tâm chỉ huy nhất định thiết lập tại tuyến đầu. Nhưng Thất Xử chúng ta lực lượng kỹ thuật hùng hậu, nơi này xem như trung tâm xử lý thông tin và tin tức đi. Mặt khác, chuyện này là từ Thất Xử chúng ta bắt đầu, thiếu ai cũng không thể thiếu chúng ta.

Mạc Ngôn đi xuống xe, còn chưa đứng vững, một người trung niên liền đi tới hỏi Đại Lý:

-Ai là Mạc Ngôn?

- Chính là người này ...

Đại lý tránh ra phía sau Mạc Ngôn, lại giới thiệu với hắn:

- Mạc Ngôn, vị này chính là thành viên bộ chỉ huy lâm thời, cũng là trưởng phòng Chu của Tỉnh sảnh chúng ta.

Trưởng phòng Chu nhìn về phía Mạc Ngôn, mặt không chút thay đổi nói :

- Cậu đi theo tôi ...

Mạc Ngôn không thích người khác lộ bản mặt người chết đối với chính mình, càng không thích thể hiện giọng điệu mệnh lệnh, cau mày nói:

- Có chuyện gì sao?

Mặt trưởng phòng Chu không chút thay đổi, lạnh lùng nói:

- Có một số việc cần giải thích, bây giờ cậu đi theo tôi đi...

Lời còn chưa dứt, Mạc Ngôn liền cắt đứt lời của hắn, nói :

- Có chuyện gì nói ở chỗ này đi, tôi mệt chết đi được, không muốn cử động nữa.

Nói xong, hắn mở cửa xe, ngồi xuống bên trong, ý bảo đối phương có chuyện gì có thể nói ngay bây giờ.

Trên mặt trưởng phòng Chu nhất thời tức giận ẩn hiện, nói :

- Đây là cậu có thái độ gì?

Mạc Ngôn cũng không tức giận, cười nói:

- Đương nhiên là thái độ của công dân tốt của thành phố... Một giờ trước, tôi đã phát hiện manh mối sự kiện trọng đại mà cảnh sát các anh không phát hiện được, cũng thông báo cho các vị đúng lúc. Không chỉ có như thế, tôi còn giải cứu một con tin, bắt được một tên cường đạo. Anh nói xem, tôi có được tính là một công dân tốt của thành phố hay không?

Trưởng phòng Chu nhất thời im lặng.

Đại Lý thấy tình thế không ổn, lập tức đứng ra hoà giải, nói :

- Mạc Ngôn, cậu đừng như vậy... Sự tình tới quá đột ngột, hơn nữa tính chất cực kỳ nghiêm trọng, áp lực của mọi người cũng không nhỏ, trưởng phòng Chu cũng không ngoại lệ.

Mạc Ngôn không thềm đứng lên, ngay cả lão gia tử của Mạc gia đều mặc kệ, huống chi trước mắt chỉ là một trưởng phòng?

Hắn lắc lắc đầu, nói với Đại Lý:

- Anh không cần giải thích, kỳ thật anh cũng biết, những gì tôi biết đều ghi trong báo cáo của Lâm Tú, muốn biết cái gì phải đi xem báo cáo thôi. Đại Lý, tôi thật sự có chút mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước, có chuyện gì, gọi điện thoại cho tôi nhé!

Hắn vốn là tính toán đi theo sau Đại Lý, tìm hiểu một chút về phong cách chống bạo lực của quốc gia, cho nên, khi Trịnh lão yêu cầu hắn đợi mệnh lệnh, hắn cũng không cự tuyệt.

Hơn nữa, hắn cũng tương đối kính trọng đối với Trịnh lão. Vị lão đầu cơ quan này chìm nổi nhiều năm, nhưng vẫn duy trì phong phạm quân nhân, người như vậy là đáng tôn kính. Đối với Mạc Ngôn mà nói, nghe

theo mệnh lệnh của vị lão quân nhân này, khiến cho hắn có một cảm giác hóa thân thành chiến sĩ, gổ súng chờ sáng, không có tư tâm, hết thấy đều vì thắng lợi...

Nhưng mà vị trưởng phòng Chu này tựa như một con ruồi bọ ong ong bay tới, nháy mắt đánh vỡ cảm giác tốt đẹp đó.

Lão tử cũng không phải cấp dưới của người, bản mặt người chết thể hiện quan uy sao?

Mạc Ngôn bĩu môi, khởi động xe, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Trưởng phòng Chu thấy Mạc Ngôn hoàn toàn không coi mình ra gì, sắc mặt nhất thời giận đến đỏ bừng, tiến lên vài bước ngăn chặn xe Mạc Ngôn, lớn tiếng nói:

- Cậu muốn làm gì? Bây giờ là thời điểm đặc biệt, cậu dám rời khỏi nơi này, chính là phạm tội!

Mạc Ngôn cười lạnh, dừng lại xe, chìa hai tay, nói :

- Có cần cho tôi đeo còng tay hay không?

Đại Lý không nghĩ Mạc Ngôn cứng đầu như vậy, đồng thời lời nói và việc làm đối với trưởng phòng Chu cũng là cực kỳ bất mãn, đây là người không sợ chết đùa giỡn quan uy sao?

Trong lòng hắn thầm mắng, nhưng trưởng phòng Chu dù sao cũng là thủ trưởng, rơi vào đường cùng, vẫn chỉ có thể nghiêm mặt nhìn.

Nhưng khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, trưởng phòng Chu có lẽ là áp lực quá lớn, lúc này vỗ vào xe QR màu đen, nói :

-Lý Đại Hải, thời điểm đặc biệt, đối đãi đặc biệt, cậu bắt cậu ta lại cho tôi! Tôi không tin, không chế không nổi tên ngông cuồng này!

Đại Lý trợn mắt há hốc mồm, trong lòng thầm mắng, người là Đồ chó hoang, điên rồi chẳng, người ta mới vừa cung cấp manh mối lớn, người muốn không chế?

Mạc Ngôn giỏi về sát ngôn quan sắc, lúc này nhìn ra, vị trưởng phòng Chu này cũng chưa chắc chính là nhằm vào mình, sợ dĩ xuất hiện loại tình huống trước mắt này, thứ nhất người này bình thường quen tác oai, tiếp theo, có lẽ đúng là áp lực quá lớn.

Nhưng biết là biết, hắn cũng chẳng có ý định lý giải người ta, đương nhiên, suy nghĩ đến nơi đây là cơ quan bạo lực, hắn cũng không thể phản khách vi chủ, lấy bạo chống bạo. Vì thế, hắn nhẹ nhàng cười lạnh, ngồi châm điếu thuốc, nói :

- Đại Lý, đừng làm khó dễ , anh ta bảo anh không chế thì anh cứ làm thôi. Thuận tiện giúp tôi gọi điện thoại cho giáo sư, nói bây giờ tôi cần luật sư... Mặt khác, vừa rồi khi không chế Concha, dây thanh bị thương, để đảm bảo sau này không bị thành người câm, bây giờ tôi quyết định im lặng!

Dây thanh bị thương?

Đại Lý đỡ khóc dở cười. Ôi trời, đây là đang kiểm cớ, hay là đang trêu chọc người ta? Đối lại là hắn có thể chết người đấy!

46. Chương 46: Tình Huống Đột Phát

Nhìn thấy Mạc Ngôn không coi ai ra gì, tiếp tục nghe lời nói vừa rồi của hắn, trong lòng trưởng phòng Chu chợt phát lạnh.

Hắn dù sao cũng là người từ cấp đồn xã leo lên, có thể leo đến vị trí này, có thể nói cơ bản không tầm thường. Ở trong quan trường, đồn công an xã là một đường khó leo, chỉ có bước vào cấp bậc này mới có thể được gọi là quan, cấp dưới nó, đơn giản là tầm thường. Nhân viên công vụ từ cấp khu, xã, phường có thể dựa vào quan hệ, dựa vào đút lót, dựa vào đủ loại giao dịch để đạt được vị trí mình muốn, năng lực cũng không phải yếu tố quan trọng nhất. Quan chức cấp trên, tuy rằng cũng có thể dựa vào con đường quan hệ, đút lót và giao dịch tiến lên, nhưng năng lực bản thân cũng đã thành nhân tố trọng yếu.

Trưởng phòng Chu không phải là người không có đầu óc, nếu không cũng không tới phiên hắn vào được vị trí này, người không có đầu óc cho dù ngồi vào vị trí này, văn hóa quan trường và truyền thống đặc biệt trong đó cũng sẽ rất nhanh đào thải hắn...

Mạc Ngôn không coi ai ra gì, trái lại khiến cho hắn tỉnh táo lại.

Hắn biết hành vi của mình vừa rồi có chút không khống chế được, chính như Mạc Ngôn đã nhận thấy, nhất là bởi vì bình thường quen ra oai, tiếp theo là bởi vì áp lực thật sự quá lớn. Lúc này hắn tỉnh táo lại, lập tức hiểu được, tiếp tục tức giận với Mạc Ngôn mà nói, vị trí của chính hắn chỉ sợ cũng xem như chấm dứt.

Đây cũng không phải là nói chuyện giạt gân, đúng như lời hắn vừa mới nói, đây là thời điểm đặc biệt, mà hắn lại bởi vì nhất thời mất bình tĩnh, chọc giận người có đại công là Mạc Ngôn.

Công lao của Mạc Ngôn còn chưa nói, mấu chốt là trong thời điểm này, hắn là người duy nhất từng có tiếp xúc chính diện cùng với bọn cường đạo, cũng là người hiểu rõ tình huống nhất. Nếu bởi vì chính mình nhất thời mất bình tĩnh mà làm cho người này giận, có thể thấy được lãnh đạo tỉnh nhất định sẽ thời điểm đặc biệt mà đối đãi đặc biệt, không chút do dự khai đao với mình.

Nghĩ đến đây, hắn đã toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, ở trong lòng không ngừng chửi mình đầu óc toàn nước ...

Cũng may hắn là một quan chức, kỹ năng biến sắc mặt rất tốt, Mạc Ngôn mới vừa ra vẻ giận, hắn liền đổi lại một bộ mặt tươi cười, thành khẩn vô cùng, nói :

- Đại trưởng phu, đại trưởng phu, thật sự là có lỗi, vừa rồi là tôi không đúng, bởi vì áp lực quá lớn, làm cho tâm lý có chút không khống chế được. Đầu tiên, tôi xin giải thích cho cậu. Tiếp theo, như lời tôi vừa mới nói, bây giờ là thời điểm đặc biệt, tôi chân thành hy vọng có thể được công dân tốt của thành phố giống như cậu trợ giúp...

Đại Lý ở bên cạnh nhìn không được mà xem thường, mắng: người là Đồ chó hoang, trở mặt thật là nhanh!

Mạc Ngôn không chỉ có không coi ai ra gì, đồng thời biết cứng biết mềm, hắn cũng lười phải nhìn người này, khẽ nhắm mắt, tựa vào trên ghế ngồi định nghỉ ngơi một lát.

Mồ hôi lạnh trên lưng trưởng phòng Chu ào ào ứa ra, kỳ thật hắn cũng chỉ là chân chạy, người thực sự muốn hỏi Mạc Ngôn là lãnh đạo khác đang ở bộ chỉ huy Tứ Hào lâu, nếu không thể đưa Mạc Ngôn đến trước mặt lãnh đạo, hậu quả khó lường. Đương nhiên, hậu quả này chỉ là đối với cá nhân hắn mà nói.

Ngay khi hắn còn lúng túng, trưởng phòng Trịnh vẻ mặt trầm lắng vội vàng đi tới.

Trưởng phòng Trịnh là một lão làng hình sự trinh thám, cũng biết sơ lược về thân thế trưởng phòng Chu, lúc này thấy trưởng phòng Chu đã có vẻ xấu hổ, không khí hiện trường cũng có chút căng thẳng, cũng đã đoán ra nơi này rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Trong miệng hắn khẽ hừ lạnh một tiếng, nhưng bộ chỉ huy bên kia truyền đến một tin tức xấu cũng khiến hắn không dám nghĩ nhiều, nhìn về phía Mạc Ngôn vẫn đang nhắm mắt lại, trầm giọng hỏi:

- Mạc Ngôn, báo cáo của Lâm Tú có cái gì ... bỏ sót không ?

Mạc Ngôn mở mắt ra, vừa định tỏ vẻ dây thanh của mình không tiện nói chuyện, đã thấy sắc mặt trưởng phòng Trịnh âm nặng nề dường như có thể nhỏ ra nước, trong lòng không khỏi lo lắng, mơ hồ có dự cảm bất an...

- Không có gì bỏ sót, những gì tôi biết cơ bản đều ở trên báo cáo .

Hắn ngồi thẳng người lên, nói :

- Trịnh lão, nhìn vẻ mặt của ông, có phải có tin tức gì không tốt hay không?

Hắn vừa hỏi, Đại Lý và trưởng phòng Chu đều cả kinh trong lòng.

Cảnh sát đã sớm mà bắt đầu bố trí đối với căn nhà bên Nam Hồ, còn đối phương không hổ là quân nhân chuyên nghiệp, lính gác đứng ở vị trí kín đáo rất nhanh đã phát hiện sự có mặt của cảnh sát.

Mà 20' trước, hai bên có tiếp xúc chính diện lần đầu tiên.

Trong tình huống cả hai đều bị phát hiện, hai bên đều không muốn làm lớn sự tình.

Mục tiêu của bọn thổ phỉ là kiếm một khoản tiền sau đó cao chạy xa bay, bây giờ điều chỉnh thành còn sống rời khỏi thành phố này. Mà mục tiêu cao nhất của cảnh sát là khống chế được tình thế, cố gắng không để ảnh hưởng lớn. Tiếp theo là cứu được con tin bị cường đạo khống chế ra. Cái thứ ba là ở tình huống có thể, cố gắng tiêu diệt đám cường đạo này trong căn nhà.

Nếu làm không được, vậy nghĩ biện pháp đuổi đám cường đạo này ra khỏi thành phố, sau đó lại chậm rãi tiêu diệt. Đám cường đạo này nếu dám đi vào, bất luận là xuất phát từ mục đích chính trị hay là mục đích khác, cảnh sát đều khó có khả năng trở mặt nhìn chúng nghênh ngang rời đi. Đây là mục tiêu cuối cùng của bộ chỉ huy, cũng là quyết định của quốc gia này với sự kiện lần này, cho dù hy sinh nhiều cảnh sát hơn nữa, cũng không cho phép một tên cường đạo còn sống vượt qua nơi này.

Ở dưới tình huống có nhiều mục tiêu, lần đầu tiên hai bên tiếp xúc đều rất khác nhau.

Đám cường đạo kêu gọi cảnh sát đầu hàng, nói rằng chính bọn chúng cũng không tính toán gây ra hỗn loạn, hi vọng cảnh sát có thể phái ra đại biểu đàm phán...

Mà cảnh sát lúc này cần có nhất chính là thời gian, phái ra đại biểu đàm phán cũng là mong muốn của bộ chỉ huy hi, nhất là có thể kéo dài thời gian, hai là nếu đàm phán hiệu quả hảo, có lẽ có thể suy nghĩ một lần nữa kế hoạch khống chế. Dù sao đối với phương không phải người trong nước, chỉ cần có thể bỏ vũ khí xuống, cũng không hẳn là không thể đàm phán.

Cho nên, bộ chỉ huy phái ra đại biểu đàm phán.

Mà chuyên gia đàm phán tốt nhất cả tỉnh A chính là ở Tỉnh Sản, ở Thất Xử.

Đúng vậy, nàng chính là tổng thanh tra kỹ thuật, tiến sĩ tâm lý học tội phạm, Đỗ Tiểu Âm.

Nếu sự tình phát triển bình thường, sắc mặt trưởng phòng Trịnh chưa chắc sẽ khó coi như thế.

Thân là chuyên gia đàm phán, Đỗ Tiểu Âm không phải là lần đầu tiên trải qua sự kiện tương tự, thể mạnh của nàng chính là tâm lý, kinh nghiệm cũng đủ phong phú. Dưới tình huống bình thường, cho dù không thể khống chế đàm phán, ít nhất cũng có thể bảo đảm cho mình an toàn trở ra. Nhưng lần này xuất hiện tình huống đặc thù, trong những con tin bị cường đạo khống chế, có một đứa trẻ lặn xuống từ thang lầu khi đang cố gắng chạy trốn, trực tiếp gây chấn, khi Đỗ Tiểu Âm bước vào nhà, đứa nhỏ này đã đau đến chết đi sống lại, hơn nữa tình huống mất máu cũng khá nghiêm trọng...

Đỗ Tiểu Âm lập tức điều chỉnh kế hoạch, tỏ ra chính mình có thể lưu lại làm con tin, điều kiện chính là lập tức đưa đứa trẻ kia ra ngoài.

Đối với cường đạo mà nói, một chuyên gia đàm phán của cảnh sát khẳng định hữu dụng hơn so với đứa bé, hơn nữa bọn hắn cũng không muốn đứa bé này chết bởi vì không được cứu chữa, đây cũng không phải là bọn hắn có lòng thương hại, mà là không muốn vì vậy mà chọc giận cảnh sát, cho nên lập tức đồng ý đề nghị của Đỗ Tiểu Âm.

- Đỗ Tiểu Âm ở lại nơi đó làm con tin?

Mạc Ngôn lập tức đã quên mâu thuẫn nhỏ của mình và trưởng phòng Chu, chau mày, trong lòng thấy bất an.

Hắn không phải người không hiểu chuyện, ngay thơ nghĩ rằng chuyện trong hiện thực cũng giống trong phim ảnh, chính nghĩa phải chiến thắng tà ác. Quan trọng nhất là, hắn biết rõ sự hung hãn và thủ đoạn của đám cường đạo, hơn nữa cũng biết rõ rằng năng lực cảnh sát cuối cùng có hạn. Nói ngắn gọn chính là, vô luận song phương đàm phán như thế nào, vĩnh viễn đều khó có khả năng đạt được kết quả mà hai bên cùng có lợi.

Cường đạo là muốn nhất định còn sống rời khỏi thành phố này, đây là điểm mấu chốt.

Cảnh sát lại là bất luận trả giá là hy sinh bao nhiêu, đều nhất định phải tiêu diệt bọn cường đạo có võ trang này, đây là tôn nghiêm quốc gia cùng với điểm mấu chốt về chính trị.

Mà hiện tại, Đỗ Tiểu Âm vô cùng có khả năng thành là đối tượng hy sinh đầu tiên.

Trưởng phòng Trịnh hiểu được đạo lý này, cho nên sắc mặt nặng nề đến nỗi có thể chảy ra nước...

Mẹ nó, nha đầu kia thật sự là ...

Mạc Ngôn rất muốn nói Đỗ Tiểu Âm thật ngu ngốc, nhưng lại nói không nên lời. Hẳn biết, nếu như mình là một người bình thường, hơn phân nửa không làm được chuyện hy sinh chính mình đi cứu giúp người khác, nhưng, khi người khác làm được, cho dù người còn một chút nhân tính, cũng không thể nói ra miệng cái từ ‘Ngu ngốc’ đó

- Trịnh lão, tình hình bây giờ thế nào?

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, hỏi.

Trưởng phòng Trịnh nói :

- Bộ đội địa phương đã vào vị trí của mình, đang chốt lại kế hoạch. Tiểu Âm bên kia đàm phán vẫn đang tiếp tục, ý tứ của bộ chỉ huy là lợi dụng thân phận của đối phương, nhưng hi vọng không lớn, Đại ca của đối phương, cũng chính là cái người tên Dũng đại ca đó, là người Nam Cương. Tám năm trước bởi vì giết người lẫn trốn tới Tam Giác Đen, lần này không biết nguyên nhân gì lại bị người đuổi từ Tam Giác Đen chạy trở về...

Mạc Ngôn nói :

- Có nghĩa là cuối cùng vẫn là cần sử dụng súng mà nói chuyện?

Trưởng phòng Trịnh trầm trọng gật gù đầu, nói :

- Đối phương không buông vũ khí, đây khẳng định là cần thiết. Hiện tại bọn hắn đưa ra yêu cầu cần năm ngàn vạn tiền mặt, một chiếc xe buýt đầy xăng dầu, sau đó đưa bọn họ cùng con tin đến sân bay...

Mạc Ngôn hỏi:

- Cảnh sát định khi nào thì hành động?

Trưởng phòng Trịnh lắc đầu nói:

- Tôi không rõ, chuyện này do bộ chỉ huy quyết định, nhưng bước đầu kế hoạch là giả bộ đáp ứng yêu cầu của chúng, chờ khi bọn chúng sắp đi vào sân bay thì động thủ. Cậu có biết không, nơi đó đã là vùng ngoại thành, hành động, không có quá nhiều trở ngại. Mặt khác, tin tức truyền đi vô cùng nhanh, hiện trường đã có người của phía truyền thông, cảnh sát cũng không tiện hành động ở căn nhà bên kia. Như vậy tính ra, cách thời gian hành động chỉ còn có nửa giờ!

47. Chương 47: Nhân Quả

Một nửa giờ... Mạc Ngôn tính toán một chút trong lòng, cảm giác mình còn thời gian đi làm chút gì đó.

Trong lòng hắn rõ ràng, một khi bộ chỉ huy quyết định động thủ, sinh tử của Đỗ Tiểu Âm và những người bị làm con tin cũng chỉ có thể giao cho ông trời quyết định. Mà bọn cường đạo rời khỏi căn nhà cũ đó thì nhất định sẽ mang theo Đỗ Tiểu Âm. Đối bọn cường đạo đó mà nói, thân phận cảnh sát của Đỗ Tiểu Âm là lá bùa hộ mệnh tuyệt vời, không có khả năng tùy ý tha cho nòng đi.

Hơn nữa bộ chỉ huy cũng sẽ không dễ dàng đưa ra yêu cầu bọn cường đạo cho Đỗ Tiểu Âm rút về, bởi vì như vậy chẳng khác gì là nói cho bọn cường đạo biết, chúng ta muốn ra tay!

Đương nhiên, đối với bọn cường đạo mà nói, bọn hắn cũng sẽ không ảo tưởng ngây thơ, có thể không hề phiêu lưu như vậy mà đi.

Hai bên kỳ thật đều rất rõ ràng, cuộc chiến cuối cùng đã không thể tránh né, hiện tại đàm phán, kỳ thật đều là đang làm chuẩn bị cho cuộc tiếp xúc cuối cùng mà thôi.

Cái này về tổng thể, cường đạo có con tin, tương đương có được ưu thế. Mà cảnh sát thì ngoài con tin, cũng chiếm cứ đại thể trên bàn cờ.

Cuối cùng thắng bại kỳ thật cũng không khó đoán, về điểm này, hai bên đều rất rõ ràng.

Cần trì hoãn là, đối với cảnh sát mà nói, đồng thời với thắng lợi đến tột cùng sẽ phải trả cái giá bao nhiêu, đây là quan trọng nhất. Mà đối với cường đạo mà nói, kết quả xấu nhất là bị diệt toàn quân, tiếp theo là làm cho càng nhiều người bị chôn cùng với mình, mà kết cục tốt nhất là có thể còn sống chạy thoát được một hai người. Bọn hắn chưa từng có tham vọng quá lớn là có thể toàn bộ còn sống rời khỏi thành phố này, từ một khắc khi bị cảnh sát bao vây, bọn hắn cũng đã hiểu được đạo lý này. Đối với bọn họ mà nói, trì hoãn duy nhất chính là cuối cùng có mấy người có thể còn sống mà rời đi!

Hai bên trì hoãn, kỳ thật trăm sông đổ về một biển, mấu chốt ngay ở mấy sinh tử của Đỗ Tiểu Âm và mấy con tin!

- Mạc Ngôn, lãnh đạo bộ chỉ huy muốn gặp cậu, cậu đi theo tôi ...

Trình trưởng phòng vỗ vỗ bả vai Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

-Không thành vấn đề, tôi đi theo ông ngay.

Trong miệng hắn rõ ràng đáp ứng, nhưng lập tức ôm bụng, cau mày nói:

- Trình lão, có thể chờ một lát hay không? Bụng tôi có chút không thoải mái, muốn đi tiểu tiện!

Trình lão không nghi ngờ hắn gian trá, gật đầu nói:

- Được, tôi ở phòng họp trên lầu ba chờ cậu. Cậu cũng đừng sốt ruột, tình huống cụ thể trên báo cáo Lâm Tú giao cho tôi đều có, bộ chỉ huy đang nghiên cứu, cũng chỉ có một ít tình tiết nhỏ muốn hỏi cậu ...

Đối với bản báo cáo đó, có lẽ là bản thân không có kinh nghiệm hiện trường, ngay cả Trình lão, người của bộ chỉ huy cũng không có nói ra nghi ngờ gì. Thật là có người nói Mạc Ngôn là một phúc tướng, dễ dàng chóng vánh nhất được một đại công lao. Loại quan điểm này được đại đa số người đồng ý, thậm chí cả Trình lão cũng có ý nghĩ tương tự.

Trưởng phòng Trình xoay người rời đi, trưởng phòng Chu thấy không có chuyện gì của mình, lại suy nghĩ Mạc Ngôn không để bụng mình, cười cười với Mạc Ngôn, xoay người, một lát cũng không thấy bóng dáng.

Mạc Ngôn giờ phút này đang nghĩ về Đỗ Tiểu Âm đã lưu lạc làm con tin, làm sao còn có tâm tư để ý nhiều như vậy?

Hắn nhìn thấy bóng dáng trưởng phòng Trình biến mất ở hiên, cũng không nhanh không chậm chậm điều thuốc, trong miệng thản nhiên nói:

- Đại Lý, lần này các anh chỉ sợ sẽ phải đắp quốc kỳ cho Đỗ Tiểu Âm!

Đại Lý cả giận nói:

- Cậu nói vậy bạ gì đó?

Mạc Ngôn quay đầu, nhìn chăm chăm vào mặt Đại Lý, cười lạnh nói:

- Rốt cục là tôi nói vậy, hay là anh không muốn đổi mặt?

Sắc mặt Đại Lý vốn đã rất khó coi, giờ phút này bị Mạc Ngôn lạnh lùng nhìn chăm chăm, không tự chủ được lại càng ngày càng tái nhợt...

Trầm mặc một lát, hắn chậm rãi nói:

- Cho dù đổi mặt thì phải làm thế nào, chúng ta là cảnh sát...

Mạc Ngôn cắt đứt lời của hắn, nói :

- Bớt nói những lời vô dụng đó đi, tôi hỏi anh một câu, anh có muốn cứu Đỗ Tiểu Âm hay không?

Đại Lý cười khổ nói:

- Tôi dĩ nhiên muốn...

Mạc Ngôn tiếp tục cắt đứt lời của hắn, nói :

- Chỉ đứng ở chỗ này nói muốn trên đầu lưỡi?

Đại Lý liên tục hai lần bị hắn nói kháy, không khỏi cau mày nói:

- Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?

Mạc Ngôn hít một hơi thuốc lá, thản nhiên nói:

- Tôi muốn nói cho anh biết, tôi muốn đưa Đỗ Tiểu Âm từ căn nhà đó còn sống đi ra trước khi bọn cường đạo rời khỏi đó, nhưng tôi cần trợ giúp của anh!

Người cũng không sợ tự cắn đầu đầu lưỡi ?... Đại Lý cười lạnh trong lòng, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại chợt nhớ tới chuyện hơn một giờ trước!

Hắn trừng to mắt, nhìn Mạc Ngôn, lắp bắp nói :

- Chẳng lẽ...

Mạc Ngôn thực bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, những chuyện trên báo cáo của Lâm Tú có sự thật, nhưng lời nói dối nhiều hơn. Tôi nói anh nghe, anh cũng là lão làng về hình sự trinh thám, sẽ không ngốc đến nỗi tin rằng trên đời này thực sự nhiều trùng hợp như vậy chứ?

Sắc mặt Đại Lý cứng lại, lập tức cười khổ nói:

- Tốt xấu đều là cậu nói, cậu thực không đơn giản.

Lúc trước hắn có chút hoài nghi với khẩu cung của Mạc Ngôn, lại bị Mạc Ngôn giấu cợt ốc tưởng tượng của hắn quá phong phú, hiện tại đã tin bảy tám phần, rồi lại bị Mạc Ngôn cười quá ngây thơ, quả nhiên là tốt xấu đều bị người này nói được.

Mạc Ngôn đưa cho hắn điều thuốc, nói :

- Sảng khoái mà nói, rốt cuộc anh có đồng ý giúp tôi không? Thời gian không còn nhiều lắm ...

Giờ phút này, Mạc Ngôn đã quyết định, muốn đi đến căn nhà cũ đó một chuyến.

Đây cũng không phải là nhất thời xúc động, cũng không phải đơn thuần bởi vì Đỗ Tiểu Âm bị giam hãm ở trong tay cường đạo. Mười mấy phút đồng hồ trước, sau khi trưởng phòng Trịnh nói cho hắn biết chuyện Đỗ Tiểu Âm làm, lại nói đến nhân quả trong Mạt Pháp Tả Đạo Lục, trong giây lát từ trong đầu hắn nảy ra ý nghĩ này.

... trong hốt hoảng, bỗng nhiên hắn lại hiểu ra.

Nếu Đỗ Tiểu Âm không vào căn nhà này, chuyện Dừng đại ca bên kia có lẽ cũng chỉ có liên hệ nào đó với hắn, nhưng không phải tất nhiên. Đơn giản mà nói chính là, bất luận hắn tham dự chuyện này hay không, bọn cường đạo sẽ bị cảnh sát phát hiện hay không, thì những con tin trong tay Dừng đại ca cuối cùng đều cũng bị giết chết. Từ góc độ này mà nói, hắn có lẽ sẽ vì vận mệnh bi thảm của những người đó mà cảm thấy tiếc nuối, nhưng sẽ không sinh ra áy náy gì. Đồng thời, hắn cũng sẽ không cảm giác mình có trách nhiệm nhất định phải đi cứu bọn họ, đây là thuộc loại trách nhiệm và quang vinh của cảnh sát và quân nhân, còn không tới phiên tiểu thị dân như hắn này.

Nhưng, khi Đỗ Tiểu Âm đi vào, là bởi vì hắn cung cấp manh mối mà đến căn nhà đó. Cứ như vậy, tất nhiên đã hình thành quan hệ nhân quả nào đó.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, việc này là chính mình dựng lên, như vậy nhất định phải đích thân giải quyết.

Đây là nhân tính trong hắn, đồng thời trong nhân quả nói đến, thiện có thể không có kết quả, nhưng không thể hình thành hậu quả xấu, đây là kiêng kỵ lớn nhất.

Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm, hắn cũng không thích nhìn thấy cô gái khi cười ánh mắt long lanh như ánh trăng lại hương tan ngọc nát như vậy.

Đây đồng dạng cũng là một ý niệm, nếu không đi giải quyết, ý niệm trong đầu cũng không thể hiểu rõ.

Nhưng ý nghĩ như vậy chỉ loáng thoáng, hắn cũng chưa chắc chịu thừa nhận, cho nên, hắn lại nhiều tìm lý do giúp chính mình, đó là trên cổ Dũng đại ca còn có bùa hộ mệnh bằng ngọc ...

- Cậu thật sự chắc chắn cứu được Tiểu Âm?

Đại Lý nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, hung hăng hít một hơi.

Hắn biết thời gian thật sự không nhiều lắm, không thể cho mình ở nơi này tiêu xài. Nhưng đồng thời, đối với lời nói của Mạc Ngôn, hắn vẫn là bán tín bán nghi.

Mặt khác, hắn tuy rằng không biết Mạc Ngôn sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào, nhưng lại biết, một khi chính mình đáp ứng hỗ trợ, bất luận Mạc Ngôn thành công hay không, khẳng định chính mình đã làm trái với kỷ luật.

Mình có thể cứu được Đỗ Tiểu Âm hay không?

Đối mặt ánh mắt hung tợn của Đại Lý, Mạc Ngôn cũng hỏi chính mình ở trong lòng như vậy. Nói thực ra, hắn nắm chắc được một chút, nhưng tối đa cũng chỉ năm sáu phần mà thôi. Bởi vì giờ phút này, chân khí của hắn đã còn thừa lại không nhiều lắm, ước chừng chỉ có bằng nửa lúc toàn thịnh.

Hắn chia chân khí trong cơ thể làm mười hai phần, khi giải quyết đám cường đạo chỗ Concha, ước chừng dùng đã sử dụng một nửa. Chỉ dựa vào một nửa chân khí còn lại, nói thực ra, trong lòng hắn có chút băn khoăn. So sánh với Concha, những tên cường đạo bên cạnh Dũng đại ca kia không chỉ có nhân số nhiều hơn, hơn nữa sớm đã có phòng bị, muốn thần không biết quỷ không hay mà giải quyết bọn hắn, khó khăn dữ dội!

Hướng hồ, hắn cần ứng phó không chỉ là Dũng đại ca, đồng thời còn có thể phải ứng phó cảnh sát phía sau.

Hắn cũng không muốn vừa mới thi triển thần uy tiêu diệt đám cường đạo đó, chớp mắt đã bị vô số cảnh sát dùng súng ống chia vào cái đầu, sau đó bị mặc áo kẻ điên kéo vào trong lồng sắt chậm rãi gặm nhấm!

Thời gian cần nhanh, nhiệm vụ nặng nề, khó khăn lại rất nhiều... Mạc Ngôn cười khổ ở trong lòng.

Nhưng đối mặt ánh mắt hung tợn của Đại Lý thì hắn lại không thể tỏ ra do dự.

Vì thế, hắn cầm tàn thuốc trong tay nhẹ bắn ra, nói :

- Tôi có bảy tám mươi phần trăm chắc chắn cứu được người ra, có đủ hay không?

Đại Lý vẫn bán tín bán nghi, nói :

- Bịa đặt, cậu chứng minh như thế nào?

Mạc Ngôn nói :

- Dem Đỗ Tiểu Âm trở về mới là bằng chứng tốt nhất, hắn là anh sẽ cho tôi cơ hội này. Nếu anh nhất định phải xem bằng minh thì ...

Hắn hơi hơi nhấc chân, làm gạch dưới chân vỡ nát, sau đó nhặt lên một khối bằng nắm tay, bóp nát. Cuối cùng, ngón trỏ và ngón tay giữa của hắn cầm một khối vụn bắn ra, bịch một tiếng đánh trúng cột đèn cách đó mười mét.

Đại Lý thấy rất rõ ràng, gạch vỡ đánh trúng cột đèn đường thì bắn ra một ánh hoa lửa, ở trong bóng đêm chói mắt lạ thường.

Loại uy lực này, có thể so được với viên đạn súng lục ấy chứ?

Biểu hiện của Mạc Ngôn tuy rằng thực thần kỳ, nhưng ít ra không ngoài phạm trù nhân loại có thể làm được, Đại Lý thực khiếp sợ, nhưng vẫn có thể chấp nhận.

Trầm mặc vài giây, hắn cắn răng nói:

- Nói đi, muốn tôi giúp cậu như thế nào?

Ba phút sau, Mạc Ngôn lái xe QR màu đen lặng lẽ rời khỏi Tứ Hào lâu.

Năm phút sau, Đại Lý xuất hiện bên ngoài cửa sổ, trong tay ôm một đồng hồ vật, sau đó lái xe như bay rời khỏi nơi này.

Rạng sáng, mặt đường hoàn toàn vắng vẻ, Mạc Ngôn lái xe QR màu đen, như gió bay điện chớp chạy qua một ngã tư đường.

Chỉ chốc lát, hắn nhận được điện thoại của Đại Lý.

- Đồ đã tới tay ... Mạc Ngôn, cậu xác định cần làm như vậy à?

- Không có cách nào, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có biện pháp này mới có thể thần không biết quỷ không hay mà đi vào. Trừ phi anh có thể nói bộ chỉ huy để cho tiểu thị dân như tôi đi vào từ cửa chính...

- Cho tôi thời gian có lẽ có thể, nhưng bọn tặc trong căn nhà đó khẳng định không đồng ý. Thôi, hãy bớt nói thừa đi, cậu vừa nói địa điểm là Cao ốc Chính Phong đúng không?

- Đúng vậy, chính là chỗ đó, tôi ở trên mái nhà chờ anh!

48. Chương 48: Trên Đỉnh Cao Ốc

Đêm khuya, đường Nam Hồ, chung quanh căn nhà cũ không khí dường như đọng lại.

Nơi này không khí dường như đã tràn ngập sát khí, mỗi người đều không dám lớn tiếng nói chuyện, thậm chí cả thở cũng thật cẩn thận, e sợ cho không cẩn thận sẽ khiến nó nổ tung.

Quay chung quanh căn nhà không chỉ có cảnh sát, giới truyền thông nhận được tin tức tới cũng không phải số ít.

Bọn họ tụ tập ở ngoài dây cảnh giới của cảnh sát bố trí, nhìn căn nhà phía xa bị bóng đêm bao phủ, sôi nổi đoán những vị khác bên trong rốt cục là thần thánh phương nào?

Mãi cho tới bây giờ, bộ chỉ huy hiện trường vẫn không đưa ra một ý kiến chính xác, chỉ nói có con tin bị bắt cóc, nhưng không nói bọn bắt cóc đến tột cùng là thân phận gì. Nhưng những phóng viên đến các nơi, kiến thức rộng rãi, chỉ nhìn từ mấy cỗ xe có biểu thị xe quân dụng ngoài dây cảnh giới có thể đoán được, đây là một chuyện không nhỏ.

Khi có chuyện xảy ra, cảnh sát cùng quân cảnh cùng tập trung, bọn họ xuất hiện ở trong này không đáng ngạc nhiên.

Nhưng quân nhân cũng xuất hiện, thì cực kỳ hiếm thấy.

Trong căn nhà đó đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại cần phải vận dụng quân nhân?

Các phóng viên топ năm топ ba tụ cùng một chỗ, xì xào bàn tán, sôi nổi nghị luận...

Giới truyền thông ngoại tỉnh xuất hiện cũng làm cho người của bộ chỉ huy đầu đầu không thôi, nếu như là truyền thông trong tỉnh, một cú điện thoại có thể làm cho bọn họ an phận thủ thường, thậm chí là về nhà ngủ. Nhưng thành phố Uyển Lăng dù sao cũng là một thành phố gần nghìn vạn người, ngoài truyền thông của tỉnh, truyền thông ngoại tỉnh thường trú ở nơi này thậm chí nhiều không kể xiết, cũng không thể đuổi tất cả bọn họ được?

Nơi này là ngoại ô, là một môi trường rộng, các phóng viên tùy tiện cũng có thể tìm thấy một chỗ ẩn thân không tệ, sau đó gác camera lên, ghi chép lại toàn bộ nơi này. Trên thực tế, rất nhiều phóng viên chính là định làm như vậy. Ngoài các phóng viên đưa tin tức của chính phủ ở ngoài dây cảnh giới chờ đợi, cơ hồ toàn bộ giới truyền thông đều phả ra người tìm được một địa điểm thích hợp quanh căn nhà, sau đó gác camera, cố gắng nắm bắt một vài hình ảnh có thể thu hút nhãn cầu người xem ...

Bộ chỉ huy hiện trường nằm ở một tòa nhà cách căn nhà cũ ước chừng trăm mét.

Cửa sổ Bộ chỉ huy ló ra vài ống kính ống nhòm ban đêm, từ nơi này có thể nhìn thấy rõ ràng trạng thái quanh ngôi nhà cũ.

Từ ống nhòm nhìn ban đêm thấy được, căn nhà cũ bị bọn cường đạo chiếm cứ này cao tới mười tám tầng, còn đang được đập đi xây lại, mái nhà còn lộ ra thật nhiều khung thép, chúng chìa ra từ bê tông, thẳng tắp đâm vào bầu trời đêm, lộ vẻ đặc biệt dữ tợn.

Chính là do đồng thép đâm vào bầu trời đêm này, khiến bộ chỉ huy hủy bỏ ý định đổ bộ từ mái nhà.

Trong bóng đêm, quanh căn nhà đã hoàn toàn bị phong tỏa, ánh sáng ngọn đèn chiếu vào vách tường của căn nhà, không khí hiện ra một màu trắng bạch mà căng thẳng.

Trong lầu đàm phán vẫn tiếp tục, dựa theo yêu cầu của bọn cường đạo, một chiếc xe buýt thêm đầy dầu đã đứng ở trước cửa...

Bộ chỉ huy tỏ vẻ rất có thành ý, nhưng người nào cũng biết, thành ý đó kỳ thật thực hư ảo.

Cách căn nhà đó ước chừng ba trăm mét, chính là kiến trúc cao nhất trên đường Nam Hồ, Cao ốc Chính Phong.

Nếu không phải cách hiện trường quá xa, nơi này hẳn là vị trí tốt nhất thành lập bộ chỉ huy.

Xe QR của Mạc Ngôn đứng ở phía trước Cao ốc này, còn bản thân hắn thì đã xuất hiện tại mái nhà của Cao ốc.

Mái nhà cũng không có lan can, Mạc Ngôn đứng ở bên cạnh mái nhà, trông về căn nhà cách đó mấy trăm mét.

Địa hình nơi này hắn rất quen thuộc, hiểu biết về thành phố này khi còn làm lái xe xe cứu thương lái ở Bệnh viện Hiền Hòa, bây giờ đã phát huy tác dụng.

Khi hắn quyết định cứu Đỗ Tiểu Âm, trong tâm linh sẽ tự động bắt đầu thôi diễn.

Hắn biết, muốn từ cửa chính căn nhà mà vào không khác đâm rỗng hang hổ, hai bên cảnh sát và thổ phỉ sẽ không muốn thấy nhân tố bên ngoài như hắn.

Cho nên, lần đầu tiên thôi diễn thì hắn đã tập trung Cao ốc này.

Cao ốc này năm mươi sáu tầng, cao hai trăm mét, từ nơi này nhìn lại, tầng mười tám căn nhà cũ kia tựa như đang có người sinh sống...

- Mạc Ngôn, nhanh lại đây giúp một tay, mệt chết được!

Mạc Ngôn ở mái nhà châm một điếu thuốc còn chưa hút xong, bóng dáng Đại Lý liền xuất hiện.

Trong tay hắn ôm một món đồ gì đó thể tích rất dài, đang cố hết sức kêu gọi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đi qua, một tay nhắc lên, nhận lấy đồ vật, nói :

- Đây là dụng cụ bay?

Đại Lý nói :

- Nghiêm khắc mà nói cái này gọi là cánh tam giác không động lực, tôi mang đến cái này là cánh tam giác nhẹ nhất rồi...

Hắn không dám chậm trễ, vừa nói vừa kéo khoá, bắt đầu động thủ lắp ráp cánh tam giác này, lại nói:

- Mạc Ngôn, cậu chơi thứ này bao nhiêu lần rồi?

Mạc Ngôn cười nói:

- Bao nhiêu lần? Hoàn toàn chưa hề chơi ... Chơi thứ này người không phải có tiền như tôi có thể chơi được sao?

Đại Lý giật mình ngẩng đầu, nói :

- Chưa sử dụng bao giờ?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Yên tâm đi, cơ thể của tôi nhịp nhàng, năng lực đặc biệt xuất sắc, thứ này không làm khó được tôi!

Đại Lý cả giận nói:

- Đây là cậu đang liều mạng đấy, bây giờ là đêm khuya, đưa tay không thấy được năm ngón, cậu lại không có bất kỳ kinh nghiệm nào mà dám...

Mạc Ngôn cắt đứt lời của hắn, nói :

- Được rồi, Đại Lý, một chân cũng đã bước lên chiến trường, chúng ta cũng không thể lâm trận rồi lại lùi bước chứ?

Đại Lý hít một hơi thật sâu, nói :

- Được rồi, coi như cậu là thiên tài, thứ này không làm khó được cậu, nhưng cậu tính toán hạ xuống như thế nào? Mái nhà căn nhà đó diện tích nhỏ, hơn nữa chưa hoàn toàn thi công xong, căn bản sẽ không có chỗ đặt chân, cậu tính toán giải quyết như thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng hạch hỏi , bây giờ hỏi cái này, không phải quá muộn sao? Yên tâm đi, sơn nhân ắt có diệu kế, anh cứ đợi tin tốt lành đi. Tôi nói này, đại ca, anh cũng đừng nghĩ nhiều, tỉnh A đang ở trong nước sôi lửa bỏng, có thể đang chờ anh cứu mạng đấy ...

Thấy Mạc Ngôn vẻ mặt không có tim không có phổi, Đại Lý biết bây giờ nói gì cũng đã muộn, đành phải nhanh chóng lấp ráp.

- Đúng rồi, Đại Lý, Trịnh lão gọi điện cho anh không? Tôi tắt điện thoại, tôi đoán ông ấy nhất định sẽ tìm cậu!

- Cậu không nói một tiếng liền chuồn mất, tôi lại là người duy nhất thấy cậu, ông ấy không tìm tôi thì tìm ai? Nhưng cậu người cũng không cần lo lắng, tôi nói cho Trịnh lão, cậu đột nhiên bị tiêu chảy không ngừng, tổ y tế bên kia đang chăm sóc cho Từ Đức Phát và Concha, cho nên cậu đã bị tôi đưa đến phòng khám nhỏ truyền nước.

- Ha ha, vậy chỉ có thể đa tạ anh, sau này mời anh ăn cơm.

- Bớt nói vô nghĩa đi, lão tử thấy ngươi như con tàu cướp biển... hành vi lần này của tôi nếu bị tra ra, cũng đủ lột bộ quần áo trên người của tôi rồi!

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Mạc Ngôn nói :

- Bộ đồ cảnh sát này là thứ tôi coi trọng nhất, nhưng nếu như có thể dùng nó đổi Tiểu Âm về, tôi sẽ đồng ý, cuối cùng thì cậu có thể đem cô ấy về hay không?

Mạc Ngôn vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói :

- Tôi không chỉ có đem cô ấy về, hơn nữa tôi cũng sẽ không làm cho anh mất đi bộ đồ cảnh sát này.

Đại Lý hỏi:

- Cậu khẳng định?

Mạc Ngôn thở sâu, nhìn bầu trời đêm mờ mịt, cười nói:

- Tôi đương nhiên khẳng định, bởi vì tôi đã quyết định, kể cả con tin là cảnh sát của chúng ta, tôi sẽ đem tất cả mọi người ra. Không chỉ có như thế, thuận tay tôi còn xử lý hết bọn cường đạo đó. Cứ như vậy, bắt luận cảnh sát hay là ủy ban tỉnh, thậm chí cả quân đội, tất cả mọi người là có công. Đến lúc đó, tất cả mọi người vội vàng phân chia cái bánh ngọt, ai còn tính toán một tiểu tử như anh ? Nhưng mà...

Nói tới đây, hắn nhìn Đại Lý, thần sắc trở nên nghiêm túc, nói :

- Tôi có thể tin tưởng anh không?

Đại Lý khẽ nhún mày, nói :

- Cậu định nói gì?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi không muốn cho người khác biết tôi từng tới nơi này, lại càng không muốn người khác biết tôi đã qua ngôi nhà kia.

Đại Lý cười cười, nói :

- Dùng bộ đồ cảnh sát trên người của tôi mà thôi, có đủ hay không?

Mạc Ngôn cười chụp bờ vai của hắn, không nói gì.

Hai người đồng thời đều là người đàn ông can đảm, nói đến nước này cũng đã đủ, hết thấy đều không cần nói thêm nói lời nào.

Vài giây sau, Đại Lý lại bỗng nhiên nói:

- Nhưng những điều cần nói vẫn cần nói trước, tôi có thể ngăn miệng mình, nhưng không ngăn được ánh mắt người khác. Những người khác không nói, Trịnh lão e là không thể giấu diếm được, còn Đỗ Tiểu Âm, trừ phi cậu không đối mặt với cô ấy, nếu không rất khó giấu diếm được nha đầu đó!

Mạc Ngôn cười nói:

- Không sao cả, dù thế nào đi nữa bọn họ không tận mắt nhìn thấy, đến lúc đó tới chết tôi cũng không thừa nhận là được mà!

Khi nói chuyện, cánh tam giác vô động lực trong tay Đại Lý đã lắp ráp xong.

Đại Lý đứng lên, nói :

- Một lần cuối cùng hỏi cậu, cậu làm được không?

Mạc Ngôn khéo léo đùa nghịch máy nén khí của cánh tam giác, nói :

- Yên tâm đi, tuy rằng tôi chưa sử dụng thứ này, nhưng những thứ tương tự tôi nhìn qua không ít, quá trình cụ thể thao tác cũng có biết một phần. Trong mắt tôi, chơi thứ này yếu tố quan trọng nhất chính là gan lớn, tiếp theo, cần có một chút hiểu biết đối với động lực học. Hai thứ này tôi cũng không dốt ...

Đại Lý cười khổ lắc đầu, chẳng thèm nghe hắn nói thêm cái gì, đi lên trước, yên lặng giúp hắn khóa kỹ nút bảo hiểm.

49. Chương 49: 18 Tầng

Nhìn thấy cánh tam giác màu đen giống như một cái lá rụng rơi vào bầu trời đêm, sau đó lại nhẹ nhàng bay, Đại Lý không tự chủ xiết chặt nắm tay.

Hắn trải qua huấn luyện trên không với cánh tam giác trong hoàn cảnh ánh sáng nhạt, tỷ như ở dưới ánh trăng, hay là sáng sớm. Nhưng chưa bao giờ tiến hành huấn luyện trong một đêm tối đen như thế này. Hắn xem ra, đây quả thực chính là liều mạng. Tự vấn lòng, hắn tình nguyện vọt qua màn đạn vào tòa nhà này, cũng không muốn làm chuyện thập tử vô sinh loại này ...

Nhưng mà, ở trong bóng đêm dày đặc này, Mạc Ngôn không chế cánh tam giác màu đen khá tốt.

Ít nhất là Đại Lý thấy vậy, Mạc Ngôn ung dung mà nhẹ nhàng tung bay, lộ ra tín niệm nào đó.

Giờ khắc này, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra ý tưởng kỳ quái nào đó, tiểu tử này liều mạng như vậy, chẳng lẽ là thích Đỗ Tiểu Âm?

Loại khả năng này có tồn tại, nhưng giây lát đã bị hắn gạt đi, bởi vì hắn cảm thấy được loại khả năng này không hề có căn cứ, đối với Mạc Ngôn là một loại sỉ nhục. Ở trong lòng hắn, sau khi Mạc Ngôn cố tung

cánh nhảy ra, người này đã là chiến hữu của mình, một người chiến hữu có thể phó thác phía sau lưng mình .

Giờ phút này khi trong lòng Đại Lý đang suy nghĩ, trong lòng Mạc Ngôn lại tràn đầy một khoái cảm tự do tự tại.

Đây là lần đầu tiên hắn bay lượn, dù là mượn công cụ, nhưng không ảnh hưởng gì đến việc hắn hưởng thụ khoái cảm thoát ly trói buộc từ mặt đất loại này...

Lượn trong trời đêm trên không, hít thở không khí lạnh lẽo, hắn bỗng nhiên cất giọng hát gần như gào khóc rống lên.

Cũng may đây là ở trên cao mấy trăm mét, đồng thời lại là rạng sáng, tiếng gió tuy rằng đưa tiếng hát hắn truyền thật xa, nhưng dần dần yếu bớt, cũng không khiến cho người khác chú ý.

Hắn có năng lực điều khiển thân thể nhịp nhàng cực kỳ xuất sắc, giác quan mất tuệ có thể giúp hắn nắm bắt được biến hóa của dòng khí, bởi vậy, tuy rằng là lần đầu tiên bay lượn trên không, nhưng chỉ mười giây sau, hắn liền hoàn toàn nắm giữ cánh tam giác màu đen này.

Trong trời đêm, ánh mắt của hắn tập trung tòa nhà cao tới mười tám tầng xa xa kia.

Ở cách căn nhà ước chừng mấy trăm mét, một mái nhà nhà dân, hai phóng viên bị gió đêm thổi lạnh run, đang cùng nhau chống đỡ gió, cố gắng châm thuốc lá trong tay...

Căn nhà này là tài sản tư nhân, không cao, chỉ có bốn tầng. Nhưng sáng sớm mùa xuân như thế này, lại là rạng sáng, nhiệt độ không khí trên tầng cao vẫn là rất thấp. Hơn nữa gió cũng lớn, vù vù thổi tới, rất nhanh liền mang đi nhiệt lượng. Hai phóng viên tới vội vàng, mặc quần áo có chút phong phanh. Lúc này tựa như cô bé bán diêm, cố gắng đốt thuốc, đuổi đi cảm giác lạnh trong cơ thể ...

- Nếu có thể được ngậm rượu thì tốt...

- Hay là chú đi xuống hỏi một chút xem, chủ nhân nơi này hắn là có rượu.

- Thôi đi, tên kia quả thực là con Quỷ hút máu, vết sạch miệng túi của chú, mới hứa cho chúng ta đứng ở chỗ này. Người như vậy, cậu cảm thấy được ông ta sẽ cung cấp phục vụ ngoài định mức cho mình?

- Điều này cũng đúng, nhưng nói đi thì nói lại, nếu chúng ta có thể chụp được một vài hình ảnh nóng gì đó, tin tưởng ông chủ sẽ thăng chức cho chúng ta.

- Chụp cái đầu cậu, nơi tốt đều bị tạp chí lớn chiếm cứ , chúng ta nơi này chỉ có thể chụp được phía sau lưng căn nhà ... Được rồi, anh bạn, không sợ nói cho cậu biết, tôi tới nơi này cũng chính là ứng phó mà thôi.

Hai phóng viên này đến từ báo Hương Phụ, đảm nhiệm chức vụ săn tin nhanh ban truyền thông.

Hai người này một người hơi trẻ một chút, ước chừng chừng ba mươi tuổi, người kia đỉnh đầu bán trọc, đã là trên 40.

- Chú Đức, cháu không đồng ý lời này của chú, cháu đặc biệt mang theo ống nhòm ban đêm, chẳng lẽ chụp không được thứ tốt. Chú đừng quên , đây không phải đóng phim, ai dám cam đoan người trong lâu sẽ không đi ra từ phía sau? Được rồi, chú Đức, chú nhiều kinh nghiệm, từng trải nhiều. Chú nói một chút, bây giờ là tình huống như thế nào?

Người được gọi là chú Đức run run hít một hơi thuốc lá, nói :

- Ai biết... Nơi này là nội địa, nhiều quy củ, không giống Hồng Kông, nơi đó chỉ cần có tiền có thể bắt được manh mối.

Người trẻ tuổi lại hỏi:

- Chú cảm thấy có thể là khủng bố tập kích hay không? Vừa rồi cháu nhìn thấy xe quân dụng đến ... Được rồi, vừa rồi nghe người của đài Hỏa Điều nói, hiện trường hình như còn xuất hiện người của cục quốc phòng.

Chú Đức ném mẩu thuốc lá trong tay xuống, chỉ vào lan can chỗ có mắc camera, nói :

- Được rồi, đừng như vậy nữa Bát Quái , làm việc thôi.

Người trẻ tuổi nói :

- Chú Đức, mấy cái máy móc nát kia thì làm ăn gì, không cần như vậy lo lắng ...

Có chút dừng lại, hần lấy trong bao ra một thứ lắp vào camera, lại nói:

- Muốn chụp thứ tốt, còn phải dựa vào nó, lắp thêm bộ hồng ngoại cùng ống nhòm ánh sáng nhạ nhìn ban đêm, rất thích hợp hoàn cảnh hiện tại này.

Thuần thực khởi động máy móc, người trẻ tuổi tùy tiện quơ quơ lên bầu trời đêm, lại nói:

- Chú Đức, chú xem, thứ này sẽ tự động điều tiết, đừng nhìn thời gian này đưa tay không thấy được năm ngón, có nó, cho dù một con chim đều...

Nói tới đây, hần bỗng nhiên giật mình, sau đó mạnh mẽ di chuyển, đưa camera nhắm ngay chỗ vừa rồi thoáng một cái đã lướt qua.

Chú Đức thấy thế, hỏi:

- Làm sao vậy?

Thanh âm của Người trẻ tuổi có chút phát run, nói :

- Chú Đức... chú Đức, chúng ta sắp phát tài!

Chú Đức là một tên giảo hoạt, nghe thấy lời này liền biết người trẻ tuổi đã phát hiện tìn gì đó đủ để cho ông chủ vui sướng ngây ngất.

Hần ghé sát vào vừa nhìn, lại bắt gặp một màn không thể tưởng tượng nổi trong bóng tối.

Ở trên màn hình nhỏ của camera, một cánh tam giác đang quay chung quanh mái nhà căn nhà cũ.

Hình ảnh không phải thực rõ ràng, nhưng đủ để phân biệt ra được hình thể cánh tam giác, cùng với sinh vật hình người gắn vào cánh tam giác...

Ý niệm đầu tiên trong đầu chú Đức là, phía cảnh sát bắt đầu hành động, ý niệm thứ hai trong đầu lại là, người trên cánh tam giác không có khả năng thuận lợi chạm đất.

Ý niệm thứ ba trong đầu...

Không, đã không có ý niệm thứ ba trong đầu , bởi vì kế tiếp hần thấy được một màn càng không thể tưởng tượng nổi.

Trên màn ảnh, khi cách mái nhà ước chừng hơn mười mét, cánh tam giác bỗng nhiên giật mạnh hướng về phía trước, đây là bởi vì người treo ở phía dưới đã buông ra khóa bảo vệ, thoát khỏi cánh tam giác.

Đã không có người khống chế, cánh tam giác tựa như một lá cây, theo dòng khí ở trôi đi trong trời đêm.

Mà người kia rơi xuống lại giống như tảng đá, rơi xuống rất nhanh.

Hạ xuống ước chừng bốn năm mét, thân hình người này bỗng nhiên quỵ dị chụm lại một chỗ, khi lại mở rộng ra thì đúng là một thân hình lực lưỡng, không thể tưởng tượng nổi trượt về phía trước bốn năm mét.

Cuối cùng, thân hình người này bị mấy cây cột trên mái nhà ngăn trở, camera không thể ghi được hình ảnh hần...

- Nhất định là bị hoa mắt!

Người kia thoắt mái tiếp đất từ không trung, cùng với cú trượt về phía trước không thể tưởng tượng nổi kia, khiến chú Đức rung động thật mạnh.

Hần thì thào tự nói thầm, sau khi hơi chút thanh tỉnh, bổ nhào vào bên cạnh người trẻ tuổi, nói :

- Tua lại, tua lại đi ...

Người trẻ tuổi thần sắc cổ quái nhìn hần một cái, nói :

- Chú Đức, chú nói xem có phải chúng ta chụp được cơ mật của quân đội không?

Chú Đức hưng phấn nói:

- Rất có thể!

Người trẻ tuổi run rẩy nói :

- Vậy... Chúng ta có thể bị giết diệt khẩu hay không?

Chú Đức tức giận, vỗ cái ót người trẻ tuổi, nói :

- Điện ảnh đã thấy nhiều quá hả? Nhanh chóng tua lại, nhanh lên nhanh lên...

Người trẻ tuổi hưng phấn lên, run run bắt tay vào làm các thao tác trên máy móc, nói :

- Chú Đức, cái này đủ cho chúng ta được thăng chức tăng lương chứ?

Trong mắt chú Đức toát ra ánh sáng, nói :

- Tại sao là thăng chức tăng lương, mà không phải đi ăn máng khác nhỉ?

Người trẻ tuổi ngẩn ngơ, nói :

- Chú Đức, ý của chú là...

Chú Đức nhìn thấy hình ảnh không thể tưởng tượng nổi trên màn ảnh kia, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Loại hình ảnh này chỉ có đại truyền thông như Hỏa Diệu mới có thể nuốt trôi, cho dù không đi ăn máng khác, cũng có thể bán đi với một cái giá trên trời. Đừng quên, đây là chúng ta dùng máy móc xách tay chụp được, chỉ cần cậu không nói tôi không nói, ai biết là hai chúng ta chụp được?

Mạc Ngôn cũng không biết động tác thoát ly không thể tưởng tượng nổi của mình kia bị hai phóng viên vừa vịn chụp được.

Ý thức bản ngã bao phủ phạm vi chỉ có một trăm năm mươi mét, hẳn không có khả năng bắt được động tĩnh ngoài mấy trăm mét.

Nhưng khi hẳn còn lơ lửng ở trên không trung, ý thức đã tập trung vào một tên cường đạo canh gác trên mái nhà.

Đây là một tên cường đạo rất có kinh nghiệm, sớm có phòng bị đối với khả năng có thể tập kích từ không trung.

Mạc Ngôn không được trải qua huấn luyện loại này, nhưng điện ảnh thấy nhiều, tự nhiên cũng đoán được trên mái nhà có thể sẽ có tên cường đạo canh gác. Cho nên, ý thức bao phủ phạm vi mái nhà thì trước tiên hẳn đã phân tích đối với mái nhà.

Không có gì bất ngờ xảy ra, một tên cường đạo gầy gò đang nửa như ngồi ở sau cây cột, tuần tra mái nhà.

Kế tiếp, chính là hình ảnh bị camera ghi lại từ cách đó mấy trăm mét.

Mạc Ngôn tính toán tốt góc độ, sau đó ngang nhiên buông ra khóa bảo vệ bên hông, ở cách mái nhà hơn mười mét, thể hiện một lần khả năng của người siêu việt trên không.

Mà hình ảnh lúc sau, camera kia cũng không quay chụp được, Nếu không mà nói, giá trị của nó sẽ lại kéo lên.

... cánh tam giác tự bay vô thanh vô thức, tên cường đạo trên mái nhà hoàn toàn không chú ý đánh lén đến từ bầu trời đêm.

Mạc Ngôn tựa như một con thú hoang đến từ Địa Ngục, nhẹ nhàng xẹt qua đỉnh đầu tên cường đạo.

Trong nháy mắt xẹt qua ấy, dường như là lơ đãng, lại phẳng phất là có chủ định, hẳn chìa tay phải, cực kỳ nhẹ nhàng bám vấu cổ tên cường đạo, sau đó nhẹ nhàng vịn ...

Tên cường đạo không có bất kỳ đau khổ bước lên hành trình tử vong, không có tiếng hô, không có run rẩy, chỉ có cái đầu giống như đang ngủ, nhẹ nhàng hạ xuống.

Một khắc chí tử này, hắn còn không thay đổi tư thế nửa ngồi...

Màn ảnh ở sâu trong tâm linh Mạc Ngôn bỗng nhiên nảy ra một tổ hợp con số đỏ tươi...

50. Chương 50: Hành Động Bất Đầu

Đứng ở mái nhà, Mạc Ngôn không khỏi có chút kinh ngạc.

Tổ hợp con số này xuất hiện không hề báo trước, hoàn toàn ở ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng hắn rất nhanh liền hiểu được, hết thảy trong tâm linh đều là bản tâm chiếu rọi, tổ hợp con số này đúng là sát khí nội tâm thể hiện. Trước khi đến, hắn chỉ tính toán hành sự tùy theo hoàn cảnh, cũng không nghĩ đánh chết toàn bộ tám tên cường đạo. Nhưng trong tiềm thức, ở sâu trong nội tâm của hắn, lại sớm quyết định, một tên đều không thể buông tha.

Cho nên, sau khi hắn đánh chết tên cường đạo ẩn núp trên mái nhà, bản tâm lập tức hiện hóa, hiện ra này tổ hợp con số bằng máu đỏ.

Tám tên cường đạo, đã có tên thứ nhất tử vong.

- Vậy một tên cũng không để lại là được!

Mạc Ngôn nhẹ nhàng hít vào một hơi, dọc theo thang lầu đi xuống.

Chân khí trong cơ thể đã còn thừa không nhiều lắm, nhưng hắn cũng không kiêng kỵ. Trong đêm tối, ý thức mới là thứ hắn dựa vào nhiều nhất, cho dù không có chân khí, hắn cũng tin tưởng dựa vào thân thể tính chất cực hạn vốn có của nhân loại như mình, thoải mái đạt tới mục đích cuối cùng.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, vừa lên mái nhà liền thấy được một tên cường đạo ẩn núp, Trên thực tế là một tin tốt lành.

Điều này thuyết minh, đối mặt đông đảo quân cảnh vây quanh, bọn thổ phỉ lựa chọn bố phòng chung quanh.

Kỳ thật đây cũng là chuyện không thể khác, chung quanh căn nhà này, ngay cả không trung, đều là điểm đột phá của cảnh sát. Bọn phỉ đồ đến từ Tam Giác Đen vốn là chuyên nghiệp, bọn hắn tuyệt sẽ không ngốc đến nỗi cố thủ một góc, đem toàn bộ hi vọng ký thác vào đám con tin. Đông Nam Tây Bắc bốn phương tám hướng, ngay cả mái nhà, bọn hắn nhất định sẽ xếp nhân công phòng vệ theo dõi. Đây đối với cảnh sát mà nói, tuyệt đối là chuyện đầu đầu, điều này có ý nghĩa bọn họ không thể tiến hành đánh bất ngờ. Bởi vì một khi bị đối phương phát hiện, đánh bất ngờ nhất định phải biến thành tiến công, mà tiến công thì có ý nghĩa là an toàn của con tin không được bảo đảm. Mà đây chính là thuyết pháp trên sách vở, theo thực tế mà nói, một khi hình thành trạng thái tiến công, có ý nghĩa những con tin đó đã bị từ bỏ.

Đó là một đạo lý thực đơn giản, hai bên đều rất rõ ràng.

Mà đối với Mạc Ngôn mà nói, đó là một tin tốt lành, tuy rằng sớm đoán trước, nhưng vẫn là một tin tốt lành.

Hắn lo lắng nhất chính là bọn phỉ đồ tụ tập chung một chỗ, sau đó khi hắn hiện thân, cùng giờ súng và lựu đạn trong tay lên mà đánh. Tám tên cường đạo tám khẩu súng, nếu toàn bộ là súng trường, có ý nghĩa là mỗi giây hắn phải chịu hơn một trăm phát công kích. Hắn không phải siêu nhân lì lợm, lại càng không là thần tiên như Tả Đạo Nhân, đối mặt mỗi giây hơn một trăm phát đạn, kết cục duy nhất của hắn chính là bị bắn thủng thành cái sàng.

Cho nên, với hắn mà nói tin tức tốt nhất chính là đám cường đạo phân tán ra, từng người tự chiến.

Đêm tối lại là lợi thế sân nhà tốt nhất của hắn, hoàn cảnh như vậy, chỉ cần đối thủ phân tán ra, cho dù đối phương tay cầm ống phóng rốc-két, hắn cũng không sợ hãi

Ý thức bao phủ phạm vi tốt nhất là gần một trăm năm mươi mét, mà mười tám tầng căn nhà cũng vẫn chưa cao tới sáu mươi mét, khi Mạc Ngôn đạp chân lên mái nhà này, tình hình trong nhà hắn đã nhìn không sót một cái gì.

Ở trong ý thức bản ngã, có hai điểm sáng nhất, một cái là Đỗ Tiểu Âm, người kia lại là Dũng đại ca trong miệng Concha.

Mạc Ngôn tới đây chính là vì Đỗ Tiểu Âm, cho nên ý thức bản ngã trước hết tập trung vào nàng. Còn về Dũng Đại ca, cổ của hắn có cái bùa hộ mệnh bằng ngọc mới là điểm sáng lớn nhất, mà cái thân phận gọi là trùm thổ phỉ, ở trong mắt Mạc Ngôn cũng chỉ thật tầm thường.

Đỗ Tiểu Âm và Dũng đại ca đều ở tầng thứ ba của căn nhà.

Ngoài hai người bọn họ ra, tất cả những con tin khác đều bị giữ ở tầng lầu này, mọi người chen chúc thành một đám, hoảng sợ cuộn tròn ở trong góc phía nam. Ngoài ra, còn có hai tên cường đạo võ trang đầy đủ, một tên trông coi con tin, một tên canh giữ ở cửa sổ phía bắc tầng ba.

Về mặt Đỗ Tiểu Âm vẫn ung dung như trước, không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn mang theo vẻ tươi cười.

Ở đối diện nàng, một người đàn ông sắc mặt trắng dã, đeo kính, hai tay đang ôm ngực, quay mặt về phía Đỗ Tiểu Âm không ngừng khẽ gật đầu.

Người này không đến bốn mươi tuổi, chỉ nhìn từ mặt ngoài, càng giống như là một học giả.

Không hề nghi ngờ, người này khẳng định chính là Dũng đại ca trong miệng Concha. Mạc Ngôn chú ý thấy, người này như đang nghe, tay phải luôn không tự giác vuốt ve bùa hộ mệnh bằng ngọc trước ngực.

Kỳ thật, cái bùa hộ mệnh này cũng là điểm sáng thứ ba trong ý thức bản ngã, cũng may ngọc bội trước ngực Mạc Ngôn lúc này không nhảy ra quấy rối.

Từ tình hình hiện trường, đàm phán dường như còn đang tiếp tục.

Mặt Đỗ Tiểu Âm mỉm cười, bình tĩnh thương lượng cùng Dũng đại ca, đồng thời dùng di động báo cáo lại quá trình đàm phán về bộ chỉ huy hiện trường.

Dũng đại ca cũng không ngăn cản hành động như vậy...

Hắn mặc bộ đồ nông trang, trên người không mang bất kỳ vũ khí nào, trong cuộc thương lượng, trên mặt ngẫu nhiên còn lộ vẻ tươi cười.

Nhìn qua, nếu không nhìn bối cảnh những con tin và cường đạo có vũ trang, đây giống một cuộc đàm phán thương vụ hơn.

Sau khi tập trung mục tiêu chủ yếu, ý thức chậm chậm hiện ra những tên cường đạo canh giữ ở chỗ khác.

Một tên cường đạo canh giữ ở tầng một, mai phục ngay tại sau cửa cầu thang, đây cũng là con đường duy nhất tiến vào.

Tầng hai, tầng bốn, năm đều có một tên cường đạo, phân biệt ẩn náu ở cửa sổ ba phương hướng đông, nam, tây, hơn nữa còn một tên cường đạo canh giữ ở cửa sổ phía bắc tầng ba. Đông Nam Tây Bắc bốn phương tám hướng toàn bộ bị bọn hắn khóa chết. Cứ như vậy tuy rằng lực lượng mỏng, nhưng ở trước tình huống này có khả năng áp dụng phương thức phòng ngự tốt nhất.

Trong ý thức bản ngã, toàn bộ sinh vật đều phát sáng, thậm chí ngay cả mấy con chuột ẩn trốn ở trong góc nhà.

Mạc Ngôn chậm rãi đi xuống phía dưới, cũng không vội vã hành động, mà tìm kiếm thuốc nổ theo lời Concha ...

Đối với Mạc Ngôn mà nói, mấy thứ này mới là đại sát khí thực sự, không tìm được chúng, sẽ không thể an tâm. Viên đạn nhiều hơn nữa, chung quy có thể trốn được, cho dù chịu một hai viên đạn, cũng chưa chắc mất mạng. Nhưng nếu như bị thứ này phát nổ, tính sát thương cơ bản là có thể so với vũ khí hủy diệt trên thế giới này, hơn nữa trong không gian hẹp như thế nào, lực sát thương lại càng cường đại.

Kỳ thật, đây cũng là điều cảnh sát lo lắng nhất, thuốc nổ này hơn phân nửa là kíp nổ điều khiển, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, kết cục sự kiện lần này không thể tránh khỏi bê bối...

- Ba điểm, thật cũng không tính nhiều...

Mạc Ngôn rất nhanh tìm được nơi để thuốc nổ, một trong số đó không có gì bất ngờ chính là ở trên người con tin. Người kia đang ở cửa cầu thang tầng 1, đây cũng là nơi đặt lượng thuốc nổ nhiều nhất. Mạc Ngôn đoán chừng, chỗ này một khi giật kíp nổ, ít nhất có thể bao trùm nửa tầng này.

Một cái cuối cùng, chính là ở trên người Dũng đại ca... Bởi vậy có thể thấy được, người này nhìn như hào hoa phong nhã, giống học giả hơn là giống cường đạo, nhưng là một người dám ra tay với người khác, cũng dám hạ thủ chính mình.

Mạc Ngôn cơ bản không hiểu đối với mấy thứ này, nhưng nhìn từ trang bị, hẳn là kíp nổ có điều khiển. Bởi vì hắn chú ý thấy, trong tay Dũng đại ca cầm một thiết bị bằng hộp thuốc lá, mặt trên có mấy cái nút. Mà tầm mắt của Đỗ Tiểu Âm, cũng nhiều lần dừng lại ở trên thiết bị này.

Tình huống hiện trường đã rõ ràng, Mạc Ngôn cảm thấy được đã có thể hành động.

Nhưng khi hắn đang chuẩn bị di chuyển nhanh hơn, thân hình lại đột nhiên đình trệ, hình như nhớ ra cái gì đó.

Lập tức, hắn xoay người nhanh chóng quay lại mái nhà, từ trên người tên cường đạo đã chết khéo léo lấy ra một cái bộ đàm.

- Thiếu chút nữa xem nhẹ thứ này...

Vừa rồi khi chuẩn bị hành động thì ý thức bản ngã đột nhiên tự động tập trung lỗ tai tên cường đạo, lúc này Mạc Ngôn mới chú ý thấy, trên lỗ tai người này lại khéo léo đeo thêm một cái tai nghe.

... Mạc Ngôn đem tai nghe nhét vào lỗ tai, trong đó ngoài ngẫu nhiên sẽ có thanh âm tu tu, cũng không có thanh âm của hắn truyền ra.

Hoàn hảo...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng thở ra.

Hắn quay lại mái nhà, cũng không phải muốn lấy bộ đàm của đối phương. Đồ chơi này với hắn mà nói, kỳ thật không có tác dụng gì, ở ý thức bản ngã bao phủ, cho dù có tiếng nói ở bên trong, có chuyện cũng thể che thân. Hắn sợ dĩ quay lại mái nhà, chủ yếu là muốn biết mình có bị bại lộ hay không.

Hiện tại xem ra, tín hiệu bộ đàm vẫn truyền như cũ, cũng không bị tắt, bởi vậy có thể nhận định, hắn chưa bại lộ. Nếu không mà nói, lúc này trong đó hẳn là đã tràn ngập tiếng động lớn và hỗn loạn...

- Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng không chuyên nghiệp vẫn là không tốt...

Mạc Ngôn ném tai nghe, trong lòng không khỏi cảm thán, cho dù có chân khí cùng ý thức bản ngã, nhưng mình là người không có kinh nghiệm thì không cách nào thay đổi. Nếu đổi lại là Đại Lý, một chuyện hắn làm đầu tiên nhất định là lục soát, nhất là có được manh mối, hai là tiêu trừ tai họa ngầm. Tuyệt đối sẽ không như chính mình, không quan tâm chuyện tiếp sau.

- Bởi vậy có thể thấy được, công việc đều có nghệ thuật, những lời này là chính xác, chính mình phải học gì đó ...

Bởi vì nguyên nhân thời gian, Mạc Ngôn chỉ tiến hành ba giây đồng hồ, lập tức dưới chân phát lực, giống như bóng đèn từ thang lầu nhảy xuống.

Trước hết cần giải quyết chính là cường đạo ở tầng năm.

Tên cường đạo tầng năm đại khái là một tên an nhàn nhất trong toàn bộ mấy tên cường đạo, hắn cuộn tròn ở sau rương gỗ, vừa giám thị cửa sổ, vừa không ngừng chuốc bia vào miệng.

Cửa sổ tầng năm cách mặt đất chừng hơn mười mét, bên ngoài lại tối om một mảnh, cảnh sát cho dù có tính toán đánh bất ngờ, cũng sẽ không ngốc đi lựa chọn cái chỗ này. Tương đối mà nói, áp lực với tên cường đạo tầng một cùng mái nhà là lớn nhất, cường đạo ở tầng hai, tầng ba, bốn và tầng năm áp lực nhỏ nhất.

Mà lúc này, vị cường đạo này nhìn quen sinh tử, rất có chủ nghĩa lạc quan tinh thần chiến địa, an vị ở công sự che chắn, vừa huýt lên một khúc ngân vừa ngẩng cổ lên mãnh liệt chuốc bia...

Đương nhiên, việc làm này cũng có thể giải thích, sau khi kề bên tuyệt cảnh, bởi vì tuyệt vọng mà làm cho mình bị một loại gây tê hành vi.

Mạc Ngôn giống như U Linh bay tới phía sau tên phi đồ này thì nhện không được nghĩ, nếu Đỗ Tiểu Âm ở trong này, nàng sẽ giải thích hành vi này như thế nào đây?

51. Chương 51: Tâm Tư Của Đỗ Tiểu Âm

Mạc Ngôn im lặng đứng ở phía sau tên phi đồ này, cũng không vội vã động thủ, mà chờ hần uống xong hết chai bia, mới nhẹ nhàng chường gây cổ của hần...

- Kiếp sau làm người tốt đi. ..

Hần xuống tay nắm giữ lực phi thường chuẩn, tên cường đạo không có cảm giác nào liền mất đi ý thức, gục ở trên thùng gỗ.

Trong bóng đêm, miệng tên cường đạo vô ý thức mở ra, ngum bia chưa kịp nuốt xuống chậm rãi chảy ra...

Con số đỏ tươi trong tâm linh lập tức biến ảo, biến thành 28.

Mạc Ngôn lần này đã có kinh nghiệm, gỡ xuống tai nghe đặt ở bên tai của tên cường đạo...

Cẩn thận chính là thói quen luôn có thể mang đến thu hoạch, ngay khi tai nghe lấy ra gần sát cái lỗ tai, trong loa truyền đến thanh âm của một tên cường đạo.

- Dừng đại ca, xe buýt đã vào vị trí của mình, tiền mặt cũng đã đưa tới, người của bọn họ ở cửa đại sảnh...

Tên cường đạo này tuy rằng đến từ Tam Giác Đen, nhưng ở nơi đó, chỉ ít có nửa số người sử dụng tiếng mẹ đẻ là Hán ngữ. Đương nhiên, Hán ngữ của bọn họ cùng với tiếng phổ thông có nhiều chênh lệch hơn, giống tiếng vùng Nam Cương, nhưng là bởi vì chung một hệ thống, Mạc Ngôn nghe được mặc dù có chút khó hiểu, nhưng cơ bản có thể hiểu được.

Nghe nói như thế, Mạc Ngôn ý thức được, mình cần nhanh hơn. Nếu không, chờ những tên cường đạo này đi lên xe buýt, mình cũng không thể xoay chuyển trời đất.

Tầng ba của căn nhà, tản mát ra ánh sáng trắng bệch của cái đèn mỏ nạp điện đặt ở trên thùng gỗ, nó là nguồn sáng duy nhất nơi này.

Dưới ánh đèn trắng bệch, Dừng đại ca dí bên tai tai nghe, nói :

- Không nên hành động, ta cho lão Tứ đi lấy tiền, chú ý hòa giải.

Xong, hần nói với tên cường đạo trông coi con tin, nói :

- Lão Tứ, đi xuống lấy tiền. Nhớ kỹ, tiền mặt cần lật xem, nếu bọn hần dám lưu lại biểu thị gì hoặc là một vài đồ, liền...

Nói chưa xong, Đỗ Tiểu Âm đứng ở trước mặt hần đã chen, nói:

- Yên tâm đi, trong tay anh có con tin, cảnh sát chắc chắn sẽ không chọc giận các anh ở phía sau đầu.

Dừng đại ca cười cười, ý bảo lão Tứ đi lấy tiền, sau đó nhìn chằm chằm Đỗ Tiểu Âm, nói :

- Những lời này thực dễ nghe, sẽ không chọc giận chúng ta... Như vậy, tôi cảm thấy được, cảnh sát sẽ chọc giận chúng ta lúc nào đây?

Đỗ Tiểu Âm khẽ cười, nói :

- Chỉ cần các anh đồng ý bỏ vũ khí trong tay xuống, tôi cam đoan thời khắc đó sẽ không đến.

Dừng đại ca buông tay, nói :

- Hừ, đây chính là sức mạnh của lớn nhất của chúng tôi, cũng là thứ duy nhất có thể điều hòa mâu thuẫn. Bỏ vũ khí xuống? Ha ha, đối với những người như chúng tôi, bỏ vũ khí xuống cùng mất đi sinh mệnh có cái gì khác nhau chứ? Nếu chúng tôi chịu bỏ vũ khí xuống, cũng sẽ không bị buộc giống con chó nhà có tang mà đưa về Tam Giác Đen chứ? Thay lời khác, nếu tôi chịu nhục để sống sót, như vậy hiện tại hẳn là tôi còn tiếp tục ăn chơi đàng điếm ở Tam Giác Đen, mà không phải ở trong này, giằng co cùng đám quân nhân mạnh nhất trên thế giới này ... Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý hạ đám cảnh sát, sự thật như thế, cảnh sát so sánh với quân nhân, đúng là có chênh lệch rất lớn.

Đến nơi đây, hắn bỗng nhiên nhíu mày, lại nói:

- À này, có câu tôi quả muốn hỏi, Concha hiện tại thế nào?

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Tình huống cụ thể tôi không rõ, nhưng ít ra có thể khẳng định, anh ta còn sống. Mặt khác, tôi muốn sửa lời nói vừa rồi, cảnh sát so sánh với quân nhân, đúng là tồn tại chênh lệch rất lớn, nhưng đây chỉ là tương đối mà nói, còn Concha chính là tốt nhất ví dụ, chúng tôi vây bắt anh ta thì quân đội cũng chưa tham dự vào!

Dũng đại ca cười cười, nói :

- Nếu như vậy, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu hỏi, khi vây bắt Concha, các cô thất bao nhiêu người?

Hắn và Concha là đồng bọn tốt nhất, nếu so sánh, đầu óc của hắn linh hoạt hơn một chút, tầm nhìn cũng cay độc hơn so với Concha, cho nên hắn thành lão Đại của đám cường đạo này. Nhưng luận năng lực tác chiến từng binh sĩ, hắn tự nhận không bằng Concha. Hơn nữa mấy người bên cạnh Concha đều là lão chiến sĩ kinh nghiệm máu lửa nhiều, cho nên hắn tin tưởng, cảnh sát trả giá từ Concha tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Hắn nghĩ, không trả giá hơn mười nhân mạng, cảnh sát tuyệt đối không thể có thể bắt được Concha.

Khóe miệng Đỗ Tiểu Âm cong lên, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp, nói :

- Nói ra có lẽ anh sẽ không tin tưởng, người của chúng tôi thương vong là không.

Dũng đại ca khinh thường bĩu môi, nói :

- Bảo tôi có tin hay không?

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Thành thật mà nói, lúc mới bắt đầu tôi cũng không tin, nhưng sự thật là như thế... Thôi, chúng ta không nói chuyện này , cảnh sát đã biểu hiện ra thành ý, hiện tại hẳn là đến phiên các anh. Đừng quên, chúng ta vừa mới nói xong, chờ tiền mặt cùng xe buýt đến nơi, cần phóng thích toàn bộ trẻ con...

Dũng đại ca không tin thương vong của cảnh sát là không, ban đầu Đỗ Tiểu Âm cũng không tin.

Tin tức mới vừa rơi vào chỗ Thất Xử, nàng đang rửa mặt.

Mạc Ngôn nhẹ nhàng điếm chỉ, khiến nàng ngủ chưa bao giờ ngon như vậy, từ buổi sáng ngủ tới nửa đêm, khó khăn lắm mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, nàng cảm thấy được toàn thân trên dưới lạnh lẽo trước nay chưa có, giống như trong ngày xuân liên tiếp thoát khỏi áo lạnh ngoài dày cộm.

Vừa mới bắt đầu, nàng không biết là nguyên nhân gì, không biết vì sao mình lại bỗng nhiên ngủ, cũng không biết vì sao lại ngủ cả mười mấy giờ...

Nhưng nàng rất nhanh đã nhớ tới Mạc Ngôn, nhớ lại màn tên kia dùng Đại Lý làm đạo cụ biểu thị tài điểm huyết.

Thành thật mà nói, đối với chuyện chính mình trở thành ‘Người bị hại’ thứ hai của Mạc Ngôn, hơn nữa còn ở tình huống không biết rõ tình hình, ý niệm đầu tiên trong đầu của nàng là tìm Mạc Ngôn tính sổ, người này thật sự là rất vô lễ. Nhưng cảm nhận được nhẹ nhàng khoan khoái trong thân thể trước nay chưa có,

nàng nghĩ nghĩ, quyết định tạm thời buông tha tên kia. Bất kể thế nào, dù sao hắn cũng là có ý tốt, hơn nữa lúc ấy Nhạc Duyệt đã ở đó, tên kia chắc không trộm làm gì mình...

Không biết tại sao, sau khi tỉnh lại, Đỗ Tiểu Âm có thể cảm giác được trên cổ còn lưu lại cảm giác ấm áp.

Là tiên sĩ tâm lý học, nàng đương nhiên biết đây là loại tác dụng tâm lý, hơn nữa là loại tâm lý cảm thụ chính mình chưa bao giờ trải qua.

Khi rửa mặt, nàng hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy cổ trắng nõn trong gương, nhin không được bỗng nhiên giờ chân đá.

Đáng chết, vẫn bị tên kia chạm vào...

Trước đó, ngoài cha của nàng, còn không người đàn ông nào chân chính tiếp xúc đến da thịt của nàng, từ góc độ này, Mạc Ngôn đúng là chiếm tiện nghi, hơn nữa là tiện nghi lớn. Bởi vì chỉ có bản thân Đỗ Tiểu Âm mới biết, nơi này là chỗ mẫn cảm của nàng ...

Bởi vì khác thường trong lòng, nàng ở toilet chừng nửa giờ, đang muốn ra cửa, Nhạc Duyệt giống con thỏ bị kinh hãi tiến vào, nói năng lộn xộn nói cho nàng biết, tên thần kỳ kia trong tình huống tay không tác sát, thủ tiêu năm sáu tên cường đạo võ trang đầy đủ đến từ Tam Giác Đen.

Thời khắc đó, Đỗ Tiểu Âm cảm giác mình khẳng định còn đang ở trong mộng chưa tỉnh lại...

Chuyện kể tiếp liền không cần lắm lời, là chuyên gia đàm phán tốt nhất tỉnh A, nàng bị bộ chỉ huy trưng dụng ngay lập tức.

Sau đó, nàng đi tới căn nhà này, và sử dụng mình làm con tin thay thế cho đứa trẻ bị thương.

Tiếp tục sau đó, nàng dùng nụ cười và kỹ xảo đàm phán thành thạo cùng bọn cường đạo đạt được hiệp thương, cảnh sát đồng ý cung cấp năm ngàn vạn tiền mặt cùng một xe buýt, mà bọn cường đạo thì nhất định phải phóng thích toàn bộ trẻ con khi tiền mặt cùng xe buýt đứng chỗ. Còn mấy thanh niên và chính mình, tạm thời còn chưa được phóng thích.

- Phóng thích trẻ con?

Dũng đại ca cười cười, nói :

- Thành thật mà nói, cảnh sát Đỗ, tôi cảm thấy hiện tại quan tâm những đứa trẻ này, còn không bằng quan tâm nhiều hơn cho chính mình.

Đỗ Tiểu Âm hơi hơi nhú mi, nói :

- Có ý gì?

52. Chương 52: Anh Hùng Cái Thế

Dũng đại ca nói :

- Cảnh sát Đỗ, không cần giả ngu, kỳ thật tôi rất rõ ràng, trận này cái gọi là đàm phán chỉ là cái bả quảng cáo mà thôi. Nghe rõ ràng đi, tôi tuyệt đối không thể phóng thích một cá nhân nào, nhất là những đứa trẻ kia. Trừ phi tôi và huynh đệ của tôi lên phi cơ, hơn nữa an toàn hạ cánh xuống địa điểm tôi chỉ định. Mà các cô, cũng không có khả năng thả cho chúng tôi rời mảnh đất này đâu, đây là điểm mấu chốt, điểm mấu chốt của hai bên chúng ta giống như là đường thẳng song song, vĩnh viễn khó có khả năng cùng xuất hiện. Mà kết quả cuối cùng... Cảnh sát Đỗ, thành thật mà nói, tôi thực kính nể dũng khí của cô, nhưng không có biện pháp nào khác, vì mạng sống, tôi phải giữ lại cô cùng những đứa trẻ kia. Đương nhiên, nếu đồng ý quan tâm đến mình nhiều hơn, có lẽ chúng ta có thể hợp tác...

Dũng đại ca nói rõ ràng, nhưng để lại tia hi vọng cho Đỗ Tiểu Âm, đây là loại hấp dẫn, nếu thành công, có Đỗ Tiểu Âm phối hợp, xác suất còn sống rời đi sẽ cao hơn. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn và cảnh sát cố ý kéo dài thời gian, tiến hành đàm phán trận này đến hiện tại. Còn nguyên nhân khác có quan hệ với sắc trời, bất kể như thế nào, hắn đều phải kéo dài cuộc đàm phán tới hừng đông. Đến lúc đó, cả thành

này thị thức tỉnh, người đi đường bắt đầu tăng lên nhiều, truyền thông bắt đầu hoạt động, cảnh sát sẽ chịu áp lực từ bốn phương tám hướng.

Khi đó, mới là thời cơ chạy thoát tốt nhất.

Đương nhiên, tất cả đều cần nữ cảnh sát xinh đẹp trước mắt này phối hợp với hắn, có thể đạt được hợp tác tốt nhất của nàng, nếu không thể, cũng cố gắng quấy nhiễu tâm tư của nàng, tiếp tục kéo dài đàm phán.

Trên thực tế, tâm tư Dững đại ca tính toán, Đỗ Tiểu Âm cũng biết rõ.

Còn kết quả cuối cùng của sự kiện lần này, thân là cảnh sát, Đỗ Tiểu Âm lại càng rõ ràng nhất.

Khi quyết định lưu lại làm con tin, nàng đã biết, hi vọng chính mình còn sống rời khỏi nơi này đã thực vô cùng khó ...

Chính như Dững đại ca nói, mục đích hai bên vĩnh viễn khó có khả năng cùng xuất hiện.

Nàng chỉ hi vọng, mình cố gắng hết sức, ít nhất có thể đưa những đứa trẻ vô tội này ra ngoài, cho dù là một đứa cũng tốt...

Là tiến sĩ tâm lý học tội phạm và chuyên gia đàm phán, Dững đại ca nuốt lời cũng trong dự liệu của Đỗ Tiểu Âm.

Bởi vậy, nàng cũng không biểu hiện ra kinh ngạc, chỉ gật gật đầu, báo cáo lời Dững đại ca cho bộ chỉ huy.

Chính như lời Dững đại ca, kéo dài thời gian đàm phán chỉ là bằng quảng cáo, lòng hiểu lẫn nhau mà không nói. Mà nàng là chuyên gia đàm phán, ở tình hình như thế, đơn giản chỉ là máy móc truyền lời. Nàng không thể đưa ý kiến giống Dững đại ca võ trang cường đạo, càng không thể quyết như bộ chỉ huy. Nàng duy nhất có thể làm là ở thay mặt bộ chỉ huy đứng ra hòa giải, rồi ở chỗ này, cùng những đứa trẻ kia. Khi thời khắc cuối cùng đã đến, ít nhất có thể dùng thân thể của mình ngăn trở viên đạn bắn về phía lũ trẻ...

Nàng chưa từng bắt lực như hôm nay, nhưng dù vậy, nàng cũng không muốn từ bỏ.

Không biết tại sao, ở sâu trong nội tâm, tựa hồ có một thanh âm nói với nàng, không nên từ bỏ, hi vọng ngay cách đó không xa!

Loại cảm giác này rất kỳ quái, không biết vì sao mà đến, cho tới bây giờ đều là lý tính lớn hơn cảm tính, nàng lại cố chấp lựa chọn tin tưởng...

Điều này làm cho nàng nhớ tới lời thoại trong một phim kinh điển.

- Ý trung nhân của tôi là một anh hùng cái thế, có một ngày anh ấy sẽ thân mặc kim giáp thánh y, cưỡi đám mây đến lấy tôi ...

Câu lời thoại này và hoàn cảnh hiện tại kỳ thật cũng không phù hợp, thế nhưng khi cảm tính người con gái dậy lên thì cũng không thể nói không phù hợp.

Đỗ Tiểu Âm đương nhiên biết không thể có một người Anh Hùng cái thế xuất hiện ở trong này, đổi lại bình thường, nàng nhất định sẽ cười nhạo mình giống người ngủ mê. Nhưng cách tử vong càng ngày càng gần, lối suy nghĩ lý tính của nàng lại không hề thấy đâu ...

Ít nhất có thể chết lãng mạn một chút, không được sao?

Nếu nhất định có một anh hùng cái thế xuất hiện trong cuộc sống của mình, anh ta sẽ là ai chứ?

Lối suy nghĩ cảm tính phát tán, Đỗ Tiểu Âm dứt khoát chọn lọc trong toàn bộ những người đàn ông mà nàng quen, cố gắng tìm ra một hình tượng anh hùng phù hợp.

Cuối cùng, trong đầu dừng lại một hình ảnh chính là một khuôn mặt thanh tú!

Mạc Ngôn không biết suy nghĩ trong lòng, nhưng đã nghe vào trong tai toàn bộ đối thoại giữa nàng và Dững đại ca.

Thật là một cô gái kiên cường ...

Hắn thu tay từ cổ tên cường đạo tầng bốn, trong lòng không khỏi cảm khái.

Tự vẫn lòng, nếu không phải có ý thức bản ngã cùng chân khí, hẳn tuyệt đối sẽ không đến nơi đây, càng không giống Đỗ Tiểu Âm ung dung đối mặt cái chết như vậy...

Trên thực tế, tu sĩ là người sợ chết nhất trong khắp thiên hạ.

Nếu không sợ chết, cần gì phải siêng năng theo đuổi Trường Sinh?

Nhất là người giống như Mạc Ngôn, một chân đã bước vào cánh cửa sơ khai Trường Sinh với đủ loại huyền diệu trên đường, lại càng không muốn dễ dàng dính vào nguy hiểm.

Nếu không phải bởi vì Đỗ Tiểu Âm ở trong này, có liên lụy nhân quả, Mạc Ngôn tự vẫn, mình tuyệt đối sẽ không đi chuyển này.

- Nhưng nếu đến đây, vậy trước sau vẹn toàn đi...

Một phút đồng hồ, hắn gọn gàng giải quyết hết hai tên cường đạo tầng năm cùng tầng bốn, hiện tại ở trước mặt hắn có hai con đường.

Con đường thứ nhất, trực tiếp xuống tầng ba, xử lý Dững đại ca, giải cứu con tin. Nhưng nếu như vậy, chính mình nhất định sẽ phải đối mặt với Đỗ Tiểu Âm cùng với các con tin sẽ xôn xao, hành động tiếp theo sẽ có chút bất lợi.

Con đường thứ hai, nhảy qua tầng 3, giải quyết tên cường đạo tầng 1 và 2 trước, cuối cùng tiếp tục thu phục Dững đại ca. Cứ như vậy, có lẽ sẽ khiến cho cảnh sát chú ý, nhưng có thể bảo vệ mình không bị người khác phát hiện, hơn nữa có lợi cho mình rồi hiện trường với tốc độ nhanh nhất.

Trải qua ngắn ngủi vài giây tự vẫn, Mạc Ngôn quyết đoán lựa chọn kế hoạch thứ 2.

Hắn xem ra, tai hại lớn nhất kế hoạch 1 chính là những con tin. Con tin sau khi được cứu, tâm lý nhất định sẽ có dao động thật lớn. Hoan hô, ngất xỉu, muốn rời khỏi đây, tìm kiếm nơi an toàn... Những tình huống này cũng có thể phát sinh.

Bởi vì mừng rỡ mà sinh ra bị kích, thật sự nhiều không kể xiết, Mạc Ngôn cũng không muốn loại chuyện này phát sinh với mình. Lo lắng đến trong con tin có rất nhiều đều là trẻ con nữa, lý tính mà nói, hắn sẽ không lựa chọn phương án như vậy.

Trong lòng có quyết đoán, hắn không hề do dự, xoay người thẳng đến cửa sổ.

Cửa sổ căn nhà hoàn toàn trống, không có bất kỳ rèm che.

Mạc Ngôn lựa chọn cửa sổ này mặc dù là mặt sau căn nhà, nhưng khả năng bị cảnh sát giám thị cũng tồn tại, nhưng hắn đã bất chấp chuyện này, hai tay thẳng tắp vươn về trước, giống như nhảy cầu từ cửa sổ nhảy ra...

Cảm giác được thân thể đã rời khỏi cửa sổ, thất lưng hắn dùng sức, cấp tốc cuộn tròn trên không trung, không chế thân thể ở cách vách tường ước chừng một mét.

Mà khi thân thể hắn bật ra thì vừa mới đến cửa sổ tầng hai, tay phải như tia chớp tìm kiếm, đập vào bệ cửa sổ ở bên trái, cả người giống như con cá, 'Trơn trượt' vào cửa sổ...

Như hắn dự liệu, một màn này đúng là bị người nhìn thấy, nhưng không phải cảnh sát, mà là hai phóng viên chuẩn bị vớt bỏ ông chủ cũ.

- Chú Đức, người nọ lại ra rồi! Ôi, trời ạ, tôi nhìn thấy gì? Người này biết bay sao?

- Chụp được không? Chụp được không hả?

- Yên tâm đi, chú Đức, tất cả đều chụp được rồi!

- Ủ, thật tốt quá! Một cái hình ảnh không đủ để thuyết minh vấn đề, có cái này làm bổ sung, tin tưởng người của Hỏa Điều sẽ ra một cái giá cao ngất!

Hai phóng viên cuối cùng chụp được thứ đáng giá kích động cả người phát run, cùng nhau vỗ tay hoan hô, người trẻ tuổi tiếp tục giám thị căn nhà, mà người lớn tuổi chính là chú Đức thì đã bắt đầu gọi điện thoại, liên hệ Hỏa Điều ...

Nhưng bọn họ không biết hết, sau khi Mạc Ngôn tiến vào lầu hai, đầu ngón chân nhẹ nhàng chìa xuống đất, cả người giống như trượt ở mặt băng, nháy mắt đi đến ra phía sau tên cường đạo. Lúc này đây, bởi vì động tác biên độ quá lớn, tay áo phát ra tiếng gió khiến cho tên cường đạo cảnh giác.

Tên phi đồ này cấp tốc xoay người, sau khi khoe mắt thoáng hiện bóng đen, lập tức há mồm, nghĩ rằng phải báo cho Dũng địa ca ở tầng ba. Đồng thời, súng trong tay cũng theo bản năng nâng lên, ngón trỏ tay phải đặt ở cò súng hơi hơi dùng sức, chuẩn bị nổ súng...

Nhưng mà hết thảy sớm đã bị Mạc Ngôn tập trung trong ý thức bản ngã, cường đạo mới vừa mở to miệng ra, âm tiết thứ nhất còn chưa phát ra, một viên đậu tương liền đục thủng răng cửa hắn, lao thẳng vào cổ họng!

- Phịch...

Một tiếng trầm đục rất nhỏ, thân thể tên cường đạo hơi hơi lay động một chút, sụp đổ về phía sau.

Mạc Ngôn nháy mắt hiện ra tại sau lưng của hắn, nâng thân thể hắn, sau đó lại nhẹ nhàng đặt xuống...

- Mẹ nó. Thực nguy hiểm...

Mạc Ngôn toát mồ hôi lạnh, ý thức bản ngã tuy rằng sớm tập trung vào tên cường đạo, nhưng tốc độ phản ứng của hắn cũng chậm một nhịp. Nếu không phải nắm đúng thời cơ, dùng một viên đậu tương được thổi chân khí, chỉ sợ lúc này đã có tiếng súng nổ lớn. Tên cường đạo sử dụng chính là súng trường, chỉ cần ngón trỏ khẽ gẩy, toàn bộ cổ găng của hắn đều tan tành.

Cũng may tác dụng của chân khí không chỉ có thể hiện ở độ mạnh yếu, loại năng lượng vô hình vô chất này có tính xuyên thấu cùng tính phá hủy rất mạnh, sau khi bùng nổ trong khoang miệng nhỏ hẹp, không chỉ có mang đi sinh cơ của tên cường đạo, đồng thời cũng thu nhỏ trung khu thần kinh hắn. Nếu không, chỉ cần dưới ngón trỏ nhẹ nhàng động đậy, toàn bộ cổ găng của Mạc Ngôn đều như kiếm củi ba năm thiêu một giờ...

- Xem ra không thể tiếp tục tiết kiệm ...

Mạc Ngôn nhẹ hít vào một hơi, quyết định không thể keo kiệt chân khí.

Khoảng cách thành công cuối cùng càng gần, khả năng thất bại trong gang tấc cũng càng cao. Hắn cũng không muốn trả giá nhiều cố gắng như vậy, lúc sau lại ngã xuống điểm cuối. Sau khi rời khỏi mỏ than đó, chân khí đã chậm rãi khôi phục, giờ này khắc này, trong cơ thể còn có sáu phần chân khí.

Tám tên cường đạo, đã chết người thứ tư.

Lầu một có hai người, lầu ba có hai người, muốn thần không biết quỷ không hay giải quyết toàn bộ bọn họ, nhất định phải sử dụng chân khí.

Mạc Ngôn cũng không quen sử dụng chân khí, một hạt đậu tương chứa bao nhiêu chân khí, kỳ thật đại bộ phận đều bị lãng phí. Nếu có năm ba tháng luyện tập, một tia chân khí ít nhất có thể giải quyết ba bốn người, nếu cường đạo trong nhà toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, thậm chí một tia chân khí có thể giải quyết toàn bộ bọn họ. Ở trong Mạt Pháp Tả Đạo Lục, cái này gọi là ngự vật độn không thuật, có thể ngự kiếm, ngự khí, ngự kim, mộc, thủy, hỏa, thổ... Tóm lại, chỉ cần chân khí đủ, độ thuần thực đầy đủ, có thể ngự thiên hạ vạn vật.

Từ góc độ này mà nói, ngự vật độn không thuật thật ra là một loại kỹ năng, kỹ năng rất cao, người sử dụng, ở trong tiểu thuyết chính là nhất lưu kiếm tiên. Giống như Mạc Ngôn cái gì cũng không ngự, chuyên ngự hạt đậu tương, tuyệt đối là người đệ nhất, từ thiên cổ chưa từng có ai. Nếu Tả Đạo Nhân dưới tuổi vàng có biết được, không biết có thể từ quan tài đứng lên, hung hăng đá cho đệ tử của chính hắn mấy ngàn năm sau này một cước hay không? Đương nhiên, lão nhân gia cũng có thể phi thăng vũ ngoại, nhưng cho dù như vậy, biết mình có đệ tử không có tiền đồ như vậy, hơn phân nửa cũng sẽ nổi trận lôi đình, đánh hắn thành bán thân bất toại...

- Dưới lầu có hai người, không bằng thử xem có thể một công đôi việc hay không?

Dù sao chỉ còn lại có sáu phần chân khí, suy nghĩ đến sau khi giải quyết mấy tên cường đạo này, chính mình còn phải thoát thân từ nơi này, Mạc Ngôn nhìn không được liền muốn thử xem, có thể dựa vào một viên đậu tương đồng thời giải quyết hai tên cường đạo hay không? Có chân khí thêm vào, đậu tương trong tay nháy mắt bay tới, cho dù thất thủ, cũng kịp xoay chuyển tình hình bất lợi...

Vừa nghĩ đến đây, hần lấy một viên đậu tương, trong lòng không khỏi nóng lòng muốn thử.

Lầu một có hai tên cường đạo, trong đó một tên trốn ở cửa thang lầu, hống súng đối diện đại sảnh.

Mà một tên cường đạo khác, đang trao đổi cùng một cảnh sát mặc thường phục ở đại sảnh, thứ trao đổi dĩ nhiên là năm ngàn vạn tiền mặt. Nhân viên cảnh sát mặc thường phục, không chỉ có không mang súng ống, ngay cả áo chống đạn cũng không mặc. Hần giơ cao hai tay, va li đựng tiền mặt liền đặt ở dưới chân. người bị Dừng đại ca gọi là lão Tứ tùy tiện lật xem những đồng nhân dân tệ hồng giá trị một trăm tệ, hoàn toàn không để ý nhân viên cảnh sát trước mặt.

Nhân viên cảnh sát mang theo vẻ tươi cười thực thành khẩn, đáy lòng thì lửa giận ngút trời. Hần làm nhân viên cảnh sát hơn hai mươi năm, không biết gặp qua bao nhiêu tên tội phạm tính cách tồi tệ, hung hăng càn quấy, nhưng bọn cường đạo cuồng vọng tới cực hạn giống trước mắt này, hần lần đầu tiên nhìn thấy. Nhưng không có biện pháp nào, bang cường đạo này không giống người thường, cử động nhìn như liễu lĩnh, cũng lộ ra vẻ coi thường cái chết cùng với lịch lãm và ung dung trong chiến trường lửa đạn...

Suy nghĩ cẩn thận điều này, nhân viên cảnh sát bởi vì bị khinh thường mà sinh ra lửa giận không khỏi chậm rãi biến mất, từ ở sâu trong nội tâm phát ra một tiếng cười khổ.

Ít nhất dựa vào súng tự chế trong tay mình thì không cách nào đối phó tên này, không phải sao?

Với chính mình mà nói, một năm huấn luyện đều dùng viên đạn người ta sử dụng đi sử dụng lại, mình muốn bắn trúng mục tiêu, nhất định phải nhắm và nhắm, người ta lại dựa vào cảm với súng đạn ...

Nhân viên cảnh sát miên man suy nghĩ, lão Tứ đã kiểm tra xong tiền mặt, đứng lên, bĩu môi nói :

- Được rồi, cậu có thể đi rồi.

Nhân viên cảnh sát nói :

- Các anh khi nào thì phóng thích những đứa trẻ kia?

Lão Tứ lạnh lùng nói:

- Đây là chuyện của thủ trưởng các cậu cùng lão đại của chúng ta, đi nhanh lên đi, không nên lấy cớ lưu lại.

Nhân viên cảnh sát còn muốn nói cái gì, lại bỗng nhiên cảm thấy trong bóng đêm có nguy hiểm nào đó đang hướng về phía mình.

Đây là bị người dùng hống súng nhắm vào sao? Hần thở dài, giơ hai tay, chậm rãi lui ra khỏi đại sảnh.

Chờ hần rời khỏi đại sảnh, tên cường đạo ở cửa thang lầu phát ra tiếng cười khinh thường nói :

- Người này cũng rất nhạy bén, nếu hần chỉ chần chờ vài giây, tôi sẽ đào một cái hố ở trên đùi của hần...

Lão Tứ mang theo vali hướng lên cửa thang lầu, nói :

- Đừng thêm phiền toái cho Dừng đại ca, hiện tại chúng ta cần kéo dài thời gian, nếu như có thể kéo dài tới hừng đông, cơ hội rời khỏi nơi này liền gia tăng.

Tên cường đạo ở cửa thang lầu nói :

- Yên tâm đi, tôi có chừng mực, không phải chưa nổ súng sao...

Lão Tứ không nói nữa, mang theo vali lên bậc thang.

Đi đến một nửa, hần tựa hồ nhớ ra cái gì đó, xoay người nói chuyện với đồng bọn :

- Đúng rồi, chỗ cậu còn có bao nhiêu Lựu đạn?

Trong bóng đêm, tên đồng bọn cũng không trả lời hần.

53. Chương 53: Thời Khắc Cuối Cùng

Lão Tứ khẽ nhíu mày, đang định mở miệng lần nữa, đã thấy một điểm đen thật nhỏ xẽ một đường cong quỹ dị bay tới, phóng đại dần ở con ngươi của mình.

Trong căn nhà vốn không có ngọn đèn, nhưng bên ngoài chỉ ít có đến mười đèn quay chung quanh nó, ánh sáng chiếu vào đủ để cho lão Tứ phân biệt ra được thứ rất nhỏ đó.

- Đây là?

Lão Tứ không kịp hoàn thành một cái ý niệm trong đầu, liền thấy đầu óc nổ vang, nhất thời mất đi ý thức.

Va li tiền mặt trang bị đầy đủ từ trong tay hắn lặng yên vỡ ra, mắt thấy sắp rớt ở trên bậc thang, một cái bóng đen như quỷ mị thoáng hiện, vững vàng cầm nó nắm trong tay.

- Làm tốt lắm, anh bạn!

Mạc Ngôn một tay mang theo va li, một tay nâng cổ lão Tứ, chậm rãi cho hắn ngã xuống đất, đồng thời, cũng không quên tiến hành khen ngợi đối với chính mình...

Vừa rồi một kích, chỉ hao phí một phần chân khí, liền thành công thực hiện hiệu quả một công đôi việc trong trong dự của hắn.

Chân khí lần thứ hai bùng nổ, cùng với đường cong cùng góc độ lúc bay càng thêm chính xác, thuyết minh hắn không chế chân khí tốt, đồng thời, phối hợp ý thức bản ngã cùng chân khí cũng càng ngày càng cao.

Đương nhiên, cả quá trình đều không phải là tận thiện tận mỹ. Tỷ như hạt đậu tương lần thứ hai bay lên thì tốc độ rõ ràng giảm bớt, trong nháy mắt khi lão Tứ bị đánh trúng, lại phát hiện được ...

Ý thức bản ngã xẹt qua thân thể lão Tứ, trên màn ảnh trong tâm linh lập tức cho thấy các loại số liệu tức thời. Chính là tần suất tim đập của lão Tứ, nhiệt độ cơ thể, tốc độ máu chảy ... Chứng kiến số liệu này, Mạc Ngôn không cần kiểm tra có thể xác định đối phương tử vong thật hay không, càng không cần lo lắng sau khi mình xoay người, đối phương sẽ bỗng nhiên như xác chết vùng dậy, cho mình một phát ở sau lưng.

Mạc Ngôn biết rõ đạo lý đêm dài lắm mộng, sau khi giải quyết lão Tứ cùng tên cường đạo tiềm trốn ở cửa thang lầu, hắn lại lau vãn tay ở va li đi, lập tức thả người lên tầng ba mà đi...

Nói thực ra, một khắc khi buông tay cầm va-li này, trong tim của hắn tràn ngập cảm giác không muốn.

Năm ngàn vạn!!

Công ty Phương Chính mặc dù là nơi tiền đến nhanh, nhưng muốn được năm ngàn vạn cũng không dễ dàng mà?

Đáng tiếc, năm ngàn vạn này không phải tiền tham ô, Nếu không mà nói, theo tính cách của hắn, hơn phân nửa sẽ không chút do dự quét đi.

Tính toán giản lược một chút, từ đêm qua đến hiện tại, tiền mặt qua tay hắn có bảy ngàn vạn, cùng với một túi ngọc nguyên liệu cùng kim cương giá trị năm sáu trăm vạn, cộng lại tổng kim ngạch đã muốn vượt qua ngàn vạn.

Trên đời này có bao nhiêu người có thể trải qua khoản tiền hấp dẫn này?

Chạy gấp lên tầng ba, Mạc Ngôn bỗng nhiên cảm thấy kính nể đối với chính mình, vượt qua khoản tiền mấy ngàn vạn, ta lại có thể không động tâm chút nào, đây là chuyện cao thượng như thế nào?

- Ta thật sự phải.. Rất kính nể chính mình!

Mình khen ngợi mình Mạc Ngôn tựa hồ quên, mấy giờ trước, hắn còn lấy được một khối ngọc nguyên liệu từ đồng tang vật ...

Mà lúc này, hắn đang hành động vì một khối khác!

Lầu ba không khí có vẻ có chút khác thường.

Dững đại ca nhận lấy tiền mặt, nhưng từ chối phóng thích lũ trẻ, loại hành vi này cũng trong dự liệu của cảnh sát, nhưng họ đã làm xong các loại dự án. Nhưng để không dả thảo kinh xà, có vẻ cần cho chúng ba ngàn vạn, đổi mặt bọn cường đạo lòng tham không đáy, đây là nhất định.

Vì thế, Đỗ Tiểu Âm nhận được yêu cầu của bộ chỉ huy, khi thương lượng cùng Dững đại ca, biểu hiện cần phải càng thêm cứng rắn.

- Đây là tối hậu thư của bộ chỉ huy, nếu các anh không thả lũ trẻ trong nửa giờ, cảnh sát sẽ huỷ bỏ toàn bộ hiệp định lúc trước...

Biểu hiện của Đỗ Tiểu Âm vẫn bình tĩnh, chỉ có tầm mắt ngẫu nhiên ném ra ngoài cửa sổ thì trong đáy mắt mới có đôi khi xẹt qua một tia lo âu che dấu vô cùng tốt.

Ngoài cửa sổ bóng đêm đang dày đặc, giống như cả thành thị đều bị mực nước nhuộm dần.

Đây là bóng đêm cuối cùng trước rạng sáng.

Cái này cũng có ý nghĩa, thời gian cho cảnh sát kỳ thật không còn nhiều lắm .

- Các cô sẽ không huỷ bỏ hiệp định, không chỉ có không huỷ bỏ, ngược lại sẽ cực lực hướng dẫn chúng tôi ngồi trên xe buýt kia...

Dững đại ca hơi hơi cười, lấy ra thuốc lá châm một điếu, nói :

- Đúng vậy, xe buýt là một trong những yêu cầu tôi đưa ra, nhưng tôi sẽ không ngồi trên đó, ít nhất trước hừng đông, tôi sẽ không ngồi lên đó. Các cô chịu đàm phán cùng tôi, là bởi vì các cô cần thời gian đi bố trí, tôi tin tưởng, chỉ cần tôi bước lên đường đi sân bay, có thể gặp công kích của quân đội tinh anh bất cứ chỗ nào và thời gian nào.

Đỗ Tiểu Âm im lặng, đôi mắt trùu thỏ phỉ giảo hoạt như thế, nàng còn có thể nói cái gì?

Dững đại ca thấy Đỗ Tiểu Âm im lặng, nhin không được có chút đắc ý, nói :

- Giống như các cô, đàm phán với tôi mà nói, cũng là thủ đoạn kéo dài thời gian. Năm ngàn vạn tiền mặt cũng tốt, xe buýt cũng tốt, kỳ thật đều là một loại thủ đoạn nhỏ mê hoặc người. Mục đích cuối cùng của tôi là đang chờ đợi thành thị này thức tỉnh... Tin tưởng tôi đi, sau khi tòa thành thị này mở to mắt, nó sẽ bị toàn thể giới nhìn chăm chú !

Trong lòng Đỗ Tiểu Âm lộp bộp nhảy dựng, nói :

-Anh muốn làm cái gì?

Dững đại ca cười nói:

- Việc tôi cần phải làm rất đơn giản, bắt đầu từ sáu giờ rạng sáng, cách mỗi một giờ, tôi sẽ đánh gục một con tin, đến khi nhân viên cảnh sát các cô thiết tình thành ý chuẩn bị cho chúng tôi một phi cơ rời khỏi nơi này mới thôi, mặt khác, nhất định trước 6 giờ rưỡi, các cô cho tôi liên hệ các đại truyền thông quốc tế, tôi sẽ nhận phỏng vấn của bọn họ ở đại sảnh lầu một, cũng thỉnh cầu trong bọn họ có vài người đồng hành cùng tôi. Tôi tin tưởng, đối với một phóng viên chân chính mà nói, bọn họ sẽ không chút do dự nhận lời mời của tôi...

Trái tim Đỗ Tiểu Âm chìm xuống đến thấp nhất, nàng gặp qua không ít tội phạm giảo hoạt, nhưng giả dối cùng thâm hiểm giống như đám người trước mắt này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Yêu cầu của anh hơi quá đáng, anh cảm thấy được phía cảnh sát sẽ đáp ứng à?

Đỗ Tiểu Âm hít một hơi thật sâu, bắt đầu cố gắng cuối cùng.

Dững đại ca nhún vai, cười nói:

- Không sao cả, dù sao qua sáu giờ, cách mỗi một giờ tôi sẽ giết một người, bắt đầu từ trẻ con... Cảnh sát Đỗ, đừng quên, chúng tôi là tội phạm vô trang đến từ Tam giác đen, tại nơi này, mỗi phút mỗi giây chúng tôi đều có thể bị giết chết. Như vậy nói với cô, nói cho cô hay, sáng sớm mỗi ngày tôi mở mắt, phát hiện mình còn sống, tôi sẽ tự nói với mình, Bạch Dững, mày lại buôn bán lời một ngày... Cảnh sát Đỗ, từ một

khắc bị phía cảnh sát vây quanh đây, tôi cùng đồng bọn của tôi đã không tính toán còn sống trở về, đối với chúng tôi mà nói, hiện tại mỗi một phút mỗi một giây, kỳ thật đều là cố gắng. Tôi biết, khi tôi bắt đầu giết người, phía cảnh sát nhất định sẽ bắt đầu tiến công, nhưng vậy thì như thế nào? Chỗ này của tôi có trang bị vũ khí không tồi, có Lựu đạn, có thuốc nổ... phía cảnh sát vui lòng tử vong, tôi cần gì phải tiếc rẻ viên đạn? Quan trọng nhất là, trên đường đến hoàng tuyến có cảnh sát Đỗ xinh đẹp như vậy cùng đi, đoán chừng là một sự kiện may mắn nhất đời này của tôi .

Dũng đại ca hơi hơi cười, giống như người đang đứng ở trên bục giảng giảng bài cho sinh viên, dùng ngữ khí bằng phẳng như nước, kể rõ tội ác trên đời này.

Không có biểu hiện dữ tợn, không có ánh mắt sợ hãi, có thì chính là ung dung và bình tĩnh.

Trong lòng Đỗ Tiểu Âm ai oán thán một tiếng, đối mặt cường đạo như vậy, chính nàng là một tiến sĩ tâm lý học tội phạm thật là không đủ dùng.

Trong mắt Dũng đại ca lại hiện lên một tia đắc ý... Chuyên gia đàm phán thì sao, còn không phải bị chính mình lừa bòn trên lòng bàn tay?

Còn có người ở phía ngoài, bất luận là phía cảnh sát hay là quân đội, cuộc sống của các người đã yên bình lâu lắm, thế cho nên đã quên nên đối phó những tên côn đồ như ta như thế nào.

Lúc này Dũng đại ca cũng không biết, khoảng thời gian đắc ý tâm lý này rất nhanh trôi qua, là một lần cuối cùng hắn đánh giá hoạt động tâm lý người khác.

Nếu biết hoạt động tâm lý hắn lúc này, đứng ở đối diện hắn, tiến sĩ tâm lý học xinh đẹp nhất định sẽ thực nghiêm túc nói cho hắn biết: trên đời bị kịch vô cùng nhiều, thường thường không giống nhau.

Không có ai biết, giờ khắc này, tức là thời khắc cuối cùng.

Ngoài Mạc Ngôn.

54. Chương 54: Nhân Quả Giải Quyết, Hiểu Rõ Ý Niệm Trong Đầu

-... Phía cảnh sát vui lòng với tử vong, tôi cần gì phải tiếc rẻ viên đạn? Quan trọng nhất là, trên đường đến hoàng tuyến có cảnh sát Đỗ xinh đẹp như vậy cùng đi, đoán chừng là một sự kiện may mắn nhất đời này của tôi .

Đây là đoạn đối thoại cuối cùng trong đời Dũng đại ca.

Vừa dứt lời, một chiếc đèn duy nhất trong tầng 3 liền bị tắt một cách quỷ dị.

Trong bóng đêm, có người cảnh giác, có người thét chói tai, duy nhất không có bất kỳ phản ứng nào chính là Dũng đại ca. Cơ hồ trong nháy mắt ngọn đèn tắt, suy nghĩ của hắn đã ngừng hoạt động. Thân hình cũng không khỏi ngơ trong bóng đêm chậm rãi ngã xuống, khoe miệng còn mang theo nụ cười mỉm, giống như hừng đông mà hắn kỳ vọng đã đến.

Một khắc khi ngọn đèn tắt, ý niệm đầu tiên trong đầu Đỗ Tiểu Âm là cảnh sát đã bắt đầu hành động, nàng trải qua qua huấn luyện đặc biệt, biết lúc này chính mình cần làm đầu tiên hắn là nằm xuống, khỏi bị đạn lạc bắn trúng. Vì thế, theo bản năng nàng nhào vào về phía sau, cực lực cách xa Dũng đại ca. Nàng biết trên người Dũng đại ca có thuốc nổ, một khi nổ mạnh, nàng là người thứ nhất bị tai ương.

Nhưng mà, tiếng súng cùng nổ mạnh trong dự liệu cũng không vang lên, trong bóng đêm, chỉ có tiếng kêu hoảng sợ của những thanh niên và những đứa trẻ.

Cũng may tay chân của bọn họ toàn bộ bị cường đạo trói chặt, mất năng lực hành động, ngoài phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai, cũng không có rối loạn...

Đỗ Tiểu Âm thực kinh ngạc, không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, sau khi ngọn đèn tắt, Dũng đại ca không có phản ứng, tên cường đạo cửa thang lầu cũng không có động tĩnh gì.

Hết thấy... có vẻ quỷ dị vô cùng!

- Chẳng lẽ là quân đội điều động sử dụng vũ khí kiểu mới, dưới tình huống không thương tổn đến con tin, trực tiếp khiến cho bọn cường đạo mất năng lực hành động?

Dưới tình huống quỷ dị như thế, cho dù người lý tính như Đỗ Tiểu Âm, cũng nhin không được nữa bắt đầu không suy đoán.

Suy đoán rất nhiều, nàng không quên trách nhiệm của chính mình, lớn tiếng hô:

- Mọi người không cần căng thẳng, nằm úp sấp nguyên tại chỗ, chờ đợi cứu viện !

Nàng cũng không biết, khi chính mình lớn tiếng hô, Mạc Ngôn liền đứng ở phía sau nàng, mang theo nụ cười, thường thức sự căng thẳng hiểm có trên người cô.

- Đường cong thật sự là không tồi ...

Mạc Ngôn nhin không được khen một tiếng.

Đỗ Tiểu Âm nghiêng thân mình phủ phục trên mặt đất, đầu hơi hơi nâng lên, ngực cùng eo, cùng với hai chân thon dài, buộc vòng quanh đường cong xinh đẹp.

Đường cong này có sức co giãn kinh người, so với rất nhiều cô gái dùng áo lót mạnh mẽ hiện ra đường cong càng thêm tự nhiên và có sức sống. Nhất là một nét đường cong trước ngực thoáng hiện, đại khái là bởi vì khi gục xuống quá mức dùng sức, cúc áo trước ngực không cẩn thận bật ra, liền có vẻ phá lệ kinh tâm động phách. Khiến Mạc Ngôn nhìn không chuyển mắt được, liên tục cảm thán, che dấu cũng thật thâm ...

Thanh âm của Mạc Ngôn rất nhẹ, hoàn toàn là ca ngợi theo bản năng.

Đỗ Tiểu Âm đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng đêm, căng thẳng nói:

- Ai ở nơi này?

Cái lỗ tai cũng thật thính ... Mạc Ngôn cười cười, thân hình như quỷ mị lui về phía sau, đi vào bên cạnh Dững đại ca.

Hắn cúi người, tóm lấy tóc Dững đại ca, xách lên giống như chó chết, sau đó không chút khách khí vươn tay vào áo, túm xuống bùa hộ mệnh...

Con số trong tâm linh bỗng nhiên sáng lên, từ máu chảy đầm đìa màu đỏ tươi chuyển sang màu vàng nhạt.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, thậm chí nói đây là cái biến hóa gì?

Trong tâm linh, con số màu nhạt phát ra hàng tỉ hào quang, bao trùm màn hình, cấp tốc xoay tròn trên không trung...

Một phần tám giây sau, con số bị kim quang bao phủ đột nhiên nổ, hóa thành kim quang lao vào ẩn đường tiểu hòa thượng do ý thức bản ngã điều khiển.

Khuôn mặt tiểu hòa thượng không chút thay đổi, lúc này được kim quang tắm bổ, lại mỉm cười.

Lập tức, cả người Mạc Ngôn chấn động, phát hiện phạm vi ý thức bản ngã bao phủ bỗng nhiên tăng vọt lên hai mươi mét, hoàn toàn dừng lại ở khoảng cách một trăm bảy mươi mét.

- Nhân quả đã giải quyết, ý niệm trong đầu hiểu rõ, thì ra là thế...

Tiểu hòa thượng là hiện hóa ý thức bản ngã, khuôn mặt giống hệt Mạc Ngôn. Kim quang trốn vào ẩn đường tiểu hòa thượng, Mạc Ngôn lập tức hiểu được, đây là nhân quả đã giải quyết, sau khi ý niệm trong đầu hiểu rõ mang tới tốt lành.

Tinh thần chi đạo, huyền diệu khó giải thích, cũng không có phương pháp tu luyện cụ thể. Nhưng mà, nó tồn tại, nghĩ thâm, mắt thấy, tai nghe, hữu hình, vô hình, vật chất, ảo tưởng... Đại thể giới, mọi sự vạn vật, đều là chất dinh dưỡng của nó. Đến nỗi cụ thể như thế nào vận dụng, tồn tại ở một lòng vậy...

Mạc Ngôn một chuyến này, có thể nói sát phạt quyết đoán, nhất là bởi vì nhân quả, hai là sát khí đã động. Cho nên, sau khi hắn thành công đánh chết toàn bộ bọn cường đạo, nhân quả kết thúc, ý niệm trong đầu cũng hiểu rõ, tâm tư trong suốt, ý thức bản ngã liền tự nhiên lớn mạnh chừng một phần bảy.

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, tâm tư Mạc Ngôn nhất thời lại trong suốt, ý thức bản ngã theo ẩn đường trào ra, phát ra một tia hào quang, nháy mắt lướt qua...

Một tia hào quang này nếu ở ban ngày, nhãn lực người nào tốt lắm cũng khó mà thấy, nhưng lúc này bốn phía hắc ám một mảnh, trong mông lung hiện ra một chút dấu vết.

Đỗ Tiểu Âm đứng cách hắn gần nhất, bỗng nhiên thấy ánh sáng nhạt lộ ra trong bóng đêm vô tận, tuy rằng cực nhạt, nhưng vòng quanh lơ mơ có thể thấy được mặt người.

Tuy rằng mông lung, hơn nữa nháy mắt lướt qua, nhưng nàng lại thật sự rõ ràng nhìn thấy trong mắt.

Một màn cực kỳ quỷ dị này, trong bóng đêm vô tận bỗng nhiên hiện ra mặt người, người lá gan lớn lắm cũng sẽ sợ gần chết.

Đỗ Tiểu Âm cũng không ngoại lệ, nàng trừng mắt lớn, theo bản năng che miệng lại, sợ kêu ra tiếng, chọc giận khuôn mặt quỷ dị này...

Đúng vậy, ở trong mắt nàng, đây là mặt quỷ.

Mạc Ngôn thấy Đỗ Tiểu Âm bị chính mình làm cho khiếp sợ, không khỏi cười khổ, thầm nói ngàn vạn lần đừng dọa nàng mất ý thức. Với tu vi hiện tại, nếu thân thể Đỗ Tiểu Âm có việc gì, cho dù là bệnh nan y, hẳn đều có thể nghĩ ra phương pháp cứu chữa. Nhưng nếu là đầu óc bị dọa sợ mắc lỗi, ít nhất trong vòng ba năm, hẳn không có biện pháp gì cứu chữa.

Cũng may lá gan của Đỗ Tiểu Âm tạm được, trong mắt tuy có hoảng sợ, nhưng không bị hù phá hư sau đích đến đại ra, Mạc Ngôn nhìn kỹ một chút, liền yên lòng.

Từ khi ngọn đèn tắt đến bây giờ, nói thì dài dòng, nhưng kỳ thật chỉ hơn mười giây mà thôi.

Nhân quả kết thúc, ý niệm trong đầu hiểu rõ, Mạc Ngôn biết mình cần phải đi.

Nhưng trước đó, còn có một việc cuối cùng phải làm.

Hắn vận chuyển chân khí, thay đổi giọng yết hầu, khàn khàn nói :

- Cửa cầu thang đại sảnh tầng một và trên người con tin nhỏ tuổi nhất đều có bom, trên người Dũng đại ca cũng có, nhanh chóng thông báo tổ phá bom lại đây, tránh cho đêm dài lắm mộng...

Người tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến tây thiên.

Nếu sau khi cứu người ra, lại bởi vì khinh thường, kinh loạn, hoặc là lộn xộn mà khiến cho phát nổ, Mạc Ngôn nhất định sẽ rơi lệ đầy mặt.

Đến lúc đó, kết thúc nhân quả sẽ lại đứt đoạn, hơn nữa vĩnh viễn không thể kết thúc.

Cho nên, trước khi đi, Mạc Ngôn nhất định phải tiêu trừ hoàn toàn tai họa ngầm cuối cùng này, để tránh thất bại trong gang tấc.

Nói thực ra, nếu không phải bởi vì không hiểu gì về thuốc nổ, hẳn thậm chí đều có ý nghĩ chính mình động thủ.

Nghe được thanh âm bất thành linh trong bóng đêm, ý niệm đầu tiên trong đầu Đỗ Tiểu Âm là ‘Thật sự gặp ma’

Cũng may thanh âm của Mạc Ngôn tuy rằng khàn khàn, nhưng lại không âm trầm, hơn nữa khi hắn nói đến bom, Đỗ Tiểu Âm lập tức tỉnh táo lại...

Lúc này, trong lòng của nàng có vô cùng nhiều nghi vấn, mở miệng hỏi:

- Anh là ai?

Trong bóng đêm, hoàn toàn yên tĩnh, không có người trả lời câu hỏi của nàng.

Những con tin trong góc sáng sửa tựa hồ cũng ý thức được cái gì, ngừng thét chói tai và khóc lóc...

Vài giây sau, một thanh âm non nớt bỗng nhiên vang lên trong bóng đêm:

- Chị cảnh sát, đám người xấu này... Có phải đều bị chú cảnh sát bắt đi hay không?

Mạc Ngôn chạy nhanh lên mái nhà, sự tình kết thúc, hiện tại duy nhất cần phải làm là mau đi khỏi đây.

Con đường đi sớm chọn xong, trải qua ý thức suy tính, rồi đi từ nơi nào khả năng bị phát hiện nhỏ nhất.

Cho tới bây giờ, chỗ đi ra từ trước đến nay, hẳn lựa chọn đúng là mái nhà

Trong bóng đêm, hẳn phát huy tốc độ đến cực điểm, rất nhanh đi tới mái nhà cách mặt đất mấy chục mét.

Không có chút gì do dự, hai chân hẳn phát lực chạy gấp hướng mái nhà, rồi sau đó, hẳn vươn hai tay ra, như Đại Bàng giương cánh nhảy vào bầu trời đêm.

Hai chân cách mặt đất, chân khí từ huyết Dũng Tuyền phun mạnh ra, hai chân không thuộc về phạm nhân kết hợp độ mạnh yếu, bộc phát ra năng lượng không thể tưởng tượng nổi.

Năng lượng này nâng hẳn lên lượn trong trời đêm ước chừng gần sáu mươi mét trên không trung, sau đó lại thuận theo lực hấp dẫn Địa Cầu, bay xuống ...

Cảm thụ được thân thể cấp tốc rơi xuống trên không trung mất trọng lượng, sắc mặt Mạc Ngôn không chút sợ hãi.

Mắt thấy sắp rơi xuống phía trên tán cây, hẳn vận chuyển chân khí, bao trùm tay phải, nhẹ nhàng vỗ chạc cây to nhất đang chìa ra.

Một chương này đánh ra, ẩn chứa đủ loại biến hóa, hơn nữa lực phản ứng của chạc cây, khiến cho thân thể hẳn trên không trung đúng là quỷ dị vô cùng.

Bữa tiệc này, ước chừng không đến một phần năm giây, nhưng đủ để cho hẳn không bị cấp tốc hạ xuống từ 10m, chịu lực đánh vào...

Lúc này, hẳn cách mặt đất hơn mười mét, trên không trung nhẹ nhàng khom lưng, liền giống như lá cây, lặng yên không một tiếng động rơi trên mặt đất.

Một màn này, không có bất kỳ người nào chứng kiến, ngay cả hai người đã ghi được hai hình ảnh không thể tưởng tượng nổi kia.

Mấy phút đồng hồ sau, khi thân hình của hẳn xuất hiện ở bãi đỗ xe thì Đại Lý phi nhanh đến chui ra từ một chiếc xe.

- Thế nào?

Đại Lý nghênh đón hỏi.

Mạc Ngôn không trả lời hẳn, trực tiếp ngồi vào trong xe, sau đó châm điếu, hưng hăng hút một hơi.

Đại Lý mở cửa xe, gắt gao theo dõi hẳn, lên giọng nói :

- Cậu... có phải thất thủ hay không?

Mạc Ngôn nhin không được cười nói:

- Thất thủ? Đừng nói giỡn, từ điển của tôi, cho tới bây giờ chưa từng có từ thất bại!

Đại Lý nghe vậy, không khỏi kích động run run, nói :

- Nói như vậy Tiểu Âm đã an toàn?

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, còn sống, tất cả đều vui vẻ...

- Thật tốt quá!

Đại Lý nghe vậy, kích động một quyền nện ở trên vô lăng, nói :

- Đến tột cùng thì cậu làm như thế nào? Thật khó tin!

Mạc Ngôn vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói :

- Việc này chúng ta nói sau, nhiệm vụ của anh hoàn thành không?

Đại Lý nói :

- Yên tâm đi, trên cánh tam giác có thiết bị xác định vị trí, bay cũng không xa, sớm sẽ quay về đến đây, hiện tại đang nằm ở cốp phía sau rồi ...

Mạc Ngôn nói :

- Tốt lắm, thừa dịp không bị phát hiện, chúng ta nhanh chóng quay về Tứ Hào lâu.

55. Chương 55: Tổ Điều Tra

Sau khi về đến Tứ Hào Lâu của Tỉnh Sản, Mạc Ngôn phát hiện, hậu quả của việc mình ở Lạn Vĩ Lâu đã bắt đầu hiện ra...

Tứ Hào Lâu một mảnh rối ren, căn bản là không có người chú ý đến hắn và Đại Lý nhưng so với 2 tiếng trước không khí đã thoải mái hơn nhiều.

Nhân cơ hội Đại Lý trộm đặt cánh tam giác về kho, sau đó truy vấn Mạc Ngôn:

- Bây giờ có thể nói cho tôi biết rốt cục là cậu đã làm đến thế nào chứ?

Mạc Ngôn cười khổ nói:

- Đại ca, anh tha cho em được không? Bây giờ em đang mệt chết đây, đợi em nghỉ xong rồi chúng ta từ từ nói, được không?

Không đợi Đại Lý nói gì, hắn lại nói thêm:

- Bây giờ ở trong này em không có việc gì nữa, em sẽ về ngủ một giấc thật ngon, có gì sẽ liên hệ bằng điện thoại.

Đại Lý nhắc nhở nói:

- Tôi cảm thấy là tốt nhất nên cho cậu xuất hiện trước mặt lão Trịnh...

Mạc Ngôn nói:

- Yên tâm đi, em đã sớm qua ông ấy một vòng nhưng ông ấy cũng đang bận, cũng chưa nhìn thẳng vào mắt em.

Đại Lý cười nói:

- Chưa nhìn thẳng vào mắt cậu là tốt cho cậu đấy, rõ ràng là từ đầu đến cuối không để cậu và bên kia liên hệ tới.

Hành động lần này, tuy không tính là hai người cùng vào sinh ra tử nhưng cùng cố thủ một bí mật, mối liên hệ lẫn nhau lại càng thêm chặt chẽ.

Hai người đứng trong hành lang, kề vai sát cánh, xì xào bàn tán vô tình còn cười nhỏ, cảm giác như là cùng nhau đi kỷ viện vậy.

- Được rồi, em đi đây, trời cũng sắp sáng rồi...

Hút xong thuốc, Mạc Ngôn cáo từ Đại Lý đi ra khỏi Tứ Hào Lâu.

Lúc này, Tứ Hào Lâu đã dần dần chìm vào yên lặng nhưng phòng họp ở tầng 4 thì vẫn còn sáng.

Lên xe trước, Mạc Ngôn nhìn qua cửa sổ hướng văn phòng Đỗ Tiểu Âm nơi có một khoảng tối đen đen, hiển nhiên là vẫn chưa về.

Về đến tiểu viện, Mạc Ngôn đi thẳng vào phòng tắm đem tắm sạch từng chỗ trên cơ thể mình.

Trong một đêm bị gây sức ép cơ thể không hề thấy buồn ngủ nhưng vẫn cảm thấy có chút gì đó cạn kiệt.
Sau khi tắm xong, hắn còn không mặc cả quần đùi mà bỏ nhào lên giường vừa đặt đầu xuống đã ngủ ngay.
Một đêm không nói chuyện...

Một sự kiện quan trọng bỗng nhiên cao vút lên.

Lúc đó nó mang đến sự kinh hãi.

Kì lạ cứ đi thì nó giữ lại.

Mạc Ngôn không hề biết, hắn vừa rời khỏi Tứ Hào Lâu chứ đến 15 phút thì không khí yên bình ở đây đã bị đánh phá.

Trong một đêm tối, một hàng khoảng 7, 8 chiếc xe tạo thành một đoàn cứ chạy dần dần vào bãi đỗ của Tứ Hào Lâu.

Sau đó, phòng họp của Tứ Hào Lâu bị mở ra một hàng người do trưởng phòng Trịnh dẫn đường nối đuôi nhau đi vào...

Khí chất của những người này không giống nhau, có sắc mặt ôn hòa, mỗi tiếng nói, cử chỉ lại mang một phong độ khác nhau. Có người sắc mặt lại cứng rắn cử chỉ như nổi lông, tháo vát mà ngưng luyện. Có người thì sắc mặt không hề có một chút thay đổi gì cũng không nói gì với người xung quanh, ánh mắt hình như có vẻ không phải là người tốt.

Thất Xử chỉ có 2 người, một người là trưởng phòng Trịnh, còn người kia là Đỗ Tiểu Âm mới từ hiện trường trở về.

- Tôi đến trước sẽ nói mấy câu...

Đợi mọi người ngồi xuống, một người đàn ông hơi béo khoảng chừng 50 tuổi đứng lên nói:

- Phó tỉnh trưởng Hồ, sau khi dời đi đã khẳng định đối với lần hành động lần này, nói cách khác kết quả thấp nhất là phải thành công, Cho nên tôi cảm thấy tiếp theo bất kể là đối nội hay đối ngoại thì chúng ta cũng phải quán triệt điều này...

Ông ta vừa dứt lời, thì một người đàn ông khoảng 30 tuổi liền đứng lên, chào mọi người rồi nói:

- Các vị lãnh đạo, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, quan điểm cơ bản của những chuyện này yêu cầu là ở cảnh sát tỉnh và chính phủ địa phương, tôi không có ý định phát biểu mà tôi chỉ muốn biết, trong tòa nhà kia rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Tôi xem qua hiện trường cũng đã nói chuyện với cảnh sát Đỗ, tôi cảm thấy bây giờ chuyện quan trọng nhất là cần phải làm rõ ở đó đã xảy ra chuyện gì?

Dừng lại một chút, ông ta nhìn Đỗ Tiểu Âm, lại nói:

- Vừa rồi, lúc cùng nói chuyện với cảnh sát Đỗ, cô ấy đã hỏi tôi, cuối cùng thì kết luận chuyện này có phải là đặc thù của bộ đội trong quân đội không, lúc này tôi có thể nói rất rõ ràng cho mọi người biết rằng, sau khi tỉnh yêu cầu viện chỉ cần phái ra một người trong đội ngũ, cũng là tôi chỉ tiểu đội này không hề có chiến hữu của cậu ta tham dự vào. Mặt khác tôi không muốn thừa nhận nhưng nhất định phải nói, không uống phát súng bắn ra. Lặng yên không một tiếng động thì giải cứu con tin, người của ta không làm được. Không chỉ có người của ta không làm được mà tôi biết rõ trong chính sách chiến đấu căn bản là không tìm ra được người như vậy. Thực ra giải quyết bọn cường đạo cũng không phải là chuyện gì khó khăn đặc biệt nhưng điều thực sự khiến tôi ngạc nhiên chính là ở xung quanh đều có theo dõi nhưng sao đối phương lại có thể lên vào được Lạn Vĩ Lâu? Rồi sao lại có thể dời đi được?

Sau khi người này nói xong, nhanh chóng chào mọi người theo nghi thức của quân đội rồi ngồi xuống.

Trong phòng họp thỉnh thoảng lại có người thì thảo luận một cái gì đó...

Trên thực tế thì họ đã bắt đầu thảo luận từ khi cảnh sát vào Lạn Vĩ Lâu.

Làm cho Đỗ Tiểu Âm đang mệt mỏi bỗng hưng phấn mang theo thông báo của bộ chỉ huy, con tin đã được giải cứu, bọn đạo tặc đã bỏ mình, sau khi tổ đạn tiến vào mang theo sự kì lạ thì không khí thảo luận không hề dừng lại.

Sau đó, Bộ chỉ huy báo cáo bước đầu về hiện trường thì không khí kì lạ này càng thêm nặng nề. Thậm chí khiến cho bên quân đội và cảnh sát có một chút nghi ngờ vô căn cứ. Cảnh sát cho rằng đây là kiệt tác của quân đội tuy thành công nhưng không tuân theo quy củ, không chủ khó thoát khỏi sự lãnh đạo của bộ chỉ huy hơn nữa còn coi thường sự an toàn của con tin. Mà bên quân đội thì phủ định loại quả quyết này cho rằng không hề có căn cứ, họ cũng nhận định ở trên đại lâu hoàn toàn bị cảnh sát theo dõi có thể người ra vào sẽ tự giết mình.

Trận tranh luận này không hề gián đoạn, vừa mới chỉ bắt đầu đã thấy đối phương có điều dấu diếm nhưng cứ tranh luận liên tục và từng bước xâm nhập hiện trường thì tất cả mọi người đều ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Bộ chỉ huy chính là lãnh đạo tối cao, trong lòng mọi người đang hiện ra một dấu chấm hỏi cực lớn.

Nếu như cuối cùng vấn đề đều không phải là hành động của tổ quân đội cũng không phải hành động của nhân viên cảnh sát như vậy thì đương nhiên xuất hiện kẻ thứ 3, hẳn là ai?

Ngay sau đó, dấu chấm hỏi cực lớn đó đã thành sợ hãi là dấu chấm than.

Nếu thực sự tồn tại kẻ thứ 3, như vậy người này không trong quân đội cũng không trong cảnh sát, đối với 3 thành phố thậm chí cả quốc gia này cuối cùng là thế nào?

Trên đời này sợ nhất chính là đến từ nơi mà chính mình cũng không biết và không biết.

Lúc Bộ chỉ huy muốn làm rõ ràng thân phận của kẻ thứ 3 này thì đối với họ mà nói chuyện này dù có thể nào coi trọng thì cũng đều không quá đáng.

Vì thế, Bộ chỉ huy lập tức quyết định phong tỏa tin tức, báo cáo điều tra hiện trường kia cũng phải được bảo mật, đồng thời toàn bộ nhân viên vừa thảo luận cũng không được tiết lộ tin tức hiện trường ra ngoài, hơn nữa cũng không cho phép việc lén lút trao đổi...

Sau đó, Bộ chỉ huy tiến hành tinh giản nhân viên, loại bỏ việc có hay không nhân viên không đủ cấp bậc vào hiện trường, sau đó lại tiếp tục chiến đấu ở các chiến trường Tỉnh sảnh Tứ Hào Lâu, tiếp tục như vậy tiến hành thảo luận những chuyện xảy ra.

Trong phòng họp, có một người đàn ông khoảng 40 tuổi đen gầy, ông ta ngồi gần cửa sổ chỗ sáng sủa không nói câu gì chỉ cầm bút cứ viết liên tục cái gì đó...

Người này đến từ nơi bảo hộ, trong Bộ chỉ huy tồn tại một người, với ông ta mà nói công việc của mình đơn giản chỉ là ghi chép sự kiện, sau khi kết thúc dù là kết quả thế nào thì chúng chỉ cần viết xong báo cáo sau đó lưu trữ là xong việc.

Nhưng bây giờ sự tình đã thay đổi.

Trong lòng người này rất rõ, đừng thấy những người trước mặt thảo luận nhiệt tình mà từ đầu cuộc điều tra lần này đều thuộc về quyền của Quốc thổ bảo vệ cục. Đây là cơ cấu của Quốc gia có thể thay đổi vị trí của bất kì người nào. Đương nhiên, người đang ngồi không hiểm hơn nữa bởi tính đặc thù của sự kiện này có thể có mấy người sẽ thành lập đội điều tra. Ví dụ như người cao to trong quân đội kia, hay như chỗ Thất Xử của cảnh sát Đỗ...

Ông ta ngồi ở trong góc, một phần lo lắng sẽ bị chọn vào tổ điều tra, một phần cứ viết liên tục cái gì đó chăm chú không hề tham gia thảo luận cái gì.

Bởi vì ông ta biết bây giờ thời cơ chưa đến.

Nhưng nhiều nhất có mấy phút, mọi người ở đây đều nhận được điện thoại của lãnh đạo chứ?

Ông ta dừng bút và đợi điện thoại vang lên.

Trong lòng ông ta rất rõ, đến lúc đó trận thảo luận hỗn loạn này sẽ chấm dứt mình sẽ đứng ra ngay tại chỗ thành lập một tổ điều tra.

Trong phòng họp, ngoài người đến từ Cục quốc phòng này ra còn có một người nữa luôn trầm mặc.

Người này chính là Đỗ Tiểu Âm, cô ngồi ở hàng cuối cùng của phòng họp trừ khi người khác hỏi ra thì cô đều ngồi ngẩn ra ở chỗ đó.

- Người kia rốt cục là ai?
- Chẳng lẽ trên đời này thực sự có thần tiên quỷ quái hay sao?
- Đỗ Tiểu Âm, người đang nghĩ vớ vẩn gì thế trên đời này làm gì có thần tiên, quỷ quái?
- Nếu không có, vật thì mình đã nhìn thấy cái gì, chẳng lẽ là ảo giác hay sao?

Cô ngồi ở chỗ đó miên man suy nghĩ.

Có một việc, trước sau dù là ai nhắc đến thì từ trong bóng đêm đột nhiên hiện lên một người thần nhiên kim quang, mặt quỷ!

Miên man suy nghĩ, trong phòng họp bỗng nhiên liên tiếp vang lên tiếng chuông điện thoại di động.

Cố ngẩng đầu nhìn, phát hiện chính là Tỉnh sảnh hình như tất cả các lãnh đạo đều nhận được điện thoại không biết đến từ đâu.

10 phút sau, một người đàn ông đen, gầy đứng ở chỗ bắt mắt nhất trong phòng họp bắt đầu tự giới thiệu.

Tâm thần của Đỗ Tiểu Âm hơn phân nửa đều bị tên mặt quỷ kia chiếm giữ, không nghe người kia nói chuyện, khi đến tên mình bị điểm lúc đó cô mới ngẩng đầu lên.

- Cảnh sát Đỗ, cô là người thứ 3 duy nhất từng tiếp xúc với người kia, đồng thời cũng trải qua các chuyện, cho nên tôi hi vọng cô có thể gia nhập vào tổ điều tra...
- Cục trưởng Lộ, trưởng phòng Trịnh, xét thấy quý phương có phương tiện kĩ thuật hùng hậu, tôi hi vọng nơi đóng quân của tổ điều tra có thể nằm trong này.

56. Chương 56: Ăn Nôn Ra.

Mạc Ngôn có một giấc ngủ ngon, đến trưa ngày thứ 2 mới tỉnh dậy.

Xuống giường đi rửa mặt, sau đó ngồi trước bàn ăn mở TV ra xem.

Trong viện không có trang bị đường dẫn vệ tinh nhưng cũng bắt được mấy kênh.

Mạc Ngôn chuyển đến kênh có tin tức của Tỉnh vệ, muốn xem xe sự kiện đêm qua chính phủ đút tin như thế nào. Nhưng điều nằm ngoài ý muốn của hắn chính là tin tức người dẫn chương trình không nhắc tới chuyện này. Dưới phụ đề chỉ có một tin lướt rất nhanh: đêm qua, đội cảnh sát tăng cường ra quân phá án, cứu được mấy con tin...

Mấy phụ đề tin tức này không hề nói qua về quá trình giải cứu con tin, thân phận của bọn cướp cũng không được đề cập, thậm chí là hình ảnh của các cảnh sát cũng không thấy xuất hiện, chính là công lao của Khinh Miêu Đạm trong đội cảnh sát.

- Chiếc bánh ngọt to như vậy mà không ai chia? Không nghiên cứu những lãnh đạo đi đâu hết rồi...

Mạc Ngôn không khỏi ngạc nhiên, khi hắn xem những chiếc bánh ngọt này cũng đủ để nhiều người thăng cấp, thậm chí là lên cấp ngay cũng có. Ví dụ như Đỗ Tiểu Âm, luận về công lao thì hoàn toàn không thành vấn đề. Mà các lãnh đạo của Bộ chỉ huy bởi vì cấp bậc cao quá rồi chưa chắc đã được thăng chức ngay nhưng trong lý lịch hồ sơ sẽ được ghi công số 1, điều này đối với con đường làm quan sau này của họ sẽ rất có tác dụng...

Mạc Ngôn vừa ăn, vừa đoán thầm cảm thấy chuyện này có chút khó tin.

Trên thực tế, bằng trí tuệ của hần thì không khó để khám phá ra trong chuyện này có điều mờ ám.

Nhưng nhiều khi tính cách thường cũng biến thành một loại mê tưởng.

Những người đứng ngoài chuyện này, chuyện lần này xảy ra Mạc Ngôn có bí mật không thể liên hệ nhưng hần vẫn cảm thấy nhân quả đã kết thúc, chuyện còn lại không có quan hệ gì đến mình nữa.

Chuyện đã không liên quan dĩ nhiên là treo lên cao, lừa dối động não. Bây giờ hần hoàn toàn không lo lắng gì đến chuyện này sự xuất hiện của mình khiến cho chính phủ có bao nhiêu là áp lực.

Có một loại tính cách có tên là không có tim, không có phổi, nói trắng ra là loại biểu hiện của hần bây giờ hoàn toàn là một đứa trẻ bướng bỉnh không có tim không có phổi, và chẳng có quan hệ gì đến chỉ số thông minh.

Nếu đã không liên quan thì dĩ nhiên là không chú ý ăn hết chỗ thức ăn trước mặt, sự ngạc nhiên trong lòng Mạc Ngôn cũng giảm đi.

Với hần mà nói, việc cần làm có rất nhiều, những chuyện cần chấm dứt thì không đáng để vui đầu, sức lực vào.

- Đầu tiên là cần nghiên cứu một chút cái bùa hộ mệnh kia, tiếp theo là trong thư phòng của Triệu Việt, chặn giấy cũng phải nhanh một chút cắt ngọc thành chữ phiến, đem âm dương tụ khí mới chế ra đúng được.

Hần dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn, rồi đi đến phòng ngủ rồi lại bỗng nhiên nghĩ đến tối hôm qua suýt nữa thì đánh trúng màn kia, hần cân nhắc ngọc trong tay chất liệu gỗ có dùng để luyện Mạt pháp tả đạo lục thành bùa hộ mệnh được không.

Bùa hộ mệnh này và bùa hộ mệnh trên người Dũng đại ca hoàn toàn là hai khái niệm. Bùa hộ mệnh của Dũng là chỉ là một loại trên tinh thần kích thích không có công năng phòng hộ. Mà Mạc Ngôn muốn luyện chế bùa hộ mệnh có cả phòng hộ và công năng đạo cụ nữa, không những phòng ngự mà còn có năng lượng đập vào. Đương nhiên trên thế giới này không có vũ khí có năng lượng như thế, đối với Mạc Ngôn mà nói, loại bùa hộ mệnh này tác dụng thực sự của nó là phòng ngự.

Tuy bây giờ hần không thể xác định lại phòng ngự vật lý có thể phát huy tác dụng với đạn hay không nhưng theo Mạt pháp tả đạo lục, loại bùa hộ mệnh này có thể ngăn cản các tên nổ bắn một cách liên tục hơn nữa còn chống đỡ được trong một thời gian tương đối dài, ước chừng khoảng 100 mũi tên. Nói cách khác, chỉ cần có loại đồ chơi nàu thì cho dù người ta có bắn trên 100 mũi tên người cũng không chết.

Tên nổ ở đây đương nhiên là tên nổ thời cổ, lần này Mạc Ngôn không nghiên cứu, không biết tham số cụ thể. Nhưng hần thấy đã có chưa nổ thì uy lực sẽ không quá nhỏ đâu.

Đánh lén thì đừng nói là súng đạn có thể chống đỡ nổ? phải quay lại điều tra thêm số liệu...

Trở lại phòng ngủ, hần lấy ngọc nguyên liệu từ trên người Dũng ca ra sau đó gỡ ngọc bội trên cổ xuống đặt cùng một chỗ.

Ngọc bội này của hần không phải vàng cũng không phải bạc, bề ngoài cũng xấu xí chì dù là vứt ra đường thì cũng chẳng có ai thèm chú ý đến.

Nhưng nếu như cẩn thận một chút thì sẽ phát hiện, cái ngọc bội này giống như một loại hấp lực, có thể hút ánh mắt con người vào đó khiến cho người ta không thể kiềm chế được mình. Nếu để trong một thời gian dài thì suy nghĩ cũng sẽ bị nó hút vào cả người đắm chìm trong hốt hoảng rồi lại tiến vào một cảnh giới huyền diệu đặc biệt...

Trên thực tế, đối với người bình thường mà nói cái ngọc bội này được gọi là thứ yêu dị.

Đối mặt với nó, nếu cứ nhìn chăm chú trong một thời gian dài thậm chí có thể trở thành người vô thức, sống đời sống của thực vật.

Chính vì duyên cớ như vậy mà Mạc Ngôn cũng không dám đem ngọc bội này ra để mọi người nhìn thấy, Mạch Tuệ đã mấy lần hỏi hần trên cổ có cái gì đều bị hần kể qua loa. Đến cuối cùng hần đem ngọc bội tờ hồng này đổi thành sợi tơ trong suốt, cứ như vậy thì khả năng bị người ta phát hiện sẽ giảm đi.

Buổi trưa ánh nắng mặt trời chiếu vào bề ngoài xấu xí của miếng ngọc bội này pháy ra ánh sáng kì lạ.

Mạc Ngôn chú ý tới, loại ánh sáng này và ánh sáng của ngọc nguyên liệu làm bùa hộ mệnh hình như giống nhau, chẳng qua ánh sáng của nó không đậm và thần bí bằng, mang theo một tin làm cho người ta ham đến tận cùng sâu thẳm...

Mạc Ngôn cầm lấy miếng ngọc nguyên liệu, nhìn dưới ánh sáng một lúc lâu ngoài ánh sáng đó ra cũng không phát hiện thấy cái gì kỳ quặc.

Trầm ngâm một lát, hắn nhẹ nhàng đặt miếng ngọc nguyên liệu này xuống miếng ngọc kia...

Vừa để xuống thì bỗng nhiên dị trạng xuất hiện.

Dường như chỉ tiếp xúc trong nháy mắt ngọc bội đã sinh ra một lực hấp dẫn lớn, Mạc Ngôn cảm thấy trong tay trầm xuống, Ngọc nguyên liệu giống như chim bay vào rừng sâu, không có sức lực...

Loại hình ảnh này giống như quỷ dị vậy.

Thể tích của ngọc nguyên liệu không lớn chỉ bằng một nửa hộp thuốc lá nhỏ nhưng lớn hơn so với quân bài mặt trượt, cũng coi là cự vô phách.

Nhưng ở đây ánh sáng ảm áp giữa điểm bài mặt trượt sinh sôi nuốt chửng miếng ngọc bằng nửa hộp thuốc lá, ngay cả nửa chút cạn bã cũng không còn, loại hình ảnh kì lạ này khiến cho Mạc Ngôn có chút giật mình.

Hắn vội đưa tay lùi về hắn lo lắng tay mình cũng bị nó nuốt mất...

Bội sức không hề có hứng thú với tay của hắn, sau khi nuốt mảnh ngọc nguyên liệu kia dường như còn chưa no, rung mấy cái đột nhiên nó trôi nổi lên sàn nhà, nuốt mất cái bùa hộ mệnh của Dũng ca.

Gan của Mạc Ngôn từ trước đến nay đều rất lớn nhưng khi gặp chuyện này cũng thấy sợ hãi.

Hắn thì thầm một câu “ Quân không nhận được việc nhỏ” hắn dừng đứng lên như tia chớp lui về phía sau rất nhanh rồi tiếp tục quan sát.

Sau khi bội sức nuốt bùa hộ mệnh, lặng yên rơi xuống đất, mũi nhọn sáng bóng di chuyển, lúc hồng lúc xanh, nhìn qua trái lại rất có cảm giác của khoa học viễn tưởng.

Khoảng 10 giây sau, ánh sáng bên ngoài của bội sức dừng lại rồi lập tức phun ra một chùm tia khói xám xịt.

Đám khói này dồn dập rồi từ từ dơi xuống mặt đất.

Sau đó bội sức không còn động tĩnh gì nữa mà lẳng lẳng nằm trên sàn nhà, lại khôi phục lại cái bề ngoài xấu xí như bà già.

Mạc Ngôn cũng không làm bậy, sau khi quan sát hồi lâu mới chậm rãi đi qua.

Cứ tưởng rằng thứ này sẽ nổ mạnh, lo lắng vô ích rồi...

Gan của Mạc Ngôn to nhưng đối với loại này truyền từ mấy ngàn năm dù thế nào thì cẩn thận cũng không quá.

Lại nói tiếp, dù bội sức này là con người luyện chế nhưng dù sao cũng là vậy đến từ thiên ngoại, huống hồ là Tả Đạo Nhân cũng thừa nhận, ông ta gọi là luyện chế, kì thực là gia công. Bên trong bội sức có đủ loại huyền diệu cùng với nói là luyện chế mà thành còn không bằng nói là huyền diệu thiên sinh, Cho nên Mạt Pháp tả đạo lục, ông đã dặn dò truyền nhân của mình nếu thấy bội sức phát sinh dị trạng thì không phải do dự mà chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Bỏ qua lời lão nhân nói, có hại trước mắt, Mạc Ngôn thành thật tuân theo lời dặn dò của Tả Đạo Nhân, thấy bội sức bỗng nhiên nhẹ nhàng trước hết là né ra chỗ khác.

Cái này không có gì là mất mặt cả, lại nói tiếp Tả Đạo Nhân nói năm đó nghe nói một lần trời xuất hiện nhật thực, bội sức bỗng nhiên lơ lửng phát ra ánh sáng chói mắt. Ông ta sợ tới mức chạy xa hơn trăm mét, sau khi nhật thực qua đi mới dám trở về.

Tóm lại an toàn là nhất, đối mặt với loại thiên vật không rõ lai lịch này dù thế nào thì cẩn thận cũng không qua đáng.

Tả Đạo Nhân còn như thế, Mạc Ngôn học theo không có gì là nhục cả.

Sau khi đến gần ngọc bội, Mạc Ngôn cúi đầu trên sàn nhà nhè nhẹ trong lòng hấn đã rõ ràng.

Trên đầu ngón tay của hấn, có một màu xám xịt, xát nhẹ có hạt bụi rơi xuống.

Thực ra khói vừa rồi đã dính bụi phấn trên tay hấn, có thể đoán là chất liệu gỗ, linh trung phụ trách xử lý số liệu không có cho ra một đáp án chính xác, hấn không biết rõ có phải bột phấn không nhưng không hề nghi ngờ gì nữa, không thể đoán được ngọn nguồn của bột phấn đúng là của mai ngọc nguyên liệu của Dững ca.

Người này ăn nôn ra.

Mạc Ngôn thổi bụi phấn trên tay, thấy bột mai sức, không nhận được thăm đoán.

Vì an toàn... hấn không tiếp xúc với bội sức mà dùng ý thức để quan sát.

Mặt ngoài của bội sức không có bất kì một thay đổi nào, vòng vo mãi xung không thể tìm hiểu đến cuối cùng được.

Trầm ngâm một hồi, Mạc Ngôn cẩn thận mang vốn ý thức cẩn thận thăm dò vào sâu bên trong bội sức...

Sự tìm tòi này khiến hấn sưng sốt.

57. Chương 57: Thế Giới Mới Mỹ Lệ.

Bên trong bội sức vốn là cái không gian hư ảo, một mảnh u tối, nhìn như vô ngần. Trên thực tế chỉ có một loại cảm giác có thể nhận biết được, cũng không có ý nghĩa thực tế.

Nhưng mà lúc này không gian đã đủ hiện hóa, do không gian rộng lớn vô ngần đó được thu nhỏ, vốn ra ý thức được nơi đi qua, số liệu phản hồi nói cho Mạc Ngôn, không gian này tồn tại chân thật.

Nhưng nó không phải là chỗ khiến cho Mạc Ngôn giật mình nhất, điều khiến hấn thực sự kinh ngạc thậm chí là có chút lo sợ chính là không thấy Tả Đạo Nhân!

Đương nhiên, Tả đạo của Tả Đạo Nhân chân chính chính là lão nhân ông ta sống ở vài ngàn năm về trước con lưu lại hình ảnh cho đệ tử.

Vốn dĩ là tiến vào không gian có thể nghe được lão nhân ngồi trên bàn đá thao thao bất tuyệt, nói chuyện trời đất nhưng bây giờ nơi đó cũng hoàn toàn vắng vẻ.

Thời khắc này, ít nhiều trong lòng Mạc Ngôn đều có chút lo sợ, nghi ngờ.

Không thấy lão nhân, đi thẳng một đoạn đường rồi tự mình đi ra.

Hấn biết có một ngày bội sức sẽ biến hóa nhưng chưa bao giờ nghĩ lại biến hóa nhanh đến mức như vậy, hơn nữa lần đầu tiên phát sinh biến hóa đã làm mất Tả Đạo Nhân...

Thật là gặp quỷ, cái này gọi là chuyện gì đây?

Trong lòng hấn có chút mù mờ, đứng ở đó sưng sốt suốt nửa ngày sau đó mới phát hiện không gian phía đông có nhiên có một cái cửa sổ.

Cửa sổ này thanh lịch theo phong cách cổ xưa, song cửa giống như đá, giống như gỗ nhìn không ra một chất liệu gì cụ thể. Mặt trên có cảnh cây xanh bán vút mang theo sức sống dào dạt.

Mạc Ngôn động lòng, khu động khiến ý thức của ta tiến lên, muốn nhìn đến tận cùng.

Nhưng tâm niệm vừa động, thì ý thức của mình đã phát sinh biến hóa, thế nhưng không hề có dấu hiệu co rút trở lại...

Không tiến được vào toàn bộ không gian ý thức, gần như chỉ được một bộ phận mà theo ý thức của ta co lại, ý thức tâm linh của Mạc Ngôn bắt đầu rục rịch như dòng nước tiến vào trong không gian của bội sức.

Vền vền có thể không đủ để khiến cho Mạc Ngôn kinh ngạc, để cho hắn giật mình thế nhưng ngay lúc đó cũng bắt đầu hư hóa, vốn ý thức càng thêm khổng lồ, sau đó nước chảy bèo trôi tiến vào không gian bên trong bội sức.

Những biến hóa này nói thì dài dòng nhưng trên thực tế thời gian chỉ trong nháy mắt nhanh đến mức Mạc Ngôn không kịp đưa ra phản ứng gì.

Sau khi vốn ý thức không lồ tiến vào bên trong, tại nơi có cửa sổ theo phong cách cổ xưa dần dần ngưng tụ cuối cùng cũng hiện ra một Tiểu hòa thượng Mi thanh mục tú.

Mạc Ngôn và Tiểu hòa thượng quan hệ vốn có 2 mặt, làm Tiểu hòa thượng này hiện ra không gian... trong lòng hắn đã rõ ràng.

- Thì ra là như vậy... Không gian sinh ra sau khi biến hóa, không những cất chứa được ý thức vô hình mà bây giờ ta cũng có thể nhập vào giữa hư và thực.

Lúc này, góc nhìn của hắn đã phải thay đổi theo những người đứng nhìn từ góc độ biến hóa, việc chính là góc nhìn.

Giờ phút này, chính hắn là Tiểu hòa thượng, Tiểu hòa thượng chính là hắn.

Đứng ở trong không gian, hắn bỗng nhúc nhích cơ thể nhìn thấy mình không nhút nhát, cảm giác vô cùng kì diệu.

- Không biết phần quan trọng chỗ nào...

Tâm niệm của hắn vừa động, góc nhìn trước mắt chuyển biến lập tức thấy chính mình đứng trong phòng ngủ vẫn không nhúc nhích giống như hóa đá vậy.

- Xem ra phân tâm tạm thời không thể hi vọng gì...

Hắn lắc đầu, nhìn lại góc nhận định về không gian trước mắt.

Lúc này trong mắt hắn không gian chân thật không thể tiếp tục chân thật được, chân hắn nhẹ nhàng một chút thậm chí có thể cảm nhận được lực phản ứng của mặt đất.

- Quả thực là có quá mức chân thật...

Mạc Ngôn cũng không vội vã tìm tòi, nghiên cứu phiền của cửa sổ kia mà cân nhắc một khi không gian đã chân thật như vậy thì không biết là có thể mang vật chất hiện thực vào được không?

Nghĩ đến đây, hắn phân ra một luồng ý thức tìm hiểu không gian, cố gắng đem một cái hộp quẹt vào giữa phòng ngủ.

Luồng ý thức này ẩn chứa năng lượng không nhiều lắm, cố lắm cũng chưa đầy sức nặng của một vật thể, hộp quẹt trên tủ đầu giường vốn bị ý thức tha đi cứ thong thả bay trên sàn nhà...

Nhưng sau khi làm cho nó tiếp xúc ngay sau đó không nó không hoạt động nữa, bất kể Mạc Ngôn có sử dụng như thế nào thì hai người chân thật vẫn không chịu dung hợp.

Mạc Ngôn không khỏi thất vọng, lầm bầm nói:

- Cứ tưởng trải qua lần biến hóa này, bội sức sẽ tiến hóa như trong truyền thuyết có không gian nhạc cụ của thầy tu, xem ra đọc tiểu thuyết qua nhiều rồi...

Trong lòng hắn thất vọng, nhưng nghĩ lại cảm thấy loại ý thức này của mình cũng chưa chắc là là tham vọng quá đáng.

Cái loại nguyên liệu Kim quang ngọc này, chẳng qua bội sức cũng chỉ hấp thu 2 quả theo thuyết không gian tiến hóa có thể cất chứa hư thật. Nói cách khác, bản chất của không gian trước mắt này giống như trong hư thực. Hơn nữa nguyên liệu kim quang ngọc này không chừng chỉ trong một ngày có thể tiến hóa thành không gian chân thực.

Mạc Ngôn lại càng thấy được loại khả năng này thật sự rất lớn.

Nhưng điều tiếc nuối chính là, tay hấn không có loại nguyên liệu nội ẩn kim quang này, khả năng cũng chỉ là phỏng đoán.

- Phải tìm cơ hội đi thỉnh giáo chuyên gia ngọc thạch một chút, xem loại ngọc nguyên liệu này làm ra ở đâu...

Hắn cân nhắc một chút, chợt phát hiện ra chính mình và chuyện ngọc thạch có quan hệ xem ra nhất định phải tìm thời gian duy nhất để giải quyết.

Đầu tiên, chế tạo bùa Ngũ Hành cần phải Dương Chi chính tông, tiếp theo cũng sắp đến sinh nhật ông nội, tuy hấn không thích tòa đại viện này cũng không thân cận với ông nội nhưng trưởng bối thì vẫn là trưởng bối, cho dù là không tận được chữ hiếu thì cũng không được dẫm vào cột sống của mình. Cho nên hấn tính toán lúc đi mừng thọ sẽ mang theo ngọc để tỏ tâm ý. Mặt khác hấn còn cần ít ngọc thạch dùng để chế tạo một loại bùa hộ mệnh. Loại ngọc này tuy chế tạo đơn giản nhưng xác xuất thành công cũng không cao lắm cần tiêu hao một khối lượng lớn vật phẩm.

- Ôi, vẫn là thiếu tiền...

Hai ngày trước hấn còn có cảm giác ra rằng mình là người có tiền, bây giờ có thể tính toán được thì ngay lập tức lại thấy 30 vạn thù lao của Lâm Chi Vũ căn bản là không đủ dùng.

Dương Chi Nhuyễn Ngọc, đồ chơi kia chắc có bán.

Hấn tính tặng ông nội ngọc cũng không phải là bủn xỉn. Nếu như đưa đến một pho tượng rẻ hàng thì khác nào hấn ném vào mặt mình. Mạc gia đâu bắt khởi. Dù có thế nào hấn cũng gánh vác trên vai là cháu đích tôn, e rằng người cùng nhà không đối phó được thì cũng không thể để cho người ngoài thấy được. Còn nữa, hấn đi mừng thọ, không phải là đi trêu chọc, thật sự không cần phải... nhắm trúng để tất cả mọi người không cảm thấy thoải mái. Đưa lễ vật đến mừng thọ dập đầu trên đại đường coi như tất cả mọi người đều vui vẻ. Đến lúc đó vỗ mông chạy lấy người cũng không ai nói được gì.

Bàn tính như vậy tiêu hao vật phẩm, 30 vạn thật là không đủ vào đâu được.

- Ngày mai tìm Hoàng béo hỏi xem, anh ta có cái gì... có cách gì tốt không...

Mạc Ngôn biết mình cũng không có đủ hiểu biết về số ngọc còn thiếu vì thế cân nhắc là cần cầu đến Hoàng Lưu Hạ. Nếu như biết được một, hai cái ngọc khí làm được ông chủ thì ít nhất cũng phải tiêu tốn ít tiền.

Đang đắn đo thì cửa sổ kia bỗng nhiên mơ hồ có gió thổi tới.

Mạc Ngôn cả kinh, chẳng lẽ cửa sổ này còn có thể thông đến huyệt khách hay sao?

Trong lòng hấn hơi động một chút, nhìn vào hư thực lập tức tâm động hướng về phía cửa sổ kia.

Phiến cửa sổ này chỉ có song cửa, ở giữa đều có cây xanh leo xuống. Mạc Ngôn đi đến phía trước cửa đưa tay búng cành lá trước mắt xuất hiện một thiên địa mới!

- Quả nhiên là có động tiên khác...

Mạc Ngôn không nhịn được sợ hãi, nhìn qua cành lá xuyên thấu, xa xa sơn thủy hữu tình, xanh xanh hình như còn có nghe thấy cả tiếng nước chảy róc rách...

Chỉ có điều hình ảnh đó mờ lung như là cách qua một lớp thủy tinh vậy, làm cho không người nào có thể nhìn toàn diện được.

Mạc Ngôn đưa tay xuyên qua lớp cành lá rủ xuống, sau một hồi tìm hiểu đầu ngón tay của hấn truyền đến một lực cản hình như động phải một màng gì đó trong suốt.

Cái màng này cực kì cứng, Mạc Ngôn thử mấy lần, phát hiện cho dù là mình có dùng hết lực cũng không có cách nào xuyên thấu qua...

Mạc ngôn hít một hơi thật sâu. Hấn định nhảy...

Thế giới bên ngoài cửa sổ thật mông lung, nhưng giữa tầng giao hòa kia có một làn gió nhẹ nói cho hần biết, thế giới trước mắt là thật!

Thế giới mới xinh đẹp?

Đại lục mới xinh đẹp?

Hay là... người kia ở trong vũ trụ tồn tại song song hai thế giới?

Các dấu chấm hỏi không ngừng xoay quanh trong đầu Mạc Ngôn...

- Mặc kệ nó là chỗ nào, cũng không cần biết nó là hư hay ảo, tóm lại là đều có thể tìm thấy đường...

Mạc Ngôn hi hí mắt, quyết định thăm dò đến tận cùng, cái này giống như Thế giới tự huyền lẽ nào Tả Đạo Nhân dẫn đường cho hần...

Trên thực tế sau khi gõ mở tâm linh, hần ít nhiều có sự mông lung về thế giới.

Thân có lực không thuộc của mình, chỉ cần hần đồng ý, tiền tài, sắc đẹp, quyền thế đều có thể có được. Với hần mà nói đây đây đại khái là không có... nhất là chuyện khiêu chiến. Không có tính khiêu chiến, dĩ nhiên là không nhúc nhích mê man không tránh được.

Thân là một người tu sĩ, mục tiêu cuối cùng phải là Trường Sinh nhưng đây là Thế giới mật pháp đừng nói là Trường Sinh chứ ngay đến bề khổ lúc sống cũng có.

Không muốn giả dễ như trở bàn tay.

Duy nguyện được rồi thì lại khó như lên trời.

Bây giờ Mạc Ngôn đang ở vị trí nửa vời, tuy hần không muốn nghĩ nhiều nhưng rõ ràng hần biết lòng mình thực sự đang rất mê man.

Nhưng mà bây giờ, có một Thế giới mới xuất hiện đang đợi hần khám phá còn có gì phần chần lòng người hơn thế?

Trong nháy mắt sự mê man trong lòng hần biến thành mây khói, phảng phất từ từ rồi không còn tồn tại!

Không gian bên ngoài bỗng nhiên có tiếng reo điện thoại truyền đến.

Tuy rằng có vốn ý thức không cần thở nhưng theo quán tính Mạc Ngôn vẫn hít không khí, ngón tay lướt qua đám cây xanh lưu luyến khi dời không gian.

- Cơ duyên chưa đến, vẫn là tạm gác lại sau đó sẽ từ từ khai thác...

Sau khi thu hồi ý thức, bộ phận quan trọng khôi phục lại bình thường.

Hần xoay người, nhặt bội sức lên cẩn thận đeo lên cổ sau đó cầm di động mở khóa.

Là điện thoại của Đại Lý gọi đến, âm thanh rất bé có vẻ như đang lén lút.

- Này, ở đâu vậy? Tìm chỗ vắng, tôi có lời muốn nói.

Mạc Ngôn nói:

- Có lời gì mà không thể nói trong điện thoại thế?

Đại Lý thấp giọng nói:

- Đây là điện thoại công cộng, không tiện nói chuyện. Tón lại là đại sự...

Mạc Ngôn không nhịn được buồn cười, người này chơi ú tim đây.

58. Chương 58: Tên Phản Đồ Mắt To, Mà Y Rậm.

Mạc Ngôn lái xe vào một quán cà phê.

Không gian quán cà phê này không lớn nhưng thật là yên tĩnh, âm nhạc thư thái lẫn mùi cà phê

Mạc Ngôn vừa đi vào, chỉ thấy phía trong cùng có người đang nhìn mình vẫy chào.

Mạc Ngôn đi qua cười nói:

- Đại ca, anh chơi ngằm đấy à?

Đại Lý liếc mắt đang muốn nói chuyện, thì thấy cô phục vụ đi tới, vì thế đã sửa lời nói:

- Một ly cà phê, phiền cô nhanh một chút. Cảm ơn!

Mạc Ngôn cười ngồi xuống, cũng không vội nói chuyện, chờ sau khi cô nhân viên kia đưa cà phê đến rồi mới hỏi:

- Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Đại Lý nói:

- Tìm cậu gấp như vậy là có 2 chuyện, đều là đại sự.

Mạc Ngôn hỏi:

- Chuyện đại sự gì? Chẳng lẽ còn có chuyện lớn hơn chuyện tối hôm qua sao?

Đại Lý nói:

- Cậu đừng ngắt lời, nghe tôi nói trước đã... Không dấu gì cậu, tôi tìm cơ hội chạy ra ngoài rồi phải nhanh chóng trở về nữa.

Mạc Ngôn có chút kinh ngạc, xem bộ dạng này hình như có cái gì đó đã xảy ra.

Đại Lý nói:

- Thực ra hai chuyện này cũng đều liên quan đến chuyện tối hôm qua. Chuyện thứ nhất, sau khi phát sinh chuyện tối qua cục quốc phòng đã thành lập tổ điều tra. Chuyện này rất bí mật, vốn tôi không nên biết nhưng nằm trong Thất Xử hơn nữa Tiểu Âm và lão Trịnh cũng nằm trong tổ điều tra, sau đó chuyện thứ 2 phát sinh, cho nên nửa tiếng trước tôi bị thu nạp làm thành viên. Đương nhiên chỉ là chân chạy, không phải là thành viên quan trọng của tổ.

Mạc Ngôn nói:

- Cái này bình thường mà? Anh...

Hắn còn chưa dứt lời, Đại Lý liền trừng mắt nói:

- Nói qua cho cậu đừng ngăn, cậu không thể nghe tôi nói hết sao?

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, nói:

- Được, được, anh nói đi. Bây giờ anh không lên tiếng em tuyệt đối không mở miệng.

Đại Lý hút điều thuốc nói tiếp:

- Cậu nói đúng đây, thành lập tổ điều tra là chuyện rất bình thường, bị cậu giày vò như vậy đổi lại là ai cũng không dám điều tra. Người của Quốc phòng đến Thất Xử tôi cũng đoán được kết quả này. Thực ra lúc ấy tôi không để trong lòng. Chuyện tối ngày hôm qua, trời biết, đất biết, cậu biết, tôi biết, chỉ cần tôi không mở miệng thì bọn họ không thể điều tra được gì nhưng có một chuyện tôi không ngờ đến...

Nói đến đây, anh ra lấy điện thoại ra lên mạng, sau đó để xuống trước mặt Mạc Ngôn, nói:

- Đừng nói là tôi không ngờ đến chứ cậu cũng không ngờ đến đâu.

Mạc Ngôn nhìn di động, nói:

- Đây là cái gì?

Đại Lý nói:

- Cậu tự xem đi, kia là tần số ...

Mạc Ngôn trượt ngón tay, mở điểm mà Đại Lý nói chỉ nhìn thoáng qua mày hấn đã nhả lại.

Đại Lý nói:

- Tần số này nửa tiếng sau sẽ xuất hiện, còn chưa truyền ra, nhiều nhất nửa tiếng nữa tần số này lan ra sẽ lao động trong phạm vi lớn. Không có cách nào, tần số nhìn là hỏa điều phóng nhanh ảnh hưởng lớn,
- Em, sao lại bị người ta chụp được?

Mạc Ngôn nhìn thấy trên màn hình kia không giống người, trong lòng hấn ít nhiều bức bối. Cũng may là hình ảnh bị thu là ban đêm không rõ, nhưng thực ra không cần lo lắng người khác máy móc. Nhưng bất kể thế nào thì cái này vẫn là manh mối, tuy chưa thể uy hiếp nhưng luôn là cái tai họa ngầm.

Đại Lý liếc mắt, cười mà như không nói:

- Thật không nhìn ra, cậu... Thào nào tối hôm qua sống chết không chịu nói, nếu không có tần số nhìn này không chừng tiểu tử cậu đã lừa tôi rồi. Nói đi, cậu bị Tri Chu cắn còn bị vị ấy nghiên cứu tiêm ghen quái nhân tiến hóa?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vô nghĩa, nếu 5 tuổi mỗi ngày anh đã luyện công 8 tiếng kiên trì mười mấy năm thì động tác này có thể dễ dàng làm được.

Đại Lý nửa tin nửa ngờ:

- Thật ư?

Mạc Ngôn liếc mắt nói:

- Anh đến thăm vấn hay là nói chuyện đây?

Đại Lý nói:

- Được, chuyện này sau này sẽ hỏi cậu từ từ, chúng ta nói tiếp vào chuyện chính... Chuyện thứ nhất đã nói xong, tóm lại tần số nhìn này là một tai họa ngầm, tôi vội tìm cậu là để nhắc nhở cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt. Cực kì cẩn thận, chúng ta vẫn để lại rất nhiều manh mối, nói ví dụ như cánh tam giác, tôi còn thuận miệng nói ra đến vợ còn phòng khám cùng với Tỉnh sảnh theo dõi chúng ta. Nếu điều tra ra, chưa đến 3 ngày hai chúng ta sẽ toi.

Mạc Ngôn khẽ nhú mày nói:

- Nghe anh nói đúng là có chút phiền toái rồi. Anh có cách gì giải quyết không?

Đại Lý buông tay nói:

- Hai chữ : Không có.

Mạc Ngôn bĩu môi nói:

- Em xem bộ dạng này của anh không giống như lo lắng thực sự gì cả?

Đại Lý cười to nói:

- Tôi có thể đảm nhận được gì? Thủ phạm chính là cậu, nhiều nhất tôi cũng chỉ xem như tông phạm. Hơn nữa, trong chuyện này chúng ta còn có công, nếu như đúng là bị điều tra ra nói không chừng lại còn được huân chương nữa đấy.

Về mặt của Đại lý vui sướng khi thấy người khác gặp họa, xem biểu hiện của anh ra hình như còn ước gì được điều tra ra nữa.

Mạc Ngôn nói:

- Nhìn bộ dạng anh vui sướng khi người ta gặp họa kia, đừng quên, chính anh đã thế không nói ra đấy.

Đại Lý cười hì hì nói:

- Đương nhiên là tôi không nói, chính là không chịu nổi người khác có thể điều tra ra mình. Đừng quên, Đỗ Tiểu Âm chính là thành viên của tổ điều tra...

Dừng lại một chút, anh ta thu hồi lại khuôn mặt tươi cười nói:

- Được rồi, không đùa với cậu nữa. Tần số nhìn này dù là tai họa ngầm nhưng cũng không nghiêm trọng như vậy. Tam giác cánh là loại bình thường, trong tay tỉnh A còn có ít nhất mấy ngàn cái. Tối hôm qua, chúng ta lấy cơ dờ đi tôi cũng đã nói qua với lão Trịnh, nếu có người hỏi thì nói đi nửa đường bụng không đau nữa không khám được. Đến nỗi này thì cũng không cần lo lắng đến camera, chỉ cần không nghi ngờ đến cậu thì ai đi thăm dò cậu làm gì? Tôi vội tìm cậu, cậu cũng không cần có áp lực, lui vạn bước không phải còn có tôi là nội ứng hay sao?

Chuyện vừa rồi không phải Mạc Ngôn kinh hãi mà tâm tư còn trong suốt, Đại Lý nói thực ra cũng đã sớm rõ ràng, cái gọi là hơn thua không quan tâm có tính khí, đúng hiện tại là hấn đang vào tâm cảnh.

- Công phá thành lũy dễ dàng nhất là từ bên trong.

Nhấp một ngụm cà phê, hấn thở dài:

- Lời này có chút đúng.

Đại Lý liếc mắt nói:

- Lời này của cậu là ý gì? Mắng tôi là nội gián đúng không? Cậu có tin tôi sẽ bán cậu không hả?

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, em thừa nhân của anh còn không được sao? Nói chuyện thứ 2 đi.

Sắc mặt Đại Lý nghiêm lại:

- Từ Đức Phát đã chết.

- Cái gì?

Mạc Ngôn kinh hãi nói:

- Hấn ta chết rồi, sao lại chết?

Đại Lý nói:

- Hai tiếng trước, uống thuốc độc tự sát...

Mạc Ngôn thốt lên:

- Có mập mờ bên trong.

Đại Lý cười khở:

- Cái này cần cậu nói sao?

Mạc Ngôn đang muốn hỏi quá trình cụ thể thì chợt nhớ đến một chuyện nói:

- Vậy còn Triệu Việt? Các anh xử lý thế nào?

- Đừng nói nữa...

Đại Lý thở dài nói:

- Tối hôm qua, sau khi mang Từ Đức Phát về, vì y đã bắn thương Nam Hồ chuyện xảy ra trên đường, nên không cần xử lý vội. Nhanh nhất 1 ngày chúng ta sẽ tiến hành thẩm vấn bước đầu, tuy y nói ra này nọ nhưng không được chứng minh qua thực tế. Quá trình hỏi y đưa ra 2 yêu cầu, một là yêu cầu phải cam đoan người nhà y được tuyệt đối an toàn, thứ 2 là yêu cầu qua trình thẩm phán phải để y tự thú, cùng với biểu hiện lập công. Nói tóm lại là cho y một con đường sống. Chỉ có như vậy, y mới bằng lòng khai ra Triệu Việt. Cậu cũng biết, có nhiều thứ chúng ta không thể đáp ứng trực tiếp cho y được, cho nên định kéo hấn. Nhưng có ít khẩu cung cũng đủ để chúng ta có biện pháp khống chế với Triệu Việt. Nhưng Từ Đức Phát chết thì chúng ta chỉ có thể thả người...

Mạc Ngôn ngẩng ra nói:

- Đợi một chút, em không nghe lầm đấy chứ, anh mới nói là thả người?

Đại Lý gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là thả người.

Mạc Ngôn ngạc nhiên:

- Theo như quy định, cho dù là không bắt được y thì ít nhất cũng có thể giam giữ hắn 24 giờ.

Đại Lý cười khỏ nói:

- Ai dám? Đại Sảnh còn nhận được điện thoại của Tôn Tử, hơn nữa người ta còn có luật sư, được coi như kim bài...

Dừng lại một chút, anh ra bỗng nhiên cười kì quái:

- Thực ra , cái này đối với cậu là chuyện tốt.

Mạc Ngôn ngạc nhiên:

- Sao lại nói thế?

Đại Lý nói:

- Không phải tôi vừa mới nói cho cậu rồi sao, cũng vì chuyện thứ 2 này mà tôi bị vào tổ điều tra.

Mạc Ngôn là người thông minh, lông mi giương lên:

- Anh là nói, tịnh án sao?

Đại Lý cười khì khì, nói:

- Đúng vậy, tịnh án, Nam Hồ trên đường đã nói là Từ Đức Phát bắt đầu, bây giờ đã chết ,còn bang cướp tam giác kia ngoài một người dẫn độn ra đều đã chết. Cậu nói xem, tổ điều tra sẽ bỏ qua Từ Đức Phát mà đi sâu vào Triệu Việt sao? Không chỉ sẽ bỏ qua hơn nữa bây giờ y đã bị liệt vào mục tiêu điều tra, trước hết là biết cường bạo sau đó là giết Từ Đức Phát, đây là giết người diệt khẩu. Này, đừng thấy y bây giờ đắc ý bị Quốc phòng điều tra không chết cũng bị lột da.

Mạc Ngôn lắc đầu, em tưởng chuyện đã chấm dứt không ngờ chuyện lại phát sinh như vậy.

Đại Lý tiếp tục nói:

- Tôi vội vã tìm cậu, chủ yếu là nói cho cậu biết hai chuyện, nhắc nhở cậu chuẩn bị tâm lý, cũng là nói để cậu biết nếu tổ điều tra có hỏi cậu tôi sẽ chủ động xin đi giết giặc. Nhưng theo quy định đến lúc đó khẳng định là không chỉ có mình tôi, đến lúc đó biểu hiện của cậu cũng tốt một chút đừng có lộ liễu.

Hai người nói chuyện khoảng 20 phút một ly cà phê cũng không uống hết. Đại Lý đã vội vàng dời đi.

Thấy bóng lưng của anh ta, Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Thật là không ngờ, người này mắt to mày rậm lại cũng có thể là một tên phản đồ...

59. Chương 59: Hiệu Ứng Video Mang Đến

Bên trong một phòng làm việc của Thất Xử, tổ trưởng tổ điều tra Trương Hiệp Lâm nhìn màn hình Computer, khẽ cau mày.

Hắn là người trầm mặc mà khiêm tốn, tướng mạo cũng rất giản dị, làm cho người ta cảm giác chính là người hiền lành. Trên thực tế, phần lớn điều tra viên cục quốc phòng đều như thế, trầm mặc mà khiêm tốn...

Đối với chuyện Trương Hiệp Lâm đến, đoạn băng video của Hỏa Điều đương nhiên đã có ý phản đối, cũng có phản đối ra mặt.

Phản đối chính là vì trải qua việc này, sự kiện ở đường Nam Hồ dĩ nhiên bại lộ trước tầm mắt công chúng, không chỉ có khiến cho phạm vi lớn chú ý đến nó, mà còn liên tục tăng lên. Căn cứ lượng khán giả của đài Hỏa Diệu, sau khi phát đoạn video này, gọi ra chú ý trong mấy ngày sắp tới, vô cùng có khả năng lan tràn đến phạm vi thế giới ...

Nhìn xem các trang mạng quốc nội sẽ biết, ngăn ngừa mấy giờ sau khi đài Hỏa Diệu tuyên bố đoạn video này thì cơ hồ toàn bộ trang mạng đều xuất hiện đoạn video này. Bình luận cùng đánh giá vô số kể, nghi ngờ, bác bỏ, tranh cãi... Các học giả, công hội, chuyên gia, phần tử khoa học, cũng không chịu rút lại phía sau, ở trong đó làm nổi bật tâm tư của nhân vật.

Hỏa Diệu tuyên bố đoạn video này thì chọn đầu đề là: cảnh sát đất liền huy động hiệp sĩ Bóng Đêm, động tác trong bầu trời đêm vượt qua cực hạn, không đổ máu giải quyết bọn giặc Tam Giác Đen.

Đầu đề này không tính đặc biệt khoa trương, miễn cưỡng được coi là chuẩn xác. Nhưng sau khi bị các trang mạng bình luận, tiếp tục trải qua các tranh cãi từ diễn đàn, các loại đầu đề làm kinh sợ ừn ừn lên, dân bình luận cũng thật loè loẹt.

- Vượt qua cực hạn đặc chiến, Trung phương dẫn đầu thế giới...

- Trò bịp bợm Kinh thiên của Hỏa Diệu đánh mất chữ tín!

- Thân là người tỉnh A, cảm giác thực hạnh phúc, trên đường đi gặp kẻ cướp, xin gọi hiệp sĩ Bóng Đêm ...

- Hiệp sĩ Bóng Đêm? Không, đây là truyền nhân võ cổ truyền ... võ quán Vô Cực thu môn đồ, địa chỉ: số nhà xx ngõ xx đường xx ...

Đó là một tin tức thời đại bùng nổ thông tin, toàn bộ thế giới giống như là cái chảo dầu cực đại, chỉ cần có chút lửa, thì có thể gọi ra sự bùng nổ tin tức.

Hỏa Diệu phát đi đoạn video này đã không thể xem như đốm lửa, bản thân nó chính là quả bom nặng ngàn cân.

Đừng nhìn hiện tại nó dẫn dắt làn sóng chỉ giới hạn trong truyền thông và dân chúng, trong tương lai, tin tưởng sẽ có nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp cùng với cơ quan tổ chức, tiến hành nghiên cứu đối với sự kiện lần này.

Sau khi đoạn video này xuất hiện, Trương Hiệp Lâm nhận được mệnh lệnh thượng cấp trước tiên, coi là cơ mật, đối ngoại áp dụng không giải thích, chậm rãi đợi trào lưu lắng xuống.

Giờ này khắc này, bên ngoài phòng làm việc của Thất Xử không biết ‘Ẩn núp’ bao nhiêu phóng viên, vốn là bọn họ quang minh chính đại tiến hành phỏng vấn, nhưng phát ngôn của Tỉnh Sảnh là 8 chữ: cơ mật Quốc gia, không thể trả lời. Dễ dàng liền đưa bọn họ ở ngoài cổng. Rơi vào đường cùng, bọn hắn đành phải chờ đợi ở ngoài Tỉnh Sảnh, cố gắng cấu kết với nhân viên trong Tỉnh Sảnh, cho dù là bác quét rác cũng tốt...

Còn đối với cảnh sát và tổ điều tra, đoạn video này xuất hiện tuy rằng ngoài dự đoán của mọi người, nhưng đều không phải là không có tác dụng. Tỷ như, mặc dù có rất nhiều nghi ngờ, nhưng mục tiêu phần lớn là nhắm ngay vào đài Hỏa Diệu, cùng với người cung cấp đoạn video này. Mà người lựa chọn tin tưởng, cơ hồ không ai hoài nghi hiệp sĩ Bóng Đêm trong đoạn video này, bọn hắn xem ra, vô luận đoạn video này là thật hay là giả, ít nhất năng lực tác chiến của cảnh sát là đáng tin nhiệm.

Loại niềm tin này cũng là có căn cứ, theo thời gian, vốn là hiệp sĩ Bóng Đêm xuất hiện, đại khái mười phút sau, tổ phá bom tiến vào, cuối cùng là cảnh sát cùng nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đồng thời tiến vào...

Khoảng thời gian này tồn tại, khiến cảnh sát bớt rất nhiều áp lực, không ai hoài nghi hiệp sĩ Bóng Đêm là một người khác hoàn toàn bình thường, cũng không có ai hoài nghi cảnh sát không có cống hiến trong sự kiện lần này.

Đương nhiên, từ lâu dài mà xem, đây cũng chưa chắc là chuyện tốt, cái mọi người gọi là hiệp sĩ Bóng Đêm kỳ thật không có nửa xu quan hệ cùng cảnh sát, hay là cảnh sát tỉnh A, chỉ sợ ngay cả cảnh sát quốc gia đều khó tránh khỏi cũng bị người ta phần nộ phun nước miếng.

- Trương đội trưởng, đây là tư liệu anh muốn...

Cửa chính thẳng cửa ban công, Đỗ Tiểu Âm đem tư liệu, đi vào.

Trương Hiệp Lâm đứng lên, tiếp nhận tư liệu, nói :

- Phiên toái cô rồi, cảnh sát Đỗ ...

Đỗ Tiểu Âm nhìn màn hình Computer, nói :

- Trương đội trưởng, còn đang nghiên cứu đoạn video này?

Trương Hiệp Lâm nói :

- Chưa nói đến mức nghiên cứu, chỉ là cân nhắc phương hướng điều tra... Về điều này, cô thấy thế nào ?

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Hiệu ứng có tốt có xấu, phương diện phá hoại tôi sẽ không nói, phương diện tốt... Trương đội trưởng, không biết là đoạn video này xuất hiện kỳ thật đã giải quyết một cái nghi vấn lớn cho chúng ta, hay là áp lực sao?

Trương Hiệp Lâm như có suy nghĩ gì, nói :

- Nói xem.

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Ban đầu Chúng ta lo lắng nhất là cái gì? Bất luận là thượng cấp hay là bên trong tổ điều tra, lo lắng nhất là xuất hiện tại đường Nam Hồ kẻ thứ ba là thể lực hoặc là tổ chức ta không biết. Nhưng là hiện tại xem ra, hẳn là không quan hệ cùng thể lực và tổ chức, chính là hành vi cá nhân.

Trương Hiệp Lâm hỏi:

- Dựa vào cái gì khẳng định như vậy?

- Trang bị...

Đỗ Tiểu Âm chỉ vào hình ảnh bị dừng trong đoạn video, nói :

- Trương đội trưởng xem, hình ảnh mặc dù có chút mơ hồ, nhưng lại đó có thể thấy được, trên thân người này không chỉ có không có bất kỳ vũ khí nào trang bị, thậm chí cả trang bị phòng hộ đơn giản nhất đều không có. Xem chỗ này, thậm chí anh ta đeo giày đế mỏng, không phải giày thể thao, lại càng không phải là ủng da chiến thuật. Còn nữa, vạt áo của anh ta bay theo gió, hiển nhiên là bộ đồ nào đó rất rộng ...

Hơi hơi dừng lại, nàng tiếp tục nói:

- Bởi vậy có thể thấy được, người này rõ ràng cho thấy vội vàng ra trận, hơn nữa thiếu kinh nghiệm. Nếu anh ta là người của thể lực hoặc tổ chức nào đó, mặc dù là vội vàng ra trận, nhưng ít ra trước khi ra trận có thể thay một bộ quần áo thích hợp chứ? Tôi không tin, anh ta có thời gian chuẩn bị cái cánh tam giác, lại không có thời gian thay bộ quần áo hành động thích hợp. Đây chỉ có thể chứng minh, người này cực kỳ thiếu kinh nghiệm, thậm chí có thể nói, anh ta căn bản không có kinh nghiệm. Nếu nhất định phải định luận về anh ta, tôi cảm thấy được người này có điểm giống hiệp khách hoặc là Batman trong phim chảnh hạn...

Trương Hiệp Lâm gật gật đầu, nói :

- Có đạo lý của nó, nhưng cũng không thể kết luận như vậy. Chúng ta vẫn cần đường đi... Như vậy, về bên trong công tác điều tra, cần tiếp tục phụ trách. Dù sao vụ án Từ Đức Phát vag Triệu Việt vốn là do nhóm các cô phụ trách, mà nhân viên tham dự điều tra vụ này, cũng quen thuộc hơn tôi. Phần ngoài điều tra do tôi tự mình phụ trách, tôi sẽ phái người đi Nam Cương thậm chí là tam giác đen, hy vọng có thể tìm được manh mối ở nơi này.

Bất luận thế giới này có rậm rạp bao nhiêu, đối với Mạc Ngôn, đã qua coi như đã qua.

Hắn không tiếp tục chú ý đoạn video kia, sau khi gặp mặt Đại Lý, lập tức liên hệ Hoàng Lưu Hạ, thỉnh giáo về phương diện Ngọc Thạch.

60. Chương 60: Già Rồi Mà Còn Khôn Ba Năm Dại 1 Giờ

Nói chuyện thức ăn xong, Hoàng Lưu Hạ châm điều thuốc, nói:

- Khoản tiền của Lâm Phi Vũ đã chuyển vào tài khoản cậu rồi, ngoài ra, đơn đặt hàng gần đây của công ty cũng có người nhận rồi, nếu như cậu muốn nhận đơn, có khi phải đợi thêm 1 thời gian nữa.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không sao đâu, trước giờ tôi cũng đâu phải là người chịu khó, khi nào có đơn đặt hàng thì nói với tôi 1 tiếng là được.

Hoàng Lưu Hạ gật gật đầu, nói:

- Hôm qua cậu nói là muốn mua 1 món đồ ngọc à, chắc là định tặng người khác chứ gì?

Mạc Ngôn nói:

- Là lễ mừng thọ, để tặng 1 vị trưởng bối.

Hoàng Lưu Hạ đề xuất:

- Ngọc phật thì thế nào?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Ngọc phật thì thôi, vị trưởng bối đó không tin vào thần phật cho lắm.

Hai người trò chuyện, bỗng nhiên cửa phòng bị người khác đẩy vào, 1 người đàn ông khoảng chừng hơn 40 tuổi bước vào.

Người này nước da ngăm đen, bộ dạng rất gầy, nhưng đứng ở đó lại phát ra 1 khí chất khiến người khác phải sợ.

Hắn nhìn thoáng qua Hoàng Lưu Hạ, khóe miệng nhếch lên, nói:

- Biết ngay là ông ở đây mà... nói thực, đây cũng không phải là thói quen tốt đâu.

Hoàng Lưu Hạ khẽ nhú mày, thản nhiên nói:

- Tôi là người làm ăn đàng hoàng, không nhất thiết phải giống như 1 số người, ở nơi sừng ống đầy nhà, chỉ sợ bị kẻ thù bắt được thôi.

Người tới không chút khách khí kéo ghế ra ngồi, nói:

- Ba năm trước ông nói những lời này tôi không phản đối nhưng bây giờ thì đã lâu tôi không còn kẻ thù nào rồi.

Ấn tượng đầu tiên của Mạc Ngôn đối với người này là khí chất, còn thứ 2 chính là kiêu ngạo.

Nhưng loại kiêu ngạo này lại không giống với những tên du côn ngoài đường, sự kiêu ngạo của hắn còn mang theo cả sự lạnh lùng, nó phát ra từ tận xương tủy, đó không chỉ là dám cầm đao chém người, lúc cần, thậm chí còn dám tự cho mình 1 đao.

Người này tướng mạo xấu xí, gầy gò đen nhẻm, nhưng sự lạnh lùng phát ra từ tận trong xương tủy khiến cho người thường nhìn thấy sẽ tự giác tránh xa.

- Phạm Trường Vân, có việc gì thì nói đi, không có việc gì thì đi nhanh đi, đừng có làm phiền người khác uống trà.

Hoàng Lưu Hạ đương nhiên không phải người thường, cau mày, không chút khách khí nói với người mới tới.

Thế nhưng, Mạc Ngôn có thể nhận ra Hoàng Lưu Hạ mặc dù không muốn gặp tên họ Phạm này nhưng cũng không muốn đắc tội với hắn.

Phạm Trường Vân mỉm cười, không khách khí ngồi xuống, sau đó tự tay rót 1 chén trà, nói:

- Tìm ông đương nhiên là có việc rồi, ông cho rằng tôi muốn đền gặp ông lắm hay sao? Đừng quên, tôi là khách hàng quen của công ty Chính Phương đấy.

Hoàng Lưu Hạ thản nhiên nói:

- Người kiếm được từ Chính Phương cũng đâu có ít, trong lòng mọi người đều rõ, nói ra những lời này còn có ý nghĩa sao?

Phạm Trường Vân gật đầu, đồng ý nói:

- Được, vậy thì vào việc chính đi, giáo sư, giúp tôi tìm 1 người.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Là tìm người hay là tra xét người?

Phạm Trường Vân hỏi:

- Có khác nhau sao?

Hoàng Lưu Hạ cười lạnh nói:

- Người là người từng trải, người lại không biết chỗ khác nhau hay sao? Nếu như chỉ là tìm người, ngay bây giờ tôi có thể nhận luôn đơn này, nhưng nếu là tra xét người, thế thì xin lỗi lão huynh cậu đừng có hại Chính Phương dính vào những phiền toái không cần thiết có được không.

Phạm Trường Vân gật gật đầu, nói:

- Vậy thì tìm người trước đi, tìm được hẵn đã rồi hẵng nói.

Hoàng Lưu Hạ trầm ngâm 1 lát, nói:

- Người ủy thác là ai?

Phạm Trường Vân nói:

- Tôi ra mặt, người ủy thác đương nhiên là tôi rồi.

Hoàng Lưu Hạ bĩu môi, nói:

- Phạm Trường Vân, giả bộ ngây ngô thú vị lắm sao? Cậu chắc biết rằng, cái mà tôi hỏi không phải là cái này.

Phạm Trường Vân cười lạnh nói:

- Công ty Chính Phương sửa đổi quy tắc lúc nào vậy? người ủy thác trước giờ chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi, tôi không tin, người ủy thác công ty Chính Phương bây giờ cũng là chính chủ.

Hoàng Lưu Hạ cười ha ha, nói:

- Quy tắc đương nhiên không sửa, đơn giản chỉ muốn biết bây giờ người đang bán mạng cho vị quý nhân nào thôi.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Người đã không muốn nói, vậy thì vào việc chính đi, người mà người muốn tìm tên là gì?

Phạm Trường Vân nói:

- Họ Mạc, tên là Mạc Ngôn, tuổi thì...

Hắn nhìn Mạc Ngôn ngồi bên cạnh, nói tiếp:

- Cũng sắp sỉ với cậu ta, tướng mạo hình như cũng giống, người này tôi chưa gặp, tình hình đại khái cũng chỉ nghe người khác nói mà thôi, thế nhưng đối với công ty Chính Phương mà nói, bằng này thông tin không phải là đủ rồi sao?

Nghe thấy cái tên Mạc Ngôn, Hoàng Lưu Hạ ngẩn ra, thế nhưng bên ngoài không hề có chút thay đổi, chỉ là giả vờ uống trà, thực ra là bí mật nhìn liếc qua Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cũng đang không hiểu gì, thế nhưng phản ứng lại rất nhanh, ngoài Trương Trường Thanh ra, mình hình như là không có “kẻ thù” nào, tên Phạm Trường Vân trước mặt này hơn nữa là do tên Trương Trường Thanh ủy thác.

Thực là vô vị, chẳng qua là đập vỡ 1 mảnh kính của người mà thôi, thế mà cũng tính sao?

Thân là cây cỏ, Mạc Ngôn rất hiểu tâm lý những người như Trương Trường Thanh, thế nên hấn nhằm vào mình không tha.

Cậu nhìn thoáng qua Phạm Trường Vân, lập tức có tính toán trong lòng.

Lúc này, Hoàng Lưu Hạ không yên trong lòng, người mà Phạm Trường Vân muốn tìm, chẳng lẽ lại chính là Mạc Ngôn đang ngồi trước mặt mình đây sao?

Nếu không phải, mọi chuyện còn dễ nói.

Nếu phải, thì chắc phải bàn bạc kỹ hơn rồi.

Mạc Ngôn là nhân viên chính thức của công ty Chính Phương, ít nhất trước khi không đủ quyền lợi, Hoàng Lưu Hạ không thể bán đứng người nhà được, ngoài ra, Phạm Trường Vân vốn là 1 tên lưu manh, người ủy thác sau lưng hấn chắc chắn không phải là người bình thường, nếu như Mạc Ngôn thực sự đắc tội với bọn họ, Hoàng Lưu Hạ trước hết cần phải làm rõ ràng mọi chuyện, sau đó mới quyết định cứu vãn như thế nào được.

Trong lòng Hoàng Lưu Hạ nghĩ như vậy, ánh mắt bất giác nhìn vào Mạc Ngôn, trong đó mang theo 1 tia dò hỏi.

Mạc Ngôn vờ như không thấy ánh nhìn của Hoàng Lưu Hạ, cười hỏi Phạm Trường Vân:

- Mạo muội hỏi 1 câu, thù lao của đơn ủy thác này là bao nhiêu?

Phạm Trường Vân nhíu mày, nói:

- Cậu là ai?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi là người mới đến công ty, còn chưa khai trương vụ nào... ông xem, đơn kiểu như tìm người chỉ là đơn nhỏ thôi, rất thích hợp với tôi, nếu như Phạm tiên sinh không ngại thì tôi nguyện cống hiến hết sức mình.

Phạm Trường Vân không nghĩ nhiều, gật gật đầu nói:

- Vẫn quy tắc cũ, tìm được người thì 3 vạn, còn có tư liệu cụ thể thì 5 vạn.

Nguyên tắc của công ty Chính Phương là bất luận là đơn lớn nhỏ thế nào, giá thấp nhất cũng là 3 vạn, mà cái gọi là giá thấp nhất này chỉ dành cho những khách hàng lâu năm, còn đối với người khác móc ra 3, 5 vạn chỉ đủ để khiến cho công ty Chính Phương lắc đầu mà thôi.

Phạm Trường Vân con người này có năng lực, ông chủ sau hấn mặc dù trước nay chưa từng cố định, nhưng mỗi năm đều kiếm mấy vụ cho công ty Chính Phương, tích lũy mấy năm lại cũng được nhận đãi ngộ của khách hàng vàng, Hoàng Lưu Hạ mặc dù không vừa mắt với người này, nhưng cũng không thể cự tuyệt hấn, đối với công ty Chính Phương, lái buôn như Phạm Trường Vân là không thể thiếu được.

Mạc Ngôn uống ngụm trà, hỏi:

- Là tiền mặt à?

Phạm Trường Vân ngân ra, nói:

- Lẽ nào cậu có thể cung cấp tư liệu ngay bây giờ à?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Không giấu ông chút, vừa may tôi có quen 1 người tên là Mạc Ngôn, căn cứ vào miêu tả của ông, nếu như không nhầm thì hẳn chính là người ông đang cần tìm đây.

Phạm Trường Vân cười nói:

- Đây đúng là đi khắp nơi không tìm được, vừa ra khỏi cửa đã gặp rồi... cậu đợi chút, tôi đi lấy tiền mặt.

Người này làm việc thật sòng phẳng, lập tức đi ra ngoài cửa.

Hắn vừa ra khỏi cửa, Hoàng Lưu Hạ liền nhỏ giọng hỏi:

- Cậu làm cái quái quỷ gì thế?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Yên tâm đi giáo sư, tôi tính hết rồi.

Hoàng Lưu Hạ lúc này có thể chắc chắn, người mà Phạm Trường Vân muốn tìm chắc chắn là người đang cười hì hì trước mặt này.

Ông nhìn thấy vẻ mặt Mạc Ngôn không có gì cả, lo lắng tên này chắc là không biết gì nên không sợ, nhúu mày nói:

- Tên Phạm Trường Vân này không phải là người lương thiện, người ủy thác cho hắn chắc chắn cũng không đơn giản, cậu...

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng Mạc Ngôn nói:

- Tôi biết người ủy thác là ai rồi, nếu như không nhầm thì là 1 người tên là Trương Trường Thanh.

- Trương Trường Thanh?

Hoàng Lưu Hạ ngẩn ra, nói:

- Trương Trường Thanh nào?

Mạc Ngôn mỉm máo nói:

- Tôi không biết? Thế nhưng nhìn qua tên này khá là có máu mặt, đi bên cạnh còn có 2 tên vệ sĩ, đúng rồi, biển số xe của hắn tôi còn nhớ, là A-ZCQ8888.

- Là tên điên đó ư?

Nghe thấy biển số xe. Hoàng Lưu Hạ không nhịn được thốt ra 1 câu:

- Đúng là gặp quỷ rồi, cậu đang yên đang lành thế này chọc vào hắn làm gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người này lợi hại lắm sao? Kỳ thực không phải tôi chọc vào hắn, mà là hắn chặn đường háo sắc, tôi thấy việc nghĩa nên làm, tiện tay đập vỡ cửa xe hắn.

- Chặn đường giở máu dê à?

Hoàng Lưu Hạ 1 vụn lần không tin, dựa vào thân phận Trương Trường Thanh, muốn có loại đàn bà nào chẳng được, hắn mà lại làm chuyện không có nhân phẩm như vậy ư?

Trong lòng ông hồ nghi, nhúu mày hỏi:

- Cậu đập vỡ xe hắn, lúc đó hắn không có phản ứng gì à?

Hoàng Lưu Hạ cũng hiểu biết chút ít về Trương Trường Thanh, biết hắn là người không chịu thiệt thòi, hơn nữa làm việc thường cực đoan, còn có tên khác là Trương điên, hơn nữa người này lúc nào cũng dẫn theo 2 tên vệ sĩ, không chỉ là hạng lưu manh, mà còn là những tên đã từng giết người rồi.

Khó mà tin được, Mạc Ngôn sau khi đập vỡ xe hắn mà vẫn có thể thoát thân an toàn được.

Nhưng sự thật ngay trước mắt, Mạc Ngôn không chỉ đang ngồi sờ sờ trước mặt mình mà nhìn thần sắc, hình như còn không quan tâm đến Trương Trường Thanh.

Chẳng lẽ tên này cũng là người có thể lực lớn à?

Nhìn Mạc Ngôn, trong lòng Hoàng Lưu Hạ không khỏi thắc mắc.

Ông muốn hỏi rõ ràng, nhưng lúc này Phạm Trường Vân lại đi đến.

Hắn tiện tay vớt 1 cái túi da căng phồng lên trên bàn, miệng túi lộ ra toàn những tờ tiền mặt 100 tệ đỏ rực.

Hắn nhìn Mạc Ngôn, nói:

- Đây là 5 vạn tiền mặt, nói cho tôi biết địa chỉ của Mạc Ngôn, sau đó số tiền này sẽ thuộc về cậu.

Mạc Ngôn cười cười, không nhìn tiền trên bàn, mà hỏi:

- Nếu như đoán không nhầm, người ủy thác cho ông chính là Trương Trường Thanh phải không?

Trong ánh mắt Phạm Trường Vân hiện lên 1 tia kinh ngạc, thốt lên:

- Sao người lại biết được?

Nhìn biểu hiện của Phạm Trường Vân, Mạc Ngôn biết mình đoán không sai, vì thế giơ tay ra lấy túi, cười nói:

- đương nhiên là tôi biết, bởi vì tôi chính là Mạc Ngôn, người mà ông muốn tìm.

Phạm Trường Vân nghe vậy, nhất thời hỗn loạn.

Vở kịch biến hóa như vậy, mặc dù hắn ta là người từng trải nhưng cũng chưa từng xem qua.

Trong lúc nhất thời, hắn không biết phải làm sao cả.

Tung hoành mấy chục năm, cho tới bây giờ chỉ có hắn ngấm ngấm với người khác, không ngờ hôm nay 1 phút bất cẩn mà bị 1 tên thanh niên đùa giỡn, điều này khiến hắn chịu đựng thể nào đây?

Thật đúng là già tuổi rồi mà còn khôn ba năm đại 1 giờ!

61. Chương 61: Không Cẩn Thận Thành Thành Côn

Nhìn bộ dạng há hốc mồm tròn mắt của Phạm Trường Vân, Hoàng Lưu Hạ mừng rỡ.

Ông ta trước giờ không mấy thiện cảm với cái loại lưu manh Phạm Trường Vân này cả, lúc này nhìn thấy hắn kinh ngạc, thì rất vui sướng, nếu không phải tên này có quan hệ công việc với công ty Chính Phương, thì thậm chí ông chẳng có kiên nhẫn nói đến 2 câu.

Sắc mặt Phạm Trường Vân dần trở nên u ám, lạnh lùng nhìn Mạc Ngôn, khí thù địch dần dần phát ra.

Hắn lẩn lộn trong gang hồ đã mấy chục năm, chưa khi nào bị người ta đùa giỡn như vậy.

Hắn từng bị người ta mắng, bị người ta sỉ nhục, bị người ta cầm dao chém, nhưng chưa bao giờ bị người ta đùa giỡn như 1 thằng ngốc thể này!

Hắn giống 1 con rắn độc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mạc Ngôn, tựa như chuẩn bị nhe răng độc ra.

Nếu như là bình thường, hắn chắn ngay lập tức trở mặt, nhưng nghĩ đến trước khi ủy thác, lão Hắc nhắc đi nhắc lại là sau khi tìm được Mạc Ngôn, chỉ cần truyền tin tức về là được rồi, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ.

Lời nói của lão Hắc hắn không thể không nghe, thực ra cũng không phải hắn tôn trọng gì lão mà là người đứng đằng sau lão Hắc căn bản là người không thể đắc tội được.

Mặt khác, hắn cảm thấy lão Hắc sở dĩ dè dặt dò mình thật kỹ không được hành động thiếu suy nghĩ hơn nữa là vì cái người tên Mạc Ngôn này cũng có thể lực lớn không kém.

- Người bị Trương Trường Thanh để mắt tới có thể là hạng vô danh tiểu tốt sao? Mình trở mặt bây giờ nhờ đâu làm hỏng chuyện của ông ấy thì sao?

Hắn nhìn chằm chằm vào Mạc Ngôn, nén lửa giận xuống, cố gắng điều chỉnh cho mình tỉnh táo lại.

“Tìm người” loại công việc này hắn đã từng làm nhiều lần, cũng có đủ các loại lý do khác nhau, đôi khi tìm người là để tấn công đối phương, đôi khi là vì để tiếp cận mục tiêu, thậm chí còn là để nịnh bợ.

Phạm Trường Vân hiện tại rối rắm, hắn không thể đoán được rốt cục mục đích mà Trương Trường Thanh tìm Mạc Ngôn là gì, là để đối phó hay là muốn tiếp cận hắn.

Về mặt của Mạc Ngôn cũng rất nhẹ nhàng, sau khi cầm tiền xong, cười tủm tỉm nhìn Phạm Trường Vân.

Biểu hiện thoải mái của Mạc Ngôn khiến cho Phạm Trường Vân không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thế nhưng hắn rốt cuộc vẫn là người từng trải, ánh mắt hơi nhăn lại, chuyển sang nhìn Hoàng Lưu Hạ, lạnh lùng nói:

- Tổng giám đốc Hoàng, công ty các ông làm việc thế này à?

Hoàng Lưu Hạ tỏ ra vẻ kinh ngạc, nói:

- Cầm tiền làm việc, đã có được tin tức rồi, có vấn đề gì sao?

Phạm Trường Vân cười lạnh nói:

- Cầm tiền làm việc? Đúng thế, đúng là cái lẽ thế... thế nhưng, phong cách làm việc của người mới đến này có chút không hợp đạo lý, theo cách nói của dân giang hồ, hắn ta không nể mặt tôi, giáo sư, lẽ nào không sợ tôi trở mặt ư?

Hoàng Lưu Hạ khẽ cười, nói:

- Trở mặt à? Không vấn đề gì, có tôi ở đây, cứ việc trở mặt, hơn nữa tôi nói cho cậu biết, hôm nay cậu trở mặt thế nào thì công ty Chính Phương cũng không chịu trách nhiệm đâu!

Những lời này của ông ta mang tính không chịu trách nhiệm, như là đá Mạc Ngôn ra khỏi công ty vậy.

Nhưng trên thực tế, ông ta càng không để ý, Phạm Trường Vân càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mặt khác, lời nói của Hoàng Lưu Hạ cũng có mục đích riêng của mình.

Đầu tiên, ông ta rõ Mạc Ngôn không phải là người không biết trên biết dưới, theo như ông ta thấy, Mạc Ngôn lúc này không chút sợ hãi, chắc hắn là tự tính kế rồi, mình không cần thiết phải ra mặt, ngoài ra, ông cũng có chút tò mò với lai lịch của Mạc Ngôn, đối mặt với nhân vật cường thế như Trương Trường Thanh, ngay cả ông ta là tổng giám đốc của Chính Phương đôi khi cũng có lúc phải nhịn.

Nhưng Mạc Ngôn lại trái lại, không hề có chút sợ hãi, đương nhiên, điều này cũng có khả năng là “nghe mới sinh không sợ hổ”, vừa mới bước chân vào xã hội, không biết sợ những nhân vật lợi hại là gì.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, thì khả năng này hình như là không có.

Người được 7 cơ quan tỉnh ủy mời về làm cố vấn kỹ thuật đặc biệt có thể là người chỉ số thông minh không quá 2 chữ số sao?

Tất nhiên là không phải!

Sau khi hiểu rõ điểm mấu chốt này, Hoàng Lưu Hạ ngồi xuống nhâm chi tách trà, nhân tiện ngồi xem vở kịch náo nhiệt này.

Hoàng Lưu Hạ tỏ thái độ ngồi xem kịch, Phạm Trường Vân càng hoang mang hơn.

Hắn cười cười nhìn Hoàng Lưu Hạ, nghĩ thầm:

- Lão mập là người làm việc cẩn thận, ông ta có thể nói ra những lời này chỉ có 2 nguyên nhân, thứ nhất, tên tiểu tử này có thù hằn với ông ta, thứ 2, hắn ta là người có thể lực, hơn nữa còn là thể lực mà mình không thể động vào được.

Phạm Trường Vân là người thủ đoạn khôn lường, nhưng loại thủ đoạn này chỉ nhằm vào những kẻ yếu, gặp phải những người như Trương Trường Thanh, cho hắn 10 lá gan hắn cũng không dám vượt râu hùm, đồng thời, hắn cũng là người đa nghi, vẻ bề ngoài gầy ốm, gió thổi bay luôn, nhưng làm việc thì nhanh hơn người khác.

Cái gọi là sống trong giang hồ càng lâu, gan còn nhỏ.

Đương nhiên, cũng là bởi vì đa nghi và thận trọng, nên hắn mới có thể lăn lộn trong giang hồ mấy chục năm, sống đến hôm nay như vậy.

Sắc mặt Phạm Trường Vân dần dần dịu đi, bỗng nhiên cười nói:

- Giáo sư, phản ứng thái quá rồi, chỉ là đùa 1 chút thôi mà.

Hơn ngập ngừng, hắn nhìn về phía Mạc Ngôn, cười nói:

- Mạc tiên sinh, đừng để ý, chỉ là đùa 1 chút, thế thì... Mạc tiên sinh, nếu như tôi về không thể này thì rất khó báo cáo, cậu xem có thể cho tôi địa chỉ hay là số điện thoại có được không?

Hắn mỉm cười, tự hạ thấp mình, người trước mặt này chỉ đáng để mình cho 1 quả rắm thôi.

Cái gọi là gờ tay không đánh người đang cười, theo như hắn thấy, tên họ Mạc trẻ tuổi thế nào cũng cho mình 1 lối đi.

Nhưng mà, hắn vừa nói xong, chợt nghe thấy Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu tôi không cho, thì ông định làm thế nào?

Phạm Trường Vân choáng, thốt lên:

- Làm gì có chuyện như vậy? Mọi người đều ăn cơm giang hồ, theo quy tắc...

Chưa nói xong, chợt lại nghe thấy Mạc Ngôn nói:

- Theo quy tắc giang hồ, có phải là ông định rút khẩu súng sau lưng đó ra, sau đó dí vào đầu tôi, không cho thì ta giết người không?

Nghe xong lời này, Phạm Trường Vân giật mình, nhảy người lên, tay phải theo bản năng thò ra phía sau.

Sau lưng hắn giấu thứ này đã hơn 3 năm rồi, chưa từng lộ ra trước mặt người khác, đối với hắn ta mà nói, khẩu súng này là dùng để hộ mệnh, không phải dùng để giết người hay là để oai phong, đây chính là con bài chưa lật cuối cùng của hắn, đến cả 2 cô nhân tình cũng không biết sự tồn tại của khẩu súng này.

Nhưng mà lúc này, con bài này đã bị Mạc Ngôn gọi tên ra rồi, tâm can dựng đứng lên, nghĩ rằng tên họ Mạc này đúng là kẻ thù của mình, hay hắn là cảnh sát.

Hoàng Lưu Hạ đang xem cảnh náo nhiệt này nghe thấy Mạc Ngôn nói trên người Phạm Trường Vân có súng, thớ thịt béo trên mặt lập tức run lên.

Phạm Trường Vân giống như con mèo nhảy dựng lên, tay thò ra sau lưng, hình như chuẩn bị rút súng ra, ông ta sợ tới mức suýt chút nữa chui xuống gầm bàn.

Mạc Ngôn trái lại càng bình tĩnh hơn, thản nhiên nói:

- Được rồi, đừng có mang khẩu súng đó ra khoe khoang, có tin không, chỉ cần nó thò đầu ra, tôi dám đảm bảo cả đời này ông được ăn cơm tù đầy.

Hơi dừng lại, rồi nói:

- Về nói với Trương Trường Thanh, việc của ông ta không thành tôi không quan tâm, cũng không muốn quan tâm, hôm đó tôi chỉ đi qua đường thôi, không phải cố ý nhằm vào ông ta cho nên xin ông ta đừng đến làm phiền tôi nữa, còn về chuyện hôm nay tôi coi như chưa có, nhưng nếu còn xảy ra chuyện thế này, ông ta không phải đến tìm tôi, tự tôi sẽ tìm đến ông ta.

Mạc Ngôn càng bình tĩnh, Phạm Trường Vân đứng đó càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sắc mặt hắn hoảng sợ, bàn tay thò ra phía sau vẫn giữ nguyên cái tư thế buồn cười như thế.

Mạc Ngôn nhú mày nói:

- Còn ở đây làm gì? Đi nhanh đi.

Phạm Trường Vân nghe thấy Mạc Ngôn bảo mình đi, không kìm được thở nhẹ ra, nói:

- Được, được, thế tôi đi đây.

Hắn xoay người vội vã bước ra ngoài, so với phong thái khi bước vào như 2 người khác nhau hoàn toàn vậy.

Đi tới cửa bỗng nhiên hắn xoay người lại, nhìn Mạc Ngôn hỏi:

- Sao cậu biết trên người tôi có súng?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi không chỉ biết trên người ông có súng, mà còn biết bên ngoài nhà hàng, 2 tên đệ tử của ông đang nói chuyện cùng nhân tình ông kia kìa.

Sắc mặt Phạm Trường Vân trắng bệch, môi ngáp ngừng vài cái, hình như định muốn nói điều gì.

Thế nhưng cuối cùng hắn lại không nói câu gì, xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Lưu Hạ nhìn thấy sát tinh rời đi, không khỏi thở ra 1 hơi, đang định nói đã thấy Mạc Ngôn giờ ngón trở lên chặn miệng lại.

Lão mập Hoàng không hiểu gì cả, lại thấy tay Mạc Ngôn chỉ ra ngoài.

Lúc này, chợt nghe thấy 2 tiếng bốp bốp bên ngoài nhà hàng.

Trong lòng Hoàng Lưu Hạ tò mò, đi đến cửa sổ trước mặt vén bức màn lên, đã thấy 2 tên đệ tử của Phạm Trường Vân tự vả cho mình 1 cái.

Mạc Ngôn cười nói:

- Theo quy tắc giang hồ, lén lút sau lưng cùng chị dâu thì phải tự tát 1 cái à?

Hoàng Lưu Hạ xoay người, thần sắc cổ quái nhìn Mạc Ngôn, nói:

- Sao cậu biết được những thứ này?

Mạc Ngôn cười nói:

- Mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, tất cả tổng hợp lại cuối cùng nhờ não tính ra, giáo sư, đừng nghĩ tôi thần kỳ gì, chỉ là suy luận mà thôi.

- Suy luận?

Lý tính nói cho Hoàng Lưu Hạ biết, đây là lời giải thích hợp lý nhất, nhưng trong lòng lại gào lên, đây là cái loại suy luận gì chứ, làm như người là Holmes không bằng.

Giống như là nghe được tiếng kêu trong lòng ông, Mạc Ngôn cười giải thích:

- Thế đứng, thế ngồi và nếp nhăn trên quần áo trên người Phạm Trường Vân cùng với vết dầu bảo dưỡng súng lưu lại trên đó, đây đều là căn cứ để tôi suy luận ra, ngoài ra hắn đi lấy tiền rất nhanh, cho thấy hắn lái xe đến đây, tiền để ở trong xe, còn về đàn em của hắn... khi này có đôi nhân tình đi qua cửa, ông không nghe thấy bọn họ nói gì sao? Giáo sư, kỳ thực có rất nhiều thứ bày ra trước mắt chúng ta chỉ có điều rất ít người chú ý đến mà thôi.

Cậu thuận miệng bịa chuyện, đem toàn bộ kiến thức huyền diệu của mình quy về suy luận hết.

Hoàng Lưu Hạ lúc này mới nhớ tới, khi này lúc đôi nhân tình đó đi qua, người phụ nữ đó hình như oan ức, người đàn ông đó không biết làm gì, nên để cho 2 tên lưu manh canh gác ngoài cửa, tên đại ca làm ra vẻ như không nhìn thấy mà thôi.

Ông ta theo bản năng gật gật đầu, xem như xác nhận suy luận của Mạc Ngôn, lập tức hỏi tiếp:

- Thế còn nhân tình hần ta sao cậu lại biết được?

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Đó là tôi thuận miệng bịa chuyện thế thôi, thế nhưng xem ra, tôi có tài bịa chuyện phết.

- Thế cũng được sao? Hoàng Lưu Hạ không nhịn được mở to mắt ra.

Hai người đang nói chuyện, Phạm Trường Vân bỗng dừng lại đến.

Hắn tỏ vẻ cung kính đi đến trước mặt Mạc Ngôn, xoay người để lại 1 tấm danh thiếp của mình, nói:

- Đại sư, đây là danh thiếp của tôi, sau này có gì sai khiến, cứ việc bảo tôi.

Xong rồi, hắn mỉm cười, hướng về Hoàng Lưu Hạ hỏi:

- Giáo sư, có dịp mời đến uống trà, trước kia có chỗ nào không phải, tôi xin nhận lỗi. Phạm Trường Vân đến nhanh, đi còn nhanh hơn, sau khi nói vài câu liêm cú đầu khom lưng lui ra khỏi phòng.

Lúc này đến lượt Mạc Ngôn kinh ngạc, nhìn Hoàng Lưu Hạ, nói:

- Chuyện này là thế nào, đầu óc tên này ảm ương rồi sao?

Hoàng Lưu Hạ vuốt cằm, trầm ngâm 1 lát, vỗ đùi, nói:

- Ta hiểu rồi.

Mạc Ngôn nói:

- Nói đi.

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Đã sớm nghe nói tên này cực kỳ mê tín, không ngờ là thật... tôi, hắn gọi là đại sư còn không hiểu được sao?

Mạc Ngôn là người thông minh thế nào chứ, trong nháy mắt hiểu được luôn, nói:

- Là... tên này cho rằng tôi là Thần Côn sao?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Cũng bình thường thôi, càng là người trong giang hồ thì càng mê tín.

62. Chương 62: Tự Có Dự Tính

Phạm Trường Vân là người như vậy.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, hắn liền đuổi 2 tên đàn em đi, lúc này mới cầm điện thoại lên gọi cho lão Hắc.

Hắn không thêm mắm thêm muối, nhưng cũng không miêu tả chi tiết toàn bộ câu chuyện, chỉ kể lại toàn bộ những lời mà Mạc Ngôn nói với Trương Trường Thanh.

Cuối cùng, hắn nói với lão Hắc:

- Lão Hắc, người đã tìm được rồi, chuyện ông giao cho tôi coi như là xong rồi, sau này... đừng đến tìm tôi nữa.

Lão Hắc kinh ngạc nói:

- Cậu có ý gì? Tôi còn đành định bảo cậu giúp tôi tới tiếp cận tên đó... ừm thiếu tiền à?

Phạm Trường Vân nói:

- Lão Hắc, chúng ta làm việc với nhau bao nhiêu năm như vậy, tiền chỉ là thứ bên ngoài thôi, nhưng tôi có nguyên tắc riêng của tôi, có 1 số người tôi sẽ không động vào đâu.

Lão Hắc ngạc nhiên nói:

- Tôi biết hẳn có chút cổ quái, thế nhưng cậu phản ứng thế này cũng hơi thái quá đấy?

Phạm Trường Vân nghiêm túc nói:

- Không phải tôi phản ứng thái quá, mà là trên đời này có 1 số người đúng là không thể động vào được.

Nói ra, 20 năm trước Phạm Trường Vân cũng không mê tín, khi đó, hẳn còn trẻ tuổi, không sợ trời, không sợ đất, người duy nhất tin tưởng và chấp hành theo chính là lão đại và con dao trong tay mình, nhưng có 1 lần, hẳn đi thu tiền cùng lão đại, trên đường trở về gặp 1 ông lão tàn tật, lúc đi qua, xe ba bánh của ông ta không cẩn thận quệt phải lão đại, lần đó vừa đúng lúc chủ nợ không ở nhà, sổ sách chưa làm được, tâm trạng lão đại cũng không được tốt, vì thế 1 cước bay lên, đập ngã lão già đó.

Lão già đó bò dậy, cũng không nói chuyện, lặng lẽ thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị bỏ đi.

Lão đại vẫn không chịu tha, lại tiếp tục 1 cước nữa.

Đúng lúc này, ông lão bỗng nhiên xoay người, trong ánh mắt hiện lên 1 tia nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào lão đại, nói:

- Vả miệng!

Ngay sau đó chuyện kỳ lạ xảy ra.

Lão đại mặt trắng bệch, sau khi chờ người ra 1 lát, bỗng nhiên tay giơ lên, tự tát mạnh vào mình 1 cái.

Nghe thấy tiếng tát bốp, bọn Phạm Trường Vân trong xe bỗng nhiên sợ ngây cả người.

Phạm Trường Vân là người đầu tiên tỉnh lại, chạy ra định ngăn lão đại, nhưng lão đại bỗng nhiên trở nên khỏe vô cùng, hất mọi người ra, tát thật mạnh vào mặt mình, mãi cho đến chi ngắt xiú mới thôi.

Trong đoàn người, Phạm Trường Vân là người thông minh nhất, hẳn không có cách nào ngăn lão đại lại cả, vì thế xoay người tìm ông lão đó, nhưng lúc này hẳn mới phát hiện ông lão kỳ lạ đó đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Cảnh này đã trôi qua hơn 20 năm, nhưng Phạm Trường Vân vẫn không quên, kể từ đó hẳn chỉ biết trên đời này có 1 số người không thể động vào được, nếu không, hậu quả đúng là không lường được.

Lão đại chính là ví dụ tốt nhất, sau khi chuyện đó xảy ra, lão đại bị di chứng, chỉ cần có ai nói 2 từ vả miệng thì ông ta không tự chủ được tát tới tấp vào mặt mình.

Vì thế sau đó lão đại không còn là lão đại nữa.

Phạm Trường Vân nhớ mang máng, cuối cùng lão đại được người nhà đưa vào bệnh viện tâm thần, hình như mình còn dẫn người đến thăm ông ấy mấy lần.

- Mình rốt cuộc có đến thăm ông ấy không nhỉ?

Buông điện thoại xuống, Phạm Trường Vân nghĩ tới chuyện cũ, tim đập nhanh hơn, nhưng thế nào cũng không thể nhớ nổi bộ dạng lão đại năm đó.

Nhưng ánh mắt hiểm ác của lão già ăn mày đó mãi đến tận bây giờ hẳn vẫn còn nhớ rõ như in.

Ánh mắt Mạc Ngôn trong suốt, khác hoàn toàn so với lão già đó, nhưng Phạm Trường Vân có thể cảm giác được, ánh mắt Mạc Ngôn đồng thời khiến cho tim người ta đập nhanh hơn, thậm chí có chút hiểm ác.

Dưới cái nhìn của Mạc Ngôn, chỉ trong nháy mắt thân thể Phạm Trường Vân thậm chí có cảm giác như bị rút hết lực toàn thân.

Vì thế, hẳn quyết định chọn đường lui và cũng càng kính nể Mạc Ngôn hơn.

- Loại người này vẫn nên kính nể tránh xa thì hơn.

Phạm Trường Vân thở dài.

Hắn đưa 1 tấm danh thiếp cho Mạc Ngôn, lúc này trong đầu lại có 1 hy vọng, tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ nhận được điện thoại của tên kia.

- Cái tên lưu manh Phạm Trường Vân cũng có lúc biết sợ ư?

Trên sân gôn Trường Thiên, Trương Trường Thanh vung gậy đánh, sau đó ném gậy cho Cầu Đồng, trên mặt có chút kinh ngạc, nói:

- Hắn ta không nói vì sao ư?
- Hắn không chịu nói, chỉ nói có 1 số người không thể đụng vào được, để em tìm người khác vậy.
- Cứ để hắn đi đi.

Cái loại tiểu nhân vật như Phạm Trường Vân đương nhiên không có cách nào có được nhiều sự chú ý của Trương Trường Thanh, thế nhưng hắn dám từ chối lại khiến cho Trương Trường Thanh cảm thấy hứng thú với tên Mạc Ngôn này.

- Lão Hắc, ông nói cái tên Mạc Ngôn này rốt cuộc có cái gì kỳ lạ?

Nói ra, Phạm Trường Vân cũng coi như 1 kẻ ngoan cố, thế nào mà sau khi gặp mặt ngay cả cái việc theo dõi người mà hắn cũng không dám làm tiếp nữa?

- Ông chủ, Mạc Ngôn người này bất luận là có gì cổ quái, chẳng qua cũng chỉ là tiểu nhân vật, không đáng để quan tâm đến hắn đâu ạ.

Trương Trường Thanh cười nói:

- Những lời này của ông không đúng rồi, loại tiểu nhân vật chính xác là không đáng để ta so đo, thế nhưng, những lời mà hắn bảo Phạm Trường Vân truyền lại hơi quá đáng rồi, sẽ đến tìm ta “nói chuyện” cái này đúng là thú vị thật, nói thật đã nhiều năm nay tôi không nghe thấy những lời nói ngoan cố thế này rồi. Hắn vừa nói vừa đi về phía trước, lão Hắc thay cho Cầu Đồng, ôm gậy đi theo.
- Lão Hắc, Mạc Ngôn là nhân viên của công ty Chính Phương, đúng không?
- Đúng ạ, Phạm Trường Vân nói như vậy, lúc bọn họ gặp mặt, Hoàng Lưu Hạ của Chính Phương cũng ở đó.
- Nếu đã như vậy... thế thì chúng ta tìm chút việc cho hắn làm.
- Ông chủ, ý của ngài là...
- Rồi kể cũng rồi, nếu hắn muốn tìm ta nói chuyện phiếm thế thì ta cho hắn 1 cơ hội vậy, trong buổi gặp, chúng ta phải đấu văn, không phải đấu võ, nhân tiện thăm dò kỹ tên này xem, nói thật ra, tên cổ quái này ta lại cảm thấy có chút hứng thú.
- Tôi hiểu đại khái ý của ông chủ rồi ạ.
- Thật là hiểu được ư?
- Tôi đoán là ông chủ muốn thu phục hắn đúng không? Nếu là như vậy, tôi cảm thấy chuyện của Mạc Sầu Hồ đó có thể ủy thác cho công ty Chính Phương điều tra, chuyện này dù sao cũng cần phải giải quyết, nhân tiện thăm dò tên đó xem, xem hắn có nhận sự đầu tư của ông chủ hay không?
- Ha ha, lão Hắc, chỉ số thông minh của ông nhích dần lên rồi đấy!
- Đến rồi, chính là chỗ này.

Xe Qr của Mạc Ngôn dừng trước đường số 12 Trường Hồ, sau khi Hoàng Lưu Hạ xuống xe, nhìn thấy tấm bảng hiệu Tứ Phương Trai cổ xưa, nói:

- Cửa hiệu lâu đời mấy trăm năm... Mạc Ngôn, có thấy không, tấm biển này trải qua nhiều cuộc chiến tranh trải qua biết bao tang thương, nó có lịch sử hơn 400 trăm năm rồi đấy.

Tứ Phương Trai chủ yếu kinh doanh đồ ngọc, thế nhưng trên thực tế nó kinh doanh rất nhiều hàng khác nữa, căn bản chính là 1 kho chứa đồ cổ, chẳng qua là lấy việc kinh doanh đồ ngọc làm việc chính.

Hoàng Lưu Hạ là bạn với ông chủ ở đây, ngày hôm qua đã hẹn, nói là sẽ dẫn người qua đây mua ngọc.

Ông ta vừa xuống xe, ông chủ của Tứ Phương Trai đã đi tới, cười nói:

- Lão Hoàng, cũng lâu không gặp nhau rồi đấy nhỉ.

Người này khoảng 40 tuổi, dưới chân là 1 đôi giày miệng tròn, trên người là 1 bộ võ phục luyện thái cực màu trắng, đứng ở đó toát ra vẻ hết sức thanh nhã.

Hoàng Lưu Hạ nhìn ông ta, cười nói:

- Ông chủ Lận, ông đúng là càng già càng phong độ đấy. Chê cười, chê cười...

Ông chủ Tứ Phương Trai cực kỳ thân thiết với Hoàng Lưu Hạ, cười nói bắt tay, lập tức nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Vị này là?

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Giới thiệu 1 chút, cậu này là Mạc Ngôn, là khách hàng hôm nay của ông đấy.

Ông chủ Tứ Phương Trai chìa tay về phía Mạc Ngôn, cười nói:

- Mạc tiên sinh, hoan nghênh đến, tôi họ Lận, tên cũng như họ Lận chỉ 1 chữ Thu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chào ông chủ Lận, tôi chỉ theo giáo sư qua đây tìm hiểu 1 chút, chứ khách hàng gì chứ.

Cái gọi là thấy lá rụng biết mùa thu đến, nhìn cánh cửa thanh lịch theo phong cách cổ xưa của Tứ Phương Trai, cùng với đồ trang trí trong phòng khách thì biết, người ra vào chỗ này không phải người giàu thì là người cực giàu, những người như Mạc Ngôn đây thì được coi là khách hàng gì chứ.

Lận Thu mời Hoàng Lưu Hạ và Mạc Ngôn vào cửa, không dừng lại ở lầu 1 mà lên thẳng luôn lầu 2.

- Vào phòng làm việc của tôi uống trà trước đi, Mạc tiên sinh muốn loại ngọc thể nào, để tôi cho người đem trực tiếp qua, chúng ta vừa uống trà vừa xem hàng đi.

Văn phòng Lận Thu rất lớn, văn phòng theo như lời ông ta nói, trên thực tế ở đây giống như 1 phòng khách chuyên tiếp khách VIP vậy.

Bố trí bên trong thanh nhã tinh mịch, gồm có bàn ghế trong đó, mỗi 1 đồ vật đều lộ ra vẻ nhân văn cực kỳ.

Cuối bức tường phía nam là 1 cái giá trưng bày, khung làm bằng gỗ lim, trên đó bày đủ các loại ngọc, đồ sứ cùng với những đồ bằng cốt khí rất hiếm.

Ba người ngồi xuống, Lận Thu tự mình pha trà. Nói là pha trà kỳ thực là hâm trà.

Nhìn 2 bàn tay ông ta bay bượn trên cốc trà, pha trà động mà như không động, Mạc Ngôn cảm thấy mình quả thực còn kém hiểu biết lắm.

Dụng cụ pha trà và lá trà mà Lận Thu sử dụng không phải đề cập đến nữa, không cần hỏi cũng biết, khẳng định đó là loại trà xa xỉ.

Điều khiến cho Mạc Ngôn được mở rộng tầm mắt chính là, Lận Thu rất chú trọng loại nước pha trà.

Nước là nước do tuyết trên núi Ngọc Long tan ra, còn than là than trúc của cửa hàng nhà họ Mã.

- Nào, hai vị, nếm thử 1 chút tay nghề của tôi đi.

Trà hâm xong, Lận Thu cầm lên 1 chén trà cũng lớn ngang bằng với chén rượu, nói với 2 người.

Mạc Ngôn tuy không hiểu biết gì lắm về trà, bình thường cũng không hay uống, cậu học Lận Thu, dùng ngón cái và ngón giữa cầm chén trà, dùng 1 tay khác nâng đáy chén, sau đó nhấp 1 ngụm.

Nói thực ra, loại trà này mặc dù hương thơm thoang thoảng đầu mũi, nhưng khi uống vào hình như cũng không khác trà bình thường lắm.

Hoàng Lưu Hạ thì lại khen không tiếc lời, nói:

- Nước ngon, trà ngon, tay nghề cao siêu, lão lận, tay nghề của ông không mở quán trà thì thật là phí.

Lận Thu dương dương tự đắc, nhận hết những lời khen ngợi của Hoàng Lưu Hạ, cũng không khiêm tốn, có thể thấy được, ông ta cực kỳ tự tin vào tay nghề pha trà của mình.

Ông ta buông chén trà xuống, hỏi Mạc Ngôn:

- Mạc tiên sinh, vừa rồi cậu nói, mua đồ ngọc để làm quà mừng thọ, đúng không?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng thế, là mừng thọ 1 vị trưởng bối... ông chủ Lận, ông có đề xuất nào không?

Lận Thu cười nói:

- Cái này còn phải xem cậu định mua loại bao nhiêu đã.

Mạc Ngôn nói:

- Khoảng 10 vạn đi.

Lận Thu gật gù, cười nói:

- Xem ra Mạc tiên sinh thực sự rất tôn kính vị trưởng bối này.

Ngập ngừng 1 chút, ông ta nói tiếp:

- Mạc tiên sinh, muốn món đồ mới hay là món có niên đại lâu năm 1 chút?

63. Chương 63: Ngọc Bội Hình Cán Chương

Mạc Ngôn thì chẳng hiểu gì về ngọc bội nhưng đạo lý đối nhân xử thế thì rất hiểu, nói:

- Tốt nhất là món mới đi, vị trưởng bối này của tôi làm lễ đại thọ 80 tuổi, nếu tặng đồ cũ quá sẽ không may mắn, hơn nữa, tôi dự định cũng chỉ khoảng 10 vạn thôi, đại khái chỉ đủ để mua 1 món đồ mới thôi.

Đồ ngọc xưa cũ trên thực tế chính là di vật văn, ngoài giá trị bản thân nó còn có cả nhân tố giá trị lịch sử, nhân văn, như vậy có thể dùng tiền để so sánh, 10 vạn đối với người bình thường là con số không nhỏ, nhưng trước hàng chục, hàng trăm vạn văn vật thực sự không đủ để ngắm.

Lận Thu cười nói:

- Quán tôi mới nhập về mấy món mới được chạm trổ xong, khoảng 10 vạn thì có 2 món, tôi cho người mang qua đây ngay.

Ông ta đứng lên, đi ra ngoài cửa dặn dò 1 tiếng, quay đầu lại, nói:

- 2 món đồ ngọc này cũng được, trong đó có 1 cái là lư hương 4 chân, tạo hình theo phong cách cổ xưa, dùng để làm quà mừng thọ tôi thấy cũng rất được ngoài ra còn có 1 món...

Ông ta đang giới thiệu, bỗng nhiên tiếng giày cao gót ngoài cửa “cộp cộp cộp” vọng lại.

Nghe thấy tiếng, Lận Thu vỗ đầu, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa.

Mạc Ngôn không cần mở cửa cũng biết, người tới chắc chắn không phải nhân viên của Tứ Phương Trai, nếu là nhân viên tuyệt đối không thể hung hăng trước phòng ông chủ như thế, Tứ Phương Trai buôn bán kinh doanh đồ ngọc và các loại đồ cổ, yên tĩnh và nhẹ nhàng là những tố chất cần có của nhân viên, những đồ cổ ở đây giá trị cũng từ chục vạn đến trăm vạn, ai mà dám để đồ trong tay những nhân viên tính cách hấp tấp như vậy chứ?

- Hi, đoán là anh trốn trong phòng làm việc mà!

Nụ cười mỉa trên mặt Lận Thu còn chưa tan biến, 1 cô gái đã xuất hiện trước cửa.

Cô ta bước hùng hổ vào phòng, tiếp đó không khách khí tự rót 1 chén trà cho mình rồi ngửa cổ uống ực.

Lận Thu hình như quen thấy hành động không hề thù mị nét na của cô gái này rồi, lắc đầu cười nói:

- Đại tiểu thư, hôm lại cơn gió nào thổi em đến đây thế?

Cô gái này tuổi cũng xấp xỉ Mạc Ngôn, mặc 1 bộ váy công sở, nhìn vẻ bề ngoài có vẻ như là 1 nhân viên, nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện bộ quần áo trên người mặc dù rất đơn giản nhưng giá nó cũng không vừa, Mạc Ngôn cũng không hiểu biết lắm về những thứ này nhưng Hoàng Lưu Hạ liếc mắt 1 cái đã nhận thấy khí chất quyền quý phát ra từ người cô gái này.

Cô gái tướng mạo cũng được, không phải là quá là xinh đẹp, da mặt có những nốt mụn lấm tấm nhưng ánh mắt lại cực kỳ linh động.

Cô gái buông chén trà, vỗ vỗ tay, ngoài cửa có 1 người đàn ông cầm tập giấy xuất hiện.

Cô gái bảo người này bỏ tập giấy xuống, cười hì hì nói:

- Anh họ, đây là những thứ em mất nửa năm để thu thập đấy, anh xem giúp em đi.

Lận Thu về mặt bắt đắc dĩ, nói:

- Bảo lão Lý ở bên dưới xem giúp em không được sao? Sao cứ phải chạy lên làm phiền anh.

Cô gái cười nói:

- Em không tin người khác, chỉ tin anh họ thôi, không dễ gì thu thập được chúng, nếu như xem nhầm thì làm thế nào?

Lận Thu cười khở lắc đầu, xoay người giới thiệu với Hoàng Lưu Hạ:

- Đây là em họ tôi, tên là Trương Tiểu Manh, Tiểu Manh, vị này là tổng giám đốc Hoàng Lưu Hạ, còn vị này là Mạc Ngôn, đều là bạn của anh.

Trương Tiểu Manh mỉm cười chào 2 người, tỏ vẻ hiền hòa, nhưng lúc xoay người bảo người đàn ông xách cái hộp ra ngoài, vô tình lộ rõ phong thái của 1 đại tiểu thư.

Lận Thu nói:

- Tiểu Manh, hôm nay em không đi làm à?

Trương Tiểu Manh lè lưỡi, nói:

- Trốn chạy qua đây đấy.

Lận thu cười nói:

- Cẩn thận ông nội biết được đánh đít đấy.

Trương Tiểu Manh không phục nói:

- Em đồng ý với ông nội đi làm 2 năm là đã có thành ý lắm rồi, chẳng lẽ đến cả tự do cũng không có hay sao?

Lận thu cười ha ha, nói:

- Được rồi, để cho anh xem em thu thập được cái gì nào? Đừng có giống như lần trước, 12 món, cái nào cũng là đồ dỏm hết.

Lúc này, nhân viên Tứ Phương Trai đưa cái lư hương 4 chân và 1 món đồ nữa lên. Lận Thu không tiện chậm trễ với Mạc Ngôn, vì thế nhìn về phía Trương Tiểu Manh, nói:

- Tiểu Manh, em chờ 1 lát, Mạc tiên sinh ở đây....Còn chưa nói xong.

Mạc Ngôn đã chen vào:

- Ông chủ Lận, tôi không vội đâu, hay là ông cứ giám định cho Trương tiểu thư trước đi, cũng để tôi nâng cao kiến thức luôn.

Lận Thu nói:

- Thế sao được, cậu là khách mà, chậm trễ ai chứ không dám chậm trễ các cậu.

Trương Tiểu Manh lại kéo cánh tay ông ta, nói:

- Anh, khách hàng là thượng đế, thượng đế đã nói là anh xem cho em trước đi thì anh cứ làm thế đi.

Cô ta 1 bên làm nũng lôi kéo lengan thu, 1 bên chớp mắt nhìn Mạc Ngôn tỏ vẻ cảm ơn.

Lận Thu bắt đầu dĩ, nói:

- Được rồi, xem cho em trước vậy, thế nhưng anh nói trước, nếu kết quả vẫn như lần trước thì em không được trút giận vào đồ ở đây đâu đấy.

Trương Tiểu Manh giả vờ không quan tâm, nói:

- Không phải chỉ làm hỏng 1 cái bát sứ vỡ của anh thôi sao.

Lận Thu trừng mắt nói:

- Nó mà là bát sứ vỡ à?

Trương Tiểu Manh nhìn thấy Lận Thu tức giận, phe phẩy cánh tay ông ta, cười hì hì nói:

- Được rồi, được rồi, không phải là bát sứ vỡ, là bảo bối vô giá được chưa?

Lận thu đúng là không có cách gì với cô gái này, cười mỉa giải thích với Hoàng Lưu Hạ và Mạc Ngôn:

Các ông không biết chứ, con nha đầu này nhìn cái gì cũng thấy mê, năm ngoái đến chỗ tôi rồi đột nhiên thích 1 đồ ngọc, sau đó bắt đầu học người nhà đi khắp nơi tìm mua đồ, đồ thật thì chẳng thấy đâu, tiêu hết bao nhiêu là tiền, cũng may con bé cũng biết trình độ mình còn kém, chỉ mua những món không quá 1 vạn thôi, lần trước mang đến chỗ tôi, 12 món đều là đồ dỏm hết, tôi nói với nó mấy câu, các ông đoán được không? Thật đúng là, con bé nổi điên lên, ném luôn cái bát sứ men ngọc Long Tuyền đời nhà Tống xuống đất.

Trương Tiểu Manh nhìn thấy anh họ bối mớ mình, liền nổi giận, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, nói:

- Đây, đây, đánh người không đánh vào mặt, họ Lận kia, anh có tin em có thể kể chuyện hồi nhỏ anh dãi dầm ra hay không?

Lận Thu cười ha ha, nói:

- Ấy, xem em nổi nóng kia, đừng quên, anh trông em lớn lên đấy, nói đến dãi dầm...

Trương Tiểu Manh lúc này mới nhớ, anh họ lớn hơn mình 20 tuổi, nói không chừng đã từng thấy mình dãi dầm cũng nên, vì thế 1 tay bịt miệng Lận Thu lại, hung tợn nói:

- Không được nói, không được nói!

Nhìn thấy cảnh anh em vui vẻ thế này, Mạc Ngôn không khỏi cảm động trong lòng.

Anh em họ của cậu ít nhất có hơn 20 người, lúc gặp mặt nhìn như thân thiết nhưng hoàn toàn không thành thật và đơn giản như 2 anh em trước mặt này, đối với Mạc Ngôn, họ hoàn toàn không giao lưu cùng.

- Lần này đến mừng thọ ông nội, trong mắt của anh em họ, mình hơn nữa chỉ là người qua đường mà thôi.

Trương Tiểu Manh náo loạn trong chốc mắt, cuối cùng cũng mở hòm lấy đồ cho Tận Thu giám định.

Trong hòm tổng cộng có 14 món đồ ngọc, to nhỏ đủ cả, có ngọc bội, ngọc Như Ý, còn có 1 món ngọc mã não bằng bàn tay trẻ em nữa.

Chỗ ngon này được đặt lộn xộn trong hòm đè lên nhau chẳng có bất kỳ vật cách ly bảo hộ nào cả.

Vừa mở hòm ra, Lận Thu liền nhú mày, không thoải mái nói:

- Thế mà cũng tự xưng là người yêu ngọc, chỗ ngọc này bất luận có phải là hàng thật hay không, bị em chèn ép như vậy, sớm muộn gì cũng tan xương nát thịt, em dùng rơm rạ ngăn cách chúng cũng được mà.

Mạc Ngôn và Hoàng Lưu Hạ đi qua, cúi người nhìn vào chỗ ngọc để lung tung đều bật cười.

Lận Thu cầm lấy miếng ngọc bội, chỉ nhìn thoáng qua, liền nói:

- Nhiều nhất là 1500 tệ, em mua bao nhiêu tiền?

Trương Tiểu Manh thè lưỡi, nói:

- 9000.

Trên thực tế, từ chất liệu mà nói, đồ ngọc không có thật giả, 200 khối hay 200 vạn khối ngọc bội đều là hàng thật cả, chỉ có điều phẩm chất có cao có thấp mà thôi, từ góc độ này mà nói, chất lượng kém thì được coi như đồ dỏm, đương nhiên, nếu như là ngọc cổ, phụ thuộc nhiều nhân tố, như thời gian, triều đại, xuất xứ... cho dù là người có thâm niên nhìn ngọc, hơi vô ý 1 chút cũng có khi nhìn nhầm.

Những món đồ ngọc mà Trương Tiểu Manh thu gom này đều là ngọc cổ có tiếng.

Kỳ thực cô cũng biết, tỷ lệ là hàng thật gần như bằng 0 thế nhưng cô căn bản là không thèm để ý.

Thật cũng tốt, giả cũng được, cô từ trước đến giờ không để trong lòng.

Cứ như những đồ dỏm lần trước mà nói, cô căn bản là không quan tâm mình thu gom đồ dỏm, mà giận anh họ miệng nói suốt không chịu tha cho mình, lúc đó mới tức giận ném luôn cái bát sứ mà ông ta yêu thích xuống đất.

Đối với cô mà nói, thích mua thì mua, ban đầu là vì để giết thời gian, sau này, cô lại cảm thấy chỉ cần nhìn thuận mắt, mấy thứ này bất luận là giả hay thật đều rất đáng yêu, giống như hồi nhỏ cô sưu tầm hũ 1 phòng toàn búp bê vậy.

Lận Thu cầm lấy 1 món đồ ngọc tinh xảo lên, kinh ngạc hỏi:

- Ôi, cái này được đấy!

Trương Tiểu Manh bộ mặt vui vẻ, nói:

- Thật ư?

Lận Thu nghiêm túc nói:

- Đương nhiên là thật, ít nhất cũng trị giá 300 đồng đấy.

Tiểu Manh, giữ gìn nó để sau này làm đồ cưới. Trương Tiểu Manh kéo mạnh cánh tay lận thu, sáng giọng:

- Anh, anh thật là đáng ghét!

Lận thu cười ha ha, cầm lên 1 món khác.

Ông ta rất am hiểu ngọc, cái gọi là ngọc cổ trước mặt ông ta không thể nào che giấu được, gần như nhắm mắt vào cũng có thể đưa ra kết luận được.

- A, cái này được này, ấm trà của anh thiếu mất cái nắp, cái này tròn tròn đúng là rất vừa đấy.

- Món ngọc mã não này mua hết bao tiền? 6000 à? Ha ha, chúc mừng, em gái, lần này anh thực sự phải chúc mừng em, ít nhất em cũng không lỗ vốn rồi!

Mạc Ngôn đứng 1 bên xem cũng thấy buồn cười, Lận Thu nhìn rất thanh nhã nhưng mồm mép lại rất lưu loát, nói khiến Trương Tiểu Manh nghiêng răng kèn kẹt, hận không thể liều mạng với ông ta được.

- A, 2 miếng ngọc bội này hình như cũng có niên đại đấy.

Lận Thu cầm lên 2 miếng ngọc bội tạo hình giống nhau như đúc, nhìn kỹ hồi lâu, lắc đầu nói:

- Có chút niên đại, chắc là đồ cổ, thế nhưng thật đáng tiếc, chất liệu bình thường, phẩm chất cũng hơi kém. Trên tay nắm 2 miếng ngọc tạo hình con cá, màu xanh nhạt, bên ngoài mặc dù bóng loáng, nhưng bên trong đã loang lổ, không cần giơ lên nhìn, có thể nhận ra những chấm tròn lấm tấm màu xanh đậm trong đó.

Đây là món đồ duy nhất mà Trương Tiểu Manh mang đến được coi là 1 món ngọc cổ, đáng tiếc chất liệu không được tốt lắm, luận về giá trị, thậm chí còn không bằng thứ được coi là đồ dỏm, ít nhất món đồ mã não mà được Lận Thu giám định là “không bị lỗ vốn” kia còn đáng tiền.

Mạc Ngôn nhìn thấy 2 miếng ngọc bội này trong lòng lại như nhảy dựng lên.

Vừa rồi cậu nghe Lận Thu nói 2 quả ngọc bội này cũng có niên đại, tiềm thức của mình tự nhiên lại trỗi dậy, muốn nghiên cứu 1 chút ngọc cổ và ngọc mới có gì khác nhau.

Nhưng mà vừa nhìn thấy, cậu kinh ngạc phát hiện, tạo hình 2 miếng ngọc hình cá này đúng là khí 1 tấm bùa!

64. Chương 64: Lấy Một Để Một

Trong lòng Mạc Ngôn kinh ngạc.

Nếu như 2 miếng ngọc bội này là bùa thì cậu không hẳn phải kinh ngạc như vậy.

Thế giới này mặc dù đã tiến vào thời kỳ mạt pháp, nhưng bất luận là thời đại nào cũng đều dần dần mở cửa, không thể nào 1 bước mà thành được, vào thời đại đạo nhân, linh khí giữa trời đất đậm đặc hơn bây giờ rất nhiều, trong mỗi trăm năm, sẽ 2 lần mở Biển Khổ để diệt ma trừ yêu, thế nhưng do linh khí dần dần cạn kiệt, những người như vậy càng dần càng ít, cho đến bây giờ, về căn bản đã không còn tung tích nữa, đồng thời, vì linh khí cạn kiệt, mở Biển Khổ đã đến cực hạn, muốn phóng Kim Liên chẳng khác gì kẻ ngốc nói mê cả.

Mà sau khi mở Biển Khổ, cho dù không có Kim Liên vẫn có thể ngưng tụ chân khí, mặc dù không nhiều, nhưng sau khi tích tụ chân khí có thể luyện chế những món bùa đơn giản, như vậy Mạc Ngôn định luyện bùa hộ thân, là 1 loại trong đó.

Theo như Mạc Ngôn đoán, mấy ngàn năm qua, món bùa như vậy chắc chắn vẫn còn lưu truyền, hoặc nhiều hoặc ít mà thôi, thật sự không đáng để ngạc nhiên.

Nhưng 2 tấm bùa này là ngoại lệ.

Đầu tiên, giá trị 2 món bùa này cao hơn những món bùa khác nhiều, tiếp nữa, sự xuất hiện của nó chứng minh cho sự suy luận của Tả đạo nhân đối với lịch sử cổ đại Trung Quốc.

Trong “Ghi chép Tả đạo Mạt Pháp, 2 miếng ngọc bội hình cá này được gọi là “bùa dưỡng thân bồi bổ nguyên khí”, hay còn có tên gọi dễ hiểu hơn là “bùa dưỡng sinh”, không phải làm ra để lừa người, mà danh như ý nghĩa của nó, tác dụng cụ thể của nó chính là củng cố, bồi dưỡng và nuôi dưỡng thân thể, trên thực tế, loại bùa ngọc này đối với Mạc Ngôn và những người tu luyện Biển Khổ Sinh Kim Liên của Tả Đạo mà nói không có bất kỳ công hiệu nào, nhưng đối với những người trần tục mà nói thì là 1 món bảo bối nghịch thiên kéo dài tuổi thọ, có được miếng bùa ngọc như thế này, ít nhất cũng có thể kéo dài tuổi thọ hơn 10 năm, đương nhiên, cái gọi là “tăng thêm” kỳ thực là tác dụng của nguyên khí được tẩm bổ vào thân thể chứ không phải là tăng thêm tuổi thọ chính thống, tuổi thọ trên lý luận là 20 năm, nhưng trên thực tế, hoạt động không đúng cách hay là va chạm bên ngoài đều ảnh hưởng đến tuổi thọ, mà bùa dưỡng sinh cũng giống như dầu bôi trơn lớp bảo vệ chất lượng tuyệt hảo và có công dụng bảo vệ máy móc, tuổi thọ trên lý luận thực tế là như vậy.

Đồng thời, nó còn khiến cho cơ mạch, da dẻ tràn đầy sức sống, khơi thông huyết mạch, có công hiệu tẩm bổ dinh dưỡng, đối với người bình thường mà nói thì đúng là vô giá.

Vào thời đại của Tả đạo nhân, loại bùa ngọc này cũng rất hiếm thấy, cũng không phải điều kiện luyện ra nó có khó khăn gì mà là sau khi luyện thành, còn phải chờ rất nhiều năm sau nữa để dưỡng bùa, gọi là dưỡng bùa chính là sau khi tu luyện thành công, đặt ở chỗ linh khí đậm đặc, chỉ sau khi linh khí trong bùa ngọc đạt tới trạng thái cực điểm nó mới có thể phát huy công hiệu, phụng dưỡng người đeo bùa, tuy nhiên, linh khí trời đất vào thời kỳ Tả đạo nhân đã không đủ để trong thời gian ngắn có thể tẩm bổ đủ cho bùa ngọc được, theo Tả đạo nhân suy tính, ít nhất cần phải tích lũy ngàn năm mới có thể dùng được, cho nên vào thời kỳ của Tả đạo nhân loại bùa dưỡng sinh này hầu như không thấy tẩm tích, mặc dù có 2 miếng xuất thế, phần lớn là do thời cổ đại truyền lại.

Theo quan điểm này, trong “ghi chép Tả đạo Mạt Pháp”, lịch sử trong sách không quá 2000 năm, đồ vật như vậy ít nhất phải ngược về 5000 năm nữa!

- Tả đại nhân có thể là người trước thời Xuân Thu, cách ngày nay đến mấy ngàn năm, ngược dòng thời gian về 5000 năm nữa, há chẳng phải nói Trung Quốc cổ đại có hàng vạn năm lịch sử ư? Thậm chí còn có khả năng không chỉ bằng đây...

Nhìn lại 2 miếng ngọc bội hình cá, Mạc Ngôn cảm thấy khó hiểu trong lòng.

Nói thực ra, cậu cũng không hoàn toàn tin tưởng vào Tả đạo nhân, ví dụ như lịch sử 5000 năm để xuất hiện thứ này, cậu cũng chỉ nghe nói vậy thôi, nhưng lúc thấy 2 miếng bùa này, trong lòng lại không có nghi ngờ gì cả, thậm chí còn có chút kính trọng lịch sử hơn.

2 miếng bùa ngọc này không biết là được luyện ra vào thời đại này, nhưng theo Mạc Ngôn suy tính, tuổi của nó cũng phải đến hàng ngàn năm, mà trải qua hàng ngàn năm hấp thu như vậy, linh khí trong bùa ngọc đã dư thừa vô cùng rồi, lúc này gọi nó là bùa linh cũng không phải là quá.

Có thứ gọi là linh vật tự mờ tối đi, 2 miếng bùa này mang thần vận tự nhiên tự hợp với lẽ trời, trong mấy ngàn năm này, tự mờ tự cũ đi, chỉ đợi người có kiến thức khởi động linh khí.

Trên thực tế, công hiệu 2 miếng bùa này tuy rằng thần kỳ nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói kỳ thực không có nhiều tác dụng lắm, nhiều nhất chỉ dùng để nghiên cứu mà thôi.

Thế nhưng đối với ông nội 80 tuổi của Mạc Ngôn thì thứ này thì đúng là vô giá.

Ông Mạc là ngọn cờ đầu của gia đình họ Mạc, ông ta không ngã thì nền tảng của nhà họ Mạc càng được bền vững, sống thêm 10 năm nữa, đợi người đến sau tiếp nhận của ông ta, nhà họ Mạc sẽ chính thức trở thành cây cổ thụ vươn cao trên mặt đất.

Mạc Ngôn cũng không quan tâm đến nhà họ Mạc có trở thành cây đại thụ hay không, từ năm 5 tuổi, cậu đã không có ý định hưởng phúc từ cái bóng râm ấy.

Cậu chỉ cảm thấy, thân là hậu bối, nếu đã không có hiệu thì cố gắng bên ngoài để bồi thường cũng được.

Cho nên cậu dự định mua 2 miếng ngọc bội này làm lễ mừng thọ cho ông Mạc.

Mặt khác, thân là người tu luyện, cậu biết rõ đạo lý “trời ban không nhận sẽ phải chịu tội”, đây là nhân quả, không thể không nhận được.

Lận Thu sau khi xem xét 2 miếng ngọc bội hình cá này bị Trương Tiểu Manh tiện tay quăng sang 1 bên.

Mạc Ngôn khẽ cười với Trương Tiểu Manh, nói:

- Trương tiểu thư, tôi thực sự thích phong cách cổ xưa của 2 miếng ngọc bội này, không biết cô có bằng lòng không.

Lận Thu và Hoàng Lưu Hạ nghe thấy cậu ta nói như vậy đều không nghĩ gì nhiều.

Lận Thu cười nói:

- Cặp ngọc bội này giữ để chơi cũng không tệ, Mạc Ngôn nói đúng, cặp ngọc bội này mặc dù phẩm chất không tốt nhưng đúng là có chút phong cách cổ xưa.

Trương Tiểu Manh cười sảng khoái, đưa ngọc bội cho Mạc Ngôn, cười nói:

- Nếu thích thì nó thuộc về anh đấy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy thì Trương tiểu thư ra giá đi ạ.

Trương Tiểu Manh có chút giận hờn, nói:

- Bán gì chứ, cũng không phải là thứ đáng giá gì, thích thì cầm lấy đi.

Cô nói như vậy, Mạc Ngôn thực sự có chút phân vân.

Nếu thứ này không có giá trị gì cậu cũng không khách khí gì mà nhận luôn.

Nhưng hoàn toàn trái lại, trên 1 ý nghĩa nào đó, thứ này có thể nói là vô giá, nếu như cậu không hề trả 1 đồng nào mà nhận lấy thì chẳng khác nào nhận nhân quả lớn, cậu có thể lừa được Trương Tiểu Manh và Lận Thu nhưng không thể lừa được luật nhân quả được, cũng không phải luật nhân quả gây tai họa gì nhưng trong tương lai, luật nhân quả này nói không chừng không biết lúc nào trở thành cửa ai ngăn cản cậu.

Cậu tu luyện đạo thần hồn, đương nhiên không muốn gặp phải quan ải như vậy.

Trên thực tế, cậu đang định dùng 10 vạn để mua 2 miếng ngọc bội này.

Trước đó đã nói, 2 miếng ngọc bội này đối với người thường mà nói là vô giá, 10 vạn mà mua được cũng chẳng khác gì lừa người, thế nhưng về bản chất mà nói, thứ này không có tác dụng gì với Mạc Ngôn, tốn 10 vạn như vậy trong lòng cậu mới không thấy xấu hổ, cũng không nói gì đến nhân quả, cho dù có, cũng chỉ là nhân quả bên ngoài chứ không ảnh hưởng gì đến tâm tình bên trong.

Thế nhưng bây giờ xem ra cách này vẫn có chỗ không ổn.

Mấy người ở đây cũng không phải kẻ ngốc, cậu vô duyên vô cớ tốn 10 vạn để mua đôi ngọc bội “không đáng tiền” này, bọn họ đương nhiên sẽ nghi ngờ có gì ẩn khuất trong đó, huống chi, người ta còn đang định tặng cậu, cậu không nhận không nói làm gì lại cố tình chi nhiều tiền như vậy để mua, có lẽ chẳng khác gì cũng biết trong đó có gì kỳ quái.

Như vậy, nhận không thứ này sẽ dẫn đến gặp nhân quả, không nhận thì không cam lòng, nếu tốn tiền mua chắc chắn sẽ gây nghi ngờ cho người khác.

Như vậy, Mạc Ngôn đúng là tiến thoái lưỡng nan.

- Đây, rốt cuộc anh có cầm hay không, rất ít khi em tặng đồ cho người khác đấy.

Trương Tiểu Manh thấy cậu không nói lời này, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, người này đúng là lẳng nhăng, chỉ là miếng ngọc bội không đáng tiền mà thôi, Lẽ nào sợ nợ ân tình mình sao?

Tính cách cô gái này có chút bướng bỉnh, thấy Mạc Ngôn do dự, cho rằng anh ta không muốn nợ ân tình với mình, cô gái càng bướng bỉnh muốn tặng đôi ngọc bội này hơn.

Mạc Ngôn thấy da mặt Trương Tiểu Manh hơi thô có lẽ là vì thức đêm nhiều nên mọc 2 cái mụn nhỏ, không khỏi mỉm cười, trong lòng lập tức có tính toán.

“Lấy 2 miếng hết thì đúng là có chút tham lam, mình là chính đạo, cô gái này tướng mạo cũng được, nhưng da dễ không được tốt lắm, rất thích hợp dùng bữa dưỡng thân này, thôi, 2 miếng bữa này cũng vì nhân duyên mà cô ta có, cách tốt nhất là lấy 1 bỏ lại 1, không thiệt không được, không muốn bị luật nhân quả chỉ còn cách tặng duyên phúc này cho cô ta vậy.”

Nghĩ như vậy, cậu hơi mỉm cười, nói:

- Trương tiểu thư, cô biết không, tôi muốn dùng 10 vạn để mua 2 miếng ngọc bội này.

Nghe thấy những lời này, Trương Tiểu Manh không khỏi giật mình.

Lận Thu và Hoàng Lưu Hạ cũng kinh ngạc, Lận Thu thậm chí cho rằng mình hoa mắt, giật lấy 2 miếng ngọc bội từ tay Trương Tiểu Manh, xem kỹ lại 1 lần nữa.

Những người ở đây ngoài Mạc Ngôn ra, không giàu thì là cực giàu, ngay cả Hoàng Lưu Hạ cũng là người giàu có, 10 vạn đối với ông ta mà nói thực sự không là cái đinh gì trong mắt, cũng không đủ để bọn họ phải kinh ngạc.

Nhưng điều làm cho họ tò mò chính là, Mạc Ngôn vì sao muốn bỏ ra 10 vạn để mua 2 miếng ngọc bội nhìn không đáng tiền này, hơn nữa trong khi Trương Tiểu Manh còn đang muốn tặng không cho cậu!

- Cậu điên à, thứ này mà đáng giá 10 vạn sao?

Trương Tiểu Manh nhìn Mạc Ngôn như người ngoài hành tinh vậy, nói:

- Nói lại lần nữa, bất kể nó có đáng tiền hay không, tôi chỉ muốn tặng nó cho anh thôi, anh giàu thì giàu việc gì phải nói ra thế?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi cũng muốn giàu lắm, nhưng thứ này thực sự rất quý báu, nếu như mặt dày nhận lấy, sau này chỉ sợ ngủ không được yên giấc thôi.

Lận Thu đứng ngoài không nhận được hỏi:

- Mạc ngôn, thứ này thực sự là rất quý báu sao? Sao tôi không nhận ra nhỉ?

Hoàng Lưu Hạ cũng nói:

- Không phải cậu nói là cậu không am hiểu về đồ ngọc lắm sao? Tôi nói này, hay là cậu bị hoa mắt rồi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi đúng là không hiểu biết gì lắm về ngọc, thế nhưng cũng không phải là không biết gì ví dụ như miếng ngọc bội hình cá ngày, tôi ít nhiều cũng biết chút về lai lịch của nó.

Lận Thu lập tức tỉnh táo, đưa ngọc bội cho cậu ta, nói:

- Đến đây, đến tây, chỉ giáo cho tôi 1 chút.

65. Chương 65: Gột Rửa Bụi Trần

Mạc Ngôn cầm ngọc bội, khiêm tốn nói:

- Trước mặt ông chủ Lận tôi đâu dám chỉ bảo, không giấu các vị, về lai lịch 2 miếng ngọc bội này, tôi cũng chỉ biết 1 chút thôi, hơn nữa tôi cũng không dám chắc chắn khẳng định, cần phải kiểm chứng thêm 1 bước nữa.

Lận Thu nói:

- Cậu nói về lai lịch nó trước đi.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Hai miếng ngọc bội này rốt cục tên là gì, nói thực ra tôi cũng không biết, nhưng nếu như đoán không nhầm, điểm quý báu của nó chính là khả năng dưỡng sinh, nói đơn giản là sau khi đeo nó nhiều ngày có thể tẩy bỏ dung nhan, thư giãn đã thông kinh mạch, thậm chí là trì hoãn lão hóa.

Những lời này của cậu 9 phần đúng 1 phần giả, nói đúng về công dụng chính của bùa dưỡng sinh nhưng lại che giấu lai lịch của nó, có 1 số việc vượt khỏi chuyện trần tục, cho dù nói ra sợ là không ai tin, còn về tác dụng dưỡng sinh thì có thể nói ra thoải mái. Trên thị trường bây giờ, sản phẩm có công dụng dưỡng sinh nhiều vô kể, còn về có tác dụng hay không, sợ là chỉ có nhà sản xuất mới có thể nói rõ được, cho nên khi cậu nói về tác dụng của miếng ngọc bội này, không chỉ không có ai ngạc nhiên, mà Trương Tiểu Manh thậm chí còn bĩu môi.

Lận Thu cũng có chút thất vọng, nói:

- Cái này... hình như không có cách nào kiểm chứng được.

Dưỡng sinh khái niệm này quả thực không có số liệu nào có thể chứng minh được, ví dụ như nói những sản phẩm dưỡng sinh trên thị trường, có người nói có tác dụng, có người nói không có tác dụng. Người nói có tác dụng, trong đó đại đa số là tác dụng tâm lý, 1 số nhỏ những người khác khác thì là do nhà sản xuất mua chuộc, nhưng bất kể có tác dụng hay không, công hiệu cuối cùng chỉ có thể cảm nhận được chứ không có 1 tiêu chuẩn chính xác nào có thể đo lường được, ví dụ như 1 số sản phẩm, là hàng giả kém chất lượng, nhưng sau khi dùng, có người lại cảm thấy hiệu quả phi phàm, đến bệnh viện kiểm tra các chỉ số cơ thể, số liệu sức khỏe cũng dần khỏe lên, còn có thể do nguyên nhân khác, có thể là do dưới tác dụng của tâm lý, ăn ngon ngủ kỹ, tâm trạng chuyển biến tốt, thêm nữa có chế độ luyện tập thích hợp và nghỉ ngơi điều độ, hiệu quả dần dần, kỳ thực không có liên quan gì với cái gọi là sản phẩm dưỡng sinh .

Thế nhưng, ai có thể dùng phương pháp khoa học để chứng minh những điều này?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông chủ Lận, ông đừng vội, nghe tôi nói xong đã.

Hơi ngừng 1 chút, cậu nói tiếp:

- Tôi biết, bây giờ trên thị trường có rất nhiều sản phẩm dưỡng sinh, ví dụ như nệm từ trường, vòng đeo tay, cốc từ tính,..., có thể nói là vô số kể, còn về có công hiệu hay không, tôi nghĩ trong lòng mọi người đều rõ, nói thực ra, những thứ này tôi cũng không tin, nhưng thưa các vị, 2 miếng ngọc bội mà chúng ta đang thấy này lại không phải là sản phẩm khoa học nào cả, nói quá lên 1 chút, đây là 1 linh vật do trời đất tạo hóa nên, công hiệu của nó là có thực... thế này đi, các vị, miệng nói tai nghe không bằng kiểm chứng 1 phen, ông chủ Lận có thể giúp tôi chuẩn bị mấy thứ được không.

Lận Thu nói:

- Cần cái gì, cậu cứ nói đi.

Mạc Ngôn nói:

- Mấy thứ rất đơn giản thôi, 1 lọ giấm, 1 cái lò than, 1 cái nồi, nồi không cần to lắm đâu, nhỏ nhỏ là được rồi, thế nhưng tốt nhất là đồ gốm sứ.

Lận Thu gật đầu, lập tức gọi nhân viên đến bảo cậu ta chuẩn bị mấy thứ đó.

Nhân lúc đồ chưa có, Mạc Ngôn tiếp tục bịa 1 tràng:

- Sở dĩ tôi biết lai lịch của thứ này là do chuyện hồi nhỏ, năm đó trong nhà 1 vị trưởng bối của tôi cũng có 1 miếng ngọc bội thô như thế này, từ về bên ngoài đến những chấm trên ngọc bội đó cũng giống y hệt như 2 miếng này, lúc đó, vị trưởng bối đó cho rằng chỉ là miếng ngọc bội bình thường, cũng không để tâm đến nó, cho đến 1 ngày, 1 đạo sĩ nhờ tá túc, nhân tiện nói ra. Hồi nhỏ tôi ở 1 thôn gần núi, thường thấy những đạo sĩ và hòa thượng tha phương, vị đạo sĩ đó sau khi nhìn thấy miếng ngọc bội này rất kinh ngạc, lúc đó nói ra những lời khi nãy tôi vừa nói, tôi và vị trưởng bối đó cũng không tin, lúc đó đạo sĩ mới nói, linh vật tự cổ thường ẩn thân, nếu không thường gột rửa bụi trần thì linh vật không thể hiện ra ngoài được.

Trương Tiểu Manh nghe đến đó, không nhịn được nói:

Này, thật hay giả đó, sao tôi càng nghe càng thấy mơ hồ thế này.

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Đạo sĩ mà, nói chuyện không tránh khỏi những lời huyền ảo, chuyện khoa học từ miệng của họ nói ra đều mang sắc thái thần bí hơn.

Những lời này của cậu cũng là nói ra, 1 là nói với mọi người, tôi kỳ thực là người theo chủ nghĩa vô thần, những lời khi nãy đơn giản là chỉ là thuật lại, chứ không phải là quan điểm của tôi, tiếp nữa, đây cũng là 1 loại ám chỉ tâm lý, nói mơ hồ cho mọi người, chuyện thần bí như thế nào cũng đều có nguyên lý khoa học, sở dĩ chúng ta cảm thấy thần bí, huyền diệu, không thể giải thích được chỉ đơn giản là vì chúng ta không biết mà thôi.

Có nói ám chỉ tâm lý như vậy, đợi mọi người sau khi nhìn thấy sự thần kỳ của 2 miếng ngọc bội này, sẽ càng ngạc nhiên, sẽ tán thưởng những sẽ không liên tưởng quá đáng.

Vì không để dính vào luật nhân quả chỉ cầm 1 trong 2 miếng, Mạc Ngôn cũng coi như phải vất óc suy nghĩ rồi.

Vì thế, trong lòng cậu cũng bùi ngùi.

Nói ra thì tôi còn quá hiền lành đấy, nếu đổi lại là Tả đạo nhân, chỉ cần phẩy tay áo 1 cái, cả 3 người trước mặt lập tức biến thành tro bụi, làm gì có chuyện phiền phức như vậy.

Cậu thốt ra 1 câu như vậy, nhìn như là ngưỡng mộ Tả đạo nhân, nhưng trên thực tế cậu rất rõ mỗi người đều có con đường riêng của mình, nếu cậu không kiêu ngạo gì như Tả đạo nhân, con đường Thần Hồn đừng

nói là cực kỳ thành công mà chỉ là hơi thành công thôi cũng vĩnh viễn không thể bước vào được, đạo Thần Hồn, huyền diệu vô cùng, không luật lệ, không con đường, thành và không thành, cùng tồn tại trong 1 tâm, nói đơn giản, trong tâm có ác, thì sẽ làm điều ác, không lấy ác làm ác, trong tâm có thiện, sẽ làm việc thiện, không lấy thiện làm thiện. Tóm lại, chỉ cần làm những điều để tâm không phải lo lắng, thì cậu làm thế nào cũng được, lấy 2 miếng ngọc bội trước mặt mà nói, Tả đạo sĩ hành sự không giới hạn, sẽ giết người cướp đồ, Mạc Ngôn thì không làm vậy được, cậu mặc dù không phải là người tốt, nhưng cũng có giới hạn của mình, cho nên cậu chỉ có thể dùng mọi biện pháp để không dính đến luật nhân quả, lấy 1 miếng ngọc bội hơn nữa còn phải làm để tâm vô lo vô nghĩ.

- Quả nhiên là người tốt khó tu hành, tu hành thì không có người tốt... khó trách những nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp đều giết người cướp báu vật!

- Làm người tốt khó, có năng lực lớn mà lựa chọn làm người tốt lại càng khó hơn, Mạc Ngôn ơi la Mạc Ngôn, người đúng là 1 người tốt.

Trong lòng cậu mặc dù tự than, nhưng cũng có chút tự đắc, trong lúc vô ý tự cho mình là 1 người tốt.

Khi nói chuyện, mấy thứ Mạc Ngôn cần, giám già và bếp than đã mang đến.

Mạc Ngôn cũng không chần chừ, đốt lò than lên, lấy cái nồi ra, sau đó đổ nửa bình giám già vào.

Lận Thu thấy thế, nói:

- Mạc Ngôn, cậu muốn đun nóng lên à, mùi vị không phải thêm chút nữa sẽ chua hơn không, sẽ ảnh hưởng đến tranh trong phòng đấy.

Mạc ngôn cười nói:

- Không sao đâu, đun hơi nóng 1 chút thôi mà, không phải lo lắng đâu.

Lận Thu còn định nói cái gì nhưng bị Trương Tiểu Manh kéo tay lại không cho ông ta nói chuyện.

Mạc Ngôn kích thích toàn bộ tính tò mò của cô gái này, đến giờ khắc này, cô ta chỉ muốn được xem cái gọi là thần kỳ đấy thôi.

Đối với cô ta mà nói, nếu thật sự xảy ra chuyện thần kỳ sẽ có được 2 niềm vui 1 niềm vui lớn, 1 niềm vui bé, niềm vui bé là chứng minh được bản thân, có 1 món đồ tốt, đủ để chứng minh con mắt của mình cũng không phải không có điểm nào tốt, còn niềm vui lớn chính là cái mà Mạc Ngôn khoát lác là “tắm bổ dung nhan, trì hoãn tuổi già”, đối với đại đa số con gái mà nói, dung nhan luôn luôn được đặt ở vị trí hàng đầu, Trương Tiểu Manh cũng không ngoại lệ, cô gái này cũng không xấu, ngũ quan cân đối, cặp mắt cực kỳ linh động, nếu không phải da dẻ hơi xấu 1 chút, mặt còn có những nốt mụn nhỏ, thậm chí còn được gọi là mỹ nữ nữa, nhưng mà đây đúng là điểm mà cô gái này tiếc nhất.

Nếu chuyện thần kỳ mà Mạc Ngôn nói xảy ra, đối với Trương Tiểu Manh thì điều đáng tiếc lớn nhất đã có thể giải quyết được, sao có thể bảo cô ta không mong chờ được.

Nói theo cách của vị đạo sĩ đó, tiếp theo chính là gột rửa bụi trần.

Mạc Ngôn nhìn thấy khí nóng của giám hơi bốc lên trong nồi, nhìn về phía Trương Tiểu Manh nói:

- Trương tiểu thư, trước khi cho vào, 2 miếng ngọc bội này mời cô chọn 1 đi.

Trương Tiểu Manh ngẩn người ra, nói:

- Sao lại chọn 1 miếng.

Mạc Ngôn khẽ cười:

- Bởi vì 1 miếng trong đó sẽ là thù lao của tôi, vì để chứng minh không nói khoát, sau này tôi định tiếp tục gột rửa nó nữa.

Trương Tiểu Manh không nhịn được cười nói:

- Người này đúng là không khách khí.

Mạc Ngôn cười nói:

- Kỳ thực, cái này không chỉ là thù lao, mà còn là 1 phần thưởng để khích lệ tôi, cô không cảm thấy như thế sao?

Trương Tiểu Manh không khỏi ngẩn người ra, lập tức gật đầu, nói:

- Anh nói đúng, nếu anh không làm được, 2 miếng ngọc này cũng chẳng có giá trị, đối với tôi mà nói cũng chỉ là 2 cục đá mà thôi, được rồi, tôi tuyên bố ở đây, bất luận kết quả thế nào, 1 trong 2 miếng ngọc bội này sẽ là thù lao tôi trả cho cậu.

Lận Thu cũng gật đầu nói:

- Thế là thỏa đáng rồi.

Mạc Ngôn thấy chuyện xác định như vậy, nói:

- Trương tiểu tử, chọn 1 miếng đi.

Ánh mắt Trương Tiểu Manh cẩn thận tỉ mỉ hồi lâu mới cầm lấy 1 miếng:

- Chính là nó.

Mạc Ngôn cầm lấy ngọc bội, đưa nó vào trong nôi, cười nói:

- khoảng 5, 6 phút sau là được rồi, nói thực ra, bây giờ tôi cũng rất hồi hộp, không biết kết quả sau cùng có giống như tôi đoán hay không, nếu không phải các vị cũng đừng chê cười, coi như xem 1 vở hài kịch đi.

Mọi người nghe xong, không nhịn được đều cười lên.

Trương Tiểu Manh hỏi:

- Dùng dấm chua để thử ngọc bội, đây là nguyên lý gì.

Mạc Ngôn nói:

- Nguyên lý trong đó tôi cũng không rõ lắm, năm đó vị đạo sĩ đó bảo tôi làm như vậy, bây giờ chẳng qua là tôi chỉ đơn giản học theo mà thôi.

Trương Tiểu Manh gật gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa, chỉ là hồi hộp nhìn chằm chằm vào cái nôi đang bốc khói.

Cô đương nhiên là không hiểu được tất cả mọi thứ, bao gồm cái gọi là linh vật tự mờ đi, gột rửa bụi trần, kỳ thực đều là do Mạc Ngôn thuận miệng bịa ra mà thôi.

2 miếng bùa dưỡng sinh này sở dĩ không phát quang sáng là bởi vì trải qua hấp thụ không biết bao nhiêu nghìn năm, linh khí trong nó đã bão hòa trở nên cứng rắn, thậm chí đã trở thành trầm tích, muốn làm cho nó tỏa sáng, cần phải có ngoại lực khai thông, cái gọi là ngoại lực, không phải ngâm trong giấm, cũng không phải dùng nhiệt độ cao để khai thông, mà phải có đạo sĩ chuyên tu luyện Khổ Hải mở mới có thể có được chân khí.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, kỳ thực chỉ cần truyền chân khí vào là 2 miếng bùa này có thể lại thấy ánh mặt trời, tỏa ánh sáng rực rỡ.

Đương nhiên, cậu cũng không thể làm như vậy, ít nhất là không thể làm vậy trước mặt mọi người, nếu không, sự thần kỳ lớn nhất trong ngày hôm nay không phải là 2 miếng ngọc bội này mà lại chính là cậu!

Mấy phút trôi qua trong nháy mắt, Mạc Ngôn tắt lửa đi, sau khi đợi nước nguội dần, tay phải thò vào trong nôi.

66. Chương 66: Quả Nhiên Thần Kỳ

Giấm chua vốn màu nâu, hơn nữa sau khi cho vào trong nôi khí nóng bốc lên nên không ai có thể thấy màu sắc ngọc bội lúc này biến hóa thế nào xuyên qua nước màu nâu này được.

Trên thực tế, ngọc bội ngâm trong giấm chua vẫn y như cũ cũng không xảy ra biến đổi gì.

Cho nên tất cả đều chỉ là thuật che mắt của Mạc Ngôn, chỉ là để chuyển tầm nhìn của mọi người.

Mà diễn trước mặt mọi người đã đủ, đã tới giờ khắc công bố rồi.

Sau khi ngón tay Mạc Ngôn chạm vào ngọc cũng không vội lấy ra, mà vận chuyển từng tia từng tia chân khí nhập vào trong bùa ngọc đó.

Mà tấm ngọc bội này nhiễm bụi đã lâu, lúc này tiếp xúc với chân khí bên ngoài liền giống như đất hạn gặp mưa cho nên bùa bắt đầu chấn động.

Loại chấn động này gợn sóng hướng ra bên ngoài, tầng tầng lớp lớp đánh sâu vào nguyên khí trời đất cứng rắn bên trong nó.

Về ngoài ngọc bội cũng không có thay đổi gì, nhưng linh khí hóa sương, những chấm mây xanh đậm bên trong đó lập tức tiêu tan không còn tăm tích nữa.

Mạc Ngôn rõ ràng cảm nhận được thay đổi bên trong ngọc bội, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

2 ngón tay cậu khẽ nhấc lên, lấy ngọc bội ra.

- Ông chủ Lận, phiền ông bê 1 chậu nước trong đến đây.

Lận Thu vội vàng kiểm chứng cái gọi là thần kỳ, bê 1 chậu nước ngọc vô giá từ trên kệ xuống, sau đó không chút tiếc nuối đổ nước tích góp trên núi Ngọc Long Sơn vào.

- Dùng cái này đi, tôi cũng muốn thấy rốt cuộc có cái gì thần kỳ.

Ông ta đặt chậu nước lên trên bàn trà, nhìn vào miếng ngọc bội trong tay mạc Ngôn không chớp mắt.

Không chỉ có mỗi Lận Thu như vậy mà cả Hoàng Lưu Hạ và Trương Tiểu Manh cũng bị Mạc Ngôn kích thích sự tò mò đến cực điểm, đều hồi hộp chờ xem.

Mạc Ngôn cười cười, giả vờ quơ quơ nước ở trong chậu, sau khi rửa sạch những giọt giấm nâu còn lưu lại trên bề mặt ngọc ra thì đưa vào tay Lận Thu.

Lận Thu để ngọc bội ở chỗ sáng, cẩn thận kiểm nghiệm.

Vừa nhìn thấy, ông ta không khỏi mở to 2 mắt, thốt lên:

- Quả nhiên thần kỳ.

Hoàng Lưu Hạ và Trương Tiểu Manh không hiểu biết gì về ngọc lắm, 2 người quan sát hồi lâu nhưng thấy miếng ngọc bội này hình như không có gì thay đổi cả.

Trương Tiểu Manh nhịn không được, nói:

- Anh, làm gì có cái gì, sao em không nhìn ra?

Nhìn từ ngoài, miếng ngọc bội này đích thực không có gì thay đổi, nhưng đặt ở chỗ ánh sáng sẽ phát hiện, những nốt xanh đậm trong miếng ngọc đã không thấy tăm hơi đâu rồi, chỉ từ điểm này mà nói, phẩm chất miếng ngọc bội này được tăng lên 1 bậc.

Nhưng, đây không phải là điều thần kỳ nhất.

- Mọi người xem, những chấm trong này đã biến mất rồi, Tiểu Manh, anh nói cho em biết, dựa vào điểm này, giá trị miếng ngọc bội này đã tăng lên gấp 10 lần, cái này vẫn chưa hết, mọi người nhìn cẩn thận xem, miếng ngọc bội này vốn trầm lắng, thế nhưng bây giờ hình như sống lại, lộ ra 1 cỗ linh khí không thể nói bằng lời được, thậm chí khiến cho người ta cái cảm giác trong nó có thứ gì đang chảy chậm chậm trong nó.

- Không giấu mọi người, tôi chơi ngọc lâu như vậy đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy 1 miếng ngọc linh động như vậy, cầm nó trên tay nhìn con cá như là biết bơi vậy... đây đúng là thần kỳ!

Nghe Lận Thu ca ngợi như vậy, Trương Tiểu Manh vội vàng cầm lấy miếng ngọc, sau khi tỉ mỉ xem xét, kinh ngạc nói:

- Đúng thế, đây đúng là giống như thật!

Hoàng Lưu Hạ để sát vào mắt quan sát hồi lâu, khen:

- Quả nhiên là như vậy, đến cả tôi là người không hiểu gì về ngọc cũng có thể nhìn ra chỗ siêu phàm của nó.

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Các vị, đây cũng không phải chỗ thần kỳ nhất của nó, mọi người quên những lời tôi nói khi nãy rồi sao?

Nghe thấy cậu ta nhắc tới điều này, Lận Thu nói:

- đương nhiên không quên, thế nhưng cái này kiểm chứng thế nào đây?

Mạc Ngôn cười nói:

- Rất đơn giản, nhìn thấy con mắt nhỏ trên miếng ngọc bội đó không, tìm dây tơ hồng treo vào sau đó đeo vào cổ, khắc có công hiệu.

Trương Tiểu Manh nghe vậy vội la lên:

- Anh, nhanh đi tìm dây tơ hồng, nhanh đi tìm dây tơ hồng đi.

Lận Thu từ đầu chí cuối có chút không tin, bảo người tìm dây tơ hồng, sau đó tự tay mình xuyên qua con mắt nhỏ đó, rồi mới đưa cho Tiểu Manh.

Trương Tiểu Manh cầm lấy ngọc bội vội vàng đeo lên cổ.

Lúc này, thời gian như đọng lại, ngoài Mạc Ngôn ra tất cả mọi người đều nhím chăm chăm vào ngọc bội, chờ đợi điều thần kỳ như cậu nói.

Nhưng sau 10 giây, Trương Tiểu Manh không cảm thấy điều gì khác thường, không nhận được nhìn về phía Mạc Ngôn, nhú mày nói:

- Có phải anh làm nhầm không thế, tôi có cảm thấy có gì thay đổi đâu.

Mạc Ngôn nhin cười nói:

- Khi nãy quên nói, thứ này phải đeo lên người, hơn nữa phải đeo gần chỗ huyệt Thiên Trung, như vậy mới phát huy tác dụng.

Trương Tiểu Manh nháy mắt, hỏi:

- Huyệt Thiên Trung ở chỗ nào?

Mạc Ngôn không nói, chỉ vào chỗ giữa ngực.

Trương Tiểu Manh mặc dù tính cách cởi mở, lúc này cũng không khỏi mặt đỏ ửng lên.

Chỗ mà Mạc Ngôn chỉ vào nằm ở chính giữa 2 ngực, đối với con gái mà nói đó là 1 chỗ rất miễn cảm, hơn nữa, theo như lời Mạc Ngôn nói, muốn phát huy tác dụng cần phải đeo ngọc sát bên người.

Trương Tiểu Manh mặc 1 bộ váy công sở, muốn đeo ngọc bội vào sát huyệt Thiên Trung thì phải cởi khuya cổ áo, thậm chí phải nhét vào trong áo con.

Cô dù sao cũng là con gái, cũng không thể trước mặt đàn ông mà cởi áo ra được.

- Người này đúng là, sao không nói sớm!

Mặt Trương Tiểu Manh đỏ ửng lên, hướng về phía Mạc Ngôn, nói:

- Còn không quay người đi chỗ khác, mau mau, quay người sang chỗ khác hết đi!

Lận Thu không nhận được, cười mỉu, chỉ vào 1 cánh cửa phía nam, nói:

- Đại tiểu thư của tôi ơi, cô không thể cẩn thận 1 chút sao? Có nhìn thấy không, đây là phòng nghỉ của anh, em vào đó đi.

Trương Tiểu Manh lúc này mới tỉnh, trước mặt còn có 2 người ngoài, mặc dù quay người đi, nhưng có vẻ vẫn bất lịch sự.

Cô thè lưỡi, cười ha ha, chạy nhanh như bay vào phòng nghỉ ngơi đó.

Lận Thu, Hoàng Lưu Hạ cùng Mạc Ngôn cười mỉu, nói:

- Hết cách rồi, con nha đầu này từ nhỏ được ông nội nuông chiều, không thể lớn nổi.

Nói đến đề tài này, Hoàng Lưu Hạ và Mạc Ngôn cũng không tiện tiếp lời vì thế chỉ có thể cười theo.

Ước chừng khoảng nửa phút sau, Trương Tiểu Manh hấp tấp từ phòng ngủ đi ra, nói:

- Anh, thật là có công hiệu, đúng thật là thần kỳ!

Lận Thu mở to mắt, vội vàng hỏi:

- Có công hiệu gì, nói nhanh đi.

Về mặt Trương Tiểu Manh không thể tin được, ôm ngực nói:

- Vừa mới đeo ngọc bội này vào liền cảm thấy 1 cỗ khí lạnh trong đó truyền vào thân thể, sau đó thì cảm thấy toàn thân hình như được đắm chìm trong gió xuân, xương cốt hình như cũng nhẹ đi rất nhiều.

Lận Thu ngạc nhiên hỏi:

- Thật sự thần kỳ như vậy sao?

Ông ta bán tín bán nghi, quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn, lại nói:

- Nói thực đi, 2 người có quen biết nhau không đấy, cùng nhau lừa tôi phải không?

Trương Tiểu Manh ngừng 1 chút, sáng giọng:

- Anh, anh nói cái gì?

Lận Thu cười khỏ nói:

- Được, coi như là anh nói nhầm, đây không phải là anh quá ngạc nhiên quá ư.

Trương Tiểu Manh móc ngọc bội từ trong áo ra, đưa vào tay Lận Thu, nói:

- Anh, không được nói lung tung nữa, cái này cho anh, thử thì biết ngay.

Lận Thu dù sao cũng là anh họ ruột của cô ta, lớn hơn cô gái 20 tuổi, cô cũng không ngại đem vật của mình cho Lận Thu thử.

Lận Thu nhận ngọc, đeo vào trong cổ, dính vào huyệt thiên trung.

Vừa dính vào, trên mặt ông ta lập tức biến đổi, không nhin được thốt ra 1 câu.

- Hầy, cái thứ này đúng là có tác dụng!

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của 2 anh em họ, trong lòng Hoàng Lưu Hạ cũng tò mò cực kỳ, hận không thể lập tức cướp ngọc bội để mình thử.

Thế nhưng ông ta cũng biết đây là chuyện không thể.

Trương Tiểu Manh đã đeo miếng ngọc bội này, đây là vật của con gái, dựa vào cái gì mà đưa cho lão béo ông?

Vì thế, ánh mắt của ông ta lại hướng sang Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn là người thông minh thế nào, cười ha ha, lập tức cầm miếng ngọc bội chưa được gột rửa bụi trần kia vào trong túi áo, nói:

- Giáo sư, đừng nhìn tôi.

Cậu làm như vậy, nhìn như là đùa với Hoàng Lưu Hạ, kỳ thực là đang nhắc nhở Lận Thu và Trương Tiểu Manh, giao dịch đã hoàn thành, nếu muốn đổi ý, bây giờ có thể bắt đầu rồi.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, thứ này đối với cậu mà nói không có giá trị gì nhưng người khác lại không thấy như vậy.

Vật tạo hóa thần kỳ trước mặt, lòng người thật sự là khó đoán.

Lận Thu là người thông minh, lập tức hiểu ra những lời nói có như không của Mạc Ngôn nhưng thực chất lại là những lời cảnh cáo.

Ông ta mỉm cười nói:

- Mạc tiên sinh, có miếng ngọc bội này rồi có còn định mua cái khác nữa không?

Trương Tiểu Manh cũng cười hì hì, nói:

- Anh muốn mua đồ ngọc làm quà lễ mừng thọ à? Tôi nói cho anh biết, nếu không phải là người thân, thứ này tốt nhất đừng có tặng đi, để giữ cho vợ mình thì tốt hơn, cô ấy càng xinh đẹp, thì anh càng có phúc chứ sao.

Mạc Ngôn cười cười, từ những lời nói của Lận Thu và Trương Tiểu Manh cậu có thể cảm nhận được ý thành khẩn của 2 người, đặc biệt là Trương Tiểu Manh, hoàn toàn là 1 cảm giác đơn thuần từ trong nội tâm, thành khẩn và đơn thuần như thế này đủ để cho thấy 2 anh em họ không có ý thay đổi.

Kỳ thực, cậu không lo lắng Lận Thu và Trương Tiểu Manh đổi ý chút nào, nhưng lại không muốn có kết cục như vậy, bất kể nói thế nào, ẩn tượng của cậu đối với họ cũng không tồi.

- Ông chủ Lận, đồ ngọc tôi không mua nữa, miếng ngọc bội này để tặng trưởng bối của tôi là rất thích hợp rồi, dưỡng sinh đối với phụ nữ và người già đều là rất thích hợp.

Mạc Ngôn nói:

- Đúng rồi, ông chủ Lận, tôi còn muốn mua 1 ít ngọc vụn nữa, không cần lớn lắm đâu, chỉ cần là ngọc là được rồi.

Từ Tứ Phương Trai đi ra, ngoài ngọc bội và 1 ít vật liệu ngọc ra, trên người Mạc Ngôn còn có thêm 2 tấm danh thiếp.

1 tấm là của Lận Thu, hễ là khách hàng thì ông ta đều đưa cho 1 tấm danh thiếp như vậy, không có gì đáng nói.

1 tấm khác thì là của Trương Tiểu Manh, trước khi đi, cô ta kéo Mạc Ngôn không buông, nói là trong nhà còn có rất nhiều đủ các loại ngọc, hôm nào mời Mạc Ngôn giúp cô ta xem qua, nói không chừng còn phát hiện ra bảo bối gì.

Mạc Ngôn không biết phải làm sao, đành phải đồng ý.

- Mạc Ngôn, cậu mua nhiều vật liệu ngọc như vậy làm gì?

Trên đường trở về, Hoàng Lưu Hạ tò mò hỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Nhân rồi buồn tẻ, chuẩn bị theo người ta học khắc ngọc.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Đây thế mà lại là cách nghỉ ngơi không tồi đấy, làm nghề như chúng ta, tinh thần có lúc căng thẳng, có thú vui tốt có thể giảm bớt được áp lực.

Mạc Ngôn đưa Hoàng Lưu Hạ đến công ty Chính Phương, sau đó quẹo tay lái quay về hướng công viên...

Xe vừa tới tiểu viện số 36, cậu liền phát hiện chỗ bình thường mình hay đậu xe đã bị 1 chiếc xe thương mại màu xám bạc chiếm chỗ.

Mạc Ngôn không nhin được nhứ mảy, bởi vì cậu thấy, biển số chiếc xe này là biển số kinh thành.

67. Chương 67: Làm Việc Thế Này Là Sở Trường Của Ta

Tô Vũ ngồi trong xe, bấm số điện thoại.

Cô là trợ lý của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Vận chu hiền dữ, 2 ngày trước nhận được 1 nhiệm vụ, đến uyern lưng tìm 1 thanh niên trẻ tuổi tên là mạc ngôn.

Nói thực ra, cô ta không thích nhiệm vụ này 1 chút nào cả, thân là trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Thiên Vận, trên đầu còn biết bao nhiêu việc đang đợi xử lý, cô thật sự không muốn tốn thời gian quý báu của mình vào cái chuyện cón con này chút nào.

Chỉ có điều không có cách nào cả, ở tập đoàn Thiên Vận cô ta có thể cự tuyệt bất cứ người nào nhưng lại không có cách nào từ chối yêu cầu của Chu Hiền Dữ cả, thứ nhất, Chu Hiền Dữ là ông chủ của cô ta, thứ 2, người đàn ông này là người có ma lực nhất trong số những người đàn ông mà cô từng gặp, từ ngày đầu tiên vào tập đoàn Thiên Vận, cô ta đã biết, mình vĩnh viễn không có cách nào từ chối được bất kỳ yêu cầu nào của người đàn ông này.

Cho nên cô mới đến đây, đến 1 thành phố có bầu không khí khác xa với thủ đô.

Tuy rằng không thích nhiệm vụ này, thế nhưng cô cũng có chút tò mò.

Cô muốn tìm người đàn ông tên Mạc Ngôn này, nhiệm vụ cụ thể là sau khi tìm người, tiến hành luyện tập và đóng gói, trong thời gian ngắn thế này, khiến cho 1 cây cỏ đại sống ở tầng lớp bên dưới, trở thành 1 công tử của giới thượng lưu.

Vì thế, lúc Tô Vũ đến Uyển Lăng, bên người còn mang theo tượng hình nhà thiết kế, nhà lễ nghi, thậm chí ngay cả trang phục mà Chu Hiền Dữ đã từng sử dụng qua nữa.

Tất cả những thứ này khiến cho Tô Vũ cảm thấy vô cùng tò mò, nếu không phải năm nay Chu Hiền Dữ chỉ mới 35 tuổi, cô ta thậm chí đã nghi ngờ người thanh niên mà mình đi tìm này chính là con ngoài dã thú của hân ta nữa.

- Mạc Ngôn, Mạc Ngôn... tìm thấy rồi, chính là số này.

Tô Vũ tìm được 1 dãy số lưu từ 2 hôm trước trong danh bạ điện thoại, đang định gọi thì nghe thấy lái xe nhắc nhở:

- Chị Tô Vũ, đó có phải là người chị muốn tìm không?

Tô Vũ quay đầu nhìn lại, thấy 1 nam thanh niên dáng người cao gầy đang đi ra từ chiếc QR màu đen.

- Khí chất đúng là không tệ.

Tô Vũ có chút kinh ngạc, nếu nam thanh niên này là người mình phải tìm thế thì có thể tiết kiệm khá nhiều thời gian, theo như cô ta thấy, vóc dáng nam thanh niên này cũng được, tướng mạo cũng tuấn tú, đặc biệt cậu ta có 1 khí chất người thường khó mà có được, chưa đến mức độ phong lưu phóng khoáng, nhưng lại mang khí chất thanh nhã rất hiếm khi gặp được ở những thanh niên thời nay, đàn ông như vậy, chỉ cần đổi trang phục, đầu tóc 1 chút, bất kỳ nơi nào cũng có thể xuất hiện được.

Đúng là không tệ, ước gì cậu ta đúng là người mình cần tìm.

Nói thực ra, những năm gần đây, Tô Vũ gặp qua vô số những anh chàng đẹp trai, nhưng đại đa số đều là vàng ngọc tô điểm cho ngoại hình, luận về khí chất và nội dung, tuyệt đại đa số đều kém nam thanh niên trước mặt này, đặc biệt là đôi mắt kia, lúc đảo qua đảo lại trong suốt vô cùng, lúc nhìn chăm chú thì hình như có thể nhìn thấu tâm can người ta vậy.

Lúc ánh mắt chạm phải ánh mắt Mạc Ngôn, trong lòng Tô Vũ không hiểu sao nảy dựng lên. Điều này khiến cho cô cảm thấy có chút bất an, bởi vì cảm giác này cô đã từng trải qua 1 lần. Nói ra hình như đã rất lâu rồi, nhưng lại mới như ngày hôm qua vậy.

Tô Vũ nhớ rất rõ ràng, cái cảm giác này vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ, đó là lần đầu tiên mình gặp Chu Hiến Dực.

Tô Vũ hơi nhú mày, gạt cảm giác khác thường này đi, sau đó ấn số điện thoại.

1 giây đồng hồ sau, điện thoại của người thanh niên đó vang lên.

Thế nhưng, cậu ta không nhận điện thoại mà lại hơi nhú mày nhìn vào trong chiếc xe thương mại màu xám bạc.

- Quả nhiên là cậu ta.

-

Tô Vũ xác định được người thanh niên trước mặt chính là người mình cần tìm, vì thế xuống xe.

Sau khi nhìn thấy biển số xe thủ đô, Mạc Ngôn đã khẳng định người trong chiếc xe thương mại màu xám bạc này hơn nửa chính là người do Mạc Ngữ phái đến.

Trong lòng cậu cảm thấy rất không thoải mái.

Thứ nhất cậu không muốn người khác quấy rầy cuộc sống của mình, cho dù người này trên danh nghĩa có là em trai của cậu.

Tiếp theo, cậu rất không thích phong cách làm việc của Mạc Ngữ, lúc cậu ta rời đến căn nhà số 36, người biết địa chỉ này cwcjkyf ít thế nhưng không quá 1 tuần sau, Mạc Ngữ ở cách xa ngàn dặm đã có thể tìm được chính xác địa chỉ của mình rồi.

Cậu ta dựa vào cái gì mà có thể tìm mình nhanh như vậy?

Đơn giản là quyền thế mà thôi!

- Người từ ngôi nhà đó ngoài lòng quyền ra còn biết làm cái gì nữa chứ?

Mạc Ngôn bĩu môi.

Tô Vũ đi lên trước, mỉm cười nói:

- Xin chào, xin hỏi, cậu có phải là Mạc Ngôn không?

Mạc Ngôn hỏi ngược lại:

- Cô là ai?

Ngữ khí của cậu rất bình thản, hơn nữa cũng không nhận mình chính là Mạc Ngôn. Tô Vũ đã lâu rồi không đối diện với loại ngữ khí bình thản này.

Ở Thiên Vận, lúc cô nói chuyện cùng Chu Hiến Dực, ngữ khí trước sau đều êm dịu như vậy, khiến cho người ta say mê, còn đối với cấp dưới và đồng nghiệp lúc nói chuyện với cô, hoặc là rất nhiệt tình, hoặc là rất kính sợ, ngữ khí mỗi người đều rất khác biệt, mà ở bên ngoài thiên vận, đại đa số đơn giản là nịnh nọt hoặc là tán tỉnh, cho dù là người lạ, trước diện mạo xuất chúng như Tô Vũ, ngữ khí và cảm xúc cũng không lạnh lùng như vậy.

Tóm lại, người đàn ông lạnh đạm như Mạc Ngôn, Tô Vũ rất ít khi gặp.

Đối với sự lạnh đạm của Mạc Ngôn, Tô Vũ cũng không bận tâm, theo như cô ta thấy, sự lạnh đạm mà người đàn ông trước mặt này thể hiện đơn giản chỉ là 1 loại mặt nạ, 1 loại mặt nạ để che giấu sự tự ti.

Điều này khiến cho cô bắt đầu có chút xem thường người đàn ông này, nhưng về bề ngoài lại không có bất kỳ sơ hở gì, thậm chí, cô cười còn quyến rũ hơn, có nhiều lúc còn mang theo 1 vẻ quyến rũ kiểu ngây thơ đây là thủ đoạn tốt nhất để lộ mặt nạ người đàn ông ra.

- Chu Hiến Dực?

Mạc Ngôn mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, nhún vai nói:

- Không biết.

Miệng cậu nói không biết, trên thực tế cậu không chỉ quen biết là còn tương tối hiểu rõ nữa. Bà nội trên danh nghĩa của mạc ngôn cũng chính là vợ hiện tại của ông Mạc vốn mang họ Chu, mà Chu Hiến Dữu chính là cháu trai của bà ta, cũng chính là con cháu xuất sắc nhất 3 đời nhà họ Chu, tập đoàn Thiên Vận mà cậu ta kinh doanh nhìn từ ngoài vào thì không được coi như là tập đoàn lớn gì, nhưng trên thực tế, chỉ có người đến 1 tầng lớp nhất định mới biết được, tập đoàn Thiên Vận quy mô chân chính rộng lớn cỡ nào!

- Ngài không biết Chu tiên sinh ư?

-

Tô Vũ hơi ngạc nhiên, trước khi đến, Chu Hiến Dữu chỉ giao nhiệm vụ, cũng không nói chuyện gì khác.

Mạc Ngôn lắc đầu khẳng định, nói:

- Không biết, ngoài ra...

Về mặt của cậu vốn bình thản bỗng nhiên phong phú hơn, cười nói:

- Ai bảo với cô tôi là Mạc Ngôn?

Tô Vũ ngẩn ra, lập tức giơ di động trong tay lên, nói:

- Lúc này tôi gọi điện thoại cho ngài, số này là do Chu tiên sinh cho tôi.

Mạc Ngôn lấy di động ra, cười nói:

- Cô nói cái này à, đúng thế, đây là di động của Mạc Ngôn, thế nhưng đây đúng là hấn ép tôi, hấn nợ tiền của tôi, tôi đến đây tìm hấn, đã đến đúng giờ là đến thanh toán, đúng rồi, Tô tiểu thư, cô cũng đến tìm hấn để thanh toán à?

Về mặt Tô Vũ lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc.

- Nhận nhầm người ư?

Tìm nhầm người thì thôi vậy, mấu chốt là cái tên Mạc Ngôn đó rốt cuộc là cái thứ gì mà lại khiến cho người ta tìm đến cửa đòi nợ thế này?

Trong lúc này, đầu óc cô ta có chút hỗn loạn, nhìn thấy cái điện thoại rõ ràng không đáng tiền trên tay của Mạc Ngôn, nói:

- Cậu ta nợ anh bao nhiêu tiền thế?

Mạc Ngôn nói:

- 800 đồng, thế nhưng chỉ là tiền gốc thôi, tính cả tiền lãi thì nhân 7, 8 lần lên, phải đến mấy ngàn rồi.

- 800 đồng?

Tô Vũ đã không nói được lời nào, nói:

- Thế anh làm gì?

Mạc ngôn về mặt kinh ngạc, nói:

- Tôi làm gì? Thế cô không nhìn ra à? Đến đòi tiền thì là làm gì?

Nét mặt tươi cười của Tô Vũ không còn giữ được nữa, cảm thấy mình tốn nửa ngày thế mà lại gặp phải 1 tên côn đồ không xứng?

Sắc mặt cô ta lập tức lộ ra vẻ chán ghét, lui sau mấy bước, quay đầu bước đi. Mạc Ngôn nhìn thấy chiếc xe thương mại màu xám bạc quay đầu rồi đi không khỏi nở nụ cười, cô gái này đúng là dễ lừa.

Thế nhưng, nụ cười của cậu nhanh chóng biến mất bởi vì cậu lập tức nhận được điện thoại của Mạc Ngôn.

- Tôi nhớ là đã nói với cậu rồi, đừng có cho người đến làm phiền tôi nữa.

- Anh cho rằng tôi muốn làm phiền anh lắm sao?

Trong điện thoại, Mạc Ngữ cười nhạo nói:

- Đây là ý của ba, ba không muốn khiến cho ông bị mất mặt, còn tôi chỉ là người thi hành mà thôi!

Mạc Ngôn mặt không chút thay đổi, nói:

- Tôi nhắc lại 1 lần nữa, bất kể là ý của ai thì cũng đừng tới làm phiền tôi nữa.

Mạc Ngữ ngả ngời cười nói:

- Tôi nói rồi, tôi chỉ là người thực thi thôi, ngoài ra, phiền anh nói lại với tôi lần nữa đi, nếu như lại đến quấy rầy anh nữa thì hậu quả sẽ thế nào?

Mạc Ngôn nhũn mày nói:

- Mạc Ngữ, làm như vậy thú vị lắm sao?

Mạc Ngữ cười nói:

- Sao lại không thú vị? Phái người đến tìm anh là tôi cố ý đề nghị với anh hiến Dữu đấy, sao, bộ dạng cũng được chứ?

Trong lòng Mạc Ngôn chán ghét... khi này cậu giả vờ là 1 tên côn đồ đến thu tiền, còn có 1 nguyên nhân chính là không muốn làm khó chân chạy vặt như Tô Vũ, cậu rất rõ, người như Tô Vũ bình thường rất có phong cách, nhưng trong mắt của Mạc Ngôn và Chu Hiến Dữu đơn giản chỉ là công cụ mà thôi.

Đối với cấp trên mà nói, nếu công cụ không vừa tay thì đương nhiên sẽ vứt đi, cái này vốn là thói quen tự nhiên của cấp trên rồi.

Nhưng Mạc Ngôn không làm được như vậy. Đầu tiên, cậu không có thói quen tự nhiên của người cấp trên, tiếp theo, cậu không bao giờ coi con người được sinh ra là công cụ để ai cả tóm lại, cậu không làm được bởi vì ghét người nào đó mà lại đi làm khó những người không liên quan, cho nên, cậu cố ý giả mạo tên côn đồ, lừa đuổi Tô Vũ đi, như vậy, không chỉ ít đỡ tốn lời, đồng thời còn khiến cho Tô Vũ tránh khỏi kết cục không làm được việc, đương nhiên, cậu làm như vậy không phải là có thiện cảm gì với Tô Vũ cũng không phải vì thương hại mà hoàn toàn chỉ là vì tính cậu như vậy.

- Cuối cùng nói 1 lần nữa, đừng đến làm phiền tôi nữa!

Mạc Ngôn khôngn hận được chán ghét trong lòng, cuối cùng cảnh cáo Mạc Ngữ 1 lần nữa.

Mạc Ngữ vẫn giả bộ không nghiêm túc nói:

- Thế tôi hỏi cuối cùng 1 lần nữa, sẽ có kết cục gì... tôi chỉ là phụng chỉ làm việc thôi, anh đừng cần tôi!

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, bỗng nhiên nở nụ cười, nói:

- Còn nhớ chuyện lúc nhỏ bị tôi nhốt vào động không? Đây chính là câu trả lời thuyết phục về hậu quả của cậu đấy... tin tôi đi, tôi làm việc thế này quen rồi, cho dù cậu có lớn thì mong càng trắng hơn thôi, tôi vẫn làm rất thành thực đấy, cuối cùng, nhớ nói với ông, trước sinh nhật ông 1 ngày tôi sẽ về.

Nói xong lời này, cậu lập tức ngắt điện thoại. Nhưng thoáng, tựa như vẫn nghe thấy tiếng giận dữ của Mạc Ngữ.

- Tên không kiếp, cái đồ... người đợi đấy...

Thủ đô, phòng làm việc tổng giám đốc tập đoàn Thiên Vận.

- Sao, thái tử của chúng ta vẫn bướng bỉnh như vậy à?

Chu Hiến Dữu cầm 2 ly rượu vang, đưa cho Mạc Ngữ đang ngồi trên ghế sofa 1 ly. Mạc Ngữ cầm lấy chén rượu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hần là tên khốn, tên khốn kiếp!

Chu Hiến Dữu nhún vai, nói:

- Lại 1 lần nữa lại kết thúc buồn bã, phải bảo Tô Vũ về sao?

Mạc Ngữ bỗng nhiên tỉnh táo lại, nói:

- Nếu như đi rồi, dù sao cũng phải làm gì đó chứ.

Chu Hiến Dữu cười nói:

- Nói nói, rốt cục cậu muốn làm gì?

Mạc Ngữ trầm ngâm 1 chút, nói:

- Bảo tô vũ quyến rũ Mạc Ngôn đi.

Chu Hiến Dữu không khỏi ngẩn ra, nói:

- Tại sao?

Mạc Ngữ nói:

- Nói với Tô Vũ, chỉ cần có thể quyến rũ được Mạc Ngôn, vị trí tổng giám đốc khu vực châu Âu sẽ là của cô ta.

Chu Hiến Dữu nói:

- 1 cái vị trí tổng giám đốc quản lý khu vực châu Âu không là gì... là tôi hỏi cậu, cậu làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì?

Sau khi Mạc Ngữ tỉnh táo lại, khôi phục khí phách công tử thế gia, thản nhiên cười nói:

- Bởi vì tôi không quen nhìn bộ dạng thanh cao của tên đó, cứ như là tất cả mọi người đều nợ hắn vậy, nói cho cùng, đơn giản là ở tầng lớp thấp đã quá lâu rồi, quen làm cây cỏ rồi, tự ti đến cực hạn, cuối cùng không thể sinh ra cái gọi là kiêu ngạo và thanh cao, nhưng bất kể nói thế nào, hắn vẫn là anh cả của tôi, tôi làm em, có trách nhiệm dẫn hắn về nhà, cho nên, tôi cần 1 người, dẫn hắn ta vào thế giới phồn hoa, đưa hắn từng bước từng bước tiến vào thế giới này, cái gọi là phồn hoa, đơn giản là tửu sắc tài vận, trước tiên là từ chữ sắc đi.

Chu Hiến Dữu cười nói:

- Đưa hắn về nhà? Tiểu Ngữ, nói rốt cục cậu chỉ nghĩ cách cởi bỏ cái áo thanh cao ngoài của hắn thôi phải không?

Mạc Ngữ không chút che giấu, nói:

- Đúng thế, em chỉ muốn xem xem, đợi sau khi hắn ta bước vào cái vòng này, hiểu được xa hoa, trong lòng có hư vinh, lại phát hiện trong túi không 1 cắc lúc đó xem mặt mũi hắn thế nào?

68. Chương 68: Lốc Xoáy

Ngồi ở trong xe, Tô Vũ nắm chặt di động trong tay, nhìn chăm chăm vào ngôi nhà số 36 trong khu vực Thụ Lâm, trong mắt tràn đầy vẻ tranh đấu.

2 giờ qua, là 2 giờ có ấn tượng sâu sắc nhất trong đời cô ta.

Đầu tiên, cô bị 1 người đàn ông diễn 1 vở kịch trên đùa, từ nhỏ đến lớn, cô gặp đủ loại lời nói dối rồi, những lời nói dối đó ẩn chứa đủ loại ý đồ, hoặc là muốn thông qua cô tiếp cận Hiến Dữu, hoặc là muốn lừa cô, nhưng dựa vào trí thông minh của mình cô vẫn có thể nhìn thấu những lời nói dối đó, nhưng hơn 1 tiếng trước cô lại không nhìn thấu được vở kịch nhỏ này, nói 1 cách nhẹ nhàng thì chính là bị người ta lừa.

Điều này khiến cho cô cảm thấy rất không thoải mái, nhưng sau khi thận trọng xem xét lại, mình sở dĩ dễ bị lừa như vậy cũng không phải là vì mình không đủ thông minh mà là lời nói dối của người đàn ông đó không hề có chút ác ý.

Không có ác ý, đương nhiên cũng rất khó khiến cho mình cảnh giác, bị lừa cũng là hợp lý.

Tô Vũ là người con gái thông minh, cô nhanh chóng phát hiện người đàn ông này không chỉ không có ác ý mà trong lời nói dối nho nhỏ này thậm chí còn có cả thiện ý trong đó nữa.

Nhất là sau khi cô nhận được điện thoại của Chu Hiến Dữu, loại cảm giác này càng khắc sâu hơn.

- Cậu không muốn làm khó 1 tiểu nhân vật như tôi, phải không?

Nhìn ngôi nhà nhỏ phía xa xa, trong lòng Tô Vũ khẽ thở dài.

Nhiệm vụ thứ nhất không thành, Chu Hiến Dữu gọi điện giao cho cô nhiệm vụ thứ 2.

20 phút trước, lúc Chu Hiến Dữu gọi điện, dùng ngữ điệu như nhàn, dịu dàng nói ra nhiệm vụ thứ 2 khiến cho tâm can Tô Vũ trở nên lạnh buốt.

Nhiệm vụ rất đơn giản, kỳ hạn là 1 năm, chỉ cần Tô Vũ hoàn thành nhiệm vụ này có thể ngồi lên ngai vàng vị trí tổng giám đốc khu vực châu Âu.

Vị trí tổng giám đốc khu vực châu Âu quan trọng thế nào, trong lòng Tô Vũ rất rõ, chỉ cần cô ngồi ở vị trí đó 3 năm, vị trí cấp cao tập đoàn Thiên Vận sẽ chính thức mở rộng cửa cho cô vào.

Đối với 1 chức trợ lý thứ 3 nho nhỏ của tổng giám đốc mà nói, đây đúng là 1 bước lên trời. Chu Hiến Dữu sau khi nói ra nhiệm vụ này, cho cô nửa giờ để suy nghĩ. Tô Vũ nhìn vào thời gian trên đồng hồ, còn 5 phút nữa chính là kỳ hạn của 30 phút.

- Đối với 1 người phụ nữ mà nói, ngày này là ngày mình luôn mong chờ, không phải sao?

Tô Vũ tự nhủ trong lòng nói:

- Đừng nói thế, Tô Vũ, trong tập đoàn này không biết có bao nhiêu cô gái muốn trèo lên Chu Hiến Dữu, không thiếu mình 1 đóa hoa đại, người cũng không còn trẻ rồi, không cần phải nằm mơ 1 giấc mơ không thực tế như vậy, lui 1 vụn bước cho dù trèo lên Chu Hiến Dữu, thì thế nào? Có việc thư ký làm, không việc làm thư ký, người đến tư cách làm vợ bé cũng không có, không, bây giờ người đến tư cách làm thư ký cũng không có.

- Tô Vũ, đó là 1 cơ hội, nắm được thời gian 1 năm, người thậm chí có thể thực hiện 1 giấc mộng khác, không phải sao?

- Không tìm được 1 người chồng tốt, vậy thì làm 1 người phụ nữ cứng rắn khiến đàn ông phải ngưỡng mộ!

- Bà liều mạng, không phải chỉ là cá mồi đàn ông thôi sao?

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu lên, nhìn vào tòa nhà nhỏ trong Thụ Lâm kia, lặng lẽ nói ra từ xin lỗi, sau đó nhấn điện thoại.

- Tổng giám đốc Chu, em đồng ý... vâng, em hiểu rồi, như vậy đi, tạm biệt.

Nói chuyện ngắn gọn, sau khi Tô Vũ buông điện thoại, trong mắt lộ ra 1 tia hoang mang. Đã hạ quyết tâm, cô bỗng nhiên thả lỏng, dựa vào ghế duỗi người 1 cái nói với lái xe:

- Lão Lý, đến chỗ cục quản lý nhà đất xem xem ở đó có biệt thự cho thuê không?

Mạc Ngôn cũng không biết, xung quanh mình có 1 con ốc xoáy nho nhỏ đã bắt đầu chuyển động.

Đương nhiên, cho dù cậu biết, cũng hơn nữa là không để trong lòng.

Nói khó nghe 1 chút, khi cậu còn ở trong Bội Súc nhìn thấy Tả đạo nhân, thì đã không giống với những sinh vật và con người trên thế giới này rồi.

Đối với cậu mà nói, bất luận là ốc xoáy thế nào cũng không đủ gây sợ hãi, đơn giản chỉ cần 1 chân bước qua, sau đó 1 chân bước tiếp, ốc xoáy có to hơn nữa chỉ cần 2 chân đồng thời đạp mạnh thì có thể 1 chân đạp tan. Giống như 1 con kiến, cũng không có cách nào đạp ngã được con voi.

Ngồi khoanh chân ở trong phòng ngủ, 1 mảnh ngọc màu xanh nhạt lơ lửng trước mặt Mạc Ngôn.

Trong linh đài, 2 bàn tay Mạc Ngôn không ngừng bay múa, vẽ ra những ký hiệu hết sức huyền ảo.

Những ký hiệu đó trôi nổi trên không trung, bắt đầu từ 1 điểm sang lên rồi dần dần lan thành từng tia, sau đó không ngừng lan ra, di chuyển, vòng lại, hình thành 1 ký hiệu giống như 1 mê cung.

Cái mà Mạc Ngôn đang luyện chính là bùa trong bùa ngưng tụ dương khí, sau khi luyện thành công có thể hấp thu khí trong trời đất.

Trên lý luận, bùa ngưng tụ dương khí không khó chế, lấy hồn làm thân, ngưng tụ nét bùa, thêm chân khí làm chất dẫn, đẩy nét bùa vào trong miếng ngọc, cuối cùng các thành phần trong miếng ngọc cấu kết lại tạo thành 1 lá bùa lập thể hoàn toàn, thế coi như là luyện xong.

Theo Tả đạo nhân nói, những thứ này chỉ là thứ cơ bản nhất, nếu như mà ông ta muốn, 1 tiếng ít nhất có thể luyện được mấy trăm cái liền.

Nhưng đối với Mạc Ngôn, 1 giờ luyện được 1 lá thì đã là do bỏ tất phù hộ rồi.

Trên thực tế, suốt nửa ngày trôi qua, cậu hao phí hơn nửa số ngọc liệu mua được mới miễn cưỡng chạm vào tới cửa được môn đạo.

Miếng ngọc trước mắt này là miếng thứ 11 cậu luyện trong ngày hôm nay, cuối cùng cũng có 1 miếng thành công.

Giữa linh đài, nét bùa cuối cùng cũng được phác họa xong.

- Phật tổ đạo tôn hiển linh, phù hộ cho đệ tử lần này chắc chắn thành công!

Miệng Mạc Ngôn khẽ quát 1 tiếng, tay phải điểm vào ấn đường, 1 nét bùa vô hình vô chất, mang theo chút ánh sáng vàng mờ nhạt bay ra.

2 tay cậu bay múa, 10 ngón móc ngoặc, dùng chân khí bao lấy nét bùa, không cho nó tản mát ra không trung.

Sau đó, 2 tay vỗ mạnh, dồn toàn bộ chân khí đẩy những ký hiệu này vào trong miếng ngọc đang lơ lửng trên không trung!

Trong miếng ngọc đã có 11 nét bùa không giống nhau, sau khi nét cuối cùng nhập vào miếng ngọc, 1 tia sáng màu lam mờ mờ xuất hiện, 20 nét bùa trong nháy mắt tạo thành 1 lá bùa hoàn chỉnh!

- vù vù...

Ánh sáng màu lam xuất hiện, khí rời rạc trong không khí giống như cá mập ngửi được mùi máu tanh, chen chúc nhau mà đến, cho nên phát ra tiếng kêu vù vù.

Bùa trong miếng ngọc nhận được khí dồi dào, phát ra ánh sáng màu xanh lam chói mắt. Nhưng trên thực tế, những điểm khí trong hư không không đủ để kích động miếng bùa khí này, muốn có được 1 miếng bùa khí hoàn chỉnh thì còn phải trải qua 1 khoảng thời gian nhất định dưỡng bùa nữa mới được.

Cùng với ánh sáng màu xanh, Mạc Ngôn mỉm cười. Hiện tượng kỳ lạ này, đúng là dấu hiệu của luyện bùa thành công.

Đây là lần đầu tiên cậu luyện bùa thành công, ý nghĩa của nó khó mà có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được, từ góc độ nào đó mà nói, cậu luyện ra miếng bùa khí này cũng rất có khả năng là tấm bùa đầu tiên được loại người chế ra được trong mấy ngàn năm qua.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, đây chỉ là 1 bước nhỏ, nhưng so với cả loài người, thì ý nghĩa của nó thật đúng là không gì so sánh được.

Đương nhiên, đây chỉ là điều Mạc Ngôn tự hưng phấn ở trong lòng mình. Nghiêm khắc mà nói, kiểu công việc như đạo sĩ, kỳ thực là 1 loại phi khoa học tiêu hao rất nhiều năng lực, không bao vệ môi trường, trong đó còn ẩn chứa bạo lực, bất luận nó có phát triển đến trình độ nào thì cũng không có quan hệ gì với loài người hết, thậm chí có thể nói nó phát triển càng cao thì càng có nguy hại đối với loài người lại!

Ví dụ như miếng bùa này, Mạc Ngôn tiêu hao mấy kilogram ngọc liệu, mới miễn cưỡng chế ra được 1 chiếc.

Hơn nữa đây chỉ là 1 loại bùa đơn giản nhất, sau này luyện bùa Ngũ Hành, khí Canh Kim cần 1 số lượng vàng lớn, khí Mậu Thổ thì cần tiêu hao 1 số lượng lớn kim cương và ngọc.

Kết quả cuối cùng chỉ 1 mình Mạc Ngôn hạnh phúc, nhưng lại khiến cho mấy trăm cô gái mất đi vòng tay, dây chuyền và nhẫn kim cương.

Mạc Ngôn đang hưng phấn đương nhiên không để ý đến những thứ đó, cho dù có nghĩ đến t cậu cũng mặc kệ.

Cái này gọi là mọi người cùng vui không bằng 1 mình mình vui. Nhìn thấy ánh sáng dần dần nhập vào trong bùa, Mạc Ngôn hạnh phúc thở dài, nhìn về phía núi Hồ Lô.

Chuyện cậu muốn làm nhất bây giờ chính là ngưng tụ dương khí để luyện thành bùa, sau đó ngưng tụ ra tâm mắt, xem xem trong núi Hồ Lô cuối cùng cất giấu cái gì!

Không khí nơi đó, rất có khả năng cất giấu 1 vật nào đó.

- Có thể là cái gì được?

Linh khí trời đất đã khô cạn, quý thì không có khả năng rồi, hay là, ở đó là 1 ngôi mộ ngầm?

- Ngưng tụ dương khí hấp thụ khí trời cần 12 tiếng, ngưng tụ ra tâm mắt thì cần đúng tròn 24 tiếng, trước sinh nhật ông nội, sợ là không có thời gian thám hiểm núi Hồ Lô rồi.

- Thời gian nếu như không đủ, vậy thì dứt khoát sau khi trở về thủ đô mình sẽ nghĩ cách vào núi.

2 ngày sau đó, Mạc Ngôn cũng không ra khỏi nhà, an tâm ngưng tụ dương khí luyện bùa, và thử bùa mạnh thế nào.

Trong lúc này, Đại Lý và người trong tổ điều tra gọi 2 cuộc điện thoại cho Mạc Ngôn, muốn hỏi 1 chút về chuyện của Dư Đức Phát và quặng mỏ bị bỏ hoang.

Tổ điều tra vẫn tập trung theo dõi vào Triệu Việt, có chứng cứ trước khi Dư Đức Phát chết cùng Đại Lý, tổ điều tra căn bản không nghi ngờ Mạc Ngôn.

Kỳ thực, chính như lời của Đại Lý, hấn và Mạc Ngôn để lại rất nhiều dấu vết, nhưng có câu tục ngữ “nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”, chỗ của Trương Hiệp Lâm căn bản là không ai ngờ tới, tổ điều tra của mình không chỉ có nội gián, mà người mình muốn tìm vẫn luôn trong tầm mắt của mình!

Thế nhưng, trên đời này còn có 1 câu tục ngữ nữa đó là “giấy không bọc được lửa”.

Vài ngày sau, bên tổ điều tra của Thát Xử vẫn không có đầu mối, nhưng bên cục quản lý nhà đất có 1 phát hiện mới.

Phát hiện mới này khiến cho hình ảnh của Mạc Ngôn chính thức lọt vào tầm mắt của Trương Hiệp Lâm.

Nhưng điều đáng tiếc chính là, lúc này Mạc Ngôn đã đến kinh thành.

Đối với Trương Hiệp Lâm, mục tiêu vào kinh thành cũng không phải là chuyện lớn gì, hấn chỉ cần gọi 1 cú điện thoại, mục tiêu sẽ bị đồng nghiệp ở đó mời lên uống trà.

Nhưng đáng tiếc, trong tay hấn không có căn cứ chính xác, cũng chỉ là hoài nghi thôi.

Muốn có chứng cứ, cần phải tiếp xúc gần với mục tiêu, vì đề phòng đánh rắn động cỏ, hấn không kinh động đến đồng sự ở kinh thành mà quyết định tự mình đến đó.

69. Chương 69: Mạc Sầu

Bước lên máy bay đến kinh thành, trong lòng Mạc Ngôn có chút phức tạp.

Cậu không thích tòa nhà rộng lớn đó, cũng không thích là người trong tòa nhà đó, nhưng đây là 1 sự thực không thể thay đổi được, đó chính là cậu có quan hệ máu mủ với những người họ mạc trong ngôi nhà rộng lớn đó, thứ quan hệ này không thể tách rời được, không có liên quan gì đến thích hay không, cậu kể

thừa huyết mạch của Mạc gia, đây là 1 ân tình, sau này, cậu phải kéo dài huyết mạch này truyền đến đời sau, đây là trách nhiệm.

Đây là huyết mạch, bất luận là cậu có thích hay không, từ ngày sinh ra, trên vai cậu đã phải gánh ân tình này rồi, đây là 1 phần trách nhiệm.

- Mạc Sầu chắc cũng đến?

Nói đến tòa nhà lớn đó, người duy nhất có thể khiến cậu cười chính là Mạc Sầu, em cùng cha khác mẹ.

Mạc Sầu và Mạc Ngữ là 2 anh em song sinh, Mạc Sầu chỉ sinh sau Mạc Ngữ nửa phút mà thôi.

Hai người này tuy là song sinh, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược.

Mạc Ngữ tính cách kiêu ngạo, trời sinh đáng về công tử thế gia, còn tính cách Mạc Sầu lại giống em gái nhà bên, không kiêu căng ngạo mạn, bất kể đối với ai cũng đều ăn nói nhỏ nhẹ, nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời.

Năm Mạc Ngôn 5 tuổi sống 1 khoảng thời gian trong ngôi nhà này, mỗi ngày trèo tường đi bộ xung quanh, rất nhiều lần, sau lưng cậu có 1 cái đuôi nhỏ theo sau.

Đó chính là 1 cô bé đáng thương nhìn theo Mạc Ngôn, trong mắt tràn ngập khát khao, nhưng cũng mang 1 chút sợ hãi.

Sau khi Mạc Ngôn rời khỏi nhà, lần đó gặp lại, cô bé đã trở thành 1 cô gái xinh đẹp. Lúc Mạc Ngôn ở thành phố H, Mạc Sầu cũng đến thăm cậu vài lần, 2 người ở chung cũng rất hợp, có lẽ ấn tượng thời thơ ấu in quá sâu, Mạc S rất kính trọng ầu 1 người anh cùng cha khác mẹ như mình, mỗi lần nói chuyện, đôi mắt to của cô bé lại chớp chớp nhìn Mạc Ngôn, tràn đầy vẻ ngưỡng mộ người anh cả của mình, sau vài lần gặp mặt, trong lòng Mạc Ngôn đã dần dần sinh ra thứ tình cảm của 1 người anh cả.

- 2 năm không gặp rồi, thế mà mình lại quên mang quà cho em.

Ngắm mây ngoài cửa sổ, Mạc Ngôn bỗng nhiên nhớ tới, lần trước lúc gọi điện thoại, mình đã bảo là mang quà cho Mạc Sầu rồi.

Lúc Mạc Ngôn lên máy bay chỉ mang theo vài bộ quần áo thay, những thứ khác cậu không mang, lúc này nhớ đến Mạc Sầu, có chút hối hận lại bỏ qua miếng ngọc bội trong tay Trương Tiểu Manh kia.

- 2 ngày này chỉ mãi luyện bùa, đúng là quên mua quà rồi.

Mấy ngày này, cậu ngày đêm không nghỉ, không chỉ ngưng tụ khí âm dương luyện bùa mà còn luyện 3 tấm bùa hộ thân nữa.

Ngưng tụ khí âm dương thành công, còn phải dưỡng bùa nữa. Mạc Ngôn chọn 1 chỗ ẩm thấp quanh năm không thấy ánh mặt trời, đào sâu 3 thước, chôn bùa xuống đó, ngưng tụ âm khí, sau đó lúc mặt trời nhô lên, đem bùa đặt lên nóc nhà, đón ánh mặt trời đầu tiên lộ ra sau màn đêm.

Linh khí trong trời đất mặc dù đã khô cạn, nhưng khí âm dương và khí ngũ hành vẫn tràn đầy, thu thập tương đối dễ dàng, đối với Mạc Ngôn mà nói chỉ đơn giản là cần nguyên liệu và thời gian.

Cùng lúc với thu thập khí âm dương, cậu gom toàn bộ ngọc liệu, cuối cùng cũng luyện ra bùa hộ thân thành công.

Do thiếu điều kiện, mức bùa phòng thân có thể bảo vệ mạnh đến cỡ nào, Mạc Ngôn cũng không biết được, thế nhưng cậu dùng chân khí bao vây thử 1 chút, cảm thấy có thể chống đỡ lại súng đạn tấn công, thế nhưng do chất liệu, mức độ phòng ngự ước chừng chỉ có thể chịu được 8 đến 10 lần thôi, vượt qua con số này thì bùa hộ thân sẽ bị vỡ.

- Thôi, dứt khoát tặng em miếng bùa hộ thân, mặc dù dựa vào thân phận em hẳn là không có khả năng bị nạn đâu nhưng thiên đạo khó lường, lo trước khỏi lo họa về sau.

Mạc Ngôn lấy ra 1 miếng ngọc màu xanh đậm, vuốt nhẹ trên tay. Cậu biết mình không phải kỹ sư điêu khắc, cho nên lúc chế ngọc bội cố ý chọn 1 miếng tạo hình phong cách cổ xưa.

Ngọc bội có hình đỉnh hương, ngoài những hoa văn cần thiết, trên bề mặt không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, chỉ có điều ở 2 mặt có chữ “phúc” viết bằng chữ chiện.

Cậu tổng cộng luyện ra 3 tấm bùa hộ thân, mình giữ 1 miếng, tặng Mạc Sầu 1 miếng, còn thừa 1 miếng cậu định để tặng cho Mạch Tuệ.

Kỳ thực, cậu vốn định để cho Đỗ Tiểu Âm 1 miếng, nhưng vẫn không giữ ý định này nữa.

Nói ra, Đỗ Tiểu Âm mới chính là người cần bùa hộ thân, cô ta mặc dù là nhân viên văn phòng, nhưng lại là chuyên gia đàm phán khiến cho cô ta phải xông vào tuyến 1, còn nguy hiểm hơn nhiều so với cảnh sát, mà trang bị chống đạn của cảnh sát chỉ có thể bảo vệ 1 số nơi, không thể bảo vệ đầu nơi dễ mất mạng nhất, cho dù là tứ chi nếu đạn bắn trúng động mạch cũng nguy hiểm đến tính mạng.

- Hay là, mình tặng miếng này cho cô ấy?

Nhớ tới cảnh tòa nhà tan nát, Mạc Ngôn cảm thấy Đỗ Tiểu Âm đúng là cần 1 miếng bùa hộ thân như vậy.

- Chỉ có điều... Thứ này tặng cô ấy sẽ khiến cô ấy hiểu lầm mất?

Mạc Ngôn không phải là chàng trai không hiểu nhân tình thế thái, bùa hộ mệnh tặng cho Mạc Sầu và Mạch Tuệ không vấn đề gì, 1 cái cho em mình, 1 cái cho bạn học mình, gọi là quà, cảm thấy vui vẻ, không có cái gì về mặt tình cảm, thế nhưng nếu tặng cái này cho Đỗ Tiểu Âm, khó tránh khỏi bị hiểu lầm.

Ngọc bội không giống như những món quà khác, nó là 1 loại đồ trang sức đi theo bên người, khi mà người đàn ông tặng quà cho phụ nữ, ý nghĩa của nó không nói cũng biết.

- Bỏ đi, sau này tính sau.

Mạc Ngôn sau khi cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn bỏ cái ý định tặng ngọc bội trong Đỗ Tiểu Âm đi, ít nhất trong thời gian ngắn này cậu không làm như vậy, trừ phi có thể tìm được 1 cơ hội thích hợp.

Máy bay chậm chậm hạ cánh, Mạc Ngôn xách theo ba lô chỉ đựng mấy bộ quần áo xuống. Ra sân bay, cậu cũng không định đi thẳng đến tòa nhà luôn mà định tìm 1 chỗ ở đã, luyện khí âm và khí dương trong bùa ngưng tụ thành tâm mắt.

Không biết vì cái gì, trước khi lên máy bay, cậu luôn cảm thấy lần đi kinh thành này phải dùng đến tâm mắt.

Loại cảm giác này rất mạnh, từ góc độ khoa học giải thích, đây là giác quan thứ 6, nhưng đối với đạo sĩ, đặc biệt là đạo sĩ luyện tu thần hồn mà nói đây là tâm huyết dâng trào, là 1 loại báo hiệu!

Mạc Ngôn vốn không định luyện hóa khí chí âm và chí dương ngay bây giờ, nhưng vì tâm huyết đột nhiên dâng trào, sau khi lên máy bay thì quyết định trước tiên tìm 1 chỗ nào đó ngưng tụ tâm mắt, sau đó mới đến ngôi nhà đó.

Thời gian đối với cậu mà nói là rất dư dả, cậu vốn định đến kinh thành trước 1 ngày, nhưng lại sợ nhờ đâu xảy ra chuyện gì làm chậm trễ cho nên đến trước 2 ngày, bây giờ vẫn còn hơn 1 ngày mà, vừa đủ để ngưng tụ tâm mắt.

Hòa vào dòng người bước ra đại sảnh, cậu đang chuẩn bị gọi 1 chiếc tắc xi, nhưng bỗng dưng phát hiện, cách đó không xa, có 1 cô gái đang giơ tay vẫy mình.

- Mạc Sầu?

Cô gái dang 2 tay ra, chạy tới vậy, ôm cổ cậu, cười nói:

- Anh, có ngạc nhiên không?

Mạc Ngôn cười ha ha, xoa đầu cô gái nói:

- Tiểu quỷ, sao em biết anh ngồi chuyến bay này?

Mạc Sầu nói:

Là anh hai nói cho em biết... anh ấy vốn định bảo chú Trần tới đón anh, em biết anh không thích người ngoài, cho nên tranh đến đây!

Lúc nhìn thấy Mạc Sầu, Mạc Ngôn đã đoán được trước lúc mình lên máy bay, sợ là Mạc Ngữ đã nắm được hành tung của mình, lúc này nghe thấy Mạc Sầu nói vậy cũng không thấy ngạc nhiên gì.

- Đến đây, để anh xem xem, 2 năm không gặp có xinh đẹp hơn tí nào không!

Mạc Ngôn ngấm ngĩa Mạc Sầu 2 năm rồi không gặp, khen:

- Linh khí nhà họ Mạc chui vào người em hết rồi... chỉ nhỏ hơn anh 1 tuổi thể mà nhìn vẫn như cô bé mấy năm trước vậy.

Dáng Mạc Sầu không cao, chỉ 1m6, đánh người cũng rất nhỏ nhắn xinh xắn, cùng với khuôn mặt đẹp là đôi mắt thuần khiết khiến cho cô nàng nhìn nhiều nhất cũng chỉ có 17, 18 tuổi.

Thật là thần kỳ, người nhà họ Mạc thân hình cao lớn, mẹ cô bé mặc dù tướng mạo không xấu nhưng cũng chỉ là 1 người phụ nữ bình thường, nhà họ Mạc sao lại đẻ ra được 1 người lanh lợi như em chứ...

Mạc Ngôn ngoài miệng khen nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, chẳng qua là có những lời không tiện nói trước mặt Mạc Sầu, chỉ có thể giữ yên ở trong lòng.

- Anh, anh cũng đẹp trai mà!

Mạc Sầu nhìn người anh cùng cha khác mẹ với mình, trong lòng cũng kinh ngạc, 2 năm không gặp, người anh ít nói trước kia lúc này lại lộ ra khí chất không thể nói bằng lời được.

Loại khí chất này lời nói khó mà miêu tả được lại khiến cho trong lòng Mạc Sầu sinh ra cảm giác mới lạ, trước mặt 2 người anh cùng mẹ của cô cô chưa từng có cảm giác này, sau khi lớn lên, cô luôn tiềm ẩn 1 loại cảm giác muốn thoát khỏi sự kiểm soát của cha mẹ, muốn tự do được bay lượn, nhưng trong nhà có nhiều quy củ, muốn tự do tự tại để làm sao!, vì thế, trong lòng dần dần trở nên ít thân quen, nhiều kính sợ, còn về anh hai Mạc Ngữ, vốn là 1 người có tính gia trưởng, luôn có thói quen sửa từng tiếng nói từng cử chỉ của Mạc Sầu, lúc nào cũng nhắc nhở Mạc Sầu, cô là người nhà họ Mạc...

Tuy rất ít gặp mặt, nhưng anh cả lại cho cảm giác thân quen hơn, trong lòng Mạc Sầu có 1 cảm giác vui vẻ không nói nên lời.

- Anh, anh mang quà gì về cho em vậy? Em đợi 2 năm rồi đấy.

Mạc Ngôn cười ha ha, đang muốn nói chuyện, thì đã thấy 1 chiếc xe màu đỏ dừng ngay sau Mạc Sầu.

Xe vừa mới dừng xong, 1 người thanh niên 27, 28 tuổi bước từ xe xuống, đi thẳng đến chỗ Mạc Sầu.

- Mạc sầu, vị này là ai thế, không giới thiệu cho anh 1 chút được sao?

Người trẻ tuổi mỉm cười, miệng hỏi Mạc Ngôn là ai, nhưng ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào Mạc Sầu, không liếc nhìn cậu đến 1 cái.

Thấy người này, trong mắt Mạc Sầu hiện lên 1 tia chán ghét, nhúm mày nói:

- Bạch Tiểu Sơn, anh qua đây làm gì?

Bạch tiểu sơn cười nói:

- xem em nói kia, 1 mình em đi ra ngoài vội vã như vậy, anh yên tâm thể nào được?

Mạc Sầu dừng lại 1 chút, nói:

- Anh theo dõi tôi à?

Bạch Tiểu Sơn vẻ mặt oan ức, nói:

- Anh làm sao dám theo dõi em, là anh tiểu Ngữ bảo với anh là em đến sân bay.

Mạc Sầu vừa bực mình vừa buồn cười, nói:

- Bạch Tiểu Sơn, anh có xấu hổ hay không, anh tiểu Ngữ, anh tiểu Ngữ, anh lớn hơn anh ấy đến 5 tuổi kia mà?

Bạch Tiểu Sơn nghiêm mặt này:

- Người nào giỏi hơn người ấy làm anh, anh thực sự khâm phục anh ấy, gọi là anh tiểu Ngữ tuyệt đối là cam tâm tình nguyện.

Có lẽ để chuyển sang chuyện khác, Bạch Tiểu Sơn cuối cùng nhìn thoáng qua Mạc Ngôn, cười nói:

- Mạc Sầu, vị này là?

2 năm trước, Mạc Ngôn và Mạc Ngữ có đến 5, 6 phần giống nhau, nhưng sau khi mở cửa khai thông linh khí, thân hình và tướng mạo có chút thay đổi, hơn nữa khí chất có vẻ phong độ và ung dung hơn, nên khiến cho 2 người khác biệt khá lớn, đương nhiên, thân hình Mạc Ngôn, bộ trang phục rể tiền trên người cậu cũng giúp cho sự khác biệt thêm lớn hơn khiến cho Bạch Tiểu Sơn nhìn thấy cậu không có quan hệ gì với nhà họ Mạc cả.

Mạc Sầu biết tính anh cả, căn bản không định giới thiệu cho Bạch Tiểu Sơn.

- Anh quan tâm anh ấy là ai làm gì, tránh ra, tôi phải đi rồi.

Mạc Sầu kéo tay Mạc Ngôn, hướng đến bên 1 chiếc xe việt dã đang dừng ở đó. Bạch Tiểu Sơn nhìn thấy Mạc Sầu kéo tay Mạc Ngôn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

70. Chương 70: Phạt Người Ba Ngày Không Được Nói.

Mạc Ngôn đi đến trước chiếc xe việt dã, không nhin được cười mà nói:

-Mạc gia có thiếu nữ đang trưởng thành..., em gái, cậu nhóc này là người đang theo đuổi em sao?

Mạc Sầu im lặng một lúc rồi sáng giọng:

-Anh...

Mạc Ngôn cười nói:

-Sao thế, tôi nói sai sao?

Mạc Sầu bĩu môi nói:

-Cũng không hẳn là sai...nhưng tên đó rất đáng ghét, cả ngày đều quẩn lấy em, phiền chết đi được.

Mạc Ngôn cười:

-Hóa ra là em không thích như vậy à, vậy thì đá cho hắn một phát cho hắn bay xa đi, em không đá được thì để đây anh giúp cho.

Mạc Sầu nói với vẻ mặt buồn bã:

-Nhưng mà mẹ em...

Nàng định nói nhưng lại thôi, nhưng Mạc Ngôn là người thông minh nên phát hiện ra ngay, lạnh lùng nói:

-Có phải mẹ em muốn biến em thành lợi thế không? Nhà Mạc gia lại có thêm một đồng minh.

Mạc Sầu biết tính nết của anh trai mình, vội vàng la lên:

-Không phải, anh, mẹ em chỉ là không phản đối việc Bạch Tiểu Sơn theo đuổi em, cũng không phải là không muốn...

Nàng còn chưa nói dứt câu, Mạc Ngôn liền ngắt lời:

-Được rồi, em không phải giải thích nữa, có rất nhiều điều mà người làm anh như anh không tiện nói ra, nhưng có một điều mà em nhất định phải nhớ, sau này nếu gặp phải một người đàn ông đáng ghét, thì hãy

đá cho hần một cái, em không đá được thì để anh giúp em, mẹ em không cho em đá, thì anh vẫn sẽ giúp em.

Nói liên tiếp năm sáu từ “đá”, Mạc Sầu không nhịn nổi cười nói:

-Anh, anh thực sự giúp em đá hả?

Mạc Ngôn cười nói:

-Đằng sau đang có một kẻ rồi, có cần anh đá giúp em không?

Mắt Mạc Sầu lóe sáng, lập tức hít một hơi nói:

-Nếu thực sự mà anh đá tên đó, cha nhất định sẽ mắng anh.

Mạc Ngôn nhún vai, cười nói:

-Em thấy sao, anh sẽ để ý đến việc ông ấy mắng anh sao?

Mạc Sầu cũng không nhịn nổi cười, người anh này của cô đúng là vừa xấu tính lại vừa cứng đầu, những lúc thế này đừng nói là cha, đến ông cũng không làm gì được.

Còn nhớ một lần, cô đi cùng cha đến trường đại học H, cha vốn dĩ là một người ăn nói rất thận trọng, nhưng khi gặp anh lại nói rất nhiều, hơn nữa còn cười rất tươi. Anh cả thì từ đầu đến cuối chỉ gật đầu ba cái, nói vâng được hai lần, sau đó ba rủ đi ăn cơm, anh cũng không phản đối, dẫn cô cùng cha đến một tiệm mì nhỏ, gọi ba bát mì rau rẻ nhất, nói cái gì mà dù sướng dù khổ cũng không quên cội nguồn, sau khi ăn xong còn nghiêm túc hỏi ông chủ xem có hóa đơn hay ko.

Ông chủ hiển nhiên là trả lời không có, một tiệm mì nhỏ thế này thì lấy đâu ra hóa đơn.

Vì thế, anh cũng thành khẩn nói với cha, nếu như không có hóa đơn, vậy bữa cơm này để con mời.

Cha tức run người, thiếu chút nữa thì đem bát mì đổ lên đầu anh...

Hồi tưởng lại những chuyện này, Mạc Sầu bỗng cảm thấy vui sướng, đương nhiên, trong giây phút hạnh phúc đấy cũng có chút sầu muộn... anh thật sự cả đời phải rời xa Mạc gia sao?

-Anh, tính năng của chiếc xe này tốt đấy, anh có muốn thử không?

Tay Mạc Sầu vẩy vẩy chìa khóa xe, cười hì hì hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

-Hay là thôi đi, anh không quen đường ở kinh đô lắm...

Hai người đang cười nói, tên Bạch Tiểu Sơn đáng chết lại một nữa đi đến, hơn nữa đằng sau còn có một tên nữa.

Lần này ánh mắt hần tập trung trên người Mạc Ngôn.

-Ê, anh bạn, còn chưa thỉnh giáo tên họ của anh, đã đi như thế rồi, không thích hợp gì cả.

Hần gơ tay lên muốn chụp lấy bả vai của Mạc Ngôn.

Sau đầu Mạc Ngôn cứ như có thêm một con mắt nữa vậy, khẽ xoay vai một cái, tay Bạch Tiểu Sơn rơi trong không trung.

Lần này vốn dĩ Bạch Tiểu Sơn mang theo một chút ác ý, định đập mạnh một chút nhưng không ngờ Mạc Ngôn lại bình thản né tránh khiến cho hần cảm thấy lúng túng...

Hần dùng sức quá mạnh, sau khi tay rơi trên không thì thất lực lại chưa kịp lấy lại lực, cả người thất tha thất thểu nhào về phía trước, cuối cùng đầu đập vào chiếc xe việt dã của Mạc Sầu.

-Bịch!

Mạc Sầu thấy Bạch Tiểu Sơn đụng đầu vào xe của mình liền hét lớn:

- Á, Xe của tôi!

Lúc Bạch Tiểu Sơn ngã nhào nghe thấy tiếng hét chói tai của Mạc Sầu, trong lòng cảm thấy chút an ủi... dù sao thì Mạc Sầu cũng quan tâm đến mình, lần này ngã không uổng phí.

Nhưng mà khi nghe thấy câu nói tiếp theo của Mạc Sầu thì trong lòng lại không khỏi cảm thấy bị thương, ta đường đường là Tuấn Ngạn của Bạch gia, lại không bằng chiếc xe kia...

Bang Nhàn nhìn thấy hắn ngã liền vội vàng đi tới, đỡ hắn dậy rồi nói:

-Bạch thiếu gia, cậu không sao chứ?

Lúc này bị thương trong lòng Bạch Tiểu Sơn đã chuyển thành lòng căm hận đối với Mạc Ngôn, đẩy Bang Nhàn ra:

-Đứng ra một bên...

Hắn đứng thẳng dậy, căm tức nói với Mạc Ngôn:

- Người cố ý đúng không?

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Nhìn ra rồi sao? Haha, thật không ngờ cậu cũng rất thông minh đấy.

Ta mà tên này cũng không sợ gì sao?

Bạch Tiểu Sơn đỡ người ra, thầm nói, trên người tên này toàn đồ chợ, nhìn cũng không phải là người có thân thế gì, hắn dựa vào cái gì mà không sợ ta chứ?

Lần này không cần vội, Bang Nhàn muốn giúp đỡ chủ nhân không nhịn được bước lên trước, nắm lấy cổ áo của Mạc Ngôn.

-Là cặn bã ở đâu đến? dám tranh nữ nhân với Bạch thiếu gia à?

Lời kia vừa thốt ra, nghênh đón không phải là cơn thịnh nộ của Mạc Ngôn mà là cái tát của Bạch Tiểu Sơn.

Trái tim Bạch Tiểu Sơn vỡ vụn... ta thật là có mắt như mù rồi, sao lại có thể mang theo cái thể loại này chứ, giành nữ nhân? Ta có giành ai cũng không thêm giành con gái Mạc gia nhá! Người coi ta như Sơn đại vương, khuê nữ Mạc gia như tiểu thư Thiên thượng nhân gian à, tiêu rồi, lời này mà rơi vào tai Mạc Ngữ, không biết tên đó sẽ gây sức ép thể nào với ta.

-Cút.

Sắc mặt Bạch Tiểu Sơn u ám, nhìn chằm chằm Bang Nhàn, nghiêng răng nghiêng lợi:

-Bây giờ cút đi cho ta, càng xa càng tốt, đừng để ta nhìn thấy người ở kinh đô nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Mạc Ngôn lắc đầu cười nói với Mạc Sầu:

-Đi thôi...

-Đợi một chút.

Bạch Tiểu Sơn lòng trào dâng sự đố kỵ, một chân đá Bang Nhàn rồi nhìn Mạc Sầu nói:

-Mạc Sầu, người này là ai?

Mạc Sầu hừ một tiếng:

-Sao tôi phải nói cho anh?

Bạch Tiểu Sơn nghiêm mặt nói:

-Cô không nói cũng không sao, nhưng tôi sẽ nói chuyện này với dì.

-Người ngoài việc mách lẻo mọi việc với mẹ ta ra thì còn biết làm cái quái gì nữa?

Mạc Sầu căm tức nhìn Bạch Tiểu Sơn, nhưng đảo mắt nhìn thấy Mạc Ngôn đang cười hì hì bên cạnh, chớp mắt một cái rồi khoác lấy tay Mạc Ngôn nói:

-Bạch Tiểu Sơn, nói cho người biết, đây là bạn trai của tôi.

Bạch Tiểu Sơn nghe thấy vậy không hề có vẻ kinh ngạc, nghiêm túc nói:

-Mạc Sầu, cô thấy giữa các người sẽ có kết quả sao?

Không đợi Mạc Sầu trả lời, hắn lại nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

-Tôi mặc kệ anh là ai, tôi chỉ hỏi anh, anh thực sự là hiểu Mạc Sầu chứ? Anh có biết cổng nhà cô ấy cao bao nhiêu không? Người anh em, tôi góp ý cho cậu nhá, bây giờ lập tức quay về nhà và quên cô gái này đi, đừng nên hỏi vì sao...

Nghe Bạch Tiểu Sơn lải nhải, Mạc Ngôn thở dài, nói với Mạc Sầu:

-Bây giờ em biết vì sao anh không muốn quay lại kinh đô rồi chứ?

Mạc Sầu trừng mắt nhìn hỏi:

-Vì sao?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

-bởi vì những kẻ tự cho là mình ngốc giờ nhiều lắm, đều giống với anh hai của em.

Mạc Sầu lè lưỡi nói:

-Anh hai mặc dù có chút như vậy, nhưng nhất định không phải là kẻ ngốc.

Mạc Ngôn bĩu môi nói:

-Trong mắt anh, hẳn chính là đồ ngốc.

Bạch Tiểu Sơn bên cạnh nghe thấy mà choáng váng.

Hắn nhất định là biết kẻ ngu ngốc mà người nói chính là Mạc Ngữ, nhưng người này rốt cuộc là ai mà đến cả nhị công tử của Mạc gia cũng không coi ra gì, điều khiến cho người ta giật mình là Mạc Sầu cũng tỏ vẻ đồng ý.

Từ từ, từ từ... Mạc Ngữ chỉ là nhị công tử của Mạc gia, cháu đích tôn của Mạc gia vẫn chưa hề lộ diện.

Chẳng lẽ, Bạch Tiểu Sơn nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, giống như phát hiện được đại bát quái.

Chẳng nhẽ người này là anh của Mạc Sầu, người cháu đích tôn của Mạc gia?

Vừa nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Sơn lập tức toát mồ hôi lạnh.

-Xong rồi, nếu như tên này đúng là anh cả của Mạc Sầu, vừa rồi chẳng phải mình vừa đắc tội chết với hắn sao? Không được, không được, mình phải nghĩ cách để đền tội, muốn cho Mạc Sầu gả vào nhà họ Bạch, thì nhất định không thể đắc tội với bất kì ai trong nhà họ Mạc, người đứng trước mặt này cũng không phải là ngoại lệ, nếu người này thực sự là đại công tử của Mạc gia, thì sau này không phải sẽ trở thành anh vợ của mình sao?

Hắn miên man suy nghĩ, Mạc Ngôn lại gật đầu với Mạc Sầu, định rời đi.

Bạch Tiểu Sơn thấy thế, vội vàng tiến lên trước mấy bước, nói bừa:

-Anh vợ...

Vừa dứt lời là hắn biết mình tiêu rồi, lúc bối rối đã nói lời định nói trong lòng ra rồi.

Mạc Ngôn không nhịn được liếc mắt một cái, tên này thoát nhìn cũng giống người mà sao lại ngu ngốc thế chứ?

Mạc Sầu vừa thẹn vừa giận, nói với Mạc Ngôn:

-Anh, giúp em đá hắn đi.

Mạc Ngôn cười cười, ý bảo Mạc Sầu đừng vội, hỏi nhỏ Bạch Tiểu Sơn:

-Cậu vừa gọi tôi là gì?

Mặc Bạch Tiểu Sơn đỏ lên, ấp úng, cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Mặc Ngôn nghĩ nghĩ, thấy rằng tên này mặc dù khoác trên người lụa là gấm vóc, lại cũng không đến mức hung hăng càn quấy, nếu như đá hấn, ngộ nhờ Mặc Sầu chưa hết giận, mình lại có phần hơi quá đáng.

Nghĩ đến đây, hấn nói với Mặc Sầu:

-Em gái, chúng ta là người đại lượng, nên không đá hấn nữa, để anh cho em coi một trò chơi nhỏ...

Dừng lại hỏi Bạch Tiểu Sơn:

-Biết mình nói sai rồi chứ?

Thực là mất mặt, Bạch Tiểu Sơn cười khỏ, đành phải gật đầu thừa nhận.

Mặc Ngôn lạnh mặt nói:

-Nếu như biết mình nói sai rồi, vậy thì tiếp nhận trừng phạt đi... phạt ba ngày không được nói.

Nói xong, vỗ nhẹ vào vai Bạch Tiểu Sơn rồi quay người nói với Mặc Sầu:

-Được rồi, chúng ta có thể đi rồi.

71. Chương 71: Ngưng Kết Tâm Nhãn

Mặc Sầu nói:

-Không phải anh muốn chơi trò chơi nhỏ sao?

Mặc Ngôn cười nói:

-Ba ngày không cho nói, đây có phải là trò hay không chứ?

Mặc Sầu ngẩn ra, khi nhìn lại Bạch Tiểu Sơn lại nhìn thấy nét hoảng sợ trong ánh mắt hấn, nét mặt khó coi như cái đít khỉ vậy, miệng lúc ngậm lúc mở, hai tay bóp chặt lấy cổ họng, giống bộ dạng nói không nên lời.

Thần kì như thế sao?

Mặc Sầu bán tín bán nghi nói:

-Bạch Tiểu Sơn, anh làm sao thế, thực sự là không thể nói được sao?

Bạch Tiểu Sơn lúc này đã bị dọa cho chết khiếp rồi, sau khi Mặc Ngôn nhẹ nhàng vỗ vai liền cảm thấy như trong cổ có hấn một quả trứng gà vậy, mặc cho mình dùng sức thế nào cũng không phát ra được một âm thanh dù là nhỏ.

Hấn đỏ mặt quay sang cầu cứu Mặc Sầu.

Đúng là thật rồi, anh, anh thật sự quá thần kì.

Mặc Sầu nháy đôi mắt, cười ngọt ngào với Bạch Tiểu Sơn:

-Đáng đời anh.

Nói xong lời này, cô nhẹ nhàng xoay người lên xe mau chóng đuổi theo.

-Anh, làm thế nào mà anh làm được như vậy đấy?

Mặc Sầu vừa lái xe vừa hỏi Mặc Ngôn.

Vừa rồi một màn kia thật thần kì, trong nháy mắt, cô thậm chí còn tưởng rằng Bạch Tiểu Sơn quen anh từ trước nên thông đồng với nhau diễn màn Song Hoàng chứ, nhưng ý nghĩ đó chỉ lướt qua trong đầu bởi cô biết anh không thể nào mà chơi cùng với loại như như Bạch Tiểu Sơn được.

Trước sự hiếu kì của Mạc Sầu, Mạc Ngôn cười nói:

-Chẳng nhẽ cha chưa hề nói qua với em sao? Anh từ lúc năm tuổi đã luyện công cùng chú rồi, hạ luyện tam phục, đông luyện tam cửu, đến bây giờ coi như cũng học được một chút đi, còn chuyện vừa rồi thực ra rất đơn giản, sau đầu có một huyết gọi là ách kì môn, chỉ cần điểm vào chỗ đó thì trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không thể mở miệng nói chuyện được.

Mạc Sầu kinh ngạc nói:

-Hóa ra những gì ông nội nói đều là sự thật, hồi còn nhỏ em đã hỏi ông, có phải là ông không thích anh không, nên mới đưa anh đến vùng nông thôn, hóa ra anh thực sự là đi đến đó học võ.

Dừng lại một chút, lại nghi ngờ hỏi:

-nhưng mà, vừa rồi em chỉ thấy anh võ vai Bạch Tiểu Sơn, không hề nhìn thấy anh điểm huyết.

Mạc Ngôn cười nói:

-Thứ anh dùng là nhu kinh, có điểm tương tự như nội khí trong tiểu thuyết ý.

-Hóa ra là như vậy.

Mạc Sầu dù sao cũng là con gái, không cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, hơn nữa khả năng đọc cũng hạn chế, nên cũng không hỏi tiếp nữa, nhưng cũng có chút lo lắng hỏi anh:

-Anh, cái đó có để lại di chứng gì không?

Mạc Ngôn nói:

-Yên tâm đi, không để lại di chứng cũng không có tác dụng phụ, chỉ là trong vòng ba ngày không nói được mà thôi.

Mạc Sầu là một cô gái hiền lành, cẩn cẩn môi, bỗng nhiên dừng xe lại, lấy điện thoại ra nói:

-Anh, em gửi cho Bạch Tiểu Sơn một tin nhắn đã, hắn là tên nhất gan, em sợ hắn bị dọa sợ đến phát bệnh mất...

Mạc Ngôn không từ chối ý kiến đó nói:

-Tùy em.

Ngón tay Mạc Sầu lướt nhanh trên bàn phím nhẹ nhàng như đang múa, không lâu sau thì gửi xong tin nhắn cho Bạch Tiểu Sơn.

Sau khi gửi xong lại cười khanh khách.

Mạc Ngôn hỏi:

-Em cười gì thế?

Mạc Sầu đưa điện thoại ra trước mặt nói:

-Anh xem đi.

-Hoa hướng dương điểm huyết thủ, ba ngày tự giải, nếu muốn giải sớm, trong lòng phải tự niệm “ta là con cóc” một ngàn một vạn lần...

Mạc Ngôn liếc mắt một cái không nhịn được cười, xoa đầu Mạc Sầu:

-Em thật đúng là tính trẻ con.

Mạc Sầu cất điện thoại đi nói:

-Anh, mai đi dạo phố với em được không?

Mạc Ngôn nói:

-Hôm nào cũng không được, ngày mai anh còn có chút việc, đúng rồi, nói đến cái này, quên mất không nói cho em, sau khi vào thành giúp anh tìm một khách sạn yên tĩnh một chút.

Mạc Sầu ngẩng người la lên:

-Anh, sao không về nhà cùng em?

Mạc Ngôn nói:

-Ngày kia là tổ chức mừng thọ cho ông, đến lúc đấy anh sẽ về.

Mạc Sầu không muốn, vừa muốn nói lại như nghĩ đến gì đó, sắc mặt không khỏi buồn bã nói:

-Anh, có phải là anh không muốn nhìn thấy mẹ em và anh hai không?

Trong lòng Mạc Ngôn hiểu rõ ý câu này, nhưng dù sao cũng không thể thừa nhận trước mặt Mạc Sầu được liền cười nói:

-Đừng có ngốc nữa, anh còn có việc phải làm...

Mạc Sầu không tin, không đồng ý nói:

-Vậy anh nói cho em nghe rốt cuộc là chuyện gì, nếu không em không đồng ý cho anh đi, hơn nữa, nếu như anh không nói cho em, sau khi trở về cũng khó mà nói chuyện với nhau, nói không chừng em còn tức giận đuổi anh đi ý chứ...

Mạc Ngôn dở khóc dở cười đành phải nói:

-Cũng không phải chuyện gì to tát cả, chỉ là vẫn còn bài tập chưa làm xong thôi.

-Bài tập?

Mạc Sầu kinh ngạc nói:

-Không phải anh tốt nghiệp rồi sao, cần gì phải làm bài tập nữa chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

-không phải là bài tập trên lớp... anh cùng chú học thổ nạp chi công, đến thứ hai là phải xong rồi.

Mạc Sầu hiếu kì nói:

-anh học cái đấy có tác dụng gì không? Chẳng nhẽ võ nghệ cao cường giống như trong phim được à?

Mạc Ngôn không muốn giải thích dài dòng nên cười nói:

-Không có tác dụng lớn gì, đơn giản là để tăng cường sức khỏe thôi, ngoài ra thì học được một số thứ như trò chơi vừa rồi em chứng kiến đấy, luyện bao nhiêu năm như vậy nên quen rồi, nếu như dừng lại sẽ không tốt cho cơ thể...

Dừng lại một chút, không đợi cho Mạc Sầu tiếp tục hỏi nữa, hắn liền chuyển chủ đề:

-Đúng rồi, đây là quà mà anh đã hứa với em.

Mắt Mạc Sầu lóe sáng, cầm lấy bùa hộ mệnh, cười tươi như hoa, nói:

-Anh, đây là món quà đầu tiên anh tặng em đấy, em cảm ơn anh!

Trên tay cô là miếng ngọc bội bình thường nhưng sau khi được Mạc Ngôn rèn dũa thì nó trở nên đặc biệt.

-Đẹp quá...

Mạc Sầu chỉ nhìn một cái liền thích luôn miếng ngọc bội này, loại thích này không chỉ là yêu ai yêu cả đường đi mà còn là niềm thích thú xuất phát từ con tim.

Chất liệu gỗ của miếng ngọc bội rõ ràng là không tốt, nhưng giống như mắt của người vậy, bản chất rõ ràng là hoàn toàn giống nhau, nhưng có sự linh động thanh tân, cũng có đáng vẻ cổ, sâu sắc bí hiểm, thoạt nhìn như không có gì lạ nhưng ẩn giấu bên trong là một sự linh động khó thoát thành lời.

Mạc Ngôn cầm miếng ngọc bội, tận tay đeo lên cho Mạc Sầu một cách cẩn thận chu đáo, phát hiện ra linh động của miếng ngọc bội, giống hệt với linh động lộ ra trong mắt Mạc Sầu, đúng là mỹ nhân bội mỹ ngọc, hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Mạc Sầu nhận được quà lập tức quên hết chuyện khác, cười nói:

-Anh, cảm ơn món quà của anh, thật sự là rất đẹp.

Mạc Ngôn cười nói:

-Vậy bây giờ đã có thể đưa anh đến khách sạn được chưa?

Mạc Sầu cười nói:

-Không thành vấn đề, em đưa anh đến Tử Trúc Lâm, nơi đó là yên tĩnh nhất.

Giao lộ nam Kinh đô, Tử Trúc Lâm.

Đây là một khách sạn của với kiến trúc nhà vườn, chiếm diện tích lớn, bên trong vườn có chiếc cầu nhỏ nước chảy róc rách, ban công mái nhà lúc ẩn lúc hiện, bố cục kiểu lâm viên rất đẹp.

Mạc Sầu thuê một phòng ở Tử Trúc Lâm cho Mạc Ngôn, dẫn Mạc Ngôn đến.

Mạc Ngôn rất hài lòng về khung cảnh ở đây, ngoài cửa sổ cây cối xanh tốt, không khí tươi mát, tuy rằng kém so với công viên Hà Sâm nhưng dù sao thì đây cũng là một nơi tốt để tu hành rồi.

-Anh, chiều mai em đến đón anh...

Sau khi Mạc Ngôn nhận phòng xong, Mạc Sầu lưu luyến không nỡ rời đi, quần quýt bên Mạc Ngôn hàn huyên hơn một giờ đồng hồ, mới nhìn đồng hồ đứng dậy.

-Được, có điều không cần phải sớm quá đâu, khoảng 5h là được, anh đợi ăn cơm cùng em luôn.

Mạc Ngôn tiễn Mạc Sầu ra đến cửa, giúp cô vén mấy sợi tóc trên trán ra sau tai cười trả lời.

Mạc Sầu như con mèo nhỏ nheo mắt lại, tựa hồ như cảm nhận động tác thân mật của Mạc Ngôn.

Hơn hai năm không gặp, không khiến cho khoảng cách giữa hai anh em trở nên xa cách mà ngược lại càng thân thiết hơn.

Mạc Sầu như thế, Mạc Ngôn cũng vậy.

Nhất là Mạc Ngôn, từ sau khi cha qua đời, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy nhớ nhung người thân.

Sau khi tiễn Mạc Sầu về, lột sạch hết theo thói quen của mình đi vào phòng tắm.

Mỗi lần ngồi thiền tu hành, cậu đều có thói quen đi tắm trước, loại bỏ hết dơ bẩn trên người để cho thân và tâm hợp lực.

Tắm rửa xong liền treo thẻ không quấy rầy lên rồi khóa cửa lại.

Trước khi quay người đi vào phòng ngủ, lại kiểm tra lại cửa sổ một lần nữa, xác định chắc chắn là không có ai quấy rầy mới khoanh chân ngồi xuống thiền.

Cậu vốn định sau khi về Uyển Lăng mới ngưng tụ tâm nhãn, nhưng vì trước khi lên máy bay tâm huyết dâng trào nên lúc này mới quyết định hấp thụ khí âm dương ở kinh đô, mau chóng ngưng kết tâm nhãn.

Đến lúc này, cậu cũng không thể xác định rõ được lần này tại sao tâm huyết lại dâng trào mãnh liệt đến như vậy.

Nhưng có thể khẳng định một điều lần dâng trào tâm huyết này nhất định không phải là “mạt pháp tả đạo lực” trong kiếp số đã nói.

Đường tu hành có ba kiếp, một là kiếp nhân gian, hai là kiếp địa động, ba là kiếp thanh minh, nói một cách đơn giản thì chính là ba kiếp trời, đất và người.

Trong thời đại mạt pháp này, bởi vì linh khí khô cạn, kiếp trời và đất sớm đã chỉ tồn tại trên danh nghĩa, khó có thể nhận ra, chỉ còn giữ lại kiếp nhân gian.

72. Chương 72: Mục Tiêu Cuối Cùng

Kiếp nhân gian chủ yếu đến từ thất tình nhục dục, động tình, muốn sống, rồi sau đó không thể tự chủ được bản thân, cuối cùng vì hư sinh thực, hóa thành kiếp sát nhân thảm thiết.

Nhưng mà mặc dù Mạc Ngôn tu hành trên con đường thái diệu, nhưng lại là tu thần hồn chi đạo, tu tâm nhiều hơn tu thân, linh hồn vững chắc, khắc chế thất tình nhục dục của nhân gian tốt nhất, đối với kiếp nhân gian mà nói thì đây chính là khắc chế trời sinh.

Đương nhiên, thần hồn chi đạo cũng có kiếp số, nhưng hần chỉ vừa mới bước vào cánh cửa thì ít nhất trong vòng ba mươi năm không cần lo lắng điều này.

Kiếp nhân gian tựa hồ như chẳng đe dọa gì đến cậu, tâm vô sở cù(tâm không có chỗ nào phải sợ) dĩ nhiên là sẽ không tâm huyết dâng trào, mà số kiếp trong thần hồn chi đạo lại xa sau mấy chục năm, trước mắt là điều không thể, cho nên cậu có thể xác định lần này tâm huyết dâng trào là có nguyên nhân khác, mà còn không phải là điềm báo trước của kiếp số.

Cho dù là nguyên nhân gì thì cậu cũng không thể khẳng định mà chỉ là suy đoán, mặc kệ con đường phía trước như thế nào chỉ cần ngưng tụ tâm thần hết thấy sương mù đều bị bay hết.

Hai quả ngọc phù hình bán nguyệt trôi trước ấn đường của Mạc Ngôn.

Hai quả ngọc phù này một đen một trắng tôn nhau lên thành thú.

Màu trắng của miếng ngọc phù này làm tụ khí phù âm dương trong đích dương phù.

Ngọc màu đen hợp với dương phù.

Mạc Ngôn để cho ý thức đắm chìm trong tâm linh, đang muốn hấp thụ khí âm dương bỗng nhiên có một quang sáng xuất hiện, phúc chí tâm linh...

-Đợi một chút, lần trước sau khi mình nhập vào bội sức, sự kết hợp giữa ý thức tiên thiên và hậu thiên ổn định hơn nhiều so với thời điểm tâm linh, phẳng phất có sự tự do tự tại, không giống như lần này, thử ngưng tụ tâm thần ở đây xem nào.

Thần hồn chi đạo vốn là một hình thức tu hành không cố định, quan trọng nhất chính là tùy theo ý thích, Mạc Ngôn sinh lòng nhớ nhung cũng không thể kiềm chế lại được.

Cơ thể của cậu cảm nhận cùng trái tim, ý thức bản thân lập tức bật ra tâm linh, tiến vào bội sức.

Mười giây sau, cậu hóa thân tiểu hòa thượng, lại lần nữa trong bội sức là một không gian thần bí.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên thu vào tầm mắt là khung cửa sổ với tán cây xanh mát.

Vài ngày không thấy, cảnh lá bên ngoài cửa sổ dường như xanh tươi hơn, khiến cho người ta cũng cảm thấy yêu đời.

Khẽ mỉm cười, cậu khoanh chân ngồi xuống, không nhìn cửa sổ nữa, mà phân hai phần khí ra không gian, bám chặt lấy nơi tụ khí âm dương.

Hai quả ngọc phù tuy là vật thực, nhưng thứ mà cậu cần chỉ là phù trong khí âm dương, chứ không cần kéo ngọc phù vào trong không gian.

Ý thức bản ngã hơi động một chút, khí chí dương trong tụ khí âm dương và khí chí dương dễ dàng bật ra, cùng với việc lôi kéo ý thức bản ngã nhanh chóng nhập vào không gian bội sức....

Mạc Ngôn ngồi trong không gian, hai tay đưa lên, tay trái hấp thụ khí dương, tay phải dâng khí âm, tiếp dẫn linh khí chí âm và chí dương,

Chỉ nửa giờ sau, tụ khí âm dương phát ra âm thanh “ba” hóa thành thứ bột mịn, hai loại khí âm dương trong đó đều được Mạc Ngôn hấp thụ hoàn toàn.

Lúc này trên tay của Mạc Ngôn xuất hiện hai giọt trân châu dạng lỏng, bên trái màu trắng bên phải màu đen, vô cùng đẹp mắt.

Hai giọt trân châu dạng lỏng này chính là do hai khí âm dương ngưng kết lại.

-A, thời điểm này có vẻ không đúng, hai khí âm dương này sao có thể ngưng tụ thành thể lỏng nhanh như vậy chứ?

Mạc Ngôn nhìn thấy hai giọt màu trắng và đen trong lòng bàn tay mà không khỏi kinh ngạc.

Trong “mạt pháp tả đạo lục” đã có phân tích rằng, ngưng tụ tâm nhãn ít nhất cũng cần phải 12 canh giờ, cũng chính là 24 giờ mới có thể hấp thụ hoàn toàn hai khí âm dương, ngưng kết thành trân châu dạng lỏng, cũng lắm là phải trong vòng 4 giờ đồng hồ, vậy mà bây giờ mới chỉ có nửa tiếng đồng hồ mà đã có thể thành hình được hai giọt trân châu dạng lỏng rồi.

Mạc Ngôn cảm thấy nghi ngờ, lập tức hồi tưởng lại cả quá trình vừa rồi, cậu thậm chí còn bắt đầu hoài nghi liệu có phải do hấp thụ không đủ linh khí âm dương hay không nữa, vì thế mới dẫn đến hiện tượng rút ngắn thời gian, nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị loại bỏ, bởi hai khí âm dương này muốn ngưng kết cũng phải theo một quy luật nhất định là nếu như phân lượng không đủ thì không thể nào xuất hiện được ngưng hóa.

Mà hiện tại trên tay cậu là hai giọt trân châu dạng lỏng, điều này chứng tỏ quá trình luyện hóa không có bất kỳ sơ hở nào cả.

-Chẳng nhẽ nguyên nhân của nó là bội sức?

Mạc Ngôn có chút kích động, tự nhiên nghĩ tới, từ lúc mình đi với cái không gian huyền diệu này xong, liền cảm thấy có một cảm giác tự do tự tại khó diễn tả.

Khi cậu vừa lập thần hồn, tâm linh còn đang trong trạng thái mông muội, dẫn đến ý thức tiên thiên và hậu thiên chưa đạt đến trạng thái hài hòa thống nhất cực độ, khi vận chuyển sẽ thường xảy ra cảm giác không linh hoạt, nhưng sau khi bước vào không gian bội sức thì ý thức bản ngã lại di chuyển như không có trở ngại gì cả, thậm chí còn ẩn chứa sự tự tại.

-Đúng là như vậy rồi, tác dụng của bội sức chính là tu dưỡng tinh thần, nếu như không phải là nó thì từ góc độ thần hồn mà nói thậm chí có thể coi nó như cơ thể mẹ, như vậy, hòa hợp lẫn nhau cũng là điều bình thường, không có gì phải hoài nghi nữa cả, cũng không biết, khi ngưng kết tâm nhãn bước tiếp theo có thể rút ngắn thời gian được một lần nữa không?

Nghĩ theo chiều hướng này Mạc Ngôn có chút hoài nghi, từ từ thả lỏng, đợi sau khi tâm không vướng bận gì nữa mới bắt đầu ngưng kết tâm nhãn.

Luyện hóa âm dương nhị khí cho đến khi ngưng kết tâm nhãn thực ra là dùng sức là được, không có gì đáng khen cả.

Mạc Ngôn trầm tâm tĩnh khí, hóa mình thành tượng phật đá, tâm vận chuyển pháp quyết, ngưng kết tâm nhãn.

Khi Mạc Ngôn ngưng kết tâm nhãn ở Tử Trúc Lâm, Trương Hiệp Lâm cũng đã đến kinh đô.

Mục đích đến kinh đô lần này của hắn cũng chính là Mạc Ngôn.

Thời gian trước, cũng vì một vài nguyên do cho nên hắn không chú ý gì đến Mạc Ngôn.

Đương nhiên, không phải là hoàn toàn không chú ý đến, trên thực tế thì từ khi mới bắt đầu thì vẫn có chút hứng thú với Mạc Ngôn.

Hắn xem qua tài liệu văn tự về mô tả bỏ hoang, cảm thấy kinh ngạc đối với quá trình Mạc Ngôn “xử lý” tên cầm đầu băng cướp Concha một cách thần kì. Nhưng vì lời khai của Tử Đức Phát nên hắn đã nhanh chóng loại bỏ Mạc Ngôn ra khỏi danh sách đối tượng hoài nghi. Không chỉ có vậy, Đại Lý còn xưng phong

nhận nhiệm vụ tra hỏi Mạc Ngôn, làm cho Trương Hiệp Lâm thậm chí còn không có cơ hội tiếp cận quan sát Mạc Ngôn.

Từ điểm đó mà nói thì Trương Hiệp Lâm đã không làm tròn trách nhiệm rồi.

Nhưng có thể chỉ trích việc Trương Hiệp Lâm không hoàn thành trách nhiệm, cũng không thể xem nhẹ vị trí của hắn trong cơ quan cũng như năng lực an ninh của hắn.

Trên thực tế, với việc lấy bảy điểm để làm thành bản điều tra địa điểm công ty, thì tổ nhỏ chỉ là một nhánh, mà song song với nó còn nhiều nhóm khác nữa, có hai tổ nhỏ, tổ đầu tiên là tự hợp toàn tỉnh anh, do cục an ninh quốc gia và công an tỉnh liên hợp tạo thành, tổ sau thì năng lực về nghiệp vụ càng xuất sắc hơn, toàn bộ thành viên đều là đặc công tinh nhuệ của cục an ninh quốc gia.

Nhìn từ bên ngoài vào, thì tính chất của hai tổ này hoàn toàn giống nhau, nhưng trên thực tế, từ sau khi Từ Đức Phát bị hạ độc chết, các tổ điều tra này chỉ là mượn danh nghĩa che mắt người mà thôi.

Hơn nữa, không phải là che mắt ngoài ngoài mà hoàn toàn là “ người nhà”.

Từ sau khi Từ Đức Phát bị hạ độc khi đang giam giữ ở tỉnh, tổ điều tra này bị rơi vào tình thế khó xử, bởi vì trên lí mà nói trong bảy ngành, trừ Đồ Tiểu Âm ra, thì tất cả mọi người đều bị nghi ngờ.

Cũng chính bởi vậy, Trương Hiệp Lâm cũng không để tâm đến công việc bên này, mà đem toàn bộ tinh lực đặt sang tổ khác.

Vì thế hắn suýt chút nữa thì quên mất mục tiêu chính là Mạc Ngôn.

Nhưng mà chính sau khi hắn loại bỏ Mạc Ngôn ra khỏi danh sách tình nghi ra thì bên cục an ninh quốc gia lại đưa tin đến, kéo tầm mắt của hắn lại, tập trung toàn bộ lên người Mạc Ngôn.

Manh mối lần này là do hai bảo vệ bị Triệu Việt sa thải.

Đặc công tinh nhuệ của cục an ninh quốc gia có thể nói là không có chỗ nào là không nhúng tay vào, sau khi Triệu Việt bị liệt vào mục tiêu đầu tiên, bọn họ đã dùng cách thức nhanh nhất để khống chế hai tên bảo vệ bị Triệu Việt sa thải, đồng thời đây cũng là một bước đột phá để dẫn đến Lâm Phi Vũ và Lâm Yến, tiếp sau đó là tập trung vào công ty Phương Chính và Mạc Ngôn.

Năng lực và quyền hạn điều tra của cục an ninh quốc gia cao hơn nhiều so với tưởng tượng của nhiều người.

Bọn họ thậm chí còn không hề làm kinh động đến công ty Phương Chính mà đã lấy được tin tức mình muốn rồi, hơn nữa còn suy luận thành công việc Mạc Ngôn cứu Lâm Yến ra khỏi sơn trang Đạm Thủy.

Sau đó, bọn họ lại kinh ngạc khi phát hiện ra những gì diễn ra ở sơn trang Đạm Thủy và sự việc hiệp sĩ Bóng Đêm diễn ra ở trên đường Nam Hồ là giống nhau.

Đến đây, tên của Mạc Ngôn không chỉ lập tức bị kéo trở lại danh sách mà còn được xếp đầu tiên, chỉ đứng sau Triệu Việt.

73. Chương 73: Biển Vàng Dày Đặc

Tin tức này rơi vào tay Trương Hiệp Lâm, hắn đột nhiên nhớ tới sự việc xảy ra ở mỏ than bỏ hoang kia, giống hình ảnh của Mạc Ngôn hơn nữa hắn còn là diễn viên chính duy nhất nữa...

Vì thế, vị trí của Mạc Ngôn trong bảng danh sách đen của cục an ninh quốc gia lại được tăng thêm một bậc.

Sau khi bị liệt vào mục tiêu cuối cùng này, Đại Lý tự nhiên cũng không thể thoát được tên đồng phạm.

Nhưng Trương Hiệp Lâm không hề động đến Đại Lý, trước khi không khống chế được mục tiêu nguy hiểm Mạc Ngôn, bắt lấy vài tên tay sai này, sẽ chỉ khiến cho chúng nghi ngờ mà thôi.

Trương Hiệp Lâm xem xét mọi việc rất kĩ lưỡng, nếu như Mạc Ngôn chính là “ hiệp sĩ Bóng Đêm” như đã nói, thì sự nguy hiểm của hắn quả thật đáng kinh sợ.

Đối với loại mục tiêu đặc biệt như thế này, đừng nói là bí mật vậy bắt, đến cả đem cả đội bộ đội đặc công đến cũng chưa chắc đã bắt được.

Việc diễn ra ở Lạn Vĩ Lầu là ví dụ điển hình nhất.

Cho nên Trương Hiệp Lâm không hề do dự khi yêu cầu cấp trên tiếp viện, tập hợp cao thủ tấn công lần này.

Tuy nhiên sự việc xảy ra khác xa so với kế hoạch định trước, vừa trình bản báo cáo yêu cầu tiếp viện lên thì hần nhận được tin Mạc Ngôn lên máy bay đến kinh đô.

Trên thực tế, từ khi Mạc Ngôn bị liệt vào danh sách mục tiêu thứ hai, sau là mục tiêu đầu tiên cho đến khi Trương Hiệp Lâm gửi yêu cầu viện trợ thì cũng chỉ vùn vụt trong vòng nửa ngày, vì thế, sau khi Mạc Ngôn bước lên máy bay bay đến kinh đô Trương Hiệp Lâm không chỉ là trở tay không kịp mà thậm chí toàn thân còn toát mồ hôi lạnh.

Nơi mà Mạc Ngôn đến không đơn giản là một vùng núi nhỏ, mà đó là kinh đô, là thủ phủ của một quốc gia, là trung tâm văn hóa chính trị của mấy tỉ người.

Trong con mắt của Trương Hiệp Lâm thì nếu như Mạc Ngôn thực sự đúng là “hiệp sĩ Bóng Đêm”, với uy lực như vậy của hần hoàn toàn có thể là một siêu bom đội lột người.

Nếu như một siêu bom như vậy mà vào kinh đô thì hậu quả của nó...

Mặc dù đã nghĩ kĩ mọi vấn đề nhưng Trương Hiệp Lâm cũng không thể tưởng tượng được hậu quả mà trái bom này sau khi phát nổ để lại là như thế nào?

Đương nhiên trái siêu bom này chưa hần đã phát nổ.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến sự việc này, cũng có thể sợ đến toát mồ hôi hột, chứ đừng nói là xảy ra thật, nếu như thực sự sẽ xảy ra thì Trương Hiệp Lâm nghĩ chỉ có nước tự sát mới có thể rửa sạch được tội của mình.

Hần chưa từng bao giờ cảm thấy sợ hãi như bây giờ, nhận được tin Mạc Ngôn đi kinh đô mà sợ đến rụng cả tóc gáy, mồ hôi đầm áo.

Nghĩ đến thời gian gấp gáp, hần thậm chí còn không kịp báo cáo tình hình, mà tự thân hành động, vội vàng bay đến kinh đô.

Khi đặt chân đến kinh đô thì đã là bốn giờ chiều.

Sau khi Trương Hiệp Lâm vội vàng ra khỏi sân bay, tìm được nơi yên lặng, đầu tiên hút điều thuốc, dùng sức hít một hơi, để dập tắt sự hồi hộp bất an trong lòng.

Sau đó, hần lấy điện thoại ra, bấm dãy số điện thoại không có trong danh bạ.

-Xin chào, đây là công ty Tấn Đạt, xin hỏi có thể giúp gì cho ông?

Một giọng nữ trong veo từ điện thoại truyền đến.

Trương Hiệp Lâm biết đây chỉ là nguy trang khi người khác gọi nhầm máy này, nên trầm giọng nói:

- Số của tôi là axxx3345, vì có nhiệm vụ đã đến kinh đô, cần chi viện.

Giọng nữ trong veo không thay đổi nhưng lại nghiêm túc hơn:

-Số hiệu chính xác, xin nói rõ nhiệm vụ và chi viện như nào.

Trương Hiệp Lâm suy nghĩ một lát rồi nói:

-Nhiệm vụ chưa xác định, xin chi viện b...

Giọng nữ trả lời:

- Xin lỗi, số hiệu của anh cùng lắm chỉ có thể chi viện cấp c3, trước mắt không thể đáp ứng chi viện b được, mong anh có thể đưa ra số hiệu với cấp bậc cao hơn.

Trương Hiệp Lâm đã sớm chuẩn bị nói:

-Tôi hiểu rồi, phiền cô ghi chép lại trong hồ sơ, mười phút nữa sẽ có liên lạc yêu cầu của cấp bậc cao hơn.

Giọng nữ trả lời:

-Rõ, đã lưu lại trong hồ sơ.

Sau khi cúp điện thoại, Trương HIệp Lâm hít một hơi thật sâu, gọi cho cục an ninh tỉnh.

-Thành.

Trong không gian bối sức, thân hình Mạc Ngôn chấn động vui không tả siết.

Nước chảy đá mòn, dựa vào sức của cối xay nước, cậu cuối cùng cũng có thể hoàn toàn luyện hóa được nhị khí âm dương, ngưng luyện ra tâm nhân.

Tâm nhân vừa thành, có thể quan sát âm dương, biết ngũ hành, có thể nhìn thấu được gốc rễ của vạn vật trên thế gian.

Trong không gian phối sức, vốn dĩ ta ngồi khoanh chân trong đó, mi tâm mở ra con mắt thứ ba, con mắt này dựng dọc theo chiều của mi tâm, đồng tử, nửa đen nửa trắng có hình dạng của Thái Cực Âm Dương, đồng tử này không phải là cố định, mà không ngừng chuyển động xoay tròn theo chiều kim đồng hồ. nhìn qua thì giống như một cái xoáy sâu, tựa hồ như muốn hấp thụ tất cả vạn vật trên thế gian này.

Đây chính là tâm nhân mà Mạc Ngôn mới ngưng kết được.

-Quả nhiên tâm nhân vừa hình thành ý thức bản ngã cũng ngưng luyện tốt hơn, hiện tại thì phạm vi bao trùm của nó đã lên đến hơn 180m, mặc dù tốc độ không lớn, nhưng cũng là một điều đáng mừng nằm ngoài dự đoán.

Mạc Ngôn mở hai mắt, vội vàng thoát ra không gian, đem ý thức trở về với cơ thể.

Tâm nhân mặc dù đã luyện thành, nhưng hiệu quả cụ thể của nó như thế nào thì còn cần phải thực hiện thực tế.

Cơ thể ngồi đã lâu, sau khi Mạc Ngôn thu lại ý thức liền cảm thấy toàn thân tê dại, mỗi một không chịu nổi. bình thường khi ngồi lúc chân khí dịch chuyển không có cảm giác mệt mỏi, nhưng lần này ý thức thoát ra khỏi người, chân khí không thể tự mình dịch chuyển, ngồi mười mấy tiếng, chịu khổ không gì bằng.

Cậu hít thở nhẹ nhàng, lập tức dịch chuyển chân khí, sau mười hai ngày, tinh lực sẽ hồi phục hoàn toàn, thần thái dào dạt trở lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, thì trong tim hơi động, liền biết, lần này thời gian ngưng luyện tâm nhân đúng là được rút ngắn một ít.

-Đúng 12 giờ, tiết kiệm gần sáu tiếng đồng hồ.

Cậu đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, mở mạnh cửa ra.

-Theo như “Mạt pháp tả đạo lục” nói, vạn vật vạn sự đều có khí của nó, ngoài ngũ hành âm dương ra, bệnh có bệnh khí, dịch có dịch khí, huyết có huyết khí... mà trong đó mạnh mẽ nhất, khó lường nhất chính là vận khí quốc gia. Hôm nay tâm nhân vừa hình thành, lại vừa khéo đến thủ đô của quốc gia, nhất định phải dùng thử tâm nhân để xem vận khí của quốc gia.

Nghĩ đến đây, cậu nhìn về phía trước cửa sổ, hít một hơi.

Lập tức, cậu khai thông bản ngã trong tâm linh, chậm rãi mở tâm mi của con mắt thứ ba.

Tâm nhân vừa mở, lốc xoáy màu trắng đen đột nhiên tăng tốc, xoay trở lại thành một mảng màu xám mênh mông khó đoán.

-Ầm!

Trước cửa sổ, Mạc Ngôn đột nhiên có cảm giác trước ấn đường có một vật gì đó nổ, sau đó là một quang ánh sáng nứt ra phun trào mãnh liệt.

Tiếp sau đó, hơi thở của vạn vật vạn sự giữa trời và đất hiện rõ mồn một, không hề che giấu trước mắt.

Nơi gần đó với màu xanh tươi thơm ngào ngạt là khí của hoa cỏ cây cối, thuộc vào giáp của ngũ hành, khí Ất Mộc, ở nơi xa hơn một chút là màu bạch kim nhạt thuộc kim, nằm trong ngũ hành, khí tân kim.

Nhìn lại từ xa, thế giới này đủ mọi màu sắc, xuất hiện khí.

Cảnh tượng này mông lung tựa hồ như không thể đoán được, giống như một bức tranh trù tượng, nhưng trên thực tế đây mới là bản chất của thế giới.

Nhìn thấy những thứ này thể hiện đầy đủ bản chất muôn màu của thế giới, Mạc Ngôn cảm thấy vô cùng thoải mái và vui vẻ.

Nhưng điều đó còn chưa chấm dứt, cùng với việc mi tâm ở màu đen trắng không ngừng xoay nhanh thì thế giới muôn màu dần biến mất, chỉ để lại một cảnh mờ mịt khó đoán màu vàng óng.

Đây chính là vận khí quốc gia, to lớn hùng vĩ, đường hoàng.

Khí màu vàng kim này rộng không bờ bến, bao phủ cả thành phố.

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, trong người bỗng có cảm giác sợ hãi.

Nhìn theo hướng Tử Trúc Lâm, khí màu vàng kim này tập trung nhiều nhất là phía chính đông, cuộn cuộn tựa như một biển mây màu vàng.

Mà ở giữa biển mây đó lại có một cột sáng màu hồng cắm thẳng xuống phía chân trời.

Cột sáng màu hồng này vô cùng chói mắt, dựng lên giữa biển mây, khí thể hiện ngang, phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

-Nơi này chính là trung tâm chính trị.

Nhìn vậy khó mà miêu tả được hết cột sáng màu hồng đó, miệng Mạc Ngôn thì thầm.

Đổi lại là thời xưa, thì nơi có cột sáng đó xuất hiện thì đó chính là chỗ ở của hoàng đế, trung tâm chính trị, hai đời trước được gọi là tử cấm thành.

Còn ở hiện tại, tử cấm thành giờ không còn là trung tâm chính trị nữa, mặc dù khi màu vàng đó dày đặc nhưng không có cột sáng đỏ đậm nữa.

Giờ khắc này, cột sáng đó lại chuyển sang nơi khác, đó là Trung Nam.

Nhìn thấy biển màu vàng óng này bốc hơi, mặc dù không phải là xa hoa lộng lẫy gì, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy bồi ngùi xúc động, đây là nơi hội tụ của hàng tỉ người, lẽ nào lại không khiến người ta cảm thấy xúc động.

Ước chừng tầm mười phút, thần hồn cảm thấy có chút mỏi mệt, Mạc Ngôn mới chậm rãi nhắm tâm nhãn lại.

Tại tiệm mì bên ngoài Tử Trúc Lâm, Mạc Ngôn uống hết ngụm canh cuối cùng trong bát, hài lòng thở dài một hơi.

Từ hôm qua đến trưa nay, ước chừng phải đến 13h ko ăn cơm rồi, lúc này ăn liền ba bát mì thịt to, mới có thể thấy bớt đói.

Thanh toán hóa đơn cho người phục vụ xong, cậu lấy điện thoại gọi cho Mạc Sầu.

74. Chương 74: Mai Tam Đỉnh

Tâm nhãn ngưng thành, không có việc gì có thể nhớ, thời gian vẫn còn sớm nên nhớ lại yêu cầu muốn đi dạo phố của Mạc Sầu hôm qua.

Mạc Sầu nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, vui mừng khôn xiết, nói lập tức tới ngay.

Chừng nửa giờ sau chiếc xe việt dã thành thị của Mạc Sầu đã đỗ trước cửa tiệm mì.

-Anh, bài tập của anh đã làm xong chưa?

Vừa gặp Mạc Sầu đã nhảy tung tăng, nắm cánh tay Mạc Ngôn, vẻ mặt hưng phấn vô cùng.

Mạc Ngôn cười nói:

-Bài tập thì làm lúc nào chẳng được, sao mà quan trọng bằng việc đi dạo phố với em được?

Mạc Sầu làm mặt xấu nói:

-Thôi xin, em mà thêm tin á, nếu thực sự quan trọng như vậy thì hôm qua anh đã đi dạo phố với em rồi.

Mạc Ngôn cười haha nói:

-Nói đi, đi đâu đây?

Mạc Sầu cười khúc khích:

-Anh, chuyện đi dạo phố nói sau đi, giới thiệu một người với anh trước đã.

Nói xong, cô vẫy tay về phía xe.

Kì thật không cần cô nói Mạc Ngôn cũng biết trong xe có người, hơn nữa còn là “người quen”.

Cửa xe mở ra, một người bước xuống xe, người này không phải ai khác mà chính là Bạch Tiểu Sơn.

Mạc Ngôn cười nói:

-Em gái, hần mà cũng cần phải giới thiệu nữa sao?

Mạc Sầu lè lưỡi nói:

-Anh, anh không biết rồi, hôm qua sau khi về, em đã phải chịu áp lực rất lớn, tên này không chỉ đi đến mách mẹ em mà còn đưa cả mẹ hần đi cùng nữa cơ.

Mạc Ngôn cười nói:

-Cho nên em dẫn cậu ta đến đây?

Mạc Sầu bĩu môi dương dương tự đắc nói:

-Làm gì mà dễ dàng thế, tên này đã từng thề, ngoài giao tiếp bình thường ra, từ nay về sau cam đoan sẽ không làm phiền tới em nữa, còn nữa, vì để đền tội, chi phí hôm nay hần sẽ trả hết. bao gồm túi xách, lịch trình đi chơi, tiền ăn... em thấy hần có thành ý, cũng coi như là nể mặt dì Bạch, miễn cưỡng đồng ý đưa hần theo, đúng rồi, anh, cái huyết cam gì gì đó anh có thể giải được không?

Mạc Ngôn thần sắc trở nên kì quái, nhìn Mạc Sầu nói:

-Anh nên nói là em thông minh hay là ngốc đây?

Mạc Sầu ngạc nhiên nói:

-Sao vậy, em làm sai chuyện gì sao?

Mạc Ngôn cười khổ nói:

-Tên đó quần quýt lấy em là với mục đích gì, chẳng qua cũng là muốn cùng em đi dạo phố, ăn cơm, xem phim..., ngược lại, hần ta có chết cũng chẳng thực hiện được điều đó, bây giờ thì tốt rồi, cái gì gọi là ngoài những lần giao tiếp bình thường, đảm bảo không làm phiền đến em nữa? Em gái ngốc của anh, tị hợp, tiệc cưới, sinh nhật giữa bạn bè với nhau đều được coi là những giao tiếp hết sức bình thường, với năng lực của hần, anh bảo đảm mỗi tuần ít nhất phải có ba ngày em gặp hần trong các cuộc giao tiếp bình thường. hơn nữa, nếu không có cơ hội giao tiếp bình thường chẳng nhẽ hần không biết tự tạo ra cơ hội hay sao?

Mạc Sầu nghe xong lập tức ngây người, lẩm bẩm:

-Là vậy sao? Sao em lại không nghĩ đến những điều này cơ chứ?

Lập tức cô hầm hầm nhìn Bạch Tiểu Sơn, nói:

-Bạch Tiểu Sơn, người là đồ giả hoạt.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười muốn nói không phải tên này giả hoạt mà em gái mình quá ngây thơ cơ.

Bạch Tiểu Sơn thấy Mạc Sầu tức giận, lại thấy Mạc Sầu cười như không cười nhìn mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Thực ra, những yêu cầu này đều do Mạc Sầu tự đưa ra, lúc đó hắn đã nhận ra được sơ hở trong những yêu cầu đó, tự nhiên thấy muốn cũng khó mà có được, trong lòng lại thầm cảm ơn, không trách mẹ bất chấp bắt mình chạy đuổi theo Mạc Sầu, ngoài việc muốn bước chân vào nhà họ Mạc ra, nguyên nhân chủ yếu có lẽ là do Mạc Sầu là một cô gái rất thanh thuần, ở thời đại này, cô gái thanh thuần như Mạc Sầu không thể nói là hoàn toàn bị tuyệt chủng nhưng chỉ đơn thuần không thôi thì chưa đủ, con dâu Bạch gia không dễ gì mà làm được, quan trọng là nhiều cô gái vì sống trong một thế giới nhỏ hẹp nên mới trở nên đơn thuần như vậy, còn với xuất thân như Mạc Sầu sau khi có đủ kiến thức về phồn hoa đô hội vẫn có thể giữ được vẻ đơn thuần như vậy thực sự rất ít.

Thành thực mà nói, lúc mới đầu, hắn gần như hoàn thành nhiệm vụ theo đuổi Mạc Sầu, nhưng sau khi tiếp xúc vài lần, hắn phát hiện ra bản thân mình thực sự dường như là đã thích cô gái này rồi.

Bạch Tiểu Sơn lúc này là có nỗi khổ khó nói, muốn tự mình giải thích vài câu, nhưng lại không thể nói được, mặt đỏ bừng, nửa chữ cũng không nói nên lời.

May mà hắn cũng thông minh, lập tức lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Mạc Sầu.

Mạc Sầu đọc tin nhắn không khỏi lè lưỡi, vừa mới nhớ ra những yêu cầu này đúng là đều do chính mình nói ra.

Mặc dù cô rất thân thiện với người khác nhưng dù sao cũng là con gái, có tính cách riêng, cũng có quyền không phân rõ phải trái, hừ một tiếng rồi nói:

-Tôi mặc kệ, dù sao cũng là lỗi của anh.

Bạch Tiểu Sơn biết sai liền nhận lỗi, phải hứng chịu lý lẽ đó, liều mạng gật đầu, tỏ vẻ nhận tất cả lỗi đều thuộc về mình.

Cho đến lúc này mà Bạch Tiểu Sơn tựa hồ như không dám mở mắt nhìn Mạc Ngôn.

Không biết tại sao, hắn sợ Mạc Ngôn còn hơn sợ cha mình, cảm giác này đến từ lúc hôm qua bị Mạc Ngôn điểm huyệt, cũng đến từ thần khí khó nói rõ kia của Mạc Ngôn, còn có đôi mắt, tựa hồ như có thể nhìn thấu tâm can mình.

Mạc Ngôn cũng nhận thấy được sự khác thường của Bạch Tiểu Sơn, từ sau khi tên này bước xuống xe, tựa hồ như không dám nhìn thẳng vào mặt mình.

Hắn cũng không thèm để ý đến chuyện này, cười cười hỏi Mạc Sầu:

-Chiều nay đi đâu?

Mạc Sầu nói:

-Đưa em đi mua quà cho ông đi.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

-Em vẫn chưa chuẩn bị quà sao?

Mạc Sầu cười hì hì:

-Đáng nhẽ là chuẩn bị từ lâu rồi, là một chiếc gậy ba-toong, nhưng sau khi ba nhìn thấy, nói cơ thể ông vẫn rất khỏe mạnh, món quà này không thích hợp cho lắm cho nên bây giờ muốn mua món quà khác.

Mạc Ngôn cười nói:

-Em đúng là nước đến chân mới nhảy, nói đi, muốn đi đâu?

Mạc Sầu chỉ vào Bạch Tiểu Sơn nói:

-Này, cái này anh phải hỏi anh ta, hôm qua còn thề thốt với em là có một nơi rất được, nhất định sẽ tìm được món quà vừa ý.

Bạch Tiểu Sơn thực sự là sợ hai anh em này, da mặt này, danh dự này... sớm đã bị ném lên đến chín tầng mây rồi.

Hắn vừa cười nịnh hót hai người, vừa ấn nhanh trên phím điện thoại.

Lúc này nếu có người nhìn thấy hắn cũng tuyệt đối không tin được đây lại là thiếu gia nhà họ Bạch danh tiếng lẫy lừng.

Nhìn thấy những ký tự trên điện thoại Bạch Tiểu Sơn thực nỗ lực, Mạc Ngôn không khỏi cười lắc đầu, hỏi Mạc Sâu nói :

-Em xác định để người này đi theo chúng ta?

Mạc Sâu thở dài, nói :

-Để cho anh ta đi theo đi, em đã đồng ý đi Bạch, không thích đổi ý.

Mạc Ngôn gật gù đầu, thuận tay vỗ một cái vào bả vai Bạch Tiểu Sơn.

Bạch Tiểu Sơn vừa theo địa chỉ trên điện thoại, vừa dựng tai lắng nghe đây nói với huynh muội, cũng không phòng Mạc Ngôn một chương đánh tới, nhớ tới cuộc gặp ngày hôm qua, nhất thời sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thiếu chút nữa điện thoại di động ném xuống...

Nhưng là ngay sau đó, hắn chợt phát hiện, ngăn ở cổ họng ‘trứng chim lớn’ kia đúng là không cánh mà bay!

-Mình... Mình có thể nói chuyện !

Tuy rằng gần trở thành một ngày người câm, nhưng sự khó chịu và sợ hãi trong chuyện này, chỉ có trong lòng hắn rõ.

Hắn mở miệng nói câu nói đầu tiên thanh âm khàn khàn vô cùng, so với âm thanh của hai khối đá mài vào nhau ma sát phát ra còn thấy khó nghe, nhưng trong lòng là vui không tả xiết, chỉ cảm thấy được thanh âm của mình, đúng là trước nay chưa có êm tai!

Trời ơi, có thể mở miệng nói chuyện cảm giác thật sự là quá tuyệt diệu... Bạch Tiểu Sơn đang cảm di động, trong lòng không khỏi rơi lệ đầy mắt.

Hắn nhìn thấy Mạc Ngôn, muốn nói vài lời cảm tạ.

Mạc Ngôn lại liếc mắt nhìn hắn, thần nhiên nói:

-Im lặng là vàng.

Bạch Tiểu Sơn lập tức im lặng, gật đầu liên tục không ngừng, biểu thị cực kỳ thành khẩn.

Giờ khắc này, hắn đối sự sợ hãi của Mạc Ngôn lại càng sâu sắc. Điểm loại sự tình này cho tới bây giờ chỉ xuất hiện ở trong điện ảnh và tiểu thuyết, hắn từ trước đến nay là không tin. Nhưng có trải qua lần này, hắn không chỉ có rất tin không nghi ngờ, hơn nữa bị khuất phục. Trong mắt hắn, Mạc Ngôn phảng phất cao nhân thể ngoại, chính là trong lúc vô tình đi vào hồng trần, người như vậy, kính sợ là luôn đúng. Đương nhiên, danh tiếng đích tôn Mạc gia, cũng là một trong những nguyên nhân trong lòng Bạch Tiểu Sơn cảm thấy kính sợ. Hơn nữa là làm cho hắn kinh ngạc chính là, thân là cháu đích tôn Mạc gia, lại hơn hai mươi năm không lộ diện trước mặt người khác, trong này rốt cuộc ẩn dấu cái gì đây?

Thần bí, cường đại, cùng với cặp kia tựa hồ ánh mắt có thể nhìn thấu lòng người...

75. Chương 75: Tâm Tư Rung Động

Toàn bộ hết thấy điều này, làm trong lòng Bạch Tiểu Sơn tràn ngập tò mò và kính sợ.

-Này, anh vẫn không nói chuyện à...

Mạc Sầu thấy Bạch Tiểu Sơn bắt đầu ‘Im lặng là vàng’, nhin không được cười nói:

-Im lặng là vàng là kiểu thái độ, cũng không phải là bảo anh không nói lời nào. Nói mau, nói mau, anh muốn đưa bọn tôi đi là chỗ nào.

Bạch Tiểu Sơn ngượng ngừng cười, nói :

-Mai viên ...cô có biết không?

Ánh mắt Mạc Sầu sáng lên, nói :

- tôi đương nhiên biết, mới trước đây còn đi qua đây...

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Hôm nay đúng là ngày đi, đi vào trong đó, nghĩ vậy có thể tìm tới lễ vật tốt.

Mạc Sầu dùng sức gật đầu, nói :

-Phải đi Mai Viên!

Mạc Ngôn một bên tò mò hỏi:

-Mai viên là nơi nào? Nghe tên này, hẳn không phải là thương trường gì nhỉ?

Mạc Sầu hướng Bạch Tiểu Sơn nói :

- Đối nơi đó tôi không phải rất quen thuộc, anh nói cho anh trai tôi đi.

Bạch Tiểu Sơn vốn là người giỏi nói, lúc này phụng chỉ nói chuyện, lập tức thao thao bất tuyệt nói :

-Nói đến Mai Viên, thì nhắc tới Mai Tam Đỉnh lão tiên sinh...

Bạch Tiểu Sơn không chỉ có giỏi nói, hơn nữa tài ăn nói không tồi, nên cô động sức tích, chỉ vài phút thì đã đem lại lịch mai viên nói ra hết.

Chủ nhân của Mai Viên này là Mai Tam Đỉnh, người này năm nay đã tám mươi có ngũ, lí lịch có chút truyền kỳ.

Người này cũng thương có văn có võ, đầu tiên nói thương, hần ba mươi tuổi tay trắng làm nên sự nghiệp, tạo nên một gia sản rất lớn.Gia đình hần khó có thể đếm hết, từng bảy lần xếp trên bảng phú hào trong nước, sau lại già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, không muốn tiếp tục làm thương nhân, đồng thời sau khi đem sản nghiệp ra bán, đem đại bộ phận giành được quyền vào quỹ giáo dục quốc gia, một phần nhỏ phân cho đứa con ruột, chỉ để lại một tòa Mai viên, đương tuổi già.

Hơn nữa, vị lão gia này lúc nhỏ học qua trường tư thực, sau lại học ở quốc học chuyên tu đại học Kinh Đô, mặc dù không có bất kỳ sáng tác nào, mặc dù tài nghệ quốc học sâu rộng, cũng là người được nhiều trường quốc học công nhận. Hơn nữa lão tiên sinh về thư pháp cũng là rất có trình độ, một tay viết thư pháp cừ. Biết câu cửa miệng, thần vận thư pháp của Mai lão tiên sinh, đã được bảy phần của Tống Huy Tông...

Cuối cùng nói võ, Mai Tam Đỉnh còn nhỏ đi theo Liễu Chân Thăng đại gia võ thuật truyền thống Trung Quốc học võ, sở trường về Thái Cực cùng ba mươi sáu lộ tiểu cầm nã thủ, cùng với Trường Xuân luyện khí pháp. Trước ba mươi tuổi, hần chưa buôn bán, từng đảm nhiệm qua tổng giáo quan võ thuật của bộ đội đặc chiến, truyền thụ tiểu cầm nã thủ. Ngoài đó ra, hần cũng luyện Trường Xuân khí pháp, cũng là đại danh. Lúc tuổi còn trẻ cùng người đánh cược, dựa vào một hơi tinh khí, từng ẩn trong nước ba mươi bảy phút, đến nay vẫn được mọi người ca tụng của giới võ thuật truyền thống Trung Quốc.

Cả văn cả võ lẫn thương, hơn nữa đều có thành tích, người như vậy, có thể nói huyền thoại còn tồn tại!

-Tòa Mai viên này hiện tại vừa là chỗ ở của Mai lão tiên sinh, cũng là nơi trao đổi của hần với thế giới bên ngoài. Lão thích ngọc khí, thi họa, đồ cổ, cùng với một ít vật lý kỳ cổ quái, cất chứa cũng rất nhiều. Nhưng lão nhân gia ông ta không thích coi tất cả đồ vật đều nắm ở trong tay, mà là thường cách một đoạn thời gian sẽ đem đồ cất giữ lấy ra, cho người thưởng thức, thậm chí là trao đổi. Dần dà, liền đã hình thành một cái hội trao đổi nho nhỏ, lui tới đều là một vài nhà sưu tập và một vài thương nhân chơi đồ cổ. Mọi người

gặp được nhưng đồ tốt gì, hay là những đồ vật khó có thể kiểm định, đều sẽ đưa đến Mai viên trao đổi một phen. Lão thường xuyên nói, tự mình vui không bằng tất cả mọi người vui...

Bạch Tiểu Sơn lưu loát nói ước chừng năm sáu phút, đem lai lịch Mai viên cùng Mai Tam Đỉnh lão tiên sinh nói rõ ràng.

Vị lão tiên sinh này thật là một kỳ nhân...

Mạc Ngôn âm thầm gật đầu, hỏi:

-Chỉ là trao đổi và trao đổi sao?

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Vừa mới bắt đầu là như thế này, nhưng là một lúc sau, trao đổi dần dần trở thành giao dịch. Lấy vật đổi vật loại chuyện này, cần đôi bên cũng phải có coi trọng vật phẩm mới được, một cái cọc hai cọc không thành vấn đề, càng khẳng định không thực tế.

Mạc Ngôn gật gù đầu, nói :

-Nói vậy ra vào Mai viên là cần tư cách nào đó a?

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Lời này của Đại ca đã hỏi tới điểm mấu chốt... Mai viên đích xác không phải là người gì đều có thể đi vào. Đầu tiên, lão gia tử thích thanh tĩnh, tiếp theo, tôn chỉ của hội trao đổi này chính là trao đổi và giám định cùng thưởng thức, nếu người ra vào quá nhiều, sớm hay muộn sẽ biến thành thị trường giao dịch đồ cổ, đây là điều mà Mai lão gia tử không thể dung nhẫn. Cho nên, người có thể ra vào đại bộ phận đều là người có thân phận, lấy cam đoan không có người mượn có này mượn lợi.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

-Tóm lại cần người có tiền có thân phận mới có thể ra vào đúng không?

Bạch Tiểu Sơn nghe xong lời này, không khỏi có chút xấu hổ, nói :

-Căn bản là như thế này, nhưng...

Mạc Ngôn cười nói:

-Không cần giải thích gì, ta chính là thuận miệng nói, cũng không phải căm ghét thế tục. Người lấy đạo lý này ta nên cũng biết, cũng không thể để Mai lão gia tử trao đổi cùng người buôn bán nhỏ ở trên đường cái gì là sứ thanh hoa, cái gì là thư pháp?

Bạch Tiểu Sơn vuốt mông ngựa nói:

-Đại ca nói rất đúng, hiểu biết chính xác.

Đại ca?

Hàng này thật đúng là nếu kêu... Mạc Ngôn dở khóc dở cười, nói :

-Cậu hơn tôi mấy tuổi, kêu tôi đại ca, sẽ không sợ tôi giảm thọ?

Bạch Tiểu Sơn không khỏi ngẩn ngơ, nói :

-Này...

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, nói :

-Được rồi, gọi tôi Mạc Ngôn thì tốt rồi. Đương nhiên, nếu cảm thấy không được tự nhiên, sẽ giảm bớt xưng hô.

Mai viên sở dĩ xưng là Mai viên, bên trong vườn tự nhiên có mai.

Lúc này, đã qua mùa hoa mai nở rộ, thế nhưng khi Mạc Ngôn đứng ở cửa mai viên thì cảnh mai già từ trên mấy cái khay, lơ mơ ngửi được mùi hương của hoa mai kia mất đi không lâu...

-Nơi này trước đây tên là mai sơn à?

Nhìn thấy cây mai già bên trong bên ngoài vườn, Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Sầu cười nói:

-Vốn là mai sơn... Trước kia kêu mai sơn, bây giờ vẫn kêu là mai sơn.

Mai viên nằm ở dưới chân núi mai, kinh Đô thành tây giao. Ngọn mai sơn này cũng không cao, chỗ cao nhất ước chừng trên dưới một trăm thước, phóng nhãn nhìn lại, Mai già khắp núi, trùng trùng điệp điệp, đã không biết tồn tại bao nhiêu năm rồi. Chính như lời Mạc Sầu nói, ngọn núi này từ trước kêu mai sơn, hiện tại như tên cũ là mai sơn, bất luận triều đại thay đổi như thế nào, tên chưa từng bao giờ thay đổi.

Chỗ mai viên này Trên thực tế chính là một tòa trang viên nho nhỏ, nơi trước cửa trồng trái đã dừng đến mười chiếc xe, mặc dù không có người chỉ huy, nhưng trật tự cũng gọn gàng ngăn nắp.

Cửa sắt trước, một nam nhân chừng năm mươi tuổi đang đứng, mặt mỉm cười.

Bạch Tiểu Sơn đầu tàu gương mẫu, dẫn đầu đi đến trước cửa sắt, cười nói:

-Lão Hồ, đã lâu không gặp.

Lão Hồ cười nói:

-Bạch thiếu gia, hôm nay có rảnh sao?

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Có bằng hữu muốn mua một món đồ lễ vật mừng thọ, đưa bọn họ tới xem.

Lão Hồ nhìn thoáng qua huynh muội Mạc Ngôn, tầm mắt dừng ở trên người Mạc Ngôn thì hơi có kinh ngạc.

Người ra vào cửa này đại đa số quan phục, người như Mạc Ngôn mặc trên người một bộ hàng vỉa hè, cơ hồ nhìn không rõ. Lão Hồ sinh lòng kinh ngạc, cũng là hợp tình lý.

-Bạch thiếu gia tới đúng lúc, hôm nay vừa khéo mấy người bạn của Mai lão ở phương Bắc đến, hẳn là sẽ có một vài món đồ không tồi...

-Vậy sao, vậy cũng thật tốt quá!

Sau khi Bạch Tiểu Sơn cùng lão Hồ tùy ý hàn huyên vài câu, liền dẫn Mạc Ngôn cùng Mạc Sầu vào đại môn.

Mạc Ngôn thấy Mạc Sầu vừa vào cửa mà bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, thần tình thật là tò mò, cười hỏi:

-Như thế nào, em chưa từng tới nơi này?

Mạc Sầu nói :

-Lúc trước đã tới vài lần, là cùng ông nội tới...

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, nói :

-Lão gia tử có rảnh mang muội tới nơi này?

Lão gia tử đang thời gian rảnh, có thể nói ngày nào cũng bận, cho nên lộ trình đều cũng có an bài. Hẳn rất khó tưởng tượng, lão gia tử sẽ giống một ông lão bình thường, mang theo cháu gái tới nơi đây nghỉ ngơi.

Mạc Sầu gật đầu nói:

-Đúng a, nếu nhớ không lầm, hẳn là đã tới ba lần. nhưng đến nơi này làm cái gì, em cũng không biết, khi đó em mới bảy tám tuổi, nhớ không rõ lắm ...

Mạc Ngôn gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa, theo Bạch Tiểu Sơn hướng sâu bên trong mai viên bước vào.

Vượt qua một rừng mai, cách đó không xa chính là một tòa lầu hai tầng cổ kính.

Lâu phía bên phải, cũng là trong viên có viên, từ xa nhìn lại, đúng là một tòa lâm viên loại nhỏ có hơi hướng Giang Nam.

Một ngọn núi trong viên, thậm chí còn có một dòng suối nhỏ từ trong núi đưa tới. Dòng suối nhỏ hội tụ thành đầm, sâu phẳng lặng, giống như một cái gương. Khi nước hồ tràn đầy thì lại từ một chỗ khác rách chảy ra, hướng chân núi mà ra.

Quả nhiên là đại thương nhân mấy lần gia nhập vào bảng phú hào... Nhìn cảnh sắc trước mắt, Mạc Ngôn trong lòng không khỏi xúc động, đây là thế giới kẻ có tiền.

Đang cảm thán lên, trong tâm bỗng nhiên rung động một trận, đúng là lại tâm huyết dâng trào!

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, lập tức nhìn về phía tòa lâm viên nhỏ này...

Lần này cảm ứng so với trước một lần nữa càng thêm rõ ràng, hẳn có thể cảm giác được, nơi đó tựa hồ có đồ vật gì đó đang gọi chính mình!

76. Chương 76: Ngẫu Nhiên Gặp - Phôi Kiềm Trời Sinh!

-Nơi đó là nơi nào?

Mạc Ngôn túm Bạch Tiểu Sơn lại, chỉ vào này tòa lâm viên hỏi. Hắn có thể cảm nhận ra nơi đó giống như có đồ vật gì đó đang gọi mình, loại cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, đến từ chính sâu thẳm tiềm thức...

Điều này làm cho Mạc Ngôn có chút kinh ngạc, hẳn chuyên tu tinh thần chi đạo, tinh thần kiên định, sớm không động tâm vì ngoại vật, nhưng lúc này tinh thần hẳn hoan vui mừng, tín hiệu từ trong tiềm thức phát, thúc giục hắn đi tòa lâm viên kia.

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Đó là tú viên, cũng là nơi chúng ta cần đi. Mai lão gia tử tổ chức hội giao lưu, ba tháng một lần. Chỉ cần không phải hồ phong trời mưa, cơ bản đều tiến hành ở tú viên.

Mạc Ngôn gật gật đầu, thăm nhủ như vậy tốt nhất, nhưng thật ra giảm đi không ít chuyện.

Đối với tu sĩ như hắn mà nói, trên đời không có nhiều đáng đi truy tìm. Thế lực quyền sở hữu tài sản mà thế nhân coi trọng, đồ cổ quý hiếm, với hắn mà nói không khác Ngoan Thạch. Chỉ có cùng những chuyện phù hợp, mới có thể khiến hắn thật sự động tâm. Một chuyện như vậy một khi xuất hiện, hẳn tất nhiên sẽ toàn lực tranh thủ. Mà cái gọi là 'Toàn lực', đơn giản mà nói đó là có thể mua thì mua, không thể mua thì trộm, thì cướp, thì lừa, chỉ cần vật tới tay, không từ một thủ đoạn nào!

Niềm vui sau khi giành được, đây là tâm cảnh hiện tại của Mạc Ngôn!

Loại tâm cảnh này không quan hệ với đạo đức, không quan hệ với thiện ác, đối với tu sĩ mà nói, vạn vật đều có thể quên, chỉ có đạo vĩnh hằng. Gặp những chuyện phù hợp với 'đạo', tất vui mừng sau khi giành được. Thần cảnh sát thần, Phật cảnh giết Phật, không có ý nguyên lớn này, lại tu chân gì, cầu đạo gì?

-Rốt cuộc là vật gì, lại có thể dẫn dắt tinh thần xao động như thế?

Sự việc thần bí gần ngay trước mắt, Mạc Ngôn ngược lại không muốn dùng ý thức của bản thân đi quan sát, cảm thấy được dần bước một vạch trần đáp án, tựa hồ càng thú vị.

-Đi, chúng ta qua đi xem...

Mạc Ngôn dẫn đầu hướng tú viên đi, Mạc Sầu giống như cái đuôi nhỏ đi theo hắn, đi đường sỏi nổi, nhìn thấy thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đi cùng không có gì khác biệt. Bạch Tiểu Sơn lại trở thành người hầu của Mạc Sầu, nhắm mắt theo sau nàng, trên mặt không tỏ ra chút thân thiết nào, sợ Mạc Sầu giận.

Ba người theo con đường đá nhỏ mòn nhỏ bên trong tú viên hướng đi, không bao lâu, cảnh sắc trước mắt rộng mở sáng rõ.

Hiện tại trước mắt Mạc Ngôn chính là một mảnh đất xanh trồng trái, ở giữa chỗ đất xanh có sáu tòa tiểu đình, giữa đình có đá cuội trải thành đường mòn liên tiếp.

-Xem ra chúng ta tới đúng lúc...

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Mạc Sầu cô xem, đình này chính là chỗ giao lưu, mọi người mang đến gì liền bày đặt ở trong đình. Chúng ta theo một con đường nhỏ đi xuống, gặp đồ vật gỡ hợp ý, có thể dừng lại cùng chủ hàng trao đổi.

Mạc Sầu nói :

-Nhưng tôi thấy đồ vật bên trong không phải rất nhiều nha...

Bạch Tiểu Sơn giải thích nói:

-Đồ vật trong đình đều là một vài kiện nhỏ, lớn một chút, hay là đồ vật đặc biệt trân quý, đều bày đặt ở một địa điểm khác.

Mạc Sầu hỏi:

-Ở nơi nào, tại sao tôi không phát hiện?

Bạch Tiểu Sơn cười nói:

-Phía trước có một cái phòng trưng bày đặc biệt, cũng là nơi Mai lão gia tử bày đồ cất giữ. Xem hết đồ vật trong đình, tôi tiếp tục đưa mọi người đi qua.

Trong sáu tòa đình, đã có mười mấy người đang đi tới đi lui, hoặc là xem, hoặc là nghỉ chân cùng người nhẹ giọng trao đổi.

- anh, chúng ta mau tới xem...

Mạc Sầu kéo cánh tay Mạc Ngôn, khẩn cấp đi đến.

Mạc Ngôn cười hỏi:

-Em có nghĩ ruốt cuộc mua cái gì chưa? Tranh chữ, hay là ngọc khí?

Mạc Sầu nói :

-Tốt nhất là tranh chữ, hơn nữa là tranh chữ loại tùng mai trúc lan.

Bạch Tiểu Sơn chen lời nói:

-Nếu mua tranh chữ, phải đi đến phòng chứa đồ của Mai lão gia tử. Loại tranh chữ này khá quý, không thích hợp hoàn cảnh ngoài trời.

Ánh mắt Mạc Sầu chớp chớp, nói với Bạch Tiểu Sơn :

-Nói đến tranh chữ, bản thân tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Bạch Tiểu Sơn thành khẩn nói :

-Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.

Mạc Sầu nói :

-Anh thường xuyên ra vào nơi này, hẳn là rất quen với Mai lão gia tử nhỉ?

Bạch Tiểu Sơn nói :

-Tôi thường xuyên tới nơi này thì đúng vậy, cũng đã gặp Mai lão gia tử vài lần, nhưng tuyệt đối chưa quen. Cô đừng quên , ở trước mặt ông ta tôi chính là hàng tôn tử, gặp mặt, chỉ có thân phận lão nhân gia mới được hỏi thăm. Muốn nói chuyện vài câu, phải xem ông ta có tâm tình này hay không.

Mạc Sầu không khỏi có chút thất vọng, nói :

-Như vậy a...

Trong lúc mấy người nói chuyện, đã đi vào một tòa đình.

Bạch Tiểu Sơn hỏi:

-Mạc Sầu, cô là muốn tìm Mai lão gia tử xin một bức chữ, coi là lễ vật mừng thọ đi?

Mạc Sầu kinh ngạc nói:

-Anh lúc nào thì trở nên thông minh như vậy?

Bạch Tiểu Sơn nghe vậy, cười khổ nói:

-Không phải tôi thông minh, mà là người tới nơi này, mười có chín đều từng có ý nghĩ như vậy. Nhưng thực đáng tiếc, lão gia tử đã bán phong bút từ sớm, hiện tại hàng năm nhiều nhất chỉ viết vài bà tấm chữ, hơn nữa rất hiếm tặng người.

Ánh mắt Mạc Sầu sáng lên, nói :

-Thì chỉ là nói, vẫn là có thể, đúng không?

Bạch Tiểu Sơn gật đầu nói:

-Đúng là có thể, mấu chốt thì nhìn người có duyên phận hay không.

Duyên phận?

Mạc Sầu ngạc nhiên nói:

-Có ý gì?

Bạch Tiểu Sơn giải thích nói:

-Rất đơn giản, muốn được chữ của Mai lão gia tử, mấu chốt phải xem lão nhân gia ông ta xem cô vừa mắt hay không. Xem thuận mắt rồi, cô không xin, ông ta đều sẽ chủ động cho cô một bức chữ, hơn nữa còn là múa bút.

Mạc Sầu thè lưỡi, nói :

-Hóa ra là như vậy a... Nếu sớm biết mấy năm qua, tôi còn có thể giả dạng một chút đáng yêu, hiện tại không trông cậy rồi .

Bạch Tiểu Sơn rất muốn nói, kỳ thật cô trong lòng ta so với Thiên Sứ còn muốn đáng yêu hơn, căn bản không cần phải giả dạng!

Nhưng lời này hắn chỉ dám nói ở trong lòng, biểu hiện trên mặt so với lúc trước đều càng thêm ‘Quân tử’ ...

Mạc Ngôn tùy ý xem trong tiểu đình, đại đa phần chỗ ngồi trong đình này bày đặt là những đồ sứ, hắn nhìn hồi lâu, cũng không còn nhìn ra những này ruột cuộc là ở đâu.

‘Đồ sứ’ có chữ ‘Tứ’ nghe như “tử”, thực hiển nhiên, đồ vật trong này là không cách nào dùng làm lễ để mừng thọ.

Ba người không dừng lại ở trong này, theo đường mòn, đi xuống một tòa đình.

Tâm tư lúc này của Mạc Ngôn đã không ở nơi này, bởi vì hắn đã xác định, vật mà bản thân mình muốn cũng không ở trong này, mà là khác ở nơi khác.

Nhưng, ký lai chi tắc an chi, chỉ cần đồ vật kia còn ở đây, cũng không cần phải gấp.

Thời gian này Mạc Sầu cũng rất hưởng thụ như vậy, mấy người một bên xem, một bên nói chuyện phiếm, ước chừng hết một giờ, mới đi dạo xong hết toàn bộ sáu tòa tiểu đình.

Cuối cùng đi ra một tòa tiểu đình, dưới sự dẫn đường của Bạch Tiểu Sơn, ba người hướng phòng chứa đồ của mai tam đình đi đến.

-Em à, tại sao em lại ở trong này?

Lúc ba người qua một rừng cây nhỏ vì tham ngắm phong cảnh, nghỉ một chút, lúc này, đằng sau lại mấy người đi tới.

Trong đó một nam tử tác phong nhẹ nhàng thấy Mạc Sầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Mạc Sầu kinh ngạc lẫn vui mừng nói:

- Anh Hiến Dữ, làm sao anh cũng ở trong này?

Người này đúng là Chu Hiến Dữ, hần cười nói:

-Không chỉ có anh, anh hai của em cũng tới.

Vừa dứt lời, Mạc Ngữ liền từ phía sau hần đi ra, khẽ nhíu mày nói:

-Ngày mai chính là sinh nhật của lão gia tử, em không ở trong nhà, chạy lung tung làm gì?

Mạc Sầu làm cái mặt quỷ, nói:

-Ai cần anh lo!

Mạc Ngữ đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Mạc Ngôn, biểu hiện không khỏi chậm lại.

Hần đương nhiên biết Mạc Ngôn đã muốn quay về kinh đô, nhưng lại không biết đại ca của mình sẽ ngụ ở trong Tử Trúc Lâm. Mặt khác, chuyện Bạch Tiểu Sơn bị Mạc Ngôn giáo huấn hần cũng rõ mồn một...

-Thực gặp quỷ, người này như thế nào cũng ở trong đây? Em không phải nói hần đang làm 'tụng kinh' gì sao?

Đối mặt đại ca cùng cha khác mẹ này của mình, nói thực ra, Mạc Ngữ vẫn là rất có một chút kiêng nể. Chủ yếu là mới trước đây bị giáo huấn quá nhiều lần, đã để lại ảnh hưởng tâm lý. Lúc hần và Mạc Ngôn điện thoại cho nhau thì ý vào cách xa ngàn dặm, cái gì nói cũng dám nói. Nhưng là lúc chân chính đối mặt thì lại luôn cảm thấy được thiếu một phần không khí thở. Thế cho nên, ngày hôm qua biết được Mạc Ngôn ở lại Tử Trúc Lâm, không chịu về nhà thì đúng là kim lòng không đậu nhẹ nhàng thở ra.

-Ha, quả nhiên là nói anh em, thật sự là đã lâu không gặp!

Chu Hiến Dữ đúng lúc đứng dậy, một tay nắm chặt tay Mạc Ngôn, cao hứng nói:

-Ngày hôm qua nghe cô em nói cậu đã trở về, liền cân nhắc lên muốn tìm cậu uống rượu. Lại nói tiếp, chúng ta có mười mấy năm không gặp chứ? Nay thoảng chớp mắt, cậu trưởng thành, tôi thì già rồi!

Chu Hiến Dữ nổi tiếng mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lúc này cầm tay Mạc Ngôn, biểu hiện phần khởi chân thành, không có một chút ngụy tạo.

Mạc Ngôn cười cười, nhẹ nhàng rút tay, nói:

-Đích xác là lâu không gặp..

Biểu hiện của Chu Hiến Dữ dù chân thành thế nào, Mạc Ngôn đều chỉ không thấy, đúng mức, thản nhiên mà cười.

- Anh Hiến Dữ, anh tới nơi này làm cái gì?

Mắt thấy không khí không phải rất nóng liệt, thậm chí là có chút khó chịu, Mạc Sầu lập tức xoay đề tài.

Chu Hiến Dữ cười nói:

- Ngày mai là sinh nhật ông dưỡng, anh và anh hai em là tới gửi thiệp cho Mai lão. Hai ông lão đã giao tình vài thập niên, ông dưỡng nói, ai cũng có thể không mời, nhưng Mai lão nhất định phải mời đến. Nhưng lại chỉ định anh trai của em tự mình tới cửa, tuyệt đối không thể giảm bậc lễ nghĩa.

Có chút dừng lại, hần lại nói:

-Đúng rồi, em và anh Ngôn cùng tới nơi này..

Mạc Sầu cười nói:

-Lễ vật mừng thọ ông nội em còn không chuẩn bị tốt, đại ca là theo giúp em tới chọn lễ vật, Bạch Tiểu Sơn là theo đến.

Chu Hiến Dữu liếc mắt Bạch Tiểu Sơn một cái, cười nói:

-Tiểu Sơn cũng ở trong này a...

Lúc mấy người nói chuyện, tầm mắt Mạc Ngôn lại dừng trên người một nam tử đằng sau Chu Hiến Dữu.

Người này ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng thân hình cao ngất, có khí gay gắt.

Hắn đi theo sau Chu Hiến Dữu, nhìn thường không có gì lạ, chỉ là một người hầu bình thường. Nhưng lúc đứng thẳng thì dưới chân bắt đĩnh bắt bát, trọng tâm thoáng gần phía trước. Loại này tư thế rất co dãn, không cần tụ lực có thể tùy thời nhảy lên, cứu người hoặc là đả thương người.

-Lại là người luyện công phu nội gia...

Mạc Ngôn biết trên đời này có không ít võ giả theo con đường nội gia, như Mai Tam Đỉnh chính là một trong đó. Nhưng biết thì biết, nhưng lại chưa bao giờ thực sự gặp qua, lúc này thấy một người, nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ.

Sau Chu Hiến Dữu hai huyết thái dương của người này hơi hơi nở ra, hai mắt khép mở thì tinh quang nội súc tích, những điều này là đặc thù do luyện công phu nội gia. Lại nói tiếp, từ nhỏ được ông chú dạy Mạc Ngôn đứng tấn, đi đúng là nội gia, mà trước kia không xuất hiện ở bên trái người, Mạc Ngôn luyện tập cũng là công phu nội gia.

Lúc này thấy một võ giả nội gia 'Còn sống', Mạc Ngôn trong lòng không khỏi có chút cảm giác thân thiết.

Bên trong Mai viên, ba huynh muội Mạc gia cùng trong phòng lớn này vì ngẫu nhiên gặp, đúng là khó được tập hợp đông đủ.

Mạc Ngữ đối Mạc Ngôn trong lòng còn có khúc mắc, tự nhiên không chịu kêu một tiếng đại ca trước mọi người, mà Mạc Ngôn cho tới bây giờ sẽ không coi Mạc Ngữ là anh em ruột của mình, thậm chí cả nhìn đều ngại phải nhìn hắn.

Vì thế, hai huynh đệ đối mặt tương phùng, đúng là một câu đều không có, điều này làm cho Mạc Sầu ở một bên trong lòng rất là khó chịu. Bạch Tiểu Sơn cùng Chu Hiến Dữu cũng hiểu hết sức khó xử.

Mạc Ngữ không chịu mở miệng trước, là bởi vì lòng có khúc mắc, cố ý.

Mà Mạc Ngôn còn lại tùy tâm làm, trong mắt hoàn toàn không có người em Mạc Ngữ này.

So sánh hai bên, Mạc Ngữ sắc mặt vẻ lo lắng, có vẻ thực không được tự nhiên. Mà Mạc Ngôn lại thái độ ung dung, không có một chút làm ra vẻ.

Nhìn thấy bộ dạng ung dung kia của Mạc Ngôn, Mạc Ngữ liền càng không được tự nhiên...

Chu Hiến Dữu thấy không khí ngưng trệ, đứng ra hoà giải, cười nói:

-Tất cả mọi người đừng đứng ở chỗ này, cùng đi đi.

Mạc Ngôn không thể không, nhường đường đi tới, ý mời Chu Hiến Dữu đi trước.

Chu Hiến Dữu đưa ánh mắt hướng Mạc Ngữ, cười nói:

-Đi thôi, mọi người cùng nhau đi.

Mạc Ngữ không nói, cất một bước rời đi.

Mạc Ngôn lại cố ý rút lại phía sau một bước, cùng với bảo tiêu phía sau Chu Hiến Dữu mỉm cười gật gật đầu với người này.

Người này có chút không hiểu ra sao cả, không biết Mạc Ngôn vì cái gì hướng về mình mỉm cười, trong lòng không khỏi nghi hoặc, ta đã gặp người này sao

Bởi vì sự tồn tại của Mạc Ngữ, Mạc Sầu không quá mức thân thiết với Mạc Ngôn, không để cho nhị ca ghen, đành phải nhắm mắt theo sau Chu Hiến Dữu đi lên phía trước, xem như không đắc tội với cả hai. Nếu như không có ngoại nhân, nàng mới không để tâm chuyện nhị ca có ghen hay không. Nhưng có câu là việc xấu

trong nhà không thể cho người ngoài biết, bên người có Bạch Tiểu Sơn như người ngoài vậy, nàng nhất định phải nể mặt Mạc Ngữ. Hơn nữa, nàng nhất định phải giữ thể diện toàn Mạc gia, không để cho ngoại nhân nhìn vào cười chê.

Phòng cất chứa đồ của Mai Tam Đỉnh kỳ thật chính là tiểu lầu hai tầng kia vốn đã nhìn thấy qua, Mạc Ngôn theo mọi người đi ra tứ viên từ cửa bên, ngẩng đầu liền thấy tòa tiểu lầu cổ kính này.

Đứng ở trước lầu, cái loại này làm tinh thần rơi vào cảm giác phấn khởi liền phát mãnh liệt.

-Hẳn là chính là trong chỗ này ...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng hít vào một hơi, cất bước bước trên bậc thang.

-Oa, nơi này thật lớn a!

Mới vừa vào cửa, Mạc Sầu liền nhin không được phát ra tiếng than kinh ngạc. Nàng mới trước đây cùng ông nội đã tới mai viên, nhưng chưa bao giờ tới nơi này. Nàng chỉ nhớ mang máng, ông nội tới nơi này, chính là cùng Mai lão uống trà nói chuyện phiếm, hay hoặc giả là chơi cờ, tựa hồ chưa từng có xem xét và thưởng thức qua cái đồ cổ gì.

Đại sảnh của tiểu lầu cùng với nói là phòng trưng bày hoặc là phòng cất chứa, còn không bằng nói là một tòa nhà bảo tàng nhỏ.

Phóng mắt nhìn, quy mô của nó còn hơn nhà bảo tàng thông thường cấp thành phố.

Ở giữa đại sảnh là mấy gian hàng trưng bày cổ kính, mặt trên bày vật loè loẹt, đồ sứ, đồ gốm, ngọc khí... Cái gì cần có đều có. Tứ phía trên vách tường, còn lại là treo đầy tranh chữ, màu sắc phần lớn thời xưa, kể rõ thời gian tang thương. Mạc Ngôn chú ý tới, đồ cất giữ thì họa nơi này tuy nhiều, nhưng không có bức tranh sơn dầu. Mặt khác, cả đại sảnh nhìn rõ chung quanh, không có phương tiện bảo vệ trị an, nhưng trên thực tế, trang bị bảo an trong vách tường một khi mở ra, chỉ sợ ngay cả chỉ ruồi bọ cũng không thoát được.

Chu Hiến Dữu đối với nơi này tựa hồ rất quen thuộc, vừa vào cửa, liền mở một cái nhìn như chào đón, thực tế cũng là người bảo vệ, hỏi:

-Mai lão đâu ?

Người này đáp:

-Mai lão ở hậu viện chiêu đãi khách nhân, Chu tiên sinh, ngài muốn gặp ngài ấy sao

Chu Hiến Dữu nói :

-Tôi là tới đây gửi thiệp mời cho Mai lão... Được rồi, anh đang bận, tôi tự mình đi ra sau viện gặp ông ấy.

Có chút dừng lại, hần xoay người cười hỏi Mạc Ngôn nói :

- Mạc Ngôn, cùng đi gặp Mai lão ?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

-Đây là nhiệm vụ của anh và lão nhị, tôi sẽ không đi .

Mạc Ngữ nghe xong lời này, sắc mặt trắng nhất thời đen lại.

Hắn ghét nhất bị xưng hô là lão nhị, bất luận là người nhà hay là người ngoài, hắn thà để người khác gọi mình là tiểu nhị, cũng không thích nghe loại thân thiết này, kì thực xưng hô khiến người ta ghét...

Người này tuyệt đối là cố ý!

Nhìn thấy mặt của Mạc Ngôn mang theo nụ cười kia, Mạc Ngữ hận không thể một quyền đánh qua. Nhưng hắn cũng biết, luận thực lực vô lực, bản thân thật sự kém quá xa, nếu không cũng sẽ không từ nhỏ bị đại ca cùng cha khác mẹ này khi dễ làm ra tâm lý ám ảnh...

Lúc này, Chu Hiến Dữu hỏi Mạc Sầu :

-Tiểu muội, em cùng anh đi gặp Mai lão, hay là ở lại chỗ này ?

Mạc Sầu mới không muốn đi gặp Mai lão gì gì, khoác tay Mạc Ngôn, cười nói:

-Em ở cùng đại ca.

-Được rồi, chúng ta gặp lại sau.

Chu Hiến Dữ nhún vai, nhìn như có chút tiếc nuối, kì thực cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng hẳn rõ ràng, hai huynh đệ này cùng một chỗ, nói không chừng lúc nào cũng dẫn đến mâu thuẫn lớn. Ở nhà, cũng thôi, theo bọn họ đi, tự nhiên có trường bối ra mặt. Nhưng nơi này là mai viên, nếu thật là làm, không chỉ có khiến ngoại nhân nhìn vào chuyện cười chê, Mai lão khẳng định cũng sẽ mất hứng.

- Anh, chúng ta đi bên kia đi.

Nhìn theo Chu Hiến Dữ cùng Mạc Ngữ rời đi, Mạc Sầu chỉ vào một góc của đại sảnh, khấn cấp nói :

-Bạch Tiểu Sơn nói, thi họa bên kia đều là người ngoài mang vào đến trao đổi, trùng hợp mà nói, cũng có thể giao dịch, anh theo giúp em đi xem được không ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đối với thi họa anh dốt đặc cán mai, đi cũng không giúp đỡ được cái gì, để Bạch Tiểu Sơn dẫn em đi đi. Em xem, nơi này một ít đồ gốm cùng kỳ Thạch cang có ý nghĩa, anh trước tiên đi tham quan, đợi lát đi tìm em.

Mạc Sầu có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, nói :

-Vậy được rồi, em đây đi trước . Anh, đợi anh tới tìm em a...

Chờ Mạc Sầu rời đi, Mạc Ngôn đem tầm mắt nhìn về hướng về phía một loạt trưng bày của Nam Đoan.

Sắp xếp trưng bày trên kệ bày đặt kia đều là những tảng đá có hình thù kỳ quái, hoặc là phong cách cổ xưa, hoặc là đá lởm chởm...

Có một vài tảng đá còn lại là tự nhiên, giống như hổ, giống như gấu, giống như Rồng, bàn nằm bay vút lên, đủ các hình thái...

Mạc Ngôn không chậm không nhanh đi qua, lẳng lặng nhìn trên kệ Trứ Trần liệt một khối năm màu tạp hiện ra, giống tảng đá trứng ngỗng.

Tảng đá này mặt ngoài trơn nhẵn, làm như gạt một tảng Lưu Ly, như vậy năm màu tạp hiện ra, là trắng, xanh, đen, hồng, vàng năm màu.

Năm loại màu sắc trộn vào nhau, người trong có ta, ta trong có người, hình thành từng đoàn lớn nhỏ không đều nhiều màu sắc.

Chợt nhìn qua, tảng đá này cùng đá vũ hoa không khác biệt lắm, nhưng Trên thực tế, nó không phải!

Nhìn thấy tảng đá này, trên mặt Mạc Ngôn bình tĩnh, đáy lòng cũng đã bốn bề sóng dậy, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài!

- Khó trách tinh thần sẽ xao động như thế, hóa ra trong nơi này cất giấu một khối phôi kiếm trời sinh có thể ký thác tinh thần!

77. Chương 77: Tranh Trong Tranh

Đạo nhất mạch tinh thần này mà Tả Đạo Nhân sáng tạo độc đáo, mặc dù không có phương thức tu hành cụ thể quá mức, nhưng vạn pháp quy nhất, tu đến cuối cùng vẫn là lấy Dương Thần làm đầu. bên dưới Dương Thần là âm thần, bên dưới âm thần là như đi vào cõi thần tiên... Tính ra, Mạc Ngôn hiện tại chỉ là vừa mới vừa bước vào cánh cửa, ngay cả như đi vào cảnh giới của cõi thần tiên đều không bao giờ chạm đến.

Dương Thần vừa thành, tinh thần liền có thể thoát xác ly thể, rong chơi Cửu Tiêu U Minh, không sợ mặt trời chói chang trận gió, vĩnh thọ khôn cùng.

Âm thần vừa thánh, tinh thần cũng có thể thoát xác ly thể, nhưng chỉ có thể phiêu du trong thế giới hiện thực, hơn nữa sợ mặt trời chói chang e ngại trận gió, chỉ có thể ban đêm xuất hành. Nhưng đến cấp độ này, mặc dù nói không hơn vĩnh thọ khôn cùng, nhưng có thể đoạt xá trọng sinh. Đương nhiên, phúc lợi loại đoạt xá trọng sinh này cũng không phải vĩnh viễn không hết, ba lượt mà chết, lần thứ tư liền sẽ gặp phải u mê trong thai...

Đến mức như đi vào cõi thần tiên, kỳ thật Mạc Ngôn hiện tại liền bị như đi vào bên kia cõi thần tiên, làm phạm vi bao phủ ý thức của bản thân đến nơi của một thành, coi như chính thức bước vào cánh cửa. Cái gọi là nơi của một thành, đổi thành đơn vị hiện tại, ước chừng là khoảng cách mười km.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, cho tới bây giờ sẽ không tham vọng quá đáng bản thân mình có thể tu thành Dương Thần, nguyện vọng xa xỉ như thế, chỉ sợ ngay cả Tả Đạo Nhân đều chưa hẳn dám nghĩ.

Với hắn mà nói, cuối cùng cả đời, có thể tu thành âm thần, thì nguyện cũng đủ rồi. Nhưng hắn cũng biết, ở thời đại vô pháp này, nguyện vọng thành âm thần cũng có vẻ xa xỉ, chỉ có thể nói làm hết sức. Cái gọi là ‘Có được may mắn, đền bằng mạng’, nói chung chính là đạo lý này.

Nhưng giờ phút lần này, nhìn trước mắt tảng đá tròn ngũ sắc này, hắn lại không hề chỉ nghĩ như thế!

Trong Mật Pháp Tả Đạo Lục, có một môn bí pháp, xưng là bốn mạng gửi hồn thuật, lại cũng xưng thần hồn tế kiếm thuật. Mấu chốt của môn bí pháp này ngay tại một quả ngũ hành năng uẩn, phối kiếm trời sinh có chứa âm dương.

Loại phối kiếm này chưa chắc là phải thuộc tính kim, thể gian vạn vật, chỉ cần Âm Dương Ngũ Hành đều đủ, đều có thể trở thành phối kiếm trời sinh. Loại phối kiếm Âm Dương Ngũ Hành này đều đủ là vật dẫn tinh thần tốt nhất, nếu là tế luyện đúng phương pháp, sau khi đem luyện thành bản mạng kiếm hồn, là có thể thoát xác ly thể, phiêu du chung quanh, hơn nữa không sợ mặt trời chói chang. Loại bốn mạng kiếm hồn này nhìn như cùng giống phi kiếm bốn mạng đạo gia, nhưng có hai cái phi kiếm đạo gia không thể so sánh ưu điểm. Thứ nhất, bốn mạng kiếm hồn vô hình vô chất, khi công kích hơn quỷ dị, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Thứ hai, bốn mạng kiếm hồn một khi tế luyện đại thành, kiếm cùng tinh thần ngưng làm một thể, cho dù không có tu thành âm thần, cũng có một lần đoạt cơ hội!

Tuy rằng chỉ có một lần đoạt xá, nhưng đối với loại tu sĩ này của Mạc Ngôn mà nói, thì ý nghĩa một bắt đầu mới!

Tuy nói phải bốn mạng kiếm hồn tế luyện đến đại thành, ít nhất cũng phải cần thời gian bảy tám chục năm, nhưng dù sao là cuộc đời này đều có thể, đối Mạc Ngôn mà nói, hoàn toàn có thể nhận...

- Chỉ cần ký ức của thể hệ thứ hai không mất, có thể từ đầu lại đến, khó trách người tả đạo nhớ mãi không quên...

Nhìn thấy tảng đá tròn năm màu, Mạc Ngôn rốt cục hiểu được, vì cái gì Tả Đạo Nhân nhắc tới phối kiếm trời sinh thì vẻ mặt luôn thổn thức. Loại phối kiếm trời sinh đều đủ Âm Dương Ngũ Hành cực kỳ hiếm thấy, có thể gặp đều không thể không cầu. Cố chấp như Tả Đạo Nhân, tìm kiếm một đời, cũng không có thể đạt được ước muốn, cho nên mỗi lần đề cập, luôn cảm khái thổn thức.

- Có được ta là may mắn, cái gọi là cơ duyên, hẳn là chỉ đúng với chuyện này ...

Trong lòng Mạc Ngôn cảm khái, nếu không là bởi vì tâm huyết dâng trào, lâm thời tu thành tâm nhãn, hôm nay tất nhiên sẽ cùng cái kiếm phối này bỏ mất dịp may.

Ở mặt ngoài của cái kiếm phối này nhìn lại, chính là một tảng đá đẹp. Nhưng ở tâm nhãn chiếu xuống, âm dương cùng xuất hiện, không một không doanh. Khí Ngũ Hành dày, tương sinh tương khắc, tương khắc tiên sinh, hình thành một trạng thái tuần hoàn tốt.

-Trời cho không lấy, trái lại chịu tội này, chính là, tảng đá này là đồ Mai Tam Đỉnh cất giữ, cũng không biết hẳn có chịu bán hay không...

Mạc Ngôn theo bản năng bắt đầu quan sát cách bố trí bảo đảm an toàn phòng trưng bày, vạn nhất Mai lão đầu không chịu bỏ những thứ yêu thích, nói không chừng chỉ có thể làm một lần đầu trộm đuôi cướp.

Trộm cũng thế, cướp cũng tốt, sự tình liên quan đường mệnh, Mạc Ngôn là tuyệt đối không thể buông tha cho kiếm phôi trời sinh!

Đang cân nhắc lên, một góc của đại sảnh, chỗ Mạc Sầu cùng Bạch Tiểu Sơn ở, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao.

Mạc Ngôn giương mắt nhìn lên, lại thấy bên kia có người đang ở tranh chấp...

- Đồ giả như vậy chính là đồ giả sao, người xem chất giấy, màu mực, rõ ràng chính là thời kỳ Minh Thanh gì đó, tại sao có thể là đồ giả!

- Kim huynh, bức họa này đích thật là tác phẩm thời kỳ Minh Thanh, cái này cũng không thể biểu thị nó là đồ giả!

Một góc đại sảnh có hai người đang đứng tranh luận bức tranh này có phải là vật ngẫu tạo hay không, chung quanh có 7, 8 người, người xem hoặc là náo nhiệt hoặc là xem thêm mấy câu, phát biểu sự giải thích của mình. Mạc Sầu cũng đứng ở trong đám người đó, giống như bảo khổ vậy nghe hai người kia rất thú vị. Bạch Tiểu Sơn cũng đứng sau họ, phụng phịu như người bảo vệ vậy.

Mạc Ngôn hơi ti hí mắt cuối cùng đã nhìn ra viên đá, hần mỉm cười, quay người đi về phía Mạc Sầu.

Nhìn biểu hiện của hần thấy hần đi rất nhanh không có nửa điều lưu luyến. Trên thực tế, tâm tư của hần tất cả đều tập trung vào hòn đá nhiều màu sắc đó. Nhưng chẳng qua thì mấy thứ đó cũng là vật chết không sợ nó mọc cách mà bay được. Nếu như dừng lại qua lâu trái lại sẽ khiến cho người khác chú ý đến hần.

Mặt khác, quay về phía trước hần để Hồn Ấn nhiều lên hoàn đá nhiều màu.

Sau khi ngưng tụ tâm nhãn, tính thần của Mạc Ngôn đã tốt hơn nhiều, bây giờ đã có thể phân ra một luồng tinh thần, hình thành ấn kí để kí thác vào người hoặc trên vật. Từ đó người được kí thác hoặc vật sẽ nếu phải cách xa ngàn dặm thì cũng sẽ sinh ra được cảm ứng.

Loại con dấu này trên thực tế chính là nguyên mẫu đầu tiên, nếu có một ngày Mạc Ngôn âm thầm thành công thì cái ấn này có thể chuyển sang ý niệm trong đầu không chỉ ngũ giác đều đủ mà ngay cả trong tiềm thức cũng đều khiến được suy nghĩ của người khác.

Sau khi đánh Hồn Ấn lên hòn đá ngũ sắc, Mạc Ngôn yên tâm dời đi trừ phi khi có người mang hòn đá này dời đi chỗ khác còn không thì tuyệt đối sẽ không thể thoát khỏi được cảm ứng của Mạc Ngôn.

- Lão Kim, loại chất mô phỏng này cũng là để phân biệt niên đại, bức tranh của Trịnh Bản Kiều đoán chừng là vào khoảng triều Thanh...

- Thật đúng là mô phẩm chất sao?

Trong đám người có một nhìn người trung niên thấy bức họa trên bàn làm việc không cảm thấy ngọt cho lắm.

Anh ta chỉ vào bức họa nói chậm rãi với một người mang mắt kính to, phong độ nho nhã:

- Lão Kim, Trịnh Bản Kiều nói có thể có nhiều bức tranh số còn lưu truyền đến ngày nay cũng không ít, văn vật giả ngày càng nhiều. trên thực tế bức tranh của lão Trịnh có một đặc điểm đồng nhất, cái gọi là thần tự pha công, đa bất loạn, không thông...

- Mặt khác, bên trong bức tranh trúc của Trịnh Công là lá trúc, trúc mẹ đều có 6 nữa, có thể nói là nhiều về lay động, giữa cái thanh lệ lộ ra cái đanh đá chua ngoa. Lão Kim ông mang bức họa này đến. Thực ra mà nói vẫn có chút tiêu chuẩn nhưng so với đặc điểm tôi vừa nói cũng còn kém xa. Lão Kim không phải nhìn lại, đây là mô phẩm không thể nghi ngờ...

Được gọi là lão Kim làm cho ông ta có tinh thần uể oải, cẩn thận mang bức họa của mình đến có vẻ không cam lòng cũng đã có kết luận cơ bản về bức văn vật ngẫu tạo này.

Nhân Kính Nam thấy lão Kim thần sắc uể oải, liền hỏi:

- Lão Kim, bức họa này ông thu được bao nhiêu?

Lão Kim hít một hơi nói:

- Thật ra cũng không tốn là bao, 85000...

Nhân Kính Nam không khỏi cười nói:

- Hầy, nhìn thần sắc của ông tôi còn tưởng ông mất nhiều chứ. Như vậy nói như ông 8 vạn rưỡi là ít nhưng cũng không nhiều. Mặc dù bức họa này là mô phẩm chất nhưng vẫn còn có chút tiêu chuẩn, dù gì thì cũng là bức họa triều Thanh, tính cả thời gian thì cũng vẫn đáng giá 3, 4 vạn đấy.

Lão Kim lại nói:

- 8 vạn hay 10 vạn cũng không sao cả tôi bận tâm đến chút tiền đó sao? Quan trọng là nói như ông đấy lần này là tôi nhận được cái đồ giả, tin tưởng chạy đi khoe khoang ai ngờ là giả!

Nhân Kính Nam cười ha ha nói:

- Lão Kim, không phải tôi đã nói với ông rồi sao, sửa mái nhà đột như vậy, Trúc thạch lan huệ đồ của Trịnh Bản Kiều chỉ ra 460 vạn, giá thị trường luôn tăng, lão huynh tiêu tốn có 8 vạn rưỡi mà đòi thu được chính phẩm sao?

Mọi người chung quanh cũng thấy thật là buồn cười nhưng phần lớn những người này là chỗ quen biết hơn nữa cũng không có nhìn nhầm, bởi vậy tiếng cười hầu hết là thiện ý nhiều nhất cũng chỉ hơi trêu chọc. Mà tính tình của Kim Bà Tử cũng không tồi cùng chê cười với đám người này. Nói cho cùng thì người có thể ngồi vào đại sảnh cũng phải tiêu tốn 10 vạn đồng để được vào xem.

- Lại là một Trương Tiểu Manh...

78. Chương 78: Ảo Thuật

Mạc Ngôn nhìn thẳng lên lầu, Kim Bàn Tử tìm 10 vạn đồng chính là muốn khoe khoang một lần trước mặt người khác. Tuy lần này khoe khoang thành xấu hổ nhưng cũng có thể nhìn ra được sau thời gian này vị lão huynh này sẽ lại tiếp tục khoe khoang. Hãy xem Trương Tiểu Manh thu thập ngọc khí dù sao lão ta cũng không thiếu tiền liên tục đi xuống nói không chừng thì có thể kiếm được hàng lậu...

- Cuộc sống của người có tiền, thật sự là không thể hiểu nổi...

Mạc Ngôn kêu lên, đang muốn hỏi Mạc Sầu có tìm được lễ vật hợp lý không thì cảm thấy Kim Bàn Tử đã mang bức tranh trong tay quảng ra ở trên bàn, sau đó lại lách cách một tiếng rơi xuống đất dừng đúng dưới chân của hắn.

Mạc Ngôn nhặt bức họa này lên...

Sau đó vẽ mặt của hắn hơi chậm lại.

Sau khi gõ mở tâm linh, hắn đã có thói quen phân tích qua vật phẩm trong tay. Thực ra đây vốn là phương thức tu luyện thông thường của hắn. Bất tích khuê bước cho đến ngàn dặm chỉ có quyền không rời tay thủ khúc không dời khẩu mới có thể hướng về mục tiêu cuối cùng kiên cố rảo bước tiến về phía trước.

Lúc này đây cũng không ngoại lệ, vừa mới bắt được bức họa vốn là phát động ý thức sau đó nhanh chóng phân tích, kiểm tra đo lường...

Kết quả cuối cùng khiến hắn vô cùng kinh ngạc, bức họa này không ngờ là tranh trong tranh...

Trong ý thức bản ngã bức họa này có hai tầng, giấu ở phía dưới hình ảnh đồng dạng là một bức tranh trúc hơn nữa lại hoàn toàn đồng nhất với mặt trang trí ngoài của bức họa.

Hai bức tranh giống nhau như đúc?

Đối với tranh có thể nói là Mạc Ngôn đốt đặc cán mai, hắn hoàn toàn không nhìn ra hai bức họa này có điểm gì khác nhau. Nhưng có một số việc không cần sự chuyên nghiệp cũng có thể cho ra kết luận chính xác.

Cái gọi là giấu đầu hở đuôi, trước mắt bức họa này chính là câu trả lời tốt nhất về hình người.

- Ôi, thật là sự ngưng ngừng, làm phiền ngài đã đại giá...

Kim Bàn Tử cầm lấy bức tranh cảm ơn không ngớt lời.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần khách sáo, nhắc tay có gì phiền đâu...

Sau khi nói xong, hắn muốn đi nhưng lại dừng một chút trước Bạch Tiểu Sơn nhẹ giọng nói:

- Mua bức họa kia.

Bạch Tiểu Sơn ngăn người ra nói:

- Đây là văn vật giả...

Không đợi anh ta nói xong Mạc Ngôn đã nói:

- Dừng nói nhiều, cậu mua chính là không quá 10 vạn, mua cho tôi, trả tiền cho Mạc Sầu.

Nói xong, hắn bước nhanh về phía Mạc Sầu nói:

- Đi, chúng ta ra kia nhìn xem.

Bạch Tiểu Sơn thấy bóng lưng của Mạc Ngôn thật sự không biết là hắn muốn cái gì, vẫn biết rõ là văn vật giả vậy mà còn mua, đây không phải là điều choáng váng sao?

- Tính đã, chuyện đơn giản là 10 vạn, ai bảo anh là đại ca của người ta chứ?

Bạch Tiểu Sơn lắc đầu, không hề rối rắm, đi ta phía trước, anh ta vỗ bả vai Kim Bàn Tử nói:

- Lão Kim còn nhớ tôi không?

Kim Bàn Tử ngăn ra rồi lập tức vui mừng nói:

- Ồ, đây không phải là Bạch Tiểu Sơn mà? Sao cậu cũng ở đây vậy?

- Anh, anh làm gì vậy, lễ vật em còn chưa chọn xong...

Mạc Sầu bị Mạc Ngôn kéo đi, tâm trạng không vui.

Mạc Ngôn cười nói:

- Lễ vật của cô, anh đã chọn xong rồi, đang chờ đấy.

Mạc Sầu nói ngạc nhiên nói:

- Chọn xong rồi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- đúng vậy, chọn xong rồi, chờ để Bạch Tiểu Sơn mang đến thì cô sẽ biết...

Mạc Sầu tò mò quay lại nhìn đã thấy Bạch Tiểu Sơn và Kim Bàn Tử nói chuyện gì đó, cô không khỏi kinh ngạc nói:

- Anh, anh nói lễ vật không phải là giả rồi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đã đoán đúng, chính là nó, đáng tiếc là không có thưởng.

Mạc Sầu nhin không nổi liền chìa bàn tay trắng như tuyết ra sờ lên trán Mạc Ngôn nói:

- Là thật, không sốt đấy chứ?

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, bỏ tay cô xuống nói:

- Nha đầu thối, nguyên rửa ta đấy hả?

Mạc Sầu làm mặt xấu, cười nói:

- Đâu dám... nhưng anh mức tranh kia là văn vật giả, thật sự vẫn muốn làm lễ vật cho ông nội sao? Không thích hợp đâu...

Mạc Ngôn búi môi nói:

- Ai nói đó là văn vật giả?

Mạc Sầu kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ là vật thật? không phải chứ...đúng rồi, anh không phải anh vừa mới nói, mấy thứ này anh đốt đặc cán mai sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng hỏi nhiều như vậy, như thế này là cho cô một vở kịch nhỏ sau khi xem xong em sẽ hiểu.

Mạc Sầu hiền lành vô cùng tin tưởng Mạc Ngôn, nghe xong câu này đã ngoan ngoãn gật đầu không hỏi gì nữa.

Khoảng 10 phút sau, Bạch Tiểu Sơn đã mang bức tranh kia đến.

Mạc Ngôn nói:

- Tốn bao nhiêu tiền?

Bạch Tiểu Sơn cười nói:

- 5 vạn... người này vốn là chỗ quen biết, y không chịu lấy tiền nhưng em là người của Bạch gia làm sao lại chiếm nó được? Cuối cùng y lấy 5 vạn đồng và danh thiếp, coi như bức họa này là đồ thật, y cũng không thiệt thòi gì.

Lời của anh ta có vẻ thanh đạm nhưng trong lòng lại lộ ra ngạo khí của đệ tử thế gia.

Mạc Ngôn cười cười không nói gì thêm nữa, thực ra hắn cũng biết, lời này của Bạch Tiểu Sơn không có xuôi tai nhưng cũng là thật.

Bạch Tiểu Sơn đứng trước mặt Mạc Sầu vâng vâng, dạ dạ cột sống mãi không thẳng, trước mặt người đời y lại không thể chạm đến là một công tử thế gia.

Y cho Kim Bàn Tử tấm danh thiếp kia không đáng tiền, nói không đáng tiền là bởi vì chỉ là một tờ giấy còn nói nó đáng giá là bởi vì nó là tấm danh thiếp, chẳng khác nào một cơ hội để gần với người của Bạch gia.

Mạc Ngôn nhận lấy bức tranh, thăm thấy người hầu Bạch Tiểu Sơn này cũng không tồi, ít nhất cũng có thể giảm đi một ít nhân quả.

Sở dĩ hắn không tự mình đi mua tranh chính là vì lo lắng bốn phương lại xuất hiện một lần nữa. Tuy khả năng không cao nhưng dù sao cũng vẫn có thể. Để cho Tiểu Bạch Sơn đi lấy thân phận đệ tử thế gia của y thì có thể giảm được chút phiền toái.

Bức tranh đã đến tay, Mạc Ngôn bắt đầu cân nhắc như thế nào mới có thể nắm bắt được đá tròn nhiều màu kia...

Lúc này, Mạc Sầu lại khẩn trương nói:

- Anh , anh nói ảo thuật đâu? Mau cho em xem đi!

Bạch Tiểu Sơn tò mò hỏi:

- Ảo thuật gì?

Mạc Sầu nhìn xung quanh rồi liếc mắt, nhỏ giọng nói:

- Anh của tôi nói, thực ra bức tranh này không phải là văn vật giả, lần ảo thuật này là giả trong thật.

Bạch Tiểu Sơn có vẻ kinh ngạc nói:

- Vậy sao, cái này đúng là không ngờ...

Y nói như vậy nhưng trong lòng lại cho là không đúng. Chính phẩm? nếu là chính phẩm thì y sẽ nuốt chửng nó...

Đúng lúc này thì bảo vệ của Chu Hiến Dữ đi đến nói với Mạc Sầu:

- Mạc tiểu thư, Mai lão nói đã nhiều năm không gặp cô, hi vọng cô có thể ra hậu viện để gặp mặt.

Mạc Sầu nhớ đến bức tranh trong tay nói thốt lên:

- Không đi, tôi còn có việc...

Mạc Ngôn cân nhắc xem làm thế nào mới có thể nắm bắt được hòn đá nhiều màu trong phòng kia, trước mắt đúng là có cơ hội tốt, vì thế đã khuyên nhủ:

- Tiểu muội, trường giả mời, phải đi, đi thôi chúng ta đến gặp Mai lão.

Mạc Sầu nói:

- Còn bức tranh...

Mạc Ngôn cười nói:

- Nha đầu ngốc, ảo thuật dù sao thì cũng phải có chỗ, cùng đến chỗ Mai lão, tìm mượn ông ấy một chỗ đã.

Mấy người đi theo Chu Hiến Dữ đi vào hậu viện.

Đi được nửa đường, Mạc Ngôn nhỏ giọng nói với Mạc Sầu:

- Tiểu muội, đợi khi gặp được lão Mai, hãy nhớ nhờ ông ấy xem xét giúp bức tranh nhé.

Mạc Sầu ngẩn người ra nói:

- Anh, không phải là anh đã xác định đây là bức tranh thật sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh biết đó là đồ thật nhưng người khác thì không biết, trình độ về thi họa của Mai lão rất cao, có ông ta xem xét hộ cũng coi như được cam đoan là chính phẩm...

Mạc Sầu hơi nhú mày, cô cảm thấy trong lời của Mạc Ngôn ẩn chứa thứ gì đó.

Mạc Ngôn xoa gáy cười nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều... muốn xem đại ca làm ảo thuật thì phải làm theo lời anh bảo.

Mạc Sầu đối với Mạc Ngôn vô cùng tín nhiệm, cô gật đầu, ồ lên một tiếng nói không nói lên lời.

Mai Tam Đỉnh đang ở hậu viện, phong cảnh và người không giống nhau, đi vào giống như một đại viện của nhà nông vậy.

Vừa đập vào mắt là cò giá đằm, đất trồng rau, đá nghiền, thậm chí ở một góc của đại viện còn có một ao cá nhỏ nhỏ.

Dưới kệ có một người đầu tóc bạc phơ đang cũng nói chuyện phiếm với Mạc Ngữ rất vui vẻ.

Thấy đoàn người của Mạc Ngôn đi vào, ông lão đứng lên cười nói:

- Ha ha, xem ai đến này, Tiểu Mạc Sầu, còn nhớ Mai gia gia sao?

Mạc Sầu đi lên hành lễ nói:

- Chào Mai gia gia ạ...

Mai Tam Đỉnh cười ha ha nói:

- Đại nữ 18 lần thay đổi... Tiểu Mạc từ nhỏ đã xinh xắn, bây giờ cũng vẫn xinh đẹp.

Trông thấy cháu giá của ông bạn già, Mai Tam Đỉnh rất là cao hứng đã lôi kéo Mạc Sầu ngồi xuống, hỏi han, mà Mạc Sầu thì cũng cực kì biết làm cho người ta thích, gọi ông nội khiến cho ông cụ rất vui mừng...

79. Chương 79: Sao Phải Thiệt Vậy?

Một già một trẻ nói chuyện vui vẻ nhưng thật ra Mạc Ngôn và Bạch Tiểu Sơn rất là im lặng.

Mạc Ngữ ngồi uống trà ở dưới kệ, ung dung tự tại chỉ làm như là trong mắt không có Mạc Ngôn.

Chu Hiến Dữu cũng không xa lạ gì với Mạc Ngôn, cười hỏi:

- Anh em bên đại sảnh kia có thu hoạch gì vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không nói là thu hoạch nhưng thật ra là có thay tiểu muội chọn được một bức họa.

Chu Hiến Dữu nhìn thoáng qua Mạc Sầu nói:

- Là tiểu muội có trong tay bức họa đó sao, lai lịch gì thế?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi cũng không rõ, nghe nói là bức tranh của Trịnh Bản Kiều...

Nghe nói?

Chu Hiến Dữu nhất thời không nói gì... đồ cổ thi họa này từ trước đến nay giao dịch cực kì thận trọng, chưa bao giờ thấy Mạc Ngôn chỉ dám dựa vào hai chữ mà đã ra tay.

Chu Hiến Dữu là một người có hàm dưỡng, dù trong lòng có thâm oán thì trên mặt y cũng tỏ ra cười nói:

- Thì ra là tác phẩm của Trịnh Công, anh em đúng là gặp phải vận may rồi. Không dối gì cậu đã từ lâu tôi muốn tìm bức tranh mà Trịnh Công cất giữ nhưng vẫn không có được cơ duyên này.

Dừng lại một chút, hắn không khỏi có chút kỳ lạ hỏi:

- Người anh em à, có thể nói cho anh biết một chút về bức họa đó được không? Dấu tích của Trịnh Bản Kiều giá trị, xa xỉ, chỉ e là đã phí không ít thôi?

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Cũng không nhiều, có 5 vạn thôi.

- Phù...

Hắn vừa nói xong, Mạc Ngữ đang ở dưới kệ bỗng đứng bật giậy trừ từ trong miệng cô phun ra.

Mạc Ngôn vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Mạc Ngữ giống như không biết là chuyện gì đang xảy ra vậy.

Đúng là gặp quỷ rồi... Mạc Ngữ nhìn vết trà trên quần trong lòng vừa thẹn vừa giận, hắn không thể kìm được nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Có phải anh đang ở chỗ này để dọa người không vậy?

Nhìn Mạc Ngôn như kẻ vô tội, hắn kinh ngạc hỏi Chu Hiến Dữu:

- Hắn làm sao vậy?

Chu Hiến Dữu cười khỏ nói:

- Người anh em, bức tranh của Trịnh Bản Kiều từ trước đến nay là hàng đoạt được, nếu như là bút tích như đã nói thì 5 vạn đồng không thể nào có được.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy nên nghĩ là tôi dọa người sao?

Chu Hiến Dữu vội nói:

- Ý của Tiểu Ngừ không phải vậy, cậu đừng để trong lòng...

Còn chưa dứt lời, Mạc Ngừ đã đi đến, nói:

- Anh không cần giải thích thay em, ý của em chính là vậy đó.

Nói xong, y nhìn Mạc Ngôn lạnh lùng nói:

- Anh phải dọa người thì cũng chờ cho khi dời khỏi kinh đô đã, đừng có dọa trước mặt người của Mạc gia.

Mạc Ngôn cũng không tức giận, nhìn đứa em cùng cha khác mẹ, cười nói:

- Lão Nhị, buổi sáng trước khi ra cửa có quên đánh răng, súc miệng không vậy?

Mạc Ngừ ghét nhất là nhìn thấy biểu hiện này của Mạc Ngôn, hấn cắn răng nói:

- Không được gọi tôi là lão nhị.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Vậy gọi là gì, gọi là tiểu nhị sao?

Mạc Ngừ cảm thấy mình như sắp nổ điên vậy...

Một người không mặt mũi, không kiến thức không có tố chất, không được rèn luyện đã có khuy hướng bạo lực đại ca giang hồ sao lại không nổ điên được chứ?

Hai huynh đệ mâu thuẫn, thân là chủ nhân Mai Tam Đỉnh cũng muốn đi ra ngoài khuyên can.

Hấn đứng lên, cười tếu táo nói:

- Các người làm sao thế hả?

Lúc này, ông ta mới chú ý đến Mạc Ngôn và hỏi Mạc Sầu nói:

- Tiểu Mạc Sầu, đây là bạn cháu à? Coi bộ chàng trai này phong nhã ghê...

Mạc Sầu biết là ông lão đã hiểu lầm, cô thè lưỡi cười nói:

- Mai gia gia, anh ấy là anh cháu không phải bạn bè đâu.

Mai Tam Đỉnh ngăn người ra, nhìn ngay về phía Mạc Ngôn và ngạc nhiên nói:

- Cậu chính là Tiểu Mạc Ngôn?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thưa ông, cháu chính là Mạc Ngôn.

Mai Tam Đỉnh thốt thức nói:

- Trưởng thành hết rồi...năm đó lúc chú con mang con đi, con còn đỏ hỏn chớp mắt cây đậu non đã thành trụ cột rồi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Thưa ông, ông biết chú con ạ?

Mai Tam Đỉnh thở dài:

- Sao ta lại không biết,ông chú con nếu còn sống thế nào cũng đến vườn trà này ngồi, ta sẽ kính trà ông ấy.

Mạc Ngôn không ngờ là Mai Tam Đỉnh và chú mình còn có tầng quan hệ này, chú mình là nửa đồ đệ thì càng không cần khách sáo...

- Nói vậy thôi, chứ sao huynh đệ các cháu lại âm ỉ như vậy?

Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Tuy là làm quan thanh liêm khó khăn nhưng ta đã cùng với chú con có nhiều mối giao tình, hôm nay cậy già lên mặt phân đúng sai cho các con.

Ông ta cười cười, ngoài miệng thì nói là phân biệt đúng sai nhưng thực chất chính là ba phải.

Ông ta nghĩ ta đây là người lớn tuổi, là trưởng bối của các người các người thật không biết xấu hổ lại còn tranh luận trước mặt ta, tranh giành đúng sai?

Nghiêm chỉnh mà nghĩ thì đúng là ý này.

Vừa dứt lời, Mạc Ngữ và Bạch Tiểu Sơn đã cảm thấy xấu hổ, ngay cả Chu Hiến Dữu cũng không thấy được tự nhiên.

Nhất là Mạc Ngữ và Chu Hiến Dữu vốn là tới để tặng thiệp mời cho ông cụ không ngờ lại gặp Mạc Ngôn ở đây, gây ra cãi lộn hơn nữa lại còn là trên địa bàn của người ta vậy thì làm sao mà người ta chịu nổi? đệ tử thế gia đều có đệ tử khí khái trong lúc nhất thời hai người đều thấy xấu hổ vô cùng...

Nhưng mà nơi này sở dĩ Mạc Ngôn đi vào hậu viện đúng vào thời khắc này sao lại là người ba phải.

- Không có gì, Mai lão chúng con chỉ đùa chút thôi...

Mạc Ngữ đứng ra giải thích.

Mạc Ngôn đã ngắt lời của anh ra, hần nghiêm túc nói:

- Lão nhị, không cần làm trò nói láo trước mặt trưởng bối, dọa người?

Mạc Ngữ ghi nhớ thể diện của Mạc gia, vốn là định nhún nhường bị một câu dọa người này của Mạc Ngôn là lên cơn tức nói:

- Thực sự là tôi chịu đủ rồi, rốt cục là anh muốn làm cái gì?

Mạc Ngôn không hiểu ý liệu nhìn về phía Mạc Sầu cười nói:

- Tiểu muội, em quên điều anh vừa nói sao?

Mạc Sầu ngẩn ra, lập tức nhớ ra bức tranh trong tay, nói:

- Ôi, đúng là em quên mất.

Mạc Ngôn cười nói với Tam Đỉnh Mai:

- Lão Mai, con mới mua một bức tranh, là tranh trúc của Trịnh Bản Kiêu, giá hơi thấp một chút, lão nhị không tin là đồ thật cho nên mới tranh chấp vài câu thôi ạ.

Mai Tam Đỉnh có chút ngạc nhiên nói:

- Tranh của Trịnh Bản Kiêu?

Mạc Ngôn gật đầu có ý bảo Mạc Sầu mở bức tranh ra, nói:

- Thưa ông, ông là người trong nghề ông có thể giúp con xem qua được không ạ?

Mai Tam Đỉnh gật đầu liên tục nói:

- Được, được, con không nói ta cũng phải xem, đâu có thể buông tha dễ dàng bức tranh của Trịnh Bản Kiêu được?

Dừng lại một chút ông ta lại nói:

- Mạc Ngôn, con mua bức tranh này bao nhiêu tiền?

Mạc Ngôn tỏ vẻ dương dương tự đắc:

- 5 vạn ạ...

Vừa nói ra câu này, mọi người đều bị phấn khích, hoặc nghi ngờ hoặc thốt thức dù sao thì cũng là một cái nhìn không bình thường.

Mai Tam Đỉnh rất kinh ngạc, trong mắt ánh lên sự không thể nào tin được.

Mạc Ngữ, Chu Hiến Dữ và Bạch Tiểu Sơn vẻ mặt như bị người ném, nhất là Mạc Ngữ, cắn răng cứ như thể ăn thịt trẻ con vậy...

Mạc Sầu mở bức tranh ra, trải lên bàn, Mai Tam Đỉnh bước lên.

Chỉ nhìn thoáng qua ông ta đã nhăn mày.

Mạc Ngôn tùm tùm cười nói:

- Thưa ông, bức tranh này như thế nào ạ?

Mai Tam Đỉnh không nhìn được ho khan một tiếng, làm như không muốn đả kích Mạc Ngôn:

- Để ta xem, để ta xem...

Ông cụ tầm ngàm, con mắt xem tranh đã mấy chục năm chỉ liếc mắt một cái là biết đây là một bản đồ giả. Đổi lại nếu như nói ngay đây là văn vật giả, vừa rồi hai huynh đệ bọn họ đã cãi nhau như vậy nếu nói qua mức thì khẳng định là Mạc Ngôn sẽ bị nhục nhã.

Ông cụ cân nhắc trong lòng, rốt cục cũng tìm ra lý do thoái thác, ông ngẩng đầu lên nói khéo:

- Mạc Ngôn à, tốn 5 vạn đồng mua bức họa này cũng không thiệt đâu...

Ông ta nói câu này thực ra ý là định về bức tranh trúc của Trịnh Bản Kiều nếu như là bút tích thật thì 50 vạn cũng chưa chắc đã mua được. Ông ta nói 5 vạn cũng không thiệt trên thực tế chính là nhận định đây là văn vật giả, bận tâm đến thể diện của Mạc Ngôn nên nói khéo mà thôi.

Những lời này của ông ta phàm là lỗ tai người quá dài chứ không thì ai cũng nghe ra.

Nhưng mà Mạc Ngôn lại giống như không nghe ra những lời này, hần dương dương tự đắc:

- Đúng ạ, 5 vạn mua một bức tranh của Trịnh Bản Kiều, sao lại thiệt được? ông vẫn là một người tinh mắt!

Mai Tam Đỉnh năn nay đã 85 tuổi, có trường hợp nào mà chưa từng thấy qua?

Nhưng nghe xong lời dương dương tự đắc này của Mạc Ngôn như là núi Thái Sơn sụp ở trước mắt mà không thấy sắc mặt thay đổi, cảm giác của ông thật là hỗn độn...

- Dọa người à..

Mạc Ngữ yên lặng xoay người, lấy tay vỗ trán giữa mặt lên trời thở dài.

Chu Hiến Dữ và Bạch Tiểu Sơn cũng liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Tiểu Sơn giả vờ cúi đầu tìm con kiến dưới kệ, Chu Hiến Dữ thì lấy di động ra quơ quơ tỏ vẻ bận vô cùng.

Ngay cả người ngây thơ nhất là Mạc Sầu cũng cảm thấy có gì đó không ổn, cô vô cùng tin tưởng đại ca nhưng chỉ lặng lẽ thở dài một cái.

80. Chương 80: Người Già Thành Tinh

Lúc này Mạc Ngữ chẳng còn tâm trạng đầu mà phân cao thấp gì với Mạc Ngôn, người cũng đã mất thì còn nói được cái gì nữa?

Hần nhẹ nhàng kéo tay áo của Mạc Sầu, nói nhỏ:

- Đến chào Mai lão đi sau đó chúng ta cùng về.

Mạc Sầu không đồng ý nói:

- Em không muốn đi cùng anh nữa...

Lời còn chưa dứt, Mạc Ngữ đã giận dữ nói:

- Cùng cái gì mà cùng, đi cùng với kẻ dọa người khác sao?

Bên mái hiên hai huynh đệ đang tạm biệt, Mai Tam Đỉnh chỉ vào bức tranh trên bàn rồi cười khổ nói:

- Mạc Ngôn à, con hiểu lầm ý ta rồi. Con mua bức họa này dù họa sĩ không tồi nhưng tức khí con mất nghệ thuật của Trịnh Bản Kiêu quá kém. Nghe rõ chưa, đó chính là bản văn vật giả đó.

Mạc Ngôn cười cười ra lấy một điếu thuốc ra, hỏi ông ta:

- Ông có hút thuốc không ạ?

Mai Tam Đỉnh ngẩn người ra rồi cười nói:

- Ta không hút, con cứ tự nhiên...

Mạc Ngôn hút điếu thuốc nói:

- Thưa ông, ông vừa nói bức tranh này là văn vật giả ạ?

Mai Tam Đỉnh gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng là một bức tranh giả.

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Thưa ông, con chỉ sợ là ông đã nhầm...

Mai Tam Đỉnh thấy Mạc Ngôn nói không chắc chắn, không khỏi nhăn mày, cẩn thận nhìn lại bức tranh một lần nữa...

Nhìn một lúc lâu, thật sự là không ra manh mối gì, ông ta ngẩng đầu lên nói khẳng định:

- Ta không thể nhìn nhầm được, bức tranh này tức khí nặng nề sao có thể là bút tích của Trịnh Bản Kiêu được.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Ông, ông có hứng thú đánh cược không ạ?

Mai Tam Đỉnh ngẩn người ra nói:

- Đánh cược?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy... ông nói bức tranh này là văn vật giả, con cho nó là thật chúng ra không ngại thì có thể đánh cược!

Mai Tam Đỉnh ít nhiều cũng có chút không vui nói:

- Đây không phải là con đang quấy rối sao? Rõ ràng là văn vật giả sao lại biến thành bút tích được?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông, ông đừng nóng giận, cái gọi là đánh cược ông cứ coi như là một trò tiêu khiển thôi.

Trò tiêu khiển?

Mai Tam Đỉnh có hơi tức giận nói:

- Tiểu tử thối này, ta thấy con đang cố ý tiêu khiển ta thì có.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông ơi! Ông quá lời rồi. Có câu là vàng thật không sợ thử lửa, bức họa này đúng là dấu vết của Trịnh Bản Kiêu, nếu ông không tin con thì con sẽ chứng minh cho ông thấy.

Mai Tam Đỉnh vỗ bàn nói:

- Được, đánh cược, ta đánh... ta cũng không tin, tên tiểu tử thối này lại có thể biến đá cứng thành mỹ ngọc.

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Sòng bạc Tôn gia, ông chuẩn bị gì để đặt cược đây ạ?

Mai Tam Đỉnh hừ một tiếng khinh thường nói:

- Lời này phải hỏi người mới đúng... nói đi, trước cửa hàng đứng lâu như vậy, kết quả cuối cùng là thích cái gì đây!?

Mạc Ngôn nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người ra, lập tức ngượng ngùng cười nói:

- Ông định lấy cái gì ạ?

Thực ra hẳn cũng biết hành động của mình vừa rồi là có chút mượn cớ để che đậy dấu vết, giấu Mạc Ngữ và Mạc Sầu thì không thành vấn đề nhưng giấu lão nhân này thì ít nhiều một bên cũng phải có sự tình nguyện. cái gọi là người già thành tinh, Mai Tam Đỉnh đã tung hoành trong giới thương gia, giang hồ đã mấy chục năm, có thể nói là trước mặt đũa bôn ông ấy thì chẳng khác nào làm trò cười cho người trong nghề.

Mai Tam Đỉnh hừ một tiếng nói:

- Đũa bôn trước mặt Quan công, cháu từng làm trong gánh xiếc à... thủ đoạn của cháu chơi với vài chục năm của ta, nói đi có phải trong đại sảnh đã nhìn trúng cái gì không?

Thủ đoạn nhỏ này bị lão nhân biết Mạc Ngôn đành thừa nhận nói:

- Cũng không có gì ạ, cháu nhìn thấy khối đá nhiều màu sắc.

- Ta còn tưởng cháu nhìn trúng cái gì chứ...

Mai Tam Đỉnh khẽ nhún mày, không vui nói:

- Một tảng đá nhiều màu thôi mà, cần gì phải hao tổn nhiều tâm sức thế? Với quan hệ của ta và chú con thì chỉ cần con nói một tiếng thì ta có thể không cho con sao?

Mạc Ngôn nghiêm mặt nói:

- Con cần, ông cho con kết quả đi.

Mai Tam Đỉnh nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người ra, một lúc lâu sau đó mới nói tiếp:

- Lời này nhiều năm nay ta chưa nghe qua, năm đó chú con không chịu thu nạp ta làm đồ đệ. Các ông nhà Mạc gia con... không nói nữa theo ý con mượn tảng đá nhiều màu kia làm tiền cược đi.

Mạc Ngôn biết, đây là Mai Tam Đỉnh nhớ đến tình cảm về hương khói của chú mình nên mới cố ý thành toàn cho mình, hẳn hơi cúi đầu thành khẩn nói:

- Con cảm ơn ông nhiều ạ!

Bởi vì lão phu tán gẫu với thanh niên, Mai Tam Đỉnh vỗ tay dứt khoát nói:

- Nào, nào... lại đây cả đi... người Chu gia kia cũng lại đây đi.

Đợi mọi người đi tới, Mai Tam Đỉnh mới nói:

- Các cháu cũng nghe thấy hết rồi, tiên tiễu tử thối này nói đánh đổ với ta, ta cảm thấy thế nào tự mình không vui bằng đồng, các cháu có muốn cùng tham gia không?

Chính là ở Mạc Ngôn, tất cả đều cười khổ, đúng là Mai Tam Đỉnh càng già lại càng có tâm.

Mạc Sầu cũng không ngại làm loạn, cô là người đầu tiên giơ tay lên nhảy nhót:

- Con đến đây.

Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Tiểu Mạc Sầu, con cược ai thắng?

Mạc Sầu chớp mắt nhìn về phía Mạc Ngữ nói:

- Đương nhiên là con cược đại ca thắng nhưng con cũng muốn cùng nhị ca cược.

Mạc Ngữ cau mày nói:

- Đừng có làm càn.

Mai Tam Đỉnh nghe thấy câu này, không vui mà trừng mắt nói:

- Lão nhị Mạc gia con nói ai làm càn đây?

Mạc Ngữ dở khóc dở cười, chấp tay liên tục nói:

- Con xin lỗi ông, là con nói bậy rồi.

Mạc Sầu cũng không buông tha nói:

- Nhị ca, anh có cược hay không...

Mạc Ngữ liếc mắt nhìn Mạc Ngôn, rồi nhìn văn vật giả trên bàn thềm nói cục diện này có thắng hay thua thì vì cái gì mà mình phải đồng ý?

Nghĩ đến đây, y lại cảm thấy được nếu phải tham dự thì dứt khoát phải cho tiểu muội một bài học, dù sau này cô có đi theo Mạc Ngôn thì chung quanh cũng chỉ là hồ nháo mà thôi.

Y nhẹ nhàng ho khan một tiếng rồi nói:

- Tiểu muội, có thật là muốn đánh cược với nhị ca không?

Mạc Sầu cười dài nói:

- Đương nhiên rồi, nhị ca có phải anh không dám không?

Mạc Ngữ hừ lạnh một tiếng nói:

- Được rồi, anh sẽ cược với em một lần, nếu em thua thì từ nay trở đi anh nói gì em cũng phải nghe...

Còn chưa dứt lời, Mạc Sầu đã chen lời:

- Mặc kê, mặc kê, anh đặt cược thiếu đạo đức, vì cái gì mà em phải nghe anh?

Mạc Ngữ phụng phịu nói:

- Nghe anh nói xong đã... Nếu anh thua thì cỗ xe Lan Rover kia sẽ là của em.

Land Rover?

Mạc Sầu đã sớm theo dõi chiếc xe kia, nghe thấy vậy mắt cô sáng lên...

Chỉ là cô vừa nghĩ ngộ nhỡ nếu mình thua cuộc thì kết quả bi thảm rồi, cô cũng không biết thế nào nên nhìn về phía Mạc Ngôn, nói với vẻ tội nghiệp:

- Anh, chúng ta có thể thắng đúng không?

Mạc Ngôn cười nói:

- 100%! Anh muốn em ngay cả đồ cưới cũng có...

Mạc Sầu nghe thấy vậy, cắn răng quay người nói với Mạc Ngữ:

- Cược!

Mai Tam Đỉnh cười haha nói:

- Được, được, bây giờ mới là thú vị! Chu gia còn người kia... ở Bạch gia phải không, hai người lại đây?

Bạch Tiểu Sơn có hơi ít lạnh lợi, nói:

- Bức họa này là cháu mua, thực hay giả đều không hợp, cháu sẽ không tham dự.

Mai Tam Đỉnh hỏi Chu Hiến Dữu nói:

- Còn cháu?

Chu Hiến Dữu cười khỏ nói:

- Cháu khẳng định là sẽ đứng bên ngoài nhưng cuộc đánh cược này...

Mạc Ngôn nói tiếp:

- Hiến Dữu huynh, nếu anh thắng em sẽ giúp bạn của anh chữa khỏi vết thương ở cánh tay trái.

Vừa mới nói xong thì cả Chu Hiến Dữu và đám vệ sĩ phía sau đều ngẩn người ra.

Người vệ sĩ của anh ta không chỉ có nội thương mà còn ba bốn năm nay điều trị cũng không có hiệu quả gì.

Chu Hiến Dữu có chút kinh ngạc nói:

- Sao cậu biết người này có thương tích?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh đừng có hỏi nhiều, tóm lại nếu anh thắng em sẽ giúp cậu ta chữa khỏi...

Nhìn thấy người vệ sĩ này hẳn đã thấy cánh tay trái của anh ta bị tổn hao kinh mạch, hẳn là đã bị người giao đấu cắt đứt kinh mạch, làm cho khí huyết bế tắc, không lưu thông được.

Chu Hiến Dữu không thể từ chối điều hấp dẫn này...

Người vệ sĩ này đã theo anh ta không chỉ mười mấy năm mà còn tận trung tận tâm, hơn nữa cánh tay trái kia còn vì anh ta mà bị thương.

- Nói đi, nếu tôi thua thì cậu muốn cái gì?

Chu Hiến Dữu trong lòng đã có tính toán dù có thắng hay thua thì Mạc Ngôn cũng giúp người vệ sĩ kia trị thương.

Mạc Ngôn cười cười nhìn về phía Mạc Sầu nói:

- Tiểu muội, cơ hội này cho em đấy, nếu thấy Dữu ca có gì tốt thì mau nói đi... qua sông này không có phòng trọ đâu.

Mạc Sầu hoan hô, nhắm về phía Chu Hiến Dữu, cầm lấy tay của anh ta rồi nói:

- Anh Hiến Dữu, em muốn làm tổng trong bộ phận kĩ thuật của công ty anh.

Là đệ tử của Mạc gia tính cách của cô khá đơn thuần, cô không có khả năng đi trên con đường làm quan cho nên sớm đã muốn vào thương trường, mà cô cùng bằng tuổi Mạc Ngữ lúc này đã là vào Bộ tài chính.

Dưới kệ, văn vật giả đang hé ra trước mặt mọi người.

Mục đích của Mạc Ngôn đã đạt được, cùng không muốn trì hoãn, hẳn mang đến một ly nước trong, đứng trước bàn.

- Tiểu muội, nhìn cho rõ, ảo thuật đã bắt đầu rồi.

Trước khi công bố đáp án Mạc Ngôn nhắc nhở Mạc Sầu.

Mạc Sầu bước mấy bước lên trên, để nhìn cho rõ hơn.

Mạc Ngôn lại nói:

- Từ giờ để phun nước lên...

Lời này vừa mới nói ra, trong lòng Mai Tam Đỉnh lóe sáng thốt lên:

- Ôi. Hồng rồi!

Mọi người không hiểu sao, Chu Hiến Dữu cẩn thận nói:

- Lão Mai, sao vậy?

Mai Tam Đỉnh lại không hiểu tròng mắt lên nhìn Mạc Ngôn nói:

- Tranh trong tranh?

Mạc Ngôn cười gật đầu nói:

- Quả nhiên là gừng càng già càng cay... ông à, ông thật cao minh!

Mai Tam Đỉnh vỗ đùi nói:

- Ta nói mà...

Dừng lại một chút, rồi ông ta lại nhú mày, nói:

- Mạc Ngôn à, cháu không nhìn lầm đấy chứ? Đây đúng là tranh trong tranh ư? Để mời lão kĩ sư bằng không bức tranh sẽ bị phá hủy mất!

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông cứ yên tâm đi ạ...

Sau khi nói xong, hắn không chậm trễ ngậm một ngụm nước phun mạnh lên bức tranh.

Mai Tam Đỉnh thấy thế lông mi như trợn nẩy ra nói:

- Xằng bậy, xằng bậy, con muốn phá hủy bức tranh này sao?

Ông ta cũng không hiểu hắn ngậm nước là có chủ ý, trong đó có chân khí, chân khí sẽ theo nước chảy dần dần ra.

Không chỉ có thế, Mạc Ngôn vốn ý thức được cũng tăng tốc độ ngậm nước...

Đợi cho hàm lượng nước thấm vào hai tầng của bức tranh, Mạc Ngôn liền kết với chân khí nhẹ nhàng vỗ lên mép bàn.

Sau đó, mọi người chỉ thấy trên tấm hình dâng lên một màn sương mù...

- Oa thật là kì lạ!

Mọi người đều há hốc mồm ra, chỉ có Mạc Sầu là lấp sau Mạc Ngôn, giơ chân lên hô to.

Sương mù dày, tản ra bốn phía...

Tầng sương mù nay đúng là thấm vào tầng trong của bức tranh, lúc này hai tầng hình ảnh chỗ nào cũng có chân khí, vì không có dấu vết bị tổn thương, Mạc Ngôn đã đồng thời hút chân khí ra cho toàn bộ hơi nước đi ra.

Đợi cho nước tan hết, Mạc Ngôn nhẹ nhàng chà xát lên ven hình ảnh, sau đó cẩn thận chà lên viền tranh, nhẹ nhàng run lên rồi hắn nhắc lên...

Hắn nhẹ nhàng nhắc lên, trúc đồ từ từ hiện ra.

81. Chương 81: Cô

Ở góc độ tâm linh, thế giới rộng lớn là do nhiều nguyên nhân và kết quả tạo thành, mỗi người sống trong thế giới này đều không thể thoát khỏi. Về điểm này Mạc Ngôn khẳng định rất rõ ràng, cho nên anh chỉ là muốn ráng sức tránh ít nhất quan hệ nhân quả không cần thiết mà không phải là mong đợi quá xa vời lên siêu thoát. Trên cõi đời này chỉ có hai loại người thực sự có thể thoát khỏi quy luật nhân quả. Người thứ nhất là người đã chết, vừa chết, tự nhiên cũng sẽ siêu thoát rồi. Người thứ hai là tu thành Dương Thần hoặc là mọc cánh thành tiên trong Đạo gia. Những người như vậy không liên quan thế tục, muốn không có gì trong thế giới trần tục, cùng một dạng siêu thoát.

Đối với Mạc Ngôn mà nói một người trợ lý tốt có năng lực tốt làm cho chính bản thân tránh được rất nhiều phiền toái và những nhân quả không đáng có. Như vậy là có thể dành thời gian cho việc tu hành.

Nhưng mà, với tình hình hiện tại của mình, không thể đủ khả năng một trợ lý có trình độ. Cho nên, hần sẽ có chủ ý tự mình tiến tới...

Đương nhiên, theo lẽ thường Chu Hiến Dữu là không thể nào đáp ứng được yêu cầu này. Lộ Đạt chỉ là hộ vệ của hần. Và chấn thương là không thể chữa khỏi, phải mất Tô Vũ vài năm thậm chí nhiều hơn nữa để có thể đổi lấy cánh tay trái mạnh khỏe trở lại. Với Chu Hiến Dữu mà nói khoản giao dịch này tính đi tính lại cũng đều là lỗ vốn cả.

Nhưng đây chỉ là lẽ thường. Trên thực tế không phải nói ngay cả Mạc Ngôn muốn Phó Tổng Giám Đốc của tập đoàn Thiên Vận đi làm trợ lý, Chu Hiến Dữu cũng sẽ không chút do dự mà bằng lòng ngay. Bởi vì ở góc độ nào đó Chu gia và Mạc gia giống như thân và lá của cây, đã cộng tác với nhau mấy chục năm nay. Bây giờ khó có thể phân tách ra được.

Mạc Ngôn đã sống tách Mạc gia đã nhiều năm rồi nhưng dù sao cũng là đích tôn, yêu cầu của hần chỉ cần không quá đáng. Chu Hiến Dữu cũng không do dự mà bằng lòng ngay. Việc này không liên quan gì đến với sở thích cá nhân. Đây là quyền lợi chính đáng của con cháu trong Mạc gia, Chu Hiến Dữu không có quyền từ chối..

Đương nhiên, Mạc Ngôn cũng không nghĩ sâu như vậy...

Hần chỉ là buột miệng mà nhắc tới. Nếu Chu Hiến Dữu đồng ý khoản giao dịch này coi như thành công, nếu không đồng ý thì cũng chẳng hề gì. Một người trợ lý mà thôi chẳng qua chờ mình nhận tiếp vài nhiệm vụ chỗ Hoàng Lưu Hạ là được.

Đối với Mạc Ngôn mà nói việc này chẳng khác gì một cuộc đổi chác. Mình giúp người ta, người ta cho mình mượn một trợ lý, thế thôi...

Việc nhỏ nhặt này cần phải suy nghĩ cặn kẽ, xem trái phải ra sao không?

Mấy người đã đi đến bãi đậu xe bên ngoài, Mạc Sầu cực kì hứng thú kéo Mạc Ngôn lên chiếc xe Land Rover.

Đến thời điểm này, nhiệm vụ đã được hoàn thành, hần đã lái Land Rover cả buổi rồi, cuối cùng là không dám lên xe mà thở dài chán chường với chiếc xe của riêng mình.

Mạc Ngữ đi đến chiếc Land Rover trước và hỏi Mạc Sầu:

- Em sẽ đi đâu?

Lời này hình như là hỏi Mạc Sầu nhưng thực ra chính là hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Sầu hiểu ý anh trai quay sang hỏi Mạc Ngôn:

- Anh muốn về Tử Trúc Lâm phải không?

Mạc Ngôn vừa cười vừa nói:

- Đi về nhà cũ đi...

Anh nói nhà cũ chính là tòa nhà của Mạc gia kia. Cho đến ngày nay, chỗ đó ngoại trừ lính gác với hộ lý cũng chỉ còn có ông nội và bà nội của anh ở đó mà thôi.

Nghe anh trai nói về nhà cũ, Mạc Sầu tự nhiên vui mừng lắm, Mạc Ngữ cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm...

Thành thật mà nói, anh đã lo lắng về người anh em cùng cha khác mẹ của mình và bất ngờ, bất kể ra sao ngày mai là mừng thọ 80 của ông nội, cho dù hần có đáng ghét như thế nào thì Mạc Ngôn cũng không hi vọng bức ảnh gia đình ngày mai thiếu bóng dáng người này.

- Anh ngồi tại xe anh Hiến Dữu, em đi theo ngay nhé!

Mạc Ngữ dặn đi dặn lại Mạc Sầu, nhiều ít vẫn còn chút lo lắng em gái bị Mạc Ngôn mê hoặc, lại chạy đến chỗ nào ầu ẩu.

Mạc Sầu bực mình phát tay, nói:

- Đi thôi, đi thôi anh còn lâu mới bằng mẹ được...

Trên đường về nhà cũ, Mạc Ngôn không nói gì nhiều toàn bộ tâm tư ý nghĩ buông xuống viên đá ngũ sắc trên tay.

Đá này đầy màu sắc, năm màu sắc sơ: xanh, xanh lá cây, đỏ, đen, vàng tương ứng với Ngũ Hành.

Bằng nhận thức và quan sát mắt trên khối đá có thể thấy được Âm Dương Ngũ Hành đủ cả nhưng tạp chất cũng rất nhiều. Muốn đem luyện nói thành kiếm phôi thực sự là quá xa vời. Âm Dương Ngũ Hành khí không phải là phạm vật, rèn lạnh, rèn nóng đều không thích hợp, chỉ có dùng chân khí tôi luyện với thời gian dài mới có thể trừ đi tạp chất, đồng thời không làm tổn thương căn bản.

Đến khi nào tạp chất diệt hết do trời sinh kiếm phôi mới có thể chân chính hiện hình.

Đến lúc đó, Âm Dương Ngũ Hành hội tụ một trong lòng người, có nhưng không nhìn thấy, hư hư thực thực đan xen nhau, lúc đó là có thể nuôi dưỡng.

Ở giữa thế giới tâm linh, ý thức bản ngã Mạc Ngôn hết sức vận hành tính toán lên khối đá nhiều màu sắc này luyện chế thành kiếm phôi cần bao nhiêu thời gian.

Kết quả cuối cùng hẳn rất vui mừng, nếu như mỗi ngày rút ra khoảng tám tiếng đồng hồ thì ba tháng là có thể đạt được một kiếm chân chính.

- Ba tháng kể ra cũng không nhiều, dù sao gần đây không có chuyện gì xảy ra...

Mạc Ngôn trong lòng vui sướng, đem tảng đá cẩn thận cất vào trong túi đeo bên người.

Lúc này, Mạc Sầu mới tò mò hỏi:

- Anh, tảng đá này rốt cuộc có ích lợi gì vậy?

Mạc Ngôn cười và nói:

- Tóm lại là có còn có ích như thế nào thì anh nói em cũng không hiểu được đâu.

Mạc Sầu cau mặt ra vẻ không phục:

- Thật rõ là khinh thường, tốt hay xấu ta cũng là sinh viên giỏi trường đại học H, anh nói cái kia không chịu nổi sao?

Mạc Ngôn cười há há nói:

- Thế mạnh chuyên môn... Đừng nói em là tốt nghiệp đại học, đúng là sao Hỏa đại học nên không hiểu mà chỉ làm theo. Ví dụ như em gặp bà đồng dùng quả trứng gọi hồn ra sao? Cô ấy la lên lấy quả trứng ở trên bàn đặt đứng lên, em sinh viên đại học tài cao giải thích cho anh đây là nguyên lý gì?

Hai người vừa cười vừa nói trên đường đi, tới nhà cũ thì vừa lúc trời đã tối.

Đi đến đoạn đường phía trước Chu Hiễn Dữu bắt đầu tăng tốc với lại cũng không phải ần còi vì nơi này thuộc khu vực cấm.

Đoạn đường này phong cảnh tuyệt đẹp, hai bên cây cối xanh ngát, ở giữa thấp thoáng vài bông hoa cỏ, có thể nhìn thấy loại này chiếm diện tích khá lớn kiểu xa xưa theo kiểu Nga.

Chỗ ở của Mạc gia chính là một tòa nhà hơn nửa được nằm ở cuối con đường này.

Mạc Ngôn vốn rất quen thuộc với con đường này, lúc đó hay lang thang ở nơi này.

Khi đó hẳn mới năm tuổi trong suy nghĩ đã cảm thấy con đường này dài thật, chỉ sợ đến mười tuổi mới đi hết con đường này...

Hồi tưởng lại chuyện cũ, hẳn không nén nổi cảm xúc nhốn miêng cười tủm tỉm.

- Đâu phải lên đến mười tuổi mới đi hết con đường, hơn nữa còn là xa rời mãi mãi và không bao giờ để cái chốn này gông cùm xiềng xích mình được.

Mạc Sầu thấy anh cười toan hỏi:

- Anh đang nghĩ gì mà vui thế?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, chỉ là nhớ hồi còn bé trên con đường này có người hay đi theo người lớn như một cái đuôi, đuổi thế nào cũng không đi.

Mạc Sầu ngạc nhiên hỏi:

- Ai là cái đuôi ạ?

Mạc Ngôn nói:

- Trừ em ra còn có thể là ai ở đây nữa?

Mạc Sầu cười nói:

- Anh còn nhớ rõ những kỉ niệm thời thơ ấu chứ em thì quên hết rồi!

Mạc Ngôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ nói:

- Trước đây con đường này có nhiều điều thú vị lắm, có nhiều đám thanh niên choai choai núp trong bụi cỏ hút thuốc, đáng vẻ già nua nặng trĩu giống như là...

Hắn vốn định nói như là một cái quan tài nạm vàng khảm ngọc, nhưng thấy bất kính nên không nói đến nữa.

Mạc Sầu nói:

- Thực ra em cũng không thích tới nơi này, đôi khi rất muốn đón ông bà nội ra ngoài ở...

Mạc Ngôn xoa nhẹ đầu nàng và cười nói:

- Còn nói linh tinh...

Mạc Sầu trợn trừng hai mắt, thở dài nói:

- Em thật sự nghĩ như vậy mà.

Mạc Ngôn cười cười nhẹ nhàng nói:

- Ông là con của Phật, bên ngoài miếu quả nhỏ. Hơn nữa ông đã lui cửa Phật đi đi lại lại chẳng phải là để người khác hương hỏa?

Mạc Sầu quả thực không giống như người nhà lão Mạc, nghe xong chớp chớp mắt liên tục câu hỏi câu không.

Mạc Ngôn đi vào nơi có gia đình sống nhiều năm, người đầu tiên gặp là Mạc Hiểu Uyên.

- Mạc Ngôn?

Cùng lúc đó nhìn thấy mọi người phía sau Mạc Ngôn, Mạc Hiểu Uyên lướt qua mặt ngạc nhiên vui mừng.

- Thằng nhỏ này, rốt cuộc bây giờ mới chịu trở về sao?

Mạc Hiểu Uyên kéo tay Mạc Ngôn giọng vui mừng xen lẫn một chút trách móc.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô à, nhiều năm không gặp, cô càng ngày càng trẻ.

Đối với Mạc Ngôn cô lúc nào cũng có ấn tượng tốt không chỉ là bởi vì hồi bé có nhiều kỉ niệm, mà cô là người duy nhất trong Mạc gia không kinh doanh buôn bán gì cả. Cô bình thường chỉ là giáo viên trung học cần cù siêng năng theo dạy vài chục năm. Chỉ điểm này thôi, khiến cho Mạc Ngôn cảm thấy nể phục sâu sắc.

Lại nói tiếp cái mà người ta gọi là sống thanh nhàn chân chính có thể là nhất trên đời, nhưng chân chính thật sự thì có bao nhiêu người có thể làm được?

Có đôi lúc Mạc Ngôn cảm thấy Cô rất khác với Mạc gia. Cô ấy giống một công chúa cũng biết sống, biết yêu đến nỗi không cần công việc, nghề nghiệp. Nhưng cô gái bình thường này lại giống như một người thành thị sống giữa cõi trần sinh hoạt và công tác ...

- Nghe Tiểu Ngữ nói, cháu hiện tại đang làm lái xe cứu thương trong bệnh viện?

Mạc Hiểu Uyên hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vâng, nhưng cháu đã thôi ở đó rồi, bây giờ cháu đang là điều tra viên!

Mạc Hiểu Uyên, gật đầu cười nói:

- Rất tốt, rất tốt!

Lời khen người này xuất phát từ trong tâm không một chút giả dối.

Lúc này, Mạc Sầu ở phía sau Mạc Ngôn chu mỏ nói:

- Cô, chúng con đã lâu không gặp cô.

Mạc Hiểu Uyển cười nói:

- Con vẫn thiếu quan tâm cô lắm? Đến quá trưa chột nghe quản gia nhắc tới Tiểu Mạc, lo lắng tại sao Mạc Sầu vẫn chưa trở lại.

Mạc Sầu thè lưỡi nói:

- Ông nội ở đâu ạ?

Mạc Hiểu Uyển nói:

- Ông nội của cô đang làm vật lý trị liệu đợt mới.

Chưa nói dứt lời Mạc Sầu chạy theo hướng sau khu đại viện.

Mạc Hiểu Uyển lắc đầu cười nói:

- Nha đầu này, bị Lão gia tử làm hư rồi...

Dừng lại chút, nàng hướng về phía Mạc Ngữ cùng với Chu Hiến Dữu nói:

- Các anh, các chị cứ nói chuyện một lát đi, khi nào ông xong vật lý trị liệu mới có thể ra được.

- Đây, mấy giờ rồi mà vẫn chưa dọn cơm?

Đang nói chuyện, một thanh niên tóc mái che hết nửa khuôn mặt, vẻ lưỡi biếng từ trong phòng bước ra.

Hắn nhìn thấy Mạc Ngữ mắt sáng lên và nói:

- Anh Tiểu Ngữ, anh về rồi à, cho em mượn Land Rover chơi một lát...

Mạc Hiểu Uyên thấy thế nhất thời nổi giận nói:

- Mẹ cho phép con cắt tóc thế sao? Sao không cắt hết đi. Để ông ngoại nhìn thấy coi chừng ông cho mồi lửa đốt cháy tóc của con.

82. Chương 82: Cắt Tóc

Thiếu niên này chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng thanh tú, nhưng mang theo một chút lãng tử, thấy mẹ muốn tới nhéo lỗ tai của mình, lập tức trốn phía sau Mạc Ngữ, cười hì hì nói:

- Mẹ, cái này đừng trách con, nơi này lại phải cắt ngắn nữa ạ? Đừng nói cắt ngắn, nếu không di động cũng không tín hiệu...

Mạc Hiểu Uyển tức giận, nói :

- Bây giờ cắt ngắn, chẳng lẽ không thể đi ra ngoài?

Hoắc Tiểu Hải có vẻ oan uổng, nói :

- Con không phải chờ Tiểu Ngữ ca đâu, không anh ấy dẫn đi, con sợ bị người ta bắt lại chứ?

Hắn lời này nói nhưng thật ra là đúng vậy, nơi này thuộc loại khu vực đặc thù, ra vào đều có trình tự nghiêm khắc. Hoắc Tiểu Hải đi theo cha mẹ sinh hoạt tại thành phố Thiên Hải, từ nhỏ đến lớn chỉ ghé qua nhà cũ ba lượt...

- Cô, cháu mang Tiểu Hải đi cắt ngắn, lái xe đi rất nhanh.

Mạc Hiểu Uyển đứng dậy đúng lúc, cười nói.

Kỳ thật hắn cũng là không có cách nào, thay đổi nơi khác, đều có người hầu cho hắn phái đi. Nhưng nơi này thuộc loại khu vực đặc biệt, bảo tiêu, người hầu như Lộ Đạt chẳng hạn, căn bản sẽ không có tư cách vào đây. Mà Lý mama chỉ phục vụ lão gia tử, hắn không có tư cách phái đi.

Mạc Hiểu Uyển trừng mắt nhìn Hoắc Tiểu Hải, lại chuyển hướng Mạc Ngữ, cười nói:

- Vậy thì làm phiền cháu, Tiểu Ngữ. Em họ này của cháu thật sự là không cho cháu được yên... Đúng rồi, nếu cắt ngắn thì húi cua cho nó cũng được!

Vừa dứt lời, Hoắc Tiểu Hải liền nhảy dựng lên, cực kỳ hoảng sợ nói :

- Không phải đâu, mẹ, mẹ để cho người ta cắt tóc húi cua cho con sao?

Mạc Hiểu Uyển nói :

- Cắt tóc húi cua làm sao? Mẹ cho con biết, ông ngoại con ghét nhất thấy đàn ông để tóc dài...

Hoắc Tiểu Hải nói :

- Không được, đầu có đứt, tóc không thể loạn cắt. Con đồng ý xén một chút thôi, cắt tóc húi cua, không có cửa đâu!

Thanh âm của hắn dần dần cao lên, Mạc Hiểu Uyển sợ quấy nhiễu đến cha ở hậu viện, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Hải ngoan, nghe mẹ nói, sau khi quay về Thiên Hải, mẹ cho con thêm tiền tiêu vặt.

Thanh niên mười sáu mười bảy tuổi đúng là thời gian nghịch nhất, Hoắc Tiểu Hải cũng không ngoại lệ, hò hét:

- Đừng lấy viên đạn bọc đường để dối phó con, nam tử hán đại trượng phu, nói không cắt tóc sẽ không cắt...

Mạc Ngôn ở bên nhìn thấy mà buồn cười, nhưng thật ra cảm thấy được trong căn nhà này nhiều hơi thở cuộc sống hơn, trước kia lại không có.

Hắn ở bên cạnh xem náo nhiệt, Hoắc Tiểu Hải lại càng ngày càng quật cường, mặc cho một bên Mạc Ngữ cùng Chu Hiến Dữ khuyên như thế nào, cũng không chịu nhượng bộ. Sau đó thiếu niên nghịch ngợm tâm lý nặng nề, bọn hắn đặc lập độc hành, cảm giác mình là người đặc biệt nhất trên đời, hơn nữa, không ai có thể hiểu được chính mình.

Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng bởi vì Hoắc Tiểu Hải quật cường, Mạc Ngôn không thể không đứng ra.

- Cô à, cô đừng tức giận, việc này giao cho cháu ...

Mạc Ngôn cười khuyên giải cô, kỳ thật hắn cũng biết, cô hắn không để ý tóc Hoắc Tiểu Hải dài bao nhiêu, cô để ý chính là cha mình, không muốn thấy cha bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà phát hỏa. Đồng thời, cô cũng không muốn khiến cha cảm thấy được, mình thất bại trong giáo dục con cái.

Mạc Hiểu Uyển có chút kinh ngạc, nói :

- Cháu?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô yên tâm đi, không phải là cắt ngắn thôi sao, giao cho cháu là được.

Lúc này, Hoắc Tiểu Hải mới chú ý tới Mạc Ngôn, khinh thường nói :

- Anh là ai?

Hắn cũng không nhận ra Mạc Ngôn, cũng không nghe thấy đối thoại của Mạc Ngôn cùng mẹ hắn vừa rồi, chỉ biết là người này là cùng đi với Tiểu Ngũ ca.

Mạc Ngôn cười đi đến chỗ hắn, nói :

- Em đừng quản anh là ai, kêu tiếng anh là được!

Mạc Ngôn thân cao một mét tám lăm, đối với người thân thể còn chưa hoàn toàn phát triển hết như Hoắc Tiểu Hải mà nói, vẫn là rất có uy hiếp.

Hoắc Tiểu Hải theo bản năng cảm thấy được người này không dễ đối phó, chui ngay sau Mạc Ngũ, nói :

- Ái, Ái, anh không được xằng bậy. Tôi và anh ngày xưa không oán, ngày gần đây không thù, ngàn vạn lần không nên nghe mẹ tôi mê hoặc...

Mạc Ngôn cảm thấy được đứa nhỏ này thật ra thật thú vị, ít nhất so với Mạc Ngũ, người huynh đệ chú bác này còn thú vị hơn.

Chuyện lật vật này đại khái chỉ thuộc về lũ trẻ lớn lên ở gia đình bình thường nhỉ? Mạc Ngôn nghĩ thầm, mặc dù là Mạc Sầu, cũng là đơn thuần có thừa, hoạt bát không đủ...

Hoắc Tiểu Hải thấy Mạc Ngôn cách mình càng ngày càng gần, bối rối nói :

- Ấy, vị đại ca kia, anh thật sự không nên xằng bậy nha, anh có tin tôi kêu cứu mạng hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm, anh cam đoan em không kêu được.

Lúc này, khoảng cách hắn và Hoắc Tiểu Hải chỉ có một bước.

Hoắc Tiểu Hải kinh hãi, giống như con cún con trốn tới phía sau Mạc Ngũ, nhưng như thế nào hắn lại lần được qua lòng bàn tay Mạc Ngôn?

- Cứu...

Hoắc Tiểu Hải mắt thấy trốn không thoát, lập tức mở miệng kêu cứu mạng, nhưng chính như Mạc Ngôn nói, hắn chỉ hô một từ 'Cứu', thấy được toàn thân bỗng nhiên ê ẩm tê dại, tiếp tục thì không thể mở miệng.

Trời, người này biết yêu pháp sao?

Hoắc Tiểu Hải trong lòng kinh hãi, trơ mắt nhìn mình bị Mạc Ngôn gánh trên đầu vai, đi vào sương phòng...

Một màn này phát sinh cực nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Hoắc Tiểu Hải giống cái bao cát bị Mạc Ngôn cho vào trong sương phòng.

Vài giây sau, Mạc Ngôn từ sương phòng ló ra, nói với Mạc Ngũ:

- Lão Nhị, đi tìm cho tôi cái kéo.

Mạc Ngũ sắc mặt tối sầm, rất muốn nói lão tử không hầu hạ người, nhưng nhớ tới kết cục của Hoắc Tiểu Hải, cuối cùng nhịn xuống. Không có biện pháp, đừng nhìn hắn ở bên ngoài phong quang vô hạn, nhưng ở trước mặt Mạc Ngôn, vẫn là tiểu nhi đồng năm đó bị lột quần...

Đổi lại người khác, có lẽ không dám làm càn ở trong đại viện này như vậy, nhưng Mạc Ngũ biết, người thanh niên trước mắt này tuyệt đối là ngoại lệ!

Hắn vô lực thở dài, nói :

- Tôi có mang kéo gấp bên mình, được không?

Đây là từ sau lúc gặp mặt, lần đầu tiên hấn đối thoại cùng Mạc Ngôn, trước sau như một, trong giọng nói đã tràn ngập bất đắc dĩ. Đây cũng là vì cái gì mỗi lần hấn cùng Mạc Ngôn điện thoại thì đều hung hăng chộc ghẹo mấy câu, không như thế, thật sự là khó có thể tìm về cân bằng tâm lý.

- Không thành vấn đề, có kéo là được...

Mạc Ngôn tiếp nhận gấp kéo, nhìn về phía Mạc Hiểu Uyển cười cười, vung vẩy kéo trong tay, nói :

- Cô, yên tâm đi, lên đại học thì đảm đệ tử Phật học đó, tóc đều là cháu cắt...

Nói xong, hấn xoay người vào nhà, đóng rầm cửa.

Ngoài phòng, mọi người đưa mắt nhìn nhau, hơn nửa ngày, Chu Hiến Dữu mới chần chờ nói :

- Hội Phật học? Bọn họ... Hấn là đều là đầu bóng loáng?

Trong sương phòng, Mạc Ngôn quơ kéo nhỏ sáng ngời, cười nói:

- Lão đệ, bây giờ em có hai lựa chọn, thứ nhất, là đầu bóng loáng, thứ hai, là đầu đinh...

Hoắc Tiểu Hải khóc không ra nước mắt, lúc này có khác nhau sao?

Miệng hấn không thể nói, thân không thể động, đành phải liều mạng chớp mắt...

Mạc Ngôn giải bỏ huyết á khẩu cho hấn, cười nói:

- Có cái gì muốn nói ?

Hoắc Tiểu Hải nước mắt nhanh chảy xuống , nói :

- Đại ca, tha mạng, chừa chút cho tiểu đệ đi...

- Cho ông nội nhìn xem, Tiểu Mạc mang cho ta quà gì...

Trong thư phòng Hậu viện, Mạc Trọng Dương ngồi ở ghế ngả, nhìn Mạc Sầu, trong mắt tràn đầy vẻ hiền lành.

Gian thư phòng này cũng không lớn, chỉ có mười lăm mét vuông, ngoài bức tường dựa vào cửa kia, ba mặt tường bên hấn đều đã bị giá sách chiếm cứ.

Thư phòng tuy nhỏ, nhưng là khu cấm, người Mạc gia có thể thường xuyên ra vào gian thư phòng này, tuyệt không cao hơn ba, mà Mạc Sầu chính là một trong số đó.

Mạc Sầu vốn là đến tặng vật quý, nghe vậy, khấn cấp mở cái tấm họa trục. Sau đó đứng ở một bên, cười má lúm đồng tiền Như Hoa, đợi ông nội khách lễ.

- Đây là... vết tích của Trịnh Bản Kiêu?

Mạc Trọng Dương nhìn thấy bức tranh, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Mạc Sầu đắc ý nói:

- Đương nhiên là bút tích thực, như giả bao hoá.

Mạc Trọng Dương cũng nhẩn mi lại, nói :

- Từ đâu tới?

Mạc Sầu trừng mắt nhìn, nói :

- Đương nhiên mua ạ, làm sao vậy, ông nội...

Mạc Trọng Dương trầm giọng nói:

- Cháu còn chưa chính thức đi làm, lấy tiền ở đâu? Đừng nói với ông là mẹ cháu đưa cho cháu, ông nói chuyện với mẹ cháu, trước khi cháu có thể tay làm hàm nhai, không được...

Lời còn chưa dứt, Mạc Sầu liền oan khuất chu miệng, nói :

- Ông nội, đây toàn là tiền xài vặt của cháu.

Mạc Trọng Dương hừ một tiếng, nói :

- Đừng gạt ông, tiền xài vặt của cháu từ nhỏ đến lớn, cũng mua không nổi bức họa này!

Mạc Sầu làm cái mặt quỷ, cười hì hì nói:

- Ha, cháu biết ông nội sẽ nói như vậy. Nói thực cho ông biết, tranh này kỳ thật chỉ tốn năm vạn đồng! Rẻ nhỉ, ông nội, đây là kiểm lậu...

Kiểm lậu?

- Là người khác cố ý cho cháu kiểm lậu mà...

Mạc Trọng Dương vẫn nhú mày, nói :

- Đem đầu đuôi sự tình nói cho ông nghe một chút.

Mạc Sầu nhất thời tinh thần tỉnh táo, giống như con Hỉ Tước, lú rú chuyện đã xảy ra trong Mai viên tất cả nói ra.

Sau khi nghe xong, Mạc Trọng Dương ngồi ở chỗ kia, thật lâu không động.

Mạc Sầu chớp trông mắt, nói :

- Ông nội, ông làm sao vậy?

Mạc Trọng Dương thở dài, vẻ mặt không hiểu, nhẹ giọng nói:

- Đại ca cháu, rốt cuộc vẫn là đi theo con đường của ông chú cháu...

Mạc Sầu không hiểu ra sao, nói :

- Con đường nào ạ?

Mạc Trọng Dương khoát tay áo, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tiền viện mơ hồ truyền đến một vài tiếng ồn ào.

- Trần Thuật, phía trước cái cọ cái gì đó, đi xem...

Ông lão nói hướng ra phía cửa một tiếng, thư ký chờ ở ngoài cửa lập tức đi ra Tiền viện.

Mấy phút đồng hồ sau, thư ký Trần đi vào thư phòng, mang trên mặt thần sắc cổ quái...

83. Chương 83: Ba Tuổi Học Người Lớn, Bảy Tuổi Học Người Già

Nghe xong lời thư ký Trần, Mạc Trọng Dương khẽ nhú mày, ngón tay gảy nhẹ lên tay vịn của cái ghế dựa, rất lâu không nói chuyện.

Thư ký Trần biết lão nhân không thích tiểu bối láo nháo, cho là ông sẽ phát hỏa, đưa ánh mắt với Mạc Sầu, ý bảo nàng nói khuyên giải.

Mạc Sầu vừa muốn mở miệng, Mạc Trọng Dương lại bỗng nhiên lắc lắc đầu, cười cười nói :

- Tên tiểu tử thối này, vẫn là tính tình trước đây. Điểm ấy giống ta, ai không nghe lời, liền đánh mông hần...

Mạc Sầu thấy ông nội không giống như tức giận, nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Ông nội, ông rất lâu không nói lời nào, cháu còn tưởng rằng ông đang giận đại ca ý!

Mạc Trọng Dương cười nói:

- Không có gì mà tức giận, không đáng tức giận cùng tiểu tử đó. Đại ca cháu, người này a... Dùng câu giang hồ mà nói, hần chính là tên mặc kệ chôn chủ. Cháu giận dữ mặc cháu, nó đi con đường của nó, cháu có tức giận nhường nào, hần đều làm như không phát hiện. Đều nói ba tuổi học người lớn, bảy tuổi học người già, năm ấy nó năm tuổi, ông đã biết, tên tiểu tử thối này trừ ông chú của cháu ra, ai cũng không quản được!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Ông nội vừa rồi không nói chuyện, là đang nghĩ chuyện mới trước đây về đại ca cháu, lại nói tiếp, ông và cha cháu quan tâm nó quả thật không nhiều... Quên đi, không nói chuyện này nữa, Tiểu Mặc, cháu đi kêu anh cháu đến cho ông, ông cùng anh tâm sự.

Mạc Sầu nhu thuận gật đầu, xoay người muốn đi tìm Mạc Ngôn.

Mạc Trọng Dương lại nói :

- Đợi một chút...

Mạc Sầu xoay người, hỏi:

- Ông nội, còn có chuyện sao?

Mạc Trọng Dương nói :

- Cơm chiều đã đến giờ ăn rồi, ông sẽ không qua . Gọi đại ca cháu tới, để cho nó theo ông vào trong thư phòng ăn...

Có chút dừng lại, rồi nói với thư ký Trần:

- Ta nhớ được thôn Mạc gia đưa tới rượu gạo ủ đất còn có nửa vò, cậu đi cho ta!

Tiền viện Nhà cũ, Hoắc Tiểu Hải vuốt Đầu Cua chính mình mới cắt, ngây ngô cười hỏi mọi người:

- Kỳ thật vẫn còn vô cùng đẹp trai, phải không?

Mạc Ngôn bảo là muốn cắt đầu bóng loáng cho Hoắc Tiểu Hải, kỳ thật chỉ là vì dọa nạt hắn, tới sau đó, lại cắt cho thiếu niên này cái Đầu Cua nhìn khá khôi ngô.

Mạc Ngôn ở đại học thì từng rèn tay nghề cắt ngắn cho bạn học trong câu lạc bộ Phật học, hắn có khả năng đã gặp qua là không quên được, thân, mắt, tay lại càng nhịp nhàng vô cùng, kỹ xảo cắt ngắn đơn giản đó, mắt nhìn đã biết, tiếp tục thêm chút luyện tập, có thể nắm giữ toàn bộ. Lúc trước những bạn học trong hội Phật học đó, đều là hắn cắt vỡ lòng ngắn, tiếp tục cắt tác phát, cuối cùng mới là đầu bóng lũng, vài lần cắt xuống, tay nghề càng phát ra thuần thực, ở, còn lấy được tên lóng “Thần cắt tóc họ Mạc”.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám xung phong nhận việc cắt ngắn tóc cho Hoắc Tiểu Hải.

Mà Hoắc Tiểu Hải diện mạo vốn là khá, sau khi cắt đi tóc dài, cởi đi vẻ lãng tử, lập tức hiện ra nét sáng sủa người thiếu niên vốn nên có, nhìn qua, đúng là điển trai lên ba phần. Đây không chỉ có khiến Mạc Hiểu Uyển cảm thấy cao hứng, còn làm cho bản nhân Hoắc Tiểu Hải dương dương tự đắc.

Nhưng, Hoắc Tiểu Hải lúc này cao hứng, có bảy phần là phát ra từ nội tâm, có ba phần khác là cố ý lấy lòng Mạc Ngôn.

Vừa rồi quá trình cắt ngắn... Nói thực ra, Hoắc Tiểu Hải bị dọa đến không nhẹ, nhưng tiếp sau cũng vô cùng sung sướng.

Hơn nữa khi hắn biết được người thanh niên trước mắt này biết yêu pháp lại là anh họ của mình, loại tình cảm sung sướng liền cao hơn một tầng, tóc còn chưa cắt xong, liền quần quít lấy Mạc Ngôn hỏi không ngừng. Trước là hỏi: lão Đại anh đang học yêu pháp ở đâu?

Bị thưởng hai cái tát, lập tức sửa miệng hỏi: sư phụ của lão Đại là tiên nhân phương nào, phương pháp này có thể Trường Sinh hay không?

Một lát lại hỏi: lão Đại, anh xem tiểu đệ tư chất như thế nào, có thể có căn cốt tu tiên không?

Mạc Ngôn từ chối bằng cách nói coi như gỗ mục không thể điêu khắc, hắn lại tức giận bất bình ồn ào: tiểu đệ rõ ràng khung xương khác người, tuần tú như thể này, làm sao lại thành gỗ mục? Đích thị là lão Đại mang trong lòng ý đồ ghen tị, chèn ép...

Cả quá trình cắt ngắn chỉ tốn năm sáu phút, mà sau đó, Hoắc Tiểu Hải liền hoàn toàn thành tín đồ của Mạc Ngôn, nơi chốn tự cho mình là đệ tử.

- Sư phụ, mời ngài uống trà...

- Lão Đại, có cần tiểu đệ xoa bóp cho ngài hay không?

- Anh họ, tay nghề cắt tóc thật sự là không tồi, tiểu đệ vốn có ba phần đẹp trai, thật sự cho anh cắt được thành bảy phần. Kỹ thuật này, tiểu đệ cảm phục không thôi, không biết nói gì để khen ...

Nhìn thấy Hoắc Tiểu Hải bật nhảy lên, khen ngợi thành chuỗi, tất cả mọi người dở khóc dở cười, nhưng trong lòng cũng mơ hồ bội phục Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu Hải, nếu em có thể đến học ở Uyển Lăng, bản thân anh có thể dạy em võ công nội gia.

Hoắc Tiểu Hải con mắt lóe sáng, nói :

- Phương pháp này có thể được Trường Sinh không ?

Mạc Ngôn cười đánh nhẹ hắt, nói :

- Sướng nhỉ, anh còn không hiểu Trường Sinh đâu...

Hoắc Tiểu Hải ngượng ngùng cười, lại bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Mạc Hiểu Uyển, thực nghiêm túc nói:

- Mẹ, con quyết định rồi, con muốn đến Uyển Lăng học trung học phổ thông!

Mạc Hiểu Uyển cười nói:

- Là chí hướng tốt, nhưng chỉ dựa vào kết quả học tập của con, có thể khi đỗ trường ở Uyển Lăng à?

Bản thân cô chính là giáo viên, biết trung học ở Uyển Lăng là bậc khó vào thế nào. Hơn nữa Hoắc Tiểu Hải là người Thiên Hải, muốn vào trường Uyển Lăng cách mấy trăm km, lại khó càng thêm khó. Đương nhiên, đây chỉ là theo góc độ người thường đánh giá chuyện này, Hoắc Tiểu Hải nếu thật sự quyết tâm học ở Uyển Lăng, những người trong viện này tuyệt đại đa số đều có thể dễ dàng làm được, thậm chí chỉ cần nói một tiếng, liền có người làm được thỏa đáng mọi sự.

Nhưng là người mẹ, là giáo viên, cô càng hi vọng con trai vị thành niên của chính mình có thể vào trường của Uyển Lăng với thành tích xuất sắc nhất, mà không phải dựa vào huynh trưởng hoặc là trưởng bối rồi ngồi mát ăn bát vàng.

Hoắc Tiểu Hải cũng thực nghiêm túc nói:

- Mặc dù nghìn vạn người nói như thế nào ... Mẹ, mẹ hãy chờ xem!

Mạc Hiểu Uyển bỗng nhiên cũng có chút cảm động, bất luận là xuất phát từ mục đích gì, con trai có thể nói ra những lời này, liền đủ để khiến cô vui mừng...

Mạc Ngôn cũng có chút cảm xúc trong lòng, vốn là câu vui đùa, lại không nghĩ rằng khơi dậy ý chí chiến đấu của Hoắc Tiểu Hải về học tập.

Hắn đến gần bên người Mạc Hiểu Uyển , cười nói:

- Cô, cô phát hiện không, Tiểu Hải thật sự rất giống cô!

Mạc Hiểu Uyển sáng giọng:

- Nói cái gì đấy... Tiểu Hải là con trai cô, đương nhiên giống cô!

Mạc Ngôn nói :

- Cháu không phải nói diện mạo, mà là nói tâm tính.

Mạc Hiểu Uyển giật mình, lập tức hiểu ý tứ của Mạc Ngôn.

Cô xuất thân thế gia, nhưng sống như người thường, hiện giờ con trai của cô sắp trưởng thành, nhân sinh lần thứ 2 lập chí thì lựa chọn chính là con đường mình phần đầu. Đương nhiên, dù sao còn chưa trưởng

thành, còn chưa biết xã hội này phức tạp cùng tàn khốc như thế nào, nhưng đây là bắt đầu tốt, không phải sao?

- Đại ca, ông nội gọi anh đấy...

Khi nói chuyện, Mạc Sầu đi vào Tiền viện, nàng thấy Hoắc Tiểu Hải, ánh mắt không khỏi sáng lên, ôm cổ của hắn, nói :

- Ấy, đây không phải Tiểu Hải sao, như thế nào chớp mắt đã liền biến thành anh chàng đẹp trai thế?

Hoắc Tiểu Hải mặt đen lên nói :

- Chẳng lẽ trước kia em rất khó coi sao?

Mạc Sầu ánh mắt chuyển, bỗng nhiên dùng sức xoa Đầu Cua Hoắc Tiểu Hải, cười dài nói :

- Quy củ cũ, cạo đầu nhu tam nhu, không con rận không đầu trần...

Hoắc Tiểu Hải lập tức né tránh, cả giận nói:

- Ôi, đầu đàn ông sao có thể tùy tiện sờ?

Mạc Sầu cười đến cười run hết cả người, kéo cánh tay Mạc Hiểu Uyển, nói :

- Cô, cô xem, người này còn chưa vỡ giọng, cũng xưng là đàn ông !

Hoắc Tiểu Hải sờ đầu, bỗng nhiên phát giác chính mình đã là Đầu Cua, vì thế thuận thế trước vuốt về phía, thâm trầm nói :

- Chị biết cái gì, tuy rằng em còn chưa vỡ giọng, nhưng có trái tim người đàn ông!

Hắn bộ dạng này, liền giống như đạn cười, làm cho mọi người đều buồn cười, cười ha ha.

Mạc Sầu càng cười đến hết hơi, ngồi xuống trên mặt đất.

Trước mắt này màn, khiến Mạc Ngôn sinh ra cảm giác kỳ quái...

Loại cảm giác này thật âm áp, đã qua nhiều năm như vậy hắn chưa bao giờ cảm nhận được, nhưng hắn biết rõ, loại cảm giác sung sướng và âm áp này chỉ là bởi vì có Hoắc Tiểu Hải cùng Mạc Sầu mà thôi. Chờ những tiểu bối cùng trưởng bối khác của Mạc gia toàn bộ trở về, nơi này lại khôi phục không khí như trong dĩ vãng.

Khi Mạc Ngôn đi vào phòng sách nhỏ của Mạc Trọng Dương thì ở bàn gỗ nhỏ giữa phòng đã có bình rượu để được hâm nóng.

Rượu mùi thơm nồng, là hương vị Mạc Ngôn rất quen thuộc khi ở Mạc gia thôn.

Mạc Trọng Dương an vị ở sau cái ghế tựa, lẳng lặng nhìn cháu đích tôn này của mình.

Mạc Ngôn cười cười, đặt móng ngồi ở đối diện lão nhân, nói :

- Ngửi thấy mùi vị kia, hẳn là tay nghề lão Tứ đầu đông của thôn.

Mạc Trọng Dương dở khóc dở cười trong lòng, tên tiểu tử thúi này, lời ông nội đều không muốn gọi?

Trong con em Mạc gia, vô luận ai thấy Mạc Trọng Dương, đều là cung kính lắng nghe lời dạy dỗ của hắn, mặc dù là Mạc Sầu, cũng không mất cấp bậc lễ nghĩa, tới đa cũng chỉ dám lên mặt trước người khác.

Đối mặt Mạc Trọng Dương, bậc con cháu thoải mái giống như Mạc Ngôn, thậm chí có chút càn rỡ, trong con cháu Mạc gia, có một không hai.

Mạc Trọng Dương quan trường chìm nổi vài thập niên, trên người sở hữu chính là vẻ thượng giả, thời gian lâu dần, cho dù hiện tại về hưu, loại khí chất này mang đến áp lực, cũng không phải là cái mọi người có thể không thừa nhận.

Nhưng mà Mạc Ngôn lại cử trọng nhược khinh, không chút nào kính sợ.

Điểm ấy khiến Mạc Trọng Dương trong lòng thực không thoải mái, rồi lại nhịn không được tán thưởng. Hậu thế đời người, vô luận là đang ở đỉnh cao, hay là đang ở thung lũng, có thể chân chính bảo trì đúng mức, có mấy người?

- Trong Mạc gia, đại khái chỉ có Hiểu Uyển cùng tiểu tử này có thể làm được nhỉ? Nhưng nếu đến đây rồi, dù sao tiếng ông nội cũng phải kêu một tiếng chứ? Xem ra vẫn là tuổi còn quá trẻ, có một số việc không từ bỏ được ...

Lão nhân yên lặng nghĩ, cũng quyết định, tiểu tử này nếu không mở miệng, thì mặc kệ hắn.

Ai ngờ, ý nghĩ này hắn còn không chưa nghĩ xong, Mạc Ngôn liền nhắc bầu rượu rót đầy hai cái chén rượu, sau đó nâng chén nói :

- Ông nội, thật nhiều năm không tới thăm ông, chén rượu này cháu mời ông. Cũng chúc lão nhân gia người phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn...

Trên đường trở về hắn cũng đã hiểu rõ ràng, nếu lựa chọn quay về nhà cũ, lựa chọn thừa nhận thân tình này, vậy hãy cố dụng tâm giả dạng mình ngoan ngoãn, không cần phải cố ý đi làm cho ông và mẹ khó chịu. Nếu không, còn không bằng không trở lại.

Mạc Trọng Dương không khỏi giật mình, lập tức nở nụ cười ...

Uống rượu xong, Mạc Trọng Dương nói :

- Nghe Mạc Sầu nói, cháu cho ta lễ vật mừng thọ?

Mạc Ngôn gật gật đầu, lấy ra ngọc bội hình cá, đưa cho lão nhân.

Mạc Trọng Dương lấy ngọc bội, nói :

- Lễ vật này có cái gì đặc biệt?

Mạc Ngôn thực rõ ràng nói :

- Có thể bồi bổ nguyên khí , kéo dài tuổi thọ.

Lão nhân cau mày nói:

- Khoa trương không?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- ông thử xem sẽ biết, đeo ở huyệt Thiên Trung trước ngực...

Mạc Trọng Dương thấy Mạc Ngôn nói như thật, lông mi dựng lên, thật ra có chút hứng thú, lập tức đem ngọc bội đeo ở trước ngực.

Bùa dưỡng sinh công hiệu cho tới bây giờ đều là phát huy tức thời, lão nhân ngồi ở chỗ đó, cảm thụ được hơi thở từ ngọc bội chảy ngược lại ra, rất lâu không nói gì.

Thật lâu sau, lão nhân mới thở dài, nói :

- Năm đó ông chú của cháu nói trên đời này có loại đồ như này, ta không chịu tin. Nhưng hiện tại xem ra... Quên đi, không nói điều này nữa, nói nữa, thế giới quan ta vất vả tạo nên vài thập niên sợ là cần thay đổi.

Mạc Ngôn cũng rất thành khẩn nói:

-Cái đó và thế giới quan của ông cũng không mâu thuẫn!

Mạc Trọng Dương cau mày nói:

- Là như thế nào?

Mạc Ngôn lấy ra hộp diêm quẹt, nhẹ nhàng đánh, sau đó nhìn ngọn lửa lay động, nói :

- Ông xem, nếu đem thứ này đặt về mấy trăm năm trước, cũng có thể phá vỡ thế giới nhận thức của rất nhiều người!

Mạc Trọng Dương có điều ngộ ra, nói :

- Đúng vậy, đặt về mấy trăm năm trước, đây là ngọn lửa, là thần tích.

Mạc Ngôn nói :

- Mọi sự vạn vật đều là tồn tại khách quan, ông không phát hiện, cũng không phải là nó không tồn tại, chờ ông phát hiện, hiểu biết , mặc kệ nó thần kỳ đến cỡ nào, cũng có thể dùng số liệu và nguyên lý giải thích nó.

Mạc Trọng Dương gật gật đầu, nói :

- Ta thích cách giải thích này, ít nhất ở ngoài mặt, là phù hợp lý luận ngành nghiên cứu phát triển...

Mạc Ngôn nhin cười không được, lời nói và việc làm lão nhân rốt cuộc không thoát ly được bản sắc chính trị.

Kỳ thật, hần sở dĩ đàm luận cùng lão nhân điều này, là bởi vì hần biết, với thân phận lão gia tử năm đó, không phải là không hay biết đối với loại người như chính mình. Huống chi, lão gia tử năm đó chịu để cho ông chú đem mình mới chỉ có năm tuổi đi, nếu nói là trong đó không có nguyên do, Mạc Ngôn trăm triệu lần không tin. Cho nên, hần cũng không ngại cùng lão nhân tán gẫu về phương diện này, chỉ cần không đề cập quá sâu, thích hợp thì nói, có thể giảm bớt nghi ngờ cùng suy nghĩ của lão nhân...

Lão nhân lại hỏi:

- So với với ông chú của cháu, cháu có trò nào giỏi hơn thầy hay không ?

Mạc Ngôn không chút nào khiêm tốn nói :

- Hơn xa ...

Lão nhân không khỏi lại nhíu mày, hỏi:

- Người giống như cháu, có bao nhiêu?

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Có một mình không hai.

Lão nhân nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu, nói :

- Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi...

Mạc Ngôn biết lão nhân lo lắng là cái gì... Đích xác, người như chính mình không nên nhiều, chỉ cần có đến mười, thế giới này chỉ sợ cũng sẽ lộn xộn .

- Năm đó không ít lần thảo luận cùng ông chú của cháu cái gọi là “Hiệp dùng võ vi phạm pháp luật”. Không nghĩ tới vài thập niên sau, lại cùng cháu đích tôn của mình nói mấy cái này... Không nói nữa, không nói nữa, tóm lại cháu tự thu xếp ổn thoả là được, theo ta uống chén.

Chén rượu uống xong, lão nhân bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, mẹ của Mạc Sầu giúp cháu giới thiệu một đối tượng, có hứng thú gặp hay không?

- Phụt...

Dù là Mạc Ngôn bình tĩnh, nửa hớp rượu vẫn phun tới.

- Chưa tính là chính thức xem mặt, ngày mai yến mừng thọ cháu có thể gặp mặt cô bé... Nghe nói là một cô gái rất được!

Mạc Trọng Dương cười híp mắt nhìn Mạc Ngôn, từ sau khi Mạc Ngôn đi vào thư phòng, biểu hiện quá mức bình tĩnh, điều này làm cho Mạc Trọng Dương thấy được thưởng thức rất nhiều, lại có chút lo lắng. Người trẻ tuổi nên có tính thần phần chán của người trẻ tuổi, quá mức bình tĩnh, nhân sinh không khỏi sẽ mất đi rất nhiều màu sắc.

Cho nên, lão nhân cố ý nhắc tới chuyện này, muốn nhìn thấy một chút phản ứng của Mạc Ngôn. Mà kết quả, để cho hần rất vừa lòng...

Mạc Ngôn thật cũng không phải quá xấu hổ, chỉ cảm thấy có chút đột ngột, lắc đầu cười cười sau đó nói :

- Nhân sinh của cháu từ khi nào thì đến phiên bà ấy quy hoạch vậy?

Mạc Trọng Dương cười nói:

- Cũng là có ý tốt, như thế nào, mới trước đây oán khí còn chưa tiêu?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, nói :

- Chưa nói tới oán khí, chỉ là đơn thuần không thích người này.

Mạc Trọng Dương gật gật đầu, nói :

- Có thể nhìn ra được, nếu thật là có oán khí, cháu cũng không phá lệ yêu thương Tiểu Mạc Sầu ...

Chủ đề xem mặt rất nhanh đã bị đá qua, Mạc Ngôn cầm lấy bầu rượu, rót đầy cái chén rượu cho Mạc Trọng Dương, nói :

- Lão gia tử, ngày mai yến mừng thọ cháu sẽ không tham gia . Cháu trở về, chính là cho chúc thọ ông , người tới rồi, lễ vật cũng tới, tâm cũng tới, cuộc vui ngày mai cháu sẽ không tham gia!

Mạc Trọng Dương nghe vậy, cũng không cảm thấy bất ngờ, nói :

- Cháu không nói ta cũng đã nhìn ra... ông chú của cháu năm đó nói rồi, người đi con đường như ông ấy, không thích chính là không thích, không muốn chính là không muốn, không che không dấu, mới có thể được chân ý. Mạc Ngôn à, cháu chịu về nhà, ta cũng đã buông xuống một nỗi tâm sự, còn về yến mừng thọ ngày mai, có đi hay không tùy cháu, ông không bắt buộc. Nhưng, nếu là đã trở về, hãy ở nhà một đêm được chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không thành vấn đề, không chỉ có cần ở lại, hơn nữa rượu này cũng phải cùng ông uống hết!

Hai ông cháu vừa uống vừa trò chuyện, đề tài dần dần chuyển hướng thôn Mạc gia, đối với bọn họ mà nói, đây đại khái là nơi duy nhất có tiếng nói chung .

Trong khi nói chuyện phiếm, thư ký Trần đưa tới cho hai người một ấm trà, Mạc Trọng Dương phu nhân, cũng chính là bà nội kế của Mạc Ngôn cũng vào một lần.

Mạc Ngôn đứng lên, thực khách khí gọi một tiếng bà nội, điều này làm cho Mạc Trọng Dương vừa vui mừng, vừa tức giận, bởi vì một tiếng “Bà nội” này nghe thật sự là quá khách khí...

Từ trong thư phòng đi ra thì đã hơn chín giờ tối.

Mạc Ngôn đứng ở trong hành lang, châm điếu thuốc, cảm thấy được hành trình về nhà lần này, ít nhất cho tới bây giờ, vẫn là thỏa mãn.

Hai người hần muốn thấy nhất đều gặp được, một là Mạc Sầu, một là cô, thậm chí còn có thu hoạch ngoài ý muốn, đó là cậu học sinh Hoắc Tiểu Hải. Một thiếu niên có chút phản nghịch, thích độc lập độc hành, nhưng ít có vẻ kiêu ngạo...

Quan trọng nhất là, hần và lão gia tử gặp mặt rất hòa hợp, giống như là ông cháu trong gia đình bình thường, uống rượu, trò chuyện, cùng nhau nhớ lại chuyện cũ ở thôn Mạc gia. Lão gia tử cũng không nói gì giáo huấn, không có răn dạy và quở mắng, cũng không giống như các trưởng bối khác, muốn thay hần quy hoạch tương lai.

Loại không khí này khiến Mạc Ngôn rất là thích thú.

Ngoài ra, lão nhân từng trèo lên đỉnh cao mà người thường không thể chạm đến, cũng đứng ở nơi đó, nhìn xuống toàn bộ thế giới. Cơ trí, kinh nghiệm, cùng với nhận thức của hần đối với thế giới, cũng làm cho Mạc Ngôn thấy được ích lợi không nhỏ.

Đồng thời, Mạc Ngôn cũng có thể cảm nhận được, lão nhân đang cố ý bù đắp lại những thứ gì đó.

Loại bù đắp này thực sự không phải là vật chất, mà là một loại bù đắp tình cảm từ trong tim. Chậm rãi chảy xuôi, ở từng câu chuyện, từng chén rượu, tuy không cố ý, nhưng chân thành, khiến Mạc Ngôn cảm động không thôi.

- Vô tình vị tất chân hào kiệt, liên tử như hà bất trượng phu...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, trầm nghĩ:

- Nhưng, cũng chỉ có lui ra từ trên vị trí kia, mới có thể thấy chuyện thật nhỉ?

Mạc Ngôn rất rõ ràng trong lòng, ầm ập như vậy dừng ở đây, ngày mai khi mặt trời mọc, lão nhân vẫn uy nghiêm như ngọn núi, mà những người khác, cũng sẽ đeo mặt nạ nhìn như khiêm tốn nhã nhặn, ở bên lão nhân, cùng đám người nghênh đón khách...

84. Chương 84: Đánh Bài

Đây là nguyên nhân Mạc Ngôn không thích ngôi nhà cũ này, đồng thời cũng là nguyên nhân hắn tính toán rời đi trước tiên.

- Ngày mai ở Tử Trúc Lâm thêm một ngày, ngày kia quay về thành phố Uyển Lăng ...

Mạc Ngôn đã có tính toán trong lòng, nếu không phải đã đồng ý với Chu Hiến Dữu chữa khỏi cánh tay bị tổn thương cho hộ vệ của hắn, mặt khác còn có ‘Hẹn trước’ với Mai lão gia, hắn thậm chí tính toán đêm nay liền rời đi.

Một liều thuốc hút xong, vừa mới chuyển người, đã thấy Mạc Sầu rầu rĩ không vui đi đến.

Cô gái cau miêng, vẻ rất căm giận, dường như ngay cả nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Mạc Ngôn giật mình nói:

- Tiểu muội, em làm sao vậy?

Mạc Sầu dừng chân, thở phì phì nói :

- Bọn họ bắt nạt em!

Mạc Ngôn trong lòng có chút không tin, cười nói:

- Không thể nào? Nơi này còn có người dám bắt nạt em?

Mạc Sầu liếc mắt gật đầu, nói :

- Đương nhiên có, nhưng lại không chỉ một người, ngay cả Nhị ca đều bắt nạt em, anh Hiến Dữu cũng không giúp em!

Mạc Ngôn thấy nàng tựa hồ thật sự bị oan khuất, nói :

- Nói cho anh nghe một chút... Yên tâm đi, ai dám bắt nạt em, anh giúp em trả nợ!

Mấy phút đồng hồ sau, nghe xong Mạc Sầu ‘Lên án’, Mạc Ngôn dở khóc dở cười.

Trong viện này, đương nhiên không ai dám thật sự bắt nạt Mạc Sầu, nhưng ở vài trường hợp, cô gái đơn thuần cũng khó tránh khỏi sẽ thành vật hi sinh.

Chuyện đã trải qua kỳ thật rất đơn giản, ngay khi Mạc Ngôn cùng Mạc Trọng Dương uống rượu, tiểu bối Mạc gia ngoài hắn ra cũng cơ bản đến đông đủ. Bọn họ đều là những thanh niên đang ở giai đoạn xuất phát, lớn tuổi nhất không hơn bốn mươi, ít nhất thì vừa vặn bước vào cương vị công tác. Những người này không chắc đều họ Mạc, tỷ như Chu Hiến Dữu, nhưng vô luận bọn họ Chu hay là họ Trương, ở trong mắt người ngoài, trên trán của bọn họ luôn có dấu vết “ Mạc Thị”.

Người tuổi trẻ này tụ cùng một chỗ, tình hình lập tức trở nên có chút căng thẳng.

Bởi vì sau này, bọn họ không chỉ có đối mặt cạnh tranh với bên ngoài, đồng thời còn phải cùng những người trong nhà này ganh đua lẫn nhau, tranh thủ càng nhiều tài nguyên gia tộc càng tốt.

Như vậy bên trong cạnh tranh, cho dù Mạc Ngữ là con cháu dòng chính như vậy cũng không thể ngoại lệ...

Mạc Ngữ hiện tại đi làm ở các bộ và uỷ ban trung ương, trong thời gian sau này, con đường tất nhiên rất rộng. Mà đến lúc đó, hẳn cần tiền tài và quan hệ càng nhiều, để sáng tạo chiến tích thuộc về mình. Đơn cử ví dụ đơn giản, nếu một ngày hẳn đảm nhiệm chức vụ phó Huyện trưởng về kinh tế của một huyện nghèo khó nào đó, là có thể thông qua tập đoàn Thiên Vận tiến hành một loạt trao đổi, từ đó đạt được tài chính rót vào huyện nghèo khó này, khiến cho kinh tế địa phương được xúc tiến thật lớn. Như vậy, hẳn mới có thể thông qua chiến tích chói mắt, ở trước tuổi ba mươi, hẳn mới có thể trở thành ngôi sao mới trên chính đàn tân tinh.

Nhưng, sự tình thật sự đơn giản như thế sao?

Đương nhiên không phải, ngoài cạnh tranh phần ngoài không nói, hẳn đầu tiên phải gặp phải là cạnh tranh bên trong. Chu Hiến Dữ quan hệ với hẳn tốt lắm, nhưng đây chỉ là quan hệ cá nhân, thuộc loại tiểu quân bên trong trận doanh. Phương hướng đầu tư của Thiên Vận cũng không hẳn là do Chu Hiến Dữ định đoạt. Mạc Ngữ muốn đạt được số tiền lớn, đầu tiên chính mình phải đủ vĩ đại, tiếp theo phải từ vĩ đại này làm thành thành tích thật sự, đồng thời còn phải có năng lực và cái nhìn đại cục xuất sắc, như vậy, mới có thể đạt được mọi người chấp nhận, cùng với càng nhiều tiền tài...

Hôm nay những người thanh niên tới nơi này, trong tương lai, tất nhiên sẽ có một cuộc cạnh tranh. Hay là nói, cạnh tranh đã bắt đầu.

Bởi vì mỗi người đều hiểu được đạo lý này, cho nên sau khi kết thúc bữa cơm chiều, có người đề nghị chơi bài tứ-lô-khơ thì một cuộc cạnh tranh nho nhỏ liền bắt đầu.

Phẩm chất cờ bạc như phẩm chất con người, bài bàn, cho tới bây giờ chính là một cơ hội tốt quan sát người. Mặt khác cũng là một cơ hội tốt đạt được thủ thắng, xây dựng ưu thế ở trong cạnh tranh...

Không nên coi thường loại 'Thắng lợi' nhìn như trò đùa này, ở trong hoàn cảnh cạnh tranh, thắng như vậy, đối với người khác hay đối với mình, đều là một tâm lý ám chỉ rất tốt.

Đơn giản mà nói, những ván bài đêm nay, kỳ thật chính là một cuộc cạnh tranh tâm lý giữa các đối thủ tương lai.

Những người tham dự đánh bài chính là có cả Mạc Ngữ cùng Chu Hiến Dữ, tất cả bảy người, mỗi người hai mươi đồng làm vốn, người nào bị nóc-ao thì ngồi xem cuộc chiến, người thắng tiếp tục.

Đương nhiên, cái gọi là lợi thế này chỉ là ở mặt ngoài, kỳ thật nó đại biểu là hai mươi vạn. Một mức đối với mọi người mà nói không đau không ngứa nghề, phù hợp tiêu chuẩn cá cược nho nhỏ. Đương nhiên, đối với Chu Hiến Dữ mà nói, hai mươi vạn này ngay cả tiền tiêu vặt đều không được tính. Nhưng dù vậy, hẳn cũng đùa như thật, để ý từng chút xíu, ngay cả thua nửa đồng cũng không chịu...

Nhưng mà đánh bài chỉ tiến hành một vòng đã bị Mạc Sầu can thiệp, bởi vì cô gái nhìn vốn thờ ơ cảm thấy được đánh bài thực sự thú vị, mãnh liệt yêu cầu tham gia.

Mọi người bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng.

Nhưng mà sòng bạc vô phụ tử, Tiểu Mạc Sầu đơn thuần rất nhanh liền bị tập hỏa công đánh!

Đối với Mạc Sầu mà nói, đánh bài chính là trò giải trí giữa những người này, nhưng đối với những người khác mà nói, đây là một cuộc diễn tập tranh đoạt tài sản. Muốn đánh đối thủ, không chỉ có cần giữ chắc lợi thế trong tay mình, đồng thời còn phải tích cực tiến công, khai phá nguồn lực bên ngoài.

Các vị đánh bài để mắt nhìn, phát hiện cả chính mình, mỗi người đều rất gian xảo, rất khó một trận chiến mà thắng.

Như vậy, người mới lên sân khấu là đồ ngọc, dĩ nhiên là thành tiêu điểm công kích, một con mồi béo bở trong mắt mọi người.

Đầu tiên khởi xướng tiến công đối với Sầu không phải là người khác, chính là nhị ca Mạc Ngữ, bài trong tay hơn nửa cộg bài trên bàn công kích, cùng nhau một đôi lại một đôi, đánh lùi Mạc Sầu.

Ngay sau đó, Chu Hiến Dữ cũng hung tợn chặt một đao, thắng Mạc Sầu năm đồng ...

Không phải là bọn hần lòng dạ ác độc, mà là thật sự không có cách nào, thấy tư thế Mạc Sầu cầm bài cũng biết, nha đầu kia căn bản chính là vô cùng thiếu kinh nghiệm. Cùng với để cho người khác chiếm cứ nguồn lợi này, còn không bằng chính mình ra tay, dù sao cũng dễ chịu hơn người ngoài.

Hai người này vô cùng hung ác, những người khác đương nhiên cũng không chịu rút lại phía sau, vì thế, Tiểu Mạc Sầu đáng thương chống đỡ nửa giờ, liền thua sạch ...

- Tên này, quả thực là vô nhân tính!

Đối mặt Mạc Sầu tội nghiệp, Mạc Ngôn tuy là dở khóc dở cười trong lòng, nhưng trên mặt lại ra vẻ phần nộ, nói :

- Ngay cả tiền sắm đồ cưới cho Tiểu Mạc Sầu cũng dám thắng, thật sự là trơ mặt mo, tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, có lẽ nước sông đều rửa không sạch tội của bọn họ ...

Mạc Sầu bị chọc bật cười, nói :

- Nào có đến mức như vậy, nói lại, em không tính toán thật sự phải trả thù ...

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Em tính toán cho họ quyết nợ?

Mạc Sầu làm cái mặt quỷ, dương dương tự đắc nói :

- Đây là đương nhiên, đây chỉ có hai mươi vạn mà... Hắc hắc, thật ra là em tính toán đi đến chỗ ông nội đâm thọc, nói bọn họ tụ đông đánh bạc, cứ như vậy, không lấy lại được, nhưng lại có thể xả giận. Cho chết, ai bảo bọn họ bắt nạt em như thế!

Mạc Ngôn cười to nói:

- Cần gì phiền toái như vậy... Đi nào, em gái, xem đại ca giúp em trút giận như thế nào!

Hần hào khí ngất trời, xoay người đi vào Tiền viện, nói :

- Không chỉ có trút giận cho em, thuận tiện còn phải thắng cho em chút tiền mua đồ cưới tiền! Dám bắt nạt em gái ta, bọn hần giỏi lắm ...

Mạc Sầu nhìn thấy bóng lưng của hắn, liền giống như mới trước đây, kim lòng không được bật thốt lên nói :

- Đại ca, công em đi...

Mạc Ngôn ha ha cười, thấp bả vai, nói :

- Lên!

Mạc Ngôn đi vào Tiền viện thì Mạc Sầu cười khanh khách, từ trên lưng của hắn nhảy xuống.

Tiền viện đến Hậu viện chỉ cách chừng hai mươi mét, khoảng cách ngắn này, nhưng đủ để khiến nàng ôn lại chút trí nhớ.

- Đại ca, thay em hung hăng thịt bọn họ!

Mạc Sầu quơ nắm tay, hung tợn nói.

Sau chuyện đi Mai viên, nàng đối Mạc Ngôn tín nhiệm tột đỉnh, không chút nghi ngờ Mạc Ngôn có thể thay chính mình 'Báo thù' hay không.

Mạc Ngôn xoa nhẹ đầu của nàng, cười nói:

- Đợi đến lúc đếm tiền đi.

Xong, hắn đẩy cửa đi vào sương phòng, mà Mạc Sầu thì ngoan ngoãn như con mèo, bước sau bóng dáng hắn tiến vào.

Mạc Ngôn vào cửa, tầm mắt mọi người lập tức tập trung ở trên người hắn.

Những ánh mắt này bao hàm nhiều dạng rất phức tạp, có hâm mộ, có cảnh giác, có nghi hoặc, cũng có ghen tỵ...

Hắn không được hưởng thụ những ánh mắt này, nhưng khi hắn đi vào thư phòng Mạc Trọng Dương, hơn nữa ở nơi này ăn cơm cùng lão nhân, những người tuổi còn trẻ của Mạc gia chính là muốn không coi trọng hắn đều không được. Những thanh niên đang ngồi, trừ Mạc Ngữ và Chu Hiến Dữu được vào thư phòng lão nhân, những người khác đều chưa từng có tư cách này. Càng không nói đến tại căn nhà nhìn như rất nhỏ này, cùng người có quyền lực thực tế mạnh nhất Mạc gia ăn cơm. Loại đãi ngộ này, ngay cả Mạc Ngữ đều chưa từng được hưởng thụ...

Hơn nữa Mạc Ngôn vốn là cháu đích tôn Mạc gia, có quyền thừa kế trời sinh, cái này càng làm cho người cảnh giác.

Nhưng ngược lại, ánh mắt Mạc Ngữ cùng Chu Hiến Dữu rất thuần túy, chỉ có một chút ghen tuông và hâm mộ, không hề phức tạp giống những người khác. Bởi vì bọn họ biết, chính mình để ý, nhưng Mạc Ngôn lại khinh thường. Nếu không, với thân phận cháu đích tôn của Mạc Ngôn, chỉ sợ sớm đã hơn hẳn bọn họ ...

85. Chương 85: Thăng Tiễn Mua Đồ Cưới

Cảm nhận được ánh mắt của những người này, Mạc Ngôn rõ ràng trong lòng, khóe miệng lộ ra nét mỉm cười, liền có chứa chút khinh thường.

Xem tiền đồ bọn họ kìa... Hắn khẽ mỉm cười, ngồi xuống ở bên cạnh bàn.

Chu Hiến Dữu cười nói:

-Sao thế, người anh em có hứng thú?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có hứng thú... Tôi tới nơi này, thật ra là lấy lại danh dự thay em gái.

Vừa dứt lời, dường như tất cả mọi người bắt đầu trợn trắng mắt.

Là xã hội đen nơi này sao? Còn lấy lại danh dự, đại ca có dám thô tục hơn hay không?

Chu Hiến Dữu cười khổ nói:

- Được rồi, tôi hiểu ý tứ của cậu, nếu đến đây, tôi sẽ nói quy tắc...

Mạc Ngôn cười cắt đứt lời của hắn, nói :

- Quy tắc tôi hiểu, nhưng tôi cần thêm một chút...

Xong, hắn từ miệng túi lấy ra năm mươi đồng đặt lên bàn, nói :

- Hai mươi ít quá, vô cùng hứng, năm mươi đi.

Năm mươi chính là năm mươi vạn, Mạc Ngôn đương nhiên không nhiều tiền như vậy, nhưng hắn tin tưởng, lúc này tuyệt đối sẽ không có người đứng ra, sống chết đòi tra gia tài của mình.

Quả nhiên, Chu Hiến Dữu gật gật đầu, sau đó hỏi mọi người nói :

- Nói anh em cần thêm tiền, mọi người cảm thấy thế nào?

Mạc Ngữ từ chối cho ý kiến, những người khác cũng đều bộ dạng không sao cả.

Có người cười nói:

- Tôi thích đề nghị này...

Người này thua chỉ còn lại có ba đồng, tự nhiên hoan nghênh thêm tiền cọc. Hắn cười lấy ra ba mươi đồng đặt ở mặt bàn, phần chần chừ tinh thần, chuẩn bị chiến dịch thu phục.

Những người khác cười cười, cũng lấy ra ba mươi đồng tặng lợi thế.

Ván bài này thật sự rất khó lường, bảy tám người tàng đao sau nụ cười, tranh giành cầu xé lẫn nhau, ngay cả người bộ mặt đã rất khó nhìn đều bị lật ra, lấy thêm tiền.

Chu Hiến Dữ cười nói:

- Ở trong này tôi lớn tuổi nhất, do tôi chia bài, anh em ý kiến không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người trong nhà tụ tập đánh bài chính là cho vui, không nên nhiều ý kiến như vậy, anh Chu Hiến Dữ, chia bài đi.

Chu Hiến Dữ cười, trộn bài, sau đó chia.

Mạc Ngôn bắt được bài, nhìn cũng chưa từng nhìn, ngồi ở chỗ đó châm điếu hút, tĩnh lặng chờ đợi người khác.

Mạc Sầu ở phía sau hần nhẹ giọng hỏi:

- Đại ca, sao lại không nhìn bài?

Mạc Ngôn cùng nhẹ nhàng nói :

- Trước tiên hù dọa bọn hần một chút...

Mạc Sầu không rõ ý, đang muốn nói tiếp, lại đã đến phiên Mạc Ngôn nói.

- Toàn bộ cược...

Mạc Ngôn vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng đem cả năm mươi đồng tiền giấy đẩy lên phía trước, thực hào sảng all-in (vào hết).

Mạc Ngữ thấy thế, nhin không được nói:

- Hừ, xem phẩm chất bài được không!

Mạc Ngôn ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Làm sao vậy, chẳng lẽ không được bỏ toàn bộ tiền ra sao? Tôi nhớ hình như không có quy định này?

Mạc Ngữ cau mày nói:

- Vậy dù sao cũng phải nhìn xem con bài chưa lật chứ? Ngay cả con bài chưa lật cũng không nhìn liền all-in, đây là chơi bài, hay là đang đấu khí?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi đây muốn chơi trò tên là 'Gan lớn hù chết gan nhỏ', nếu không có gan theo, liền uống một ngụm trà nghỉ ngơi trước một chút, để cho người khác.

Nhìn thấy Mạc Ngôn bộ dạng sắt đá, Mạc Ngữ hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng khi nhìn xem bài trong tay lá 4 cùng lá 6, thật sự là không dùng khí theo bài. Sau khi thở dài, rốt cục thì nhin được.

Mạc Ngữ nhin được, có người lại nhin không được, này người trong tay đôi 10, không có khả năng không theo bài.

Hần nhìn nhìn Mạc Ngôn, tin tưởng Mạc Ngôn chưa xem con bài chưa lật, vì thế nhin xuống mừng thầm trong lòng, cố ý giả bộ do dự, suy nghĩ rất lâu.

Dưới tình huống còn bài còn chưa phát ra liền all-in, xác suất thắng bài với đôi 10 đã rất lớn, nhưng hần không cam lòng chỉ thắng Mạc Ngôn, làm ra vẻ do dự cùng khó xử, chỉ là vì câu thêm càng nhiều cá.

Giả bộ nửa ngày, hần rốt cục cắn răng, nói :

- Người anh em, tôi theo...

Mạc Ngôn cười cười, từ chối cho ý kiến...

Trong tay hần con bài chưa lật thật ra là lá 4, lá 8, luận bài mặt, so với đôi 10, xác suất thua trên tám phần. Nhưng mà bài tứ-lơ-khơ kiểu này so sánh cũng không phải chỉ con bài chưa lật, chân chính thắng thua là do năm lá bài kể cả bài chưa chia quyết định. Còn đối với Mạc Ngôn, mấy lá bài chưa phát ra, nhưng ở ý thức bản ngã, hần đã sớm tính kỹ càng.

Đúng vậy, 4 và 8 là thực, nhưng thuận kết cấu, những lá bài chưa chia còn có 5, 6, 7.

Tóm lại, đối mặt với những lá bài khó tin này, hôm nay chỉ e Thần Bài ngồi ở chỗ này, cũng sẽ không hề trì hoãn thua mất quần lót.

Loại hành vi làm càn này nhìn như thắng không sử dụng võ, nhưng Mạc Ngôn hôm nay tới chính là vì trút giận cho Mạc Sầu, thuận tiện thắng chút đồ tiền cưới, thắng không võ thì sao chứ? Hứng thú tới, tùy tâm sở dục, chỉ cần không dính nhiễm nhân quả, thuận thế mà làm...

Người cầm đôi 10, còn chưa hiểu được chính mình nhất định là người thua tiền sớm nhất, lúc này liều mạng cố làm ra vẻ, cố gắng câu lên mấy con cá. Mạc Ngôn cười mà không nói, chính là nhìn một cách thờ ơ. Người này câu cá càng nhiều, thu hoạch của hần cũng lại càng lớn, cứ sao không làm?

Lúc này, con cá lớn họ Chu bị câu lên.

Lúc này Chu Hiến Dữ là người thắng, hơn nữa lợi thế thêm tiền cược, lúc này tiền của hần đã cao tới hơn trăm, cho dù thua ván này, cũng còn có cơ hội gỡ vốn. Mặt khác, lá bài lật của hần là A, và K, hơn nữa đều là bích, cũng không có lý do gì không theo bài. Vì thế, hần hơi chút do dự, rồi cũng lựa chọn all-in.

Hần có tiền nhiều nhất, sau khi lựa chọn all-in, những người khác sẽ không tiếp tục kiên trì, liền từ bỏ.

- Không ai theo sao? Tôi đã có thể chia bài ...

Chu Hiến Dữ hỏi lần nữa, tin tưởng những người khác đều bỏ cuộc, toàn bộ phát ra năm lá bài.

Năm lá bài theo thứ tự là 5, 6, 7, 10, A...

Chu Hiến Dữ tiếc nuối lắc đầu, theo bản năng cảm thấy được, chính mình mới có đôi A, chỉ sợ là dư nhiều lành ít.

Quả nhiên, người cầm đôi 10 kia hưng phấn vỗ bàn, lật lật qua con bài, ha ha cười nói:

- Các vị, ngưng ngưng, bài của tôi là 3 cây 10...

Chu Hiến Dữ cười khỏ, nhìn về phía Mạc Ngôn nói :

- Người anh em, tôi thì hại lắm . Ván này tốt nhất là cậu thắng, bằng không ta hạn cuộc đời...

Hần nói lời này tự nhiên là đùa giỡn, nhưng người cầm ba cây 10 có vẻ không vui, nói :

- Ôi dào, anh Hiến Dữ, đây là ý gì, không thể cho tôi thắng à?

Chu Hiến Dữ cười nói:

- Ván này tôi bị người anh em tha xuống nước, bại bởi cậu đấy, coi như là oan có đầu nợ có chủ, đợi báo thù xong, cũng có một cái mục tiêu thôi.

Người nợ cười nói:

- Ha ha, điều này cũng đúng.

Hơi hơi ngạc nhiên, cũng nhìn về phía Mạc Ngôn vẫn vững như Thái Sơn, hơi đắc ý nói:

- Người anh em, nên tính bài , tôi có thể đợi.

Mạc Ngôn không chút hoang mang cầm lấy hai con bài chưa lật, giao cho Mạc Sầu, cười nói:

- Em gái, cùng đại ca lật bài...

Mạc Sầu lẳng lẳng nói :

- Là như thế nào ạ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Trước tiên xem bài, sau đó nói lại cho đại ca, cần bài gì mới có thể thắng bọn họ?

Mạc Sầu lập tức hiểu được, xem bài trong tay, lại là lá 4, nhin không được hưng phấn nói:

- Anh, em đây là 4 lá bích, thêm 2 hoặc là 8, thì thành dây thuận!

Mạc Ngôn ha ha cười, đem bài cầm trong tay chà xát, lẩm bẩm nói:

- Thiên Linh Linh, Địa Linh Linh, muốn gió được gió, cần mưa đến mưa, gió thổi hai đầu thuận, 2, 8 hai bên mà vào... Mở!

Hắn hướng bài chụp lên trên bàn, hoàn toàn hiện rõ ràng chính là lá 8 bích!

- Oa, thật sự là 8 bích, đại ca, rất siêu!

Mạc Sầu hưng phấn thanh âm thét chói tai, ôm cổ Mạc Ngôn, hôn một cái 'Chụt'.

Trời ơi, người này... Là làm càn!

Người cầm ba lá 10 quả thực không dám tin vào hai mắt của mình...

Mọi người kinh ngạc vô cùng, đều lắc đầu cười khở, tâm quả nhiên là thấy gan lớn, Mạc Ngôn vận khí thật sự là quá tốt.

- Được rồi, nhận chịu thua, người anh em, vận khí thật tốt quá...

Người cầm ba lá 10 ảm đạm kết cục, thầm nghĩ ta làm sao lại gặp phải tên may mắn như vậy, thật sự là thua oan uổng, chết buồn bực.

Lúc này, mọi người chỉ cảm thấy Mạc Ngôn vận khí tốt, nhưng không ý thức được, ở trong thời gian kế tiếp, kết quả của mình cũng không tốt hơn so với người anh em cầm ba lá 10 này bao nhiêu, thậm chí thảm hại hơn...

- Lại thêm năm mươi...

- Toàn bộ cược...

- Ngượng ngùng, anh Hiến Dữu, em lại là dây thuận...

- Ha, hôm nay vận khí thật là tốt, bốn tờ 5chục đều có thể bắt được... Em, lấy tiền!

- Lão Nhị, diễn cảm vậy là ý gì, thua thì thua, trừng mắt nhìn tôi làm gì? Thật sự là bài không ra gì...

Trong sương phòng, không khí vốn rất náo nhiệt dần dần yên lặng, chỉ còn lại có thanh âm của Mạc Ngôn, cùng với Mạc Sầu thỉnh thoảng phát ra tiếng thét chói tai!

Trong thư phòng Hậu viện, Mạc Trọng Dương tựa vào ghế ngồi, híp mắt hỏi:

- Đám nhóc kia còn chơi không?

Thư ký Trần nói :

- Đã sắp xong.

Mạc Trọng Dương mở mắt ra, ngạc nhiên nói:

- Nhanh như vậy? Ai là người thắng cuối cùng?

Thư ký Trần có chút cổ quái, nói :

- Là Mạc Ngôn...

Hắn nhìn đồng hồ tay một chút, lại nói:

- Cậu ta mất ba mươi lăm phút liền thắng hết toàn bộ tiền cược, nhưng cuối cùng toàn bộ cho Mạc Sầu. Hiện tại, Mạc Sầu đang đuổi theo bọn họ, yêu cầu lập tức thành tiền mặt.

Mạc Trọng Dương lắc lắc đầu, cười nói:

- Tiểu tử này, thật sự là không thể tĩnh tâm. Người khác đùa vui, cần tranh cái gì, chạy tới xem náo nhiệt gì chứ? Bắt nạt người khác thôi...

Hơi hơi dừng lại, lại nói:

- Được rồi, đi ra ngoài đi.

Chờ thư ký Trần rời khỏi đây, lão nhân đi đến bàn làm việc, nhìn thấy tư liệu trên bàn mới đưa tới.

Đèn bàn bật lên, trong tư liệu này rõ ràng xuất hiện cái tên, cùng với hình ảnh xem ra đã được lưu truyền rộng rãi - hiệp sĩ Bóng Đêm.

Lão nhân nhìn chăm chú vào tư liệu, lắc lắc đầu, cuối cùng khóa nó vào ngăn kéo.

86. Chương 86: Quái Vật?

Ngày hôm sau yến mừng thọ chia làm hai phần, giữa trưa thiết yến chiêu đãi ở Quốc Tân quán, do cha của Mạc Ngôn – Mạc Thiếu Thanh chủ trì, buổi tối là yến ở nhà cũ.

Mà Mạc Ngôn thì sáng sớm đã rời nhà cũ, về tới khách sạn Tử Trúc Lâm. .

Hắn rời đi ngoài dự liệu của mọi người, nhất là cha và mẹ kế của hắn, hai người vốn đã lên kế hoạch, thừa dịp cơ hội lần này hàn gắn quan hệ cùng Mạc Ngôn. Lại không nghĩ rằng, khi bọn hắn trở lại nhà cũ thì Mạc Ngôn đã rời đi. Mà vụ ‘Xem mặt’ sớm định ra, đương nhiên cũng theo đó mà chết từ trong trứng nước. Vì thế, mẹ của Mạc Sâu rất là xấu hổ, không thể không nể mặt cha mẹ đối tượng, luôn phải tạ lỗi.

Có người vui mừng có người lo, Mạc Ngôn rời đi, đồng thời cũng làm cho rất nhiều người nhẹ nhàng thở ra, nhất là người tối hôm qua thua tiền.

Đánh bài tối hôm qua, bọn hắn chịu tàn phá đủ, có thể nói ‘Thua oan uổng, chết buồn bức’ . Người thắng sau cùng tựa hồ chỉ để ý thắng bại ván bài, cũng không có ý tứ xâm nhập cạnh tranh, sau khi hiểu được điểm này, tất cả mọi người thậm nhẹ nhàng thở ra...

Cho đến sáng sớm hôm sau, khi bọn hắn biết được Mạc Ngôn rời đi, trong lòng lại càng thấy may mắn, bọn hắn xem ra, thiếu cạnh tranh của cháu đích tôn Mạc gia, tương lai bỗng thêm một phần thừa kế!

Trở lại khách sạn Tử Trúc Lâm, Mạc Ngôn không chút nào lười biếng, bắt đầu lấy chân khí rèn luyện đá nhiều màu. Tu hành kỳ thật ngay tại từng ly từng tý một, cái gọi là nhân sinh ngắn, đã sắp thấy được một tia huyền diệu Trường Sinh, Mạc Ngôn tự nhiên sẽ càng thêm quý trọng mỗi một phút mỗi một giây.

Rèn luyện đá nhiều màu cũng là cối xay dùng sức gió, không mất quá nhiều kỹ xảo, thứ cần chính là thời gian kiên nhẫn.

Bốn giờ chiều, Lộ Đạt bảo tiêu của Chu Hiến Dữ đi vào khách sạn Tử Trúc Lâm.

Chu Hiến Dữ bởi vì cần tham gia tiệc tối Gia trạch Lão gia tử, cũng không thể cùng nhau đến, Mạc Ngôn cho Lộ Đạt vào gian phòng, sau đó, không thừa từ nào vô nghĩa, trực tiếp điểm huyết ngủ yên của Lộ Đạt.

Cánh tay tổn thương của Lộ Đạt đối người khác mà nói, cơ bản khó giải, nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, đơn giản là hao phí chút chân khí, khơi thông kinh mạch cho nó mà thôi.

Trị liệu quá trình đơn giản mà mau lẹ, trước sau chỉ tốn tam bốn phút, nhưng Mạc Ngôn không muốn làm cho người ngoài hiểu biết đối với chính mình quá nhiều, cho nên sau khi vào cửa, liền trực tiếp phong bế ngũ giác Lộ Đạt.

Nói thực ra, hành vi như vậy với Lộ Đạt mà nói, có vẻ rất không tôn trọng, nhưng Mạc Ngôn há lại sẽ để ý cảm thụ của người khác?

Người theo đuổi đơn giản là một cánh tay trái khỏe mạnh, mà ta thì cho người kết quả tốt nhất, cái gọi là cầu nhân được nhân, làm sao còn dám oán?

Nhưng mà, trong quá trình trị liệu cho Lộ Đạt, trong lòng Mạc Ngôn chợt có nhận thấy, cảm giác mình gần đây lời nói và việc làm càng ngày càng trực tiếp. Tỷ như tối hôm qua đánh bài, tỷ như điểm huyết vừa rồi, đổi lại trước kia, hẳn đương nhiên cũng phải làm như vậy, nhưng nhất định sẽ hơi chút đắn đo một ít.

Có cảm giác không sai, hẳn nhớ lại những chuyện đã xảy ra gần nhất, cuối cùng xác định, loại cảm giác trực tiếp này thực sự không phải là có lối suy nghĩ đơn giản hóa, mà là một loại hành vi bản năng.

- Tu giả, vốn không thuộc mình...

Sau khi khơi thông kinh mạch của Lộ Đạt, Mạc Ngôn như có suy nghĩ gì, lẩm bẩm nói:

- Đây là chuyện tốt, nhưng lại là chuyện xấu, phương diện tốt chính là ta đã có được tâm tính tu giả, làm việc càng thêm sát bản năng tự nhiên. Chỗ hỏng còn lại là tốt quá hoá hại, trong đó khó có thể nắm chắc ‘Mức Độ’. Quá mức không kèm chế được, không chỉ có khiến cho thế giới đảo ngược, đồng thời cũng sẽ gieo xuống tâm ma, vận mệnh trong tương phải trả giá càng nhiều...

Nhất nghĩ đến đây, hẳn trong lòng như trầm mặc, tùy tâm sở dục cố nhiên là tâm tính tu giả nên có, nhưng nếu vượt quá cực hạn, thì sẽ gieo xuống tâm ma, thậm chí diễn sinh ra bản ngã khác. Loại ý thức bản ngã này phụ thuộc ngoại thể như âm khí, giết chóc, thích máu... Mà khi ý thức phụ thể này tiếp tục lớn dần, thậm chí có thể cản lại bản ngã thiện.

Đến lúc đó, Mạc Ngôn sẽ thành ma!

Đương nhiên, với cảnh giới Mạc Ngôn hiện tại, còn xa xa không đạt đến loại trình độ này, lúc này nghĩ lại, đơn giản là phòng ngừa chu đáo thôi.

- Khó trách Tả Đạo Nhân từng nói, tinh thần chi đạo và thánh nhân chi đạo có chỗ tương tự, hằng ngày phải học ‘Ta ngày ba lần tự vấn bản thân ta’, ta suýt nữa liền không để mắt đến...

Nghĩ lại lúc sau, tâm linh Mạc Ngôn càng thêm trong suốt, giặt mình, trong tâm linh bản ngã ngồi xếp bằng, mặt mày liền dần dần trở nên rõ ràng linh động, nhiều thêm ra một tia tức giận.

- Tốt rồi, lão Lộ, trị liệu đã xong...

Chấm dứt suy nghĩ, Mạc Ngôn lay Lộ Đạt ỉnh, mỉm cười nhìn hẳn, trong lòng hơi chút xin lỗi.

Lộ Đạt lại là vẻ mặt mờ mịt, không biết chuyện gì xảy ra. Hẳn chỉ nhớ rõ sau khi vào cửa, bỗng nhiên mất đi ý thức...

Hắn khẽ nhíu mày, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, vừa rồi tôi thôi miên anh, sau đó trị tay cho anh.

Thôi miên?

Lộ Đạt nhíu mày lại càng chặt, cũng muốn hỏi thêm rõ ràng, nhưng Mạc Ngôn vẫn không thêm phân trần, gần như lời hẳn ra cửa.

- Tốt rồi, lão Lộ, tôi còn có việc, sẽ không chiêu đãi anh. Đúng rồi, tay trái của anh tuy rằng đã hoàn toàn hồi phục, nhưng trong vòng một tháng tốt nhất không nên phát sinh tranh đấu cùng người khác, để tránh vết thương cũ tái phát...

Cửa vang lên “Bộp” một tiếng bị đóng lại, Lộ Đạt đứng ở ngoài cửa, theo bản năng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, diễn cảm rất mờ mịt.

- Lúc này mới qua vài phút, tay của mình đã trị xong?

Hắn hồ nghi, thoáng giơ lên tay trái vận lực, lại kinh ngạc phát hiện, kinh mạch bị hao tổn thể nhưng muốn hoàn hảo như lúc ban đầu!

Lộ Đạt rời khỏi Tử Trúc Lâm thì trong lòng không chỉ có nghi hoặc, đồng thời cũng có kính sợ đối với Mạc Ngôn.

Tổn thương quá nhiều hắn đã nhiều năm, thế nhưng chỉ ngắn ngủn vài phút liền khỏi, điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Mặt khác, cái Mạc Ngôn gọi là ‘Thôi miên’, càng làm cho hắn cảm giác kính sợ hơn. Thân là võ giả, ý chí tinh thần của hắn mạnh hơn người thường, đừng nói là thôi miên bị động, mặc dù là chủ động phối hợp, cũng rất khó tiến vào trạng thái thôi miên. Cho nên, hắn căn bản không tin thuyết pháp thôi miên, nhưng mà vô luận tin hoặc không tin, đối với thủ đoạn nháy mắt khiến chính mình mất đi ý thức đích, hắn cũng cảm giác kính sợ sâu sắc.

Lộ Đạt rời khỏi Tử Trúc Lâm không đến năm phút đồng hồ, Mai Tam Đỉnh liền mang theo phụ tá của hắn, bái kiến Mạc Ngôn.

Buổi trưa, Mai Tam Đỉnh không gặp Mạc Ngôn ở thọ yến trong Quốc Tân quán, rất kinh ngạc, hắn bảo trợ lý bấm điện thoại Mạc Ngôn, cuối cùng ước định gặp mặt ở Tử Trúc Lâm.

- Giữa trưa không thấy cậu, sao tiệc buổi tối cũng không đi?

Mai Tam Đỉnh bảo trợ lý ở bên ngoài đợi, chính mình đi vào phòng, cười hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn mời lão nhân ngồi xuống, cười nói:

- Người đông lắm, ngược lại không có hương vị gia đình, không bằng không đi.

Mai Tam Đỉnh gật gật đầu, không hỏi nhiều hơn nữa cái việc nhà này, mà chuyển đề tài, cười nói:

- Giữa trưa thấy ông của cậu, hắc hắc, lão đầu tử thật có phúc a...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Con cháu đầy cả sảnh đường, tứ đời người cùng có mặt, quả thật có phúc.

Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Tôi chỉ là không hiểu... Tiểu tử, cậu tặng lễ vật mừng thọ cho ông cậu còn có hay không?

Mạc Ngôn lập tức hiểu được, cười nói:

- Loại đồ vật này có thể ngộ nhưng không thể cầu, tôi cũng nhờ cơ duyên mới có được đến một món...

Có chút dừng lại, lại hỏi:

- Lão gia tử, ông cũng có nghiên cứu đối với vật kia?

Mai Tam Đỉnh thở dài, nói :

- Tính là có chút nghiên cứu đi, bằng không cũng sẽ không tới tìm cậu ...

Mạc Ngôn cũng không kinh hãi, từ lúc Mai Tam Đỉnh đưa ra thời gian ‘Hẹn trước’, hắn liền ý thức được, loại người đã biết đến như hắn, trên đời có lẽ không còn nhiều lắm, thậm chí là không có. Nhưng đối với người có nghiên cứu về người này, khẳng định có tồn tại, chỉ là hoặc nhiều hoặc ít mà thôi.

Mặt khác, hắn có thể nhìn ra được, tinh khí trong cơ thể Mai lão gia tử cô đọng như một, đã sắp đạt tới đỉnh phong nhất cảnh giới này. Nếu linh khí trong thiên địa không khô kiệt, ông ta có thể phá tan gông cùm xiềng xích, cô đọng ra một chút chân khí.

Tới cảnh giới này, một chân đã đạp vào cánh cửa tu giả, cho dù mãi mãi không được vào kỳ môn, nhưng đối với những gì phía sau, trong mơ hồ, nhiều ít vẫn có thể thấy được ...

Lão nhân uống một ngụm trà, không nhanh không chậm nói:

- Mạc Ngôn, nếu tôi không đoán sai, cậu hắn là đã luyện được một chút chân khí?

Mạc Ngôn cười mà không nói, loại chuyện này không cần nói, mọi người hiểu ngầm là được.

Hắn chỉ cười không nói, trong lòng Mai Tam Đỉnh tự nhiên hiểu rõ, trên mặt nhin không được lộ ra tia hâm mộ, thở dài:

- Không hổ là người ông chú của cậu đích thân dạy dỗ, đây chính là cảnh giới lúc ông ấy qua đời cũng chưa từng đạt tới! Ôi, đừng nói là ông ấy, mấy trăm năm qua, chỉ sợ cậu là người đầu tiên! Haiz, thật không nghĩ tới, gần đến giờ khuất núi, lại có thể thấy một con quái vật như cậu.

87. Chương 87: Bệnh Quái Ác

Lão nhân cảm khái thổn thức, hai tay bùng lên chén trà, uống cạn chén nước trà đã sắp nguội, nói :

- Người gần như sư phụ của tôi có đệ tử như cậu, lúc này tôi lấy trà thay rượu, uống mừng ông ấy!

Mạc Ngôn một lần nữa rót cho lão nhân một chén trà nóng, nói :

- Lão gia tử, ông cũng đừng khen tặng nhiều, có chuyện gì, ngài nói thẳng đi.

Mai Tam Đỉnh cười cười, nói :

- Tiểu tử này, cậu thật đúng là quá thẳng thắn.

Có chút dừng lại, hần thở dài, tiếp tục nói:

- Tôi tới tìm cậu, là vì bệnh của cháu tôi!

Nói tới đây, hần đứng lên, lấy cái túi trong tay trợ lý lại đây.

Trong bao có một vài tư liệu, trong đó có một tấm hình, hần đem ảnh chụp ra, đưa cho Mạc Ngôn, nói :

- Đây chính là cháu gái tôi, năm nay mười chín, tên là Mai Thanh Giản, lấy từ một câu trong Sơn Viên Tiểu Mai ...

- Sơ Ảnh hoành tà thủy thanh giản... Tên này không tồi.

Mạc Ngôn nhận ảnh chụp, xem một cái, nhìn không được nhú mày, nói :

- Lão gia tử, đây là bệnh gì?

Trong hình, một cô gái ngồi ở xe lăn, cầm trong tay một quyển sách lặng lặng nhìn, bối cảnh còn lại thì u ám.

Ảnh chụp như vậy vốn nên làm cho người ta cảm giác tốt đẹp, nhưng bộ dáng cô gái kia khô héo, như phá hủy bầu không khí.

Từ ngữ để hình dung cô gái có rất nhiều, nhưng cực ít có người sử dụng cái từ 'Khô héo' này.

Nhưng mà, cô gái trên xe lăn cho Mạc Ngôn ấn tượng đầu tiên chính là khô héo. Ngoài ra, hần thậm chí nghĩ không ra từ khác để hình dung cô gái đáng thương này.

Ánh mắt cô gái sáng ngời, vẫn lộ ra hơi thở thanh xuân, nhưng dung nhan, da thịt của nàng, thậm chí cả tóc hoa râm, cũng như của người già. Da của nàng, khô mà đen, phẳng phất như da gà. Cơ thể của nàng khô héo, tay đang cầm sách đưa ra, lời nói khó nghe, không có gì khác biệt so với chân gà...

Chỉ riêng khiến người kinh ngạc chính là, cho dù khô héo như vậy, ánh mắt cùng vẻ tươi cười của cô gái vẫn đầy vẻ thanh xuân.

Mai Tam Đỉnh thở dài một tiếng, nói :

- Tám tuổi thì Thanh Giản bị một bệnh quái ác, đến nay không tra ra nguyên nhân phát bệnh, bệnh trạng cụ thể chính là như bây giờ cậu nhìn thấy, dung nhan khô héo, bề ngoài biến chất. Nhưng kỳ quái chính là, dậy thì của con bé không chịu ảnh hưởng, khung xương, gan, ngay cả cơ quan sinh dục đều không bị ảnh hưởng quá lớn. Đường nhiên, sức khỏe nhất định là kém người thường.

Nói xong, lão nhân lại lấy ra từ tư liệu của hần, những thứ này là bệnh lịch và phân tích báo cáo bệnh lý của Mai Thanh Giản bao năm qua từng điều trị lưu lại.

Mạc Ngôn cũng không xem những tài liệu này, dù sao nhìn cũng không hiểu, không bằng không nhìn.

- Lão gia tử, tôi có thể giúp gì ông?

- Vì bệnh của Thanh Giản, những năm gần đây, cha mẹ nó đã cầu thầy khắp chung quanh...

Mai Tam Đĩnh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Mạc Ngôn, mà là uống ngụm trà, chậm rãi nói:

- Các nơi trên cả nước, kể cả các bệnh viện lớn đứng hàng đầu ở hải ngoại, tất cả đều chạy qua rồi, nhưng vẫn tra không ra nguyên nhân phát bệnh. Tôi đây làm ông nội cũng không được nhân rồi, những năm gần đây, tôi lần tra phương thuốc cổ truyền trong sách cổ, hy vọng có thể từ đó tìm được một tia manh mối. Mặc dù không có thu hoạch lớn, nhưng có đoán được một chút!

- Cậu cũng biết, từ nhỏ tôi tu luyện Trường Xuân khí pháp, đối với miêu tả Tiên Thiên tinh khí trong sách cổ, cũng chính là căn nguyên cơ thể người cũng hiểu một ít. Cho nên, tôi sinh ra một suy đoán rằng, bệnh của Thanh Giản, có thể là nhân thể căn nguyên bị tiêu hao quá độ mà thành hay không? Đương nhiên, cũng có thể là căn nguyên Tiên Thiên gây yếu, không thể chống đỡ nổi khi người lớn dần. Tôi từng suy đoán và cùng một vài chuyên gia y học đã làm nghiên cứu thảo luận, nhiều người không dám gạt bừa đối với điều này, nhưng cũng có thái độ phủ định, thậm chí có người trực tiếp trách là nói láo.

Nhưng cũng có một phần nhỏ học giả Đông y cảm thấy được, suy đoán này cũng không làm trái kỳ y lý luận, đáng để nghiên cứu thảo luận. Nhưng chỉ nghiên cứu thảo luận cùng quan sát, bởi vì căn nguyên vừa nói, thật sự có chút mờ ảo. Cái này rất giống kinh mạch trong cơ thể người, người luyện nội gia công như chúng ta, khí lực vận hành thì có thể cảm ứng rõ ràng được kinh mạch này tồn tại, nhưng cho tới bây giờ, còn chưa có giải phẫu học và sinh lý học thực nghiệm có thể chứng minh được sự tồn tại của nó...

- Tuy rằng bị đại đa số người phủ định, nhưng tôi kiên trì cho rằng, mọi sự có nguyên nhân, từ bệnh trạng mà xem, suy đoán của tôi rất có thể là chính xác. Vì thế, tôi mời đến mấy vị học giả Đông y cùng người tu luyện nội gia công, tiến hành nghiệm chứng về điều này. Cuối cùng kết luận là...

Nói tới đây, lão nhân nhìn Mạc Ngôn nói :

- Cậu không ngại đoán một chút xem, cuối cùng kết luận là cái gì?

Mạc Ngôn cười cười, châm điếu thuốc, nói :

- Tôi đoán, kết luận cuối cùng hơn phân nửa là không có kết luận.

Mai Tam Đĩnh hỏi:

- Vì cái gì cậu nói như vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Bởi vì khí tiên thiên với cơ thể người là thực, tìm hiểu về nó, đều là khó có thể được. Có thể nói các ông có tìm hiểu, nhưng không có phương pháp thích hợp, cho nên, các ông không có khả năng đạt được kết luận nào...

Có chút dừng lại, rồi lại nói :

- Đương nhiên, theo góc độ người kia mà nói, không có kết luận, kỳ thật cũng là một loại kết luận, nói thí dụ như, nó ít nhất cung cấp cho ông một ý nghĩ mới. Mà cái ý nghĩ mới này, chính là nguyên nhân chủ yếu ông lo nghĩ việc này.

Nói vậy mọi việc đều đã giải quyết, ý đồ Mai Tam Đĩnh đến, hẳn đã hoàn toàn rõ ràng.

Mai Tam Đĩnh cười nói:

- Đúng vậy, việc này không có kết luận, đích xác đã nhắc nhở tôi ... Đúng như lời cậu nói, tiên thiên chỉ khí là thực khí của cơ thể người, muốn tìm hiểu nó, nhất định phải tìm được người luyện được chân khí!

Nói tới đây, hẳn có vẻ thốn thức, lại nói tiếp:

- Nhưng mà thiên hạ to lớn, làm sao mới có thể tìm kiếm được người như vậy đây? Không nói gạt cậu, vì thế tôi không chỉ có tìm kiếm khắp nơi, thậm chí ở lúc tuyệt vọng nhất, còn từng đến Mạc gia thôn.

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, nói :

- Mạc gia thôn?

Mai Tam Đĩnh cười khổ nói:

- Đúng, đó là nơi ông chú của cậu sống, tuy rằng ông ấy đã qua người đời, nhưng tôi cảm giác, nơi đó đất màu nuôi người, nói không chừng nơi đó còn cất giấu cao nhân giống ông chú của cậu. Đương nhiên, tôi biết điều này rất ít có khả năng, nhưng tôi thật sự là không muốn một ngày nào đó trong tương lai, bản thân phải chứng kiến thảm sự người đầu bạc tiễn người đầu xanh, cho nên, mặc dù là một cây rơm rạ, tôi cũng muốn bắt chặt lấy!

Có chút dừng lại, ánh mắt của hắn sáng ngời, nhìn lên Mạc Ngôn, lại nói:

- Cũng may trời xanh có mắt, để cho tôi gặp cậu!

Mạc Ngôn lại khẽ nhún mày, nói :

- Lão gia tử, trước tiên ông đừng kích động, tạm thời tôi không đề cập tới, ông có thể xác định, bệnh của cháu gái ông thật là bởi vì căn nguyên mà thành sao?

Mai Tam Đĩnh nói :

- Mười phần nắm chắc tôi không dám, nhưng bảy phần thì luôn có. Cậu có thể nhìn xem những tài liệu này, trong đó có phân tích...

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn nên xem một lần cho thỏa đáng, vì thế cầm lấy tư liệu xem qua một lần. Đồng thời, hắn vận chuyển ý thức bản ngã, tiến hành sửa sang phân tích lại đối với những tài liệu này.

Cuối cùng, hắn lại cầm lên tấm hình kia, cẩn thận chu đáo.

20' sau, hắn đã có tính toán đối với bệnh của Mai Thanh Giản, khi tự vấn, cười nói:

- Được rồi, lão gia tử, chúng ta tạm thời coi như kết luận này là chính xác. Nhưng mà, lão gia tử, nói lời ông không thích nghe, ông có thể xác định hay không kỳ thật cũng không quan trọng, quan trọng là ... Tôi có thể xác định hay không. Thay lời khác mà nói chính là, chúng ta ngồi ở chỗ này nói suông là không có tác dụng, ít nhất ông nên cho tôi thấy người bệnh đi chứ?

Mai Tam Đĩnh đứng lên, kích động nói :

- Nếu cậu đồng ý, tôi đặt vé máy bay cho cậu ngay bây giờ, Thanh Giản an dưỡng ở Âu Châu...

88. Chương 88: Bảy Phần Nắm Chắc

Mạc Ngôn cũng lắc lắc đầu, nói :

- Lão gia tử, thật xin lỗi, gần đây tôi cũng bận, xuất ngoại nhất định là không được.

Hòn đá nhiều màu vẫn chờ luyện chế, bí mật trong Núi Hồ Lô còn chưa phá giải, như vậy, hắn nào có tâm tư xuất ngoại?

Mai Tam Đĩnh vội la lên:

- Không sao, tôi lập tức gọi điện thoại, bảo cha mẹ Thanh Giản đưa con gái về nước.

Mạc Ngôn từ chối cho ý kiến, nói :

- Được... ngày mai tôi quay về Uyển Lăng, chờ cháu gái của ông về nước rồi, trực tiếp đưa đến Uyển Lăng là được !

Mai Tam Đĩnh thấy Mạc Ngôn khẩu khí thoải mái, tỏ vẻ ung dung, căn bản sẽ không để chuyện này ở trong lòng, trong lòng khó tránh khỏi có chút nghi ngờ, nhưng ngay sau đó, trong đầu hắn đã có linh quang hiện lên.

Nhìn Mạc Ngôn, lão nhân chần chờ nói :

- cậu có phải đã có kết luận hay không?

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

- Xem như thế đi...

Lão nhân kích động nói :

- Là kết luận gì, mau nói cho tôi biết!

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Vốn là không định nói cho ông điều này trước tiên, dù sao còn chưa nhìn thấy người bệnh... nhưng có nhiều thứ cần chuẩn bị trước tiên, nói trước cũng có điều đúng của nó trước. Lão gia tử, ông ngồi xuống, chúng ta từ từ nói.

Hắn ý bảo lão nhân ngồi xuống, sau đó giải thích nói:

- Kết luận của ông lúc trước kỳ thật chỉ đúng ba phần, đúng vậy, bệnh của Mai Thanh Giản đúng là bởi vì căn nguyên xảy ra vấn đề, nhưng không phải căn nguyên Tiên Thiên gây yếu như lời ông nói, hay là bị tiêu hao quá độ. Trên thực tế, bệnh của cô ấy là bởi vì căn nguyên bị vây bán trạng thái phong bế mà thành. Tôi không phải bác sĩ, không có biện pháp giải thích vấn đề này từ góc độ y học, tôi chỉ có thể trình bày theo góc độ Ngũ Hành. Cháu gái của ông phát bệnh từ khi tám tuổi, nhưng không ảnh hưởng dậy thì, nhất là bởi vì căn nguyên vẫn có tác dụng, hai là khí quan như ngũ tạng, khung xương ... lớn dần, cũng không dựa vào căn nguyên. Tỷ như ngũ tạng, chúng đối ứng chính là Ngũ Hành chi chúc, cần đến vi lượng khí Ngũ Hành, có thể từ bên ngoài đạt được. Dinh dưỡng càng không cần phải nói, thực vật, được vật, dịch dinh dưỡng, đều có lượng lớn chất dinh dưỡng. Còn các khí quan khác, cũng lớn theo sự trưởng thành của thân thể, cũng có thể đạt được chất dinh dưỡng từ bên ngoài. Chỉ riêng địa tinh, khí, thần trong cơ thể con người, nói không được cụ thể, cần căn nguyên Tiên Thiên chống đỡ, mới có thể khỏe mạnh. Từ trong hình mà xem, cơ thể người bệnh héo rũ, làn da khô héo, đây đều là khí huyết không đủ mà thành. Mặt khác, cô ấy dễ dàng mệt mỏi, mỗi ngày ít nhất phải ngủ mười bốn mười năm giờ, đây cũng là bởi vì thiếu hụt tinh thần. Tóm lại, những điều này là bởi vì khuyết thiếu căn nguyên bổ sung...

Hắn nói lưu loát một lèo, nếu là có người ngoài ở nơi này, tất nhiên sẽ coi hắn là loại người lừa đảo hết ăn lại uống giang hồ, hay là thầy mo tà thuyết mê hoặc người khác.

Nhưng Mai Tam Đỉnh cũng là người phi thường, suy luận của Mạc Ngôn ở trong tai của hắn, từng chữ cũng tựa châu ngọc. Tĩnh ngộ được rất nhiều, trên mặt hắn là kích động vô tận cùng chờ đợi đối với tương lai!

- Tình huống đại khái chính là như vậy, tôi không dám nói quá vẹn toàn, nhưng cũng như ông mới vừa nói, bảy phần nắm chắc tôi cũng có.

Mạc Ngôn thêm nước nóng cho mình, chậm rãi uống. Lời nói này nói không hề dài, nhưng là kết quả ý thức bản ngã tính toán gần mười lăm phút mới lấy được. Không có biện pháp, người bệnh ở cách xa biển cả, hắn chỉ có thể thông qua những tài liệu sẵn có, lão nhân kể lại, cùng với tấm hình kia tiến hành thôi diễn. Đương nhiên, quan trọng nhất là hiểu biết của bản thân hắn đối với căn nguyên Tiên Thiên. Mười mấy năm qua, vì mạng sống, hắn không chỉ có luyện hóa căn nguyên Tiên Thiên của mình, lại còn lục lọi ra trong đó một vài quy luật cùng các đốt ngón tay. Mặt khác, năm hắn học ĐH năm 3 ấy, hắn từng bởi vì muốn đẩy nhanh tốc độ luyện hóa, làm cho căn nguyên Tiên Thiên co rút lại, cuối cùng sinh ra kết quả, cũng tương tự như bệnh của Mai Thanh Giản...

Mấy nguyên nhân kết hợp lại, lại thông qua ý thức bản ngã tính toán, hắn cuối cùng hoàn toàn có thể xác định nguyên nhân phát bệnh của Mai Thanh Giản ngay tại căn nguyên.

Mà cũng là hắn hoàn toàn có thể trị liệu !

Mai Tam Đỉnh nghe Mạc Ngôn nói có bảy phần nắm chắc, lại đứng lên, cao giọng hỏi:

- Bảy phần nắm chắc là chỉ kết luận, hay là chỉ...

Nói tới đây, lão nhân đúng là không dám tiếp tục hỏi tiếp, sợ câu trả lời cuối cùng của Mạc Ngôn không phải đáp án mình muốn.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Đương nhiên là chỉ nắm chắc chữa khỏi.

Mai Tam Đỉnh nghe vậy, mãnh liệt hít vào một hơi, đặt mông ngồi xuống trên ghế sa lon, rất lâu nói không ra lời.

Mạc Ngôn cười rót cho lão nhân chén trà nóng, cũng không nói chuyện, mặc cho lão nhân ổn định lại tâm tình của mình...

Sau một lúc lâu, Mai Tam Đỉnh rốt cục khôi phục lại bình tĩnh, cười khổ nói:

- Nhất thời thất thố, cho cậu chê cười. Tôi sống tám mươi có ngũ, đây là lần đầu tiên thất thố như vậy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhân chi thường tình, ông không cần chú ý.

Mai Tam Đỉnh không muốn trì hoãn, nói :

- Tôi lập tức gọi điện thoại cho cha mẹ con bé, mặt khác, tôi còn cần làm những thứ gì?

Mạc Ngôn nói :

- Đúng là có nhiều thứ cần chuẩn bị trước tiên, ông chờ chút ...

Nói xong, hắn lấy ra giấy bút, liệt kê ra.

Viết xong sau, hắn đưa cho Mai Tam Đỉnh.

Lão nhân tiếp nhận, nhìn thoáng qua, trên mặt còn có vẻ kinh ngạc.

Kê ra cũng không nhiều, theo thứ tự là vàng 1000g, bạc tinh khiết 5000 g, kim cương 30—50 g (chỉ luận sức nặng, bất luận thể tích, vỡ cũng có thể), băng vĩnh cửu vùng địa cực 10000 g, trăm năm cây kim 1000 g, cây bị sấm đánh 1000 g (sau khi sấm đánh, trong vòng một năm là tốt nhất, giống gì cũng được).

Với tài sản của Mai Tam Đỉnh, mấy thứ này giá trị có thể nói không đáng nhắc tới, vàng, bạc, kim cương thì một cú điện thoại có thể thu được, trăm năm cây kim cũng không phải quá phiền toái. Còn băng vĩnh cửu vùng địa cực và cây bị sấm đánh, thì cần thời gian nhất định, nhưng những thứ này cần chính là vấn đề thời gian, cuối cùng sẽ thu được vật dụng thực tế, căn bản không thành vấn đề.

Hắn kỳ quái chính là, mấy thứ này lại có quan hệ gì với chữa bệnh?

Mạc Ngôn nhìn thấy nghi vấn trên mặt lão nhân, nhưng trong lòng hơi có chút tự đắc. Thầm nghĩ:

- Thực sự muốn cái gì được cái đó, mình đang cân nhắc khi nào mới có thể tập hợp đủ khí Ngũ Hành, ông trời lại đưa tới một người tên là Mai Thanh Giản, nhưng thật ra giảm đi không ít thời gian của mình...

Lúc này, Mai Tam Đỉnh mơ hồ có chút hiểu ra, nói :

- Mạc Ngôn à, mấy thứ này đối ứng chính là Ngũ Hành hả?

Mạc Ngôn cười mà không nói, chỉ uống trà.

Mai Tam Đỉnh tỉnh ngộ, cười nói:

- Xem ta, thật sự là lão hồ đồ rồi, bí ẩn sự môn loại này làm sao đến lượt người ngoài như tôi tới hỏi? Thất lễ , thất lễ ...

Đúng như Mai Tam Đỉnh nói, Mạc Ngôn đưa ra mấy thứ này, đúng là đối ứng Ngũ Hành.

Kim đối ứng đương nhiên là Ngũ Hành chi kim, kim cương đối ứng chính là Ngũ Hành chi thổ. Cây trăm năm đối ứng là Ngũ Hành chi mộc, băng vùng địa cực đối ứng chính là Ngũ Hành chi thủy. Mà sấm đánh vào cây đối ứng là Ngũ Hành chi hỏa, lấy được là cây sấm đánh chứa một chút Lôi Hỏa, cho nên hắn đặc biệt chú giải, cây bị sấm đánh trong vòng một năm là tốt nhất, vượt qua thời hạn này, một ít Lôi Hỏa liền bị tiêu tán.

Mạc Ngôn đưa ra mấy thứ này, một nửa là vì chính mình cần, một nửa khác là vì trị liệu quái bệnh cho Mai Thanh Giản.

Nguyên nhân phát bệnh của Mai Thanh Giản ở chỗ căn nguyên bị vào trạng thái phong bế, loại bệnh này đối với Mạc Ngôn mà nói, muốn chữa khỏi, kỳ thật chính là cái nhấc tay.

Nhưng là cái gọi là hư không thể bỏ, nếu Mai Thanh Giản phát bệnh không đến một năm, Mạc Ngôn thậm chí có thể nắm chắc trong vòng nửa ngày chữa khỏi bệnh, nhưng phải dùng chân khí khai thông căn nguyên của nàng, tiếp tục cho kích thích thích hợp, liền giống như máy móc, khiến căn nguyên Mai Thanh Giản một lần nữa khởi động, bệnh này liền phải trị lâu. Nhưng mà, cô bé này tám tuổi đã phát bệnh, đến nay đã mười một năm, thân thể đã sớm gầy yếu rồi tinh rồi mù. Đừng nói là kích thích chân khí, chính là trị liệu bằng kích thích thông thường đều không thể chịu được.

Cho nên, muốn chữa khỏi bệnh của Mai Thanh Giản, trước tiên nhất định phải khiến thân thể của cô bé khôi phục đến trạng thái người bình thường. Như thế, mới có thể chữa khỏi.

Nhưng tiếc nuối chính là, với kỹ thuật chữa bệnh hiện đại, muốn khiến thân thể Mai Thanh Giản khôi phục tới trạng thái của người bình thường, cơ bản không có khả năng.

Bởi vì căn nguyên của cô xảy ra vấn đề, làm cho khí huyết không đủ, tinh thần thiếu hụt, muốn trị tận gốc, chỉ có bắt tay trị từ bên trong.

Mạc Ngôn chuyên tu tinh thần, đối với vấn đề Mai Thanh Giản thiếu hụt tinh thần, chỉ ít có năm sáu loại phương pháp có thể bù lại. Nhưng phương diện khí huyết, nhất định phải sử dụng ngoại vật tá trợ. Ý nghĩ của hắn chính là, lấy khí bồi dưỡng phẩm chất, lấy máu nuôi máu. Trước lấy ra Ngũ Hành khí, lấy tinh khiết ngân làm trận bàn, luyện chế vật dụng thực tế hãy Tụ Linh Trận. Sau đó lại dùng máu Mai Thanh Giản phối hợp với dược liệu bổ máu bổ khí, luyện chế ra đan dược, cuối cùng để trong Tụ Linh Trận, hấp thu một tia linh khí thiên địa...

Loại phương pháp này là hắn lâm thời suy nghĩ ra tới, có căn cứ, nhưng không có tiền lệ. Đan dược cũng không có tên, chính là bốc thuốc theo bệnh, cũng là lâm thời suy nghĩ ra.

89. Chương 89: Trương Hiệp Lâm Và Căn Nhà Hoang - Con Ma Nghiện Xem Tv

Mặc dù là lâm trận mới mài gươm, nhưng Mạc Ngôn vẫn chưa cảm thấy được có bất kỳ điều gì không ổn, cũng không cảm giác mình đang xem mạng người như cỏ rác. Hắn là tu sĩ, không phải bác sĩ, xem người xem sự xem vật, cho tới bây giờ đều là chỉ nhìn căn bản. Đối với tu sĩ mà nói, chỉ có nắm được căn bản, có thể diễn Xuất Thiên vạn pháp. Cụ thể như bệnh của Mai Thanh Giản, cũng là như thế, sau khi nắm được nguyên nhân phát bệnh căn bản nhất, thiếu một bổ một, thiếu hai bổ hai, như thế mà thôi.

Mặt khác, từ Ngũ Hành lấy ra Ngũ Hành khí, ngoài luyện chế trận pháp, đối với Mạc Ngôn cũng có tác dụng.

Từ khi đại bộ phận chân khí bị dùng cho ngưng tụ bản ngã, Kim Liên trong bể khổ liền bị vây trong trạng thái bán khô héo.

Trong lòng hắn rõ ràng, muốn khôi phục Kim Liên đến thời kỳ toàn thịnh, nhiều ít có chút si tâm vọng tưởng. Nhưng nếu như có thể tụ tập khí Ngũ Hành, chạm khắc một Tụ Linh Trận ở trong bể khổ, hai mươi ba mươi năm sau, chân khí ít nhất có thể khôi phục bảy tám phần. Mà đến lúc đó, hắn không những miễn cưỡng được nâng cảnh giới, tuổi thọ cũng sẽ tăng nhiều.

Cho nên, khi hắn đã xác định được nguyên nhân phát bệnh của Mai Thanh Giản, đã cảm thấy đây là một cơ hội tốt cho chính mình.

Trị bệnh cứu người, gieo xuống thiện quả, đúng là nhất cử lưỡng tiện, có sao mà không làm?

Quan trọng nhất là, nếu như không có cơ hội này, hắn phải tụ toàn bộ khí Ngũ Hành, còn không biết đợi đến năm nào tháng nào.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, vàng, bạc, kim cương kỳ thật không tính quá phiền toái, đơn giản là vấn đề tiền. Mà băng vùng địa cực đông băng vĩnh viễn và cây bị sấm đánh, thì cần tiêu tốn thời gian dài. Nhất là băng

vùng địa cực đóng băng vĩnh viễn, muốn có được, nhất định phải đi hai cực hướng nam bắc, điều này làm hần tương đối đau đầu.

Nhưng mấy thứ này đối với Mai Tam Đỉnh mà nói cũng không đáng nhắc tới, đơn giản là chuyện mấy cú điện thoại thôi, nói vài câu, đều có người đi thu thập cho hần.

Đương nhiên, nếu Mạc Ngôn chịu đem khí Ngũ Hành trong đá nhiều màu dùng cho Tụ Linh Trận, đương nhiên cũng là có thể, thậm chí là hiệu quả càng tốt. Nhưng mấu chốt của vấn đề là, hần còn không có ngọc đến mức độ này. Nếu thật là làm như vậy, có gì khác với ngu xuẩn kiểu lấy cái nhỏ, bỏ cái lớn đâu?

- Mấy thứ này tôi lập tức cho người đi thu thập, có thể cần một chút thời gian...

Tâm trạng Mai Tam Đỉnh thật tốt, nắm tay Mạc Ngôn, nói :

- Không có gì bất ngờ xảy ra, khoảng một tháng có thể thu thập hoàn toàn đầy đủ. Mặt khác, tôi sẽ cho người cùng cậu quay về Uyển Lăng, trước tiên làm chút bố trí, nói thí dụ như liên hệ bệnh viện chẳng hạn...

Mạc Ngôn nói :

- Bệnh viện không vấn đề, ông có thể để người ta thuê ở gần chỗ tôi, tôi ở công viên Hà Sâm Lâm, phong cảnh nơi đó cũng không tồi, cũng rất u tĩnh, dường như thích hợp tu dưỡng.

Lão nhân đối với lời Mạc Ngôn gọi là nói gì nghe nấy, lập tức gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, tất cả nghe theo cậu !

Có chút dừng lại, lại nói:

- Mặt khác... Người Trung Quốc thường nói đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nhưng tôi nghĩ, lời này cũng vô nghĩa, có ân tất tạ, có công tất thưởng, đây là đạo làm người căn bản. Cho nên, Mạc Ngôn à, cậu có yêu cầu gì cứ việc nói, lão đầu tử chỉ cần có thể, quyết không chối từ.

Suy nghĩ đến thân phận Mạc Ngôn, lão nhân cũng không nói chuyện lấy tiền tài và quà cáp. Hần mặc dù giàu có, nhưng cùng với Mạc gia mà so sánh, cũng kém không chỉ một bậc.

Mạc Ngôn cười nói:

- Trả thù lao thì tôi đã liệt ra bên lên, không dỗi gặt ông, mấy thứ này đối với tôi cũng có tác dụng. Tôi không phải người già mồm cãi láo, nhưng cũng không phải người lòng tham không đáy, lão gia tử, trả thù lao thì không cần nói nữa .

Mai Tam Đỉnh trời sanh tính phóng khoáng, nghe Mạc Ngôn nói như vậy, cũng không hề kiên trì, ha ha cười nói

- Được, không nói , không nói ... cậu ấy, một tính nết với ông chú của cậu. Không che không dấu, không kiểu cách, là người thật thà!

Nửa giờ sau khi tiễn Mai Tam Đỉnh, đã có người đưa tới vé máy bay bay đi Uyển Lăng. Đồng thời, người đưa vé này cũng ở lại, trở thành phục vụ của Mạc Ngôn lâm thời.

Ăn qua loa bữa cơm chiều, Mạc Ngôn gọi điện thoại cho Mạc Sầu, nói cho nàng biết chính mình ngày mai trở về Uyển Lăng.

Mạc Sầu cũng không đến mức lưu luyến không rời, chỉ nói là đợi một thời gian ngắn, nàng có thể đi Uyển Lăng thăm Mạc Ngôn.

Mặt khác, nàng còn thần bí nói cho Mạc Ngôn, yến tiệc giữa trưa hôm qua, nàng gặp được đối tượng định giới thiệu cho Mạc Ngôn, tính cách không tiện nói, nhưng tướng mạo cũng rất bá đạo.

Mạc Ngôn tò mò hỏi:

- “Bá đạo” là chỉ xấu tới cực điểm, hay là đẹp tới cực điểm?

Mạc Sầu khanh khách cười ở trong điện thoại, không chịu nói...

Cúp điện thoại, hắn lại gọi điện thoại cho Mạch Tuệ, đáng tiếc không biết là bởi vì người đang ở trên phi cơ, hay là tín hiệu không tốt, lại không ai nghe.

Một đêm này không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Mạc Ngôn mang theo người phục vụ lâm thời, bước lên phi cơ quay về Uyển Lăng.

Trương Hiệp Lâm lấy tay che mắt, qua một hồi lâu, mới thích ứng ánh sáng bên ngoài.

- Đây là giấy chứng nhận cùng đồ đạc của anh, hiện tại Châu Về Hợp Phố, anh kiểm tra đi, nếu như không có vấn đề, bây giờ có thể đi!

Một thanh âm lạnh lùng vang lên ở phía sau hắn.

Trương Hiệp Lâm xoay người, nhìn về phía người trung niên phát ra thanh âm lạnh như băng phía sau.

Người nọ mặt không chút thay đổi, đưa cho Trương Hiệp Lâm một túi tài liệu, trên mặt cứng rắn giống như đeo mặt nạ làm bằng đá.

Trương Hiệp Lâm tiếp nhận túi đồ, yên lặng nhìn thoáng qua, sau đó lấy ra gói thuốc trong túi đồ, rút ra một điếu đốt.

- Có vấn đề sao?

Người nọ hỏi.

Trương Hiệp Lâm không nói gì, chỉ lắc lắc đầu, sau đó kẹp túi tài liệu ở dưới nách, rất nhanh rời khỏi chỗ này.

... Ở phía sau hắn, là một nhà xưởng bị bỏ hoang, lúc này hoàn toàn vắng vẻ, tràn ngập quạnh quẽ cùng cô độc sau khi bị người ta vứt bỏ.

Người đàn ông đưa cho hắn túi văn kiện nhìn theo hắn rời khỏi, lập tức lao vào một chiếc xe thương vụ màu đen, cũng rời nơi này.

Đã hai ngày, Trương Hiệp Lâm phải sống ở căn nhà hoang vắng này ...

Ba ngày trước, hắn theo sát mục tiêu đi vào kinh đô. Sau khi xuống phi cơ, vốn định thỉnh cầu tổng bộ trợ giúp, nhưng lại không nghĩ rằng, người lãnh đạo trực tiếp của hắn sau khi tiếp xúc với phía kinh đô, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, không chỉ có không có đồng ý kế hoạch của hắn, ngược lại thúc giục hắn lập tức rời khỏi kinh đô.

Mất thấy cá lớn sắp sa lưới, Trương Hiệp Lâm tự nhiên không chịu thất bại trong gang tấc, vì thế ở trong điện thoại cật lực phân trần về lợi và hại. Cũng tỏ ra, nếu mặc kệ thì mặc kệ, với năng lực siêu cường của mục tiêu, thậm chí có thể sẽ gây ra một vài tai nạn...

Nhưng mà thủ trưởng cũng rất quyết tâm, ở trong điện thoại, chỉ một mực thúc giục hắn lập tức rời khỏi kinh đô.

Trương Hiệp Lâm bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ hành động, cũng dự định quay về Uyển Lăng.

Nhưng mà, một khắc trước khi lên phi cơ, cảm giác mãnh liệt không cam lòng và sứ mệnh nào đó, khiến cho hắn lại thay đổi quyết định.

Hắn không chỉ không rời kinh đô, ngược lại vận dụng quan hệ cá nhân của mình ở kinh đô, cuối cùng tra được điểm dừng chân của mục tiêu.

Kế tiếp, hắn tìm được mục tiêu, cũng đi theo hắn đến Mai Viên.

Sau đó, hắn lại theo sau mục tiêu, đã đi đến một nơi hắn không nên đi ...

Ngày đó, khi hắn bị cảnh sát giao thông ngăn lại thì còn tưởng rằng là kiểm tra theo lệ thường.

Thế nhưng khi hai người mặc đồ Tây đen mặt không chút thay đổi đi lại đây, sau khi xem giấy tờ giấy chứng nhận hắn trình ra, hắn rốt cuộc hiểu rõ nỗi khổ của thủ trưởng...

Nhưng mà, hần tỉnh ngộ đã quá muộn, cho nên, hần bị đưa đến nơi này, ngồi xổm hai ngày trong căn nhà hoang.

Hai ngày qua, hần uống là bình đựng nước sẵn, ăn mì ăn liền.

Ánh mặt trời nhìn không thấy một tia, ngay như đi nhà xí, cũng là dùng hai ống cũ của nhà xưởng bị vứt bỏ, một cái giải quyết vấn đề lớn (đại tiện) , một cái giải quyết vấn đề nhỏ (tiểu tiện)...

Đi ra một trăm mét, Trương Hiệp Lâm xoay người nhìn lại.

Hần nhìn căn nhà một cách phức tạp, khẽ thở dài:

- Vận mệnh của chúng ta cũng tương tự...

Hần biết, trở lại Uyển Lăng, vị trí của mình ở cục quốc phòng, hơn phân nửa sẽ ngưng hần .

Tuy rằng không đến mức mất công tác, nhưng điều động đi thì không thể tránh được.

Bởi vì một lần này, hần không chỉ có vi phạm mệnh lệnh của thượng cấp, đồng thời lại nghiêm trọng làm trái với điều lệnh bên trong. Hai tội cùng phạt, hần đã rất khó ở lại cơ cấu miễn cảm cực độ như cục quốc phòng loại này...

- Đổi đơn vị khác, có lẽ còn có thể ở lại, đáng tiếc...

Trương Hiệp Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ chua xót.

- Chuyện lần này, mình quả thật có chút xúc động. Nhưng, mình đã làm sai sao?

Trương Hiệp Lâm tự vấn lòng, cảm giác mình cũng không làm sai, lại gặp phải tình huống như vậy, hần vẫn sẽ lựa chọn như vậy...

Mạc Ngôn cũng không biết những gì Trương Hiệp Lâm gặp được, cho dù biết, hơn phân nửa cũng là nhún nhún vai, tỏ vẻ mình là vô tội.

Trở lại Uyển Lăng, hần mang theo trợ thủ Mai Tam Đình phái tới cùng về công viên Hà Sâm Lâm. Vị này họ Hứa, là người rất hiểu biết, ở tiểu viện số 36 chỉ chốc lát, liền đứng dậy cáo từ.

Mạc Ngôn quen ở một mình, đương nhiên không hi vọng người này ở lại tiểu viện, đứng dậy đưa hần đi ra, sau đó lập tức cởi sạch quần áo.

Tắm rửa xong, hần châm diếu thuốc, chậm rãi đi vào phòng khách lầu hai, tính toán nghỉ ngơi một lát.

Vừa mới vào phòng khách, chân mày hần nhíu lại.

Lúc này tâm nhãn hần đã mở, vô cùng miễn cảm đối với âm dương khí, vừa mới vào phòng khách, liền nhận thấy được nơi này tràn ngập âm khí.

- Thật là thú vị!

Một thời gian trước, từng có âm khí ‘Đại giá Quang lâm’ qua một lần, bị chân khí hộ thân của hần dọa sợ quá chạy mất. Mà sau đó, âm khí này co đầu rút cổ trong Núi Hồ Lô, không còn tới.

Lúc ấy, Mạc Ngôn chỉ cho là là âm dương tương khắc, chính mình huyết khí quá mạnh, trong chân khí cũng có dương cương, âm khí này tự nhiên trốn tránh.

Nhưng hiện tại xem ra, âm khí này tựa hồ có một chút linh trí ngây thơ, cái gọi là trốn tránh, thực sự không phải là hoàn toàn xuất phát từ bản năng, thật là có chút như là địch đi ta tiến...

Mạc Ngôn tò mò trong lòng, mở ra tâm nhãn, cẩn thận quan sát dấu vết âm khí này lưu lại.

Vừa nhìn, trong lòng hần kinh ngạc.

Trong hình ảnh, cả trong phòng khách, chỉ có trên ghế sa lon là âm khí dày nhất, hơn nữa chiếm cứ ở một bên bên phải, phẳng phất có người từng ngồi tại nơi đó thật lâu.

- Thật hay, chẳng lẽ âm khí này đã sinh ra linh trí, biến thành âm hồn? Mặt khác, vì cái gì nó chiếm cứ ở trên ghế sa lon, thật lâu không đi đâu...

Mạc Ngôn khẽ nhú mày, đi đến bên sô pha ngồi xuống, ngẩng đầu, trong lòng nhất thời nhảy dựng!

- Không phải chứ, chẳng lẽ nó xem TV?

Trên bàn đối diện sô pha, đúng là một bàn để TV kiểu cũ, từ góc độ này nhìn lại, nơi này đúng là góc độ xem tốt nhất.

Mạc Ngôn bị phát hiện này làm cho hoảng sợ, theo bản năng nhìn lại bên cạnh...

Hắn nhớ rõ, khi chính mình rời đi thì từng thuận tay ném điều khiển từ xa ở một bên.

Vì thế hắn lập tức khởi động ý thức bản ngã, hồi tưởng lại hình ảnh ngay lúc đó...

Trí nhớ trong hồi tưởng, điều khiển từ xa bị hắn tùy tay ném ở trên đệm giữa sô pha, mặt trái nghiêng lên trần, mặt phải hướng cửa trước.

Mà lúc này, điều khiển từ xa cũng đã trạch hướng phương vị trong trí nhớ, nằm ở phía bên phải sô pha, mặt chính đang chỉ vào hướng TV...

Một con ma biết xem TV?

Đối mặt phát hiện này, Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, trong lúc nhất thời lại có chút luống cuống ...

Âm khí sinh hồn, nhưng âm hồn chính là thuật ngữ trong nhất mạch của Tả Đạo Nhân. Ở dân gian, nó được gọi là Hồn ma, hay là rõ ràng liền gọi tắt là ma hay quỷ. Đối với người thường mà nói, loại chuyện như là gặp ma, luôn làm người kinh sợ, thậm chí nếu như người yếu bóng vía còn hồng mắt. Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, cũng không phải chuyện không tốt. Niên đại Mạt pháp, linh khí trong thiên địa khô kiệt, âm hồn cũng mất đi mảnh đất sinh tồn, từ vài ngàn năm trước, cơ bản đã tuyệt tích. Hay như Tả Đạo Nhân, cả đời, cũng chỉ bắt được một con ma linh trí kém. Nhưng lại không có được chút thành tựu, con ma này liền 'Đi đời nhà ma', biến thành âm khí.

- Ở kinh đô có được phơi kiếm trời sinh, hiện tại còn có thêm một con ma 'Rành rành'...

Mạc Ngôn quả thực không thể tin được, loại này chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu - hảo sự, chính mình đúng là luân phiên đánh lên toàn văn tự!

Chỗ tốt của phơi kiếm trời sinh phía trước đã nói qua, không cần nói năng rườm rà, mà âm hồn có linh trí, đối với Mạc Ngôn mà nói, cũng rất có ích lợi. Nói ngắn gọn, âm khí này sinh hồn, sau khi thành ma, đầu tiên có thể thu làm nô bộc, chính mình sử dụng. Tiếp theo, con đường âm hồn tiến hóa, cùng tinh thần chi đạo có chỗ giống nhau, đối với Mạc Ngôn, khuyết thiếu bậc thầy dạy mà nói, đây là một đối tượng dễ quan sát. Có thể lấy nó làm gương, soi đường chính mình tự tu trong tương lai.

- Nếu ở trong tiểu thuyết, mình sẽ tương đương với người giữ vận mệnh thế giới ấy chứ?

Mạc Ngôn cười lắc lắc đầu, cầm lấy điều khiển từ xa, lại dùng tâm nhãn cẩn thận quan sát. Mặt trên Điều khiển từ xa, âm khí lượn lờ, nhất là cái nút thay đổi kênh, âm khí vô cùng nồng hậu...

Đến tận đây, hắn đã hoàn toàn xác định, vị khách không mời mà tự đến này đích xác chính là con ma!

- Thật sự là Thiên đường có đường người không đi...

Mạc Ngôn hưng phấn, đứng lên, tuần tra một lần trọn tòa biệt thự.

Kết quả, trước tủ lạnh của hắn ở phòng bếp, lại phát hiện âm khí tương đối nồng hậu.

Xem phương vị này, có vẻ con ma nghiện xem TV này cũng rất có hứng thú với ăn uống...

Mạc Ngôn mở ra tủ lạnh, không ngoài dự liệu của hắn, đồ vật bên trong cũng không có dấu vết bị động qua.

Điều này làm cho hắn hơi nhẹ nhàng thở ra, nói thực ra, nếu con ma này đã có thể mở tủ, hắn tuyệt đối là chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Bởi vì điều này có ý nghĩa, con ma yêu xem TV này, cảnh giới đã ở phía trên hắn, ít nhất đã đạt đến cảnh giới âm thần.

Tuy rằng loại khả năng này không lớn, thậm chí có thể nói gần như bằng không, nhưng sau khi chính mắt chứng thực, Mạc Ngôn mới có thể yên tâm.

- Từ dấu hiệu trong phòng khách lưu lại mà xem, con ma này ước chừng đã có thể hiện hình, có một chút năng lực di động vật dụng thực tế. Mặt khác, âm khí nó lưu ở phòng khách và phòng bếp quá nhiều, chứng tỏ nó tuy rằng mới có hình thể, nhưng không thể làm được nhiều...

Đến tận đây, Mạc Ngôn đã có thể xác định, con ma này cơ bản không có cái uy hiếp đối với chính mình. Nhưng để tránh chuyện lật thuyền trong mương, hắn vẫn quyết định, tạm thời chậm lại hành trình vào Núi Hồ Lô.

- Cần thận chạy nhanh phải thuyền vạn khách, không bằng chờ thêm một lát, tẩy đi tạp chất trong đá nhiều màu đi, phơi kiểm duyệt thành rồi nói sau...

Con ma này đã sinh linh trí, nếu ở ngoài Núi Hồ Lô, Mạc Ngôn tự tin vài phút có thể thu phục nó.

Nhưng tiếc nuối chính là, con ma này chiếm cứ ở Núi Hồ Lô đã không biết bao nhiêu năm, hiển nhiên không phải là loại lương thiện, nếu tùy tiện xâm nhập, sinh tử vị tất có thể do Mạc Ngôn định đoạt.

- Hiện tại vào núi, khí hậu, địa lợi, nhân hoà, đều không ở ta, ai biết trong núi cất dấu bao nhiêu bí mật và nguy hiểm?

Mạc Ngôn lẩm bẩm nói:

- Lúc này vào núi, không khác cầm dao đằng lưỡi, đưa mạng tới cửa... Chỉ có chờ phơi kiểm duyệt thành, mới có thể bảo đảm chắc chắn không sơ hở.

Hồn kiểm Bồn mạng Âm Dương Ngũ Hành đều đủ, nhưng tối khắc các loại âm vật. Mạc Ngôn tự tin, chỉ cần phơi kiểm duyệt thành, cho dù con ma này tiến vào cảnh giới âm thần, chính mình cũng có sức đánh một trận.

Nghĩ đến đây, tức khắc hắn đánh mất ý niệm vào núi trong đầu, lấy Laptop ra, kết nối với mạng internet, bắt đầu tìm kiếm các loại thiết bị thám hiểm.

Theo hắn đoán, chỗ con ma kia ở ẩn, hơn phân nửa là cổ mộ nào đó, hay là âm huyết trời sinh. Muốn tìm kiếm đến cùng, nhất định phải võ trang cho chính mình mới được. Tất cả vật phẩm thám hiểm như Đèn pha, cái xẻng nhỏ, mặt nạ dưỡng khí ... hắn là sớm phải chuẩn bị. Nếu là trường kỳ tác chiến, lều trại và quân lương dã ngoại cũng phải chuẩn bị...

Những thứ này, tìm khoảng một giờ, Mạc Ngôn đặt hàng những đồ vật này ở trên mạng Thương Thành.

Làm xong việc này, hắn đứng dậy mặc quần áo tử tế, lái xe đi Đồ Thư Quán.

Mục đích của chuyến đi này, hắn hi vọng ở trong những tập địa chí tìm được một ít manh mối về Núi Hồ Lô.

Uyển Lăng là một thành phố lịch sử, Sơn Thủy đẹp tuyệt trần, các danh lam thắng cảnh vô số, danh nhân các triều đại càng nhiều. Núi Hồ Lô trong công viên Hà Sâm Lâm này tuy rằng không cao, nhưng liên tiếp hơn mười dặm, tiếp giáp sông Thủy Dương, là nơi đất lành văn nhân các triều đại ca ngợi, khen tặng không ngớt. Cái gọi là núi càng cao, có tiên thì càng nổi tiếng, ở trong địa chí các triều đại đổi thay, Núi Hồ Lô đều là một nơi phong cảnh đẹp không thể phủ nhận. Mạc Ngôn tin tưởng, ở trong địa chí, nhất định có thể tìm được tin tức hữu dụng đối với chính mình.

Nhưng, không đợi hắn tới Đồ Thư Quán, liên tiếp nhận được hai cú điện thoại.

Cú điện thoại đầu tiên là Tô Vũ gọi tới, sau khi nàng biết được Mạc Ngôn trở lại Uyển Lăng, trước tiên liền gọi điện thoại. Mà trước đó, nàng đã nhận được thông báo từ tổng bộ, cho biết, từ giờ khắc nhận được thông báo này, nàng trở thành trợ lý tư nhân của Mạc Ngôn.

Đối với chuyện này, Tô Vũ nói không rõ là tâm trạng loại gì...

Mấy ngày trước, trải qua một loạt xây dựng tâm lý, nàng đã làm tốt chuẩn bị cho việc hấp dẫn Mạc Ngôn. Vì thế, nàng thậm chí tỉ mỉ trừ liệu nhiều kế hoạch, bảo đảm chắc chắn Mạc Ngôn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Nhưng mà, nàng trăm triệu thật không ngờ, kế hoạch này còn chưa kịp thực hiện, vận mệnh của mình lại lần nữa bị thay đổi.

Tổng bộ thông báo rất chính xác, là từ ông chủ của mình. Trong thông báo, không chỉ có quy định quyền lực và trách nhiệm của nàng, tiền lương và phúc lợi đãi ngộ cũng đều được điều chỉnh. Đúng vậy, hiện tại Tô Vũ hưởng thụ đãi ngộ tương đương cấp bậc thư ký cho Chu Hiến Dữu, nói cách khác, sau vài ngày ngắn ngủn, Tô Vũ không làm cái gì, liền đạt được tới chức vị trong giấc mộng của chính mình, rảo bước tiến lên một bước dài!

Không cần lấy bản thân ra có thể thăng cấp? Điều này làm cho Tô Vũ thực không hiểu, có một cảm giác Tự Huyễn Như Mộng...

- Ông chủ, tôi là Tô Vũ, nếu cậu có rảnh, tôi hi vọng tôi sẽ được đến chỗ cậu ngay bây giờ.

Nhận được điện thoại của Tô Vũ, Mạc Ngôn lúc này mới nhớ ra, chính mình hiện giờ cũng đã có trợ lý.

- Thật có lỗi, hiện tại tôi có chút việc, tạm thời không thể gặp cô.

Mạc Ngôn hồi đáp:

- Ngày mai đi... Tô tiểu thư, giữa trưa ngày mai cô đến chỗ tôi ở, cùng nhau ăn một bữa cơm, xem như bắt đầu hợp tác đi.

Tô Vũ nói :

- Vâng, ông chủ, ngày mai tôi đi gặp cậu. Thuận tiện nói một câu, nếu bây giờ việc cậu lo liệu không phải rất quan trọng, có thể giao cho tôi xử lý.

Mạc Ngôn cười cười, đang muốn cự tuyệt, một cuộc điện thoại khác lại gọi vào.

- Tô tiểu thư, chờ chút, tôi nhận điện thoại.

Mạc Ngôn chuyển điện thoại nhận cuộc gọi sau, còn chưa mở miệng, chợt nghe Đại Lý nói :

- Ở chỗ kia nha, cậu bạn?

Mạc Ngôn cười nói:

- Mấy ngày nay tôi đã đi kinh đô, vừa trở về... Tìm tôi có việc à?

Đại Lý hạ giọng, nói :

- Đại sự!

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái đại sự gì, anh muốn ly hôn sao?

Đại Lý nói :

- Ôi trời, nghiêm chỉnh với cậu mà nói đây, nhanh chóng đến Thất Xử, trong điện thoại nói không rõ ràng...

Mạc Ngôn vốn định nói lúc khác đi, nhưng nghĩ lại, bản thân hiện giờ cũng là người có trợ lý, không cần tự mình làm mọi chuyện, vì thế nói với Đại Lý:

- Được, tôi lập tức qua, anh chờ đấy.

Nói xong, hắn lại chuyển điện thoại sang Tô Vũ, nói :

- Tô tiểu thư, vừa lúc có chuyện phiền toái cô.

Tô Vũ nói :

- ông chủ, cậu quá khách khí, phục vụ cho cậu là trách nhiệm của tôi, có chuyện gì, xin cậu cứ nói trực tiếp.

Mạc Ngôn chép miệng, thầm nói rốt cục là ai khách khí chứ? Mở miệng một tiếng là “ông chủ”, làm tôi nổi da gà.

- Tô tiểu thư, phiền toái cô giúp ta đi Đồ Thư Quán một chuyến, mượn toàn bộ địa chí cho tôi, giữa trưa ngày mai lúc ăn cơm, giao cho tôi ...
- Được, không thành vấn đề, xin hỏi ngài còn có dặn dò gì không?
- Đã không còn, cứ như vậy đi.

90. Chương 90: Lễ Vật

Kết thúc cuộc nói chuyện, Mạc Ngôn quay đầu xe cứ hướng đến Tỉnh Sảnh mà đi.

Cửa khẩu Tỉnh nhận ra xe xưa hắn là chiếc QR màu đen, họ liếc mắt một cái rồi cho đi. Mạc Ngôn đỗ xe ở trước Tứ Hào, hắn xuống xe và đi vào văn phòng của Đại Lý.

Công việc bên ngoài và bộ phận kỹ thuật trên lầu rõ ràng là rất ồn ào.

Đại Lý đang nói chuyện điện thoại với người khác, thấy Mạc Ngôn anh ta nhìn hắn với ý bảo không tiện nói chuyện, Mạc Ngôn cười cười chỉ ra ngoài cửa, sau đó hắn quay người muốn đi. Đại Lý thấy vậy nói thêm hai câu trong điện thoại rồi tắt máy rồi cầm thêm một chút tài liệu giả bộ là muốn đi lên tầng hai rồi khỏi văn phòng.

Mạc Ngôn đứng ở hành lang, hắn nhìn thấy Đại Lý cười nói:

- Thần bí quá nhỉ, rốt cục là đã lại xảy ra chuyện gì rồi?

Đại Lý nói:

- Đi, chỗ này không phải là chỗ tiện nói chuyện, đi ra ngoài...

Mạc Ngôn cười lắc đầu, phải đi theo tên tiểu tử này ra ngoài lầu.

Hai người đi ra, Mạc Ngôn mở cửa xe, ngồi xuống, Đại Lý cũng chui vào xe.

- Em nói này, đại ca rốt cục là có chuyện gì mà thần bí thế? Lần trước cũng thế này em thấy sớm muộn gì anh cũng bị suy nhược thần kinh mất thôi.

Đại Lý liếc mắt nói:

- Bây giờ anh cũng đã bị suy nhược thần kinh rồi... cậu có biết không, anh đang bị tổ điều tra theo dõi đấy?

Mạc Ngôn ngẩn người ra nói:

- Không phải là anh nói không có vấn đề gì sao?

Đại Lý cười khở nói:

- Anh cũng không biết là bại lộ từ chỗ nào, tóm lại là bị theo dõi... nhưng anh đoán hơn nửa là do người bên kia có sơ hở, bị tổ điều tra bắt được. Nếu không thì không phải là bọn họ theo dõi anh nữa mà đã mời anh đến uống trà rồi.

Mạc Ngôn khẽ nhủ mày, nói:

- Nói tình hình cụ thể đi.

Đại Lý lắc đầu nói:

- Thực ra cũng không có gì để nói cụ thể cả...Mấy hôm trước chính anh phát hiện ra, anh ra ngoài hay ở trong Tứ Hào lâu cũng có người ở bên cạnh.

Mạc Ngôn hỏi:

- ở những chỗ nào?

Đại Lý cười khở nói:

- chẳng lẽ còn chưa đủ nói lên vấn đề sao?

Mạc Ngôn cân nhắc một chút rồi nói:

- Anh nói rất đúng, hẳn là vấn đề xuất hiện từ bên em, nếu đoán không sai thì bên Cục Quốc thổ lúc điều tra Triệu Việt đã sang đến sự việc kia của Lâm Yến...

Đại Lý trầm ngâm một hồi rồi gật đầu nói:

- Có khả năng, Cục Quốc thổ giúp tên tiểu tử kia nhúng tay vào bất luận là Lâm Phi Vũ hay Triệu Việt bảo tiêu nơi đó thì đều có thể tìm thấy manh mối. Thậm chí anh còn nghi ngờ mấy ngày qua họ đã điều tra ra tin tức. Quan trọng nhất là chuyện của Concha, cậu là người duy nhất tham dự vào. Đêm hôm đó, người thì đã chết như vậy mà lông tóc không bị tổn hao gì, qua trình điều tra Lâm Yến đổi lại là gì thì cậu cũng bị nghi ngờ.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hẳn là vậy...

Dừng lại một chút, hẳn nói:

- Nhưng cũng lạ thật, anh bị theo dõi như thế sao còn có gan gặp em?

Về mặt Đại Lý trở lên khó hiểu:

- Không phải là anh dám mà là tổ liên hợp điều tra bị hủy bỏ, toàn bộ người của Cục Quốc thổ đã rút lui, cho nên anh mới có gan đến tìm cậu...

Mạc Ngôn ngẩn người ra nói:

- Đợi một chút, đây là chuyện gì vậy?

Đại Lý buông tay nói:

- Cụ thể ra sao thì anh cũng không rõ lắm... Sáng nay anh mới bắt được tin thì đi thẳng đến đây cũng không hiểu sao cả. Chạy đến hỏi lão Trịnh, lão ta cũng nói rằng cụ thể thế nào lão ta cũng không biết. Mặc khác không chỉ có tổ điều tra liên hợp bị tan rã mà cả vụ án cũng đóng lại.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Án tử bị niêm phong cất vào kho?

Đại Lý nói:

- Đúng vậy, nghe nói là lệnh của cấp trên. Đương nhiên, cái gọi là phong đương chỉ là cậu đang ở Lạn Vĩ Lâu làm ra chuyện kia, Triệu Việt vượt ngục án, Từ Đức giết Án Tử vẫn là do chỗ Thất Xử của chúng ta tiếp tục điều tra.

Đây có chút kì lạ...

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, đi vào trạng thái thôi diễn nhưng hẳn càng nghĩ thì càng không thể lý giải được.

Không đủ tin tức năng lực thôi diễn của hẳn có mạnh thế nào thì cũng không bột mà gột lên hề được...

Nhưng lúc này hẳn đang đem những thông tin mà Đại Lý cung cấp để xâu chuỗi lại.

- Đúng rồi, Mạc Ngôn vừa rồi cậu nói trong điện thoại mấy ngày hôm trước cậu đi kinh đô đúng không?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- ừ, phải đi mừng thọ một vị trưởng bối, sao vậy?

Đại Lý vỗ đùi nói:

- Anh nghe Đỗ Tiểu Âm nói, tổ trưởng tổ điều tra chính là cái tên mặt đen đó mấy hôm trước cũng đi kinh đô. Nếu anh đoán không lầm thì người này nhất định là đi theo dõi cậu rồi!

Mạc Ngôn nghe thấy vậy nhíu mày:

- Hẳn đi

Đại Lý nói:

- Không phải đã rõ ràng rồi sao, dù sao thì cũng là theo chân cậu...

Trương mặt đen đã đi kinh đô?

Mạc Ngôn gặp Trương Hiệp một lần, ông ta có cái mặt đen bóng, lúc này Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu đã mơ hồ đoán ra điều mấu chốt.

Hắn suy nghĩ, mặt hắn có chút do dự nhưng cuối cùng cũng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Bí thư Trần.

Bí thư Trần cầm ngay điện thoại không dài dòng mà nói thẳng:

- Lão tử ta cho cậu biết chuyện đã qua nhưng ông hi vọng chuyện như vậy sẽ không phát sinh thêm lần nữa.

- Hiểu rồi...

Mạc Ngôn gật đầu nói rồi cúp điện thoại.

Muốn làm rõ chuyện không lòng hăn không có bất kì một sự thoải mái nào, thậm chí mặt hăn còn mơ hồ phát sốt.

Đắc ý vênh váo... hăn cười khở trong lòng.

Dù là cứu Lâm Yến hay là cứu Đỗ Tiểu Âm thì đến giờ hăn cũng không hối hận việc mình đã làm. Nhưng xem ra bây giờ cần phải có cách giải quyết tốt.

Đối với Mạc Ngôn mà nói bị tổ điều tra theo dõi thực ra không có gì là to tát cả. Cho hăn thời gian hăn sẽ giải quyết được nhưng đem chuyện này đến lão gia tử đó hơn nữa ông ta còn thay mặt mình giải quyết cục diện thì đối với Mạc Ngôn là điều không thể.

Hắn đã quen chính mình đối mặt với vấn đề rồi, hăn không quen mượn quyền thế của Mạc gia để làm việc.

Nhưng việc đã đến nước này hăn cũng không tránh được điều duy nhất có thể làm là tĩnh lại.

- Gọi điện thoại cho ai đây?

Đại Lý tò mò hỏi:

- Gì mà mãi không nói câu gì thế?

Mạc Ngôn mỉm cười, đưa cho Đại Lý một điều thuốc nói:

- Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây?

Đại Lý ngẩn người ra nói:

- Dừng ở đây? Có ý gì vậy?

Mạc Ngôn cười khở nói:

- Tổ điều tra liên hợp hủy bỏ rồi, người ở Cục Quốc thổ cũng đã rút lui, án tử bị đóng cửa... thì không phải là dừng ở đây hay sao?

Đại Lý liếc mắt nói:

- Nào có đơn giản như vậy...tôi đã nói với cậu rồi với nhiều năm kinh nghiệm tôi cảm thấy được bọn họ đang buông lưới để đánh một mẻ cá lớn. Biết cái gì là lạt mềm buộc chặt? hóa kể nếu chuyện đúng là đơn giản như vậy thì ta đây cũng không gì mà phải vội vã đến tìm cậu thương lượng đâu.

Mạc Ngôn cười không nói chỉ hút thuốc.

Đại Lý thấy hăn thông dong như vậy, cười khở nói:

- Anh nói này cậu sao một chút cũng không nóng vậy? được anh đây là hoàng đế không vội cấp thái giám nhưng cậu cậu là thủ phạm chính, ta đây là tông phạm...đặc biệt anh rất nóng nảy nếu như bị lọt bộ đồ cảnh sát này thì mẹ già con nhỏ ai nuôi đây?

Mạc Ngôn bắt đầu dĩ quơ lấy cái điện thoại nói:

- Được rồi, Đại Lý chuyện đã xử lý xong?

Dù sao thì Đại Lý cũng là trinh sát, sự từng trải cũng dày dặn liên tưởng đến cú điện thoại kia thì đã hiểu ý của Mạc Ngôn.

Anh ta nhìn Mạc Ngôn kinh ngạc, sửng sốt hồi lâu rồi mới giương lông mày lên nói:

- Ta nhỏ vào, cái người này rốt cục là cái gì đây?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Hỏi anh một chuyện.

Đại Lý từng trải, thấy Mạc Ngôn chuyển đề cũng thức thời không truy vấn nữa mà hít một hơi khói nói:

- Cậu hỏi đi.

Mạc Ngôn nói:

- Anh vừa mới nói tin Trương Hiệp Lâm đi kinh đô là Đỗ Tiểu Âm nói cho anh?

Đại Lý nói:

- Đúng vậy, sao hả?

Mạc Ngôn bĩu môi, cười nói tiếp:

- Anh không cảm thấy với tính khí của Trương Hiệp Lâm y sẽ lộ hành tung của mình cho Đỗ Tiểu Âm biết ư?

Đại Lý ngẩn ra, xem xét trong chốc lát rồi lắc đầu nói:

- Có lẽ nào...

- Trước tiên là sao mà Đỗ Tiểu Âm lại biết được hành tung của Trương Hiệp Lâm...

Mạc Ngôn lại nói:

- Em hỏi anh, anh cảm thấy Đỗ Tiểu Âm cho anh biết chuyện này là cố ý hay vô tình mà nói ra?

- Có ý hay vô ý?

Thân là trinh thám Đại Lý cũng nhiều kinh nghiệm?

Anh ta hiểu ngay ý của Mạc Ngôn, cau mày nói:

- Ý cậu là...

- Có câu muốn người khác không biết thì mình đừng có làm...

Mạc Ngôn thở dài nói:

- Ngoài Trương Hiệp Lâm ra thì e rằng Đỗ Tiểu Âm cũng đã sớm nghi ngờ chúng ta rồi. Những cái khác không đề cập đến chỉ mượn chuyện của Đạm Thủy sơn trang mà nói cô ấy tận mắt nhìn thấy. Ngoài ra ở Lạn Vi Lâu em cũng từng chiếu qua mặt cô ấy khẳng định là lúc đấy không nhận ra nhưng sau...

Nói đến đây hần nhún vai không nói nữa.

Đại Lý cũng không nói, lặng đi một lúc lâu mới phun ra được một chữ:

- Ôi trời...

Thân là cố vấn của Thất Xử, nếu Mạc Ngôn đi vào Tứ Hào Lâu thì đương nhiên là muốn đi một vòng qua trường phòng Trịnh.

Nhưng hần cũng không gặp lão Trịnh nghe nói ông ta phải đi họp vì thế hần quay đi về phía văn phòng của Đỗ Tiểu Âm.

Đến cửa hắt gỗ cánh cửa khép hờ.

Từ trong truyền ra tiếng quen thuộc của Đỗ Tiểu Âm:

- Mời vào.

Mạc Ngôn đi vào cười nói:

- Bạn nhỉ?

Đỗ Tiểu Âm ngẩng đầu thấy Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Ngọn gió nào đưa anh đến đây thế?

Mạc Ngôn thăm dò:

- Tôi mới từ kinh đô về...

- Vậy sao...

Thần sắc của Đỗ Tiểu Âm không có gì thay đổi, cô thản nhiên nói:

- Vậy có mang quà về cho chúng tôi không vậy?

Ánh mắt của cô rất thản nhiên nhưng không thể dấu được Mạc Ngôn?

Ánh mắt của cô Mạc Ngôn có thể nhìn ra sự dấu diếm, quan tâm và nghi vấn.

Quan tâm thì không cần phải nói chính là cùng ăn ở với nhau trong thời gian dài đã cũng sinh tình cảm hướng hồ là con người?

Còn nghi vấn chắc là cũng giống Đại Lý, Mạc Ngôn xuất hiện bình yên vô sự, tổ điều tra bị phá bỏ, án bị đóng có khá hiểu nghi hoặc. Chẳng qua là Đại Lý thì có đáp án còn cô thì chưa mà thôi.

Cảm nhận được sự quan tâm từ trong ánh mắt của cô gái, Mạc Ngôn suy nghĩ rồi cười nói:

- Quà thì có nhưng tôi nghĩ là cô không dám nhận.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Chỗ này của tôi là nha môn của nhà nước, khó mà có cơ hội hối lộ, có gì mà không dám nhận? Anh dám tặng tôi thì tôi dám nhận lấy ra đi...

Mạc Ngôn lấy chiếc bùa hộ mệnh ra nói:

- Đây chính là quà của tôi, cô dám nhận không?

Đỗ Tiểu Âm không ngờ món quà lại là một miếng ngọc bội lớn hơn nữa lại là loại đeo trên người...

91. Chương 91: Gần Mực Thì Đen.

- Cái này không hợp?

Đỗ Tiểu Âm sững sốt hồi lâu rồi chợt cũng nói một câu rồi lại sợ Mạc Ngôn hiểu lầm, cô giải thích:

- À... ý của tôi là nó quá giá trị.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên người Đỗ Tiểu Âm, Mạc Ngôn nhìn thấy rõ ràng cô hơi cúi đầu biểu cảm bình tĩnh nhưng trên cổ trắng nõn lại ửng đỏ...

Mạc Ngôn cười giải thích:

- Đừng nói là nó giá trị, tôi nhận rồi nên làm bùa hộ mệnh, tất cả đều để tặng bạn bè, đây là miếng cuối cùng.

Đã lấy đồ ra rồi thì không có lý do gì mà thu hồi, Mạc Ngôn kiên nhẫn giải thích không hi vọng Đỗ Tiểu Âm hiểu lầm.

- Là sao...

Đỗ Tiểu Âm cười cười có chút không hiểu vốn định đưa miếng ngọc ra

Mạc Ngôn khẽ đặt bùa hộ mệnh lên bàn nói:

- Thực ra là để an ủi tâm lý, theo góc độ tâm lý học mà nói lúc gặp phải chuyện nguy nan sự tồn tại của nó ít nhiều khiến người ta yên tâm hơn. Cái đó giống với người phương Tây đã giải thích về bức tranh Thập Tự Giá vậy...

Hắn khéo léo chuyển đề tài để xua ta không khí xấu hổ lẫn nhau.

Đỗ Tiểu Âm là tội phạm của tâm lý học đương nhiên là hiểu được ý của Mạc Ngôn nó có chút thủ đoạn, cô cười không hề nhăn nhó mà cầm lấy bùa hộ mệnh nói:

- Vậy thì cảm ơn anh...

Cô không có khả năng làm trò trước Mạc Ngôn, cô ngấm nó rồi bỏ vào ngăn kéo.

Mạc Ngôn thấy vậy trong lòng rất thoải mái, nếu món quà này Đỗ Tiểu Âm không nhận hẳn sẽ xấu hổ, dù sao cũng không phải người ngoài. Đối với Mạc Ngôn mà nói hẳn không muốn cô bé này gặp nguy hiểm, người tốt phải được báo đáp tuy những lời này thực tục nhưng nếu mình có năng lực như thế thì vì cái gì mà không cho nó trong phạm vi của mình, xác minh những lời này?

- Nó rất linh nghiệm...

Mạc Ngôn hay nói đùa:

- Tôi đi tìm người xuất cảnh, lúc xuất cảnh nhớ đeo nó đây.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Anh vẫn tin cái này?

Mạc Ngôn cười haha, không theo đề tài này nói:

- Gần đây có chỗ nào cần tôi hỗ trợ không?

- Có, thực ra anh không nói tôi cũng phải tìm anh...

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Thực ra mấy hôm trước, tôi đã định tìm anh nhưng anh cũng biết tổ điều tra và Cục Quốc thổ vì chủ. Đúng rồi. anh biết tổ điều tra bị hủy bỏ chưa?

Mạc Ngôn cũng không dấu diếm nói:

- Vừa rồi, Đại Lý có nói cho tôi nghe qua rồi.

- Hai người các anh gần nhỉ...

Đỗ Tiểu Âm vừa cười vừa nói thoáng nhìn Mạc Ngôn, trong câu nói có chuyện.

Mạc Ngôn cười cười, đương nhiên là không đón đề tài này, có một số việc không cần vạch trần mọi người tự hiểu là được rồi.

Đỗ Tiểu Âm thấy hắn không nói tiếp, liền tóm lại:

- Sau khi tổ điều tra bị hủy bỏ, Triệu Việt và Từ Đức Phát toàn quyền quyết định, đại thám tử có muốn tham dự hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy phải xem có khó khăn gì không đã, khó khăn tôi mới có hứng thú.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Vụ án này cũng coi là tự mình trải qua, anh không cảm thấy có khó khăn sao?

Mạc Ngôn nói:

- Thực ra tôi không thấy có gì khó. Những vấn đề của Triệu Việt mặc dù có khó khăn nhưng chỉ cần đóng đinh y thì sớm hay muộn cũng tìm ra chứng cứ, về phần vụ án của Từ Đức Phát ly kì nhưng trên thực tế chỉ cần vận ngã Triệu Việt thì vụ án này khác nào tự hóa giải.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Anh nói những điều này tôi cũng biết, chính anh vừa rồi cũng nói, khó khăn chính là ở chỗ Từ Đức Phát đã chết mạnh mẽ đứt đoạn nếu trước khi gã chết lấy được khẩu cung chứng ra khó vận ngã Triệu Việt. Mặt khác, Triệu Việt là gã dối đa nghi làm việc cũng vô cùng cẩn thận hơn nữa y cùng kinh doanh với A tỉnh nhiều năm như vậy, ô dù rất chắc. Xin hỏi thám tử các hạn hãy nói tôi nên bắt đầu từ đâu đây?

Mạc Ngôn nghe thấy vậy đang ngẩn ra thì tỉnh ngộ... trước mặt cô gái này mình không giống, cô không phải là thợ săn của công ty Phương Chính mà là đỉnh đầu quốc huy đại diện cho luật phá và chính nghĩa của cảnh sát.

Đối với Mạc Ngôn mà nói chứng minh chuyện này chỉ luận đến thủ đoạn cao thấp những chuyện khác không liên quan. Ví như chuyện hấn cứu Lâm Yến ở Đạm Thủy sơn trang chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng, cứ xông vào còn thủ đoạn này có hợp pháp hay không, có thương tổn gì không thì chỉ cần không hờ thẹn với bản thân thì hấn sẽ làm.

- Nghe cô nói như thế thì thực sự khó khăn rất lớn, nếu như đi con đường chính quy thì chỉ e vụ án này sẽ khép lại vô thời hạn...

Mạc Ngôn nói:

- Đáng tiếc, bây giờ tôi là cố vấn của Thất Xử, xem như thân phận nửa chính thức, trên con đường chính quy tôi không có cách nào giúp cô.

Hấn không cố ý cường điệu thân phận cố vấn của mình mà như vậy là nói trước đề nghị...

Dừng lại một chút hấn nói tiếp:

- Nhưng tôi có thể cho cô một đề nghị.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Mời nói...

Mạc Ngôn cười nói:

- Vì sao lại không tìm đến Phương Chính để trợ giúp?

Tìm Phương Chính giúp?

Đỗ Tiểu Âm khẽ gật đầu trên mặt như vẫn suy nghĩ gì đó, rồi hiểu ý Mạc Ngôn.

Vụ án Triệu Việt khó khăn là ở chứng cứ, cũng không đủ để xác minh rất khó gỡ ở những thương nhân này. Hay là cho dù có được chứng cứ thì cũng phải theo trình tự hợp pháp, nếu không đồng nghĩa với việc bọn ô dù buôn thuốc phiện có thể dùng luật pháp để trả đũa. Nếu như chuyện này phát sinh thật thì đối với người chấp pháp như Đỗ Tiểu Âm mà nói không còn nghi ngờ gì nữa là một loại mĩa mai...

Mà Mạc Ngôn là cố vấn chính thức được Thất Xử mời, lúc này thân phận của hấn cũng được coi như bán chính thức cho nên hấn có lòng hỗ trợ cũng không dùng sức. Nhưng Mạc Ngôn không chỉ là cố vấn của Thất Xử mà còn là nhân viên của Phương Chính, thân phận bán chính thức khiến cho hấn không thể chạy vào vấn đề chính nhưng một thân phận khác thì có thể tránh đi gông cùm xiềng xích này.

Cho nên, hấn cường điệu thân phận của bản thân đồng thời lại đưa ra đề nghị để Đỗ Tiểu Âm tìm đến sự trợ giúp của Phương Chính.

Cánh này chính là đôi áo may ô, ẩn sau thân phận cảnh sát của Thất Xử để trợ giúp.

Căn cứ như vậy, hấn tìm được chứng cứ xác minh dù có hợp với pháp luật hay không thì Thất Xử cũng hoàn toàn lực chọn được. Như vậy cũng tốt so với một tên trộm, sau khi ăn cắp của cải của tham quan bởi

vì lương tâm trời dậy lại đi tố tham quan. Tình huống như vậy hẳn có thể cung cấp cho cảnh sát những chứng cứ có thể dùng được.

Nói tóm lại là cảnh phương có thể tiếp thu chứng cứ của tên trộm này nhưng lại không thể để mình là trộm được.

- Tôi hiểu ý của anh...

Đỗ Tiểu Âm khẽ gật đầu nhưng đôi mi thanh tú lại chau lại, cô nói:

- Nhưng có một vấn đề, chúng ta là chỗ hợp tác với Phương Chính, nếu trực tiếp đưa ra thỉnh cầu như cầu như vậy thì tương lai của chúng ta sẽ có vấn đề... anh hiểu ý tôi chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- đương nhiên là tôi hiểu, như vậy cũng tốt so với cô muốn đại được đồ gì đó. Chính mình trộm làm trái pháp luật muốn người khác đi đồng nghĩa với trái pháp luật.

Đỗ Tiểu Âm đỏ khốc đỏ cười, không thừa nhận thực chuẩn xác.

Mạc Ngôn lại nói:

- Thực ra vấn đề này dễ giải quyết thôi, các cô đã không thể trở thành người thuê nhà của Phương Chính vậy thì để Phương Chính đi tìm khác hộ...

Đỗ Tiểu Âm nghe vậy vỗ là gật đầu nhưng lại nhíu mày nói:

- Đây đúng là cách giải quyết vấn đề tốt, nhưng vấn đề là tôi đi đâu tìm người thuê nhà đây? Anh nên biết, nếu quả thực vận ngã Triệu Việt như vậy rất có thể người thuê nhà vì chuyện này mà sau đó sẽ gặp hàng loạt vấn đề về pháp luật.

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, người thuê nhà tôi đã thay cô tìm rồi.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra hỏi:

- Là ai?

Mạc Ngôn thất nút nói:

- Với sự thông minh của cô cho dù tôi không nói cô cũng có thể đoán được là ai.

Tôi có thể đoán được?

Đỗ Tiểu Âm nghe thấy vậy xoa thái dương trầm nghĩ một chút, đột nhiên tên một người nhảy vào đầu của cô.

Cô tỉnh ngộ, thốt lên:

- Lâm Phi Vũ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, chính là y... lần trước tôi giao Triệu Việt vào máy tính cho ông ta mặc dù không nói tỉ mỉ nhưng ông ta là người thông minh đã đoán ra. Nếu như vậy giờ tôi đi tìm, nói sẽ có một khoản tiền hoa hồng nhất định ông ta sẽ tận tâm, có một tiểu tử lúc nào cũng gấp nghe con gái mình, cô nghĩ xem ông ta sẽ làm thế nào?

Đỗ Tiểu Âm cười khổ, nói:

- Ông ta còn có thể làm thế nào nữa? ai cũng biết Triệu Việt đối với Lâm Phi Vũ là một ngọn núi không chuyển dời...nếu tôi là Lâm Phi Vũ tôi nghĩ, căn bản là tôi không có lựa chọn khác.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ông ta căn bản là không có lựa chọn nào khác...Nếu như Lâm Phi Vũ nhận đề nghị của tôi, thì thậm chí ông ta không cần để tin tức của Phương Chính thì đã có thể tìm ra được người có năng lực điều tra Triệu Việt. Đương nhiên nói như vậy ông ta có hơi phiền với pháp luật một chút nhưng so với hạnh phúc của con gái, sự tồn vong của gia đình thì ông ta có lựa chọn khác sao?

- Mặt khác, nếu tất cả đều thuận lợi, vì Lâm Phi Vũ đã cố gắng thì Thất Xử sẽ có những chứng cứ xác thực vận ngã được Triệu Việt. Như vậy, cảnh sát cũng có thể luận đây là công? Cô xem chỉ cần thành lập nhận định nàu hơn nữa thao tác thích hợp thì ông ta hoàn toàn có thể tránh được phiền toái với pháp luật, không phải sao?

Đỗ Tiểu Âm nghe đến đó cười nói:

- Vấn đề cuối cùng...

Mạc Ngôn nói:

- Cô nói đi

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Thật ra tôi lo lắng nhất không phải là vấn đề Lâm Phi Vũ gặp pháp luật mà là người bị ông ta mời.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần lo lắng thay cổ nhân... tôi cam đoan, đây chỉ là phiền toái nhỏ với Lâm Phi Vũ, tuyệt đối không liên lụy đến người khác.

Lo lắng thay cổ nhân?

Đỗ Tiểu Âm cắn môi, liếc mắt nhìn Mạc Ngôn...

Nói đến đây, hai người đã bán công khai âm mưu, đương nhiên lần này Mạc Ngôn không hề có áp lực nhưng Đỗ Tiểu Âm khó tránh khỏi có chỗ bất ổn.

Thân là cảnh sát, cô không có thói quen dùng mưu mà không phải mặt ngoài hợp pháp thực tế lại dùng chiêu trò. Nhưng không biết tại sao khi Mạc Ngôn đưa ra cách này cô lại không hề phản đối, thậm chí sâu trong thâm tâm cổ còn mơ hồ mong...

- Trong lòng của mỗi người đều tiềm ẩn sự phạm tội...

Bỗng nhiên trong đầu Mạc Ngôn hiện lên câu này.

Cô nhìn ánh mặt trời đang mỉm cười với mình, trong lòng không khỏi than một tiếng xem như gần mực thì đen?

92. Chương 92: Xin Chào Đại Sư!

Mạc Ngôn ngồi trong phòng của Đỗ Tiểu Âm gần nửa tiếng đồng hồ, hai người đã đưa ra phương án để đối phó với Triệu Việt.

Thực ra, cái này gọi là kế hoạch đơn phương của Mạc Ngôn không có quan hệ gì với Thất Xử. Từ góc độ của Mạc Ngôn chuyện này khởi đầu cũng có quan hệ đến mình nếu không phải là hấn cố ý can dự vào thì e là Từ Đức đã có cuộc sống tốt đẹp hơn, mà Triệu Việt càng tiêu dao cho nên hấn cảm giác trước sau gì thì mình cũng phải kết thúc chuyện này một cách vẹn toàn.

Đương nhiên, đây là ý nghĩ của hấn đối với Đỗ Tiểu Âm mà nói thì hành động của Mạc Ngôn là giúp người gặp nạn, cũng bởi vậy mà trong lòng cô tràn đầy cảm kích...

Mặt khác tuy rằng Đỗ Tiểu Âm không có căn cứ xác minh Mạc Ngôn là u kinh trong Lạn Vĩ Lầu nhưng trực giác cho cô thấy người cứu mình đêm đó chính là Mạc Ngôn. Nếu như trực giác vô căn cứ thì sau đó cô lại có được hàng loạt những tin tức để kiểm nghiệm trực giác này.

Suối tuôn tương báo như vậy suối tuôn chi âm nên báo đáp sao đây?

Bỗng nhiên Đỗ Tiểu Âm có chút mơ màng...

Vừa rồi lúc cùng thảo luận phương án với Mạc Ngôn, nhưng trên thực tế là mình ngồi mát ăn bát vàng, từ góc độ này mà nói, Thất Xử hay Đỗ Tiểu Âm chỉ ngồi mà hưởng thành quả lao động của Mạc Ngôn.

Sau sự kiện Lạn Vĩ Lâu, Tỉnh Sản nhận được nhiều sự khen ngợi, Thất Xử cũng không ngoại lệ. Nếu không phải Từ Đức phát độc mà chết thì Triệu Việt còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, lúc này mọi người đều có thể luận công đi thưởng. Theo bọn Nhạc Duyệt lên tính thì biểu hiện của Đỗ Tiểu Âm lần này cực kì chói mắt thăng chức thành ngã ngũ, điều mấu chốt là lên vị trí này. Mà người kahcs chính là ở trong hay ở ngoài tổ cũng được hưởng vinh dự...

Còn Mạc Ngôn đây?

Hắn có được cái gì?

Mỗi tháng được 180 đồng tiền trợ cấp cô vẫn sao?

Nghĩ đến đây, Đỗ Tiểu Âm thấy có chút mỉa mai cô nhìn về phía Mạc Ngôn lòng đầy áy náy.

Cô tính, chỉ bắt đầu án về bức tranh cho đến mở than bắt sống Concha rồi đến sự kiện ở Lạn Vĩ Lâu, bình thường cũng đủ để một cảnh sát được thăng chức, bắt được ít nhất một đám người nhất đẳng công. Đáng tiếc thay hắn chỉ là cố vấn một người tự do ngoài thể chế, hắn không được hưởng thụ vinh dự thậm chí Tỉnh Sản còn không nhìn đến tên của hắn...

Thực ra, hưởng thụ vinh dự hay không thì chưa tính đến điều khiến cho Đỗ Tiểu Âm bất an là lúc trước còn thành lập tổ điều tra.

Thân là tiến sĩ tâm lý tội phạm, lại là một người chấp pháp Đỗ Tiểu Âm rất rõ một khi Mạc Ngôn bị tổ điều tra nắm được hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Đương nhiên, khi đó cố vấn chưa thể khẳng định được Mạc Ngôn là U Linh hay chỉ là một loại trục giác. Khi Trương Hiệp trước khi đi kinh đô đã lên lút thu thập được tin tức cô đã xác định được trăm phần trăm người anh hùng xoay chuyển tình hình đêm hôm đó ở Lạn Vĩ Lâu chính là Mạc Ngôn.

Sau đó, lần đầu tiên trong đời cô làm trái với nguyên tắc của bản thân, cô dùng cách khó hiểu nhắc nhở Đại Lý.

Nhưng mà, có cũng có thể làm được từng đó. Không cách nào tiến thêm bước nữa, còn lại chỉ có thể cầu nguyện...

Vài ngày sau đổ điều tra bị triệt tiêu, người của Cục Quốc thổ rút lui, án bị đóng lại, cô mới dần yên lòng. So với Đại Lý cô tin tức của cô còn phong phú hơn, cô có thể xác định vụ án U Linh đã bị đóng lại...

Đối với lần này, đương nhiên trong tâm cô cũng có nghi hoặc không rõ vì sao vụ án lại bị cất vào kho như vậy nhưng càng thay cho sự vui mừng của Mạc Ngôn.

Cô hoàn toàn tin tưởng, Mạc Ngôn không phải lad sát thủ đặc công mà trước đó tổ điều tra đã phán đoán.

Bởi vì cô thấy loại nhân vật hàng tẩu trong bóng đêm như vậy có nguy sức thế nào cũng khó mà tránh được ánh mắt trong suốt của Mạc Ngôn.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt thì Mạc Ngôn đã bị Đỗ Tiểu Âm làm cho rung động, sao cô lại không kinh ngạc ánh mắt trong suốt như nước kia của Mạc Ngôn?

Thực ra cô cũng biết, loại nhận thức tư duy này nhưng không biết tại sao cô lại đồng ý như vậy, hơn nữa còn tin chắc mà không nghi ngờ gì...

- Cô làm sao vậy?

Mạc Ngôn thấy ánh mắt của Đỗ Tiểu Âm có vẻ lại liên tò mò hỏi.

Đỗ Tiểu Âm bỗng gương mi cười:

- Có một câu là nợ nhiều không lo, sát nhiều không ngứa, anh đã nghe thấy câu này chưa?

Mạc Ngôn không hiểu sao, nói:

- Đương nhiên là nghe rồi, sao vậy?

Đỗ Tiểu Âm cười rạng rỡ:

- Không có gì, chính là tôi vừa thông suốt một vấn đề.

Dừng lại một chút cô không đợi Mạc Ngôn hỏi nhiều liền nói:

- Thám tử tối nay có rảnh không?

Mạc Ngôn hay nói đùa nói:

- Đương nhiên có, không... sao vậy, muốn hẹn hò với tôi à?

Đỗ Tiểu Âm cười to nói:

- ừ, hẹn với anh đi ăn cơm, nể mặt chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- cầu cũng không được, tôi đang lo tôi này không biết ăn cơm ở đâu, tôi còn muốn ăn một bữa cơm với cảnh sát nhất là một nữ cảnh sát...

Trong mắt Đỗ Tiểu Âm mang theo một tia giảo hoạt nói:

- nếu như vậy , tôi có thể gọi điện rồi.

Mạc Ngôn nghĩ cô muốn gọi điện thoại đặt chỗ ngồi, khách khí:

- Đến chỗ nào cũng được không cần đặt trước đâu.

Đỗ Tiểu Âm nhin cười nói:

- Không phải là tôi đặt chỗ ngồi mà là gọi điện thoại cho Nhạc Duyệt và Đại Lý...

Mạc Ngôn ngăn người ra nói:

- Không phải mình cô mời tôi sao?

- Sướng quá ha...

Đỗ Tiểu Âm thản nhiên cười nói:

- Mặt khác tôi cũng phải nhắc nhở anh bữa cơm này không phải tôi mời mà là trả nợ.

Trả nợ?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Còn nợ cái gì, tôi không nhớ rõ cô thiếu nợ tôi cái gì?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Đúng là quý nhân hay quên, anh quên là lúc trước cứu Lâm Yến chúng ra có đánh cược sao?

Mạc Ngôn nhớ ra, vỗ trán một cái nói:

- Quên rồi, đúng là tôi quên rồi... tôi nói này đồng chí cảnh sát, cô không hiền hậu trả nợ thì trả nợ, nói thẳng nha làm hại tôi tưởng ai cũng mê mình.

- Một người đậu phụ, một người phát đậu...

Khoảng cách từ Tỉnh Sản đến một cái nhà hàng không xa, Nhạc Duyệt cầm thực đơn mặt mày đang ủ ê.

Bên cạnh cô là Đỗ Tiểu Âm và Lâm Tú, Mạc Ngôn ngồi đối diện với Đại Lý họ đang thương lượng xem uống gì tối nay.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Nhạc Duyệt, xem lòng mi em nhú lại kia, chọn đồ ăn phiền thế sao?

Nhạc Duyệt ngẩng đầu mặt mày ủ ê nói:

- Chị Tiểu Âm, gọi món đúng là phiền toái, nếu không chị chọn đi.

Lâm Tú cười nói:

- Tùy thích, có cái gì phiền phức đâu?

- Đương nhiên là phiền rồi...

Nhạc Duyệt chỉ vào thực đơn nói:

- Cô xem, trên này nhiều đồ ngon tham chết tôi, nhưng rất đắt tôi sợ là sau này chị Tiểu Âm sẽ la tôi...

Đỗ Tiểu Âm dở khóc dở cười:

- Nha đầu chết tiệt kia có ý xem thường chị sao hả?

Nhạc Duyệt cười đùa nói:

- Em đâu dám, thực ra chỉ là muốn chỉ thị của lãnh đạo, tiêu chuẩn của tôi nay là gì?

Đỗ Tiểu Âm cũng hết cách với cô bé này:

- Một tháng tiền lương có đủ không?

Mặt Nhạc Duyệt hơn hớn:

- Không cần nhiều như vậy đâu, nửa tháng là đủ rồi...

Mạc Ngôn mỉm cười nhìn bọn họ, trong lòng thấy thực thoải mái.

Hắn đến Thất Xử chưa được bao lâu cũng lẫn lộn quen mặt với người khác nhưng trước mấy vị này hắn lại thấy như bằng hữu đã quen từ lâu.

Tất nhiên là trong lúc đó hắn và Đại Lý không nhiều lời, đêm đó hai người ở Lạn Vĩ Lâu đã kề vai sát cánh, cũng cùng có một bí mật bấy giờ là chiến hữu kiêm luôn cả bạn xấu.

Hắn và Đỗ Tiểu Âm thì lại càng tán thưởng lẫn nhau, ăn ý. Nhất là sau khi hai người tiếp xúc chưa lâu nhưng có rất nhiều chuyện nhất trí với nhau. Hơn nữa hắn thấy cô bé này không bảo thủ, không chịu thay đổi mà có gan

Trong mắt Mạc Ngôn loại người không câu lệ cho sắc quy tắc càng đáng quý. Cái gì mà đạo đức khuôn thước, không dám cá tính bị quy tắc trời buộc thì chỉ có thể mãi mãi đi theo mộng kẻ khác.

Về phần Nhạc Duyệt và Lâm Tú ngây thơ đơn thuần, có tấm lòng son người kia có được tiêu chuẩn hình tượng cảnh sát hơn nữa là bạn thân. Lần trước ở mỏ than biểu hiện của cô và Đại Lý cũng đủ để nói lên vấn đề.

Bốn người này có tính cách tuy không phải là con người toàn vẹn nhưng có cùng một đặc điểm là thẳng thắn.

Mạc Ngôn thích giao tiếp với người thẳng thắn, đối xử với huynh muội Mạc Ngữ thì hắn phá lệ thích Mạc Sầu hơn, còn lòng dạ sâu của Mạc Ngữ hắn không để ý...

- Nếu không thì tối này tôi mời khách đi, đến chỗ Thất Xử một thoir gian, quy củ bãi sơn tôi cũng biết.

Mạc Ngôn cười nói với Nhạc Duyệt.

Mắt Nhạc Duyệt sáng lên:

- Hay, hay anh mời khách em sẽ không có áp lực gì!

Đỗ Tiểu Âm vừa bực mình vừa buồn cười, nhíu mày nói vào lỗ tai Nhạc Duyệt:

- Em là con mèo chỉ biết ăn thôi...

Nói xong, cô chuyển sang phía Mạc Ngôn:

- Được rồi, muốn mời khách để lần sau nhé.

Mạc Ngôn không kiên trì, tương lai còn dài muốn mời khách khi nào cũng được.

Sau khi mọi người chọn thức ăn, gọi một chai rượu trắng một chai rượu đỏ. Rượu trắng cho Mạc Ngôn và Đại Lý còn rượu đỏ cho các cô gái.

Đại Lý cao to khôi ngô nhưng tửu lượng không khá. Vì trong lòng còn vương nặng cú điện thoại kia của Mạc Ngôn nên hưng phấn hơn đúng là uống mất hơn nửa chai rượu khiến cho Lâm Tú và Nhạc Duyệt kinh ngạc mãi không thôi.

Mọi người vừa trò chuyện vừa uống, một bữa cơm kéo dài khoảng 2 tiếng.

Cuối cùng thì cũng có một tiết mục nhỏ đệm, bọn họ lại cho người đi mua đơn...

- Ai mua đơn đó? Hẳn không để lại tin tức gì sao?

Đỗ Tiểu Âm cau mày hỏi người phục vụ.

Phục vụ nói:

- Là một vị tiên sinh họ Phạm, ông ta nói biết một trong số các người là Mạc... đại sư.

Về mặt người phục vụ tươi cười có chút lạ, đám người kia còn trẻ nhưng hí chất không tồi nhưng ấn tượng trong mắt anh ta là Đại sư phong phạm khác xa chẳng lẽ là đại sư trong truyền thuyết?

ở đây chỉ có một người họ Mạc, mọi người đều nhìn về phía Mạc Ngôn, Đỗ Tiểu Âm cười hỏi:

- Anh thành đại sư từ khi nào thế?

93. Chương 93: Đại Sư Tái Kiến

Xem ra tên kia đã bị mình hù dọa cho sợ rồi...

- Là bạn bè đùa với tôi thôi...

Hắn cười cười nói:

- Đi thôi, như là đã có người trả tiền, chúng ta cũng đừng làm chậm chuyện người ta làm ăn nữa.

Đỗ Tiểu Âm cũng không hỏi nhiều nữa, nói:

- Được rồi, xem như bữa cơm này anh mời khách, tôi thiếu anh sẽ có một ngày trả lại.

Nhạc Duyệt nghe thấy vậy, mặt mày hớn hở nói:

- Hay lắm, hay lắm lại được ăn thêm một bữa rồi... hay nhất là mỗi lần chị Tiểu Âm mời khách thì đều có người đứng ra trả tiền!

Đỗ Tiểu Âm cười lắc đầu nói:

- Em sướng nhé, ăn hết đi sắp thành heo mập rồi đi...

Ra khỏi khách sạn, đã gần 8h tối bởi vì là liên hoan nên tất cả mọi người đều không lái xe đến.

Ngoài Mạc Ngôn ra những người khác hôm nay đều phải đi làm, sau khi nói chuyện phiếm mấy câu ở tiệm cơm họ đều tự về nhà.

Cuối cùng Mạc Ngôn cũng vội, hẳn không vội đi tìm taxi mà hút điếu thuốc từ từ đi theo ngã tư đường trong lòng hẳn thầm cân nhắc, chuyện của Triệu Việt nên bắt tay từ chỗ nào.

Có vết xe đổ, hẳn không muốn làm cho mình tiếp tục sa vào khiến cho lão gia phải lâm vào cảnh xấu hổ, lại càng không muốn tái diễn cảnh U Linh náo nhiệt nữa.

Thực ra đối với hắn mà nói muốn tránh việc này không phải là khó. Thực lực bản thân hắn muốn làm cho đơn giản cần phải suy tính trước sau.

- Không muốn làm kinh động lớn, nhất định phải vượt qua Triệu Việt, xuống tay ở chỗ khác...

Mạc Ngôn chợt nhớ tới cái chết của Từ Đức Phát, xem khẩu cung của y trước khi chết hẳn là vụ án này có nhiều chứng cứ bất lợi cho Triệu Việt. Nhưng điều tiếc nuối là Thất Xử đã từng điều tra văn phòng của y mà lại không tìm ra những chứng cứ này.

Nhưng Mạc Ngôn thấy không tìm được không có nghĩa là những chứng cứ này không tồn tại.

- Cái gọi là thổ khôn 3 lỗ, Từ Đức Phát buôn lậu thuốc phiện nhiều năm không thể không biết đạo lý này. Nếu đổi lại mình là y thì cũng sẽ không cất những chứng cứ ấy trong văn phòng...

- Đoán không sai thì khẳng định là người này còn có cứ điểm bí mật dùng để che dấu những chứng cứ này.

Mạc Ngôn đem chủ ý này đánh lên Từ Đức Phát đã chết thực ra cũng không hề gì.

Với tính cách của hắn đương nhiên là sẽ đến đối mặt trực tiếp với Hoàng Long và Triệu Việt để trao đổi. Nhưng điều khiến hắn phải bất đắc dĩ là chim sợ cành cong, công tác phòng vệ chặt chẽ nghe nói vệ sĩ bên cạnh y có đến 12 người, chia làm ba ban luân phiên nhau làm nhiệm vụ. Tiếp theo Mạc Ngôn biết được từ Đỗ Tiểu Âm, sau khi Triệu Việt được phóng thích cảnh sát cũng không buông tha y mà vẫn theo dõi ngược lại còn tăng cường để đảm bảo là y không thể trốn đi đâu được.

Từ đó, Mạc Ngôn càng muốn đối diện trực tiếp với Triệu Việt nhất định phải phá đội theo dõi của cảnh sát và đội bảo vệ quanh Triệu Việt.

Đối mặt với 2 tầng theo dõi như vậy khó khăn rất lớn cho dù là một cũng đủ khiến Mạc Ngôn đau đầu.

Đương nhiên, hắn cũng không sợ khiêu chiến như vậy hơn nữa hắn rất tự tin chiến thắng.

Nhưng trong lòng hắn rõ phá án sáng khoái chúng quy không phải là dài lâu. Mượn sao được lửa nóng U Linh ngẫu nhiên xuất hiện thêm một lần, là giải trí cho quần chúng. Lại xuất hiện sẽ càng khiến cho nghi ngờ vô căn cứ. Nếu xuất hiện lần thứ 3, lần thứ 4 thì sẽ khủng hoảng như thế nào...

Ai cũng yêu siêu nhân nhưng đó là hình tượng của điện ảnh nếu như trong đời thực có xuất hiện một siêu nhân không rõ lai lịch thì chỉ có thể khiến cho khắp nơi là tiểu sát, sẽ không khoan dung hắn bởi vì không thể tồn tại pháp luật trói buộc phá hủy sự tồn tại của cả xã hội được. Người xấu sẽ không khoan dung hắn bởi vì nếu người này tồn tại đồng nghĩa với một thanh Damocles chỉ kiếm treo lơ lửng trên đầu chúng...

Mạc Ngôn không muốn làm siêu nhân bởi hắn cảm thấy mình không có nghĩa vụ này. Lại càng không muốn làm trò giải trí cho quần chúng.

- Tôm có đường của tôm, có một số việc có thể lợi dụng một chút bọn răn độc...

Dọc đường Mạc Ngôn cân nhắc, trong lòng đại khái đã có kế hoạch rồi hắn mới lên một chiếc taxi ra về đến 26 tiểu hào viện.

Đêm hôm nay Mạc Ngôn không khóa cũng không có rên hờn đá nhiều màu kia mà ngủ một giấc thật ngon.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau xuống giường, hắn rửa mặt xong ngay cả ăn sáng cũng chưa ăn đã lái xe đến quảng trường nghe tin tức.

Chỗ tin tức trong một nhà hàng của quảng trường hắn mua lại một chiếc di động cũ, dùng xong có thể ném đi cho dù là Thất Xử cũng khó mà truy xét ra lai lịch và tin tức của nó.

Ra khỏi quảng trường tin tức, Mạc Ngôn lái xe đến một chỗ yên lặng sau đó bấm số Lâm Phi Vũ.

Nghe điện thoại chính là thư kí của Lâm Phi Vũ.

- Vâng , tôi tìm Lâm tổng, hẹn trước? thật là xin lỗi không có hẹn trước...

Mạc Ngôn vận chân khí, thay đổi toàn bộ cơ thể khiến cho giọng của mình trở nên khàn khàn.

- Nhưng cô có thể nói cho ông ấy biết là bây giờ tôi đang gặp phải vấn đề không nhỏ khi giải quyết vấn đề của ông ấy... đúng vậy, cứ nói như thế với ông ấy, tôi tin ông ta sẽ nghe số điện thoại này...

Gần 30 giây sau tiếng của Lâm Phi Vũ đã vang lên từ đầu dây điện thoại bên tai Mạc Ngôn.

- Tôi là Lâm Phi Vũ, cậu là ai?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... tôi có thể thay ông đi giải quyết Triệu Việt...

Nghe đến cái tên Triệu Việt, Lâm Phi Vũ trầm xuống một hồi lâu hỏi:

- Tôi không rõ ý cậu, cái cậu gọi là giải quyết là... giết người à?

Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Đừng đùa, Lâm tiên sinh, giải quyết vấn đề có rất nhiều cách mà giết người cũng là một cách. Xin nhớ kĩ, công việc của tôi là thay chủ giải quyết vấn đề tôi không muốn chủ mình phải vào tù...

Dường như ở đầu dây bên kia Lâm Phi Vũ thở ra nhẹ nhàng nhưng vội nói:

- Tôi không tin cậu! làm sao mà tôi biết được cậu có phải là người của Triệu Việt phải đến thăm dò tôi hay không?

Mạc ngôn nói:

- Ông không cần phải tin tôi... Bởi vì ông chỉ cần tiêu tiền 50 vạn thì có thể có được những căn cứ chính xác đưa Triệu Việt vào tù, xong việc ông trả tiền cũng được...

Lâm Phi Vũ nghe đến đó thấy say mê nói:

- Thật có lỗi quá, tôi nghĩ cậu tìm nhầm người, tuy tôi có biết Triệu Việt nhưng cũng không có thù oán gì với y...

- Vậy sao?

Không đợi ông ta nói xong, Mạc Ngôn đã châm chọc:

- Ông không có thù oán, mà ông ngủ với vợ y còn y lại ngủ với con gái ông? Ồ, đúng rồi, con gái của ông có nói Triệu Việt vì trả thù ông mà đã lên kế hoạch rất nhiều năm không? À mà y đợi con gái ông lớn để thực hiện đây...

- Đủ rồi, khốn nạn, người cầm miệng lại cho ta!

Bên đầu dây kia Lâm Phi Vũ không khống chế được ông ta hung hăng ném cái chén xuống đất...

Mạc Ngôn nhún vai nhìn thấy mình qua gương chiếu hậu, cảm thấy mình rất có tố chất vào vai phản diện.

Hắn không đâm Lâm Phi Vũ nữa mà hút thuốc và đợi kết quả thuyết phục từ bên kia.

Hắn tin, nhiều nhất là 2 đến 3 phút sau khi Lâm Phi Vũ bình tĩnh trở lại sẽ ra cho mình một đáp án.

- 50 vạn cũng không nhiều, thậm chí bây giờ tôi có thể chi ngay cho cậu...

Quả nhiên nửa tiếng sau, Lâm Phi Vũ đã bình tĩnh trở lại, nói:

- Nếu quả thực cậu có thể đưa Triệu Việt vào tử tù tôi còn có thể tặng cho cậu 100 vạn thù lao.

Đợi câu trả lời thuyết phục, Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần... tôi có nguyên tắc, nói 50 là 50. Trong vòng một tuần tôi sẽ có chứng cứ cho ông.

Hắn đã nghĩ kĩ, trước tiên bí mật xuống tay cứ điểm của Từ Đức Phát sau đó thất bại mới đi tìm Triệu Việt.

Lâm Phi Vũ nói:

- Được, tôi sẽ chuẩn bị tiền, mặt khác tôi muốn biết cậu từ đâu mà biết chuyện này?

Mạc Ngôn cười cười nhưng không lên tiếng.

Lâm Phi Vũ trầm mặc một lát rồi nói:

- Thôi được, vấn đề này tôi không hỏi nữa, cậu còn cần gì không?

Mạc Ngôn nói:

- Điều duy nhất ông cần làm là chờ đợi, chờ điện thoại của tôi...

Nói xong, Mạc Ngôn lập tức cúp điện thoại sau đó vận chân khí biến chiếc điện thoại thành bộ mịn.

Hắn liên hệ với Lâm Phi Vũ thực ra chỉ là vì muốn dựng chứng cứ ở trạm trung chuyển của Thất Xử, từ lần đó ảnh hưởng của Lâm Phi Vũ là cực nhỏ.

Làm xong, hắn lấy điện thoại của mình ra bấm số của Trường Vân.

- Phạm tiên sinh, tôi hôm qua khác khí rồi...

Nghe thấy tiếng của Mạc Ngôn, Phạm Trường Vân cũng không rõ tâm trạng của mình là gì.

Đối với nhân vật thần bí như Mạc Ngôn, ban đầu tưởng là tôn kính không thể gần gũi cho nên đã hối hận cho Mạc Ngôn danh thiếp. Cũng may là sau khi dời khỏi đó, Mạc Ngôn cũng không liên hệ với ông ta mà ông ta cũng dần quên việc này. Tận đến tối hôm qua ông ta và bạn bè ăn xong xuống lầu trong lúc vô ý lại nhìn thấy Mạc Ngôn.

Lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên trong đầu ông ra là trốn tránh nhưng xoay người thế nào ông ta lại gọi phục vụ đến mà xui quý khiến thanh toán cho Mạc Ngôn.

Sau đó nghĩ lại chính ông ta cũng không hiểu ra sao.

Thực ra, đây là một loại xuất phát từ bản năng tâm lý giả nhất là đối với loại người đầu đao liếm máu như Phạm Trường Vân, đối mặt với kẻ yêu từ trước đến nay đều tàn nhẫn vô cùng, đối với kẻ mạnh thì sợ hãi. Loại tâm lý này có thể tham khảo ở loại động vật hoang dại.

Ra khỏi quán cơm, Phạm Trường Vân rất hối hận nhưng nghĩ lại cũng để cho Mạc Ngôn một ấn tượng không tồi. Có câu là đưa tay không đánh gương mặt tươi cười, đã cung kính, sau này nếu gặp nhau hắn cũng không đưa tay nhắm vào mặt mình.

Kính trước sau xa, đây là tôn kính mà không thể gần gũi... ông ta an ủi chính mình.

- Này, sao không nói chuyện? điện thoại nghẽn mạng à?

Mạc Ngôn hỏi.

Lập tức Phạm Trường Vân bưng tỉnh:

- Có tôi, có tôi...

Mạc Ngôn cười rồi mới nói:

- Phạm tiên sinh, tôi hôm qua khách sao rồi.

Con rùa mới khách khí với người, ông đây tôi qua là cha của quý... Phạm Trường Vân cười khổ trong lòng:

- Nên mà, nên mà.

Mạc Ngôn nói ngắn gọn:

- Phạm tiên sinh, tôi cho ông biết cần làm gì, cho nên tôi có người sống muốn giao cho ông.

Theo bản năng Phạm Trường Vân muốn từ chối những vừa nghĩ tới kết cục của Đại Nương Niên, liền giật mình nói vòng vo:

- Đại sư, có việc ngài chỉ cần nói dù là rừng gươm biển lửa cũng không chối từ.

- Từ Đức Phát người này ông đã nghe chưa?

Mạc Ngôn hỏi.

10 phút sau Phạm Trường Vân nói:

- Được, đại sư, tôi hiểu rồi, đại sư... đại sư tạm biệt!

94. Chương 94: Ông Chủ Mới Và Cô Trợ Lý

Gọi điện cho Phạm Trường Vân xong, cũng đã gần đến trưa.

Mạc Ngôn lái xe quay lại, dừng xe ở bên công viên gần khách sạn sau đó gọi điện thoại cho Tô Vũ.

Tô Vũ nhận được điện thoại 10 phút sau đã đến khách sạn, lúc này Mạc Ngôn gọi bàn ăn, trong tay đang cầm thực đơn. Nghĩ Tô Vân là nữ nên hẳn cũng không chọn ghế lô mà ngồi ở gần cửa sổ của đại sảnh nhà hàng.

Thấy Tô Vũ, hắn mỉm cười đưa thực đơn ra:

- Thích ăn gì tự chọn đi.

Không hỏi, không có khách cũng không có người ra giặt lại, hắn ngồi ở đó cười cười giống như gặp được bạn vậy...

Tô Vũ hơi ngơ ngác một chút.

Lại nói tiếp, đây là lần thứ hai cô thấy Mạc Ngôn. Trước khi đến ít nhiều cô không thấy yên, không biết ông chủ mới này là loại gì. Cho nên cô dự định rất nhiều lời dáo dàu để ứng phó với thái độ bất đồng của ông chủ. Nếu ông ta là người nghiệt ngã cô sẽ đội mặt nạ kinh doanh cẩn thận để được tín nhiệm. Nếu ông chủ là người hiền hòa thì cũng không ngại thân mật một chút. Nếu ông chủ là người háo sắc thì mình có thể huyền bí cho ông ta tận hưởng...

Tô Vũ cảm thấy được dù sao dù sao lão nương cũng đã chuẩn bị cho hắn bị lau chút mỡ cũng không có gì là lớn lắm. Đường nhiên thời điểm cuối cùng nhất định phải đánh, bảo trì thái độ gần xa để cho hắn nhìn mà không ăn được, như vậy mới chiếm được lòng tin của hắn.

Có thể nói, kinh nghiệm nhiều năm đã cho Tô Vũ chuẩn bị tốt các phương diện ứng phó với ông chủ mới, thậm chí là gây khó dễ.

Nhưng mà cô thật không ngờ khi gặp lại ra cảnh tượng như vậy...

Không ngờ là khách sáo cũng không có, ân cần hỏi thăm cũng không, thậm chí là bắt tay cũng không, chỉ có mỉm cười, ăm ắp như gió cứ như thế bằng hữu nhiều năm không gặp vậy.

Xét thấy đây là lần thứ hai, 2 người gặp mặt, nghiến khắc mà nói Mạc Ngôn hiền hòa như vậy có chút đột ngột nhưng trong lòng Tô Vũ cảm thấy vô cùng ăm ắp, thoải mái.

Tô Vũ phản ứng hơi nhanh, sau khi ngơ ngác cô khoén miệng cười ngồi xuống và nói:

- Cảm ơn ông chủ.

Mạc Ngôn không quen xưng hô như thế, nhưng chẳng muốn uốn nắn, nói:

- Tiểu thư Tô, đây là lần gặp mặt thứ 2 lần trước tôi phải giải thích với cô.

Tô Vũ cười nói:

- Giải thích phải là tôi, không liên hệ điện thoại lại trực tiếp tới cửa quầy rầy...

Mạc Ngôn cắt lời cô nói:

- Được rồi, hãy gọi món trước đi sau này còn dài không cần phải khách sáo với nhau như vậy đâu.

Tô Vũ cười cười, bắt đầu gọi món...

Rất nhanh cô gọi canh cá bực đậu hũ, một thanh tiêu ngư, một món sào, sau đó ngẩng đầu lên hỏi Mạc Ngôn, hỏi:

- Ông chủ, ông muốn ăn gì để tôi gọi cho.

Làm trợ lý cô nhanh chóng đi vào sừng của mình, hi vọng trong thời gian ngắn nhất sẽ được Mạc Ngôn yêu thích.

Mạc Ngôn nói:

- Tùy cô, tôi ăn không nghiên cứu. Đúng rồi, cô uống rượu chứ.

Tô Vũ nói:

- Rồi rồi đương nhiên là sẽ uống rượu vang nhưng trong lúc làm việc chưa bao giờ uống rượu.

Mạc Ngôn nói:

- Vậy thì uống rượu vang đi...

Đợi cho Tô Vũ chọn đồ xong, Mạc Ngôn nói:

- Trước khi ăn cơm, nói chuyện công việc trong tương lai của cô đã. Đầu tiên là tôi muốn hiểu rõ tiền lương và phúc lợi xã hội, bên Chu Chiến Dữ sắp xếp xong xuôi chưa.

Tô Vũ chú ý đến Mạc Ngôn nói đến Chu Chiến Dữ không gọi biệt danh hơn nữa có vẻ như không tôn trọng cứ giống như thể gọi cấp dưới vậy.

Lẽ nào, ông chủ mới của mình hôm nay dùng mấy người kia...cổ đông thần bí.

Tô Vũ hơi động lòng một chút, cô liền dấu cảm xúc, gật đầu nói:

- Chu tổng đã sắp xếp, chế độ đãi ngộ là...

Mạc Ngôn ngắt lời cô:

- Tôi không hỏi chế độ đãi ngộ cụ thể chỉ cần cô hài lòng là được. Tôi nghĩ tôi không cấp tiền lương và phúc lợi cũng không có địa điểm làm việc, còn cả thời gian công tác... Đơn giản là có chuyện thì tôi sẽ trực tiếp gọi điện cho cô, chỉ đạo cô làm tốt thời gian còn lại tùy cô sắp xếp. Có thể đi dạo phố, đi du lịch, thậm chí cô có thể tìm cho mình kiếm chức gì đó.

Tô Vũ nghe vậy hai mắt mở to nhìn, dường như cô không tin vào lỗ tai mình còn có công việc nhà rồi như vậy ư.

Sợ run một lúc, cô nói theo bản năng:

- Vậy... cho tôi hỏi công việc cụ thể là làm những gì?

Thiên hạ đâu có miễn cơm trưa, ít nhiều gì cô cũng bận tâm mình sẽ trở thành một loại tiểu thư. Gặp Mạc Ngôn lâu như vậy và Anh Tuấn ông chủ phân công thần bí, cô không để ý. Nhưng cô không chỉ đẹp như một bình hoa mà còn đa tình, là người trang điểm của nhiều đàn ông... Như vậy có

Mạc Ngôn cười nói:

- Thực ra, tôi cũng rõ lắm có thể là giúp tôi mua một đồ vật, cũng có thể là giúp tôi thu thập ít tài liệu. Tóm lại là tạp vụ, có thể hơi rườm rà một chút nhưng khối lượng công việc không lớn. Mặt khác nếu cô có chuyện cứ đi, chỉ cần cho tôi một tin nhắn là được. Nhân tôi cũng nói luôn, chỗ này của tôi không có nghỉ định kì nhưng chỉ cần tôi không tìm cô thì coi như cô được nghỉ mãi mãi.

Tô Vũ thở phào nhẹ nhàng, cười nói:

- Ông chủ, nghe ông nói như vậy tôi cảm thấy mình hổ thẹn với khoản tiền lương này. Đây là công việc nhẹ nhất mà tôi từng biết...

Mạc Ngôn cười nói:

- Thoải mái một chút không tốt sao, dù sao thì tiền lương của cô tôi cũng không phải chi, cô không cần hổ thẹn.

Lúc này người phục vụ đưa đồ ăn đến, Mạc Ngôn nói:

- Tốt lắm, công việc đến đây thôi, ăn cơm nào...

- Được...

Tô Vũ rót rượu cho Mạc Ngôn sau đó nâng chén nói:

- Ông chủ, tôi mời ông thật là vui mừng vì tài năng làm việc của ông.

Tô Vũ thực sự thích bầu không khí này, tuy rằng thiếu đi cảm giác người khác tôn trọng nhưng cũng không lục đục, không ganh đua, so sánh cũng không cần phải lo a đua theo thủ trưởng...

Dạng như vậy đã lâu cô không biết.

Bởi vì lương thiện, hơn nữa mấy ngày qua công việc của Mạc Ngôn cô đã sớm hoàn thành, kết quả là uống hết hơn nửa chai rượu vang.

Cũng may là trữ lượng của cô không tệ hơn nửa chai đối với cô không là gì hơn nữa còn càng làm cho ánh mắt xinh đẹp của cô trở nên dễ thương...

Hơn nữa cô mặc váy công sở, cái váy cắt khéo khiến cô càng xinh đẹp, màu trắng sơ mi không biết khi nào lặng lẽ cười thoáng hiện ra một làn da trắng...

Hai chân của cô hơi gấp khúc tất màu đen, đường cong tự nhiên...

Vì có cồn nên hơi thở của cô cũng gấp hơn màn theo cả hương vị của rượu và hương thơm của phụ nữ.

Ngày ngày say cô tỉnh tề phô ra. Hơn nữa tin chắc nếu đổi lại là Tư Mật Thành cô đã làm rất tốt... thực ra cô vẫn chưa hết tham vọng muốn trở thành trợ lý nhỏ của ông chủ Thành, chỉ đơn giản là người trước mặt thật tuấn tú, nhất là ánh mắt nhìn thế nào cũng không đủ. Mặt khác vì đãi ngộ của Mạc Ngôn cho nên cô cũng để ý đến vận may của mình một chút.

Nhưng nói thực ra, ý tưởng này khiến bản thân cô cũng phải giật mình.

Tô Vũ tự nhận mình là một nữ nhân vẫn còn trinh cũng không phải là quan niệm đó xưa cũ mà thuần túy chỉ là muốn giữ giá. Sau khi gặp được Chu Hiến Dữ người đàn ông bắt trị dấu thế cô cũng không còn tính toán đến chuyện mình tắm sạch để ăn nằm với ông ta...

Nhưng mà lúc này chính lần thứ hai cô đối mặt với Mạc Ngôn trông khó mà nói hết sự đặc ý.

- Lão nương hẳn là cô đơn đã quá lâu...

Cô an ủi chính bản thân mình như vậy.

Đối mặt với đôi mắt xinh đẹp của Tô Vũ, Mạc Ngôn nhìn mà như không.

Bữa cơm trưa đã gần xong, hẳn đang xem Tô Vũ ở đâu.

Những chỗ này chỉ có một ít sách, theo quy định Đồ Thư Quán chắc là sẽ không cho người ngoài mượn, không biết Tô Vũ sử dụng thủ đoạn gì mà không chỉ mượn còn được giữ lại nữa.

Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói những cái này hoàn toàn không cần phải...

Năm ngoái khi sửa sang lại bên trong tổng cộng có 6 bản cũ hẳn tìm được gần một nửa bây giờ đang ở trong đầu hẳn.

Nếu không phải là sợ quá phô trương thì thậm chí chỉ cần vài giấy hẳn đã làm xong, đơn giản chỉ là dùng vốn ý thức để phân hình lại một lần mà thôi.

- Được rồi, những sách này cô có thể trả lại...

Mạc Ngôn cầm địa chỉ sửa lại, đưa cho Tô Vũ.

Tô Vũ cóc hút ngạc nhiên nói:

- Ông chủ, những sách này ông có thể giữ lại một thời gian.

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Không cần đâu, tôi không muốn tìm gì trong này cả.

Tô Vũ hỏi:

- Có cần tôi giúp ông chủ thu thập tài liệu của gã ta không?

Mạc Ngôn nói:

- Không cần...

Bên trong đại chí đã có hết ở đầu hần, những tin tức đó có hữu dụng hay không hần là người rõ nhất, chẳng qua là tạm gác lại về phân tích dần thôi.

Lúc này cơm đã ăn hết hần muốn trở về sớm một chút để phân tích chỗ tài liệu này.

- Đúng rồi, Tô tiểu thư còn có chuyện này phiền cô...

Đang chuẩn bị đứng lên hần chợt nhớ đến một chuyện nói:

- Có một tiên sinh họ Hứa, là trợ lý Mai Tam ở Tokyo, ông ta đang có một số việc muốn làm. Cô gọi điện cho ông ta hỏi xem có cần giúp đỡ gì không. Mặt khác trong một thời gian ngắn cháu gái của Mai Tam sẽ tới Uyển Đài, nếu có thời gian hi vọng cô chiều cố giúp nhé.

- Không thành vấn đề...

Tô Vũ cười dài nói, vừa rồi cô nhìn cả nửa ngày mà như làm cho người mù xem khiến cô không cam lòng. Nếu cứ dời đi như vậy, còn không biết bao giờ mới được tiếp xúc với ông chủ tuần tú này. Cho nên, khi nghe thấy cần đảm nhận nhiệm vụ mới cô liền đồng ý. Thậm chí tính xem có cần nhân cơ hội này đến 36 tiểu viện của ông chủ ngồi một chút không.

95. Chương 95: Việc Ngoài Ý Muốn

Sau khi Mạc Ngôn cho Tô Vũ số điện thoại liền đi ngay.

Tô Vũ có chút thất vọng, cô muốn cơ hội này để tiếp cận Mạc Ngôn, vậy mà hoa rơi cổ ý mà ông chủ lại vô tình.

- Cơ hội tốt như vậy mà không muốn, có gay không vậy?

Thấy bóng lưng Mạc Ngôn dời đi, Tô Vũ thầm oán hần.

Mạc Ngôn cũng không biết trong lòng Tô Vũ mình lại có vị trí như vậy, hần cứ hướng đến 36 tiểu viện mà đi những tư liệu địa chí cứ múa máy trong đầu hần...

Xuyên qua rừng cây, 36 hào tiểu viện đã dần hiện ra.

Tài liệu trong đầu qua phức tạp, sửa sang lại hơi phí sức, Mạc Ngôn tập trung qua mức xuyên thẳng rừng cây mới phát hiện ra trước cửa tiểu viện có 3 chiếc xe ô tô đỗ.

Trong đó có 2 chiếc là biển số từ nơi khác. Mạc Ngôn thấy lạ bởi vì hần rất quen với những chiếc xe có giấy phép bản địa là công cụ của bệnh viện.

- Chẳng lẽ là Bàn Tử đến đây?

Hần khẽ nhíu mày.

Đang thấy lạ thì 5, 6 người từ tiểu viện đi ra xem hướng rồi những người này đi thẳng ra sau tiểu viện.

La Khoa Trường thân hình mập mạp xen lẫn trong đám người này, mỉm cười, một người đàn ông trung niên gầy nói liên tục cái gì đó nghe có vẻ nịnh hót.

- Liểu tiên sinh, xung quanh sân này ngài đã xem qua, thấy thế nào ạ?

Người đàn ông trung niên họ Liểu nói:

- Quang cảnh không tồi, rất vừa ý tôi.

La Khoa Trường tươi cười rạng rỡ, nói:

- Vừa ý là tốt rồi, vừa ý là tốt rồi... Liễu tiên sinh nếu vừa ý thì người xem tiếp theo là...

Người đang ông trung niên cười nói:

- La tiên sinh nói rất đúng, tiếp theo không phải là đàm giá sao?

La Khoa Trường cũng không phủ nhận cười nói:

- Tôi thẳng tính để Liễu tiên sinh chê cười rồi.

Liễu tiên sinh cười ha ha nói:

- Đâu có , đâu có thực ra tôi cũng là người thẳng tính mà. Nhưng La tiên sinh hình như chỗ này không tiện để đàm giá cả, chúng ta nên đổi chỗ khác chứ?

La Khoa Trường nói:

- Ngoài rừng cây còn có một quán trà, tôi mời các vị đến đó uống trà sao ạ?

Liễu tiên sinh nói:

- Được, đi đến đó ngay đi.

Lúc này La Khoa Trường mới phát hiện ra Mạc Ngôn đang đứng ngoài viện, sau khi ông ta nói lời có lỗi với La tiên sinh thì bước về phía Mạc Ngôn, nhỏ giọng nói:

- Đang định gọi điện thoại cho cậu, Mạc Ngôn thật là ngại quá...

Mạc Ngôn đã biết ý đồ của đám người kia, cười nói:

- La khoa những người đó đến xem phòng à? Haha, ông khách sáo quá, ông chiêu cổ tôi mới được ở đây nhưng lại không tốn tiền làm sao mà ngại được.

La Khoa Trường không báo cho Mạc Ngôn biết là những người này đến xem phòng nên trong lòng ít nhiều có chút không yên tâm, cười mỉa nói:

- Gì vậy...những người này là sáng mới tìm đến thì chiều đã vội đến xem phòng nên tôi cũng không kịp gọi điện thoại cho cậu.

Mạc Ngôn nhìn đám người này liếc mắt một cái nói:

- La Khoa, khách đang chờ ông đây hay là ông đi chiêu đãi họ đi. Nếu quả thực là đã định rồi thì cũng là chuyện tốt. chỗ này tôi đâu có đến lúc cần gọi cho tôi một cuộc tôi sẽ chuyển đi ngay lập tức...

La Khoa Trường gật đầu nói:

- Được, liên hệ điện thoại thực ra là nói trước còn không biết có được hay không.

Nói xong ông ta dẫn đám người kia đi mất.

- Mới có mấy ngày chẳng lẽ lại phải chuyển sao?

Mạc Ngôn thở dài, La Bàn Tử dẫn người đến xem phòng thật đúng là nằm ngoài dự tính của hắn, dù hôm nói là không để ý nhưng trong lòng hắn cứ buồn bực mãi không thôi.

Quang cảnh nơi đây thâm u đang thích hợp thanh tu một lúc hắn đã thích nơi này, thậm chí còn tính sau này có tiền sẽ mua lại nơi này. Đương nhiên hắn chỉ nghĩ vậy thôi mặc dù sân này phong thủy không tốt nhưng hiện tại về giá cả thì hắn không có khả năng. Theo hắn đoán mua nơi này ít nhất cũng cần 500 cây vàng mới được.

Mặt khác chuyện núi Hồ Lô còn chưa giải quyết xong, thực sự hắn không muốn dời đi.

- Trời muốn mưa, mẹ phải lập gia đình những chuyện này là do không có cách...

Hắn thở dài thầm tính trong lòng, ngộ nhờ La Bàn Tử đàm phán thành công thì mình lại phải đi tìm phòng, cũng may là bây giờ hắn còn có chút tiền tìm một căn ở tạm chắc không có vấn đề gì. Nếu không phải ghi

nhớ con quỳ trong núi Hồ Lô kia, thực ra đi chỗ khác không tồi dù sao nơi này cũng là biệt thự sa hoa tiền thuê rất đắt đỏ.

Mạc Ngôn lấy di động ra bấm số của Tô Vũ.

Nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, Tô Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Ông chủ không phải vừa rồi ông lại quên nói chuyện gì đấy chứ?

Mạc Ngôn cười khỏ nói:

- Không phải là quên nói, mà có chuyện vừa đến cửa tìm... tôi nhớ là cô cũng vừa mới thuê nhà đúng không?

Tô Vũ nói:

- Đúng vậy, cách chỗ này ở có nửa km.

Cô cười thầm không phải là ông chủ muốn mình đến ở cùng đấy chứ?

Cô chưa hiểu, cũng biết là chờ đợi không yên, ai ngờ Mạc Ngôn lại nói:

- Phiên cô hỏi giúp tôi một chút, bên đó còn nhà cho thuê không?

Tô Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Cho thuê phòng? Ông chủ tôi có thể hỏi là cho ai ở không?

Mạc Ngôn nói:

- Chính là tôi ở, nhà hiện tại của tôi là ở nhờ chủ nhà đang bán cho người khác cho nên tôi phải đi thuê...

Tô Vũ vẫn cho rằng 36 tiểu viện là tài sản riêng của Mạc Ngôn, bây giờ mới biết ông chủ mình cũng chỉ là khách đi thuê.

Cô có hỏi Mạc Ngôn có vội không nhân tiện nói luôn:

- Được, ông chủ tôi đi hỏi đã, ngoài ra ông còn yêu cầu gì cụ thể không? Ví dụ như diện tích, cảnh quan...

Mạc Ngôn nói:

- Đủ để ở là được, diện tích không cần quá lớn, quang cảnh không cần như 36 hào viện, tùy cô tìm chỗ gần bên này là được.

Hắn cũng không che dấu suy nghĩ của mình, ngữ khí tỏ rõ sự tiếu nuối, Tô Vũ nghe thấy trên mặt như có suy nghĩ gì.

- Hình như ông chủ tiếu tòa sân này...

Sau khi tắt máy, Tô Vũ cầm điện thoại cân nhắc thật lâu cuối cùng cũng quyết định gọi cho Chu Hiến Dữu.

Cô không biết nhiều về Mạc Ngôn nhưng nhiều năm kinh doanh từng trải, phân tích cho cô biết ông chủ mới này tuyệt đối không phải là người đơn giản. Qua quan sát cô có thể nhìn ra dù Chu Hiến Dữu có thể tìm ra nhân vật kiệt xuất đến thế nào thì trong mắt ông chủ cũng chỉ là người bình thường.

Đối với Tô Vũ mà nói, nghiền ngẫm cần chuẩn bị kỹ năng.

Hướng chi, lúc nhân viên thầy cai gọi điện cho cô đã dặn kỹ nhất định phải tận tâm phục vụ ông chủ mới cho chu đáo. Nếu gặp phải phiền phức gì không thể giải quyết thì cô có thể gọi điện liên hệ trực tiếp với tổng bộ.

- Không biết Chu tổng có trách mình chuyện bé xé ra to không?

Tô Vũ cắn môi chờ điện thoại kết nối trong lòng cô cũng thấy không yên.

- Thân là trợ lý giúp ông chủ là việc cần thiết nhất nói như vậy thì Chu tổng cũng không thể trách ta được, trừ phi... ông chủ trong mắt ông ấy không là gì quan trọng.

Cô cảm thấy Mạc Ngôn yêu thích tòa tiểu viện này cho nên cô lại thấy được có cơ hội đến gần Mạc Ngôn hơn.

Mặt khác đây cũng là để thăm dò nếu như Chu Hiến Dữu coi trọng chuyện này như vậy cô có thể đoán ra thân phận của Mạc Ngôn. Dù sau mà cổ đồng thì bên trong vẫn là truyền thuyết Thái tử gia bọn ta sẽ không do dự mà cùng thuyền với Mạc Ngôn...

Mấy phút sau, Tô Vũ kết thúc cô thở dài.

Kết quả gọi điện sau khi Chu Hiến Dữu biết chuyện này chưa nói đến ý kiến khác cô đã lập tức tra chủ nhà 36 hào tiểu viện là ai, sau đó thông báo cho ông ta.

- Xem ra thành công rồi.

Trúng tâm ý của Tô Vũ, cô lập tức gọi điện cho ban quản lý công viên Sâm Lâm.

- 700 vạn?

Trong quán trà, Liễu tiên sinh nhấp nhẹ hớp trà nói với trưởng khoa La:

- Đừng đùa, La tiên sinh tòa tiểu viện này đắt nhất cũng chỉ 500 vạn. Nói vậy tôi tuy không phải là người địa phương nhưng cũng đã nghe thấy phong thủy của tiểu viện này. Nói không khách sáo chứ chỗ này trừ tôi ra e rằng không ai dám mua đâu.

Trong quán trà không biết Liễu tiên sinh và mấy người nữa đi đâu mà chieh để lại một người thương lượng với trưởng khoa La.

La Khoa Trường cười khổ nói:

- Liễu tiên sinh, việc này tôi cũng không làm chủ được, 700 vạn là ý của chủ nhà, thấp hơn giá này ông ấy sẽ để lại cho con cháu.

Đang nói chuyện thì di động của Liễu tiên sinh vang lên.

- Thật có lỗi quá, tôi nghe điện thoại một chút...

Liễu tiên sinh nhìn di động nói xin lỗi với La Khoa Trường.

La Khoa Trường nói:

- Mời ngài cứ tự nhiên.

Liễu tiên sinh cầm điện thoại ra ngoài quán trà, nói:

- Nói đi, tôi nghe đây.

- Tôi đã đi qua 36 hào viện chính xác là Thất gia nói chỗ đó không sai đâu.

Liễu tiên sinh nghe thấy vậy nét mặt vui mừng nói:

- Được, xác định là được rồi! bây giờ tôi đang ở chỗ La Bàn Tử cậu chạy về phía nam đem chuyện này nói cho Thất gia.

- Việc này nói qua điện thoại cho Thất gia sẽ tốt hơn? Có tất phải về không?

Liễu tiên sinh nói:

- Sau khi tôi sắp xếp tốt chuyện bên này sẽ tới thỉnh Thất gia để ông một mình đi không cung kính. Cần nhớ kĩ đối mặt với Thất gia cần cung kính, thành tâm tuyệt đối không được lãnh đạm, hiểu chưa?

- Vâng, tôi hiểu rồi, tôi sẽ lên đường ngay, lão Tam và lão Ngũ cũng muốn vào, anh thấy có được không?

Liễu tiên sinh giận nói:

- Ngu xuẩn, không có gì bất ngờ chậm nhất ngày kia chúng ta có thể công khai trụ tiền bây giờ chạy đến đầu óc có cứt sao?

Cúp điện thoại, ông ta mỉm cười đi vào quán trà nói với trưởng khoa La:

- La tiên sinh, tôi cảm thấy bàn như vậy chủ nhà thì ở xa ngoại quốc, lại chỉ là 700 vạn. Tôi đây ngoài vấn đề giá cả thì phong thủy của tòa sân này cũng có chút nghi ngờ. Ông xem chúng ta có phải điều chỉnh chút không...

La Khoa Trường đang không biết là mình có bắt được tiền thuê nhà hay không, đương nhiên là cũng không chạy đến trước mặt chủ mà vội vàng nói:

- Ngài nói đi, chỉ cần phù hợp tôi sẽ liên hệ với chủ nhà ngay.

Liễu tiên sinh cười nói:

- Không cần liên hệ với chủ nhà, tôi nói cách điều hòa này thực ra là La tiên sinh có thể tự quyết được.

96. Chương 96: Mộ Phần Công Chúa

Tự mình làm chủ?

La Khoa Trường có hơi động lòng một chút, ông ta mơ hồ thấy được thứ gì đó:

- Liễu tiên sinh, xin ngài cứ nói thẳng tôi xin rửa tai lắng nghe.

Liễu tiên sinh nghe vậy mỉm cười biết là Bàn Tử này đã vào tròng.

Ông ta nhất định phải có 36 hào viện nhưng cũng không muốn tốn quá nhiều, hướng chỉ sang tay bất động sản rất phiền toái, chủ nhà lại đang ở nước ngoài, chờ thủ tục xong xuôi nếu không sớm thành công đến lúc đó tiểu viện này sẽ thành vương bận thậm chí lai lịch của ông ta sẽ bại lộ. Dù sao đây cũng không phải là phòng cho thuê mà là mua nhà dùng chứng minh giả sớm muộn gì cũng bị lộ tẩy.

Ông ta là người cẩn thận, tính toán bất kể là có thành công hay không thì ông ta cũng không muốn để lại dấu vết gì.

- La tiên sinh, chúng ta khác nhau ở 2 điểm, thứ nhất là giá cả, thứ hai ở phong thủy. Giá cả có thể tiếp tục thương lượng nhưng phong thủy của tòa tiểu viện này khiến tôi do dự. Cho nên ý của tôi là nếu ông đồng ý tôi sẽ ở thử trong một thời gian ngắn nếu hết thấy đều bình thường như vậy tôi sẽ mua tiểu viện này với giá 600 vạn. Giá này tuy là có khoảng cách so với 700 vạn nhưng chỉ cần khai thông thích đáng thì hẳn là vị chủ phòng kia cũng đồng ý thôi.

Lông mi của La Khoa Trường giương lên:

- Đây quả là cách không tệ... Liễu tiên sinh, tôi mạo muội hỏi một câu, ông ở thử trong thời gian bao lâu vậy?

Liễu tiên sinh cười nói:

- Không quá lâu đâu khoảng 3 tháng.

Dừng lại một chút ông ta nhìn chằm chằm vào ánh mắt của trưởng khoa La lại nói:

- Vì thế tôi sẽ đặt cọc trước 10 vạn. Ba tháng sau nếu không đồng ý hoặc là không thích nữa thì 10 vạn sẽ thuộc về ông La hết, coi như là tiền thuê nhà 3 tháng. Đương nhiên, nếu đàm hai bên đồng ý thì giao tiền luôn. Nhưng đến lúc đó tôi nghĩ là trưởng khoa La chưa chắc đã để ý đến 10 vạn, dù sao cũng có tiền thuê nhà đúng không?

Trong lòng La Khoa Trường sung sướng, đây chính là kiếm không được 10 vạn đồng.

Ông ta cúi đầu uống trà để che dấu sự hưng phấn trong mắt mình.

Lúc này, Liễu tiên sinh lại nói:

- Ngoài ra, trên cơ sở 600 vạn nếu La tiên sinh đồng ý nói thay với chủ nhà thì mỗi tháng tôi sẽ lên trả 10 vạn cho ông, nói cách khác giá cuối cùng là 600 vạn nhưng phá lệ tôi đã tặng cho La tiên sinh 10 vạn đồng tiền thuê nhà.

Người này tâm tư không chỉ kín đáo hơn nữa còn đánh vào tâm lý, ông ta nhìn ra trường khoa La là một người yêu tiền cho nên sau 10 vạn đồng lại hé ra lời hứa suông.

Đến lúc này La Khoa Trường đã hoàn toàn nhập cuộc nhưng nhớ đến Mạc Ngôn trong lòng lại ít nhiều thấy áy náy, nói:

- Liễu tiên sinh, tôi đồng ý với cách này của ông nhưng có một vấn đề hiện tại 36 hào viện đang có người ở là bằng hữu của tôi, tôi cần một chút thời gian để sắp xếp.

Liễu tiên sinh gật đầu:

- Được nhưng chậm nhất là ngày kia.

La khoa cười dài nói:

- Không thành vấn đề, Liễu tiên sinh yên tâm ngày kia nhất định tôi sẽ sắp xếp xong.

Ông ta nghĩ kĩ chẳng qua mình chỉ cần tiêu tiền cho vợ con đi ở khách sạn nhường Mạc Ngôn đi, như thế coi như là không có lỗi với bằng hữu.

Ông ta rót trà cho Liễu tiên sinh lại nói:

- Giữa chúng ta có cần ký tên thỏa thuận không?

Liễu tiên sinh cười ha ha nói:

- Đều là người thẳng tính, sao phải phiền toái như vậy?

Nói xong ông ta lấy ra một cái phong bì phồng trong cặp mình ra để trên bàn, sáng khoái nói:

- Đây là 5 vạn tiền đặt cọc ngày kia tôi đưa nốt 5 vạn. Đến lúc đó La tiên sinh viết cho cái biên lai là được rồi.

La Khoa Trường cầm lấy cái phong bì mặt cười hớn hở:

- Tôi cũng thích giao tiếp với người như Liễu tiên sinh, dễ chịu thật!

36 tiểu viện, Mạc Ngôn ngồi xếp bằng trên thềm nhà vừa vận chuyển chân khí vừa lấy tài liệu trong đầu.

Đã quen tĩnh lặng ở đây, quả thực phải dời đi hẳn thấy luyến tiếc nhưng trời sinh ra tính hẳn dù sao cũng cởi mở chỉ tiếc một chút chứ không vứt bỏ hoàn toàn.

Bất đồng với người khác, toàn bộ gia tài của hắn cộng lại được một túi hành lý cho nên không quan tâm chuyện dọn sạch.

Chờ La Bàn Từ và tên họ Liễu kia bàn xong, hắn cũng xách túi ra đi.

Còn đặt chân đi đâu thì có Tô Vũ lo, thật sự không được chẳng qua chỉ ở gần khác sạn có một thời gian ngắn.

Đối với Mạc Ngôn mà nói những điều này là chuyện nhỏ, không cần lo. Bây giờ hắn nhớ 2 chuyện. Thứ nhất là luyện phối thành kiếm, thứ 2 là khuất phục con quỷ trong núi Hồ Lô. Hai chuyện này nhất định phải nhanh chóng hoàn thành. Ngoài đó ra không cần lo gì nữa.

- Một phần công chúa?

Mạc Ngôn bỗng mở to mắt, ánh sáng hiện lên trong mắt hắn.

Tô Vân mượn 6 bản địa chí tin tức về núi Hồ Lô có rất nhiều nhưng phần lớn là về các văn nhân, nhà thơ, hành tích ở núi Hồ Lô không có gì đáng chú ý. Đến tận giờ, Mạc Ngôn mới biết chỗ này nhìn không chớp mắt về núi Hồ Lô còn có Uyển Đồi thi sơn nổi tiếng. Theo kết luận địa lý mấy câu thơ của văn nhân các triều đại để lại, nổi tiếng không tên

Trong số đó có tác giả có câu thơ Một phần công chúa nhân tự.

- Nay công chúa ở chỗ nào, mộ không hồn...

Theo từ ngữ đó không khó để nhìn ra, vị này là thi khách lên núi Hồ Lô hỏi thăm di tích cổ. Di tích cổ này là một phần công chúa, đáng tiếc ông ra sinh quá muộn khi đi lên núi Hồ Lô một phần công chúa đã bị đất vàng cỏ dại bao phủ...

Mạc Ngôn đã sớm hoài nghi âm khí trên núi Hồ Lô là di một huyết đạo hoặc cổ mộ nào đó, cho nên hẳn phá lệ để ý đến thông tin này. Nhưng điều đáng tiếc chính là câu thơ mà vị thi khách này lưu lại quá giản lược, có hồi tưởng, có tâm tư nếu không nói rõ mộ phần công chúa ở đâu thì cũng phải để lại xem rốt cục là công chúa đó ở triều đại nào chứ?

Mặc khác sau khi chất lọc tin tức, Mạc Ngôn cũng có phát hiện manh mối về mộ phần này.

Lần này đối với hắn không có thất vọng ngược lại là càng thêm hứng thú.

Đạo lý thực ra rất đơn giản, cái gọi là tiền tại động nhân tâm phạm là manh mối cổ mộ của rất nhiều người, bánh xe phát hiện của hắn chỉ e là sớm mấy trăm năm đã bị kẻ trộm đào bới rồi.

Những điều này có thể chứng minh trong thực tế, rất nhiều cổ mộ của các triều đại đã bị bọn trộm đào đi đào lại, chờ công tác khảo cổ thì chỉ còn lại ít dụng cụ còn cổ mộ thì hoàn toàn vắng vẻ.

Cho nên, chỉ có loại biết tên huyết thì Mạc Ngôn mới có thể tìm nó ở đâu.

Đương nhiên chỉ một manh mối cũng không thể xác định con quỷ trong núi Hồ Lô có quan hệ với mộ phần công chúa được.

Mạc Ngôn đánh dấu tin này, định mai lên núi tiến hành tra xét hiện trường.

Tiếp theo, hắn đem toàn bộ địa chí và địa hình núi Hồ Lô quan hệ giữa chúng. Những địa hình này đều là do lũ bất ngờ tạo thành, trong địa chí có ghi nhưng không phải là kể. Mạc Ngôn cảm thấy địa điểm của mộ phần công chúa này có dấu bên trong chỗ địa chất chuyển dời.

Tư liệu sử lại cũng gần đúng, Mạc Ngôn mở máy tính ra nối mạng sau đó bắt đầu tìm kiếm bản đồ Uyển Đài.

Loại bản đồ vệ tinh này chụp cụ thể.

Sau khi điều tra bản đồ Uyển Đài hắn tập trung mắt vào vùng núi Hồ Lô, sau đó tìm tư liệu năm đó lũ bất ngờ làm cho địa hình thay đổi, đánh dấu, định mai lên núi hắn tiến hành thăm dò những chỗ này.

Đúng lúc Mạc Ngôn tìm tư liệu thì Tô Vũ cũng có thu hoạch.

Là trợ lý của Chu Hiến Dữ, Tô Vũ cực kì am hiểu giao tiếp, nửa tiếng sau cô biết được tin từ chỗ quản lý của, chủ của 36 tiểu viện đang ở Úc, người đang ông này nhiệt tình còn chủ động cho số điện thoại người chủ đang ở Châu Úc nữa.

Sau khi có tài liệu xác thực cô lập tức thông báo cho Chi Hiến Dữ.

- Vâng, chủ nhà họ Tất, là người Hoa ở hải ngoại, hiện đang ở Châu Úc...

- Được, tôi hiểu rồi, tôi chờ tin tức của ngài.

- Yên tâm đi, Chu tổng tôi sẽ không nói cho Mạc tiên sinh...

Sau khi Chu Hiến Dữ ghi nhớ vị chủ nhà họ Tất cũng không nói cho Tô Vũ biết cô phải làm thế nào chỉ nhắc nhở cô tạm thời không được nói chuyện này cho Mạc Ngôn biết.

Tô Vũ nói tạm biệt, đang định cúp máy thì lại mơ hồ nghe thấy Chu Hiến Dữ nói thêm một câu.

- Mạc gia khi nào đến phiên người khác ra ngoài đuổi...

Nghe xong những câu này, Tô Vũ chỉ biết sau đó Chu Hiến Dữ sẽ cho người thuộc tập đoàn ở Châu Úc đi tìm vị chủ nhà họ Tất đó hơn nữa chỉ trong thời gian ngắn nhất sẽ mua 36 hào viện!

Cổ rất hiểu Chu Hiến Dữ nhìn ông chủ này tác phong nhẹ nhàng nhưng cũng cực kì bá đạo.

Đương nhiên, loại bá đạo này không phải là ngang ngược, không coi ai ra gì mà là ta đây nhất định phải có tâm thái.

Đây cũng chính là chỗ mà Tô Vũ say.

Nhưng hiện giờ ông chủ đã thay, cô từng say phong cách này của Chu Hiến Dữu hơi miễn dịch.

ở trong lòng cô thậm chí đã so sánh Chu Hiến Dữu và Mạc Ngôn.

Kết quả cuối cùng là ông chủ Nhân nhiều tiền, hiện ông chủ Nhân thần bí trước ông chủ Nhân bá đạo có anh hùng chí dũng, ông chủ Nhân như một cái đầm nước sâu dù thế nào cũng không nhìn thấy đáy.

- À, hai người đang ông này có làm ông chủ hay không thì mọi người vẫn khâm phục, nếu làm chồng thì vợ họ phân nửa sẽ có kết cục thê thảm.

So sánh cả nửa ngày, Tô Vũ tự giễu nói:

- Họ Chu phóng đảng, lại nhiều tiền nhất định sẽ tìm hiểu Tiểu tam. Họ Mạc thần bí nhưng đẹp trai nhất là ánh mắt quả thực có thể làm chết người. Tìm người như vậy làm chồng thì vĩnh viễn cũng không biết đằng sau hắn cất giữ biết bao tình nhân...

97. Chương 97: Ngã Dục Phong Cuồng.

Đạm Thủy sơn trang, Triệu Việt đứng ở trước cửa sổ nhìn phong cảnh ngày xuân đẹp tuyệt trần, sắc mặt y có vẻ trầm ngâm như giọt nước.

Vì Từ Đức Phát chết đột ngột thì cuối cùng y cũng không thoát khỏi sự khống chế của cảnh sát nhưng trong lòng hẳn rõ sự kiểm soát này chỉ là tạm thời, kiếm Damocles treo trên đỉnh đầu không dời xa hơn nữa còn đang đến gần...

Từ Đức Phát chết đồng nghĩa với việc sất đi vào con đường chết nhưng lần này y không để ý. Con đường này đã đưa lại cho y rất nhiều lợi ích, nhiều đến mức mà chính y cũng cảm thấy sợ hãi cho nên một năm trước hẳn đã tính hoàn lương nhưng sau đó lại thất bại.

- Đáng tiếc, cuối cùng lại muộn một bước, nếu như sớm hạ quyết tâm thì tốt rồi...

Triệu Việt khẽ thở dài, hối hận vì lúc trước đã do dự, nếu sớm quyết đoán cắt đứt với Từ Đức Phát thì làm gì đến nỗi có ngày hôm nay?

Y đang ngắm cảnh trên tầng cao, có cả cảnh sát điệp báo viên, những điều này là do hắn có quá nhiều tiền tài. Theo tin tức hẳn có được, hiện giờ cảnh sát không buông tha y mà còn tăng cường theo dõi y.

Triệu Việt biết, trên đời này không thể công phá thành lũy, chính y đã dùng tiền tài để để tạp lên thành lũy chắc chắn đó nhưng trên thực tế trong lâu các cũng có thể lật úp.

- Ông chủ...

Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Triệu Việt xoay người nói:

- Vào đi.

Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, một người đàn ông 30 tuổi, người đó là thủ hạ đắc lực nhất của Triệu Việt họ Hồ tên Kiếm Thành.

Triệu Việt hỏi:

- Có tin tức gì sao?

Nói với Triệu Việt bây giờ, uy hiếp của y lớn nhất không phải là cảnh sát mà là Từ Đức Phát đã chết. theo tin tức trước khi chết Từ Đức Phát đã nắm được những chứng cứ có thể cho y vào chỗ chết. Từ Đức Phát chết đi không mở miệng được nhưng những chứng cứ này vẫn tồn tại, không ai biết nó được giấu ở đâu. Hiện cảnh sát đang tìm, một khi đã tìm được thì cũng đồng nghĩa với việc Triệu Việt từ nay không còn cơ hội lật bàn nữa. Mấy ngày qua Triệu Việt phất trợ thủ đắc lực nhất của mình đi hy vọng là có thể tìm được những chứng cứ này trước cảnh sát.

- Thật xin lỗi, ông chủ...

Hồ Kiến Thành nói:

- Từ Đức Phát chết những chỗ ở của gã đều có người theo dõi, người nhà hắn đi trên phố cũng có cảnh sát theo, chúng ta khó mà có thể tiếp cận được.

Triệu Việt cau mày nói:

- Không phải tôi đã nói qua cần phải nghĩ cách tìm người nhà Từ Đức Phát sao? Tên họ Từ này là người cẩn thận gã không dấu chứng cứ trong văn phòng hoặc ở nhà thì cũng không có khả năng nói những chuyện đó cho vợ, con gã. Kiến Thành các anh tăng cường thêm một chút điều tra thêm Từ Đức Phát. Người này háo sắc, gần tôi tôi biết, ngoài chỗ ở còn có 3 chỗ nếu đoán không sai thì khẳng định là gã để muối tình nhân.

Hồ Kiến Thành gật đầu:

- Được, ông chủ, tôi đi ngay.

Nói xong ông ta định đi thì nhớ ra cái gì đó liền quay lại:

- Đúng rồi, ông chủ có một chuyện tôi quên mất. Tôi vừa nhận được một tin ngoài chúng ra ra còn có người khác hỏi thăm tin tức của Từ Đức Phát.

Triệu Việt cau mày nói:

- Người nào?

Hồ Kiến Thành nói:

- Là một tên là Phạm Trường Vân, là lái buôn và mật thám, trước kia xã hội đen ở Uyển Đài cũng có chút danh tiếng.

Triệu Việt hỏi:

- Có biết mục đích của y là gì không?

Hồ Kiến Thành nói:

- Không phải rõ rồi sao, ông chủ chúng ta có cần giao thiệp một chút không?

Triệu Việt hơi trầm ngâm, lắc đầu nói tiếp:

- Tạm thời không cần, tôi e rằng người đó là mối của cảnh sát. Kiến Thành, ông nên nhớ kĩ hiện nay cảnh sát đang theo dõi chúng ta rất gắt gao, chúng ta không thể sai lầm được, hiểu chưa?

Hồ Kiến Thành gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi, ông chủ.

Triệu Việt nói:

- Phạm Trường Vân tạm thời không cần tiếp xúc nhưng có thể cho người đi theo y, xem rốt cục là y có mục đích gì... ngoài ra bên cảnh sát còn chăm chăm vào Lâm Yến không?

Nói đến Lâm Yến, sắc mặt của y có vẻ khó coi.

Lạ thật, chủ trong lòng y mới rõ, nếu không vì cùng Lâm Yến nói không rõ chuyện yêu đương, còn đối với Lâm Phi Vũ thì hận thấu xương thì y sớm có thể trở lại con đường ngay thẳng, xa rời thành phố này thậm chí là ra nước ngoài. Nhưng chí tử thì không quên được thù hận và tình yêu say đắm, nó lại gồng cùm bước đi của y lại...

- Nếu kiếp này ta chạy không thoát thì các người không ai được sống dễ chịu đâu.

Triệu Việt hút điếu thuốc, ánh mắt sắc lạnh, cái gọi là các người không chỉ là Lâm Phi Vũ và Lâm Yến mà trong đó còn có Trương Đại.

- Ông chủ, tạm thời cảnh sát vẫn theo dõi Lâm Yến nhưng có vẻ giảm hơn trước.

Triệu Việt gật đầu nói:

- Tôi biết rồi... thôi được, ông đi làm việc đi, cẩn thận một chút.

Chờ cho Hồ Kiến Thành đi rồi, Triệu Việt chạy đến bàn làm việc mở ngăn kéo ra lấy một khẩu súng tốt nhất.

Viên đạn trong khẩu súng kia là do chính y chuẩn bị, nửa đời kiêu hùng y đã quen không chế vận mệnh của mình trong tay cho dù là không thể né tránh thì hẳn cũng muốn tự tay chấm dứt mạng sống mà không muốn mượn tay người khác...

- Nhưng trước đó ta sẽ chơi đùa, sau vài chục năm tòa nhà này sẽ nhớ đến Triệu Việt ta!

Y lấy viên đạn ra, lau cẩn thận say đó từng cái một, y bình tĩnh nhưng thực ra là sự bắt đầu cho một trận điên vô cùng cuồng dữ.

- Vân Phương, vào đây.

Triệu Việt lau súng xong liền gọi điện thoại cho thư kí của mình vào.

- Triệu tổng, ngài có gì sai bảo?

Thư kí của Triệu Việt họ Lý, đã hơn 30 tuổi, tướng mạo bình thường, đã đi theo Triệu Việt 15 năm có được sự tín nhiệm củ y. Đương nhiên cái gọi là tín nhiệm là trong công việc của Đạm Thủy sơn trang, chuyện giữ y và Từ Đức Phát cô không hề biết.

- Vân Phương, cô còn nhớ sinh nhật của tôi là ngày nào không?

Triệu Việt thản nhiên hỏi.

Lý Vân Phương ngẩng đầu lên nói:

- Nhớ ạ là cuối tuần.

Triệu Việt cười nói:

- Đây chính là sinh nhật thứ 40 của tôi, cô có muốn xử lý thế nào cho tốt không?

- Ông chủ, lần trước...

Lý Vân Phương khẽ nhún mày, về sinh nhật của Triệu Việt mấy ngày trước cô có đưa ra nhưng lại bị Triệu Việt mắng cho nên cô cũng không tiếp tục sắp xếp chuyện này nữa.

Lúc nghe thấy Triệu Việt chủ động nhắc đến trong nội tâm cô có chút ngạc nhiên.

Thực ra, Triệu Việt đang gặp khốn cảnh, cô không biết nhiều nhưng theo Triệu Việt lâu như vậy mờ hồ vẫn biết được ít. Nhất là mấy hôm nay Triệu Việt nôn nóng, bất an điều này cũng khiến cho cô lo sợ... sau đó lo tiệc sinh nhật thì không biết là chuyện tốt hay xấu đây?

Triệu Việt hơi cười nói:

- Lần trước là lần trước, hôm nay tìm cô là muốn cô đi sắp xếp cho tôi chuyện này.

Lý Vân Phương nói:

- Được, ông chủ, tôi đi sắp xếp ngay.

Triệu Việt gật đầu nói:

- Quy mô lần này lớn một chút, không phải sợ tốn tiền, địa điểm là ở Đạm Thủy sơn trang. Mặt khác, 2 tiếng nữa tôi sẽ đưa danh sách khách mời cho cô, cô đi sắp xếp rồi viết thiệp mời.

Lý Vân Phương hỏi:

- Khi nào thì phát thiệp mời?

Triệu Việt trầm ngâm...

Khi y suy nghĩ như chuyện này bị phá hỏng thì buổi tiệc này sẽ là lần cuối cùng mình còn trên thế giới. Nhưng , thế sự không có tuyệt đối đường này cũng chưa chắc mình đã vấp ngã...

- Ông chủ...

Thấy Triệu Việt lặng lẽ, Lý Vân Phương không nhịn được liền gọi một tiếng.

Triệu Việt cười nói:

- Thiệp mời không cần vội phát, chờ tôi quyết định sau rồi nói. Được rồi, cô ra ngoài đi, tôi nghĩ danh sách, rồi cô vào lấy.

Đuổi Lý Vân Phương đi, y ngồi xuống lấy bút bắt đầu phác thảo danh sách khách mời.

Viết trên giấy trắng, người thứ nhất xuất hiện là Lâm Phi Vũ, người thứ hai là Lâm Yếm...

Triệu Việt biết, cha con Lâm Phi Vũ chắc chắn sẽ không nhận lời mời nhưng cũng không sao cả, khách mời cũng có nhiều loại, y tin vào ngày sinh nhật nhất định cha con họ sẽ đến.

Kế tiếp trên danh sách là dân chúng Uyển Đồi, có nhiều tên quen thuộc hoặc là thương nhân hoặc là quan, hoặc là minh tinh dường như tất cả đều có tên...

Triệu Việt hút thuốc, khóe miệng cười lạnh, liệt ra tất cả những người ăn tết có hiềm khích với mình. Những người này chưa chắc sẽ đến nhưng tặng thiệp mời cũng không sai. Nếu họ không đến, coi như y may, nếu đến thì coi như mình buồn bán.

Nửa tiếng sau, Triệu Việt nhìn danh sách khách mời, y cười lạnh nói:

- Chỉ cần đến một phần 3 thì trên đường xuống hoàng tuyền cũng không tịch mịch...

Không thể lưu danh bách thế vậy thì để tiếng xấu muôn đời cũng được.

- Đúng rồi, còn có những người nhất định sẽ tham gia tiệc sinh nhật của ta.

Triệu Việt như cười như cười, cầm lấy cây bút trên danh sách tăng thêm hàng chữ: tổ chuyên án của Tỉnh Sảnh...

- Mạc Ngôn, lần này là tôi không đúng, không nói trước cho cậu...

Trong phòng khách 36 hào viện, La Khoa Trường ngồi trên ghế salon nói:

- Những tôi cũng không có cách nào khác, tên này trực tiếp đến tìm, nói chưa được mấy câu đã kéo tôi xuống xem phòng, tôi cũng trở tay không kịp.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, La khoa có lỗi lời nói cũng có hơn. Cũng không phải là tôi không biết điều, ở biệt thự miễn phí như vậy tôi cảm ơn ông còn không kịp nữa là.

Buổi sáng hần xuống giường chuẩn bị lên núi Hồ Lô xem xét tình hình thì vừa ra đến cửa đã gặp La Bàn Tử.

Tên này có chút yêu tiền nhưng nhân phẩm cũng không tệ lắm. Nói lại thế nhân có mấy người không yêu tiền đâu? Mạc Ngôn thấy, ông La cũng không nợ mình cái gì,

Giúp người là tình cảm không phải là bốn phân, người khác không nợ anh cái gì, điều đối nhân xử thế ấy Mạc Ngôn rất rõ.

- Được rồi, nếu đến đây trưa rồi cũng đừng đi nữa, chungd ra có ít thời gian đi uống rượu đi.

Mạc Ngôn nhìn đồng hồ, quyết định vào núi chậm hơn một chút.

- Ngoài ra, anh thỏa đàm xong chưa, nếu xong rồi thì tôi đi thu hành lý.

Trưởng khoa La nghe thấy vậy, cười hì hì nói:

- Lời này để sau khi đi uống rượu hãy nói, ngoài ra hôm nay để tôi mời.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nghe ý này, hẳn là có thu hoạch lớn đây?

La Khoa Trường cười cười nói:

- Người hiểu tôi là Mạc Ngôn, không dấu gì cậu lần này tôi cũng kiếm được ít tiền...

Ông ta chìa 5 ngón tay mập ra, ngón trở gờ gờ lên.

98. Chương 98: Tin Vui Sơn Cước

- Trưởng khoa La, tôi lái xe đưa cậu về nhé?

Trước cửa quán ăn, Mạc Ngôn thấy dáng vẻ La béo có vẻ chệnh choạng liền đề nghị đưa hẳn về.

Trưởng phòng La hôm nay tâm trạng phấn khích, buổi trưa uống thêm vài chén. Hẳn khoát khoát tay, ha ha cười bảo:

- Không cần cậu phải đưa về, tôi còn tỉnh chán... Còn những cái khác mai gặp.

Mạc Ngôn cười:

- Được, trưởng phòng La, tôi cất chìa khóa cẩn thận, mai anh qua lấy, anh thật sự không cần tôi tiễn?

La béo khoát tay bảo:

- Tôi vậy taixi về là được rồi. Hôm nay uống đã quá, mấy hôm nữa chúng ta lại nữa nhé...

Dứt lời, hẳn định quay người đi, Mạc Ngôn thật sự không yên tâm với tên say rượu này, bèn theo sau bắt giữ hẳn chiếc taxi...

Tiến tên La béo về, Mạc Ngôn không trở về viện 36 ngay mà tiện đường đến thẳng núi Hồ Lô.

Núi Hồ Lô cũng có cửa nhưng lại ở phía bắc, phía sau núi được xem như là nơi giáp ranh với viện 36.

Phía sau núi đường không quá hiểm trở nhưng chỉ có một con đường nhỏ hẹp, được khai phá bởi những tay phượt ưa thích mạo hiểm từng đặt chân đến khám phá.

Mạc Ngôn men theo con đường mòn này lên núi.

Phong cảnh núi non vào mùa xuân là đẹp nhất. Là thời khắc tuyệt nhất cho hội Đạp Thanh. Mạc Ngôn không phải vị khách duy nhất đi trên con đường này, chốc chốc lại trông thấy một tốp du khách năm, ba người đi qua.

Những du khách này đại đa số là những người yêu thích vận động ngoài trời, gọi dân dã chính là những du khách lạc đà, trên mình mang đủ thứ trang bị cắm trại và leo núi. Xem ra, bọn họ đều đã chuẩn bị tất cả cho một đêm trên núi.

Mạc Ngôn đương chút tò mò thì vừa may bắt gặp mấy dân “phượt” đang nghỉ ngơi trên một phiến đá, bèn đi tới hỏi một người trong hội.

- Người anh em, các anh định qua đêm trên núi à?

- Đúng vậy.

Anh ta mỉm cười.

- Cưỡi ngựa xem hoa có ý nghĩa gì, chỉ có thực sự đắm mình vào thiên nhiên thì mới có thể cảm nhận được sơn thủy hữu tình.

Mạc Ngôn nghe vậy bảo:

- Núi Hồ Lô tuy không cao nhưng rất sâu, cắm trại ở đây cực kì nguy hiểm.

Người đó cười bảo:

- Nguy hiểm thì có. Năm ngoái tôi đến đây, buổi tối lúc dừng lều gặp phải sói rừng. Cũng may chỉ có một con nên mọi người cùng nhau dọa đuổi nó đi được...

Vừa nói tay anh ta vừa vỗ vỗ vào túi leo núi đeo bên người, lại tiếp:

- Lần này chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, đèn pin siêu năng lượng, vật dụng đuổi thú phun sương, thậm chí còn nhờ người làm cho cả lưới đánh bắt và dùi cui điện. Đừng nói là một con sói, đến ngay cả bầy sói chúng tôi cũng đối phó tốt.

Một người bên cạnh tiếp lời:

- Thực ra phải có chút nguy hiểm thì mới thú vị chứ... Ngày nào cũng ở trong thành phố, con người đến tê liệt mất. Ra ngoài chơi, chẳng phải là tìm được những điều thú vị sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhưng tôi nghe nói là trong núi này có ma.

Những chuyện như thế chỉ là bịa đặt thôi. Anh ấy chỉ là muốn thám thính một chút những người trong núi đã từng gặp qua một số nguy hiểm gì chưa.

- Đừng đùa nữa, trên đời này làm gì có ma? Rừng thiêng nước độc tôi nghe kể nhiều rồi. Sói, gấu, thậm chí cả hổ cũng đều đã gặp qua. Chỉ thiếu mỗi chưa gặp qua quỷ. Những chuyện ma quỷ thực chất chỉ là bịa đặt, nói trắng ra là tự mình dọa mình.

- Chính là, cái tên “Lăng lăng càn khôn này”, làm gì có ma? Tôi nói người anh em, trời không còn sớm nữa rồi, anh lại chỉ có một mình, đừng có tự mình dọa mình nữa...

Đám người này chẳng ai tin, có người còn đùa lại lời của Mạc Ngôn.

- Đúng là một đám trẻ con ấu trĩ, ai dám chắc trên đời này không có ma chứ.

Mọi người đang nói cười, một giọng nói đột nhiên xen vào.

Bước vào là một ông già gầy gò, mặc cái áo choàng ngắn vải thô, vòng quanh gấu quần, trên lưng đeo một cái giỏ thuốc.

Mạc Ngôn nhìn cái biết ngay, đây là một người hái thuốc sống cạnh núi Hồ Lô.

Thảm thực vật ở núi Hồ Lô phong phú, đặc biệt là các loại dược liệu. Cứ mỗi lần đến mùa lại có người lên núi tìm hái thuốc. Có điều, những loại thuốc này cũng có những hạn chế và được bảo vệ nghiêm ngặt. Không phải ai cũng có thể lên núi hái thuốc. Ngoài giấy cho phép hái thuốc do Ban quản lý rừng cấp, người hái thuốc phải là cư dân sống gần núi Hồ Lô. Việc chọn lựa này có một số điểm tốt như sau. Đầu tiên, cư dân miền núi ở đây đều là người địa phương, hiểu biết về địa hình trên núi, được truyền lại nhiều kinh nghiệm từ ông cha, đối với dược liệu trên núi biết cách hái ngắt hợp lý, sẽ tránh được tình trạng tăt ao bắt cá. Thứ đến, những cư dân hái thuốc này ai nấy đều có biệt tài đi trên lưng núi như đi trên đất phẳng, có thể phối hợp hiệu quả cùng Ban quản lý rừng gánh vác một số công tác, như tuần núi, phòng chống cháy rừng, và cả công tác giáo dục tuyên truyền...

Dùng tiếng địa phương Uyển Lăng mà nói, mỗi người hái thuốc đều là ma đất của ngọn núi hồ Lô này.

Trông thấy người hái thuốc này, Mạc Ngôn đột nhiên cảm thấy bản thân đã tính sai.

- Tôi thật là hồ đồ, những người dân hái thuốc địa phương này mỗi người đều là ma xó, còn ai có thể quen thuốc núi Hồ Lô hơn bọn họ, sao tôi lại có thể quên bọn họ được chứ.

Sự xuất hiện của ông lão hái thuốc khiến cho cuộc nói chuyện càng thêm sôi nổi.

Có người nói:

- Ông lão này, đừng có dọa chúng tôi nữa. trong núi này có ma thật à?

Ông lão hái thuốc đặt giỏ xuống, châm điếu thuốc lá mang theo bên mình, nói:

- Dọa các anh làm gì, ông già ta nói đều là sự thật... có điều, ác anh cũng không cần lo lắng, đại tiên trong núi Hồ Lô chúng ta không hại người bao giờ.

- Đại tiên?

Mọi người đều to mò, có người liền hỏi:

- Ông già, lúc này ông nói là ma, sao giờ lại biến thành tiên rồi?

Ông lão cười bảo:

- Ma là cách gọi của các anh ở ngoài núi. Chúng tôi ở đây gọi là Quỷ Tiên. Quỷ Tiên thì không phải là tiên à?

Mạc Ngôn nói:

- Ông lão, tôi sống ở dưới chân núi này nhưng chưa từng nghe qua chuyện như thế này?

Ông lão cười bảo:

- Anh là người ở khu biệt thự đó phải không?

Mạc Ngôn gật đầu tiếp:

- Vâng, chính là ở khu phía sau chân núi.

Ông lão nói:

- Cả khu biệt thự đó dựng lên mới chỉ có mấy chục năm, cậu không nghe nói cũng là chuyện bình thường. những chuyện như thế này cũng chỉ là người trong bản chúng ta lúc nhàn rỗi tào lao mấy câu, hơn nữa lại đều là những bậc lão thành cả. đừng nói đến người ngoài không sống trong núi như các anh, ngay đến mấy đứa con cháu nhà tôi cũng còn không rõ.

Hít thở nhẹ một hồi, ông lão hít một hơi thuốc lá, nói tiếp:

- Đại tiên trong núi Hồ Lô của chúng ta đã nhiều năm không hiển linh rồi. Tiên và người này cũng như nhau cả thôi. Anh không có tiếng vang gì, lâu dần người ta cũng lãng quên.

Lúc này, một tay phượt trong đám lấy ra một cái camera hướng ống kính về phía ông lão, bảo:

- Ông ạ, ông có thể kể cụ thể cho chúng tôi nghe về đại tiên trong núi Hồ Lô được không?

Những người ngoài đến núi tham quan trước giờ đều không tin rằng trong núi này có đại tiên, nhưng tán dóc vốn là một tập tục, thu thập lại, bất luận là phô ra trong những cuộc đàm đạo với các bằng hữu hay sau này ngồi nhớ lại đều là một chủ đề thú vị.

Ông lão hái thuốc nói:

- Nói với các anh? Không vấn đề gì, nhưng anh phải đóng cái máy này lại. chúng ta không kiêng kị cái này, nhưng ai biết đại tiên sẽ kiêng kị?

Tay phượt cầm máy quay đương nhiên không muốn cất, lục tìm trong túi ra bao thuốc loại hảo hạng nhất kính cẩn mời ông lão:

- Ông lão, vừa này ông nói đại tiên trong núi trước giờ không làm tổn thương người bao giờ, máy quay này chắc cũng không nhất thiết phải đóng? Nào, ông hút điếu thuốc này đã, xem như một chút thành ý của chúng tôi để công ông nói không uống phí?

Ông lão cười khà khà nhận lấy điếu thuốc, cũng không nhắc đến việc chiếc máy quay nữa.

- Các hậu sinh, các anh đừng cho rằng tôi nói lời bịa đặt. Vị đại tiên ở trong núi Hồ Lô này của chúng ta sống không biết bao nhiêu năm rồi. Từ thời cụ ta còn đánh ta, đại tiên đã hiển linh. Ông và cha ta đều đã nhìn thấy.

- Thế ông đã nhìn thấy chưa? Có người liền cất tiếng hỏi.

Câu hỏi vừa dứt, sắc mặt ông lão đột nhiên biến đổi, nói:

- Không giấu gì các anh, thấy thì có nhưng so với những gì đời ông tổ kể lại thì có chút khác biệt. Ông già ta đến giờ vẫn còn chưa rõ diện mạo thực sự của đại tiên là như thế nào. Theo các bậc trưởng bối kể lại, đại tiên mà bọn họ nhìn thấy đi ra từ một vầng hào quang, hình ảnh mờ lung mờ nhạt, đứng vào thời khắc trăng tròn giữa tháng. Đại tiên có thể phi thiên động thổ. Vừa thấy đại tiên trước mắt nhưng chỉ trong nháy mắt đã mất tăm không bóng dáng. Còn như ông già ta nhìn thấy thì là một đứa trẻ mặc bộ quần áo trắng toát, giống như những người cổ thời trước, ống tay áo dài rộng.

Có người nhin không được bèn buông một câu trêu chọc:

- Ông lão, cô bé đó có xinh không?

Ông lão hái thuốc bật cười haha.

- Xinh, không xinh sao được? Không giấu gì anh, lúc đó tôi với các anh tuổi tôi còn nhỏ hơn các anh nhiều, còn chưa lấy vợ, sau khi về nhà mấy đêm liền đều không ngủ được.

Mọi người đều phá ra cười, chỉ cho là ông lão nói đùa. Chắc là nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đỡ đỡ quá lại hóa ra tưởng gặp ma.

Chỉ có Mạc Ngôn yên lặng ngồi một bên chăm chú lắng nghe, nét mặt đắm chiêu đầy vẻ suy nghĩ.

- Đại tiên trong núi này tính cách rất hiền lành, xưa nay chưa từng phạt ai bao giờ. Có lần, có đứa trẻ lạ đường trên núi còn được đại tiên dẫn đường.

- Thời ông tôi, còn chuẩn bị lập một miếu thờ đại tiên trong núi, tiếc là khi ấy quan lại không cho phép, sau này cũng sống chết mặc bay rồi.

Ông lão hái thuốc có tài ăn nói, hút điếu thuốc uống miếng nước ấm phượt cung cấp đã nói liền một mạch mấy chục phút không dứt.

Sau cùng, nghỉ ngơi xong xuôi, ông lão đứng dậy dập tắt điếu thuốc:

- Được rồi, trời không còn sớm nữa, lão già ta phải xuống núi đây. Nếu các anh hèm hán ở trên núi rồi có thể xuống núi bằng con đường nhỏ dọc theo núi, nhà lão đây bếp to chảo lớn, rộng rãi thoáng đãng, hoan nghênh mọi người đến nhấm nháp. Dung lời của các anh thành phố mà nói, thịt thà nhà tôi là thịt rừng thiên nhiên xịn luôn.

Ông lão trưởng lúc đi còn làm một màn quảng cáo thay cho quán cơm nhỏ nhà mình, sau đó mới cầm bao thuốc mấy tay phượt kính biểu cất giọng ca khoan khoái xuống núi.

Ông lão vừa đi, mọi người cũng đứng dậy, chuẩn bị đồ đạc tiếp tục lên núi.

Có người cười nhạo bảo:

- Nghe lão già này huyền thuyên một hồi, sau cùng mới vỡ ra, tình cảm ở đây là một màn quảng cáo!

Người khác tiếp lời:

- Anh khoan hãy nói, giờ tôi đang muốn xuống núi nếm thử mấy món sơn dã. Tôi nói mấy anh chứ, hay là sang mai chúng ta xuống núi đến chỗ sơn nhạc gì đó, các anh thấy sao?

- Tôi đồng ý, cứ nói đến ăn là nước miếng tôi lại ứa ra rồi.

Mọi người đều gật đầu, sau khi thu dọn xong đồ đạc, vui vẻ nói cười cáo biệt Mạc Ngôn, tiếp tục hành trình khám phá ngọn núi.

99. Chương 99: Khuê Nữ Của Long Vương

Mạc Ngôn nhìn theo cho tới khi bóng những người này khuất sau góc núi, mỉm cười rồi đột nhiên quay người, hướng thẳng đường xuống núi đuổi theo ông lão hái thuốc.

Trong mắt đám dân phượt đó, những lời vừa rồi của ông lão hái thuốc nhiều lắm cũng chỉ là tin đồn nhảm trong núi. Nghe thì nghe vậy chứ nhớ làm chi, chỉ coi như hoa cỏ bên đường thôi.

Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, đây lại là một manh mối thực tế.

Cậu quyết định ngay lập tức, chẳng thà rồi như ruồi nhặng bay loạn xạ tứ phía chi bằng đi tìm ông lão hái thuốc hỏi cho rõ ràng.

Có những lời lúc này trước mặt mọi người ông ta không tiện nói, đợi đến khi ông lão nói tới sơn nhạc quán, cậu mới nảy ra ý định muốn đi dạo quanh khách sạn nông trang.

- Ý, hậu sinh, là anh à?

Ông lão hái rau về đến nhà còn chưa vào cửa thì phát hiện ra Mạc Ngôn theo ngay sau.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông lão, ông đi nhanh quá, đúng là càng già càng dẻo dai. Tôi vất chân lên cổ chạy mới đuổi kịp lão.

Ông lão hỏi:

- Hậu sinh, cậu tìm lão có việc gì?

Mạc Ngôn cười bảo:

- Ông ạ, tôi tìm ông là có hai việc. một là, tôi muốn nếm thử món ăn sinh thái nhà ông. Thứ đến, tôi là một nhà văn, đang cần thu thập tài liệu. những chuyện ông nói vừa rồi tôi rất hứng thú. Làm phiền ông rồi, ông có thể tán gẫu chút chuyện với tôi được không?

Trên bàn nhỏ bày đầy một đĩa tai heo, một đĩa đậu phộng, một đĩa đậu phụ, một đĩa gà hầm thuốc lá địa phương lại thêm một bình rượu gạo đặc sản của quán.

Mạc Ngôn nhấp ngụm rượu, khen không ngớt:

- Ông lão à, rượu này của lão thật ngon.

Ông lão hái thuốc cười bảo:

- Rượu nước suối đầu nguồn, vị có thể không ngon sao?

Mạc Ngôn mượn cơ thu thập tư liệu, mời ông lão lên bàn, có ý thăm thính căn nguyên của núi Hồ Lô này.

Ông lão là một người dân miền núi điển hình, tính cách mộc mạc giản dị, nói chuyện dân dã nhưng rất có duyên, đối với người có văn hóa có thiện cảm tự nhiên. Ông nghe Mạc Ngôn tự xưng là nhà văn thì rất ngưỡng mộ, bèn cùng Mạc Ngôn uống rượu đàm đạo. còn có ý hỏi xem liệu mình có được Mạc Ngôn viết sách...

Ông lão hỏi thế khiến cho Mạc Ngôn có chút ngượng ngùng, vội vàng chuyển hướng đề tài, tán thưởng bình rượu gạo độc đáo.

Nhưng vị của rượu này quả thực ngon thật, so với tay nghề ở quê nhà Mạc Ngôn không kém chút nào.

- Ông lão, vừa nãy ông nói đại tiên còn chỉ đường cho trẻ con đi lạc đúng không?

- Đây là chuyện từ lâu lắm rồi, lúc đó khu rừng này còn chưa được hình thành. Khi ấy, mấy đứa trẻ rủ nhau lên núi bắt sơn ưng, càng đi càng xa. Đến tối vẫn không tìm được đường về nhà. Sau đó, vị đại tiên ở núi chúng ta hiển linh, hóa thành luồng ánh sáng cứ thế soi sáng dẫn đường cho mấy đứa trẻ. Ôi, đã là chuyện của mấy chục năm trước rồi, hồi ấy còn là trẻ con, giờ đã thành ông lão cả rồi, năm kia một người trong đám cũng đã ra đi.

Mạc Ngôn hỏi tiếp:

- Ông lão, vị tiên này có thường xuyên hiển linh không?

Ông lão đáp:

- Cái đấy còn tùy, dù gì cũng là tiên, sao có thể lúc nào cũng hiển linh được? tạm thời không nói tới thời gian, nói những người trong thôn chúng tôi từng thấy đại tiên, tổng cộng chỉ có khoảng bảy, tám người.

Mạc Ngôn gật đầu, lại hỏi:

- Ông lão, vị đại tiên này thường hiển linh ở đâu?

Ông lão nói:

- Hồ chim ưng biết không? Từ sau núi đi vào khoảng mười dặm có một cái đầm nước, khe núi phía chính đông hồ chính là hồ chim ưng... hậu sinh, không phải cậu định vào núi tìm đại tiên đấy chứ? Haha, tôi nói với anh, vị đại tiên này, không phải anh muốn tìm là tìm được, phải xem duyên phận của anh đến đâu. Những người ở vùng này nhìn thấy đại tiên đa phần đều là ở gần hồ chim ưng, cũng nhiều người muốn đi bám víu tiên duyên, chờ đợi nhiều ngày nhưng một chút bóng dáng cũng không thấy.

Hồ chim ưng?

Mạc Ngôn lập tức hình thành trong đầu bản đồ địa hình của núi Hồ Lô, dựa theo lời ông lão hái thuốc mô tả để tìm kiếm...

Cậu nhanh chóng tìm được chỗ ông lão miêu tả, nhưng bản đồ này là bản đồ vệ tinh, có hình chứ không có tên, tạm thời vẫn chưa thể khẳng định đây có phải là hồ chim ưng không. Có một điểm sáng nhẹ màu lam, vừa trùng khớp như lời ông lão nói.

- Ông lão, cái đầm nước ông nói vừa nãy, trong núi Hồ Lô có mấy cái?

- Núi này không thiếu nước, nhưng cái đầm nước này người trong thôn gọi là đầm Tiên nữ.

- Trong đầm có cá không? Lúc này, con dâu của ông lão vừa khéo bưng lên món cá hấp, Mạc Ngôn liền thuận miệng hỏi thăm.

Chẳng dè ông lão bảo:

- Anh hỏi trúng mấu chốt rồi đấy... khe nước nào trong núi Hồ Lô của chúng tôi chẳng có cá nhưng riêng đầm Tiên nữ này lại không có lấy một con, anh nói xem thế có lạ không chứ? Còn nữa, nước trong hồ này không dùng được, mùa hè ngày nắng to đại hạn cũng không ai dám vào tắm. Năm kia, tôi có ông chú chẳng may xuống hồ, kết quả thế nào anh đoán được không? Trở về nằm bẹp ba tháng!

Nghe đến đó, Mạc Ngôn hơi rùng mình:

- Hồ nước đó có sâu lắm không?

- Sâu!

Ông lão nói:

- Sâu không thấy đáy... có người từng dùng thùng buộc đá thả xuống dưới, thùng gần trăm mét vẫn không thấy đáy, cậu nói hồ có sâu không? Nói ra cũng lạ, núi Hồ Lô của chúng tôi tổng thể cũng đâu có cao, vậy mà cái hồ nước lưng chừng núi lại cao đến vậy? Sau này nghe những người già nói, hồ này thông với Long cung, còn nói vị đại tiên đó là khuê nữ con của Long vương. Vì phạm tội mới bị phạt đến núi Hồ Lô tu tính ba trăm năm. Hồ nước đó chính là đường về nhà của nàng. Đến đúng giờ, đại tiên lại trở về hình rồng, men theo hồ không đáy này bơi về Long cung.

Mạc Ngôn mơ hồ cảm thấy được hồ Tiên nữ này chính là chỗ mình cần tìm.

Nhưng phàm là chỗ âm khí thịnh, nhất là chỗ có nước, cho dù là mùa hè cũng xảy ra hiện tượng nước ẩm thấp hơn rất nhiều so với tự nhiên. Nhiệt độ thấp này không hoàn toàn là hiện tượng vật lý, phần nhiều là do âm khí quá nặng, tích tụ không tán được dẫn đến. Theo dự liệu không sai, vị thúc thúc xuống hồ tắm nằm liệt giường ba tháng đó không hoàn toàn là do nhiễm lạnh, nguyên nhân chủ yếu nằm ở chỗ âm khí xâm nhập vào cơ thể, không thoát ra được gây ra.

Thu thập được những thông tin này, Mạc Ngôn đã thỏa mãn.

Bữa cơm tối này ăn mất gần tiếng đồng hồ. Lúc Mạc Ngôn cáo từ, trời đã tối hẳn.

Thôn ông lão hái thuốc nằm ngay dưới chân núi, cách tiểu viện số 36 vài dặm đi đường.

Mạc Ngôn chậm rãi bước ra khỏi Sơn Nhạc thôn, đột nhiên nghĩ đến đêm nay qua đi, ngày mai phải ôm đồ đi khỏi viện 36, trong lòng không tránh khỏi buồn bực.

Lúc này, có hai người rảo bước nhanh qua anh. Nhìn hướng đi của họ, biết ngay là từ núi Hồ Lô đi ra.

Mạc Ngôn ban đầu cũng không để ý, nhưng sau khi thấy bóng dáng hai người đó cũng hơi giật mình.

- Hai người này chẳng phải là tùy tùng bên cạnh vị Liễu tiên sinh kia sao?

Mạc Ngôn trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng cũng không để tâm nhiều. Lúc này chính là thời điểm thích hợp nhất cho lễ Đạp Thanh, hai người lên núi du ngoạn sơn thủy cũng không có gì là lạ.

Sau khi quay lại tiểu viện 36, vì là tối cuối cùng ở viện này, Mạc Ngôn cũng không có tâm trạng nào làm bài vở. sau khi thu dọn hành lý xong xuôi, tắm rửa qua rồi vội lên giường đánh một giấc.

Đêm không có gì để nói.

Hôm sau tỉnh dậy, cậu đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tô Vũ, hỏi cô xem liệu có sắp xếp được phòng thuê cho mình không. Ai ngờ vừa cầm điện thoại lên, Tô Vũ đã gọi tới.

- Ông chủ, anh dậy chưa?

Mạc Ngôn nói:

- Vừa dậy, đang định điện thoại cho cô...

Tô Vũ cười bảo:

- Tôi đang ở ngoài cửa, mua giúp anh điểm tâm rồi đây.

Mạc Ngôn giật mình, nói:

- Tô tiểu thư, cô là trợ lý của tôi, chứ không phải là nữ thư ký thân thiết, không cần cô phải mua giúp tôi điểm tâm.

Tô Vũ lại cười bảo:

- Ông chủ à, không phải nói nhiều nữa, phiền ông mở nhanh giùm cái cửa cái. Cháo cá phải ăn lúc nóng mới ngon...

Mạc Ngôn cười khổ sở lắc đầu, chuyện gì thế này... tôi chỉ muốn tìm một trợ lý giúp tôi xử lý chuyện công việc chứ đâu phải là bảo mẫu ngày ngày mua điểm tâm sáng cho tôi. Sớm biết thế này, tìm Châu Hiến Dữu mượn một trợ lý nam cho nhanh.

Nghĩ đến đây, cậu chợt sững lại, Tô Vũ đã ở bên cạnh cậu rồi. Cô ấy giúp mình tìm phòng, không phải là ở cùng phòng luôn với cô ấy đấy chứ?

Mạc Ngôn cũng không phải là giả đạo đức gì. Được ở cùng người đẹp chẳng sướng quá đi chứ, lấy đâu ra lý do chối cãi.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, anh ta có rất nhiều điều không thể để người ngoài biết được, kể cả thư ký ...

- Có nên hay không?

Hắn lắc đầu, xuống lầu mở cửa cho Tô Vũ.

Cửa mở ra, Tô Vũ đã đứng đó với tô cháo cá nóng hổi, trên tay cầm một gói giấy ăn đang nhe răng chúc buổi sáng tốt lành với Mạc Ngôn.

Hôm nay Tô Vũ đẹp đến ngạc nhiên, đặc biệt là đôi mắt, long lanh tươi rói, hình như đang có chuyện gì đó rất vui.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thật là làm phiền cô rồi!

Tô Vũ cười bảo:

- Ông chủ, đây là bổn phận của tôi.

Mạc Ngôn nhường lối cho Tô Vũ bước vào.

- Cô ăn sáng chưa?

Tô Vũ nói:

- Chưa, vừa mới mua cháo xong, sợ để lâu nguội nên vội vàng chạy đến đây luôn.

Cô mua hai phần ăn. Cùng Mạc Ngôn dùng điểm tâm là kế hoạch từ lâu cô đã dự tính. Sợ cháo nguội chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi.

Mạc Ngôn cũng là người thông minh, tất nhiên đã sớm nhìn ra tiểu xảo của Tô Vũ. Anh cười thầm, đánh tiếng với Tô Vũ:

- Cô tiểu thư trợ lý của tôi xem tôi thành đại gia như Chu Hiến Dữu rồi. Ày, chị à, tôi chỉ là kẻ sĩ nghèo thôi...

Hắn tự nhận là kẻ sĩ nghèo nhưng Tô Vũ lúc này không chỉ hướng về tiền và quyền. Sau hai lần gặp mặt, cô đối với ông chủ mới của mình trong lòng chẳng những nảy sinh thiện cảm mà mức độ hiếu kỳ cũng dần dần tăng lên.

Như Mạch Tuệ nói, đàn ông giống như quyển sách, gương mặt điển trai và túi tiền dày cộp cùng lắm cũng chỉ là bìa ngoài. Quyển sách hay dở thế nào suy cho cùng vẫn phải đọc.

“Nữ nhân như thủy, nam nhân như thư.” Đối với Tô Vũ mà nói, Mạc Ngôn lúc này chính là một quyển sách thú vị. Vô tình liếc mắt nhìn vào thì không thể rời mắt.

100. Chương 100: Xung Đột Ngoài Ý Muốn

- Ăn cùng luôn đi!

Mạc Ngôn vừa nhận túi giấy đựng cháo vừa nói với Tô Vũ.

Tô Vũ tất nhiên không từ chối, cười bảo:

- Tôi xuống bếp lấy bát.

Cô đem bát lên, đổ cháo ra bát đưa cho Mạc Ngôn.

- Ông chủ, ăn đi cho nóng.

Bữa sáng này Mạc Ngôn ăn không được thoải mái, không phải vì Tô Vũ là một người đẹp mà là vì người đẹp này phục vụ quá chu đáo.

Nếu lúc này có người vào phòng trông thấy kiểu gì cũng hiểu lầm rằng đây là một cặp tình nhân hoặc vợ chồng.

Tô Vũ cẩn thận phục vụ Mạc Ngôn, lúc đưa cho anh bánh bao, chốc chốc lại đưa anh khăn ăn, y như điệu bộ một người vợ chăm sóc chồng.

Khó khăn lắm mới ăn hết điểm tâm, Mạc Ngôn không chịu nổi nữa, cười khổ sở bảo:

- Tô tiểu thư, cô không cần phải làm như vậy... nói như thế này với cô vậy. Tôi lớn lên ở nông thôn, đã quen với việc tự chăm sóc bản thân mình rồi, cô sau này đừng làm như vậy nữa.

Những lời này không chỉ có ý xa xôi ngàn dặm mà còn bày tỏ luôn xuất thân của mình. Tôi chỉ là kẻ nghèo hèn đi ra từ làng quê, đại tiểu thư không cần thiết phải bợ đỡ.

Tô Vũ quay mặt đi, suy nghĩ một lát, cười bảo:

- Được rồi, ông chủ, tôi hiểu rồi.

Mạc Ngôn không biết là cô đã hiểu vấn đề hay là ra vẻ thế, có điều chủ đề này cũng không tiện nói sâu, nếu không lại thành ra tự mình hạ thấp mình.

- Đúng rồi, Tô tiểu thư, tìm được nhà cho tôi chưa?

Tô Vũ lấy túi văn kiện ra, trả lời:

- Đã tìm được rồi, giờ anh có thể ký hợp đồng thuê nhà được rồi.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô đầy vẻ ranh mãnh, bảo:

- Nhân tiện nói luôn, ông chủ, căn phòng tôi tìm cho anh, anh chắc chắn hài lòng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Câu này nói sớm quá!

Tô Vũ cười nói:

- Anh đi xem là biết ngay...

Mạc Ngôn nhận túi văn kiện, đang định mở ra, nhưng lại nghe tiếng chuông cửa.

Tô Vũ nói:

- Để tôi ra mở cửa.

Nói xong, cô quay người đi ra phòng ngoài mở cửa.

Mạc Ngôn biết rõ mười mười người đến là tên béo La không thì cũng là ông Liễu. đằng nào cũng không vội xem hợp đồng thuê nhà, đứng lên ra phòng khách tiếp chuyện cái đã.

Quả nhiên, đúng là La trưởng khoa và Liễu tiên sinh thật.

Còn chưa nói gì, đã thấy trước mắt mình không phải Mạc Ngôn mà là một cô gái xinh đẹp. Tiếng cười sang sảng vội vã được ngăn lại ở cổ họng.

La khoa trưởng thấy Tô Vũ, nhin không được lui về phía sau mấy bước, một lần nữa nhìn thoáng qua biển số nhà.

- Không đi nhầm mà...

Trong lòng hắn thấy kỳ quái, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ cô bé này là bạn gái Mạc Ngôn? Tiểu tử này, lại có thể giữ yên lặng chơi Kim Ốc Tàng Kiều. Hừ, giỏi lắm, giỏi lắm, ánh mắt tiểu tử này thật sự là không tệ, tìm một người bạn gái như minh tinh điện ảnh. Ừm, người này dù sao cũng là sinh viên tài cao trường H, dạng không đứng đắn có thể vào tầm mắt sao?

Hắn nghĩ như thế, trong miệng liền cười nói:

- Cô là bạn gái Mạc Ngôn à? Ha ha, thật sự là trai tài gái sắc, không tồi, không tồi.

Tô Vũ chìm nổi quan trường nhiều năm, cũng gặp qua nhiều người, đương nhiên sẽ không bởi vì La khoa trưởng hiểu lầm mà ngượng ngùng, mỉm cười nói:

- Vị tiên sinh này, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm, tôi là trợ lý của Mạc tiên sinh, không phải là bạn gái của anh ấy.

La khoa trưởng ngẩn ra, thầm nói Mạc Ngôn khi nào thì trở thành ông chủ nhỉ?

Trong lòng hắn kỳ quái, đã nghĩ sẽ hỏi rõ ràng, lúc này Mạc Ngôn cũng đã ra đón, nói :

- La khoa trưởng, đây là anh muốn khẩn cấp đuổi em đi à?

La khoa trưởng ha ha cười nói:

- Cậu nể mặt tôi đi...

Một bên Tô Vũ giờ mới hiểu được, có lẽ anh chàng béo này là người khởi xướng, mấy người đi theo phía sau hắn, nói vậy chính là người mua nhà.

Sau khi nàng báo cáo lại chuyện căn nhà số 36 này với Chu Hiến Dữu, trời xế chiều hôm qua nàng đã được phản hồi trong dự liệu. Đồng thời, cũng biết có một người họ La là người quản lý kiêm người uỷ thác bán nhà của chủ nhà đang ở nước ngoài.

Mạc Ngôn nghênh đón mấy người vào cửa, cười nói:

- Đồ của tôi đã thu dọn xong, đang chờ anh tới lấy chìa khóa.

Nói xong hắn đưa mắt nhìn hai người phía sau Liễu tiên sinh, hai người này thân hình cao lớn, đúng là hai người tối hôm qua hắn nhìn thấy ở Núi Hồ Lô.

La khoa trưởng cười dài nói:

- Không vội, không vội, cậu còn chưa ăn điểm tâm à?

Mạc Ngôn chỉ vào bàn ăn nói:

- Mới vừa ăn hết, anh xem, còn chưa kịp thu dọn... Mấy vị chờ chút, tôi thu dọn đồ ăn, trả lại một nơi sạch sẽ cho mọi người!

Hắn đứng dậy chuẩn bị thu dọn bàn ăn, Tô Vũ sao lại có thể để cho hắn động thủ, lập tức tiến lên vài bước, nói:

- Ông chủ, để tôi dọn!

Nàng đã biết mục đích những người này tới, vốn là muốn lập tức đứng ra nói rõ ràng sự tình, nhưng thấy Mạc Ngôn đứng dậy muốn đích thân thu dọn bàn ăn, cũng chỉ có thể để chuyện này xuống trước. Nàng nghĩ, dù sao căn nhà này đã sắp đổi chủ, chỉ cần ông chủ muốn, thậm chí có thể ở trong này luôn đến già. Việc này đợi nói sau cũng không quan hệ gì...

Tô Vũ thu đồ ăn xong, đưa đến phòng bếp.

Mạc Ngôn cười nói:

- Các vị, ngưng ngưng, tôi là khách qua đường nơi này, không có nước trà chiêu đãi mọi người!

La khoa trưởng cười cười, nói:

- Khỏi cần giả khách khí với tôi ... Cái gì kia, chỗ ở tìm xong rồi sao?

Mạc Ngôn cùng La khoa trưởng quen đã lâu, không cần khách sáo, hắn tỏ ra khách khí chủ yếu là đối với Liễu tiên sinh nói.

Nhưng mà vị Liễu tiên sinh này lại căn bản không hiểu Mạc Ngôn khách khí, hắn chấp tay sau đít, đang đánh giá gian phòng khách trước mắt này...

Kỳ thật từ khi vừa vào cửa, sự chú ý của hắn đã không đặt ở trên người Mạc Ngôn, mà là không ngừng đánh giá chung quanh.

Trong phòng khách bố trí đều có chút cổ, trên vách tường cũng lộ ra mấy tấm tranh không thuộc trào lưu, ngoài giá trị căn nhà, nơi này thật sự không có gì hay để xem.

Nhưng mà Liễu tiên sinh lại thích xem, hai mắt hắn giống như chim ưng, giống như tuần tra ở địa bàn của mình...

Thái độ này của Liễu tiên sinh, khiến Mạc Ngôn có cảm giác không thoải mái, nhưng hắn cũng lười quan tâm, dù sao nơi này cũng không phải là của mình, ông cứ chậm chậm xem đi.

- Đây là túi của cậu?

Liễu tiên sinh bỗng nhiên chỉ vào túi hành lý trên ghế sa lon, thản nhiên hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn tối hôm qua đã thu dọn xong hành lý, lúc này để ra trên ghế sa lon, để đợi giao xong chìa khóa có thể xách lên bước đi.

Mạc Ngôn thực không thích giọng điệu thản nhiên này của Liễu tiên sinh, cau mày nói:

- Là của tôi, có vấn đề sao?

Liễu tiên sinh thực nghiêm túc nói:

-Có!

Mạc Ngôn nhin không được cười nói:

- Vậy sao, sao tôi không biết? Nói nghe một chút.

Bên cạnh, La khoa trưởng thấy không khí không ổn, vội vàng đứng ra nói:

- Liễu tiên sinh, có phải ông hiểu lầm cái gì hay không?

Liễu tiên sinh nói :

- La khoa trưởng, hiệp thương giữa tôi và cậu mục đích cuối cùng là muốn mua nhà, mà giá trị biệt thự này không hề chỉ là ở bản thân căn nhà, đồng thời cũng chính là đồ dùng cùng vật khác trong nhà của biệt thự này. Cho nên tôi cảm thấy được, có lẽ nên kiểm tra một chút túi của vị Mạc tiên sinh này!

La khoa trưởng nghe vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nói :

- Liễu tiên sinh, lời này của ông hơi quá đáng.

Liễu tiên sinh nhún vai, nói :

- Tôi làm việc theo như hiệp thương, nếu anh không ủng hộ, tôi liền rời đi ngay bây giờ!

La khoa trưởng nhin xuống tức giận, nói :

- Hiệp thương giữa chúng ta là hiệp thương miệng, hơn nữa, ông căn bản là không nói việc này...

Mạc Ngôn ở một bên nhìn, nhưng trong lòng nổi lên nghi vấn.

Ngày hôm qua khi uống rượu lúc giữa trưa, hắn liền đã biết cái gọi là hiệp thương giữa La béo cùng vị Liễu tiên sinh này.

Hắn nghĩ, sử dụng mười vạn đồng mua quyền ở trọ ba tháng, bản thân chuyện này liền lộ ra chút quỷ dị. Nhưng suy nghĩ đến ác danh về phong thủy tòa nhà này, tựa hồ cũng có thể nói vậy. Cho nên, hắn cũng không quá mức hoài nghi. Nhưng mà, hành động của Liễu tiên sinh lúc này, lại rõ ràng là ý không ở trong lời, không thể không sinh nghi từ lời nói của hắn...

- Người này cảm thấy hứng thú có lẽ không phải tiểu viện số 36, giống như là trong viện này cất giấu đồ vật gì đó, mới đưa hắn lại đây...

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, thầm nghĩ mục đích của vị Liễu tiên sinh này.

La khoa trưởng tuy rằng thích tiền tài, nhưng dưới tình huống như vậy, hắn cho dù tiếp tục thích tài, cũng không có thể ngồi xem Liễu tiên sinh đi kiểm tra túi hành lý của Mạc Ngôn, đây là cực hạn làm người.

Hắn tranh chấp cùng Liễu tiên sinh, hai người Liễu tiên sinh mang đến cũng đi theo đến trước sô pha, không hề kiêng kỵ cầm lấy túi hành lý Mạc Ngôn.

- Tôi khuyên các anh tốt nhất buông túi ra...

Hai người mới vừa cầm lấy túi, phía sau liền truyền đến thanh âm lạnh lùng của Mạc Ngôn.

Hai người này đều thấy buồn cười, một người trong đó cười hì hì nói:

- Nếu tôi không để thì sao đây?

Mạc Ngôn nói :

- Bây giờ buông còn không muộn... Nếu không trái tay anh cầm bao, tôi bẻ gãy tay trái của anh, tay phải lấy bao, tôi bẻ tay phải của anh!

Người này cười, tựa hồ nghe thấy chuyện cười buồn cười nhất trên đời, cười nói với đồng bạn bên cạnh:

- Lão Tam, tôi không nghe lầm chứ, người này đang uy hiếp tôi sao?

Lão Tứ nhún vai, nói :

-Hình như là thế...

Lúc này, La khoa trưởng cũng nhin không được nữa, nói :

- Liễu tiên sinh, rốt cuộc ông có ý tứ gì? Còn như vậy, này nhà tôi không bán !

Liễu tiên sinh cười lạnh nói:

-La tiên sinh, tiền của tôi anh đã nhận, hiện tại đổi ý, không thích hợp nhỉ?

Có chút dừng lại, hấn không kiên nhẫn nói với hai người đi theo:

- Dừng lo lắng , kiểm tra một chút túi của hấn, không có vấn đề, thả hấn đi.

101. Chương 101: Biến Chuyển Bất Ngờ

Lão Tứ nhe răng cười với Mạc Ngôn, nói :

- Cậu xem, kỳ thật tôi rất sợ người bẻ gãy tay của tôi, nhưng ông chủ lên tiếng , tôi cũng không có biện pháp phải không? Hừ, cậu xem, tôi sắp kéo khoá kéo nha... Đúng rồi, ở đây không có gì quý chứ, ta là người mạnh tay, nếu không cẩn thận làm hỏng, cậu sẽ không bắt tôi bồi thường chứ?

Người này hiển nhiên là người thích chọc ghẹo, vừa trêu chọc Mạc Ngôn, vừa cố ý chậm lại tốc độ, chậm rãi lôi khoá kéo...

Mạc Ngôn đột nhiên cảm giác được thế giới này vớ vẩn vô cùng, mình đã nỗ lực học khiêm tốn, vì không muốn đánh nhân quả. Nhưng hiện tại xem ra, chính mình lý giải đối với nhân quả là không đủ toàn diện. Cái gọi là người ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống, bạn không đi gây chuyện với người khác, người khác lại đến gây chuyện với bạn. Điều này thuyết minh cái gì, nó thuyết minh nhân quả trên thế gian này đều không phải là bạn muốn tránh là có thể tránh ! Mọi sự có nguyên nhân, bởi vì có thể ở bạn dựng lên, lại cũng có thể do người khác dựng lên, bạn có thể tránh cho mình, lại không thể tránh người khác...

- Xem ra, trước kia mình nghe nói cái ý tưởng gọi là ẩn vào dã, ẩn vào thị theo căn bản chính là sai...

Mắt thấy lão Tứ sắp lôi khoá kéo, tâm tư Mạc Ngôn lại bay tới thuyết nhân quả, trong lúc mơ hồ, bởi vì những ý nghĩ này, bản ngã trong tâm linh lại có vẻ linh động.

- Xoẹt...

Túi hành lý của Mạc Ngôn rốt cục bị lão Tứ kéo ra, hấn không nhìn gì đó trong bao, lại ngẩng đầu hướng về Mạc Ngôn tiếp tục kích bác, nói :

- Cậu xem, tôi giật lại nha...

Mạc Ngôn cũng cười cười, thản nhiên nói:

- Tôi nhìn thấy rồi, cho nên một bàn tay của anh giữ không được.

Lão Tứ ha ha cười, vừa muốn nói chuyện, đã thấy hoa mắt, Mạc Ngôn đứng ở đối diện đúng là biến mất quỹ dị...

Lập tức, hấn liền cảm giác được cổ tay phải truyền đến một trận đau nhức, trong tai mơ hồ còn nghe thấy một tiếng ‘Rắc’ vang giòn!

- A á!

Lão Tứ hoảng sợ nhìn mình bẻ gãy cổ tay phải, vẻ mặt khó có thể tin, chần chờ ước chừng hai ba giây đồng hồ, rốt cục phát ra tiếng bi thảm tê tâm liệt phế...

- Tay của tôi, tay của tôi!

Đau đớn kịch liệt khiến cho lão Tứ quỳ rạp xuống đất, nước mắt nước mũi đầy mặt...

Trong phòng khách, ngoài Mạc Ngôn, tất cả mọi người bị một màn trước mắt này làm cho sợ ngây người!

- A...

Trong phòng khách bỗng nhiên lại truyền ra một tiếng thét chói tai, đúng lúc Tô Vũ vừa đi ra từ phòng bếp thấy một màn kinh hãi này, không tự chủ được phát ra tiếng thét chói tai.

Nhìn thấy lão Tứ bị bẻ gãy cổ tay, Tô Vũ sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, đứng ở nơi đó đúng là đang không lạnh mà run, thiếu chút nữa sẽ ngồi dưới đất.

Lá gan của nàng kỳ thật không phải rất nhỏ, nhưng lão Tứ bị bẻ gãy cổ tay thật sự là quá mức kinh hãi, nhất là chỗ làn da các đốt ngón tay và cổ tay bị gãy xương cốt cao cao nhô lên, giống như ngay sau đó sẽ đâm phá gân cốt xiềng xích, lộ ra xương cốt trắng như tuyết... Loại trường hợp này cho tới bây giờ chỉ hiện ra trong phim khủng bố, trong hiện thực chưa từng nhìn thấy qua?

Mạc Ngôn lại vẻ mặt bình tĩnh, cười cười với La khoa trưởng đang ngẩn người, nói :

- La khoa trưởng, ngưng ngưng, mất việc buôn bán của anh ...

Hắn vẻ mặt bình thản thật giống như không cẩn thận đập vỡ một cái bát, điều này làm cho lòng người phát sinh ớn lạnh.

La khoa trưởng hiển nhiên đã bị dọa mất hồn, ánh mắt có chút đại ra, trong miệng vô ý thức lẩm bẩm nói:

- Không sao, không sao, hai ta là ...

- Trời ơi, may ... Đồ chó hoang muốn chết!

Người đứng bên cạnh Lão Tứ rốt cục tỉnh ngộ lại, chửi ầm lên, đưa tay về sau lưng, vẻ dữ tợn nhắm phía Mạc Ngôn. Xem cử động của hắn, phía sau có lẽ cất giấu vũ khí...

- Lão Tam, cậu đứng lại đó cho tôi!

Lúc này, Liễu tiên sinh lại lên tiếng gọi lại người này ngoài dự đoán mọi người, cả giận nói:

- Cút qua một bên cho tôi .

Nói xong, hắn nhìn Mạc Ngôn, trầm giọng nói:

- Thân thủ được lắm!

Sắc mặt của hắn ngưng trọng, trong mắt cũng do dự không chừng. Một kích vừa rồi của Mạc Ngôn kia, tốc độ cực nhanh, với nhãn lực của hắn, đúng là không thấy ra nửa phần manh mối.

Hành động của Liễu tiên sinh có chút ngoài dự đoán của mọi người, không chỉ có gọi lại lão Tam, đối mặt Mạc Ngôn thì trái lại lại khen một tiếng thân thủ nhanh nhẹn. Hơn nữa trong mắt mang theo kiêng nể rõ ràng, có thể nói có chút cung kính.

Ở trong mắt La khoa trưởng, đây là điển hình của sợ hãi lẫn át.

Nhưng trong lòng Mạc Ngôn lại rõ ràng, họ Liễu này thực sự không phải là sợ chính mình, mà là trong lòng có quỷ kế, không thể không để tâm.

Từ sau khi hắn hoài nghi dụng ý vị Liễu tiên sinh này đến nhà số 36 này, ý thức bản ngã liền tự nhiên khởi động, triệt để phân tích đối với thứ đám người kia đến đây. Mà kết quả sự phân hình biểu hiện, vị Liễu tiên sinh nhìn như thương nhân này trên người mang theo ba tờ giấy căn cước là làm giả hay đánh tráo, trong đó một cái đúng là thân phận hắn sử dụng lúc này, hai cái khác phân biệt giấu ở hai đề giày. Ngoài ra, sau hông của hắn cất giấu một khẩu súng, chỗ cổ áo có dấu dây thép, đai lưng có dấu dao cạo râu...

Trang bị một thân như vậy, quả thực chính là sát thủ luôn chuẩn bị tâm lý bỏ mạng chân trời trong truyền thuyết hoặc là đặc công.

Còn hai người khác, thật là không có gì đặc biệt, ngoài dao cắt giấu sau thắt lưng, cũng chỉ là toàn thân kín các loại hình xăm. Người như vậy vừa nhìn liền biết, tối đa cũng chính là hai tên xung phong ăn theo, lắm thời sung làm pháo hôi mà thôi.

Mạc Ngôn tuyệt đối không tin, một đám người như vậy là thật tâm chạy tới mua phòng...

Nếu không phải thân phận của những người này có rất nhiều vấn đề, hẳn chưa chắc sẽ bẻ gãy cổ tay lão Tứ, tối đa cũng chỉ là hơi tẹo cổ tay, đuổi bọn hắn cút đi mà thôi. Nhưng những người này ý đồ đến không tốt, rõ ràng là có mưu đồ khác, cho nên hắn quyết đoán xuống tay độc ác, muốn thử một chút phản ứng của Liễu tiên sinh. Có một điều hắn có thể khẳng định, đừng nói là bẻ gãy một bàn tay lão Tam, chính là chơi cho người này thành một tên bán thân bất toại, Liễu tiên sinh cũng sẽ không lựa chọn hô hào lên.

Mạc Ngôn xem ra, phản ứng của Liễu tiên sinh chỉ có thể là, lấy hung bạo thay hung bạo, rút ra súng phía sau, tặng cho chính mình một viên đạn.

Thứ hai, chính là giống như hiện tại, lựa chọn nén giận.

Nhưng càng nén giận, lại càng chứng minh những người này trong lòng có quỷ kế. Vô luận là mưu đồ với La khoa trưởng, không bại lộ thân phận, hay là có mưu đồ khác với tiểu viện này, muốn mưu đồ chuyện lớn hóa nhỏ, những điều này là dấu hiệu đáng để Mạc Ngôn cảnh giác...

Nói thực ra, nếu không phải La khoa trưởng Tô Vũ lúc này đều ở đây, Mạc Ngôn thực có tâm tư làm đến cùng, hiểu hoàn toàn ý đồ đến đây của những người này. Nhưng mà, hắn cũng không phải là cái loại người này chỉ lo chính mình, lại bỏ qua cảm thụ và an toàn của người khác. Nhất là phía sau họ Liễu cất giấu một khẩu súng, nếu hắn giờ súng bắn loạn xạ chung quanh, Mạc Ngôn rất khó bảo đảm an toàn cho những người khác.

Dưới tình huống như vậy, bẻ gãy một bàn tay lão Tứ, đã là con mồi nhử lớn nhất.

Mà phản ứng của Liễu tiên sinh cũng không ngoài dự liệu của Mạc Ngôn, hẳn quả nhiên lựa chọn ẩn nhẫn...

- Vị tiên sinh này thật sự là thân thủ rất tốt...

Liễu tiên sinh nhìn Mạc Ngôn lại lập lại một lần câu tán thưởng vừa rồi, nói :

- Đều nghe nói cao thủ ở dân gian, trước kia tôi không tin, bây giờ thì không thể không tin. Ngoài ra, tôi phải giải thích với hai vị, tôi cùng thuộc hạ của tôi vừa rồi hành vi thật sự là quá mức vô lễ, hi vọng các vị có thể hiểu và bỏ qua. Không đối gạt hai vị, tôi từng ở biên cảnh Trung Nga một thời gian, ở nơi này buôn bán không có một chút khí phách thì không được, cũng bởi vậy lây nhiễm một chút tật xấu...

Hắn chậm rãi mà nói, trên mặt thậm chí mang theo nụ cười mỉm, tựa hồ tuyệt không để ý đối với chuyện thủ hạ của mình bị người ta bẻ gãy cổ tay.

- Cái gọi là đánh nhau xong mới thành bằng hữu, hai vị, tôi thấy việc này liền dừng ở đây đi, sao nào?

Nhìn một màn trước mắt, cơ mặt La khoa trưởng hơi hơi co rúm, có vẻ rất kỳ quái. Hắn thật sự không rõ, họ Liễu này đến tột cùng đang làm cái gì trò...

Đương nhiên, hẳn lúc này ít nhiều cũng nhìn ra một ít, những người này cũng không phải người lương thiện. Cũng bởi vậy, hắn thật tâm không muốn làm lớn sự tình. Mạc Ngôn bẻ gãy cổ tay lão Tứ, nếu không thể hoàn toàn phục hồi, đây đã thuộc loại trọng thương. Vạn nhất họ Liễu làm lớn chuyện, Mạc Ngôn khẳng định chịu không nổi. Tiếp theo, tên này rõ ràng không phải người lương thiện, nếu thật là đánh nhau, Mạc Ngôn có lẽ không có việc gì, nhưng chính mình nhất định là nên đầu hàng ...

Ngoài cảm tưởng bắn khoản đối với Liễu tiên sinh, La khoa trưởng cũng càng ngày càng thấy xa lạ đối với Mạc Ngôn. Trước kia, hắn luôn luôn coi Mạc Ngôn là một thanh niên hơi có lý tưởng chủ nghĩa. Có văn bằng, cũng có một chút năng lực, nhưng quá mức lý tưởng hóa, không thích hợp sinh tồn trong xã hội này. Sau này, trên đường quốc lộ 113, hắn nhận thấy một mặt khác của Mạc Ngôn, rất nhiều kinh ngạc, cũng sinh lòng kính nể. Cảm thấy được người này có thể quen thân, nói không chừng khi nào đó có thể giúp được chính mình, cho nên hắn thực nhiệt tâm giới thiệu cho Mạc Ngôn ở tiểu viện 36 này. Cho đến vừa rồi, sự tàn nhẫn cùng thân thủ của Mạc Ngôn, lại khiến hắn rung động, đồng thời, cũng để cho hắn cảm thấy được, chính mình dường như chưa thực sự hiểu biết về người thanh niên này...

102. Chương 102: Chủ Nhân Thực Sự

Không nói đến tâm trạng La khoa trưởng không hiểu, Tô Vũ ngừng hô hoán, cũng kinh ngạc không thôi.

Những người trước coi thường sau cung kính thì nàng thấy nhiều rồi, nhưng giống như Liễu tiên sinh từ sau cung kính đến nén giận, còn nhanh hơn ăn một cái tát. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy. Ngoài ra, bởi vì chuyện mới vừa rồi, sự thần bí của Mạc Ngôn lại được nghiệm chứng, điều này làm cho ý niệm trong đầu trong nội tâm nàng càng mãnh liệt...

Tô Vũ tuy rằng không phát hiện thấy Mạc Ngôn ra tay, nhưng trong biểu hiện bình thản lúc sau của Mạc Ngôn ẩn chứa lạnh lùng, nàng thấy, thật sự là hắn coi thường tình cảm... Chu Hiến Dữu bá đạo, nhưng tâm tính càng nhiều là phong cách thượng lưu, mà Mạc Ngôn bá đạo, thì thể hiện ở sức mạnh và tính không thể đoán trước. Từ kinh hãi Tô Vũ chậm chậm định thần lại, luôn luôn si ngốc nhìn Mạc Ngôn, đã cảm thấy người đàn ông khêu gợi như thế, lão nương bắt chấp hắn như thế nào, thật sự là chết cũng sẽ không buông...

La khoa trưởng tâm trạng không hiểu, ở trong lòng Tô Vũ phát ra si mê, mà Mạc Ngôn đối mặt cái đề nghị gọi là 'Dừng ở đây' của Liễu tiên sinh đưa ra, thì chỉ nhún vai, vẻ mặt từ chối cho ý kiến.

Liễu tiên sinh thấy Mạc Ngôn có vẻ chấp nhận đề nghị của mình, vội vàng nói với lão Tam:

- Còn thất thần làm cái gì? Nhanh chóng mang lão Tứ đi bệnh viện... hai người các cậu, chỉ biết gây phiền toái cho tôi.

Trong giọng nói, hồn nhiên quên mình mới là người khởi xướng yêu cầu cần kiểm tra túi hành lý của Mạc Ngôn.

Lão Tam vẻ mặt hung tợn, nhưng rất sợ hãi Liễu tiên sinh, hung hăng trừng mắt với Mạc Ngôn, sau đó điu dặt lão Tứ đang khóc cha gọi mẹ ra khỏi phòng khách...

- La tiên sinh, một chút hiểu lầm nhỏ thì cho qua đi.

Liễu tiên sinh cười nói:

- Anh xem, tiếp theo chúng ta có phải là nói chuyện nhà này hay không?

La khoa trưởng ngẩn ra, nói :

- Ông ...ông còn tính mua nhà này?

Liễu tiên sinh cười nói:

- Đây là đương nhiên, nếu không tôi tới nơi này làm cái gì?

Nói xong, hắn mở túi ra, lấy ra một cái phong bì căng phồng, nói :

- La tiên sinh, đây là năm vạn đồng còn lại, mời cậu cất kỹ. Mặt khác, bởi vì một chút không thoải mái vừa rồi, tôi sẽ đưa thêm năm nghìn đồng, gọi là bồi thường mọi người. Cũng hi vọng mọi người từ nay về sau có thể kết giao bằng hữu...

Hắn nóng lòng quyết định cho xong chuyện, cũng không dám trì hoãn, trực tiếp lấy tiền nói chuyện. Năm nghìn đồng ngoài định mức này nói là bồi thường mọi người, kỳ thật chính là cho Mạc Ngôn, hi vọng người thấy không rõ sâu cạn này cầm tiền sớm rút đi.

Khóe miệng La khoa trưởng nhếch lên, nói thực ra, hắn rất muốn nhận năm vạn đồng này, nhưng nghĩ đến họ Liễu này cũng không phải là người lương thiện, trong lòng cũng có chút bồn chồn.

Mạc Ngôn cũng cười khuyên nhủ:

- La khoa, tiền này không kiếm cũng không nên, cầm đi...

Hắn nói như vậy, thực sự không phải là rộng lượng, mà là trong lòng đã hạ quyết tâm, dứt khoát cho phép họ Liễu này vào ở tiểu viện số 36 này, nhìn xem người này rốt cuộc đang mưu đồ những thứ gì...

Quay chung quanh tiểu viện 36 có rất nhiều chuyện ly kỳ, theo hần biết, còn có người chết. Nói thực ra, Mạc Ngôn còn thật là hiếu kỳ đối với chuyện này. Một mặt, hần mơ hồ có chút suy đoán đối với chuyện này, cảm thấy được chuyện nơi này cùng con ma trong Núi Hồ Lô kia không thể không liên quan.

Nhưng đồng thời, hần cũng cảm thấy được, sự tình hần là càng thêm phức tạp hơn so với chính mình suy đoán. Con ma trong Núi Hồ Lô kia ở trong mắt người miền núi là ‘Tiên’, không chỉ có chưa từng hại người, lại thường thường làm chút việc thiện. Nhưng là ở tiểu viện 36, con ma này cơ hồ lại thành người phát ngôn của tử thần, phạm là người vào ở, không phải chết không hiểu nguyên nhân, thì cũng là sợ tới mức tè ra quần mà đi...

Trong chuyện này khẳng định có cái gì hần không biết.

Mặt khác, Mạc Ngôn rất tò mò, họ Liễu này đến đây dựa vào cái gì, lại có thể dám coi thường ác danh tiểu viện 36 này, khẳng định muốn vào ở nơi này.

Là bởi vì trong viện này có giấu bảo bối gì chính mình không phát hiện sao, hay là căn bản chính là hướng về phía con ma kia mà tới đây?

Đối với chuyện lần này, Mạc Ngôn tràn ngập tò mò trong lòng...

Nhưng mà, thế sự vô thường, hần ở đây mà duy nghĩ, cũng không ngờ Tô Vũ lúc này đứng đây, trực tiếp đập nát ‘Âm mưu’ của hần.

- Hai vị tiên sinh, mọi người đang thảo luận chuyện giao dịch về nhà này sao?

Tô Vũ lúc này đã khôi phục bình thường, cười dài hỏi.

Liễu tiên sinh nho nhã lễ độ cười hỏi:

- Vị tiểu thư này, cô có vấn đề gì sao?

Tô Vũ cười nói:

- Có một vấn đề nhỏ... Tôi muốn hỏi các vị, các vị ở trong này nghiêm trang thảo luận giao dịch căn nhà này, có hỏi qua chủ nhà thực sự hay không ?

Lời kia vừa thốt ra, La khoa trưởng cùng Liễu tiên sinh đều không hiểu ra sao cả, mà Mạc Ngôn thì dường như nghe ra vài thứ gì.

Hần chú ý thấy, Tô Vũ dùng từ là “chủ nhà thực sự” !

Liễu tiên sinh cau mày nói:

- Chủ nhà ở châu Úc, chuyện giao dịch, ông ta đã trao quyền cho vị La tiên sinh này, có vấn đề gì sao?

- Thật xin lỗi, ông nói chuyện này đã là quá khứ!

Tô Vũ lấy túi văn kiện trên bàn trà ra, rút ra vài bản sao chép, nói :

- Đại khái là từ ngày hôm qua, ông chủ cũ của tôi đã mua căn nhà này. Các vị, các vị có thể nhìn một chút những văn kiện này, nó có thể chứng minh tôi cũng không phải là nói dối. Đương nhiên, các vị cũng có thể gọi điện thoại cho Tất tiên sinh tại châu Úc...

Nghe vậy, La khoa trưởng trợn mắt há hốc mồm, mà sắc mặt Liễu tiên sinh cũng nhanh chóng chuyển sang âm u...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng nhú mày, nói :

- Tô Vũ, rốt cuộc sao lại thế này?

Trong âm thanh của hần lộ ra chút hờn giận, hần không thích người khác can thiệp cuộc sống của mình, nhất là trong tình huống chính mình không biết rõ.

Đối mặt câu hỏi của Mạc Ngôn, Tô Vũ có vô số cơ có thể qua mặt, nhưng nàng biết, mặt đối với ông chủ mới của chính mình, tốt nhất vẫn là nói thật.

- Thật có lỗi, ông chủ, tôi biết anh thực thích căn nhà này, cho nên mới tự tiện đưa ý kiến, hội báo chuyện này cho Chu tiên sinh.

Nàng cũng không giải thích quá nhiều, chỉ dùng lời nói nhỏ nhẹ trả lời lý do là Mạc Ngôn thực thích chỗ này, giọng điệu giản dị cùng thái độ dịu dàng này làm cho không người nào có thể giận được.

Mạc Ngôn không khỏi cười khổ, hắn có thể nói cái gì?

Chỉ trích Tô Vũ tự tiện báo cáo? Điều này nhiều ít có chút giống chó cắn Lữ Động Tân, không nhìn được lòng tốt của người ta.

Nói đi nói lại, căn nhà này nói đến cùng là Chu Hiến Dữu mua, người ta lại không ép buộc người vào ở, người già mồm cái lão cái gì?

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn cảm giác mình thật sự là không còn lời nào để nói, thở dài, nói với Tô Vũ:

- Con gái quá thông minh không phải chuyện tốt... Nhưng có một điều cô nói đúng, thật sự tôi rất thích nơi này, cho nên, cảm ơn cô!

103. Chương 103: Phe Cánh

Tô Vũ đem tư liệu ra, Liễu tiên sinh không còn nói gì được, chỉ nói vài câu vô nghĩa sau đó rời khỏi tiểu viện số 36. Đương nhiên, trước khi đi, hắn cầm lại năm vạn đồng tiền dự chi cho La khoa trưởng.

Thực sự không phải là Liễu tiên sinh không muốn làm gì, mà là ván đã đóng thuyền, dù thế nào nói thêm cũng là vô sự vô bổ.

Còn nữa, thân thể Mạc Ngôn cũng làm cho hắn sinh lòng bất an và kiêng kỵ. Hắn xem ra, người có thể trong vòng hai mươi bốn giờ tìm được chủ nhà ở châu Úc xa xôi, rồi mua lại tiểu viện số 36 này, người có năng lực như vậy ít nhất là chính mình không bì kịp.

- Người này rốt cuộc là bối cảnh gì? La béo không phải nói, hắn chỉ là người mới từ chức lái xe sao?

Đi ra khỏi nhà số 36, sắc mặt Liễu tiên sinh âm trầm, trăm mối trong lòng vẫn không có cách giải.

Trên thực tế, nếu không phải tin lời nói của La khoa trưởng, nghĩ rằng Mạc Ngôn chỉ là tài xế mới từ chức không chỗ ở, hắn cũng sẽ không kiêng sợ mà đi đòi kiểm tra túi hành lý của Mạc Ngôn.

- Thật sự là bước sai, một bước sai, cũng là mình quá để ý thứ trong viện đó ...

Liễu tiên sinh đi ra khỏi rừng cây, châm điều thuốc, ở trong lòng tự tính đối sách.

Trong viện 36 này, hắn là nhất định phải có, nếu không không thể phân trần với Thất gia. Nhưng tình huống lúc này, lại không cho phép hắn sử dụng thủ đoạn sức mạnh. Thân thủ của Mạc Ngôn cùng với bối cảnh khó lường, đều cho hắn áp lực rất lớn. Nếu cố dùng sức mạnh, phá hủy đại sự của Thất gia không nói, nói không chừng còn có thể dẫn tới phiền toái càng lớn hơn nữa... Dù sao thân phận của hắn không thể để lộ ra ngoài, bại lộ ra, cảnh sát thành phố Uyển Lăng thậm chí cả tỉnh A, nhất định giống như ngửi được mùi máu, hung tợn bổ nhào đến!

- Xem ra chỉ có thể thỉnh giáo Thất gia...

Liễu tiên sinh thở dài, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Liễu tiên sinh đi rồi, không khí trong phòng khách tuy rằng thoải mái hơn chút, nhưng trong sự thoải mái, cũng mang theo chút kỳ lạ.

La khoa trưởng nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, nhìn trái nhìn phải, lại không nói lời nào.

Mạc Ngôn bất đắc dĩ buông tay, nói :

- Anh không cần nhìn em như vậy, người mua nhà là bạn của em, cũng không phải em mà, hơn nữa em cũng vừa mới biết chuyện này.

Hắn biết La khoa trưởng suy nghĩ cái gì, nhưng thân phận của mình đúng là không tiện nói ra cho người ngoài. Trên thực tế, không chỉ có hắn, phàm là con cháu nhà thế gia bối cảnh giống hắn, ở bên ngoài đều cũng tìm cách che dấu thân phận chân thật của mình. Đây không chỉ liên quan đến an toàn bản thân, đồng thời đây cũng là quy tắc nhất định tuân thủ.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, phương diện an toàn tự nhiên không cần lo lắng, quy tắc hắn cũng không cần, chỉ đơn thuần là hắn không muốn làm cho thân phận bậc cha chú ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Lấy anh chàng La béo trước mắt mà nói, nếu hắn biết được thân phận thật của Mạc Ngôn, phản ứng đơn giản có hai loại, một là tôn kính mà không thể gần gũi, hai là liều mạng nịnh bợ. Nhưng bất luận là thái độ nào, hắn đều tuyệt đối sẽ không tiếp tục giống như trước, không kiêng sợ gì cùng Mạc Ngôn uống rượu khoái lạc, tán gẫu về con gái.

Mỗi người đều có quan hệ xã giao của mình, khoa trưởng có thể cùng lái xe uống rượu nói chuyện phiếm, nhưng vĩnh viễn cũng không thể cùng người như Chu Hiến Dữu, như ngọn núi nhỏ, ngồi ngang hàng luận bàn. Từ cái vòng luẩn quẩn này nhảy đến cái vòng luẩn quẩn khác, thường thường cũng có ý nghĩa là thân phận thay đổi. Cũng như ngày nào đó trong tương lai, khi La khoa trưởng thăng chức thành viện trưởng, bàn rượu của hắn, sẽ không còn thấy được bóng dáng người tài xế như Mạc Ngôn.

Đối mặt lời giải thích của Mạc Ngôn, trong lòng La khoa trưởng không phải quá tin tưởng, nhưng không gốc đến mức cố tìm cái hỏi.

Bất kể như thế nào, Mạc Ngôn dù sao cũng đã cho hắn câu giải thích, điều này làm cho hắn thấy thư thái hơn.

Lòng người thường thường chính là kỳ quái ở chỗ này, nếu Mạc Ngôn vẫn là vị tài xế, La khoa trưởng nhất định sẽ yêu cầu giải thích càng thêm rõ ràng. Nhưng hiện tại, bởi vì bối cảnh nhìn không thấu của Mạc Ngôn đó, La khoa trưởng ngược lại không muốn biết nhiều, hắn xem ra, người ta làm như vậy tất nhiên là có khổ tâm riêng, đồng thời cũng là biểu hiện coi mình thành bạn bè.

La khoa trưởng tự vấn lòng, Mạc Ngôn nếu thật là lộ ra thân phận không tưởng tượng được, người còn dám cùng hắn kết bạn sao?

Cái gọi là muốn tự hồ đồ, chính là như thế .

Trên đời này không có ai là quá ngốc, Liễu tiên sinh có thể nhìn ra gì đó, La khoa trưởng tự nhiên cũng có thể nhìn ra. Nếu không biết điều cố hỏi thêm, người khác khó xử, đồng thời mình cũng có thể mất đi người bằng hữu kiên cố dựa vững chắc.

- Cậu ít nhất còn được bồi thường rượu!

La khoa trưởng thực nghiêm túc nói:

- Mười vạn đồng cứ như vậy bay mất, cậu phải bồi thường tôi!

Mạc Ngôn cười nói:

- Nói thực ra, hắn là người mời rượu chính là anh. La khoa trưởng, vị Liễu tiên sinh này không phải là cái loại người gì tốt, anh không lẽ không nhìn thấy?

La khoa trưởng cười khổ nói:

- Tôi cũng không phải mù, như thế nào không nhìn thấy? Tôi thấy rõ rồi, bọn họ muốn mua tiểu viện này hơn phân nửa là lấy cái cớ, nói không chừng có chủ ý xấu ... cậu cảm thấy được, bọn họ có thể là nghiên cứu địa hình hay không? Cậu xem, kê bên nhà này kê có tiền không cần dùng nhiều lắm, tùy tiện lôi người đi đường ít nhất cũng là phú ông có ngàn vạn. Cậu cảm thấy được, những tên này có thể là bọn cướp hay không?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Cũng có thể, nhưng nếu thật là bọn cướp, trái lại chúng ta không có chuyện gì, anh nói đúng không?

La khoa trưởng cười dài nói:

- Đúng vậy, hai ta là kẻ nghèo hàn thì tốt rồi, nếu thật là bị trói đi, bọn họ nói không chừng còn phải cho chúng ta phí ăn uống ...

Hai người tự giấu cười, La khoa trưởng ngoài miệng nói không để ý, nhưng trong lòng vẫn là có chút tiếc nuối, đây chính là mười vạn mà!

Tại lúc này, Tô Vũ nhẹ nhàng đi tới, khẽ cười với La khoa trưởng, nói :

- La tiên sinh, tôi có vài đồ vật cần giao cho anh!

La khoa trưởng ngạc nhiên nói:

- Có cái gì cần giao cho tôi ?

Tô Vũ cười lấy ra tờ chi phiếu, nói :

- La tiên sinh, đây là tiền của anh, trong đó tiền chủ nhà bên châu Úc, Tất tiên sinh chuyển giao cho chúng tôi, ông ấy còn nhờ chúng tôi chuyển lời cảm ơn với anh, cảm tạ anh mấy năm nay chăm sóc căn nhà này, có cơ hội, ông ấy còn muốn mời anh đến châu Úc làm khách. Cái khác, là chủ nhà mới chi phí tin tức, dù sao anh ta có thể mua được nhà này, cũng là gián tiếp lấy được tin tức từ đây!

La khoa trưởng nghe vậy, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình, còn có loại chuyện tốt này?

Hắn run rẩy tiếp nhận chi phiếu nhìn qua, lập tức mặt mày hớn hở...

Mười vạn!

Này chính là may mắn chỉ có trong truyền thuyết!

Mạc Ngôn cũng tò mò đưa mắt nhìn con số trên chi phiếu, lập tức cười nói:

- La khoa trưởng, rượu này là anh mời rồi!

La khoa trưởng cười, thịt béo trên mặt híp vào, nói :

- Không vấn đề, buổi trưa chúng ta đến Tụ Tiên Lâu, hải sản tùy cậu chọn!

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy quá phô trương , ăn ở nơi đó, bằng với phí ăn uống một tháng của em đấy. Nếu là anh thật có tâm, còn không bằng chia cho em, em đang nghèo lắm đây!

La khoa trưởng ha ha cười, nói :

- Tôi cũng không phải là mời mình cậu, còn có Tô tiểu thư chứ. Tôi có thể có được chi phiếu này, cũng là nhờ phúc của Tô tiểu thư, cho dù là hải sản, không tính cái gì.

Cơm trưa ăn mất hai giờ, sau khi cơm nước xong, La khoa trưởng đã đi ngân hàng, Mạc Ngôn về tiểu viện số 36, Tô Vũ cũng theo lại đây.

Đứng ở trước viện, Mạc Ngôn nhìn chăm chú vào tiểu viện này, lần thứ 2 phát ra từ nội tâm ý muốn mua nơi này...

Nhìn hồi lâu, hắn đột nhiên hỏi:

- Chu Hiến Dữu mua tiểu viện này mất bao nhiêu tiền?

Tô Vũ lắc lắc đầu, nói :

- Tôi cũng không phải rất rõ, nhưng theo tôi đoán, có lẽ không ít hơn bảy trăm vạn.

Bảy trăm vạn... Mạc Ngôn âm thầm lắc lắc đầu, nếu như không có khoản thu nhập thêm, dựa vào thù lao mà công ty Phương Chính trả, trong khoảng thời gian ngắn khăng định không thể chính thức có được nhà này.

Hắn sở dĩ sinh ra ý niệm mua lại nơi này, là bởi vì hắn thật sự thích nó. Tiếp theo, hắn không muốn người khác can thiệp cuộc sống của mình. Mạc Ngôn rất rõ ràng, sở dĩ Chu Hiến Dữu mua nơi này, thực sự

không phải là quan hệ của hắn với mình tốt đến cỡ đó, mà là Chu Hiến Dữ muốn chính mình thành người trong phe cánh. Ở trong mắt Chu Hiến Dữ, từ khi ra đời, bởi vì thân tình và huyết mạch, họ Chu và họ Mạc còn có loại thỏa ước trời sinh. Chăm sóc lẫn nhau, nhưng là bốn phận mà thôi, hoàn toàn không quan hệ đến chuyện giữa hai người thân cận hay không.

Nói ngắn gọn, Mạc Ngôn nếu là hơn người, hắn họ Chu trên thể diện cũng bình thường. Quan trọng nhất là, chuyện này hắn không biết thì thôi, nếu đã biết, như vậy nhất định phải đứng ra, nếu không, sự tình rơi vào tay trưởng bối Chu gia hoặc là trong tai Mạc gia, ẩn tượng của hắn tất nhiên sẽ bị đả kích...

104. Chương 104: Quan Tâm Sẽ Bị Loạn Và Thờ Ơ

Chu Hiến Dữ cùng với Mạc Ngôn bất đồng, bộ rễ của hắn giữ nguyên ở trên cây Chu gia và Mạc gia, cho nên, cử động của hắn không chỉ có cần nhìn vào thể diện cả hai gia tộc, đồng thời cũng phải vì mình tranh thủ thêm càng nhiều sự ủng hộ.

Chu Hiến Dữ rất rõ ràng, Mạc Ngôn tự mình đi đây, chứ thực sự không phải là bị trục xuất khỏi nhà. Quan trọng nhất là, Mạc Ngôn là cháu đích tôn của Mạc gia, là tiểu bối duy nhất có thể uống rượu cùng lão gia tử trong thư phòng ở nhà cũ. Như thế, Chu Hiến Dữ sao lại có thể bỏ qua Mạc Ngôn?

Hơn nữa, biệt thự giá trị không cao hơn ngàn vạn, đối với Chu Hiến Dữ mà nói, thật sự không coi vào đâu...

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, Mạc Ngôn mới muốn mua lại nơi này, đây cũng không phải là hắn già mồm cãi láo, mà là thái độ với cuộc sống.

-Bảy trăm vạn...

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, ít nhất trong ba tháng tới, hắn có rất nhiều chuyện cần giải quyết, khẳng không có thời gian đi cân nhắc chuyện kiếm tiền.

Hắn đang thổn thức, di động lại bỗng nhiên vang lên, xem dãy số, là điện thoại từ kinh đô.

- Là Mạc Ngôn à?

Trong điện thoại truyền ra thanh âm của thư ký Trần, hắn nói :

- Cậu chờ chút, lão gia tử nói chuyện cùng với cậu!

Mạc Ngôn có chút kỳ quái, lão gia tử có chuyện gì tìm chính mình?

- Mạc Ngôn, nói cho cháu chuyện này...

Mạc Ngôn nói :

- Ông nói đi, cháu nghe đây!

Mạc Trọng Dương nói :

- Tiểu Ngừ gần đây cần đi ra ngoài, cháu có ý kiến gì không?

Mạc Ngôn không khỏi ngậy người, nói :

- Lão gia tử, ông tin không gọi nhầm điện thoại chứ? Loại chuyện này, ông phải đến hỏi... Khụ, đến hỏi ông già cháu đi?

Hắn thật sự gọi không ra tiếng “Ba” với người thân nhất này, sau khi ho khan, lựa chọn cái từ kia.

Lão nhân khẽ hừ nhẹ, nói :

- Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, vấn đề này hỏi bọn nó không thích hợp, nhất là mẹ kế của cháu, không thể tùy tiện quan tâm.

Mạc Ngôn nhin không được cười khổ, chỗ người khác thì quan tâm sẽ bị loạn, chỗ mình thì chính là thờ ơ .

Nhưng nghĩ lại, cũng đúng là như thế, hẳn đối với em trai cùng cha khác mẹ của chính hắn, đừng nói là quan tâm, nhiều khi thậm chí là lười phải nhìn thấy...

Mạc Ngôn đúng là không mấy quan tâm Mạc Ngữ, nhưng bình tĩnh mà xem xét, người em này của hắn ngoài có chút thanh cao cùng cao ngạo của con cháu nhà thế gia, cũng không có khuyết điểm quá lớn. Ít nhất còn hơn Chu Hiến Dữ, cái loại quần áo lụa là, trên người cần bớt đi rất nhiều loè loẹt cùng xao động người khác thấy mà sinh ghét.

Mạc Ngôn không biết lão gia tử vì sao lại muốn nghe ý kiến của chính mình, nhưng cũng cảm thấy được, nếu có thể ở cơ sở có được bản lĩnh, đối với Mạc Ngữ mà nói hẳn là chuyện tốt.

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi:

- Lão gia tử, ông muốn cho Mạc Ngữ xuống cơ sở cho lý lịch đẹp, hay là muốn chân chính để cho nó được rèn luyện?

Mạc Trọng Dương nói :

- Bớt hỏi đó vô nghĩa đi, chỉ là lý lịch đẹp, ta cần hỏi cháu à?

Mạc Ngôn cười cười, hỏi:

- Mạc Ngữ bây giờ là trưởng khoa hay là phó?

Mạc Trọng Dương hừ một tiếng, nói :

- Hắn mới hai mươi bốn tuổi, có đức có tài năng gì, mà dám ngồi trên vị trí phó?

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Xuống đến cơ sở dù sao cũng phải thăng một bậc chứ?

Mạc Trọng Dương nói :

- Không thăng, chính là trưởng khoa ...

Lúc này trong lòng Mạc Ngôn đã hiểu rõ, thở dài, nói :

- Cháu có thể đại khái hiểu được ý của ông ... ông sở dĩ hỏi ý kiến của cháu, nói vậy đã muốn quyết định cho Mạc Ngữ đến Uyển Lăng chứ?

Mạc Trọng Dương cũng không phủ nhận, nói thẳng:

- Nói một chút đi, bên Uyển Lăng đó có cái gì vùng khỉ ho cò gáy nào?

Lão nhân ở địa vị cao lâu ngày, nói chuyện từ trước đến nay đều rất thẳng. Sau khi lui về, nói chuyện càng phải như vậy, vô luận là việc nhà hay là chuyện công vụ, người trên đời này có thể làm cho hắn vòng quanh nói chuyện, đã không nhiều lắm ...

Quả nhiên là muốn tới Uyển Lăng ... Mạc Ngôn lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ tâm tư lão nhân.

Đầu tiên, lão gia tử muốn cho Mạc Ngữ đi một nơi môi trường tồi tệ trải qua rèn luyện. Tiếp theo, hắn sở dĩ trưng cầu ý kiến Mạc Ngôn ở vấn đề này, đơn giản là muốn cho Mạc Ngôn thêm một chút trách nhiệm làm huynh trưởng.

Ý tứ ngầm của lão nhân chính là: nếu ta trưng cầu ý kiến của ngươi, mà ngươi cũng đưa ra đáp án, như vậy ở vấn đề này, ngươi là chịu một chút trách nhiệm.

Đồng thời, lão nhân cũng đang dùng phương thức này xúc tiến tình cảm cho hai huynh đệ. Đưa Mạc Ngữ đến Uyển Lăng, là một ví dụ chứng minh tốt nhất.

Đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ... Tuy rằng Mạc Trọng Dương và Mạc Ngôn đồng thuận, nhưng nghĩ ngờ tưởng bối này thực tế lại luôn tương thông.

Suy nghĩ cẩn thận về những điều này, Mạc Ngôn cũng không muốn làm trái tâm tư lão nhân, sáng khoái nói :

- Bên Uyên Lăng này có một Thôn Tây, dân tình hung Bư hãn, dòng họ thế lực nhiều hơn. Ngoài ra, Thôn Tây này không có của cải gì, cư dân phần lớn dựa vào tiêu thụ xe bản, nhận sửa xe báo hỏng, thậm chí giúp xe gây tai nạn hủy diệt chứng cứ phạm tội. Đây thực phù hợp vùng khí ho cò gáy mà ông nói, nói một câu không dễ nghe, vùng khí ho cò gáy sinh ra điều dân, những lời này kỳ thật càng phù hợp hình tượng Thôn Tây...

Tính cách Lão nhân cực kỳ rõ ràng, sau khi nghe xong, nói :

- Được, chính là Thôn Tây này!

Nói xong, lão nhân trực tiếp cúp điện thoại, căn bản không hỏi chuyện khác, cũng không hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ Thôn Tây.

Lão nhân cúp điện thoại cực nhanh, Mạc Ngôn trước là có chút kinh ngạc, lập tức liền sinh ra khâm phục.

Đối với lão nhân mà nói, việc hãn cần phải làm đã hoàn thành.

Để cho Mạc Ngữ trải qua rèn luyện, bù lại ngăn cách cùng xa lạ giữa hai anh em, cho Mạc Ngôn ý thức được trách nhiệm làm người huynh trưởng...

Ngắn ngủn nói mấy câu, mục đích của lão nhân toàn bộ đạt được, gọn gàng linh hoạt, mà cũng rất tự nhiên.

Thậm chí ở một vài chỗ, lão nhân còn cố ý không nói trắng, cho Mạc Ngôn chính mình suy nghĩ.

Kỹ xảo cùng thủ đoạn như vậy, Mạc Ngôn tự nghĩ không thể làm được, lại có thể nào không sinh lòng khâm phục?

Đương nhiên, những lời này nếu đổi là một người khác mà nói, có thể phát ra tác dụng tương phản. Mà chênh lệch này, chính là ở mị lực cùng khí thế của lão nhân, lão nhân từng đứng trên đỉnh cao nhất thế giới này, nhân cách của mị lực của hãn và những năm tháng chìm nổi dưỡng thành khí thế, cho dù ở ngoài ngàn dặm, cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được thân thiết, cũng cảm thụ sâu ảnh hưởng này.

-Hừm, thật là có chút ý tứ...

Mạc Ngôn mỉm cười, trong lòng kim lòng không được thăm nghĩ, khi cái tên kiêu ngạo như Khổng Tước bỗng nhiên rơi xuống vũng bùn như Thôn Tây kia, sẽ có khuôn mặt như thế nào đây?

Là tè ra quần trốn chạy, hay là cắn răng kiên trì, dùng cố gắng của mình để thay đổi cái vũng bùn kia?

Thật là có chút mong đợi... Mạc Ngôn cười cười, lấy ra cái chìa khóa mở cửa viện.

Hai ngày sau đó tương đối yên ổn, Mạc Ngôn từng nghĩ vị Liễu tiên sinh kia sẽ đến 'Bái kiến chính mình, nhưng kỳ quái chính là, người này lại không chút động tĩnh nào.

Đối với chuyện này, Mạc Ngôn thật cũng không đặc biệt để trong lòng, chuyên tâm rèn luyện đá tròn nhiều màu, hi vọng nhanh chóng luyện thành phối kiếm.

Tối ngày thứ ba, ước chừng ở lúc chạng vạng tối, Mạc Ngôn nhận được điện thoại của Phạm Trường Vân.

- Mạc tiên sinh, chuyện anh bảo tôi hỏi thăm tình có chút tin tức ...

Mạc Ngôn không nghĩ Phạm Trường Vân bên này thật sự có tin tức, hãn vốn định chậm nhất mai kia, tự mình đi Đạm Thủy sơn trang một chuyến, giải quyết cho xong chuyện Triệu Việt.

Nhưng đã có tin tức, hãn nhất định cần nghe một chút, nói :

- Tôi nghe đây, phiền anh nói lại một chút.

Phạm Trường Vân nói :

- Tôi nghe từ một người bạn của Từ Đức Phát biết được, ở Thôn Tây Từ Đức Phát có một cô bồ, người đàn bà đó là một quả phụ, có một con trai sáu tuổi. Không hiểu được tin tức này đối với anh có hữu dụng hay không?

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, hôm kia vừa nói chuyện cùng lão gia tử nói đến Thôn tây này, không nghĩ tới lúc này lại bị Phạm Trường Vân nhắc tới.

Phạm Trường Vân lại nói:

- Quả phụ này họ Vu, con trai của bà ấy tôi đã gặp, nhìn mập mạp, có chút giống Từ Đức Phát. Tôi tìm người trong trấn đó hỏi thăm qua, đứa nhỏ này là một đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ, cho nên tôi hoài nghi, nó rất có thể chính là con trai của Từ Đức Phát!

105. Chương 105: Thôn Tây

Nghe đến đó, Mạc Ngôn khẽ gật đầu, cảm thấy được manh mối này đáng giá cho chính mình đi một chuyến, liền hỏi:

- Cậu ở chỗ nào?

Phạm Trường Vân nói :

- Ngay ở Thôn Tây... Nếu anh muốn đến đây, hiện tại đúng là thời điểm.

Mạc Ngôn hỏi:

- Sao lại nói như thế?

Phạm Trường Vân nói :

- Nửa giờ sau, Vu quả phụ mang theo con trai về nhà mẹ đẻ ...

Mạc Ngôn nói :

- Được, nói cho tôi biết địa chỉ nhà bà ta, tôi lập tức qua đó!

- Vu quả phụ trước kia kinh doanh một xưởng sửa chữa lắp ráp ô tô, nhưng một thời gian trước đã đóng cửa, nhà bà ta ngay trong nhà xưởng, địa chỉ cụ thể là xưởng sửa chữa lắp ráp ô tô Tứ Hải, số 12, đường Trường Hồ, Thôn Tây ...

Phạm Trường Vân báo ra một cái địa chỉ sau đó lại nói:

- Mạc tiên sinh, có chuyện tôi không biết có nên nói không.

Mạc Ngôn nói :

- Có chuyện gì cứ việc nói.

Phạm Trường Vân hơi do dự một chút, nói :

- Mạc tiên sinh, khi anh tới cần thận một chút, tôi cảm giác có người đang theo dõi tôi ...

- Có người theo dõi anh ?

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Biết là ai không ?

Phạm Trường Vân nói :

- Không có phát hiện chính xác, chỉ là một loại trực giác. Nhưng, trực giác của tôi luôn luôn rất linh... anh cũng biết, tôi là người trong giang hồ, thường xuyên bị người ta quan tâm hơn chút. Có nhiều lần, đều dựa vào loại trực giác này mới tránh được một kiếp nạn. Mạc tiên sinh, ý của tôi là, nếu tôi thật sự bị người ta theo dõi, hiện tại thoát thân chỉ sợ đã không còn kịp rồi. Cho nên, anh nhất định phải cẩn thận làm việc, anh được an toàn, tôi mới có hi vọng thoát thân!

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày.

Phạm Trường Vân là một người từng trải, phàm là loại người này, trực giác đối với nguy hiểm từ trước đến nay luôn rất linh nghiệm. Hắn đã nói đến nước này, nói vậy không phải tin đồn vô căn cứ...

- Tôi lập tức đến đó, bây giờ anh tìm một chỗ mà tránhhuynh đi, tốt nhất là đồn công an gần đó!

Mạc Ngôn lúc này cũng không có biện pháp tốt hơn, nếu Phạm Trường Vân bị cảnh sát theo, kỳ thật cũng không có nguy hiểm, sợ là sợ hấn là bị người của Triệu Việt theo dõi.

Từ nội thành thành phố Uyển Lăng đến Thôn Tây cũng mười mấy km, Mạc Ngôn không dám coi thường, lập tức đi ra khỏi động ô tô, chạy tới Thôn Tây.

Có câu là dục tốc bất đạt, đi tới vòng xuyên, phía trước phát sinh tai nạn xe cộ, làm hấn chậm trễ hơn một giờ.

Khi hấn lái xe đến Thôn Tây, đã là hơn tám giờ tối.

Hấn dừng xe ở lộ khẩu, bấm điện thoại Phạm Trường Vân.

Nhưng mà, trong điện thoại truyền ra lại là thanh âm không người đón nghe...

Mạc Ngôn không khỏi khẽ nhú mày... Điện thoại không người đón nghe, hiển nhiên là Phạm Trường Vân xảy ra chuyện gì.

Nhưng, đây chỉ là suy luận dễ hiểu nhất, bởi vì hấn không thể khẳng định, Phạm Trường Vân thật sự xảy ra chuyện, hay là cùng người khác diễn trò khổ nhục kế. Cái gọi là lòng người khó dò, nhất là người ăn cơm của giang hồ như Phạm Trường Vân, chỉ cần có chỗ tốt hơn, hấn có thể bán đứng cổ chủ của mình bất cứ lúc nào.

Trầm ngâm một lát, hấn tìm một bãi đỗ xe, đỗ xe xong, sau đó đi bộ đến xưởng sửa chữa lắp ráp Tứ Hải trên đường Trường Hồ theo lời Phạm Trường Vân.

Bất luận Phạm Trường Vân thật sự xảy ra chuyện, hay là đang diễn khổ nhục kế, hấn đều phải đi đến xưởng sửa chữa lắp ráp này tự mình xem một chút.

Ở trong mắt người khác, nơi đó có lẽ chính là đầm rồng hang hổ, nhưng với hấn mà nói, cũng chỉ là chỗ bình thường.

- Hi vọng anh thật sự xảy ra chuyện, nói như vậy, chỉ cần anh không chết, tôi sẽ có thể bảo vệ mạng của anh. Nếu anh thông đồng người khác tính kế hại tôi, tôi sẽ cho anh nếm mùi khổ nhục kế thực sự...

Trong bóng đêm, Mạc Ngôn từ từ mà đi, khóe miệng lộ vẻ một tia cười lạnh.

- Các huynh đệ, tất cả mọi người đều ăn cơm của giang hồ, không cần phải ác như vậy chứ?

Trong căn nhà nhỏ u ám, Phạm Trường Vân bị trói ở trên một cái ghế, máu me đầy mặt...

Hấn cố gắng mở to mắt đã sưng giống như quả đào ánh, phun ra một ngụm máu bọt, nhe răng trợn mắt cười nói:

- Huynh đệ, nếu bắt người, thì cho tôi biết rõ ràng, đừng nửa vời như vậy. Tất cả mọi người là người ăn cơm của giang hồ, đều là kính Quan Nhị gia, cái gì tôi cũng không biết, dù sao cũng phải biết chút hương khói chứ?

- Họ Phạm kia, tao chỉ cần mày nói ra là ai cho mày tới nơi này, tao cam đoan thả cho mày một con đường sống. Mặt khác, mày tới chỗ Vu quả phụ, nói vậy cũng là tìm một thứ gì đó, nếu có phát hiện gì, cũng nên nói ra.

Đối diện Phạm Trường Vân, một người đàn ông cực kỳ xốc vác mặt không chút thay đổi ngồi ở ghế trên, trong tay đang vuốt vuốt một khẩu đen bóng.

Khẩu súng này đúng là Phạm Trường Vân dùng để phòng thân, không biết từ khi nào thì rơi vào trong tay người này.

- Họ Phạm kia, cơ hội tao đã cho mày, nếu mày không biết quý trọng, tao cũng không thể nói gì hơn. Bên ngoài trấn chính là sông Bạch Thủy, dựa theo quy củ bên Uyển Lăng chúng tao, tao sẽ cột ở trên người mày chín khối tảng đá. Mỗi mày đi gặp Diêm Vương, trên đường vui vẻ ...

Khẩu súng này được lau phi thường tốt, trôi nổi ánh sáng lạnh, ở trong tay người đàn ông xoay tròn, không chút nào lồi. Bởi vậy có thể thấy được, người này tuyệt đối là một tay chơi súng già đời...

- Trộm cũng có cần câu, ăn chén cơm này của chúng ta không thể không theo quy củ...

Phạm Trường Vân hắc hắc cười:

- Tôi không sẽ nói cho anh biết là ai để cho tôi tới nơi này, còn anh nói gì đó, tôi càng không hiểu. Huynh đệ, cũng đừng chơi cái trò đó, hay dùng cây súng của tôi này, cho tôi thấy khoan khoái đi. Nhưng trước khi ra đi, có thể cho tôi hút điếu thuốc hay không?

Phạm Trường Vân là một tàn nhẫn người, đối mặt người khác cứng rắn, chính mình cũng cứng rắn.

Đối mặt uy hiếp tử vong, hắn có vẻ không thêm quan tâm, kỳ thật rất nhiều năm trước, khi hắn đi vào con đường này thì đã có giác ngộ sẽ đột tử đầu đường...

Thường sinh sống ở bờ sông, nào có ai đi giày?

Đối với loại người này có bối cảnh màu đen như hắn mà nói, sống hay chết đã sớm thấy, sống làm hết mình, hưởng hết xa hoa. Chết, cũng không tiếc, vừa nhắm mắt, cứ cho là đang ngủ...

Hơn hai mươi năm giang hồ, hắn sớm đã có giác ngộ đối mặt tử vong.

Nhưng thú vị chính là, hắn không e ngại tử vong, nhưng đối mặt Mạc Ngôn thì lại có một loại kính sợ phát ra từ nội tâm.

Về điểm này, ngay cả chính hắn đều là trăm mối vẫn không có cách giải. Ta đây ngay cả chết còn không sợ, vì sao lại sợ hãi người tuổi trẻ kia đây?

Đây nhìn như một loại nghịch biện, nhưng trên thực tế, trên đời này mỗi người đều có sự vật chính mình sợ hãi. Có người sợ hãi tử vong, có người sợ hãi mất của, có người sợ hãi phải sống...

Tử vong có lẽ là phương thức chấm dứt mọi chuyện tốt nhất, nhưng nhưng không cách nào hủy diệt sợ hãi khi còn sống. Phạm Trường Vân không phải nhà tâm lý học, hắn chỉ là một tên lẩn lộn nhiều năm, cho nên hắn nghĩ mãi mà không rõ trong chuyện này.

Nhưng loại kính sợ khó hiểu đối với Mạc Ngôn cái kia, giờ phút này tuy rằng hắn đối mặt uy hiếp tử vong, nhưng trong lòng lại cảm thấy được, chính mình sẽ không chết ở chỗ này... Đó chính là đại sư, đại sư người thường không thể với tới được!

Cho nên, mặt ngoài hắn nhìn như không cần gì, nhưng trên thực tế lại đang dùng phương thức của mình tận lực kéo dài thời gian, hy vọng có thể đợi một khắc 'Đại sư' đến.

- Giúp một việc, người huynh đệ, cho tôi hút điếu thuốc...

Phạm Trường Vân lại đưa ra yêu cầu, nói :

- Anh yên tâm, oan có đầu nợ có chủ, hút điếu thuốc này của anh, thấy Diêm vương lão gia, tôi tuyệt đối sẽ không nói tên của anh. Hừm, lại nói tiếp, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh người huynh đệ đâu. Không để ý, xin báo cái tên đi, cũng tiện để cho tôi biết rốt cuộc là thần tiên nào đưa mình đến chỗ kia!

- Tao họ Hồ...

Người cầm súng châm điếu thuốc, nhét vào trong miệng Phạm Trường Vân, khẽ nhíu mày nói :

- Mà thật sự không chịu nói?

Phạm Trường Vân cười lạnh trong lòng, lão tử nói càng nhanh, chết lại càng sớm, ngươi làm như lão tử là người ngu hả?

Hắn mồm to hít khói, tỏ ra lợn chết không sợ nước nóng ...

Người đàn ông cầm súng đúng là thủ hạ cuối cùng của Triệu Việt - Hồ Kiến Thành, hắn nhìn chằm chằm về mặt vui lòng của Phạm Trường Vân, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Với hắn mà nói, giết chết Phạm Trường Vân thì chỉ cần nhấc tay, nhưng hắn lại không biết được họ Phạm này đến tột cùng tại phục vụ cho ai. Đạm Thủy sơn trang hiện tại đang đứng ở thế hết sức bấp bênh, thật sự chịu không được ngấp nghé từ quá nhiều người, hắn cảm giác mình cần phải làm rõ ràng người sau lưng

Phạm Trường Vân đến tốt cùng là ai. Ngoài ra, hẳn đi theo Phạm Trường Vân tới nơi này, không hiểu được Phạm Trường Vân đến xưởng sửa chữa lắp ráp sớm hơn so với chính mình, đến tốt cùng có thu hoạch hay không?

106. Chương 106: Bóng Đêm Thâm Trầm

Cái râu của Triệu Việt rất nhiều năm trước đã kéo dài tới Thôn Tây, cho nên Hồ Kiến Thành rất nhanh liền được biết quan hệ Vu quả phụ cùng Từ Đức Phát từ bọn rắn độc Thôn Tây. Từ Đức Phát giữ bí mật công việc mặc dù rất tốt, nhưng chỉ có thể giấu diếm được người nội thành thành phố Uyển Lăng, nhưng không cách nào giấu diếm được người dân Thôn Tây. Hẳn thậm chí lấy danh nghĩa họ hàng xa với Vu quả phụ, vài lần giao tế cùng bọn rắn độc Thôn Tây, hi vọng được này bọn rắn độc đó chiếu cố xưởng của quả phụ ...

Có xét thấy đến lúc này, Hồ Kiến Thành thật sự lấy không được tin, Phạm Trường Vân sớm hơn chính mình mấy bước, đến tốt cùng có bắt được một vài căn cứ chính xác bắt lợi cho Triệu Việt hay không?

Người đứng phía sau Phạm Trường Vân đến tốt cùng là ai?

Trong tay hẳn có nắm giữ căn cứ chính xác bắt lợi cho ông chủ hay không?

Chỉ hai điểm này, nếu không làm rõ ràng, Hồ Kiến Thành cũng không dám dễ dàng cho Phạm Trường Vân ra đi.

- Hồ ca...

Cửa căn nhà nhỏ bỗng nhiên bị người ngoài gõ lên, lập tức, một người đàn ông đen trắng kiện đẩy cửa đi đến.

Người này tên lóng là Da Đen, đúng là người của bọn rắn độc Thôn Tây này.

- Hồ ca, có người tới...

Da Đen nói :

- Theo như dặn dò của anh, các huynh đệ đều coi chừng chung quanh nhà xưởng này. Hồ ca, anh xem, có nên hỏi một chút người này vào làm gì hay không ?

Hồ Kiến Thành nói :

- Có thể là người qua đường hay không?

Da Đen nói :

- Không có khả năng, nhà xưởng của Vu quả phụ này heo hút vô cùng, hơn nữa đóng cửa cũng đã một thời gian, người bình thường chắc là sẽ không tới nơi này. Cảnh tối lửa tắt đèn còn đến nơi này, một nửa hướng về phía nhà xưởng mà tới. Em xem, hoặc là một tên trộm, hoặc là có quan hệ cùng họ Phạm này.

Hồ Kiến Thành gật gật đầu, nhận phân tích của Da Đen, nói :

- Người này trông như thế nào?

Da Đen nói :

- Cảnh tối lửa tắt đèn nhìn không rõ, nhưng nhất định là người trẻ tuổi, nhưng lại vô cùng trấn định, ngậm điều thuốc, người không biết còn tưởng rằng tên này đang tản bộ đâu...

Hồ Kiến Thành trầm ngâm một lát nói :

- Trước tiên không vội... Chờ hẳn vào nhà xưởng rồi bắt không muộn.

Da Đen nói :

- Nếu hẳn không vào đến đây?

Hồ Kiến Thành liếc mắt Da Đen một cái, cười cười nói :

- Yên tâm, Da Đen, chỗ tốt cho cậu sẽ không ít đi hơn một nửa, không cần vội vàng như vậy.

Da Đen bị hấn chọc thủng tâm tư, không khỏi có chút xấu hổ, cười mỉa nói :

-Em đây không phải nghĩ chỉ lấy tiền không làm việc, có chút có lỗi với Hồ ca rồi!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, Hồ ca, nhà của Vu quả phụ em cũng cho người tìm kiếm một lần, không tìm được cái gì như là bút ký, sổ sách linh tinh gì đó. Anh xem, còn muốn tiếp tục hay không?

Hồ Kiến Thành nói :

- Tiếp tục tìm, trừ bút ký, sổ sách linh tinh, Computer USB chẳng hạn cũng đừng buông tha. Mặt khác, người tìm đồ có thể tìm được không?

Da Đen nói :

-Yên tâm đi, Hồ ca, là cô em vợ của em, một cái nôi cơm, tuyệt đối tin cậy.

- Một cái nôi cơm?

Hồ Kiến Thành bĩu môi nói :

- Tao thấy là một cái giường ngủ thì phải?

Da Đen trơ mặt mo ra cười nói:

- Nước phù sa không lưu ruộng người ngoài mà...

Nước phù sa không lưu ruộng người ngoài?

Cách xưởng sửa chữa lắp ráp Tứ Hải ước chừng gần năm mươi mét, Mạc Ngôn mỉm cười, thầm nói người tên gọi là Da Đen này thật ra thật không khách khí, vui đùa với cả em vợ...

Ở ý thức bản ngã bao phủ xuống, từng ngọn cây cọng cỏ trong xưởng sửa chữa lắp ráp đều ở trong sự theo dõi của hắn.

Đối thoại của Hồ Kiến Thành, cũng dừng ở trong tai của hắn.

Giờ phút này hắn đã xác định, họ Hồ này cách chắn chắn là người của Triệu Việt, mà Phạm Trường Văn chính là ở trong tay người này.

Hồ Kiến Thành xuất hiện, Mạc Ngôn cũng không không cảm thấy bất ngờ, Thất Xử tuy rằng tạm thời không có cách nào bắt Triệu Việt, nhưng đang từng bước ép sát, ngoài theo dõi ở Đạm Thủy sơn trang, cũng triển khai hình thức điều tra đối với bằng hữu cùng cấp dưới của Triệu Việt. Vô luận có hiềm nghi hay không, tóm lại trước tiên tra hỏi một lần rồi nói sau. Hơn nữa loại điều tra này là tiến hành mở, cũng không giữ bí mật với Triệu Việt.

Loại điều tra này kỳ thật là một kiểu ngang nhiên tạo áp lực, đồng thời cũng là đang hiển lộ rõ thái độ của cảnh sát quyết không buông bỏ, Triệu Việt nếu không kháng nổi loại áp lực này, như vậy tất nhiên sẽ tự loạn trận...

Có đôi khi, đả thảo kinh xà, kỳ thật cũng là một sách lược không tồi!

Con kiến còn ham sống, huống hồ loại người kiêu hùng như Triệu Việt?

Dưới tình huống như vậy, hắn tất nhiên sẽ vùng vẫy giãy chết, bắt lấy hết thấy những gì có thể cứu mạng, cho dù chỉ là một cây rơm rạ!

Bởi vậy, Mạc Ngôn cũng không cảm thấy bất ngờ đối với Hồ Kiến Thành xuất hiện. Minh và Đỗ Tiểu Âm có thể đoán được Từ Đức Phát có cứ điểm bí mật khác, thân là phía đối tác của Từ Đức Phát, Triệu Việt đương nhiên cũng có thể đoán được, như thế, hắn phái ra vài thủ hạ cố gắng đuổi đến trước cảnh sát, tìm được cái chỗ này, thật sự không có gì quá kỳ quái.

Duy nhất khiến Mạc Ngôn có chút kinh ngạc chính là Phạm Trường Vân, hẳn không nghĩ tới, người này nhiều năm lẫn lộn giang hồ cũng có một mặt kiên cường như thế.

Nhất là câu ‘Trộm cũng có câu’ kia...

Nói thực ra, những lời này ở trong miệng Phạm Trường Vân nói ra, nhiều ít có vẻ chẳng ra cái gì cả, nhưng lại có thể thấy được, người này làm người vẫn có cực hạn cùng và tắc của mình.

- Tính cả Phạm Trường Vân bên trong, tổng cộng mười ba người, trong đó hai người ở ngoài xưởng sửa chữa lắp ráp, ngoài chúng ra đều ở trong ...

Trong bóng đêm, Mạc Ngôn đi lại thoải mái đến xưởng sửa chữa lắp ráp.

Hắn xem ra, trước mắt một màn này chỉ là trường hợp nhỏ, không cần phải cố che giấu, lấy lực phá thế cục mới là phương thức tốt nhất.

Người trong xưởng sửa chữa lắp ráp, toàn là đám mặt sứt sẹo, ngoài cây súng trong tay Hồ Kiến Thành, vũ khí trong tay bọn còn đồ chỉ là dao cắt dưa hấu và ống tuýp doa nạt người. Mấy thứ này đối với người bình thường mà nói, rất có lực uy hiếp, nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói... Sử dụng một từ: đồ chơi. Những vũ khí này thậm chí không đáng ra tay, thật sự không có gì cần lo lắng.

Bởi vậy, Mạc Ngôn cảm thấy được không cần phải quá trọng thị những người này.

Ngoài ra, nơi này thực yên lặng, không có cảnh sát theo dõi, cũng không có phóng viên truyền thông đến từ bốn phương tám hướng, cho Mạc Ngôn không gian hoạt động và tự do lớn hơn nữa.

Cửa xưởng sửa chữa lắp ráp chỉ hờ khép, Mạc Ngôn đi tới cửa trước, nhẹ nhàng đẩy cửa đã có chút hoen rỉ ra.

Vừa nhìn, là một bãi đỗ xe diện tích không tính quá lớn, trên mặt đất đầy lớp xe màu đen có vết rạch cùng vấy mỡ.

Ngọn đèn của xưởng sửa chữa lắp ráp có chút tối...

Mạc Ngôn đi đến giữa bãi đỗ xe, ngừng lại.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không kẻ nào hiện thân...

- Người này rốt cuộc đến đây vì cái gì?

Phía đông xưởng sửa chữa lắp ráp, đèn trong nhà nhỏ đã bị tắt đi, da đen cùng Hồ Kiến Thành đứng ở phía trước cửa sổ, quan sát Mạc Ngôn trong bãi đỗ xe, đều khẽ nhíu mày.

Da Đen nhỏ giọng nói:

- Người này lại thật sự vào đây... Hồ ca, anh nói xem người này rốt cuộc là kẻ ngốc lớn mật, hay là yên tâm có chỗ dựa chắc?

Hồ Kiến Thành lắc lắc đầu, không nói gì.

Giống như Da Đen, trong lòng hắn cũng rất nghi hoặc, không rõ ràng Mạc Ngôn đến tột cùng là vì cái gì đến đây.

Hắn không suy nghĩ cái khác, chỉ suy nghĩ là người này cùng cảnh sát có quan hệ không, hoặc là, người này căn bản chính là cảnh sát!

Hồ Kiến Thành rất rõ ràng trong lòng, nếu người đến là cảnh sát, đám người của Da Đen kia căn bản là không thể sử dụng được.

Đám người hay bắt nạt người lương thiện như bọn chúng đều là có sức mạnh, đập đất đập bàn người khác thì cũng dám, đánh bạc mạng không cần. Nhưng võ quỷ dày có móng tay nhọn, những người này một khi gặp cảnh sát, lại giống như chuột gặp mèo, đừng nói là xông pha chiến đấu, không có người phản bội trước trận, bán mình cho cảnh sát, cũng đã là tương đối có nghĩa khí !

- Hồ ca, người này có thể là một cảnh sát hay không?

- Phong cách Cảnh sát tao rất quen, làm nhiệm vụ ít nhất cũng phải hai người, người này hẳn không phải là... Da Đen, mày đi ra ngoài!

107. Chương 107: Thiếu Niên Bị Đóng Đinh Ở Trên Tường

Nghe Hồ Kiến Thành vừa nói như thế, Da đen lập tức nổi dưng khí lên, vẻ đảm nhiệm nói :

- Được, Hồ ca, anh để đó cho em!

Chỉ cần không phải cảnh sát, da đen tự nhận chưa sợ ai. Trong nhà có gần mười huynh đệ, cho dù người tới là bậc nào, hẳn cũng tin tưởng làm cho nhưng người này ở lại địa bàn này!

Địa bàn của ta, ta làm chủ...

Da Đen lắc bả vai, tùy tiện đi ra ngoài.

Hắn mới ra cửa, Hồ Kiến Thành liền xoay người, lạnh lùng cảnh cáo Phạm Trường Vân nói :

-Tao biết người nọ là tới tìm mày... Cho nên tốt nhất mày ngoan ngoãn đi, ngàn vạn lần đừng lên tiếng, nếu không tao sẽ xử lý mày trước tiên.

Chẳng lẽ thật là đại sư tới?

Trong lòng Phạm Trường Vân thấy yên ổn rất nhiều, nhếch nhếch miệng, cười nhạo Hồ Kiến Thành nói :

-Biết là tới tìm tôi, còn cho Da Đen đi ra ngoài làm môi?

Hồ Kiến Thành cười lạnh nói:

-Không phải mãnh hổ, nếu dám một thân một mình tìm tới nơi này, nói vậy vị đồng bạn này của mày không phải là bình thường... Tao bỏ ra tiền mời Da Đen, để cho hắn đi dò thám đường, có cái gì không thể ?

Không biết tại sao, lúc đầu tiên thấy Mạc Ngôn, đáy lòng của hắn liền nổi lên một tia lạnh không hiểu được.

Thanh niên vào trong viện thoạt nhìn tựa hồ không có gì uy hiếp, vóc dáng đơn giản là bình thường mà thôi, xem mặt, thậm chí còn mang theo một ít nho nhã văn nhân.

Người như vậy có cái gì đáng để chính mình sợ hãi ?

Hồ Kiến Thành hỏi chính mình ở trong lòng như thế... nhưng hắn cũng biết, mọi việc không thể nhìn biểu tượng, người này nếu dám độc thân đến nơi đây, chắc là có điều mình không biết.

Ngoài ra, hắn và Phạm Trường Vân giống nhau, đều là người từng trải, trực giác đối với nguy hiểm từ trước đến nay đều rất敏锐.

Sau khi Mạc Ngôn nhàn nhã đi tới đại viện, hắn liền có một cảm giác bị độc xà chĩa vào...

Trong đại viện, Da Đen lắc lư từng bước đến trước mặt Mạc Ngôn, cười hì hì nói:

- anh bạn, buổi tối chạy tới nơi này làm cái gì, đi lộn chỗ à?

Mạc Ngôn cười nói:

- anh là Da Đen?

Da Đen ngẩn ngơ, nói :

- cậu biết tôi?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

-Không biết, vừa mới nghe người khác gọi anh như vậy. Đúng rồi, thuận tiện còn biết anh nuôi cả em vợ...

Trong lòng Da Đen bỗng nhiên nổi lên hàn ý, nói :

-Ồ, mày rốt cuộc là ai? Cảnh cáo mày, đừng ở giả thần giả quỷ trước mặt tao!

Mạc Ngôn mỉm cười, nói :

- Được rồi, bớt nhiều lời vô nghĩa với người, bảo các huynh đệ của người đều xuất hiện đi.

Trong lòng Da Đen càng kinh nghi, người này làm sao biết người mai phục trong viện, chẳng lẽ mắt thần?

Trong lòng hần kinh nghi, ngoài miệng lại nói:

-Đừng động gào to hô lớn, trong viện này chỉ một mình tao!

Mạc Ngôn cười nói:

- Trong phòng trực ban hai người, trong kho bốn người, vợ của người cùng cô em vợ ở trong phòng Vu quả phụ...

Nói tới đây, hần có chút dừng lại, lại nói:

- Sao nào, tôi không nên nói ra toàn bộ à?

Da Đen nuốt nước miếng một cái, nói :

-Người... Người là ai?

Thôn Tây ba mặt vòng quanh núi, nơi hẻo lánh như vậy, các loại Thần Đạo gì đó từ trước đến nay cũng lưu hành. Da Đen từ nhỏ lớn lên ở Thôn Tây, mưa dầm thấm đất, đối với thần tiên ma quái linh tinh gì đó khó tránh có kính sợ. Lúc này, hần nhìn người thanh niên trước mắt, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên một vài liên tưởng không tốt...

- Hần ... sẽ không phải là đụng phải tà môn gì đó chứ?

Trong miệng Da Đen lẩm nhẩm, trong lòng liền hối hận không nên ăn chó đen...

Mạc Ngôn nói :

- Đừng hỏi tôi là ai, cuối cùng cảnh cáo với người, nhanh chóng mang theo người của người cút đi... Có chút tiền không phải dễ kiếm như vậy, không cần phải làm cho người ta dùng làm pháo hôi!

Nói thành thật mà nói, giờ phút này bị Mạc Ngôn hù dọa, Da Đen rất có ý muốn đi, nhưng thay vào đó không phải một mình hần, các huynh đệ còn ẩn nơi tăm tối nhìn mình. Nếu cứ như vậy bị người ta nói mấy câu hù cho phải trốn chạy, chỉ sợ qua đêm nay, thủ lĩnh đám người bọn hần nên thay người !

Đối với người trên giang hồ như Da Đen mà nói, có đôi khi da mặt quan trọng hơn so với bất cứ cái gì, huống chi, trong phòng còn có hai chị em đang nhìn hần...

Da Đen nghĩ đến đây, nhất thời nhiệt huyết xông lên, nói :

- Ta mặc, người là con rùa con, dám dọa lão tử sao?

Sắc mặt Mạc Ngôn nhất thời trầm xuống, mũi chân điểm một cái, liền như ma quỷ tiến lên, một cái tát hạ gục Da Đen ngã xuống đất.

-Miệng của người thực thối, có biết hay không?

Một chương này độ mạnh không lớn không nhỏ, đối với Mạc Ngôn mà nói chính là hơi chút sức, nhưng đối với Da Đen mà nói, cũng là đã kích nặng!

Thân là lão Đại Thôn Tây, bị người quật một bạt tai, hơn nữa còn là làm trò trước mặt đông đảo huynh đệ, không tìm cách báo thù, hần làm người như thế nào được?

Tiếp theo...

Da Đen một tay che miệng, xem trên mặt đất bị đánh rơi hai cái răng, trên mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin!

Răng của ta nha bị người đánh rớt?

Trong lòng Da Đen tỏa ra cảm giác không tin, lão tử tung hoành Thôn Tây bảy tám năm, chưa khi nào ném qua loại thiệt thòi này.

-Con mẹ mày, các huynh đệ đều đi ra cho ta, giết chết tên này!

Trong lòng Da Đen điên loạn tới cực điểm, đã quên khuôn mặt đỏ sừng gay gắt, cũng đã quên tốc độ Mạc Ngôn vừa rồi không thể tưởng tượng, theo mặt đất bò lên, bắt đầu gọi các huynh đệ trốn từ một nơi bí mật gần đó...

Trong nhà nhỏ, sắc mặt Hồ Kiến Thành âm trầm lợi hại.

Đen da là một kẻ mạnh, nhưng không biết nhìn, dĩ nhiên là xem nhẹ tốc độ Mạc Ngôn gần như quỷ quái vừa rồi, nhưng Hồ Kiến Thành lại nhìn rõ ở trong mắt, hơn nữa khắc sâu!

- nhưng, tốc độ của người mau nữa, cũng không nhanh bằng viên đạn đâu?

Trong lòng Hồ Kiến Thành, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, nhưng hấn chung quy không cam lòng rút lui như vậy, vì thế bắt đầu yên lặng kiểm tra súng trong tay.

Lập tức, hấn thấy Phạm Trường Vân có chút xao động, nghĩ nghĩ, liền dùng một cái khăn lau tràn đầy vẩy mồ nhét ở cái miệng của hấn...

Trong đại viện xưởng Sửa chữa lắp ráp, bảy tám tên du côn đã vây quanh Mạc Ngôn.

Này đó những tên du côn này tuổi cũng không lớn, trong đó thậm chí còn có người chỉ mười sáu mười bảy tuổi, vẫn còn mang tính trẻ con ngây ngô trên khuôn mặt, vẻ mặt cũng biểu lộ hung ác!

Ngoài ra trong tay bọn du côn đều là ống tuýp cùng dao nhọn, những vũ khí này lực sát thương cũng không lớn, chỉ cần cẩn thận không chế, thông thường sẽ không làm thành tai nạn chết người. Nhưng trong tay hai thiếu niên là dao găm tự chế, loại vũ khí này tính sát thương thật lớn, sau khi đâm vào bộ vị trọng yếu, không được truyền máu liền đủ để khiến người vong mạng!

- Đầu cùng tiến lên, giết chết tên này !

Tính hung ác của Da Đen phát tác, lau máu đen góc miệng, hung tợn nói :

- Ai cũng không được nhẹ tay, dám đến gây điên cuồng ở Thôn Tây, giết chết hấn không thương lượng... Lão Bát, Cà Lăm, hai người các ngươi thất thần làm gì? Giết chết tên này mau, rồi chôn ở bãi tha ma phía sau, quỷ đều không biết được!

Nghe hấn quát như vậy, hai thiếu niên chịu không nổi kích thích, gào kêu nhằm phía Mạc Ngôn. Ngoài ra đám du côn đều là những tên giảo hoạt, miệng kêu ầm ầm, dưới chân lại rõ ràng chậm nhiều, cho hai thiếu niên lên phía trước...

Hai thiếu niên xuống tay vô cùng ác độc, một tả một hữu, hướng về phía bụng Mạc Ngôn.

Thay đổi là người khác, suy nghĩ hai thiếu niên này dù sao chưa trưởng thành, hành vi cũng là bị người mê hoặc, có lẽ sẽ hạ thủ lưu tình.

Nhưng Mạc Ngôn, từ trước đến nay là luận dẫu vết bất luận tâm, không cần biết người là người gì, chỉ cần dám giơ móng vuốt với ta, phải làm tốt chuẩn bị gánh vác hậu quả...

Vì thế ngay sau đó, hai thiếu niên chợt thấy trong tay nhẹ bẫng, dao găm đúng là không cánh mà bay...

Lập tức, lại thấy bả vai đau nhức, đồng thời bị một sức mạnh bay ngược về sau!

Hai thiếu niên cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì với mình, nhưng người bên cạnh lại xem rất rõ, đồng thời hít ngậm khí lạnh!

Chính là cả Da Đen, tất cả mọi người không tự chủ được dừng bước lại, vẻ mặt hoảng sợ quay đầu nhìn lại.

Ngọn đèn u ám, trên vách tường cạnh cái rãnh, hai thiếu niên bị dính tại trên tường, nơi bả vai, đều tự cầm một thanh dao găm!

Hai thiếu niên này chính là dựa vào hăng máu làm việc, muốn luận lá gan, kỳ thật so với thiếu niên bình thường cũng không khác hơn chút nào.

- Da Đen ca, Miêu đại ca, cứu mạng!

- Con sắp chết ... Mẹ, con không muốn chết, mau tới cứu con!

Giờ phút này, hai thiếu niên đã muốn rõ ràng đến tột cùng chuyện gì xảy ra ở trên người mình, môi run run vài cái, sợ hãi mãnh liệt và đau đớn kịch liệt liền đồng thời kéo đến, khiến cho hai người nước mắt nước mũi nhất thời ầm ầm, đùng quăn cũng ướt đầm, giống như đám đàn bà, thét chói tai rồi khóc rống lên...

Đau đớn có lẽ có thể ngăn cản, nhưng là bị người ta dùng dao găm dính trên tường, sợ hãi không phải là người bình thường có thể chịu được, huống chi, bọn hắn chính là hai đứa trẻ chưa ngấm mùi đời.

Mạc Ngôn hơi hơi bấu môi, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, hai hạt đậu tương bay ra ngoài, cho hai thiếu niên ngậm miệng lại.

Hắn cũng không giết người, chỉ điểm huyết huyết ngủ yên bọn hắn. Sinh tử làm đại sự, hắn còn không tàn nhẫn đến mức cướp đoạt sinh mệnh hai thiếu niên này...

Loảng xoảng loãng xoảng...

Loảng xoảng loãng xoảng...

Khi tiếng khóc và thét chói tai của hai thiếu niên dừng lại thì có hai tên du côn thông minh theo bản năng liền ném xuống ống tuýp cùng dao trong tay!

Trước mắt một màn này thật kinh sợ, chỉ có xuất hiện ở trong phim ảnh, bọn hắn chưa từng gặp ở trong hiện thực?

Hai thiếu niên bị đóng đinh ở trên tường cũng thì thôi, mọi người miễn cưỡng còn có thể chấp nhận.

Thế nhưng sau đó...

Ồi không, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra liền muốn lấy mạng người ta, đây so với nổ súng còn muốn dễ hơn!

Tất cả mọi người nghĩ đến hai thiếu niên bị điểm ở huyết ngủ yên đã chết...

Nhóm du côn đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn hướng người thanh niên đối diện bấm tay nhẹ có thể giết người vô hình, ý chí trong lòng nhất thời tan rã, không còn có ý niệm dám quát tháo !

Vì thế ngay sau đó, trong viện trống trải tiếng 'Loảng xoảng loãng xoảng' liên tục vang lên, đến khi trong tay mọi người không còn vũ khí...

Da Đen lúc này cũng tỉnh táo lại, run rẩy chỉ vào Mạc Ngôn nói :

- Người... Người giết người!

Mạc Ngôn vẻ mặt không sao cả, thần nhiên nói:

-Là (ta giết người... nhưng điều này có quan hệ gì đây? Mặt sau bãi tha ma thoải mái chôn, quý đều không biết được!

Da Đen răng nanh run run, nói :

-Người... Người không sợ ta hô lên?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

-Người chết sẽ hô được sao?

Trước mắt Da Đen tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi, người này chẳng lẽ muốn giết hết mọi người?

Trong nhà nhỏ, sắc mặt Hồ Kiến Thành xanh mét.

Hai tay của hắn nắm vào súng, nhắm chuẩn vào Mạc Ngôn, vài lần muốn bóp cò, rồi lại chậm chạp không hạ quyết định.

Một cảm xúc cực kỳ cổ quái tràn ngập ở trong lòng hắn...

Dựa theo lẽ thường mà nói, chỉ cần hắn bóp cò, người thanh niên bên ngoài tuyệt đối là phải chết không thể nghi ngờ.

Hồ Kiến Thành có đầy đủ tin tưởng đối với tay nghề của mình, năm đó khi chưa xuất ngũ, tầm bắn của hắn ở cả binh đoàn đều là số một. Trong một khoảng cách gần, đừng nói là một người bình thường, cho dù là một hộp diêm gì đó thôi, hắn cũng tin tưởng một phát trúng mục tiêu!

Nhưng mà, trong lòng hắn có một thanh âm đang không ngừng nhắc nhở hắn, không nổ súng còn có đường sống, nếu là bóp cò, người phải chết không thể nghi ngờ là chính mình!

Khi Hồ Kiến Thành do dự, trong đại viện lại có biến hóa.

Mạc Ngôn cũng không vì đám người Da Đen đã ném vũ khí mà nhẹ tay, mấy giây sau, làm cho tất cả mọi người ngất trên mặt đất. Hai chị em trong phòng Vu quả phụ hưởng thụ đãi ngộ cao hơn một chút, bị hai hạt đậu tương cho ngủ yên, tiến vào mộng đẹp. Việc đã đến nước này, hắn không thể lỏng tay cho những người này, nhưng cũng không muốn làm cho bọn họ chứng kiến chuyện kể tiếp...

Lập tức, Mạc Ngôn đi đến trước hai thiếu niên, rút ra dao găm trên vai bọn hắn, thuận tiện cầm máu cho hai người.

Hai thiếu niên nhìn rất thê thảm, nhưng Trên thực tế cũng không bị thương tổn quá lớn. Mạc Ngôn ra tay thì đã là rất lưu tình, dao găm xuyên vai, tạo thành tổn thương chính là đâm xuyên qua, không thương tổn kinh mạch cùng khung xương. Chỉ cần cầm máu, tiêu độc, khâu lại miệng vết thương, tiếp tục trải qua một thời gian điều dưỡng, có thể khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa sẽ không lưu lại di chứng gì.

Mạc Ngôn không phải là thánh nhân, hai thiếu niên nếu dám ra tay bất kể hậu quả, như vậy tất nhiên sẽ phải chịu trừng phạt. Phải biết rằng, nếu hắn là một người bình thường, vừa rồi rất có thể đã chết ở đòn công kích trí mạng của hai thiếu niên kia...

- Ăn một vố, khôn ngoan thì nhìn xa trông rộng, hi vọng các người có thể nhớ kỹ bài học này...

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, ném hai thiếu niên qua một bên.

Bình tĩnh làm xong tất cả chuyện này, hắn nhìn về phía phòng ở của Hồ Kiến Thành, cười cười, nói :

-Xuất hiện đi, trốn ở bên trong cũng không phải chuyện hay.

Nói thực ra, trong lòng hắn cũng rất kỳ quái, không rõ cái tên trong phòng kia dùng súng ngắm chính mình lâu như vậy, lại vì cái gì chậm chạp không bóp cò.

Cho nên, hắn quyết định cho họ Hồ này một cơ hội, xem hắn rốt cuộc định như thế nào.

Ngoài ra, hắn cũng muốn thử xem có thể thuyết phục người kia hợp tác cùng cảnh sát hay không, nếu người này chịu chống lại Triệu Việt, mình cũng giảm đi rất nhiều phiền toái...

Trong bóng đêm, súng của Hồ Kiến Thành vẫn ngắm chuẩn vào Mạc Ngôn, tay hắn rất ổn định, không có một tia run rẩy.

Nhưng mà, trong tim của hắn cũng đang phập phồng, đập như ngàn sóng...

Hắn là quân nhân, trên giang hồ cũng xông pha nhiều năm, có thể nói kiến thức rộng rãi, gan như gấu lớn, nhưng Mạc Ngôn gần như quỷ quái vẫn hù sợ hắn.

Ở điểm này, hắn và đám du côn không có gì khác biệt, trong lòng đều có chung ý niệm đầu hàng... Người này vẫn là người sao?

Mọi người nói nhân lực có cùng tận, nhưng Mạc Ngôn xuất hiện lại triệt để phá vỡ quan niệm này.

Giờ này khắc này, hắn cũng không biết nên làm cái gì cho tốt...

Hắn biết, Mạc Ngôn kỳ thật sớm đã phát hiện ra mình, thậm chí có thể biết mình đang dùng súng chỉ vào hắn. Đây cũng không phải là đoán không hề có căn cứ, bởi vì khi người thanh niên này vừa tiến vào, liền chuẩn xác vạch trần không có lầm lẫn đám du côn núp trong bóng tối.

Hồ Kiến Thành cũng không cảm giác mình là một ngoại lệ, mà giờ phút này Mạc Ngôn lên tiếng, cũng hoàn toàn nghiêm chứng điểm này.

Trong tim của hắn đã tràn ngập chua xót, người này quả nhiên sớm phát hiện ra ta, lại vẫn thoải mái nhàn nhả xử lý đám người kia trước, điều này hiển nhiên là không coi ta vào mắt...

Trầm mặc một lát, Hồ Kiến Thành cắn răng một cái, bỗng nhiên nói:

- Người có biết hay không, ta đang dùng súng chĩa vào người thật lâu rồi!

Mạc Ngôn cười nói:

- Biết chứ... Súng này ta còn thấy rồi, là cây súng của Phạm Trường Vân, đúng không?

Hồ Kiến Thành im lặng...

Hắn còn có thể nói cái gì?

Người ta không chỉ có sớm đã phát hiện hắn, ngay cả súng trong tay hắn là loại gì đều nhìn rõ, đối với thứ phá vỡ lối suy nghĩ thường nhân này, hắn thật sự không biết nên như thế nào cho được.

Mạc Ngôn nói :

- Không bằng chúng ta nói chuyện ?

Hồ Kiến Thành mặc một lát, nói :

- Người muốn nói chuyện gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tổ cáo Triệu Việt, giữa chúng ta còn có cái gì khác có thể nói chuyện sao?

Hồ Kiến Thành lại lặng lẽ chốc lát, nói :

- Rất cục người là ai ?

Mạc Ngôn nói :

- Tỉnh Sảnh có Thất Xử có biết không? Tôi là cố vấn của Thất Xử ...

Hồ Kiến Thành khẽ nhú mày, nói :

-Nói thực ra, phong cách của người không giống cảnh sát.

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

-Tôi vốn cũng không phải là cảnh sát, cố vấn mà thôi.

Hồ Kiến Thành lại trầm mặc.

Trong bóng đêm, ánh mắt của hắn lóe ra, cũng không biết tiếp tục nghĩ cái gì...

Mạc Ngôn có chút không kiên nhẫn , nói :

- Tôi nói đây, anh rốt cuộc có đồng ý nói chuyện hay không, tôi không phải chỉ có một lựa chọn... anh đồng ý nói chuyện, tôi sẽ bớt chút phiền toái. Anh không muốn nói chuyện, đơn giản là tôi mất thêm chút thời gian.

Hồ Kiến Thành bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận hơn, cười cười, nói :

- Hỏi cậu một vấn đề.

Mạc Ngôn nói :

- Mời anh nói.

Hồ Kiến Thành hít một hơi thật sâu, nói :

- Cậu tự tin như vậy, có thể tránh được viên đạn của tôi ?

Mạc Ngôn bĩu môi một cái, nói :

-Anh có thể thử xem...

Hắn lờ còn chưa dứt, trong bóng đêm Hồ Kiến Thành cũng đã ngang nhiên nổ súng.

Thuật bắn súng của Hồ Kiến Thành cực chuẩn, ngắm vào Mạc Ngôn ẩn đường, ngón tay khê nhúc nhích, đó là súng bắn liền ba viên...

Nhưng mà nhất cử nhất động của hắn sớm đã bị ý thức bản ngã tập trung, khi ngón tay hắn chưa động thì Mạc Ngôn cũng đã phát hiện.

... Ở trong ý thức bản ngã, ba viên đạn rực sáng gần bó một đường thẳng tắp, tiến lên ẩn đường Mạc Ngôn.

Tốc độ Viên đạn sớm đã vượt qua phạm trù mắt có thể công nhận, nhưng ở trong ý thức bản ngã, tốc độ của nó cũng đã bị chậm lại đến mức tận cùng...

Ngoài ra, từ lúc viên đạn bay ra khỏi nòng súng, ý thức bản ngã liền thông qua chấn động tứ chi của Hồ Kiến Thành, cùng với phương vị hòng súng, đoán được quỹ tích viên đạn sau khi bay ra khỏi nòng súng.

Cho nên, Mạc Ngôn chỉ nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, liền dễ dàng tránh được ba viên đạn mang theo hơi thở tử vong này.

Đối với Mạc Ngôn hiện tại mà nói, loại vũ khí này cơ hồ không tạo được gì uy hiếp, thông qua dự phán cùng ý thức bản ngã tốc độ chậm lại, rất dễ dàng có thể tránh được. Trừ phi là nhiều vũ khí cùng oanh kích, mới có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

- Pang, pang, pang...

Ba viên đạn bay qua sát bên tai Mạc Ngôn...

108. Chương 108: Chút Kiều Ngạo Hèn Mọn

Nếu đối phương không chịu đàm phán, Mạc Ngôn cũng không hề miễn cưỡng, tránh được viên đạn, hắn giống như chim ưng bay cao lên, gấp lại không trung, hướng về phía gian nhà nhỏ kia mà đi.

- Oành ...

Tường gạch Màu đỏ chợt nổ lớn, mảnh nhỏ cùng bụi hỗn hợp cùng một chỗ, nhất thời tràn ngập cả nhà nhỏ.

Lúc này Mạc Ngôn đã không muốn tiếp tục trì hoãn, lấy sức mạnh đánh vỡ tường gạch rắn chắc này .

Súng vang, tường đổ, cơ hồ ở cùng phát sinh trong một thời gian...

Nhìn thấy Mạc Ngôn giống như ma thần mà đến, trên mặt Hồ Kiến Thành bỗng nhiên lộ ra một thoáng mỉm cười quỷ dị hỗn hợp với tuyệt vọng.

Súng trong tay hắn tự nhiên không chỉ có ba viên đạn, thế nhưng khi Mạc Ngôn tránh được ba viên đạn kia như quỷ ma, hắn chẳng thèm làm trò vô dụng này...

- Đã xong...

Hắn khe khẽ thở dài ở trong lòng, bỗng nhiên thay đổi hòng súng, hướng về phía mặt của mình ngang nhiên bóp cò.

Bụi tan đi, Mạc Ngôn không nói gì nhìn Hồ Kiến Thành đã chết.

Nói thực ra, hắn thật sự không nghĩ Hồ Kiến Thành sẽ tự sát, cho tới khi Hồ Kiến Thành thay đổi hòng thì hắn lại chưa kịp ngăn cản...

- Ta không muốn giết người, người lại muốn tự sát sao ?

Hắn cúi người, vuốt mắt cho Hồ Kiến Thành lại, hơi hơi thở dài, nói :

-Triệu Việt có thủ hạ trung thành và tận tâm như anh, coi như là phúc của hắn.

Kỳ thật Mạc Ngôn cũng không biết, Hồ Kiến Thành tự sát không có nửa xu quan hệ với trung thành.

Mỗi người đều có chút chuyện riêng của mình, Hồ Kiến Thành cũng không ngoại lệ.

Hắn sợ dĩ trở thành thủ hạ của Triệu Việt, hoàn toàn là vì tiền. Trước tiên là bởi vì cha bệnh cần tiền tiền hành trị liệu, sau lại ở trên con đường này càng lún càng sâu, rốt cuộc quay đầu không được. Mà hắn sợ dĩ lựa chọn tự sát, là bởi vì hắn biết, những năm gần đây trong tay dính nhiều huyết tinh, cho dù tự thú, cũng trốn không thoát tội chết. Hắn không sợ chết, nhưng suy nghĩ, chính mình sau khi chết người nhà sẽ mất đi sự chiếu cố. Mặc dù Triệu Việt là người gian xảo, nhưng đối với chính mình cũng không tệ lắm. Hắn nghĩ, nếu bởi vì chính mình tử vong bảo vệ Triệu Việt, như vậy khoản ‘Giao dịch’ này vẫn là tính hời. Ít nhất, người nhà của mình còn có thể được bảo vệ...

Ngoài ra, hắn sợ dĩ khấn cấp tự sát, là bởi vì hắn đang sợ hãi.

Hắn thực sợ hãi, một khi dừng ở trong tay Mạc Ngôn, người thanh niên phá vỡ lối suy nghĩ thường nhân này, nói không chừng sẽ thi triển cái ‘Yêu pháp’ gì, đến cạy miệng mình.

Cho nên, hắn ngang nhiên nả một phát súng hướng vào đầu óc của mình, người tiếp tục tài giỏi, chẳng lẽ có thể làm cho người chết mở miệng nói chuyện sao?

Về điểm ấy, thật sự hắn không có đoán sai, nếu hắn không chết, Mạc Ngôn có rất nhiều thủ đoạn từ trong miệng hắn lấy được căn cứ chính xác về Triệu Việt, Concha chính là ví dụ chứng minh tốt nhất...

Đối với nhiều người mà nói, chết kỳ thật cũng không đáng sợ.

Đối với Hồ Kiến Thành mà nói, ngoài kỳ thật nguyên nhân hắn nổ súng tự sát chính cũng không chỉ vậy.

Trên thực tế, trong nháy mắt nổ súng đó, trừ người nhà, hắn muốn hơn nữa là chính mình có được kiêu ngạo. Hắn đang nhớ lại thời quân doanh, đang nhớ lại chiến hữu cùng liên trưởng năm đó, đang nhớ lại nhiều năm trước cha già bệnh tình nguy kịch thì các chiến hữu hợp lại gom góp đưa tới năm nghìn sáu trăm ba mươi hai đồng...

Hắn thực quý trọng thời gian từng có được vinh dự, kiêu ngạo đó, cho nên, hắn không muốn chính mình bị đưa lên đài Thảm Phán, sau đó, bị kiểm sát trưởng chỉ ra bản thân từng là quân nhân, lại càng không muốn chính mình tuổi già hắc ám đi làm bản kiêu ngạo từng có được kia, cho nên, hắn tình nguyện chết thống khoái...

Mỗi người có chuyện của mình, kiêu ngạo thuộc về mình, chuyện như vậy và kiêu ngạo chẳng phân biệt được tốt xấu, bất phân lương thiện.

Hồ Kiến Thành cũng không ngoại lệ, hắn chết là vì như thế.

-Người này là một người đàn ông ...

Được mở trói Phạm Trường Vân nhìn thấy thi thể Hồ Kiến Thành, cảm khái nói :

-Ta chưa từng đi lính, nhưng tôi có thể nhìn ra được, người này từng là một quân nhân.

Mạc Ngôn chưa từng gặp qua Hồ Kiến Thành, cho nên không thể nào phán đoán...

- Đại sư, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?

Phạm Trường Vân cung kính hỏi.

Hắn không hiểu được Mạc Ngôn là cố vấn Thất Xử đến tột cùng là thật hay là giả, cho nên lúc này đã làm tốt chuẩn bị, tính toán thiêu hủy hết toàn bộ nơi này.

Lời nói của hắn lúc này, so với trước kia cung kính có thêm vài phần chân thành. Mặc dù không thấy chuyện phát sinh trong viện, nhưng cảnh tượng vừa rồi Mạc Ngôn xuyên thấu vách tường, như ma thần xông vào gian phòng khiến Hồ Kiến Thành không thể không tự sát, đã thật sâu khắc ở trong đầu của hắn.

- Anh rời nơi này trước đi...

Mạc Ngôn thở dài, lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại Đỗ Tiểu Âm.

Thừa dịp điện thoại còn chưa chuyển được, hắn nói với Phạm Trường Vân:

-Lão Phạm, việc hôm nay anh coi như thật là chưa phát sinh. Mặt khác, sau này có phiền toái gì, chỉ cần không trái với nguyên tắc của tôi, tôi sẽ ra tay giúp anh một lần!

Ra tay giúp ta một lần?

Phạm Trường Vân nghe vậy, trong lòng vui không tả siết, hứa hẹn như vậy tương đương với một bùa hộ mệnh!

Có chút dừng lại, lại nhắc nhở nói:

-Đúng rồi, sau khi anh đến, họ Hồ này từng phát 1 tin nhắn, rất ngắn, theo tôi đoán, hắn là tín hiệu cho Triệu Việt .

Hắn vốn là người giang hồ, đối với một chút thủ đoạn này rất quen thuộc. Gặp được tình huống gì nguy cấp thì sẽ lợi dụng tin nhắn cầu cứu hoặc là tín hiệu cảnh báo cho đồng bọn, loại tín hiệu này thông thường đều rất đơn giản, có đôi khi thậm chí chỉ là một ký tự...

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

-Tôi biết, hắn báo nguy cho Triệu Việt...

Ở ý thức theo dõi, nhất cử nhất động Hồ Kiến Thành đều không thể gạt được ánh mắt của hắn, nhưng hắn lúc ấy đang bề bộn để ý người của da đen mọi nơi, không kịp ngăn cấm.

Mà cũng chính là nguyên nhân hắn gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Âm, sự tình có biến hóa, hơn nữa Hồ Kiến Thành đã chết, hắn nhất định phải thông báo Đỗ Tiểu Âm.

Khi nói chuyện, điện thoại đã chuyển được, thanh âm của Đỗ Tiểu Âm vang lên ở đầu kia điện thoại.

Mạc Ngôn giương cằm lên với Phạm Trường Vân, ý bảo hắn đi nhanh lên.

Phạm Trường Vân không dám lên tiếng, sau khi cúi mình vái chào Mạc Ngôn, vội vàng rời khỏi xưởng sửa chữa lắp ráp.

-Có chuyện tìm tôi?

Đỗ Tiểu Âm nói.

Mạc Ngôn không có bất kỳ lời vô nghĩa, nói :

-Mang người đi, nhanh chóng đến Thôn Tây.

Đỗ Tiểu Âm nói :

-Chuyện gì xảy ra?

Mạc Ngôn ngắn gọn nói một lần chuyện vừa rồi, lại nói:

-Mấy chục km lộ trình, cô nhanh chóng lại đây, thừa dịp thời gian này, tôi sẽ cẩn thận tìm kiếm nơi này. Chờ cô đến rồi, nói không chừng sẽ có tin tốt lành chờ cô!

Hồ Kiến Thành tự sát?

Đỗ Tiểu Âm hiểu biết đối với Hồ Kiến Thành hơn xa Mạc Ngôn, nhưng sự tình tới đột nhiên, nàng thậm chí không kịp cảm thán mục tiêu thứ hai của Thất Xử này cứ vô thanh vô thức như vậy xong đời , vội vàng nói :

-Hiểu rồi , tôi lập tức xuất phát...

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn đi ra gian phòng đã bị hủy là không thành dạng này, đi đến chỗ ở Vu quả phụ.

Vừa vào cửa, liền thấy vợ và em vợ của da đen quỳ rạp trên mặt đất, đánh tiếng ngáy khò khò...

Lúc này mặc dù đã qua đầu mùa xuân, nhưng khí lạnh trên mặt đất vẫn dày đặc, hai nữ nhân tướng mạo như bình thường, nhưng cũng sàng điệu, đều ăn mặc váy ngắn đen trẻ trung, lúc này quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt bị đông cứng cũng bắt đầu có chút xanh.

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, một tay xách lên một người, tùy tay ném vào giường.

Chỗ của Vu quả phụ cũng không lớn, một gian phòng khách, một gian phòng ngủ, thêm phòng bếp cùng buồng vệ sinh.

Vợ và em ợ của Da Đen thật ra thực chăm chỉ, vô luận là phòng khách hay là phòng ngủ, đều đã bị các nàng lục lợi loạn lên, ngay cả bồn cầu tự hoại trong phòng vệ sinh cũng không buông tha...

Mạc Ngôn tự nhiên sẽ không giống các nàng, đứng trong phòng khách phát động ý thức bản ngã, bắt đầu tiến hành cẩn thận tìm tòi đối với nơi này.

Ở ý thức bao phủ xuống, toàn bộ sự vật đều rõ ràng rành mạch. Mạc Ngôn tìm tòi phòng khách cùng phòng bếp đầu tiên, sau đó là buồng vệ sinh, nhưng không có phát hiện gì...

Cho đến khi ý thức bản ngã vào đến phòng ngủ Vu quả phụ, hần rốt cục có thu hoạch!

Phòng ngủ của Vu quả phụ không lớn, lại có hai giường, một to một nhỏ.

Giường lớn xem ra hẳn là giường của Vu quả phụ, mà nhỏ xem ra, hiển nhiên thuộc về cậu con trai sáu tuổi.

Bên cạnh giường nhỏ có một cái tủ, mặt trên bày đầy đồ chơi, trong này có một em bé đất, bụi không có trên bề ngoài, nhìn tuyệt không thu hút.

Trên thực tế, đối với người địa phương mà nói, em bé này là đồ vật sinh mệnh không thể thiếu.

Ở vùng Uyển Lăng này, sau khi sinh bé, người ta cũng sẽ kiếm một em bé ở miếu thổ địa hoặc là miếu nương nương của địa phương. Em bé này tên là em bé thể mạng, cũng gọi là em bé chịu thay tai họa. Dân bản xứ tin tưởng, em bé sau khi sinh, sẽ có Tam tai Cửu Nạn. Mà em bé thể mạng đó tồn tại, chính là thay thế và ngăn trở tai nạn...

Em bé sau khi được đưa về, mỗi khi lớn hơn một tuổi, cha mẹ bé cần biết sử dụng dao khắc ở trên trán em bé một sẹo sâu, biểu thị toàn bộ tai nạn đã qua trong một năm, đều tan thành mây khói ở một đao đó.

Mà khi trên trán em bé thể mạng che đủ 19 sẹo sâu thì cũng có nghĩa bé đã trưởng thành.

Lúc này, sứ mệnh em bé thể mạng coi như hoàn thành, mà đứa trẻ trưởng thành cũng sẽ sinh nhật mười chín tuổi hôm nay, đích thân đập vỡ em bé thể mạng này, dùng cái này ngụ ý mình đã trưởng thành, không còn là một em bé, mà tai nạn cũng cách xa mình mà đi...

Em bé thể mạng trong tay Mạc Ngôn này mạng trên trán có 6 ngắn khắc, tỏ rõ tiểu chủ nhân có được em bé này năm nay đã sáu tuổi.

Em bé thể mạng do đất nung tạo thành, trọng lượng rất nặng, gần như đất thực. Nhưng ở ý thức bản ngã quan trắc, lại cho thấy nó không chỉ có rỗng ruột, hơn nữa ở giữa nó, còn có một cái USB cỡ nhỏ ...

-Thiết kế thật ra thực tuyệt diệu...

Mạc Ngôn nhìn em bé trong tay, cũng không vội vã mở ra. Em bé thể mạng này nhìn như một khối, nhưng Trên thực tế nó cái đấy là có thể xoay tròn hướng vào phía trong. Loại thiết kế này thực kỹ xảo, xoay tròn hướng vào phía trong để cái bệ bên cạnh gồ lên che đậy, nhìn không ra khe hở gì, hơn nữa mặt ngoài trơn nhẵn, không có bất kỳ chỗ nào có thể mở. Nếu không phải người đặc biệt cẩn thận, rất khó phát hiện thứ đơn giản này lại là thiết kế xảo diệu.

Đồng thời, em bé thể mạng cũng rất dễ lợi dụng một vài nhược điểm tâm lý dân bản xứ.

Nói thí dụ như vợ và em vợ Da Đen, kỳ thật sớm phát hiện Em bé thể mạng này, tùy tiện lắc lắc, phe phẩy, nhưng không phát hiện có tiếng vang gì, lại thật cẩn thận thả trở về. Trong lòng người bình thường, Em bé thể mạng là một thể cùng với mạng đứa trẻ, nếu như không thù hận thấu xương, bình thường sẽ không dễ dàng đập vỡ. Hai người phụ nữ kia có tình mẫu tử tự nhiên, hơn nữa chịu ảnh hưởng sâu truyền thống địa phương, có như vậy, đúng là hợp tình lý...

Ngoài ra, Từ Đức Phát lựa chọn đặt USB ở trong Em bé thể mạng, cũng là rất có dụng tâm, thậm chí có thể nói là dụng tâm khổ sở.

Bởi vì nếu hết thấy bình thường, Em bé thể mạng mười ba năm sau mới có thể bị đập vỡ.

Đến lúc đó, đã đạt tới cực hạn tuổi thọ USB, mà con trai Vu quả phụ cũng đã mười chín tuổi, khi hắn bắt được điều này, có lẽ USB đã hỏng thì toàn bộ đều giao cho vận mệnh quyết định...

USB không thể dùng, đương nhiên hết thấy hủy bỏ.

Nếu là có thể sử dụng, sau khi có được tin tức bên trong, con trai Vu quả phụ có lẽ chọn báo thù, có lẽ sẽ không, nhưng vô luận lựa chọn gì, người kia đều đã là người trưởng thành, đã có một chút sức phán đoán...

- Từ Đức Phát giấu USB này thì tâm tình nhất định cũng rất mâu thuẫn nhỉ? Dem vận mệnh giao cho tương lai, sau đó để con trai mình đi quyết định?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, không biết mình đoán chính xác hay không.

Hắn tuy rằng không phải người địa phương, cũng rất tôn trọng truyền thống của người địa phương, cho nên hắn cũng không bóp nát Em bé thể mạng này, mà là nhẹ nhàng xoay trở lại cái đáy, thật cẩn thận lấy ra USB. Sau đó, thật cẩn thận đặt Em bé thể mạng trở về chỗ cũ.

Lập tức, hắn lấy ra Computer đặt ở một góc phòng ngủ, đây là Computer Vu quả phụ dùng để cho con trai chơi trò chơi, thậm chí không có kết nối với mạng.

Tư liệu trong USB được đọc xong, Mạc Ngôn xem qua một chút...

Tư liệu rất phong phú, chính là tư liệu cùng một vài số liệu, trong đó thậm chí còn có một đoạn video mật cuộc nói chuyện của Từ Đức Phát và Triệu Việt. Mạc Ngôn tuy rằng không phải thực tình thông đối với pháp luật, nhưng cũng biết, những tài liệu trong USB này đủ để khiến Triệu Việt bị phán bảy tám lần tội chết, cũng còn có dư.

Xem hết những tài liệu này, hắn châm điếu thuốc, tầm mắt ném vào ba tài khoản ngân hàng cùng mật mã trong tư liệu liệt ra.

- Có tư liệu này, có lẽ cũng không cần phải lại đi phiền toái Lâm Phi Vũ ...

USB này trong tay giao cho Thất Xử, hoàn toàn có thể tuyên bố với bên ngoài là thu được tin tức chính xác mà truy bắt, có thể nói, nó phù hợp trình tự.

- Đáng tiếc năm mươi vạn của ta...

Mạc Ngôn nhìn chằm chằm tài khoản ngân hàng, trong lòng có chút không cam lòng, nếu đem những tài liệu này giao cho Lâm Phi Vũ, lúc sau Lâm Phi Vũ giao cho Thất Xử, như vậy hắn có thể đạt được năm mươi vạn tiền thù lao trước đó ước định. Nhưng tình huống hiện tại, hiển nhiên không cho phép hắn làm như vậy. Hồ Kiến Thành tự sát trước khi chết đã phát ra cảnh báo, đã đẩy hướng cuối cùng vụ án lên cao trào, hiện tại cần phải làm là giành giật từng phút từng giây, với tốc độ nhanh nhất chấm dứt án này!

Nửa phút sau, hắn bỗng nhiên cười nói:

-Ta mặc dù là người tốt, nhưng cũng không thể luôn làm không công. Chỉ làm một người làm công tác văn hoá, như vậy mới có thể kiên định quyết tâm vì nhân dân phục vụ... Đúng vậy, làm người tốt cũng phải có nguyên tắc!

Vì thế ngay sau đó, người tốt có nguyên tắc Mạc Ngôn, nhanh chóng cắt bỏ một cái tài khoản cùng mật mã bên trong, cũng nhớ kỹ ở chỗ sâu trong tâm linh...

Ước chừng một giờ sau, Đỗ Tiểu Âm và người của tổ công tác bên ngoài xuất hiện tại cửa xưởng sửa chữa lắp ráp.

Người của Thất Xử nhanh chóng phong tỏa nơi này, ngay cả cảnh sát Thôn Tây nghe tin tới, cũng bị chặn bên ngoài. Sự tình quan trọng, trước khi bắt được Triệu Việt, da đen và huynh đệ của hắn đều bị khống chế lại.

Đỗ Tiểu Âm vừa xuống xe, thậm chí không kịp hỏi tình huống cụ thể, liền lấy đi USB từ trong tay Mạc Ngôn, sau đó chui vào xe chỉ huy...

- Cậu này, mỗi lần đều làm lớn như vậy...

Đại Lý nhìn Mạc Ngôn, cười khỏ nói:

-Nói thực ra, khi vào cửa tôi thiếu chút nữa bị dọa chảy nước tiểu. Cừ thật, một đám người như vậy toàn bộ nằm trên mặt đất, tôi còn tưởng rằng tất cả đều bị cậu giết chết!

Mạc Ngôn liếc mắt, nói :

- Anh cho tôi là đồ tể sao?

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, chuyện đêm nay, trên báo cáo tốt nhất không cần...

Lời còn chưa dứt, Đại Lý liền ngằm hiểu nói :

-Hiểu, trên báo cáo làm nhạt tên của cậu chứ gì! Nhưng nói trở lại, lần này cậu chính là công lớn, cậu muốn tiếp tục làm anh hùng vô danh?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải tôi muốn làm anh hùng vô danh, mà là tính giá thật sự không cao.

Đại Lý cười không hiểu, nói :

- Là như thế nào?

Mạc Ngôn giải thích nói:

- Anh xem, nếu trong báo cáo không có tên của tôi, toàn bộ công lao có thể quy về Thất Xử các anh toàn bộ, đến lúc đó không chỉ có mỗi người có tiền thưởng, thậm chí có người còn có thể thăng chức. Tương phản, nếu tên của tôi xuất hiện, công lao của các anh liền mờ nhạt. Mà tôi à, tối đa cũng chính là được khen ngợi, thêm mấy ngàn đồng tiền thưởng chẳng hạn... Anh xem, không thăng chức, không có tiền kiếm, thậm chí còn có thể khiến cho nhiều người ngờ vực vô căn cứ, tôi đây không phải ăn no rửng mỡ đâu!

Đại Lý nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Cũng phải, cùng với chuyện cậu đi làm anh hùng, còn không bằng để cho chúng tôi!

Mạc Ngôn bĩu môi nói :

-Anh thật đúng là không khách khí.

Đại Lý cười nói:

- Chúng ta như nhau mà...

Đang nói, Đỗ Tiểu Âm đi ra từ xe chỉ huy, nói :

- Mạc Ngôn, USB có vài tư liệu nhất định sau khi trở về mới có thể tiến hành một bước nghiệm chứng, anh theo chúng tôi về đi!

Mạc Ngôn không vui nói :

-Không cần phải chứ, bận đến bây giờ tôi còn chưa được ăn cơm chiều đâu!

Sau khi có được chứng cứ, tâm trạng Đỗ Tiểu Âm rất tốt, thản nhiên cười nói :

- Nhà ăn khuya ở Tỉnh Sảnh rất có tiếng, tôi mời cậu ...

Trong bóng đêm, nàng cười má lúm đồng tiền như hoa, mang theo vẻ dễ thương hiếm thấy.

Mạc Ngôn nhìn quen cô bé này hiểu rõ thanh lệ, liếc thấy vẻ dễ thương này trong bóng đêm, trong lòng đúng là nhảy dựng...

Một đêm này, Mạc Ngôn không chỉ có nhắm nháp bữa ăn khuya trong phòng ăn của Tỉnh Sảnh, lại ở trên ghế sa lon trong văn phòng của Đại Lý một đêm.

Mà Đỗ Tiểu Âm cùng các đồng nghiệp thì lại là một đêm không ngủ.

Bọn họ cần nghiệm chứng cứ chính xác trong USB, đồng thời sửa sang lại, tiến độ sửa sang lại cũng nhất định cần hội báo thượng cấp ngay, cùng lúc đó, còn cần xin lệnh bắt giam từ viện kiểm sát...

Hừng đông, công tác cơ bản chấm dứt, còn lại có nửa giờ, bọn họ có thể xuất phát hướng về Đạm Thủy sơn trang, chấm dứt cái án kiện liên lụy thâm sâu, ảnh hưởng thật lớn này.

Đỗ Tiểu Âm thực hi vọng Mạc Ngôn có thể cùng theo đến Đạm Thủy sơn trang, nàng nghĩ, Mạc Ngôn mới là đại công thần vụ án này, tên tội ác đầu đẳng sắp sa lưới, nàng hy vọng có thể cùng Mạc Ngôn đi, cùng chứng kiến một màn này.

Nhưng thật đáng tiếc, Mạc Ngôn không có chút hứng thú đối với chuyện này.

Hắn cũng không biết là tận mắt thấy Triệu Việt bị đeo còng tay có thể mang đến cho mình cái cảm giác thành tựu gì, trong mắt hắn, nhân vật như Triệu Việt thuộc loại đối tượng có thể bị bắt bất cứ lúc nào, với người như thế mà cảm giác thành tựu, thật sự không có ý nghĩa gì.

Ngoài ra, khi hừng đông, hắn nhận được điện thoại Mai Tam Đình lão gia, được cho biết Mai Thanh Giản tám giờ sáng tới Uyển Lăng.

Mai Thanh Giản mấy ngày trước đã về nước, trước đó phải đi Mai Viên đợi hai ngày, sau đó đón xe đến Uyển Lăng.

109. Chương 109: Lời Mời Của Triệu Việt

Bởi vì bệnh tình, nàng không thích ánh mặt trời, cho nên cơ bản đều là dạ hành. Đêm qua, nàng cùng nhân viên đi cùng xuất phát từ thành phố Thanh Giang, bay suốt tám giờ đêm, lúc này cách nội thành thành phố Uyển Lăng ước chừng còn mười km lộ trình. Mai lão gia tử hi vọng, Mạc Ngôn - 'Bác sĩ phụ trách' này tốt nhất có thể ở gặp mặt nàng trước tiên...

Nguyên nhân trong đó, đơn giản là cô gái bởi vì bệnh lâu trong người mà làm cho cực độ tự ti và tâm lý miễn cảm, đồng thời, cũng có nguyên nhân suy tính hơn thiệt mà sinh ra tâm lý sợ hãi, cùng với vì sợ hãi mà sinh ra tâm lý kháng cự...

Tóm lại, hiện tại cô bé này là gió thổi không được, mưa ướt không được, ban ngày không được... Toàn bộ đều nhất định để bảo vệ thân thể cùng tâm linh yếu ớt của nàng là điều kiện tiên quyết...

Đối mặt yêu cầu của Mai Tam Đình lão nhân, Mạc Ngôn thật sự không thể cự tuyệt, rửa mặt đơn giản xong, liền chuẩn bị lái xe trực tiếp đi đến chỗ thu phí thành phố đứng nghênh đón cô bé này.

- Anh thật sự không cùng chúng tôi đến Đạm Thủy sơn trang?

Đỗ Tiểu Âm mỉm cười hỏi, dịu dàng trước sau như một, nhưng trong mắt không che dấu được mỗi một cùng một nét thất vọng thoáng hiện, thấy làm cho đau lòng người.

Mạc Ngôn bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp, tôi phải đi đón một người.

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt nhìn, nói :

- Bạn gái?

Mạc Ngôn cười nói:

-Bạn gái còn đang được nuôi trong nhà mẹ vợ... Là cháu gái một trưởng bối, đến Uyển Lăng chữa bệnh. Cô gái tâm tư rất miễn cảm, cần một chút quan tâm và nhiệt tình đến từ người ngoài. Nói thực ra, tôi cũng không muốn đi, giằng co một đêm, mệt lắm. Nhưng nếu không đi, nói không chừng cũng sẽ bị người ta mắng thành tội ác tày trời.

Đỗ Tiểu Âm bật cười, nói :

- Anh đi đi... Chúng có đều sửa sang lại rồi, hẳn là không cần anh .

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô đang tính qua sông rút ván? Nghe lời này của cô, rất có vẻ như ‘Có việc cần phải lưu lại người, không cần sớm cút đi’ ...

Đỗ Tiểu Âm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Đúng vậy, tôi chính là có ý tứ này, anh mới nghe được sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, không hàn huyên với cô nữa, như cảnh sát Đỗ mong muốn, tôi liền cút đi đây...

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng của hắn, Đỗ Tiểu Âm đứng ở trên bậc thang Tứ Hào lâu, trong lòng liền nhin không được nghĩ, người này... Thật không có bạn gái sao?

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, có chút ngây người, mãi đến phía sau truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập, mới đột nhiên bừng tỉnh...

- Thật đáng chết, sắp phải lên đường, Đỗ Tiểu Âm, cô suy nghĩ cái gì đây?

Nàng nhẹ cười, xoa nhẹ khuôn mặt đang nóng lên, xoay người nhìn về phía người đến.

- Tiểu Âm, xảy ra vấn đề...

Phát ra tiếng bước chân dồn dập chính là Lâm Tú, nàng vội vàng đi tới, nói :

- Vừa lấy được tin tức từ thị cục, Lâm Yến cùng Lâm Phi Vũ không thấy!

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra, nói :

-Có người theo dõi mà, sao không thấy?

Lâm Tú giải thích nói:

-Bởi vì không đủ người, người theo dõi Lâm Phi Vũ cùng Lâm Yến bị chuyển đến thị cục, đây là thông qua Trịnh lão cùng lãnh đạo tỉnh sảnh đồng ý. Thị cục cũng rất phối hợp công tác của chúng ta, đặc biệt phải một tổ điều tra chấp hành nhiệm vụ này. Nhưng ngay nửa giờ sau, bọn hắn phát hiện Lâm Phi Vũ cùng Lâm Yến đồng thời mất tích...

Có chút dừng lại, nàng cười khổ tiếp tục giải thích:

-Những người làm nhiệm vụ theo dõi đã tiến hành một thời gian rồi, bọn họ nhiều ít có chút lười biếng. Theo tôi biết, đêm qua, hai nhân viên cảnh sát chấp hành nhiệm vụ bởi vì quá mệt mỏi...

- Không cần phải nói , tôi hiểu được...

Đỗ Tiểu Âm cắt đứt lời của nàng, nói :

- Cha con Lâm Phi Vũ không có khả năng tự nhiên mất tích, nơi ở có để lại dấu vết không?

Lâm Tú nói :

- Không có để lại dấu vết... Ít nhất ở ngoài mặt, tất cả đều thực bình thường. Cửa sổ không tổn hao gì, không có dấu vết đánh dấu. Thoạt nhìn, đây đối với chúng ta giống như là cố ý né tránh tầm mắt cảnh sát, tự rời đi.

Tự rời đi?

Đỗ Tiểu Âm hiển nhiên không quá tin cách nói này, nàng nghĩ, mặc dù là tự rời đi, trong đó tất nhiên cũng có một vài bất đắc dĩ.

Nàng nhẹ nhàng nhú mi, hỏi:

- Đạm Thủy sơn trang bên kia bây giờ tình hình ra sao?

Lâm Tú nói :

-Tình huống bên kia hết thấy bình thường, Triệu Việt vẫn ở trong biệt thự, không có dấu hiệu lẩn trốn. Nhưng, nhân viên bên Đạm Thủy sơn trang khác có chút sinh động, xem dấu hiệu, tựa hồ hôm nay có hoạt động gì!

Đỗ Tiểu Âm nói :

-Biết là hoạt động gì không?

Lâm Tú lắc đầu nói:

-Tạm thời còn không rõ ràng lắm, có thể là hoạt động đầu giá cái gì đó... Tiểu Âm, cô nói xem, cha con Lâm Phi Vũ mất tích có thể có quan hệ với Triệu Việt hay không?

Đỗ Tiểu Âm không trực tiếp trả lời vấn đề này, mà chỉ nói:

-Theo Mạc Ngôn nói, trước khi Hồ Kiến Thành chết từng gửi tin nhắn cho Triệu Việt. Đó là một dấu chấm than, có ý nghĩa cảnh báo. Tôi nghĩ, hiện tại Triệu Việt hẳn là đã có cảnh giác... Tôi nghiên cứu qua Triệu Việt, người này thực mâu thuẫn, giỏi về ẩn nhẫn, nhưng ở một vài chuyện lại thực cực đoan. Người như thế một khi gặp nguy cơ, sau khi xác định không thể phá giải, phản ứng thường thường là liều mạng cá chết lưới rách, hoặc là trốn.

Lâm Tú nghe ra ý tứ của nàng, nói :

- Cô muốn nói... Triệu Việt đã nhận thấy được không ổn, cho nên bắt cóc cha con Lâm Phi Vũ, muốn lấy bọn hắn làm con tin hoặc là bỏ trốn?

Đỗ Tiểu Âm hít một hơi, nói:

-Đây chỉ là một loại cảm giác của tôi, tôi cảm giác, hành động vậy bắt ngày hôm nay rất có thể sẽ xuất hiện tình huống không tưởng tượng được...

Có chút dừng lại, lại nói:

-Việc này vẫn là giao cho thị cục đi thăm dò đi, ít nhất trước mắt không có chứng cứ chứng tỏ rõ cha con Lâm Phi Vũ mất tích có quan hệ với Triệu Việt, đối với chúng ta mà nói, nhiệm vụ thiết yếu vẫn là vây bắt Triệu Việt về quy án, ngoài ra cũng có thể đề phòng trước. Mặt khác, chị lập tức liên hệ điệp báo viên của chúng ta ở Đạm Thủy sơn trang, làm rõ ràng Đạm Thủy sơn trang đến tột cùng đang cử hành cái hoạt động gì, tôi không hi vọng chuyện này ảnh hưởng đến hành động tiếp theo!

Lâm Tú gật đầu nói:

- Được, tôi lập tức đi tra...

Nàng xoay người đang muốn đi, lúc này có một người mới vừa lên ban đồng sự tiện đường mang tới phong thư...

- Tiểu Đỗ, đây là người gác cổng bảo tôi chuyển giao cho cô, nói là có người vừa mới đưa tới, chỉ định cho Thất Xử các cô!

Đỗ Tiểu Âm tiếp nhận phong thư, mở ra vừa nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lâm Tú còn chưa đi, thấy thế lập tức hỏi:

-Làm sao vậy?

Đỗ Tiểu Âm đưa thư trong phong thư đó cho Lâm Tú, nói :

-Chị tự xem đi?

Lâm Tú tiếp nhận vừa nhìn, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, nói :

-Người này điên rồi, đây là đang khiêu khích chúng ta!

Đỗ Tiểu Âm hít một hơi thật sâu, nói :

-Không chỉ có là khiêu khích, cũng là một cảnh cáo...

Trong phong thư chứa một thiệp mời sắc hồng, mời chính là Triệu Việt của Đạm Thủy sơn trang. Nội dung Thiệp mời là mời toàn thể thành viên Thất Xử tham gia yến hội sinh nhật của hần, thời gian là mười một giờ trưa. Ngoài ra, ở phía dưới thiệp mời cùng chỗ người mời kí tên, không chỉ có tên Triệu Việt, tên Lâm Yến cũng rõ ràng liệt ra!

Này trong nháy mắt, Đỗ Tiểu Âm nghĩ tới rất nhiều thứ. Lúc này, để cho nàng lo lắng là không là an nguy Lâm Yến, mà là yến hội sinh nhật này đến tốt cùng mời bao nhiêu người?

- Đi, lập tức đi gặp Trịnh lão, hành động tiếp theo nhất định phải điều chỉnh!

Đứng ở trạm thu phí đường bao quanh thành phố, Mạc Ngôn đứng ở trước xe QR màu đen, vô cùng buồn chán hút thuốc.

Mai Tam Đỉnh ở trong điện thoại nói cho hần biết, đoàn người Mai Thanh Giản ước chừng tám giờ tới Uyển Lăng, nhưng hiện tại đã tám giờ bốn mươi, lại chậm chạp không thấy người.

Mạc Ngôn không thích nhất đúng là đợi người, nhìn đồng hồ, quyết định hút xong điếu thuốc này, nếu vẫn nhìn không thấy người tới, liền quyết đoán rời đi.

Cũng may hần vừa mới vút tàn thuốc xuống, một chiếc Mercedes-Benz thương vụ cùng ba cỗ xe Audi màu đen tạo thành đoàn xe hiện ra ngay tại cửa trạm thu phí.

Hứa trợ lý mà Mai Tam Đỉnh phái tới chính là lái xe chiếc xe đầu, hần thấy Mạc Ngôn, lập tức dừng lại, đi ra.

- Mạc tiên sinh, không nghĩ tới anh sẽ tới nơi này đón Mai tiểu thư, anh thật là có tâm ...

Mạc Ngôn đợi hơn một giờ, trong lòng rất khó chịu, miễn cưỡng cười cười, nói :

-Không có gì, tôi cũng vừa tới...

Lúc này, có người từ xe Audi ló ra, không vui nói:

-Tiểu Hứa, cậu lảm nhảm cái gì đó, không biết tiểu thư đã mệt chết đi sao? Nhanh chóng lên xe...

Hứa trợ lý nghe xong lời này, sắc mặt nhất thời đổi, nhưng hần phản ứng rất nhanh, lập tức giải thích đối với Mạc Ngôn nói:

-Ngượng ngùng, Mạc tiên sinh, vừa rồi nhìn thấy anh, tôi vội vã xuống xe, còn chưa kịp giới thiệu thân phận của anh. Anh chờ chút, tôi liền...

Mạc Ngôn cũng không thích ở đây thêm ba mươi giây, cắt đứt lời của hần, nói :

-Không cần, nơi này là quốc lộ, không thích hợp tán gẫu nhiều, trở về rồi hãy nói đi.

Nói xong, hần xoay người lên xe, Hứa trợ lý ngăn người, cũng xoay người về trên xe.

Lên xe sau, sắc mặt Hứa trợ lý lập tức trầm xuống, thực mất hứng nói với người trong xe:

- Anh làm sao thế? Tôi không phải mới vừa nói qua với anh, người này chính là Mạc Ngôn sao?

Người nọ cười lạnh nói:

-Một tên thầy thuốc lừa tiền mà thôi, anh cho là cậu ta thật có thể chữa khỏi bệnh của tiểu thư?

Hứa trợ lý nghiêm túc nói:

-Mặc kệ Mạc tiên sinh có thể chữa khỏi bệnh của tiểu thư hay không, những điều này là do lão gia cùng Mai tiên sinh nghĩ... La Trữ, anh cùng tôi giống nhau, đều là nhân viên tập đoàn Mai thị, làm tốt công tác của mình, kết thúc bốn phần của chính mình, vậy là đủ rồi. Chuyện khác tốt nhất không cần nhúng tay, cũng không cần loạn nghị luận.

La Trữ không cho là đúng nói :

-Lời này cũng không phải tôi nói...

Hứa trợ lý có chút không kiên nhẫn, nói :

- Tôi biết lời này là Lạc Thiếu Gia nói ra, cũng biết anh quan hệ tốt với Thiếu Gia. Nhưng tôi vẫn là câu nói kia, đây là việc nhà Mai gia, anh không cần tham gia. Anh ở tập đoàn cũng đã gần mười năm , không muốn mấy năm nay vất vả đều phó mặc, đi học tôi đi, ngoan ngoãn làm việc, giữ khuôn phép hết trách nhiệm.

Tuổi của hắn tuy rằng nhỏ hơn hai tuổi so với La Trữ, nhưng vẫn luôn ở bên Mai Tam Đỉnh, thân phận liền mơ hồ cao hơn một bậc, hơn nữa hắn cùng với La Trữ giao tình coi như không tệ, cho nên mới tận tình khuyên bảo vài câu, thay vào đó vị La Trữ không phải người chịu nghe lời hay, bĩu môi nói :

- Kỳ thật cũng không riêng gì Lạc Thiếu Gia cho rằng như vậy, Mai tiên sinh cũng không mấy quan tâm đối với loại dã lang này. Tôi nghe Lạc Thiếu Gia, nếu không phải lão gia thúc giục, Mai tiên sinh căn bản không có ý định về nước...

Mai tiên sinh trong miệng hắn đó là con trai Mai Tam Đỉnh, cha của Mai Thanh Giản, Mai Việt Sơn, mà vị Lạc Thiếu Gia kia thì là một người bà con xa của Mai gia, năm tuổi được Mai Việt Sơn nhận làm con nuôi.

Mai Tam Đỉnh ẩn lui thì đem đại bộ phận gia sản ra ngoài, chỉ để lại một phần nhỏ giao cho con trai Mai Gia Trường kinh doanh. Vị Mai Gia Trường này cực ham kinh doanh, không hơn mười năm trước, đã mở ra quảng sáng tập đoàn Mai thị, lại thành một nhân vật lớn.

Mà vị Mai Gia Trường là một người có hiếu, tuy rằng một tay nắm trong tay tập đoàn Tam Đỉnh, nhưng còn chưa tự cho mình là chủ nhân, mỗi lần đại sự, đều trưng cầu ý kiến phụ thân. Trong chuyện này thậm chí chính là cổ phần tập đoàn Mai thị, từ trước đến nay đều là làm theo ý tứ của Mai Tam Đỉnh, chưa bao giờ chịu tự ý hành sự.

Mai Gia Thành biết cha rất yêu Mai Thanh Giản, vì thế đặc biệt chi tiền xây dựng một quỹ, do con nuôi Mai Việt Sơn phụ trách.

Mà vị La Trữ ngồi chung một chiếc xe cùng Hứa trợ lý, chính là cấp dưới của Mai Lạc.

Giống như đại đa số con nhà thế gia được giáo dục tốt, Mai Lạc tôn trọng Tây y, không thích lang trung kiểu như Mạc Ngôn loại này, La Trữ thân làm cấp dưới dĩ nhiên là cần cố vũ.

- Tiểu Hứa, kỳ thật cậu cũng nhìn thấy, Mai tiên sinh cùng Lạc thiếu gia đặc biệt đem theo cái tên Chris mũi to kia đến , đây không phải không tin nhiệm cái vị lang trung kia sao?

Chris Trong miệng hắn là bác sĩ nổi tiếng ở một bệnh viện Âu Châu, y thuật cao, làm việc rất có danh tiếng.

Đối với bệnh của Mai Thanh Giản, Chris tuy rằng cũng vô sách, nhưng dựa vào danh tiếng của hắn ở Âu Châu, luôn luôn đảm nhiệm bác sĩ chủ trị cho Mai Thanh Giản đến nay.

Hứa trợ lý thấy La Trữ mở miệng không vào, cũng lười nói thêm cái gì...

Mạc Ngôn rốt cuộc có thể chữa khỏi bệnh của Mai Thanh Giản hay không, hắn cũng không phải chắc chắn được, nhưng hắn vẫn biết, như Mai Tam Đỉnh lão gia, ở trước mặt thanh niên này cũng không dám lớn tiếng. Người La Trữ là một nhân viên nho nhỏ đi theo, nếu thật là đắc tội thanh niên này, chết cũng không biết chết như thế nào.

Cái gọi là thuốc đắng dã tật, lời thật thì khó nghe, người không nghe khuyên bảo, ta cũng không làm gì. Nói thêm vài câu nữa, nói không chừng ngay cả ta người đều hận, ta lại tự mang tội đến tai?

Hứa trợ lý ở Uyển Lăng an bài nơi ở cách nhà Mạc Ngôn chỉ có hai trăm mét, là một biệt thự tráng lệ hơn so với tòa nhà số 36.

Mạc Ngôn dẫn đầu, dừng xe ở bãi cỏ trước biệt thự, thuận tay châm điếu thuốc, mới chậm xuống xe.

Nói thực ra, hắn ẩn tượng không thật là tốt đối với đám người này, làm cho mình chờ hơn nửa giờ còn chưa tính, gặp mặt lại có thể trốn hết ở trong xe không xuống... Mai Thanh Giản là người bệnh cũng thì thôi, người khác, ngoài Hứa trợ lý, lại không một người nào biết lễ nghi?

Mạc Ngôn cảm thấy được đây quả thực không hiểu ra sao cả, mệt như mình ngênh đón như vậy, cuối cùng lại ngay cả chánh chủ cũng chưa thấy, thật không hiểu nói nhà Mai lão đầu là giáo dục văn bối như thế nào?

- Quên đi, không nề mặt thầy tu cũng phải nề mặt Phật tổ, lừa gạt một chút đi...

Trong lòng hần nghĩ như vậy, cũng lười bảo trì phong độ, tựa vào đầu xe, cà lơ phất phơ hút thuốc, nhìn thấy xe mặt sau nối đuôi nhau dừng lại.

Hứa trợ lý xuống xe, chú ý thấy vẻ mặt Mạc Ngôn có chút không bình thường, trong lòng cũng bất đắc dĩ, hướng về phía Mạc Ngôn cười cười xin lỗi, đi nhanh đến phía sau, nói với Mai Việt Sơn vừa đi xuống xe :

- Mai tiên sinh, vừa rồi người nửa đường ngênh đón chính là Mạc Ngôn, anh xem...

Lời còn chưa dứt, một người thanh niên tướng mạo tuấn tú chui ra xe, nói :

- Cậu ta chính là Mạc Ngôn? Tuổi trẻ nha, tôi còn tưởng rằng là một lão nhân...

Mai Việt Sơn cau mày nói:

- Tiểu Lạc, nói chuyện chú ý một chút, không nên như vậy.

Mai Lạc nhún vai, không nói gì.

Mai Việt Sơn đã là tuổi trên năm mươi, mãi đến hơn ba mươi tuổi, mới có Mai Thanh Giản là con gái độc. Nếu không như thế, trước kia hần cũng sẽ không thu nhận Mai Lạc làm con nuôi.

Hần tính tình hơi cổ hủ, không thích thanh niên ngả ngớn vô kỷ luật, lúc này thấy Mạc Ngôn dựa vào đầu xe yên lặng hút thuốc, cũng không đến chào hỏi, trong lòng đã không thích... Luận tuổi, ta lớn hơn so với người, luận thân phận, ta là cố chủ của người, chẳng lẽ còn muốn ta tự mình chào hỏi?

Thanh niên hiện đại thật sự là càng ngày càng kỳ cục ... Trong lòng Mai Việt Sơn không khỏi có chút căm tức.

Hần nghĩ như vậy, kỳ thật cũng không tính sai.

110. Chương 110: Ngựa Chết Mà Làm Như Ngựa Sống

Mạc Ngôn vọt qua một cái, hần dễ dàng vượt qua đám bảo vệ, nhưng hần cũng ý thức được mình hù được Mai Thanh cũng không đơn giản, vì thể cách chỗ cô gái khoảng 200m, hần dừng bước, tươi cười thoải mái nói:

- Tôi là Mạc Ngôn, hần là cô đã nghe tên tôi rồi đúng không?

Mai Thanh Thiển giật mình, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu nói:

- Có nghe ông nội nói rồi.

Mạc Ngôn thấy cô gái có vẻ e sợ, kiên không muốn bước thêm nữa:

- Vậy ông cô có nói tôi có thể trị khỏi bệnh cho cô được không?

Mai Thanh Thiển nói, hai mắt cô đượm buồn, hần là cô cũng không tin người đàn ông này có thể trị khỏi bệnh cho mình nhưng xuất phát từ sự lễ phép cô vẫn gạt đầu nhẹ nhàng...

Lúc này Milro mới đuổi theo, giận dữ nói với bảo vệ:

- Các người làm ăn kiểu gì đấy hả, sao không ngăn hần lại?

- Tiểu Lạc, rốt cục sao lại thế này?

Mai Việt Sơn rất không hài lòng với cảnh hỗn loạn này...

Vừa rồi thấy y đi ra, Mạc Ngôn và Milro cảm thấy hình như có chuyện gì đó không thoải mái. Nhưng không biết tại sao, lập tức đi về phía Mai Thanh Thiển, sau đó thì Milro đuổi theo sắc mặt không chỉ có khó coi mà còn có vẻ giận giữ.

- Cha là người lừa đảo, cha có biết vừa rồi hấn nói những gì không?

Milro đã cho rằng Mạc Ngôn là một kẻ lừa đảo, lật mềm buộc chặt, nghĩ đến vết thương sao cái cô gái trước mặt thì đáng thương mà lại có mảnh khõe bịp người thế chứ.

Sắc mặt của Mai Việt Sơn trầm xuống, nói:

- Con nói rõ ra xem sao lại thế này?

Tuy y không nhìn Mạc Ngôn nhưng sâu trong nội tâm y vẫn ôm một tia hi vọng ở người thanh niên này. Lúc này khi nghe Milro nói là kẻ lừa đảo ngay tức khắc ông ta cảm thấy xui xẻo. Những năm gần đây Mai gia gặp hàng tá những kẻ lừa đảo, thêm một người như Mạc Ngôn cũng không hề gì nhưng ông ta không ngờ con gái lại nói chuyện này, bởi vì một trò lừa bịp đối với cô gái là một đả kích rất lớn.

Chỉ là Milro đã nói ra thì ông ta phải hỏi cho rõ ràng, thậm chí lúc này ông ta còn không thèm nhìn biểu hiện của Mai Thanh Thiển, bởi vì ông ta biết thực tâm cô ấy đang rất thất vọng...

Quả nhiên, Mai Thanh Thiển nghe thấy Milro nói, cơ thể gầy yếu trong xe lăn ngoài sự thất vọng ra thì còn có cả sự hối tiếc...

Mạc Ngôn không nhin được mắng thăm một câu thô tục, thực là không ra sao cả ta biến thành kẻ lừa đảo sao?

Vừa rồi lúc hấn đi, đơn giản là trong lòng cảm thấy khó chịu mà dừng xe quay lại là vì trên tay Mai Thanh Thiển có tràng hạt Phật châu.

Hai phút trước, hấn lái xe không đến 10m thì bỗng nhiên phát hiện trước ngực có hơi nhiệt tản mát...

Tình hình này là cực kì giống giằng co với Concha một đêm ở mỏ than, là ngoại vật khiến cho hấn dị động. Chẳng qua là đêm đó bị nóng hấn nhe răng trợn mắt. Lần này dị động chậm hơn rất nhiều nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói thì cái gì khiến cho bội sức dị động cũng đều đáng để mình đuổi theo. Thậm chí là có thể thả trước con quỷ đang tu luyện trong núi Hồ Lô kia.

Dù sao thì bội sức này cũng cất giấu một thế giới mới còn chưa biết!

Trong khoảng thời gian tới, Mạc Ngôn sẽ không ngừng nghiên cứu bội sức, có thời gian rảnh dỗi hấn sẽ cố gắng tra xét tư liệu để tìm hiểu xem cái khiến cho bội sức dị động đến tột cùng rốt cục là chất liệu gỗ gì, nhưng đáng tiếc thay, hấn tìm các loại tư liệu cũng đã lên mạng thỉnh giáo các chuyên gia nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì.

Cái gọi là đi mòn cả giày mà không tìm thấy ắt đâu, hấn đang tính tạm thời bỏ truy tìm Mai Thanh Thiển cho bọn họ tia hi vọng.

Sau khi thấy bội sức di động. trước tiên hấn huy động vốn ý thức cuối cùng đem mục tiêu tập trung trên chuỗi vòng Phật châu của Mai Thanh thiện.

Chuỗi Phật châu này không có gì là lạ, thậm chí là có vẻ cũ kĩ nhưng sau khi tập trung vốn ý thức vào đó thì nó cho ra số liệu rất bình thường.

Vì thế mà Mạc Ngôn không hao phí tinh thần mở thiên nhãn nữa.

Mà trong mắt chuỗi vòng Phật này bên trong rõ ràng là có một loại hơi thở gì đó rất khó hiểu...

Loại hơi thở này có vẻ kì lạ, không phân âm dương, cũng không phải ngũ hành, có thể nói là nó huyền diệu khó mà giải thích được.

Nhưng Mạc Ngôn có thể khẳng định, hơi thở này và nguyên liệu ngọc lúc trước Dũng ca làm bùa hộ mệnh có chứa một ánh sáng, cũng là một loại hơi thở. Nhưng trong Phật châu này có một mùi rõ ràng là rất hồ thẹn...

Đối với Mạc Ngôn mà nói loại khí tức này chính là chìa khóa để bội sức mở ra thế giới bên kia nhưng dù có thể nào thì cũng phải làm rõ nguồn gốc của nó.

Cho nên hấn và Milro đã quay về điều tra...

Đổi lại là người thường thì hành động lật lọng này là hành động điển hình để đuổi người khác ra khỏi cửa nhưng bị người ta cho là bịp bợm thì nó cũng thành bình thường.

- Cha, chuyện là như vậy...

Milro ghé vào tai Mai Việt Sơn, nhỏ giọng đem chuyện vừa rồi đi nói lại một lần nữa. Anh ta cũng không có thêm mắm thêm muối gì chỉ thuật lại từ đầu đến cuối lời của Mạc Ngôn mà thôi...

Sắc mặt của Mai Việt Sơn chìm xuống, cũng đoám ra lòng của Milro.

Ông ta nhìn về phía Mạc Ngôn, lạnh lùng nói:

- Vị Mạc tiên sinh này, tôi nghĩ tốt nhất là anh nên dời khỏi đây...

Mạc Ngôn là do Mai Tam Đỉnh mời đến, vì chiếu cố cha trước mặt con nên Mai Việt Sơn cảm thấy lời của mình đã thực sự rất là khách sáo.

Mạc Ngôn thở dài nói:

- Đi khỏi đây thì không vấn đề gì, Mai tiên sinh trước khi tôi đi thì tốt nhất là ông nên gọi điện báo cho cha mình một tiếng...

Hắn biết hành động của mình có chút cao ngạo, có vẻ tiền khách nhưng đã rơi vào đường cùng thì cũng chỉ còn biết đem Mai lão gia để tính toán.

Mai Việt Sơn cũng không nề hà, lạnh lùng nói với hắn:

- Hà tất phải thế, ta hi vọng ngay lập tức cậu hãy dời khỏi nơi này.

Nói xong, ông ta nhìn bảo vệ gật đầu có ý bảo họ cần phải hành động.

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Mai tiên sinh, có thể ông quên đây là khu công cộng...

Mai Việt Sơn ngẩn người ra, lúc này mới nhớ ra là cửa biệt thự không phải là của nhà mình.

Ông ta cảm giận, nghiêm mặt nói với bảo mẫu của Mai Thanh Thiển:

- Còn đực ra đây làm gì, đưa tiểu thư vào trong đi...

Mạc Ngôn không biết phải làm sao, trở mắt nhìn người ta đẩy xe lăn của Mai Thanh Thiển vào. Trong lòng hắn không nhịn được muốn dạy bảo người này một bài học nhưng lại sợ ông ta động thủ giết người cướp đi vòng Phật châu kia?

Mạc Ngôn tự hỏi lòng, việc hôm nay, bắt nguồn từ chỗ Milro kia không hiểu ra sao cả, cảm giác ưu việt nhưng thực ra mình cũng đã có chút dọa người, chẳng trách người ta lại cho rằng mình là người lừa đảo. Quan trọng nhất là mình cũng không có mặt mũi nào mà đi cướp cái Phật châu từ tay cô bé kia.

- Bỏ đi, việc này để nói sau, không cần ngay bây giờ.

Trong lòng hắn rất rõ, trọng lượng của mình, những người này cũng không biết, Mai Tam Đỉnh cũng hiểu rõ, ở chỗ này với Mai Việt Sơn, Milro còn không bằng đến chỗ lão Mai nhận lỗi.

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn để cho Mai Thanh Thiển và chiếc vòng Phật châu kia vào trong kí ức và tính chuyện dời khỏi đây.

Có ấn tượng thì vòng Phật châu này cũng không thể chạy khỏi bàn tay của hắn được...

Đúng lúc này, bảo mẫu bỗng nhiên hô lên:

- Không hay rồi, Mai tiểu thư ngất đi rồi.

Một câu làm sóng dậy...

- Các người chăm sóc kiểu gì thế hả, mới vừa rồi mà đã không hay là sao hả?

Mai Việt Sơn nghe thấy vậy liền luống cuống, vội la lên:

- Bác sĩ, bác sĩ đâu?

Mạc Ngôn hút điều thuốc, thấy bóng người hấn đã bỏ ý định dời đi.

Cũng không phải là hấn chế giễu mà hấn cảm thấy ngộ nhờ Mai Thanh Thiển này có xảy ra chuyện gì, thì hấn cũng phải chịu trách nhiệm. Một màn vừa rồi cô gái bị kích động một chút, lúc này cô bị ngất cũng là do cảm xúc đó...

Mạc Ngôn đứng ở ngoài lẳng lặng nhìn bác sĩ và đám người kia.

- Thật sự là gặp quỷ... oxi, dưỡng khí, tôi cần dưỡng khí...

- Thượng đế đang nhìn, Mai nhất định cô sẽ tỉnh lại!

- Quái lạ, không ấn nhân trung, ta đã sớm nói với ông đây là vu thuật chứ không phải y thuật...

Mạc Ngôn không ngờ là tên mũi to này một hơi nói không sai chữ hán nào, mặc dù có chút khó chịu nhưng từng chữ được nhấn mạnh. Hơn nữa cái khó chính là người này còn biết nhân trung...

Trong lúc hoảng loạn, thời gian trôi đi rất nhanh, gần 10 phút trôi qua, Mai Thanh Thiển vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại hơn nữa hơi thở lại càng ngày càng yếu.

Trên mặt Chirs tỏ ra chán nản, tay cũng dần chậm lại...

Mạc Ngôn cảm thấy thời cơ đã đến, hấn tiến lên vài bước nhẹ nhàng vỗ bả vai Mai Việt Sơn nói:

- Có câu gọi ngựa chết làm như ngựa sống, chi bằng để tôi thử xem?

Ngựa chết làm như ngựa sống?

Nét mặt già nua của Mai Việt Sơn đỏ bừng lên, giận dữ nói:

- Không nói tiếng người tránh ra!

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi nói như vậy không phải là để chọc giận ông, mà chỉ muốn cho ông thấy rõ sự thực. Nói cho ông biết, ở đây cách bệnh viện có 500m nhưng phòng khám trong đó phương tiện còn kém xa đồ mà ông mang đến. Còn bệnh viện lớn cách đây chỉ ít cũng 30 phút nhưng lại đang tắc đường. Mai tiên sinh, với tình hình của con gái ông bây giờ ông thấy có thể qua được 30 phút sao?

Dừng lại một chút, hấn lại nói tiếp:

- Trong mắt các ông bây giờ có thể tôi là kẻ lừa gạt, tôi không muốn giải thích gì cả. Nhưng tôi phải nhắc nhở ông, một kẻ lừa gạt quan trọng nhất là lừa được bao nhiêu tiền chứ không nhất thiết phải phiêu lưu. Nếu tôi là người lừa gạt thì ông cảm thấy tôi có cần quan tâm đến mạng người sao?

Mai Việt Sơn không khỏi ngẩn ra, đúng vậy nếu hấn là một tên lừa gạt thì sao cần xuất hiện lúc này?

111. Chương 111: Tôi Tặng Nó Cho Anh Sao?

Nếu không thì để hấn thử xem?

So với Mai Tam Đình thì hấn là Mai Việt Sơn có thiếu một chút quyết đoán, ông ta hoài nghi Mạc Ngôn chưa dám ra quyết định.

Mạc Ngôn không còn kiên nhẫn được nữa nói:

- Mai tiên sinh, thời gian để giữ lại mạng sống của con gái ông không còn nhiều đâu!

Mai Việt Sơn cắn chặt răng nói:

- Nếu cậu có thể đảm bảo con gái tôi không sao thì tôi có thể cho cậu thử một lần nhưng nếu cậu không làm được thì hung thủ giết người chính là cậu! Tôi hỏi lần cuối cùng cậu có đảm bảo chắc chắn mạng sống của con gái tôi, nếu không thì tôi cam đoan cậu...

Tuy có thể hiểu được tâm trạng của người cha nhưng lúc này Mạc Ngôn cũng mất hết sự kiên nhẫn...

Đương nhiên là hắn có thể đảm bảo sự yên bình cho Mai Thanh Thiển nhưng còn cần hắn phải cam đoan sao?

Thật sự là không hiểu ra sao cả... Mạc Ngôn lắc đầu, không thềm để ý đến ông ta lập tức đi về phía Mai Thanh Thiển.

Mai Việt Sơn ngăn người ra nói theo bản năng:

- Người muốn làm gì?

Hắn làm cảnh tỉnh những người khác, lông mi của Milro dựng lên nói với hai vệ sĩ:

- Ngăn hắn lại, bắt đuổi hắn đi!

Mạc Ngôn làm lại chiêu cũ nhẹ nhàng vượt qua 2 tên vệ sĩ.

- Đây, người là ai...

Đại Tị Tử đang bận tối mắt tối mũi, thấy có người đến làm phiền y đã xù lên nghĩ sẽ ngăn Mạc Ngôn lại.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi đến đây để cứu người...

Chris ngăn cả người ra, anh ta quên mất tiếng hán, liền thốt lên:

- Are you a doctor?

Mạc Ngôn cười nói:

- Mũi to, không phải chỉ có bác sĩ mới cứu được người, tránh ra...

Khi nói chuyện hắn đã đi vòng qua Chris đến chỗ Mai Thanh Thiển.

Chiris vội la lên:

- No, no... Cậu không phải là bác sĩ, không có giấy phép, cậu không biết về bệnh tình của bệnh nhân.

-Ồ, hỏa kế, tôi nói là anh không được động vào cô ấy!

-Ồ, thượng đế ơi... Người có biết là người đang làm gì không hả? Đây là mưu sát!

Vì Mạc Ngôn đi vào làm cho hiện trạng hỗn loạn.

Milro thấy hai vệ sĩ không ngăn được Mạc Ngôn lại, tình thế cấp bách y cũng vọt lên.

Y nắm lấy bả vai Mạc Ngôn muốn dùng lực để ngăn hắn lại...

Mạc Ngôn sớm đã không quen mắt với những người này, hơn nữa cũng không muốn những người trước ngã xuống để người sau chạy lên hắn làm loạn, vì thế hắn xoay người cười nhẹ rằng với Milro, sau đó nắm lấy thắt lưng của y và quăng y ra...

Kế tiếp là một nằm kinh sợ đã xảy ra!

Milro chỉ cảm thấy bỗng nhiên hai chân nhẹ đi, một lực mạnh vọt tới bên hông, nâng y lên rồi ném thẳng về phía trước...

Vốn là hắn cảm thấy được đỉnh đầu của mọi người, nhất là đỉnh đầu của mũi to Chiris một cái đầu rậm đã bắt đầu bị trượt...

Tiếp sau đó, hắn phát hiện tầm nhìn của mình không ngừng bay lên trong giây lát một mảng lớn hoàng lục bay lên ngọn cây!

-Ồi, thượng đế của tôi ơi!

Mũi to Chris ngơ ngác nhìn bay lên đến 10m, suy nghĩ hỗn loạn.

Không chỉ có y mà chính Mai Việt Sơn và tất cả mọi người cũng đều bị hù dọa!

Sau khi Mạc Ngôn quăng Milro ra, hần xoay người nhẹ nhàng đến chỗ của Mai Thanh Thiển...

Bị quăng như vậy y cũng kinh sợ, thực tế sau 2,3 giây đồng hồ thì vị Mai thiếu gia này cũng bình yên trên ngọn cây, cành lá rậm rạp đủ để anh ta an toàn. Tuy khó tránh khỏi đau đớn nhưng nhiều nhất cũng chỉ bị trầy da, tổn thương ít. Đương nhiên, nếu như gan của vị thiếu gia này không đủ lớn thì chắc là cũng bị kinh động một chút.

Quả nhiên vẫn là rất nhanh như vậy...

Ném Milro lên trời Mạc Ngôn thấy rất sướng khoái, rồi hần bay ngay để giải cứu Mai Thanh Thiển.

Milro gọi to ở sau tán cây, người giống như hóa đá vậy, tất cả đều ngơ ngác nhìn Mạc Ngôn trừ sự khiếp sợ ra thì tất cả đều là sợ hãi.

Lúc này người duy nhất còn hơi tỉnh ngộ đó là trợ lý Hứa, lúc Mai Việt Sơn đuổi Mạc Ngôn đi ông ta đã gọi điện thoại cho Mai Tam Đỉnh...

- Mai tiên sinh, điện thoại của lão gia...

Trợ lý Hứa thoáng nhìn qua đã sợ Milro chết ông ta cẩn thận đưa điện thoại cho Mai Việt Sơn.

Mai Việt Sơn hoàn hồn, nhận điện thoại nói:

- Cha con là Việt Sơn...

- Ta không phải ba người, ta là Mai Tam Đỉnh có tài đức gì mà làm cha người? Mai Việt Sơn theo ta thì bây giờ người là ba của ta thì đúng hơn đây!

Trong loa điện thoại là lời mắng của Mai Tam Đỉnh, nói một cách ngắn gọn mắng Mai Việt Sơn xối xả.

Mai Việt Sơn bị chữ mặt xanh mét đi một câu cũng không dám bác bẻ.

Mai Tam Đỉnh nói:

- Tôi đã luôn dặn anh không được vì người ta còn trẻ mà sinh lãnh đạm. Anh cho là lời của tôi là thối lắm sao? Anh cũng đã hơn 50 tuổi rồi sao không biết thế nào là nặng nhẹ hả?

Mai Việt Sơn nhớ đến sự an nguy của Mai Thanh Thiển, rốt cục thì cũng không nhịn được nữa:

- Cha, bây giờ Thanh Thiển đang...

Mai Tam Đỉnh không còn kiên nhẫn được nữa liền ngắt lời ông ta:

- Tôi biết, không phải là do các người gây ra sức ép sao? Ngắt đi cũng được, tỉnh làm gì để bị một người cha như anh hành hạ.

Quả thực Mai Việt Sơn không tin được vào lỗ tai mình nữa...

Từ trước đến nay ông ấy vẫn rất thương yêu Mai Thanh Thiển, vào thời khắc đứng trước sự sống và cái chết sao ông ấy lại có thể nói ra câu máu lạnh như vậy được? Hồng đi, không phải ông ấy bị hồ đồ đấy chứ?

Hình như Mai Tam Đỉnh nghe thấy tiếng lòng của con trai, ông hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Có phải anh nghĩ tôi đang hồ đồ không? Không cần phủ nhận tôi biết anh đang suy nghĩ cái gì... Hừ ếch ngồi đáy giếng, anh còn có kiến thức ư? Tôi nói cho anh biết, có Mạc Ngôn thì Thanh Thiển tuyệt đối sẽ không có mệnh hệ gì đâu. Được rồi, ta đây nhiều lời với người rồi, đợi cho Thanh Thiển tỉnh lại, ta sẽ đích thân gọi điện thoại cho Mạc Ngôn, đến nỗi các anh còn cho rằng hần là trợ thủ, cách anh bây giờ thì có cách gì. Đúng rồi, anh còn có con nuôi gì nữa bảo nó lập tức cút đi cho tôi, một đồng cốt ngồi ở đây để cố ý gây thêm phiền phức hả?

Ông lão quả không hổ là người trong thiên hạ, mắng người thao thao bất tuyệt hơn nữa còn mắng độc. Lời này nếu Milro nghe thấy e rằng quan hệ sẽ...

Như Mai Tam Đỉnh nói, có Mạc Ngôn ở đó thì Mai Thanh Thiển tuyệt đối không sao.

Mạc Ngôn bắt mạch cho Mai Thanh Thiển, phân hó lưỡng đạo chân khí trong cơ thể cô.

Một luồng chân khí đi vào tim và các bộ phận lân cận của Mai Thanh Thiển, vuốt phẳng rồi từ từ kích thích lên phổi cô.

Một luồng chân khí khác cũng được phân làm hai, trong đó có một đường chuyển thành chân khí làm toàn thân Mai Thanh Thiển dịu đi, một đường khí khác cố gắng khai thông căn nguyên cho cô...

Mạc Ngôn không phải là bác sĩ, Đông y cũng được mà Tây y thì cũng thế, hần dốt đặc cán mai nhưng đối với một tu sĩ như hần mà nói thì chỉ cần không làm tổn hại quá lớn thì căn nguyên hao hết cho dù là bất cứ loại tổn thương gì cũng sẽ chữa được đến tận ngọn nguồn.

Lúc này khi hần can thiệp trừ khai thông cho Mai Thanh Thiển ra thì căn nguyên tiên thiên có gặp chút phiền toái, thủ đoạn này của hần lập tức có hiệu quả.

Khoảng 2 phút sau, Mai Thanh Thiển đã từ từ mở mắt...

Từ khi bị bệnh đến nay cô chưa bao giờ có cảm giác như thế, toàn thân ấm áp như được ngâm mình trong suối nước nóng vậy, từng lỗ chân lông đều được thông khí...

- Cảm giác thế nào?

Mạc Ngôn mỉm cười hỏi:

- Có phải như có cảm giác tắm trong suối Ôn Tuyền không, cơ thể rất thoải mái?

Mai Thanh Thiển chớp mắt, nhỏ giọng nói:

- Là anh đã cứu tôi?

Vừa rồi cô bị ngất nhưng ý thức không phải đã mất hết, trong mơ cô cũng nghe thấy được phần nào những tiếng ồn ào.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, là tôi đã cứu cô... tôi nói rồi tôi có thể trị bệnh giúp cô, hãy tin tôi đi?

Ánh mắt Mai Thanh Thiển lộ vẻ tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Mạc Ngôn cảm thấy cô cũng khá hơn nhất là ánh mắt kia trong như nước, sự dịu dàng mơn trớn toàn thân...

Điều này làm cho cô có hơi e ngại nhưng e ngại đồng thời cũng tin tưởng vào người đàn ông này có thể chữa khỏi bệnh cho mình!

- Tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?

Mạc Ngôn cười hỏi.

- Cái gì?

Mạc Ngôn nói:

- Chuỗi Phật châu trên tay cô là ở đâu vậy?

Mai Thanh Thiển nói:

- À, là của ông nội tặng cho tôi, cầu từ Tự Miếu...

Tự Miếu?

Mạc Ngôn như nghĩ ra cái gì, nếu là Phật Châu nguồn gốc ở Tự Miếu thì cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là trong Phật Châu và hơi ở Tự Miếu có mối liên hệ?

Trên thực tế mùi của chuỗi Phật châu này cũng không quá nặng, đối với mai bội sức kia mà nói thì hiệu quả cũng không lớn.

Lúc này điều Mạc Ngôn muốn làm nhất chính là làm rõ khí tức này vì sao lại có, nắm bắt được thì là tốt nhất không được cũng không sao.

- Tự Miếu, Tự Miếu...

Bỗng nhiên hắn hiện lên một ý niệm trong đầu nhưng ý nghĩ đến rất nhanh chỉ thoáng qua cũng không có cách nào bắt được.

Mai Thanh Thiển bỗng nhiên nói:

- Tiên sinh, ngài thực sự thích vòng Phật châu này sao?

Mạc Ngôn ngẩn người ra, lập tức cười nói:

- ừ, đúng là tôi thích nó.

Mai Thanh Thiển vui vẻ nói:

- Vật thì, tôi sẽ tặng nói cho anh nhé?

- Ồ, thượng đế ơi, cô làm thế sao?

Sau khi Mai Thanh Thiển tỉnh lại, Chris là người đầu tiên chạy đến.

Tên Mũi To bị vu thuật của phương đông làm cho hỗn độn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi cũng gọi tên thượng đế hơn 100 lần...

Màn vừa rồi nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì y nhất định là sẽ dè bủ.

Nhưng điều khiến cho y im bất chính là kỳ tích đã xảy ra trước mắt mình.

Y tận mắt nhìn thấy người thanh niên sờ lên cổ tay Mai Thanh Thiển dường như không làm gì mà làm cho cô gái tỉnh lại một cách dễ dàng, ngoài ra thì Milro bị ném cũng là một màn không thể tưởng tượng nổi!

- vị tiên sinh này, ngài có thể nói cho tôi biết, tất cả chuyện này là sao không?

- Đúng là vu thuật Phương Đông rất thần kì, hay còn có cái gì?

Nói ví dụ như...

- Đáng chết, vì sao ngài không phải là người Phương Tây?

- Thật là có lỗi, tôi vô ý đã mạo phạm, chỉ là tôi cảm thấy nếu ngài là người Phương Tây thì tất cả chuyện này có thể giải thích được... không phải sao, một Thượng Đế trú ở nhan gian hành tẩu, các ông không biết giải thích thế nào cho hợp lý nhất.

Chris giống như một kẻ điên, ở đó luyên thuyên kéo cả Mạc Ngôn vào không buông tha cho hắn.

Lúc này, Mai Việt Sơn đã tới...

112. Chương 112: Ngọn Nguồn

Bị Mai Tam Đỉnh mắng cho té tát Mai Việt Sơn ghen chấy trong lòng, thế nhưng khi Mạc Ngôn ném con ông ta lên ngọn cây và cứu con gái mình tỉnh dậy, ngọn lửa trong lòng ông ta cũng không cánh mà bay, 7 phần là cảm kích, ba phần là kính sợ.

- Mạc tiên sinh, chuyện vừa rồi...

Ông ta đang muốn nói mấy câu cảm ơn thì Mạc Ngôn lại thản nhiên nói:

- Con gái của ông đang cần nghỉ ngơi, tôi không quấy rầy nữa... mặt khác có chuyện gì ông cứ liên hệ với trợ lý của tôi, trợ lý Hứa có số điện thoại của cô ấy.

Nói xong, hắn quay đi, nói với Mai Thanh Giản:

- Cảm ơn móm quà của cô, tôi có chuyện cần giải quyết, tạm biệt.

Mai Thanh Giản nhẹ nhàng gật đầu:

- Tạm biệt.

Mạc Ngôn cười xoa đầu cô, không để ý gì đến vẻ xấu hổ của Mai Việt Sơn rồi hắt đi mắt.

Hắn và Mai Việt Sơn thực sự là giao tiếp như thế, hơn nữa ở đây còn có một người châu Âu mũi to, anh ta còn chờ từ tối qua đến giờ không nghỉ ngơi, không biết mệt mỏi những cũng đi tắm một chút, ở chỗ này của Mai Việt Sơn vốn là kiểm chế bản thân, sau là không dám quyết, anh ta và Mạc Ngôn một nửa điểm cũng không có được tiếng nói chung.

Ngoài ra còn có một việc, Mạc Ngôn cũng nhanh chóng muốn biết kết quả.

Tối hôm qua ở thôn Tây, hắn cũng đã không uống công một chuyến, bây giờ hắn muốn biết mình đang giữ khoản tài chính ở ngân hàng kia rốt cục là có bao nhiêu tiền?

Mấy phút đồng hồ sau hắn trở lại tiểu viện 36 định tắm rửa, thay quần áo rồi lấy hộp sữa tươi trong tủ lạnh và ngồi trước máy tính.

Có Tô Vũ phụ tá hắn nên tiểu viện 36 rất sạch sẽ, trong tủ cũng đầy đủ các loại thực phẩm, ngoài hành lang của phòng khách còn có mấy chậu hoa cảnh, khiến cho không gian trong phòng cũng bớt trống trải, quạnh quẽ.

Nhìn vào tài khoản, mức kinh phí kia, Mạc Ngôn có cảm giác chính mình đã chuyển khoản có chút sai lầm.

- Mới có 130 vạn?

Hắn lắc đầu thực sự không hài lòng với con số này, còn cảm thấy Từ Đức Phát là một trùm ma túy giữ lại số tiền này hẳn là đương nhiên, Từ Đức Phát giữ lại tài khoản này tổng cộng có 3 khoản, con số hắn là đẹp một chút.

Trên thực tế, hai khoản kia hắn đã lưu giữ kĩ trong đầu nhưng đáng tiếc là đã bỏ lỡ thời cơ xem.

USB đã để ở chỗ Đỗ Tiểu Âm, hai tài khoản kia đều tập trung ở chỗ Thất Xử, bây giờ có muốn xem thì nhất định phải nhép cái đuôi nhỏ trong bộ phận kĩ thuật của Thất Xử...

Gập Laptop lại Mạc Ngôn lấy chuỗi Phật châu kia ra xem.

Hắn có thể cảm giác được mặc dù hơi trong Phật châu này rất mỏng manh nhưng so với thứ khiến cho bội sức kia biến sắc thì vẫn còn đơn giản.

Loại hiện tượng này khá kì diệu nhưng cũng không khó lý giải, nói cách khác giống như lần đầu tiên hắn đến Kim Sơn, trọng lượng đầy đủ nhưng phải pha thêm đồng thau hoặc một loại tạp chất gì đó khác, tuy lần này lấy được một lượng vàng nhỏ nhưng hoàn toàn là vàng ròng.

- Cát giầu, Tự Miếu, Phật châu, Ngọc Thạch...

Mạc Ngôn vuốt ve Phật châu, cảm nhận được hơi thở bên trong cổ găng liên hệ để những thứ này.

Vừa lấy được vòng Phật châu thì trong đầu hắn đã từng có một ý niệm hiện lên trong đầu nhưng cũng rất nhanh hắn không thể nào bắt được.

Lúc này hắn cảm nhận được hơi thở trong Phật châu, cố gắng suy nghĩ nhưng lần này hắn cân nhắc thật kĩ nhưng cũng không nắm bắt được nội dung chính.

Hắn thở dài, để Phật châu xuống, chuẩn bị đêm dài tĩnh lặng để cân nhắc xem...

Nhưng vào lúc này, hắn chợt nhớ đến Concha và Dũng ca đều đến từ Nam Cương nằm ngoài tam giác địa vực, hắn hơi động lòng một chút, vì thế hắn lại mở máy tính ra tìm Nam Cương, Tam giác đen, Ngọc Thạch, quan trọng là ở Tự Miếu...

Mở từ khóa trên trang quan trọng được lướt từ Web thông tin cũng có nhiều hơn.

Hắn từ từ kích chuột, xem cẩn thận... 10 phút sau có một tin trên trang Web khiến hắn phải chú ý.

- Tổ Miếu bị tập kích, một ngôi miếu cổ bị hủy hoại trong chớp lát...

Tin này đến từ Man Cương, nội dung tin rất ngắn gọn nhưng là tin quan trọng, vùng Tam giác đen khu vực có Tổ Miếu vào 3 năm về trước đã bị tập kích, bang cường đạo này không chỉ phá hủy mà còn thiêu hủy Tổ

Miếu, hơn nữa còn giết người trông miếu lấy một lượng lớn hiện vật trong đó có vàng ròng phụng thờ vua cha cùng Ngọc Khí tế tự, Kim Ngân khí...

Tin này còn kèm theo cả hình ảnh Tổ Miếu thiêu hủy, từ đó có thể thấy được Tổ Miếu này có hơn 2000 năm lịch sử tuy diện tích không lớn nhưng tráng lệ, xa hoa, ngoài vàng ròng ra trong miếu còn có cả một lượng lớn vàng và Ngọc Thạch làm đồ trang sức, ví dụ như cái bệ vàng ròng kia chính là một khối Ngọc Thạch xanh biếc.

Lẽ nào lại là...

Thấy khối đồng này dưới nền, một luồng sáng chợt lóe lên trong lòng Mạc Ngôn, rốt cục thì Phật châu này vừa không ở ngũ hành cũng chẳng ở âm dương rốt cục là ở đâu.

- Cầu khẩn, khấu bái, cầu khẩn... hương khói, tin tưởng, tín ngưỡng.

Trong nháy mắt trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng hàng nghìn người đang cúi lạy tượng Phật hoặc thập giá.

Bọn họ quỳ phục, ca tụng...

Sau đó cùng cách linh hồn biến thành nguyên lực, hội tụ thành suối, quanh quần bên thập giá và tượng phật...

Hoặc là mấy trăm năm hay mấy nghìn năm, nguyên lực đó đã bán vào vật gây tổn hại mà tiêu tán, phần còn lại theo năm tháng tích lũy thành biển, cũng phát ra quang mang màu vàng.

- Ta hiểu rồi, hơi này chính là hương khói và nguyên lực mà chúng ta thường nói, cũng là theo như người phương tây nói sức mạnh của tín ngưỡng không ở âm dương ngũ hành...

Mạc Ngôn không nhịn được liền cười ha ha, hắn muốn làm rõ ngọn nguồn của hơi thở này nhưng điều khiến hắn thực sự vui sướng chính là, ngọn nguồn của nó cũng không phải hư ảo, không tầm thường ẩn ở các điện, phủ, miếu ở khắp nơi trên thế giới để đợi hắn ghé thăm, sờ và cướp lấy.

Nhưng sau khi cười hắn lại buồn rầu, Tự Miếu và Giáo Đường của thiên hạ nhiều sao kể xiết nhưng cái cái được truyền thừa ngàn năm thì có được mấy tòa?

Chỗ ở xa thì không nói, mượn Bạch Vân tự của Uyển Lăng mà nói là có hơn 400 năm lịch sử nhưng thực tế là sau nhiều lần chiến tranh thì Bạch Vân Tự cũng không còn là Bạch Vân Tự nữa mà đồng hoang tàn ấy đã sớm được trùng tu xây trên cái nền của Bạch Vân Tự.

Loại Tự Miếu này ít nhiều cũng hội tụ được hương khói và nguyên lực?

Huống hồ là người hiện đại thiên biến vạn hóa, có người tin phụng tiền tài, có người lại tiên phụng chính mình lại có những người tiêu tụy vãi tứ phương mang tương lai và lý tưởng của mình ký thác cho bức tượng?

Đương nhiên đối với người hiện đại mà nói đây là cầu sự thay đổi, cầu người không bằng cầu mình, người đời sau tự vươn lên, tự lập, tự cấp nếu so với thực tế bái Phật bốn phương thì nói cũng phù hợp với xã hội tiến hóa và sự phát triển.

Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói đây cũng là một người không hơn không kém với một tin tức xấu...

- Xem ra, thời gian thích hợp thì cần phải ra ngoài một chút mới được...

Mạc Ngôn thở dài lẩm bẩm:

- Gánh nặng đường xa chi bằng từ từ mà cầu, trên đời này không nên chỉ một lần mà xong, ngồi mát ăn bát vàng? Ngay cả có một nhà vàng trước mắt thì cũng còn phải đào ra từng mảnh mới được... nói vậy thì sau thôn Mạc gia có một cái miếu cổ hình như là chưa từng phải trải qua chiến tranh, có thời gian nên đến đó xem... ra ngoài một chuyến mới đúng là một lựa chọn tốt nhất, tho không ăn cỏ gần hang, trong nước trải qua hàng ngàn năm chiến tranh các miếu cổ bị tổn hại cũng không ít, nếu như ra tay thực sự thì có vướng mắc cũng không biết, cầu nguyện sinh ra nguyên lực có dùng được hay không?

Cái gọi là phiền não, thực ra cũng là phiền não của hạnh phúc...

Mạc Ngôn đang suy nghĩ thì di động bỗng vang chuông.

Là điện thoại của Tô Vũ gọi đến cô hỏi Mạc Ngôn đã ăn cơm trưa chưa nếu như chưa ăn thì cô có thể gọi cơm giúp hân.

Lúc này Mạc Ngôn mới bất ngờ phát hiện ra đã đến trưa rồi.

- Không cần phiền vậy đâu, trong tủ lạnh có nước bột hơn nữa Mai Thanh Giản cũng đến rồi, nếu cô có thời gian thì đến thăm cô ấy, nhân tiện hỏi luôn Mai Việt Sơn ngày mai cần chuẩn bị tốt một chút.

- Được , ông chủ tôi lập tức đi ngay.

Mạc Ngôn lại nói:

- Đúng rồi, sau khi gặp mặt đứng có quá khách sáo với bọn họ.

Tô Vũ không khỏi tò mò hỏi:

- Ông chủ, tôi có thể hỏi là tại sao không?

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Chính thức giải thích là, người ta kính tôi một thước thì tôi phải kính lại người ta một trượng, ngoài Mai lão gia và Mai Thanh Giản ra thì ta xem những người kia không vừa mắt hết...

Cúp điện thoại Mạc Ngôn đang định đi nấu sủi cảo thì lại nhớ ra một chuyện khiến hân không khỏi nhũm mày.

- Lại thật, đã đến cơm trưa sao còn chưa thấy Đỗ Tiểu Âm gọi điện thoại tới?

Buổi sáng khi rời khỏi Tứ Hào Lâu Đỗ Tiểu Âm đã nói với hân là sau khi bắt được Triệu Việt thì người cô sẽ gọi điện thoại đầu tiên chính là hân.

Nhưng bây giờ đã đến trưa sao vẫn chưa thấy gì, Mạc Ngôn thầm đoán chắc là đã xảy ra phiền phức gì rồi.

Nghĩ đến đây, hân lấy di động ra chuẩn bị gọi để hỏi tình hình của Đỗ Tiểu Âm...

Nhưng khi hân vừa mới bấm số thì Mai Tam Đỉnh lại gọi đến.

Bất đắc dĩ Mạc Ngôn phải nghe điện của ông ta trước.

Đúng như Mạc Ngôn dự đoán,Thất Xử đang gặp phiền toái...

Sau khi Đỗ Tiểu Âm được Triệu Việt mời thiệp thì báo cho trưởng phòng Trịnh trước.

20 phút sau, tin tức của thị cục bên kia truyền đến, cha con Lâm Phi Vũ mất tích còn có cả một vệ sĩ, có khả năng là người vệ sĩ này đã cùng cha con họ vì tránh sự theo dõi của cảnh sát mà đã chạy ra khỏi Lâm gia...

Nhận được tin tức này, trưởng phòng Trịnh đã nắm thời cơ quyết định nhanh sẽ đánh bắt ngờ vào Đạm Thủy sơn trang, nếu tình hình không có gì xấu thì sẽ bao vây bắt Triệu Việt.

Bởi vì ông ta biết, nếu Triệu Việt điên cuồng thì y sẽ biến bữa tiệc sinh nhật của mình thành một bữa tiệc giết người.

Hướng hồ, cha con Lâm Phi Vũ mất tích đã rõ lúc này Triệu Việt không cần đề phòng mà y đã chuẩn bị tốt lưới để bắt gọn một mẻ cá.

113. Chương 113: Hậu Quả Của Việc Làm Bậy

- Chỉ mâu thuẫn nhỏ thôi mà, Mai lão ông không cần để trong lòng...

Mạc Ngôn giải thích với Mai Tam Đỉnh trong điện thoại.

Mai Tam Đỉnh gọn điện thoại đến luôn tỏ vẻ xin lỗi, Mạc Ngôn cũng không có tính không buông tha người khác, đối với Mai Việt Sơn và Mai Lạc thì hẳn thực sự không thích thể nào đi chăng nữa nhưng thành thật mà nói thì hai người kia cũng không đủ tư cách khiến hắn phải giận.

Nhưng hiển nhiên là Mai Tam Đỉnh thì không như vậy, trong điện thoại cứ liên tục xin lỗi thậm chí còn tỏ ý đến tận nhà xin lỗi nữa.

Mạc Ngôn biết, ông già ngày thực ra là lo lắng muốn hắn trị liệu cho Mai Thanh Giản nên mới nói khép nép với một văn bối như vậy...

Cú điện thoại này gần nửa tiếng đồng hồ, Mạc Ngôn rơi vào đường cùng luôn tỏ ra là mình không tức giận cũng cam đoan sẽ làm cho cháu gái ông ta khỏe lại lúc đó Mai Tam Đỉnh mới bằng lòng buông điện thoại.

- Cuối cùng thì cũng được giải thoát rồi...

Thật là vất vả lắm mới làm cho Mai Tam Đỉnh cúp điện thoại, Mạc Ngôn thở phào nhẹ nhàng lúc đó hẳn phát hiện cuộc điện thoại này kéo dài đúng 27 phút.

Hắn sờ vào cái bụng lép rồi đứng dậy đi vào nhà bếp.

Đun nước trước sau đó hắn mở tủ lạnh tìm hai túi đồ ăn nước bột rồi cho vào nước sôi, đang lúc đợi sủi tăm chín thì hắn gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Âm.

- Mãi không nhận được điện thoại của cô, có phải cô đã gặp phiền toái gì không?

Vừa mới nói điện thoại, Mạc Ngôn đã nhíu mày trong điện thoại có những tiếng ồn ào mà 5,6 giây sau mới có tiếng của Đỗ Tiểu Âm...

- Mạc Ngôn, anh chờ một chút chỗ này hơi ồn, để tôi tìm chỗ đỡ ồn hơn...

Đỗ Tiểu Âm vội vàng nói.

Vài giây sau, trong điện thoại mới thấy tiếng cô.

- Thật xin lỗi quá, vốn là tôi tưởng có thể bắt được Triệu Việt từ lúc sáng để sau đó thông báo cho anh một tin tốt lành...

Tiếng của Đỗ Tiểu Âm có vẻ mệt mỏi nói:

- Chắc là anh đã đoán ra chuyện gì rồi... đúng vậy, hành động vậy bắt gặp phiền phức hơn nữa lại còn là phiền phức lớn là đằng khác!

Mạc Ngôn đi về phía nồi nước nói:

- Có thể nói chuyện gì đã xảy ra được không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tôi đã sớm nghi ngờ Triệu Việt biết tên này là kẻ điên nhưng bây giờ tôi mới biết thực sự đã đánh giá quá thấp sự điên cuồng của y...Anh biết không, người này không chỉ có bắt cóc cha con Lâm Phi Vũ mà còn bắt cóc cả hơn 30 người đang nghỉ mát tại Đạm Thủy sơn trang.

Mạc Ngôn nghe thấy ngẩn người ra nói:

- Lâm Phi Vũ và Lâm Yển bị Triệu Việt bắt cóc sao?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Chuyện tư tối qua, một tên bảo vệ trị an của Lâm gia chính là người của Triệu Việt đã tránh sự theo dõi của cảnh sát và mang cha con Lâm Phi Vũ đi.

Hình như lúc này có người gọi cô, cô xin lỗi nói:

- Mạc Ngôn, giờ tôi đang bận túi bụi không thể nói kĩ với anh được, tôi tắt máy trước để nói sau được không?

Mạc Ngôn nói:

- Đừng vội tắt điện thoại, bây giờ tôi cũng được coi là một thành viên củ Thất Xử có cần tôi đến hỗ trợ không?

Bên kia điện thoại Đỗ Tiểu Âm không khỏi do dự...

Thực ra mà nói thì quả thực là cô cần Mạc Ngôn giúp đỡ.

Đầu tiên, cô cần đầu óc Mạc Ngôn tỉnh táo dùng khả năng thôi diễn hơn người để phân tích, tiếp theo nếu Mạc Ngôn là hiệp sĩ Bóng Đêm như vậy hẳn là sự giải quyết cục diện trước mắt mà không có người thứ hai để lựa chọn,

Nếu nói là cô hơi có chút do dự về Mạc Ngôn thì cũng đúng, tôi cần sự trợ giúp của anh.

Nhưng sao những lời này đo không thể nói lên lời.

- Không cần, anh đã giúp chúng tôi nhiều rồi, hơn nữa tối qua anh còn chưa được ngủ ngon một giấc, anh hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.

Đỗ Tiểu Âm cười cười, từ chối sự giúp đỡ của Mạc Ngôn.

Nếu như thực sự cục diện trước mắt của Đạm Thủy sơn trang rơi vào nguy cơ thì cô cũng không muốn kéo Mạc Ngôn vào vòng xoáy này.

Đúng vậy, cô rất cần Mạc Ngôn giúp đỡ hơn nữa cô còn rất tin tưởng nhưng đó cũng không phải lí do khiến cô đưa hẳn vào nguy hiểm.

Sau khi cúp điện thoại Mạc Ngôn ngăn người ra.

Đỗ Tiểu Âm từ chối hẳn... thực sự cô gái này nhìn dịu dàng nhưng cũng rất quyết đoán, đối với sự từ chối của cô, một chút cũng không nằm ngoài dự đoán của hẳn.

Lúc này, hẳn càng muốn Lâm Yến chết đi cùng Từ Đức Phát.

Khoảng thời gian trước hẳn cứu Lâm Yến về cho Triệu Việt, coi như tất cả đều vui vẻ. Lâm Yến thoát khỏi Triệu Việt, Lâm Phi Vũ tìm được con gái mình về mà hẳn thì cũng đã lấy được một khoản thù lao...

Nhưng bây giờ xem ra nếu như không có mình số mạng này của cô bé không hay rồi nhưng ít ra cũng không kém hơn hiện tại.

Thực ra xâu chuỗi các sự việc, nếu như không có sự gia nhập của Mạc Ngôn thì có khi ngay cả Từ Đức Phát cũng vẫn còn sống.

Giờ đây, Mạc Ngôn cũng không thấy rõ ràng lắm là quan hệ nhân quả rốt cục là đến thế nào?

Huống hồ, ngoài cha con Lâm Phi Vũ ra, Triệu Việt còn bắt cóc thêm hơn 30 người nữa.

- Nếu không có chuyện tối qua thì Triệu Việt có bắt cóc những người này không?

Mạc Ngôn lắc đầu, nếu tối qua Hồ Kiến Thành không tự sát, và lại lấy được USB của Từ Đức Phát thì chắc chắn là không có chuyện ngày hôm nay.

Nói đến cũng thì cũng vì hẳn đã vào, đã muốn thay đổi vận mệnh của quá nhiều người.

Hẳn tự nhận mình không phải là thánh nhân nhưng hẳn cũng không thể ngồi dương mắt nhìn mấy chục mạng người vì hẳn mà biến mất...

- Được rồi, họ Triệu kia, hi vọng người có thể kiên nhẫn một chút, ít nhất thì cũng phải chờ ta ăn xong chỗ sủi cảo này đã...

Mạc ngôn lắc đầu, hẳn cầm miếng bánh còn nóng đưa vào miệng.

40 phút sau, Mạc Ngôn đã đến trước cửa Đạm Thủy sơn trang.

Lúc này Đạm Thủy sơn trang đã bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn, Mạc Ngôn là nhờ vào căn cứ mình là cố vấn của Thất Xử mới xuyên qua cảnh giới đi vào bên trong.

Nhưng quyền hạn trước mắt của hẳn cũng chỉ có đến đó thôi...

- Thật xin lỗi, anh không có quyền đi tiếp vào cảnh giới...

Người cảnh sát phụ trách mặt không một chút thay đổi, ngăn Mạc Ngôn đi vào Đạm Thủy sơn trang.

Mạc Ngôn giơ tờ giấy trong tay, nói:

- Cái này cũng không được sao?

Cảnh sát lắc đầu nói:

- Xin lỗi, ngoài tổ chuyên án ra thì không ai được vào.

Bất đắc dĩ Mạc Ngôn phải gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Âm.

Mấy phút sau, Đỗ Tiểu Âm lái một chiếc xe điện du lịch của Đạm Thủy sơn trang đến trước mặt Mạc Ngôn.

- Sao anh lại đến đây?

Vẻ mặt của Đỗ Tiểu Âm mỗi một nhưng thấy Mạc Ngôn cô đã cười thản nhiên...

Nét thoáng cười này xuất phát từ sâu trong nội tâm.

Giờ phút này thấy Mạc Ngôn những mệt mỏi, lo lắng của cô tất cả đều không cánh mà bay.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chuyên án này từ đầu đến cuối tôi đều tham gia thì sao vào thời khắc quan trọng này lại có thể thiếu tôi được?

Đỗ Tiểu Âm khuyên người cảnh sát sau khi đưa ra căn cứ xác định đã cho Mạc Ngôn vào Đạm Thủy sơn trang.

Ngồi trên xe du lịch, Mạc Ngôn nói:

- Tình huống bây giờ sao rồi?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Cần tôi nói từ đầu đến cuối không?

Mạc Ngôn ngạc nhiên:

- Còn thời gian sao?

Đỗ Tiểu Âm cười khổ nói:

- Thời gian còn nhiều mà... tôi nói như vậy có phải anh thấy lạ đúng không?

Mạc Ngôn gật đầu, thừa nhận:

- Đúng là có chút lạ.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Không có gì lạ cả, thực ra nguyên nhân rất đơn giản, Triệu Việt bắt cóc cha con Lâm Phi Vũ và những người khách này làm con tin, mục đích không phải để đào thoát. Nói có thể anh không tin nhưng không ngờ mục đích cuối cùng của y lại là tự thú! Tình huống đúng là như vậy, Đại Sảnh và các lãnh đạo đang cùng y trao đổi điều kiện đầu thú. Đã nói chuyện hơn 2 tiếng đồng hồ, hơn nữa tình huống trước mắt vụ án hai tiếng cũng có thể...

Tự thú?

Mạc Ngôn ngăn ra nói:

- Tôi không nghe lầm đấy chứ? Y gây ra sức ép lớn như vậy chính là để tự thú?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Mục đích ít nhất là như vậy... 8 giờ sáng tổ chuyên án đã đến nhưng thật đáng tiếc Triệu Việt đã đề phòng, để người của chúng ta vào biệt thự của y sau đó y đã đến yến tiệc. Hơn nữa y còn mang theo video trong máy tính. Nội dung chính là hình ảnh của những con tin bị bắt cóc trong đó có cha con Lâm Phi Vũ. Y cũng cảnh báo chúng ta, y đã chôn một lượng lớn thuốc nổ ở Đạm Thủy sơn trang, nếu cảnh sát manh động y sẽ cho nổ...

Sau khi Đô Tiểu Âm kể lại sự việc, Mạc Ngôn đã có thể hiểu được phần nào.

Trên thực tế, Thất Xử đánh bắt ngờ không hoàn toàn là vô dụng, ít nhất cũng cắt đứt dự đoán của Triệu Việt.

Theo quản lý của Đạm Thủy sơn trang Lý Vân Phương, sinh nhật của Triệu Việt y đã cho phát đi hơn 160 thiệp mời, những người được mời phần lớn đều có thân phận. Quan trọng nhất chính là thiệp mời này được chuẩn bị từ mấy hôm trước nhưng đến tận tối qua Triệu Việt mới vội vàng đi phát. Vì thế hẳn ta nhanh chóng chuyển thiệp mời đến Thất Xử.

- Nói cách khác, thiệp mời và cha con Lâm Phi Vũ bị ép buộc là giống nhau đó chính là một bộ phận trong kế hoạch của Triệu Việt.

- Phán đoán bước đầu là như thế, may mà chúng ta đuổi kịp nếu không ảnh hưởng... À đúng rồi, y còn mời đến cả Thất Xử chúng ta, lúc sáng anh vừa đi khỏi y đã cho người mang thiệp mới đến.

Đỗ Tiểu Âm đáp.

Mạc Ngôn nhú mày nói:

- Cái này không hợp lý.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Là thế nào?

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như buổi tiệc này là một phần trong kế hoạch của Triệu Việt thì như vậy y đã không ngốc đến mức phát thiệp mời hoặc ít nhất là cũng không đưa thiệp mời sớm như vậy.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Người này, đầu óc đúng là sắc bén.

114. Chương 114: Chú Mã

Dừng lại một chút cô giải thích:

- Mặt này là có nguyên nhân... có nhớ tôi vừa nói đến Lý Vân Phương không? Cô ta là quản lý của Đạm Thủy sơn trang đã theo Triệu Việt nhiều năm, mời Thất Xử thật ra là cố ý mời trước, trong thời gian này cô ta luôn có cảm giác bất an, cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra, hơn nữa thiệp mời đã chuẩn bị từ nhiều ngày trước mà lại bất ngờ phải đi mời tối nên cô ta càng thêm lo lắng. Cho nên cô ấy đã mời Thất Xử trước, theo lý này thì thiệp mời đã được Triệu Việt dặn kỹ là trưa hôm nay mới được mời...

Mạc Ngôn cười nói:

- Xem ra trong lòng cô ấy vẫn còn tin tưởng cảnh sát...

Dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Hay là Triệu Việt đi... Y đã gây sức ép lớn như vậy, cô tin y tự thú sao?

Đỗ Tiểu Âm quả quyết lắc đầu:

- Đương nhiên là không tin... Đầu tiên là y muốn tự thú nhưng sao cần tốn công đến vậy? Tiếp theo y có là kẻ điên, cũng kéo những người khác chết theo, tiếp theo một kẻ điên cũng không cúi đầu nhận tội. Nếu như hẳn gây sức ép lớn như vậy là để chạy trốn thì tôi thấy là có thể lắm. Tự thú ư? Điên mới tin y!

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy... Đúng rồi, cô vừa mới nói Triệu Việt đang đàm phán với người của Tỉnh Sảnh, sao cô không đi?

Cần nhắc một chút hấn còn chưa nói ra cảm giác của mình, nếu thực sự Triệu Việt muốn chạy trốn, thì tôi qua không hành động sao còn giữ lại đến bây giờ?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đúng là đang tiến hành đàm phán nhưng người chủ trì là Phó sảnh Triệu, hấn là anh còn nhớ ông ta, lần đầu tiên đến Thất Xử anh cũng gặp qua rồi.

Mạc Ngôn gật đầu:

- Tôi nhớ nhưng tốt xấu ông ta cũng là một lãnh đạo sao lại xuất trận?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Không có cách gì, y là một đàm phán viên đặc biệt Triệu Việt phải chỉ ra, ngoài ông ta ra Triệu Việt không đối thoại với ai khác.

Mạc Ngôn nói:

- Triệu Việt đưa ra điều kiện gì?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Mạc Ngôn, còn nhớ bọn cướp ở Lạn Vĩ Lâu không?

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Dương nhiên là nhớ rồi...theo cô Triệu Việt có đưa ra điều kiện giống bọn chúng không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đúng vậy, Triệu Việt đưa ra một điều kiện duy nhất là cần các tạp chí lớn có mặt, sau đó y sẽ tự thú trước truyền thông...

Mạc Ngôn nói:

- Các cô đáp ứng chứ?

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu nói:

- Làm sao có thể? Bình thường khi truyền thông đưa tin chúng ta không thể ngăn cản được nhưng nhất định phải giám sát đồng thời để hành động của chúng ta làm tiền đề, Nhưng Triệu Việt yêu cầu truyền hình trực tiếp, còn muốn họp báo... Tên này đúng là bị điên, không biết y rốt cục là muốn cái gì, muốn tội của mình thành minh tinh sao?

Lúc nói chuyện hai người cũng đã đến trước tầng 2 tiểu lâu.

Đỗ Tiểu Âm dừng xe lại nói:

- Ở đây chính là bộ chỉ huy, cách bữa tiệc có 200m.

200m?

Mạc Ngôn khẽ nhún mày, hấn muốn làm rõ tình hình của bữa tiệc thì ở đây hơi xa một chút. Hấn tới đây, là để giải quyết vấn đề không phải để làm quần chúng.

- Đã đến rồi, tình huống trước mắt còn chưa rõ, hay là đi quan sát một chút rồi nói tiếp...

Trong lòng hấn rất rõ, lúc này không có khả năng như lần trước, tiếp tục làm một hiệp sĩ Bóng Đêm cho dù hấn có đồng ý thì điều kiện cũng không cho phép. Lần trước có màn đêm che dấu còn lần này rõ là ban ngày hơn nữa còn có cảnh sát theo dõi hấn có tâm mà vô lực.

- Đi thôi, chúng ta đi lên tôi có mấy vấn đề cần anh phân tích giúp một chút...

Đỗ Tiểu Âm dẫn đường, Mạc Ngôn đi sát phía sau.

Lên tầng 2, Mạc Ngôn không thấy người của Thất Xử liền hỏi:

- Bọn Đại Lý đâu?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đại Lý và Lâm Tú là 2 người phụ trách trực tiếp bọn họ đang theo dõi ở hiện trường.

Mạc Ngôn động lòng, nói:

- Tôi có thể đến hiện trường không?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Tôi biết là anh không nhịn được... Nhưng dù sao anh cũng là cố vấn, không được lãnh đạo bộ chỉ huy phê chuẩn thì tôi không có quyền cho anh vào hiện trường.

Mạc Ngôn nhú mày nói ngắn gọn:

- Cô nên biết, tôi tới đây là để giải quyết vấn đề. Nếu không cho tôi vào tôi muốn cũng không giúp được...

Đỗ Tiểu Âm nghe thấy câu này không nhịn được lườm Mạc Ngôn một cái...

Đương nhiên là cô biết mục đích của Mạc Ngôn đến đây, hai người quen biết dường như mỗi lần gặp nhau đều có những vấn đề khó khăn hoặc phiền toái, mà Mạc Ngôn đều có thể giải quyết tốt các vấn đề này. Đối với năng lực của hắn thì Đỗ Tiểu Âm không có nghi ngờ gì cả, nếu không thì sau khi nhìn thấy hắn ở Đạm Thủy sơn trang cả người cô đã không thoải mái đến vậy. Duy nhất có một điều oán hận là người này cái gì cũng tốt việc nhân đức không nhường ai khí thế thật dữ là làm tổn thương người khác...

Lúc này ngay chính Đỗ Tiểu Âm cũng chưa nhận thấy được cảm giác oán hận của mình cũng giống như cảm giác của bất kì một cô gái nào...

- Thật sự anh muốn đến hiện trường ư?

Đỗ Tiểu Âm tức nói.

Mạc Ngôn nói:

- Đương nhiên nếu không tôi đến đây làm gì?

Đỗ Tiểu Âm thở dài nói:

- Được rồi, được rồi, tôi chỉ sợ anh không nhịn được. Anh chờ một lát để tôi nghĩ cách.

Đang nói thì bỗng cánh cửa của bộ chỉ huy mở một nhóm người từ trong đó đi ra.

Người dẫn đầu trông khá khôi ngô, khoảng 60 tuổi, bước đi rất dài, ngoài sự thần nhiên ra thì rõ ràng là một tác phong của quân nhân.

Theo sau ông ta là Trưởng phòng Trịnh, đều cà vạt nghiêm túc như nhau. Có hai người khác đi phía sau nhìn bộ dạng của họ hẳn là đại đội đặc công của Tỉnh Sản.

Đỗ Tiểu Âm mắt sáng lên nói:

- Mạc Ngôn vị này chính là Cục trưởng Mã, bọn họ đến hiện trường anh cứ cúi đầu, đừng có nói gì...

Mạc Ngôn hiểu ý cô ngay nhỏ giọng nói:

- Ý cô là... Chúng ta trà trộn vào trong?

Đỗ Tiểu Âm lườm cho hắn một cái nói:

- Là anh chứ không phải chúng ta, tôi sao phải trà trộn?

Mạc Ngôn thầm khen chủ ý này cũng không tồi, ít nhất thì cũng có thể tiết kiệm được chút thời gian.

Nghĩ đến đây hắn lùi lại mấy bước, nhường đường cho đám người kia đi đến.

Cục trưởng Mã long hành hổ bộ trực tiếp lướt qua Mạc Ngôn.

Nhưng vừa đi được 2m ông ta bỗng dừng quay đầu lại nhìn thấy Mạc Ngôn nói:

- Giấy chứng nhận của cậu đâu?

Có thể vào được bộ chỉ huy thì nhất định phải có giấy thông hành, cục trưởng Mã cũng không ngoại lệ.

Đỗ Tiểu Âm đang định giải thích thì trưởng phòng Trịnh nói:

- Mã Sảnh, vị này chính là Mạc Ngôn là người cô vấn kỹ thuật của Thất Xử chúng tôi, tuy đến chưa lâu nhưng công lao không nhỏ, ngoài vụ án bức tranh ra, thì vụ Triệu Việt này cũng không nhỏ, hẳn cũng cấp rất nhiều tin tức có giá trị...

Cục trưởng Mã nao nao nhìn Mạc Ngôn nói:

- Cậu chính là Mạc Ngôn?

Mạc Ngôn cười gật đầu cũng không nói gì nhiều.

- Chàng trai này không tồi...

Cục trưởng Mã nói:

- Bây giờ tôi phải đến hiện trường, cậu hãy theo tôi.

Nói xong ông ta quay người đi nhanh xuống lầu.

Gồm có cả Mạc Ngôn, tất cả mọi người bị câu cậu đi theo tôi của cục trưởng Mã làm cho hồ đồ.

Đỗ Tiểu Âm khoát tay nói:

- Anh có biết Mã Sảnh không?

Mạc Ngôn cũng thấy lạ. Lắc đầu nói:

- Không biết, đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Lúc này những người khác nhìn Mạc Ngôn ít nhiều cũng có sự thay đổi... Hẳn đơn giản chỉ là cố vấn kỹ thuật của Thất Xử, thuộc về thảo dân bên ngoài, cho dù có chút công lao nhưng cũng không thể được ông chủ coi trọng như thế. Trừ khi người thanh niên này có quen biết ông ta từ trước, hơn nữa chắc là bậc con cháu thân mật.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Bất kể là có biết hay không có thể vào hiện trường là được rồi, đi thôi.

Mạc Ngôn gật đầu đi theo sau Đỗ Tiểu Âm xuống lầu.

Mọi người và cục trưởng Mã xuống dưới lầu dừng bước nói với Mạc Ngôn:

- Tiểu Mạc, cậu có lái được xe điện không?

Mạc Ngôn tiến lên mấy bước nói:

- Lái được.

Cục trưởng Mã nói:

- Tốt lắm, cậu đến lái xe điện đi.

Vừa dứt lời mọi người đã thấy ánh mắt của Mạc Ngôn có sự thay đổi, họ đang suy đoán xem cục trưởng Mã và hẳn rốt cục là có quan hệ thế nào?

- Không cần phải thấy lạ...

Cục trưởng Mã ngồi sau xe của Mạc Ngôn, trực tiếp cho câu trả lời.

- Tôi và cha của cậu ta là chiến hữu, cũng từng là cấp dưới của cha cậu ta, 20 mươi năm trôi qua cũng thật nhanh, năn đó cha của cậu nhậm chức ở Hứa huyện, Bí thư huyện ủy còn tôi là Cục trưởng cục cảnh sát...Mạc Ngôn theo như vai về cậu còn phải gọi tôi một tiếng Mã thúc đấy.

Bây giờ Mạc Ngôn mới hiểu, trong lòng hần cười khổ chưa nói được câu nào, trước hết là biết về người chú này thế giới này đúng là nhỏ thật! Nhưng dù là có quan hệ thế nào thì theo vai về tiếng Mã thúc cũng vẫn phải gọi.

Dù trong lòng có tình nguyện hay không thì Mạc Ngôn vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng Mã thúc.

115. Chương 115: Hoài Nghi

Tiếng Mã thúc này tốt nhất là đừng để cha hần nghe thấy nếu không cha hần sẽ buồn bực. Từ khi hần 5 tuổi cha hần đã không được nghe hần gọi phụ thân vậy mà cục trưởng Mã này mới gặp lần đầu tiên, quan hệ còn thoải mái thì sao tiếng thúc thúc lại có thể không khiến cha hần buồn lòng được chứ?

Mã sảnh cười dài nói:

- Tiểu tử này, đến địa bàn của ta, ngay cả Liên Mã Đầu cũng không bá, thật là đáng đánh đòn! Nếu không phải phụ thân cậu gọi điện cho ta từ một tuần trước nói cậu đang ở Thất Xử thì ta thật không hiểu được sao cậu lại đáp xuống địa bàn của ta...

Dừng lại một chút rồi ông ta nói tiếp:

- Là bạn quá, vốn là sau khi nhận được điện thoại của cha cậu ta định mời cậu đến nhà ta ăn một bữa cơm nhưng đáng tiếc phải đi họp, hôm qua ta mới về...

Cục trưởng Mã cười cười, uy nghiêm tỏ rõ tác phong mình là bậc trưởng bối.

Mạc Ngôn cười nói:

- Có có hội nhất định cháu sẽ đến nhà bá kiến Mã thúc.

Hần không ngờ là cha mình lại gọi điện cho cục trưởng Mã, trong lòng hần ít nhiều cũng có chút xúc động.

Cục trưởng Mã khoát tay ngắt lời:

- Nói gì vậy cái gì mà bá với không bá? Lời này nghe xa lạ quá... Ta và cha cậu là chiến hữu chung chiến hào, năm đó cha cậu và ta như huynh đệ vậy, nói bá như vậy nghe rất xa lạ. Chờ khi ta bắt được tên khốn Triệu Việt này, ta sẽ đưa cậu đến Uyển Lăng ăn cơm.

Ông ta xuất thân là quân nhân, ngay trước mặt Mạc Ngôn lại đưa vai về như vậy, khi nói chuyện tùy ý rất nhiều, ngay cả tên khốn cũng buột miệng nói ra như vậy.

- Đúng rồi, Mạc Ngôn à, ta nghe cha cháu nói cháu tốt nghiệp đại học H, đây chính là chữ vàng đấy, cháu có hứng đến Tỉnh Sảnh làm việc không?

- Mã thúc, cháu là người tự do quen rồi, cháu sợ nhất là bị người khác quản, như bây giờ thực sự là rất tốt...

- Ha ha, ta biết. Ta biết... Đừng thấy chúng ta lần đầu tiên gặp mặt mà thực ra ta đã có chút biết về cháu. Lúc cha cháu gọi điện cho ta cũng nói về cháu không ít.

Vừa rồi là cục trưởng Mã cũng chỉ tùy ý mà nói ra chứ cũng không có ý mời chào. Trong lòng ông ta rất rõ, Mạc gia có một đứa cháu đích tôn, không cần ông quy hoạch đến tiền đồ nhỏ đó? Ông ta muốn làm là chiếu cố bảo bối này trên địa bàn của mình là làm vương mắc rồi...

Tuyến đầu từ bộ chỉ huy đến hiện trường khoảng 100m, Mạc Ngôn đã lái xe đến.

Nơi này chính là tuyến đầu của hiện trường, cũng là giới tuyến cuối cùng của cảnh sát, cách chỗ có bữa tiệc chỉ có 100m.

Cục trưởng Mã xuống xe, sắc mặt lập tức trở lên nghiêm túc...

Mạc Ngôn đi chậm lại dời khỏi chỗ mọi người đang vây quanh cục trưởng Mã.

Hắn đứng bên ngoài đám người, từ xa nhìn về phía đại sảnh bữa tiệc hắn đang định mở ý thức để dò xét thì điện thoại trong túi quần lại rung chuông.

- Mạc Ngôn, anh đang ở đâu vậy?

Chính là tiếng của Mạch Tuệ, có vẻ hơi dồn dập.

Mạc Ngôn nói:

- Anh đang ở Uyển Lăng, có chuyện gì vậy? Nghe tiếng em như...

Hắn chưa nói xong Mạch Tuệ đã ngắt lời:

- Lúc trước anh nói cho em trong điện thoại là anh đang làm cố vấn kỹ thuật cái gì đó cho Thất Xử đúng không?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng thế, sao vậy?

Mạch Tuệ vội la lên:

- Vừa rồi chị Văn Tình mới nói cho em biết, Cam Lam và bạn học của cô ấy bị một người ở Đạm Thủy sơn trang bắt cóc, anh có thể đến đó hỏi giúp tôi chút tình hình được không? Chị Văn Tình và em đang ở ngoài, bọn tôi lo muốn chết rồi...

Nha đầu Cam Lam đang ở Đạm Thủy sơn trang?

Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu, nha đầu kia sao lại có ở đây?

- Nói với Văn Tình để cô ấy đừng quá lo lắng...

Mạc Ngôn an ủi:

- Anh đang ở hiện trường, cách Cam Lam chỉ có 100m. Cảnh sát đang đàm phán với đối phương, trước mắt thì thấy tình hình cũng chưa tồi lắm, là chủ ý của đối phương. Cho nên mọi người đừng có lo lắng quá.

Lời của hắn là nửa thật nửa giả, làm như vậy là để an ủi Mạch Tuệ. Nói đến tự thú, hắn tuyệt đối tin rằng Triệu Việt không có làm như vậy. Đêm đó cứu Lâm Yến hắn đã tận mắt nhìn thấy tên điên cuồng này, người như thế thà là đầu mình bị một nhát súng chứ không cúi đầu chịu trời đầu.

Trên thực tế, khi biết Triệu Việt đưa ra yêu cầu thì trong lòng hắn đã mơ hồ có một loại suy đoán. Nhưng rốt cục là như thế nào thì cần một bước để kiểm chứng...

Bên điện thoại Mạch Tuệ thở phào nhẹ nhõm, rồi lại kêu lên khẩn trương:

- Anh đang ở hiện trường? Có nguy hiểm không vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, có đại ông chủ của Tỉnh sảnh ở chỗ này, anh tránh sau lưng ông ấy đâu dễ gặp phải nguy hiểm?

Mạc Tiệu nói:

- Vẫn phải cẩn thận một chút, em cúp máy trước đây, chị Văn Tình đang đi hỏi thăm tin tức người khác, em lập tức đến nói cho chị ấy biết. Ngoài ra, bên anh có tiến triển gì mới hãy gọi điện cho em biết được không?

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu, thậm chí thấy may mà mình đến đây nếu không sẽ không thể biết được Cam Lam có xảy ra chuyện gì hay không, chính mình sẽ hóa giải một nửa khúc mắc...

- Ha ha, anh bạn, tôi biết cậu sẽ đến.

Vừa mới bỏ điện thoại vào túi quần, Đại Lý đã đi đến thân thiết đánh một cái vào bả vai hắn.

Lập tức người này hạ giọng nói:

- Thế nào, có hứng đi vào một chuyện không?

Mạc Ngôn tức giận nói:

- Rõ như ban ngày, anh cảm thấy tôi có thể vào hay không?

Đại Lý thở dài nói:

- Vụ án này vốn là công việc bên ngoài sự phụ trách của tổ chuyên án. Chuyện lớn làm cho chúng tôi không thể làm chủ được. Nói thật là nếu sáng cậu đi cùng chúng tôi, nếu có cậu ở đây thì tên Triệu Việt khôn nạn đâu giám hung hăng càn quấy như vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh tin vào năng lực của tôi vậy sao?

Đại Lý bùi môi nói:

- Thay người khác thì tôi không tin còn cậu... nguy rồi không phải cậu đến đây để đặc biệt nghe tôi khen tặng đấy chứ?

Nếu hỏi trên đời này ai tin tưởng vào năng lực của Mạc Ngôn nhất thì ngoài người cùng đạo Mai Tam Đình ra thì chính là Đại Lý.

Đêm đó ở Lạn Vĩ Lâu, mặc dù anh ta không tận mắt nhìn thấy Mạc Ngôn giải quyết thế bọn cường đạo Dũng ca như thế nào nhưng có đủ dấu hiệu, căn cứ để cho ra một kết luận đại khái. Mà theo anh ta thấy thì Triệu Việt chỉ điên cuồng hơn người thường một chút, còn năng lực và tính sát thương vẫn còn kém bọn Dũng ca.

Anh ta tin buổi sáng lúc đánh bất ngờ, nếu Mạc Ngôn chịu tiến lên thì sớm đã giải quyết được tiên khôn nạn này. Lúc đó không có lãnh đạo, không có truyền thông, chỉ cần gan mình lớn một chút Mạc Ngôn tùy ý phát huy thì bây giờ hẳn là đã được ngồi trong văn phòng của Thất Xử cùng mọi người thảo luận thủ tục ăn mừng rồi...

- Được rồi, nói tình hình hiện tại đi, mấy người Phó sảnh Triệu rốt cục là có đàm phán ra kết quả gì hay không?

Mạc Ngôn hút điếu thuốc hỏi.

Đại Lý tức giận nói:

- Kết quả cái rắm ấy, nói chuyện đã hơn 2 tiếng đồng hồ giằng co mãi Triệu Việt vẫn khăng khăng yêu cầu sự có mặt của truyền thông, vị Phó sảnh Triệu của chúng ta cũng không nóng nảy, cứ từ từ nói chuyện như vậy...

Mạc Ngôn hỏi:

- Triệu Việt biết Phó cục trưởng Triệu?

Đại Lý lắc đầu:

- Không biết, hẳn là không cùng xuất hiện...

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy anh có thể nói cho tôi biết, vì sao Triệu Việt lại cố tình chọn ông ta để đối thoại?

Từ trước tới nay Đại Lý cũng không phải người ngu, nghe thấy vậy sắc mặt anh ta trở lên kì lạ nói:

- Tôi nói này không phải cậu đang hoài nghi...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi không hoài nghi gì... chỉ là chợt nhớ đến Từ Đức Phát bị người ở Tỉnh Sảnh hạ độc chết.

Đại Lý hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói:

- Đúng là cậu hoài nghi như vậy? Tôi nghe cậu nói như thế tôi cũng có chút ... Không được, việc này phải nói với lão Trịnh.

Mạc Ngôn nói:

- Sao không trực tiếp nói với cục trưởng Mã?

Đại Lý liếc mắt nói:

- Cậu ngốc à...Nói vậy chỉ là phán đoán, không có bất kì chứng cứ gì. Lão Trịnh, Tiểu Âm nói không sao đều là người một nhà ai cũng sẽ không đi nói bậy. Nếu trực tiếp chạy đến chỗ Mã sảnh nói, cậu có tin ông ấy sẽ trực tiếp lột bộ đồ cảnh sát này của tôi không?

Đại Lý nói xong liền chạy ngay đến chỗ trưởng phòng Trịnh, lén lút nói ra chuyện này.

Mạc Ngôn cười cười, vứt tàn thuốc xuống khỏi động vốn ý thức bao phủ cả đại sảnh của bữa tiệc...

116. Chương 116: Tang Lễ Diên Cuồng

Lúc này cảnh tượng trong đó có chút kinh sợ.

Giữa yến hội lớn như vậy, đặt mười mấy thùng xăng, từng thùng đều cột thuốc mà xung quanh cũng rắc đầy bột trắng...

Chứng kiến cảnh tượng này ngay cả Mạc Ngôn cũng có chút sợ hãi, Triệu Việt này đúng là một tên điên khùng, Dừng ca trong Lạn Vĩ Lâu cũng chỉ dùng thuốc nổ, người này cả xăng và bột trắng cũng đem ra hết, đây đúng là không đốt mình thành tro bụi thì thể không bỏ cuộc đây mà.

Quả thực Mạc Ngôn không dám tưởng tượng, thuốc nổ , đất, bột trắng hỗn hợp này cùng với xăng mà đốt thì không biết thảm cảnh địa ngục sẽ như thế nào.

Chính giữa đại sảnh là hơn 30 người bị trói thành cái bánh làm con tin còn cha con Lâm Phi Vũ bị trói riêng ở một góc của đại sảnh.

Trong hơn 20 người đó có cả Cam Lam.

Cô gái trước mắt coi như còn được, dường như không bị tổn thương gì. Nhất là ánh mắt kia, tuy có hoảng sợ nhưng vẫn sáng ngời như thế.

Tạm thời ít nhất tâm lý còn chưa bị tổn thương gì qua lớn... Mạc Ngôn thầm thở phào. Hắn lo lắng nhất là Cam Lam bị tổn thương tâm lý, cái gọi là tâm bệnh thực sự hắn không muốn chứng kiến một cô gái vô tư hoạt bát biến thành một bệnh nhân quen của bác sĩ tâm lý...

Xung quanh những người đó còn có 2,3 người đàn ông đang cầm súng.

Mạc Ngôn chú ý đến mấy tên hung ác này nhưng tầm mắt cũng hoàn toàn mờ mịt hơn nữa còn có sự hoảng sợ, nhất là đàn nhìn cột thuốc mỡ thì vẻ hoảng sợ lại càng thêm rõ ràng. Thoạt nhìn thì có vẻ như bọn họ cũng không ngờ tình huống lại phát sinh như vậy...

Đây chính là hậu quả của việc lên thuyền giặc...

Mạc Ngôn lắc đầu, hắn mơ hồ đoán ra tên tiểu tử này có thể trước đó cũng không biết Triệu Việt lại điên cuồng đến vậy. Đi một bước thì mới phát hiện chuyện đã lệch hẳn đường ray. Thân bất do kỷ đi một bước trơn rơi xuống vực sâu.

- Nơi này là thủ hạ của ta bố trí, hiệu quả cũng không tồi phải không?

Ở một góc đại sảnh, Triệu Việt cười khi đối diện với hắn là cục trưởng Triệu Thừa với nét mặt xanh mét.

Cục trưởng Triệu thấp giọng quát:

- Đúng là một kẻ điên!

Triệu Việt cười nói:

- Ta có phải kẻ điên hay không , được quyết định bởi ông... ông xem, chúng ta đã nói chuyện hơn 2 tiếng đồng hồ không có kết quả gì, mà đại khái đại ông chủ cũng không có ý tưởng nào hay cho ông.

Phó cục trưởng Triệu quả quyết nói:

- Yêu cầu của ông căn bản là không có khả năng thực hiện, ở đây không phải ngoại quốc...

Lời còn chưa dứt, Triệu Việt đã nhân tiện nói:

- Được rồi, tôi có thể lui một bước, gặp mặt truyền thông biết có thể lấy cái gì, nhưng tôi muốn tận mắt nhìn thấy TV đưa tin này, là trực tiếp!

Sau khi Phó cục trưởng Triệu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cái này có thể được nhưng anh có thể nói cho tôi biết rốt cục anh làm như vậy là vì cái gì?

Triệu Việt nói:

- Rất đơn giản, đưa tin trên quy mô lớn có thể giúp tôi gỡ tội, tôi hi vọng chuyện này có thể khiến cho khắp nơi phải chú ý...

Phó cục trưởng Triệu vẻ mặt không thể tin nổi, thốt lên:

- anh còn muốn gỡ tội?

Triệu Việt khê cười nói:

- Phó sảnh Trương đại nhân, nếu tôi không thể gỡ tội thì ông cũng không khá hơn chút nào đâu... Nhưng ông yên tâm, chỉ cần có thể thực hiện được yêu cầu của tôi, sau khi tự thú tôi tuyệt đối sẽ không phản ông. Dù sao thì có người trong triều cũng dễ làm việc, dù có gỡ tội được hay không thì vẫn được giảm, có Phó cục trưởng ở đây chuyện cũng dễ dàng hơn một chút, đúng không?

Phó cục trưởng Triệu hít một hơi thật sâu, cắn răng nói:

- Thực ra tôi không quá tin vào những lời này của anh, dù sao thì tốt qua anh cũng có cơ hội để chạy trốn...

Triệu Việt nhún vai, nói:

- Tin cũng được, không tin cũng được bây giờ ông có lựa chọn sao?

Y quơ quơ kíp nổ trong tay, nhẹ giọng cười nói:

- Hoặc là ông cùng tôi xuống địa ngục hoặc là chờ tôi cần ông một cái, ngoài ra ông có lựa chọn sao?

Quả nhiên là cá mè một lứa!

Mạc Ngôn cười lạnh, từ đầu trực giác hần đã hoài nghi Phó cục trưởng Triệu nhưng không có chứng cứ, vừa rồi nghe xong đoạn hội thoại này đã xác định không còn phải nghi ngờ nữa.

Tiếp theo chính là phải làm rõ, Triệu Việt rốt cục là có chủ ý gì.

Đối với lần này Mạc Ngôn đã sớm có cách hay.

Đổi lại lúc thường, muốn phát hiện tâm tư cảm xúc của một người mặc dù là khó hần cũng làm được nhưng lúc này hơi lạ, dù mục đích cuối cùng của Triệu Việt là gì thì nó cũng không biểu hiện ra tâm tư, trạng thái. Đối với Mạc Ngôn mà nói đây chính là những lúc tức giận nhất...

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu. Sóng tâm linh khuấy động, khởi động tâm nhãn.

Tâm nhãn từ từ mở ra, trong tầm nhìn toàn bộ màu sắc của thế giới bị thay đổi...

Trong đại sảnh yến hội, có thần sắc lãnh mạc của Triệu Việt nhưng trên đỉnh đầu y có hai đường hào quang.

Hai đường hào quang này trở lên tối sầm vướng víu lẫn nhau giống như hai con ác long!

Trong mắt Mạc Ngôn không khỏi khê thở dài... hần đã sớm hoài nghi Triệu Việt trong lòng có tử chí lúc này nhìn màu sắc đen đỏ, trong lòng hần dĩ nhiên đã xác định được.

Hai đường sáng này vừa là tử khí vừa là sắc ô đen, báo trước trong lòng Triệu Việt có tử khí, căn bản là không có dự định tự thú.

Một đường sáng khác làm sát khí, màu này đỏ thẫm, báo hiệu Triệu Việt hoàn toàn điên cuồng không có tính mình sẽ sống sót còn muốn kéo cả cha con Lâm Phi Vũ và những người này cũng chung con đường xuống Hoàng Tuyền.

- Chẳng trách, y muốn truyền hình trực tiếp, xem ra người này muốn cả thế giới biết một lễ tang điên cuồng. Cái này gọi là nếu không để lại được tiếng thơm bách thế thì cũng để lại được tiếng xấu muôn đời?

Mạc Ngôn cảm thấy người này đúng là điên cuồng đến cực điểm...

- May mà bọn Đại Lý đến kịp nếu để các khách quý đến đông đủ chuyện vui này còn to lắm! Gần 200 khách quý, đến lúc đoàn một tiếng, đến lúc đó đừng nói là toàn bộ đều chết mà ngay cả thế giới cũng bị chấn động.

Ở sâu trong tâm linh, tâm nhân từ từ đóng lại.

Tâm nhân tiêu hao nhất là tinh thần không giống ý thức bản ngã thông thường để có thể mở ra trong thời gian dài.

Mạc Ngôn nhắm tâm nhân lại, trong lòng hấn bắt đầu cân nhắc, phải làm sao mới có thể tiếp cận được đại sảnh của bữa tiệc?

Muốn đi vào đại sảnh bữa tiệc cần phải qua hai quan ải, quan ải thứ nhất là người lãnh đạo của bộ chỉ huy hiện trường, người thứ hai là Triệu Việt.

Mạc Ngôn chỉ là cố vấn kỹ thuật, hơn nữa thuộc loại nhân viên ngoài công chức, những người lãnh đạo hiện trường bộ chỉ huy chỉ cần không có nước vào chứ tuyệt đối không cho hấn đại sảnh để làm chung. Còn nữa cục trưởng Mã không chỉ biết hấn là người của Mạc gia mà hấn còn là cháu đích tôn của Mạc gia, còn không dám làm cho bảo bối ấy vướng bận chứ đừng nói gì đến giao cho hấn nguy hiểm.

Thực ra điều này cũng không phải là khó khăn nhất chỉ cần phối hợp với Đại Lý và Đỗ Tiểu Âm thì Mạc Ngôn tin rằng sẽ có cơ hội tránh được tầm mắt của cục trưởng Mã để đi trộm vào bên trong.

Điều thực sự khó khăn chính là Triệu Việt.

Với người điên đó chỉ cần y nhìn thấy bất kỳ một người lạ không mời mà đến nào thì cũng đều không do dự mà động thủ kịp nổ trong tay.

Muốn qua được 100m này và không làm cho Triệu Việt bắn ngược thì nhất định phải thuyết phục y chủ động để Mạc Ngôn đi vào đại sảnh...

Trên thực tế, nếu như không lo lắng cho sự an nguy của con tin thì Mạc Ngôn chỉ cần vừa động tâm niệm là có thể giết chết Triệu Việt cách đó cả trăm m. Nhưng hấn hoàn toàn không giám chắc giết chết y thì có đảm bảo cho sự an toàn của con tin được hay không. Chỉ trong phòng có 10m, hấn mới có thể chắc giết được Triệu Việt đồng thời không cho người này nổ kíp nổ trong tay. Ngoài ra, trong đại sảnh có mấy người cũng là thủ hạ của Triệu Việt chỉ cần một trong số đó nổ súng cũng đủ biến cả đại sảnh đó thành địa ngục chốn nhân gian.

- Như thế nào mới tiếp cận được đại sảnh đây?

Mạc Ngôn suy nghĩ nhanh như gió nhưng trong lúc cần thiết lại không tìm ra được phương pháp ổn thỏa...

Lúc này, phó cục trưởng Triệu đã từ đại sảnh đi ra, vẻ mặt âm trầm đi lại có vẻ nặng nề.

Trong mắt người khác đương nhiên sẽ nghĩ rằng ông ta đang lo lắng cho thế cục hay là không đàm phán được kết quả.

Chỉ có Mạc Ngôn mới biết vị này đạo mạo ra vẻ phó sảnh đại nhân chứ thực ra y chỉ đang lo lắng cho tính mạng, tiền đồ của mình và gia đình mà thôi.

Mọi người thấy phó cục trưởng Triệu bình yên đi ra đại sảnh, lập tức cục trưởng Mã ra đón...

- Lão Triệu, cậu khỏe rồi, đàm phán thế nào?

- Mã sảnh trưởng, tôi đã phụ sự tín nhiệm của anh, kết quả đàm phán không có hy vọng, nhưng Triệu Việt ít nhiều cũng có chút buông lỏng...

Phó cục trưởng Triệu nói ra điểm mấu chốt của hiện trường, sau khi nói xong những người lãnh đạo trong bộ chỉ huy lập tức tiến hành thảo luận...

117. Chương 117: Người Chứng Kiến Tang Lễ

Lúc này, Đỗ Tiểu Âm đến bên cạnh Mạc Ngôn nói:

- Mạc Ngôn, trong lòng tôi có một dự cảm không tốt, cảm giác Triệu Việt chỉ làm bộ thế nhưng lại không nghĩ ra mục đích y làm vậy là vì cái gì?

Mạc Ngôn bĩu môi nói:

- Hắn còn mục đích...

Nói đến đây, mắt hắn sáng lên, hắn đã nghĩ ra một cách an toàn để đi vào trong đại sảnh.

- Bây giờ cô có thể liên hệ với Triệu Việt không?

Mạc Ngôn nói:

- Tốt nhất là không qua kênh theo dõi.

Đỗ Tiểu Âm cau mày nói:

- Anh muốn gọi điện thoại cho Triệu Việt?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Không chỉ có gọi điện mà mục đích cuối cùng của tôi chính là đi đến trước mặt y để tâm sự. Nhưng trước đó tôi cần phải được sự đồng ý của y, người này không chừng làm ra chuyện điên đấy.

Đỗ Tiểu Âm trầm ngâm một lát nói:

- Gọi điện thoại không thành vấn đề... Di động của Triệu Việt đang bị theo dõi nhưng tôi có thể cho tổ kỹ thuật cắt một khoảng thời gian.

Mạc Ngôn nói:

- Vậy là tốt rồi, đưa số của Triệu Việt cho tôi...

Vẻ mặt của Đỗ Tiểu Âm lại có chút do dự nói:

- Anh thật sự muốn vào trong.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên rồi, bằng không tôi đến đây làm gì? Nhanh lên thời gian không đợi người, ngộ nhỡ tên kia nổi điên là mấy chục cái mạng!

Đỗ Tiểu Âm hít một hơi thật sâu nói:

- Mạc Ngôn trước khi anh đi vào tôi có điều muốn hỏi. Không cho anh bịa càng không cho anh nói dối...

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Cô hỏi cái gì? Chẳng lẽ sau khi chuyện kết thúc không hỏi được sao?

Đỗ Tiểu Âm quả quyết nói:

- Không được, anh nhất định phải trả lời vấn đề này ngay bây giờ, hơn nữa tôi sẽ căn cứ vào câu trả lời của anh để quyết định có cho anh vào đại sảnh hay không?

Bất đắc dĩ Mạc Ngôn nói:

- Được rồi, cô hỏi đi.

Đỗ Tiểu Âm nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn hỏi:

- Đến đó.... Người xuất hiện ở Lạn Vĩ Lâu có phải anh hay không?

Vấn đề này đã quang quắn trong lòng thật lâu luôn muốn hỏi Mạc Ngôn nhưng cô lại khó mở miệng.

Trên thực tế cô đã xác định phân nửa người cứu người của mình chính là Mạc Ngôn, nhưng lại sợ hãi thực sự hỏi ra mồm nhưng đáp án lại là phủ định. Đối với cô mà nói, ý nghĩa này Mạc Ngôn chính là một người bạn bình thường không chịu để cho cô đi vào nội tâm cùng nhau chia sẻ bí mật này...

Cô gái rụt rè trong phút căng thẳng đã nói thẳng ra vấn đề từ lâu đã cất dấu trong lòng.

Nhưng giờ này, cô tất phải đi đến một đáp án...

Mạc Ngôn cười nói:

- Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?

Trong mắt Đỗ Tiểu Âm hiện lên sự cứng nhắc:

- Bởi vì tôi phải xác định rốt cục anh có năng lực xử lý chuyện này hay không?

Trên thực tế mục đích của cô không chỉ có thế, cô càng lo lắng cho sự an nguy của hắn hơn...

Mạc Ngôn có thể nhìn ra trong ánh mắt lo lắng của cô có sự quan tâm, trong lòng hắn thấy ấm áp cười nói:

- Tôi còn tưởng cô đã sớm đoán được rồi chứ.

Quả nhiên là người này... Đỗ Tiểu Âm liền thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng cô hơi tức giận, ta đương nhiên là đoán ra được nhưng nếu ta không hỏi chỉ e cả đời người này cũng không có nói ra.

- Đại Lý đã sớm biết rồi?

Đỗ Tiểu Âm hỏi ra vấn đề thứ hai.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tên đó là đồng phạm đương nhiên là anh ta biết.

- Thực sự anh có chắc sẽ xử lý được?

Trước xe truyền tin, Đỗ Tiểu Âm lại lo lắng như cũ hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần tôi có thể vào trong thì sẽ hóa giải được nguy cơ này.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu không nói nữa, kéo cánh cửa xe nói với nhân viên kĩ thuật bên trong:

- Các cô đi ra nghỉ chút, trong này giao cho tôi.

Hai cô gái mặc đồ cảnh sát chui ra xe, một người nhìn thấy Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Đây, thần thám sao anh cũng đến đây?

Cô bé này dĩ nhiên là Nhạc Duyệt.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vì cái gì mà anh không thể đến? Mỹ nữ, em chính là kì thị nghề nghiệp, kì thị anh là người ngoài biên chế...

Nhạc Duyệt thè lưỡi nói:

- Nào dám kì thị đại thám tử, em vẫn chờ anh phá nhiều đại án sau đó cùng lão gia được thơm lây.

Mạc Ngôn cười ha ha đi vào xe truyền tin với Đỗ Tiểu Âm.

Bên ngoài cửa xe xôn xao, Nhạc Duyệt chớp mắt bắt lấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Này, cô đoán xem chị Tiểu Âm và người này làm gì bên trong?

Cô bé kia gan không có lớn như Nhạc Duyệt, nhỏ giọng nói:

- Cô không nên nói lung tung, chị Tiểu Âm mà nghe thấy cô sẽ bị dọn vệ sinh đấy.

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Sao lại nói lung tung? Tôi đây là quan tâm chị Tiểu Âm... Thực ra Mạc Ngôn cũng không tồi, tuần tú thì không nói mà còn thông minh, cũng chị Tiểu Âm thật là xứng! Này, cô không thấy như vậy sao?

Cô bé kia gật đầu nói:

- Cũng là một người đẹp trai như vậy, tôi sẽ lập tức ném Đại Bảo Chằm đi.

Nhạc Duyệt ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ồ, Allan thật là không nhìn ra cô là người có mối nối cũ như vậy!

Cô bé kia cười hì hì nói:

- tôi có thể mang Đại Bảo Chằm tặng cho cô.

Nhạc Duyệt bĩu môi một cái nói:

- Cắt, tôi không thêm hàng cũ của cô đâu.

Trong xe truyền tin Đỗ Tiểu Âm thử máy móc nói:

- Được rồi, đã nối với điện thoại của Triệu Việt, anh có thể nói chuyện.

Mạc Ngôn nhận lấy microphone, im lặng, im lặng chờ tiếng của Triệu Việt.

Trong đại sảnh Triệu Việt bắt máy, nhìn dãy số trong điện thoại một lúc rồi tắt máy.

- Không được thuyết phục câu trả lời của ta, ta không muốn nhiều lời vô ích, ngoài ra ta nhắc nhở các người sự kiên nhẫn của ta có giới hạn, nếu nửa tiếng nữa không có câu trả lời thuyết phục ta sẽ giết một người, cuối cùng ta nhắc nhở quý phương ta chỉ đối thoại với Triệu Thừa thôi, ngoài y ra ta không hi vọng nghe thấy âm thanh của người khác đâu.

Tiếng của Triệu Việt có chút bình tĩnh, lạnh lùng không nhanh không chậm không vội vàng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chỉ e là phó cục trưởng Triệu không nghe thấy tiếng người.

Triệu Việt ngắt người ra nói:

- Vì sao?

Mạc Ngôn nói:

- Triệu Việt, người không cần giả bộ suy đoán hồ đồ, phó cục trưởng Triệu là người cùng thuyền với người không có ông ta, người có thể dễ dàng cắt đứt mạng Từ Đức Phát sao?

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Triệu Việt trầm nặng mà ngay cả đến Đỗ Tiểu Âm cũng kinh hãi không nói lên lời.

Phó cục trưởng Triệu là người của Triệu Việt?

Cô không thể tưởng tượng nổi, rất muốn nói với Mạc Ngôn đây không phải là thật nhưng tiếc thay Triệu Việt trầm mặc đủ để nói lên vấn đề.

Một lúc lâu sau, Triệu Việt nói:

- Các người đã sớm biết?

Mạc Ngôn nói:

- Tất cả mọi người đều biết, cũng không cần nhiều lời nữa... Người cứ lần nữa yêu cầu đối thoại với Triệu Thừa không phải khiến cho cảnh sát cảnh giác sao? Triệu Việt, ta hiểu người rất rõ, người là một kẻ điên, mình rơi xuống nước cũng không quên kéo người khác xuống. Người thân hãm tử cực, sao có thể cùng với Triệu Thừa cá mè một lứa tiêu dao đây? Nếu ta đoán không sai, hôm nay bất luận là sống hay chết khẳng định là người có thủ đoạn khiến cho Triệu Thừa chết không có chỗ chôn đúng không?

Triệu Việt nghe thấy vậy cười ha ha nói:

- Người đúng là có hiểu biết... Đúng vậy, đêm qua ta đã gửi phân nửa tài liệu về Triệu Thừa đi, tin rằng chậm nhất ngày mai nó sẽ có trên bàn làm việc của vài cán bộ.

Dừng lại một chút y lại nói:

- Tiếp nữa, còn chưa thỉnh giáo người là ai, chúng ta đã gặp chưa?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ta đây gặp người rồi nhưng người chưa gặp ta... Thế nào có hứng gặp mặt một lần không??

Triệu Việt cười lạnh nói:

- Ta đây dựa vào cái gì mà phải gặp người?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thêm người chứng kiến tang lễ không hay sao?

- Người chứng kiến lễ tang?

Triệu Việt hỏi:

- Lời này của người là có ý gì?

Mạc Ngôn nói:

- Triệu Việt, không cần giả ngu, sinh nhật và người đã bố trí đại sảnh không phải là để sớm trừ tính một tang lễ sao? Ta vừa nói rồi, ta hiểu người, sở dĩ người yêu cầu truyền thông trực tiếp đơn giản chỉ để cho tang lễ của mình thêm phần phong phú, cái gọi là không thể lưu danh bách thế thì cũng muốn di thối ngàn năm, đúng không?

Triệu Việt cười lạnh nói:

- Đúng là người hiểu ta... Đại trượng phu sống ở đời, sinh không thể sống xa hoa chết cũng phải làm nổi trội.

Mạc Ngôn cười nhạo nói:

- Người thôi đi. Lời này chỉ có những tuyệt thế kiêu hùng mới có tư cách để nói, người chỉ là một kẻ bán thuốc phiện cận bã mà cũng dám mở mồm.

Lời của hắn thật là nham hiểm động đến tận đáy lòng của Triệu Việt.

Trên thực tế Triệu Việt có thể làm một thương nhân bình thường, đến ngày hôm nay cũng là do một chút kiêu hùng, một chút tự phụ. Nhưng Mạc Ngôn không lưu tình chút nay chọc thủng tầng áo khoác này một tên bán thuốc phiện cận bã mà thôi cũng dám tự xưng kiêu hùng.

- Người có biết mình đang làm gì không?

Sắc mặt của Triệu Việt xanh mét nói:

- Người đang có tình chọc giận ta mà hậu quả của nói người có thể gánh vác được sao?

Mạc Ngôn nói:

- Trong lòng người đã có tử chí, ta có chộc giận hay không cũng không thay đổi được quyết định của người, chẳng lẽ không đúng sao?

Triệu Việt cân nhắc, nói:

- Cuộc điện thoại đến đây là chấm dứt, nếu nửa tiếng sau người không chịu đồng ý điều kiện của ta, các người sẽ nhận được một đồng tử thi...

118. Chương 118: Cô Thân Phó Hiểm

Mạc Ngôn ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ta nói nhiều như vậy chẳng lẽ người không muốn gặp ta?

Triệu Việt cười lạnh nói:

- Thật xin lỗi, ta không có hứng thú này...

Y cũng không phải kẻ ngu, biết Mạc Ngôn không có ý chộc giận mình mà có mục đích gì, tuy y không thể nhìn thấy mục đích này nhưng cũng có thể trốn tránh.

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Người định tắt điện thoại, như vậy ta cứ việc nói thẳng, Triệu Việt nếu hôm nay người từ chối gặp ta thì ta cam đoan người chết sẽ không nhắm mắt được đâu.

Triệu Việt cười lạnh:

- Nói khoác mà không biết ngượng.

Mạc Ngôn cũng cười lạnh nói:

- Ta trăng tráo, Triệu Việt nói cho người hay, Lâm Yến là do ta cứu, Laptop của người là ta lấy đi, chuyện người ngủ với vợ của Lâm Phi Vũ ta không chỉ biết mà còn nghe chính miệng người nói ra. Từ Đức Phát ta đích thân cứu ra, y và Concha, Dũng đại ca là ta bắt được. Đúng rồi, còn có Hồ Kiến Thành, đem qua tự sát trước mặt ta... Nói tóm lại, sở dĩ đẩy người đến tử cục ngay hôm nay đều do ta.

Hắn gọi cho Triệu Việt mục đích cuối cùng là vì đoạn này.

Hắn khẳng định 100%, sau khi mình nói ra đoạn này, Triệu Việt là người có thù ắt phải báo tuyết đối sẽ không ảo tưởng để xuống địa ngục.

Cho nên, hắn căn bản không sợ chộc giận Triệu Việt có thể nói y càng tức giận thì khoảng cách để hắn gần y càng ngắn lại.

Bên đầu dây kia, sắc mặt của Triệu Việt trở lên trắng bệch, trên mặt nổi gân xanh, méo mó như bị khủng bố.

Tên khốn nạn này, ta muốn giết hắn nhất định phải giết hắn.

Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi, suýt nữa thì bóp nát cái điện thoại trong tay.

- Triệu Việt, người có thể tắt điện thoại...

Mạc Ngôn mỉm cười tiếp tục đả kích:

- Nhân tiện cũng nói luôn một câu, chờ sau khi người chết ta sẽ đem người và ân oán giữa Lâm Phi Vũ viết thành tiểu thuyết. Người xem có bao nhiêu nhân tố hoàn mỹ, hai nam, một nữ, bên ngoài, chuyện tình dục, báo thù... Đúng rồi, còn có Lâm Yến... Ngẫm lại cẩn thận, ta thấy được viết thành kỷ thực đưa tin cũng hay, dù sao thì người và Lâm Phi Vũ cũng chết rồi, không có ai đến tìm ta tính sổ, đúng không?

- Người khốn nạn!

Bên đầu dây kia, Triệu Việt giống như một con dã thú bị thương, phát ra tiếng gào thét thê thảm.

Trong xe truyền tin, Đỗ Tiểu Âm cũng cười khổ mãi không thôi, đương nhiên là cô biết Mạc Ngôn cố ý đả kích Triệu Việt thế nhưng nó cũng quá âm hiểm.

- Chịu không nổi sao?

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Chịu không nổi, ta cho người một cơ hội, một cơ hội mặt giáp mặt giết chết ta.

- Địt mẹ này, mặc kệ người là ai, trong 10 phút nữa ta muốn nhìn thấy cái mặt của người, nếu không ta sẽ giết hết người này.

Triệu Việt đã bị tức đến nổi điên, tiếng cũng trở lên lạnh lợi nói:

- Nếu người gặp ta, ta sẽ thanh toán người... Ta nhớ được giọng của người, nếu 10 phút sau người xuất hiện không phải là người ta sẽ giết chết hết.

Mạc Ngôn lập tức cúp máy, mỉm cười với Đỗ Tiểu Âm:

- Thu phục.

Đỗ Tiểu Âm không biết nói gì cho phải.

Vài phút đồng hồ ngắn ngủi Mạc Ngôn giống như ma quỷ, khiến cho Triệu Việt hoàn toàn mất hết lý trí. So với tiến sĩ tâm lý tội phạm, cô thực sự nên trở về lò tái tạo.

Cô cũng biết thực sự không phải cô kém Mạc Ngôn mà vì Mạc Ngôn lấy tâm nhân xem mới có thể nắm chắc được cảm xúc của Triệu Việt đến thế...

Ngoài ra, về phần phó cục trưởng Triệu cũng đả kích Đỗ Tiểu Âm.

Mấy cảm xúc này lẫn lộn trong lòng cô, thực sự ngay bây giờ cô không biết nói gì.

- Triệu Việt cho tôi thời gian không nhiều lắm, cần cô giúp tôi rời khỏi chỗ của cục trưởng Mã...

Mạc Ngôn mở cửa xe, quay đầu hỏi Đỗ Tiểu Âm.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Vừa rồi cuộc đàm phán của chúng ta, tin là cục trưởng Mã sẽ có hứng thú... Đợi ông ấy đến đây, anh có thể đi vào. Đúng rồi, anh cũng phải nói với Đại Lý một tiếng, anh ấy sẽ sắp xếp cho.

Mạc Ngôn suy nghĩ cảm thấy cuộc đối thoại vừa rồi có đề cập đến một bí mật nhỏ, nhưng đối với sự nhận thức của Mã thúc mà nói thì cũng không cần phải giấu diếm. Vì thế hắn gật đầu nói:

- Có thể nhưng tôi không hi vọng ngoài cục trưởng Mã ra còn có người thứ hai nghe được cuộc thoại này.

Đỗ Tiểu Âm giải thích:

- Tôi biết quan hệ của anh và cục trưởng Mã không nhỏ nên mới có quyết định như vậy...

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Ai nói tôi và ông ta có quan hệ không nhỏ.

Đỗ Tiểu Âm lườm hắn một cái nói:

- Anh làm người khác đều mù hết sao.

Dừng lại một chút, cô hít một hơi thật sâu nhìn ánh mắt của Mạc Ngôn nói:

- Mạc Ngôn, chính anh cũng phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng bản thân.

Sau khi cục trưởng Mã biết được tình hình, Đỗ Tiểu Âm vào xe truyền tin, cô lấy cơ không gian trong xe hẹp nên ngoài cô và cục trưởng Mã ra những người khác đều phải ở ngoài.

- Rốt cục là có chuyện gì?

Cục trưởng Mã hỏi.

Đỗ Tiểu Âm đưa tai nghe cho ông ta nói:

- Cục trưởng, ngài cứ nghe một chút là biết.

Nói xong cô đưa một tai nghe khác cho trưởng phòng Trịnh, bắt đầu mở cuộc đối thoại kia...

Khoảng cách chỗ xe truyền tin khoảng hơn 10m, Đại Lý đã sắp xếp xong gập đầu có ý bảo Mạc Ngôn có thể vào đại sảnh.

Mạc Ngôn cười cười, tránh tầm mắt của nhiều người thoái mái đi vào trong đại sảnh.

Đại Lý nhìn bóng lưng của hắn, yên lặng nói:

- Chú em, cố lên!

Bên cạnh anh ta, tạm thời nhàn rồi không chó chuyện gì, Nhạc Duyệt há mồm tròn mắt lấp bắp nói:

- Anh ta... Anh ta sao lại đi vào?

Đại Lý hít một hơi thật sâu, cũng không trả lời câu hỏi của Nhạc Duyệt.

Anh ta và Đỗ Tiểu Âm từ trong đáy lòng tin rằng Mạc Ngôn có thể hóa giải được nguy cơ này, nhưng dù sao cũng là một loại tín nhiệm còn có biến thành sự thật được không. Bất kể anh ta hay là Đỗ Tiểu Âm giờ phút này đều thừa nhận có áp lực lớn. Theo chức vụ mà nói, hành vi này của bọn họ là cực kì vị kỉ, theo hành vi mà nói ngộ nhỡ chuyện ngoài phán đoán của bọn họ, hai người chỉ có thể xưng tội.

Nhưng anh và Đỗ Tiểu Âm đều chưa từng hối hận, chỉ là yên lặng cùng với Mạc Ngôn quét sạch chướng ngại vật...

Trong xe truyền tin sắc mặt của cục trưởng Mã xanh mét.

Lúc này ngoài phần nộ ra ông ta còn có cảm giác sợ hãi mà đã nhiều năm rồi chưa từng thấy qua.

Mười mấy phút trước gặp được con của cố nhân, trong lòng cực kì vui mừng nhưng trong giây lát đó con của cố nhân lại cô độc bước vào nơi nguy hiểm. Năm đó thân là quân nhân bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ. Vừa nghĩ đích tôn của Mạc gia có thể bị oanh một tiếng tạc lên trời dưới mắt mình, ông ta liền cần súng xông vào đại sảnh. Triệu Việt nhất thời xúc động.

Xem như chuyện của phó cục trưởng Triệu là cá cầu.

Bên cạnh cục trưởng Mã là trưởng phòng Trịnh vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đỗ Tiểu Âm thấp giọng nói:

- Mạc Ngôn bây giờ đã đi vào trong.

Đỗ Tiểu Âm gập đầu:

- Đúng vậy.

Trưởng phòng Trịnh phụng phịu nói:

- Cô biết mình đang làm cái gì không hả?

Đỗ Tiểu Âm bình tĩnh nói:

- Biết.

Trưởng phòng Trịnh đang định nói thì bị cục trưởng Mã ngắt lời:

- Cô thực sự biết mình đang làm cái gì?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Vâng ạ, tôi biết mình đang làm gì. Đơn giản là bây giờ tôi biết cách chính xác để làm chuyện này.

Cục trưởng Mã cau mày:

- Có ý gì vậy?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Cuộc đối thoại vừa rồi ngài cũng đã nghe thấy... Bây giờ Triệu Việt chính là kẻ điên, có đánh bất ngờ không thì kết quả cũng giống nhau. Cho nên, vì mấy chục sinh mệnh tôi chỉ có thể giao cục diện này cho Mạc Ngôn xử lý.

Cục trưởng Mã tức giận nói:

- Hắn có năng lực gì mà xử lý chuyện này.

Đỗ Tiểu Âm giải thích:

- Mạc Ngôn cứu Lâm Yến từ trong tay Triệu Việt, có thể lần đầu ngài nghe thấy nhưng bắt Từ Đức Phát và Concha, và chuyện tồi qua xảy ra ở sửa chữa, lấp rấp Tứ Hải, nói vậy chắc ngài biết. Mà việc này có quan hệ trực tiếp đến Mạc Ngôn, thậm chí có thể nói chuyện này sức hắn hoàn toàn có thể làm được. Cho nên, tôi cảm thấy người ứng phó với cục diện trước mắt hắn người tốt nhất...

Cô trần tình xong, ngoài sự kiện ở Lạn Vĩ Lâu ra xem như cô nợ Mạc Ngôn một nửa.

Thực ra, vốn là cô và Mạc Ngôn đã sớm có thủ đoạn ứng phó, mặc dù không bàn bạc cẩn thận nhưng đều rất ăn ý.

Sắc mặt của cục trưởng Mã đẹp hơn một chút nói:

- Chính là bây giờ tôi mới nghe thấy, chuyện các cô báo cáo là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đây là yêu cầu của Mạc Ngôn, anh ta không thích tên mình được đăng lên báo cáo...

Việc đã đến nước này nhiều lời vô ích.

Cục trưởng Mã ngắt lời Đỗ Tiểu Âm và nói với trưởng phòng Trịnh:

- Lão Trịnh, chuyện của phó cục trưởng Triệu hoãn lại một chút, anh hãy đi thông báo cho tổ đặc công lập tức chuẩn bị tốt công tác đánh bất ngờ. Ngoài ra, cấp cứu và tổ chăm sóc, tổ phóng cháy chữa cháy cũng phải chuẩn bị tốt.

Trong đại sảnh yến hội Cam Lam cảm thấy không khí nồng nặc mùi xăng, trong lòng cô ngày càng tuyệt vọng...

Lúc vừa mới bắt đầu, cô và những người khác giống nhau khóc, le hét chói tai thậm chí là cầu xin tha thứ nhưng sau này họ phát hiện con tin mà càng khóc lóc, la hét thì Triệu Việt lại càng bình tĩnh, hưng phấn dường như là y đang hưởng thụ nỗi thống khổ của người khác.

Vì thế cô là người đầu tiên ngừng khóc và la hét cầu xin tha thứ không bằng ngồi im mà dưỡng sức...

Cô đem toàn bộ hi vọng vào sự cứu viện của cảnh sát nhưng thời gia trôi đi thì một tia hi vọng thấy cũng quá xa vời.

119. Chương 119: Mộng Má Lúm Đồng Tiền.

Bởi vì nắm trong tay sinh mạng của một nhóm người, biểu hiện của y càng ngày càng giống kẻ điên nhất là sau khi nhân được cú điện thoại, y như một con thú vật cứ đi đi lại lại ở trong sảnh, miệng còn liên tục nguyền rủa. Có nhiều lần y nghiêng rằng nghiêng lợi như định cho nổ vũ khí nhưng không biết tại sao sau đó y đều nhịn đi.

- Xong rồi, xong rồi, người này đã điên hoàn toàn rồi...

Cam Lam nhìn thấy tên bạo tẩu Triệu Việt mà khóc không ra nước mắt, đáy lòng cô không biết bao nhiêu lần nguyền rủa tên khốn nạn kia.

- Bạn trai cũng chưa nói qua, cứ thế này xong đời rồi hôm nay đúng là trời ghen má hồng rồi...

- Mẹ nó, rốt cục thì tên khốn nạn nào gọi điện thoại cho bà cô thấy Diêm Vương, nhất định phải tố cáo y.

Cam Lam tràn ngập oán hận và nguyên rửa tên khốn nạn đang đi trong đại sảnh.

Thấy Mạc Ngôn mà quả thực Cam Lam không thể tin vào mắt mình... Sao người này lại đến đây.

Mạc Ngôn cười hì hì vẫy tay với Cam Lam:

- Ha, thế nào mà cô không chờ ở trường học mà chạy đến đây tìm nguồn kích thích, cái này choáng váng nha.

Cam Lam trợn mắt há hốc mồm ra. Thật sự là không biết nên nói cái gì...

Một lúc lâu sau cô mới nói như khóc hề hề:

- Anh cho là em muốn đến nơi này hử...

Cô không biết vì sao bây giờ Mạc Ngôn lại ở trong này. Nhưng trong tình huống như vậy có thể nhìn thấy người quen ít nhiều trong lòng cô cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút. Nhất là Mạc Ngôn hân tưng cười còn chọc tức vô hình trung đã khiến cho nàng bị lây nhiễm.

Mạc Ngôn cũng không có nói nhiều với Cam Lam bởi vì vừa đi vào đại sảnh đã có 3,4 gã bao vây lấy hắn.

Chào Cam Lam xong, Mạc Ngôn cũng không có nhìn quanh mà cười nói với Triệu Việt:

- Các vị. Tôi không có ác ý. Hi vọng các anh cũng cẩn thận một chút...

Hắn nói câu này cũng đồng thời ánh mắt lộ ra một tia sáng, ngữ khí cũng dần mịt mù:

- Các anh nên biết, nơi này bây giờ giống như một quả bom cực lớn, cho dù là đánh nhảy mũi cũng có thể đưa tất cả đến địa ngục. Cho nên xin các vị hãy ngàn vạn lần cẩn thận, không muốn chết ở chỗ này, tính mạng con người chỉ có một lần, chỉ cần không phải kẻ điên thì không ai muốn chết.

Trong tâm linh hắn, tiểu hòa thượng ngồi xếp bằng phát ta trận dao động vô hình, xuyên qua 2 mắt của hắn cũng mở ra...

Đây cũng là một loại thủ đoạn của tinh thần tu sĩ cùng với thuật thôi miên trong tâm lý. Nhưng nó không giống với thuật thôi miên ở chỗ nó không thông qua miệng và ngôn ngữ của tử chi để ảnh hưởng đến người khác mà là tác động trực tiếp đến tinh thần, sâu trong ý thức.

Phương pháp này đơn giản mà hữu hiệu. Có thể len lỏi vào tận ngõ sâu trong cảm xúc, bản năng của đối phương.

Ví dụ như lúc này, những tay súng của Triệu Việt trên thực tế đều là cướp biển, theo như vẻ mặt mê man hoảng sợ của họ thì không khó để nhìn ra, bọn họ không muốn cùng chết với Triệu Việt ở chỗ này. Cho nên, Mạc Ngôn trực tiếp thâm nhập sâu vào trong ý thức của bọn họ đào móc ra được cái bất mãn với Triệu Việt cũng không phóng đại.

Mạc Ngôn đã rõ, mình dù sao cũng không phải thần... Trong đại sảnh tràn ngập là xăng, hắn chỉ có thể không chế được Triệu Việt còn muốn khống chế người khác e rằng cũng hơi thiếu một chút. Đối lại nếu ở ngoài thì hắn không có vấn đề gì nhưng ở đây không chấp nhận bất cứ sơ hở gì, cho dù là một đốm lửa cũng có thể đưa mọi người lên trời được.

Cho nên trong kế hoạch của hắn, bước đầu tiên khi vào đại sảnh là mê hoặc những tay súng, gieo vào trong lòng họ một hạt giống sợ chết và muốn sống...

Điều khiến hắn thấy đáng tiếc chính là Triệu Việt không dùng được, bởi vì thủ đoạn của hắn là thâm nhập sâu vào trong ý thức chứ không phải bóp méo. Lúc này trong đầu Triệu Việt chỉ toàn hủy diệt, báo thù nếu như hắn triển khai loại chiêu số này thì hiệu quả tất nhiên là hoàn toàn tác dụng ngược lại.

Đây là lần đầu tiên Mạc Ngôn sử dụng chiêu số, hiệu quả lập tức thấy ngay mấy tay súng bị mê man dần rồi rút lui, mấy người không tự chủ được nhìn nhau theo bản năng họ buông tay súng đang bóp cò ra...

Mạc Ngôn thấy thế không khỏi mỉm cười, không can thiệp vào mấy người này nữa.

Lúc này hắn xác định 100% cho dù là hắn muốn làm cho bọn chúng giết Triệu Việt thì bọn chúng cũng không dám nổ súng, muốn gieo hạt giống thì không bao giờ được thay đổi sắc mặt.

Sự mờ ám của Mạc Ngôn cũng không làm cho Triệu Việt chú ý, nói cho cùng y chỉ là một tên buôn bán ma túy khoác cái áo thương nhân, có thể nào mà còn biết được thủ đoạn của một tu sĩ.

Cho nên, Triệu Việt cũng không ngăn cản Mạc Ngôn nói chuyện, y chốc chốc lại nhìn chăm chăm Mạc Ngôn, khóe miệng thoáng hiện nên nụ cười tàn nhẫn.

Cho đến lúc này y cũng chưa rõ lắm Mạc Ngôn chọc tức mình rốt cục là vì mục đích gì, càng nghĩ càng không ra, người này sao phải chạy vào đây chịu chết.

Nhưng có quan hệ gì đâu.

Nếu đã đến đây thì cũng nhau đi xuống địa ngục.

- Bất luận là ai chỉ cần dám đi vào đại sảnh thì không có đường sống mà ra ngoài.

Lần này Triệu Việt đương dối tự tin, theo y thấy thì trừ phi trên đời này có siêu nhân tồn tại, nếu không thì không ai có thể ngăn cản y đã bố trí một tang lễ tỉ mỉ đến thế... Cửa của đại sảnh đã bị đóng hết, cảnh sát đang tiếp tục tập kích cũng không thể xuyên thấu qua tường mà đánh bại mục tiêu. Ngoài ra mấy thùng dầu đều đã bị mở, không khí đầy mùi hơi đốt, một đóm lửa cũng có thể biến nơi này thành địa ngục.

- Hôm nay, tất cả mọi người phải chôn cùng ta, không ai là ngoại lệ...

Tâm trạng của Triệu Việt hơi có chút hưng phấn, y thực sự muốn biết không biết chính mình làm nổ thì cảm giác sẽ như thế nào.

Chỉ có điều Mạc Ngôn cũng là cố ý chọc giận chính mình, tên tiểu tử kia ung dung bước vào đại sảnh khiến cho mình cũng bội phần thán phục.

Không phải là tất cả mọi người có thể làm được Thái Sơn sụp mà sắc mặt không thay đổi, Triệu Thừa đi vào đại sảnh thấy mấy thùng xăng và bom đã sợ đến mức suýt tè dầm ra quần. Thấy người thanh niên kia ung dung và bình tĩnh khiến cho ông ta không khỏi khen một tiếng...

- Tôi biết người có rất nhiều điều muốn hỏi tôi...

Cách Triệu Việt gần 10m, Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Ví dụ như, tôi là ai, vì sao tôi lại phải chọc giận ông, mục đích tôi đến đây là vì cái gì... Nhưng tôi không có ý định trả lời mấy vấn đề này, bởi vì thực sự nơi này quá nguy hiểm không bằng mau chấm dứt chuyện này.

Hắn vừa đi vừa nói, bước đi chậm chậm dĩ nhiên đã đi được trong vòng 10m...

Theo như lời hắn, nơi này không cần xác định nhiều nhân tố lắm, một khi đã tiếp cận Triệu Việt trong vòng có 10m thì cũng không cần phải nói nhiều lời vô nghĩa.

Thực ra mà nói, hắn cảm thấy mình đã lãng phí thời gian với Triệu Việt như thế là quá đủ, bắt đầu là Lâm Yến, rồi đến Từ Đức Phát, Concha, Dũng ca cho đến cảnh tượng trước mắt này.

Một người cận bã như vậy lại có thể lãng phí nhiều thì giờ của ta.

Giờ phút này, trong lòng Mạc Ngôn sự chán ghét đã không nói lên lời.

Loại chán ghét này cũng bởi vì cái tội ác tày trời của tên cận bã Triệu Việt, mà chỉ vì chán ghét mà mình đã lãng phí quá nhiều thời gian...

Cho nên đứng trước mặt y hắn cũng không phí lời.

Triệu Việt nhìn thấy Mạc Ngôn cười răng, từ từ giơ cây súng trong tay lên đồng thời tay cái cũng nhẹ nhàng chuẩn bị bóp cò.

Nhưng ngay sau đó, y hoảng sợ phát hiện , người thanh niên này đang từ từ đi đến trước mắt mình nhưng trong nháy mắt lại mất đi cái bóng, khi y nhìn thấy thì khoảng cách giữa hai người chỉ còn hơn 30cm.

Cảm thấy mình có thể khống chế được Triệu Việt trong nháy mắt.

Ngay lúc này hắn không kịp suy nghĩ xem cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra, trong đầu hắn xuất hiện một ý niệm...

- Ẩn đi, ẩn đi Triệu Việt, đây là tang lễ của người và Lâm Yến, người tuyệt đối không thể để cho cảnh sát làm hỏng chuyện này như thế được, mặc dù Thần Phật đầy trời đến ngăn cản người thì người cũng nhất định phải đưa họ đến Tây Thiên.

- Nhanh, Triệu Việt bóp cò đi.

Triệu Việt chưa bao giờ thấy thời gian lại dài như vậy... Y có thể cảm nhận rõ ràng, ngón trỏ của mình đã chạm vào cò súng tay trái cầm kíp nổ động tác cứ chậm chậm như quay chậm trong điện ảnh vậy. Mà thời gian lại dài như vậy, ngay cả lối suy nghĩ cũng bị kéo dài vô hạn.

- Đây...

- Rốt cục...

- Là hắn sao...

- Sao lại thế này được.

Cảm giác quỷ dị bao phủ Triệu Việt, là Mạc Ngôn giờ trò quỷ.

Sư tử vỗ vẫy cũng phải dùng toàn lực, Mạc Ngôn cũng không muốn mình vào biển lửa cho nên đồng thời trong tâm linh đã phát ra hình gọn sóng, trực tiếp xâm nhập vào ý thức của Triệu Việt. Lần gỡ kĩ sảo vừa rồi có một chiêu không có, sở dĩ nó phát ra tác dụng là thông qua trấn động và cộng hưởng, từ từ trì hoãn vận động của ý thức, do đó khiến cho người đang suy nghĩ và thần kinh bị kéo dài vô hạn. Loại tác dụng này đến cực điểm sẽ sinh ra một loại thời gian vĩnh hằng.

Kết thúc rồi.

Mạc Ngôn nhìn thấy ngay cả cái chớp mắt của Triệu Việt cũng cần đến 10 phút đồng hồ, vô vùng đơn giản hắn lao ra cướp lấy súng trong tay y.

Tất cả đơn giản đến mức không thể tưởng tượng được.

Không có giờ súng, múa kiếm, không có đánh nhau khốc liệt chỉ giống như ăn uống bình thường, đi tới, giờ tay tất cả chỉ đơn giản, bình thản như vậy...

Mạc Ngôn tự gọi chiêu này là mộng má lúm đồng tiền.

120. Chương 120: Quán Quanh Cả Đời

Khi suy nghĩ của Triệu Việt khôi phục thì y hoảng sợ phát hiện mình đã nằm ngửa mặt lên đất từ lúc nào mà không biết.

Theo bản năng y động dậy tay trái phát hiện khí lực toàn cơ thể như bị mất thì giờ, ngay cả ngón tay động dậy cũng nhúc nhích không được.

Y giương mắt nhìn chỉ thấy một người cao lớn đang cúi đầu nhìn mình một cách thờ ơ, cái điều khiển nổ trong tay hắn vốn là của mình...

Lúc này, Triệu Việt toàn bộ các giác quan trên cơ thể y chỉ có sờ và ánh mắt.

- Giết tao, giết tao đi!

Ánh mắt của Triệu Việt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm Mạc Ngôn gào thét lên:

- Người là đồ khốn, tại sao không giết tao?

Y không biết chuyện này rốt cục là thế nào nhưng chỉ biết không thể cứu vãn được, lúc này đây ý niệm duy nhất trong đầu y là muốn chết!

- Người không cần nhu nhược thế, người không giám giết tao sao? Giết tao đi, cầu xin người hãy giết tao đi!

Mạc Ngôn bấu môi, đá cho Triệu Việt một cái.

Nếu có thể nói, hẳn một chút cũng không lãng phí nhiều thời gian vào tên này nhưng dù sao ở đây cũng còn có những người khác, trước mắt mọi người giết đi một kẻ đã mất sức phản kháng ít nhiều cũng có gánh nặng về tâm lý. Hơn nữa, ngoài đại sảnh còn có cảnh sát đang vây quanh...

Đồng thời hẳn cũng hiểu được nếu như giết Triệu Việt thật thì giúp y đạt được mục đích rồi.

- Ông thực sự muốn chết, tôi không cho ông toại nguyện đâu, ông dám làm lãng phí nhiều thời giờ của tôi, cho ông giương mắt lên nhìn tình nhân và vợ ông vứt bỏ ông như thế nào...

Mạc Ngôn cúi xuống, xách y lên đưa y đến đối diện với cha con Lâm Phi Vũ.

Ở một góc đại sảnh, Lâm Yến vội nhắm chặt hai mắt lại. Lệ ướt nhòa khuôn mặt còn Lâm Phi Vũ thì lại nhìn y chăm chăm trong mắt tràn đầy sự khoái chí.

Nếu không phai mồm ông ta bị bịt bằng dính thì ông ta đã cười một trận thật to...

Mạc Ngôn xoay người thấy cảnh không biết phải làm sao, hẳn thần nhiên nói với những tay súng:

- Không muốn chết thì buông hết súng xuống, sau đó úp mặt vào tường quỳ xuống...

Sâu trong ý thức của những tên đó đã bị Mạc Ngôn gieo mầm móng muốn sống, bọn chúng đã sớm không còn tâm trạng phản kháng.

Ngoài ra, phát sinh một màn hết sức quỷ dị, cảnh này khiến cho họ từ tận đáy lòng khiếp sợ người thanh niên này...

Màn kia giống như một vở kịch nặng nề. Không có máu tươi, không có đánh nhau ác liệt thậm chí đối thoại cũng ít.

Mọi người chỉ thấy đơn giản là người thanh niên kia mỉm cười đi về phía Triệu Việt...

Mà Triệu Việt thì càng run sợ, quên cả chống cự, sắc mặt đại đi để cho người thanh niên kia lấy mất súng...

Cuối cùng, người thanh niên chỉ đứng cười ung dung mà Triệu Việt thì đã nằm dưới chân hắn.

Theo hình ảnh mà nói, cảnh này bình thần mà không bình thần, bình thường mà không bình thường nhưng cũng vì sự bình thần mà thấy nó quỷ dị!

- Cảnh sát, như thế này chúng tôi có xem là tự thú không?

Một tay súng lấy hết dũng khí nói, ngoài bỏ ý chống cự ra y còn hỏi một câu như vậy.

Mạc Ngôn gật đầu nghiêm túc nói:

- Không làm chết người coi như các anh còn may... Bỏ súng, quỳ xuống coi như các anh đã tự thú!

Thực ra mà nói hẳn cũng không biết như thế có phải là tự thú hay không nhưng hắn vẫn đồng ý. Dù sao thì câu này cũng không mất tiền...

Được cảnh sát thừa nhận, tên này lập tức buông súng xuống, hai tay ôm đầu úp mặt vào tường và quỳ xuống.

Tầm gương lực lượng là vô cùng hơn nữa tay súng này cũng không định phản kháng, lúc này thấy đồng bọn đầu thú những tên còn lại sôi nổi theo, ngoan ngoãn bỏ súng ôm đầu, quỳ xuống.

Mạc Ngôn lấy di động ra, nhìn về phía Cam Lam đang há mồm trợn mắt nhìn mình, sau đó hắn vận chân khí giờ điện thoại ra xung quanh gọi cho Đỗ Tiểu Âm.

Hắn không biết đỡ kíp nổ nhưng Tiểu Âm chắc sẽ không gây ra sai lầm, tốt nhất là báo cáo đại công.

- Lãnh đạo, nhiệm vụ đã được hoàn thành, cô có thể cho tổ phá bom vào được rồi...

Không đợi Đỗ Tiểu Âm hỏi nhiều, hắn tắt di động cười với Cam Lam:

- Thế nào, đại tiểu thư bị cột với cái mùi này có thấy bị kích thích hay không?

Cam Lam vốn là cảm giận nhìn Mạc Ngôn chăm chăm, vốn cô định phải bác nhưng lại òa lên khóc.

- Làm em sợ muốn chết, làm em sợ muốn chết... Em còn tưởng không được gặp là cha mẹ, ông và dì...

Mạc Ngôn ngồi xổm xuống, một tay vỗ nhẹ vai cô, một tay xé băng dính an ủi nói:

- Khóc đi, khóc đi, khóc được là tốt rồi.

Cam Lam vừa khóc những người khác đã ý thức được mình đã được cứu, vì thế mà trong đại sảnh cũng vang lên tiếng một người tâm thần hưng phấn khóc và hét chói tai.

Tiếng khóc lan truyền thấy người bên cạnh khóc, Cam Lam càng khóc lợi hại hơn, sau khi băng dính trên tay được xé đi cô không để ý nước mắt trên mặt mình, nhào vào lòng Mạc Ngôn, ôm hân thật chặt nói năng lung tung rồi lại khóc òa lên:

- Những người này thật đáng ghét, em không khóc, em vừa khóc người ta đã học theo... Mạc Ngôn em rất sợ, sẽ không còn gặp được ông nội và ba mẹ... còn có dì và người yêu của em... Em không nói yêu thương đâu, nếu chết thật, chết thật...

Ngoài đại sảnh Đỗ Tiểu Âm bắt di động lúc lâu sau cũng chưa nói gì.

- Mới đi vào có chưa đầy 15 phút đồng hồ mà nguy cơ đã được giải quyết?

Thân là tiến sĩ tâm lý tội phạm, Đỗ Tiểu Âm vốn là bình tĩnh hạng nhất nhưng đối với cú điện thoại này của Mạc Ngôn cô vẫn không thể thừa nhận, hay là có thể nói vẫn không thể tin được hạnh phúc đến nhanh như vậy, đơn giản như vậy...

Mã cục trưởng đứng bên thấy thần sắc cô mà không hiểu, ông vội vàng hỏi:

- Tiểu Đỗ, tình huống như thế nào vậy?

Lúc này Đỗ Tiểu Âm mới hồi phục được tinh thần, vội la lên:

- Mã sảnh trưởng, Mạc Ngôn đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể cho tổ phá bom vào rồi.

Cục trưởng Mã thật không thể tin được vào lỗ tai mình nói:

- Cô chắc chắn là cậu ta nói như vậy?

Đỗ Tiểu Âm quả quyết nói:

- Tôi không nghe lầm đâu, anh ấy nói như vậy!

Điều này sao có thể?

Cục trưởng Mã vốn là không tin nhưng lập tức lấy máy bộ đàm ra nói:

- Các tổ chú ý, cuối cùng mục tiêu đã được giải quyết. Tổ đột kích số 3 vào chiến thuật, chú ý khuyến giải. Tổ chống phá bom đạn theo sau, tổ cứu thương, phòng cháy chữa cháy chuẩn bị vào hiện trường...

Bỏ bộ đàm xuống, ông ta nhìn về phía trưởng phòng Trịnh nói:

- Lão Trịnh, chờ sau khi xác định tin tức bên trong có thể áp dụng biện pháp đối với Triệu Việt.

Nửa tiếng sau, Cam Lam ngồi ở xe cứu thương trước, gọi điện thoại báo bình an cho Cừu Văn Tĩnh.

Mạc Ngôn cũng nhận được điện thoại của Mạch Tuệ.

- Vừa rồi em nghe chị Văn Tĩnh nói anh đã cứu được Cam Lam?

Mạc Ngôn hút điều thuốc, cười nói:

- Trời sinh anh tài tất hữu dụng, anh ở trên đời chính là để cứu các hồng trần tiên nữ...

Mạch Tuệ biết hân hay đùa, hăm hăm nói:

- Này, anh có lầm hay không, đây chính là tay súng cường đạo, nghe nói còn có bom, anh không muốn sống nữa à?

Mạc Ngôn cười an ủi:

- Không khoa trương như vậy đâu, có vài tay súng mà thôi...

Mạc Tuệ hoài nghi nói:

- Thật ư?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là thật rồi, từ khi quen em, anh đã gạt em bao giờ chưa?

Mạc Tuệ hừ một tiếng nói:

- Mạc Ngôn em càng ngày càng phát hiện không nhìn thấu được anh.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không nhìn thấu mới tốt, sợ là em sẽ quên tôi như...

Mạc Tuệ hừ một tiếng nói:

- Cắt, nghĩ hay quá nhỉ, sáng nay em có quyết định em sẽ quán lấy anh cả đời!

Sau khi cúp điện thoại Mạc Ngôn run mãi không thôi...

Tình cảm giữa hắn và Mạc Tuệ luôn là mờ mờ, mãi đến lúc này Mạc Tuệ mới bày tỏ cõi lòng thật của mình.

Nhưng trong lòng Mạc Ngôn phiền não nhiều hơn phần khích, vì cho đến tận lúc này hắn mới ý thức được vấn đề thực sự nghiêm trọng...

- Bản thân anh nguyện bên em cả đời nhưng có thể cả đời em cũng...!

- Tuổi thanh xuân mau trôi qua, dung nhan dần lão, 20 năm nữa anh vẫn thế này mà em thì già rồi. Đến lúc đó, cho dù lòng anh không thay đổi nhưng em không còn thời thanh xuân, có khả năng làm được như vậy hay không?

Ngay lúc này Mạc Ngôn mới ý thức được mình còn sống trong thế tục người thường, đối mặt với tình yêu chung thủy

- Xem ra cần nghiên cứu phương pháp dưỡng dung nhan...

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, dường như chỉ có một con đường như vậy để theo.

- Nghĩ gì thế?

Không biết từ lúc nào Đỗ Tiểu Âm đã đến bệnh cạnh hắn, cười hỏi:

- Vừa rồi là bạn gái của anh gọi điện?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cảnh sát Đỗ trở nên tò mò từ khi nào vậy?

Đỗ Tiểu Âm lườm hắn nói:

- Mặc anh có yêu hay không, tôi không hỏi nữa là được mà.

Mạc Ngôn cười nói:

- Bên kia đang rối tinh rối mù sao còn rảnh mà đến tìm tôi vậy?

Đỗ Tiểu Âm giải thích:

- Vừa rồi mới được anh cứu, tâm lý những người đó không giống nhau, cần có chủ đạo cấp bách. Chúng ta không có thiết bị cứu thương và bác sĩ, tôi chỉ được dễ chịu đến nói đùa một lúc. Ngoài ra...

Cô dừng lại một chút, chỉ vào Cam Lam cách đó không xa nói:

- Này, vị đại tiểu thư kia không chịu nhận phụ đạo tâm lý, cũng không chịu đến bệnh viện, bảo muốn anh đến chiều cố cho cô ấy.

- Cái gì?

Mạc Ngôn kinh ngạc, chỉ vào cái mũi của mình nói:

- Cô ấy muốn tôi chiều cố?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Đúng vậy, cô ấy nói biết anh, còn nói chỗ anh rộng hoàn cảnh tốt, thích hợp để nghỉ ngơi điều dưỡng.

121. Chương 121: Bữa Tối

Mạc Ngôn trừng mắt nói:

- Sướng cho cô ấy, phòng tôi, chuột còn ngại phiền hưởng chỉ là người sống.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Lời này anh phải đi nói với cô ấy, nói với tôi vô ích thôi.

Mạc Ngôn nói:

- Đi, tôi phải nói với cô ấy.

Đỗ Tiểu Âm lại giữ hần lại nói:

- Này, anh đi thật đấy à? Cô bé này vừa trải qua kiếp nạn sinh tử, bây giờ cần có người chăm sóc, trấn an. Đừng nói là tôi không nhắc nhở anh, nếu anh trực tiếp từ chối cô ấy không chừng sẽ để lại di chứng về tâm lý. Ngoài ra tôi còn thấy cô ấy rất tin tưởng anh, thậm chí có dũng khí ỉ lại. Mạc Ngôn, anh thực sự muốn từ chối cô ấy?

Mạc Ngôn không khỏi ngạc nhiên, lúc lâu mới nói:

- Nhà của cô ấy ở đâu?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Nhà của cô ấy ở nước ngoài, ngoài bảo mẫu và bà con xa ra không còn người thân nào khác. Bạn học cũng không thiếu nhưng không thân...

Mạc Ngôn sững sốt lúc lâu, rồi thở dài lấy điện thoại ra.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Anh định làm gì vậy?

Mạc Ngôn cười khổ:

- Bây giờ tôi đang đi ở nhờ, nếu cô ấy đến chỗ tôi cô thấy cô nam, quả nữ hợp sao? Có một chỗ rất thích hợp chỉ cách chỗ tôi ở có mấy bước đường...

Ý hần chính là chỗ của Tô Vũ, hai cô gái cùng ở một chỗ cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

- Còn nữa, tôi biết tiểu nha đầu kia, tôi còn quản phí ăn, phí ở, phí giám hộ...

Mạc Ngôn không muốn cho Cam Lam vào nhà số 36, còn có một nguyên nhân khác, là ‘Chuyện ma quái’ trong nhà.

Ai cũng không dám khẳng định con ma trong Núi Hồ Lô kia sẽ lại thăm nhà số 36 hay không, có Mạc Ngôn ở đây, tự nhiên không có việc gì, nhưng Mạc Ngôn không phải là hai mươi bốn giờ không ra khỏi cửa, lưu Cam Lam ở nhà một mình, nói không chừng liền gặp chuyện gì...

Mạc Ngôn gọi hai cú điện thoại, một cú gọi cho Tô Vũ, một cái trực tiếp gọi cho Cừu Văn Tình.

Tô Vũ không có chút gì do dự liền đáp ứng, cũng nói lập tức lái xe lại đây đón Cam Lam.

Mà Cừu Văn Tình biết được Cam Lam không muốn về nhà mình ở, lại có chút do dự... Nàng không phải lo lắng cái khác, mà là lo lắng Mạc Ngôn có chăm sóc Cam Lam tốt hay không.

Mạc Ngôn cũng có thể hiểu được, đổi lại là Mạc Sầu xảy ra chuyện như vậy, hẳn thân làm đại ca cũng hi vọng tiểu muội có thể được chăm sóc tốt nhất.

Vì thế hẳn đem điện thoại giao cho cậu, bảo chính cô ta đi thuyết phục Cừu Văn Tình.

Cũng không biết cô bé này nịnh nọt dì mình như thế nào, nửa giờ sau, liền vui vẻ chui vào xe Tô Vũ, nhìn không ra một chút tâm lý bị tổn thương.

Lúc này, cảnh sát và bộ đội đã rút lui khỏi, Đỗ Tiểu Âm bởi vì cần ổn định bị trạng thái tâm lý con tin, lưu tại cuối cùng.

- Thật không nhìn ra, anh lại có rất nhiều con gái theo...

Nàng xem thấy Cam Lam và Tô Vũ trên xe ô tô, cười trêu chọc.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô đừng nói chuyện không đau thắt lưng hả, đây là con gái theo sao? Đây rõ ràng chính là phiên toái... Cô không hiểu được nha đầu kia có bao nhiêu rắc rối!

Bên kia, Tô Vũ vẫy tay. Mạc Ngôn phát phát tay, nói :

- Cô đi trước tiên đi, một lát nữa tôi mới trở về.

Chờ Tô Vũ lái xe mang theo Cam Lam rời đi, hẳn nhìn về phía Đỗ Tiểu Âm nói :

- Vụ án này sau khi kết thúc. Hẳn là cô sẽ được thả lỏng một chút chứ?

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, cười nói:

- Nhờ hồng phúc của anh, tôi có rất nhiều ngày phép, lần này có thể đi chơi một lần rồi. Đại Lý bọn họ cũng thế, mới vừa rồi còn nói với tôi, cần đi ra ngoài chơi vài ngày đâu.

Mạc Ngôn nói :

- Là đi chơi xa sao? Không phải là hoạt động tập thể chứ?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Đại Lý bọn họ thật ra có ý tứ này, tính toán đi Cửu Phật sơn chơi, anh có hứng thú không?

Mạc Ngôn đang muốn nói mình không có thời gian. Chợt nhớ tới lịch sử Cửu Phật sơn, trong lòng hơi động một chút, nếu như là đi Cửu Phật sơn, thật là có thể rút ra một chút thời gian...

Cửu Phật sơn cách Uyển Lăng ước chừng 200 km. Là một ngọn núi Phật giáo lịch sử đã lâu. Núi này sâu thẳm, trong núi cổ miếu nhiều đến hơn mười tòa, trong đó vài tòa cổ miếu lịch sử vượt qua ngàn năm, là thắng cảnh du lịch Phật giáo nổi danh vùng tỉnh A này.

Mạc Ngôn nhớ chuyện 'Nguyện lực' , liền mơ hồ có chút xao động.

Giải quyết xong chuyện Triệu Việt. Nhiệm vụ kế tiếp của hắn chủ yếu chính là luyện phối kiếm trời sinh cùng luyện chế Tụ Linh Trận Ngũ Hành, hai thứ này đều là từ từ mà làm, không vội trong nhất thời, chỉ bằng đi một chuyến. Lại có thể tìm kiếm trong đó.

Còn về con ma Núi Hồ Lô kia, như thế nào cũng phải ba tháng sau mới có thể đánh nó...

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Đây, rốt cuộc anh có hứng thú hay không?

Mạc Ngôn trong lòng đã có tính toán, cười nói:

- Tôi đương nhiên có hứng thú. Chính là sợ mọi người không mang theo tôi đi chơi.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

-Ai dám không mang theo anh ... Nhạc Duyệt cũng đã sớm nói, mọi người còn phải dựa vào anh, vị thần thám kiêm đại hiệp này thăng chức lấy tiền thưởng đó. Hơn nữa, anh hiện tại có Mã cục trưởng bảo vệ, chúng tôi là đám tiểu nhân viên cảnh sát cũng không dám đắc tội anh!

Mạc Ngôn cười nói:

- Hèm, thật không nghĩ tới, cảnh sát Đỗ cũng khách sáo như vậy ...

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Được rồi, không đùa giỡn với anh. Cuối cùng nói cho anh một sự kiện, trước khi đi Mã cục trưởng bảo tôi chuyển cáo với anh, chuyện hôm nay trên báo cáo sẽ không xuất hiện tên của anh. Mặt khác, ông ấy bảo anh có thời gian, đi tới phòng làm việc của ông ấy nói chuyện một chút.

Mạc Ngôn gật gù đầu, ánh mắt chuyển tới trên cổ Đỗ Tiểu Âm, mày không khỏi nhăn lại , mỉm cười.

- Bùa hộ mệnh tôi đưa cho cô sao không mang?

Đỗ Tiểu Âm nghe vậy, vốn là kinh ngạc, lập tức trên mặt liền hiện lên đỏ ửng... Người này thật sự là... đồ trang sức trên người con gái có thể tùy tiện đeo sao?

Mạc Ngôn thấy sắc mặt Đỗ Tiểu Âm không ổn, trong lòng nhất thời giật mình, biết mình hỏi lời hơi quá .

Nhưng hắn chưa bao giờ biết cái gì gọi là ngược ngùng, cười nói:

- Đừng hiểu lầm, ý tôi là... Tôi đưa cho cô bùa hộ mệnh không chỉ là một loại ký thác trên tinh thần, như trường hợp hôm nay, nó sẽ có tác dụng thực tế.

Đỗ Tiểu Âm thấy hắn nói nghe thật sự, tâm tư ổn định, hỏi:

- Có tác dụng thực tế?

Mạc Ngôn cười nói:

- Một câu hai câu nói nói không rõ ràng, tóm lại cô nhớ kỹ, lần sau tiếp tục làm nhiệm vụ, nhất định phải đeo nó.

Đỗ Tiểu Âm thông minh, nghe đến đó, tiếp tục kết hợp đủ loại biểu hiện thần kỳ của Mạc Ngôn, trong lòng như có suy nghĩ gì, nói :

- Ý của anh là, nó thật sự có thể phát ra tác dụng hộ thân?

Mạc Ngôn không muốn nói quá mức cụ thể, cười nói:

- Thiên cơ bất khả lộ, tôi đã nói nhiều lắm, tóm lại cô nhớ rõ lần sau khi làm nhiệm vụ thì đeo nó là được ...

Từ Đàm Thủy sơn trang trở về thì sắc trời đã đen xuống.

Trên đường trở về, Mạc Ngôn nhận được điện thoại của Tô Vũ, nói là trên đường trở về mua rất nhiều đồ ăn, mời ông chủ là hắn qua đó ăn cơm.

Mạc Ngôn vừa lúc đói bụng , hơn nữa Cam Lam đã ở chỗ Tô Vũ, liền không cự tuyệt.

Xe chạy nhanh tiến vào công viên Hà Sâm Lâm, bây giờ đã là hơn bảy giờ tối...

Nhà Tô Vũ thuê chính là một nhà trọ một trăm ba mươi mét vuông, không tính là quá rộng, nhưng đối với một người con gái độc thân mà nói, cũng đã đủ.

Nhà trọ này trang hoàng xa hoa, tuyệt đối đạt tới tiêu chuẩn cấp năm sao. Lại nói tiếp, sở dĩ Tô Vũ thuê nhà trọ này, ban đầu thật ra là chuẩn bị dùng để câu con cá là Mạc Ngôn, sau đó sự tình phát sinh biến hóa, nằng từ mỗi câu biến hoá nhanh chóng thành trợ lý của Mạc Ngôn. Đối với một trợ lý mà nói, nhà trọ này hơi xa hoa, nhưng tập đoàn Thiên Vận cho tới bây giờ không thiếu tiền, cho nên cô cũng có thể tiếp tục ở nơi này.

Trên đường đưa Cam Lam về từ Đạm thủy sơn trang, hai người liền thương lượng cần có một bữa cơm no đủ.

Giữa con gái và con gái rất khó có tình hữu nghị chân chính, nhưng ở một vài thời khắc lại đặc biệt dễ dàng đi đến đồng thuận, Cam Lam mới vừa trải qua kiếp nạn sinh tử, đang cần người an ủi.

Mà Tô Vũ mặt mày thông thấu, tâm tư sáng, biết cô bé này là người ông chủ mình cứu trở về, liền cố ý thân cận cùng với Cam Lam. Hơn nữa nàng có thể nhìn ra được, trên người Cam Lam tuy rằng mang theo một chút bướng bỉnh, lại khó nén được khí chất xuất thân gia đình khá giả. Sau khi nói ba xạo, liền thoải mái lấy được thiện cảm của cô gái.

Mặc dù Tô Vũ không cố ý thân cận thành phần, nhưng hai người thật là ăn ý, cùng xe một đoạn đường, quan hệ giữa hai người hơi có chút thân mật.

Trên nửa đường, hai người mua ở siêu thị nhiều rau xà lách cùng thức ăn chín, sau khi trở lại nhà trọ, Tô Vũ nấu nướng, Cam Lam phụ tá, rất nhanh liền bày bàn lớn thức ăn...

Khi Mạc Ngôn đi vào nhà trọ, hai cô gái mới vừa rửa sạch dầu trên tay ...

Mạc Ngôn nhìn thấy thức ăn bày bàn, cười nói:

- Tôi nghe nói khi con gái có chuyện cao hứng hay mất vui, đều thích có một bữa cơm no, lời này quả nhiên không giả.

Tô Vũ cười nói:

- Ông chủ, anh uống rượu gì, rượu đế hay là rượu đỏ?

Mạc Ngôn nói :

- Lấy chút rượu đế đi...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Bày bàn này hương vị đều đủ, không tồi, không tồi, là tay nghề của ai?

Cam Lam hừ hừ nói:

- Có ăn thì ăn, anh quản là tay nghề của ai làm gì!

122. Chương 122: Đồ Háo Sắc

Mạc Ngôn cười nói:

- Vừa nghe lời này của cô cũng biết, tối đa cô cũng chỉ là một trợ thủ.

Cam Lam bĩu môi nói :

- Ai cần anh lo... Trợ thủ thì làm sao vậy? So với anh, chỉ biết ăn không phải trả tiền còn hơn nhiều!

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi nói nghe Đại tiểu thư, đây là cái thái độ gì? Tốt xấu thì tôi cứu cái mạng nhỏ của cô, cô đối đãi ân nhân cứu mạng như vậy à?

Cam Lam làm cái mặt quỷ, hằm hừ nói :

- Ai bảo anh đuổi tôi đến nơi đây ? Hừ, đồ quỷ hẹp hòi, một căn nhà toàn chuyện ma quái, anh nghĩ tôi thích lắm à?

Mạc Ngôn lúc này mới chợt hiểu, hóa ra nha đầu kia là bởi vì chính mình không cho nàng ở tiểu viện số 36 mà đổi tính tình...

Nhưng hẳn cũng biết, tính tình cô bé này tiểu tuyệt đối sẽ không giận vượt qua ba phút, cho nên ha ha cười, vờ như nhìn mà không thấy.

Quả nhiên, sau khi ba người ngồi xuống ở trước bàn cơm, Cam Lam liền vui vẻ cùng Mạc Ngôn uống rượu đế, bảo là muốn phân thắng bại trong rượu, không chuốc Mạc Ngôn say thật sẽ không họ Cam...

Nhìn thấy ánh mắt Cam Lam linh động, nụ cười tươi tắn, Mạc Ngôn cũng yên lòng, biết cô bé này tính chất tâm lý đích xác cứng cỏi hơn rất nhiều nếu so với cô gái bình thường.

Hắn không ngăn cản Cam Lam uống rượu đế, lúc này uống một chút rượu đế, kỳ thật có trợ giúp cho giấc ngủ của nàng.

Đợi cho một đêm không mộng mị, ngủ một mạch đến sáng mai, cảm giác sợ hãi còn sót lại trong lòng cô bé cũng tiêu tán ...

- Ông chủ, tôi nghe Cam Lam nói, hôm nay anh đại phát thần uy...

Phần lớn con gái đều tò mò, Tô Vũ cũng không ngoại lệ, trên đường trở về, nàng nghe Cam Lam nói hết chuyện mạo hiểm ở Đạm Thủy sơn trang, trong lòng chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nàng biết ông chủ của mình này rất thần bí, nhưng chưa bao giờ liên tưởng loại thần bí này với siêu cấp cảnh sát. Vì thế thừa dịp uống rượu, nháy một đôi mắt to có thể làm cho người ta chết đuối, bắt đầu tò mò đặt câu hỏi.

- Nào có mạo hiểm cùng thần kỳ như nha đầu kia nói đâu, kỳ thật cảnh sát đã sớm làm xong hết chuẩn bị, chẳng qua là tôi lấy thân phận chuyên gia đàm phán đánh một trận đầu mà thôi...

Mạc Ngôn nhấp hơi rượu, thuận miệng kể lại.

- Ồ, anh không phải làm việc ở công ty Phương Chính sao? Tại sao lại lặn đến trong đội ngũ cảnh sát thế? Cam Lam tò mò hỏi.

- Tôi nói nghe, cô là tiểu nha đầu không nói thì cứ ăn nhiều đồ ăn, cái gì gọi là lặn đến trong đội ngũ cảnh sát?

Mạc Ngôn phụng phịu nói :

-Tôi đây một thân đường đường chính khí, chẳng lẽ cô nhìn không thấy sao? Phải nói là, toàn bộ đồng đội cảnh sát đều là cảm thấy vinh quang và may mắn vì trong đội ngũ có người chính khí, hiên ngang lẫm liệt như tôi vậy, xung phong ở phía trước, chịu khổ ở phía trước, thời khắc mấu chốt dám lấy thân chắn lỗ châu mai!

Cam Lam cười ngặt nghẽo, nói :

- Đại ca, anh có dám tiếp tục thổi phồng một chút hay không? Lại thêm hai ba từ, anh cũng có thể đi tranh cử thanh niên mẫu mực của Trung Quốc!

Tô Vũ ở một bên không nói, nghe được nhiều, nàng chóng cảm, quơ chén rượu đỏ, cứ đưa ánh mắt dễ thương nhìn chăm chăm Mạc Ngôn.

Cam Lam trộm kéo ống tay áo của nàng dưới bàn, lén lút nói :

- Này, chị nhìn người ta như vậy, không phải là muốn ăn thịt người ta đấy chứ?

Tô Vũ bật cười, thấp giọng nói:

- Có cô làm bóng đèn ở giữa, muốn ăn cũng chưa có cơ hội há miệng...

Cam Lam uống chừng hai lượng rượu đế, mang theo cảm giác say cười khanh khách nói :

- Chị Tô Vũ, không cần đuổi em đi, em đi tránh đây...

Tô Vũ nhẹ nhàng nhú cánh tay của nàng, ha ha cười nói:

- Em là nha đầu ngông cuồng, thực là cái gì cũng dám nói, nhỏ giọng một chút, đừng cho anh ấy nghe thấy, thật ra anh ấy là ông chủ của chị!

Cam Lam hừ hừ nói:

- Hứ, cái gì mà ông chủ, có ông chủ nhỏ mọn như vậy à? Một tiểu viện nát mà thôi, lại có thể dám không cho em ở, hôm nào em cho một mẻ lửa đốt...

Hai cái cô gái mang theo cảm giác say xỉn xào bàn tán, tự cho là thanh âm đủ nhỏ, không biết, cái lỗ tai Mạc Ngôn ngay cả tiếng bước chân con kiến đều có thể nghe được...

Vừa mới bắt đầu, Mạc Ngôn còn cảm thấy thú vị, không nghĩ tới hai cô gái này đúng là càng nói càng hào phóng, sau nghe được hấn trộn mắt há hốc mồm.

Hóa ra con gái cũng có thể háo sắc như vậy...

Trong lòng hấn không khỏi cảm thán, khó trách Mạch Tuệ từng nói, nữ sinh nằm trong phòng ngủ nói chuyện kỳ thật so với phòng ngủ nam sinh phần khích hấn, ban đầu mình còn không tin, hiện hai cô gái ở trong này, cũng đã điên là không đủ, thật không biết nữ sinh cả phòng ngủ tụ cùng một chỗ thì là tình hình như thế nào?

-Khụ...

Hấn ho khan một tiếng, đứng lên nói :

-Cơm nước no nê, thời gian cũng không sớm, tôi đi trước!

Tô Vũ vội vàng đứng lên, nói :

-Ông chủ, uống chén trà giải rượu lại đi?

Mạc Ngôn trong lòng hừ một tiếng, nếu không đi, ta sẽ thành tiểu bạch thỏ trong miệng các người...

-Không cần, trở về còn có một cú điện thoại cần gọi, các cô cũng sớm nghỉ ngơi một chút!

Nói xong, hấn cũng không quay đầu lại, rời nhà trọ.

Hấn vừa rời đi, Cam Lam liền ôm Tô Vũ cười khanh khách nói :

- Chị tin hay không, khẳng định anh ta nghe được chúng ta lặng lẽ nói, hì hì, người này là bị chúng ta dọa đi...

Ông chủ nghe được?

Tô Vũ hoảng sợ, lập tức sờ mũi Cam Lam , sáng giọng:

- Em là người không có tim không có phổi, cái gì cũng dám nói, em thì vui, chị làm sao bây giờ? Em đừng quên , anh ấy là ông chủ của chị, nếu chị bị đuổi, người thứ nhất chị tìm là tìm em tính sổ!

Cam Lam hì hì cười nói:

- Bỏ được một đời cô quả, dám kéo ông chủ xuống ngựa... Không đúng, là dám hy sinh vì ông chủ , chị Tô Vũ, chị xem bộ dạng anh ta vừa rồi xem, còn thiếu nước chảy nước miếng, đồ háo sắc...

Đứng ở dưới lầu nhà trọ, Mạc Ngôn cười khổ châm điếu thuốc, uống rượu với hai cô gái này cũng thật điên.

Một trận gió thổi tới, hấn có một chút cảm giác say.

Nhưng hấn cũng không vận chuyển chân khí đuổi cảm giác say trong cơ thể, mà vẫn duy trì loại hơi men này, sau khi xe ném dưới lầu ở nhà trọ, bước chậm đi đến tiểu viện số 36.

Nơi này khoảng cách tiểu viện của hấn cũng không xa đi bộ cũng chỉ cần vài phút.

Trở lại tiểu viện, một chuyện hấn muốn làm dĩ nhiên là chuyện tắm gội, đây đã là thói quen của hấn nhiều năm.

Nhưng mà mới vừa bỏ đi áo khoác, thân hình của hấn bỗng nhiên dừng lại...

Hấn quay đầu nhìn về phía bên trái ở trên ghế sa lon, âm khí cũng tràn ngập như lần trước .

- Con ma này gan thật đúng là khá lớn, mình mới một đêm không trở về lại lần nữa chiếm cứ...

Hấn đi đến trước sô pha, đầu ngón tay hơi dính vào âm khí, trên mặt liền có một tia cười lạnh.

Lập tức, hắn lấy ra điều khiển từ xa, mở TV...

Cùng giống như lần trước, kênh dừng lại ở kênh Kịch truyền hình đài thành phố Uyển Lăng, kênh truyền hình này nhiều nhất đúng là diễn cầu huyết cung đình, khanh thần cùng công chúa, Ama cùng phụ hoàng ... hấp dẫn rất nhiều người xem từ những năm tám mươi.

Mạc Ngôn không khỏi nhớ tới người phảng phất nữ oa đại tiên trong miệng ông lão người miền núi kia, cùng với truyền thuyết Long Vương khuê nữ .

- Thích xem kịch cung đình như vậy, chẳng lẽ thật là nữ quý?

Mạc Ngôn thì thảo lẩm bẩm, tỏa ra một loại cảm giác đi vào liêu trai.

Nghĩ chỉ chốc lát, hắn ném điều khiển từ xa, đi đến trước tủ lạnh, đưa tay kéo cửa ra.

Trong tủ lạnh thực vật cùng đồ uống đều là mấy ngày hôm trước Tô Vũ mua sắm, xếp chồng chất chỉnh tề, ngoài mấy túi thịt Mạc Ngôn làm thịt, các đồ vật khác đều bình thường không thiếu...

Nhìn thấy những đồ ăn này, Mạc Ngôn khê nhũ mày, bởi vì mấy thứ này nhìn như vẫn bình thường, nhưng tuyệt đại đa số túi đóng gói đều quanh quẩn lên chút âm khí.

- Chẳng lẽ là...

Mạc Ngôn như có suy nghĩ gì, tùy tay cầm lấy một túi bánh bích quy, sau khi ngửi ngửi, mở túi gói ra, lấy ra một mảnh nhét vào miệng.

Vốn là bánh bích quy nhập khẩu hương vị ngọt ngào lúc sau đã nhạt nhẽo vô vị, giống như nhai trong miệng một ngọn nến...

- Phì, phì...

Dù sớm có dự liệu, Mạc Ngôn vẫn bị bánh bích quy khẩu vị như plastic và ngọn nến này làm hổ một phen, liên tục không ngừng phun ra bọt bánh bích quy trong miệng.

- Lại còn đã có thể ăn khí, xem ra mình còn hơi coi khinh con ma này ...

123. Chương 123: Cô Gái Không Chân

Ban đầu, hắn nghĩ ước chừng con ma này tới trình tự hiện hình, nhưng lúc này lại phát hiện, chính mình hiển nhiên xem thường cái gọi là thực khí, giống như những Luyện Khí không cần ăn cơm uống nước, tu sĩ có thể thông qua hấp thu năng lượng trong không khí tự do bổ sung cơ thể chính mình, linh khí đó là khản yếu nhất, quý vật đến khả năng hấp thu khí này, khoảng cách tới Âm Thần đại thành cũng đã không xa, hay hoặc nói nó đã là nửa bước vào âm thần, chỉ cần hấp thu đủ linh khí thiên địa, liền có thể đột phá, chính thức tiến vào cảnh giới âm thần.

Nhưng tiếc nuối chính là, linh khí trong thiên địa sớm khô kiệt, gần như là không.

Không có linh khí bổ sung thân mình, con ma thích xem kịch cung đình này, cũng chỉ có thể hút năm vị khí, lấy ăn no làm vui...

Mạc Ngôn toàn bộ mở ra các đồ ăn khác, tất cả nếm một lần, sau đó kinh ngạc phát hiện, con ma này chỉ yêu đồ ngọt, ngoài bánh bích quy và túi nho khô vị sữa ngọt, những đồ ăn này hắn không thấy thiếu!

- Ma thích nằm ở trên ghế sa lon, thích xem kịch cung đình, thích ăn đồ ngọt à?

Mạc Ngôn nhin không được cười khổ, thiên tính của con gái quả nhiên cường đại, ngay cả làm ma rồi cũng không thoát ly tính cách này.

Hắn lắc lắc đầu, đem đồ ăn bị động qua này ném vào trong thùng rác, sau đó đóng lại tủ lạnh.

Tủ lạnh mới vừa đóng, hắn bỗng nhiên lại ngẩn ra.

Lúc này hắn mới phát hiện, chỗ cửa tủ lạnh, âm khí rất nồng đậm, quanh quẩn ở chính giữa cửa, thật lâu không tiêu tan...

Mạc Ngôn một ngụm chân khí phun ra, âm khí xua tan này đó sau đó liền nhìn thấy, chính giữa cửa bởi vì bị âm khí thời gian dài ăn mòn, phẳng phất để lại một khuôn mặt tươi cười.

Đúng vậy, cái này đúng thực là một khuôn mặt tươi cười, tuy rằng hình xiêu xiêu vẹo vẹo, rất buồn cười, thậm chí còn mang theo một ít tính trẻ con và nghịch ngợm...

- Hay đấy... Đây xem như khiêu khích? Hay là đang bày tỏ thiện ý?

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười này, dù là Mạc Ngôn thông minh hơn người, cũng không hiểu nó đến tột cùng đại biểu cho ý tứ gì?

- Thật sự là đủ đau đầu, vốn định ba tháng sau lại đi tìm người, hiện tại xem ra, người thật là có chút vội vàng ...

Mạc Ngôn cân nhắc rất lâu cũng không biết hàm ý khuôn mặt tươi cười này .

Nhưng, hắn cũng không quá để ý, chỉ thấy rất tò mò, hơi đề cao cảnh giác.

Hắn là tu sĩ tinh thần chính thống đối với ma quỷ cho tới bây giờ đều là không sợ, thậm chí có thể nói, loại tu sĩ thất thần hồn này căn bản chính là khắc tinh của ma quỷ thiên nhiên, chỉ cần bản ngã có, trong bụng lại có một ngụm chân khí, ma quỷ thiên nhiên làm sao so sánh được với hai đại cảnh giới Dương Thần Quỷ Tiên, dù là hắn chủ động xâm nhập nơi âm sát, ma quỷ ở sân nhà tác chiến, không lý do không bắt được một con quỷ vật trong tay.

Cách tiểu viện số 36 ước chừng hai trăm mét, trong rừng cây, hai người đàn ông đang lén lút nói chuyện.

- Đầu To, không phải mày nói trong viện này không ai sao?

- Đại Ca, cái này không thể trách em... Hôm qua xế chiều và buổi tối rồi cả sáng hôm nay, em quay về ba lượt điều tra nghiên cứu địa hình, lúc ấy thật là không ai!

- Mày gõ cửa không?

- Gõ chứ, sáng hôm nay em lấy cố thu mua Computer hàng cũ, còn gõ cửa chỗ này, lúc ấy thật sự không ai... Thực là gặp ma, ai biết khi thực sự động thủ, người nhà này đã trở lại đâu!

Hai người này mặc một bộ đồ đen, trên người mang theo một vài công cụ đơn giản, đúng là hai tên trộm muốn thừa dịp bóng đêm đi trộm .

Một người trong đó đầu rất lớn, tên còn lại tuổi hơi lớn, lộ ra mặt con lừa, vô luận là ngũ khí hay thần sắc, đều có vẻ gian xảo hơn một ít.

- Đại Ca, hay là chúng ta cứ xông vào?

Lão đại hiển nhiên là tấm gương, Đầu to hung tợn nói.

Giương mặt con lừa ra, một cái tát vỗ vào đầu của đối phương, tên kia nói :

- Xông vào nhà mày ý, mày là người dốt nát, thiếu kiến thức pháp luật... chỗ này không người mà nói, chúng ta lặng lẽ đi vào, cái này gọi là trộm, nếu cố tình xông vào, chính là cướp bóc!

Đầu to chỉ ngậy ngốc hỏi:

-Đại Ca, phương diện này có cái gì khác nhau?

Tên mặt Con lừa nghiêm túc nói:

- Phương diện này khác nhau nhiều lắm, tên trộm nha, sau khi bị bắt được đơn giản là ngồi phòng trực vài ngày, còn bỗng nhiên có sự cướp bóc, bị bắt tội to lắm, nhớ ngày đó, một anh họ là bà con xa của tao cướp được tiền học phí của một sinh viên, tổng cộng cũng mấy vạn tiền, kết quả mày đoán thế nào? Xoẹt... Không nói hai lời, trực tiếp liền bị cảnh sát kéo ra pháp trường ...

Tên mặt Con lừa nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt thốn thốn, trong miệng thao thao kể lại kiến thức pháp luật.

Mà tên kia tựa hồ cũng rất chăm chỉ lắng nghe, sững sờ, ngẩn người rồi sững sờ nhìn lên mặt con lừa, con mắt trừng lên giống cái chuông đồng...

Tên mặt Con lừa ngạc nhiên nói:

- Mày rốt cuộc có nghe tao nói hay không? Tối như thế nào, mày nhìn chăm chăm tao làm cái gì, muốn hù chết tao à?

Tên kia ngơ ngác chỉ vào phía sau người mặt con lừa, nói :

- Đại Ca, người phía anh sau có người!

Tên mặt Con lừa không sợ cảnh sát, không sợ bị đánh, lại sợ ma quỷ, nghe xong lời này, mặt cũng trắng bệch, run giọng nói:

- Người dọa người, hù chết người, mày là... muốn hù chết anh của mày sao?

Tên trẻ tuổi thực thà nói:

- Thật sự có người mà, một Tiểu cô nương, mặc quần trắng, đứng ở phía sau anh ...

Tên mặt Con lừa nuốt một ngụm nước miếng, nói :

- Đầu to à, đại ca bình thường đối đãi mày không tệ... mày cũng biết, trái tim đại ca không phải rất tốt, mày nói thật với đại ca, mày đang nói đùa với tao, đúng...

Nói tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy được có người ở sau mình thổi ngụm khí.

Khí này tức lạnh lẽo lạnh lẽo, theo xương sống đi xuống dưới, con lừa mặt chỉ cảm thấy giữa đùi căng thẳng, thiếu chút nữa liền đá ra

Lúc này, tên gốc rễ cục cũng nhận thấy được một chút không bình thường, run giọng nói:

- Đại Ca, không xong, không xong, cô gái này, oa giống như... Giống như không có chân ...

- A á...

- Ngao...

- Đại Ca, anh chạy chậm một chút, giày bị rớt !

Tắm rửa xong Mạc Ngôn châm diều thuốc, tính toán xem hết một chương trình liền tới phòng ngủ, từ ngày hôm qua đến hiện tại, hắn dường như là làm liên tục, mặc dù là thân làm bằng sắt cũng có chút chịu không được.

Mới vừa mở TV, hắn liền ấn xuống nút yên lặng, sau đó nghiêng tai lắng nghe...

- Ô, tối thế này, ai rồi rãnh tán gẫu rồi chạy trong rừng cây gào khóc thảm thiết nhỉ?

Thanh âm này ở phía xa mấy trăm mét, hắn cũng lười đi quần, lại ấn xuống nút tắt âm, thả tựa vào trên ghế sofa xem TV.

Ngày hôm sau, Mạc Ngôn vốn định ngủ đến giữa trưa mới rời giường, ai ngờ buổi sáng chín giờ đã bị đánh thức bởi tiếng đập cửa của Cam Lam.

- Đại tiểu thư, em không cần đến trường sao?

Mạc Ngôn bất đắc dĩ hỏi.

Cam Lam cười hì hì nói :

- Em xin nghỉ bệnh, suốt một tuần...

Nói xong, nàng giơ túi giấy trong tay, lại nói:

- Đừng về mặt tức giận khi phải xuống giường, bốn cô nương là đến để báo đáp ân cứu mạng ngày hôm qua của anh .

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, mấy cái bánh bao coi như báo đáp ân cứu mạng, mình làm ân nhân cứu mạng cũng quá dễ dàng rồi?

Cam Lam gạt Mạc Ngôn ra, tò mò đánh giá tiểu viện 36, nói :

- Nơi này thoạt nhìn rất được nha, yên lặng, không giống như là chuyện ma quái nói...

Mạc Ngôn mặc kệ nàng, xoay người vào nhà bắt đầu rửa mặt.

Cam Lam đuổi theo hắn vào nhà, nói :

- À, cho anh một đề nghị, nơi này hẳn là anh nuôi chó?

Mạc Ngôn cầm chén nước xúc miệng, phun ra bọt trong miệng, nói :

- Ngay cả mình, anh đều nuôi không nổi, nuôi chó... xin miễn.

Cam Lam nói :

- Em đang nghiêm chỉnh mà nói... Vừa rồi khi tới, nghe quản lý người ta nói, gần đây nơi này có tên trộm, nuôi cẩu ít nhất có thể cảnh báo chủ một câu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Trong viện này anh đáng mất chỉ có bản thân anh, ngoài ra, thật đúng là không có gì hay mà trộm. Sợ nhất là nữ trộm trèo tường khoét vách, nhìn trộm anh thôi...

Cam Lam bĩu môi một cái, nói :

- Cắt, anh nhìn lại đi. Em đã nói với anh, anh cái kiểu này gọi là không nghe lão nhân nói, có hại ở trước mắt. Tối hôm qua chỗ quản lý còn bắt được hai tên trộm, hiện tại đang liên hệ bệnh viện...

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói :

- Bệnh viện?

Hắn cảm thấy được hoặc là chính mình nghe lầm, hoặc là Cam Lam nói sai, sau khi bắt được tên trộm hẳn là đưa vào cục cảnh sát chứ? Cùng bệnh viện có quan hệ gì?

Chẳng lẽ là chỗ quản lý bảo vệ trị an dùng hình phạt riêng?

Cam Lam cười nói:

- Đúng vậy, chính là bệnh viện. Nghe nói hai tên trộm này tối hôm qua đi trộm ở vùng này. Đồ chưa vụng trộm, lại bị một Tiểu cô nương đi qua dọa sợ. Một cái cô gái xinh đẹp, thật sự bị bọn hắn nhìn thành ma quỷ, kết quả chính mình dọa chính mình, rất thảm. Em nghe nói, hai tên trộm này một người bị dọa thành mặt than đen, người kia sợ đến nỗi kẻ ngốc, không ngừng nhắc cái gì: 'Không có chân, không có chân' ...

Tiểu cô nương đi qua?

Mạc Ngôn nghe đến đó, trong lòng không khỏi vừa động.

124. Chương 123: Cô Gái Không Chân (2)

Người khác chỉ nghĩ hai tên trộm này là chính mình dọa chính mình, hẳn lại không cho là như vậy. Bởi vì Núi Hồ Lô này. Hiếu nhiên có một con quỷ thật!

- Nơi này thật sự lớn. Ở bảy người cũng không có vấn đề gì...

Cam Lam đi lại chung quanh, trong chốc lát sờ sờ bức màn, trong chốc lát lại mở ra tủ lạnh nhìn xem, cuối cùng hỏi:

- Nói lớn như vậy, sao không cho chị Tô Vũ ở cùng. Chị ấy có thể là phụ tá của anh!

Mạc Ngôn sắc mặt nhất thời tối sầm, trừng mắt nói :

- Hôm nào anh đến nhà em ở, cũng có thể được à?

Cam Lam cười hì hì nói:

- Tức giận cái gì... Kỳ thật em cố ý thay chị Mạch Tuệ thử anh thôi, chị Tô Vũ nhìn rất đa tình, em lo lắng anh cảm lòng không được, phụ lòng chị Mạch Tuệ.

Mạc Ngôn đỏ khốc đỏ cười, nói :

- Em tí tuổi cả ngày làm những cái gì? Có thời gian rồi, làm chút gì đó không tốt hơn sao?

Cam Lam đặc ý nói :

- Ai bảo em bây giờ là người bệnh... lại là tổn thương tâm lý. Cần tìm một chút thời gian hoà dịu tâm tình.

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, nắm lên một bánh trong túi nhét vào miệng, nói :

- Anh phải đi một chuyến...

Cam Lam phát phát tay, nói :

- Xào ôi, không cần chào hỏi.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Em không định đi?

Cam Lam ngạc nhiên nói:

- Em vừa tới còn chưa đến mười phút. Tại sao phải đi? À, anh có ý tứ gì, đuổi em đi?

Mạc Ngôn thật sự bế tắc với nha đầu tự không lo mình là người ngoài này, đành phải nắm túi bánh bao, nói :

- Tùy em, thích chờ đợi bao lâu chờ đợi bấy nhiêu, lúc đi đừng quên đóng cửa là được. Đúng rồi, đừng trách anh không nhắc nhở em, nhà này đúng là có chuyện ma quái...

Cam Lam bĩu môi, không cho là đúng.

Mạc Ngôn kỳ thật cũng không phải cần đi xa nhà, mà là tính toán đi siêu thị một chuyến.

Tối hôm qua sau khi chứng kiến khuôn mặt tươi cười trên cửa tủ lạnh, hần liền mơ hồ cảm thấy được, con ma kia tựa hồ cũng không có ác ý đối với chính mình. Một khi đã như vậy, chính mình cũng không cần phải kêu đánh kêu giết, nếu có thể không động can qua mà thu phục nó, có sao mà không làm đây?

Vì thế, hần liền quyết định lấy đức thu phục người, người không phải ưa thích ăn đồ ngọt sao, ta đây liền đúng bệnh bốc thuốc, mua đồ ngọt đầy tủ lạnh cho người ăn no đủ...

Hần làm như vậy, còn có một mục đích khác.

Hần xem ra, hành vi con ma này kỳ thật đã không khác người bình thường, theo linh trí mà nói, nó hiện tại đã thuộc loại sinh vật trí tuệ, nửa người nửa ma. Nếu một mặt dùng sức mạnh, cho dù thu phục nó, cũng chưa chắc có thể khiến cho nó tâm phục khẩu phục, cuối cùng để mình sử dụng.

Trên đời này khó đoán nhất đúng là lòng người, sau khi ma có linh trí, không khác con người, tâm tư cũng khó dò.

Mạc Ngôn hi vọng chính là có được một con ma làm nô bộc hoàn toàn thuận theo, mà không phải một con ác quỷ mặt ngoài kính cẩn nghe theo, nội tâm lại luôn muốn phản chủ.

Siêu thị gần nhất cách khu biệt thự khoảng mười phút lái xe, Mạc Ngôn lái xe tới siêu thị này, thẳng đến khu bán thực phẩm.

Tìm gần nửa giờ, hần ôm đầy một túi đồ ngọt đi ra khỏi siêu thị.

Đem túi giấy ném vào chỗ ngồi phía sau xe, hần châm điếu thuốc, đang muốn lên xe, lại nhận được điện thoại của Hoàng Lưu Hạ.

Lại nói tiếp, thật ra cũng đã một thời gian thật dài không liên hệ với Hoàng Lưu Hạ rồi, hần ấn nút nghe điện thoại, cười nói:

- Giáo sư, đã lâu không liên hệ rồi, có phải có gì cho tôi hay không?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Kể ra thì có mấy người, nhưng ...tôi sợ cậu chướng mắt.

Mạc Ngôn cười cười, không nói tiếp.

Theo như lẽ thường nói, hẳn là người mới của công ty Phương Chính, bất luận nhiệm vụ lớn hay nhỏ, có thể nhận được mới là trọng yếu nhất. Nhưng đối với hắn lúc này mà nói, mấy vạn đồng đã không thể khiến cho hứng thú của hắn lên. Thời điểm này, còn không bằng học nhiều, nhanh chóng luyện hoàn thành thanh phôi kiếm.

Đương nhiên, lời này chỉ có thể nói ở trong lòng...

- Mạc Ngôn, gần đây Trương Trường Thanh có tìm đến làm phiền cậu không?

Hai người hàn huyên vài câu sau, Hoàng Lưu Hạ bỗng nhiên chuyển đề tài tới Trương Trường Thanh.

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói :

- Không có, sao anh lại hỏi câu này?

Hoàng Lưu Hạ nói :

- Một thời gian trước, tên kia lấy danh nghĩa bắt động sản Kim Điền cho chúng ta một đơn hàng, thù lao không tồi. Nhưng đối phương đưa ra một điều kiện, là người nhận nhiệm vụ nhất định là cậu. Tôi biết cậu không đối phó cùng Trương Trường Thanh. Lo lắng đây là hắn cố ý nhằm vào cậu, cho nên trực tiếp trả lại.

- Tôi tưởng rằng việc này cũng chỉ đến đó mới thôi , không nghĩ tới, thầy cai bắt động sản Kim Điền ngày hôm qua tự mình tìm đến, lại đòi uỷ thác, nhưng lại nâng cao thù lao. Tôi lúc ấy không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nhưng ông chủ Kim Điền nói lần này không có bất kỳ hạn chế, chỉ cần có thể hoàn thành uỷ thác, người nào cũng có thể đón đơn hàng. Lại nói tiếp, với danh nghĩa mấy công ty Trương Trường Thanh cùng Phương Chính cũng đã có nghiệp vụ. Bắt động sản Kim Điền cũng không ngoại lệ. Người ta vừa nói như thế, tôi cũng không thể không nhận. Thụ lí uỷ thác này, tôi trực tiếp giao cho người khác...

Hoàng Lưu Hạ cũng không nói gì thêm Mạc Ngôn cần lo lắng, nhưng cũng có ý tứ này.

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm, giáo sư. Tên kia không tới tìm tôi gây phiền toái, thật ra khiến anh lo lắng?

Hoàng Lưu Hạ nói :

- Hẳn là vậy rồi... Cậu cùng tôi là ở chung trong bát bào thực, cậu làm sao tôi cũng lo rồi!

Mạc Ngôn nói :

- giáo sư, Trương Trường Thanh uỷ thác là nghiệp vụ gì? Tôi nghĩ, vụ này khẳng định có chút đặc thù, nếu không sẽ không đặc biệt chỉ định tôi!

Hoàng Lưu Hạ nói :

- Nói đến nó, thật có chút đặc thù... à, nói thực ra, tôi ở Phương Chính nhiều năm. Vẫn là lần đầu tiên nhận được loại đơn hàng này .

Điện thoại kia im lặng, Hoàng Lưu Hạ châm điếu thuốc, nói một lần góc gác sự tình.

Vụ bắt động sản Kim Điền này đề cập đến là một khu nhà. Khu nhà này nằm ở giao lộ Mạc Sầu phía nam Uyên Lăng, kiến thành ba khu, ba tháng trước đã đi vào sử dụng. Bởi vì thiết kế hợp lý, hoàn cảnh, vật nghiệp, xanh hoá cùng với không khí khu vực đều tương đối khá, cư dân vào ở đều cảm thấy được tuy rằng giá phòng hơi mắc chút. Nhưng đáng giá. Rất có danh tiếng, công tác sau bán hàng cũng thuận lợi. Nhưng sau tết âm lịch, lại có tình huống dị thường xuất hiện. Mới đây, cư dân vào ở chợt phát hiện, chính mình thường xuyên gặp ác mộng, một tuần bảy ngày, cơ hồ có bốn năm tối đều vì ác mộng mà ngủ không ngon giấc.

Vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người nghĩ là thân thể của mình ra tật xấu, nhưng theo thời gian trôi qua, người gặp ác mộng càng ngày càng nhiều, vì thế mọi người mới giạt mình phát hiện, hóa ra đó cũng không phải cái lạ!

Lúc ấy, có người theo ngành nghiên cứu phỏng đoán, đây có thể có quan hệ cùng sống mạng di động tiểu khu, nhưng một tháng sau, bất động sản Kim Điền nhờ quan hệ dời cột thu sóng đi, ác mộng lại vẫn xâm nhập giấc ngủ của cư dân.

Đến tận đây, các loại phỏng đoán không thể tưởng tượng và nghị luận như nước xôn xao, có nói phong thủy, có người nói chuyện ma quái, còn có người nói cả Hồ Mạc Sầu ngàn năm trước là một mộ chôn siêu đại vạn người...

- Việc này rất lợi hại, không chỉ có cư dân vào ở, những người chi tiền đặt cọc cũng bắt đầu làm đơn trả nhà, bất động sản Kim Điền hiện tại đã hoàn toàn bán bất động...

Hoàng Lưu Hạ nói :

- -Nói thành thật mà nói, tôi thật tâm không muốn nhận, không chỉ là bởi vì cậu, mà là loại nhiệm vụ thần bí bí này, vốn là không ở trong phạm vi chúng ta hay nhận. Nếu không phải ông chủ Kim Điền cũng nói chỉ cần chúng ta hết sức là được, tôi tuyệt đối sẽ không nhận đơn này!

Mạc Ngôn nghe đến đó, thật ra lại sản sinh hứng thú, nếu không phải chuyện thời gian không bỏ xuống được, hẳn rất muốn tiếp nhận vụ này.

Nhưng, hẳn còn có chút không hiểu, Trương Trường Thanh vì sao phải chỉ định chính mình nhận vụ này?

Là cố ý tìm một vấn đề khó khăn để lằng nhục chính mình? Hay là đã đoán ra thân phận của mình, dùng vụ đặc thù này dò xét chính mình?

- Mạc Ngôn, nơi này tôi có khách, cúp trước!

Cú điện thoại này Hoàng Lưu Hạ gọi hơn mười phút, mãi đến khi có khách, hẳn mới cúp điện thoại.

Mạc Ngôn đặt Trương Trường Thanh cùng uỷ thác của hắn đến sau đầu, lái xe trở lại tiểu viện 36, mới vừa vào cửa, Cam Lam liền đoạt đi túi giấy trong tay hắn.

-Oa, đại hiệp, em không biết anh là người tốt như vậy...

- Nho khô à? Trời ạ, anh đẹp trai, em thật sự là yêu anh chết mất... Làm sao anh biết em thích nhất ăn cái này?

Mạc Ngôn đứng ở cửa, dở khóc dở cười... Nha đầu kia, thật đúng là tưởng ai cũng mê mình.

Nhưng, hẳn cũng biết, đây thật đúng là không oán được người ta.

Trần đầy một túi này, lộ ra toàn đồ ngọt cho người yêu quả đông lạnh, bánh bích quy hình tiểu động vật, sữa chua linh tinh ... là đồ con gái yêu tha thiết...

Hắn chỉ dám nói một câu:

- Cam Lam, mấy thứ này không phải mua đưa cho em!

Cô gái tất nhiên sẽ đảo đôi mắt, khinh thường nói :

-Mấy thứ này không phải mua cho em ăn, chẳng lẽ còn là Đại lão gia anh để chính mình ăn? Cất, mẹ anh cũng không tin!

125. Chương 124: Phiến Đá Trong Hồ Nước

Liên tiếp vài ngày, Cam Lam đều là ban ngày đến, buổi tối đi, vui ở viện số 36 mà quên không về.

Mạc Ngôn cũng không có cách nào.

Cũng may Cam Lam mặc dù có chút bướng bỉnh, nhưng lại là cô gái mà từ trước đến giờ không khiến ai phải ghét. Mỗi ngày đến viện số 36, cũng không phải lúc nào cũng quần lấy Mạc Ngôn, thậm chí có lúc còn giúp Mạc Ngôn dọn dẹp phòng, quét tước vệ sinh. Mạc Ngôn đền thời gian của nàng, liền tán gẫu chuyện trên trời dưới biển, lúc Mạc Ngôn làm bài tập, nàng liền yên tĩnh lên mạng xem ti vi.

Vài ngày ở chung, Mạc Ngôn càng hiểu rõ cô bé này.

Cam Lam mặt ngoài tuy tiện, mang theo một ít du côn, nhưng sâu trong nội tâm thật sự lại là người lãnh lẽo và cô đơn, hơn nữa còn có chút gì không an toàn.

Sự lạnh lẽo và cô độc của nàng hẳn là có liên quan tới hoàn cảnh gia đình, mà cái cảm giác không an toàn trong nội tâm cũng có quan hệ với gia đình, nhưng cũng có khả năng là từ phương diện khác.

Nhất là mấy ngày hôm trước tại hiện trường kiếp nạn của Đạm Thủy sơn trang, đối với cô gái này mà nói, lại càng làm sâu sắc hơn cái loại cảm giác không an toàn ở sâu trong nội tâm.

Mạc Ngôn có thể nhìn ra được, Cam Lam sở dĩ thích ở tại tiểu viện số 36, cũng không phải vì cảm giác sâu đậm đối với bản thân, mà là thông qua vài lần trải nghiệm, khiến cho cô gái này ý thức được, ít nhất ngay bên cạnh mình, nàng an toàn.

Thấy rõ điểm này, Mạc Ngôn cảm thấy cô bé này kỳ thật cũng đáng thương...

Khi Cam Lam đến, Tô Vũ có lúc cũng cùng đến, mỗi lần đến, cô ấy đều chủ động xuống bếp nấu bữa trưa hoặc bữa tối cho Cam Lam và Mạc Ngôn.

Vài ngày trở lại đây, Mạc Ngôn cũng quen cũng quen với hình ảnh hai cô gái này.

- Cam Lam, mang cái xẻng cho anh

Viện số 36 cũng không phải chỉ có sân trước, trên thực tế sân sau mới là nơi tọa lạc của viện.

Cả hậu viện ước chừng khoảng hai trăm mét vuông. Bên trong cỏ dại mọc nhiều, đã rất lâu không được cắt dọn.

Bên trái sân. Thậm chí còn có một bể nước tự tạo, mặc dù không to.

Mạc Ngôn ngày đầu tiên đến ở, liền muốn thu dọn hậu viện này, nhưng hẳn chỉ là một khách thuê, nói không chừng không biết lúc nào bị chủ nhà đuổi đi, cũng dè xuống tâm tư này.

Mà hiện tại, viện này đã được Chu Hiến Dữu mua. Chỉ cần bản thân Mạc Ngôn không muốn rời xa. Tuyệt nhiên sẽ không có người mở miệng đuổi hẳn đi.

- Cái nha đầu này, là cái xẻng, không phải là thuổng sắt, nhanh chóng đi đổi...

Mạc Ngôn kéo tay áo rửa sạch lên ao bên mương máng. Cũng không ngẩng đầu lên nói.

Cam Lam không vui, bĩu môi nói :

- Em cũng không phải là nha đầu sai sử của anh, nói chữ nhờ có thể chết người à?

Mạc Ngôn ngẩng đầu, cười nói:

- Không thành vấn đề, Đại tiểu thư, xin cô giúp anh mang cái xẻng đến đây...

Cam Lam đắc ý nói:

- Cái này còn nghe được.

Nàng mang cầm cái xẻng đến, ngồi xổm bên cạnh Mạc Ngôn đề nghị:

- Chúng ta nuôi cá trong hồ nước này đi...

- Nuôi cá?

Mạc Ngôn cười nói:

- Là một ý kiến không tồi, nhưng xin nhớ kĩ. Em ở đây nhiều nhất là một người khách, không cần sử dụng cách xưng hô “ chúng ta” này.

Cam Lam bấu môi nói :

- Em mạn phép dùng, anh sẽ cần em?

Mạc Ngôn đánh trống lảng, nói :

- Được rồi, em cũng đừng cứ đứng một bên, lái xe của anh đi đến tiệm ngũ kim, giúp anh mua hai cái lọc, muốn nuôi cá, phải lọc đường nước vào và đường nước ra mới được...

Cam Lam thấy ý kiến của mình được tiếp nhận, hưng phấn nhảy dựng lên, nói:

- Không thành vấn đề, em sẽ đi ngay bây giờ. Đúng rồi, nhân tiện em đi đến chợ hoa điều một vòng mua một vài loại cá mang về.

Mạc Ngôn nói :

- Đây là đường nước ngầm, sợ rằng loài cá này nuôi không sống nổi, nếu em thật sự muốn mua, chi bằng đi chợ thủy sản, nhân tiện mua ít cá sống tự nhiên mang về. Tốt nhất là hoang dại, cũng không cần quá lớn...

Sau khi đuổi được Cam Lam đi, Mạc Ngôn châm điếu thuốc.

Thu dọn hậu viện này, không những là để phong cảnh mỹ quan, hắn còn dự định trồng một vài cây, xây một cái mộc đình, đem nơi này tạo thành nơi tu hành luyện công.

Trong phòng ngủ làm bài ít nhiều có cảm giác bức bối, nào có hoàn cảnh ngoại trời tự tại này?

Hút xong điếu thuốc, Mạc Ngôn tiếp tục dọn dẹp mương máng, sau khi đợi mương máng sạch sẽ xong, hắn lại kéo, xắn ống quần bắt đầu dọn cỏ và nhánh cây ở đáy hồ.

- Ôi, cái này là cái gì ?

Xẽng chậm rãi tha qua, lại bị một khối cứng rắn ngáng đường.

Lúc đầu Mạc Ngôn không để ý, tùy tay gảy, nhưng không thấy nhúc nhích. Là hắn biết, nhất định là gặp phải hòn đá cứng dưới đáy hồ rồi. Vì muốn làm rõ tảng đá này to như thế nào, hắn bắt đầu tiến hành quan sát.

Vừa nhìn, lại là phát hiện ngoài dự đoán.

Ngay từ lúc vị Liễu tiên sinh qua viện số 36, Mạc Ngôn đã tiến hành quét dọn một lần toàn viện, trong đó cũng bao gồm cái ao sau viện này.

Nhưng lúc đó không phát hiện ra gì cả, đáy ao ngoài lá cành cây thối rữa và một ít đá nhỏ ra thì chẳng có gì đáng giá cả.

Nhưng lúc này trong lúc tiến hành quan sát, Mạc Ngôn kinh ngạc phát hiện, lúc trước dọn dẹp ít nhiều cũng có chút sở ý.

Trong đồng bùn ao lúc này lại có một tảng đá, nhìn như cũng không chớp mắt, nhưng dưới đáy nó lại khả lên một khối tính chất giống như đá phiến.

Phiến đá này thập phần kỳ lạ, phiến đá đặt lẫn với nước bùn trông như gập ghềnh, nhưng khi nhìn kĩ lại phát hiện, sự gập ghềnh đó là cảm giác do những văn tự và chữ nổi chạm khắc trên phiến đá tạo ra.

Cái gọi là chữ nổi, là một loại thuật khắc dấu, chữ nổi được chạm khắc thì nét bút lồi ra so với bình thường, mà văn tự còn lại thì tương phản hoàn toàn, nét bút trũng xuống so với bình thường.

Phiến đá kỳ quái này lại xảo diệu đem văn tự cùng chữ nổi phức tạp hợp cùng một chỗ, thậm chí có kí tự nửa bộ phận trên là văn, nửa bộ phận dưới là chữ nổi, bởi vậy, liền gây ra một ảo giác đánh lừa tầm mắt, làm cho người ta nghĩ lầm đây chẳng qua là một khối đa thô bình thường...

- Khó trách lần trước không phát hiện ra điều kỳ quái của nơi này...

Khi thấy những kí tự này, Mạc Ngôn tỉnh ngộ.

Những ký tự chạm khắc này cố ý lấy chữ nổi kết hợp với văn tự khắc chìm, vốn là để đánh lừa con mắt người nhìn. Đồng thời hình dạng kí tự cũng có chút kỳ lạ, tự nhiên thanh thoát, không có quy tắc cố định, vừa nhìn qua, càng giống một loại hoa văn bất quy tắc. Hơn nữa phiến đá đồng này hoàn toàn giống những viên đá bình thường khác, điều này đã lần đầu tiên đánh lừa được khả năng phân biệt của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn vận chuyển chân khí, quán nhập vào thanh trúc, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, đã nhắc bổng tảng đá kiên cố lên.

Sau đó, hắn dùng gậy trúc nâng tảng đá, cẩn thận đem nó dọc theo đáy ao đi lên.

- Đây rốt cuộc là loại văn tự gì?

Mạc Ngôn lấy phiến đá ra, dùng nước tẩy sạch, cố gắng tìm hiểu những kí tự trên đó.

Đầu óc của hắn chứa rất nhiều kiến thức, nhưng không tìm ra một chút ít manh mối nào...

- Phiến đá này không phải là mưu tính gì của Liễu tiên sinh chứ?

Không hiểu những kí tự đó, hắn nghĩ lại đã chuyển nghi vấn sang Liễu tiên sinh, nếu phiến đá này quả thật là mưu tính của Liễu tiên sinh, thì hắn phải biết được lai lịch của những kí tự này.

Mạc Ngôn đối với những vật cổ này rất là có hứng thú, bởi vật càng cổ thì càng gần với thời đại của các thượng cổ tu sĩ...

Đáng tiếc, tên kia sau khi rời đi lại chưa qua, sớm biết như vậy, lúc đầu lưu lại ấn ký thì tốt rồi!

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, mang phiến đá này đi rửa sạch sẽ, dùng giấy bọc vào, dự định làm vật cất giữ.

Nhưng cân nhắc trong chốc lát, hắn lại thay đổi chủ ý, mở bọc giấy ra, đem phiến đá này ném vào trong nước...

Không sợ kẻ trộm, chỉ sợ tặc nhớ, hắn toàn là khi đi ra ngoài, nếu là đem đá phiến đặt ở phòng ngủ hoặc là bất kì chỗ nào, cho dù tiếp tục là bí mật, sợ cũng không gạt được một vài lão tặc lâu năm..

Làm xong tất cả chuyện này, hắn tiếp tục làm sạch đường nước, đồng thời cân nhắc chờ phơi kiếm tể luyện hoàn thành, phải đi thư viện tìm kiếm lai lịch ký tự trên phiến đá.

Sau khi rửa sạch ao xong, Cam Lam cũng về tới tiểu viện.

- Nói m là tiểu nha đầu em còn không tin.

Mạc Ngôn nhìn thấy Cam Lam mua về các loại cá, lắc đầu nói:

- Cá trích và cá trắm đều có thể nuôi, em mua cá chuối về làm gì?

Cam Lam ngạc nhiên nói:

- Làm sao vậy, không phải đều là cá sao?

Mạc Ngôn nhin không được cười nói:

- Con thỏ và con sói đều là động vật, có thể nuôi cùng nhau hay không ? Loại cá chuối này hay còn gọi là cá quả, rất hung mãnh, ăn uống vô cùng lớn, cá gì cũng ăn, thậm chí ngay cả con của mình cũng ăn, em thả nó vào ao, không cần vài ngày, các loại cá khác đều bị nó ăn hết.

Cam Lam giờ mới hiểu được, thè lưỡi, nói:

- Em làm sao mà biết được, em đã nuôi cá bao giờ đâu...

Mạc Ngôn thò tay lấy hai con cá chuối nhặt ra, tùy tay hướng trên cỏ quăng ra, nói:

- Được rồi, đã mua, cũng không thể lãng phí, bữa trưa chúng ta ăn canh cá chuối vậy!

Cam Lam mặt mày hớn hở nói :

- Em thích nhất uống canh cá... anh chờ chút, em liền gọi điện thoại cho chị Tô Vũ, mời chị ấy lại đây làm cá.

Mạc Ngôn nói :

- Được rồi, đừng phiền toái người ta, con cá này để anh làm.

Cam Lam kinh ngạc nói:

- anh còn có thể nấu ăn?

Mạc Ngôn cười nói:

- Em cho là ai cũng giống em sao, ngũ cốc chẳng phân biệt được, tứ chi không cần sao?

Cam Lam lại cười hắc hắc nói :

- Anh thực giỏi hoạt, rõ ràng biết làm đồ ăn, còn chưa lộ tài, mỗi lần đều làm cho người ta như chị Tô Vũ làm...

Mạc Ngôn nói :

- Đừng nói nhiều lời, đi, rửa sạch tay.

Cam Lam ngạc nhiên nói:

- Để làm chi?

- Để làm chi?

Mạc Ngôn hừ một tiếng, nói :

- Thiên hạ không có ăn không phải trả tiền cơm trưa, muốn uống canh cá chuối, liền nhanh chóng đi vo gạo rửa rau, sau đó phụ giúp vào với anh.

Một bát canh cá chuối mà thôi, thật muốn uống mà nói, Cam Lam chỉ cần đi vài bước đến nhà bán đồ ăn là có thể uống.

Nhưng mà, đối mặt với lời căn dặn của Mạc Ngôn, nàng lại là liên tục không ngừng gặt đầu, nhu thuận còn giống nha đầu sai vặt...

Nhìn thấy cô gái sôi nổi đi vo gạo rửa rau, Mạc Ngôn không khe khẽ thở dài.

Luận mùi vị, canh hắc làm tuyệt đối không bằng trong nhà hàng, nhưng chính trong phòng bếp nhà mình nấu canh, lại mang đến hương vị gia đình.

Mà, chính là một trong những nguyên nhân Cam Lam sống ở chỗ này vui quên trở về.

Mạc Ngôn từ nhỏ rời nhà, đối với khát vọng che dấu trong lòng Cam Lam này có chút đồng cảm...

126. Chương 125: Họ Vương Mua Hàng Lậu

Cuối tháng tư cả vùng đất, đã muốn hoàn toàn trải rộng ra.

Mạc Ngôn cầm nước sơn, tỉ mỉ đánh véc-ni cho mộc đình. Mấy ngày nay, hắn không những rửa sạch toàn bộ mương và ao một lần mà còn trồng đến mười loại cây ăn quả sau viện. Làm xong mây việc này, hắn lại mua về vật liệu gỗ và công cụ, tự tay mình xây dựng mộc đình. Hắn mặc dù chưa học qua nghề mộc, nhưng dựa vào khả năng cũng như năng lực xuất sắc vốn có của mình, dựng loại mộc đình này thì không cần phải nói nữa. Bản vẽ mộc đình có thể tải xuống từ trên mạng, vật liệu gỗ cũng đều là thành nguyên liệu, ở kiến trúc thị trường có thể mua được. . Lại đem các loại nghề mộc công cụ mua, chỗ ngồi này khéo léo tinh xảo mộc đình với hắn mà nói, chỉ chính là lớn một chút xếp gỗ đồ chơi mà thôi...

Đứng ở trên thang xếp, cái cuối cùng cần sơn chính là đỉnh mộc đình, thì toàn bộ công trình có thể coi là kết thúc.

Hắn cố hết sức bảo trì màu gốc của tiểu đình, chỉ là đánh véc-ni mấy tầng chống thấm nước, nhìn qua cả một đình, không những vẫn duy trì một màu Điện Viên tươi mát, phong cách này hòa hợp hoàn toàn với toàn viện.

Ngoài một đình, Cam Lam giờ di động, mặt mày hớn hở cười nói:

- Nói cho anh biết một cái tin tốt lành!

Mạc Ngôn đứng ở trên thang máy, cúi đầu nhìn thấy nàng, kinh ngạc nói:

- Em phải quay về trường học sao?

Cam Lam lườm hắn một cái, lập tức lại dương dương tự đắc nói :

- Khiến anh thất vọng rồi, em lại xin nghỉ cáo bệnh thêm một tuần nữa...

Mạc Ngôn thở dài một tiếng:

- Tùy em, dù sao em cũng không phải đàn ông.

Cam Lam khó hiểu, nói:

- Cái này cùng với việc em không phải nam nhi có gì liên quan?

Mạc Ngôn nhin cười, nói:

- Nữ tử không tài đó là đức, đàn ông mới cần khắc khổ học tập, em một nữ nhi, chờ lấy một ông chồng tốt là được.

Cam Lam trừng mắt nhìn hắn. Cầm giận nói :

- Ngày mai em trở về trường học, anh vui rồi!

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

- Trẻ con là dễ dạy. Không uống công lão phu một phen khổ tâm...

Cam Lam lườm hắn một cái, vung vẩy di động nói :

- Uy uy, muốn biết tin tốt nói là gì hay không?

Mạc Ngôn hỏi:

- Nói nghe một chút.

Cam Lam vui sướng hài lòng nói :

- Tiểu di của em nói, dì và cậu Mạch Tuệ tuần sau mới quay về, hắc hắc, em lại có thể tiêu dao một tuần rồi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Đã nửa tháng rồi, sao thời gian vẫn kéo dài nhỉ?

Mạch Tuệ cùng Cừu Văn Tình đã đi khoảng hai mươi ngày rồi, trời nam đất bắc chạy khắp nơi, rốt cục lại chưa định ngày về.

Cam Lam nói:

- Còn không phải kia cái gì cực hạn vận động gia, thám hiểm gia... Em nghe dì nói, tiết mục tuần đầu tiên vốn dĩ là dự định ở Uyển Lăng cắm trại. Nhưng Tô Cận sau khi nhận lời làm khách quý, kế hoạch liền thay đổi, hiện tại biến thành cắm trại ngoài trời, hiện tại đang tìm cảnh tượng thích hợp.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, Mạch Tuệ nói tối nay sẽ điện thoại cho anh. Chị ấy hiện tại đang bề bộn. Chị ấy còn nói , muốn em giám sát chặt anh, nhất là khi có chị Tô Vũ, em quyết không rời anh nửa bước!

Mạc Ngôn trừng mắt nói:

- Anh thấy hình như em ngứa ngáy, dám đến trêu chọc anh hả?

Cam Lam hì hì cười nói:

- Ai bảo anh luôn mắng em, ba mẹ em cũng không giữ như anh!

Mạc Ngôn phụng phịu nói :

- Ngọc không mài, không nên thân, anh mắng, cũng là vì tốt cho em. Em là tiểu nha đầu như thế nào không biết điều đây?

- Mắng, mắng , anh chết thảm em cũng quên đi...

Cam Lam bỗng nhiên nhỏ nhẹ nói:

- Kỳ thật, em cũng không phải cố ý đâm bị thóc, chọc bị gạo, em chính là muốn nhìn vai diễn vừa ra nhị nữ tranh phu!

Mạc Ngôn nghe vậy, suýt nữa rơi từ trên thang xuống. Trùng mắt nhìn Cam Lam, nửa ngày chưa nói ra lời.

Cam Lam thấy thế, vui cười ngặt nghèo, nói :

- Ha ha, rốt cục hù được anh! Yên tâm, em không phải tiểu nhân đâm bị thóc, chọc bị gạo, em chỉ là nói cho chọ Mạch Tuệ, em tạm thời ở trong nhà nữ trợ lý của anh, ngoài ra cái gì cũng chưa nói... Ui, người sẽ không thật sự cùng chị Tô Vũ có cái gì?

Thời gian buổi sáng, chỉ nói giỡn và tranh cãi.

Ăn trưa xong, Mạc Ngôn tiếp tục rửa sạch hậu viện, đem một đồng cùng một ít góc sáng sửa đất vườn mắc toàn bộ rửa sạch.

Cam Lam uốn mình trên ghế xem phim hoạt hình, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khoan khoái .

Trong khoảng thời gian này, nàng không chỉ không trở về trường, mà ngay cả bạn cùng lớp cũng không liên hệ, chỉ im lặng chạy tới chạy lui từ nhà Tô Vũ và viện số 36

Có thời gian làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật và cuộc sống yên tĩnh.

Hơn nữa mấy ngày nay là trợ thủ đắc lực của Mạc Ngôn, tính tổng lại thì mỗi ngày đi bộ tới năm nghìn mét, sự vận động tích cực cùng với tâm tư vui vẻ khiến cho cô gái thanh xuân này phát lên ánh sáng, còn hơn cái cô gái mặt mày tái nhợt vô lại, trong mơ hồ như là thay đổi thành người khác...

Mạc Ngôn đứng trong sân nhìn thấy thiếu nữ đang nằm trên ghế sofa xem phim hoạt hình, trên mặt có suy nghĩ gì, nha đầu kia không chịu quay lại trường học, hay là có nguyên nhân khác?

Vừa mới bắt đầu, cô ấy có vẻ thiếu cảm giác an toàn, cần một người đáng tin có thể dựa dẫm, nên mới ở lại đây không đi.

Nhưng đã nhiều ngày trôi đi như vậy, về cơ bản thể xác và tinh thần cũng đã hồi phục, lúc này lại như ngựa cũ nhớ chuồng không đi, hơn nữa lại không muốn nghe điện thoại của bạn, về phương diện này nhất định có điều gì đó kì quặc.

Chẳng lẽ là thất tình, bị bạn trai đá?

- Đúng rồi, nha đầu kia không thích đàn ông, chẳng nhẽ lại bị bạn gái bỏ rơi...

Mạc Ngôn bỗng nhiên nhớ đến một chi tiết, lúc đầu Mạch Tuệ gọi điện cho hắn, từng nói nha đầu kia là cùng đi Đạm Thủy sơn trang với bạn, nhưng là sau khi được Mạc Ngôn cứu, lại không nghe nàng nói đến việc liên quan đến bạn học.

Đối với lần này, Mạc Ngôn trong lòng hơi có chút tò mò, nhưng hần dù sao cũng là đàn ông, không phải chị Thanh Tâm, có mấy lời không có cách nào khác trực tiếp hỏi thốt ra, chỉ có thể giữ trong lòng, chờ khi thông điện thoại với Mạch Tuệ thì sẽ đưa chuyện này phản ánh.

Sân gần được rửa sạch thì ngoài viện có tiếng chuông cửa...

- Em đi mở cửa!

Cam Lam nhảy dựng lên, sôi nổi chạy đi mở cửa.

Chỉ chốc lát sau, nàng chạy vào nói:

- Là tìm anh ...

Mạc Ngôn rửa sạch tay, đi đến tiền viện, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trong sân nhìn quanh bốn hướng.

- anh chính là Mạc Ngôn, Mạc tiên sinh?

Người Trung niên thấy Mạc Ngôn, cười nói:

- Tôi xin tự giới thiệu, tôi họ Vương, Vương Học Hữu.

Mạc Ngôn cũng không nhận ra người này, cũng không biết hắn ý đồ hắn đến, trực tiếp hỏi:

-Vương tiên sinh tìm tôi có việc gì?

Vương Học Hữu nói:

- Là như thế này...Tôi nghe bằng hữu nói, trên tay anh có một ngọc bội hình cá, hôm nay mạo muội tiến đến, là muốn hỏi Mạc tiên sinh, về cái ngọc bội, anh có chịu từ bỏ những thứ yêu thích?

Mạc Ngôn không nghĩ tới người này mục đích là bùa dưỡng sinh... Ban đầu ở tứ phương trai, hai bùa dưỡng sinh bị hắn và Trương Tiểu Manh chia cắt. Một quả của hắn là lễ vật mừng thọ ông nội, còn quả kia của Trương Tiểu Manh cũng được nàng trân quý, tuyệt sẽ không dễ dàng bán đi.

Cái đồ vật dưỡng sinh phù đối với lão nhân và phụ nữ mà nói, có tuyệt đại lực hấp dẫn. Trừ phi là nghèo đến nỗi không có quần áo không có đồ ăn thức uống nếu không sẽ không ai mang nó đi cầm cố đổi thành tiền. Tiền mặc dù rất tốt, nhưng lại không mua được thanh xuân và sinh mệnh.

Ở mức độ nào đó bùa dưỡng sinh có thể làm được điểm này. Trên thực tế, bùa dưỡng sinh đích thực danh ứng làm cố bốn bồi nguyên phù, nó làm không được khai nguyên, nhưng có thể lưu thông huyết mạch, do đó giữ lại ngụ ở mọi người thanh xuân cùng sinh mệnh!

- Vương tiên sinh, anh nói vị bằng hữu kia là ai?

Mạc Ngôn hỏi.

Vương Học Hữu nói:

- Là tứ phương trai lão bản lặn thu, hắn là bạn của ta, ta biết thông tin này là cũng từ hắn.

Mạc Ngôn gật gật đầu, thật cũng không trách lặn thu nhiều chuyện, thiên hạ không có tường không lọt gió, chuyện này muốn giữ bí mật là không thể nào.

Vương Học Hữu lại nói:

- Mạc tiên sinh, kỳ thật Lặn Thu thực sự không phải là cố ý nói ra, mà là trong lúc uống rượu lỡ miệng nói ra, bị tôi gặng hỏi. Nên xin anh không nên trách ông ấy.

Mạc Ngôn cười cười, nói

- Không sao, chuyện này kỳ thật cũng không có gì để giấu diếm. nhưng thật xin lỗi ngọc bội kia tôi đã tặng người khác....

Vương Học Hữu hiển nhiên không tin những lời này, nhìn Mạc Ngôn, trầm giọng nói:

- Mạc tiên sinh, nếu ngài chịu, tôi sẵn sàng bỏ ra năm mươi vạn tiền mặt, hơn nữa là lập tức giao tới tay.

Mạc Ngôn lắc đầu cười, không nói đến ngọc bội kia hắn đã tặng ông nội, cho dù không tặng, hắn cũng sẽ không vì năm mươi vạn mà bán cho người này.

Nói đùa sao chứ, loại kỳ vật chân quý này, năm mươi vạn... Cũng chỉ đủ cho người xem liếc một cái mà thôi!

Nếu đem bán đấu giá miếng ngọc bội này, hơn nữa chứng minh được công hiệu thật của nó, Mạc Ngôn cảm thấy ít nhất cũng có thể bán ra 500 ngàn vạn. Thậm chí trên cả trăm triệu, bù đường sinh có công dụng thực tế, năm trăm ngàn này coi như là bán rẻ rồi.

Vương Học Hữu thấy Mạc Ngôn cười lắc đầu, lập tức nâng giá, nói:

- 100 vạn!

Mạc Ngôn nói:

- Vương tiên sinh, tôi vừa rồi đã nói qua, ngọc bội kia tôi đã tặng người khác. Mặt khác, tôi cũng không thiếu tiền, năm mươi vạn cũng tốt, 100 vạn cũng thế, đó cũng phải vấn đề quan trọng. Cho nên, đã khiến anh thất vọng rồi.

Vương Học Hữu chưa từ bỏ ý định, nói:

- anh thật sự không bán?

Mạc Ngôn có chút không kiên nhẫn, nói :

- Vương tiên sinh, tôi không muốn dùng những lời nặng hơn vừa rồi, xin nhớ kỹ, đó là lời nói thật, tôi không muốn nhắc lại.

Cuối cùng, vị Vương tiên sinh phần nộ rồi khỏi, nhưng 10 phút sau hẳn lại quay lại.

- Mạc tiên sinh anh đừng nóng vội đuổi tôi đi....

Hắn thấy Mạc Ngôn thần sắc khó chịu, vội vàng nói:

- Tôi chính là muốn hỏi anh một chút, Nếu tôi có thể tìm được một miếng ngọc bội tương tự, anh có thể giúp tôi kiểm tra được hay không?

Mạc Ngôn ngần ra nói:

- Anh có mảnh ngọc bội tương tự?

Vương học hữu cười nói:

- Tạm thời không có, nhưng tôi chính là đang đặt hàng...

Hắn hơi cười, cũng không đem nói toàn bộ sự việc ra miệng, nhưng hẳn tin, việc nói lấp lửng, đối với một người thông minh nhất định có thể nhìn ra vấn đề.

Mạc Ngôn quả thật là đã rõ... Hàng này nghe thì có vẻ hào hoa phong nhã, nhưng thực ra lại chẳng khác nào hàng lậu.

Cái gọi là hàng lậu, chẳng qua chỉ là mua lại đồ vật ăn trộm, do đủ loại nguyên nhân nào đó mà không thể mang ra bán công khai.

Loại hành vi này tuy rằng trái pháp luật, nhưng cũng không mạo phạm tới Mạc Ngôn. Bởi vì những gì hắn có được tới nay là do sự phụ hắn ban cho, trong cuộc đời, để sống thoải mái hơn, cũng không biết đã đào bao nhiêu mộ cổ! Đối với thời kì đại tu sĩ kia mà nói, vì thu thập tin tức thiếu sót nào đó, mà đào trộm mộ, căn bản chính là hợp pháp!

Còn nữa, không thấy trong tiên hiệp tiểu thuyết, cơ hồ mỗi tập đều có tình hình tương tự sao?

Mạc Ngôn mặc dù không tới mức đi đào trộm mộ, nhưng cũng không có định kiến với những người này.

Người chết là một nắm cát bụi mà thôi, trộm cũng thế, không trộm cũng thế, đều không thay đổi được bản chất...

127. Chương 126: Nửa Công Nửa Tư

Kỳ thật, Vương Học Hữu đúng là không buôn hàng lậu, nếu không hẳn rất khó trở thành bằng hữu với những chi sĩ nho nhã, hẳn quan hệ rộng, những việc như vậy không thể làm được.

Đương nhiên, vô luận là ai, đối với Mạc Ngôn mà nói đều như nhau, nếu người này có thể bảo tồn nguyên bản ngọc phù đến nay, Mạc Ngôn tất nhiên vui mừng mấy phần. Chỉ vì câu nói của Mạch Tuệ:

- Bên anh cả đời.

Khiến hấn đau đầu không thôi. Nếu quả có loại ngọc phù này, ít nhất có thể khiến dung nhan Mạch Tuệ sẽ như tuổi 30, như thế, hấn còn có đầy đủ thời gian đi nghiên cứu như thế nào mới có thể thanh xuân vĩnh cửu!

- Nếu anh có vật phẩm như thế này, mang tới đây.

Mạc Ngôn nói:

- Chắc anh cũng biết, loại vật phẩm này không thể giám định bằng mắt thường, còn cần phương pháp đặc biệt kích thích nó hiện ra hình dạng chân chính?

Vương Học Hữu gật gật đầu...

Hấn quả nhiên biết điểm này, nếu không, hấn hoàn toàn không cần phải lần thứ hai bước vào cửa lớn tiểu viện.

Lúc trước, Mạc Ngôn ở tứ phương trai “Chưởng Nhân Pháp” giấu được Trương Tiểu Manh, nhưng không giấu được Lận Thu.

Không chỉ có Lận Thu hiểu được điểm này, Mạc Ngôn kỳ thật trong lòng cũng biết, nhưng hấn lại không thèm để ý.

Biết thì đã sao?

Người cũng biết, chỉ là ta cho người biết, nhưng người không biết đằng sau Chưởng Nhân Pháp này, che dấu cuối cùng là cái gì? Như vậy biết cũng như không biết, có cái gì khác nhau chứ?

- Tốt, Mạc tiên sinh, nếu tôi thu được vật như vậy, nhất định trước tiên tới nhà anh báo phỏm.

- Trước khi đến alo cho tôi, tôi sẽ an bài thời gian.

Mạc Ngôn nói ba xạo đuổi Vương Học Hữu đi, về việc này, hấn cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Nhưng coi như có còn hơn không, vạn nhất có thu hoạch, như vậy chẳng phải là ta may mắn hay sao!

Sau khi đuổi Vương Học Hữu đi, Mạc Ngôn vừa mới quay về phòng khách, lại thấy ngoài cửa vang lên tiếng còi xe...

Hấn xoay người nhìn lên, đã thấy Đỗ Tiểu Âm cùng Đại Lý từ trong xe đi ra.

- Ha. Cơn gió nào mang hai người tới đây?

Mạc Ngôn cười nghênh đón, đây là lần đầu tiên ở tiểu viện 36 hấn tiếp đãi hai vị khách là bạn tốt.

Họ Lý xuống xe, miệng lập tức tấm tắc:

- Ôi, tiểu tử cậu là địa chủ à, sao ở một nơi lớn như thế này!

Mạc Ngôn dẫn hai người vào phòng khách, miệng nói:

- Không cần phải hâm mộ tôi, tôi chỉ là khách thuê phòng thôi. Chủ phòng khi cần, tôi sẽ phải cuốn gói cút đi...

Khi nói chuyện, Cam Lam nghe thấy thanh âm chạy ra, nhìn thấy Đỗ Tiểu Âm, ngạc nhiên nói :

- Đỗ sĩ quan, sao cô lại tới đây?

Đỗ Tiểu Âm cười hỏi:

- Vậy thì sao, không chào đón tôi sao?

Cam Lam vội vàng nói:

- Đường nhiên hoan nghênh... Lần trước người làm phụ đạo tâm lý cho tôi, tôi còn chưa cảm ơn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chớ đứng chỗ này giả bộ khách khí, nhanh đi lấy đồ uống và hoa quả... Mặt khác, người lần sau nhất định phải nhớ kỹ, những lời hoan nghênh này tôi làm chủ nhân sẽ nói, không cần cô làm thay.

Cam Lam bị Mạc Ngôn “ngược đãi” quen rồi, hướng Mạc Ngôn làm mặt quỷ. Lôi tay kéo Đỗ Tiểu âm vào phòng khách.

Mấy người vào phòng khách ngồi xuống salon, Mạc Ngôn đưa điều thuốc cho Đại Lý nói :

- Hôm nay trời đất thế nào lại rảnh tới chỗ của tôi?

Đại Lý cười nói :

- Nửa công nửa tư.

Hắn cầm bật lửa châm thuốc, giải thích:

- Nhờ hồng phúc của anh, gần đây cuối cùng có một thời gian thoải mái. Mọi người thương lượng lên đi cửu Phạt sơn chơi, hôm nay tới đây chính là để hỏi một chút ý tứ của cậu, sau đó sẽ an bài kế hoạch.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi không có ý kiến... Có những ai đi?

Đại lý nói:

- Thất môn mọi người đều đi, dù sao đi lại cũng chỉ có 2 ngày thời gian, không sợ chậm trễ công việc.

Mạc Ngôn gật đầu. Nói:

- Đi, khi nào thì xuất phát, điện thoại cho tôi là được.

Cam Lam ngồi một bên giơ tay lên nói:

- Tôi cũng muốn đi!

Mạc Ngôn nói:

- Em là người ngoài, đi theo xem cái gì chứ?

Cam Lam không phục nói:

- Em tham gia giúp vui không được sao? Em cùng là cảnh dân lao động với nhau...

Một bên Đỗ Tiểu Âm nghe xong lời này, hai mắt sang lên, cho đó là một ý tưởng không sai.

Vì thế, Cam Lam không chỉ thành công chui vào đoàn du lịch của Thất Xử, mà còn được đi thăm tỉnh sảnh cùng với Tứ Hào lâu nổi tiếng nhất...

Lại nói tiếp, việc này cùng việc nàng được cảnh sát giải cứu có quan hệ, đây là một quan điểm không sai.

- Chị Tiểu Âm, thời gian đi tham quan, có thể cho em mượn một bộ đồ cảnh sát chụp ảnh được không?

Cam Lam miễn cưỡng, lập tức chuyển cách gọi từ Đỗ sĩ quan thành chị Tiểu Âm .

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Việc này khó mà được, phương diện này chúng tôi có quy định.

Cam Lam có chút thất vọng, nhưng cũng không để trong lòng...

- Đại Lý, người vừa nói nửa công nửa tư, việc tư đã xong, việc công là gì vậy?

Đại Lý nói:

- Tôi mới cùng Tiểu Âm từ hiện trường về, tiện đường đến đây thăm cậu một cái, nếu mà có thể được dùng bữa chiều là tốt nhất, cái này có phải là nửa công nửa tư không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi còn tưởng việc gì liên quan đến tôi, hóa ra là mọi người đến kiểm cơm a!

Kỳ thật, hẳn bây giờ không muốn dây dưa tới cái gì “Việc công”.

Mấy hôm trước hẳn vội vàng cải tạo hậu viện, hơn nữa cần chiếu cố Cam Lam, trong lúc nhất thời không để ý hóa ra Cam Lam chỉ thích ăn đồ ngọt.

Hắn định sau khi cải tạo xong hậu viện, chờ Cam Lam rời khỏi, hẳn sẽ tới siêu thị...

Hắn đã lên một kế hoạch chu toàn, sau khi mua rất nhiều đồ ngọt, đêm nay hẳn sẽ ở bên ngoài một đêm, ngày mai trở về, nếu đồ ngọt trong tủ lạnh quả thật bị mất, hẳn sẽ tiếp tục bổ sung đầy đồ ngọt vào tủ, như thế ba bốn lần, không những biểu đạt thiện ý của mình, mà còn khiến con quý kia nơm nong cảnh giác với mình.

- Đây, cậu có rượu ngon chứ?

Đại Lý đã muốn ăn cơm, bắt đầu nhắc nhở Mạc Ngôn như thế nào là một chủ nhà tốt.

Mạc Ngôn cười nói:

- Với trữ lượng của anh, bao nhiêu rượu ngon cũng sẽ bị anh uống hết...

Hắn đứng lên nói:

- Hai vị, đã đến giờ cơm, chỗ này của tôi toàn là đồ ăn nhanh, không có gì ăn được. Kề bên có tòa Đức Phúc Lâu, canh cá cùng toàn bộ vịt làm rất được, chúng ta qua đó dùng bữa.

Mấy người ra cửa, cũng không lái xe, đi bộ về hướng Đức Phúc lâu.

Cam Lam luôn luôn lôi kéo Đỗ Tiểu Âm hồi lung tung này nọ, dần dần, hai người đã tụt lại phía sau.

Mạc Ngôn nói:

- Các người hôm nay tới hiện trường nào? Có án mạng?

Đại Lý nói:

- Nói đến việc này, tôi cũng không biết nói thế nào với cậu, chỉ có thể nói đây là một kỳ án...Việc này vốn do thị cục lo liệu, sáng hôm nay tôi mới biết. Cậu cũng biết, Thất Xử không phải là nơi mà các vụ án đều phải xử lý, nhất định là đại án, hoặc là một nghi án khó xử lý, mới có tư cách lọt vào tầm mắt của thất Xử. Nói về vụ án ngày hôm nay, tôi tuyệt đối là lần đầu tiên gặp được!

Hắn đem vụ án nói qua, Mạc Ngôn nghe xong, cũng sợ run nửa ngày.

Nguyên là vụ án này theo lời Đại Lý thuật lại, kỳ thật là vụ Hoàng Lưu Hạ đã nói với hắn, sự kiện ác mộng ở Hồ Mạc Sâu. Chẳng qua sự việc đã nhanh chóng chuyển biến theo chiều hướng xấu, ngắn ngủi hai ngày thời gian, đã có ba người chết. Hôm trước đã chết 2 lão nhân, đêm qua lại chết một người con gái trung niên...

Ba người này đều chết trong cơn ác mộng, Nghe nói trước khi chết đều từng phát ra những tiếng hét hoảng sợ chói tai, giống như đang bị người đuổi giết vậy.

- Ba người chết đều là vì kinh hãi quá độ... Nói thực ra, tôi cảm giác đây căn bản không phải là hình án, mà nó có nhiều huyền cơ, có lẽ nên tìm vài chuyên gia để giải quyết. Chúng ta là cảnh sát, tuy rằng kỹ thuật tương đối cao, nhưng cuối cùng cũng chỉ là cảnh sát, không phải là nhà khoa học hay thần quái học giả, càng không phải là đạo sĩ bắt quỷ. Loại sự tình này văn kiện gửi tới chỗ chúng ta, cũng là vô nghĩa thôi!

Đại Lý đối với vụ án này, luôn luôn không có hứng thú, nhưng là Đỗ Tiểu Âm đối với việc này 10 phần hứng thú.

Nhưng hứng thú thì hứng thú, nhưng cho tới giờ nàng đối với vụ án này không có chút nào rõ ràng....

- Hai người các anh nói cái gì đó?

Đỗ Tiểu Âm cùng Cam Lam từ phía sau đuổi lên, vỗ vai Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đại Lý đang nói với tôi về vụ án hôm nay của các cô.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Thế nào, có hứng thú không?

Thân là tu sĩ, Mạc Ngôn đối với loại sự kiện linh dị này đương nhiên có hứng thú, lúc Hoàng Lưu Hạ nhắc tới việc này, hắn đã động tâm. Nếu không phải lo lắng xấp tới có nhiều việc phải giải quyết, không chừng lúc ấy đã chủ động “xin đi giết giặc”.

Lúc này, nghe qua sự tình. Sự tò mò lại trở dậy, trong tim hắn liền không thể kìm nén được.

- Hứng thú thật ra là có, nhưng sắp tới ta có một số việc phải giải quyết...

Mạc Ngôn nói:

- Thế này, vụ án này trước mắt các cô cứ điều tra, nếu có đầu mối gì lập tức cho tôi biết. Ba lão thợ da, chẳng khác một Gia Cát Lượng, nói không chừng tôi có thể cung cấp ý kiến tham khảo đó.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Có những lời này của anh, đối với vụ án này tôi xem như có tin tưởng... anh không biết, vụ này khiến tôi đau cả đầu như thế nào đâu...

Dùng cơm chiều xong, Mạc Ngôn tiễn Đại Lý cùng Đỗ Tiểu Âm ra về, lại đưa Cam Lam tới nhà trọ Tô Vũ.

Sau đó, hắn đi thẳng tới siêu thị, mua một túi đồ ngọt.

Trở lại tiểu viện 36, hắn dọn sạch tủ lạnh, sau đó đem đồ ngọt nhét vào.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, hắn cũng không vội rời đi, mà trước tiên tắm rửa một cái, đến khoảng 11 giờ, mới rời nhà.

Nơi hắn đang ở cách không xa công viên Sâm Lâm, tùy ý tìm khách sạn nghỉ lại, sau khi đóng chặt cửa phòng, hắn ngồi trên giường, việc tế luyện phù kiếm đã hoàn thành được 1/3...

Một đêm thời gian, dài nhưng cũng qua nhanh chóng.

Ngày hôm sau, tờ mờ sáng, hắn thu hồi những viên đã tròn, tinh thần sáng khoái đứng lên.

Đem phiếu trả phòng, hắn nhanh chóng trở lại nhà.

Mới vừa tới cửa, hắn liền không nhịn được cười...

Trong phòng khách tràn ngập âm khí, nhất là trên ghế salon, vả lại cùng là của một người, âm khí rất nồng đậm.

Hắn đi thẳng đến phòng bếp, mở tủ lạnh...

Như hắn sở liệu, trong tủ lạnh đồ ngọt nhìn như mảy may chưa xê dịch, nhưng tuyệt đại bộ phận đều đã mất đi hương vị vốn có.

Điều này đủ để chứng minh, tiểu quỷ kia chỉ thích ăn đồ ngọt, chắc chắn, đêm qua khi hắn rời đi tiểu quỷ kia quả nhiên quay lại!

Nhưng, sự tình phát triển hiển nhiên không giống toàn bộ dự liệu của Mạc Ngôn...

Mạc Ngôn kinh ngạc phát hiện, lúc này đây, bên ngoài tủ lạnh không có gì lạ, nhưng bên trong lại có thêm một quả lạ nhìn rất bình thường.

- Đây chẳng phải là ăn một trả một sao?

Mạc Ngôn cầm quả, không khỏi sợ run.

Quả này không biết là cái giống gì, nhìn rất bình thường nhưng bên trong lại tỏa mát ra chút ít cay đắng, hít vào mũi, cũng có thể khiến con người thanh tỉnh...

128. Chương 127: Cấu Kiện Kim Loại

Mạc Ngôn suy nghĩ, đem quả đại này đặt ở đầu giường, trái cây tuy rằng nhìn rất bình thường, nhưng tỏa mát ra hơi hơi cay có tác dụng nâng cao tinh thần, thật là có thể đặt ở đầu giường làm không khí tươi mát.

Sau đó, hắn đem những đồ ngọt đã cũ nhét vào túi nhựa, ném vào thùng rác ven đường.

Cam Lam rất thích đồ ngọt, nếu bị nàng phát hiện số đồ ngọt bị mất đi, quá nửa chắc chắn sẽ tốn 1 phen chém gió, theo tính tình của nàng, nói không chừng vì những đồ ngọt mua tại siêu thị mà trách cứ...

Làm xong, Mạc Ngôn lại mua một số lượng đồ ngọt như cũ, đem nhồi vào tủ lạnh, rồi đợi tiểu quỷ kia đến.

Từ siêu thị trở về, đã là quá chín giờ sáng, Mạc Ngôn nhàn rỗi không có gì làm, liền lên mạng tìm tòi tin tức về ký tự của phiến đá.

Hoa văn trên phiến đá đồng kia, so với chữ triện có chút tương đồng, nhưng có vẻ tự nhiên hơn, không theo một quy tắc đã định nào. Mạc Ngôn bắt đầu theo chữ giáp cốt, rồi đến kim văn cùng khoa đầu văn, tìm khoảng 1 giờ, nhưng không có kết quả gì...

- Như vậy việc tìm hiểu xem ra là không thể thực hiện được...

Mạc ngôn châm điều thuốc suy nghĩ:

- Không bằng đem ký tự vẽ ra giấy, sau đó đi thỉnh giáo các chuyên gia khảo cổ về những văn tự cổ này.

Nghĩ là làm, hắn lập tức tìm giấy bút, đem một vài ký tự nhớ trong đầu, vẽ ra giấy.

Làm xong, hắn cầm di động, bấm số gọi cho Tô Vũ.

- Tô Vũ, cô có biết chuyên gia văn tự cổ và chuyên gia khảo cổ nào không?

Tô Vũ nói:

- Chuyên gia văn tự cổ và chuyên gia khảo cổ? Xin lỗi, ông chủ, tôi không biết những người này.

Có chút dừng lại, rồi lại nói:

- Ông chủ. Anh có sự tình gì hãy giao phó đi, tôi tuy rằng không biết những người này, nhưng nếu anh cần, những người này cũng không khó tìm.

Mạc Ngôn cười nói:

- Là thế này, chỗ tôi có mấy thứ, có một phù văn tự cổ lớn. Muốn mời người ta giúp xem giùm một phần. Nếu cô có thời gian, hãy giúp tôi liên hệ một chút.

Tô Vũ nói:

- Không thành vấn đề, tôi có thể tới đại học tìm các chuyên gia có liên quan.

Mạc ngôn nói:

- Vậy làm phiền cô... Mặt khác, nếu có phát sinh phí tổn, cô cứ nói với tôi một tiếng.

Tô Vũ làm việc rất nhanh, mười phút sau đã có mặt tại tiểu viện 36.

Mạc Ngôn đem những ký tự vẽ trên giấy giao cho nàng, nói:

- Cam Lam? Tôi còn tưởng cô ấy sẽ cùng đi với người.

Tô Vũ kinh ngạc nói:

- Cô ấy muốn quay về trường, anh không biết sao?

Mạc Ngôn ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Hôm qua bức mình với tôi, bảo là muốn quay về, tôi còn tưởng rằng nói đùa. Nha đầu kia...

Tô Vũ cười nói:

- Sớm hôm nay cô ấy đã rời đi, nhưng lại nói. Buổi chiều hết khóa học, cô bé không có ý định nghỉ lại ở trường.

Mạc Ngôn lắc lắc đầu nói:

- Tùy nó đi... Đúng rồi, Tô Vũ, nó ở chỗ của cô. Có ảnh hưởng tới cô không?

Tô Vũ cười nói:

- Không sao, tôi ở tại Uyển Lăng cũng là chưa quen, có cô ấy theo giúp tôi, rất tốt..

Tô Vũ đi rồi, Mạc Ngôn ngồi xuống, đang chuẩn bị tắt máy tính. Bất ngờ trên trang nhất có tin tức về Hồ Mạc Sầu.

Hắn đưa tay, mở tin tức ra.

Tin tức này quả nhiên cùng với văn kiện quỹ dị kia có quan hệ. đưa tin có nội dung không chính xác, chỉ nói tiểu khu cư dân xảy ra ác mộng, nghi là có khoáng vật ngầm ... Trung quy tin tức không chỉ đem việc sử lý bất động sản Kim Điền làm nhạt đi, hơn nữa cũng không đề cập tới cái chết của 3 người kia. Mạc Ngôn trong lòng đã rõ, chắc là bất động sản Kim Điền đã đứng sau điều khiển. Lúc này mới đem tin tức 3 cư dân chết giấu đi.

Theo những gì biểu hiện ra ngoài, đa phần tin tức giống như tin bên lề. Trang phía dưới cũng chỉ có vài cái bình luận ít ỏi...

Mạc Ngôn hít một hơi thuốc, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, hồi tưởng đến những tin tức những người ở đó nói cho hắn biết.

- Vốn là mất ngủ, sau đó là ác mộng, cuối cùng vì kinh sợ quá độ mà dẫn tới cái chết...

- Nếu như là do vật chất nào đó sinh ra ảnh hưởng, ngọn nguồn có bao nhiêu khả năng, việc này cần tới hiện trường điều tra, mới có thể xác định.

- Nếu như là do con người tạo nên, rõ ràng là sẽ còn tiếp tục không phải một lần là xong. Xem ra thủ pháp, thật có chút tương tự với thủ đoạn nhỏ của ta để đối phó với mấy tay súng ở Đạm Thủy sơn trang.

- Thuật thôi miên dường như cũng có thể làm được điểm này, thông qua miệng hoặc cử chỉ tứ chi, không ngừng gợi ý tâm trí, từng chút từng chút một khai thác nội tâm sợ hãi của mọi người. Không hề đứt đoạn hay khoa chương...

Mạc Ngôn trong đầu suy diễn đến các loại khả năng, nhưng do thiếu tin tức, nên kiểu suy diễn này khó mà có được một đáp án chuẩn xác.

Nói ví dụ như thuật thôi miên, hiệu quả cũng có chút tương tự, nhưng nó cũng có giới hạn rất lớn, một thôi miên đại sư, trong một hoàn cảnh riêng cùng với một số đạo cụ, đích xác có thể làm được một số chuyện bất khả tư nghị, nhưng tiểu khu Hồ Mạc Sầu bị ác mộng quẩn quanh nhiều người, như vậy số lượng người là rất lớn, thời gian lại không tương liên, thủ đoạn có cao minh tới đâu thôi miên đại sư cũng không thể trong bất đồng thời gian và địa điểm, đối với nhiều người như vậy tạo ra ảnh hưởng.

- Nếu không phải thuật thôi miên, vậy là cái gì đây?

Mạc Ngôn đối với việc này vốn là có chút hứng thú, lúc này sau khi trả qua những suy diễn đơn giản, sự hiếu kì càng trở lên mãnh liệt hơn.

Bởi vì ở sự việc này, hắn mơ hồ cảm giác thấy một chút bóng dáng phi nhân.

Cái gọi là phi nhân, kỳ thật chính là tu sĩ hoặc là quỷ vật nào đó.

Khả năng là quỷ vật kỳ thật cũng không lớn, cả tiểu khu Hồ Mạc Sầu cư dân ít nhất cũng tới ngàn người, dương khí nặng như vậy, đừng nói là quỷ vật thông thường, dù là âm thần quỷ vật cũng không giám thiện

nhập vào đó. Hơn nữa, hiện giờ thế giới này, quý vật quá hiếm lạ, Mạc Ngôn có thể gặp được một con, đã là may mắn lắm rồi, thiên hạ này khi nào nhiều quý như vậy?

Về phần tu sĩ...

Mạc Ngôn rất tin, trên đời này người như mình khẳng định là có tồn tại, tuy rằng chưa chắc là có chân chính truyền thừa, về thực lực có thể không so sánh được, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là không có!

Trên thực tế, Mạc Ngôn cùng Concha tiếp xúc, cũng thông qua hần thi triển "Cổ", thấy được tương lai.

Nói qua một chút, cổ là một loại tu luyện trong hệ thống. Hơn nữa còn là loại thấp kém nhất.

Cổ hệ thống truyền lưu đến nay, ngoài hần ra hệ thống hần là cũng sẽ có truyền thừa trên đời, đơn giản là nhiều hay ít thôi...

- Chẳng lẽ phương diện này thật sự có bóng dáng tu sĩ?

- Khả năng không lớn...

Mạc Ngôn lắc đầu, phủ định ý nghĩ này.

- Chuyện này nếu như là do con người gây ra, xem qua thủ đoạn. Tội đa cũng chỉ là một kẻ gà mờ. Nếu ngay cả loại gà mờ này cũng tạm coi là tu sĩ, ta đây chẳng phải là có thể khai tông lập phái sao?

Hắn khép laptop lại, quyết định trước cứ từ từ tìm hiểu tin tức, không bột đổ gột nên hồ. Hắn thôi diễn dù thế nào cũng chỉ là suy diễn, không chặt chẽ cẩn thận được...

Khoảng 2h chiều, chuông cửa vang lên.

Mạc Ngôn mở cửa ra sau, chỉ thấy Hứa trợ lý mang theo hai công nhân đứng ngoài cửa, ở phía sau hắn, là một chiến tón chừng nửa tấn.

- Mạc tiên sinh, quý rầy...

Hứa trợ lý vẻ mặt tươi cười nói:

- Cấu kiện Kim loại anh cần đã làm tốt. anh xem, đem chúng để ở đâu cho thích hợp.

Hắn nói cấu kiện kim loại kỳ thật chính là lấy 5000 g bạc tinh khiết đúc thành một chiếc bàn bằng kim loại, cùng với đồng thau đúc vài món để đỡ.

Ngũ hành vật mà Mạc Ngôn cần còn phải mất một khoảng thời gian nữa, nhưng 5000 g bạc tinh khiết mà hắn cần lại sớm đưa đến.

Mạc Ngôn cũng không có trực tiếp nhận lấy, mà vẽ một bản vẽ giao cho Hứa trợ lý. Để cho hắn dựa theo bản vẽ, đem 5000 g bạc tinh khiết đúc thành khay bạc, đồng thời ngoài định mức đồng thau còn gia tăng thêm chất liệu gỗ để chống đỡ.

Hứa trợ lý cầm bản vẽ, không dám lãnh đạm, lập tức tìm được nơi gia công, dựa theo bản vẽ hoàn thành cấu kiện.

- Kích thước có đúng không?

Mạc Ngôn mở rộng cửa ra. Nói:

- Đưa đến hậu viện đi, nơi đó có một tào mộc đình, đặt ở trong đình sẽ tốt hơn.

Hứa trợ lý vung tay lên. Đám công nhân đem kim chúc cấu kiện dọn xuống xe, trong miệng nói:

- Yên tâm đi, Mạc tiên sinh, toàn bộ cấu kiện tôi đều tự mình đo lường qua, cùng với hình vẽ trên giấy không sai tới cả nửa phân.

Sau khi từ trên xe chuyển xuống, cấu kiện đều được cẩn thận dùng song tầng giấy dai gói kỹ lưỡng, bên ngoài còn bọc thêm một tầng thảm mỏng.

Làm như vậy thứ nhất là giữ bí mật. Thứ hai là vì phòng ngừa tổn hại.

Công nhân theo sự phân phó của Mạc Ngôn, đem cầu kiện đưa tới hậu viện. Liền lái xe rời đi, Hứa trợ lý nói:

- Mạc tiên sinh, đồ vật này toàn bộ đều ở đây, mời anh kiểm tra một chút.

Mạc Ngôn gật gật đầu, bóc lớp thảm cùng giấy dai bên ngoài ra, nhìn kỹ một lần rồi nói:

- Không sai, kích thước không sai biệt, công nghệ đúc quả là không tồi.

Hứa trợ lý nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Tôi cứ sợ là có chỗ nào sai sót, làm lại chỉ là việc nhỏ, chỉ sợ làm chậm trễ thời gian, đó mới là lỗi lớn.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Không nên nói quá như vậy... Đúng rồi, Mai tiểu thư gần đây có khỏe không?

Hứa trợ lý nói:

- Sau khi bác sĩ đổi Chris cùng hộ lý, Mai tiểu thư dưới sự chăm sóc của bác sĩ, sức khỏe luôn tốt lắm...

Có chút dừng lại, hần lại nói:

- Đúng rồi, Mạc tiên sinh, Mai Lạc tiên sinh muốn rời khỏi đây.

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói:

- Mai Lạc? Chính là Lạc thiếu gia đó phải không... Việc hần rời khỏi đây có liên quan gì tới tôi?

Hứa trợ lý không khỏi có chút xấu hổ, nói:

- Là lão gia phân phó... Hần nói Mai Lạc đối với anh bất kính, đuổi hần đi là trừng phạt đối với hần.

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Không cần phải... anh không đề cập tới người này, tôi hần là đã quên hần là ai.

Hứa trợ lý nghe vậy, không nói gì, trong lòng cũng vì Mai Lạc cảm thấy bi ai...

Thân là con cháu Mai gia, bị lão gia tử chính mồm đuổi ra khỏi tỉnh. Trên thực tế cũng không khác gì đuổi ra khỏi Mai gia. Trừng phạt như thế là quá nặng đối với Mai Lạc. Càng bi ai chính là, Mạc Ngôn là “đầu sỏ” gây nên chuyện này lại sớm đem hần quên đến chín tầng mây...

- Đúng rồi, tôi muốn Ngọc thạch, khi nào thì có thể đưa đến?

Mạc Ngôn vừa sắp xếp lại đồng cầu kiện kim loại vừa thuận miệng hỏi.

Hứa trợ lý hồi đáp:

- Đã cho người đi mua nguyên liệu, tới xế chiều có thể đưa tới được không ạ?

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Chiều mai mang tới cũng được...

Mấy phút đồng hồ sau Hứa trợ lý rời khỏi tiểu viện.

Mạc Ngôn tiến hần ra cửa viện, lập tức quay lại hậu viện.

Hần đem cầu kiện này toàn bộ dời đi, sau đó đem những chiếc ván ở mộc đình theo trật tự nhất nhất bóc ra...

Khi xây dựng chỗ này, hần cũng đã vạch ra một kế hoạch chu toàn, phải sắp xếp Ngũ Hành Tụ Linh trận ở dưới mộc đình.

Cho nên, khi xây dựng, hần đã sớm xây dưới mộc đình một không gian.

129. Chương 128: Nhân Họa

- Tôi sẽ lừa cô?

Mạc Ngôn cười xoa nhẹ đầu cô gái, nói:

- Cô yên tâm đi. Nhiều nhất một tháng, tôi sẽ trị xong bệnh của cô.

Mai Thanh Giản vui vẻ cười tươi, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Tôi tin anh ...

Tô Vũ liếc nhìn tờ ký họa trong tay Mai Thanh Giản, kinh ngạc khen ông chủ:

- Tranh anh vẽ giống người thật quá, có học qua lớp mỹ thuật nào không?

Mạc Ngôn xưa nay đâu có học qua lớp mỹ thuật nào. Cậu vẽ bức ký họa Mai Thanh Giản hoàn toàn là do ý thức tự nhiên.

Nhưng bí mật này cậu không thể nói với Tô Vũ, đành khiêm tốn rằng hồi nhỏ có học qua một chút, cũng nắm được sơ qua ký họa. Cảm nhận được hồn cốt là quan trọng nhất, kể đến là kỹ xảo...

Một khúc đêm nho nhỏ đi qua, Mạc Ngôn quay về trong đình, nói chuyện cùng trợ lý Hứa.

Còn Mai Thanh Giản dưới sự cổ vũ của Tô Vũ, bắt đầu cầm cần câu, cố gắng câu con cá chép lớn nhất trong hồ...

Thời khắc một ngày cứ thế vùn vụt trôi qua.

Đến tối, Mạc Ngôn lại ra ngoài một lần nữa, ở khách sạn lần trước.

Song lần này không có khách .

- Đồ ngọt trong tủ lạnh chưa động vào chút nào.

Mạc Ngôn vẫn chưa lo lắng. Lòng tin được xây dựng từ từ, nhất là giữa hai phía vốn dĩ đã trái ngược nhau. Có thể hỗ trợ được nhau bước đầu thì đã khiến cậu hài lòng lắm rồi.

Quan hệ giữa hắn với tên tiểu quỷ là loại quan hệ giống như người quản giáo và thú nuôi, dựa vào roi vọt và vũ lực để duy trì. Chỉ có thể là một con cúi mặt nghe theo, xoay người lại là lộ ra hoàn toàn bản chất dã thú. Nếu xích lại gần từng chút một, hết lòng thể hiện thiện ý, cuối cùng sẽ thu được một con chó trung thành hết mực.

Dã thú và chó trung thành, cái nào hơn, không cần phải bàn cãi.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy tên dũng mãnh này, Mạc Ngôn càng thêm ý định “dụ dỗ”...

Đồ ngọt trong tủ vẫn còn nguyên, Mạc Ngôn tiện tay lấy bốn quả trứng gà để làm một bữa sáng.

Bốn quả trứng, hai gói mì tôm vào bụng, bữa sáng xem như xong.

Ăn xong, đang rửa bát thì Đỗ Tiểu Âm ấn chuông cửa viện 36.

- Này, đây là báo cáo pháp ý của ba tử thi.

Đỗ Tiểu Âm đưa túi văn kiện đựng báo cáo khám nghiệm tử thi cho Mạc Ngôn. Cái miệng nhỏ nhấp một ngụm trà, hăng hái nhìn đàn cá lũ lượt bơi dưới chân mình.

Mạc Ngôn mở túi văn kiện ra, lật xem.

- Ba người chết đều có bệnh tim?

Mạc Ngôn chú ý tới điểm trùng hợp ngẫu nhiên trên bản báo cáo.

Đỗ Tiểu Âm nói hai ông già đều có tiền sử bệnh tim, một người trong đó đã từng làm phẫu thuật, còn người phụ nữ trung niên kia mới mắc bệnh tim.

Mạc Ngôn gật gật đầu.

Nhớ kĩ! Nói như vậy thì, sao dấu hiệu này lại rõ vậy.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn người.

- đạo nhân vi?

Thái độ của cô tỏ rõ không tán thành với cách nghĩ của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hỏi lại:

- Cô có ý gì khác?

Đỗ Tiểu Âm trầm ngâm bảo:

- Tạm thời chưa có cách nhìn gì cụ thể. Nhưng nhân viên kỹ thuật bảy bên đã rút ra được kết luận nhất định. Bọn họ nhận thấy đây thực chất chỉ là một chuyện khủng hoảng mang tính quần thể, không thì cũng là một bệnh động kinh tập thể. Thêm vào đó ba người chết lại mắc bệnh tim càng bổ sung thêm tính ngẫu nhiên và tính thiết yếu trong chuyện này.

Lập luận của cô rất chuyên nghiệp, trọng điểm trong đó chính là bệnh động kinh tập thể.

Loại bệnh này vì một nhân tố căng thẳng nào đó về mặt tinh thần sẽ ảnh hưởng đến cả một tập thể. Từ đó gây ra một chứng ngại tâm lý hoặc tinh thần. đặc điểm chủ yếu của loại bệnh này là gây ra ảnh hưởng lẫn nhau giữa một đám người, như ở những nơi công cộng như trường học, giáo đường, khu tập thể. Một số người thấy những người khác phát bệnh, do thiếu hiểu biết với bệnh tật mà sinh ra tâm lý sợ hãi, căng thẳng mà xuất hiện những bệnh trạng tương đồng.

Đỗ Tiểu Âm im lặng một hồi, nói tiếp:

- Sở dĩ chuẩn bị giao lại vụ án này cho thành phố và đề nghị bọn họ triệt án. Mạc Ngôn, đến giờ anh vẫn kiên quyết có nhân tố nhân vi trong đó sao?

Cô nhìn Mạc Ngôn, trong mắt mơ hồ chờ đợi. Tất nhiên là cảm thấy kết luận của Thất Xử vẫn chưa thỏa đáng.

Mạc Ngôn cười, bảo:

- Rốt cuộc có vi nhân hay không, tôi cũng chỉ đang phỏng đoán... tôi nghĩ, giả sử chuyện này là nhân vi, ba tử nhân mắc bệnh tim cũng có thể giải thích là vật hy sinh của một hành vi nào đó sau khi mất kiểm soát. Cũng chính là nói người gây ra sự việc này không hề có ý muốn chủ quan giết người mà chỉ nghĩ tạo ra khủng hoảng trong phạm vi rộng lớn. Nhưng anh ta không liệu được rằng, người bị hại trong đó có người mắc bệnh tim vì sợ hãi quá mức thành ra tử vong.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Thực ra tôi rất không tán thành cách nhìn của anh, có điểm... rất không khoa học. Ngoài ra tôi cảm thấy, luận điểm của Thất Xử cũng có vấn đề, đồng thời thiếu sức thuyết phục.

Mạc Ngôn nói:

- hôm nay tôi vừa mới có thời gian, không bằng đến hiện trường xem xét. Nói thật lòng, vụ án này thật sự rất khơi gợi lòng hiếu kỳ của tôi.

Bất luận án này là do nguyên nhân gì gây ra, anh cứ đợi đến hiện trường nhất định sẽ tìm ra manh mối.

Bản ngã cảm thấy có thể quan sát nhập vi, đôi mắt có thể nhìn thấy hơi thở vạn vật.

Có hai thứ vũ khí sắc bén này trong tay, cậu cho dù là vì yếu tố nhân vi hay yếu tố môi trường đều có thể tìm ra đáp án chính xác.

Đỗ Tiểu Âm cũng đang có ý này, nói:

- tốt, tôi cũng cảm thấy vụ án này nên phá như vậy, ít nhiều cũng có ý gọi là... đi thôi, ngồi xe của tôi đi nhé!

Một giờ sau, Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm đến khu nhà ở của hồ Mạc Sầu.

Kinh doanh của khu này tương đối, ít nhất là như thế ở phần cứng. Dừng xe ở bãi đỗ, Mạc Ngôn nhìn thấy cây cối của hồ, các loại thiết bị tập thể hình ngoài trời, cùng với một bãi cỏ rộng gần bốn trăm mét, cảm thấy môi trường ở đây không kém với khu biệt thự của công viên trong rừng là bao nhiêu...

- Môi trường ở đây được ghê...

Mạc Ngôn nói.

Đỗ Tiểu Âm đồng ý nói:

- Nếu không vì xa, tôi cũng đã mua nhà ở đây rồi.

- Im lặng một chút, nói chúng ta bắt tay từ đâu? Nhân tiện đi thăm thú luôn hay là tới chỗ quản lý?

Mạc Ngôn trầm ngâm một hồi rồi bảo:

- Phân ra hành động thôi. Cô đi tìm người phụ trách ở đây, tôi đi tìm hiểu xung quanh.

Anh ta làm như vậy là muốn sử dụng là muốn càng thêm thuận tiện và thư thả lúc sử dụng tai mắt, không thì hình dáng của các dụng cụ thần bí kia rất dễ khiến cho người ta sợ.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Được, tôi đi tìm người phụ trách ở đây. Anh cứ đi xung quanh thăm dò, có gì thì điện thoại cho tôi.

Chờ Đỗ Tiểu Âm đi rồi, Mạc Ngôn nhìn xung quanh. Cát bước tiến đến ngôi nhà gần nhất, sau đó chọn bừa một hộ, ấn chuông cửa.

- Thật ngại quá, tôi ở hộ số 306, quên không mang chìa khóa... anh có thể giúp tôi mở cửa trong xuống tầng dưới không?

- Một chút đi được, ngày nào cũng gặp người như anh...

Chủ nhà khó chịu cau mày một câu, rồi cũng giúp Mạc Ngôn mở cửa.

- Cảm ơn anh...

Mạc Ngôn đi vào nhà, thẳng đến hướng tầng cao nhất.

Tòa nhà này 6 tầng, không có thang máy. Leo lên được tầng thứ 6 thì cũng không còn sức đi tiếp nữa rồi.

Nhưng điều này đâu có làm khó được Mạc Ngôn. Anh thò đầu ra hàng hiên ngoài cửa sổ, nhìn xung quanh thấy không có người, liền vội vàng trèo ra ngoài.

Trên bệ cửa sổ chỗ cao nhất, phong cảnh xung quanh của khu nhà đều thu hết vào tầm mắt.

Ở vị trí này, phạm vi tìm kiếm quá nhỏ, cơ bản không cần dùng đến bản đồ.

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, từ từ để ý thức tâm linh trở dậy, chậm rãi mở ra tâm nhãn.

Trong mắt cậu, toàn bộ thế giới đầy sắc động này đều do hơi thở tạo thành.

Mạc Ngôn chú ý quan sát long mạch ở nơi này. Trên mặt đất khu nhà sương khói mờ mờ, cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ.

Địa khí hùng hậu mà tinh khiết, không có một chút nào âm khí. Về mặt phong thủy mà nói, nơi này cũng được xem là một vùng đất quý khó có được.

Xung quanh khu nhà này không khí cũng đều rất bình thường, không có bất kỳ điều kỳ quái gì.

Lại quan sát nhân khí ở đây, tuy không tránh khỏi bệnh khí nhưng về tổng thể cũng không kém cỏi gì, có thể xếp vào loại trạng thái cân bằng tự nhiên.

- Tất cả đều bình thường, không có nhiều lượng chất phóng xạ ngấm dưới lòng đất, hơi nước bốc lên tinh khiết... xem ra, đây là một trận địa rồi!

Mạc Ngôn châm điếu thuốc, sự hiếu kỳ trong lòng càng lúc càng tăng.

Hút xong điều thuốc, anh quyết định làm một cuộc thí nghiệm, để xem khả năng nhìn có ảnh hưởng gì đến khu dân cư này không.

Anh lại hít một hơi thật sâu, lộ ra cái lúm đồng tiền.

Đứng lâu trên đỉnh, ánh mắt của anh dần dần mờ lung, cả người tỏa ra một cảm giác mờ lung.

Loại khí này u ám lạnh lẽo. từ người anh ta lan dần ra xung quanh.

Nhìn xuống dưới, dân cư tiểu khu nhỏ như những con kiến, xuyên qua xuyên lại.

Đột nhiên, những con kiến này như bị dòng nước lạnh xối vào.

Bất an, sợ hãi, thậm chí là tuyệt vọng. Trong giây phút ngắn ngủi, vinh dự được chiếu cố đến tất cả cư dân trong phạm vi hai trăm thước.

May mà cảm xúc đến nhanh, đi cũng nhanh. Sau một giây, tất cả mọi người lại trở lại bình thường.

Trên tầng thượng, Mạc Ngôn thả lỏng thân người...

Anh thở ra khí đục trong lồng ngực, hai mắt lập tức khôi phục thần thái, tiếp đó đưa tay lên dùng hết sức mình xoa hai huyệt thái dương, lầm bầm nói:

- Dựa vào năng lực của ta chỉ có thể bao quát được hai trăm mét khu vực này. Muốn bao phủ toàn bộ khu nhà, thật là chuyện không thể.

Phạm vi giới hạn của má lúm đồng tiền khiến cho hắn có chút không vừa ý, nhưng hiệu quả lại xuất sắc cực kì.

Vừa rồi hắn nhiều nhất chỉ dùng hai phần công lực đã gây ảo giác được cho tất cả cư dân trong phạm vi hai trăm mét. Nếu như dùng toàn bộ công lực, hắn hoàn toàn tin tưởng có thể giết được những người này khi họ đang mơ!

Mạc Ngôn đứng ở mái nhà, trong mắt lơ mơ ánh sáng nhạt, làm như đang suy nghĩ...

Mấy phút sau, hắn rút điện thoại ra gọi cho Đỗ Tiểu Âm.

- Cô vẫn đng ở chỗ quản lý à? Giờ tôi cần cô giúp một tay.

- Gì vậy?

Đỗ Tiểu Âm hơi chút kinh ngạc, bảo:

- Nghe khẩu khí này của anh, chắc là có rồi hả.

Mạc Ngôn cười bảo:

- Hoàn toàn ngược lại, chỗ tôi chưa có gì. Nhưng rất nhiều khi, không có lại tốt...

Đỗ Tiểu Âm không nhịn được cười, bảo:

- Câu này tôi hay nói, hôm nay lại bị anh cướp lời trước rồi... được rồi, anh nói xem, cần tôi làm những gì?

Mạc Ngôn nói:

- Đầu tiên, tôi muốn cô dùng danh nghĩa cảnh sát để triệu tập tất cả những người từng gặp ác mộng lại. Tiếp đó, tôi cần bản vẽ kiến trúc tầng trệt. Cuối cùng là giúp tôi chuẩn bị một ít bút và giấy, số lượng khoảng một trăm.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Giấy bút và bản đồ đều không vấn đề, nhưng còn triệu tập người dân thì có cần thiết không.

Mạc Ngôn bỗng nhiên thay đổi đề tài, cười bảo:

- Lúc vừa đến, tôi nhìn thấy một quán ăn Tương Tây.

Đỗ Tiểu Âm thích thú bảo:

- Ý anh là gì?

Mạc Ngôn cười:

- Ý của tôi là tôi sẽ đi gọi món, sau đó chờ cô cùng ăn. Sau khi cơm nước xong, những người dân kia đến tụ tập lại là vừa.

Đỗ Tiểu Âm đỏ khốc đỏ cười, nói:

- Anh chàng này, thật đúng là đại lãn!

Mạc Ngôn cười bảo:

- Hết cách rồi, ai bảo cô là cảnh sát, lại còn xinh đẹp nữa chứ? Tôi không có sức thu hút như cô, lại không có hiệu lực của một cảnh sát, chỉ có thể làm công việc gọi đồ ăn này thôi.

130. Chương 129: Tình Cờ Gặp Gỡ

Thời gian quay về nửa giờ trước...

- Phương sư phụ, vòi nước nhà tôi đóng không chặt, anh có thể xem giúp tôi được không?

Nhan Phương đeo túi đồ nghề, vừa từ một nhà bước ra liền gặp một bác gái xách theo làn rau.

Hắn cười híp mắt nói:

- Được thôi, ăn xong cơm trưa rồi tôi qua.

Bác gái không ngớt cảm ơn, từ trong làn rau lấy ra hai quả cà chua đưa cho Nhan Phương.

- Phương sư phụ, cầm về làm món canh trứng cà chua, vừa ngon lại bổ.

- Thế này thật ngại quá!

- Không có gì, đừng ngại. Làm phiền đến cậu mãi tôi cũng áy náy.

Nhan Phương nhận lấy cà chua, cười chào tạm biệt bác gái.

Vừa quay người đi, nụ cười trên mặt hắn đã tắt ngấm. Hắn dùng tên giả Phương Sơn, đợi ở tiểu khu này gần nửa năm nay rồi, công việc thường ngày là đeo túi dụng cụ đi giúp đỡ những hộ dân sửa chữa trục trặc ở đường ống dẫn nước. Các bác trai bác gái cả những chị nội trợ trẻ ở khu Hồ Mạc Sầu này không ai là không biết hắn.

Hắn là người không mấy nổi bật trong tiểu khu nhưng cũng không thể thiếu. Xuống hết cầu thang, hắn lúi ra điều thuốc ba đồng năm châm lên, sau đấy cúi đầu thủng thẳng bước đi.

Đến gần bồn hoa, hắn bỗng nhiên dừng lại, mặt mũi biến sắc.

Trong nháy mắt, một nỗi tuyệt vọng không tên dấy lên tự đáy lòng, trái tim hắn giống như bị ai đó bóp nghẹn.

Cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi này chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hắn lúc này, khiến hắn nghẹn ngào khó thở...

Cũng may cảm giác này chỉ đến trong chốc lát, thoáng qua như một luồng gió, chỉ khác là đem đến cho người ta một loại ảo giác.

Có điều, trong lòng Nhan Phương lại rất rõ, đây tuyệt nhiên không phải là một loại ảo giác gì!

- Chẳng lẽ là do gặp phải đồng đạo sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, cảnh vật xung quanh vẫn y nguyên như trước, người cách hắn gần nhất cũng mười mấy mét.

Quan sát thấy trong phạm vi mười mấy mét không có người, hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Xung quanh không có ai, vậy thì không phải đồng đạo, chẳng lẽ lại có người công kích ảo giác với ta từ xa!

Hắn trầm ngâm một lát, lông mày hơi nhướn lên. Làm như suy ra một điều gì đó, lập tức đưa tay lên ngực, lấy một quả sáng màu đen xuống, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ thứ này lại có vấn đề? Không thể nào, cái bùa khí này đã theo ta mấy chục năm, xưa nay chưa từng dị thường bao giờ.”

Hắn nhíu mày thật mạnh. Trong lòng không tránh khỏi một mối hiểm nghi lo lắng.

Cái bùa khí màu ngăm đen này là của sư phụ hắn truyền lại. lịch sử của nó ít nhất cũng đã mấy nghìn năm. Hắn hiểu một điều rằng bây giờ những lá bùa phát huy công dụng như thế này không còn nhiều.

- Mỗi đợt ba sáu chín, ta đều dùng tinh huyết luyện bùa. Tuy rằng không dễ điều khiển nhưng cũng gọi là tâm thần tương giao. Nếu nó có gì bất thường hẳn ta phải là người phát hiện ra mới đúng.

- Nếu không phải bùa chú xảy ra vấn đề gì thì là cái gì được chứ? Là tâm thần phản trả mà sư phụ đã từng nói qua sao?

Hắn lơ mơ nhớ ra, sư phụ lúc còn sống từng nói. Trên đời này từ lâu đã không còn tu sĩ chân chính, người thường như mình nếu muốn đuổi những loại bùa chú cổ xưa như thế này thì phải thường xuyên dùng máu tinh tế lễ mới có thể phát huy công dụng. Nếu không chế không tốt, tâm thần tiêu hao quá mức mà lại không có lúc tu dưỡng bổ sung, rất dễ khiến cho nó cắn lại mình.

Nhan Phương theo thói quen lại châm điều thuốc, cúi đầu chậm rãi đi về phía phòng đồ dùng.

Nửa năm qua, hắn không ít lần dùng cái bùa chú này chế tạo sợ hãi ở tiểu khu dân cư, nhưng lần nào sử dụng cũng đều bị dư thừa, hơn nữa lại tiến hành trong phạm vi nhỏ. Vì thế, không chỉ thần bí mà còn không chế không ít lượng tinh thần tiêu hao.

Cắn lại? Không đến mức ấy chứ, nhưng nếu không phải nguyên nhân này thì là vì đâu...

Nhan Phương nghĩ ngợi một hồi lâu vẫn không tìm ra đáp án, trong lòng mơ hồ đến hoang mang, linh cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Trở lại phòng công cụ, hắn không lấy gạo nấu cơm như bình thường mà ngồi chờ người ra.

Sau một hồi trầm ngâm, hắn rút chiếc di động gạo cội ra, bấm số.

- Sư huynh, nói với huynh chuyện này... không hiểu sao trong lòng đệ đột nhiên thấy hoang mang quá, lúc nào cũng cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra. Nếu ngày mai và ngày kia đệ không điện thoại cho huynh thì chỗ này của đệ coi như đã có chuyện chẳng lành.

- Rời đi? Không cần thiết... chỉ là đột nhiên cảm giác dâng trào, huynh không cần phải lo lắng quá thế. Cuộc trò chuyện này với huynh xem như là có phòng bị trước để tránh được tai họa.

- Thật sự chúng ta không cần, sư huynh. Như huynh nói, chúng ta đều già rồi. Người già, rất dễ tín ma tín quỷ... haha, cứ vậy nhé, đệ cúp máy đây.

Cúp điện thoại, Nhan Phương thấy trong lòng khoan khoái hơn rất nhiều. Nhấp một hộp trà lạnh, rút sim điện thoại ra ném vào thùng rác.

Cách tiểu khu Hồ Mạc Sầu một trăm năm mươi thước có một quán cơm.

Mạc Ngôn ngồi gần ở cửa sổ trong quán cơm này, chăm chú nhìn thực đơn.

Quán cơm Tương Tây này có lịch sử lâu đời. Đồ ăn Tương Tây đặc vị chua cay, nồng đậm hương vị sơn dã. Tương Tây nhiều núi, trồng nhiều măng, cỏ và nhiều món ăn sơn hào nổi tiếng. Chăn nuôi gia súc phát triển, Tương Bắc còn là vùng đất nổi tiếng với bình nguyên hồ Động Đình, được mệnh danh là quê hương cá thóc.

Mạc Ngôn gọi món:

- Có măng non hầm chân giò không?

Người phục vụ cười đáp:

- Tất nhiên là có rồi, món ăn này nhà hàng nào cũng có. Quý khách ăn món này là đúng thời điểm thưởng thức ngon nhất đấy.

Mạc Ngôn nói:

- Vậy cho tôi một đĩa, thịt heo nhất định phải mềm nhuyễn.

Gọi xong đồ ăn, hắn lấy ra điều thuốc. Chưa kịp châm thì Đỗ Tiểu Âm đã đi vào quán.

- Làm xong việc nhanh vậy sao?

Hắn đứng dậy kéo cái ghế đối diện, cười hỏi.

- Rất có phong độ thân sĩ nhé.

Đỗ Tiểu Âm ngồi xuống cười bảo:

- Cũng chuyện trò mấy câu. Chuyện triệu tập cư dân sẽ do người quản lí làm. Bản đồ gì đó đã điện thoại cho người phụ trách nhà đất đưa tới.

Mạc Ngôn nói:

- Biết cô làm nhanh đến vậy tôi đã không gọi món, không biết cô thích ăn món gì.

Đỗ Tiểu Âm cười bảo:

- Tôi không cầu kỳ trong ăn uống lắm, no bụng là được.

Nhân lúc chờ món, Đỗ Tiểu Âm hỏi:

- Mạc Ngôn rốt cuộc định có kế hoạch gì, tại sao phải triệu tập tất cả cư dân đã gặp qua ác mộng lại?

Mạc Ngôn cười nhưng không nói gì. Hắn không muốn để lộ đáp án.

Đỗ Tiểu Âm lườm hắn một cái, đành ngồi uống trà, câu được câu chăng tán gẫu.

Mạc Ngôn sở dĩ không chịu nói ra đáp án, không phải là có ý giấu giếm úp mở mà là chính hắn cũng chưa thể khẳng định kế hoạch của mình có thành công không.

Bởi vì cốt lõi kế hoạch của hắn là xây dựng ở nhân tố Nhân vi. Nếu chuyện ác mộng của tiểu khu Mạc Sầu Hồ không phải phi nhân vi thì kế hoạch của hắn dù có kín đáo thế nào cũng chỉ công cốc mà thôi.

Đương nhiên, nếu chuyện này đích thực là do nhân vi gây ra thì hắn khẳng định nắm chắc bàn tay đen tối phía sau.

Tóm lại, kế hoạch này xác suất thành công chỉ có một nửa, hiện tại không cần thiết phải nói ra.

Hai người đều không thuộc tuýp người nói nhiều. Thông thả trò chuyện đôi ba câu rồi lại đưa mắt ra ngoài cửa ngắm cảnh, chốc chốc nhấp một ngụm trà. Thỉnh thoảng hai mắt giao nhau lại lộ ra một ánh cười thân thiện.

- Đây, đình gỗ đó là do chính tay anh xây nên à?

Đỗ Tiểu Âm nhớ tới cái đình gỗ bên kia hồ, trong lòng có ý ngưỡng mộ, tên này thật biết hưởng thụ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhân rồi nhàn chán nên tự bản thân thử chút. Thế nào, tay nghề của tôi được chứ?

Đỗ Tiểu Âm không muốn tên này đắc chí quá mức, cười bảo:

- Thực ra anh nên tìm Đại Lý giúp đỡ, tay nghề mộc của anh ta trứ danh khắp tỉnh này.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Anh ta còn biết nghề mộc?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Làm nghề này của chúng ta, áp lực tâm lý rất lớn. Đồng nghiệp Thất Xử, hầu như ai cũng tìm đến một thú vui ngoài lề để giảm bớt áp lực. Đại Lý thích nghề mộc, Lâm Tú thích đánh cầu, Nhạc Duyệt thích thưởng thức món ăn, vui buồn hay cáu giận, cứ một túi đồ ăn vặt trong tay là hết.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Vậy còn cô thì sao?

- Tôi ?

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt nhìn, nghịch ngợm bảo:

- Không nói cho anh biết.

Mạc Ngôn cười:

- Hay là... để tôi đoán thử?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Tốt. Chỉ cần anh đoán trúng, tôi chắc chắn sẽ không thể không thừa nhận.

Đây là trò chơi nhỏ trong lúc bạn bè ngồi giết thời gian với nhau. Mạc Ngôn tự khắc sẽ không vận dụng năng lực gì, lông mày hơi nhướn lên, bắt đầu đoán.

Hắn đã liệt kê ra hơn mười loại sở thích phổ biến mà con gái thường chơi, như dạo phố, mua sắm, nghe ca nhạc, ... nhưng đều không trúng.

Cuối cùng, hắn đành giơ tay hàng, bảo:

- Chịu thôi, tôi không đoán được. Có điều thành thật mà nói, những thú vui vừa rồi nếu như cô đều không thích thì tôi đề nghị cô nên đi khám bác sĩ tâm lý.

Đỗ Tiểu Âm lườm hắn một cái, nén không nổi tò mò, hỏi lại:

- Tại sao?

Mạc Ngôn ra vẻ nghiêm túc bảo:

- Theo góc độ tâm lý học mà nói, những chuyện một cô gái bình thường thích cô đều không thích thì chứng tỏ rằng tâm lý của cô có vấn đề.

Đỗ Tiểu Âm bản thân chính là tiến sĩ tâm lý học, thừa hiểu rằng Mạc Ngôn đang đùa với mình, bèn cười bảo:

- Nghe tên gà mờ như anh ngồi đây nói chuyện tâm lý học với tôi thật đúng là có một cảm giác hoang đường... thực ra, những loại sở thích của con gái mà anh vừa kể, tôi không phải không thích mà chỉ là không thích lắm mà thôi. Ví như dạo phố, mua sắm, tập thể thao, khiêu vũ gì đó, tôi đều thích cả nhưng những lúc trong lòng quá áp lực thì những việc đó đều không phải là thứ mà tôi lựa chọn.

Mạc Ngôn nghe xong, vỗ vào đầu một cái, như chợt vỡ ra điều gì, bảo:

- Tôi đúng là thằng ngốc, quên mất cô là cảnh sát.. đi bãi bắn, đây là cách xả stress tốt nhất của cảnh sát.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đúng rồi, cứ lúc nào gặp áp lực hoặc chuyện gì không vui, nhìn viên đạn bắn ra, trong lòng lại nhẹ đi rất nhiều. thế nào, anh có hứng thú với phương thức giải sầu này không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thứ nhất, tôi là người không tim không phổi, chưa bao giờ biết cái gì là áp lực tâm lý. Thứ hai, nếu tôi đến bãi bắn luyện tập của các cô, liệu viên đạn có không bị thu tiền?

Đỗ Tiểu Âm đang định trêu chọc Mạc Ngôn là đồ keo kiệt thì bỗng nhìn ra người quen.

Cô đứng dậy, cười nói:

- Đội trưởng Trương, anh cũng đến chỗ này ăn cơm à?

Mạc Ngôn quay đầu lại nhìn, đã thấy hai người đàn ông ngồi ở bàn ăn gần đó, một người trong đó chính là Trương Hiệp Lâm lúc đầu điều tra mình.

Trương Hiệp Lâm tất nhiên không ngờ tới lại gặp Đỗ Tiểu Âm ở đây, nên cũng hơi kinh ngạc. Đến lúc nhìn Mạc Ngôn thì kinh ngạc liền xen lẫn với khó hiểu.

131. Chương 130: Hợp Tác

Cùng đi với Trương Hiệp Lâm là một người đàn ông ước chừng ba mươi, thấy Trương Hiệp Lâm gặp gỡ người quen, nói:

- Trương ca, người quen à?

Trương Hiệp Lâm gật gật đầu, nói:

- Tiểu Lâm, trước tiên cậu cứ gọi món ăn, tôi tán gẫu vài câu.

Nói xong, hắn đi đến bàn ăn của Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm. Thân hình của hắn không cao, đen sẫm gầy teo, nhưng cái eo lại vĩnh viễn thẳng tắp. Đi đường, cũng rất uy vũ phong độ, có chút khí thế.

Mạc Ngôn nhìn thấy Trương Hiệp Lâm, trong lòng cũng có chút kinh ngạc...

Trương Hiệp Lâm đến, cùng Đỗ Tiểu Âm bắt tay, nói:

- Hiện tại tôi đã không phải là Trương đội trưởng, một thời gian trước, tôi đã rời cục quốc phòng!

Đỗ Tiểu Âm cho là hắn đổi đi nơi khác một cách bình thường, hỏi:

- Chuyển công tác đi nơi khác sao? Đơn vị nào ạ? Đúng rồi... với tư chất Trương đội trưởng, hẳn là thăng chức mới đúng.

Trương Hiệp Lâm cũng cười cười, lạnh nhạt nói:

- Không phải đổi đi nơi khác, lại càng không là thăng chức, là tạm rời cương vị công tác.

Đỗ Tiểu Âm không khỏi ngăn ra, kinh ngạc nói:

- Tạm rời cương vị công tác? Sao có thể như vậy!

Đối với nhân viên như Trương Hiệp Lâm mà nói, tạm rời cương vị công tác là một việc tương đối hiếm thấy, trong chuyện này thường thường ẩn chứa bí mật nào đó không tốt. Cái gọi là tạm rời cương vị công tác, nhiều khi kỳ thật chính là khuyên lui, thậm chí là một cách nói khác của sa thải và khai trừ.

Lúc trước tổ điều tra bị rút lui khỏi, Đỗ Tiểu Âm liền mơ hồ cảm thấy được, thân là tổ trưởng tổ điều tra, Trương Hiệp Lâm có thể gặp một vài phiền toái nhỏ.

Đây chỉ là một loại dự cảm, không có bất cứ chứng cứ gì, nhưng mà lúc này, lại nhìn thấy Trương Hiệp Lâm, loại dự cảm của nàng này không chỉ có biến thành sự thật, hơn nữa nghiêm trọng hơn.

Đối mặt nghi vấn của Đỗ Tiểu Âm, Trương Hiệp Lâm cười cười, cũng không nói nguyên nhân cụ thể.

Thấy hắn không muốn tiếp tục đề tài này, Đỗ Tiểu Âm nhin tò mò trong lòng, cũng không tiếp tục truy vấn. Bất kể như thế nào, Trương Hiệp Lâm dù sao cũng là người từ cơ cấu mẫn cảm như bộ quốc phòng tạm rời cương vị công tác, thân là người ngoài cơ quan này ai cũng không nên truy hỏi đến tột cùng ẩn tàng trong đó, không cần phải tìm cái để hỏi.

- Tạm rời cương vị công tác sao?

Lúc này. Trong lòng Mạc Ngôn hơi có băn khoăn...

Hắn biết Trương Hiệp Lâm theo đuôi đi kinh đô, nhưng vẫn chưa đối mặt. Chờ hắn từ kinh đô về, biết được tin tức tổ điều tra đã bị huỷ bỏ. Sau đó, ông nội hắn phát huy tác dụng, nhưng không để lộ quá rõ. Lúc này xem ra, Trương Hiệp Lâm tạm rời cương vị công tác vô cùng có khả năng có quan hệ đến ông nội.

Nhất nghĩ đến đây, trong lòng hắn cũng có chút khó chịu... Vị lão huynh mặt đen này chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân của ta mà tạm rời cương vị công tác ?

Thời gian này, Trương Hiệp Lâm cố ý vô ý quan sát đến sắc mặt Mạc Ngôn, hắn thật sự là quá hiếu kỳ đối với người 'Đầu sỏ gây nên' chuyện hắn tạm rời cương vị công tác...

Nhưng mà Mạc Ngôn dù sao không phải người thường. Trong lòng mặc dù hơi có gợn sóng, nhưng trên mặt cũng bình tĩnh như trước.

- Kỳ thật, tôi vốn là chuyển đi nơi khác, đơn vị cũng đã định rồi. Nhưng tôi lâm thời thay đổi suy nghĩ. Cảm thấy được ở cơ cấu quốc gia chờ đợi thật sự là quá lâu, rất muốn đổi một cách sống khác, cho nên chủ động xin tạm rời cương vị công tác.

Trương Hiệp Lâm bỗng nhiên thay đổi chủ ý, chủ động nói ra nguyên nhân tạm rời cương vị công tác.

Đương nhiên, nguyên nhân này chỉ là một tầng phía trên nhất.

Nói xong, hắn bỗng nhiên vươn tay hướng Mạc Ngôn, cười nói:

- Tuy rằng chúng ta gặp qua một lần, nhưng vẫn là một lần nữa quen biết, tôi họ Trương, Trương Hiệp Lâm, hiện làm điều tra viên công ty Phương Chính, cũng là đồng sự của cậu !

Lời vừa nói ra, Mạc Ngôn cùng Đỗ Tiểu Âm đều ngây dại...

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Anh đến công ty Phương Chính ?

Trương Hiệp Lâm cười gật đầu... Nhưng trong lòng nghĩ, không vào hang cọp, không bắt được hổ con. Không đến gần người, lại có thể nào mà làm rõ ràng người đến tột cùng là người như thế nào?

Từ sau khi ở kinh đô về, cục trưởng lần nữa báo cho hắn, không cần lại đi trêu chọc Mạc Ngôn. Hơn nữa để cho hắn chọn đơn vị thích hợp, chuẩn bị chuyển đi nơi khác.

Đối với lần này Trương Hiệp Lâm sớm có chuẩn bị. Nhưng không cam lòng.

Hắn không cam thực sự không phải là bởi vì bị đá ra khỏi cục quốc phòng, mà là nhằm vào Mạc Ngôn. Hắn, Mạc Ngôn phía sau hắn nhất định là có đại bối cảnh. Nếu không sẽ không xuất hiện một màn ở kinh đô kia, tổ điều tra cũng sẽ không dễ dàng hủy bỏ. Hắn thậm chí đoán được, Mạc Ngôn vô cùng có khả năng là nhân viên đặc biệt cấp bậc cao nhất trong truyền thuyết, hay là bảo tiêu vũ lực Trung Nam...

Nhưng tất cả chuyện này đều là đoán, trước khi làm rõ ràng chân tướng, vô luận trên người Mạc Ngôn bao phủ quang sáng thế nào, hắn đều cảm thấy được có trách nhiệm tiếp cận Mạc Ngôn. Bởi vì hắn rõ ràng lực phá hoại của người này hơn so với bất luận kẻ nào, khi chưa làm rõ ràng chân tướng, hắn phải chết cũng sẽ nhìn chằm chằm quả bom này!

Cho dù cuối cùng tra ra bất cứ vấn đề gì hay không, hắn cũng không cần.

Hắn xem ra, Mạc Ngôn không nhất định chính là người xấu, nhưng tuyệt đối là một trái bom lực sát thương thật lớn, mà chỉ cần là bom, nhất định phải được theo dõi...

Cho nên, khi hắn xin tạm rời cương vị công tác, nhờ cục trưởng giúp một việc, đó là giới thiệu hắn tới công ty Phương Chính.

Trương Hiệp Lâm nghĩ, nếu như đã không thể tiếp tục làm chức nghiệp yêu tha thiết nhất, định đi một nơi có thể kiếm tiền, đồng thời còn có thể gần gũi quan sát và hiểu biết Mạc Ngôn, thật sự là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Kỳ thật hắn làm vậy. Loại hành vi này không quan hệ với chính nghĩa, hơn nữa là một loại không cam lòng, cùng với hỗn hợp cảm giác sứ mệnh và bệnh nghề nghiệp làm nên...

Vì thế, hắn đi tới công ty Phương Chính, thành đồng sự của Mạc Ngôn.

Nhưng, hắn cũng không dự đoán được công ty Phương Chính có sự tự do là cao như thế, thế cho nên vào công ty thời gian rất dài rồi, mới lần đầu gặp được Mạc Ngôn, hơn nữa còn là ở ngoài công ty ...

- Trương đội trưởng, anh sẽ không nói với tôi, vụ Mạc Sầu Hồ là anh nhận chứ?

Mạc Ngôn biết khi thân phận hiện tại của Trương Hiệp Lâm, lập tức nghĩ tới cái uỷ thác của bất động sản Kim Điền kia.

Trương Hiệp Lâm gật đầu nói:

- Đúng, là tôi nhận. Mặt khác, xưng hô Trương đội trưởng, cái này vẫn là miễn đi. Không khách khí thì hai vị có thể gọi tôi là lão Trương hoặc là Trương ca cũng có thể.

Đỗ Tiểu Âm sáng khoái nói:

- Được rồi, tôi gọi anh, Trương ca.

Trương Hiệp Lâm lớn mười mấy tuổi so với nàng cùng Mạc Ngôn, lại là tiền bối trong nghề, kêu một tiếng Trương ca là đương nhiên.

Mạc Ngôn nói:

- Trương ca, không bằng cùng nhau làm đi, không đoán sai thì vị đồng bạn kia của anh hẳn cũng là của công ty Phương Chính?

Trương Hiệp Lâm cười nói:

- Cậu ta là Lâm Cao Quân, cũng là điều tra viên công ty Phương Chính, vụ lần này mức tiền nhiều hơn, do hai chúng ta hợp tác.

Nói xong, hắn gọi Lâm Cao Quân, giới thiệu lẫn nhau một lần.

Lâm Cao Quân biết được Mạc Ngôn cũng là điều tra viên công ty Phương Chính, lập tức có vẻ nhiệt tình rất nhiều. Hắn vào công ty so với Mạc Ngôn sớm rất nhiều, biết rõ nếu muốn làm tốt nghề này, nhân tố mấu chốt nhất chính là nhân mạch cùng lượng tin tức. Mà tin tức đến từ đồng hành thường thường quyền uy lớn và dồi dào nhất. Cho nên, đồng sự trao đổi đã thành bài học với từng điều tra viên.

Hơn nữa khi hắn biết được thân phận Đỗ Tiểu Âm, cùng với Mạc Ngôn chính là cố vấn Thất Xử do công ty Phương Chính phái đi, liền càng thêm nhiệt tình.

Mạc Ngôn gọi đồ ăn được người phục vụ đưa lên.

Mạc Ngôn đang muốn phân phó người phục vụ thêm đồ ăn, Lâm Cao Quân lại chủ động lấy ra thực đơn...

- Hai vị ngàn vạn lần không được cướp của tôi, cơm rau dưa hôm nay liền để tôi mời, còn hi vọng hai vị sau này chiếu cố nhiều hơn.

Lâm Cao Quân có vẻ thật lòng, tuy là vì hiệu quả và lợi ích của mình. Lại cũng không che giấu.

Đỗ Tiểu Âm cùng Mạc Ngôn cười cười, không cự tuyệt nhiệt tình của Lâm Cao Quân.

Mọi người có chuyện phải làm, chính là bảo người phục vụ thêm mấy chai bia.

Một chén uống cạn, Trương Hiệp Lâm hỏi Đỗ Tiểu Âm:

- Tiểu Âm, cô cùng Mạc Ngôn ở trong này làm gì? Là có vụ án trong này à?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Tôi cùng Mạc Ngôn tới nơi này, kỳ thật giống các anh, cũng là vì cùng một sự kiện.

Trương Hiệp Lâm kinh ngạc nói:

- Các cô cũng là vì chuyện của bất động sản Kim Điền kia mà đến?

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, nói:

- Vụ này là mấy ngày hôm trước do thị cục chuyển lên... Không đối gạt các anh, chuyện này bước đầu định tính làm tính động kinh tập thể, đã chuẩn bị triệt án ...

Nàng nhìn thoáng qua Mạc Ngôn, nói tiếp:

- Nhưng người này chưa từ bỏ ý định, muốn nhìn một cái.

Lâm Cao Quân nói:

- Các cô chuẩn bị triệt án sao? Ha, nhưng thật ra giống chúng tôi. Tôi cùng Trương ca cũng tính toán bỏ vụ này.

Trương Hiệp Lâm lại nhìn về phía Mạc Ngôn, nói,

- Cậu cảm thấy được vụ nàyra có gì kỳ quặc?

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

- Tạm thời vẫn không thể khẳng định, muốn xem tiến triển.

Nghe vậy. Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân liếc nhau một cái...

Trương Hiệp Lâm nói:

- Mạc Ngôn, cậu biết không, bắt động sản Kim Điền vì vụ này đưa ra tiền thù lao ba trăm vạn?

Mạc Ngôn ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Nhiều như vậy? Tôi chỉ nghe giáo sư nói đối phương ra tiền thù lao rất cao, cũng không nói cụ thể mức tiền.

Trương Hiệp Lâm cười cười. Nói:

- Tôi cũng nghe nói, bắt động sản Kim Điền lúc trước chỉ định điều tra viên là cậu... Ha ha, không nghĩ tới đạo qua một vòng. Vụ này rốt cuộc vẫn về cậu !

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói:

- Trương ca, vụ này là của các anh, sao lại về tôi?

Trương Hiệp Lâm nói:

- Tiểu Lâm vừa rồi đã nói qua, chúng tôi đã chuẩn bị bỏ vụ này. Chúng tôi bỏ, mà cậu lại cảm thấy được trong đó có dấu hiệu kỳ quặc, như vậy vụ này dĩ nhiên là về cậu !

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Như này không thích hợp nhỉ?

Lâm Cao Quân giải thích nói:

- Không có gì không thích hợp, cái gọi là người có thể làm thì làm, đây vốn là luật lệ công ty. Hơn nữa, chúng tôi cũng không phải đạo đức tốt, mà là thật sự nhìn không ra phương diện này có gì kỳ quặc, cũng không thể cố vờ vào... Haiz, xem cái miệng tôi, đã quên là đang ăn cơm !

Đỗ Tiểu Âm ở một bên luôn luôn không nói, lúc này đề cập đến mấy trăm vạn tiền thù lao, tuy rằng cuối cùng cũng bị công ty Phương Chính trích đi một phần, nhưng vẫn là cái giá cực đại. Nàng thân là cảnh sát, thật sự là không tiện phát biểu ý kiến. Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm, nàng vẫn thực hi vọng vụ này có thể do Mạc Ngôn nhận.

Mạc Ngôn trầm ngâm chỉ chốc lát, cười nói:

- Hai vị, kế hoạch còn thiếu mấy người giúp đỡ, không bằng mọi người hợp tác đi.

Mọi người nghe vậy...

Lâm Cao Quân vẻ mặt vui mừng, nếu người này thấy thực sự kỳ quặc, hơn nữa có năng lực được Mạc Ngôn phá giải, cái này tương đương với Mạc Ngôn đang cố ý tặng tiền cho hắn.

- Người này có thể kết giao, không chỉ có thể kết giao, hơn nữa có thể quen thân!

Ở trong lòng Lâm Cao Quân, Mạc Ngôn lập tức được lên cấp làm người có thể quen thân.

Trương Hiệp Lâm cũng sinh lòng cảnh giác... Ba trăm vạn tiền thù lao trừ đi phần của công ty, vẫn là một số lớn làm cho lòng người run lên, hẳn nhẹ nhàng băng quơ như vậy liền tặng đi? Dựa theo thể nhân thuyết pháp, người như thế không phải thánh nhân coi thường tiền tài, chính là người kiêu hùng lòng dạ khó lường!

Đỗ Tiểu Âm ở bên thản nhiên cười, nàng có thể là người duy nhất trước đó liền dự đoán được Mạc Ngôn sẽ làm như thế. Đối với Mạc Ngôn, nàng chưa nói tới mức đặc biệt hiểu biết, nhưng có một loại ấn ý khó nói vờn quanh hai người, khiến cho nàng luôn có thể có đồng cảm, trước tiên biết được một vài ý tưởng của Mạc Ngôn...

Mạc Ngôn cũng không biết trong lòng mấy người kia đến tột cùng suy nghĩ gì, hẳn chỉ là cảm thấy được, thật sự không khách khí tiếp nhận vụ này, đầu tiên là không hiền hậu, có gây hiềm nghi. Tiếp theo, nếu Trương Hiệp Lâm tạm rời cương vị công tác thật sự có quan hệ với mình, như vậy làm thế này ít nhất có thể coi là một loại bồi thường. Tuy rằng người ta chưa chắc sẽ để ý, nhưng lại không thể không làm!

132. Chương 131: Dấu Vết Rõ Ràng

Chỉ cần là kiếm tiền bằng nỗ lực của mình, trên thế giới này không có ai chê cười cả, Trương Hiệp Lâm cùng Lâm Cao Quân cũng không ngoại lệ, sau khi 2 người khách khí vài câu thì đồng ý với lời mời của Mạc Ngôn.

Sở dĩ Lâm Cao Quân đồng ý trước tiên là do thù lao lớn, tiếp theo, từ sâu trong nội tâm hẳn thực sự không muốn tham gia vì bản khoản về năng lực bản thân, cuối cùng lại ỉu xiu ra về mà chẳng làm được việc. Phải biết rằng, lúc nhận đơn của công ty, do số tiền thù lao lớn nên nội bộ công ty cũng tranh giành 1 phen, cuối cùng Hoàng Lưu Hạ quyết định, đơn này dành cho ông ta và Trương Hiệp Lâm, cậu cũng biết, Hoàng Lưu Hạ sở dĩ làm như vậy hoàn toàn là vì thân phận của Trương Hiệp Lâm, mình cũng được thơm lây, nhưng bất kể nói thế nào, đơn này cũng nhận rồi, nếu trở về mà không giải quyết định, sau này lại có đơn thế này mình chắc chắn sẽ bị loại đầu tiên.

Cạnh tranh ở khắp mọi nơi, trong công ty Chính Phương cũng là như vậy.

So với Lâm Cao Quân, hoạt động tâm lý Trương Hiệp Lâm đơn giản hơn nhiều, chủ yếu là muốn tận mắt xem Mạc Ngôn phá vụ án này như thế nào, loại đơn thế này không chỉ giúp hắn hiểu thêm về Mạc Ngôn mà còn có thể tạo quan hệ thân thiết hơn, nhằm vào người này, không nhất định phải đứng ở 1 nơi xa quan sát, có đôi khi, phải thâm nhập vào cuộc sống và công việc của mục tiêu mới là cách tốt nhất.

Thời gian tiếp theo, mọi người vừa ăn trưa vừa nói chuyện, đề tài lớn nhất là tập trung vào vụ án này.

Mạc Ngôn thì không nói gì, phần lớn thời gian là ngồi 1 bên yên lặng lắng nghe.

Bản thân vụ án này không có nhiều tư liệu, thành phố cũng đến phỏng vấn vài lần, Trương Hiệp Lâm cùng Lâm Cao Quân trong 2 ngày này cũng đến thăm 1 vài người dân gặp ác mộng, trong tư liệu vốn không có chỗ nào đáng chú ý, những câu hỏi đặt ra đơn giản chỉ là gần đây tiếp xúc với người nào, đi qua những nơi nào, có thấy người lạ nào xuất hiện xung quanh đó không.

Những câu hỏi này thì có đủ các câu trả lời, bình thường, vụn vặt, không có gì đáng nói.

- Mạc Ngôn, người bên bắt động sản Kim Điền đã mang bản sơ đồ qua đây rồi.

Lúc bữa trưa sắp xong, Đỗ Tiểu Âm nhận được điện thoại từ công ty bắt động sản Kim Điền gọi tới.

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như vậy, thì chúng ta qua đó xem xem.

Trương Hiệp Lâm nhìn đồng hồ, nói:

- Đang là thời gian nghỉ trưa, những người mà cậu muốn tập trung lúc này chắc đều đang ở nhà đấy, hồi lúc này đúng là rất thích hợp.

Lâm Cao Quân thấy mọi người đều có ý làm việc nhanh chóng, vì thế đứng dậy trả tiền cơm, lập tức mấy người nối đuôi nhau ra khỏi quán cơm.

Chỗ này cách tiểu khu Mạc Sầu Hồ chỉ hơn 100 mét, mấy người đi bộ tới chỗ quản lý tiểu khu, người của bất động sản Kim Điền đã đứng chờ ở đó.

- Đồ cảnh quan, đây là bản sơ đồ mà các cô cần.

Nhân viên công ty bất động sản Kim Điền đưa bản thiết kế cho Đỗ Tiểu Âm, nói:

- Bản thi công, bản vẽ đường dẫn ống nước ngầm bao gồm cả bản đồ phân bố kiến trúc cũng ở trong đó.

Đỗ Tiểu Âm nhận bản vẽ, hỏi Mạc Ngôn:

- Bước tiếp theo nên làm thế nào?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi chỉ cần bản thiết kế phân bố kiến trúc thôi, các khác không cần đâu.

Nói xong, cậu quan sát chỗ phòng họp quản lý diện tích không lớn lắm này, liếc mắt 1 cái đã nhìn thấy bảng thông báo ở góc tường.

- Anh Trương, giúp tôi 1 cái, mang khối bảng thông báo đến đây đi.

Mạc Ngôn không chút khách khí bắt đầu sai khiến nhân viên, lại nói với nhân viên quản lý:

- Có đình không, nếu có, thì phiền mang 1 hộp đến đây.

Mọi người bận rộn 1 hồi, vài phút sau, Mạc Ngôn đình bản thiết kế lên trên bảng thông báo.

Đối diện với bảng thông báo, tất cả bàn đều bị gom lại, chỉ để lại ghế ngồi chuẩn bị cho dân.

Đỗ Tiểu Âm thấy bảng thông báo quay lưng với ghế ngồi, tò mò hỏi:

- Bảng thông báo này không phải để mọi người xem sao?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Cái này dùng để tổng kết quy luật, không nhất thiết phải để cho người dân xem.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Quy luật gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đến lúc ấy cô khác biết.

Đỗ Tiểu Âm thật sự không hiểu Mạc Ngôn âm ỉr rốt cuộc là muốn làm cái gì, nhưng đành chịu, tên này thừa nước đục thả câu, cô đành phải yên lặng xem diễn biến thế nào.

10 phút sau, người dân bị ác mộng quấy rầy hoặc là đang hoang mang hoặc là đang đợi biểu tình, ầm ầm kéo nhau vào trong phòng họp.

- Lão Lý, ông có biết cục quản lý triệu tập chúng ta làm gì không?

- Lão mập Kim không nói với ông sao?

- Lão Kim không nói, chỉ nói là mở cuộc họp gì đó.

- Thế mà tôi nghe lão mập Kim nói, đây là buổi cảnh sát triệu tập, nói là để phá án.

- Chả trách... tôi nói ông với lão Trương, còn có cả bà Hồ sao đều đến cả thế này, hóa ra đều là người bị hại à.

- Người bị hại? Những lời này của ông nói hơi sớm rồi... hôm qua tôi có nhờ 1 vị chuyên gia tới, ông ta nói là chúng ta là người thường xuyên bị gặp ác mộng, kỳ thực là 1 chứng bệnh tập thể, theo cách nói của chuyên gia, chúng ta nhiều nhất chỉ là người bệnh, chứ hoàn toàn không phải là người bị hại.

- Lão Lý, chuyên gia bây giờ có mấy người đáng tin chứ? Tôi thà tin vào cảnh sát chứ không tin chuyên gia, cảnh sát đến đây phá án nói rõ chúng ta bị bọn tiểu nhân ám hại, tôi cũng sống 60 năm rồi, thể xác và tính

thần cũng chưa đến nỗi tệ, càng không làm những chuyện áy náy với lương tâm, bây giờ gặp ác mộng liên tiếp, chắc chắn là do bọn tiểu nhân làm chuyện xấu.

Sau khi mấy chục người dân vào phòng họp, lập tức đứng chật kín phòng họp vốn diện tích không lớn này, cũng may chỗ quản lý chuẩn bị ghế nhựa đặt vào đây, sau khi mọi người ngồi xuống, toàn bộ phòng họp giống như 1 lớp sinh viên chật ních.

Trong phòng họp, tiếng bàn luận, tiếng hỏi thăm, tiếng nghi ngờ, bên tai không dứt, nếu nhắm mắt lại chỉ dùng tai để nghe sẽ có cảm giác đang đi vào 1 khu chợ.

- Mạc Ngôn nhìn thấy những người dân này, khóe miệng mỉm cười.

Lúc này, cậu đã xác định, cái gọi là ác mộng tuyệt đối là do người làm!

Đỗ Tiểu Âm lúc lúc chú ý đến Mạc Ngôn, thấy cậu hơi mỉm cười, biết rằng người này chắc chắn có phát hiện gì rồi.

- Này, cười cái gì đấy?

Cô khẽ huých nhẹ vào khuỷu tay Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nhìn về phía dân chúng, cười hỏi:

- Nhìn những người dân đó, cô không cảm thấy có gì kỳ quái sao?

Đỗ Tiểu Âm hơi nhú mày, nhìn theo hướng nhìn của Mạc Ngôn, đang định hỏi rốt cuộc kỳ quái ở chỗ này, lúc này đột nhiên chợt dạ.

- A, đúng là gặp quỷ, chuyện rõ ràng như vậy, sao mình lại không phát hiện ra!

Cô không khỏi thở nhẹ 1 tiếng.

Mạc Ngôn nhẹ giọng nói:

- Cô đã thấy chưa?

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, cười méo nói:

- Nếu không tu tập đám dân đó lại 1 chỗ, tôi sợ là không chỉ mình tôi nhìn không ra, nói cho cùng, tôi chưa thực sự quan tâm đến vụ án này, thậm chí không coi nó là 1 vụ án, trong thâm tâm chỉ coi họ là những người bệnh, chứ không phải là người bị hại, vì thế vô tình đã coi nhẹ những dấu vết rõ ràng này.

Cô hơi cười méo, ngữ khí mang ý tự trách mình.

Dấu vết theo như lời nói của Đỗ Tiểu Âm thực sự là rõ ràng, nhìn lại toàn bộ người dân đang chen chúc trong phòng họp rất ít người dưới 50 tuổi, mà những người chưa đến 50 tuổi, nhìn khí chất và trang phục, căn bản đều là những phụ nữ nội trợ không có nghề nghiệp.

Nếu như đây là chứng bệnh quần thể, không lý do nào chỉ tập trung vào những người này!

Tuy rằng phần lớn họ trên 50 tuổi, nhưng không có nghĩa yếu tố tâm lý bọn họ kém đi, trên thực tế, ở đây có rất nhiều người là công nhân viên chức đã về hưu, nếu luận về yếu tố tâm lý và kinh nghiệm sống, bọn họ hơn 1 nửa là khỏe mạnh hơn cả thanh niên, mà người mắc chứng bệnh quần thể đa số đều có tính dễ bị tổn thương, hay phóng đại, trong công việc là tình cảm luôn tự cho mình là trung tâm, thường là do yếu tố tâm lý hay là do bệnh ngầm gây nên, về lý luận mà nói, người mắc chứng bệnh này tâm trí không toàn toàn như 1 vị thành niên hay 1 đứa trẻ.

Trong đám người xung quanh Mạc Ngôn, Đỗ Tiểu Âm là người thứ 2 phát hiện ra manh mối này, sau Trương Hiệp Lâm, hẳn từng là đặc công bảo vệ lãnh thổ quốc gia, nếu ngay cả điểm ấy cũng nhận không ra thực sự là hồ thẹn cho thân phận trước đó của mình, còn về Lâm Cao Quân vẫn như lúc đầu vẫn không phát hiện ra điều kỳ quái ở trong đó.

- Đây có phải có nghĩa là đằng sau vụ án này đích thực có 1 bàn tay đen nhúng vào?

Đỗ Tiểu Âm đứng bên cạnh Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Với tôi mà nói, 100 % chính xác là như vậy, thế nhưng...

Cậu hơi do dự 1 chút, lại nói:

- Thôi bỏ đi, vẫn Theo kế hoạch từng bước một, dù sao cũng tốn không nhiều thời gian đâu.

Đỗ Tiểu Âm lại hỏi:

- Dựa theo kế hoạch của cậu, chắc chắn có thể bắt được kẻ đứng sau không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì đúng là như vậy, đối với tôi mà nói, chỉ cần xác định trong đó có hành vi người làm, những chuyện khác chỉ cần dựa theo từng bước là được rồi.

Lúc nói chuyện, sắc mặt cậu vẫn bình tĩnh như cũ, giống như nói $1 + 1 = 2$ là 1 chân lý vĩnh cửu vậy, trên nét mặt không có chút gì là tự đắc.

Nhưng trong mắt Đỗ Tiểu Âm, trên người Mạc Ngôn phát ra 1 loại ánh sáng chói lóa khó nói bằng lời được.

Đàn ông tự tin quả nhiên là ma lực lớn nhất, đặc biệt cái loại tự tin này đã thâm nhập vào trong xương cốt, đàn ông mà ngu si dần dần, trong lòng con gái khẽ thở dài 1 tiếng, trong lòng tự nhiên có chút yên lặng.

Mạc Ngôn cũng không để ý đến tâm tình của Đỗ Tiểu Âm, nói với Trương Hiệp Lâm:

- Anh Trương, phiền anh với anh Lâm Cao Quân giúp tôi lấy giấy bút cho những người dân đó.

Trương Hiệp Lâm nói:

- Không thành vấn đề.

Sau vài phút, Mạc Ngôn giơ tay lấy 1 cây bút cọ màu đỏ, đứng lên bảng hiển thị, nói:

- Các vị, tôi nghĩ mọi người đã biết mục đích tôi mời mọi người đến đây, tôi cũng không nói nhiều lời nữa, chúng ta vào vấn đề luôn.

Ngập ngừng 1 chút, cậu nói tiếp:

- Các vị, đầu tiên mời mọi người viết tên và địa chỉ mình lên trên giấy, chú ý, tầng và số nhà là phải viết rõ ràng.

Chờ mọi người viết xong, Mạc Ngôn nói:

- Bây giờ mời bác gái ở hàng ghế thứ nhất bên trái ngoài cùng đó nói tên và địa chỉ của bác ra ạ.

- Tôi tên là Trương Tổ Lan, năm nay 60 tuổi, trong nhà có 5 người, ông xã tôi, con trai, con dâu...

Mạc Ngôn cười ngắt lời bà bác này, nói:

- Bác gái, bác chỉ cần nói tên và địa chỉ là được, những cái khác không cần nói, chúng ta hôm nay đến đây để điều tra vụ án chứ không phải điều tra hộ khẩu.

Bác gái cười nói:

- Tôi tưởng là phải nói hết... thế thì, cậu trai, tôi thấy cậu cũng khá khôi ngô tuấn tú đấy, có bạn gái chưa? Nếu chưa có, thì bác giới thiệu cho 1 cô?

Mọi người nghe vậy, cười vang.

Đỗ Tiểu Âm phì cười, cười cực kỳ vui vẻ.

Sau khi pha chút hài hước hài, bác Trương nhiệt tình khai báo tên và địa chỉ rồi ngồi xuống.

- Phòng 204, lầu 2, Trương Tổ Lan.

Mạc Ngôn sau khi tìm được phòng 204 trên bản vẽ, dùng bút đỏ viết tên bác Trương vào, sau đó nói:

- Chúng ta dựa theo trình tự, mời vị bên cạnh bác Trương đó, phiên ông tự giới thiệu đi.

Số dân cư đến đây hôm nay đại đa số đều tạm trú ở 3 tầng dưới cùng, nhưng có 20 người chuyển đến tiểu khu vào đợt sau đều ở các tầng khác.

Sau khoảng 40 phút, Mạc Ngôn vẽ tên người đầy khắp trên bảng hiển thị.

133. Chương 132: Ít Nhất Hẳn Không Biết Để Con

Sau khi mọi người giới thiệu xong, Đỗ Tiểu Âm nhìn vào những tên người đầy khắp bảng màn hình kia, nói:

- Cái này có quy luật gì?

Mạc Ngôn nói:

- Đây chỉ là bước đầu tiên, bây giờ nhìn vẫn chưa nhìn ra quy luật gì, nhưng chỉ cần là do người làm, chắc chắn là có quy luật, đây là điều mà không có ai có thể tránh khỏi.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tiếp theo nên làm gì?

Mạc Ngôn cũng không trả lời câu hỏi của cô, mà vỗ vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người, nói:

- Các vị, mời mọi người nói cho tôi biết, cơn ác mộng này bắt đầu từ khi nào?

Mọi người nghe vậy, lập tức trả lời hỗn loạn cả lên, mặc dù thời gian không giống nhau, nhưng thời gian đại khái là khoảng 3 tháng trước.

Mạc Ngôn hạ hạ tay xuống, ý bảo mọi người giữ yên lặng, nói:

- Nếu tôi muốn hỏi chuyện 3 tháng trước của mọi người, sợ là không có mấy vị nhớ nổi đúng không? Thế thì... nếu tôi hỏi các vị, vào những buổi tối trong nửa tháng nay các vị đều gặp ác mộng, các vị có thể nhớ ra không?

Bác gái Trương Tổ Lan đó giơ tay, nói:

- Tiểu tử, chúng tôi tuổi đã già rồi làm gì trí nhớ còn tốt như thế, nhưng nếu cậu hỏi chuyện trong vòng 1 tuần trở lại đây thì tôi lại nhớ rất rõ.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Được, hôm nay là thứ 7, thế thì chúng ta bắt đầu hỏi từ thứ 7 tuần trước đi.

Hơi ngừng 1 chút, cậu giơ tay lên, nói:

- Bây giờ, xin mời những người có ác mộng vào tối thứ 7 tuần trước giơ tay lên ạ.

Theo câu hỏi của cậu, lập tức có 15, 16 người giơ tay lên, 2, 3 giây sau, lại có 3 người nữa nhớ ra chuyện vào thứ 6 tuần trước nên cũng giơ tay lên.

Mạc Ngôn nói với Lâm Cao Quân:

- Phiên cậu đếm số người 1 chút, sau đó nhớ kỹ.

Lâm Cao Quân biết, mình là 1 trợ thủ nên dễ chịu gật đầu.

Mạc Ngôn nói với những người dân giơ tay:

- Các vị, phiên các vị tự giới thiệu lại lần nữa, để tôi ghi chép lại.

Mọi người trả lời, Mạc Ngôn tìm ra số nhà và tầng ở của những người này, vẽ 1 hình tam giác vào.

- Tốt, cảm ơn các vị đã phối hợp, các vị có thể buông tay được rồi, bây giờ, mời những người có ác mộng vào chủ nhật giơ tay lên ạ!

Mạc Ngôn cầm bút, bận rộn không ngừng, đánh dấu vào những người chủ nhật tuần trước gặp phải ác mộng.

1 phút sau, cậu vẽ xong hình tròn cuối cùng trên bảng thông báo.

Lập tức cậu lui về sau 1 bước, nhìn các loại hình vẽ trên bản vẽ, hỏi Đỗ Tiểu Âm:

- Cô nhìn ra cái gì chưa?

Những ký hiệu trên bản vẽ không giống nhau, hoặc là hình tam giác, hoặc là hình tròn, còn có cả hình ngũ giác nữa.

Đỗ Tiểu Âm không vội trả lời, mà lấy số liệu từ ghi chép của Lâm Cao Quân, sau khi nhìn kỹ, mới nói:

- Từ số người gặp ác mộng mỗi ngày mà nói, rõ ràng là có quy luật, trong 7 ngày này, số người bị ác mộng hoành hành lúc ít nhất là 12 người, nhiều nhất là 20 người, có thể nhận thấy, số người này nằm trong 1 phạm vi rộng, nếu do hành vi người làm, có thể nhận thấy là hung thủ cố ý khống chế những người này, đương nhiên, cũng có thể lý giải là năng lực của hắn ta hạn chế số người, 20 người chắc là khả năng lớn nhất của hắn rồi.

Lúc này, Lâm Cao Quân mới chen vào:

- Đỗ cảnh quan, cô nhìn nhầm rồi, số người ít nhất là thứ 3 tuần này, chỉ có 4 người thôi.

Đỗ Tiểu Âm mỉm cười nói:

- Đây mới là điểm chú ý đáng giá nhất, nếu tôi nhớ không nhầm, thứ 2 tuần này trời mưa, hơn nữa còn kéo dài cả 1 ngày trời!

Lâm Cao Quân hiểu ra, nói:

- A , tôi nhớ ra rồi, thứ 2 tuần này đúng là có mưa, như vậy xem ra, hành vi là do người làm đã rõ ràng rồi!

Mạc Ngôn giơ ngón tay cái lên nói với Đỗ Tiểu Âm:

- Lợi hại!

Đỗ Tiểu Âm liếc mắt nhìn cậu 1 cái, nói:

- Lời khen của cô không có thành ý rồi, hệt giống như lời động viên của thầy giáo đối với câu trả lời $1 + 1 = 2$ của học sinh vậy.

Hơi ngập ngừng 1 chút, lại nói:

- Được rồi, nói ra phát hiện của anh đi.

Cô biết Mạc Ngôn vẽ ra các ký hiệu ở trên bản vẽ chắc chắn là có mục đích.

Mạc Ngôn tiện tay chỉ vào những hình tam giác trên bản vẽ, nói:

- Cô xem, đây là những người dân phát bệnh vào thứ 7, tổng cộng có 18 người, địa chỉ của bọn họ cũng không tập trung, mà trải rộng toàn bộ tiểu khu, còn về những người dân được biểu thị bằng vòng tròn này 1 ngày bị ác mộng hoành hành nhưng địa chỉ cũng phân tán ra, cái này nói lên điều gì?

Lâm Cao Quân bên cạnh nghe không hiểu gì, nghĩ thầm, càng phân tán càng không có quy luật đáng nói, tên này sao cả đạo lý này cũng không biết?

Đỗ Tiểu Âm trầm ngâm 1 lát, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nói:

- Nói rõ tính di động của hung thủ rất mạnh, không hạn chế ở 1 điểm, đương nhiên, cũng có khả năng những người dân trong 1 ngày này đi qua cùng 1 chỗ, tiếp xúc cùng 1 người, nếu như là khả năng thứ 2 thì rất có khả năng là những nơi như siêu thị hay trung tâm mua sắm.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô nói đúng, nhưng tôi không có khuynh hướng nghiêng về khả năng thứ 2, bởi vì quy luật rất rõ ràng, thế nhưng đó cũng là 1 lỗi suy nghĩ không tồi, chúng ta có thể thử theo đó xem, nhưng nếu như là khả năng

thứ nhất, tôi hỏi cô, tính di động rất mạnh của người thế nào có thể kiên trì mỗi ngày đều gây ra dao động cho cả tiểu khu.

Đỗ Tiểu Âm ngay lập tức nói:

- Người như vậy có rất nhiều, công nhân không có việc làm, ông bà nghỉ hưu rồi, thậm chí có cả những người từ bên ngoài vào như nhân viên đưa báo, đưa sữa với cả người làm công việc bán thời gian nữa.

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

- Được lắm, cho tới tận bây giờ, chúng ta từ thân phận, tuổi, địa chỉ và thời gian gặp ác mộng của những người dân này có thể đưa ra 2 kết luận: thứ nhất là mục đích của vụ án này là không chế, tiếp theo, chúng ta đã có thể nhận dạng được thân phận của nhân vật này.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đợi đã, phạm vi thân phận người này có rộng quá không? Hầu như bao gồm toàn bộ người dân trong tiểu khu, nhân viên siêu thị và khu mua sắm, thậm chí còn có cả người ngoài nữa.

Mạc Ngôn mỉm cười, nói:

- Đối với cô thì đúng là phạm vi rất rộng, nhưng đối với tôi kỳ thực cũng chỉ là chuyện hỏi mấy câu hỏi thôi.
- Hỏi mấy câu thôi ư?

‘Đỗ Tiểu Âm hơi nhú mày, nghĩ về những lời này của Mạc Ngôn rốt cục là có ý gì.

- Đúng vậy, cô rất đồng ý với quan điểm của Mạc Ngôn, đó chính là vụ án này căn bản là do người làm vài thân phận hung thủ đằng sau vụ này, cô tin rằng, chỉ cần cho mình thời gian và nhân lực, sau 1 quá trình điều tra, tất nhiên sẽ có thể bắt được hung thủ, đối với cảnh sát mà nói, điều sợ nhất không phải là vụ án không có nhiều điểm nghi ngờ, mà chỉ sợ không có đầu mối và mục tiêu, một khi đã có đầu mối và mục tiêu, manh mối sẽ từ từ lòi ra, mà có được manh mối đương nhiên chắc chắn có thể phá được án.

Lúc này, nhờ Mạc Ngôn, cô đã tìm ra được mục tiêu và manh mối, theo như cô thấy, còn lại chỉ cần thời gian từng bước sắp xếp điều tra, thời gian này có thể rất dài cũng có thể rất ngắn, nhưng bất luận dài hay ngắn, đều không thể như lời Mạc Ngôn nói, hỏi mấy câu có thể đưa ra kết luận luôn!

Cô thực sự nghĩ không ra Mạc Ngôn suy nghĩ gì mà có thể đưa ra điểm này, cần môi hỏi:

- Câu rốt cục có ý định gì?

Mạc Ngôn cười mà không đáp.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Kỳ thực tôi cảm thấy 4 người dân phát bệnh vào hôm thứ 3 là dễ nhất, tìm ra người mà bọn họ đã tiếp xúc cùng chắc là có thể tìm ra mục tiêu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng là như vậy... lúc bọn họ ra ngoài, có thể tiếp xúc cùng với 1 người bảo an và 1 người bảo vệ cửa, cùng tiếp xúc với 1 người bán rau, hoặc là cùng tiếp xúc với người bán hàng, nhưng vẫn cần 1 thời gian lớn để truy tìm ra, có đúng không? Chuyện hôm nay là chuyện hôm nay, nhiều nhất 20 phút nữa, tôi có thể nắm gọn thân phận hung thủ phía, cần gì phải bỏ gần tìm xa?

Lời này nói ra, đến cả Trương Hiệp Lâm vẫn thờ ơ đứng bên cạnh cũng không còn bình tĩnh nữa, nói:

- Mạc Ngôn, cậu đang đùa à?

Hắn thờ ơ đến bây giờ, chủ yếu là tập trung quan sát Mạc Ngôn, nhưng trong lòng đồng thời cũng suy nghĩ về vụ án này.

Nói thật, hắn nhận thấy Mạc Ngôn sắp xếp suy luận trình tự vụ án này bình thản như vậy trong lòng cũng rất kinh ngạc, thủ pháp của Mạc Ngôn có thể nói là cực kỳ đơn giản, không có gì đáng nói, nhưng loại thủ

pháp bình thần như thế, trước đó lại không có ai nghĩ đến, phải biết rằng, ở đây có thể có 1 vị bác sĩ tâm lý học tội phạm, 1 cảnh sát điều tra mật cùng với hẳn là 1 đặc công đã từng tham gia bảo vệ tổ quốc.

Không hề nghi ngờ, Trương Hiệp Lâm tán thưởng Mạc Ngôn nhưng cũng giống như Đỗ Tiểu Âm, cảm thấy hoài nghi lời nói ngông cuồng của Mạc Ngôn có thể giải quyết chuyện này trong vòng 20 phút.

- Nếu như tên này thực sự trong vòng 20 phút có thể tìm ra được hung thủ, thì nửa đời này của mình coi như sống kiếp sống của loài chó rồi...

Trương Hiệp Lâm không khỏi tự chế giễu mình. Mạc Ngôn thấy vẻ mặt mọi người đều không tin, cười nói:

- Mọi người không để ý 1 vấn đề rất quan trọng rồi, đó là trí nhớ của loài người rất thần kỳ, nói đơn giản đi, những người dân này chắc chắn là cùng tiếp xúc với người nào đó mới dẫn đến gặp ác mộng, chúng ta có thể biết được, loại tiếp xúc này chắc là rất bình thường, không dễ gây cho họ chú ý hay cảnh giác đề phòng gì, nhưng não người rất thần kỳ, nó có cơ chế bảo vệ riêng của mình, những lời nói hành động xúc phạm đến mình có thể bị xem nhẹ đi, nhưng trong tiềm thức nó lại nhớ rất rõ ràng.

Hơi ngừng 1 chút, cậu thần nhiên nói:

- Cho nên, thông qua câu hỏi thì có thể có được câu trả lời trực tiếp, đương nhiên, cái này cần kỹ xảo 1 chút!

Nói xong, cậu tiến lên vài bước, 1 lần nữa đối diện với những người dân đang bàn bạc bên dưới, vỗ vỗ tay, lớn tiếng nói:

- Các vị, bút và giấy trong tay các vị vẫn còn chứ?

- Vẫn còn, tiểu tử...

Bà trương nói:

- Tôi nó các cậu to nhỏ gì ở đây thế? Bác gái còn đang đợi cậu phá vụ án này thế nào đây.

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi bác gái, cháu còn mấy câu hỏi nữa cần các bác trả lời, sau khi trả lời xong, cháu không thể đảm bảo tối nay cá bạn sẽ không gặp ác mộng nữa, những cháu dám đảm bảo, tối mai các bác chắc chắn sẽ được ngủ ngon giấc!

Nói xong lời này, người dân phía dưới lập tức bị kích động đứng lên, giơ tay âm ỉ đặt câu hỏi.

Nhìn thấy phòng họp ồn ào không chịu được, bác Trương đứng dậy nói:

- Tôi nói này các vị ồn ào làm gì? ngậm miệng lại hết cho tôi... chàng trai trẻ đẹp trai còn đang đợi làm việc, mà mọi người cứ nhao nhao lên thế, để người ta chạy đi rồi các vị chỉ có nước khóc thôi.

- Hai phút sau, phòng họp cuối cùng cũng yên lặng xuống, tất cả mọi người đều chờ đợi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười cười, giơ cây bút trong tay lên, nói:

- Các vị, tôi cần mọi người tập trung nhìn cây bút trong tay này.

Câu hơi hơi ngưng đưa cây bút trong tay, ngữ khí bình bình, nói:

- Được rồi, ánh mắt mọi người đã tập trung vào cây bút này rồi, bây giờ, mời các vị hãy thả lỏng cơ thể, hít sâu vào... đúng rồi, đúng là như vậy, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, được rồi, hô hấp như vậy khiến thân thể yên tĩnh lại... bây giờ, mọi người cảm thấy não mình rất yên tĩnh, không có bất kỳ ý nghĩ mờ ám nào...

Nhìn Mạc Ngôn đang đưa cây bút trong tay nhẹ nhàng, Trương Hiệp Lâm hỏi nhẹ Đỗ Tiểu Âm:

- Đây chắc là thuật thôi miên à?

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Chắc thế, ít nhất bên ngoài cũng là như vậy.

Trương Hiệp Lâm lại hỏi:

- Hắc còn biết cả thuật thôi miên nữa à?

Đỗ Tiểu Âm nghĩ nghĩ, cười mỉa nói:

- Tên này biết rất nhiều thứ, nói thực ra, tôi cũng không biết có cái gì cậu ta không biết nữa.

Trương Hiệp Lâm hài hước 1 câu:

- Ít nhất hắn không biết đẻ con.

134. Chương 133: Công Nhân Siêng Năng

Mạc Ngôn chắc chắn không sinh con được, trên thực tế, cậu cũng không hiểu rõ hết thuật thôi miên.

Nhưng mà 1 điều thông thì vạn điều thông, thân là đạo sĩ, trong Khổ Hải có nguồn năng lượng thần bí nhất thế giới, trong linh đài có Thần Hồn, trên thế giới này thực sự không có nhiều chuyện có thể làm khó cậu.

Nếu cậu làm vận động viên, huy chương vàng Olympic cậu giành được có thể phủ kín cả ngôi nhà số 36, nếu cậu đi thi đấu môn cờ, có thể đánh bại toàn bộ các quán quân thế giới trong đủ các hạng mục, nếu cậu làm nhà khoa học, chỉ riêng khả năng tính toán và khả năng suy luận thôi cũng đủ khiến cậu đứng trên bực cao nhất của khoa học tiên tiến rồi.

Nhưng những thứ này đối với Mạc Ngôn mà nói đều không có ý nghĩa thực tế gì, nghiêm khắc mà nói, từ Khổ Hải Sinh Kim Liên, sau khi bản thân có linh đài, cậu đã trở thành 1 sinh vật siêu việt cấp cao, đối với cậu mà nói, vinh quang trong thế giới trần tục này chỉ là hư ảo, điều cậu phải làm là luyện Bản Ngã, không phải là kiểu hô mưa gọi gió, giống như sau khi loài vượn tiến hóa thành loài người, cậu cũng có rất nhiều ước mơ, nhưng tuyệt đối không phải giấc mộng giống như kiểu “vua người vượn”.

Mạc Ngôn không hoàn toàn am hiểu thuật thôi miên, nhưng cậu có thể sử dụng năng lượng Thần Hồn, khiến cho đại não tiến vào trạng thái mờ ảo.

Trong trạng thái này, trí nhớ ẩn sâu trong tiềm thức sẽ được phóng đại lên, thậm chí đến mức rõ ràng hoàn toàn.

- Tốt, các vị, bây giờ tôi sẽ đặt câu hỏi.

Mạc Ngôn dừng động tác tay lại, mỉm cười nói:

- Câu hỏi thứ nhất của tôi là, người mà các vị có ấn tượng sâu nhất ở tiểu khu này là ai, xin mời mọi người cầm cây bút trong tay viết cái tên đó ra ạ.

-

- Mọi người đã viết xong hết chưa ạ, câu hỏi thứ 2 của tôi, xin hỏi, ở tiểu khu này nơi nào là nơi mọi người thích đi nhất.

- Câu hỏi thứ 3, nhân viên công tác ở tiểu khu mà mọi người ấn tượng nhất là ai?

- Câu hỏi thứ 4, người ngoài tiểu khu này mà mọi người ấn tượng nhất là ai, nếu mà các vị không biết tên của họ thì có thể viết thân phận của họ ra, ví dụ như nhân viên đưa báo hay là đưa sữa chẳng hạn.

- Câu hỏi thứ 5, nhân viên tạp vụ và công nhân bán thời gian mà các vị ấn tượng nhất là ai?

Cậu liên tiếp hỏi 7 câu hỏi, có thể nói là chú ý đến mọi mặt, nhân viên tạp vụ có khả năng chính là hung thủ đằng sau.

Mà đám dân chúng ngồi phía dưới thì im lặng khác thường, giống như học sinh tiểu học, cầm giấy bút, yên lặng nghe Mạc Ngôn đưa ra câu hỏi, không có lời xì xầm, không có cãi nhau cũng không có người này ghé sang người kia.

Mỗi khi Mạc Ngôn đưa ra câu hỏi, tất cả mọi người đều nhanh như chớp ghi đáp án ra giấy, giống nhưng toàn bộ đáp án đã được in sẵn ngàn lần trong đó.

Lâm Cao Quân nhìn cảnh này, nhỏ giọng hỏi Trương Hiệp Lâm:

- Anh Trương, hẳn ta cũng thật là kỳ lạ, thuật thôi miên... thật là thần kỳ như vậy à.

Trương Hiệp Lâm im lặng không nói, trên thực tế, thân từng là đặc công bảo vệ tổ quốc, hẳn cũng không xa lạ gì với thuật thôi miên, thậm chí cũng có 1 chút kỹ năng về khả năng đó, ví dụ như nói về dấu hiệu tâm lý là 1 môn cần thiết trong quá trình huấn luyện, khi bị tra tấn bức cung, kỹ năng nhỏ này sẽ có tác dụng, ngoài ra, hẳn cũng biết 1 vài đồng sự tinh thông thuật thôi miên, nhưng nói thực ra, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy người đồng sự nào có thể làm giống như Mạc Ngôn, tiến hành thôi miên trong phạm vi quần thể lớn, hơn nữa hiệu quả lại thần kỳ như vậy.

Hỏi xong câu hỏi cuối cùng, Mạc Ngôn vỗ mạnh tay, nói:

- Cảm ơn sự ủng hộ của các vị, sau khi các vị đưa đáp án cho chúng tôi, mọi người có thể ra về.

Theo tiếng vỗ tay này của cậu, tất cả mọi người từ trạng thái mơ hồ đều tỉnh lại.

Vì thế, phòng họp yên lặng lại 1 lần nữa biến thành cái chợ.

- Ai za, tình trạng này của tôi có chút không ổn, như là ngủ 3 ngày 3 đêm rồi vậy, toàn thân đều thoải mái quá.

- A, nghe ông nói thế, tôi cũng cảm thấy như thế.... Hầy, như là ăn nhân sâm vậy, thân thể tràn trề năng lượng, thoải mái quá.

Mọi người bàn luận rồi đổ dồn ánh nhìn vào Mạc Ngôn.

Bác gái Trương Tổ Lan thẳng thắn:

- Tiểu tử thôi, cậu có phải tri triển ma pháp gì với chúng tôi không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thưa các bác các gì, khi này chỉ là 1 lần liệu pháp thả lỏng tinh thần trong phạm vi lớn, mục đích của nó là giúp mọi người thả lỏng tinh thần, bác Trương, loại liệu pháp này dựa vào căn cứ khoa học, không phải là ma pháp đâu.

Bác gái Trương cười nói:

- Cái này mà cũng là liệu pháp ư, chỉ nghe mỗi mình cậu nói thế thôi... tiểu tử thôi có được coi là chữa trị cho chúng tôi rồi không.

-

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Bác gái, bác cũng thật là hài hước.

Trên thực tế vì để cảm ơn sự phối hợp của mọi người, trong quá trình đặt câu hỏi vừa rồi cậu đã sử dụng năng lượng thần hồn, làm giảm bớt áp lực tinh thần cho những người bị ác mộng hành hạ này.

5 phút sau, tất cả mọi người đều rời khỏi phòng họp.

Mạc Ngôn thu thập tất cả trang giấy lên trên bàn, nói:

- Các vị, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mục tiêu mà chúng ta tìm ở ngay trước mặt chúng ta đây.

Sở dĩ cậu khẳng định như vậy là bởi vì đã sớm dùng ý thức của mình để xem đáp án, hơn nữa đã nắm chắc mục tiêu.

Lâm Cao Quân đi lên, nhìn qua loa, nói:

- Ở đây đủ các loại đáp án, muốn lọc ra ít nhất phải tốn mất nửa giờ.

Đỗ Tiểu Âm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn những cái tên tràn ngập khắp trang giấy này.

Nửa phút sau, cô nhẹ nhàng thở ra 1 cái, ngẩng đầu nhìn Mạc Ngôn, trong ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, nói:

- Thật đúng là anh.

Lâm Cao Quân nghe xong lời này, không khỏi ngẩn ra, nói:

- Đồ cảnh quan, cô nhìn ra cái gì rồi.

Đỗ Tiểu Âm cười cười, đang định nói, Trương Hiệp Lâm bỗng nhiên mở miệng nói:

- Nhân viên tạp vụ, nhân viên tạp vụ ở tiểu khu này chính là người chúng ta cần tìm.

Nói xong, hắn nhìn về phía Mạc Ngôn, ánh mắt có chút không hiểu, nói:

- Nói thực ra, tôi rất ít khi khâm phục người nào, nhưng hôm nay biểu hiện của cậu đúng là rất thuyết phục.

Mạc Ngôn cười khiêm tốn, trong lòng có chút kỳ quái, ánh mắt này của cô nghĩa là gì, khâm phục thì khâm phục, chứ không nhất thiết phải nhìn người ta “nồng nàn” như vậy.

Trong 4 người, năng lực Lâm Cao Quân hiển nhiên là yếu hơn 1 chút, thế nhưng lúc Trương Hiệp Lâm nói “nhân viên tạp vụ” xong, hắn lập tức chú ý tập trung vào toàn bộ giấy trên bàn, đáp án những câu hỏi khác thì đủ loại, nhưng câu hỏi về nhân viên tạp vụ, đáp án chỉ có đúng 1 người.

Tất cả đáp án đều chỉ 1 người, người này họ Phương, nội dung cụ thể đáp án như sau:

- Ông già Phương, lão Phương, anh Phương, nhân viên tạp vụ Phương Ngôn...

Nếu nói những đáp án này chỉ có 1 nửa giống nhau chưa chắc có thể nói ra điều gì, nhưng tất cả đáp án đều chỉ vào 1 người ông ta, thì tên gốc cũng nhận ra được vấn đề trong đó.

1 nhân viên tạp vụ, cho dù nhân duyên của ông ta có tốt hơn nữa cũng không thể được nhiều người dân ấn tượng sâu như vậy.

Nói không khách khí 1 chút, những người dân hôm nay đến phòng họp này thậm chí rất có khả năng đến hàng xóm đối diện nhà mình cũng không quen thế mà lại cùng nhau ấn tượng sâu sắc như vậy đối với 1 nhân viên tạp vụ.

Chuyện có gì khác thường tức là do yếu quái lắm.

1 sự việc có điều gì vượt khỏi lẽ thường, hiển nhiên là tồn tại những yếu tố kỳ dị trong đó.

Cụ thể như vụ án này, chỗ kỳ lạ của nó, vừa nhìn là hiểu ngay.

Tìm được mục tiêu cụ thể, trong lòng Đỗ Tiểu Âm thở phào nhẹ nhõm, hỏi Mạc Ngôn:

- Mục tiêu có rồi, bây giờ chúng ta nên làm thế nào.

Mạc Ngôn nói:

- Kiến nghị của tôi là, đã có mục tiêu rồi, chúng ta sẽ bỏ qua vụ này.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra, nói:

- Cậu nói cái gì tôi nghe không nhầm chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô đương nhiên là nghe không nhầm, trước khi chưa tìm được mục tiêu, tôi không tán thành rút lui, là bởi vì tôi hiểu cô, cô là 1 người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, chuyện gì cũng yêu cầu 1 đáp án chính xác, nếu phá án qua loa, trong lòng cô chắc chắn không cam tâm, cho nên, tôi và cô ở đây, cùng nhau tìm kiếm đáp án.

- Bây giờ, đáp án đã tìm ra rồi.

Hơi ngập ngừng 1 chút, Mạc Ngôn nói tiếp:

- Thế nhưng vấn đề là, chúng ta tìm ra cái đáp án này vốn không thể coi là chứng cứ được, nói đơn giản đi, cho dù nhân viên tạp vụ họ Phương đó có đứng trước mặt cô, chính mồm hắn thừa nhận mình là hung thủ phía sau, xin hỏi, cô thực sự có thể trối lại đưa hắn ra trước công lý được sao, cô là cảnh sát, càng hiểu rõ hơn tôi là vụ án từ khi phát hiện đến lúc phá án rồi bắt giam, cuối cùng là ra tòa, thì phải trải qua 1 số thủ tục, cụ thể như vụ án này, nói câu cô không thích nghe, cô thậm chí không thể nói lên tội danh để tố cáo nhân viên tạp vụ họ Phương này trước mặt cảnh sát và quan tòa được, chẳng lẽ cô nói thế này với bọn họ,

tên nhân viên tạp vụ họ Phương này dùng tư duy hay là tinh thần và niệm chú như trong truyền thuyết để gây khủng hoảng phạm vi lớn, thậm chí đã giết 3 người rồi sao?

- Nghe cậu nói như vậy, Đỗ Tiểu Âm không khỏi á khẩu, không nói được gì.

Trương Hiệp Lâm lúc này nói:

- Tiểu Đỗ, Mạc Ngôn nói rất đúng, chúng ta quả thực không thể dùng pháp luật để trừng trị tên này được, đừng nói là cảnh sát hay là quan tòa, mà ngay cả lão Trịnh sợ là cũng không thông qua được, điều quan trọng sợ là nếu công tố viên và thẩm phán biết được sự thật của vụ án họ sẽ không thụ lý đâu, bởi vì bản thân vụ án này đã vượt qua khỏi điều bình thường, một khi thụ lý thì có khả năng sẽ gây khủng hoảng trong 1 phạm vi lớn. Không phải mọi người đều tôn trọng khoa học, muốn tìm kiếm chân lý sự việc từ góc độ khoa học sao? có thể đoán được, 1 khi vụ án này được công khai, 80 % dân chúng sẽ có lối suy nghĩ phi lý tính, sẽ giải thích thậm chí là suy diễn từ góc độ quỷ thần, sau đó...

Nói tới đây, hần nhún vai, không tiếp tục nói nữa.

Nhưng, ý nghĩa trong lời nói hần đã rất rõ ràng...

Đỗ Tiểu Âm cười mỉa nói:

- Mọi người nói tôi đều hiểu, thế nhưng... chúng ta không thể bỏ qua hần ta như vậy được.

- Ai nói chúng ta bỏ qua cho hần.

Mạc Ngôn mỉm cười, nói:

- Vô quýt dày có móng tay nhọn, đừng quên, có ông chủ họ Trương đang chờ tin tốt của chúng ta, nói thuận lợi 1 câu, tin tức này có thể đáng giá 300 vạn đấy.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra, nói:

- Cậu giao hần cho Trương Trường Thanh à.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi chỉ cung cấp câu trả lời thôi, thậm chí ông ta giải quyết thế nào cũng không có liên quan gì tới tôi.

Đỗ Tiểu Âm nhú mày nói:

- Làm như vậy thế nào cũng có chút không thích hợp, bất kể nói thế nào, tôi dù sao cũng là cảnh sát, cứ nhìn như vậy...

Mạc Ngôn cắt ngang lời nói của cô, nói:

- Cho nên tôi mới kiến nghị cô rút lui, hơn nữa đặc biệt nhấn mạnh, bây giờ cô rời khỏi nơi này đi.

Đỗ Tiểu Âm là 1 cảnh sát đứng nghĩa, thế mà làm việc có xung đột với quan điểm của mình, nội tâm phức tạp đương nhiên không tránh khỏi.

Lúc này, Trương Hiệp Lâm đứng dậy, nói:

- Tiểu Đỗ, Mạc Ngôn nói rất đúng, cô bây giờ tốt nhất nên rời đi đi, nói tốt 1 câu, có 1 số chuyện cảnh sát không tiện xử lý, nhưng nơi mà tôi từng công tác lại có chuyên môn xử lý những chuyện như thế này, cô hiểu không.

135. Chương 134: Đã Lâu Không Gặp

Có những lời này của Trương Hiệp Lâm, Đỗ Tiểu Âm cuối cùng cũng yên tâm mà rời đi.

Lúc này, trong phòng họp chỉ còn lại 3 người Mạc Ngôn, Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân, Mạc Ngôn châm điếu thuốc, nhìn về phía Trương Hiệp Lâm, nói:

- Anh Trương, không phải bây giờ anh đang chuẩn bị gọi điện cho cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia chứ?

Nói thực ra, đây là lần đầu tiên cậu biết cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia có bộ ngành giải quyết những chuyện thế này, thế nhưng nghĩ kỹ lại, cũng thấy hợp tình hợp lý, 1 quốc gia to lớn như vậy, chắc chắn là có không ít những chuyện quỷ dị, nếu không phải là cả 1 cơ quan chuyên môn chuyên xử lý những chuyện thế này, rõ ràng là không thể nào nói qua được, cậu thậm chí còn liên tưởng đến lúc trước mình gây náo loạn ở tòa nhà Lạn Vĩ không biết có bị loài người nắm được không?

Trương Hiệp Lâm cười, nói:

- Tôi chỉ là cựu nhân viên của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia, bây giờ chúng ta trước tiên đi lấy 300 vạn đã.

Hắn làm như vậy, thứ nhất là có ý thân thiết với Mạc Ngôn, thứ 2, phương thức làm việc của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia rõ ràng không giống với cách làm việc của cảnh sát, quyền hạn của bọn họ càng rộng, phạm vi càng rộng, thủ đoạn càng phong phú, chỉ cần bắt được nhân viên tạp vụ họ Phương đó, chứ không cần để ý bây giờ hắn bị ai khống chế.

Lâm Cao Quân hứng phần nói:

- Bây giờ tôi có thể gọi điện cho giáo sư, báo cáo với ông ấy tin tức này.

Mạc Ngôn lại nói:

- Hay là trực tiếp gọi điện cho Trương Trường Thanh luôn.

Lâm Cao Quân ngắt ra, nói:

- Cái... cái này không hợp lý lắm?

Mạc Ngôn cười nói:

- Để tránh dèm dãi lắm mồm, vẫn nên gọi điện luôn cho Trương Trường Thanh, đúng rồi, mấy người có số điện thoại của ông ta không?

Hơi ngừng 1 chút, lại giải thích 1 câu:

- Tôi với ông ta có duyên gặp nhau 1 lần, ở cùng cũng không tệ, chắc hẳn ông ta rất vui mừng khi nhận được điện thoại của tôi.

Lâm Cao Quân nghe vậy lập tức yên tâm hơn nhiều, nói:

- Số điện thoại của Trương Trường Thanh tôi không có, số điện thoại nhân vật như ông ta từ trước đến nay vẫn luôn bí mật, thế nhưng tôi có số điện thoại thuộc hạ của hắn của ông ta, người này tên là lão Hắc, là thân cận bên cạnh Trương Trường Thanh.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Tôi biết người này, gọi điện trực tiếp cho hắn có thể liên lạc luôn với Trương Trường Thanh.

Lâm Cao Quân tìm số điện thoại lão Hắc trong danh bạ của mình, sau khi điện thoại thông, liền đưa cho Mạc Ngôn nghe.

Mạc Ngôn nhận điện thoại, nói:

- Tôi là Mạc Ngôn đây, phiền ông đưa điện thoại cho Trương Trường Thanh.

Điện thoại thông, lão Hắc rõ ràng giật mình, nói:

- Mạc Ngôn nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không nhớ tôi à? Lần trước từ sân bay đi ra, chúng ta có gặp mặt 1 lần rồi còn gì, sau đó ông còn bảo Phạm Trường Vân đem tặng 5 vạn phí tin tức cho tôi còn gì.

- Chết rồi, sao lại là tên này?

Lão Hắc lập tức nhớ tới lần trước bị Mạc Ngôn cho 1 chương đau gần chết, tức giận nói:

- Có việc gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nói với Trương Trường Thanh, chuyện tiểu khu Mạc Sầu Hồ tôi đã tìm ra nguyên nhân rồi, bây giờ đang đợi các ông đến để kết thúc thôi.

Lão Hắc kinh ngạc nói:

- Đã tìm được nguyên nhân rồi sao?

Thân là tùy tùng của Trương Trường Thanh, lão Hắc tự nhiên biết chuyện này quan trọng như thế nào, vì thế lập tức nâng Mạc Ngôn lên tận 9 tầng mây, hỏi lại:

- Cậu chắc chắn đã tìm được nguyên nhân rồi chứ?

Mạc Ngôn nói:

- Tin không tin tùy ông... ngoài ra, cuộc điện thoại này nếu ông không muốn đưa cho Trương Trường Thanh thì cũng tùy ông thôi, tóm lại, tôi chỉ đợi 5 giây, 5 giây sau không nghe được giọng nói của Trương Trường Thanh, ông coi như tôi chưa gọi điện thoại đến!

- 10 giây!

Nếu đổi là người khác nói như vậy, lão Hắc có thể hiểu là ý khinh thường, nhưng ông ta biết, người thanh niên gọi điện thoại này tuyệt đối không thể coi thường được.

Hắn xoay người thật nhanh chạy vào phòng làm việc của Trương Trường Thanh, đồng thời còn mặc cả với Mạc Ngôn, tranh thủ thời gian, nói:

- Cho tôi 10 giây đồng hồ, à không, 15 giây, chỗ tôi cách phòng làm việc của ông chủ khá xa, phiền cậu chờ 1 lát.

Trong phòng làm việc của Trương Trường Thanh, Hồ Khải Văn tay cầm ấm trà, sắc mặt nghiêm trang pha trà.

Bên cạnh bàn trà, Trương Trường Thanh ngồi đối diện với 1 ông lão mặc áo dài trắng, râu tóc bạc trắng.

- Thật không ngờ, Hồ tổng pha trà rất khéo tay..

Ông lão tóc bạc tán thưởng nói:

- Bây giờ người có tâm nghiên cứu trà càng ngày càng ít, Hồ tổng thật đúng là có sở thích tao nhã.

Hồ Khải Văn toát mồ hôi hột nói:

- Đâu có, đâu có, tôi cũng chỉ học 1 chút vào thời gian rỗi rãi thôi, làm gì dám đến mức tao nhã.

Ngồi xuống đối diện với Trương Trường Thanh, Hồ Khải Văn không dám lộ vẻ tự đắc gì, miệng nói những từ khiêm tốn.

- Thích lão tiên sinh, nếu tiện thì ngày mai có thể mời ngài đến tiểu khu Mạc Sầu Hồ 1 chuyến được không?

Trương Trường Thanh gơ chén trà lên, khê hóp 1 miếng, nói:

- Tôi vốn không tin vào phong thủy lắm, nhưng khi này nghe tiên sinh nói chuyện mới được mở rộng tầm mắt, tôi tin là, Thích lão tiên sinh là người có bản lĩnh, đến lần này, có thể giải quyết được chuyện nguy cấp của tôi rồi.

Vị Thích Viễn Sơn đương nhiên chính là lão Thất từng xuất hiện ngoài quán trà tiểu khu Mạc Sầu Hồ lần đó, chỉ có điều lần này ông ta biến đổi nhanh chóng trở thành đại sư phong thủy Thích Viễn Sơn.

Chiều ngày hôm qua, ông ta gặp Hồ tổng, người thường xuyên đến phòng luyện dưỡng thân, rất ngẫu nhiên được Hồ Khải Văn tín nhiệm.

So với những người được gọi là đại sư mà Hồ Khải Văn biết, vị đại sư phong thủy có cốt cách tiên đạo này rõ ràng là cao minh hơn nhiều, vừa mới gặp mặt, ông ta nhìn tướng mạo Hồ Khải Văn phân tích ra nhiều

điểm mà người ngoài khó lòng biết được, nói như vậy, Hồ Khải Văn rõ ràng chỉ có 1 đứa con trai và 1 đứa con gái, nhưng Thích đại sư lại nói ông ta có 2 nam 1 nữ, mà chân tướng thì đúng là Hồ Khải Văn bên ngoài đích thực còn 1 cậu con trai nữa.

Nói như vậy, Hồ Khải Văn gần đây bị chuyện ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ khiến cho đau đầu, Thích đại sư nhìn từ áng màu đen trên ấn đường suy đoán ra, Hồ tổng có người quấy phá sau lưng, dẫn đến số mệnh ngưng đọng, tiền đồ không rõ, nếu như không được giải quyết, sợ là có kết cục bị người ta đuổi đi.

Cứ như thế, như đi guốc trong bụng vậy!

Hồ Khải Văn nghe thế, có thể nói vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Hắn kinh ngạc là vì vị Thích đại sư như có mắt thần, đến cả chuyện con riêng của mình cũng bói ra, còn vui vì ông trời có mắt, vào thời khắc quan trọng này đúng là trời giáng quý nhân xuống để trợ giúp mình.

Hơn nữa lúc hắn biết Thích đại sư không chỉ tinh thông thuật coi tướng, mà đối với phong thủy cũng là sỗ trường, suýt chút nữa mừng đến chảy cả nước mắt.

Chuyện tiếp theo không cần phải nhiều lời nữa.

Chẳng qua là Hồ Khải Văn cầu xin tha thiết mới được Thích đại sư đồng ý, trưa hôm nay mới đến gặp mặt Trương Trường Thanh.

Lúc mới gặp Thích đại sư, trong lòng Trương Trường Thanh có chút khinh thường.

Ông ta vốn không tin vào phong thủy gì, mời người gọi là đại sư phong thủy đến, cũng chỉ là tâm lý “còn nước còn tát”, nếu không phải nghe Hồ Khải Văn nói vị Thích đại sư này nói ra những điều vô cùng kỳ diệu, cho nên trong lòng hiếu kỳ, ông ta tuyệt đối không đồng ý cuộc gặp mặt lần này.

Nhưng mà, khi ông ta đối mặt với vị Thích đại sư này lại phát hiện, trên đời này quả thực có kỳ nhân!

Đầu tiên, lời nói của vị Thích Viễn Sơn đại sư này rất tao nhã, ngữ cảnh thanh tịnh, cảm kỳ thi họa không cái nào là không thông, có cái nhìn rất sâu sắc đối với quốc học.

Tiếp theo, sỗ trường của Thích đại sư là tướng học và phong thủy, đây mới chính là điều tinh thông, mà cái này cũng không phải là nói phét, ông ta dùng những lời lẽ dễ hiểu để giải thích nội dung sâu sắc của nguồn gốc phong thủy và thuật xem tướng, đồng thời kết hợp tài tình giữa lý luận khoa học với học thuật từ thời cổ đại, không chỉ khiến cho người nghe cảm thấy mới mẻ mà còn khiến cho người nghe tình nguyện chấp nhận.

Lý luận của Thích đại sư là khoa học siêu hình kỳ thực không tương đồng với khoa học, khoa học siêu hình sơ dĩ không được lưu truyền đến hậu thế mà còn khó được người khác chấp nhận là bởi vì nó đề cập đến những lý luận huyền ảo, đi sâu vào lý thuyết vi mô và vĩ mô, lấy vi mô mà nói, nó tương đồng với các hạt năng lượng nhỏ nhất và linh hồn, còn về vĩ mô, có đề cập đến vũ trụ mịt mù mà loài người tạm thời chưa thể chạm đến được... nói ngắn gọn, nếu tổng hợp và ghi chép số liệu của khoa học siêu hình thì nó sẽ trở thành 1 môn khoa học mới.

Mà nguyện vọng cả đời của Thích đại sư chính là nhân lúc còn sống này tổng hợp lý luận khoa học siêu hình trở thành 1 môn mầm mống cho thế hệ đời sau!

Đương nhiên, đại sư không chỉ là người lý luận, “liên hệ lý luận thực thể” cũng cùng 1 dạng.

Để giải thích quan điểm của mình, đại sư đương nhiên không ít lần thể hiện ra ngoài, mà kết quả của biểu hiện ra khiến cho người khác tâm phục khẩu phục, cảm giác cực kỳ kỳ diệu.

Tóm lại, sau 1 giờ, Thích Viễn Sơn đại sư đứng dậy rời khỏi ghế chuẩn bị cho khách, được cùng Trương Trường Thanh ngồi vào 1 chiếc bàn chè cổ gỗ mun, chỗ này là chỗ mà Trương Trường Thanh dùng để tiếp khách vip.

Mà Hồ tổng Hồ Khắc Văn thì diễn vai cậu bé pha trà.

- Buổi sáng ngày mai tôi rảnh, có thể qua đó xem xem.

Thích Viễn Sơn thối nhẹ chén trà, thần nhiên nói:

- Thế nhưng tôi chưa thể đảm bảo điều gì, chỉ có thể dốc toàn tâm toàn lực mà thôi.

Trương Trường Thanh cười nói:

- Vậy làm phiền Thích lão tiên sinh... ngoài ra, nếu như chuyện này giải quyết thuận lợi thì văn bối đây có chút thù lao xin dâng, để giúp tiên sinh nghiên cứu học thuật.

Thích Viễn Sơn cười ha ha, nói sang sảng:

- Ta tuy rằng không phải là người giàu có gì, nhưng cũng không thiếu đồ vật, mấy thứ trả thù lao, thôi miễn đi.

Trương Trường Thanh nghiêm mặt nói:

- Thế này sao được!

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Không có gì không được cả, trong khoa học siêu hình có nói đến nhân quả, nay ta giúp người, khác có ngày người giúp lại ta, nếu như người không giúp, thì ông sẽ tự xử.

Trương Trường Thanh thấy ông lão này không chịu nhận thù lao, chút nghi ngờ trong lòng nay đã vơi đi 1 nửa.

Đương nhiên, dựa vào tính cách ông ta không thể giống như Hồ Khải Văn hoàn toàn tín nhiệm không chút phòng bị vị đại sư này, về khách quan mà nói, ông ta chỉ tin 1 nửa, lý luận vị đại sư này có chút thú vị, gần như có thể tin được, nhưng tính tình người khác làm sao có thể tin hoàn toàn được!

Trương Trường Thanh biết rõ, lòng người khó đoán nông sâu, có khi còn sâu hơn biển với cả mạch nước ngầm nữa cũng nên!

- Cũng không còn sớm rồi, tôi còn có chút việc, xin cáo từ!

Trà đã qua vị, Thích Viễn Sơn đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Đúng lúc này, lão Hắc đến cửa cũng không gõ hấp tấp xông vào.

Trương Trường Thanh nhú mày nói:

- Lão Hắc, ông không thấy là ở đây tôi đang có khách sao?

Lão Hắc che di động đi, tới sát gần lỗ tai Trương Trường Thanh nhỏ giọng nói:

- Ông chủ, chuyện ở Mạc Sầu Hồ có manh mối rồi.

Trương Trường Thanh nghe vậy, không khỏi ngăn người ra, cười cười về xin lỗi hướng về phía Thích Viễn Sơn, sau đó đi đến 1 góc trước cửa sổ trong bàn làm việc, hỏi lão Hắc theo sau:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Lão Hắc nói:

- Cụ thể là chuyện gì tôi cũng không rõ, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của Mạc Ngôn.

Trương Trường Thanh ngẩn ra, nói:

- Đợi đã, điện thoại của ai?

Mắt thấy 10 giây đã trôi qua, lão Hắc lo lắng nhìn vào điện thoại, cười mỉa nói:

- Ông chủ, thời gian không kịp rồi, ông nhận điện thoại trước đi.

Làm cái trò gì vậy? Trương Trường Thanh liếc mắt nhìn lão Hắc 1 cái, nhận di động, trầm giọng nói:

- Tôi Trương Trường Thanh đây.

Trong microphone vang lên giọng nói của Mạc Ngôn.

- Ông chủ Trương, đã lâu không gặp...

136. Chương 135: Bao Vây Trong Màn Đêm

Nghe thấy giọng nói Mạc Ngôn, Trương Trường Thanh như nuốt nhầm phải ruồi bọ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Với hắn, Mạc Ngôn là người duy nhất khiến hắn phải chịu thiệt, nhưng không có thời gian để nói chuyện cũ, lúc này nghe thấy giọng nói của Mạc Ngôn, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Hắn lại trừng mắt nhìn lão Hắc 1 cái, sau đó lạnh lùng nói chuyện

- Có chuyện gì nói đi, tôi rất bận.

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như vậy, thế thì chúng ta nói tóm gọn lại thôi.

Trong phòng họp, Mạc Ngôn tóm tắt lại chuyện tên nhân viên họ Phương đó 1 lần, sau đó nói:

- Người tôi đã giúp ông tìm ra rồi, chuyện còn lại ông xem rồi tính, nhân tiện tôi nói 1 câu, 300 vạn đó bây giờ có thể chuyển khoản cho tôi được rồi.

Trương Trường Thanh khẽ nhíu mày, nói:

- Cậu chứng minh đi, người mà cậu tìm chắc chắn là tên đầu sỏ gây chuyện đi?

Mạc Ngôn nói

- Rất đơn giản... chỉ cần người của ông không chế được tên nhân viên tạp vụ này, tiểu khu Mạc Sầu Hồ có thể khôi phục lại sự yên lặng, cái này không phải có sức thuyết phục hơn nói miêng sao?

Sau khi nói xong, Mạc Ngôn châm điếu thuốc, yên lặng đợi Trương Trường Thanh trả lời.

Cậu sở dĩ quyết định thế này không phải vì số tiền thù lao 300 vạn, cũng không phải vì muốn trêu Trương Trường Thanh mấy câu, mà chủ yếu là muốn “đi nhờ xe”, trốn sau lưng Trương Trường Thanh, xem xem cái lão nhân viên tạp vụ họ Phương đó rốt cục là người thế nào?

Nếu không phải là khi này Đỗ Tiểu Âm ở đó, bây giờ vẫn còn Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân đi theo, cậu đã sớm tự mình ra tay rồi, thế nhưng bây giờ như vậy cũng không cần, có Trương Trường Thanh đỡ trước mặt thật là giảm đi được khá nhiều phiền toái.

- Rất tốt, người chờ ở đây, ta lập tức phái người đến.

Cuối cùng, Trương Trường Thanh trầm giọng nói:

- Ngoài ra món nợ đó giữa chúng ta có phải cũng nên tính hay không?

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Ông chủ Trương của tôi không phải là người chịu đựng... nói đi, ông cảm thấy món nợ đó này nên tính thế nào?

Trương Trường Thanh trầm ngâm 1 lát, nói:

- Cậu có hứng thú làm việc cho tôi hay không? Nếu cậu làm việc cho tôi, không chỉ món nợ lần trước xí xóa, hơn nữa tôi còn cho cậu 1 tiền đề tốt nữa.

Nói thật, đối với Mạc Ngôn, tận sâu trong lòng ông ta đánh giá rất cao năng lực của anh chàng này, nếu như có thể khiến cho cái tên mặt vênh váo này làm thuộc hạ cho mình khiến hắn ta cúi đầu lệ thuộc cũng là niềm vui cuộc sống.

- Làm việc cho ông?

Mạc Ngôn nhin không được, cười nói:

- Ông chủ Trương, làm việc cho ông thì không vấn đề gì, nhưng vấn đề là, thân phận của ông, thực sự là không mời nổi tôi đâu!

Nói xong, câu nhún nút kết thúc cuộc gọi, không tiếp tục trêu chọc Trương Trường Thanh nữa.

Trương Trường Thanh nghe thấy giọng nói, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cực kỳ khó coi.

Lão Hắc thấy thần sắc ông chủ không ổn, cẩn thận nói:

- Ông chủ.

Trương Trường Thanh liếc mắt nhìn ông ta 1 cái, rồi nhỏ giọng nói 2 chuyện:

- Thứ nhất, tôi không muốn nhận cuộc gọi từ tên này nữa, thứ 2, lập tức dẫn người đến tiểu khu Mạc Sầu Hồ.

Ông ta 1 bên nhìn thoáng qua Thích Viễn Sơn ngồi cạnh bàn trà đó, 1 bên nhỏ giọng kể lại 1 lượt những lời của Mạc Ngôn cho lão Hắc rồi nói:

- Chuyện này ông nên xử lý, tôi không muốn nói nhiều, nhưng ông nhớ lấy, thế nào cũng không được giết người.

Lão Hắc gật đầu nhẹ, nói:

- Ông chủ yên tâm đi, tôi hiểu rồi.

Nói xong, hắn xoay người vội vàng rời đi.

Trương Trường Thanh trở về bên cạnh bàn trà, cười nói với lão Thích:

- Thật là chậm chễ, 1 chút việc nhỏ, không thể không giải quyết được.

Thích Viễn Sơn cười cười:

- Thử đoán 1 chút, có phải là chuyện của tiểu khu Mạc Sầu Hồ không?

- Ha ha, chỉ là 1 chút chuyện kinh doanh nho nhỏ thôi, có người ký hợp đồng nhưng không giữ lời hứa, tôi bảo lão Hắc đến đó xử lý 1 chút.

Trương Trường Thanh là người làm việc cẩn thận thế nào chứ, có thể nói chuyện này với người ngoài Thích Viễn Sơn được sao?

Đầu tiên, lão Hắc đi lần này chắc chắn sẽ sử dụng 1 số thủ đoạn mà khó để người ta thấy được, tiếp nữa, tin tức Mạc Ngôn nếu như không đúng, ông ta ít nhất còn dựa vào lá bài đến sau Thích Viễn Sơn này.

Trong phòng họp ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ, Mạc Ngôn 1 bên nói chuyện phiếm cùng Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân, 1 bên đợi người của Trương Trường Thanh.

Ước chừng 1 giờ sau, 3 chiếc xe thương mại màu đen tiến vào tiểu khu Mạc Sầu Hồ.

Cửa kính 3 chiếc xe này được làm bằng chất liệu thủy tinh màu trà, khiến cho người ngoài không thể nhìn thấy tình hình trong xe được.

Lão Hắc đang ngồi trong chiếc xe đầu tiên, sau khi tiến vào tiểu khu, hắn cho lái xe chạy thẳng đến cửa chỗ quản lý.

3 chiếc xe lần lượt dừng lại, ngoài lão Hắc ra, mọi người đều im lặng đợi ở trong xe.

Sau khi lão Hắc xuống xe, đeo kính râm vào, trực tiếp tiến vào phòng họp.

Người của công ty bất động sản Kim Điền và người phụ trách quản lý đã đợi ở cửa phòng họp, sau khi gặp mặt, người phụ trách nói là người của công ty Chính Phương đều đã ở trong đó.

Lão Hắc gật đầu nói:

- Được rồi, mọi người có thể đi được rồi.

Hắn giơ tay đẩy cửa phòng họp, người đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là Mạc Ngôn.

- A, là ông đích thân dẫn người đến à.

Mạc Ngôn cười vẫy tay về phía ông ta. Hắn ta tháo kính xuống, lạnh lùng nói:

- Ông chủ bảo tôi tới đây, có 2 chuyện cần nói, thứ nhất đó là các cậu hãy kể lại cẩn thận chuyện khi nãy thế nào, thứ 2, sau khi nói xong thì mời các cậu rời khỏi đây ngay.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chuyện thứ nhất không thành vấn đề, nhưng chuyện thứ 2..., xin lỗi, chuyện này có liên quan đến thù lao 300 vạn, chúng tôi phải đợi ở đây, đảm bảo thành quả lao động không bị người ta gạt.

Lão Hắc nhíu mày, rất muốn phủ quyết đi, nhưng lại nghĩ đến Mạc Ngôn rất mạnh, quyết định vẫn nên lui 1 bước, vì thế nói:

- Được rồi, nhưng các cậu phải ở trong phòng họp, đợi sau khi chúng tôi giải quyết chuyện xong, các cậu có thể tiến hành xác nhận, nhưng tôi nói rõ nhé, nếu các cậu vẫn kiên quyết đi vào, 1 khi xảy ra vấn đề gì, hậu quả là do 2 bên cùng gánh nhé.

Mạc Ngôn nhìn về phía Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân, nói:

- Các cậu thấy thế nào?

Lâm Cao Quân do dự nói:

- Có phải báo cho giáo sư biết không, để cho ông ấy quyết định?

Trương Hiệp Lâm lại nói:

- Không phải chuyện lớn, không nhất thiết phải báo với giáo sư, tôi thấy, cứ theo lời vị này mà làm đi.

Hắn là cựu đặc công cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia, nói 1 câu khuyến khích, Lâm Cao Quân thấy đỉnh cao trước mặt, cũng ngậm miệng không nói gì nữa.

- 20 phút sau, lão Hắc rời khỏi phòng họp.

Hắn đi lên xe, dặn dò:

- Tôi ngủ 1 giấc trước, đợi đến khi trời tối hãy gọi tôi dậy, ngoài ra, nói với bọn đằng sau, cứ yên lặng ở trong xe nghỉ ngơi dưỡng sức, không được xuống xe.

Nói xong, ông ta ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc này trời đã chạng vạng, sắp tối rồi, chỗ trong tiểu khu đều là những người đi làm đi học về, không phải là thời cơ tốt nhất để động thủ.

Sự tình quan trọng, lão Hắc không dám có bất kỳ sơ suất gì, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại đợi trời tối.

Về phần phía tên nhân viên tạp vụ họ Phương kia, trước khi hắn đến tiểu khu Mạc Sầu Hồ đã cho người giám sát ông già này.

Trong phòng họp, Mạc Ngôn xuyên qua cửa sổ nhìn 3 chiếc xe thương mại màu đen kia, nói:

- Xem ra, bọn họ chắc chắn là đợi đến trời tối mới hành động... anh Trương, anh với Lâm Cao Quân nếu như có việc gì thì về trước đi, không nhất thiết cả 3 người phải ở chỗ này hết.

Trương Hiệp Lâm cười nói:

- Tôi không ở với con, về nhà cũng cô đơn lạnh lẽo, ở đây xem cảnh náo nhiệt đi, tiểu Lâm, nhà cậu còn có con nhỏ, về trước đi.

Lâm Cao Quân vốn không muốn tham gia vào chuyện này, nghe thấy vậy, nói khách sáo vài câu, liền vội vã rời đi.

Lâm Cao Quân đi rồi, Trương Hiệp Lâm châm 1 điếu thuốc đưa cho Mạc Ngôn, nói:

- Cậu thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi với anh giống nhau, về nhà cũng chán.

Trương Hiệp Lâm nói:

- Nếu như vậy, tôi đến siêu thị mua 1 số thức ăn sẵn, chúng ta vừa ăn vừa đợi ở đây.

Hắn xoay người ra ngoài, ước chừng 10 phút sau, mang theo 1 chai rượu cùng 1 ít thức ăn chín vào trong phòng họp.

Mạc Ngôn kéo bàn ra, cầm thấy thức ăn, nói:

- Anh Trương, anh thích uống rượu à?

Trương Hiệp Lâm nói:

- Cũng bình thường... trước kia lúc ở cục bảo vệ, áp lực công việc lớn, mệt muốn uống 1 ngụm, tốt cho giấc ngủ.

Hai người vừa uống vừa nói chuyện chờ đợi, đề tài nói chuyện cũng đều là mấy tin tức mới trên báo, cũng không nói sau vào chuyện gì.

Ước chừng khoảng 11 giờ đêm, Mạc Ngôn đột nhiên nói:

- Bọn họ bắt đầu hành động rồi.

Trương Hiệp Lâm nhìn thoáng qua cửa sổ, cười nói:

- Tên này thật đúng là có sức chịu đựng, tôi còn tưởng trời vừa tối là hắn hành động luôn rồi chứ.

- Mạc Ngôn nói chúng ta có cần theo sau hay không?

Trương Hiệp Lâm cười nói:

- Nếu đã muốn xem cảnh náo nhiệt chắc chắn phải ở cự ly gần 1 chút rồi... lúc đến tôi quan sát, phòng của nhân viên tạp vụ ở phía bắc tiểu khu, cách khá xa khu dân cư sinh sống, thế nhưng từ đây đi chỉ 1 đoạn đường thôi, nếu chúng ta đi theo, có bị lão Hắc nhìn thấy không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chỉ đứng xa xem cảnh náo nhiệt thôi, thế cũng bằng không.

Trương Hiệp Lâm gật gù đầu, cầm áo khoác trên ghế, dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp.

Bên ngoài chỗ quản lý, sau khi 3 chiếc xe thương mại vốn không mở đèn, mà nhờ vào ánh đèn đường, yên lặng không 1 tiếng động tiến vào phía bắc tiểu khu.

1 phút đồng hồ sau, lão Hắc xuống xe, nhìn phòng nhân viên tạp vụ cách đó không xa, bấm 1 dây số gọi điện, nói:

- Lão Kim, tắt điện đường ở khu phía bắc cho tôi.

-

Theo mệnh lệnh của hắn, vài giây sau, toàn bộ đèn đường đều được tắt, cũng may khu vực này ngoài phòng của nhân viên tạp vụ ra không có phòng của người dân, cũng không gây chú ý.

Trong bóng đêm, lão Hắc chỉ 1 hướng, 7, 8 thân hình cường tráng lần lượt ra khỏi 3 chiếc xe thương mại.

Lão Hắc chỉ vào 1 phòng trước mặt, nhỏ giọng nói:

- Bao vây cho tôi... vẫn theo quy tắc cũ, để cửa chính cho tôi!

Những người mà ông ta mang đến đương nhiên là đã trải qua huấn luyện, yên lặng không 1 tiếng động tiến lên phía trước, đội hình tự nhiên tách ra, 2 người 1 nhóm, 1 trước 1 sau, phân bố rất hợp lý.

1 chỗ cách lão Hắc khoảng 15 mét, Trương Hiệp Lâm nhỏ giọng nói:

- Những người này đều là quân nhân xuất ngũ.

Mạc Ngôn nói:

- Anh nhìn từ đội hình mà biết à?

Trương Hiệp Lâm nói:

- Không chỉ là đội hình đâu... tay của bọn họ mặc dù không có vũ khí, nhưng mỗi bước chân, thân hình với cả tư thế yên lặng đều mang đặc thù của quân nhân, nói thực ra, có cả lão Hắc nữa, nếu bọn họ thay mặc quân trang, tôi sẽ cho rằng đây là 1 tiểu đội trinh sát quân đội.

- Hắn đang tán thưởng, vừa dứt lời, phía trước đã xảy ra biến đổi lạ thường.

137. Chương 136: Sách Đơn

Do đèn đã bị tắt, chỉ có 1 vài ánh sáng mờ mờ lộ ra từ những ô cửa sổ của phòng nhân viên, lão Hắc thấy có người ngã xuống, còn tưởng rằng do không cẩn thận bị vấp phải vật gì.

Trong lòng ông ta nổi cáu, không nhịn được tự mình đi lên.

Sau đó chính lúc này thuộc hạ đã tiếp cận phòng nhân của hắn viên đột nhiên như là bị điện giật, trong 1 giây ngắn ngủi toàn bộ ngã xuống.

Trong bóng đêm, lão Hắc lập tức lạnh toát cả người.

Ông ta không nghĩ nhiều, tay rút con dao găm đằng sau ra, không những không lùi mà còn tiến vào hướng căn phòng đó.

Phải nói trong lòng lão Hắc không chút sợ hãi, mà điều này sợ là ngay cả đến ông ta cũng không tin.

Trên thực tế, đối mặt với 1 tình thế kỳ lạ đột ngột, ông ta căng thẳng đến mức suýt chút nữa tim ngừng đập, thế nhưng, càng căng thẳng, trong lòng ông ta càng rõ, nếu mình không phản ứng gì, thế thì người phải ngã xuống chắc chắn sẽ là mình!

So với việc im tiếng bị người ta thủ tiêu chẳng bằng mình liều 1 phen.

Suy nghĩ trong đầu lão Hắc rất đơn giản, chẳng sợ cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi 1 chữ chết, ít nhất cũng phải đi vào, nhìn xem rốt cuộc là mình sẽ chết trong tay ai!

Kỳ thực, ông ta cũng không biết, cảnh tượng lúc này quỷ dị kinh khủng thế nào, nhưng trên thực tế lại tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của ông ta.

Thứ nhất, thuộc hạ của ông ta chỉ tạm thời ngất xỉu, cũng không mất mạng.

Tiếp theo, tên hung thủ trong căn phòng đó, dưới tình hình này cũng đã thân tàn ma dại rồi... đối với Nhan Phương mà nói, nhờ bùa khí trong tay 1 lần này phóng ra làm 7, 8 chàng trai khỏe mạnh ngã gục, tinh thần hay là thần hồn lúc này đã rơi vào trạng thái cạn kiệt rồi.

2 phút trước, ông ta nằm trên giường nhận thấy đèn đường bên ngoài bị tắt hết, trong lòng sinh ra cảnh giác.

Đội ông ta đứng dậy, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy mình bị bao vây, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là chuyện đã bị bại lộ, ý nghĩ thứ 2 chính là phải lập tức bỏ đi!

Cần phải nói, sau khi đèn đường bị tắt, bóng đêm vô tận lần này mang đến 1 vài người không xác định.

Nhan Phương biết mình đã bị người khác bao vây, nhưng lại không biết những người này không phải là cảnh sát, nếu như hắn có thể quyết định thật nhanh, mở ra 1 lỗ hổng lập tức bỏ chạy, ngoài Mạc Ngôn trốn ở đằng sau ra thì ở đây không ai có thể giữ nổi ông ta.

Điều đáng tiếc là ông ta lại không biết điều này, cho rằng mình bị cảnh sát bao vây.

Theo như ông ta thấy, quay lưng chạy trốn khỏi họng súng của cảnh sát là hành động ngu xuẩn nhất cho nên hắn ta tính phát động bùa khí, khiến cho hầu hết bọn họ ngã xuống, cho dù có chạy cũng phải chạy thông thả 1 chút, không thể để súng chĩa sau lưng mình được.

Song cũng không phải tất cả mọi người đều bị ông ta làm ngã, lão Hắc đứng cách hắn ta khoảng chừng hơn 10 mét có thể tránh được.

- Rầm!

Cánh cửa phòng bị lão Hắc đập văng ra!

Ánh đèn mờ mờ, Nhan Phương cúi khom người lại nhìn chằm chằm vào lão Hắc.

Lỗ mũi, lỗ tai hắn đều có máu tươi chảy ra, co người lại, chỉ có đôi mắt là lóe lên tia sáng độc ác!

Lão Hắc thấy thế, trong lòng không khỏi vui mừng, giơ con dao găm trong tay lên, không chút ngập ngừng đâm thẳng vào người ông ta!

Cái gọi là “nhân lúc người bị bệnh, phải đoạt mạng luôn!”, ông ta thấy tình hình ông lão trước mặt này không ổn rồi, tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, nhưng lúc này đúng là thời cơ để ra tay.

Nhìn ánh sáng con dao găm lóe lên, trong lòng Nhan Phương lại yên tâm hơn, không khỏi nhe răng cười.

- Đây là chuyện gì?

Ở 1 chỗ cách phòng nhân viên khoảng 20 mét, Trương Hiệp Lâm không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Bất luận là ai, mắt nhìn thấy 7, 8 chàng trai vạm vỡ không hề có dấu hiệu gì mà ngã ập trước mặt mình đều không tránh khỏi trong lòng kinh sợ.

Tổ chất tâm lý Trương Hiệp Lâm tốt hơn người bình thường nhiều, nhưng chính mắt nhìn thấy cảnh kỳ dị khó hiểu này, cũng dựng cả tóc gáy lên!

Trong bóng đêm, Mạc Ngôn thì lại bĩu môi.

Trong tiềm thức bao phủ của cậu, bất luận là lão Hắc và thuộc hạ của lão có trốn trong phòng ông lão Phương đó, nhất cử nhất động đều không thoát khỏi sự theo dõi của cậu.

Từ khi Nhan Phương tỉnh, phát động bùa khí, cho đến khi lão Hắc xông vào phòng nhân viên... cả 1 màn này cậu đều thấy rất rõ.

Nhất là lúc cậu nhìn thấy tấm gỗ màu đen trong tay Nhan Phương kia, điều nghi ngờ lớn nhất ở trong lòng trong nháy mắt đã được giải đáp.

Cậu luôn luôn phỏng đoán, người nhân viên tạp vụ này rốt cục sao có thể gây ra cơn ác mộng như vậy?

Bây giờ cuối cùng cậu cũng hiểu được.

Còn tưởng có cơ hội gặp người giống mình, hóa ra chỉ là 1 miếng bùa.

Mặc dù chuyện này cậu đã đoán được, thời buổi này khả năng gặp được đạo sĩ hầu như là bằng không, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, trong lòng vẫn ít nhiều có chút thất vọng.

Điều duy nhất khiến cậu vui mừng chính là miếng bùa trong tay người nhân viên tạp vụ kia.

Trên thực tế, đây không phải là bùa đúng nghĩa, mà là 1 miếng phôi bùa có thể “lấy khí hợp thân”.

Loại phôi bùa này chỉ cần lấy máu để luyện, lấy hồn để vận hành có thể biến thành bùa khí chính thống, đến lúc đó, càng có thể hợp thân, hiểu nhau, cho dù không thể mở Khố Hải được, nhưng cũng có thể dùng nó làm cầu nối kết nối linh khí loăng trong trời đất, bổ thân kéo dài tuổi thọ.

Nói ngắn gọn, đây kỳ thực là 1 môn pháp luyện bùa, vào thời đại Tả đạo nhân có thể gọi là đạo đại hành.

Điều đáng tiếc là, người nhân viên tạp vụ họ Phương này thậm chí còn chưa được coi là gà mà, thủ pháp luyện bùa rồi tinh, không chỉ không thể phát huy phôi bùa dùng đúng chức năng của nó, thậm chí thiếu chút nữa còn phá hủy nó!

- Thật đúng là phí của trời!

Mạc Ngôn nhìn lão Phương chỉ sử dụng nó để kích thích ý thức thân thể của người khác, khiến cho họ bị sốc nhanh chóng, biết ông lão Phương này nhiều nhất cũng chỉ là 1 tên gà mờ, thế nhưng cũng vì như vậy,

cậu mới không ra tay, mà kẻ thuộc hạ của lão Hắc bị ông lão này tấn công, cũng không chết được người, chỉ dần dần té xỉu, cũng tiện cho mình.

Mắt thấy lão Hắc vào trong phòng, Trương Hiệp Lâm không chiếm chế được, nói:

- Mạc Ngôn, chúng ta vào đó hỗ trợ đi.

Mạc Ngôn không chút do dự nói:

- Ừ!

Miệng cậu nói ừ nhưng chân lại đi chậm nửa nhịp, để cho Trương Hiệp Lâm đi trước.

Muốn làm ngư ông, nhất định phải là người xuất hiện cuối cùng.

Lá phơi bùa trong tay ông lão Phương kia đối với 1 đạo sĩ chính tông như cậu mà nói tuy rằng không có tác dụng quá lớn, nhưng có giá trị tham khảo, ngoài ra, cậu cũng có thể đem nó rửa luyện lại, sửa đổi 1 chút, lại có thể truyền lại cho hậu nhân của mình.

Lúc Trương Hiệp Lâm xông vào, lão Hắc đã bị ông già Phương đánh ngã trên mặt đất.

Quân nhân xuất ngũ như ông ta đối diện với ông già Phương tuổi đã quá bán thế mà không đỡ nổi 1 chưởng đã bị ông già này chém vào cổ, vật ngã xuống đất.

Mà lúc này, Nhan Phương với tên giả là Phương Ngôn cuối cùng cũng bình tĩnh, hóa ra cái bọn bao vây mình ngoài kia không phải là cảnh sát gì!

Nhưng việc đã đến nước này, ông ta không kiềm chế được hối hận, tình hình bên ngoài còn chưa rõ, ông ta bây giờ muốn nhân lúc mình còn thể lực chạy xa khỏi nơi này.

Sau khi đánh bại lão Hắc, ông ta thuận thế phi ra ngoài cửa suýt chút nữa đụng phải Trương Hiệp Lâm đang tiến vào!

Nhan Phương tay mất mau lẹ, khừ tay quét qua cổ Trương Hiệp Lâm, nhưng đây chỉ là 1 chiêu ảo, dưới chân khẽ bước 1 chút, rất nhẹ nhàng dùng đầu gối huých mạnh vào chỗ bắp đùi Trương Hiệp Lâm.

Sau đó, Mạc Ngôn nổi gót theo sau nhìn thấy Trương Hiệp Lâm cự đặc công cụ bảo vệ lãnh thổ quốc gia giống như bao cát bị lão già dễ dàng đánh ngã, khiến cho những thủ đoạn đấu nhau kịch liệt mà cậu ta đã được học hơn nửa đều chưa dùng!

Sau khi vật ngã Trương Hiệp Lâm, Nhan Phương liếc mắt nhìn Mạc Ngôn đứng đó không xa, thế nhưng lại nhanh chóng chạy về chỗ tường bên phải.

Ông lão hạ độc thủ, liên tiếp đánh hạ nhiều thanh niên mạnh khỏe, chút thể lực cuối cùng cũng tiêu hao, thực sự không đủ thể lực để tiếp tục đối phó với Mạc Ngôn nữa, nên ông ta lựa chọn con đường chạy trốn.

Mạc Ngôn không khỏi mỉm cười.

Nhan Phương thấy Mạc Ngôn không đuổi theo, tưởng cậu ta bị mình dọa rồi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng cách bức tường nhìn chỉ có 10 mét, ông ta đi thật nhanh, muốn bước nhanh đến chỗ bức tường, rời khỏi chỗ này.

Nhưng đúng lúc này, ông ta đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trước.

Bức tường phía trước, trong bóng tối dày đặc, có người đang châm thuốc.

Nhờ ánh sáng mờ mờ đó, Nhan Phương hoảng sợ phát hiện, tên thanh niên vừa rồi còn ở sau lưng mình kia, lúc này đột nhiên đã đứng ở chân tường, thông dong châm điều thuốc.

- Người... rốt cục là người gì?

Nhan Phương miệng khô khốc nhìn chằm chằm vào thân hình Mạc Ngôn, ông ta có thể cảm nhận được hơi thở người trước mắt này rất sâu, không thể lường được, còn vượt qua sự phụ đã tạ thế của mình... có người như vậy chặn đường, chạy trốn đúng là hy vọng xa vời.

Hơi thở của đạo sĩ, người thường có thể không nhận ra, nhưng trong mắt của Nhan Phương loại người đã từng tiếp xúc với thần hồn, hơi thở Mạc Ngôn giống như là bóng đèn công suất cao đột nhiên sáng lên trong bóng tối, huy hoàng đến chói mắt, mà không thể nhìn thẳng được.

Mạc Ngôn thở dài, nói:

- Nếu không có 3 mạng người, ta có lẽ có thể để ông đi, đáng tiếc...

Nhan Phương bỗng dừng ném tấm gỗ màu đen trên cổ cho Mạc Ngôn, nói:

- Cái này có thể mua 1 mạng tôi được không?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu nói:

- Xin lỗi, thứ này không có tác dụng với tôi, hơn nữa rìa nó đã bị làm hỏng rồi, muốn khôi phục lại, phải tốn thời gian rửa luyện cho nó...

Nhan Phương nghe xong lời này, trong lòng đã khẳng định được người thanh niên trước mặt này có lai lịch thế này!

Lúc này, ông ta không muốn chạy nữa.

Hắn hít 1 hơi thật sâu, nói không lưu loát:

- Thật không ngờ, trên thế giới này còn có người như cậu tồn tại... thật là buồn cười, tôi theo đuổi cả nửa đời người, lại không hiểu được trên thế giới này sớm có người như cậu! Chàng trai, cậu cũng tới vì sách đơn sao?

Mạc Ngôn nhíu mày nói:

- Sách đơn?

Nhan Phương cười kỳ dị, nói:

- Cậu giả bộ ngu ngơ à? Ha ha, sách đơn, sách đơn...

Mạc Ngôn thấy hắn cười quỷ dị, trong lòng sinh cảnh giác, lúc đang định động thủ, thì đã thấy khóe miệng ông lão này chảy ra 1 dòng máu đen, sau đó từ từ ngã xuống đất... trong miệng ông ta giấu thuốc độc, sau khi cắn vỡ, trong vòng 2 giây đã gây chết người, không thể cứu nổi nữa.

Trương Hiệp Lâm ngồi xổm bên cạnh thi thể ông lão, sau khi cẩn thận quan sát, lắc lắc đầu.

Sau khi cậu ta bị ông lão đánh bại, rất nhanh chóng đã tỉnh lại, mà lúc cậu ta chạy đến thì nhìn thấy thi thể của ông lão Phương này.

Mạc Ngôn nói:

- Anh Trương, anh có thể gọi điện thoại cho cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia được rồi, em đoán, bọn họ sẽ rất có hứng hù với lai lịch của ông lão này đây.

Trương Hiệp Lâm gật gật đầu, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện thoại.

Mạc Ngôn nhìn thi thể trên mặt đất, trong lòng đoán, sách đơn mà ông lão này nói trước khi tự sát rốt cục là cái gì vậy?

Thôi bỏ đi, quán nó làm gì, mình có đường của mình, không cần thiết phải để ý đến mấy thứ này!

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, sau khi chào Trương Hiệp Lâm, xoay người rời khỏi tiểu khu Mạc Sâu Hồ.

Sau khi Mạc Ngôn rời khỏi chừng 40 phút, Thích Viễn Sơn xuất hiện trước phòng mà Nhan Phương từng ở.

Nhìn thấy nhân viên công tác của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia đang bận rộn, trên mặt ông ta có cả phần nộ lẫn hối hận, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Thật lâu sau, ông ta lấy điện thoại ra, bấm 1 dãy số.

138. Chương 137: Chị Chơi Trò Quyến Rũ

Thành phố Quảng Hải, khách sạn vịnh Ánh Trăng.

Xuyên qua lớp kính rơi xuống đất, Mạch Tuệ nhìn cảnh đường phố dưới ánh mặt trời, cười nói vào di động:

- Cảnh đầu tiên đã ghi hình xong rồi, ngày mai bay về Uyển Lăng, tuần sau chế tác đều phải đến Uyển Lăng hết, trong khoảng thời gian ngắn này, em sẽ không đi công tác nữa đâu, đúng rồi, chị Văn Tình bảo em nói với anh, sau khi về chị sẽ đến cảm ơn anh, chị còn hỏi anh, anh thích quà thể nào nữa?

- Trong khoảng thời gian này, Mạch Tuệ mệt quá sức, đến cả thời gian gọi điện cho Mạc Ngôn cũng không có.

Tuy rằng ngày mai có thể khởi hành trở về Uyển Lăng, vừa mới rảnh, lòng dạ cô đã tràn đầy hình bóng của Mạc Ngôn, vì thế nhân lúc nghỉ trưa, gọi điện thoại cho Mạc Ngôn...

- Thích quà gì à?

Điện thoại ngắt, Mạc Ngôn cười hỏi:

- Biệt thự gần biển này, xe ô tô này, thế có được tính là quà không?

Mạch Tuệ cười khanh khách:

- Rõ nằm mơ giữa ban ngày cưới được vợ, mơ đi anh, đúng rồi, đứng trên nữa, em nói anh biết nha, chị Văn Tình thực lòng muốn cảm ơn anh, anh cho chị ấy 1 cơ hội để tỏ lòng biết ơn đi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh cho cơ hội rồi đấy, biệt thự gần biển, xe hơi, những thứ đó đều là thứ anh thích, nếu như cô ấy tiếc không tặng anh những như thế, thì lấy thân đền đáp cũng được đó...

Mạch Tuệ nói:

- Càng ngày càng không đứng đắn... hòa thượng đáng chết, cẩn thận em ăn thịt đấy.

Mạc Ngôn nói:

- Được rồi, nghiêm túc nào, em nói với Cửu Văn Tình là cảm ơn thì không cần đâu, khi nào về nhà đưa Cải Bắp về là anh cảm tạ trời đất lắm rồi.

Mạch Tuệ ngạc nhiên nói:

- Cải Bắp thời gian này không phải ngoan lắm sao?

Mạc Ngôn nói:

- Ngoan thì cũng ngoan nhưng không có chuyện gì nó lại chạy qua đây ăn cơm, anh đến cả mình còn lười, lại còn phải nấu cơm cho nó ăn, anh có oan không chứ!

Đúng thế, giọng Cải Bắp bỗng nhiên chen vào:

- Chị Mạch Tuệ, chị đừng có nghe anh ấy, anh ấy cả ngày bắt nạt em, biến em thành 1 chân sai vặt, em mới là bị oan!

Ngay sau đó, giọng nói Mạc Ngôn hung hăng vang lên:

- Người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen vào, còn không mau đi rửa bát đi!

- Chị, chị, chị có nghe thấy không, em sắp bị anh ấy biến thành kiểu như nuôi con dâu từ bé rồi.

Mạch Tuệ nghe 2 người tranh cãi ầm ĩ không khỏi bật cười, nếu không phải biết Cải Bắp chỉ thích con gái thì cô đã ghen không chịu nổi rồi.

Bên đó tranh cãi ầm ĩ hơn 10 giây, giọng nói Mạc Ngôn cuối cùng lại vang lên, nói:

- Ngày kia có cần anh đến đón không?

Mạch Tuệ nói:

- Không cần, em về công ty trước, sau đó mới đến tìm anh.

Mạc Ngôn nói:

- Ủ, tiểu tăng đích thân xuống bếp, mời Học đại nhân ghé qua 1 chút.

Mạch Tuệ kinh ngạc nói:

- Anh biết nấu cơm nữa à?

Mạc Ngôn cười nói:

- Coi thường anh thế? Chỉ là nấu ăn thôi mà, không dám bảo là tay nghề đầu bếp hạng nhất, những ít nhất cũng là đầu bếp có trình độ.

Mạch Tuệ trừng mắt nhìn, thử thăm dò:

- Thật là... anh muốn mời em đến chỗ anh ở chứ gì?

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Giờ mới đoán ra à? Hừ hừ, tiểu tăng vốn là Hồng Môn Yến, xem con gái có dám đến hay không?

Mạch Tuệ từ một tiếng, nói:

- Gì mà không dám, không phải em xem thường anh, chị đến chơi, anh dám ăn thịt sao?

Mạc Ngôn nói:

- Nữ thí chủ đã dám đến thì lão nạp cũng dám ăn!

Mạch Tuệ nói:

- Tiểu hòa thượng người dám ăn thì lão nương ta cũng dám đến...

Cuộc nói chuyện của 2 người dần dần trở thành tán tỉnh nhau, đang lúc nói chuyện đang say sưa, thì bỗng nhiên có người gõ cửa phòng Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ không nỡ ngắt điện thoại, nói:

- Có người gõ cửa, hơn nữa là chị Văn Tình, không nói chuyện với anh nữa.

Mạc Ngôn nói:

- Được, ngày kia đợi điện thoại của em.

Mạch Tuệ ngắt điện thoại, đứng dậy ra mở cửa phòng.

Bên ngoài cửa, 1 cô gái toàn thân mặc 1 bộ màu trắng đứng ở đó.

- Tô Cận?

Mạch Tuệ nhìn cô gái mặc bộ quần áo màu trắng này, kinh ngạc nói:

- Thật là quái lạ, suýt chút nữa không nhận ra em rồi, trời ơi, phượng hoàng lửa biến thành phượng hoàng trắng, chẳng lẽ mặt trời hôm nay mọc đằng tây hay sao?

Cô gái đứng trước mặt Mạch Tuệ chính là Tô Cận người là vận động viên thể thao mạo hiểm và nhà thám hiểm, cũng là vị khách quý mà Mạch Tuệ với vai trò là MC phỏng vấn trong tiết mục đầu tiên.

Cô gái có dáng người cao gầy, dáng khoảng 1m70, khẽ mỉm cười, nói:

- Mạch Tuệ, cô không định để tôi đứng ngoài cửa thế này chứ?

Mạch Tuệ cười mời cô ta vào phòng, nói:

- Mau nói đi, sao hôm nay lại đổi thành màu trắng thế này?

Chương trình hợp tác giữa cô và Tô Cận cực kỳ ăn ý, quan hệ hai bên cũng dần trở nên thân thiết, tuy rằng còn lâu mới được coi là bạn thân, nhưng cũng coi như là bạn bình thường.

Tô Cận hôm nay đổi bộ quần áo màu trắng khiến cho Mạch Tuệ cực kỳ kinh ngạc, bởi vì từ khi Tô Cận xuất hiện, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thay màu khác ngoài màu đỏ.

Hoặc là áo gió màu đỏ, hoặc là bộ váy màu đỏ, hoặc là bộ quần áo thể thao màu đỏ... tóm lại, chỉ cần cô ta xuất hiện, thì chắc chắn là toàn thân diện 1 cây đỏ, đến cả giày, khăn quàng cổ, tất tay cũng không ngoại lệ.

Bình thường, con gái bây giờ rất ít khi mặc quần áo màu đỏ, nhiều nhất chỉ dùng để làm điểm nhấn, hay là phối với các màu khác, bởi vì mặc dù màu đỏ có nghĩa là vui mừng nhưng mang 1 chút tục khí, không có tướng mạo hay dáng người xuất chúng, rất dễ bị màu đỏ làm chìm xuống.

Nhưng mà Tô Cận lại không giống người bình thường, cô mặc màu đỏ thì ngoại lệ, dáng người cao gầy, hai chân thon dài, da thịt bình thường phải phơi lâu ngày dưới ánh mặt trời nhưng vẫn trắng nõn nà, bởi vì dáng người và nước da hơn người như vậy nên không những không bị màu đỏ lấn át mà đồng thời còn làm tôn lên khí chất của cô, gây nên 1 loại kích thích mạnh vào thị giác người nhìn.

Tô Cận nổi tiếng đẳng cấp quốc tế, không chỉ bởi vì cô là nữ vận động viên thể thao mạo hiểm No.1, mà đồng thời còn bởi vì khí chất và sự xinh xắn của cô, đặc biệt là bộ trang phục màu đỏ mà cô thường mặc hấp dẫn ánh nhìn của những người nước ngoài, còn được gọi là phượng hoàng lửa phương đông, hay là phượng hoàng lửa vĩnh cửu.

Nhưng mà hôm nay, con phượng hoàng lửa vĩnh cửu này lại biến thành phượng hoàng trắng, không khỏi khiến cho Mạch Tuệ kinh ngạc.

Tô Cận đi vào phòng Mạch Tuệ, cười cười quay người, nói:

- Thế nào, tôi mặc màu trắng cũng không tệ chứ?

Mạch Tuệ cười nói:

- Đom dáng... mau nói nhanh, vì cái gì mà đột nhiên thay đổi thế này? Người ta thường nói, con gái vì người mình thích mà trang điểm xinh hơn, có phải có ý trung nhân rồi không?

Tô Cận cười nói:

- Thật là nếu như có ý trung nhân, chị sẽ là người đầu tiên em dẫn đến ra mắt, kỳ thực cũng không vì cái gì, chẳng qua là tự đứng hứng lên, bỗng dưng muốn thay đổi trang phục.

Mạch Tuệ dò xét cô ta, khen:

- Muốn đẹp à, 1 bộ đồ tang... haiz, em đừng, 1 bộ trắng này của em, thật đúng là rất thu hút người khác, nhưng điều đáng tiếc là chị không phải là 1 đại quan, nếu không hôm nay thế nào cũng phạt em tội tử hình!

- Bộ đồ tang ư?

Tô Cận nghe xong những lời này, trong mắt có chút buồn bã, trong lòng cũng khê thở dài,:

- Mạch Tuệ, chị đúng rồi, cái này đích thị là đồ tang.

Cô sợ Mạch Tuệ nhìn thấy nét đau khổ trong mắt mình, miễn cưỡng cười, xoay người đi đến trước cửa sổ, dáng như đứng ngắm đường phố.

Mạch Tuệ cũng không biết, mình vô ý trêu đùa thế mà lại đánh trúng chỗ mềm yếu nhất trong lòng Tô Cận!

- Em uống chút gì nhé?

Người tâm trạng đang vui, thực sự dễ dàng bỏ qua sự bi thương của người khác, Mạch Tuệ khi này vừa nói chuyện với Mạc Ngôn, tâm trạng sáng ngời như ánh mặt trời ngoài cửa sổ, căn bản không chú ý đến điều khác thường của Tô Cận.

Cô đi đến trước bàn, hỏi Tô Cận:

- Uống trà hay cà phê?

Tô Cận hít 1 hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, nói:

- Uống trà đi... đúng rồi, Mạch Tuệ, em đến tìm chị, kỳ thực là muốn hỏi chị 1 chuyện.

Mạch Tuệ nói:

- Chuyện gì?

Tô Cận nói:

- Lần trước lời mời của chị Văn Tình với em còn có hiệu lực không?

Mạch Tuệ ngẩn ra, lập tức đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Tô Cận nói:

- Em có ý gì? Chẳng lẽ... em đồng ý tham gia vào tiết mục của bọn chị rồi à?

Tô Cận mỉm cười nói:

- Đúng thế, em đồng ý, nhưng không biết, lời mời của các chị còn có hiệu lực không thôi?

Do lần hợp tác tiết mục đầu tiên tương đối vui vẻ, Mạch Tuệ và Cừu Văn Tình nảy sinh 1 ý tưởng lớn, đó là mời Tô Cận làm người dẫn chương trình ngoại cảnh, biến tiết mục vốn là hình thức thăm hỏi trở thành 1 tập phỏng vấn môn thể thao nguy hiểm, thám hiểm bên ngoài là 1 tiết mục mang tính tổng hợp!

Thực ra, ý tưởng này thực sự rất to gan, bởi vì Tô Cận nổi tiếng cỡ nào chứ. Có thể mời cô ta tham gia vào cuộc phỏng vấn đầu tiên đã là thành công lớn rồi, muốn thuyết phục cô ta làm người dẫn chương trình ngoại cảnh, không khác gì như chuyện cổ tích, dự tính và ngân sách của tổ chương trình không đủ để mời 1 ngôi sao lớn như vậy, Tô Cận cũng không bói đâu ra thời gian, cho nên lời mời lúc đầu kỳ thực giống như 1 trò đùa, ngay cả thử cũng không được coi.

Mà kết quả cuối cùng cùng đúng là thế, Tô Cận từ chối khéo lời mời này.

Nhưng chỉ trong vài ngày này, chuyện lại bỗng nhiên xoay chuyển, con phượng hoàng lửa cực kỳ nổi tiếng này lại xảy ra chuyện ngoài dự đoán của mọi người, hỏi về lời mời lúc đầu.

Mạch Tuệ hình như không dám tin vào tai mình, nhìn chằm chằm Tô Cận, nói:

- Tô Cận, chị cảnh cáo em, không được nói đùa đâu đấy, mau nói cho chị biết, có phải là thật không đấy?

Tô Cận mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là thật, còn thật hơn cả vàng nữa!

Mạch Tuệ hưng phấn hét lên 1 tiếng, nói:

- Thế để chị gọi điện cho chị Văn Tình đã, chị ấy nghe được tin này chắc vui đến phát ngất mất... xong rồi, xong rồi, lần này bận rồi, diễn này, quảng cáo này, tài chính này, dự toán này, còn có doanh nghiệp tài trợ nữa, tất cả phải sửa lại hết rồi!

Tô Cận lại nói:

- Đừng vội gọi điện cho chị Văn Tình, Mạch Tuệ, em hỏi chị, cảnh quay chính trong tiết mục này là ở Uyển Lăng đúng không?

Mạch Tuệ nói:

- Đúng thế, sao?

Tô Cận cười cười, nói:

- Không có gì, em chỉ đang nghĩ, có nên mua 1 căn hộ ở Uyển Lăng không thôi.

Hơi ngáp ngừng 1 chút, cô xoay người, nhìn vào đám người đang đi lại dưới ánh mặt trời, ngữ khí dần dần trở nên linh hoạt, nói:

- Haiz, em còn chưa đến Uyển Lăng bao giờ, nghe nói phong cảnh ở đấy rất đẹp, đặc biệt là núi và sông ở đó, không chỉ có lợi cho người dân mà còn hợp cho người âm ở...

Câu cuối cùng, cô dừng lại, giống như mấp máy môi, lại giống như tiếng thổn thức từ trong đáy lòng.

Mạch Tuệ không nghe được câu cuối cùng của Tô Cận, cô còn tưởng cô ấy muốn tìm 1 căn biệt thự giữa núi và sông, nói:

- Công viên Sâm Lâm Bao Hà ở Uyển Lăng cũng được, có núi có sông, cũng không cách xa trung tâm thành phố lắm, em có thể ở đó được.

Tô Cận gật gật đầu, nói:

- Mạch Tuệ, sau khi đi Uyển Lăng, chúng ta ở cùng nhau đi!

Mạch Tuệ nói:

- Không thành vấn đề, thế nhưng, em không sợ chị ảnh hưởng đến em sao?

Tô Cận trừng mắt nhìn, hỏi:

- Chị có bạn trai chưa?

Mạch Tuệ nghĩ nghĩ, nói:

- Tạm thời thì chưa được tính là bạn trai, thế nhưng, chị đã nghĩ kỹ rồi, lần này về phải bắt anh ấy mới được!

Tô Cận cười nói:

- Có cần em giúp không?

139. Chương 138: Đáp Án

Trong 2 ngày này, công việc Mạc Ngôn lại tăng thêm 1 mục, ngoài công việc bình thường ra, mỗi ngày cậu bớt 1 tiếng đồng hồ để luyện rửa miếng phơi bùa đó.

Miếng phơi bùa này bị Nhan Phương lấy máu tươi tể mấy chục năm rồi, đã bị hủy bên cạnh, mạnh như Mạc Ngôn, trong 1 thời gian khó có thể luyện rửa sạch lại được, chỉ có thể dùng lực ma sát nước, từng chút từng chút khôi phục lại trạng thái ban đầu của nó.

Chuyện xảy ra buổi tối hôm đó, đối với rất nhiều người đó là 1 ký ức cả đời này khó mà quên được, ví dụ như lão Hắc với thuộc hạ của hắn, hay ví dụ như Trương Hiệp Lâm.

Nhưng đối với Mạc Ngôn, chuyện này cũng không khác gì chuyện cá chép đuôi vàng trong hồ nước ở sân sau nhà bong bóng, đều là chuyện trôi qua trong giây lát, không đáng để nhớ trong lòng.

Sau khi chuyện xảy ra, ngoài việc kể lại chuyện đã xảy ra vào buổi tối hôm đó cho Đỗ Tiểu Âm nghe 1 chút, cậu lập tức vứt chuyện này ra khỏi đầu.

- Đại hiệp, điện thoại anh kêu kìa.

Ở trong đại sảnh, Cải Bắp hô to.

Mạc Ngôn đang ngồi bên hồ nước, nhìn con cá chép đuôi vàng đó, nói:

- Làm phiền ngài mang xuống hộ tôi với.

Vài giây sau, Cải Bắp đã cầm điện thoại chạy xuống, nói:

- Anh làm gì đấy, nhìn chăm chăm con cá này sắp nửa tiếng rồi đấy.

Mạc Ngôn cầm điện thoại, cười nói:

- Anh đang suy nghĩ, con cá này rốt cuộc nên hấp hay là kho nhỉ.

Cải Bấp lập tức nóng nảy:

- Ấy, anh không được để ý đến nó, khó khăn lắm em mới tìm được 1 con cá chép đuôi vàng như vậy, không cho phép anh ăn nó!

Mạc Ngôn bĩu môi, nói:

- Tất cả cá trong hồ nhỏ ở khu biệt thự bên kia đều là cá chép vàng hết, nếu em muốn, ngày mai anh bắt cho em mấy con.

Cải Bấp kinh ngạc nói:

- Ở đó không phải không cho câu cá sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ai câu cá chứ? Chúng ta đến bắt, thừa nước đục thả câu.

Mạc Ngôn ấn nút nghe điện thoại, nói

- Ai thế?

Trong ống nghe truyền lại tiếng cười của hoàng lư hạ:

- Là tôi, Hoàng Lưu Hạ... tên này, trước khi nhấn nút nghe không xem số sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Để tôi đoán xem, có phải Trương Trường Thanh đã chuyển khoản rồi không?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Đúng thế, nửa giờ trước chuyển rồi, thế thì, cậu có qua đây ký thỏa thuận không?

Trước khi nhận lời mời, Mạc Ngôn chỉ ký 1 giao kèo loại đơn giản nhất, mà thỏa thuận này của Hoàng Lưu Hạ, được chia thành các thỏa thuận và hợp đồng bảo mật.

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, nói:

- Giáo sư, phân chia cái gì, ông dựa theo quy tắc mà làm, còn về thỏa thuận thôi miễn đi.

Hoàng Lưu Hạ cảm thấy vài phần kính trọng với những lời này của Mạc Ngôn, sáng khoái nói:

- Không thành vấn đề... thế nhưng có chuyện tôi phải nói rõ, thỏa thuận phân chia ký hay không ký không sao cả, cậu tin tôi thì tôi cũng tuyệt đối không phụ lòng tin của cậu, đơn sau này, chúng ta dựa theo quy tắc là được rồi, nhưng có những đơn cần phải ký thỏa thuận bí mật, điều này cậu phải làm rõ trước, trừ phi cậu không nhận loại đơn như vậy, đơn này của công ty bất động sản Kim Đan dựa vào phân chia tỉ lệ, sau khi khấu trừ thuế, lần này cậu được trả thù lao là 160 vạn, tôi đã tính toán rồi, đợi chuyển vào tài khoản cậu thôi.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, nói:

- Đợi đã... chuyện này không chỉ là công lao của 1 mình tôi, Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân cũng làm mà, 160 vạn là của tôi cả thì không hợp lý, tôi thấy như thế này đi, 160 vạn chia làm 4 phần, mỗi người 40 vạn.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Được, không thành vấn đề, theo ý cậu mà làm đi, thế nhưng, có phải cậu tính số người nhầm rồi không? Cậu, Trương Hiệp Lâm và Lâm Cao Quân mới có 3 người, sao lại chia thành 4 phần?

Mạc Ngôn nói:

- Giáo sư, ông đừng quên, chuyện Thất Xử cũng tốn không ít công sức, nếu không phải mượn danh nghĩa cảnh sát, căn bản không triệu tập được dân chúng.

Hoàng Lưu Hạ cười ha ha, nói:

- Việc này không cần cậu phải lo, chúng tôi hợp tác với Thất Xử là hai bên cùng có lợi, việc này ở Chính Phương đã được hình thành từ sớm rồi, nói tóm lại, việc này chỉ cần là công đổi công, hiểu chưa?

Mạc Ngôn nghe vậy, lập tức hiểu ra ý trong câu nói của giáo sư, thế nhưng chuyện này chỉ có thể hội ý, không thể nói ra được.

Ngắt điện thoại, Cái Bắp lập tức chạy lại, tay đưa ra, nói:

- Xin!

Mạc Ngôn cười nói:

- Xin? Xin cái gì? Cô muốn xin thì xin à, cũng phải có lý do gì chứ?

Cái Bắp cười tủm tỉm, nói:

- Em nghe thấy rồi, 40 vạn nhà...

Mạc Ngôn nghiêm mặt nói:

- Đây là tiền của mẹ anh, để cho anh cưới vợ đây.

- Hừ, anh đừng lừa em.

Cái Bắp khinh thường, nói:

- Chỉ cần anh bảo kết hôn, em dám đảm bảo, chị Mạch Tuệ lập tức sẽ mang theo đồ cưới đến trang trí phòng 36, anh không phải tốn 1 xu.

Mạc Ngôn không khỏi vuốt cằm, ngạc nhiên nói:

- Anh có lực hút lớn như vậy à?

Cái Bắp cười ha ha, nói:

- Cho thì có, không cho thì không có!

- Thích lão, dựa vào trình độ của ngài, có thể nhường tôi 2...

Trương Trường Thanh nhìn chằm chằm vào bàn cờ, tay cầm 1 quân cờ, chần chừ chưa hạ xuống.

Thích Viễn Sơn vẻ mặt lạnh nhạt, nói:

- Trương tổng khiêm tốn rồi, nhường 2 nước, tôi thua chắc rồi, nhường bước đầu là thích hợp rồi.

Giữa 2 người lúc này là 1 bàn cờ gỗ Đinh Tấn, trên đó là những quân cờ đen trắng trong suốt, xung quanh những đường viền màu trắng là hình 1 đầu rồng lớn màu đen vây quanh.

Trương Trường Thanh được đi trước, chọn màu đen, lúc này nắm chặt quân cờ, đang vắt óc suy nghĩ muốn ra quân đại long của mình.

Sở thích của ông ta không nhiều, cờ vây là 1 trong số đó, nói về trình độ cũng không kém kỳ thủ nghiệp dư hạng 5, đấu cờ, có đôi lúc là vì 1, 2 mục đích, thậm chí lúc bố trí cũng không ngại bày ra đại trận gây chiến.

Đối diện ông ta, ánh mắt Thích Viễn Sơn xa xăm, sắc mặt dửng dưng, trong lòng cũng không suy nghĩ như Trương Trường Thanh.

Đời người như ván cờ, xem cờ mà biết người.

Lúc Trương Trường Thanh đi cờ, nhìn như gây chiến, nhưng nhìn đại cục, tính toán tổng thể xem thắng bại thế nào kỳ thực cũng không tồi, phong cách làm việc cũng tương tự như phong cách chơi cờ của ông ta, khôn khéo, nước cờ rộng, lợi hại, nhưng có lúc lại tự dưng gay gắt cực kỳ, giống như trời sinh ra trong máu đã có 1 loại nhân tố điên cuồng khiến cho người khác bất an.

Người như vậy, khó có thể khống chế được, hơn nữa không biết lúc nào sẽ bị hấn ta cắn 1 phát!

- Không được rồi, con đại long này chỉ có 2 chân sau và 2 mắt, bất luận thế nào cũng không chạy được.

Sau 1 hồi suy nghĩ, Trương Trường Thanh bỗng ném quân cờ sang 1 bên, cười nói với Thích Viễn Sơn.

Chuyện lần trước ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ, cuối cùng cũng không thể chấm dứt bởi vị Thích đại sư này được, khiến trong lòng ông ta có ít nhiều cảm xúc đáng tiếc.

Là người thì có lòng hiếu kỳ, Thích Viễn Sơn lúc đang cân nhắc về Trương Trường Thanh, thì Trương Trường Thanh cũng đang cân nhắc về ông ta.

Trong lòng Trương Trường Thanh vẫn còn có nghi vấn, vị Thích đại sư này rốt cuộc có luyện thành kỹ năng hay chưa, hay là cao nhân ngoại thể tiềm ẩn chưa lộ?

Hai người lúc này cân nhắc, càng cố gắng để hiểu đối phương, cho nên chuyện ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ mặc dù đã kết thúc rồi, nhưng quan hệ giữa họ 2 ngày này vẫn chưa chấm dứt, vẫn thường xuyên qua lại, nhìn như là bạn vong niên vậy.

- Trường Thanh, công ty lần trước ông nói là Chính Phương đúng không?

Thích Viễn Sơn uống 1 ngụm trà, tiện mồm hỏi 1 câu.

Trương Trường Thanh nói:

- Đúng thế, là 1 công ty tư vấn, khả năng cũng không tồi, sao, ông Thích có chuyện cần nhờ bọn họ giúp à?

Thích Viễn Sơn gật đầu nói:

- Ủ, có chút chuyện, là về chuyện thu thập sách cổ, không biết tìm bọn họ có được không nhỉ.

Trương Trường Thanh cười nói:

- Lão Thích, cái này sợ là không thích hợp, đúng là khả năng của công ty Chính Phương không tồi, nhưng cũng có chuyên môn riêng, chuyện này của ông phải tìm đến cơ quan chuyên môn, ví dụ như tiệm sách, nhà bảo tàng, hay là cơ quan nghiên cứu khảo cổ chẳng hạn.

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Tôi cũng chỉ là hỏi thăm 1 chút thôi.

Mấy ngày qua, ông ta cẩn thận thăm dò Trương Trường Thanh, ý muốn tìm hiểu rõ ràng, ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng Trương Trường Thanh cực kỳ kín miệng, không chịu lộ ra nửa lời, điều duy nhất mà Thích Viễn Sơn thu hoạch được là hình như có 1 công ty tên là Chính Phương có 1 mối liên quan nào đó đến chuyện tối hôm đó.

Dựa vào phong cách Thích Viễn Sơn, thực sự là rất muốn bóp cổ luôn tên Trương Trường Thanh để rõ chân tướng sự việc.

Nhưng người của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia ở hiện trường tiểu khu Mạc Sầu Hồ tối hôm đó lại khiến cho ông ta sinh ra 1 cảm giác kiêng kỵ, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà lại nhắm vào cái bẫy của mình như vậy.

Cũng may mấy chục năm nay, Nhan Phương đều đơn thân hành động, không có liên hệ gì với Thích Viễn Sơn, ông ta cũng không quá lo lắng chuyện này kéo theo mình bị liên lụy.

Nhan Phương chết rồi, đối với Thích Viễn Sơn chắn chắn là chuyện buồn phiền.

Nhưng chỉ cần nghĩ thứ mà mình và Nhan Phương cả đời theo đuổi, ông ta lập tức nén cái bi thương này xuống, trò chuyện vui vẻ cùng Trương Trường Thanh, ý đồ rõ ràng, cái chết của Nhan Phương rốt cục là 1 chuyện ngẫu nhiên, hay là 1 âm mưu nào đó nhắm vào mình.

Bọ ngựa bắt ve, Hoàng Tước ở đằng sau, ai là bọ ngựa, ai là Hoàng Tước đây?

Hoặc là, sau lưng Hoàng Tước, lại có người cầm cung ngấp ngé thì sao?

Thích Viễn Sơn không phải là 1 chuyên gia tính toán âm mưu nhưng chuyện liên quan đến đại sự khiến cho ông ta không thể không làm việc cẩn thận được.

- Lão Thích, bạn tôi gần đây mới mua mấy bức họa, ông nếu như có ý thưởng thức, có thể giúp bạn tôi kiểm chứng chút được không?

Đối với Thích Viễn Sơn, Trương Trường Thanh thực tâm khâm phục con người bác học đa tài này, thư pháp, cầm kỳ thi họa, cái gì cũng biết, thực không hiểu được 1 người được gọi là đại sư như vậy vì sao lại ẩn cư trên núi, lâu nay không xuất hiện.

- Có lẽ, đây mới chính là khí phách đạo sĩ ở ẩn?

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Không thành vấn đề, tôi cũng lâu rồi không nói chuyện cầm kỳ thi họa, cũng không ngại tới thưởng thức 1 phen.

Trương Trường Thanh cười nói:

- Thế để tôi chuẩn bị xe, đường hơi xa 1 chút, ở 1 sơn trang ngoại thành cơ.

Đang nói, điện thoại trên người Thích Viễn Sơn đổ chuông.

Thích Viễn Sơn lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, cười mếu:

- Thứ công nghệ cao này thực sự là thuận tiện, mấy chục năm trước chẳng dám nghĩ tới, thế nhưng cũng phiền người... Trường Thanh, ông đợi 1 chút, tôi nghe điện thoại đã.

Ông ta đến trước cửa sổ, ấn nút nghe, nói:

- Là tôi đây.

Trong ống nghe truyền lại 1 giọng nói trong trẻo mang chút lạnh nhạt:

- Sư bá, con đến Uyển Lăng rồi.

Thích Viễn Sơn thản nhiên nói:

- Không phải nói với con rồi sao, chuyện này để ta xử lý, con định làm gì thì làm đi, không cần phải nhúng tay vào những việc này.

Giọng nói kia thản nhiên nói:

- Sư phụ đi rồi, con đến tận bây giờ không biết ông ấy đi thế nào nữa, con thậm chí không biết, bây giờ ông ấy đã yên nghỉ dưới mồ chưa, hay là vẫn nằm ở trong nhà xác! Còn nữa, là ai giết ông ấy? Nếu là tự sát, thì là do ai bức?

- Sư bá, những câu hỏi này, người có thể trả lời cho con được không? Nếu người không thể... thế thì con rất xin lỗi, con phải tự mình đến tìm những đáp án đó.

Thích Viễn Sơn khẽ thở dài, nói:

- Bỏ đi, nếu đến đây, thì gặp mặt đã, nhưng những lời ta nói, nếu sư phụ con dưới suối vàng biết, hẳn là ông ấy không đồng ý cho con tới Uyển Lăng đâu.

140. Chương 139: Cô Gái Không Lớn Được

Do Tô Cận tham gia vào hội, Mạch Tuệ mặc dù đã trở về Uyển Lăng nhưng lại không thể đến dự bữa cơm tối với Mạch Ngôn được.

Tất cả kế hoạch bị xáo trộn, Cừu Văn Tĩnh và Mạch Tuệ vừa đến Uyển Lăng đã vội vàng bận rộn rồi.

Đầu tiên, các cô phải lập tức phải sắp xếp ổn thỏa cho Tô Cận và đoàn của cô ta.

Cho nên, mỗi lần ra ngoài, bên người đều phải mang theo 1 nhóm nhỏ bao gồm trợ lý, vệ sĩ và luật sư.

Tổ chương trình trở về Uyển Lăng chuyện đầu tiên chính là sắp xếp ổn thỏa cho bên Tô Cận, đồng thời phải đảm bảo, trước khi Tô Cận chính thức gia nhập đoàn, tin tức này không bị tiết lộ ra ngoài.

Chuyện bận rộn thực tình rất nhiều, vị trí Tô Cận, tổ chương trình sắp xếp phong cảnh, dự toán, tài chính, công ty quảng cáo, tài trợ.

Trong điện thoại, giọng nói Mạch Tuệ mang vẻ rất mệt mỏi nhưng phần nhiều là lời xin lỗi.

- Mạc Ngôn, bây giờ em thật sự rất muốn gặp anh... nhưng Tô Cận là do em lôi đến, em không thể kệ cô ấy không lo được, tối nay có 2 cuộc họp, thế nào cũng phải đến nửa đêm mới xong được.

Nghe thấy giọng nói mệt mỏi của Mạch Tuệ, Mạc Ngôn thở dài, nói:

- Em dốc sức như vậy, cơ thể sẽ không chịu nổi đâu.

Mạch Tuệ nói:

- Em biết... thế nhưng chỉ cần qua được khoảng thời gian này, sau này sẽ không bận rộn như vậy nữa.

Mạc Ngôn bắt đầu dĩ lắc đầu, nói:

- Bỏ đi, tối mai qua đây ăn cơm, anh giúp em kiểm tra thân thể 1 chút.

Mạch Tuệ nghe vậy, nhin không được cười nói:

- Ủ, muốn lợi dụng thì nói thẳng, anh tưởng anh là bác sĩ à?

Mạc Ngôn cười mỉu nói:

- Anh nói thật mà.... Đừng tưởng chỉ có bác sĩ mới chữa bệnh cho người khác được, ở đây anh còn có 1 bệnh nhân lâu năm nhè, là 1 cô bé, cũng thật là kỳ lạ, chẳng nhè cái tên nội gian Cải Bắp không kể chuyện này với em sao?

Mạch Tuệ kinh ngạc nói:

- Có phải là cô bé họ Mai không? Cải Bắp có nói qua thế nhưng em tưởng nó đùa thôi, uầy, anh lúc nào đổi sang nghề thầy thuốc thế?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chưa đến mức là đổi nghề, nhưng vì học Tả đại nhân điều chỉnh thân thể 1 chút cũng không thành vấn đề.

Trong điện thoại, bỗng nhiên Mạch Tuệ yên lặng.

Mạc Ngôn nói:

- Sao lại không nói gì?

Mạch Tuệ khẽ thở dài, nói:

- Cứ tưởng càng ngày càng gần anh hơn, nhưng bây giờ em mới phát hiện, càng gần anh lại càng không hiểu anh hơn.

Mạc Ngôn nghe vậy không khỏi giật mình, miệng phản bác lại, nói:

- Em có phải là Trư Bát Giới trả đũa không thế? Rõ ràng là em bận đến nỗi chân không chạm đất, không đếm xỉa tới anh, bây giờ lại nói là em không hiểu anh, haiz, thân làm đàn ông thật khó, đặc biệt là người đàn ông của người con gái mạnh mẽ lại càng khó hơn!

Mạch Tuệ lập tức bị cậu dẫn sang đề tài khác, cười nói:

- Ấy à, ai là người đàn ông của ai? Anh còn chưa đóng dấu, đợi đóng dấu xong anh mới được coi như là người đàn ông của đời em!

Buông điện thoại xuống, Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu.

Đúng như Mạch Tuệ nói, bí mật của mình quá nhiều, trong mắt người ngoài khó tránh khỏi cảm giác không hiểu nổi, là người khác thì không nói làm gì, dù sao cũng không sống cùng nhau, thế nhưng nhờ đâu có 1 ngày, lúc mình và Mạch Tuệ sống cùng nhau, những bí mật như vậy tất nhiên sẽ trở thành vật ngăn cách giữa 2 người.

Kỳ thực từ tận đáy lòng, Mạc Ngôn cũng không ngại chia sẻ bí mật của mình cho Mạch Tuệ, nhưng như vậy đối với Mạch Tuệ chưa chắc đã là 1 thứ hạnh phúc, bởi vì rất đơn giản, bất luận là ai đều không thể chịu nổi 1 ngày nào đó mình đã là 1 bà lão, nhưng nửa kia của mình thì vẫn thanh xuân như ngày nào.

- Xem ra mình phải sớm giải quyết chuyện này mới được.

Mạc Ngôn khẽ thở dài, trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra được biện pháp nào hay.

- Vào chập tối, Cải Bắp vẫn như cũ chạy tới tìm cơm.

Cô thấy phòng khách trống trơn, kinh ngạc nói:

- A, chị Mạch Tuệ đâu, không phải bảo tối nay tới ăn cơm sao?

Mạc Ngôn ngồi trên ghế sofa, bộ dạng uể oải nói:

- Người ta bây giờ là con người bận rộn, không rảnh đến ăn cơm với chúng ta đâu.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Đúng rồi, rõ ràng em biết tối nay chị Mạch Tuệ của em qua đây ăn cơm với anh còn chạy tới gây chuyện làm gì? là cố ý à?

Cải Bắp cười hì hì, nói:

- Đương nhiên là cố ý, em đến làm bóng đèn, để tránh chị Mạch Tuệ bị anh bắt nạt.

Mạc Ngôn liền bĩu môi, nói:

- Thật là làm em thất vọng rồi, đêm nay nữ diễn viên chính không tới, hại đại tiểu thư đến cả bóng đèn cũng không làm được rồi.

- Em bày tỏ sự rất lấy làm tiếc.

Cải Bắp đầu tiên làm mặt quỷ, lập tức lại khổ não nói:

- Thế nhưng bụng em vẫn đang đói, làm sao bây giờ?

Mạc Ngôn nói:

- Trong tủ lạnh đầy mì gói, tự mình đi giải quyết đi.

- Thật là chán, lại mì gói.

Cải Bắp bĩu môi, chạy vào bếp, làm cho mình 1 bát mì tôm. Nhìn bộ mặt cô gái này rất thoải mái, 2 phút sau bưng 1 bát to đi ra, không chút hình ảnh thực nữ, giống y đáng vẽ lần đầu tiên Mạc Ngôn nhìn thấy cô ấy ở quán ăn sáng.

Mạc Ngôn nhìn cô bé, không nhận được nở nụ cười, Cải Bắp trừng mắt nhìn:

- Có gì đáng buồn cười.

Mạc Ngôn nói:

- Lần đầu tiên anh gặp em, em cũng đang cầm 1 cái bát to, nghĩ 1 chút, kỳ thực cũng chưa lâu lắm, thế nhưng anh phát hiện, em đã thay đổi khá nhiều.

Cải Bắp lúc này bắt đầu thấy hứng thú, ngồi bên cạnh Mạc Ngôn, cười hì hì, nói:

- Là thay đổi ở đâu, có phải xinh lên không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ít trang điểm rồi, nói thay đổi, chẳng lẽ tự em không cảm thấy sao? Lúc đầu gặp em, hoàn toàn là 1 cô bé áo quần lụ lờ, bây giờ thì, càng ngày càng giống 1 cô bé học sinh.

Cải Bắp nháy mắt, nói:

- Hỏi anh 1 câu hỏi, anh thích loại hình nào của em hơn?

Mạc Ngôn không nhin được xem thường, nói:

- Chỉ cần là người bình thường, sẽ không thích em trước kia đâu, anh tin bố mẹ em sẽ có cảm giác giống anh thôi!

- Cải Bắp làm mặt quỷ trên Mạc Ngôn, cũng không phản bác lại.

Cô bé cúi đầu, 1 lát sau, bỗng nhiên ngẩng đầu, thành thực nói:

- Cảm ơn anh!

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói:

- Cảm ơn anh cái gì?

Nét mặt Cải Bắp trong nháy mắt xảo quyệt, nói:

- Không nói cho anh biết.

Ăn mì xong, Cải Bắp đi vào bếp rửa bát, Mạc Ngôn ra mở ti vi, nằm trên ghế sofa xem tin tức.

Đột nhiên, Mạc Ngôn nghe thấy tiếng hét khê của Cải Bắp trong bếp.

Mạc Ngôn mở to mắt, nói:

- Sao thế, có phải có gián hay không?

- Cải Bắp hồi lâu không trả lời, Mạc Ngôn đành phải đứng dậy đi vào trong bếp, xem rốt cục xảy ra chuyện gì.

Vừa vào bếp chỉ thấy cửa sổ phía nam đã bị mở ra, Cải Bắp đang nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt nghi hoặc.

Mạc Ngôn nói:

- Nhìn cái gì thế?

- Thật là lạ...

Cải Bắp hơi hơi nhú mồm, nói:

- Khi này lúc em rửa bát, nhìn thấy bên kia có cô gái mặc bộ quần áo màu trắng, vừa ngoảnh đầu lại đã không thấy cô ấy nữa.

Trong lòng Mạc Ngôn nhảy dựng lên, lập tức khởi động ý thức, nhưng sau khi ý thức bản thân khai triển ra, bên kia Thụ Lâm đã trống không.

Cải Bắp chau mày, lẩm bẩm nói:

- Là em hoa mắt sao?

Mạc Ngôn trầm giọng, âm u nói:

- Không phải em hoa mắt, mà là em đã nhìn thấy ma rồi!

Cải Bắp lập tức giật mình, nói:

- Uầy, anh đừng có dọa em, anh dọa em, là chết người đấy.

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Được rồi, nói thật cho em biết, cô gái em nói đó anh gặp rồi, ở khu bên cạnh, không có việc gì thì thích đi loanh quanh đây mà.

Cải Bắp kinh ngạc nói:

- Cô gái này có phải đầu óc có vấn đề không? Tối thế này còn đi dạo nổi gì?

Mạc Ngôn nói:

- Không có gì kỳ lạ cả, có người thích luyện tập vào sáng sớm, cũng có người có thói quen tập vào đêm khuya.

Cậu thuận miệng lừa Cải Bắp, trong lòng lại thầm nghĩ, lá gan con quỷ nhỏ này thật là càng ngày càng lớn, chưa đến 7 giờ tối mà dám ra đây đi bộ.

1 nơi cách hiệu 36 khoảng 200 mét, ánh trăng màu bạc đang lẳng lẳng chiếu vào rừng cây.

Cô bé theo như Cải Bắp nói đang đắm chìm dưới ánh trăng, nghiêng nghiêng đầu, tay nâng lên, mở 2 con mắt to tròn, tò mò nhìn vào 1 căn phòng ở xa xa kia.

Ở đó, có thức ăn ngọt mà cô ta thích.

Ở đó, có 1 cái hộp lớn hình vuông rất kỳ quái, trong đó có rất nhiều con người nhỏ bé kỳ lạ.

Ở đó, có 1 cái ghế dài ngồi rất thoải mái...

Tất cả những thứ này đều hấp dẫn cô ta.

Nhưng, những cái đó vốn không phải là thứ hấp dẫn nhất, đối với cô gái mà nói, trong căn phòng đó, điều thực sự hấp dẫn mình, chính là người mà mình vừa cảm thấy sợ hãi, vừa cảm thấy thân thiết kia!

Trên người người đó, tỏa ra 1 mùi vị rất dễ chịu, khiến cho người ta cảm thấy thân thiết, nhớ nhung.

Nhưng, trên người anh ta đồng thời cũng tỏa ra 1 mùi trong nháy mắt có thể hủy diệt mình!

Cô gái thực sự cũng không biết, 2 loại cảm giác bất đồng này, cuối cùng cái nào mới là chính xác!

- Muốn ăn cái bánh mềm mềm tên là bánh ngọt gì đó...

qCô gái liếm miệng, nhìn vào cô gái khoảng bằng tuổi mình kia, trong lòng tràn đầy hâm mộ.

Nói thực ra, cô cũng không thích cô gái ấy lắm, bởi vì cô gái xinh đẹp luôn ăn hết đồ ngọt, còn con người nhỏ thích nằm trên ghế dài kia trong cái hộp.

- Thì là của mình vậy!

Cô gái tức giận nghĩ, rất muốn lướt qua đó, dọa cho cô gái ấy 1 cái! Thế nhưng cô ta không biết, mình không thể làm như vậy. Bởi vì trên người cô gái đó không có hơi thở màu đen, cái này có nghĩa là, cô ta là người tốt, còn mình thì không thể làm hại người tốt.

Cô gái không nhớ mình từ đâu tới, cũng không biết mình có tên hay không, cô chỉ biết là làm bạn với mình chỉ có ngôi mộ và con đường tối đen như mực đó thôi.

Lúc tỉnh lại, cô tỉnh tỉnh mê mê, không biết thân ở chỗ nào, cũng không biết là ở ngoài mộ, có 1 ngọn núi rất lớn, càng không biết, bên ngoài núi có 1 thế giới bao la vô cùng.

Cô có lúc tỉnh táo, có lúc lại lâm vào mê mẩn, chỉ hành động bản năng, có lúc cô lại chìm vào giấc ngủ, 1 giấc ngủ 10 năm, thậm chí là 100 năm.

Đương nhiên, lúc mới bắt đầu, cô cũng không có khái niệm thời gian, cho đến 1 ngày có người xông vào mộ, cô mới to gan đi ra ngoài, mới hiểu được rất nhiều thứ.

Hóa ra, mình không giống với con người bên ngoài. Sau khi cô tận mắt thấy cái thế giới này, đưa ra kế luận như vậy. Hóa ra, mình vĩnh viễn không lớn được.

141. Chương 140: 10 Năm Tụng Kinh

- Mạc tiên sinh, đồ đạc đã thu gom xong rồi trên xe cả rồi, bây giờ mang vào nhà chứ?

Khoảng 9 giờ sáng, trợ lý Hứa ấn chuông cửa phòng 36, mang đến 1 thứ gì đó mà Mạc Ngôn đã mong chờ từ lâu.

Tinh thần Mạc Ngôn chấn động, nói:

- Đây đúng là tin tốt, tôi cứ tưởng là phải chờ mấy ngày nữa.

Cậu mở cửa ra để cho trợ lý Hứa dẫn công nhân bê 5, 6 cái thùng vào bày kín phòng khách.

Trợ lý Hứa nói:

- Mạc tiên sinh, theo danh sách của ngài, mấy thứ này căn bản là là số lượng gấp đôi, ngài kiểm kê 1 chút xem.

-

Mạc Ngôn có chút kinh ngạc, nói:

- Số lượng gấp đôi?

Trợ lý Hứa cười nói:

- Đây là do lão gia dặn dò, sợ ngài không đủ dùng, kỳ thực cũng không mất nhiều công sức, ví dụ như cùng băng tuyết cực địa, ngại là đường xá xa xôi, ngại đường xá xa xôi, đã đến tận cực lục địa, 10 000 gram tấn và 100 000 gram thì có gì khác nhau chứ?

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Đúng rồi, Mạc tiên sinh, tôi nghĩ trước khi kiểm kê, ngài nên sắp xếp số thùng băng vĩnh cửu kia trước đã, cái tủ đó là tủ đặc chế, sau khi rời thùng có thể đảm bảo chỗ băng vĩnh cửu đó trong 7 tiếng đồng hồ không thể tan ra được, thế nhưng thời gian lâu quá, sợ là...

Mạc Ngôn cười nói:

- Không sao, thứ này vốn là để nó tan ra mà, chỉ cần dùng dụng cụ đóng chặt lại thì không thành vấn đề.

Nói xong, cậu đi lên trước, mở thùng này ra kiểm tra.

Số lượng trên đơn lúc đầu lần lượt hiện ra trước mặt cậu, vàng 1000 gram, bạc 5000 gram, kim cương 30 – 50 gram, băng vĩnh viễn 10000 gram, gỗ trăm năm 1000 gram, gỗ bị sét đánh 1000 gram.

Mà bây giờ, số lượng cậu thu được còn gấp đôi nữa, khiến cho lúc cậu luyện khí ngũ hành càng dễ hơn nữa.

Sau khi kiểm kê, cậu ký tên mình vào đơn của trợ lý Hứa, tỏ ý đã nhận được đồ.

- Ngồi xuống uống chén trà đã.

Ấn tượng Mạc Ngôn với trợ lý Hứa không tồi, đó là 1 người biết tiến biết lùi, làm việc chăm chỉ, vẫn luôn tôn trọng mình. Trợ lý Hứa đang định nói chuyện, ngoài cửa lại vang lên 1 giọng nói lơ lớ.

- Không biết Mạc tiên sinh có thể mời tôi 1 chén trà nữa được không?

Mạc Ngôn và trợ lý Hứa quay đầu lại nhìn, đã thấy tên Christopher mũi to đang đẩy chiếc xe lăn của Mai Thanh Thiển đứng ngoài cửa.

Trợ lý Hứa thấy thế, lập tức đi lên đẩy chiếc xe lăn trong tay Christopher.

Mạc Ngôn cười nói:

- Có bạn từ phương xa tới, không thể không mừng được, huống chi ngài là tây mũi to từ vạn dặm đến đây.

Christopher không kiềm chế được sờ lên cái mũi mình, cười nói:

- Mũi tôi so với người phương đông thì rất to, thế nhưng tôi nói cho cậu 1 bí mật, kỳ thực trong người châu Âu, mũi của tôi cũng được xếp vào loại mũi đẹp đấy.

Ấn tượng của Mạc Ngôn đối với ông tây mũi to này không tồi, cười nói:

- Vào ngồi đi, tôi ở đây không có trà ngon, nếu không chê, thì mời ngồi uống 1 chén.

Nói xong, cậu nhìn về phía Mai Thanh Thiển, nói:

- Thanh Thiển, em cũng đến uống chén trà nóng đi?

Mai Thanh Thiển khẽ gật đầu, nói:

- Vâng.

Hơi ngừng 1 chút, lại mang theo vẻ ngập ngừng, nói:

- Anh Mạc, em muốn ra vườn sau ngắm cá 1 chút, có được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên có thể... trợ lý Hứa, ông dẫn Christopher và Thành Thiển ra vườn sau đi, tôi pha trà xong sẽ qua đó ngay.

Vài phút sau, Christopher ngồi trong đình, khen:

- Thật là 1 cái vườn xinh đẹp, nhất là cái đình này, rất đẹp, rất tinh xảo, còn có cả hồ nước nữa, so với bể bơi mà người Châu Âu thườngng thích xây ở sân sau, nó có vẻ cũng... ừm, tôi quên từ đó nói thế nào rồi, ý là rất có mùi vị tự nhiên, không có sửa chữa gì...

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông nói của phải từ “hoang dã” không?

Christopher vỗ đầu, nói:

- Đúng, đúng rồi, chính là từ này, thượng đế ơi... sức hấp dẫn của từ Hán đúng là vô cùng vô tận, hoang dã, là từ có tính tượng hình biết bao.

Mạc Ngôn xem thường, thượng đế của các người với sức hấp dẫn của tiếng hán của chúng tôi có quan hệ gì? Muốn ca ngợi thì phải ca ngợi liệt tổ liệt tông chúng tôi chứ.

Christopher không nhìn thấy Mạc Ngôn khinh thường, tiếp tục nói:

- Mạc tiên sinh, có chuyện tôi muốn thỉnh giáo, nhưng lại sợ mạo muội quá.

-

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái gì mà thỉnh giáo chứ, có cái gì thì nói thẳng luôn đi.

Christopher nói:

- Tôi biết, những đồ mới chuyển vào dùng để chữa bệnh cho Mai tiểu thư, nhưng tôi thế nào cũng không hiểu, mấy thứ này thì có liên quan gì đến chữa bệnh.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Thật xin lỗi, Christopher, người Trung Quốc có 1 câu là “không phải truyền nhân, không truyền bí quyết”, câu hỏi của ông, thứ cho tôi không thể trả lời ông được.

“Đạo không truyền người ngoài, pháp không truyền 6 tai”, Christopher lú lẫm, nhắc lại những câu này, nói:

- Đây có nghĩa là gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đơn giản nói chính là, đây là bí thuật quan trọng của tôi, không phải là đệ tử và học sinh của tôi, thì tôi không thể nói bí mật trong đó ra được.

Christopher lập tức nói:

- Vậy thì xin hỏi, tôi có thể làm đệ tử ngài không?

Người Châu Âu mũi to này đúng là quá thẳng thắn, Mạc Ngôn cười to nói:

- Thật xin lỗi, người Trung Quốc còn có câu “một ngày là thầy, cả đời là thầy”. quan niệm của ông và tôi không giống nhau, tôi sợ là không thể gọi ông là đệ tử được.

- À, thế thật là đáng tiếc...

Christopher lắc đầu nói:

- Nói thực ra, tôi chỉ muốn tìm 1 vị sư phụ, không muốn tìm 1 người làm cha mình!

Lời này nói ra, ngay cả Mai Thanh Thiển không nhịn được cười ngặt nghẽo.

Mạc Ngôn đầu tiên là trở mắt nhìn, sau không nhịn được cười to.

Sau 1 màn cười này, Christopher lại nói:

- Mạc tiên sinh, tôi còn có 1 yêu cầu quá đáng, xin ngài suy nghĩ 1 chút.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông đúng là không có chuyện gì không lên diện Tam Bảo, nói đi, có chuyện gì?

Christopher nói:

- Tôi muốn quan sát quá trình ngài chữa bệnh cho Mai tiểu thư, tôi biết, tôi cũng là bác sĩ, đối với tất cả các cách và phương thức chữa cho bệnh nhân đều rất tò mò.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái này không thành vấn đề, thế nhưng nói thực ra, quá trình chữa bệnh của tôi sẽ khiến cho ngài thất vọng mà thôi.

Christopher ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản, toàn bộ quá trình chữa bệnh của tôi kỳ thực chỉ là giống nhau, đó là uống thuốc!

Christopher nghe vậy, không khỏi run sợ hồi lâu, thật lâu sau mới nói:

- Ý của ngài là, ngài kỳ thực là 1 nhà chế được liệu, thế những thứ trong rương đó ngài đều dùng để chế được liệu à?

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Có thể nói là như thế.

- Dùng vàng và kim cương để chế được liệu ư?

- Đây quả thực là mới nghe lần đầu.

Christopher biết trong rương có những thứ gì, không khỏi thở dài:

- Đây đúng là 1 cách chế được liệu không thể tưởng tượng nổi, ngoài ra, nó còn rất xa xỉ.

Nói chuyện cùng ông Christopher Châu Âu mũi to này kỳ thực là chuyện rất có hứng thú.

Người này tiếng hán cũng không tồi, ngay cả những từ như “yêu cầu quá đáng” cũng có thể vận dụng tự nhiên được, nhưng có lúc giải thích 1 số câu lại có khiếm khuyết khiến cho người ta buồn cười, có thể nhận ra, Christopher tương đối có thiện cảm và ham học hỏi văn hóa trung hoa, tính tình người này cũng thoải mái, đây cũng là nguyên nhân Mạc Ngôn bằng lòng ngồi nói chuyện phiếm với ông ta.

Lúc nói chuyện phiếm cùng Christopher, Mạc Ngôn nhìn thấy khuôn mặt Mai Thanh Thiển đang ngắm cảnh bên hồ cá đột nhiên khó coi, liền biết cô gái này có khả năng ở ngoài gió quá lâu, Có chút không thoải mái.

Cậu đi qua, nắm lấy tay cô gái, từ từ truyền chân khí qua, như lần trước, giúp cô điều chỉnh thân thể gây yếu không chịu nổi.

Trong trái đất này lấy “chân” là khí chính thực sự là điều huyền diệu nhất tồn tại, chỉ cần từng tia lơ mờ, cũng có thể tạm thời loại trừ những khí áp chế hay là chống đối trong cơ thể Mai Thanh Thiển ra ngoài.

Sau nửa phút ngắn ngủi, sắc mặt cô gái trở nên dễ nhìn hơn, thậm chí còn có chút hồng hào tự nhiên.

Lại nhìn thấy thủ đoạn không thể tin nổi này, trong mắt Christophe không khỏi sáng lên liên tục, trong miệng không ngừng ca ngợi thượng đế.

Trên thực tế nếu không phải được chứng kiến thủ pháp phi thường này của Mạc Ngôn, hẳn chắc chắn sẽ đưa ra kiến nghị với Mai Việt Sơn, cấm không cho Mạc Ngôn chữa bệnh cho Mai Thanh Thiển, theo như ông ta thấy Mạc Ngôn không có giấy phép hành nghề y, căn bản không có tư cách để chữa bệnh cho người khác, hưởng thu thủ pháp chữa bệnh và y thuật căn bản của cậu không đúng, ở Châu Âu, cậu chậm chí không thể đưa ra đề nghị với Mai Việt Sơn, chỉ cần gọi 1 cú điện thoại, có thể mời cảnh sát tới can thiệp vào.

- Thật là quá thần kỳ!

Christopher nhìn mặt Mai Thanh Thiển hồng hào và ổn định lại, trong miệng không ngừng tán thưởng.

Mai Thanh Thiển nhẹ giọng nói:

- Anh Mạc, lại phiền anh rồi.

Mạc Ngôn xoa đầu cô, cười nói:

- Em bây giờ là bệnh nhân của anh, không cần khách khí đâu.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Đúng rồi, thứ này trả lại cho em.

Nói xong, cậu mang chuỗi dây Phật ra, đeo vào cổ tay Mai Thanh Thiển.

Mai Thanh Thiển hơi nhú mi, nói:

- Anh Mạc, anh không thích nó sao?

Mạc Ngôn giải thích:

- Đây là lễ vật ông nội cho em, em mang nó ở cổ tay mới có ý nghĩa, còn anh, ha ha, chỉ là tạm thời nghiên cứu 1 thời gian thôi.

- Nghiên cứu?

Mai Thanh Thiển rõ ràng là hiểu nhầm ý của cậu, nói:

- Anh Mạc, anh cũng nghiên cứu văn hóa Phật sao?

Nói ra, Mạc Ngôn cũng có nghiên cứu đạo Phật 1 thời gian, nguyên nhân là do cậu tu luyện đạo thần hồn cũng có 1 vài lý luận tương tự với đạo Phật, có câu là “đá trên núi có thể mài thành ngọc”, trong lúc học đại học, cũng 1 khoảng thời gian dài, cậu say mê nghiên cứu đạo Phật, cho nên cậu thậm chí còn bị 1 vài học giả triết học và 1 số vị hòa thượng lôi vào hội Phật học, cũng bởi vậy mà quen Mạch Tuệ.

- Nghiên cứu gì chứ, chỉ là hứng thú mà thôi.

Mạc Ngôn nói:

- Thanh Thiển, em cũng thấy hứng thú với đạo Phật ư?

Mai Thanh Thiển gật đầu, nói:

- Em bình thường không được ra ngoài, chỉ có thể ở trong nhà hay ở ở bệnh viện, tuy rằng có thể đọc sách xem phim, nhưng cảm thấy thế giới trong sách và trong tivi khác xa thế giới bên ngoài... sau này không biết ở đâu tự đứng rồi xuống 1 quyển “Lăng Nghiêm Kinh” vào phòng em, từ đó về sau, em liền thích đạo Phật.

Mạc Ngôn có chút tò mò, hỏi:

- Vậy bình thường em tụng kinh sao?

Mai Thanh Thiển mỉm cười nói:

- Thường tụng “Địa Giả kim” và “đạo kinh 10 nghiệp thiện”.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Em tụng kinh đại khái bao nhiêu lâu rồi?

Mai Thanh Thiển nói:

- Từ năm 10 tuổi bắt đầu, vẫn luôn như vậy, chưa ngừng bao giờ.

Mạc Ngôn nghe vậy, suy nghĩ 1 chút.

Từ năm 10 tuổi đến nay, tụng kinh đã gần 10 năm, hơn nửa căn bản không tiếp xúc với bên ngoài, như vậy thần hồn chắc hẳn tinh khiết lại càng tinh khiết, rất thích hợp với món phôi bùa trong tay mình này.

142. Chương 141: Mười Lăm Năm Chờ Đợi - Chết Yếu!

Ba giờ chiều Mạch Tuệ ước chừng vội vàng thu xếp công việc nhìn đồng hồ thở dài một cái.

- Cuối cùng là xong hết rồi...

Cô đứng dậy vươn vai một cái, sau đó lấy cái gương từ trong ngăn kéo ra.

Qua mặt gương sang loáng, cô phát hiện mình không trên mức tiêu tụy lắm nhưng lại mang theo một nỗi buồn nhất là đôi mắt xám xịt đỏ hoe nhìn thấy cả những tia máu.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sau này chưa già đã yếu rồi.

Nàng thở dài đi vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt.

Sau đó, nàng đã trở lại văn phòng, bỏ túi xách xuống và bắt đầu công việc trang điểm. Người phụ nữ mang vẻ đẹp tự nhiên không cần trang điểm đậm, chỉ một phút đồng hồ đã xong. Nàng lại soi mình trong gương lần cuối cùng trong ngày. Khuôn mặt trong gương vẫn không thể xóa nhòa sự mệt mỏi, nhưng so với lúc trước tinh thần có vẻ khá hơn một chút.

Nàng để gương xuống bàn, cầm lấy điện thoại nghĩ phải báo cho Mạc Ngôn một tiếng. Nhưng nghĩ lại thấy gặp trực tiếp nói chuyện được thì tốt hơn.

- Đến nhà xem như là một bất ngờ dành cho anh, cũng có thể xem anh làm gì khi ở nhà một mình

Nghĩ đến đây nàng hé miệng cười, cầm túi xách và đi về.

Mới vừa đi tới cầu thang, chợt nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, nàng xoay người lại đã thấy Tô Cận đang cười đứng trước mặt mình.

- Ăn mặc trang điểm, tinh thần lạc quan thế này định đi tìm tình yêu hay sao?

Tô Cận cười hỏi.

Mạch Tuệ ngạc nhiên nói:

-Làm sao cô không ở khách sạn nghỉ ngơi cứ chạy linh tinh cẩn thận bị trời đấy!

Tô Cận cười nói:

-Muốn trời cũng là muốn gắn chặt với cô. Tôi cũng có chút ít danh tiếng, nhưng về gương mặt có thể không sánh bằng cô!

Nói về sắc đẹp thực ra hai người không ai kém ai. Tô Cận mang trong người tài năng cộng với vẻ đẹp trẻ trung. Tính tình hơi ngang bướng ngược tạo nên nét độc đáo của con người cô. Còn Mạch Tuệ thì lại được trời phú cho nước da trắng như tuyết. Nhưng theo quan điểm truyền thống thì Mạch Tuệ hơn một bậc đặc biệt là làn da của nàng trắng nõn nà, mềm mại như da em bé làm cho người ta không thể không muốn cắn cho một cái.

Mạch Tuệ nói:

- Được rồi, tôi không ở đây tranh cãi với cô nữa.

Nhưng Tô Cận không buông tha kéo nàng lại:

-Không được chạy, biết là cô đi gặp người yêu nên mới cố ý gặp riêng cô.

Mạch Tuệ nói:

-Tôi với cô có thù oán gì sao? Biết tôi làm gì mà còn bám theo tôi?

Tô Cận cười nói:

-Tôi không cướp người yêu của cô đây. Lần trước nghe cô nói bạn trai cô sẽ ở Sâm Lâm trong công viên, tôi muốn đi xem nhà, tiện thể đi cùng luôn.

Mạch Tuệ nói:

-Xem nhà? Chị Văn Tình không phải đã sắp xếp rồi sao? ...

Tô Cận đành chịu nói:

- Vốn là chờ chị Văn Tình tìm nhà, nhưng không biết từ nơi nào lấy được tin tức hiện tại tôi ở khách sạn phía dưới, tôi chỉ có thể đổi vị trí. Cô thấy tôi lên trộm ra ngoài. Nhưng cô xem, ngay cả trợ lý tôi cũng chưa mang.

Mạch Tuệ phát hiện, Tô Cận ngày hôm nay không chỉ mặc một đồ thể thao màu trắng, đầu đội một chiếc mũ bóng chày, bàn tay đang cầm một kính mắt rất lớn.

-Vậy hả?.

Mạch Tuệ tấm tắc nói:

- Làm tên đã mệt thực sự là rất khó khăn.

Tô Cận hả hê:

- Cười trên nỗi đau của người khác... Chờ cô chủ trì tiết mục truyền ra sau.

- Dừng lại chút đi. Được rồi, tôi cùng cô đi tới công viên, cô sẽ tìm người yêu của cô, tôi đi tìm nhà của tôi.

Mạch Tuệ bất đắc dĩ nói:

-Được rồi. Nói trước tới công viên rồi cô lập tức xéo đi luôn không được phép quấy rầy tôi.

Tô Cận không vui trừng to mắt nói:

- Ui ui, cô nhẫn tâm vậy sao? Máy ngày trước còn chị chị, em em vậy mà giờ đã kêu cút đi. Tôi thật sự là rất thương tâm.

Mạch Tuệ trong lòng hả hê nói:

- Ha, cái này gọi là hàng đến địa phương là chết. Hiểu không?

Hai người vào trong thang máy với một nụ cười. Tô Cận vẫn y như ngày xưa không chịu buông tha Mạch Tuệ, về mặt u oán nói:

- Cô là kẻ nói dối, thật không có tim...

Mạch Tuệ rùng mình nói:

- Cô đừng làm nũng nữa có được không?

Xe tới Lâm viên, trợ lý của Tô Cận nhận được điện thoại cũng tới đây.

- Đi đi, cô đi gặp người yêu của cô đi...

Tô Cận cười và chào tạm biệt Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ cười nói:

- Thực ra tôi cũng không sợ cô là cái bóng của tôi, mà là chỉ sợ khi cô thấy người yêu của tôi sẽ khó kìm lòng, một lần sẩy chân sẽ nghìn đời hối tiếc.

Tô Cận liếc mắt, nói:

-Thôi, nói rất hay nhưng tôi chưa từng thấy người đàn ông nào như vậy.

Tô Cận cười khanh khách:

- Nghe cô nói tôi lại muốn gặp người đàn ông của cô quá, có thể làm cô điên đảo thần hồn và xấu hổ cũng là tài đấy.

Hai người vừa nói vừa cười. Họ vẫy tay tạm biệt nhau.

Mạch Tuệ nhấn ga đi theo địa chỉ của Mạc Ngôn, tới tiểu viện số 36.

Chờ cho xe dừng lại ở cửa viện, đang định bấm chuông thì bỗng nhiên cửa mở.

- Chào mừng em đã hạ cố tới chơi...

Mạc Ngôn vòng tay bên hông đứng trước mặt Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ ngẩn người ra một lúc, lập tức hỏi:

- Làm sao anh biết em tới đây mà ra đón?

Mạc Ngôn cười phá lên nói:

- Cái này gọi là đọc được suy nghĩ!

Nói xong anh giang hai cánh tay nói:

- Cho anh ôm em một cái nào?

Mạch Tuệ mỉm cười trông giống như một chú chim nhỏ sà vào lòng Mạc Ngôn, rồi nói:

-Xem em có nặng không?

Mạc Ngôn ôm lấy nàng nói:

-Không nặng, ngược lại nhẹ hơn nhiều chắc chỉ tám cân, sáu lượng lẻ bốn ngàn là cùng!

Mạch Tuệ nhẹ nhàng cắn vào tai anh một cái:

-Ghét anh gọi e là heo hử?

Hai người đứng ở cửa nhẹ nhàng ôm ấp nhau.

Ôm thật lâu, Mạch Tuệ thở dài nói:

-Anh ôm em cả đời nhé?

Mạc Ngôn cười xấu xa:

- Ôm buổi tối sẽ thích hơn, mềm mại vừa phải mà tăng thêm độ nóng!

Mạch Tuệ đang muốn hỏi Mạc Ngôn bỗng nhiên nghe thấy tiếng “Tách” phía sau tựa như có người đang chụp ảnh.

Cô rời khỏi vòng tay Mạc Ngôn. Mạc Ngôn tức giận nói:

-Em muốn chết hử? Không tới lớp học sao?

Lập tức nghe thấy có tiếng nói:

- Hứ, đi qua thấy bên này phong cảnh tuyệt đẹp nhất thời ngửa tay thôi...

Mạc Ngôn mặt đen lên nói:

- Anh thấy là em đang ngứa da!

Mạch Tuệ không khỏi xấu hổ. Xoay người thì đã thấy Cam Lam nhào lên:

- Em đang muốn chết đây, Mạch Tuệ phải ôm em!

Mạch Tuệ dở khóc dở cười không thể làm gì đành phải để Cam Lam ôm mình.

Mạc Ngôn xem thường:

- Có phải em muốn chiếm vợ anh?

Cam Lam ôm Mạch Tuệ gơ tay nói:

- Em đảm bảo ăn cơm xong em sẽ đi luôn. Kiên quyết không làm cái bóng nữa.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Em còn định ăn cơm tối nữa sao?

Cam Lam không để ý tới, trông đáng thương nhìn lên Mạch Tuệ nói:

- Mạch Tuệ, em từ trường về đây chỉ muốn gặp chị, em đảm bảo sẽ làm cơm, quét nhà, rửa chén..

Có vẻ như cầu xin, Mạch Tuệ không khỏi mềm lòng.

Cuối cùng, Mạch Tuệ mời Cam Lam ăn tiếp bữa tối.

Mạc Ngôn thật sự nghĩ mãi mà không rõ nha đầu bướng bỉnh kia làm gì. Nhưng sao cứ thích chạy tới đây phá rối.

Mạc Ngôn không rõ, kì thực ngay cả Cam Lam cũng không rõ vì sao phải chạy tới đây làm cái bóng?

Cô gái này tâm tư luôn khó đoán. Không hiểu nổi.

Mạc Ngôn thì bận bịu trong nhà bếp còn Mạch Tuệ và Cam Lam thì đang nô đùa bên hồ nước trong công viên.

- Người này thật biết hưởng thụ...

Mạch Tuệ cảm thán nói:

-Xinh đẹp như thế này, thật sự rất muốn chuyển tới với ai đó!

Cam Lam ngạc nhiên nói:

- Vậy chuyển đến thôi, chị là bạn gái chính thức của anh ấy cơ mà, chuyển đến là đương nhiên rồi.

Mạch Tuệ cười nói:

-Nói cho em biết một bí mật. Chị từ nhỏ đã có một mơ ước lớn lên nỗ lực kiếm tiền, mua một ngôi nhà lớn. Sau đó cũng với người mình yêu ở trong đó.

Cam Lam cười khanh khách:

- Chị, em rất là ngưỡng mộ chị.

Mạch Tuệ nhìn qua cửa sổ vào trong bếp nhìn thấy Mạc Ngôn đang thở dài:

- Hiện tại, người trong mộng xem như là có. Nhưng ngôi nhà lớn thì chưa thấy đâu cả. Lý tưởng thì lớn lao đấy nhưng thực tế thì khó để thực hiện.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc Mạc Ngôn trong bếp đang nói điện thoại.

- Nói cho cậu nghe chuyện này.

Đầu dây bên kia nói:

- Kim Điền đã gửi tiền vào tài khoản của cậu, cậu kiểm tra và xác nhận, mức tiền là một trăm vạn chẵn!

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Tại sao là một trăm triệu?

Hoàng Lưu Hạ giải thích:

- À, đúng rồi Trương Hiệp trước khi gặp Lâm Lâm đã chủ động đề xuất tờ khai này là anh chủ yếu là anh thu xếp tháo gỡ ở phía sau. Nếu thật chia đều ba người trong cùng một công ty sợ sau này không dễ thấy mặt mũi ai đâu.

Mạc Ngôn cười nói:

-Không muốn tiếp tục đề tài này nữa!

Trong lòng anh hiểu rõ bản thân mình mặc dù có chủ ý bồi thường Trương Hiệp Lâm chuyện trước kia nhưng mặt khác anh cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Hoàng Lưu Hạ lại nói:

- Đúng rồi, sắp tới có thời gian không?

- Lại có chuyện gì phải không?

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như mà nói gần đây ta đúng là không có thời gian vì có vài chuyện cần được xử lý.

Hoàng Lưu Hạ lại nói:

- Không phải là chuyện công ty mà là một chút chuyện riêng tư!

Mạc Ngôn nghe hẳn nói như vậy không ngại ngừng nói ngay:

- Nếu là việc tư vậy tôi có thể nói gì được? Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Hoàng Lưu Hạ lại nói:

- Trong vòng tuần này cậu có thể bớt chút thời gian nửa ngày thôi đi gặp một người.

Mạc Ngôn nói:

- Nửa ngày sao? Không thành vấn đề, trừ chiều nay ra còn lúc nào cậu điện tôi cũng sẵn sàng.

- Quyết định như vậy đi.

Hoàng Lưu Hạ vui vẻ nói:

- Không giấu gì cậu, đây là một người bạn của tôi, người ấy một mực chờ đợi một người có thể giúp anh ấy. Vì thế mà anh ấy đã chờ mười lăm năm nay rồi. Mạc Ngôn tôi thấy cậu đúng là người anh ta muốn tìm.

Điều này gợi lên trong lòng Mạc Ngôn tính hiếu kỳ:

- Rốt cuộc là chuyện gì mà phải chờ đợi đến mười lăm năm?

Hoàng Lưu Hạ lại thở dài nói:

- Việc này nói ra thì dài dòng lắm, chỉ vài ba câu thì không thể hiểu được. Mạc Ngôn chuyện này có lẽ cậu cứ chờ gặp người đó đi rồi nghe họ kể từ từ mới hiểu được. Tiện thể nói cho cậu biết anh ta đã treo giải thưởng năm trăm triệu.

Mạc Ngôn mỉm cười, nói:

- Anh nói điều này là không đúng, nếu là việc riêng tư thì tôi không muốn làm việc đó vì tiền.. Lời nói có thể khó nghe, tôi không phải là bán nửa ngày để lấy 5 trăm triệu.

Hoàng Lưu Hạ nghe vậy xấu hổ cười nói:

- Thôi coi như tôi chưa từng nói điều vừa rồi. Nhưng dù bất luận thế nào việc này cuối cùng có thể tháo gỡ hay không, tôi vẫn nợ cậu một cái tình.

-Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi...

Mạc Ngôn bưng một bát canh to đặt lên bàn sau đó gọi hai cô gái ở ngoài sân vào.

Cam Lam lôi Mạch Tuệ chạy vào phòng khách, nhìn thấy bát canh cá đặt trên bàn liền nói:

-Oa, lại là canh cá nấu chuối, đây là món em thích ăn nhất.

Mạch Tuệ nhìn thấy một bàn đầy thức ăn cũng không thể không thốt lên lời.

-Mạc Ngôn, thật không anh ngờ anh lại nấu được nhiều món ngon như thế này đây, đúng là giấu tài lâu quá rồi nhá.

Mạc Ngôn cười nói:

-Không phải em từng nói, con trai giống như một quyển sách, phải đọc chậm rãi mới có thể đào bới được những bí mật ẩn chứa sâu bên trong thế giới nội tâm sao, mà một người con trai giống như anh đây, về cơ bản là giống như một cái thư viện vậy, nếu như em muốn thực sự hiểu được anh, thì em phải trở thành người quản lí thư viện mới được...

Cam Lam đứng một bên reo hò:

-Woa, đại hiệp, lời nói vừa nãy của anh cứ giống như là đang cầu hôn ý, nhưng cầu hôn thì phải có nhẫn chứ, chẳng nhẽ anh muốn dùng bát canh cá này để cầu hôn à, muốn lừa lấy chị Mạch Tuệ của em đây à?

Mạc Ngôn trừng mắt nhìn cô nói:

-Đây là việc của em à, lại nói nhiều rồi, phạt không cho em ăn cơm nữa.

Cam Lam cười hì hì, không nói nữa.

Mạch Tuệ cũng khẽ mỉm cười nói:

-Quản lí thư viện gì gì đó, em cũng không quan tâm.

Mạc Ngôn lập tức cười khổ:

-Câu này của em thật sự làm anh bị tổn thương rồi...

-Đừng vội, nghe em nói hết câu đã...

Mạch Tuệ cười nói:

-quản lí thư viện tất nhiên là em không quan tâm rồi, em muốn làm giám đốc của cái thư viện đấy cơ.

Cam Lam lôi cánh tay Mạch Tuệ nói:

-Chị, chị thật là tuyệt, đúng, chúng ta phải làm giám đốc. Quản lí thư viện gì gì đó, ai thèm quan tâm chứ...

Ba người cười nói bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, mạc ngôn đặc biệt mua thêm trai rượu vang, rót cho hai người.

Cam Lam lấy điện thoại ra, vội vàng chụp ảnh lại thức ăn trên bàn, nói là muốn up lên diễn đàn món ăn ngon.

Bữa cơm hôm nay đáng nhẽ ra mà một bữa tối lãng mạn và ấm áp, lại vì có thêm Cam Lam mặt dày phá đám nên trở thành một bữa ăn gia đình.

Cũng may là Mạc Ngôn và Mạch Tuệ ít gặp nhau nên cũng có nhiều điều để nói với nhau, lại thêm một Cam Lam hoạt bát nói nhiều nữa, vì thế không khí bữa tối rất vui vẻ.

Chủ đề của Mạch Tuệ là những việc liên quan đến công việc của mình, còn Mạc Ngôn thì kể những những việc đã chon trước, như tại sao mình lại đi đệ thất môn làm cố vấn, tại sao mình lại nhận người bệnh Mai Thanh Giản này, hay như sao mình lại cứu được Cam Lam mặt dày này...

Mạch Tuệ nghe mạc ngôn miêu tả, trong lòng không ngừng cảm thấy sợ hãi, nhưng nghĩ kĩ thì lại cảm thấy kinh nghiệm của mạc ngôn thật thần kì, nhưng trên thực tế lại là người có kiến thức uyên thâm. Điều này

cũng là hợp lí thôi, trong mắt của cô, từ khi học đại học mạc ngôn đã tỏ ra là một người có năng lực suy luận kinh người, đi đệ thất môn làm cổ vấn cũng là đúng với năng lực của mình, ngoài ra, việc cậu nhận Mai Thanh Giản cũng là do có liên quan đến việc từ nhỏ theo bề trên luyện võ, cũng không có gì là đáng ngạc nhiên lắm.

Trong con mắt của người đang yêu thì người của mình mãi mãi đều là người hoàn mỹ, không có chút khuyết điểm nào cả, cho dù là có thiếu thì nào cũng tự bổ sung để trở thành người hoàn mỹ.

Mạch Tuệ cũng không phải là ngoại lệ, mặc dù không đến mức coi mạc ngôn là một người thập toàn thập mỹ, nhưng theo bản năng vẫn luôn tự hoàn thiện những điểm không hợp lí trong lời nói của Mạc Ngôn.

Một tiếng sau, bữa tối vui vẻ và ấm áp đã kết thúc.

-Con bé kia cuối cùng cũng đi rồi...

Mạc Ngôn mừng thầm khi tiễn Cam Lam về, ôm lấy eo Mạch Tuệ nói nhỏ:

-Chúng ta làm gì tiếp theo?

Mạch Tuệ cười:

-Anh muốn làm gì?

Mạc Ngôn nói:

-Lúc này, anh còn có thể làm gì nữa?

Mạch Tuệ cười đáp:

-Em biết rồi, anh còn phải rửa bát nữa!

Mạc Ngôn cười:

-Em cố tình đúng không?

Mạch Tuệ cắn vành tai của cậu cười nói:

-Không phải là rửa bát sao, vậy lại là gì thế?

Mạc Ngôn hôn nhẹ lên bờ môi mềm mại của Mạch Tuệ nói mơ hồ:

-Tất nhiên là một việc có ý nghĩa hơn là rửa bát rồi...

Cậu kiên nhẫn thăm dò bờ môi tuyệt vời của Mạch Tuệ, từ từ, từ từ tiến lên.

Đến khi đầu lưỡi của cậu chạm vào lưỡi thơm tho của Mạch Tuệ thì cô không kìm được nữa, kịch liệt đáp trả lại nụ hôn của Mạc Ngôn.

Nụ hôn này kéo dài gần ba phút, Mạch Tuệ cả người mềm yếu, đứng không vững nữa mới tùy ý để cho Mạc Ngôn ôm lấy nằm trên ghế sofa.

Mạc Ngôn cởi cúc áo trước ngực Mạch Tuệ, dùng miệng chậm chậm hướng xuống tìm kiếm.

Chiếc áo sơ mi được cởi ra bởi ngón tay linh hoạt của Mạc Ngôn, đập vào mắt là áo ren màu đen.

Mạc Ngôn nhẹ nhàng hôn xuống, lúc này thể xác và tinh thần Mạch Tuệ đã chìm trong cơn say, không biết hồn đã bay đến chỗ nào.

Tay mạc ngôn luồn qua áo, xấp nhập vào nơi đầy đặn, mềm mịn sau đó đầu ngón tay khẽ vuốt nhũ hoa.

-Đừng ở đây...

Mạch Tuệ nhẹ nhàng ní non...

Mạc Ngôn mỉm cười, đang định ôm Mạch Tuệ đi vào phòng ngủ, bỗng nhiên dừng lại.

Hai mắt Mạch Tuệ mơ hồ mở ra nói:

-Sao thế?

Mạc Ngôn cười khổ nói:

-Cơ thể em hôm nay không được tốt, tối nay không thích hợp lắm...

Vừa nãy lúc ôm Mạch Tuệ, cậu chợt nhớ ra thời gian này Mạch Tuệ lúc gọi điện thoại thường xuyên kêu mệt chết đi được, liền khởi động ý thức bản ngã.

Kết quả là ý thức bản ngã nói cho cậu biết, cơ thể Mạch Tuệ mặc dù không có bệnh gì lớn nhưng đang trong trạng thái mệt mỏi cực độ.

Với tình huống như vậy, điều cô cần chính là nghỉ ngơi, chứ không phải là tính kịch liệt...

Mạc Ngôn hôn nhẹ lên trán Mạch Tuệ ôn nhu nói:

-Em không biết hay sao, cơ thể em bây giờ giống như một chiếc máy sử dụng quá độ vậy.

Mạch Tuệ còn chưa định thần lại sau sự hưng phấn vừa rồi, lẩm bẩm:

- Vậy sao? Sao mà anh biết được?

Mạc Ngôn vươn ngón tay ra, ấn nhẹ vào chỗ xương sườn của Mạch Tuệ:

- Chỗ này có phải có cảm giác đau ê ẩm không?

Mạch Tuệ ngạc nhiên nói:

-Đúng vậy ạ...

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, cũng không trực tiếp dùng chân khí loại bỏ mệt mỏi cho cơ thể cô mà đặt cô lên ghế sofa, sau đó cởi giày cô rồi mát xa nhẹ nhàng lên huyệt vị lòng bàn chân.

Sự mệt mỏi của Mạch Tuệ không chỉ ở cơ thể mà tinh thần cũng mệt mỏi đến cực hạn.

Mạc Ngôn ấn nhẹ vào huyệt Dũng Tuyền ở lòng bàn chân, để cho cô hoàn toàn thả lỏng, sau đó lại dùng chân khí chạy qua cơ thể, đến mức tinh thần mệt mỏi có thể mượn một giấc ngủ sâu để hồi phục, đây mới là cách tốt nhất để hồi phục.

Mạch Tuệ vừa thấy bàn chân có cảm giác ngứa ngứa lập tức đã cảm thấy mình như đang nằm trên một tầng mây ấm áp, cảm giác thoải mái khó mà miêu tả được dần nổi lên vây kín toàn bộ cơ thể.

Cô nhẹ ngẩng đầu nhìn Mạc Ngôn, cắn môi, nét mặt cười như không cười.

Mạc Ngôn ngạc nhiên:

-Sao vậy?

Mạch Tuệ bỗng nhiên bật cười nói:

-Anh đúng là quái thai.

Mạc Ngôn đáp lại:

-Là có ý gì thế?

Mạch Tuệ dùng chân còn lại để lên đùi mạc ngôn nhẹ nhàng vuốt ve, sáng giọng:

-Quần áo người ta cũng bị anh cởi ra, lại còn tự đứng nhớ đến việc kiểm tra cơ thể nữa, không phải quái thai thì là cái gì?

Mạc Ngôn cũng thấy bản thân mình nực cười, đúng vậy, tình hình vừa nãy đúng là cơ hội tốt nhất để thực hiện hành vi cảm thú mà chính mình lại bỏ qua...

-Xem ra tâm lý của tu sĩ vượt qua những người bình thường, trong một số trường hợp còn là muốn cũng không được.

Trong lòng cậu không khỏi có ý nghĩ đó.

Đương nhiên, ý nghĩ đó chỉ là chợt lóe lên, thực ra trong lòng cậu hiểu rõ, cái gì gọi là động tâm, chính bởi vì sự quan tâm đến Mạch Tuệ phát ra từ sâu trong nội tâm, nên ý thức bản ngã mới theo bản năng mà bắt đầu.

-Này, làm sao mà anh biết cơ thể em không khỏe thể?

Mạch Tuệ hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Anh biết một ít về đông y, vọng, văn, vấn, thiết, được gọi là tứ chẩn của đông y, cái này em không thể không biết chứ?

Mạch Tuệ nhỏ nhẹ nói:

-Anh biết nhiều thật đấy... hồi còn đi học, em đúng là không biết.

Mạc Ngôn cười nói:

-Em lúc đó khỏe như ghé con vậy, làm gì có cơ hội cho anh phát huy cái kĩ năng này chứ?

Mạch tuệ đáp trả:

-Anh mới là ghé con ỷ...

143. Chương 142: Quan Mới Nhậm Chức Phải Lấy Uy

Mạc Ngôn bắt đầu mát xa bắp chân Mạch Tuệ nói:

-Không nói nhiều nữa, nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân đi...

Mạch Tuệ nhu thuận gật đầu, khẽ dạ một tiếng.

Cứ như vậy, dưới ngón tay dịu dàng của Mạc Ngôn, Mạch Tuệ dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa giờ sau, sau khi Mạc Ngôn loại trừ hoàn toàn mệt mỏi trong cơ thể của Mạch Tuệ, nhẹ nhàng ấn huyết cho cô ngủ ngon.

Sau đó ôm lấy cô gái, đưa cô vào phòng ngủ, đặt trên giường, cởi áo khoác rồi đắp chăn cho cô.

Làm xong tất cả việc này, hẩn đi vào phòng ngủ, dựa người lên cửa tủ, nhìn cô gái đang ngủ say chầm điếu thuốc.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mạch Tuệ trợn mắt nhìn phòng ngủ, mãi mới nhớ ra đây là nơi nào.

-Dậy rồi à?

Hình ảnh cao lớn của Mạc Ngôn hiện ra trước cửa phòng ngủ, mỉm cười nói:

-Tỉnh dậy thì mau dậy đi, anh nấu cháo cho em, rất tốt cho sức khỏe đấy.

Nhìn thấy Mạc Ngôn, Mạch Tuệ hài lòng thở dài một hơi nói:

-Nếu như mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy anh thì tốt quá.

Mạc Ngôn cười nói:

-Vậy em chuyển qua đây ở đi.

Mạch Tuệ lắc đầu nói:

-Không được... thứ nhất, đường xa quá, hơn nữa có lúc em còn bận đến tận tối khuya, sẽ làm phiền đến anh, thứ hai em và mẹ đã giao hẹn, trước khi nhận được sự đồng ý của bà em không được phép ở cùng với bất kì người con trai nào cả.

Mạc Ngôn cười nói:

-Thật không nhìn ra em còn là một cô bé ngoan cơ đấy.

Mạch Tuệ cười:

-Không phải là ngoan mà là tôn trọng.

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

-Nói đến việc này, anh nhớ đến một việc, khi nào có thời gian, anh đưa em đi gặp ông nội.

Mạch Tuệ thấy hơi chột dạ:

-Này, không phải anh nói thật đấy chứ?

Mạc Ngôn cười:

-tất nhiên là thật rồi, con dâu xấu thì cũng phải gặp bố mẹ chồng chứ...

Mạch Tuệ càng chột dạ hơn, vì che dấu sự khác thường trong lòng trừng mắt nói:

-Thứ nhất, tiểu thư đây không xấu, thứ hai, ai đồng ý là vợ anh thế?

Ngừng lại một chút nói:

-Em muốn thay quần áo, anh còn không mau đi ra ngoài đi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Quần áo của em hôm qua là do anh cởi, mặc trước mặt anh thì làm sao chứ, thứ cần nhìn thì cũng nhìn hết cả rồi...

Mạch Tuệ vừa thẹn vừa giận, cầm lấy gối ném về phía Mạc Ngôn, sáng giọng:

-Đi ra ngoài, đi ra ngoài, anh là đồ háo sắc.

Mạc Ngôn ha ha cười đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng vừa đi được hai bước, chợt nghe thấy Mạch Tuệ từ trong phòng hét lên.

Cậu hoảng sợ lập tức hỏi:

-Em sao thế?

Mạch Tuệ xem giờ trên điện thoại, thảm thiết khóc:

-Thảm rồi, thảm rồi... đã 9 rưỡi rồi, hôm nay em còn có một cuộc họp nữa.

Mạc Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Yên tâm đi, anh xin nghỉ nửa buổi cho em rồi, em ăn cơm đi rồi hăng đi làm.

Mặt trời lên cao, Mạc Ngôn ngồi ở cây trong đình, trong tay cầm một khối trứng chim bằng vàng, đang cố gắng luyện canh kim chi khí.

Mấy ngày nay, cuộc sống của cậu trôi đi rất bình lặng, không có việc vặt vãnh nào quấy lầy thân cả, chỉ toàn tâm toàn ý cho việc luyện lên ngũ hành khí.

Trong canh kim chi khí thì Ngũ hành khí là khó luyện nhất, cần một lượng thời gian lớn mới có thể luyện thành.

Do vậy Mạc Ngôn trước dễ sau khó, sau khi luyện hết những phần khác của ngũ hành khí mới luyện đến phần khó nhất này.

Có công mài sắt có ngày nên kim, mấy ngày làm việc miệt mài, khối vàng Mai Tam Đỉnh được đưa tới chỉ còn lại một khối bằng quả trứng chim.

Chỉ cần lấy được khí trong khối vàng này xong là coi như đại thành công rồi.

Bao xung quanh đình gỗ là canh kim chi khí mà mắt thường không nhìn thấy được.

Khí kim hành vô cùng lợi hại, mang theo khí sát phạt, cho dù mắt thường không nhìn thấy, nhưng chỉ cần tiếp cận nó trong vòng 1m, liền có thể tạo cho người ta cảm giác một đao sắc nhọn chạy qua người.

Khi Mạc Ngôn tinh chế Thủy hành khí và mộc hành khí thì cả trong hồ đều có hết sức sôi nổi, tựa hồ như chim phượng hướng về phí đình gỗ, quấy dầu quấy đuôi đặc ý.

Mà khi Mạc Ngôn tinh chế kim hành khí thì những chú cá này đều tỏ ra sợ hãi, lặn hết xuống đáy nước không hề nhúc nhích.

Nếu như không phải Mạc Ngôn cố ý khống chế, những chú cá này e rằng sớm đã bị kim hành khí xâm nhập vào cơ thể chết oan uổng rồi.

Nhưng dù vậy, bên trong đình gỗ cũng bị kim hành khí cạo đi một tầng, xung quanh đều bị mài thành bột gỗ mịn nhỏ.

-Xem ra vẫn chưa tu hành đến nơi đến chốn rồi...

Nhìn bốn phía đều mang theo mùi hương gỗ, Mạc Ngôn lắc đầu, thu lại khối vàng đã nhạt màu.

Đến lúc này, kết tinh ngũ hành khí đã hoàn thành mỹ mãn, việc tiếp theo là dung nhập nó vào với trận bàn, xây dựng nên ngũ hành tụ linh trận.

Nhưng việc này cũng không vội lúc này, trước mắt Mạc Ngôn có hai việc cần phải hoàn thành.

Đầu tiên, cậu muốn phục hồi lại bề ngoài lớp sơn của đình gỗ.

Sau đó, trước khi xây dựng tụ linh trận, vì muốn khai thông tốt hơn ngũ hành khí, cậu nhất định phải điều tiết trạng thái cơ thể ở mức tốt nhất.

Sơn lại đình gỗ một lần, nhiều nhất là mất hai tiếng, nhưng việc điều tiết lại trạng thái cơ thể, chỉ dựa vào ngồi thiền thì không được, loại điều tiết trạng thái cơ thể tốt nhất là phải hòa hợp hoàn toàn thân và tâm, chỉ dựa vào khống chế bản thân là rất khó, lúc này cần phải tiếp xúc nhiều với thế giới tự nhiên, hoặc là ngắm mưa qua cửa sổ, hoặc là tản bộ trong rừng. chính lúc vô tình hay hữu ý, hư vô hay chân thật này mà tìm được điểm sáng phù hợp với linh hồn.

-Đi cử phạt sơn một chuyến là một lựa chọn không tồi.

Mạc Ngôn chợt nhớ đến lời mời trước kia của Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý, cảm thấy đi cử phạt sơn du lịch một chuyến là cách tốt để cân bằng lại thể xác và tinh thần.

Nghĩ đến đây, cậu bước ra khỏi đình gỗ, lấy điện thoại gọi cho Đại lý.

Khi gọi điện thoại trong lòng ít nhiều có chút kì quái.

Tập thể đi Cửu Phạt sơn chơi là kế hoạch từ trước của Thất Xử, còn nghĩ rằng mấy ngày trước đã đi rồi, nhưng đến tận bây giờ, Mạc Ngôn vẫn chưa nhận được điện thoại của họ.

-Chẳng nhẽ lại nhận được vụ án mới, bận đến mức không rời ra được sao?

Mạc Ngôn thầm đoán trong lòng.

-Alo, ai đấy?

Âm thanh thô lỗ của Đại Lý truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, ít nhiều mang theo sự mất kiên nhẫn.

Mạc Ngôn cười nói:

-Ông anh, trưa nay ăn gì mà nóng tính thế?

Đại Lý nhận ra tiếng của Mạc Ngôn, cười đáp:

-Haiz, là cậu à... xin lỗi nhé, không nhìn số điện thoại đã nghe rồi.

Mạc Ngôn nói:

-Dạo này bận lắm sao?

Đại Lý trả lời:

-Cũng được, ít nhất cũng nhàn rỗi hơn dạo trước.

Mạc Ngôn nói:

-Vậy thì lạ đấy nhá, mọi người không phải phao tin là muốn đi Cửu Phật sơn sao, không thừa dịp nhàn rỗi này đi, sau này sợ lại không có cơ hội mà đi thì sao?

Lời vừa dứt, Đại Lý liền cảm giận nói:

-Đi cái quái gì nữa, kế hoạch hủy rồi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

-Xảy ra chuyện gì thế?

Đại Lý đáp:

-Việc này cậu không hỏi, thì anh còn đỡ tức, hỏi đến, hỏa lại bốc lên tận đầu rồi.

Đại Lý là người thẳng tính, chỉ cần vài câu là kể hết đầu đuôi câu chuyện ra.

Vốn dĩ lão Trịnh của Thất Xử vì thời gian trước làm việc vất vả quá, cơ thể không được khỏe, sau khi cục trưởng Mã biết, tự mình đánh tiếng cho anh ta đi nghỉ một chuyến.

Cái gọi là rần mất đầu sẽ không được, Thất Xử thiếu lão Trịnh đương nhiên sẽ cần một người thay thế anh ta làm việc.

Theo như năng lực, Đỗ Tiểu Âm là người thích hợp nhất, bất luận là năng lực bản thân hay là kì vọng của mọi người trong Thất Xử đều có thể gọi là không ai bì được.

Đáng tiếc là cô quá ít tuổi, mà ở cơ quan tỉnh như thế này thì tuổi tác chính là có ý nghĩa thiếu sót sự từng trải.

-Trên tỉnh phái một tên họ Từ đến Thất Xử, cả ngày sắc mặt như cái quan tài, vừa mới nhận chức đã hủy kế hoạch đi nghỉ của chúng tôi, cậu nói xem tức hay không chứ?

Đại Lý cảm giận nói:

-Tên này là cái thể loại tiến sĩ chó má gì đấy, còn ít tuổi hơn cả anh, mà cả ngày mang cái bản mặt đấy, đến chỗ nào cũng điều tra, biến nơi này thành trại giam đến nơi rồi.

Nghe Đại Lý oán hận, Mạc Ngôn khuyên giải:

-Mới nhậm chức nên phải ra oai, có lẽ vài ngày tới sẽ tốt thôi, hơn nữa, lão Trịnh không chừng khi nào đó sẽ quay về, tên đó chưa chắc đã ngồi vị trí đó được lâu đâu.

Đại Lý lại nói:

-Cậu không biết nội tình ở đây, nói cho cậu biết, Thất Xử thật ra là phải chịu lãnh đạo từ hai cấp, chức trưởng phòng này thông thường mà nói cần phải có sự phê chuẩn của bộ bên kia, mà tỉnh bên này lại luôn muốn nhúng tay vào.

Đại Lý tuôn một tràng, Mạc Ngôn mặc dù không phải là nhân viên nhà nước nhưng cũng nghe hiểu.

-Quan trọng nhất là lão Trịnh tuổi tác cao rồi, lần này đi an dưỡng, cũng có khả năng là nghỉ hưu luôn.

Đại Lý bên kia than thở nói:

-Người của Thất Xử đều là tinh anh được tuyển chọn từ các nơi, ai cũng đầy lòng kiêu ngạo, có lão Trịnh ở đây, không ai dám nhảy ra khua chân múa tay, Tiểu Âm cũng là một nhân tài, chỉ tiếc là chưa đủ kinh nghiệm.

Mạc Ngôn nghe, cũng không biết nói gì, mặc dù cậu có kiến thức nhất định về lòng người, nhưng cũng chưa trải qua quan trường bao giờ, lúc này điều duy nhất mà cậu có thể làm là làm một thính giả tốt, và không đưa ra ý kiến cụ thể nào.

144. Chương 143: Hủy Hợp Đồng

-Đúng rồi, Mạc Ngôn, việc này thực ra cũng có chút liên quan đến cậu, sắp mới nhận chức muốn ra oai, có khi cái lửa phát ra là để đốt đến cậu đấy.

Đại Lý bỗng nhiên nói:

-Tên họ Từ sau khi đến đệ thất môn, không chỉ hủy kì nghỉ của chúng tôi, hơn nữa còn định khai trừ chức cổ vấn của cậu, nhưng vì Tiểu Âm kịch liệt phản đối nên vẫn chưa thực hiện được.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy liền giật mình nói:

-Hắn muốn khai trừ chức cổ vấn của em á?

Đại Lý trả lời:

-Đúng vậy đấy, cũng không biết tên này có bị thần kinh không nữa.

Hai người đang nói chuyện thì tiếng Tiểu Âm bỗng vang lên truyền đến điện thoại.

-Đại Lý, anh đang nói chuyện với ai đấy, là Mạc Ngôn à?

-Đúng vậy, đang nói chuyện với cậu ta về cái tên hách dịch ở Thất Xử của chúng ta đây...

-Để em nói chuyện với anh ấy đi, em đang có chuyện cần tìm anh ấy.

Vài giây sau, tiếng của Đỗ Tiểu Âm rõ ràng vang lên trong điện thoại.

-Mạc Ngôn, việc của lão Trịnh vừa nãy Đại Lý đều nói hết với anh rồi chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

-Nghe anh ấy nói rồi, vừa nãy còn bàn xem hôm nào có thời gian cùng đi thăm lão Trịnh.

Đỗ Tiểu Âm nói:

-Viện điều dưỡng của anh Trịnh cách thành phố Uyển Lăng không xa, đi xe khoảng 40phut là tới nơi, hôm nào chúng ta cùng đi thăm đi.

Ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Ngoài ra, trưởng phòng mới của Thất Xử muốn gặp anh, nói là muốn gặp để bàn về hợp đồng mà anh kí với Thất Xử.

Muốn mình đi gặp hắn ta?

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Ý của cô là gì?

Đỗ Tiểu Âm cười khổ nói:

-Tôi không có ý gì cả, tôi chỉ biết sau khi tôi nói chuyện này cho cậu thì có thể từ giờ trở đi Thất Xử sẽ không bao giờ nhìn thấy ông ấy nữa rồi.

Mạc Ngôn quen biết cô chưa lâu, nhưng như Mạc Ngôn biết thì cô giỏi hơn người khác rất nhiều.

Chỉ với từ “hiểu biết” mà nói dù là Mạch Tuệ cũng kém cô một bậc. Mạch Tuệ đối với Mạc Ngôn là loại tình cảm nam nữ không muốn rời xa, nhưng người đang yêu thì thường luôn mù quáng, nên không hiểu nhiều về Mạc Ngôn, còn Đỗ Tiểu Âm mặc dù có nhiều điểm không hiểu về kinh nghiệm của Mạc Ngôn, nhưng vì cùng làm trong một ngành, thêm vào đó là mối quan hệ giữa hai người không cần dùng từ ngữ để miêu tả, cô càng có thể nhìn nhận người con trai này trên khía cạnh tính cách và thế giới nội tâm con người. Vì vậy, khi mà cô biết được trưởng phòng muốn gặp Mạc Ngôn, Thất Xử e rằng không thể giữ được đàn ông này nữa rồi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Tôi hiểu rồi, Tiểu Âm, nói với ông chủ mới của cô , bảo hắn đi gặp quý đi.

Đỗ Tiểu Âm cười khổ:

-Tôi biết là thế nào cậu cũng nói như vậy mà, câu này của cậu tôi sẽ chuyển lời không sót một từ.

Dừng lại một lát rồi nói tiếp:

-Mạc Ngôn, sau này chúng ta vẫn sẽ là bạn chứ, đúng không?

Mạc Ngôn ngạc nhiên:

-Tất nhiên rồi, làm gì mà hỏi câu hỏi như thế chứ?

Đỗ Tiểu Âm nói:

-Ý của tôi là, nếu như sau này gặp vấn đề gì khó khăn, anh có thể vẫn giúp đỡ tôi như trước không?

Mạc Ngôn nói:

-Đợi một chút, tôi cảm thấy hình như cô đang hiểu lầm gì ở đây thì phải?

Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên hỏi:

-Tôi hiểu lầm gì chứ? Không phải anh khiến cho ông chủ mới của tôi đi chết sao?

Mạc Ngôn nói:

-Đúng vậy, tôi nói là cho hắn đi gặp quý, nhưng không có nghĩa là sau này tôi sẽ phải rời khỏi Thất Xử.

Đỗ Tiểu Âm không hiểu nghĩa là như thế nào, giật mình mới nhắc nhở:

-Mạc Ngôn, hợp đồng cổ vấn mà anh kí, Thất Xử có quyền đơn phương hủy hợp đồng, từ khía cạnh này thì hắn có quyền buộc anh phải rời khỏi Thất Xử .

Mạc Ngôn cười nói:

-Tôi biết Thất Xử có quyền đơn phương hủy hợp đồng, nhưng thật sự mà nói, nếu hôm nay hắn có thể hủy hợp đồng, ngày mai tôi lại có thể kí một bản hợp đồng mới, tôi nói như thế cô hiểu chứ?

Kì thật, có những lời mà Mạc Ngôn không nói ra.

Hay nói cách khác là bản hợp đồng này từ trước đến nay cậu đều không coi trọng đến nó, đối với Thất Xử này, ngoài một số ít bạn bè như Đỗ Tiểu Âm, Đại Lý, Lâm Tú và Nhạc Duyệt ra, thì đây căn bản không phải là nơi có thể níu giữ Mạc Ngôn.

Thế nhưng nhân hoạt nhất khẩu khí, phạt tranh nhất chú hương (người sống cần một hơi thở, phạt tranh nhau lấy một nén nhang), tự mình đi hay bị người khác đuổi đi là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Nói đơn giản hơn không phải là Mạc Ngôn không nỡ rời khỏi Thất Xử mà không thể chịu được bị người khác đuổi đi.

Nhưng dĩ nhiên là Đỗ Tiểu Âm có chút hiểu lầm những câu nói vừa rồi của Mạc Ngôn:

-Mạc Ngôn, anh định đi tìm cục trưởng Mã sao? Nếu là như thế thì tôi đồng ý cả hai tay.

Mạc Ngôn cười cười, đang định giải thích là không hề định đi tìm cục trưởng Mã thì lại thấy từ đầu bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh ồn ào và hỗn loạn.

-Xong rồi...

Trong điện thoại Đỗ Tiểu Âm khẽ than lên một tiếng.

Mạc Ngôn hỏi:

-Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra thế?

Đỗ Tiểu Âm nói:

-Sau khi rời khỏi đây vừa nãy, không biết vì lý do gì mà Đại Lý đánh trưởng phòng Từ.

Ngập ngừng một lát, cô vội vàng nói tiếp:

-Mạc Ngôn, tôi không nói chuyện với anh, tôi cúp máy trước đây...

Đại Lý đánh trưởng phòng mới.

Mạc Ngôn cầm điện thoại, sững người mãi mới thốt lên lời.

Theo như cậu hiểu về Đại Lý thì ông ta là một nam tử tính tình thẳng thắn, nóng nảy, nhưng không bao giờ cấu kình bộp chớp, hơn nữa khi nói chuyện vừa nãy thì cậu có thể nhận ra rằng Đại Lý mặc dù không thích vị trưởng phòng kia thì cũng lắm cũng chỉ oán hận vài câu thôi, chứ tuyệt đối không đến mức ra tay đánh người như vậy.

Nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Từ lúc Đại Lý đưa điện thoại cho Đỗ Tiểu Âm đến lúc mà ra tay đánh người chỉ có tầm hai phút, đơn giản là oán hận ra miệng mấy câu, hai phút sau lại trực tiếp ra tay đánh người, thời gian để chuyển biến hành động có vẻ diễn ra quá nhanh.

Điểm mấu chốt ở đây chính là Đại Lý là nhân viên công chức, hơn nữa còn là nhân viên công chức của cơ quan quyền lực, nên hiểu rõ hơn người bình thường về tính nghiêm trọng của việc phạm tội với cấp trên.

Trong cơ quan bình thường, cấp dưới đánh cấp trên, mặc dù là cùng một hành động như nhau, nhưng chỉ cần điều chỉnh thích đáng, hậu quả của nó sẽ không nghiêm trọng lắm, nếu là gặp được một cấp trên rộng lượng, hai bên còn có khả năng hòa giải.

Nhưng ở một cơ quan tỉnh như thế này, cấp dưới đánh cấp trên, thì kết quả của nó...

- Mặc dù tính cách của Đại Lý rất thẳng thắn, nhưng tuyệt đối không phải là người không lý trí, việc này nhất định là có nguyên nhân, nhưng việc đánh người này khiến cho anh ta e rằng không giữ nổi bộ quân phục trên người nữa rồi.

Mạc Ngôn không khỏi thở dài.

Bây giờ cậu muốn đến xem xét tình hình bên Thất Xử một chút, nhưng nghĩ kỹ thì lại thấy, bây giờ không phải lúc thích hợp để đến đây.

Sự việc thì đã xảy ra rồi, bây giờ phải là giai đoạn tạm xử lý, ngoài ra, Mạc Ngôn hiện tại lại là đối tượng nhắm đến của vị trưởng phòng mới, nếu như bây giờ mà vội vã đến đó, đừng nói là giúp đỡ, có khi còn gây thêm phiền phức.

-Vẫn phải chờ sự việc lắng xuống đã, sau khi sự việc đại khái được giải quyết rồi tìm cách hóa giải Đại Lý hóa giải sau.

Mạc Ngôn thở dài, cất điện thoại đi.

Mối quan hệ giữa cậu và Đại Lý khá tốt, không thể thấy chết không cứu nhưng muốn giúp thì phải tìm thời cơ và biện pháp thích hợp.

Nói ngắn gọn là trước khi giúp anh ta, cậu bắt buộc phải tìm hiểu rõ mọi chuyện và ý kiến của Đại Lý đã.

Tạm không nói đến đúng sai, nếu như vì chuyện này mà Đại Lý không giữ được quân phục, đối với Mạc Ngôn mà nói thì Mạc Ngôn có thể giúp Đại Lý nhiều lắm, ví dụ như có thể giới thiệu công ty Phương Chính cho ông ta, cũng có thể tìm Chu Hiến Dữ để nhờ sắp xếp công việc. Thậm chí còn có thể giúp Đại Lý dùng bạo lực cho bố tức. nhưng nếu Đại Lý không muốn rời khỏi Thất Xử thì những điều mà cậu có thể giúp lại không nhiều. Mặc dù cuối cùng có thể đi tìm cục trưởng Mã giúp đỡ thì với thân phận là cục trưởng, ông ta cũng chỉ có thể đứng ra duy trì công bằng, chứ không thể bất chấp tất cả để thiên vị cho Đại Lý được.

Thế giới này chưa bao giờ có thể phân rõ trắng đen cả, nhưng ngoài mặt thì nó luôn phân rõ trắng đen.

Cho nên đối với Mạc Ngôn mà nói, muốn giúp Đại Lý, thì trước hết phải hiểu rõ sự tình, sau đó mới có thể bốc đúng thuốc được.

Cả buổi chiều cậu đều ngồi đợi điện thoại của Đỗ Tiểu Âm.

Cậu biết, nhất định Đỗ Tiểu Âm sẽ gọi điện đến, nói với mình chuyện của Đại Lý. Dù sao thì cô cũng biết mối quan hệ giữa cậu và cục trưởng Mã, mà nếu muốn giúp Đại Lý thì cục trưởng Mã là người có khả năng nhất.

Nhưng thực ra khi nhắc đến vị trưởng phòng mới lúc trước, Đỗ Tiểu Âm đã hiểu lầm ý nói của Mạc Ngôn.

Lúc ấy, Mạc Ngôn cũng không có ý định múa võ dương oai gì cả, dùng cục trưởng Mã để đối phó với tên trưởng phòng kia. Đối với loại tiểu nhân này, chỉ cần trong một giây là cậu có thể nghĩ ra cả trăm cách.

Cái gọi là không có ai hoàn hảo trên thế giới này, sống trong thế giới này, ai còn có thể không nhận ra được điều đấy chứ?

Là một người hoàn hảo, chỉ cần đặt hần dưới ống kính hiển vi, nhất định sẽ tìm ra được nhược điểm.

Mà sự tồn tại này của Mạc Ngôn, chính là một chiếc kính hiển vi, chỉ cần cầu đồng ý là có thể tìm ra được nhược điểm của bất kì ai.

Đối với Mạc Ngôn, đối phó với tên quan nhỏ như trưởng phòng Từ căn bản không cần phải nhờ cục trưởng Mã giúp đỡ.

Nhưng mà đối với việc của Đại Lý, bởi vì thân phận cảnh sát của anh ta, Mạc Ngôn muốn giúp nhất định phải tìm cục trưởng Mã.

Về điểm này, Mạc Ngôn hiểu, và Đỗ Tiểu Âm cũng hiểu rõ.

145. Chương 144: Chuyện Này Không Theo Hẳn Được

Khoảng chạng vạng tối, Đỗ Tiểu Âm gọi điện tới.

Giọng cô mang âm điệu mỗi mệ, nói:

-Tôi còn nghĩ rằng anh sẽ gọi trước cho tôi chứ...

Mạc Ngôn nói:

-Tôi không gọi vì tôi biết buổi chiều hôm nay nhất định là cô bận đến mức rối tung mọi chuyện lên, nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

Đỗ Tiểu Âm trả lời:

-Sự việc xảy ra chỉ có ba người hiểu rõ, một là Đại Lý, hai là trưởng phòng Từ, người còn lại là nhân viên mới đến chưa lâu của phòng tài liệu. Theo như Đại Lý nói thì anh ấy đến phòng tài liệu để tìm tài liệu, gặp trưởng phòng Từ động tay động chân với nhân viên phòng tài liệu, vì vậy anh ấy mới đánh tên trưởng phòng mới đấy. Anh cũng biết đấy, anh ấy ghét nhất là nhìn thấy có người ức hiếp con gái, hơn nữa anh Đại Lý còn có thành kiến với tên trưởng phòng Từ rồi.

Giọng Đỗ Tiểu Âm mệt mỏi, khiến cho Mạc Ngôn mơ hồ cảm thấy bất an.

Quả nhiên, sự việc tiếp theo lại có chuyển biến mới.

-Đại Lý miêu tả rất chi tiết, hơn nữa nhân viên mới đến của phòng tài liệu cũng làm chứng cho lời nói của Đại Lý, nhưng...

Đỗ Tiểu Âm nói tới đây, đột nhiên hít một hơi thật sâu, có chút mệt mỏi xen lẫn buồn bực, thậm chí còn mang theo phần uất.

Mạc Ngôn tiếp lời:

-Để tôi đoán thử xem, nhất định là cô nhân viên mới kia vì một nguyên nhân nào đó đã thay đổi lời khai, có đúng không?

Đỗ Tiểu Âm cười khổ nói:

-Đúng thế, đây có phải muốn chọc tức người ta không chứ? Tôi là một cảnh sát, sự việc như thế này cũng chưa gặp qua nhiều, nhưng từ trước đến giờ chưa bao giờ nghĩ sự việc này lại xảy ra đối với đồng nghiệp của mình.

Mạc Ngôn an ủi:

-Tôi chỉ có thể nói, cảnh sát cũng là người.

-Đúng vậy, cảnh sát cũng là người...

Đỗ Tiểu Âm thở dài, không nói gì tiếp nữa.

Một lúc lâu sau, cô bỗng nhiên nói:

-Mạc Ngôn, anh tin Đại Lý không?

Mạc Ngôn cười nói:

-Tất nhiên là tôi tin rồi, nếu như anh ta nói là tên trưởng phòng họ Từ kia có hành vi quấy rối tình dục đối với nhân viên phòng hành chính thì tức là sự việc này nhất định đã xảy ra. Việc lần này tôi không thể nghi ngờ nữa.

-Cám ơn anh...

Đỗ Tiểu Âm nói:

-Vậy thì, anh nhất định sẽ giúp đỡ Đại Lý đúng không?

-Câu này cô không cần phải dùng câu hỏi nghi vấn nữa đâu.

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Mặc khác, tôi nghĩ lãnh đạo tỉnh nhất định là có cách giải quyết bước đầu rồi đúng không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

-Không có chuyện đó, sự việc xảy ra vẫn chưa được làm rõ, vẫn còn cần phải điều tra, nhưng với tình huống trước mắt, nhất định kết quả sẽ bất lợi cho Đại Lý. Bây giờ anh ấy chắc phải nộp lại thẻ cảnh sát và súng rồi...

Mạc Ngôn hỏi:

-Đợi chút nữa tôi sẽ gọi điện cho cục trưởng Mã, hỏi xem ý ông ấy thế nào, à đúng rồi, Đại Lý bây giờ nghĩ thế nào?

Đỗ Tiểu Âm thở dài nói:

-Anh ấy bây giờ cảm thấy rất uể oải, nói chỉ cần có thể ở lại Thất Xử, tội gì anh ấy cũng có thể nhận. Nhưng tôi nghĩ, chuyện này e rằng rất khó...

Mạc Ngôn gạt đầy, đang định ngắt điện thoại, đột nhiên nói thêm:

-Cô nhân viên mới đó bây giờ thế nào rồi?

Đỗ Tiểu Âm trầm mặc một lúc, sau đó thở dài một tiếng nói:

-Cô ấy rất sợ hãi, nói cho cùng thì cô ta cũng chỉ là một cô gái vừa tốt nghiệp, Nhạc Duyệt và Lâm Tú tức giận muốn đi chất vấn cô ta, nhưng tôi đã ngăn lại.

Mạc Ngôn nhún vai, tắt điện thoại.

Lúc này là 6 rưỡi tối, đúng giờ ăn cơm.

Mạc Ngôn cũng không vội vàng gọi điện cho cục trưởng, mà đợi đến khoảng 7 giờ mới bấm số máy của cục trưởng.

-Haha, là Mạc Ngôn à, tên tiểu tử này, làm gì mà bây giờ mới nhớ gọi điện cho chú Mã hả, hôm qua đi Mã của cháu còn nói với chú, gọi cháu đến nhà ăn cơm đấy...

Trong điện thoại, Mã cục trưởng có vẻ rất nhiệt tình, thể hiện rõ khí phách bề trên, không hề có thái độ kiêu căng ra vẻ của cục trưởng.

Mạc Ngôn cười nói:

-Là cháu không đúng, hôm nào cháu nhất định đến thăm cô chú.

Cục trưởng Mã cười một tràng nói:

-Được rồi, được rồi, cũng không phải khách khí như vậy, đến nhà thăm, cháu phải nói là đến tán dóc mới đúng...

Ông ta dường như biết được mục đích mà Mạc Ngôn gọi điện đến, dừng lại một chút rồi nói:

-Nói đi, gọi điện vào giờ này, có phải có chuyện gì rồi không?

Mạc Ngôn trả lời

-Chú Mã đúng là mắt sáng như đuốc... haha... thực ra cháu muốn hỏi chuyện của Đại Lý.

Cục trưởng Mã nói:

-Chú biết là cháu gọi vì chuyện của Lý Đại mà...haiz... chuyện này có chút khó khăn.

Ông hiểu mối quan hệ của Mạc Ngôn với Thất Xử và Đại Lý, cũng biết nguyên nhân của cuộc điện thoại này, vì vậy không khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề, bày tỏ nỗi khổ của mình.

Mạc Ngôn nói:

-Chú Mã, chú là cục trưởng, chuyện nhỏ thế này đối với chú không khó thế chứ?

Cục trưởng Mã không nhịn nổi cười nói:

-Được rồi, tiểu tử này, không cần phải nịnh nọt ta, về chuyện này, chú nói với cháu thế này nhé, Lý Đại nhất định phải rời khỏi Thất Xử. Nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất, cậu ta đánh cấp trên, thứ hai, cha của cấp trên bị cậu ta đánh là phó chủ tịch tỉnh, thứ ba, nhân viên phòng tài liệu không chịu đứng ra làm chứng cho cậu ta. Với ba nguyên nhân này cậu ta không thể tiếp tục ở lại tỉnh. Chú chỉ có thể làm được một việc là dùng quan hệ của mình điều cậu ta đến một đơn vị khác, nếu như cậu ta không muốn từ bỏ quân phục.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Mạc Ngôn à, chú biết là quan hệ giữa cháu và Đại Lý rất tốt, nhưng chú cũng chỉ có thể giúp cậu ta được đến thế thôi, dù sao thì việc cậu ta đánh người là có thật, đứng từ khía cạnh đạo đức, dù chú có lòng muốn giúp cậu ta thì cũng chỉ giúp được đến bước này.

Cục trưởng Mã ngoài miệng thì nói là giúp Đại Lý, nhưng trong lòng mạc ngôn hiểu rõ, ông chẳng qua là muốn giữ thể diện cho mình.

Không, phải nói là thể diện nhà họ Mạc.

Hơn nữa, đúng như cục trưởng nói, việc này trên thực tế thì hoàn toàn là do lỗi của Đại Lý, cục trưởng có thể giúp được đến mức này là đã tận tình lắm rồi.

Nói đơn giản hơn, bất luận là công hay là tư, cục trưởng Mã cũng khó có khả năng giúp đỡ Đại Lý mà không để ý đến ai.

Về công, tỉnh là một cơ quan có quy định rất chặt chẽ, cấp dưới đánh cấp trên, nhất định phải bị trừng phạt, nếu không những người khác sẽ không phục tùng.

Về tư, tên trưởng phòng họ Tư kia có cha làm phó chủ tịch tỉnh, cục trưởng Mã không thể vì Lý Đại Hải mà đắc tội với phó chủ tịch tỉnh được, huống chi là bên họ đang chiếm lợi thế, nếu như là chuyện không đúng đạo lý, thì đã không phải là ông đang gây hấn với phó chủ tịch tỉnh, mà là đang làm theo đúng quy tắc.

Cuộc gọi điện kết thúc, cục trưởng lại một lần nữa mời Mạc Ngôn đến nhà chơi, Mạc Ngôn không từ chối mà nhận lời ngay.

Sau đó, cậu gọi điện cho Đỗ Tiểu Âm, nói lại ý của cục trưởng Mã.

Đỗ Tiểu Âm thở dài, nói:

-thực sự không được, đi tỉnh khác cũng tốt, nhưng không biết ý Đại Lý thế nào, để tôi đi hỏi anh ấy...

Mạc Ngôn im lặng một lúc rồi tiếp lời:

-Chiều nay cô nói, tên trưởng phòng đó muốn tôi gặp hắn, đúng không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

-Đúng, nhưng tôi e rằng bây giờ hắn không có tâm trạng gặp anh.

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

-Chuyện này không theo hắn được.

Sáng sớm hôm sau, cậu không vội vã đi ngay mà đi vào một quán ăn thật no.

Cửa hàng này có món canh xương hầm rất ngon, Mạc Ngôn ăn ở đây mấy lần rồi, người ở Thất Xử cũng thường đến đây, Đại Lý chính là một trong số khách quen của quán này. Mỗi lần Mạc Ngôn đến đây ăn hầu như đều gặp anh ta, nhưng hôm nay hiểu được rằng không thể gặp anh ta ở đây.

Ăn xong sớm một chút, vừa đúng đến giờ làm của Thất Xử, Mạc Ngôn lấy giấy lau miệng lên chiếc xe QR màu đen, chậm chậm đi đến tỉnh.

Đến trước Tứ Hào Lô 4, vừa xuống xe liền phát hiện ra không khí ở Thất Xử hôm nay âm u hơn rất nhiều.

Bình thường thì những người trẻ tuổi ở Thất Xử đều tốp năm tốp ba chào nhau đi vào trong tòa nhà, còn hôm nay khi gặp nhau lại chỉ gật đầu chào hỏi, không có không khí hoạt bát như trước.

Trong khoảng khắc này lần đầu tiên Mạc Ngôn cảm nhận được mê lực của chú Trịnh.

Thông thường mà nói, chú Trịnh có sự lãnh đạo của một người sáu mươi tuổi, thì cơ quan chiếm phần lớn là thanh niên sẽ không thể năng động, hoạt bát như thế được, nhưng trên thực tế thì Thất Xử là cơ quan có không khí năng động, hoạt bát nhất.

-Nói cho cùng, Thất Xử là cơ quan kỹ thuật, cần thái độ làm việc nghiêm chỉnh, càng cần hơn nữa là bầu không khí thoải mái để kích thích suy nghĩ cùng khả năng sáng tạo của lớp trẻ, như vậy mới có thể khơi dậy được hết năng lực cũng như tiềm lực của họ, Thất Xử có được thành tích như ngày hôm nay, công lao lớn là của chú Trịnh.

Mạc Ngôn đứng trước cửa Tứ Hào Lô, yên lặng nghĩ.

146. Chương 145: Có Hẹn Trước Không?

Nói thực ra thì cậu cũng không hiểu về Thất Xử lắm, rất nhiều người và sự việc đều là từ sau khi Đại Lý xảy ra chuyện thì cậu mới chuyên tâm tìm hiểu. ví dụ như cậu chỉ hiểu mặt bên ngoài của chú Trịnh, chỉ biết là một ông lão không dễ cười, lại biết được vẻ nghiêm túc của ông, cất giấu vô cùng tinh tế.

-Không biết ông còn có thể quay lại Thất Xử không nữa? hôm nào cùng họ đi thăm một chuyến.

Cậu khẽ thở dài, bước lên bậc thang.

-A, sao anh lại đến đây?

Vừa bước vào cửa liền gặp Nhạc Duyệt.

Cô gái không như bình thường cầm một túi giấy ta, chỉ cúi đầu yên lặng đi, tí nữa thì đâm vào Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười nói:

-Gặp tôi ngạc nhiên thế sao?

Nhạc Duyệt cũng không biết Mạc Ngôn đã biết chuyện của Đại Lý chưa, hạ giọng hỏi:

-Anh đến đây tìm Tiểu Âm hai Đại Lý?

Mạc Ngôn ngẩn người hỏi lại:

-Hôm nay Đại Lý cũng đến hả?

Nhạc Duyệt lắc đầu:

-Không đến được, đã bị đình chỉ công tác rồi... haiz... nghe giọng của anh là biết anh biết chuyện của Đại Lý rồi hả?

Mạc Ngôn trả lời:

-Biết từ hôm qua rồi.

-Là nghe Tiểu Âm nói à?

Vừa nghĩ đến chuyện hôm qua Nhạc Duyệt lập tức tỏ ra tức giận, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại, hít một hơi nói:

-Mạc Ngôn, hôm nay anh đến đến chắc không ai khoắc lác với anh nữa rồi, có khi về sau cũng không có ai khoắc lác cùng anh nữa...

Mạc Ngôn đến Thất Xử, phần lớn thời gian đều ngồi nói chuyện trong phòng Đại Lý, Nhạc Duyệt nếu không có việc gì cũng thường chạy đến góp vui.

Mạc Ngôn thấy Nhạc Duyệt buồn bã liền nói:

-Đi vào phòng làm việc của cô một lát đi.

Nhạc Duyệt hỏi:

-Anh không đi tìm chị Tiểu Âm sao?

Mạc Ngôn nói:

-Đợi lát nữa rồi nói... hôm nay đến Thất Xử chủ yếu là để gặp cấp trên mới của mọi người.

Nhạc Duyệt bĩu môi nói:

-Hôm nay e rằng chưa chắc đã đến... tên kia hôm qua bị Đại Lý đánh cho một đòn vào mũi, chảy bao nhiêu máu, tiếc là Đại Lý hơi nhẹ tay, nếu là tôi, tôi phải đâm cho hắn gãy mũi ra mới hả dạ.

Cô gái cảm giận nói rồi dẫn Mạc Ngôn vào phòng làm việc.

Phòng làm việc của cô rất nhỏ, chỉ có một cái bàn, một chiếc ghế sofa và tủ quần áo.

Trên thực tế, phòng làm việc của cô không phải là ở đây, mà là ở bên trung tâm kĩ thuật. phòng nhỏ này chỉ là nơi để nghỉ ngơi và để đồ dùng cá nhân. Những nữ nhân viên kĩ thuật như Nhạc Duyệt rất được quan tâm, ít nhất thì mỗi người đều có một khu vực làm việc riêng., mặc dù diện tích rất nhỏ nhưng thể hiện được sự quan tâm.

Nghe nói loại đãi ngộ này là do Tiểu Âm đề xuất, chú Trịnh ra mặt thực hiện. Bởi vì công việc ở đây về cơ bản là làm 24/24 giờ, khi gặp phải trọng án có khi phải mấy ngày không về nhà là chuyện bình thường. Nếu như là con trai thì có thể tùy ý tìm một nơi nào đó nhắm mắt ngủ tạm là được, nhưng con gái thì khác, như vậy có vẻ hơi bất tiện.

Trong phòng làm việc của Nhạc Duyệt đặt một chiếc sofa dài, có thể dùng để nghỉ ngơi, cũng có thể dùng nó làm giường.

Mạc Ngôn ngồi lên ghế sofa, cảm thấy mùi hương của con gái phảng phất xung quanh.

Nhạc Duyệt rót cho Mạc Ngôn chén trà, sau đó ngồi ngẩn người một bên, tựa hồ như không muốn nói chuyện lắm.

Mạc Ngôn cười hỏi:

-Sao thế? Vẫn đang nghĩ đến chuyện của Đại Lý hả?

Nhạc Duyệt lắc đầu trả lời:

-Chuyện của Đại Lý chẳng có gì có thể nghĩ được nữa, chỉ là tôi đang nghĩ đến nhân viên phòng tài liệu kia.

Mạc Ngôn nói:

-Sao nào, vẫn muốn tìm cô ta tính sổ sao?

Nhạc Duyệt thở dài nói:

-Tôi cũng không biết nữa... hôm qua tôi rất hận cô ta, sau khi vừa ngủ dậy vẫn rất hận cô ta nhưng không hiểu tại sao. Trong lòng nghĩ thực ra cô ta rất đáng thương, điều này đại khái như người đáng thương ắt có điểm đáng thương à?

Ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

-Thực ra mặc kệ cuối cùng Đại Lý bị xử lý thế nào, thì cô gái này cũng nhất định phải rời khỏi Thất Xử. Chân tướng của sự việc thực ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chỉ là không có bằng chứng mà thôi. Nếu như cô ta vẫn tiếp tục ở lại đây nhất định sẽ bị mọi người cô lập. Dù thế nào thì cô ta cũng là người mới, vừa đến Thất Xử đã phải rời đi, hơn nữa còn mang tiếng xấu, cho nên con đường sau này của cô ta ít nhiều cũng phải chịu đả kích. Chỉ nghĩ đến đây tôi thấy cô ta như vậy cũng coi như là phải chịu trừng phạt, đúng không?

Mạc Ngôn không phán xét câu của cô đúng hay sai, chỉ nhún vai.

Nhạc Duyệt thấy Mạc Ngôn không nói gì, cũng không tiếp tục nói những gì mình nghĩ nữa, sau khi thở dài lại ngồi ngáy người bên cạnh.

Mặt lát sau cô bỗng nhiên ngẩng đầu nói một cách kì lạ:

-Anh nhất định là có cách đúng không?

Mạc Ngôn ngẩn người hỏi:

-Biện pháp gì?

Ánh mắt Nhạc Duyệt kì vọng nhìn Mạc Ngôn nói:

-Từ khi tôi quen anh, chưa thấy việc gì có thể làm khó anh, anh nhất định là có cách để giúp Đại Lý đúng không?

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Cô nghĩ rằng hôm nay tôi đến đây làm gì?

Mắt Nhạc Duyệt bỗng sáng lên:

-Anh thật sự là đến để giúp đỡ? Tốt quá rồi, mau nói cho tôi biết anh định làm gì?

Mạc Ngôn cười ha ha:

-Thiên cơ bất khả lộ...

Miệng thì nói thiên cơ bất khả lộ nhưng thực ra cậu cũng chưa biết phải bắt đầu từ đâu...

Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, trước khi chưa gặp trưởng phòng Từ, cho dù là có trăm ngàn diệu kế, trên tay có bao nhiêu thủ đoạn cũng chưa thể xuất chiêu được.

Tóm lại rốt cuộc là nên làm thế nào nhất định phải chờ sau khi gặp tên trưởng phòng kia đã mới có thể đưa ra kế sách được.

Trong lòng Mạc Ngôn hiểu rõ, muốn giữ Đại Lý ở lại Thất Xử thì phô trương thanh thế không phải là cách hay. Nhất định phải tìm ra được nhược điểm của trưởng phòng Từ, sau đó mới có thể tìm ra cách đối phó. Nói một cách hài hước thì đây là mâu thuẫn bên trong nhân dân, không phải mâu thuẫn giữa địch và ta, toàn bộ đều phải tiến hành theo quy tắc, không cần phải làm cho máu chảy đầm đìa.

Trên thực tế đối với Mạc Ngôn dùng dao mềm giết người mới đúng là sở trường.

Quan trọng nhất là nhiều khi dao mềm giết người càng sắc và tàn khốc hơn rất nhiều.

Nhạc Duyệt coi như cũng được gọi là hiểu Mạc Ngôn, thấy cậu không chịu tiết lộ bí mật cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Cô đã quen với phong cách chỉ làm không nói của Mạc Ngôn, đối với cô mà nói chỉ cần Mạc Ngôn có thể giúp được Đại Lý là tốt rồi, những thứ khác không hề quan trọng.

Nhạc Duyệt, Đại Lý, Tiểu Âm đều giống nhau, trong cả Thất Xử họ là những người mà Mạc Ngôn tin tưởng nhất.

Đối với cô, chỉ cần Mạc Ngôn chịu giúp đỡ, nhất định sẽ có kết quả tốt đẹp.

Đây cũng không phải là lòng tin mù quáng, mà là ấn tượng được tích trữ theo ngày tháng, dần dần hình thành lòng tin.

Mặc dù Nhạc Duyệt rất ngây thơ, nhưng không hề ngốc, ngoài Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý ra cô là người mà Mạc Ngôn tiếp xúc nhiều nhất, có những việc mặc dù không tận mắt chứng kiến nhưng cũng có thể loáng thoáng đoán ra được.

Mạc Ngôn ngồi trong phòng làm việc của Nhạc Duyệt gần 1 giờ mới rời đi.

Khi bước ra khỏi cửa, Nhạc Duyệt cổ vũ sau lưng cậu:

-Anh chàng đẹp trai, cố lên, trông chờ ở anh hết đây.

Mạc Ngôn xoay người cười:

-Nhất định là sẽ có tin tốt, nhưng không chắc là hôm nay, cô gái, nhẫn nại một chút đi.

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

-Tôi biết rồi, nhẫn nại thì cô nương đây có thừa. Anh đi lần này thực chất là thăm dò đúng không?

Mạc Ngôn ha ha cười, bước lên tầng hai.

Phòng làm việc của trưởng phòng là phòng trong cùng tầng hai.

Mạc Ngôn đi vào phòng làm việc của trưởng phòng, nhìn thấy cửa đóng rất chặt, vì thế đã gõ cửa, nhưng gõ cả ngày cũng không có ai trả lời.

Lúc đó có một nhân viên phòng bên cạnh ngó ra nói:

-Tìm Từ trưởng phòng hả, đổi văn phòng rồi...

Mạc Ngôn ngăn người hỏi lại:

-Đổi phòng sao?

Người này bĩu môi một cái nói lại:

- Người ta chê phòng này nhỏ, không sắp xếp được nhân viên thông tin nên dọn đến phòng họp nhỏ lần trước phía đằng kia rồi.

Nhân viên thông tin?

Mạc Ngôn không khỏi bĩu môi, cái gọi là nhân viên thông tin thực ra chính là thư kí.

Bình thường mà nói chỉ có phó bộ trưởng mới được sắp xếp thư kí, một cái chỗ nhỏ tí thế này, còn lâu mới được như thế. Nhưng trên có chính sách, dưới có đối sách, không dùng được thư kí, ta không dùng được nhân viên thông tin sao?

-Tên này, chức không lớn mà đáng vẽ ngông nghênh.

Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu, chú Trịnh ở Thất Xử lâu như vậy, đừng nói là nhân viên thông tin, bình thường đến thu phát tài liệu cũng tự tay mình làm hết.

-Nếu đoán không nhầm, chắc là nữ nhân viên thông tin...

Mạc Ngôn không có ác ý khi đoán vị trưởng phòng này là người như vậy, nhưng trên thực tế thì lần này cậu đã đoán đúng rồi.

Đi đến trước cửa phòng họp kia, cậu gõ cửa, quả nhiên bên trong truyền ra tiếng của con gái.

-Anh muốn gặp trưởng phòng hả, có hẹn trước không?

Thông tin viên của trưởng phòng Từ là người Mạc Ngôn chưa gặp lần nào, trông cũng xinh xắn.

Hẹn trước?

Mạc Ngôn suýt nữa cười thành tiếng... gặp nhiều kẻ huênh hoang rồi nhưng chưa gặp kẻ nào huênh hoang đến mức này. Vị trưởng phòng này mà là người lãnh đạo của quốc gia thì e rằng phải ba gõ chín lạy mới được gặp mặt, nhưng cũng tốt, vị trưởng phòng này không chơi xấu giả giấy chứng thực tai nạn lao động của bệnh viện, coi như vết thương nhẹ không đáng gì.

Nhưng Mạc Ngôn lại hiểu được, tên này thực sự là thương nhẹ không nguy hiểm, nhưng vừa mới lên chức, phải cố gắng giành giật tranh đấu ngồi vững trên ngai vàng, không dám rời đi.

-Tôi không hẹn trước.

Mạc Ngôn lại nghiêm chỉnh nói tiếp:

-Phiền cô nói với trưởng phòng Từ một tiếng, tôi là Mạc Ngôn, đến nói chuyện với anh ta về chuyện tuyển cổ vấn.

-Anh chờ một chút...

Nữ thông tin viên nhẹ nhàng dứt lời, sau đó lắc mông đi vào căn phòng vừa mới được ngăn ra.

147. Chương 146: Anh Nhận Nhầm Người Rồi

Mạc Ngôn ngồi trên chiếc ghế sofa bên ngoài, đợi khoảng 50 phút rồi, thông tin viên mới đi tới, thản nhiên nói:

-Trưởng phòng Từ đang gọi điện thoại, anh cứ ngồi đây đợi đã.

Nói xong, cô ta ngồi thẳng xuống, lấy ra một quyển tạp chí thú vị để xem.

Mạc Ngôn cười cười, ngồi bên kia, không hề mất đi sự nhẫn nại.

Trước khi đến cậu cũng đã lường trước được tình huống này rồi nên sớm đã có sự chuẩn bị về tâm lí.

Quan mới nhậm chức nên phải ra oai tí, bản thân là nhân viên tuyển ngoài duy nhất ở Thất Xử, không đưa mình lên lửa nường đi nường lại thì lấy đâu ra cái uy phong.

Trên thực tế, trong cơ cơ nào đấy, cấp dưới bị cấp trên gạt, sai vặt rồi bắt nạt là chuyện bình thường.

Đối lại bình thường, Mạc Ngôn không nhất định sẽ ngồi đợi ở đây, nhưng mục đích lần này đến đây của cậu là hiểu rõ chân tướng sự việc, chỉ cần có thể hiểu rõ được tính cách và tính khí của tên trưởng phòng này, đợi có từng đầy thời gian có đáng gì.

Cậu ngồi đó không hề nhàn rỗi, tựa hồ như nhắm mắt để tịnh dưỡng, thực ra lại đang dùng ý thức bản ngã để quan sát nhất cử nhất động của trưởng phòng Từ.

Tên trưởng phòng này khoảng 35-35 tuổi, mặt trắng mắt sáng, diện mạo anh tuấn. Thực tình mà nói thì người này có mạng tốt, cho dù không hỗn quan trường thì cũng đi làm đầu gấu gì gì đó, nói vậy cũng có thể làm mưa làm bão.

-Có cha làm phó chủ tịch tỉnh cũng tốt, mới ba lăm ba sáu tuổi mà leo lên được vị trí này.

Mạc Ngôn hơi bĩu môi, nếu như tên này không có bản lĩnh gì, thì con đường sự nghiệp coi như đến đây là kết thúc. Hắn bây giờ đã ba lăm ba sáu tuổi rồi, cha của hắn chắc cũng sắp đến tuổi về hưu rồi. Nếu như không có cha làm bệ đỡ, vượt qua chức phó chủ tịch tỉnh e rằng không có hi vọng gì cả.

Mới nghĩ đến đây, Mạc Ngôn nhất thời giật mình... trong hệ thống cảnh sát của tỉnh, e rằng không còn chỗ nào có thể dễ dàng tạo ra thành tích hơn nữa cả.

-Khó trách việc chú Trịnh vừa bị bệnh là tên này đã vội vàng vàng chạy tới đây nhậm chức, hơn nữa còn kiên trì làm việc. Nói như vậy, hắn cũng rất lo xuất hiện những người có gia thế hơn chạy đến đây tranh đoạt mất ngai vàng.

Suy nghĩ cẩn thận đến điểm này, Mạc Ngôn cũng có thể đoán ra, cha của tên trưởng phòng này có quan hệ rất tốt với cục trưởng Mã.

Trong phòng làm việc của trưởng phòng, trưởng phòng Từ không hề chỉnh lý tài liệu, cũng không hề đọc tài liệu, mà vuốt sống mũi đang xưng, đang gọi điện với người khác.

Người đang nói chuyện điện thoại với hắn là một cô gái có giọng nói khêu gợi.

-Chị Vân, chị không được gạt em đâu đấy... thời gian này em rất bận, bỏ ra một chút thời gian là rất khó khăn, nếu cô gái mà chị nói không hợp khẩu vị của em, đến lúc đó đừng trách em vô tình nhé.

-Ấy, trưởng phòng đại nhân, cái uy của quan mới nhậm chức sao lại lan sang chị rồi, hơn nữa chị đã bao giờ lừa cậu chưa thế?

-Haiz, chị Vân, em cũng là tiện nói thế thôi, đừng để ý, không giấu gì chị trong công ty hôm qua xảy ra chút chuyện nên khiến em bực tức.

-Thật chẳng có tí lương tâm nào cả, dù có tức cũng đừng chút lên đầu chị Vân chứ, chị Vân chọc giận cậu sao?

Cô gái nói chuyện điện thoại với trưởng phòng Từ rõ ràng là cũng có chỗ dựa vững chắc, khẩu khí rất bình thường, không hề kiêu ngạo.

Trưởng phòng Từ cười khi khi:

-Chị Vân, câu này chị nói sai rồi, trong người em bực tức chị phải là người giúp em xả mới đúng chứ, em không xả vào chị thì xả vào đâu đây?

-Tên đáng chết nhà cậu, đến chị Vân mà cũng muốn ăn hả...chị cậu đã là hoa tàn liễu rũ rồi, bì sao được với những cô em xinh tươi mơn mớn ngoài kia.

-Chị Vân, em thích những phụ nữ còn tồn tại bộ dạng thướt tha như chị, tối nay em đến phòng họp, hay là chị đến tiếp em đi!

Buổi tối phải đi đến phòng họp sao?

Nghe đến đó, trong lòng Mạc Ngôn đã lên được kế hoạch.

-Không lo người có bệ đỡ vững chắc, chỉ lo người không có điểm yếu thôi...

Mạc Ngôn mỉm cười, đối phó với loại côn trùng như tên này thực sự quá đơn giản.

Lúc này, cậu đã định rồi đi.

Nhưng đúng lúc đó thì trưởng phòng Từ đã kết thúc điện thoại, mở cửa liếc mắt nhìn cậu, thản nhiên nói:

-Cậu là Mạc Ngôn.

Tin mà cậu muốn đã có được rồi, Mạc Ngôn làm gì còn tâm trạng mà chơi đùa cùng tên này nữa.

Cậu mỉm cười, ném cho trưởng phòng Từ một cái nhìn khó hiểu sau đó đứng lê nghiêm nghị nói:

-Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi.

Nói xong cậu tròng mắt nhìn cô thông tin viên đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, xoay người đi khỏi căn phòng.

Trưởng phòng Từ không hiểu chuyện gì, đứng ngây trước cửa, quát cô thông tin viên:

-Cô làm cái gì thế? Không phải cô nói tên đó là Mạc Ngôn sao?

Cô thông tin viên nói một cách âm ứ:

-Chính anh ta nói như thế mà, hơn nữa còn ngồi chờ ở đây, tôi lại không quen anh ta, làm sao mà biết anh ta lại thần kinh thế chứ?

Trưởng phòng Từ nghiêm mặt nói:

-Không cần biết hắn ta có bị thần kinh hay không, lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ, giữ hắn lại cho tôi.

Mạc Ngôn vừa rời khỏi phòng trưởng phòng Từ liền đến chỗ Đỗ Tiểu Âm.

Đỗ Tiểu Âm nhìn thấy cậu nghiêng đầu nói:

-Anh đi đến phòng làm việc của trưởng phòng Từ à?

Mạc Ngôn cười nói:

-Đúng vậy, tôi vừa đi dạo một chuyến.

Đỗ Tiểu Âm hiểu kì hỏi:

-Nói chuyện gì thế?

Mạc Ngôn cười nói:

-Tổng cộng nói được hai câu, một hỏi một trả lời. Hắn hỏi tôi, anh có phải là Mạc Ngôn không? Cô đoán xem tôi trả lời thế nào?

Đỗ Tiểu Âm cười cười nói:

-Anh từ trước đến nay đều làm những việc thần không biết quỷ không hay, tư duy của tôi làm sao mà theo kịp được chứ?

Cô đứng lên, rót trà cho Mạc Ngôn nói:

-Đừng úp mở nữa, nói thẳng cho tôi biết câu trả lời đi.

Mạc Ngôn cười ngồi xuống nói:

-Tôi rất nghiêm túc trả lời hắn: “Xin lỗi, anh nhận sai người rồi”.

Đỗ Tiểu Âm nghe xong lời này giật nảy cả mình.

Cô nhìn Mạc Ngôn một cách kì quái, thật lâu sau mới thở dài nói:

- Gặp phải người như anh, trong đầu tôi có cảm giác phải cẩn thận.

Dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

-Anh nói như vậy chắc là có mục đích chứ?

Mạc Ngôn nói:

-Tùy ý nói thôi, làm gì có mục đích gì đâu, hôm nay tôi đến đây, thực ra là muốn gặp hắn ta, người gặp rồi tức khắc muốn đi khỏi thôi... đương nhiên, cô cũng có thể nói, tôi cố tình chọc tức hắn.

Đỗ Tiểu Âm hỏi:

-Vậy tiếp theo anh định làm gì?

Mạc Ngôn cười nói:

-Kế hoạch tiếp theo không nói cho cô thì tốt hơn, vì nhất định là cô cũng không muốn biết.

Tiểu Âm nghe thấy vậy liền nhú mày nói:

-Anh cũng đừng có mà làm bừa đấy.

Mạc Ngôn nói:

-Yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực, hơn nữa dù tôi có làm bừa, cô cũng bắt được tôi sao?

Đỗ Tiểu Âm lườm cậu một cái nói:

-Anh biết là mình đang ngang nhiên khiêu khích một cảnh sát không đấy?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

-Cảnh sát cũng chia tốt xấu, tên vừa rồi tôi gặp cũng chẳng khác gì cặn bã cả.

Đỗ Tiểu Âm nghe vậy không khỏi thở dài.

Hai người nói chuyện một lát đã gần một tiếng, Mạc Ngôn chào Đỗ Tiểu Âm ra về.

Nếu như bình thường Đỗ Tiểu Âm nhất định sẽ giữ cậu lại ăn cơm, nhưng hôm nay không có tâm trạng.

Mạc Ngôn ra khỏi tòa nhà số 4, không hề đi đến bãi đỗ xe, mà từ từ bước ra cổng lớn của tỉnh ủy.

Còn nửa ngày nữa mới tới thời gian hoạt động của trưởng phòng Từ, cậu lười quay về cũng không muốn ở lại Thất Xử để cảm nhận áp lực ở khắp nơi thế này, một mình đi dạo xung quanh.

Trong đám người chậm chậm bước đi, mặc dù không có khả năng khiến cho thân và thân phù hợp hoàn toàn nhưng miễn cưỡng cũng có thể coi đây là một cách để thả lỏng cơ thể.

Cậu tìm một quán cơm nhỏ cách tỉnh ủy khoảng 200m, gọi một bát canh, một chai rượu, một mình ăn từ từ.

Cơm nước xong xuôi, cậu lại tiếp tục đi trên đường.

Đi đến đoạn đường dành cho người đi bộ, đi xuyên qua đám người ồn ào, đột nhiên cậu nhìn thấy ở góc một ngã rẽ cuối đường có một cái miếu cổ kính.

Ngôi miếu này không lớn, nói chính xác hơn thì đây là am của một ni cô, thờ Quan Âm bồ tát.

Nhìn thấy Am ni cô này, Mạc Ngôn chợt nhớ tới ngôi miếu ngàn năm ở khu vực tam giác đen.

-Tạm thời không đi Cửu Phật Sơn được, nhưng có việc lại có thể chuẩn bị...

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho Tô Vũ.

Tô Vũ nhận điện thoại cười hì hì nói:

-Cậu chủ, dạo này tôi nhàn rồi quá, anh kiểm việc gì đấy cho tôi làm đi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Có việc rồi, giúp tôi thu thập ít tài liệu đi.

Tô Vũ cười nói:

-Vậy thì tốt quá, cậu chủ, cứ giao cho tôi...

Mạc Ngôn hỏi:

-Bây giờ cô có tiện lên mạng không?

Tô Vũ trả lời:

-Tôi đang ngồi cạnh máy tính rồi, anh nói đi...

Mạc Ngôn đưa trang web của đoạn tin cho Tô Vũ nói:

-Cô xem tin này trước đi, sau đó tôi sẽ nói cho cô biết phải làm gì.

Đoạn tin này rất ngắn, Tô Vũ đọc nhanh như gió, nhanh chóng đọc xong nói:

-Cậu chủ, tôi xem xong rồi, muốn tôi làm gì, cậu giao đi.

148. Chương 147: Tôn Minh Viễn - Ba Đặc Điểm

Mạc Ngôn nói:

- Nhiệm vụ bây giờ của cô là thu thập tang vật cho tôi, theo như tôi tính thì những vật này hiện đang bắt đầu lộ diện trong thành phố, cô giúp tôi lưu ý đến tin tức về mặt này, nhớ kĩ, chỉ cần tìm ra một vài tài liệu là được rồi, đừng có điên mà chạy đến khu vực tam giác vàng.

Tô Vũ cười nói:

-Cậu chủ, tôi không ngu như vậy đâu. Thực ra chỉ cần những tang vật đó bắt đầu lưu chuyển đến thành phố thì sẽ không khó để tìm ra tung tích của bọn chúng, Anh yên tâm đi, tôi khác có cách, nhưng có thể cần một chút thời gian...

Mạc Ngôn cười nói:

-Không hạn chế thời gian, tin tức cũng không giới hạn nhiều ít, chỉ cần cô cố hết sức là được rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Mạc Ngôn đi dạo một vòng quanh am ni cô, không phát hiện ra điểm gì đáng ngờ, lúc này mới đi vào.

Vào điện châu, khách hành hương giống với ở những nơi khác, cậu quỳn 100 tệ tiền vàng hương.

Phụ trách thu tiền là một lão ni cô mặt mũi hiền lành. Mỗi lần thu một phần tiền vàng hương, miệng liền tụng một câu của phật. Gặp được một khách hành hương giàu có, còn lôi kéo người ta nói mấy câu khe khẽ. Đơn giản là hỏi nữ thí chủ là đến cầu hay hỏi về nhân duyên? Sau đó đưa đối phương đi vào phòng yên tĩnh chuẩn bị sẵn, có thể nghỉ ngơi, cũng có khả năng cầu phúc Quan Âm, ngoài ra, đồ ăn chay trong đền cũng rất ngon.

Mạc Ngôn nghe lỏm được lão ni cô “giới thiệu nghề nghiệp” không khỏi lắc đầu bật cười, xoay người rời khỏi chỗ am ni cô này.

Đứng trong am ni cô khoảng năm phút liền rời đi.

Chỗ am ni cô này không có một chút nào nguyên lực tinh khiết nào, thứ có chỉ là mùi hương thế giới trần tục ngập tràn khắp nơi.

-Thế gian đã mất đi sự thanh tịnh, cõi bồng lai bán hai xâu tiền...

Những lời này là Mạc Ngôn đọc được trên mạng, dùng ở trường hợp nay đúng thật.

Rời khỏi am ni cô, cậu tiếp tục bước trên đường không có mục đích, nhìn thấy trên đường toàn là trai thanh gái lịch, nhìn thấy đám người đi tới đi lui thật thú vị.

Đi dạo hơn nửa tiếng, cũng đã khoảng một giờ chiều.

Lúc đó cậu nhận được điện thoại của Hoàng Lưu Hạ.

-Mạc Ngôn, đang ở đâu đấy?

Mạc Ngôn trả lời:

-Rảnh chán hết cả người, đang đi lang thang đây ạ.

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

-Nếu không có việc gì thì có hứng thú đi đến chỗ này với tôi không?

Mạc Ngôn liền nhớ ngay đến “việc tư” mà Hoàng Lưu Hạ nói mấy hôm trước:

- Là việc lần trước thầy nói à?

Hoàng Lưu Hạ nói

-Đúng thế, hôm nay ông bạn già kia của tôi vừa hay có thời gian, tôi muốn đưa cậu đi gặp ông ta.

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát rồi trả lời:

-Gặp mặt không có vấn đề gì, nhưng tối nay em còn có việc, trước tám giờ tối phải về đến thành phố.

Hoàng Hạ Lưu nói:

-Mạc Ngôn, nếu là chuyện nhỏ, thì thôi đi, không giấu gì cậu, tôi đang định tối nay sẽ ngủ ngoài thành phố.

Mạc Ngôn cau mày nói:

-Nơi cần đến có cách đây xa không?

Hoàng Hạ Lưu nói:

-Cách đây khoảng một tiếng đi xe, là trang trại riêng ở huyện Uyển.

Huyện Uyển phong cảnh rất đẹp, xung quanh là nước, là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng.

Mạc Ngôn chưa đến huyện Uyển bao giờ, nhưng đã nghe danh đã lâu. Nghe nói ở đây phân nửa là các biệt thự của đại gia.

-Đi đi về về cũng mất hai giờ đồng hồ, hơn nữa mất nhiều nhất là 2 giờ nói chuyện, cũng mất bốn giờ rồi, không cần thiết phải ngủ lại đó chứ ạ?

Mạc Ngôn không thích qua đêm ở ngoài, hơn nữa còn muốn theo dõi trưởng phòng Từ, thời gian cũng không cho phép.

Hoàng Hạ Lưu thấy Mạc Ngôn không muốn qua đêm bên ngoài, không ép nữa nói:

-Được rồi, theo cậu đi, buổi tối đưa cậu về, bây giờ cậu đang ở đâu để tôi qua đón.

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ nói:

-Đến chỗ em ở đi, chúng ta gặp nhau ở đây.

Hắn tính toàn một lúc, đêm nay ít cũng phải gây sức ép mới có thể về nhà được, không bằng bây giờ nhân cơ hội này lấy đồ ngọt trong tủ bổ sung một chút. Mấy hôm nay, vì phải luyện ngũ hành khí nên không hề rời khỏi phòng số 36, cậu nghĩ tên tiểu quỷ sớm muộn cũng tham không được.

Cúp điện thoại, cậu quay trở lại tỉnh ủy, đi thẳng đến chiếc xe QR màu đen, chạy thẳng đến công viên Lâm Sâm.

Đến siêu thị thành phố thì xuống xe mua một ít đồ ngọt, về nhà mở tủ lạnh ra cố nhét vào.

Vừa mới đóng cánh cửa tủ lạnh liền nghe thấy tiếng xe ô tô đỗ bên ngoài.

Hôm nay Hoàng Lưu Hạ lái chiếc xe việt dã màu đen, đeo kính râm. Ngồi trên ghế lái cười nói với Mạc Ngôn:

-Đây là xe công ty mới mua, có muốn thử tay nghề không?

Mạc Ngôn lao thẳng vào phía ghế phụ trả lời:

-Thôi đi, giáo sư cứ lái đi, em đỡ mắt công hồi đường thầy.

Chờ Mạc Ngôn ngồi vào chỗ, Hoàng Lưu Hạ khởi động xe, nhả chân ga, đi ra ngoài theo con đường đá.

-Động cơ tốt đấy chứ...

Mạc Ngôn khen một câu.

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

-Đây là xe đời mới nhất vừa được tung ra bán, mặc dù là xe sản xuất trong nước nhưng tính năng rất tốt, quan trọng nhất là giá của nó cũng rất rẻ. chuyến đi lần này của chúng ta khó tránh khỏi việc phải chạy đường núi, nếu phải chạy xe việt dã đáng giá cả trăm vạn thì tiền lương cũng không đủ để đi bảo dưỡng nó.

Dừng lại một chút hẳn quay đầu hỏi:

-Nói thật đi, tối nay nhất định cậu phải quay về à?

Mạc Ngôn nói:

-Có chút việc phải giải quyết, thời gian không thể thay đổi được ạ... giáo sư, nghe ý của thầy thì hình như tối nay có tiết mục gì ạ?

Hoàng Lưu Hạ cười ha ha:

-Đêm nay có tổ chức chơi bài ở trang trại của bạn tôi... Cậu cũng biết đấy tôi cũng định chơi suốt đêm nay.

Mạc Ngôn nghe vậy cười.

Cậu biết đam mê lớn nhất của Hoàng Lưu Hạ là chơi bài, lúc không có việc gì làm đều thích đi đến câu lạc bộ chơi bài. Nhưng ông chỉ chơi loại có kỹ thuật tương đối cao, như là bài brit, hay là tú lơ khơ Đức Châu, có lúc còn chơi mạt chược.

Mạc Ngôn nói:

-Thầy cứ chơi, không phải để ý đến em đâu, đến lúc đấy em tự về cũng được mà.

-Ai lại làm thế...

Hoàng Lưu Hạ lắc đầu nói:

-Hôm nay cậu đến đây là giữ thể diện cho tôi lắm rồi, làm sao có thể để cậu quay về một mình được chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

-Không phải khách sáo với em thế đâu ạ, đến lúc đấy thầy cho em mượn xe là được rồi.

Hoàng Lưu Hạ không cố chấp nữa chỉ nói:

-Đến lúc đấy rồi tính đi... hội bạc hôm nay rất phấn khích, đợi sau khi cậu gặp xong, nói không chừng lại đổi ý đấy chứ.

Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, khoảng 3 giờ chiều thì đến ranh giới huyện Uyển.

Hoàng Lưu Hạ quay tay lái nhưng không đi vào trong hướng nội thành mà đi vào một con đường nhựa.

-con đường này thông với sông Thanh Thủy, trang trại của bạn tôi ở bên đó.

Hoàng Lưu Hạ vừa lái xe vừa giới thiệu:

-Cậu nhìn thấy không, đi đi lại lại trên con đường này toàn là xe đắt tiền, ngoài chiếc xe này của chúng ta ra thì cơ hồ như không hề có chiếc nào dưới 1 trăm vạn cả, biết tại sao không?

Mạc Ngôn nói:

-Lại là một khu biệt thự bao quanh hồ trong khu rừng rậm?

Hoàng Lưu Hạ cười ha ha:

-Đúng vậy, sông Thanh Thủy này là khu biệt thự rộng nhất của tỉnh, dọc theo hai bờ sông, trong vòng mười dặm không phải là biệt thự của đại gia thì cũng là khu nghỉ dưỡng thậm chí là trang trại tư nhân.

Xe việt dã chạy lên phía trước mất khoảng nửa tiếng, lại rẽ vào một đường nhựa cái khác, đi thẳng phía trước nhanh hơn, chỉ mất mười phút thì có một tòa nhà mang kiến trúc Châu Âu hiện ra trước mắt mọi người.

Cho dù là người bình tĩnh như Mạc Ngôn nhìn thấy diện tích trang trại lớn như vậy cũng khó lòng không thốt lên kinh ngạc.

Nếu nói về diện tích của nó thì trang trại này còn lớn hơn mấy lần vườn mai của Mai Tam Đĩnh, còn về cảnh sắc thì cũng không thua kém thậm chí còn hùng vĩ hơn nhiều.

Tại vùng đất này có đầy rẫy những trang trại tư rộng lớn như vậy.

Hoàng Lưu Hạ đã rất quen thuộc với nơi này, từ lúc vào trang trại, chiếc xe việt dã mới nhưng giản dị này đi thẳng một mạch tới giữa trang trại, cũng không ai gắng hỏi và cũng không ngăn cản. người trong trang trại sau khi nhìn thấy Hoàng Lưu Hạ cơ hồ đều mỉm cười hỏi thăm.

-Giáo sư, thầy rất quen với nơi này phải không?

Mạc Ngôn hỏi.

Hoàng Lưu Hạ trả lời:

-Nơi đây thân quen như nhà mình, người bạn này thực ra là bạn nối khố của tôi từ nhỏ.

Mấy phút sau, Hoàng Lưu Hạ đỗ xe trước căn nhà hai tầng.

Có một người đứng trước cửa cũng trạc tuổi Hoàng Lưu Hạ nhưng trông bề ngoài hơn nhiều.

Ông ta lẳng lặng đứng ở chỗ đó, đeo một chiếc kính không gọng, mặc một bộ quần áo được may cắt cẩn thận. nhìn lên trên rất giống một giáo sư trong trường đại học.

-Mạc Ngôn, giới thiệu với cậu, đây là bạn nối khố của tôi, Tôn Minh Viễn...

Hoàng Lưu Hạ vừa bước xuống xe đã bắt đầu giới thiệu hai người với nhau:

-Minh Viễn, đây chính là Mạc Ngôn, người mà tôi đã thường nhắc đến với cậu, cố vấn của Thất Xử, cũng là nhân viên tốt nhất không ai sánh bằng trong công ty tôi.

Tôn Minh Viễn bắt tay mỉm cười:

- Mạc tiên sinh, rất hân hạnh được gặp cậu.

Mạc Ngôn bắt tay nói:

-Xin chào Tôn tiên sinh.

Ba người đứng trước cửa nói chuyện vài câu, Tôn Minh Viễn nói:

-Cậu từ xa tới là khách, nên nghỉ ngơi một lát, hay là ngồi xuống đây uống chút trà, nhưng nếu muốn tôi cũng có thể đưa cậu đi thăm quan một chút.

Mạc Ngôn có thể nhận ra được, người này mặc dù không có danh tiếng nhưng nhất định là một đại gia tầm cỡ nhưng không khoe mẽ.

Người phương Đông có tính hướng nội, đối với quan niệm về tiền tài mà nói họ luôn như vậy, so với người phương Tây, người phương Đông luôn thích là người giàu có nhưng không khoe mẽ chứ không phải là khoe khoang sự giàu có của mình trước mặt mọi người.

Dễ dàng nhận thấy vị Tôn Minh Viễn trước mặt Mạc Ngôn đây là một người như thế.

Trong đầu Mạc Ngôn chong chát những thông tin, nhưng chưa từng nghe nói hoặc thấy người này trên báo chí, loại người này gần như ẩn danh hết mức có thể, khiến người ta có cảm giác không mấy dễ chịu.

Khách quan mà nói thì ấn tượng của Mạc Ngôn về Tôn Minh Viễn là không sai, thân là phú ông tầm cỡ, nhưng lại chủ động ra trước cửa đón Mạc Ngôn, đây là hành động mà người có tiền ít ai làm được.

-Tôn tiên sinh, chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính đi.

Mạc Ngôn nói :

-Rất xin lỗi nhưng tối nay tôi phải có mặt ở thành phố rồi, nên hi vọng ông có thể nói luôn xem tôi có thể làm được gì giúp ông nào ?

Tôn Minh Viễn không biết là Mạc Ngôn lại thẳng thắn đến vậy, ngăn người ra sau đó cười nói:

-Mạc tiên sinh đúng là một người thẳng tính, nếu đã như vậy thì tôi trực tiếp đi vào vấn đề chính luôn... có điều, trước tiên mời cậu vào trong uống tách trà đã, có nói chúng ta cũng không thể đứng ngoài cửa để nói chuyện được đúng không?

Nói xong ông đưa Mạc Ngôn và Hoàng Lưu Hạ vào phòng khách, sau đó tự tay rót trà mời hai người.

Mạc Ngôn cũng không nghiên cứu gì về trà, uống vào miệng rồi liền cảm thấy hương vị của trà cũng không khác loại 150 tệ/kg mà mình đã mua là mấy.

Nhưng Hoàng Lưu Hạ là cao thủ về trà, cầm ly trà và không ngớt lời khen ngợi về hương vị của trà.

-Mạc tiên sinh cũng không hề, qua lời của Lưu Hạ thì tôi cũng sớm biết rồi.

Tôn Minh Viễn vừa uống trà, chậm rãi nói:

-Đừng trách tôi nói thẳng nhưng Mạc tiên sinh, cậu nghĩ rằng có thể giúp tôi thật sao?

Vừa nói dứt lời, nét mặt Hoàng Lưu Hạ tỏ ra bức mình, vừa định nói gì đó, Tôn Minh Viễn lại xua tay nói:

-Lưu Hạ, Tôi biết là ông định nói gì, nhưng tôi hi vọng là ông có thể thông cảm với tâm trạng của tôi. Chắc ông cũng biết, nếu Mạc tiên sinh chấp nhận chuyện này thì cũng có nghĩa là căn phòng mà tôi phải vất vả gìn giữ suốt 15 năm qua sắp được thấy ánh mặt trời...Lưu Hạ, rất tiếc, tôi không thể không cẩn trọng.

Hoàng Lưu Hạ nghe vậy liền đành sắc mặt, không nói nữa lời.

Một lúc sau, ông mới nhìn về phía Mạc Ngôn, cười đau khổ

-Mạc Ngôn giữ thể diện giúp tôi, đừng bận tâm lời Minh Viễn vừa nói, ông ấy chắc cũng có nỗi khổ riêng.

Tôn Minh Viễn cũng thành thật nói :

-Mạc tiên sinh, nếu có mạo phạm gì, thì thứ lỗi cho tôi, ngoài ra, bất luận là cậu có nhận việc này không thì tôi cũng gửi cậu chút thù lao.

Mỗi người sống trên cõi đời này đều phải đối mặt với khổ nạn của mình, lần này với Mạc Ngôn mà nói, cậu có thể hiểu được, Ví như, một vài việc của anh ta không thể nói được với Mạch Tuệ, những đau khổ ấy cậu ấy cũng ném trải rồi.

Ngoài ra, lời nói của Tôn Minh Viễn tuy gay gắt nhưng lại vô cùng chân thành, khó làm người khác tức giận.

Mạc Ngôn cười nói:

- Trước hết, hôm nay tôi đến đây là để gặp mặt giáo sư. Vì vậy, mấy chuyện như cảm ơn với thù lao xin đừng nhắc tới. Thứ đến, tính tình tôi không được hay lắm, lúc nào cũng tò mò... tôi quả thật có chút tò mò, người đẳng cấp như ông, có gì khiến ông phải để tâm suốt mười lăm năm vậy?

Im lặng một chút, lại tiếp:

- Đương nhiên, trước khi làm rõ chuyện này, nếu anh nói tôi nên chứng minh năng lực của mình trước, nhưng mấu chốt của vấn đề là, anh dựa vào mục tiêu nào để đo đạc năng lực?

Tôn Minh Viễn nhìn Hoàng Lưu Hạ một cái, nói:

- Tôi nghe Lưu Hạ nói, năng lực quan sát và năng lực trình thám của anh cực kì xuất sắc, rất giỏi tìm ra chân tướng sự việc từ các chi tiết nhỏ. Vậy thì, Mạc tiên sinh, anh có thể coi tôi là đối tượng quan sát, từ đó suy luận ra một số thứ gì đó?

Mạc Ngôn cười bảo:

- Xem anh là đối tượng quan sát?

Tôn Minh Viễn gật đầu nói:

- Không sai, tôi giờ chính là đối tượng quan sát của anh, nếu anh có thể chỉ ra ba điều có liên quan đến tôi, vậy thì tôi nghĩ, anh chính là người tôi đang cần tìm để giúp đỡ tôi.

Hắn điềm tĩnh nhìn Mạc Ngôn, ánh nhìn có nét suy tính và cũng ánh lên tia chờ đợi.

Vì lần này gặp mặt, hắn không chỉ đặc biệt thay đổi một bộ y phục mới mà đến đồng hồ và giày da cũng thay mới rồi.

Người trẻ tuổi trước mắt có lẽ rất xuất sắc, nhưng thật lòng mà nói, Tôn Minh Viễn không cho rằng hắn có thể đem đến cho mình niềm vui thực sự.

Mười lăm năm rồi, kiểu gặp mặt và trắc nghiệm như vậy có đến trăm lần? Tôn Minh Viễn đánh thượt một cái trong lòng.

- Đoán ra ba đặc điểm của anh?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đề tài này thật mới mẻ nhưng nói thật là nó rất đơn giản.

Im lặng một chút, rồi tiếp:

- Tôn tiên sinh, thông tin liên quan đến anh, chỗ tôi có kết luận vô cùng chi tiết, anh có muốn nghe không?

Tôn Minh Viễn hơi sững người, bảo:

- Kết luận vô cùng chi tiết?

Mạc Ngôn gật đầu bảo:

- Nhưng tôi phải nhắc trước, sau khi tôi nói xong kết luận, anh không được truy hỏi quá trình suy đoán của tôi, vì việc này rất rắc rối... nói ngắn gọn, tôi chỉ đưa ra kết luận, còn những cái khác tôi không có hứng thú nói.

Tôn Minh Viễn mỉm cười bảo:

- Được!

- Được rồi, vật tôi bắt đầu...

Mạc Ngôn đột nhiên nhìn Hoàng Lưu Hạ, cười bảo:

- Giáo sư, cho dù lúc này ngài làm ra điệu bộ tức giận nhưng tôi vẫn phải tháo bỏ mặt nạ của ngài. Đây là kế hoạch ngài và Tôn tiên sinh sớm đã đề ra rồi phải không? Ngài đừng vội phủ nhận. thực ra sơ hở thể hiện ra ngay trên nét mặt ngài. Từ sau khi ngài nói với tôi chuyện này, thì đều không để lộ mọi tin tức về Tôn tiên sinh, thậm chí đến lúc gặp mặt mới nói ra danh tính của Tôn tiên sinh. Quả thật, điều này cố ý quá mức rồi!

Hoàng Lưu Hạ nghe vậy, méo máo nhìn Tôn Minh Viễn, khổ sở nói:

- Tôi đã sớm nói với anh rồi, cậu bạn này còn tinh ranh hơn quỷ, chút trò vật vãnh này cơ bản giấu không nổi hắn, không chọc nổi hắn cười... được rồi, Mạc Ngôn cậu cứ nói tiếp đi.

Mạc Ngôn nhìn về phía Tôn Minh Viễn, nói:

- Xem ra, vì bài trắc nghiệm này, Tôn tiên sinh đã đặc biệt đổi một bộ trang phục mới... À, phải rồi, đồng hồ và giày cũng mới nốt.

-Ồ, Tôn tiên sinh, nếu tôi nói tất cả của ngài là màu lam, ngài có kinh ngạc không?

- Rất hiển nhiên, anh không cần phải kinh ngạc như vậy. Vậy thì nếu tôi nói với anh tôi có thể nhìn xuyên, có thể nhìn thấy trong túi anh đựng những vật gì, chắc anh sẽ giật nảy mình lên chứ?!

- Không tin? Được rồi, để tôi thử, trong túi áo anh rốt cuộc đựng những thứ gì? Bật lửa, bao thuốc lá hộp cứng và một cái bút.

- Anh có, còn là người theo chủ nghĩa ăn chay. Phải rồi, anh hình như rất ghét chó?

- Ngoài ra, dạ dày của anh không được tốt lắm, thường có hiện tượng ợ chua... anh dùng loại thuốc nào? À không cần phải nói, tôi đoán được. Loại thuốc anh dùng có chứa thành phần axitclohidric – một loại thuốc dạ dày giá rẻ nhưng lại rất hữu hiệu.

Mạc Ngôn điềm nhiên, thông thả buông từng câu một.

Còn Tôn Minh Viễn ngồi đối diện thì sắc mặt chuyển hết từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Ban đầu là ngạc nhiên, kể đến là sững sờ và sau cùng thì đỡ người ra như gặp quỷ thần trước mặt.

Hoàng Lưu Hạ ngồi bên cạnh cũng há hốc mồm sững sốt. Hắn tự coi là đã biết khá rõ về Mạc Ngôn nhưng lúc này nhìn lại thì sự hiểu biết này xem ra chỉ là cái vỏ ngoài.

Trước màn biểu diễn “đi guốc trong bụng” người khác của Mạc Ngôn, hai người trong lòng không khỏi chung một câu hỏi: chẳng lẽ tên này có kính nhìn xuyên thấu!

Trông bộ dạng hai người này như là gặp quỷ, Mạc Ngôn cảm thấy đủ rồi, không cần “suy luận” thêm nữa để tránh khiến người ta quá sức chịu đựng.

Kỳ thật, hắn rất muốn nói với Tôn Minh Viễn:

- Cái underwear anh đang mặc rất dễ đựng trứng!

- Sao cậu có thể làm được?!

Mạc Ngôn vừa nói xong, Tôn Minh Viễn cũng không tìm được tò mò nữa, đứng phắt dậy, dán mắt nhìn chăm chăm vào Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười bảo:

- Tôi đã nói trước đó rồi, tôi chỉ đưa ra kết luận, không phụ trách việc trần thuật quá trình.

Tôn Minh Viễn thanh minh:

- Nhưng chuyện này thần kì quá, thần kì tới mức cơ bản tôi không có cách gì để tin!

Mạc Ngôn tiếp:

- Biểu diễn trình thám cũng giống như ảo thuật, bề ngoài trông có vẻ kì bí nhưng thực chất để phải vận dụng tổng hợp các môn khoa học hết! Ví dụ như nói đến thuốc dạ dày của anh, tôi sở dĩ biết được là vì thực tế tôi có hiểu biết sơ qua về Đông y. Từ khí sắc và lưỡi của anh có thể đoán biết ra anh mắc bệnh dạ dày, lại kết hợp với một số nhân tố khác, vì thế mà không khó để đoán ra loại thuốc anh dùng. Ngoài ra, trong quá trình suy đoán của tôi, còn có sự cung cấp thông tin của ánh mắt và ngôn từ, cứ thế đáp án tự nhiên tuôn ra.

Mạc Ngôn từ tốn giải thích, dùng sự logic của khoa học để trấn áp sự hoài nghi của Tôn Minh Viễn.

Trên thực tế, nếu phải nói thật thì những suy luận vừa rồi cậu hoàn toàn có thể đưa ra lời giải thích hợp lí, đơn giản là trái lại thôi mà. Một kết quả thực sự tồn tại có thể phản hồi rất nhiều nhân tố và thông tin, mà những nhân tố đó lại rất nhỏ nhặt, nhưng lại không chứng minh được. loại phản hồi này, đến người bình thường cũng có thể nhận ra được.

Sau mấy phút, Mạc Ngôn đã chinh phục hoàn toàn Tôn Minh Viễn.

Hắn bình tĩnh trở lại, đứng dậy, kính cẩn nói:

- Mạc tiên sinh, Lưu Hạ nói không sai, ngài chính là người tôi muốn tìm, nếu có thể, tôi mong ngài có thể nhận sự ủy thác của tôi.

149. Chương 148: Bát Khố

Uyển Lăng là thành phố không đêm, 10 giờ tối mới chỉ là bắt đầu một ngày về đêm.

Lam Sơn trên đường Kim Lăng. Từ bề ngoài hiện ra vô cùng thấp bé. Trên bức tường ngoài mang dáng vẻ Châu Âu không có ánh sáng nào của đèn, không có biển hiệu. Ngoại trừ đứa bé ở cửa, dường như không

thể nhìn ra nó giống một chỗ kinh doanh. Trên thực tế, cửa trước cũng chỉ là một biển quảng cáo, khách quen sẽ biết, phần lớn mọi người đều từ bãi đỗ xe đi thẳng vào quán ở cổng sau luôn, tránh bị lộ diện.

Mạc Ngôn ngồi trên xe, chú ý quan sát bãi đỗ trước mặt mình, chỗ rẽ ở đó có một cánh cổng sắt, chính là cửa sau của hội quán Lam Sơn.

Đây là một địa điểm ăn chơi tổng hợp. Thanh niên, gái đẹp, du côn.. không thiếu thứ gì.

Sau khi sở trưởng Từ bước vào, không trực tiếp đi tìm cô gái mà chị Vân sắp xếp mà dưới sự dẫn dắt của chị Vân, góp thêm một ván bài.

Cũng vì vậy, Mạc Ngôn từ huyện Uyển gấp gấp trở về đành phải nhẩn nại ngồi chờ trong xe.

Với Mạc Ngôn mà nói, chuyện của sở trưởng Từ chỉ là một khúc nhạc đệm, hần sớm đã lên kế hoạch thỏa đáng, chỉ cần đi từng bước một là xong.

Ngồi trong xe, hần buồn mồm châm một điếu thuốc, lại mơ màng nhớ về chuyện Tôn Minh Viễn.

Thành thật mà nói, điềm tĩnh như hần mà chuyện Tôn Minh Viễn ủy thác cũng có một cảm giác không thể tin nổi.

Không phải vì bản thân chuyện này có bao nhiêu thần quỷ mà là cảm thấy sợ hãi trước sự cố chấp của Tôn Minh Viễn!

Chuyện này nói ra cũng không phức tạp, đơn thuần chỉ là một án giết người xảy ra mười lăm năm trước, trong đó người bị hại là em gái của Tôn Minh Viễn.

Đó là một lần tụ họp quy mô nhỏ, địa điểm ngay tại một tòa biệt thự phía Đông đồi Uyển của Tôn Minh Viễn. Khách tham dự buổi tiệc phần lớn là thân thích bằng hữu của Tôn Minh Viễn. Buổi tiệc kéo dài đến sáng hôm sau mới kết thúc. Nhưng đến lúc này, người hầu nhà họ Tôn mới phát hiện ra em gái Tôn Minh Viễn không biết đã bị hạ sát lúc nào ở trong phòng khách.

Sự việc phía sau thì không cần nhiều lời. Tóm lại, cảnh sát khi ấy chưa thể phá được vụ án này, biến nó thành một cái án treo của 15 năm sau!

Khi ấy, để điều tra ra hung thủ của vụ án, Tôn Minh Viễn đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền bạc và sức lực, nhưng sau cùng vẫn không thu được kết quả gì.

Trên thực tế, với những án treo như thế này, thế giới mỗi ngày không biết có bao nhiêu vụ, và cũng không đáng phải kể chi tiết.

Đáng nói là chuyện tiếp sau, Tôn Minh Viễn đối với cô em gái này hết mực yêu thương, hần không cam tâm nhìn em mình chết không rõ ràng như vậy, vì thế bèn mời chuyên gia đến khám xét và niêm phong toàn bộ phòng khách. Đồ đạc và vật dụng trong nhà đều được cho vào túi hút chân không. Hai cửa sổ đều được đóng kín mít. Để đảm bảo hiện trường, hần còn trang bị thêm thiết bị bên ngoài đảm bảo không khí và độ ẩm trong phòng giữ nguyên trạng thái.

Nói một cách ngắn gọn, ngoài một số nhân tố không thể bảo tồn được, như thi thể người chết, còn đâu hiện trường vụ án 15 năm trước đều được hần bảo vệ y chang!

Trước sự cố chấp của Tôn Minh Viễn, Mạc Ngôn không thể không sinh lòng kính nể.

Vì thế, khi Tôn Minh Viễn ủy thác chuyện này cho hần thì hần không có gì để từ chối.

Đầu tiên, hần kính nể sự cố chấp của Tôn Minh Viễn. Kể đến, vụ án treo 15 năm trước này cũng đánh động sự hiếu kỳ của hần. Nói theo Tôn Minh Viễn, để bảo đảm an toàn của buổi tiệc và không bị người ngoài quấy rầy, hần còn cho đội bảo vệ trị an canh gác ở quanh tòa biệt thự. Cho nên hần hoàn toàn có thể khẳng định, hung thủ tuyệt đối không phải người ngoài!

Cũng chính là nói, hung thủ giết chết em gái hần chính là một trong số những người được mời đến buổi tiệc hôm đó!

Đây là nỗi đau lớn nhất mà Tôn Minh Viễn không thể nào chịu được. Nó đã dày vò hần suốt mười lăm năm qua.

Biết rõ hung thủ nằm trong số những người được mời đến nhưng lại không có cách nào tìm ra hắn là ai.

Điều khiến Tôn Minh Viễn khổ sở là những khách mời đó đều là bạn bè thân hữu của mình. Cứ mỗi lần giáp mặt với bọn họ, hắn không khỏi thoát được cái ý nghĩ day dứt: liệu người đang đứng trước mặt mình đây có phải là hung thủ không?

Nỗi khổ của Tôn Minh Viễn, Mạc Ngôn không thể cảm nhận được, nhưng từ góc độ tâm lý học mà nói, Mạc Ngôn chỉ có thể cảm kích, tên này sống đến giờ mà không bị suy sụp, hắn không phải là người mạnh mẽ bình thường.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Tôn Minh Viễn và Triệu Việt thực ra là một loại người. Một người vì báo thù, một người vì truy tìm kẻ ác, liên tiếp hơn mười năm, không phút nào ngơi nghỉ, đã biến thái độ không cam tâm của mình thành cố chấp, thậm chí là mục tiêu để sống tiếp.

Phật gia có câu luận về Bát khổ: “sinh, lão, bệnh, tử, cầu bất đắc, oán tăng hội, ái biệt ly, chấp ngũ uẩn.

Nỗi khổ của Triệu Việt chính là nỗi khổ oán ghét.

Nỗi khổ của Tôn Minh Viễn cũng vậy, nhưng trong nó còn có nỗi khổ ái biệt ly.

- Đúng là tự làm khổ mình!

Mạc Ngôn khẽ thở dài, mở cửa xe bước xuống.

Lúc này, đã quá nửa đêm, bi kịch của sở trưởng Từ đã bắt đầu...

Mạc Ngôn tiến vào bãi đỗ xe, men theo cửa sau hội quán Lam Sơn đi vào gần mười mét, sau đó dừng lại tại chỗ nhảy lấy đà, tay trái vừa bám vào bờ tường đã dồn lực bật cả người lên.

Cả hội quán Lam Sơn này hắn đều nắm rõ mọi góc ngách. Vỗ hai bàn tay phủi bụi, hắn tiến thẳng về phía phòng sở trưởng Từ.

Bước chân của hắn thong thả tự nhiên, lúc đi lúc dừng, tránh những ánh mắt có khả năng theo dõi, đến thẳng một tòa nhà hai tầng.

Hắn ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào tòa nhà có cái rèm cửa màu đỏ buông rủ nơi cửa sổ. Đó chính là chỗ sở trưởng Từ tìm thú vui hoan lạc.

Sở trưởng Từ đêm nay tinh lực dồi dào, thể lực sung mãn. Ở cực cảnh sát thì đại sát tứ phương, ở trên giường thì như mãnh hổ.

Tiến lên nào!

Cho đến phát đạn cuối cùng phát ra, hắn lật người, nằm trên giường thở hắt ra hơi.

- Đêm nay anh thật mãnh liệt...

Cô gái nằm bên vuốt ve ngực hắn, nở nụ cười thỏa mãn, đầy vẻ chuyên nghiệp trong ngành nghề.

- Rất mãnh liệt sao?

Sở trưởng Từ hớn hể thở, như một con trâu húc xong hồng học chờ chết.

Cô gái cười ngọt:

- Hay là anh lật người xuống để em massage cho?

Sở trưởng Từ cười, bảo:

- Ý kiến hay! Em biết vì sao tôi thích đến Lam Sơn này không, chính là vì những cô gái ở đây rất khéo chiều lòng người!

Nói xong, hắn lật người, để mặc cho cô gái nhẹ nhàng massage trên lưng.

Từ trên bàn làm việc rồi đến trên giường, lao động đến gần 5-6 tiếng đồng hồ, hắn quả thực có chút mệt mỏi.

Cảm giác thoải mái được đôi tay nhỏ bé vuốt ve trên lưng, mơn man khắp da thịt, hẳn thấy hai mắt mình mơ màng, êm êm muốn ngủ.

Không kịp được nữa, hẳn ngủ mất rồi. Cô gái lúc này cũng đã thấm mệt, gập dài một cái, rồi thả người xuống giường. Tiếp sau đó, một bóng người từ cửa sổ xuất hiện, rút ra chiếc máy ảnh chia thẳng về phía hai cái thân thể trắng nõn trên giường. Ảnh đã được thu vào ống kính.

Góc độ Mạc Ngôn chọn cực hiểm. Trong ảnh là bộ mặt anh tuấn của sở trưởng Từ cùng thân thể lỏa lồ của ông ta. Cô gái nằm bên cạnh là vật chứng để giải thích rõ hơn. Không chỉ sắc mặt no say được chụp lại mà ngay đến những bộ phận nhạy cảm cũng được điểm qua.

Xong phần chụp ảnh, Mạc Ngôn mỉm cười đắc ý.

Lúc sắp đi, hẳn thậm chí còn tốt bụng kéo chăn đắp lên người cho cô gái.

Năm phút sau, Mạc Ngôn đã yên vị trên xe. Hắn châm điếu thuốc, hài lòng ngồi thưởng thức những “kiệt tác” vừa ra lò.

Ban sáng sau khi biết được sở trưởng Từ có ý đến Lam Sơn lâu, trong đầu hẳn đã lên sẵn kế hoạch.

Và bây giờ, bước đầu của kế hoạch đã xong.

Có lẽ bình thường mọi người sẽ cho rằng dùng những bức ảnh này đi uy hiếp sở trưởng Từ là điều bình thường, nhưng với một cán bộ cấp cao cần thể diện như sở trưởng Từ thì khác.

Anh muốn đưa cho báo chí? Xin lỗi, không có báo đài nào dám đăng những bức ảnh nóng không rõ nguồn gốc lai lịch này, nhất là khi người trong ảnh lại là một vị cán bộ cao cấp.

Anh muốn tung hình lên mạng? Xin lỗi, sở trưởng đại nhân sẽ ngay lập tức tìm người phong tỏa tin này, thậm chí còn có thể truy tìm nguồn gốc, buộc lại anh tội danh chụp ảnh dâm ô vu cáo hãm hại người khác.

Anh muốn gửi cho ban thanh tra kỷ luật? Càng phải xin lỗi ...

Lùi một bước mà nói, chính là để những bức ảnh này phát ra sức hút. Đối với sở trưởng Từ, đơn giản cũng là đổi một chỗ làm mới.

Nếu sự việc quả thực phát triển tới bước này thì với sở trưởng Từ cố nhiên sẽ là một hình phạt. Nhưng đối với Đại Lý thì lại chẳng có ích lợi gì, thậm chí còn khiến người ta sinh hiểu lầm, tưởng rằng những chuyện này đều là do anh ta ngầm ngầm bày ra để báo thù.

Vì vậy, Mạc Ngôn ngay từ đầu không hề nghĩ đến việc công khai những bức ảnh này.

Hắn chụp những bức ảnh này chỉ với một mục đích là làm “mồi nhử” cho sở trưởng Từ.

150. Chương 149: Mạc Ngôn – Người Vơ Vét Tài Sản

Mạc Ngôn quay về tiểu viện số 36, giờ chắc khoảng ba giờ sáng.

Về tới nhà cái, hẳn mở tủ lạnh ra ngay.

Không ngoài dự đoán, toàn bộ đồ ăn nhẹ đã bị tên tiểu tử kia chén sạch. Còn trong ngăn giữ tươi đồ thì lại thừa ra một quả đại.

Mạc Ngôn cầm lấy quả đại, đưa lên mũi hít hà, khẽ mỉm cười.

Đầu giường hẳn đã bày ba quả đã quả như vậy rồi, thêm quả này nữa, là tổng thể hẳn có bốn quả.

- Có lẽ, cũng nên thử và cũng đã chạm trán một lần rồi.

Mạc Ngôn trong lòng cân nhắc, cảm thấy qua vài lần thể hiện thiện ý, thời cơ cũng đã dần chín muồi, có thể chụp chiếu cái mặt của tên tiểu tử kia rồi.

Đặt quả ở đầu giường, hẳn lấy quần áo vào phòng tắm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy đã 9h sáng.

Rời khỏi giường ngủ, hắn đem ảnh trong máy in ra, đóng vào bì thư sau đó mới bắt đầu rửa mặt.

Mười phút sau, hắn cầm hộp sữa tươi đi ra khỏi nhà 36.

Tỉnh sảnh, nhà số 4, văn phòng sở trưởng.

Tân sở trưởng ngồi ở bàn làm việc, thư thả xem bản báo cáo công tác mới được nộp lên hôm qua.

Phải nói, cơ quan Thất Xử này tuyệt đối là bản sao chiến tích tốt nhất. Theo thống kê, hàng năm án treo có tới hàng trăm vụ.

Điều duy nhất đáng tiếc cho sở trưởng Từ là ông ta đã tới hơi muộn.

Nếu đến sớm hai tháng thì có phải sẽ bắt kịp hàng loạt vụ án do Từ Đức Phát cấp cho, chuyện thăng chức cục phó chỉ còn là chờ ngày đẹp!

- Đáng tiếc, lại muộn mất hai tháng.

Sở trưởng Từ khẽ lắc đầu, nhưng nghĩ lại, bây giờ đến Thất Xử cũng chưa muộn. Chỉ cần kiên nhẫn ngồi ở đây hai, ba năm chờ cho lão già về vườn thì chuyện lên chức kiểu gì chẳng chắc như ván đóng thuyền.

- Chỉ là cái cô Đỗ Tiểu Âm đó có chút phiền phức.

Sở trưởng Từ không ngừng chau mày. Thực lòng mà nói, Đỗ Tiểu Âm là trụ cột của Thất Xử, nếu gạt cô ta đi thì đúng là không nổi.

- Nhưng nếu giữ cô ta lại thì cái tính cách ngang ngạnh của cô ta kiểu gì cũng gây ra không ít phiền phức ở cái sở cảnh sát này.

Sở trưởng Từ trầm tư, nên thu phục người đẹp này thế nào đây?

Định cậy quyền đè nén người à?

Sở trưởng Từ lắc đầu. Vừa mới chỉnh xong Đại Lý, lại tiếp tục đè nén Đỗ Tiểu Âm, không chỉ bất lợi cho công việc về sau mà cũng sẽ gây ấn tượng không tốt cho lãnh đạo tỉnh.

Vậy thì, đánh chúng một gậy, rồi cho chúng táo ngọt ăn?

Sở trưởng Từ chợt nhớ tới cô vãn họ Mạc...

- Đỗ Tiểu Âm trước giờ đều phản đối mình đuổi tên chuyên gia cầu tặc này. Chi bằng chiều cô ta một lần, giữ người này lại?

Nghĩ đến đây, hắn gọi tên thư ký vào, hỏi thăm tên cô vãn họ Mạc hôm qua rốt cuộc là thế nào?

Cô nhân viên nói hắn cũng không rõ. Hôm qua hắn gác ngoài cổng nhưng tên họ Mạc đó có giấy thông hành, không có quyền cấm anh ta vào.

Sở trưởng Từ bực mình:

- Tôi không hỏi chuyện đấy mà là... thôi được rồi, cô đi gọi Đỗ Tiểu Âm đến đây. Tôi muốn bàn bạc với cô ta về chuyện tên cô vãn họ Mạc đó.

Cô nhân viên gật đầu, quay người ra ngoài.

Cô ta vừa đến cửa thì nhìn thấy tên thanh niên chẳng ra sao cả ngày hôm qua đã ở ngoài, đang nhe hàm răng trắng lóa cười với hắn.

Cô nhân viên hoảng sợ, hỏi:

- Anh định làm gì?

Theo như anh ta thấy thì thần kinh của Mạc Ngôn nhất định có vấn đề, không thì sẽ không làm ra loại chuyện quái gở như hôm qua?

Mạc Ngôn cười:

- Phiền anh thông báo một tiếng, nói tôi có chuyện cần gặp sở trưởng Từ.

Tên nhân viên quắc mắt bảo:

- Sở trưởng đi vắng!

Mạc Ngôn cười bảo:

- Không cần phải gặt tôi. Vừa nãy tôi đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng của ông ta.

Ngập ngừng đôi chút, Mạc Ngôn rút ra một cái bì thư, bảo:

- Không thì thế này vậy, anh đưa cho ông ta cái phong thư này, chờ ông ta xem xong rồi quyết định có cần gặp mặt tôi hay không.

Cô nhân viên ngần ngừ một lát, sau cùng cũng nhận lấy phong thư, quay người tiến vào phòng làm việc của sở trưởng Từ.

Một phút sau, hắc đã xuất hiện trước mặt Mạc Ngôn, nói sở trưởng mời anh ta vào.

Mạc Ngôn mỉm cười nói cảm ơn rồi tiến thẳng vào phòng sở trưởng Từ.

Vừa vào đến cửa, hắc đã trông thấy sở trưởng Từ như một con dã thú ngồi sau bàn làm việc, ném về phía hắc cái nhìn đầy hung tợn.

- Những cái này anh lấy từ đâu ra vậy?

Sở trưởng Từ hít một hơi thật sâu, trong mắt ánh lên một tia căm giận.

Vừa mới nhìn thấy những bức ảnh này, hắc quả thực như bị dọa nạt. Có điều những điều này Mạc Ngôn đã dự liệu cả rồi. Chuyện này chỉ cần xử lý tốt thì sẽ không gây ra tổn hại quá lớn. Sở trưởng Từ về điểm này thì quá rõ rồi, vì vậy, hắc rất nhanh chóng thoát khỏi hoang mang để tìm phương sách đối phó.

Theo như hắc nhìn nhận, Mạc Ngôn đã lựa chọn được những bức ảnh này đem đến đây chắc chắn là có điều trao đổi. Chỉ cần đáp ứng yêu cầu của hắc, tạm thời nhường hắc, sau này sợ gì không có cơ hội trả đũa.

- Sở trưởng Từ, anh cảm thấy tôi sẽ nói với anh nguồn gốc của những bức ảnh này sao?

Mạc Ngôn châm điếu thuốc, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc, hai chân bắt chéo nhau.

Sở trưởng Từ dần dần lấy lại được bình tĩnh, cười bảo:

- Anh tưởng rằng chỉ dựa vào những bức ảnh không rõ nguồn gốc này mà có thể uy hiếp được tôi sao?

Mạc Ngôn làm ra vẻ ngạc nhiên, bảo:

- Anh cho rằng những bức ảnh này là giả tạo?

Sở trưởng Từ hừ một tiếng, nói:

- Tôi nói nó là giả thì nhất định sẽ là giả.

Mạc Ngôn gật đầu, đáp:

- Đúng, anh có khả năng ấy. Có điều, những bức ảnh đó có là giả hay không thì trong lòng tôi và anh đều rõ. Mà thực tế thì những bức ảnh này dù có là giả đi chăng nữa, nếu được truyền ra ngoài đều bất lợi cho bản thân anh. Huống hồ, những bức ảnh này lại là thật.

Sở trưởng Từ không kiên nhẫn được hơn nữa vội ngắt lời của Mạc Ngôn:

- Rất cuộc anh muốn gì?

- Tôi muốn gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu tôi nói, tôi muốn anh rời khỏi vị trí này, anh có thể làm được không?

Sở trưởng Từ trợn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi:

- Người đang nói đùa đấy à?

Hắn nghĩ Mạc Ngôn khi dùng những bức ảnh này để đe dọa, ý đồ không đòi vật chất thì cũng đòi được tiếp tục lưu lại ở sở. Hắn ngàn lần không thể ngờ được rằng, Mạc Ngôn lại cả gan dám yêu cầu hắn rời khỏi sở!

Tên này thật sự mắc bệnh thần kinh à?

Đừng nói tôi cơ bản không thể rời khỏi. Cho dù có rời đi, một nhân viên cố vấn quèn như anh có thể lên làm sở trưởng sao? Đúng là thần kinh.

- Đợi một chút, tên này có thể là một quân cờ của người khác?

Sở trưởng Từ đột nhiên nghĩ tới khả năng đó. Cái ghế sở trưởng này không biết có bao nhiêu người ngấp nghé. Có kẻ giở thủ đoạn cũng là điều hoàn toàn bình thường.

Sở trưởng Từ mới nghĩ đến đây đã giật tái mặt, lạnh lùng hỏi:

- Ai đã lệnh cho anh làm như vậy?

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi sửng người trong giây lát nhưng đã hiểu ra ngay!

Ảnh chụp trên tay của Mạc Ngôn kì thật chỉ là một lời chỉ dẫn, trong đó mục đích là lấy nó làm dẫn, gợi lên cảm xúc tiêu cực trong lòng trưởng phòng Từ.

Mạc Ngôn vốn định chậm rãi dùng ngôn ngữ gợi lên lửa giận trong lòng trưởng phòng Từ, chưa từng nghĩ tới người này đa nghi, chủ động đưa ra đề tài.

Nếu như thế, Mạc Ngôn dĩ nhiên là biết thời biết thế, thuận theo vấn đề hắn đã nói.

- Người đứng đầu là ai bảo ta làm như vậy, vị trí trưởng phòng của người rút cục người có chịu nhường hay không?

Mạc Ngôn dương dương tự đắc:

- Bối cảnh phía sau ta không hề kém người, những tấm ảnh này người thường không thể có được, đối với hắn mà nói, có thể làm cho người mất hết danh dự trong vòng nửa ngày.

- Người cảm miệng!

Từ trưởng phòng giận không kiềm được, hạ giọng quát:

- Nói cho ta biết, rốt cuộc là ai bảo người làm như vậy? Nếu người chịu nói cho ta biết, ưu đãi tùy người nói!

Hắn mặt ngoài phần nộ, nhưng trong lòng đã bị Mạc Ngôn dọa cho mất vía, theo bản năng đã “vặn nhỏ volume”, sợ bị người ngoài nghe thấy.

Đúng là như vậy, những bức ảnh này nếu nằm trong tay một người thường, đích xác không thể tạo cho hắn uy hiếp quá lớn, nhưng nếu nằm trong tay một vài người có bối cảnh tương tự như mình, tình cảnh của hắn tuyệt đối là đáng ngại!

Mạc Ngôn thấy hắn kinh sợ, tiếp tục khiêu khích nói:

- Người có thể cho ta bao nhiêu lợi ích? Không có gạt người, những bức ảnh đó toàn bộ nằm trong tay ta, trừ những bức trong phong thư này, ta còn lưu trong một usb. Chỉ cần người cho một cái giá hợp lý, ta sẽ đưa hết cho người, thế nào?

Có chút dừng lại, lại nói:

- Dương nhiên, nếu người không đưa ra được một cái giá hợp lý, như vậy chờ đợi người không chỉ là việc mất chức, mà chính là mất hết danh dự.

Hắn cứ chậm rãi nói, trên mặt là một bộ diện mạo lưu manh, âm thầm thi triển liễu mộng yển...

Những ảnh chụp này đều trong tay người?

Từ trưởng phòng nhất thời bị những lời này dẫn dụ... Nếu hắn thần trí bình thường, tự nhiên sẽ không tin những lời này. Làm gì có ai đi tống tiền lại mang theo toàn bộ chứng cứ theo chứ?

Nếu thật có người như vậy, thì chắc chắn mục đích không phải là muốn tổng tiền, mà là muốn hấn chết!

Đáng tiếc, bị lo lắng bao phủ Từ trưởng phòng đã mất đi năng lực phán đoán, đã hoàn toàn đắm chìm vào hấp lực từ bên trong...

Mạc Ngôn thấy trong mắt hấn dần dần phát ra hung quang, bắt đầu thêm dầu vào lửa. Nói:

- Nói đi, ngươi muốn mất hết danh dự, hay là muốn có được những tấm ảnh chụp này?

- Mất hết danh dự?

Từ trưởng phòng không tự chủ được rùng mình, trong đầu nhất thời hiện ra một số cảnh tượng đáng sợ!

Đôi còng tay, một căn phòng nhỏ tối tăm ẩm thấp?

Tiền tài, quyền lợi, mỹ nữ... Tất cả sẽ mất đi! Chúng nó ở ngoài hàng rào, tận tình cười nhạo mình, khinh bỉ mình...

151. Chương 150: Thu Hoạch Ngoài Tưởng Tượng

- Không được. Ta tuyệt không cho phép việc này xảy ra!

Từ trưởng phòng vụt đứng lên, đỏ ngầu mặt, thấp giọng quát:

- Đem những bức ảnh đó cho ta...

Mạc Ngôn cười lạnh nói:

- Nếu ta không giao cho ngươi? Chẳng lẽ ngươi dám nổ súng giết ta... À, đúng rồi. Chẳng phải trong ngăn kéo tay phải của ngươi có một khẩu súng sao, chẳng lẽ, ngươi muốn dùng nó giết ta?

Đúng vậy, trong ngăn kéo của ta có súng, vì sao không lấy ra xử lý hấn?

Chỉ cần xử lý hấn, sẽ không còn ai biết về những tấm ảnh này nữa!

Từ trưởng phòng thở hổn hển, đã hoàn toàn mất đi lý trí, tay phải chậm rãi cho vào ngăn kéo, lấy khẩu súng ra...

Mạc Ngôn thấy hấn lấy súng ra. Mỉm cười, nháy mắt tăng lớn lực độ!

- Ngươi nếu lợi dụng quyền thế trả đũa, như hại bằng hữu của ta, cũng đừng trách ta gây ông đập lưng ông...

- Nổ súng đi, tiếng súng vang lên, những khổ não của ngươi sẽ được giải quyết!

Mạc Ngôn hơi hơi cười...

Bên ngoài phòng trưởng phòng. Đỗ Tiểu âm đang nói chuyện cùng nhân viên thông tin.

- Cô nói trưởng phòng gọi tôi, là vì có chuyện phát sinh?

Thông tin viên gật đầu nói:

- Vâng, trưởng phòng vừa rồi cho tôi biết...nhưng trưởng phòng hiện tại có khách, Đỗ đội trưởng, phiền cô chờ một chút...

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Không sao, tôi chờ ở chỗ này.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi. Khách của trưởng phòng là ai vậy?

Thông tin viên nói:

- Chính là vị cố vấn kia... Nói thật, Đỗ đội trưởng, người này đầu óc có phải có vấn đề không? Hôm qua chạy tới đây muốn gặp trưởng phòng, còn đợi rất lâu, rồi không hiểu tại sao lại rời đi. Hại tôi còn bị trưởng phòng mắng cho một trận!

Đỗ Tiểu âm nghe vậy, không khỏi ngẩn ra.

Mạc Ngôn ở bên trong?

Nàng nghĩ lại cách sống của Mạc Ngôn, biết hẳn tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha Từ trưởng phòng. Chính là, nàng thật sự không hi vọng Mạc Ngôn áp dụng thủ đoạn cực đoan nào đó để đối phó trưởng phòng.

Nàng biết, Từ trưởng phòng là người như thế nào, làm mình hăm sâu vào hiểm cảnh, thật không đáng.

- Người này sẽ không giống Đại Lý, chọn dùng thủ đoạn bạo lực đấy chứ? Sẽ không, sẽ không, hẳn không phải là người như vậy!

Cái gọi là quan tâm quá sẽ loạn, Đỗ Tiểu Âm trong lòng khó tránh khỏi có chút lo âu, rồi lại không ngừng an ủi chính mình.

Nàng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại nhìn lên cửa lầu gác, hận không thể trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thông tin viên có chút kỳ quái, hỏi:

- Đỗ đội trưởng, cô làm sao vậy?

Đỗ Tiểu Âm hít một hơi thật sâu, cười nói:

- Không có gì, ngồi lâu, hoạt động chút thôi. Đúng rồi, Mạc Ngôn đi vào đã lâu chưa?

Thông tin viên nói:

- Không lâu lắm, lúc tôi điện thoại cho người, anh ta cũng vừa mới đi vào. Ân, tôi đoán chừng sắp đi ra rồi...

Lời của nàng vừa dứt, chợt nghe bên trong phòng làm việc của trưởng phòng phát ra một tiếng súng nặng nề!

Pang!

Đỗ Tiểu Âm cùng thông tin viên đưa mắt nhìn nhau...

Thông tin viên tuy là một nhân viên văn thư, nhưng tiếng súng vẫn có thể phân biệt ra được, run giọng nói:

- Đỗ đội trưởng, đây là tiếng súng sao?

Hồng!

Đỗ Tiểu Âm nhất thời đã tỉnh lại, một cước đã văng cửa văn phòng, vọt tới!

Bên trong phòng làm việc, Từ trưởng phòng ngơ ngác nhìn làn khói nhẹ bay ra từ họng súng trên tay phải của mình, thần tình hoảng sợ...

Mà Mạc Ngôn lại chậm rãi xoay người, nhìn thấy Đỗ Tiểu Âm mỉm cười.

- Mạc Ngôn, anh không sao chứ?

Đỗ Tiểu Âm sắc mặt tái nhợt, nhắm phía Mạc Ngôn, bất chấp căng thẳng, sờ soạng khắp người hắn, sợ rằng một chỗ nào đó sẽ ứa ra máu tươi!

Mạc Ngôn thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, trong lòng nhất thời thấy ảm áp, nói nhẹ bên tai nàng:

- Tôi không sao, cô trước tiên khống chế Từ trưởng phòng lại, người này điên rồi...

Đỗ Tiểu Âm thấy hắn tươi cười thoải mái tự nhiên, liền biết, trước mắt một màn này tuyệt đối là do hắn đạo diễn, trong lòng nhất thời cười khổ...

Nàng hung hăng nhìn Mạc Ngôn một cái... Ta xem là người điên rồi mới đúng!

Ở địa bàn Thất Xử, tiếng súng là cực kỳ nhạy cảm. Đỗ Tiểu Âm vọt vào phòng chưa tới 10s, những người khác cũng đã đuổi tới!

Từ trưởng phòng lúc này đã thanh tỉnh trở lại, nhìn thấy khẩu súng trong tay, lẩm bẩm nói:

- Tôi không cố ý, tôi không cố ý...

10 phút sau khi nghe tin, Mã cục trưởng đã tới phòng Từ trưởng phòng, sắc mặt âm trầm giống như có thể chảy ra nước.

Bên trong phòng làm việc, trừ Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm. Còn mấy vị phó cục trưởng khác.

Mà Từ trưởng phòng thì ngồi ở 1 góc ghế salon, vẻ mặt như người mất hồn. Đứng hai bên hắn là hai nhân viên của tổ công tác...

- Mạc Ngôn, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Từ trưởng phòng vì sao phải nổ súng vào cậu?

Mã cục trưởng sắc mặt âm trầm. Nhưng trong lòng là vừa kinh vừa sợ...

Hắn không kinh hãi sao được, ở trụ sở làm việc của tỉnh lại có người dám ngang nhiên nổ súng, hơn nữa người này lại là người mới được mình đề bạt.

Hắn sợ chính là, “Người bị hại” không phải ai khác, chính là bảo bối Mạc Ngôn này!

- Cháu không biết hắn vì cái gì đột nhiên liền nổ súng với cháu...

Mạc Ngôn vẻ mặt vẫn còn sợ hãi nói:

- May mắn lúc hắn rút khẩu súng từ ngăn kéo ra, cháu đã cảnh giác, lúc này mới tìm được đường sống từ trong cái chết!

Có chút dừng lại. Hắn tiếp tục nói:

- Nhưng cháu đoán rằng, hắn có thể không phải cố tình bắn cháu, mà là áp lực quá lớn làm tâm lý hắn thất thường... Một giây đồng hồ trước, hắn còn cười nói, một giây đồng hồ sau, hắn liền bỗng nhiên nổi giận. Nhất định là tâm lý xuất hiện vấn đề.

Mã cục trưởng nghe vậy, trong lòng thở phào, nếu là do tâm lý thất thường, sự tình sẽ dễ xử lý hơn, ít nhất là không có ý định mưu sát.

Ông ta hỏi:

- Trước khi hắn nổ súng. Hai người đang nói chuyện gì?

Mạc Ngôn chỉ phong thư trên bàn, nghiêm trang nói:

- Cháu tới tìm từ trưởng phòng xin tăng lương. Đây là đơn xin tăng lương của cháu! Thân là cố vấn của Thất Xử, cháu cảm thấy nhận được tiền trợ cấp quá ít, so với cống hiến của cháu không hợp lý, cho nên...

Những bức ảnh trong phong thư, từ lúc súng nổ, đã bị hắn dùng chân khí thiêu hủy, mà lưu lại là bản báo cáo tăng lương đã sớm chuẩn bị từ trước.

Trên báo cáo này, cũng có vân tay của Từ trưởng phòng, hoàn toàn có thể làm vật chứng.

Mã cục trưởng nhìn về phía Từ trưởng phòng, trầm giọng nói:

- Từ trưởng phòng, những lời Mạc Ngôn nói có phải là sự thật?

Từ trưởng phòng đưa anh mắt thất hồn lạc phách, mờ mịt nói:

- Tôi... cái gì cũng không nhớ rõ...

Hắn thật sự là không nhớ gì... Từ lúc hắn nổ súng đến Đỗ Tiểu Âm vọt vào trong phòng, cách khoảng bốn năm giây, bốn năm giây nhìn như ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để Mạc Ngôn động tay động chân với ý thức ở chỗ sâu nhất của hắn.

Mã cục trưởng trầm ngâm một lát, quay sang Đỗ Tiểu Âm nói:

- Hãy báo đội khám nghiệm hiện trường tới, lấy khẩu súng trên tay hấn giám định dấu vân tay, phân tích đường đạn. Mặt khác, chuyển hấn đến bác sỹ tâm lý kiểm tra...

Có chút dừng lại, hấn nhìn về phía Mạc Ngôn, lại nói:

- Mạc Ngôn a, sự tình hôm nay làm cho cháu sợ hãi, nhưng ta hi vọng...

Hấn còn chưa dứt lời, Mạc Ngôn đã hiểu ý:

- Mã cục trưởng, chú yên tâm, ngày hôm nay chuyện này cháu sẽ không truy cứu nữa... Cháu cũng coi như là một nửa cánh sát, cháu hiểu áp lực mà công việc này đem lại. Cho nên xin ngài yên tâm, cháu sẽ không truy cứu trách nhiệm của Từ trưởng phòng. Mặt khác cháu đề nghị, sự tình hôm nay cũng đừng làm bản ghi chép, giám định pháp ý cũng không cần lưu lại... Sự tình đã qua, cháu cũng không bị thương, cháu cảm thấy trước mắt, quan trọng nhất là việc điều trị tâm lý cho Từ trưởng phòng.

Hấn nói như vậy, thứ nhất có thể biến việc Từ trưởng phòng “tinh thần thất thường” trở thành định luật, hai là lấy lòng Mã cục trưởng.

Mã cục trưởng nghe vậy, trong lòng nhất thời thoải mái rất nhiều.

Hấn lo lắng nhất đúng là Mạc Ngôn không đồng ý buông tha, phải truy cứu tới cùng. Nếu người bị hại là một người bình thường, việc này sẽ dễ giải quyết. Nhưng cái chính là với bối cảnh của Mạc Ngôn, nếu hấn một lòng muốn làm lớn sự việc, không ai có thể ngăn cản!

Mã cục trưởng nhìn về phía vài vị phó phòng nói:

- Mọi người có ý kiến gì không?

Cái gọi là việc xấu trong nhà không nên đồn ra ngoài, huống chi Từ trưởng phòng còn có cha là Phó tỉnh trưởng, mọi người tại đâu đều mang tâm tự chuyện lớn hóa nhỏ.

Vài vị phó cục trưởng nhìn thoáng qua, một người nói:

- Nếu tiểu Mạc cố vấn thấu tình đạt lý, không truy cứu, tôi nghĩ nên đưa Từ trưởng phòng đi trị liệu tâm lý...

Tên còn lại cũng nói:

- Tôi cũng có ý kiến như vậy, nếu như không có một tiếng súng vừa rồi, thì sự việc cũng không có gì lớn. Nếu Mạc Ngôn chịu vì địa cục, tôi xem sự tình nên dừng lại ở đây đi, không cần phải làm toàn bộ nhân viên trong cục loạn lên... Ngoài ra, công tác tại Thất Xử không thể bị đình trệ, nhất định phải có người chủ trì công tác tại Thất Xử.

Có câu “đầu chi dĩ đào báo chi dĩ lý”, Mã cục trưởng biết Mạc Ngôn cùng Đỗ Tiểu Âm có quan hệ trong việc này, là người bị hại, Mạc Ngôn không tiếp tục truy cứu, như vậy mình cũng không thể không biết điều...

Mã cục trưởng nhìn thấy Mạc Ngôn, lại nhìn lại Đỗ Tiểu Âm, trong lòng lập tức có tính toán.

- Tôi đề nghị, công việc tại thất môn tạm thời do Đỗ đội trưởng chủ trì!

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, thậm chí nói đây đúng là thu hoạch ngoài tưởng tượng!!!

152. Chương 151: Cuộc Gặp Bất Ngờ Trong Núi.

Mã cục trưởng ra quyết định như vậy cũng là bất đắc dĩ...

Nhân lúc Trịnh lão dưỡng bệnh, hấn đã đưa Từ trưởng phòng lên làm trưởng ban Thất Xử, việc này không theo ý tứ của cấp trên. Nhưng sau việc, Từ trưởng phòng “tinh thần thất thường”, nếu hấn vẫn tự tiện quyết định người được chọn, nhất định sẽ bị cấp trên chỉ trích. Cho nên, hấn thuận theo thủy nhân tình, đem Đỗ Tiểu Âm đề bạt.

Đỗ Tiểu Âm không chỉ là người của Thất Xử, hơn nữa lúc trước cũng là từ tổng thự tới Uyển Lăng, tổng thự xem như người nhà của nàng, vì thế tạm thời để nàng đảm nhiệm công việc lãnh đạo tại Thất Xử, là thích hợp nhất.

- Cục trưởng, tôi sợ quyết định này, có thể vì lý lịch của tôi ...

Đỗ Tiểu Âm ngược lại do dự, nàng chỉ là cấp bậc chính khoa, theo năng lực mà nói, nàng tự nhận có thể đảm nhiệm chức vụ này, nhưng chung quy lý lịch lại quá nhỏ bé, khó trách khiến người khác chỉ trích.

Mã cục trưởng hòa ái cười nói:

- Phó trưởng ban tạm thời thay mặt công tác, có gì không thích hợp? việc này, cũng chỉ là tạm thời, chờ Trịnh lão trở về rồi nói.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra nói:

- Phó trưởng ban?

Mã Sảnh cười dài nói:

- Đúng vậy, chính là phó trưởng ban, hai ngày trước cũng đã có quyết định. Tiểu Đỗ, cô là trụ cột của Thất Xử, làm việc cho tốt, đừng phụ sự tín nhiệm của cấp trên đối với cô!

Mấy tháng trước, bởi vì một loạt các án kiện được giải quyết, biểu hiện của Thất Xử có thể nói là thập phần đáng khen. Cá nhân công, tập thể công, mấy ngày hôm trước đã muốn đánh giá, Đỗ Tiểu Âm bởi vì một loạt biểu hiện xuất sắc, chức vụ đã được đề thăng một bước, được tấn thăng làm phó trưởng ban.

Có danh hiệu phó ban, nàng có thể danh chính ngôn thuận tạm thời chủ trì công việc Thất Xử, dù ai cũng không cách này chỉ trích.

20 phút sau, trong văn phòng trưởng phòng chỉ còn lại Mạc Ngôn cùng Đỗ Tiểu Âm.

Mạc Ngôn nhìn thấy Đỗ Tiểu Âm, vươn tay. Cười nói:

- Chúc mừng!

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt liếc hần một cái, nói:

- Chúc mừng cái đầu quỷ nhà anh, anh có biết vừa rồi rất là nguy hiểm hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô nghĩ là tôi không nắm chắc chuyện này sao?

Đỗ Tiểu Âm cắn môi nói:

- Tôi biết anh có bản lĩnh, nhưng vạn nhất...

Nàng nhẹ nhàng khựng lại, nhìn về phía Mạc Ngôn trong ánh mắt vừa có sự quan tâm, vừa có chút oán trách.

Mạc Ngôn biết nàng đang quan tâm tới mình, dịu dàng nói:

- Yên tâm đi, không có vạn nhất...

Hắn không muốn tiếp tục đề tài này, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cầm lấy tay Đỗ Tiểu Âm, khoa trương lắc lắc, phe phẩy cười nói:

- Chúc mừng thăng chức. Hai mươi sáu tuổi làm phó ban. Không giám nói trong tỉnh, ít nhất tỉnh sảnh cô là người duy nhất. Chuẩn bị mời khách đi!

Đỗ Tiểu Âm quả nhiên bị hắn đánh lạc hướng, kinh ngạc nói:

- Làm sao anh biết tuổi của tôi?

Mạc Ngôn cười nói:

- Bởi vì tôi lên xem chứng minh thư của cô...

Đỗ Tiểu Âm lườm hắt một cái, rút tay lại, dầm vào bả vai hắt. Nói giọng uy hiếp:

- Không cho anh được nói ra ngoài!

Có chút dừng lại, nàng cảm thấy cử chỉ cùng lời nói của mình có chút thân mật quá mức, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lại nói:

- Mạc Ngôn, cảm ơn anh!

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô thay Đại Lý cảm ơn tôi?

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu.

Mạc Ngôn nói:

- Đừng quên, tôi cũng là bằng hữu của anh ấy, nếu cần cảm ơn tôi chờ anh ta tự mình nói...

Từ sau khi Từ trưởng phòng bị thần kinh thất thường, chuyện của Đại Lý cũng tự nhiên không có ai giải quyết. Bây giờ Đỗ Tiểu Âm chủ trì công tác tại Thất Xử, chỉ cần đem Đại Lý xử lý lạnh vài ngày. Không mất bao lâu, hẳn lại có thể một lần nữa trở lại Thất Xử.

Dụng tâm của Mạc Ngôn là ở chỗ...

Từ trưởng phòng tạm thời rời cương vị công tác dưỡng bệnh, và việc Từ trưởng phòng thần kinh thất thường nên tạm thời rời cương vị công tác, trong chuyện này, khác nhau tưởng như không lớn, nhưng kỳ thật là khác biệt một trời. Trước đơn giản là điều chuyển công tác. Sau thì ý nghĩa từ nay về sau con đường công danh coi như vô vọng. Hơn nữa với khuynh hướng của một người từng bị bệnh tâm thần, ai sẽ ngốc đến mức tiếp tục đề bạt hẳn?

Một đòn này đối với Từ trưởng phòng, mặc dù đã được Mã cục trưởng bên trong xử lý, nhưng trên đời không có bức tường nào cản được hết gió, không bao lâu, việc này sẽ đồn khắp cả quan trường...

- Đúng rồi. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với báo cáo tăng lương của anh? Có thể nói cho tôi một chút không?

Đỗ Tiểu Âm nhìn về phía Mạc Ngôn, trong miệng hỏi về báo cáo tăng lương. Trên thực tế, việc nàng muốn hỏi chính là chuyện của Từ trưởng phòng!

Mạc Ngôn có thể lừa dối người khác, bởi vì họ không biết nội tình.

Nhưng Đỗ Tiểu Âm đương nhiên không phải “Người khác” hơn nữa nàng đã sớm biết dụng ý của Mạc Ngôn, tự nhiên sẽ không bị qua mặt...

Mạc Ngôn cười nói:

- Có một số việc, chỉ có thể làm, không thể nói, cô nghĩ, tôi sẽ cho cô đáp án sao?

Nói xong, hẳn đưa báo cáo tăng lương cho Đỗ Tiểu Âm, nói:

- Đồng chí trưởng phòng, tôi hiện tại trình báo cáo này cho cô, cũng trình trọng tuyên bố, tiền lương của tôi cùng với cống hiến của tôi không hợp lý một cách nghiêm trọng!

Thấy đề tài bị lệch khỏi quỹ đạo, Đỗ Tiểu Âm trừng mắt nhìn Mạc Ngôn liếc mắt một cái, đem báo cáo tiếp nhận, phụng phịu nói:

- Báo cáo tôi cần xem cẩn thận, anh có thể đi ra ngoài!

Vừa mới dứt lời, nàng liền nhin không được bật cười nói:

- Thế nào, có giống khí thế của lão Trịnh không?

Giải quyết xong chuyện Từ trưởng phòng, cuộc sống của Mạc Ngôn lại trở về trạng thái bình thường.

Còn ủy thác của Tôn Minh Viễn, bởi vì Ngũ hành tụ linh trận sắp hoàn thành, mà cũng bị Mạc Ngôn rời lại 2 tháng sau.

Tôn Minh Viễn cũng không dị nghị, hắn đã đợi 15 năm, cũng không xoắn gì hai tháng.

Quan trọng nhất nhà, hắn đã bị Mạc Ngôn triệt để thuyết phục, hơn nữa rất tinh, nếu trên đời này ai có thể phá giải vụ án 15 năm trước kia, nhất định là Mạc Ngôn không thể nghi ngờ.

Cho nên, vì có thể làm cho Mạc Ngôn tận tâm tận lực trợ giúp mình, hắn không chỉ không thể nói ra bất kỳ dị nghị gì, mà còn đem đầy số chuyên dụng của mình cho Mạc Ngôn, hắn tỏ ý tứ, mặc cho sự tình thế nào, chỉ cần Mạc Ngôn cần, hắn đều sẽ tương trợ.

Tôn Minh Viễn này đem hết toàn lực hứa hẹn, ngay cả Hoàng Lưu Hạ cũng có chút ghen tị.

Nhưng rõ ràng, hứa hẹn lần này đối với Mạc Ngôn mà nói, không có một chút hấp dẫn nào, hắn có vẻ rất lãnh đạm, nhưng...

Thú vị chính là, Mạc Ngôn hồ hững lại làm cho Hoàng Lưu Hạ cảm giác mình có chút mất mũi. Theo lời lẽ của hắn mà nói, mình ngay cả Tôn Minh Viễn một sợi lông cũng không bằng, cần gì tới một cái hứa hẹn của Tôn Minh Viễn.

Sau khi trở về từ tỉnh sảnh, Mạc Ngôn cũng không có ở trong nhà, mà tới ngay Núi Hồ Lô.

Muốn thành công luyện chế ra Tụ Linh Trận. Nhất định phải để thể xác và tinh thần điều tiết đến trạng thái tốt nhất.

Cái gọi là trạng thái tốt nhất, kỳ thật chính là thể xác và tinh thần hoàn toàn đạt đến một trạng thái linh hoạt kỳ ảo. Chỉ có cả thể xác và tinh thần đạt đến trạng thái như vậy, không có vô ngã, mới có thể làm chắc Ngũ Hành khí đồng thời vận chuyển khí cân đối, cuối cùng đem nó luyện chế!

Muốn đạt đến trạng thái này, nói khó không khó, nói dễ không dễ...

Có thể trong mưa bước trộm, hay rừng trúc nghe gió, nói không chừng, lúc nào cũng có thể đạt tới loại trạng thái linh hoạt kỳ ảo này.

Mấy ngày nay, Mạc Ngôn ngay cả công khóa cũng đều gác lại. Không có việc gì là liên hướng núi Hồ Lô đi tới. Giống như một người hay đi lang thang trong lúi.

Có đôi khi sáng sớm xuất phát, tới tận tối mới về, có đôi khi lại chỉ dừng ở chân núi nghỉ ngơi nửa giờ, liền xoay người rời đi, hoàn toàn là bằng tâm ý mà định ra. Không theo quy tắc đã định nào cả...

- Chàng trai, sao lại đi lang thang trong núi?

Mạc Ngôn lại vào núi, trên con đường núi hiểm trở, gặp được vị lão nhân người miền núi trong nhà mở quán cơm.

- Vâng ạ, nhàn rồi không có việc gì, vào núi hít không khí trong lành, mát mẻ. Đại gia, ngài đây là đi hái thuốc đúng không?

Mạc Ngôn cười nói hàn thuyên cùng lão người miền núi.

Lão người miền núi haha cười nói:

- Lần này không phải là đi hái thuốc, là dẫn đường cho người làm tới...

Lão người miền núi ngậm tẩu thuốc. Há mồm cười thì lộ ra hàm răng vàng khè.

Đứng bên cạnh hắn, là một lão giả râu tóc bạc phơ, tuổi chừng sáu mươi, cũng tinh thần quắc thước. Nhìn hắn có một ít trang bị leo núi, thật đúng là tuổi già chí chưa già.

Lão giả hướng Mạc Ngôn cười cười. Cũng không nói lời nào.

Mạc Ngôn mỉm cười gật đầu, xem như bắt chuyện qua. Lão nhân 60 tuổi một mình lên núi, tuy rằng không có nhiều, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Đừng nói là 60 tuổi, Mai Tam Đỉnh năm nay đã 85 tuổi, nếu hắn ở đây, có thể thoải mái đi dạo khắp cả Núi Hồ Lô này...

Cùng lão người miền núi nói chuyện phiếm hai câu sau, Mạc Ngôn theo sơn đạo, tiếp tục tiến vào những chỗ sâu hơn trong núi.

Hắn đi vô cùng chậm, không bao lâu, lão người miền núi dẫn vị lão giả kia vượt lên.

Nhưng hai người này cũng không theo sơn đạo phía trước, mà vượt qua Mạc Ngôn không bao lâu, thì rẽ vào một cái rừng trúc phía trước.

Mạc Ngôn cũng không quá để ý, nhưng mấy phút đồng hồ sau lại chợt nhớ tới, xuyên qua mấy cái rừng trúc kia, chẳng phải là hướng rãnh Ưng Chủy sao?

Hắn nao nao, nhưng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho là Bạch phát lão giả kia nghe lão người miền núi giới thiệu, đi tìm cái lạ mà thôi.

153. Chương 152 : Gia Thế.

- Lão ca, còn bao lâu nữa mới có thể tới rãnh Ưng Chủy như người nói?

Rừng trúc bên kia, Bạch phát lão giả dừng lại, nhìn núi non xanh biếc, hỏi lão người miền núi.

Lão người miền núi nói:

- Không lâu nữa đâu, khoảng nửa giờ nữa sẽ tới.

Bạch phát lão giả gật đầu, tay lấy ra bản đồ, dùng bút đánh dấu điểm trước mặt...

Lão người miền núi tò mò nói:

- Ông đang làm gì vậy?

Bạch phát lão giả cười nói:

- Đánh dấu lại, khỏi cho sau này tới đây lại lạc đường.

Lão người miền núi nói:

- Vậy, ông còn tính sẽ quay lại đây a?

Bạch phát lão giả ha ha cười nói:

- Lão ca, tôi không chỉ tới đây du ngoạn. Không nói gạt ông, tôi có ý ở núi Hồ Lô này đầu tư du lịch, hiện tại xem như là đi khảo sát hiện trường.

Nghe xong lời này, lão người miền núi liền nói như hát, bắt đầu nhiệt tâm giới thiệu lai lịch núi Hồ Lô, cùng với những địa điểm du lịch trong núi...

Trên thực tế, núi Hồ lô này địa điểm du lịch rất phong phú, một nhà thơ về núi non hàng đầu đã phát hiện ra chúng.

Nhưng, nơi này thuộc khu bảo tồn quốc gia, muốn phát triển du lịch, phải qua rất nhiều trình tự. Huống chi, núi Hồ Lô sớm đã có người phát hiện trước, một vài công ty, cũng đã đầu tư du lịch.

- Lão ca, tôi tính sẽ làm một khu du lịch kiểu cổ, sẽ xây dựng một số miếu thờ, lầu gác chẳng hạn...

Bạch phát lão giả chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ sẽ điều tra tỉ mỉ vùng này, mất ngày nữa sẽ có một vài người tiến vào khảo sát hiện trường, lão ca, không biết ông có đồng ý làm người dẫn đường tiếp không?

Lão người miền núi cao hứng nói:

- Không thành vấn đề, trong nhà của tôi có mở một quán ăn nhỏ, phòng trống cũng nhiều, có bao nhiêu người cũng có thể ở được.

Hắn vội vã hướng lão giả giới thiệu, bạch phát lão giả không để ý, cuối cùng nói:

- Lão ca, nhiệm vụ chủ yếu của ông là dẫn một vài người của tôi tới một vài địa phương nổi tiếng một lần, tỷ như rãnh Ưng Chủy, còn có cái Nhất tuyết thiên, phạm là có chút danh tiếng, tất cả đi một lần.

- Sao hôm nay rảnh rồi tới chỗ của anh?

Mạc Ngôn ôm thủ, nghiêng người dựa vào phòng bếp, cười híp mắt, nhìn Mạch Tuệ đang bận rộn phía trước.

Mạch Tuệ bên ngoài mặc một chiếc áo lông dê, đường cong pháp phồng, bị Mạc Ngôn nhìn từ trên xuống dưới... giống như bị người ta dùng tay vuốt nhẹ...

Gương mặt của nàng nóng bừng, mắt liếc Mạc Ngôn một cái, sáng giọng

- Không được dùng ánh mắt háo sắc đó nhìn em, làm em nổi hết da gà...

Trên lò than là canh thịt heo với chân ngựa, loại canh này rất ngon, rất thích hợp với mùa xuân. Nguyên liệu nấu ăn gồm có chân ngựa, cùng với thịt bụng heo, xương sườn, cùng một số nguyên liệu khác, ninh trong khoảng ba giờ mới có thể dùng.

Mạch Tuệ dùng thìa múc canh, hơi nếm hương vị, sau đó giảm lửa, nói:

- Trước khi chàng đến, canh ta đã ninh trong chốc lát, cố gắng đợi khoảng một giờ nữa, sẽ có đồ ăn.

Mạc Ngôn đi tới, từ phía sau ôm vòng eo thon của Mạch Tuệ, nói:

- Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh ... Quan trọng nhất là, tối nay có phải rời đi không?

Mạch Tuệ cười nói:

- Em cũng khó có được nửa ngày nhàn rỗi, Tô Cận cùng công ty có hợp đồng, ngày mốt sẽ có một buổi tiệc hoan nghênh đồng thời công bố tin tức buổi diễn thời trang, nên những ngày này bên hành chính đang rất bận, bọn em bên này khó có được cơ hội nhàn hạ, Đúng rồi ngày mốt tiệc rượu anh theo cùng em được không?

- Tiệc rượu hả?

Mạc Ngôn không khỏi có chút đau đầu nói:

- Anh ghét nhất là điều này.

Mạch Tuệ bỗng nhiên dậm chân nói:

- Không được anh nhất định phải đi với em!

Mạc Ngôn nói:

- Cho anh một lý do.

Mạch Tuệ dương dương tự đắc nói:

- Anh là người của em, tuy rằng chưa danh chính ngôn thuận, nhưng mang ra ngoài giới thiệu một vòng vẫn là điều cần thiết, cái này gọi là công khai biểu thị quyền sở hữu!

Mạc Ngôn hôn lên tai nàng nói:

- Như vậy, anh vẫn còn rất là đắt hàng nha.

Mạch Tuệ vành tai bị Mạc Ngôn ngậm trong miệng, lập tức toàn thân như nhũn ra, nhịn không được quay đầu phản kích, Cắn lên môi Mạc Ngôn một cái. Sáng giọng nói:

- Anh nhất định không theo giúp em?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu đêm nay em ở lại đây, anh sẽ đáp ứng cùng em tham gia tiệc rượu.

Mạch Tuệ thở dài, nói:

- Không được đâu, em chỉ có nửa ngày, cùng ăn cơm chiều với anh, tối có em họ sẽ tới, em phải an bài cho bọn họ...

Mạc Ngôn nói:

- Người thân là quan trọng. Tối đây du ngoạn, hay là còn có chuyện gì?

Mạch Tuệ thở dài nói:

- Là tối xem đại minh tinh...

Mạc Ngôn nói:

- Tô Cận?

Mạch Tuệ gật gật đầu, nói:

- Bọn họ sẽ tham gia tiết mục của Tô Cận, đã sớm lên kế hoạch rồi, nhất là cậu em họ của muội. Chết mê chết mệt Tô Cận...

Mạc Ngôn cười nói:

- Em rất nhanh cũng sẽ trở thành sao kim, đến lúc đó không được vứt bỏ người chồng cám bã như anh nha...

Mạch Tuệ cắn lên mũi hần một cái, hừ hừ nói:

- Anh phải nói mấy lời dễ nghe mới được, bằng không em sẽ bỏ anh!

Mạc Ngôn cười ha ha, đem nàng nhắc lên ôm lấy, nói:

- Anh thấy em như là ngứa da, dám nói những lời như vậy, thực khiến cho người chồng như anh phần chấn!

Mạch Tuệ thấy hần bế mình hướng vào phòng ngủ. Thét to:

- Không được, bây giờ là ban ngày...

Mạc Ngôn cười nói:

- Ban ngày mới thú vị... ha ha, sợ sao, sợ thì hãy cầu xin anh đi!

Mạch Tuệ khanh khách cười, ở trong lòng ngực hần quay tới quay lui, không chịu cầu xin...

Hai người đang náo nhiệt, Mạc Ngôn lại bỗng nhiên dừng lại.

Mạc Ngôn thở dài, nói:

- Thật mất hứng, như vậy có phải là người vô đạo đức không?

Mạch Tuệ nhân cơ hội giãy ra khỏi ma chướng của hần, hần nhanh như gà con mổ thóc hôn lên mặt hần một chút, sau đó chạy như chớp vào phòng bếp...

Mạc Ngôn cầm điện thoại. Nhìn thoáng qua dãy số, không khỏi nhú mày.

Hần từ đầu, hoàn toàn không nghĩ tới, lúc này lại là Mạc Ngữ gọi tới!

Nhấc điện thoại. Âm thanh Mạc Ngữ như cũ vang lên thanh thanh đậm đậm, nhưng lại thiếu đi một chút tự nhiên.

- Là tôi, Mạc Ngữ...

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Tôi biết, sao lại có thời gian rảnh rồi gọi điện cho tôi vậy?

Mạc Ngữ nói:

- Tôi đang ở Uyển Lăng, tối nay cùng đi ăn nhé.

Mạc Ngôn lúc này nhớ tới, trước đây lão gia tử từng nói muốn điều Mạc Ngữ tới Uyển Lăng, lúc ấy chỉ cho là nói đùa mà thôi, không nghĩ tới lão gia tử nói được là làm được, lại thật sự điều người kia tới Uyển Lăng...

Mạc Ngôn hỏi:

- Cậu tối đây làm việc?

Mạc Ngữ nói:

- Đúng vậy, chức vụ tân trấn trưởng Thôn Tây...

Lúc này, Mạch Tuệ liếc nhìn lên nôi cạnh xong, lại trộm lui về cạnh người Mạc Ngôn.

Nàng hơi nghiêng đầu, tai ghé sát vào người Mạc Ngôn, muốn nghe xem là nam hay là nữ...

Mạc Ngôn thấy thế, trong lòng không khỏi máy động, nhân tiện đem Mạch Tuệ giới thiệu cho người nhà cũng tốt, cũng là cơ hội nói ra gia thế của mình.

Vì thế hẳn nhẹ giọng nói với Mạch Tuệ:

- Là em trai anh ...

Mạch Tuệ không khỏi ngẩn ra, đây là lần đầu tiên nàng nghe Mạc Ngôn chủ động nhắc tới người nhà, trong lòng không khỏi có chút vui mừng.

Mạc Ngữ hỏi:

- Anh đang ở cùng với ai đấy?

Mạc Ngôn tức giận nói:

- Với chị dâu tương lai của cậu, ừ, là đại tẩu thứ hai...

Lời kia vừa thốt lên, bên kia Mạc Ngữ thiếu chút nữa bị sặc, hẳn quả thực không dám tin vào lỗ tai mình, đại ca thật sự chưa bao giờ để ta vào trong mắt?

Bởi vì câu nói “bao hàm thâm tình” này của Mạc Ngôn, Mạc Ngữ trong lòng đúng là có chút lo sợ vì được sủng ái.

Mạch Tuệ lúc này cũng hung hăng cấu vào hông Mạc Ngôn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ai là chị thứ hai?

Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

- Không được quấy rối, chú em anh đang nghe máy, đừng cho cậu ta thấy chuyện cười!

Mạc Ngôn cuối cùng đáp ứng lời mời của Mạc Ngữ, hai người hẹn gặp tại khách sạn Phúc Đỉnh.

Nói chuyện với Mạc Ngữ xong, Mạc Ngôn ôm eo Mạch Tuệ, nói:

- Buổi tối em theo anh gặp cậu ta, được không?

Mạch Tuệ gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp, sau bao ngày chờ đợi cuối cùng cũng có thể coi là có chút thành quả.

Mạc Ngôn nói:

- Em trai anh tên là Mạc Ngữ, là em cùng cha khác mẹ với anh, anh còn một em gái tên là Mạc Sầu.

Mạch Tuệ nói:

- Cũng là cùng cha khác mẹ sao?

Mạc Ngôn gật gù đầu, nói:

- Anh chưa từng nói chuyện với em về người nhà của anh, em cũng luôn tò mò. Trên thực tế không phải anh không muốn nói với em, mà là gia đình anh có chút phức tạp. Từ nhỏ anh đã rời khỏi gia đình, khi đó anh mới năm tuổi...

Hắn ôm Mạch Tuệ trên ghế salon, bắt đầu giới thiệu về bối cảnh gia đình phức tạp.

Nói chuyện, mới đó đã nửa giờ, hắn nói đến cha cùng ông nội. Mạch Tuệ mới đột nhiên giật mình.

- Mạc Thiếu Thanh, Mạc Trọng Dương?

Nàng trông lớn hai trông mắt xinh đẹp, vẻ mặt khiếp sợ nói:

- Không phải là Mạc Thiếu Thanh, Mạc Trọng Dương trên tivi chứ?

Mạc Ngôn cười khỏ nói:

- Chính là họ...

Mạch Tuệ sợ run nửa ngày, mới rên rĩ nói:

- Trời ạ tôi yêu người đàn ông lai lịch lớn như vậy a....

Nàng vẫn cảm thấy bối cảnh của Trương Trường Thanh đã là tốt cùng, nhưng hiện tại, cùng Mạc Ngôn so sánh, xem ra cũng không khác biệt lắm...

Giờ khắc này. Trong lòng của nàng có một mùi vị khó hiểu, có một chút oán, có một chút lo, có một chút mất mát. Nhưng không có gì vui sướng...

Lặng yên chốc lát, nàng nhìn Mạc Ngôn, nhẹ nhàng nói:

- Xem ra, em cần phải suy nghĩ về quan hệ của chúng ta.

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Tại sao lại phức tạp như thế?

154. Chương 153: Ngộ Đạo - Khuyên Dạy.

- Còn phức tạp hơn thế!

Mạch Tuệ nghiêm túc nói:

- Anh từ nhỏ đã rời khỏi gia đình, cùng những người có quan hệ huyết thống trong nhà, thân tình không quá nồng đậm. Em thấy, anh từ nhỏ độc lập quen rồi, căn bản là không lo lắng anh mượn bối cảnh gia đình trong công việc. Nhưng là, nếu chúng ta lấy nhau, vô luận anh cùng người nhà ở giữa tình cảm thế nào, em vẫn sẽ phải đối mặt với họ. Không chỉ là em, còn cha mẹ em, họ cũng phải đối mặt với một gia tộc quyền thế hiển hách. Mạc Ngôn, em chỉ là một cô gái bình thường. Bối cảnh gia đình cũng rất bình thường, em không muốn thay đổi thói quen sống, lại càng không muốn cha mẹ vì điều này mà khó xử!

- Mạc Ngôn, thời gian trước, em cũng từng ảo tưởng sẽ được gả cho một gia đình có bối cảnh. Như vậy có thể bớt đi vài chục năm phấn đấu. Nhưng gia đình anh bối cảnh quá lớn, lớn đến nỗi em cũng không giám đối mặt! Anh hiểu được cảm giác của em chứ?

Mạc Ngôn vẫn thản nhiên cười:

- Nói như vậy là em không muốn, như thế nào, muốn vứt bỏ anh sao?

Mạch Tuệ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, bỗng nhiên thở dài, mày ủ mặt ê nói:

- Thật đáng tiếc!

- Không được nghĩ như vậy!.

Mạc Ngôn cười nói:

- Kỳ thật, những lời em nói anh đều hiểu được, lúc trước không nói cho em biết người nhà của anh, chính là lo lắng những ý nghĩ này của em.

Mạch Tuệ thở dài, nói:

- Thực hi vọng, anh không nói cho em biết việc này...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Mạch Tuệ lên, nhìn thật sâu vào nàng, lặng yên dỗ dành, xoa dịu ý thức ở chỗ sâu trong nàng, ôn nhu nói:

- Vậy quên nó đi.

Mạch Tuệ tâm tình nhất thời trấn tĩnh lại, chỉ cảm thấy thần kinh căng thẳng giống như bị gió xuân mơn trớn, làm bầm nói:

- Quên nó?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái gọi là quên đi, kỳ thật có 2 loại, một loại là triệt để quên đi, một loại khác là coi thường nó... Người ta cứ nghĩ phức tạp về gia đình của anh, nhưng anh nghĩ rất đơn giản, em chỉ cần nghĩ tới anh, nhớ tới anh là được rồi.

Loại ý thức này mang lại một cảm giác an ủi mãnh liệt, Mạch Tuệ bất tri bất giác tiếp thu nó như thế.

Năm, sáu phút sau, nàng đã có thể nhẹ nhàng cùng Mạc Ngôn nói về chuyện gia đình, giống như người thường trong gia đình tham gia vào việc nhà vậy, không có bất an cùng lo âu, cũng không có cảm giác khiếp sợ khi sắp đối mặt với một gia tộc thế gia đại tộc...

- Cha anh đặt tên cho các anh thật là hay nha...

Nàng hì hì cười nói:

- Mạc Ngôn, Mạc Ngữ, Mạc Sâu, nếu tiếp tục có một em trai, có phải sẽ đặt tên Mạc Tà không?

- Em trai của anh có phải sẽ là Trần trưởng? A, có hay không, còn trẻ như vậy đã là Trần trưởng? quả nhiên là nha môn có người tài...

- Khó trách, anh bộ dạng đẹp trai như vậy, hóa ra là di truyền từ cha anh... À, em là người tỉnh Nam Vân, ba của anh lúc ấy đảm nhiệm chức vụ tại tỉnh, cơ hồ mỗi ngày đều chứng kiến tin tức về tài năng của ông ấy. Dì hàng xóm thường lấy cha anh làm tấm gương điều cốt trưởng khu, nói "Nếu anh ấy có tài bằng một nửa ông ấy, ít nhất cũng có thể làm trưởng phòng..."

Cho tới lúc hai người khởi hành tới khách sạn Phúc Đỉnh, những khúc mắc trong lòng Mạch tuệ đã hoàn toàn biến mất...

Mạc Ngôn không hủy diệt trí nhớ của nàng, cũng không có bắt nàng chuyển biến tâm tính, chính là lấy một loại phương thức phóng đại tự tin của nàng lên mà thôi.

Nhưng điều ngay cả Mạc Ngôn cũng không ngờ tới là, phương pháp này hiệu quả quá thần kỳ!

Khiến Mạch Tuệ dám cùng hắn xuất môn, cả người không chỉ tự tin lên rất nhiều, mà khí chất lại càng linh hoạt. Đứng bên cạnh hắn, giống như một đoá thâm cốc U Lan, lặng yên tự mình tỏa sắc, vượt trên thế tục...

- Điều này chẳng lẽ chính là điều trong truyền thuyết khi ngộ đạo?

Khách sạn Phúc Đỉnh cái tên nghe thoáng qua rất bình thường, nhưng không ai có thể phủ nhận, nó tuyệt đối là một trong những khách sạn tốt nhất tại Uyển Lăng.

Mạc Ngôn cùng Mạch Tuệ đi tới thang máy của khách sạn, lên thẳng tới lầu ba.

Lầu ba chi phí hiển nhiên cao hơn một chút, nam nữ tới đây phần lớn đều ăn mặc sang trọng, rất ít người giống Mạc Ngôn diện trang phục hưu nhân. Nhưng đoạn đường hắn đi qua, không có một ánh mắt kỳ thị nào soi mói, ngược lại vì khí chất và dung nhan xuất chúng của Mạnh Tuệ, mà có không ít ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Đương nhiên, nam nhân này không thể là một kẻ tầm thường, cùng một người như Mạnh Tuệ đi tới, Mạc Ngôn ngẩng đầu đi trước, Mạnh Tuệ khoác tay hắn giống như chim nhỏ nép vào người, ai chủ ai thứ, vừa xem là hiểu ngay.

- Tiên sinh, xin hỏi các vị có đặt phòng tại tầng này?

Nhân viên tạp vụ hiển nhiên cũng rất tinh mắt, hơi hơi khom người, trực tiếp hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

- Thủy Vân sánh.

Nhân viên tạp vụ gật đầu nói:

- Mời hai vị đi theo tôi.

Mạc Ngôn cùng Mạch Tuệ tiến vào Thủy Vân sảnh thì Mạc Ngữ đang đứng đối diện với cửa sổ thủy tinh, ngơ ngơ ngẩn ngẩn người.

Một Thủy Vân sảnh lớn như vậy mà chỉ có một mình Mạc Ngữ, hần ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lên cảnh đêm, cùng với sự hào hoa xa xỉ trong gian phòng vip, dường như có chút cảm giác cô tịch.

Mạc Ngôn chưa bao giờ chân chính nói về người em này của mình, thứ nhất, hần không có ý nguyện này, thứ hai, cũng là do phụ thân cùng mẹ kế ngăn trở tình cảm huynh đệ. Lúc này hần thấy Mạc Ngữ một mình một người đứng đó, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ánh sáng tràn ngập bên ngoài cửa sổ, trong lòng mơ hồ có chút xúc động...

- Nhìn gì vậy?

Hần hỏi.

Mạc Ngữ nghe tiếng, lập tức xoay người, sắc mặt có chút cổ quái nói:

- Một mình xa quê hương... Tôi suy nghĩ. mấy năm nay anh một mình bươn trải bên ngoài, làm sao có thể vượt qua?

Mạc Ngôn không lưu tình cười nhạo nói:

- Đừng đứng đó giả bộ văn chương. Con đường quan thương không hợp với các “nhà văn trẻ” đâu.

Mạc Ngữ nghe vậy sắc mặt không khỏi khựng lại.

Nhưng hần biết rõ tính cách ca ca mình, có thể tới ăn bữa cơm này, cũng đã là nể mặt hần lắm rồi, còn chờ hần có thể đối xử với mình như với Mạc Sầu, đúng là chỉ có kiếp sau...

Hần bắt đắc dĩ lắc đầu, đi tới hướng Mạch Tuệ vươn tay, mỉm cười nói

- Tôi là Mạc Ngữ...

Nói thực ra, lúc nói chuyện điện thoại biết được Mạc Ngôn đã có bạn gái, hần đã giật mình không thôi.

Thân là người Mạc gia. Đối với loại chuyện như thế này so với một gia đình bình thường hẳn cảm hơn rất nhiều. Biết Mạc Ngôn có bạn gái, hần lập tức gọi điện thoại báo cho phụ thân, sau đó, bữa tiệc này vốn mục đích là để xóa đi ngăn cách giữa hai huynh đệ. Đã chuyển thành một bữa tiệc khảo sát.

Khi nhìn thấy Mạch Tuệ, Mạc Ngữ thứ nhất cảm thấy kinh ngạc, thứ hai vẫn là kinh ngạc...

Thứ nhất kinh ngạc là vì dung nhan của Mạch Tuệ, thứ hai là vì Mạch Tuệ phảng phất khí chất kỳ ảo giống như giống như u lan thâm cốc!

Mạc Ngữ thân là Mạc gia đệ tử, tiếp xúc với biết bao là mỹ nữ. Luận về dung nhan, có khả năng so sánh với Mạch Tuệ tuyệt đối là số ít. Nhưng nếu nói về khí chất, những nữ nhân kia không một người có thể có được khí chất như Mạch Tuệ.

Mạc Ngữ thậm chí cảm thấy được. Trước mặt người con gái này tuyệt đối không một ai giám nhận mình có khí chất nữ tính!

Mạc Ngữ đương nhiên không biết, nếu không phải 1h trước trải qua “ Vô tâm sát liễu liễu thành ẩm” tâm linh tẩy lễ, khí chất của Mạch Tuệ tuy rằng tuyệt hảo, nhưng cũng không khiến hần kinh ngạc thế này!

Mạch Tuệ chìa bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng bắt tay Mạc Ngữ, yên nhiên nói:

- Tôi là Mạch Tuệ, là bạn của đại ca cậu .

Sau khi hai người hàn thuyên vài câu, Mạc Ngôn lại nói:

- Được rồi, chúng ta qua ăn cơm thôi, không cần phải khách sáo nữa.

Nói xong, hắn kéo ghế, mời Mạch Tuệ ngồi xuống, sau đó nhìn về phía Mạc Ngữ hỏi:

- Tử lượng của cậu thế nào?

Mạc Ngữ ngẩn ra, tưởng Mạc Ngôn muốn so tử lượng với mình, tùy tiện nói:

- Cũng không tồi, không sai biệt lắm nửa cân rượu trắng.

Mạc Ngôn nhú nhú mày, nói:

- Với tử lượng ấy của cậu, mà cũng giám xuống làm việc tại cơ sở sao?

Mạc Ngữ nói:

- Tử lượng cùng công việc ở đây có liên hệ gì sao?

Mạc Ngôn khinh thường nói:

- Vừa nghe lời này của cậu, cũng biết là từ một nơi cao môn vọng tộc lần đầu tới một nơi thôn dã, tôi nghiêm trọng hoài nghi cậu ngay cả lúa nước cùng lúa mạch chỉ sợ cũng phân không rõ ràng...

Mạc Ngữ biến sắc, đang định phản bác, Mạc Ngôn khoát tay chặn lại, nói:

- Ngồi xuống cho tôi !

Mạc Ngữ từ nhỏ bị Mạc Ngôn khi dễ quen rồi, trong điện thoại còn giám nói vài câu, thực sự giáp mặt thì từ trước đến nay đều là nơi để trút giận.

Lúc này, Mạc Ngôn bá đạo vung tay lên, cho hắn ngồi xuống, hắn tuy có tâm kháng cự, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hắn thở dài nói:

- Tôi biết anh xem tôi không vừa mắt, nhưng cũng không cần vừa thấy mặt đã cãi nhau chứ?

- Cãi nhau?

Mạc Ngôn cười lạnh nói:

- Tôi hôm nay tới đây không phải là để tranh cãi cùng cậu, tôi đặc biệt tới để khinh thường cậu.

Lời kia vừa thốt ra, ngay lập tức Mạch Tuệ nhìn qua, nhẹ nhàng kéo tay áo Mạc Ngôn, thấp giọng khuyên nhủ:

- Anh làm gì đó... Hai anh em đã lâu không gặp, tại sao lại khi dễ anh ấy?

Mạc Ngôn mỉm cười, ý bảo nàng yên tâm chớ nóng nảy.

Mạc Ngữ lúc này không thể kìm nén được nữa, nói:

- Tôi nói anh có hiểu đạo lý không? Tôi có ý tốt mời anh tới ăn cơm, anh không cảm ơn thì thôi, lại còn tới đây đùa bỡn tôi?

Mạc Ngôn nghe vậy, đang lúc như thế này mà còn thông dong châm điều thuốc, sau đó cười nói:

- Sao, cái này nhện không được sao?

Mạc Ngữ thấy hắn bỗng nhiên hòa hoãn lại, không khỏi ngẩn ra, nói:

- Anh có ý gì?

Mạc Ngôn hít một hơi khẩu khí:

- Tôi đây mới chọc tức cậu một chút cậu đã không chịu được, cậu nên sớm chọn ngày hồi phủ đi thì hơn... Mạc Ngữ, tôi từ nhỏ lớn lên ở Mạc gia thôn, theo cấp mà nói, từ thôn đến hương, rồi đến trấn, toàn bộ những người mang trọng trách trên mình, đều cùng là một dạng mặt dạn mày dày. Không những phải chịu đựng được cấp trên, mà còn phải chịu được những thôn phụ thôn phu, quan trọng nhất là, cậu còn phải cố gắng học được bản lãnh chịu nhục.

- Công việc ở cơ sở, không những phải mặt dạn mày dày, mà da mặt còn phải lúc đen lúc đỏ. Đen tức là tại thời điểm mấu chốt, cậu phải quyết liệt, quyết tâm, mới có thể trên con đường quan trường tìm ra được một con đường cho mình! Còn đỏ, nói một cách tương đối, thì đơn giản hơn một chút, đó là bất cứ lúc nào cậu làm không tốt sẽ bị người “cùng bàn rượu” cho đi viện ngay...

Mạc Ngôn từ nhỏ đã lớn lên ở vùng nông thôn, đối với công việc của cơ sở hiểu biết tuy so ra kém những người sinh trưởng ở làng quê và thị trấn, nhưng so với hai người đang ngồi cùng là Mạc Ngữ và Mạch Tuệ mà nói. Cũng hơn nhiều lắm.

Mạc Ngữ không nghĩ tới, Mạc Ngôn vừa mới bắt đầu đã “ khiêu khích” nhưng thực ra lại là một loại chỉ giậy....

- Được rồi. Cho người mang đồ ăn lên đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Mạc Ngôn cười nói, thấy Mạc Ngữ làm ra thụ giáo tư thế, liền không tiếp tục nói nữa.

Mạc Ngữ theo bản năng gạt đầu, đứng dậy mở cửa Thủy Vân sảnh, gọi nhân viên tạp vụ mang thức ăn lên.

Mạch Tuệ nhẹ nhàng cười, ghé sát tai Mạc Ngôn nói:

- Vừa rồi anh thật sự đã làm em sợ đến nhảy dựng, còn tưởng rằng hôm nay anh tới đây thật sự là để khi dễ người ta.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu tử này từ nhỏ bị anh khi dễ quen rồi, hiện tại đã không còn hứng thú. Không thích khi dễ nó...

Mạc Ngữ vừa lúc đi qua bên cạnh. Nghe xong lời này, chân lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Chờ rượu đưa lên, Mạc Ngôn không tiếp tục giữ bộ mặt giảng giải lý lẽ, mà ôn tồn nhỏ nhẹ cùng Mạc Ngữ trò chuyện công việc cơ sở.

Chai vang đỏ uống được khoảng nửa giờ. Mạch Tuệ đứng lên đi toilet.

Thấy Mạch Tuệ dời đi, Mạc Ngữ do dự một chút, hỏi:

- Vị Mạch tiểu thư này... Xem như là chính thức sao?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Lời này của cậu là thay ai hỏi?

Mạc Ngữ biết không thể gạt được Mạc Ngôn, cười khổ nói:

- Vâng là thay cha hỏi, tôi gọi điện thoại nói với cha rồi.

Mạc Ngôn gạt đầu, cũng không tính toán làm gì, nói:

- Đương nhiên là chính thức... Mặt khác, cậu nói cho cha biết, chuyện của tôi không cần cha quan tâm. Chờ thời cơ chín muồi, tôi sẽ đưa Mạch Tuệ đi gặp cha.

Mạc Ngữ biết trong chuyện này mình không có quyền lên tiếng, nói:

- Tôi sẽ chuyển lời của anh cho cha, mặt khác, ông nội, anh cũng nên nói một tiếng.

Mạc Ngôn nói:

- Không cần cậu nhắc nhở, tôi tự có cân nhắc.

Hắn không muốn tiếp tục đề tài này. Có chút dừng lại, nhân tiện, nói:

- Cậu đối với thôn tây hiểu biết thế nào?

Mạc Ngữ nghe vậy không khỏi nhú mày nói:

- Trước khi đến, tôi có đọc qua một vài thông tin. tôi nghe nói nơi đó thế lực xã hội đen rất hung hăng ngang ngược, có phải vậy không?

Mạc Ngôn nói:

- Không chỉ là thế lực xã hội đen, thế lực của các dòng họ cũng sẽ khiến cậu đau đầu, những người này rất ngoan cố, thậm trí còn đáng sợ hơn thế lực xã hội đen.

Mạc Ngữ gật gật đầu, đem chén rượu trong tay uống cạn, bỗng nhiên nói:

- Tôi nghe lão gia tử nói, là anh đề nghị cử tôi tới tây thôn làm việc đúng không?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Tôi chỉ là thuận miệng nói ra, ai ngờ lão nhân gia ông ấy lại cho là thật?

Mạc Ngữ cười khỏ một tiếng nói:

- Trừ những điều ấy ra, anh còn gì có thể chỉ giáo cho tôi không?

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, nói:

- Không có gì để dạy cậu cả, đường là phải dựa vào chính mình mà đi, không được dựa vào người khác. Bất quá, chuyện cậu tới Tây thôn trấn làm việc, một phần nguyên nhân cũng là vì tôi, nên tôi sẽ giúp cậu một vài chuyện nhỏ.

Đối với người em này của mình, Mạc Ngôn chỉ là không thích, chứ không chán ghét.

Còn nữa, lão gia tử điều Mạc Ngữ xuống nắm quyền ở cơ sở bên dưới, thứ nhất là để hắn rèn luyện, đồng thời cũng là muốn hai huynh đệ gần gũi hơn một chút.

Mạc Ngôn không muốn phụ sự khổ tâm lần này của lão nhân gia, nói gì thì nói một giọt máu đào hơn ao nước lã, hắn chung quy cũng không thể tuyệt đối coi thường Mạc Ngữ được.

Cho nên, cùng Mạc Ngữ nói chuyện về sự tình Tây thôn trấn, hắn liền tính toán giúp người em này của mình một chuyện nhỏ.

Chuyện này đối với hắn mà nói thì chỉ là một cái phát tay, nhưng đối với Mạc Ngữ mà nói, đó là một sự giúp đỡ lớn.

- Hỗ trợ?

Mạc Ngữ có chút kì quái hỏi:

- Anh có thể giúp tôi việc gì?

Mạc Ngôn nói:

- Về phương diện chính trị tôi không thể giúp cậu, tất cả đều phải dựa vào chính cậu, nhưng ta có thể bảo đảm, xã hội đen ở thôn trấn Tây, ít nhất trong vòng ba tháng sẽ không quấy nhiễu công việc chính trị của cậu!

Mạc Ngữ nghe vậy, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối, một lúc lâu sau mới nói:

- Anh...anh không phải đã trở thành lão đại của xã hội đen chứ?

Mạc Ngôn tức giận nói:

- Có thể như cậu nói sao?

Có chút dừng lại, hắn giải thích, nói:

- Tôi bây giờ là cố vấn của Thất Xử tỉnh sảnh, mấy gia hỏa ở Tây thôn trấn kia có nhờ tôi xử lý vài chuyện, tôi tin tưởng bọn hắn sẽ không thể không nể mặt tôi ...

Nghe xong Mạc Ngôn giải thích, Mạc Ngữ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nếu truyền ra ngoài, cháu đích tôn Mạc gia không theo nghiệp làm quan, không làm thương nhân chân chính, lại chạy tới làm lão đại xã hội đen, thì thật đúng là thiên hạ chê cười!

- Sao lại là ba tháng, chẳng lẽ không thể kéo dài thêm thời gian ư?

Mạc Ngữ hỏi.

Mạc Ngôn cười lạnh nói:

- Cậu có phải muốn sống một cuộc sống suốt đời nhàn nhã hay không?

Mạc Ngữ thành thật không khách sáo nói:

- Đương nhiên như vậy là tốt nhất.

Mạc Ngôn lắc đầu hẳn là có chút hối hận vì không tranh nói:

- Thế lực đen tối này tồn tại giống như một loại phản động, phải triệt sạch nọc độc của nó mới được! Cậu muốn một lần vất vả, cả đời nhàn nhã cũng được nhưng tôi không thể giúp cậu được, chỉ có thể nghĩ cách hộ cậu thôi. Mạc Ngữ rất nhiều chuyện, bất luận là tôi hay lão gia thì đều không thể giúp được.

- Như anh nói thì nếu anh có tài trong nhiệm kỳ này... Làm cho xã hội đen ở Tây Thôn tan dã, tôi nghĩ, lão gia mà luyện thì mục đích của anh sẽ bước đầu đạt được. Nếu hiệu quả kinh tế cao cho dù lấy lão gia làm tiêu chuẩn thì anh cũng lấy được mấy phần!

Dừng lại một chút lại nói tiếp:

- Một câu đơn giản, đường là phải dựa vào chính mình để đi, dựa vào trời, dựa vào tổ tiên thì chưa phải là hảo hán.

Mạc Ngữ nghe đến đó cũng nổi nóng nói:

- Nếu như vậy, tôi cũng không cần anh giúp, để tự tôi trước nếu thật sự không được sẽ tìm anh giúp.

Có thể ý của Mạc Ngữ là như vậy có thể xuất phát từ giận dữ hay chính là khẩu khí của mình thì Mạc Ngôn đều thấy vui cả.

Hương thơm của hoa mai phải tự trải qua khổ hàn, bảo kiếm phải được rèn rũa.

Mạc Ngôn từ nhỏ đã trải qua những ngày tu hành buồn tẻ, những lời lý giải này của hẳn xa lạ đối với một người thường.

Hắn thấy Mạc Ngữ từ chối sự giúp đỡ của mình trong lòng cũng không khỏi có chút vui mừng.

Bảo kiếm phong phải được rèn rũa, cậu ta dù sao cũng không phải là bảo kiếm đương nhiên không có quan hệ với nơi này. Nếu Mạc Ngữ thụ động tuy có thể tạo được hiệu quả nhất định nhưng chủ động quan hệ thậm chí là thích thú thì hiệu quả sẽ vượt xa hơn rất nhiều.

- Đi, tự cậu trước, tôi sẽ thử chờ xem...

Mạc Ngôn giơ chén rượu lên cụm một cái với Mạc Ngữ, sau đó uống cạn.

Lúc đặt chén rượu xuống thì Mạch Tuệ cũng đã về đến Thủy Vân Sảnh như sắc mặt cô có chút khó coi.

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Em làm sao vậy?

Mạch Tuệ nói:

- Vừa mới quay về đã có người theo em...

Vừa dứt lời, cửa của Thủy Vân Sảnh đã bị mở ra, một người đàn ông không thèm để ý đến cả nhân viên tạp vụ xông vào.

- Tiên sinh, ở đây có khách, ông không thể vào được...

Mặt của nhân viên tạp vụ trắng bệch ra rồi liên tục khuyên can.

Nhưng lúc này người tạp vụ cũng chỉ có thể khuyên can chứ cũng không dám động thủ ném người khách này ra ngoài.

- Cút ngay...

Người đàn ông đẩy nhân viên tạp vụ sau đó nhìn Mạch Tuệ một cách say mê cười hì hì nói:

- Vị tiểu thư này, tôi là...

Y còn đưa dút thì một chai rượu đã phi giữa trán y.

Chai rượu này hơi dày tuy không vỡ nhưng cũng làm cho trán người này có một lỗ hồng...

155. Chương 154: Ác Nhân Có Ác Nhân Trị

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn Mạc Ngữ... Tiểu tử này mình còn chưa động thủ mà nó đã ra tay trước rồi.

Lúc này Mạc Ngôn tỏ vẻ lạnh lùng, nhìn thấy máu của tên kia chảy nói:

- Đi ra ngoài.

Người đàn ông kia bị choáng váng, bưng lấy cái chán thật là không thể tin được...

Ta bị người đánh?

Ta sao có thể bị kẻ khác đánh?

Y trừng mắt nhìn Mạc ngữ, thật là khó có thể tin vào sự thật này!

- Ta cho ngươi biến, không nghe thấy sao?

Mạc Ngữ cười lạnh, cầm tiếp một bình rượu lên.

May mà người nhân viên tạp vụ kia đã nhanh chóng kéo anh ta trệch ra một bước.

Sao Mạch Tuệ lại gặp phải hoàn cảnh hung tàn đến vậy, cô sợ đến mức che miệng lại, ngay lúc này cô không biết phải làm sao.

Mạc Ngôn cười ôm và an ủi cô:

- Đừng sợ, đừng sợ, có anh đây... Trước khi đến không phải em đã nói cần biết về một cuộc sống lựa là của công tử sao? Anh nhìn không ra, đây là...

Nói xong hắn mang một cái ghế tựa tương đối an toàn đến nói:

- Ngồi ở đây, ngồi ở đây để xem kịch là an toàn nhất!

Có Mạc Ngôn bên cạnh, Mạch Tuệ trấn tĩnh lại nói:

- Anh không khuyên nhủ Mạc Ngữ sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh làm gì mà khuyên được cậu ấy? cậu ấy cũng là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, làm quan là không thể như thư sinh được, nhưng cũng không thể không có một chút nghĩa khí nếu không thì chết lặng.

Mạch Tuệ nghe thấy vậy không khỏi dở khóc dở cười... Đây là mặc cho hiệp khách sao? Rõ ràng là không có được quần áo lụa là!

Đương nhiên là cô cũng nghĩ gần như vậy, Mạc Ngữ chính là chú em tương lai của mình hơn nữa lại xuất đầu lộ diện giúp mình, cái gọi là giúp mà không để ý đến bản thân.

Lúc này người khách không mời kia rốt cục cũng phải hoãn quá thần lai, giơ chân lên mắng to:

- Anh dám đánh tôi? Anh có biết tôi là người thế nào không?

Mạc Ngữ nghe thấy vậy ném vỡ cái gạt tàn rồi vỗ tay cười lạnh nói:

- Muốn gọi cha hả? Được ta cho ngươi thời gian gọi điện thoại, ta muốn xem ngươi có thể tìm đến loại cha như thế nào! Nhưng ngươi nhớ kỹ ta sẽ nhớ ta nể mặt ngươi một chút, muốn có thể diện thì ít nhất cũng phải tìm được cha ngươi đến đây!

Lúc đang nói chuyện, bảo vệ trị an của khách sạn, ban quản lý cũng vội vàng chạy đến cũng vừa lúc nghe thấy câu cuồng ngôn này của Mạc Ngữ.

Người đàn ông kia nôn nao, cho cha đến nói cho mình thể diện.

Ta thách, người cho rằng người là ai, không sợ gió lớn thì đầu đầu lưỡi sao?

- Tiết tiên sinh, Tiết tiên sinh nể mặt tôi có chuyện gì từ từ nói!

Hiển nhiên là người trực ban quản lý không ngừng khuyên bảo người thanh niên này.

Ông ta xông vào người nhân viên tạp vụ quát:

- Các người còn đứng ngây ra ở đó làm gì, mau băng bó vết thương cho Tiết tiên sinh.

Tiết tiên sinh lại đẩy anh ta ra cười lạnh nói:

- Băng cái gì? Ngay bây giờ gọi điện báo cảnh sát cho ta...

Trực ban quản lý thấp giọng nói:

- Tiết tiên sinh, lùi một bước có được không? Đây là phòng của người khác cho dù là có báo cảnh sát thì ông cũng không có lý.

- Lý, chỗ tôi đứng chính là lý!

Tiết tiên sinh cười lạnh nói:

- Ông đừng có dài dòng, mau báo cảnh sát cho tôi...

Người trực ban quản lý lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Tiết tiên sinh, nếu ngài kiên quyết báo cảnh sát thì tôi đây sẽ gọi điện cho Nhạc tiên sinh trước...

Nhạc tiên sinh chính là ông chủ của khách sạn này, quản lý trực tiếp, kiên quyết đứng bên cạnh Mạc Ngữ bởi vì ông ta nhìn thấy người thanh niên kia đi vào Thủy Vân sảnh là do tự Nhạc tiên sinh đi vào khách sạn Phúc Đỉnh, hơn nữa lúc nói chuyện không chỉ có lạ mà còn mang theo một chút khiếm tốn:

- Trong lòng Ban Kinh Lý đã rõ không thể trêu vào Tiết tiên sinh, mà ông ta còn hơn cả ông chủ hiển nhiên là có kém hơn một bậc như vậy ông chủ khách khí với người thanh niên như vậy thì hiển nhiên là không thể gây ra chuyện gì!

Quan hệ đơn giản như thế, vị trực ban quản lý không thể không tính đến.

Nói đến khách sạn Phúc Đỉnh mà đứng sau là ông chủ Nhạc thì có thể nói là nó nổi tiếng cùng với Uyển Lăng đã thành nhãn hiệu lâu năm, ông ta năm nay cũng gần 60 tuy chưa đến con đường làm quan nhưng phụ thân ông ta lại là trung tướng khai quốc, mẹ ông ta cũng là nhà văn nổi tiếng từ mấy chục năm về trước.

- Người không cần phải dùng đến Nhạc tiên sinh để dọa ta, ta đến đây ăn cơm là đã nể mặt cho người lắm rồi.

Tiết tiên sinh bịt trán, cắn giận nói xong nhưng không khí thì không đủ để thở.

Lời của Mạc Ngữ xem ra là cuồng ngôn nhưng có lẽ thực sự Nhạc tiên sinh chính là thương hiệu hoàn hảo lâu đời, tuy rằng con không có đi theo đường làm quan nhưng cũng làm người khác kinh người, so sánh với Đại Tân hoàn hảo thì hẳn là nội tình kém hơn rất nhiều.

Đương nhiên là y cũng có hơi sợ Nhạc tiên sinh, nhưng không lo lắng vì này sẽ đứng về phía Mạc Ngôn, cái gọi là giúp mà không để ý đến thân và Nhạc tiên sinh ít nhiều cũng có điểm sâu xa...

- Thể diện của người lớn lắm sao?

Ngay đó cần phải cảnh báo Tiết tiên sinh, một cái thoát nhìn ít nhất cũng phải có 5 người đàn ông đứng ở cửa.

Ông ta vừa xuất hiện thì trực ban quản lý và mấy bảo vệ trị an lập tức nhường đường.

- Tiết Tiểu Đông, thể diện của cháu còn lớn hơn so với cha cháu và thúc sao?

Người này lạnh lùng nhìn Tiết Tiên Ngưu.

Lúc này sắc mặt, dáng vẻ bề ngoài của Tiết tiên sinh lập tức tiêu tan đến 7 phần, ủy khuất nói:

- Chú Nhạc, cháu đến đây ăn cơm lại bị người ta ném chai rượu vào đầu, ngài cũng không thể mặc kệ chứ?

Lúc này, đứng trong góc nhỏ Mạc Ngôn thấy Nhạc tiên sinh xuất tràng liền cười nói với Mạch Tuệ:

- Nhìn không thấy, lão hoàn khổ còn giúp em trị tệ tiểu hoàn khổ này, một lần cho em xem là đủ rồi.

Mạch Tuệ thở dài nói:

- Sớm đã biết rằng đến để ăn cơm với Mạc Ngưu, cái bụng đói meo của em móng ngựa phát huy tác dụng rồi...

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp:

- May mà anh không phải hoàn khổ.

Hai người nói nhỏ ở bên này, Nhạc tiên sinh lại đi đến trước mặt Tiết Tiểu Đông nói:

- Đừng có nói đông nói tây, nói thẳng ra đi!

Tiểu Tiểu Đông ngẩn người ra, đang định nói chuyện thì đã thấy Nhạc tiên sinh quay lưng về phía Thủy Vân sảnh lặng lẽ nhìn và thấp giọng nói:

- Không muốn gây thêm rắc rối cho cha cậu mau giải thích đi.

Thấy vẻ mặt của Nhạc tiên sinh mang đầy vẻ cảnh cáo, Tiểu Tiết Đông không khỏi giật mình thon thót.

Y là cái hoàn khổ, nếu không phải kẻ ngu thì đương nhiên là hiểu được ý này của Nhạc tiên sinh. Nói ngắn gọn chính là, đám người thanh niên này tuyệt đối không thể trêu vào, không chỉ là mình không trêu nổi mà thậm chí còn có thể liên lụy đến cha mình.

Người thanh niên này rốt cục đến đây làm gì?

Tiết Tiểu Đông lập tức thấy choáng váng.

- Nhạc thúc, xin thứ lỗi, cái giải thích này hình như tôi nghe hơi nhiều, tránh bắn lỗ tai mau cho y cút đi, tôi không muốn nhìn thất y.

Mạc Ngưu không hổ là hoàn khổ đến kinh đô, đối với trường hợp này cậu ta thạo như ngựa quen đường cũ, biết khi nào thì nên thô bạo, khi nào thì nên dùng tay.

Nhưng trong mắt người ngoài, kết thúc như vậy là đã rất khách khí so với bình rượu vừa rồi thì lực sát thương là không có.

Vở kịch nhỏ này, cuối cùng Tiết Tiểu Đông cũng phải chán nản mà kết thúc.

Tiết Tiểu Đông ngoài việc mất thể diện ra thì dường như cũng không có tổn thương gì quá lớn. Nhưng ngoài Mạc Ngôn ra không ai biết rằng sau khi người đời khách sạn thì điểm tiếp theo chính là bệnh viện.

Cho đến bây giờ, Mạc Ngôn cũng không phải là lấy ơn báo oán, với tính nết của mình làm sao hẳn có thể ngồi nhìn kẻ đang ngấp nghé bạn gái của mình rời đi?

Một tháng sau, không còn nghi ngờ gì nữa Tiết Tiểu Đông chịu khổ trong bệnh viện, nguyên nhân gây bệnh thì cho dù là bác sĩ Chris cũng không tìm ra được manh mối gì, bệnh tình của y sau đó thuyên giảm nhưng về sau này sẽ để lại di chứng hơn nữa còn đánh mất dần năng lực đàn ông ...

Ác nhân có ác nhân trị, hiện tại Mạc Ngôn đang là ác nhân lớn nhất. So sánh bá đạo với Mạc Ngưu hình như cũng chính là một tên tiểu hoàn khổ mà thôi.

Bữa tối tiến hành ở đây, tuy còn chưa chấm dứt nhưng tất cả mọi người đã không ăn nữa.

- Đúng là tôi đã sắp xếp không tốt, ngàn vạn lần xin mấy vị thứ lỗi...

- Người vừa rồi là con trai độc nhất của cục trưởng Tiết, bị nuông chiều quá không coi ai ra gì. Tiểu Ngữ, ta và cha cậu ta là bạn cũ lâu năm, coi như ta mặt dày chuyện này cho chấm dứt ở đây đi.

Mạc Ngữ cười nói:

- Yên tâm đi, Nhạc thúc, cháu đến tỉnh là để rèn luyện chứ không phải là để đánh nhau.

Có những lời này, Nhạc tiên sinh hiển nhiên là thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Tiểu Ngữ, cậu còn chưa giới thiệu với tôi hai vị khách này đâu.

Mạc Ngữ đang muốn mở miệng thì lại chợt nhớ ra tính cách khiêm tốn của Mạc Ngôn liền sửa lại câu nói:

- Hai người là bằng hữu, một người cùng họ với cháu còn cô ấy họ Mạch.

Nhạc tiên sinh nhú mày có vẻ không hiểu nhìn vẻ thờ ơ của Mạc Ngữ ông ta biết nói như vậy là không thâm sâu vì thế mà đã hướng đến Mạc Ngôn và Mạch Tuệ gật đầu với họ.

Nhưng trong lòng ông ta cũng đã mơ hồ đoán ra cái gì đó.

Lại nói thêm, ông ta là Mạc gia cũng có nhiều đời thế giao, nhị thúc của Mạc Ngôn xuất thân từ quân ngũ, ngày trước làm việc dưới quyền cha của Nhạc tiên sinh mà dốc sức. Cho đến bây giờ, hai nhà qua lại tuy không nhiều lắm nhưng vẫn duy trì mối quan hệ. Đối với chuyện trong nhà của Mạc gia Nhạc tiên sinh cũng có biết một chút, biết trên Mạc Ngữ còn có hai anh nữa chính là thân phận có hơi thấp dường như chưa ai gặp họ.

Ngoài ra tuy Mạc Ngôn và Mạc Ngữ không phải cùng một mẹ sinh ra nhưng tướng mạo giống nhau đến 7, 8 phần hơn nữa lại cùng họ nên Nhạc tiên sinh cũng mơ hồ đoán ra thân phận của Mạc Ngôn...

156. Chương 155: Vốn Dĩ Là Một Tiểu Câm

Sau khi mấy người hàn huyên, Mạch Tuệ liền nhớ ra biểu đệ, em gái họ của mình có chuyến bay đêm nay nên đã cáo từ ra về.

Mạc Ngữ có chút áy náy nói:

- Mạch tiểu thư, hôm nay mời cô ở lại ăn cơm lại xảy ra chút chuyện không vui, hi vọng cô không để bụng. Hôm nào, để tôi nắm tình hình trong tay sau đó sẽ đền tội với cô.

Mạc Ngữ rất ít khi nói chuyện với người khác mà khách sáo như vậy, thậm chí đến hai chữ đền tội cậu ta cũng nói ra điều này khiến cho Nhạc tiên sinh kinh ngạc rất nhiều, khẳng định điều đã đoán trong lòng.

Mạc Tuệ mỉm cười nói:

- Anh khách khí quá rồi, chuyện hôm nay do tôi mà ra, tôi cảm ơn anh còn không kịp sao dám trách móc được?

Mạc Ngôn ở một bên không kiên nhẫn được nói:

- Tôi nói mấy người bây giờ có mệt không vậy? Nói một câu tạm biệt không phải là xong rồi sao, sao phải nói nhiều khách sáo như thế.

Mạc Ngữ cười khổ nói:

- Bỏ đi, tôi tiễn hai người đi xuống...

Sau khi ra khỏi khách sạn Phúc Đình. Mạc Ngôn lái xe đưa Mạch Tuệ sân bay nhưng Mạch Tuệ từ chối.

- Em đã gặp anh thì sao lại không cho anh gặp em gái và em trai của em, em đúng là kì thị nha!

Mạc Ngôn cũng không phải là muốn đi gặp em họ gì đó chỉ đơn giản là không muốn để Mạch Tuệ một mình ra sân bay. Đường đến sân bay cũng quá vắng vẻ hẳn không thể không lo lắng cho sự an toàn của cô.

Mạch Tuệ hên hấn một cái lên má rồi nói:

- Không phải là em không muốn cho anh gặp mấy đứa mà là không muốn để mấy đứa nó nhìn thấy anh. Anh là mối tình đầu của em, em muốn giấu anh đi để cho ba mẹ là người gặp anh đầu tiên.

Mạc Ngôn cười nói:

- Em đúng là cô con gái hiếu thảo... Trời muộn quá rồi, anh lo cho em một mình đi đón máy bay.

Mạch Tuệ cười nói:

- Yên tâm đi, có người theo em đấy chứ.

Mạc Ngôn lập tức cảnh giác nói:

- Ai ?

- Được rồi, đừng có ý ghen tuông trêu chọc em...

Mạch Tuệ cười nói:

- Mấy đứa em em mê nhất là có người ra sân bay đón, ai đi theo em thì chúng nó cũng vui mừng nhất?

Mạc Ngôn nói:

- Em nói là Tô Cận?

Mạch Tuệ cười nói:

- Đúng vậy, cô ấy ra cửa là có vệ sĩ... Cái này thì anh cứ yên tâm đi?

Bất đắc dĩ Mạc Ngôn phải nói:

- Được rồi, có chuyện gì hãy gọi điện cho anh.

Lúc hai người nói chuyện, Mạc Ngữ đứng đó không xa chờ cho Mạc Ngôn dẫn Mạch Tuệ lên xe taxi xong mới đi đến.

Mạc Ngôn nói:

- Không còn sớm nữa, em cũng đi nghỉ ngơi đi.

Mạc Ngữ nói:

- Có chuyện này, em không biết là có nên nói với anh hay không?

Mạc Ngôn nói:

- Có lời thì cứ nói, đừng có nói dài dòng như đàn bà nữa.

Mạc Ngữ thở dài có chút xấu hổ nói:

- Thời gian trước mẹ em có giới thiệu cho anh một cô bạn gái, việc này anh có biết không?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Có nghe lão gia nói qua.

Mạc Ngữ nói:

- Là thế này... Cô bé kia đi cùng Mạc Sầu đến Uyển Lăng trong một khoảng thời gian, em cảm thấy anh nên chuẩn bị sẵn sàng.

Mạc Ngôn không nhịn được buồn cười nói:

- Tại sao anh phải chuẩn bị? Việc này bắt đầu là mẹ em sao lại để anh kết thúc?

Mạc Ngữ hít một hơi nói:

- Em biết anh có ý kiến với mẹ em nhưng trong chuyện này bà ấy cũng có ý tốt mà.

Mạc Ngôn thực sự không muốn thảo luận chuyện này:

- Dừng lại, dừng lại... Việc này anh không muốn nhắc lại nữa. Mạc Sầu đến đây anh rất hoan nghênh, cô ấy mà cả bạn đến anh cũng hoan nghênh như thế nhưng không thể hơn được, em hiểu chứ?

Dừng lại một chút, hần mở cửa x era rồi nói:

- Được rồi, em về nghỉ ngơi trước đi, anh phải đi rồi.

Nhìn chiếc xe QR mau chóng đi xa, Mạc Ngữ không khỏi thở dài lại thầm trách mẹ, biết người này mỡ muối không vào được lại cứ muốn cho hần cưới vợ, cuối cùng cũng cố hết sức để lấy lòng, người trong cũng không người ngoài cũng chẳng làm mình xấu hổ, thật sự là hà tất gì phải làm khổ mình thế.

Nhưng cậu ta nghĩ lại thì bắt đầu thấy hăm mộ sự tự do tự tại của Mạc Ngôn.

- Nếu lúc trước ông chú mang người đi không phải là hần mà là mình thì hôm nay mình sẽ như thế nào đây?

Đang đứng giữa khung cảnh đầy màu sắc, tiểu hòa thượng Mạc Ngữ không khỏi thở dài.

Mạc Ngôn lái xe về đến công viên Sâm Lâm, ô tô đang chạy vào đường mòn đá sỏi quen thuộc thì Mạc Ngôn ngăn người ra, theo bản năng hần phóng xe rất nhanh.

Tiểu viện số 36 cách đó không xa trong bóng đêm cũng như ngày thường đều yên tĩnh như nhau.

Nhưng Mạc Ngôn có thể cảm thấy được, tiểu quỷ kia đang ngủ đông trong nhà số 36.

Hần nhìn đồng hồ, lúc này đúng 1 giờ tối.

- Xem ra hôm nay là ngày tốt lành rồi...

Hần không khỏi mỉm cười, vừa mới gặp Mạc Ngữ bây giờ lại đến vị này hôm nay hơn nửa cả ngày là tốt lành rồi.

Sau khi tắt xe, hần đi xuống nhìn thấy tiểu viện 36. Trong lòng hần yên lặng cân nhắc xem như thế nào mới có thể gặp được tiểu quỷ kia, lặng lẽ tiếp cận nó.

Thật vất vả mới đến được bước này, khó khăn lắm hần mới tránh khỏi chút bận tâm chỉ e nếu mình tùy tiện xông vào thì sẽ dọa tiểu quỷ mất.

Dưới ánh trăng hần nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh suy tính thiệt hơn sau đó tiến hành thu liễm hơi thở toàn thân.

Cho đến khi hơi thở cô đọng, ẩn vào bể khổ, không sinh ra hương vị nữa hần mới chậm rãi đi về phía tiểu viện.

Lúc này khoảng cách đến 36 hào viện còn khoảng 100m nhưng vì không muốn kinh động tiểu quỷ hần phải mất gần 10 phút đồng hồ mới đi hết đoạn đường này.

Đến bước này cho dù là tiểu quỷ phát hiện ra hần thì cũng khó mà thoát ra khỏi bàn tay của hần.

Tới trước cửa viện, hần không lấy chìa khóa mở cửa ra mà trèo tường như nhẹ nhàng như một cái lá cây bay vào trong viện.

Lúc này, hần là khách không mời mà đến.

Bên trong cánh cửa có một cô gái mặc váy trắng ngần đang ngồi tựa lưng trên ghế salon, hai tay ôm đầu gối, đang ngơ ngác nhìn.

Cô không nhìn cái hộp to lạ mà chỉ thích đồ ngọt...

Giống như Mạc Ngôn từng bước tiếp cận cô vậy. Trên thực tế thực sự tiểu cô nương này đã tiếp cận Mạc Ngôn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Mạc Ngôn cảm thấy trên người này có một hơi thở khiến mình khó có thể kháng cự được.

Cô không biết đây là chuyện gì nhưng bản năng cô cảm thấy được nếu như có thể tiếp xúc gần gũi với cổ người khác, thân thiết với hơi thở thì đối với mình là rất tốt...

Còn về phần rốt cuộc là tốt cái gì thì cô hoàn toàn không biết. Cũng bởi vậy mà cô tò mò mãi không thôi.

- Anh làm tổn thương tôi sao?

- Có nên không...Mỗi lần đến đều thấy ăn rất nhiều thứ ngon, hẳn nhất định là người tốt.

- Nhưng mà, mình và hắn không giống nhau, hẳn sao có thể không chán ghét mình...

Cô gái này nhìn cơ thể hư ảo của mình, mặt mày ủ rớt.

Thực sự cô không thể nói chuyện thậm chí tư thế ngồi cũng chỉ là biểu tượng...

- Bỏ đi, hay là ăn chút gì đó ngọt...

Càng suy nghĩ thì càng không ra vì thế mà tiểu cô nương chân bó trần trụi đã nhảy từ trên ghế salon xuống đi vào nhà bếp.

Lúc này cửa trong phòng khách bỗng nhiên bị đẩy ra.

Tiểu cô nương nhanh như con mèo xoay người lại hoảng sợ nhìn ra phòng khách.

Mạc Ngôn dựa vào cánh cửa, nở nụ cười tươi sáng.

Về mặt tươi sáng này hẳn đã phải luyện, chính là đầu tiên là ở trong trước sau đó là biểu đạt thiện ý.

Tiểu cô nương vốn là hoảng sợ nhưng khi nhìn thấy là Mạc Ngôn thì cô liền cảm thấy thả lỏng hơn rất nhiều.

Nhưng cô vẫn cảnh giác như cũ hơi hơi nghiêng đầu nhìn Mạc Ngôn, ngoài cảm giác trên mặt ra thì cô còn có cả chút tò mò kinh ngạc.

- Trong tủ lạnh có đồ gì ăn ngon không?

Mạc Ngôn vẫn cười tươi nhẹ nhàng hỏi.

Hắn cẩn thận xem xét tình hình trước mắt tiểu quý này không thể không nói hình ảnh của tiểu quý này nằm ngoài dự kiến của hắn.

Nếu không phải là thân thể hư ảo trôi nổi cùng với âm khí nồng đậm thì hẳn rất khó tưởng tượng cô gái nhỏ nhắn đáng yên trước mắt mình lại là quý.

Hình ảnh như vậy nếu như làm diễn viên chỉ với khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yên và phong thái điềm đạm cũng đủ làm nên một ngôi sao danh tiếng.

Đối với câu hỏi của Mạc Ngôn cô gái cũng không trả lời chỉ nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ như trước, nhìn Mạc Ngôn với vẻ cảnh giác.

Mạc Ngôn cười cười đứng yên đó không nhúc nhích tiếp tục hỏi:

- Cái trái cây màu xanh này là quà của cô cho tôi sao?

Tiểu cô nương cắn môi, mở to hai mắt rốt cuộc thì cũng gật đầu nhẹ nhẹ.

Mạc Ngôn thấy thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cô gái này đồng ý trao đổi thì hẳn có thể nắm chắc hoàn toàn thu phục được tiểu quý...

Hắn tiếp tục hỏi:

- Cô tên là gì?

Tiểu cô nương nghe thấy vậy khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên ảm đạm, lại lắc đầu nhẹ nhẹ.

Mạc Ngôn nói:

- Là không có tên hay là quên mất rồi?

Tiểu cô nương suy nghĩ rồi lại lắc đầu.

Mạc Ngôn thấy cô chỉ lắc đầu thì cũng không nói câu nào mà cười nói:

- Ha , tôi biết rồi, cô là một người câm!

Tiểu cô nương ngẩn người ra gật đầu theo bản năng, một lát sau lại mím môi rồi trừng mắt nhìn Mạc Ngôn, hẳn là thấy hắn không lễ phép.

Không nói không phải lỗi của tôi.

Mạc Ngôn thấy tiểu cô nương nhìn mình rồi suy nghĩ hẳn đã hiểu ra.

Tiểu quỷ này tuy đã ngưng thật nhưng chung quy cũng chỉ là một loại năng lượng hợp thể, cô có thể cảm nhận được sóng âm từ bên ngoài nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể phát ra được một dạng sóng âm giống như thế.

Từ góc độ này mà nói thì cô đích thị là một người câm.

157. Chương 156: Vân La

Mạc Ngôn ngồi hút thuốc trên ghế salon, tiểu cô nương ngồi đối diện với hắn khoanh chân ngồi trên sàn nhà trước mặt chất đầy đồ ngọt...

Bàn về năng xuất ăn đồ ngọt, tiểu cô nương này hẳn là có thể vật ngã cả Cam lam.

Cô chỉ cần khẽ vẩy một cái thì hộp quả đông lạnh trên sàn đã tự động bay lên nhảy vào trong tay cô.

Sau đó cô dùng mũi khẽ hít ngửi vị hộp quả đông lạnh vào, cách này thậm chí là không cần phải mở túi ra...

Sau khi ăn hết một hộp quả đông lạnh, mắt của tiểu cô nương lộ ra vẻ say mê.

Say mê trong 5, 6 giây cô dùng tay ném hộp quả đông lạnh đi, mắt mở to tiếp tục lựa chọn trong đồng đồ ngọt những thứ mà mình thích...

Tiểu cô nương vui vẻ Mạc Ngôn cũng thấy cô rất đáng yêu.

Ngoài việc tu hành ra đối với những chuyện khác thực ra Mạc Ngôn cũng không có kiên nhẫn. Nhưng trong lúc này khi hắn nhìn tiểu quỷ thì không biết tại sao lại thấy rất kiên nhẫn.

- Đây thực sự là một tiểu quỷ sao?

Mạc Ngôn cẩn thận quan sát tiểu cô nương trong lòng mơ hồ có một cảm giác lạ.

Khi chưa gặp tiểu cô nương hắn tin chắc đây chỉ là một tiểu quỷ nhưng khi đã gặp thực sự thì hắn lại cảm thấy cô giống một loại linh vật trong trời đất hơn.

Phàm là quỷ thì đều có dấu vết từ kiếp trước, nhất là hoàn cảnh của kiếp trước thì đều nhớ lại một ít. Mà nếu kiếp trước có hóa thành một chút linh quang, là nhân tố để quỷ vật lớn dần. Quỷ vật có linh mới có thể thành thần được, nếu kiếp trước thiếu một điểm linh quang thì không còn cách nào khác cũng chỉ là quỷ được thôi. Nhưng kiếp trước trí nhớ hỗn tạp khiến cho nó không thể chịu nổi, ngoài ra trong ý thức không có muội linh quang thì trí tuệ của nó cũng chỉ xấp xỉ như đứa trẻ 3, 4 tuổi.

Nhưng Mạc Ngôn đứng trước mặt tiểu cô nương này nếu không nhìn thấy vẻ bề ngoài hư ảo chỉ nói linh tinh thì dường như cũng chẳng có gì khác với người thường.

Nhất là con mắt của cô, linh hoạt trong suốt, khi thì giảo hoạt, khi bướng bỉnh, lúc lại điềm đạm đáng yêu...

Cho dù Mạc Ngôn có tin tưởng như vậy nhưng vẫn thấy có sự thương cảm.

Nhìn thấy tiểu cô nương ăn một cách vui vẻ Mạc Ngôn không khỏi thở dài.

Đương nhiên, một tiếng thở dài này ẩn chứa sự thu hoạch sau những cố gắng.

Dù cô nương có phải là quỷ hay không thì chỉ bằng linh tính của mình thu hoạch đã vượt xa mong muốn, cô so với một con quỷ bình thường thì ra là đồ bỏ đi cũng không có gì là khách nhau cả.

- Cô này một thân âm khí thuần khiết chứ không phải là âm linh được thai nghén trong thân thể?

Trong lòng Mạc Ngôn có chút chần chừ, hần cơ bản đã khẳng định tiểu cô nương không phải là quỷ nhưng cụ thể là linh thể gì thì hần cũng không nắm chắc được.

Hần trầm tư suy nghĩ, trong đầu bắt đầu tìm tòi cả cơ thể bắt đầy truyền âm linh để trình bày và phân tích...

Trời sinh linh thể, do âm mạch nuôi dưỡng mà sinh ra thân thể âm linh cũng được coi là một phẩm chất tốt. Loại âm linh này có đặc điểm lớn nhất là vì âm khí mà sinh ra, lại gặp được dương khí mà tăng lên. Nói cách khác, cô sinh ra từ âm khí, cần phải có dương khí, hoặc là máu để tắm bổ mới có thể tránh được sự phá hủy của cả cơ thể để bảo toàn tính mạng.

- Âm dương tương tế, hợp lại làm một... nói như vậy rốt cục cô có phải âm khí hay không thì thử một lần là biết ngay.

Sau khi Mạc Ngôn tìm ra đáp án trong đầu, hần phần chần chừ hơn bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Thực ra cách này rất đơn giản, chỉ cần nhỏ một giọt máu vào người cô khi tâm linh chưa mở hoàn toàn thì có thể biết ngay cô là quỷ hay là một thân thể âm linh.

Nếu là quỷ thì đương nhiên giọt máu này sẽ không dung hợp thậm chí còn bị thương. Đương chỉ là một giọt máu thì bị thương cũng không lớn chỉ cần 2, 3 ngày là có thể khôi phục trở lại.

Nếu là thân thể âm linh thì sau khi dung hợp giọt máu này, trong cơ thể cô sẽ sinh ra một luồng dương khí, cơ thể cũng có thể hóa hư thành thật, ít nhất là có khuôn mặt của con người.

Ngoài ra đây không chỉ là một phương pháp nghiệm chứng mà đồng thời cũng là cách để thu phục linh thể trời đất.

Mỗi một giọt máu của Mạc Ngôn đều bao hàm dấu vết, nếu bị luyện hóa linh thể, trong lúc đó hai người tinh thần tương khế thì từ sau sẽ không có cách nào để phân cách nữa.

- Có muốn một cái tên cho mình không?

Mạc Ngôn ngồi trên ghế salon bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tiểu cô nương trước đây hơi ngớ ngẩn liền ngẩng đầu ánh mắt tỏ ra vui sướng.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Có muốn hay không?

Tiểu cô nương gật đầu liên tục giống như gà mổ thóc vậy.

Lúc này coi không hề sợ hãi Mạc Ngôn nhưng xuất phát từ bản năng hay là gần gũi với Mạc Ngôn cô cũng chỉ muốn ngồi trên ghế salon để hưởng thụ đồ ngọt...

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, để cho tôi suy nghĩ một chút nên cho cô một cái tên như thế nào đây?

Thành thực mà nói hần tùy tiện như vậy nhưng nhìn vào trong mắt tiểu cô nương đang khao khát chờ đợi hần không khỏi mềm lòng.

- Đặt tên cho khuê nữ này làm mình...

Hần không khỏi cười khở, bắt đầu cân nhắc, cân nhắc một lúc lâu cũng nghĩ ra được một cái tên không tồi.

- Cô ở đây là núi Hồ Lô, chi bằng... hay gọi cô là Hồ Lô đi?

Tiểu cô nương nghe thấy vậy liền hást hàm nhìn Mạc Ngôn với vẻ oán hận.

Chỉ là cô không nói được đồng thời không khai thông được với thế giới bên ngoài nhưng cũng không thể không rõ cái tên này tốt xấu ra sao.

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Không thích sao? Được rồi, được rồi, tôi còn tưởng một người...

Thực ra hẳn sớm muộn nghĩ ra một cái tên thật hay, cái gọi là Hồ Lô nhưng chỉ là cô ý đùa tiểu cô nương này thôi.

- Cô biết không, núi Hồ Lô thực ra là cách gọi hiện tại từ thời kì Đường Tống, ngọn núi này có một cái tên tương đối dễ nghe, tên là núi Vân La, cô xuất hiện từ ngọn núi này vậy thì sau này gọi cô là Vân La đi!

- Vân La cũng được gọi là Tử Đằng. Bởi vì đằng hành bám víu như mây quanh Vân La. Vân La còn có hàm ý khác chỉ là ẩn sâu trong thâm sơn cùng cốc. Bản thân ẩn sâu trong núi không biết thâm được mấy phần nhưng cũng xứng đáng được gọi là ẩn sĩ cái tên này dường như đặc biệt sinh ra cho cô ấy.

Mạc Ngôn cũng không quan tâm tiểu cô nương này nghe có hiểu hay không có thể lừa dối được...

Trong lòng hẳn hiểu rõ chỉ cần tiểu cô nương này đồng ý với cái tên đó thì cũng có nghĩa là đã tiếp nhận mình rồi.

- Cô ở trong núi, không biết thâm sâu được bao nhiêu, Vân La, Vân La...

- Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ gọi cô là Vân La?

Trong lòng cô vui vô hạn, cô nhìn về phía Mạc Ngôn ánh mắt tràn đầy sự thân thiết dần dần cũng còn có cả sự quyến luyến.

- Cô thích cái tên này không?

Mạc Ngôn hỏi.

Tiểu cô nương gật đầu nhẹ nhàng, sau đó đi đến trước mặt Mạc Ngôn dụi cái đầu nhỏ vào lòng hẳn...

Hành động như vậy khiến cho Mạc Ngôn có hơi ngạc nhiên, trong lòng hẳn chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Loại cảm giác này giống như cảm giác chưa làm chú rể mà đã được làm cha rồi vậy, có chút kì lạ nhưng cũng không khiến cho người ta phản cảm.

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu tiểu cô nương, mặc dù không có cảm xúc nhưng dù sao cũng là biểu đạt tâm ý của hẳn.

Dường như tiểu cô nương hưởng thụ sự vuốt ve đó, nhắm mắt lại với vẻ thích thú.

Một lát sau, Mạc Ngôn cười hỏi:

- Cô bé con, có muốn giống tôi không, có thể mở miệng nói chuyện?

Tiểu cô nương ngẩng người ra, lui lại mấy bước trừng mắt nhìn Mạc Ngôn dường như đang hỏi:

- Tôi cũng có thể nói chuyện sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Muốn nói chuyện, thực ra rất đơn giản nhưng cần có thời gian, có lẽ là 2,3 năm hoặc 3,4 năm hơn nữa không thể rời xa tôi, cô có đồng ý không?

Vừa rồi tiếp xúc trong nháy mắt, Mạc Ngôn có thể cảm thấy được đúng là cảm giác giữa tiểu quý và người tương đối khác nhau, đến đây hẳn đã hoàn toàn xác định được xuất thân của cô gái, cho nên khẩu khí mới chắc chắn như thế.

Vân La mở linh trí ra, sau khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, mong muốn lớn nhất của cô là có thể nói chuyện được, có thể dùng miệng để ăn cái gì đó, mặc những bộ quần áo xinh đẹp... Tóm lại, dù tính hay mê thì từ tận trong đáy lòng cô mong muốn lớn nhất vẫn là làm một con người bình thường.

May mà cô không thể nói chuyện nếu không khi cô nói được những điều này ra thì Mạc Ngôn ngay lập tức sẽ thổ huyết mất.

Một người tồn tại bằng âm thần lại có ảo tưởng làm một người bình thường, cái đã muốn không thể gọi là không lý tưởng, cái này căn bản là sa đọa.

Người khác thì khổ tâm tu hành hơn nửa đời người, mới có một ngày không cần ăn cơm, uống nước, cô dựa vào linh thể có thể kéo dài sự tồn tại, lại nghĩ đến ăn uống, dục vọng, lý tưởng như vậy từ xưa đến nay vô số người biết, hơn nữa là dấu đi nước mắt chỉ thở dài một tiếng chuyện làm sao chịu nổi.

Mạc Ngôn cũng không biết tâm tư của Vân La, từng bước dẫn dắt hỏi:

- Nếu cô đợi ở chỗ này của tôi thì sau này sẽ được ăn rất nhiều đồ ngọt, có thể ngồi trên ghế salon xem TV, muốn xem bao lâu cũng được, còn có thể...

Không đợi Mạc Ngôn nói xong, Vân La đã dùng tay kéo cánh tay áo của hắn dùng sức đốt cái đầu nhỏ.

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Được, cô đã đồng ý, truyền trước cho cô một đoạn khẩu quyết, cô hãy ghi nhớ kỹ trong lòng.

Nói xong, hắn chìa ngón trỏ phải ra, nhẹ nhàng điểm lên trán Vân La, mở tâm linh ra mang một đoạn khẩu quyết nhập sâu vào ý thức của Vân La.

Mười phút sau, đợi Vân La tiêu hóa hết đoạn pháp quyết này hắn đã cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu nói:

- Vân La, tiếp theo có thể đau khổ, cô có sợ không?

Vẻ mặt của Vân La nghiêm nghị, cô lắc đầu.

158. Chương 157: Truyền Bí Quyết

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Được, chờ sau khi tôi nhỏ giọt máu này vào tâm linh của cô cô hãy dùng sức vận chuyển đoạn khẩu quyết kia, để nó tế luyện hiểu chưa?

Vân La gật đầu.

Mạc Ngôn không nói thêm câu nào, trong nháy mắt đã cho giọt máu vào trong khí Vân La chưa hoàn toàn mở tâm linh...

Lúc này Vân La tồn tại như một loại năng lượng hợp thể, hơn nữa thuần túy là mặt trái của năng lượng hợp thể đó là không chế trung tâm của năng lượng này.

Sau khi máu của Mạc Ngôn vào sâu trong tâm linh của Vân La, liền có biến động.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của Vân La đã liên tục thay đổi, hoặc mê mang, cơ thể cô cũng dần tan ra, rồi trở nên trong suốt hình như có dấu hiệu của chất lỏng...

Mạc Ngôn lập tức vận chuyển ý thức bản ngã, vạch cơ thể Vân La ra, đồng thời quát to:

- Tôi quên chưa truyền bí quyết cho cô sao?

Hắn vừa quát thì đã có hiệu quả tức thì.

Vân La như tỉnh lại, cả cơ thể nhỏ đang trôi nổi trên không trung phát ra ánh sáng nhạt, cơ thể tan chảy bắt đầu hợp lại...

Mấy ngày kiên tiếp Vân La đều luyện hóa bằng máu của Mạc Ngôn.

Vì cơ thể cô có một chỗ khác thường cho nên Mạc Ngôn đã đem cô vào mật thất của tiểu viện 36 để rửa sạch.

Vân La là cơ thể thuần âm, cơ thể cô chưa hoàn toàn là thật, ánh mặt trời chính là kẻ thù của cô.

ở dưới đất luôn là tốt, Mạc Ngôn dọn dẹp sạch sẽ lấy là nơi nghỉ ngơi của Vân La vào ban ngày.

Vì không cho Cam Lam và Mạch Tuệ vào khuê phòng nhỏ nhỏ này nên Mạc Ngôn đóng kín cửa. Đối với Vân La mà nói, không có cửa tâm vừa động có thể tự do xâm nhập vào đó mà không hề có trở ngại gì. Có

cửa chắn sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái không cần thiết, nếu không một khi gặp người nhìn thấy một người bị giam trong mật thất sẽ khiến cho người ta hiểu là giam cầm.

Vân La hoàn toàn yêu thích căn phòng nhỏ này. Ban ngày cô có thể trốn trong đó để xem TV, ngồi trên ghế salon tự do tự tại... Không lo người khách quấy rầy, ban đêm không cần Mạc Ngôn phải đốc thúc cô sẽ tự hiện thân, luyện hóa bằng máu dưới ánh trăng.

Ba ngày sau đó cơ thể của cô đã xuất hiện rõ ràng âm khí không những bị biến mất hoàn toàn mà cô còn có thể sờ được, ít nhất thì cũng đã có cảm giác thực.

Mạc Ngôn ở bên cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của Vân La ngày càng ổn định.

Hắn xoay chuyển thậm chí chưa cần Vân La mở miệng đã có thể xuyên thấy trực tiếp khai thông tinh thần của cô.

Nhưng phải cần một khoảng thời gian khá dài, ít nhất cũng phải nửa năm.

Vì chăm sóc Vân La nên Mạc Ngôn không có ý để Mạch Tuệ cùng đến tiệc rượu. Tất cả Trung Nguyên đương nhiên không phải của hắn, biểcậu em họ của Mạch Tuệ vốn định ở Uyển Lăng chờ thêm một ngày nhưng biết có tiệc rượu ở Thiên Dật nên cũng muốn đến góp vui. Bất đắc dĩ Mạch Tuệ phải đồng ý... Cô có tâm để cha mẹ thấy con gái nhà người... Người thứ nhất nhìn thấy Mạc Ngôn, cho nên cũng biết thời thế đồng ý cho Mạc Ngôn không đi đến tiệc rượu.

Tham gia buổi tiệc cũng không tốn bao nhiêu nhưng nó chỉ là bữa tiệc của những người thường xuyên tham gia tiệc rượu.

Đối với Mạc Ngôn mà nói nếu cùng đi với Mạch Tuệ đến tiệc rượu thì đầu tiên là phải chọn được một bộ âu phục phù hợp, rồi áo sơ mi, dây lưng, giày da... Cuối cùng là phải cắt tóc, cạo mặt, thậm chí là sửa móng tay, cuối cùng nếu cần đầy đủ thì lại phải chọn được một chiếc đồng hồ đẳng cấp...

Cái đó tiêu phí ít nhất cũng phải một ngày!

Đối với hắn sự lạnh nhạt này là đờ tiêu tốn mất một ngày nhưng lại đắc tội với Khôi Lỗi, đây đúng là khó xử.

Đêm khuya yên tĩnh, Mạc Ngôn ngồi trên ghế đá trong hậu viện nhìn Vân La đang đùa nghịch, hắn có vẻ suy nghĩ gì đó.

Vân La đã luyện hóa hoàn toàn bằng giọt máu kia, hiện đang trong gia đoạn củng cố, ít nhất một tháng sau cô mới có thể luyện đến giọt màu thứ hai.

Về xuất thân của Vân La, Diệp Thiên đã xác định được. Nhưng đối với môi trường của cô thì hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Vì thế mà hắn cũng đã từng hỏi cô, nhưng đáng tiếc là tiểu cô nương này chỉ chỉ tay về núi Hồ Lô rồi vẽ ra một cái vòng tròn...

Mạc ngôn đoán, phân nửa địa bàn của cô là hồ, vì thế hắn lại hỏi rốt cục có bao nhiêu tiên nữ đến hồ?

Vân La suy nghĩ rồi lắc đầu.

Mạc Ngôn không để cho cô lắc đầu để biểu đạt ý mà lại hỏi cô có đồng ý cùng đến đó xem không?

Vân La nghe xong lập tức vậy vậy giống như một con cún.

Thấy thế Mạc Ngôn cũng không ép, hắn muốn làm rõ nhưng cô lại không muốn, nguy hiểm không thể đến. Thực ra hắn cũng không để ý đến nguy hiểm mà là trị liệu cho Mai Thanh Thiển vẫn chưa xong, tạm thời hắn không có tâm trạng đi thám hiểm hồ của tiên nữ.

Dù sao núi Hồ Lô cũng không có chân, đứng ngoạn ở đó sau này đi cũng không muộn.

- Phù...

Một con cá vô tội bị Vân La thổi phù lên không trung nó đang giãy dụa.

Vân La nghiêng đầu nhìn con cá, rồi nó làm mặt quỷ...

Mạc Ngôn nói với Vân La nếu không thả nó ra thì nó sẽ không co khí để thở mà chết mất.

Vân La quay đầu lại nhìn Mạc Ngôn với vẻ nghi ngờ.

Tất nhiên cô không hiểu thiếu khí là cái gì, lại càng không thể hiểu sao thiếu khí thì con cá này lại chết... Cô chỉ không cho con cá này vào nước nhưng có liên quan gì đến khí đây?

Đối với sự hiểu kì này Mạc Ngôn không có cách nào mà giải thích được. Bởi vì đề cập đến cái này cần rất nhiều nguyên nhân, giống như 10 vạn câu hỏi vì sao.

- Ta đúng là thông minh một đời nhưng nhất thời hồ đồ, hiểu kì, ta dạy cô chữ viết, dạy cô biết về thế giới...

Vì sự xấu hổ nho nhỏ, Mạc Ngôn hiểu được chỉ cần Vân La học viết chữ thì không phải có thể thông hiểu được sao.

Nghĩ đến đây hần liền về phòng lấy máy tính kết nối mạng, bắt đầu tìm tòi tư liệu dạy trẻ nhỏ.

Trong mắt hần, Vân La đang tuổi trẻ đi học, hần tính theo một cộng một bằng hai, bắt đầu để cô tiếp xúc với thế giới này, hiểu biết thế giới này.

Tài liệu trên mạng rất nhiều, rất nhanh hần cũng tìm được một trang tư liệu phù hợp.

Có những tài liệu này thậm chí hần không cần tự mình dạy mà vẫn khiến Vân La học tốt được.

Dù sao thì Vân La cũng không phải tuổi nhập học, chỉ số thông minh thậm chí không kém xa Mạc Ngôn bao nhiêu. Cô chỉ thiếu không được tiếp xúc với thế giới, thiếu tin tức, chỉ cần lựa chọn con đường nền tảng thích hợp thì rất nhanh cô có thể nhận thức được về thế giới này.

Lúc Mạc Ngôn tìm tòi tư liệu, Vân La cứ dán mắt vào hần, tò mò như xem TV vậy.

Bây giờ Vân La đã coi cái hộp kia là TV, cái trơn bóng trong suốt tên là quả đồng, mà cái cô thích ăn nhất đó là bánh bích quy...

- Cái này gọi là Laptop thông qua nó có thể học được rất nhiều...

Mạc Ngôn quay đầu lại nhìn nói với Vân La có muốn xem thử không?

Vân La lập tức gật đầu.

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Tôi dạy cô trước, chờ cô học xong thì mới sử dụng được.

Hần còn có một câu không nói ra. Chờ cô học xong xem sử dụng thế nào, khổ cho cô ngày nào cũng phải đến.

Cách tiểu khu của Mạc Sầu không xa, ngoài quán trà có một chiếc xe màu đen đang từ từ đi đến.

Một người mặc âu phục màu đen lái xe đi xuống, thấy chung quanh không có người lúc này mới mở cốp xe ra.

Tô Cận xuống xe nhìn quán trà, nhẹ nhàng nói với người lái xe :

- Chờ nếu một tiếng sau không thấy tôi quay lại thì hãy đi ăn gần một chút.

Lái xe lặng lẽ gật đầu.

Ngày hôm nay Tô Cận mặc y phục mà trắng, đeo kính râm.

Cô đi vào quán trà, liếc mắt nhìn Thích Viễn Sơn đàn ngồi một góc.

Thấy vị trưởng bối này đã lâu không gặp, cô cười híp mắt rồi ngồi xuống.

- Sư bá, dạo này bá có khỏe không ạ?

Cô bỏ kính râm xuống vẫn an Thích Viễn Sơn.

Thích Viễn Sơn cầm cái chén sứ, rót cho Tô Cận một chén trà rồi thở dài:

- Sức khỏe ta vẫn tốt nhưng tâm trạng thì không được tốt lắm.

Dừng lại một chút. Ông ta như có chút tức giận nói:

- Đạo Cận, cháu không nên tới Uyển Lăng, cháu có đường cháu đi, không cần phải vì người khác mà thay đổi!

- Sư bá, nếu bá nói nguyên nhân khác cũng chính là sư phụ cháu chết, như vậy hãy thứ lỗi cho cháu không dám gặt bừa!

Thích Viễn Sơn cau mày nói:

- Không được hiểu lầm ta.

Tô Cận cắt lời ông ta:

- Không có hiểu lầm mà bá đúng là có ý này. Cháu cứ nghĩ mãi mà không ra, sư phụ từ sớm đã giao cháu cho bá. Bá không cho phép thì thôi nhưng điều cháu nghĩ không ra vì sao bá không cho cháu truy xét về cái chết của sư phụ?

159. Chương 158: Vĩnh Viễn Không Quay Đầu Trở Lại

Thích Viễn Sơn nghe thấy câu này, không khỏi im lặng hồi lâu mới nói:

- Có rất nhiều chuyện không nói cho cháu là vì muốn tốt cho cháu. Không chỉ có cháu mà còn hai sư huynh nữa, các cháu đều có hướng đi của mình, không cần phải đúc kết chuyện của lớp già chúng ta làm gì. Nếu cháu cứ nhất định đòi một đáp án thì ta chỉ có thể nói cho cháu biết ta và sư phụ cháu không cùng đường. Từ khi sư tổ mất con đường này đã bị cắt đứt. Nhưng ta và sư phụ cháu không hết hi vọng, lập lời thề nuôi cháu lớn và phải tìm được con đường này.

- Hiệt rõ là con đường phía trước không thông, ta và sư phụ cháu lại cứ một mực đi về phía trước, lần đi này thế mà cũng đã hơn nửa đời người... Bây giờ con đường này chưa đi đến đâu mà sư phụ cháu đã ngã giữa lộ trình. Cận nhi, đây là không có con đường phía trước và cũng là không có đường về. Ta không hi vọng cháu và hai sư huynh của cháu bước tiếp trên con đường này bởi vì đi tiếp cũng đồng nghĩa với việc không thể quay đầu lại được!

Tô Cận hơi nhú mày nói:

- Quay về không được?

Thích Viễn Sơn cười khổ nói nói bởi vì hoặc không cam lòng... :

- Sau khi bước trên con đường này, cháu sẽ gặp cảm giác mê muội trong đó, mà chờ đến lúc cháu tỉnh ngộ thì lại không cam lòng, nên bắt đầu cũng không từ bỏ được.

Tô Cận chưa rõ nói:

- Không cam lòng, không từ bỏ được?

Thích Viễn Sơn trầm ngâm một lát nói:

- Cháu đã đi trên con đường đầy sương mù, hậu thế cuối cùng... Bây giờ cháu quay đầu lại nhìn lộ trình từ trước đến nay, đúng là đã tiêu tốn phân nửa đời người. Ta hỏi cháu lúc này cháu có chọn quay về hay không?

Tô Cận nghe thấy vậy cũng trầm mặc, rồi sau đó nói:

- Cháu sẽ không quay đầu mà tiếp tục đi tiếp bởi vì có đi tiếp mới có thể ra khỏi đám sương mù còn quay đầu về thì vĩnh viễn không có hi vọng. Quan trọng nhất là cháu đã đi quá xa, còn chưa có cách nào nhìn lại nếu thế thì không bằng cứ tiếp tục đi nhất định sẽ ra khỏi đám sương mù.

- Ta biết là cháu sẽ nói như vậy.

Thích Viễn Sơn nhìn Tô Cận, trong mắt cũng có vẻ cương chiều, nói:

- Lúc trước khi thu nạp cháu làm đồ đệ, là nhìn thấy cháu kiên trì, nhưng ở một vài thời điểm cái gọi là kiên trì cũng không được. Sư phụ cháu như thế, ta cũng như thế.

Tô Cận nói:

- Sư bá, bá có thể nói cho cháu biết rốt cục con đường đó là gì không ạ?

Thích Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Có thể nói thì ta đã sớm nói cho cháu biết rồi. Cận nhi, không cần hỏi chuyện này nữa, ta sẽ không nói cho cháu biết đâu.

Tô Cận trầm mặc một lúc rồi nói:

- Vậy rốt cục sư phụ cháu chết như thế nào?

Thích Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Trước mắt ta chưa thể khẳng định được cái chết của ông ấy vì ta chỉ biết sau khi sư phụ cháu chết người của cục quốc thổ bảo vệ đã ra hiện trường.

Tô Cận nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người ra nói:

- Không phải là sư phụ cháu đã sớm thoát khỏi tầm mắt của cục quốc thổ rồi sao?

Tuy cô không biết rốt cục sư phụ và sư bá đi con đường gì nhưng những việc trước kia hai người trải qua cô cũng có biết một chút. Theo cô biết, trước khi gặp mình sư phụ nằm trong sổ đen của Cục quốc thổ.

Thích Viễn Sơn cười khổ nói:

- Theo lý thuyết thì như thế nhưng sự đời khó liệu, ai dám không khẳng định rằng đám người ở Cục quốc thổ kia đang buông một mẻ cá lớn đây?

Sau khi Nhan Phương chết, ông ta không có bất kì hành động nào cũng là vì bản khoản đến người của Cục quốc thổ. Ngoài ra, ông ta cũng không có cách nào xác định có người đang theo dõi mình hay không. Vừa rồi ông ra nói với Tô Cận về con đường tuy là xa vời nhưng con đường này truy tầm không chỉ có ông ta và Nhan Phương. Điều duy nhất ông ta có thể xác định là tin tức về Đan Thư chỉ có ông ta và Nhan Phương mới biết, nhưng không có cách nào để khẳng định ngoài ra có người nào khác trong lúc vô ý đã đi vào ngã ba Liễu Đạo hay không!

Đúng là đối với Viễn Sơn mà nói bất kể là lão bằng hữu tròn Cục quốc thổ hay là người khác thì cũng đang là truy đuổi mình. Điều quan trọng là mình phải đề cao cảnh giác.

Buông một mẻ cá lớn? Tô Cận nhú mày:

- Sư bá, bá chính là?

Thích Viễn Sơn nói:

- Cháu không cần biết cái đó... Tóm lại nếu cháu còn nghe lời bá thì lập tức dời khỏi nơi này mau.

Tô Cận lắc đầu, kiên quyết nói:

- Cháu không muốn làm Sở sư phụ chết nên cháu sẽ không dời đi.

Thích Viễn Sơn nghiêm mặt nói:

- Sư phụ cháu chết bởi vì bị truy đuổi, cháu không cần quan tâm.

Tô Cận không muốn làm quá đáng trước mặt ông ta, chỉ lo lắng một lát rồi nói:

- Sư bá, cháu và Thiên Dật đã kí hợp đồng có muốn đi cũng không được. Sư bá, cháu đồng ý cháu sẽ lắng lẽ thu thập tin tức, tuyệt đối không hành động lung tung. Hơn nữa bá cũng không nên lẻ loi một mình cần có một trợ thủ, có phải không ạ?

- Trợ thủ thì thôi, ta còn không chốn nỗi sao...

Thích Viễn Sơn thở dài nói:

- Cận nhi, cháu khẳng khẳng quay về Uyển Lăng, ta không ngăn cản được. Chuyện cháu và sư phụ cháu nếu cháu không vì ông ấy mà làm cái gì đó thì đúng là không thể nói nỗi nhưng là cháu nhất định phải đồng ý chưa được sự cho phép của ta cháu tuyệt đối không được tùy tiện ra tay, cháu có làm được không?

Tô Cận lập tức gật đầu:

- Cháu đảm bảo!

Thích Viễn Sơn lại nói:

- Còn về phần thu thập tài liệu cháu hãy tự lo liệu đi nhưng hãy nhớ kĩ, chỉ cho phép cháu dùng mắt quan sát, dùng tai để nghe không được nhúc nhích .

Nửa tiếng sau, Tô Cận đeo kính râm đi ra khỏi quán trà.

Lập tức có xe đến đón và mở cửa xe cho cô.

- Tô tiểu thư, bây giờ đi đâu?

Tô Cận nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ nói:

- Đi công viên Sâm Lâm xem đi...

ở công viên Sâm Lâm cô có mua một biệt thự hai tầng đang trong thời gian sửa chữa khoảng một tuần nữa có thể vào được.

Tuy cô chỉ có một mình nhưng người bên cạnh thì có hẳn 5,6 người chò cần có một nơi rộng một chút để ổn định cho những người bên cạnh mình.

Ngồi trong xe cô buồn lòng mà không thể rút ra hết.

Sư phụ thì chết, sư bá thì cố chấp cũng càng làm cô phiền lòng hơn...

Cố không biết sư bá nói con đường kia rốt cục là cái gì, đúng là hai người cộng lại đã hơn 100 tuổi mà thậm chí con đường phía trước cũng không biết là gì mà cứ khẳng khẳng đi tiếp!

Ngoài ra, dù sư bá không nói rõ nhưng cô đã đoán ra, cái chết của sư phụ có liên quan đến con đường này!

- Rốt cục là đường gì đây?

Trăm mối tơ vò cô vẫn không thể giải thích được, cô càng thêm lo lắng sau khi thở dài cô lấy di động gọi cho Mạch Tuệ.

- Phòng ốc của tôi sắp xếp rồi đến xem giúp tôi đi.

Đầu dây bên kia Mạch Tuệ tức giận nói:

- Tôi đâu có rảnh rỗi như vậy đang bận muốn chết đây...

Tô Cận rầu rĩ nói:

- Tâm trạng tôi không được tốt, qua chỗ tôi uống rượu đi.

Mạch Tuệ kinh ngạc nói:

- Rốt cuộc là sao vậy, lúc sáng gặp cô vẫn tốt mà.

Tô Cận nhỏ nhẹ nói:

- Tôi nhớ nhà...

Cô nói ra suy nghĩ của mình, trong lòng cô luôn tưởng nhớ đến sư phụ Nhan Phương, trong lòng cô ông ấy như người nhà vậy.

Tô Cận là trẻ mồ côi, năm ấy được Nhan Phương nhận nuôi. Trong lòng cô Nhan Phương không chỉ là sư phụ mà còn là cha mình nữa. Mười năm chăm sóc chu đáo cô đã từ một con vẹt xấu xí trở thành một con thiên nga xinh đẹp...

Năm đó theo yêu cầu của sư bá Thích Viễn Sơn, cô và hai sư huynh đã bắt đầu một cuộc sống riêng.

Mỗi ngày ông ta đều gọi điện thoại cho cô, hỏi han ân cần sợ cô tủi thân. Mãi cho đến năm cô 20 tuổi các cuộc điện thoại mới thưa dần nói là Tiểu Phượng đã lớn muốn cho cô có không gian riêng của mình...

- Được rồi, được rồi, xem như cô đáng thương, tôi sẽ đi cùng cô...

Mạc Tuệ nói trong điện thoại:

- Bây giờ tôi phải đi xin phép chị Văn Tình, ai bảo đại tiểu thư cô có quan hệ thân thiết với chúng tôi chứ, chiếu cố đến tâm trạng của cô xem như cũng là công việc đi...

Dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Cái nơi của cô tồi tàn quá còn có chỗ nào uống rượu tốt hơn một chút không?

Nói với Mạc Tuệ một lúc, tâm trạng Tô Cận tốt lên nhiều:

- Hay là đi đến chỗ một nam nhân nào đó của cô đi, rồi đuổi hắn đi để chúng ta uống rượu... này, hay là gọi cả chị Văn Tình mọi người cùng nhau điên một thể?

Mạc Tuệ thở dài do dự một lúc nói:

- Được rồi, để tôi gọi điện thoại, cô phụ trách đi mua rượu!

- Đừng, em đừng đuổi anh?

Mạc Ngôn cầm cái điện thoại nói:

- Em đuổi chồng ra ngoài, tam tòng tứ đức để đâu rồi hả?

Mạc Tuệ làm nũng nói:

- Được rồi, Mạc Ngôn em chỉ đuổi một lần thôi.

Mạc Ngô ra vẻ đau khổ nói:

- Chuyện này sao anh có thể nghe em được? Không nói đến tam tòng tứ đức thì thôi nhưng còn uống rượu say, em có biết con gái như thế là sa đọa không hả?

160. Chương 158-2: Cảnh Xuân Vô Tận

Dừng lại một chút hắn lại nói tiếp:

- Anh tuyệt đối không để chuyện này xảy ra, trừ khi... các em để anh giám sát hiện trường!

Mạc Tuệ cười phì ra nói:

- Anh nghĩ hay quá nhỉ... Đều là con gái, anh xem náo nhiệt cái gì? Chờ cho bọn em uống say để lợi dụng cơ hội sao?

Hai người nói chuyện trong điện thoại gần 1 phút mới xong.

Bất luận là nam hay nữ chỉ cần sống trên cõi đời này thì đều cảm thấy có lúc cần được phóng thích cái áp lực trong lòng. Đối với đàn ông mà nói cho dù có được một bà vợ chăm sóc ân cần nhất thì cũng không thể ngăn nổi họ cạy cửa đi nhậu nhẹt với bạn bè. Đàn ông như thế, đàn bà cũng vậy...

Đối với sự tụ họp này của mấy cô gái này Mạc Ngôn không có bất kì ý kiến gì. Điều bận tâm duy nhất là hắn đi vắng thì Văn La sẽ bị làm phiền.

Vì thế, hắn đứng ở cửa gọi Văn La và dặn cô không được gây ra phiền toái gì.

Mấy ngày hôm nay mắt của tiểu cô nương càng ngày càng tinh nên cổ cũng tinh quái hơn. Cô càng ngày càng bướng bỉnh nói ví dụ như cô đem con cá biển thành băng, xếp thuốc lá của Mạc Ngôn thành cái nhà, làm cho cả nhà đầu cũng có thuốc...

Thậm chí còn bắt đầu nghiên cứu đến cả cấu tạo của TV, cô muốn biết tại sao trong đó lại có nhiều người vậy, nếu như không phải tủ lạnh tích đầy đồ ngọt cô thích thì đến nó cô cũng không tha.

Ngoài ra cô còn xem phim kinh dị, nhất là những nguyên rủa, ân oán cô sợ đến mức linh thể không ổn cả người cứ run lên...

Điều này thực sự là khiến cho Mạc Ngôn phải dở khóc dở cười, tiểu quỷ thật lại bị tiểu quỷ trong TV dọa sợ đến mức chết đi sống lại, cái này như hài kịch hẳn được xem vậy?

Đương nhiên lúc đối mặt với Mạc ngôn, Vân La vẫn không ngoan như lần đầu gặp vậy cứ quẩn lấy hắn.

Thông qua loại dấu hiệu này, Mạc Ngôn cũng cảm thấy được hình như mình đang tự đào một cái hố to cho mình!

Đây coi như mình đang nuôi khuê nữ vậy?

Hắn thường nghi hoặc nhưng cũng phát hiện ra mỗi ngày cùng Vân La chinh đồn Vân La rất mệt như hắn không thấy buồn chán, đồng thời khi xử lý những việc vụn vặt trong cuộc sống, tâm trạng cũng thấy vui hơn...

Trong lòng hắn có thể ngộ ra, thần hồn chi đạo thực ra là chú trọng đến nhập thế, người phạm trần trải qua thất tình lục dục. Hắn từ nhỏ lớn lên đã khác người thường bởi vì hắn là người tu đạo, gần người nhưng lại như xa. Có lẽ bởi vì hắn còn thiếu trải nghiệm việc đời mới khiến cho khoảng cách tinh thần và thể xác của hắn từng bước biến ảo không lường...

Còn khi Vân La xuất hiện lại làm cho hắn nếm được mùi vị làm người, mỗi ngày trải qua những việc nhỏ mà quan tâm mà nhớ. Cảm nhận những việc rườm rà ấy có đủ mùi vị, tâm cảnh của hắn cũng vô ý tiến vào từng bước một.

- Ngoan ngoãn ở trong phòng xem TV không được nghịch ngợm, lại càng không được dọa người nếu không khi về tôi sẽ đánh mông đây!

- Nhớ kĩ mấy chị xinh đẹp này đều bị điên, cô không được học họ, nghe rõ chưa?

- Còn nữa, không được động đến các bình nhỏ ... là thuốc độc, sau khi hết lên.

Sau khi dặn dò tiểu cô nương nháy mắt, gật đầu liên tục như gà con mổ thóc tỏ vẻ mình là một đứa trẻ nghe lời.

Lúc này Mạc Ngôn mới yên tâm đi ra.

Ra khỏi tiểu viện 36, không có chuyện gì, hắn gọi điện cho Đại Lý biết người này không phải đi làm nên rủ đi uống rượu.

Đại Lý đang định cùng vợ đi hun thịt bò.

Hai người tìm một quán cơm nhỏ uống rượu đến tận đêm khuya.

Uống rượu xong hắn tìm taxi để đưa Đại Lý về nhà, sau đó hắn về tiểu viện 36.

Vừa mới về đến cửa dù là người bình tĩnh như hắn nhưng cũng bị cảnh xuân trong phòng làm cho kinh ngạc.

Hắn ngẩn ngơ đứng ở cửa trái tim đập kinh hoàng...

Phòng khách trên tầng hai có một bộ sôpha, tước cửa có một bộ thảm lông dê, trên thảm còn có một đồng hồ đồng hồ...

Đồ ăn vặt, bình rượu, áo sơ mi, quần, dép lê, thậm chí cả tất chân rơi đầy trên mặt đất...

Khách hôm nay không chỉ có Tô Cận còn có cả Văn Tình, Cam Lam.

- Đây chẳng lẽ là triển lãm áo lót trong truyền thuyết?

Mấy người này đã say thật trên người chỉ còn quần áo lót, cảm giác quyến rũ đập vào mắt Mạc Ngôn.

Trên ghế salon, Mạch Tuệ mình ngọc đang ôm gối ngủ say. Cô chỉ mặc áo trong, má đỏ hồng, da trắng như tuyết làm nổi lên cái áo đen, lộ ra một vẻ khêu gợi...

Tô Cận mặc áo hồng, mà da thịt rực lửa. Cô nghiêng người trên ghế salon, cơ thể thon dài, còn Cam Lam thì lộ ra cái eo thon nhỏ...

Cam Lam say nhất, cô ôm Mạch Tuệ như một con bạch tuộc vậy, thậm chí quên mất cả tiết nghi, chìa bàn tay như tuyết ra sờ ngực Tô Cận...

Vân Tình là người say xinh đẹp, cái áo cũng rất bốc lửa, cái áo ngực đen nhỏ khó khăn lắm mới che hết núi đôi bạch ngọc. Cô nằm trên thảm ở sàn nhà, các đường cong phập phồng, bụng cực phẳng màu đen bổ đồng miễn cưỡng che lại cái tam giác bình nguyên.

Hơi thở của cô có vẻ hơi gấp, môi hé mở cái lưỡi tím hồng trắng ngọc, làm như động tác yêu cầu cái gì đó.

Mạc dù là say ngã nhưng cô gái này không gì sánh bằng...

Bốn cô gái, một vẻ thanh tú.

Mạch Tuệ đẹp dùng từ nào cũng không quá cho dù say rượu cũng thế.

Còn Tô Cận thì nóng bỏng, cuồng dại. Nói hơi thô tục, đôi chân thon kia cũng đủ gây cho đàn ông sức ép trong một đêm.

Còn về Cam Lam, đại diện cho sự ngây thơ, thuần khiết, cho dù là mặc áo trong cũng thế khiến cho người ta không đánh lòng bất nhẫn.

Đương nhiên, cái gọi là thuần khiết cũng có điều kiện tiên quyết, nhất định không nên xem nhẹ cái móng vuốt kia...

Trong bốn người, Vân Tình có lẽ không phải người xinh đẹp nhất nhưng cũng đủ khiến nam nhân động lòng.

Cô giống như một trái đào chín mọng, đàn ông thấy cô điều ý nghĩ duy nhất trong đầu là muốn nhào đến cắn cho một cái sau đó nhẹ nhàng ...

Chiến trường này không gì sánh được với áo lót.

Dù Mạc Ngôn là người bình tĩnh cũng bị đồng áo này làm cho trái tim phải rung lên...

Mà trái tim run lên thì hậu quả chính là hắn không thể không để mắt đến 4 mỹ nhân này, hiện trường còn có một cô gái khác.

Ở đây cô như một cảnh xuân, Tiểu Vân La cầm một chai bia, đang ngồi xổm bên cạnh Vân Tình, tò mò nhìn núi đôi kia.

Cô thậm chí còn dùng bàn tay nhỏ bé sờ lên nó rồi lại sờ lên ngực mình.

Sau đó, cô bĩu môi hình như cô cảm thấy hai cái này không hợp với thẩm mỹ của mình.

Mạc Ngôn thấy thế quả thực muốn qua đời cho xong...

- Nha đầu chết tiệt kia, người chạy ra ngoài làm gì?

Hắn nhẹ giọng quát.

Vân La quay đầu kinh hãi thấy đó là Mạc Ngôn, lập tức hốt hoảng lao vào trong lòng hắn.

Mạc Ngôn phụng phịu nói:

- Vì sao lại không nghe lời tôi?

Vân La nháy mắt ngẩng đầu nhìn Mạc Ngôn với vẻ vô tội, làm bộ như nghe không hiểu.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, cô bé này bị người khác giáo huấn rồi lại giật mình sợ.

- Về phòng nhanh lên mai tôi sẽ tính sổ...

Mạc Ngôn hỗn hển thờ:

- Còn nữa, nắm bình rượu trong tay xuống, còn nhỏ không lo học cho giỏi đã dính đến những thứ này sao?

Thực ra hắn cũng biết, cho dù là cồn cũng không ảnh hưởng gì được đến Vân La.

Nhưng không biết tại sao hắn không muốn cho cô sớm tiếp xúc với những thứ này...

- Mình thực sự càng lúc càng giống một người cha.

Mạc Ngôn thở dài cũng thấy mình buồn cười.

Tiểu Vân La ngoan ngoãn như trước bỏ cái chai xuống đất, thân mật cọ xát vào hắn rồi biến thành một làn khói nhẹ về tiểu ốc của mình.

Đợi Vân La đi rồi, Mạc Ngôn đi lên vài bước nhẹ nhàng ôm lấy Mạch Tuệ sau đó đưa cô lên phòng ngủ.

- Ngủ ngon nhé...

Hắn kéo chăn, đắp kín cho Mạch Tuệ sau đó hôn nhẹ lên má cô.

Sắp xếp cho Mạch Tuệ xong, hắn đang lấy tấm thảm lông thì lại nhớ ra phòng khách.

Trên thực tế, viện 36 có đầy đủ phòng cho các cô gái nhưng họ phải tỉnh lại. Mạc Ngôn không muốn làm như vậy, bởi vì như thế có vẻ hơi quá, ngày mai sau khi các cô tỉnh lại tất nhiên sẽ đoán ra ai đã đưa các cô lên giường...

Cũng may lúc trước các cô còn biết mở điều hòa, nhiệt độ trong phòng khá ấm, thảm lông cũng đủ dày, ngủ trên nó ít nhất, ai cũng sẽ không bị cảm.

Mạc Ngôn cầm tấm thảm lông, nhẹ nhàng đắp cho Cam Lam, tiện tay đắp luôn cho Tô Cận.

Lúc làm việc này hắn cố gắng không nhìn đôi thon dài của Tô Cận, cô gái này quả thực có lực sát thương, mặc dù là hắn nhưng cũng có chút không kiềm chế được. Còn về phần Cam Lam ngây ngô này hắn hoàn toàn không có hứng thú...

Bố trí xong cho hai người, Mạc Ngôn đi đến bên cạnh Văn Tình, hắn ngồi xổm xuống lấy tấm thảm lông nhẹ nhàng đắp cho cô.

Nhưng hắn thật không ngờ, đúng lúc này cô ấy lại đột nhiên mở hai mắt rõ to.

Mắt cô say lơ đãng, nhìn Mạc Ngôn mông lung hé đôi môi đỏ mọng nói:

- Anh rất đẹp trai...

Nói xong cổ vươn tay ra, ôm lấy cổ Mạc Ngôn, ngậm chặt lấy môi hắn!

Cái diễn phúc này đến quá bất ngờ Mạc Ngôn không kịp phản ứng, cứ tùy ý để lưỡi của cô đưa trong miệng mình...

Mùi hương trong miệng Văn Tình cộng với mùi rượu giống như nhục linh xà, cứ tìm lấy đầu lưỡi Mạc Ngôn.

- Anh yêu, hôn em đi...

Trong miệng cô phát ra tiếng nỉ non vô thức, mắt thì nửa nhắm nửa mở.

Cái này gọi là chuyện gì vậy?

161. Chương 159: Là Ai Cởi Quần Áo Của Tôi?

Rốt cục Mạc Ngôn cũng tỉnh lại...

Hắn không phải là chính nhân quân tử nhưng cũng không muốn lợi dụng tình huống như vậy vì thế hắn thở dài, đắp chăn cho Văn Tình ngủ.

Nhưng mà lúc hắn đưa tay ra thì dở khóc dở cười. Văn Tình đã nhanh lại còn nhanh hơn ôm lấy cổ hắn nặng trĩu.

Bố trí xong cho cô gái điên cuồng này, hắn đứng dậy đi ra khỏi tiểu viện 36.

Lúc này đã là nửa đêm hắn cũng không vào khách sạn mà đi thẳng đến núi Hồ Lô, chọn một nơi yên tĩnh để ngồi điều tức.

Sáng sớm ánh mặt trời đã xuyên thấu qua cửa sổ vào phòng khách tầng hai.

Cam Lam là người tỉnh dậy đầu tiên, cô mở mắt, hai tay dụi dụi nhìn người bên cạnh sau đó bỏ thảm lông ra hét lên một tiếng chói tai:

- A, ai đã cởi quần áo của tôi ra?

Tiếng hét chói tai này giống như đồng hồ báo thức, làm tất cả mọi người tỉnh lại.

- Cam Lam cô làm sao vậy?

Văn Tình trong thâm nhìn Cam Lam.

Lúc này Cam Lam đã nhớ ra chuyện tối qua, không có tim không có phổi rồi cười khanh khách:

- Tiểu Dì, tối qua cô gọi điện cho cháu nói muốn uống rượu, rồi nhờ cháu mua rượu...

- Trời ạ...

Văn Tình thực sự không biết nói gì, thân là tiểu dì lại có thể cởi áo lót của cháu không phải điên hay sao?

Cam Lam cười an ủi:

- Tiểu Dì, yên tâm đi, cháu sẽ không nói cho mẹ biết đâu.

Chị Văn Tình đương nhiên là lão nương của Cam Lam, nghe thấy cô nói như thế, Văn Tình nổi nóng:

- Nha đầu chết tiệt kia, câm miệng lại cho ta!

Lúc này Mạch Tuệ đang mơ màng trong phòng ngủ, nhìn mọi người nghi ngờ nói:

- Mọi người đây à?

Văn Tình tức giận nói:

- Người còn không biết xấu hổ hả...

Mạch Tuệ nhớ ra tối qua rồi vỗ trán nói:

- À, đúng rồi, tối qua chúng ta uống rượu! hì hì, y phục của cô là do tôi cởi...

Cam Lam giơ tay nói:

- Chị Mạch Tuệ, còn quần áo của em là ai cởi?

Mạch Tuệ buông tay:

- Chị không nhớ...

Nói xong trên mặt cô hiện ra một nét cười xấu xa:

- Có lẽ là nhóc dì cũng không biết chừng.

Văn Tình phát điên lên nói:

- Mạch Tuệ, câm miệng lại cho ta!

Lúc này người không nói chuyện là Tô Cận:

- Ai cởi quần áo của em cũng không sao cả, điều em quan tâm chính là ai đã đắp thảm cho chúng ta?

Không thể không nói trong đầu bốn cô, vừa tỉnh dậy đã thấy nghi ngờ.

Cam Lam ngạc nhiên nói:

- Đúng, quan trọng nhất là ai đắp thảm?

Tô Cận nói:

- Đương nhiên là quan trọng, em không cho rằng tất cả mọi người sau khi say khướt còn nhớ đắp thảm cho mình được.

Vừa nói ra đã khiến mọi người giật mình.

Sau đó, Tô Cận, Cam Lam, Văn Tình ba cô tìm Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ trừng mắt to ngạc nhiên nói:

- Mọi người nhìn tôi làm gì?

Văn Tình thở dài nói:

- Không phải chúng tôi nhìn cô mà là đang hỏi cô người đàn ông của cô tối qua có về không?

Mạch Tuệ trừng mắt nói:

- Em không nhớ rõ anh ấy có về không? Đây, mọi người có ý gì vậy, chẳng lẽ nghi ngờ Mạc Ngôn?

Văn Tình lại thở dài nói:

- Bốn người chúng ta chỉ có một người ngủ trên giường, nếu Mạc Ngôn quay lại chắc sẽ không để cô trên sàn... cho nên bọn ta không thể không nghi ngờ.

Mạch Tuệ nhú mày nói:

- Tối qua có thể em say cuối cùng đắp thảm cho mọi người sau đó mới lên giường ngủ... Mọi người nói xem có khả năng này không?

Văn Tình bĩu môi nói:

- Khả năng này thực sự không cao, từ lượng của em còn kém chị làm sao có thể say cuối cùng được?

Mạch Tuệ bật cười nói:

- Được rồi, được rồi có phải có anh ấy giúp đắp thảm hay không thì có gì là không được? Nếu đúng là Mạc Ngôn làm, mọi người yên tâm em sẽ cho anh ấy chịu trách nhiệm.

Cam Lam mơ hồ nói:

- Chịu trách nhiệm thế nào đây?

Mạch Tuệ cười rung cả người nói:

- Đương nhiên là em kiêu ngạo cho mọi người làm thiệp vậy! Cam Lam em nhỏ nhất cho em là dì bốn đi... À, không được, không được, a quên mất nhóc ở đâu. Làm sao bây giờ, một người là dì một người là cháu...

Văn Tình nghe thấy vậy lập tức phát điện lên nói:

- Em điên à, câm miệng lại cho ta! Chuyện này là cũng nói giỡn được sao?

- Được rồi, được rồi, em sẽ gọi điện cho Mạc Ngôn, hỏi một chút từ tối qua đến giờ anh ấy có trở về nhà không ?

Mạch Tuệ an ủi mọi người, cầm lấy di động gọi cho Mạc Ngôn.

Trên thực tế, nàng cũng hoài nghi Mạc Ngôn tối qua đã trở lại, nếu không, vì cái gì mà chỉ có mình mình ngủ trên giường, còn những người khác toàn bộ ngã ngoài sofa và trên sàn nhà đây?

Lượn tử lượng, nàng không bằng Cừu Văn Tình, càng so ra kém Tô Cận. Khả năng mình tự bỏ lên giường là rất nhỏ, càng không nói đến tự mình đắp mền...

Hòa thượng thối, cũng thật có phúc!

Vài giây sau, trong điện thoại vang lên thanh âm của Mạc Ngôn.

Đối với nghi vấn của Mạch Tuệ, hắn không chút do dự liền phủ nhận, nói đùa gì vậy, nếu thừa nhận, sau này làm người như thế nào đây!

Tuy rằng tối hôm qua hắn cũng không có làm gì, hoàn toàn không thẹn với lương tâm, nhưng có một số việc cho dù tất cả mọi người đều biết, cũng không thể thừa nhận.

Quan trọng nhất là, chuyện hôn Cừu Văn Tình là có thật, có một số việc dấu ở trong lòng, nếu nói ra, kích thích Cừu Văn Tình nhớ lại, chắc chắn sẽ là một loại xấu hổ vĩnh viễn...

- Được rồi, Mạc Ngôn tối hôm qua không trở về, các người cũng đừng nghi thần nghi quỷ như vậy!

Mạch Tuệ cúp điện thoại cười nói.

Cừu Văn Tình nhú mi nói:

- Người như vậy liền tin hắn sao?

Mạch Tuệ cười hì hì nói:

- Việc này cùng niềm tin không quan hệ... Chúng ta bốn đại mỹ nữ nằm trong này, chỉ cần là nam nhân đều không nhịn được sẽ xuống tay. Tôi xem các người đều yên ổn, đủ để chứng minh Mạc Ngôn chưa có trở về qua!

Cam Lam nói:

- Nói không chừng là hắn trộm lợi dụng chúng ta thì sao?

Mạch Tuệ cười xấu xa nói:

- Yên tâm, có lợi dụng cũng không chiếm tiện nghi của một cô nhóc(đang nói đến bộ ngực nhỏ của Cam Lam), loại người như tiểu nữ sinh an toàn vô cùng...

Cam Lam nhìn bộ ngực cao ngất của Mạch Tuệ, nhìn lại của mình, tức giận nói:

- Mạch Tuệ, em hận chị!

Cừu Văn Tình hơi nhú mày, không phản bác, nàng lúc này. Trong lòng bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác thực kì quái...

Nàng nhớ mang máng, tối hôm qua giống như là một giấc mộng, đang ở trong mộng mình ôm một người tựa hồ rất tuần tú, nhưng thủy chung không thấy rõ bộ mặt, hôn đến chết đi sống lại...

- Thật sự kỳ quái, cảnh trong mơ , mơ mơ màng màng, rồi lại như chân chân thật thật, chẳng lẽ thật sự là...

Nàng nhịn không được nhẹ nhàng liếm môi, tìm kiếm mùi vị nam nhân lưu lại trên môi mình.

Giữa trưa, Mạc Ngôn trở về tới tiểu viện 36.

Lầu hai phòng khách đã được thu dọn sạch, rốt cuộc nhìn không ra đồng hỗn độn tối hôm qua.

Nhưng Mạc Ngôn đứng ở cửa, như cũ có thể ngửi được mùi rượu nhẹ nhẹ, cùng với mùi thơm cơ thể mà đám nữ nhân lưu lại.

Thậm chí hắn còn có thể cảm giác được, vị ngọt lành của bờ môi Cừu Văn Tình lưu lại...

- Thật sự là một đám nữ nhân điên cuồng!

Hắn lắc lắc đầu, đem toàn bộ cửa sổ mở ra, làm cho hương vị sót lại tản đi.

Làm xong, hắn đi vào bếp, làm cho mình bát mì tôm.

Nửa giờ sau, hắn đi tới hậu viện, khoan chân ngồi một mình ở mộc đình.

Hắn có dự cảm, hôm nay có thể đem ngũ hành chi khí luyện vào trận bàn...

Hắn tiến vào hậu viện không lâu, tiểu Vân La liền lặng lẽ hiện ra tại một chỗ râm mát trong hậu viện.

Từ sau khi luyện hóa giọt tinh huyết thứ nhất, Biên hóa của nàng càng ngày càng lớn, nhất là trải qua một tuần thời gian ổn định, nàng lúc này đã có thể xuất hiện một thời gian ngắn lúc ban ngày.

Đương nhiên, nàng hiện tại chỉ có thể xuất hiện ở nơi không có ánh nắng mặt trời, hoặc nơi ánh sáng mặt trời không quá cường liệt.

Mà thời gian lâu dài, thì ánh mặt trời cũng sẽ ảnh hưởng tới nàng. Ngày mưa, nàng có thể tùy tiện hoạt động, cơ bản không hạn chế thời gian. Trời nhiều mây nàng không sai biệt lắm cũng có thể kiên trì cả ngày. Mà giống như bây giờ tránh ở nơi ánh mặt trời không chiếu đến, nàng có thể kiên trì 2 giờ.

Đến nỗi nếu trực tiếp đứng dưới ánh mặt trời, nàng cũng có thể kiên trì được 2- 3 phút.

Nàng tránh ở chỗ thoáng mát, tò mò nhìn Mạc Ngôn trong mộc đình...

Mỗi khi Mạc Ngôn thành công nàng cũng có thể cảm giác được hơi thở kinh hãi của chính mình.

Nhưng hôm nay lại có chút bất đồng. Mạc Ngôn trên người xuất hiện 5 cổ hơi thở hoàn toàn bất đồng.

Có chút hơi thở mang cảm giác sinh sôi, khi vận chuyển tản mát quang mang xanh nhạt, giống như màu sắc núi Hồ Lô, Tiểu Vân La rất thích. Nhưng cũng có chút hơi thở lại làm nàng kinh hồn táng đảm, cho dù đứng xa xa nhìn, cũng có thể cảm thấy sát khí đến cực điểm.

Vân La trời sinh là âm linh thân thể, đối với ngũ hành khí cảm giác tương đối miễn tuệ.

Nàng có thể cảm giác được, 5 cổ hơi thở kia tuy rằng hoàn toàn bất đồng, nhưng tương sinh tương khắc, mơ hồ đã hình thành một vòng tuần hoàn tự nhiên.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Mạc Ngôn bỗng nhiên đứng lên, đem ván gỗ trong mộc đình toàn bộ lật lên.

Lập tức hắn ngồi xuống, hai tay khép hờ, hình thành một vòng tròn.

162. Chương 160: Trận Thành

Trên hai thủ chưởng, lúc này che kín chân khí, đem không khí bên trong hư viên hoàn toàn bài xuất.

Sau đó, hắn há mồm phun ra một đạo quang mang màu xanh nhạt, đem nhốt hư viên vào bên trong.

Đây là một hành khí, chủ sinh sôi.

Hư viên bên trong, nhất thời màu xanh dạt dào, xa xa nhìn sang giống như một trái cây trôi nổi trên không trung màu xanh nhạt của thủy tinh cầu.

Sau khi hư viên bên trong dày đặc quang mang màu xanh, liền bị Mạc Ngôn dùng chân khí ngưng tụ thành đoàn, ổn định ở hướng đông nam hư viên.

Lập tức, hắn lại há mồm phun ra một đạo hơi thở đỏ đậm, đồng dạng đánh vào hư viên bên trong.

Đây là hành hỏa chi khí, do sét đánh vào gỗ tôi luyện mà thành.

Mộc sanh hỏa, hỏa sanh thổ, thổ sanh kim, kim sanh thủy, thủy sinh mộc...

Dựa theo ngũ hành tương sinh đạo lý, hắn theo thứ tự đem hành thổ chi khí, hành kim chi khí, hành thủy chi khí, nhốt vào hư viên, hình thành một vòng tuần hoàn đầy đủ.

Theo đạo hành thủy chi khí cuối cùng đánh nhập hư viên, hư viên trôi nổi trên không trung nhất thời dừng xuất ngũ thải quang mang, lưu quang bốn phía!

Trên thực tế, đây là ngũ hành chi khí tuần hoàn còn chưa ổn định kết cấu.

Nếu hoàn toàn ổn định, các màu sẽ hòa vào nhau. Tuần hoàn lặp đi lặp lại, hình thành một trật tự màu sắc tự nhiên.

Mạc Ngôn lặng im bất động, toàn lực rèn luyện lên ngũ hành chi khí đã gần như hòa vào nhau.

Lại nửa giờ trôi qua, theo cả hậu viện không khí đột nhiên trấn động, hư viên trong tay Mạc Ngôn rốt cục hình thành một trạng thể tuần hoàn nhiều màu.

Mạc Ngôn không giám buông lỏng, nhẹ hít vào một hơi, hai tay ấn mạnh xuống dưới, đem vòng tròn nhiều màu này đánh vào trung tâm trận bàn.

Lập tức, hai tay của hắn biến ảo, đem là bùa ngưng kết từ tinh thần lực trước đó, đánh vào trận bàn. Bắt đầu dung hợp vòng tròn ngũ hành chi khí và trận bàn!

- Ong ong...

Trong không khí phát ra trận trận chấn động, gợn song hướng bốn phía tản ra.

Loại chấn động này kinh tâm đoạt phách, Tiểu Vân La ở trong đó, linh thể từng trận chấn động...

Chấn động không kéo dài bao lâu, rất nhanh theo lá bùa cuối cùng đánh vào, tiêu tán vô hình.

- Đại cáo thành công!

Theo một đạo quang mang màu bạc mãnh liệt trận bàn từ từ nổi lên, dù là Mạc Ngôn bình tĩnh hơn người, cũng không nhịn được thốt lên một tiếng.

Đạo cường quang chói mắt, lập tức ẩn vào trận bàn biến mất không thấy nữa.

Lại nhìn trận bàn, nguyên bản ánh sáng bạc dần dần ảm đạm, trở lên không hề thu hút.

Cái gọi là đại tượng vô hình, càng là động vật thông minh tài trí, biểu tượng lại càng bình thường.

Tụ linh trận này cũng như thế, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng sau khi luyện nhập ngũ hành chi khí, cũng biến hóa rất không rõ ràng.

Nhưng như vậy bình thường, bên trong chất chứa cũng là năng lượng thiên địa linh khí thần kỳ!

Theo tụ linh trận hoàn toàn luyện thành, một cỗ thiên địa linh khí dày đặc mà người thường không thể cảm giác phát sinh.

Cỗ thiên địa linh khí này nhìn như cực kỳ mỏng manh, nhưng hàm lượng cũng gấp năm sáu lần không khí bình thường.

Cảm nhận được cỗ linh khí, Mạc Ngôn nhịn không được hít vào một hơi thật sâu. Trong nội tâm cũng dần dần mạnh mẽ, có vẻ linh động hoạt bát hơn.

Tránh ở chỗ mát mẻ, Tiểu Vân La mở ra song cửa sổ, thần tình say mê ôm ấp lấy cỗ thiên địa linh khí mới sinh ra này.

Ngay cả lũ cá trong hồ nước cũng bị khí tức này hấp dẫn, tất cả trồi lên mặt nước, như đói như khát hớp vào...

Đây là một hiện tượng rất thú vị...

Người thường đi tới tòa hậu viện này thậm trí sẽ không cảm giác được linh khí tồn tại. Mà thân là thực vật cây cỏ lại có bản năng điều khiển, hấp thu thứ năng lượng thần kì nhất thiên địa nhân gian này.

Mạc Ngôn xoay người, nhìn thấy Tiểu Vân La, cười nói:

- Sau này người sẽ làm việc ở tiểu mộc đình này. Ngũ hành tụ linh trận này cũng sẽ do người quản...

Tiểu Vân La kinh hỉ liên tục gật đầu.

Mạc Ngôn lại dặn dò:

- Tụ linh trận bình thường không cần mở ra, nếu không có phương pháp thổ nạp, đối với người bình thường mà nói, kỳ thật cùng với độc dược không có gì khác biệt. Linh khí càng sung túc, đối với cơ thể người lại càng có hại, người nhớ kỹ chưa?

Dẫn dò xong, hắn đứng dậy đem mấy tấm gỗ một lần nữa chỉnh lại, sau đó gọi điện cho Tô Vũ, nhờ nàng mua các loại thuốc đông y mang tới.

Tu Linh Trận vừa thành, kế tiếp hắn muốn luyện chế đan dược trị liệu cho Mai Thanh Giản .

Nói là một vị thuốc, nhưng thật ra là lấy máu của Mai Thanh Giản là nguyên liệu chính, ngoài ra lấy thuốc đông y làm phụ, chủng loại cũng không theo quy tắc đã định, chỉ cần có thể bổ huyết đều có thể sử dụng, như hoàng kỳ, nhân sâm, đảng sâm, đương quy, bạch thược, rễ sô đỏ, thủ ô linh, thực địa...

Tô Vũ ghi nhớ những dược liệu này, nói:

- ông chủ, một đoạn thời gian trước người sai tôi thu thập tin tức về tổ miếu dị vật, đã có tin tức.

Đó là một tin tốt lành...

Mạc Ngôn nói:

- Cô nói đi, tôi đang nghe.

Tô Vũ nói:

- Theo tôi được biết, những dị vật đó phần lớn lưu lạc trong tay những nhà sư tầm, trong đó một phần ba tập trung trong tay một vị phú hào. Người này tên là Varna, là một bức tượng phật dáng vóc tiêu tụy. Một đoạn thời gian trước hắn đem những vật phẩm chân quý cùng các dị vật có liên quan đến tôn giáo, tổ chức một cái triển lãm. Lần này triển lãm hắn tổ chức cũng không giới hạn trong Thái bang cảnh nội, mà là cả Đông Nam Á. Mỗi một đất nước, hắn đều liên hệ với chính phủ cùng hội phật giáo, tận khả năng tổ chức triển lãm. Tôi nhận được tin tức, tháng sau, hắn rất có thể tới Trung Quốc triển lãm, hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ tổ chức tại Phật Sơn, thành phố Nhạc Dương ...

Mạc Ngôn nghe xong, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

- Vị Varna Ban Sai tiên sinh thật khéo hiểu lòng người a, biết tôi đây buồn ngủ, ông ta lại mang đến tặng tôi một cái gối đầu a... Như vậy bạn bè nhân sĩ quốc tế, càng nhiều càng tốt a!

Sự tình liên quan đạo nghiệp của hắn, Mạc Ngôn hiện tại đang dửng dưng một bức “tranh tự”, chỉ cần vị Varna Ban Sai này mang đến dị vật có thể kết hợp, hắn nhất định không từ thủ đoạn nào, toàn bộ thu thập!

Trầm ngâm một lát sau, hắn phân phó Tô Vũ tiếp tục truy tung tin tức. Sau đó bấm điện thoại gọi cho Hứa trợ lý, để cho hắn đưa Mai Thanh Giản đến đây...

Như Mạc Ngôn sở liệu, khi Hứa trợ lý cùng Mai Thanh Giản đi vào tiểu viện 36, Chris cũng theo vào đến.

- Mạc tiên sinh, có phải anh tính toán bắt đầu chế dược hay không?

Vừa thấy mặt, Chris liền khẩn cấp hỏi.

Hắn là một người tính cách vui vẻ, dùng tiếng Trung Quốc cũng chưa thành thạo, cùng Mạc Ngôn tán ngẫu qua vài lần, xưng hô cũng thân thiết hơn trước nhiều.

Mạc Ngôn cũng không gạt hắn, cười nói:

- Hai ngày gần đây... Tình huống của Mai Thanh Giản, trước sau tôi theo dõi trạng thái thân thể cô ấy. Tôi đoán, hiện tại cô ấy rất nhớ cái tiểu viện của tôi cùng lũ cá trong hồ.

Tiến tới, hắn nhìn qua phía Mai Thanh Giản, cười hỏi:

- Thanh Giản, tôi giúp cô được không?

Đa phần, Mai Thanh Giản đều là cô gái e thẹn, chỉ có ở nơi này cùng Mạc Ngôn, nàng mới hoạt bát một chút.

Nàng nhẹ nhàng cười, giống như một con tiểu miêu ngoan ngoãn, hướng Mạc Ngôn gật đầu.

Mạc Ngôn tiếp nhận xe lăn từ Hứa trợ lý, giúp nàng đến bờ ao, nói:

- Tôi trước tiên kiểm tra thân thể cho cô, nếu trạng thái tốt, ngày mai, tôi muốn kiểm tra mẫu máu...

Tiến lên, hần nhìn về phía Chris nói:

- Kiểm tra máu hần là không thành vấn đề.

Chris nói:

- Mai tiểu thư trước mắt trạng thái thân thể khá tốt, lấy mẫu máu kiểm tra tuyệt đối không có vấn đề.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vậy tốt rồi... Hần đặt ngón tay lên mạch môn của Mai Thanh Giản, bắt đầu kiểm tra thân thể nàng.

Mai Thanh Giản lúc này trạng thái thân thể đích xác không có vấn đề, điều này không chỉ bởi Mạc Ngôn hai lần giúp nàng điều dưỡng trụ cột, đồng thời cũng cùng tâm trạng nàng có quan hệ.

Từ khi tới công viên Sâm Lâm, tâm tình của nàng rõ ràng cải thiện rất nhiều, không còn u buồn và tuyệt vọng như trước kia.

Thực tế, cô bé này nội tâm so với tuyệt đại đa số người bình thường kiên cường hơn rất nhiều, thân mang bệnh nan y cực kỳ hiếm thấy, nếu là người khác, chỉ sợ sớm đã nghĩ đến cái chết, để tránh phải tiếp tục chịu khổ. Nhưng nàng lại không như thế.

Nàng vẫn kiên trì cố gắng, tuy rằng tình huống không lạc quan, nhưng nàng nhất quyết không buông bỏ, tự bản thân nàng có một loại tôn nghiêm cùng kiêu ngạo đặc thù.

- Mạc tiên sinh, nếu thuốc của cậu có tác dụng, tôi cảm thấy cậu hẳn sẽ nhận giải thưởng Nobel.

Chris chân thực nói.

Mạc Ngôn cười to:

- Có lẽ một ngày anh sẽ thấy tên tôi trên danh sách nhận giải thưởng Nobel, nhưng tuyệt sẽ không phải là ở hạng mục y học... Thực lòng mà nói, tôi là một người rất thích học hỏi.

Lúc này đã là chạng vạng tối, Mạc Ngôn gọi điện thoại tới 97KSNET(chắc là gọi đặt đồ ăn mang tới đây mà), mời Mai Thanh Giản và mọi người ở lại ăn tối.

Nhưng Mai Thanh Giản trong yêu cầu ăn uống có quy định nghiêm ngặt, nàng khéo léo chối từ thịnh tình của Mạc Ngôn. Cùng Hứa trợ lý ly khai tiểu viện 36.

163. Chương 161: Minh Viên

Nhưng Chris lại là người rất hào sảng, hần thực muốn biết tử lượng của Mạc Ngôn.

Hần là người Tây Âu, quê quán lại là ở Đông Âu, trời sinh khả năng uống rượu không tồi, hai cân bạch tửu 50 độ tuyệt đối không có vấn đề.

Nhưng hần gặp Mạc Ngôn, loại không thể dùng lễ thường để hình dung chỉ có hai từ “biến thái”.

Đã hơn 11h, bữa rượu đang diễn ra, gã Đông Âu mũi to bị Mạc Ngôn chúc cho 3 cân bạch tửu, rốt cuộc không đỡ được. Ôm gốc đại thụ ở hậu viện hát ca dao dân gian quê nhà năm phút, rầm một tiếng ngã vật ra đất...

- Tiểu bạch(Chris là da trắng nên Mạc Ngôn gọi luôn là tiểu bạch) ông đỡ không nổi a.

Nhìn thấy Chris ngã xuống đất, Mạc Ngôn không khỏi cười ha ha, vận chuyển chân khí đem cồn trong cơ thể luyện hóa, sau đó gọi điện cho Hứa trợ lý, để hần lại đây khiêng mũi to về nhà.

Sau khi Chris được Hứa trợ lý đưa đi, Mạc Ngôn cảm thấy khát nước, liền gọi Vân La pha cho mình một ấm trà.

Ai ngờ gọi hai ba tiếng sau, Tiểu Vân La thủy chung không thấy bóng dáng.

- Di, nha đầu kia chạy đi đâu rồi.

Mạc Ngôn phát ra tinh thần lực tìm tòi. Phát hiện Vân La cũng không ở trong tiểu viện 36.

Nhưng hắn cũng không có để ý, chỉ cần không gặp phải ánh mặt trời mãnh liệt ban ngày. Người có thể xúc phạm cô gái này căn bản là không tồn tại, hắn căn bản không cần vì thế mà lo lắng.

Hắn nghĩ, nha đầu kia hơn phân nửa là “Nhớ nhà”. thừa dịp mình và Chris uống rượu, trộm về núi Hồ Lô.

Không ai pha trà, hắn cũng lười không tự pha, lại thêm ban ngày luyện chế Tụ Linh Trộn, nhiều ít có chút mệt mỏi, tắm rửa một cái, liền trực tiếp lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mới vừa ló rạng, Mạc Ngôn đã bị động tĩnh ở hậu viện đánh thức.

Hắn vén chăn lên xuống giường, đã thấy Vân La ở hậu viện cầm cái xẻng nhỏ, đang rất vui vẻ đào đào bới bới.

Mạc Ngôn tập trung nhãn lực, không khỏi bật cười, nha đầu kia đêm qua không về, lúc này lại không biết từ đâu mang về mấy cái cây nhỏ, đang xúc đất vun vào gốc cây...

Mạc Ngôn mặc quần áo tử tế, xuống lầu đi vào hậu viện nói:

- Sáng sớm đã bình bình bang bang, người vội cái gì vậy.

Lúc này, xung quanh mộ đình đã có thêm 5 cái cây nhỏ, ước chừng cao ba thước.

Vân La xoay người thấy Mạc Ngôn, đôi mắt to nhất thời híp lại, chìa tay hái xuống một quả ngô ngô đưa cho Mạc Ngôn, làm ra cái vẻ mặt “anh mau khen ngợi tôi đi”...

Mạc Ngôn cầm lấy quả nhỏ, mới phát hiện, trái của mấy cây mà Vân La trồng, giống quả đại cay cay mà trước kia nàng tặng cho mình.

Tuy rằng không biết trái cây kia đến tốt cùng là có ích lợi gì, hơn nữa cũng không thấy mấy cái cây nhỏ này có tác dụng tô đẹp hoàn cảnh, nhưng Mạc Ngôn như trước vẫn đưa tay xoa đầu Vân La, tỏ ý khen ngợi.

Xoa đầu Vân La, đã có cảm giác thực chất hơn nhiều, không còn hoàn toàn là hư ảo, Mạc Ngôn bất chợt nghĩ, tựa hồ muốn cho nàng luyện hóa giọt tinh huyết thứ hai.

- Vân La, trái cây kia có lợi ích gì?

Mạc Ngôn tùy tiện hỏi.

Vân La nghe vậy, cầm quả đại trong tay Mạc Ngôn, lòng bàn tay hàn khí giãy đặc, nhất thời đem trái cây kia đông lạnh thành cứng rắn.

Lập tức, nàng nhẹ nhàng vuốt qua, đem trái cây bóp vỡ thành những miếng lớn nhỏ, rải vào trong ao.

Cũng kì quái, đã quả không biết tên nhìn rất tầm thường này, khi rải vào trong ao, đám cá dưới đáy lại sôi nổi bơi lên mặt nước, tranh nhau những mảnh vụn của đã quả...

Một màn này nhìn rất thú vị, Mạc Ngôn cũng không nhịn được cầm một quả bóp vỡ vụn, hăng hái ném tới chỗ lũ cá.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn không hiểu được, trái cây kia ngoài việc có thể làm thức ăn cho cá, còn có tác dụng gì.

Nhưng mặc dù như vậy, Vân La nửa đêm hì hục trồng đồng cây này vẫn là đáng ngợi khen, việc này có ý nghĩa, tiểu cô nương này đã muốn xem đây chân chính trở thành nhà mình, mà không còn là địa phương không biết tên trong núi Hồ Lô kia nữa.

Vì để khen ngợi Vân La, Mạc Ngôn quyết định mua cho nàng một cái Laptop.

Vân La giống tuyệt đại đa số những đứa trẻ bướng bỉnh, học tập tuy không cố gắng, nhưng tiến bộ lại rất nhanh, không đến một tuần thời gian, nàng đã học xong ghép vần của Hán ngữ, hiện tại đang học bảng cửu chương...

Ăn hết điểm tâm. Mạc Ngôn liền lái xe ra phố, tìm mua cho nàng một chiếc máy tính.

Ở một cửa hàng điện tử, Mạc Ngôn mua một chiếc Laptop màu hồng rất thích hợp cho tiểu nữ sinh. Lúc quay về thuận tiện ghé vào một cửa hàng đồ chơi nhi đồng, mua một đồng hồ chơi.

Về đến nhà, Vân La lập tức ôm chiếc Laptop màu hồng, hưng phấn trở về phòng.

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Ngôn đem toàn bộ thời gian luyện chế đan dược cho Mai Thanh Giản.

Thực tế muốn hoàn toàn chữa khỏi bệnh cho Mai Thanh Giản, dựa vào đan dược này là không đủ. Nó tác dụng chính là để bồi bổ khí huyết cho Mai Thanh Giản, khiến nàng khôi phục tới trạng thái bình thường. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể trị được phần ngọn, không thể trị tận gốc. Huống hồ là thuốc thì có 3 phần là độc, dùng nhiều đan dược này, ngoài việc cơ thể sinh ra kháng tính, về sau trong cơ thể cũng sẽ tích không ít độc tố.

Nói ngắn gọn, đan dược này chỉ có thể tạo tác dụng phụ trợ, chân chính trị tận gốc, còn phải đợi Mạc Ngôn khơi giầy tiên thiên căn nguyên trong cơ thể Mai Thanh Giản ...

Ba ngày thời gian, Mạc Ngôn ngày đêm không dừng, đem những tài liệu đông y Tô Vũ đưa tới luyện hóa thành một sợi thuốc, sau đó hòa cùng máu Mai Thanh Giản, luyện chế ra 49 viên đan dược lớn nhỏ.

Sau đó hắn đem những đan dược này để vào bình sứ, để trong Tủ Linh Trộn, khiến nó chậm rãi hấp thu thiên địa linh khí.

Đây là phương pháp luyện đan thô nhất, hoàn toàn dựa vào khả năng hấp nạp linh khí của đan dược. Bất quá đối với thể chất gầy yếu của Mai Thanh Giản, loại thủ pháp này đúng là rất thích hợp. Nếu là đan dược có khả năng hấp thu linh khí quá nhanh, quá thịnh, đối với nàng mà nói ngược lại là bất lợi.

Để đan dược hấp nạp một tuần thời gian, chờ quá trình này toàn bộ hoàn thành, Mạc Ngôn cơ bản cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết chuyện này.

Nhân lúc đan dược còn chưa hoàn thành, Mạc Ngôn bấm điện thoại gọi cho Tôn Minh Viễn.

Một đoạn thời gian trước, Mạc Ngôn đáp ứng ủy thác của Tôn Minh Viễn, thay hắn điều tra vụ án 15 năm trước. Lúc này nhân rồi nhàm chán, thật có thể tìm hiểu một chút tình hình cụ thể.

Tôn Minh Viễn nhận được điện thoại, lập tức phái người tới đón Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

- Ông tới địa phương kia trước đi, tôi sẽ trực tiếp qua đó, không cần tới đón tôi!

Tôn Minh Viễn nói:

- Tôi lúc này đang ở Minh Viên, Lưu Hạ cũng ở đây, nhất thời không tiện... Mạc tiên sinh, cậu có thể ủy khuất chút hay không, trước qua đây uống chén trà.

- Minh Viên chính là nơi được xưng Uyển Lăng đệ nhất tiêu kim minh viên đúng không?

Mạc Ngôn nói:

- Chỗ này tôi biết, tôi sẽ qua đó... nhưng tôi nói trước, đêm nay nhất định tôi phải xem qua toàn bộ tư liệu về vụ án.

Tôn Minh Viễn:

- Không thành vấn đề, tối nay, tôi sẽ dẫn tiên sinh tới hiện trường. Mặt khác, tôi hiện tại cho người chờ tiên sinh ở bên ngoài Minh Viên, thứ lỗi cho tôi không thể ra tận cửa tiếp đón. Nguyên nhân tôi nghĩ tiên sinh cũng có thể đoán được, đúng vậy, tôi luôn hoài nghi hung thủ chính là vẫn luôn theo dõi tôi, nếu bị bọn họ phát hiện tôi muốn điều tra lại vụ án, tôi lo lắng sẽ có nhân tố phát sinh ngoài ý muốn.

Mạc Ngôn có thể lý giải việc này, suy bụng ta ra bụng người, nếu là hấn trong tình huống này chắc cũng sẽ làm như thế.

40 phút sau, Mạc Ngôn mở cửa chiếc xe QR màu đen bước ra, hiện tại đã tới trước đại môn Minh viên.

Xe mới dừng lại, đã có rất nhiều ánh mắt khác thường nhìn tới...

Ở bên ngoài Minh Viên, chiếc QR màu đen của Mạc Ngôn xuất hiện, thậm chí so với quốc sắc thiên hương mỹ nữ còn muốn chói mắt hơn.

- Xin hỏi, ngài có phải Mạc Ngôn tiên sinh?

Ngay tại cửa, một vị hán tử sắc mặt ngăm đen tiến tới, hơi khom người, cung kính mở cửa xe cho Mạc Ngôn. Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Chính là tôi.

Nam tử này lập tức nói:

- Tôn tiên sinh đang chờ ngài, ông ấy nhờ tôi chuyển cáo, vì một số nguyên nhân, ông ấy không thể ra ngoài nghênh đón ngài, để tôi tạ lỗi...

Mạc Ngôn nói:

- Lời này ông ấy đã nói qua, không cần nhắc lại... Được rồi, anh cũng chớ đứng đây, lên xe chỉ đường cho tôi.

Nam tử mở cửa xe, ngồi vào vị trí lái phụ, khách khí nói:

- Mạc tiên sinh, làm phiền ngài. Vào cửa sau, xin ngài quẹo phải...

Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu... Tuy nói lễ nhiều là không trách, nhưng khách khí đến mức này, đối với người như hấn nhất thời không thích ứng được.

Năm phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn đã thấy được Hoàng Lưu Hạ trong một tòa nhà kiểu cách châu Âu.

- Ha, Mạc Ngôn, cậu tới vừa lúc, đang có một ván bài, có hứng thú tham gia không?

Hoàng Lưu Hạ chào đón vỗ bả vai Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh cứ từ từ chơi, tôi đối với loại chuyện này không hứng thú.

Có chút dừng lại hấn hỏi:

- Tôn Minh Viễn đâu?

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Hấn hiện tại không thể gặp cậu... Mạc Ngôn, hôm nay ở Minh Viên, cậu chỉ là bằng hữu của tôi, có thể hiểu được chứ?

- Có cần phải cẩn thận như vậy không?

Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu nói:

- Ở cửa gặp mặt còn có thể khiến cho người ta sinh ra liên tưởng, nhưng hiện tại cũng cần phải thế này sao?

164. Chương 162: Ngẫu Nhiên Gặp Cừu Văn Tình.

Hoàng Lưu Hạ cười khổ nói:

- Tôi cũng hiểu được hấn có chút cẩn thận quá mức... nhưng, đổi lại là tôi, còn muốn cẩn thận hơn hấn.

Mạc Ngôn nhún vai không nói gì.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Mạc Ngôn, nơi này không có ngoại nhân, tôi nói thật với cậu... Kỳ thật, ông ta cẩn thận như vậy, ngoài việc muốn tìm ra hung thủ, nhưng lại luôn có một dự cảm không an toàn quấy phá trong lòng. Cậu là người trong nghề, nói như vậy, chắc cậu có thể hiểu?

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

- Hiểu được... Vô luận là ai, khi hắn biết hung thủ luôn luôn ẩn núp bên cạnh mình, tuyệt đại đa số mọi người sẽ cảm thấy bất an. Bởi vì hắn không biết, hung thủ có ngay tại chỗ này đang nhắm vào mình hay không! Điểm chết người chính là, người biết rõ hung thủ luôn giám sát bên người, nhưng lại không thấy rõ bộ mặt thật của hắn. Cho nên, vì bảo trụ tính mạng, người nhất định đề phòng từng khắc.

Hoàng Lưu Hạ nghe vậy cười khổ nói:

- Đúng vậy, đây chính là điều tôi muốn nói với cậu. Lão bằng hữu này của tôi, sống thật sự là vất vả...

Hai người vừa nói vừa hướng trong lầu đi đến.

Tòa kiến trúc Châu Âu này bên trong trang hoàng cũng không xa hoa, phong cách giản nhã, nhưng lộ ra một cỗ khí thế. Vào cửa sau là một đại sảnh, cũng loại với đại sảnh tiếp khách của một khách sạn lớn, ở giữa lối đi trải thảm màu tím, thông lên lầu hai. Phía bên phải cửa sổ sát phía trước là một vài bộ sofa cho người nghỉ ngơi...

- Vốn đang có một ván bài, nhưng nếu cậu không có hứng thú, chúng ta liền tìm một chỗ uống trà.

Hoàng Lưu Hạ dẫn Mạc Ngôn hướng lầu hai đi đến, một bên giới thiệu với hắn về Minh viên này.

Đối với Minh viên này, Mạc Ngôn mặc dù không có hứng thú, nhưng cũng coi là ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nơi đây vốn là một tiểu lâm viên được xây dựng từ đời Minh Thanh, diện tích cũng không lớn. Sau bị người ta thu mua, lại xây dựng tu bổ thêm. Ở Uyển Lăng, danh khí minh viên rất lớn, được xưng tụng là đệ nhất tiêu kiêu của Uyển Lăng thậm chí là đệ nhất A tỉnh.

- Tóm lại. Nơi này chính là một toà lâm viên thức hội sở, trong này, nếu cậu cần biết gì cậu chỉ cần hỏi người phục vụ...

Hai người vừa bước lên lầu hai, Mạc Ngôn còn chưa đứng lại, liền phát hiện có người đang chăm chú nhìn mình.

- Mạc Ngôn, cậu sao lại ở chỗ này?

Mạc Ngôn theo thanh âm nhìn lại. Đã thấy Cừu Văn Tình đang trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn mình, thần tình nghi hoặc.

Mạc Ngôn cười nói:

- A, Cừu tiểu thư à. Thật không nghĩ tới, lại có thể gặp chị ở chỗ này.

Cừu Văn Tình trong mắt có một tia cảnh giác nói:

- Cậu tới nơi này làm gì?

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Thế nào, tôi không thể tới nơi này sao?

Thấy Mạc Ngôn thần sắc mơ hồ có chút không vui, Cừu Văn Tình cũng thần nhiên cười, nói:

- Đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì cả, tôi chính là muốn thay Mạch Tuệ nói cho người biết, một nam nhân tốt không nên tới nơi này.

Mạc Ngôn cuối cùng cũng hiểu ý tứ của nàng, không khỏi cười khổ nói:

- Cô nghĩ là tôi tới tầm hoa văn liễu?

Cừu Văn Tình cười nói:

- Tôi không có nói vậy...

Nàng trong miệng tuy nói vậy, nhưng trên mặt lại là bộ dạng “Lão nương chính là cho rằng như vậy”

Thấy nàng cười đắc ý, Mạc Ngôn không nhịn được liền nhìn về phía bờ môi đỏ mọng của nàng... Nghiêm mặt nói:

- Cừu Văn Tình kỹ xảo hôn môi cũng không xuất sắc, nhưng so với Mạch Tuệ, có vẻ thành thực hơn nhiều. Điểm này, Mạc Ngôn tôi ghi sâu trong lòng.

Cừu Văn Tình nhận thấy ánh mắt Mạc Ngôn đang nhìn môi mình, trên mặt không hiểu vì sao nóng lên.

Trực giác của nữ nhân không hiểu sao linh nghiệm....

Lúc này, nàng hoàn toàn không thể khẳng định, đêm say rượu, giấc mộng kia là thật hay là hư vô, nhưng có thể chắc chắn, người trong mộng cùng mình hôn đến chết đi sống lại kia, ít nhất có vài điểm giống người trước mắt.

Cừu Văn Tình cũng không ghét Mạc Ngôn, thậm trí cơ hồ còn có chút thích thú, nhưng khi nghĩ tới tên này là bạn trai của Mạch Tuệ, mà chính mình trong mộng lại cùng hắn hôn đến chết đi sống lại, trong lòng liền có một loại cảm giác nói không lên lời...

- Giới thiệu với cô, vị này là Hoàng Lưu Hạ, giám đốc công ty Phương Chính, cũng là cấp trên của tôi ...

Mạc Ngôn nói:

- Hắn hôm nay có một cuộc đánh bài, tôi là theo hắn tới đây học hỏi.

Cừu Văn Tình cười vươn tay, cùng Hoàng Lưu Hạ bắt tay, nói:

- Nghe danh đã lâu.

Lúc này một nữ nhân viên mặc bộ sườn xám đi tới, nói với Cừu Văn Tình:

- Cừu tiểu thư, bài đã chuẩn bị xong, Tương tiên sinh đang chờ cô.

Cừu Văn tình nói:

- Tôi biết rồi, nói với Tương tiên sinh, tôi sẽ qua đó ngay.

Chờ nữ tiếp đãi viên rời đi, Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Cô thích chơi bài?

Cừu Văn tình lắc đầu nói:

- Tôi tới để đàm luận vài chuyện...

Có chút dừng lại, giải thích nói:

- Minh Viên nguyên bản là do chúng tôi tài trợ, nhưng bởi vì Tô Cận gia nhập liên minh, có ý muốn hợp tác lâu dài, chủ yếu muốn cho chúng ta cung cấp ngoại cảnh sân bãi... Tôi đến lần này, chính là bàn về việc này.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đàm luận trên bàn chơi bài sao?

Cừu Văn tình cười nói:

- Việc này vốn là người khác phụ trách, nhưng có một số điều khoản không thể thỏa đàm, tôi cùng ông chủ Minh viên xem như là bằng hữu, cho nên trong điện thoại ước định, mọi người phân cao thấp trên bàn bài. Nếu tôi thắng, hợp đồng liền theo như ý tôi, nếu tôi thua, hợp đồng liền theo như ý hắn ký tên.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hóa ra là như vậy... cô đã có việc, tôi sẽ không quấy rầy.

Cừu Văn Tình chưa vội rời đi, nói:

- Mạc Ngôn, đối với bài Đức Châu cậu có hiểu biết gì không?

Mạc Ngôn nói:

- Tạm được, cô hỏi vấn đề này làm gì?

Cừu Văn Tình cười nói:

- Tôi nghe Mạch Tuệ nói, thời gian ở đại học nàng thường xuyên cùng cậu chơi bài, có đôi khi trộm làm ký hiệu ở trên mặt bài nhưng vẫn không thắng được cậu, đúng vậy không?

Mạc Ngôn cùng Mạch Tuệ thời gian ở đại học bởi vì một vài chuyện nhỏ mà dùng bài lơ khơ định thắng thua, nói thí dụ như, Mạch Tuệ muốn đi dạo phố, Mạc Ngôn lại muốn đi ăn, vì thế hai người hay dùng tú lơ khơ định thắng thua. Lại tỷ như, Mạch Tuệ lấy thân phận chủ biên báo văn học yêu cầu Mạc Ngôn sửa bản thảo, mà Mạc Ngôn liều chết không theo, hai người lại dùng bài phân định thắng phụ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô ấy chính là một người ngốc, ở trên bàn bài, chỉ số thông minh từ trước đến nay đều là số âm.

Cừu Văn Tình cũng che miệng cười khê, nói:

- Cũng không biết ai là đứa ngốc... Trong mắt tôi, cậu thắng chính là bài, cô ấy lại được chính là người cậu!

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, nói:

- Còn có cách nói này nữa sao?

Cừu Văn Tình cười nói:

- Đây là chuyện của chị em chúng ta, đàn ông các cậu không hiểu đâu.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Mạc Ngôn, có hứng thú thay tôi tham dự ván bài này không?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Bài này còn cho phép nhờ người ngoài sao?

Cừu Văn Tình cười nói:

- Vốn là không thể, nhưng ai bảo tôi là nữ nhân....

Mạc Ngôn nói:

- Tôi xấp phải rời khỏi, thôi quên đi.. Mặt khác tôi cảm thấy, chỉ cần cô ngồi trên bàn bài, vô luận là thắng hay bại, cô cũng sẽ là người thắng cuối cùng!

THấy Mạc Ngôn từ chối khéo, Cừu Văn Tình cũng không miễn cưỡng.

Kỳ thật, nàng vừa rồi chỉ là trong một lúc tâm huyết dâng trào. Không biết tại sao, nam nhân trong mộng cùng mình hôn đến chết đi sống lại kia dần dần càng ngày càng giống mạc Ngôn, theo bản năng muốn tìm hiểu... Rốt cuộc, đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

- Đúng rồi, Mạc Ngôn, chuyện của Cam Lam không có cơ hội gặp cậu cảm ơn...

Cáo biệt trước, Cừu Văn Tình trịnh trọng nói:

- Cảm ơn cậu, Mạc Ngôn... Tôi biết cậu là một người hào sảng, những lời thừa tôi không cần nói, chỉ muốn cậu biết rằng, cha mẹ Cam Lam cùng tôi, đều khắc ghi phần nhân tình này của cậu!

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần phải nói trịnh trọng như vậy, khi nào thì đem phí ăn uống của Cam Lam trả cho tôi, coi như cảm tạ tôi ...

Hai người hàn thuyên vài câu xong.

Chờ Cừu Văn Tình rời đi, Hoàng Lưu Hạ vẫn từ trước không nói gì đột nhiên mở miệng nói:

- Mạc Ngôn, cậu quen Cừ Văn Tình?

Mạc Ngôn nói:

- Không tính là thân thiết, cô ấy là xếp của bạn gái tôi!

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Tôi nghe nói Cừ Văn Tình cùng Trương Trường Thanh từng có hôn ước, mà cậu từ trước tới nay luôn đối phó Trương Trường Thanh có phải là vì cô ấy?

Mạc Ngôn cũng không gạt hấn nói:

- Thật đúng là bị anh nhìn ra...

Ước chừng lúc chạng vạng tối, Mạc Ngôn cùng Hoàng Lưu Hạ ăn xong bữa cơm chiều, liền ly khai Minh Viên.

Trong một tòa biệt thự ở đường Đông giao, Mạc Ngôn gặp được Tôn Minh Viễn.

Lúc này Tôn Minh Viễn bên người chỉ dẫn theo một người, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, hấn là người tâm phúc của hấn.

Theo như tuổi mà tính, 15 năm trước, hấn vị này còn là một thiếu niên, liệu có quan hệ gì với văn kiện vụ án chưa giải quyết năm đó không.

- Mạc tiên sinh thật sự là xin lỗi cậu !

Vừa thấy mặt, Tôn Minh Viễn liền nắm tay Mạc Ngôn, luôn mồm tạ lỗi.

Mạc Ngôn đối với loại này “ Gặp mặt không khách khí, hành vi không được thoải mái, cũng không thể nề hà, chỉ cảm thấy so với Đại Lý giao tiếp với người như vậy vẫn thích hơn”

- Chính là chỗ biệt thự này sao?

Mạc Ngôn âm thầm đánh giá căn biệt thự trước mắt, hỏi Tôn Minh Viễn.

Theo kiểu dáng nhẹ nhàng, cùng với những dấu vết sọc sỡ trên tường, không khó nhận ra, biệt thự này hấn là được xây từ đầu thế kỷ...

165. Chương 163: Điều Tra

- Nơi này là từ ông nội tôi để lại, so với tuổi của tôi còn lớn hơn, tôi cùng muối muối của tôi từ nhỏ lớn lên ở đây...

Tôn Minh Viễn nhìn lên tòa lâu, trong mắt tràn đầy thổn thức nói:

- Từ khi tiểu muội ra đi, tôi hàng năm sẽ đến đây một lần, trừ lần đó ra, căn nhà này sẽ đóng cửa. Mặt khác nơi này hàng năm có 2 bảo vệ luân phiên trông coi, không có mệnh lệnh của tôi, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến vào.

Tôn Minh Viễn hàng năm đứng vào ngày giỗ của biểu muội, đến nơi này, im lặng ngắm bình minh. 15 năm, gió mặc gió, mưa mặc mưa, dĩ nhiên đã trở thành lệ.

Bất quá, hấn cũng chỉ lưu lại đây, thời gian tối đa cũng chỉ nửa ngày. Cái gọi là nhìn vật nhờ người, lưu lại đây càng lâu, càng nhớ nhiều, trong lòng đau đớn đến tận xương tủy...

Mọi người đi trước tới lâu, Tôn Minh Viễn đứng trước cánh cổng sắt đã tú tích loang lổ, gọi điện thoại.

Không bao lâu, một nam tử ngoài 50 tuổi ra mở cửa.

- Ông chủ, ngài đã tới?

Nam nhân này có vẻ hiền lành như khúc gỗ, nhưng nhất cử nhất động lại hết sức vững vàng.

Tôn Minh Viễn vỗ vỗ vai hấn nói:

- Khổ cực ông rồi, Lão Vương.

Lão Vương lúng ta lúng túng nói:

- Ông chủ, ngài hiện tại muốn vào trong sao?

Tôn Minh Viễn gật đầu, xoay người đối Mạc Ngôn nói:

- Chúng ta vào trong đi...

Nói xong, hắn tiếp nhận từ tay người hầu một cái công văn, cũng dặn hắn ở dưới này chờ, sau đó xoay người hướng trong lầu đi đến.

Mạc Ngôn cùng Hoàng Lưu Hạ nhìn nhau, đi theo Tôn Minh Viễn vào trong.

Căn biệt thự này tuy rằng một nửa phong bế, nhưng trong lầu sàn nhà cùng đồ dùng vẫn còn rất sạch sẽ, hiển nhiên là thường xuyên có người quét dọn.

Bất quá, vì không có người ở, nên căn lầu to như vật tự nhiên toát ra một cỗ khí tức mốc meo.

Nơi cửa ra vào là một phòng khách rất lớn. Tôn Minh Viễn giới thiệu nói:

- 15 năm trước nơi này là nơi tụ họp, tất cả 37 người...

Mạc Ngôn hỏi:

- 37 người này, chính là bảo vệ sao?

- Đều là khách. Không tính bảo vệ cùng người phục vụ...

Tôn Minh Viễn vỗ vỗ vào gói giấy trong tay nói:

- Tư liệu của tất cả bảo vệ và người phục vụ đều ở đây, tôi sẽ giao cho cậu!

Mạc Ngôn nói:

- Vì cái gì chỉ có bọn họ bị liệt ra?

Tôn Minh Viễn giải thích nói:

- Loại gia tộc này tính bí mật tương đối mạnh, ngoài phòng khách ra, lầu hai cùng lầu 3, bảo vệ trị an và người phục vụ là không cho phép đi lên. Bọn họ không thể tiếp xúc với hiện trường vụ án, hiềm nghi nhỏ nhất, nên tôi tự mình liệt ra.

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

- Tôi đoán. Trong lầu hắn là không có camera theo dõi đúng không?

Tôn Minh Viễn cười khổ nói:

- Nếu có như vậy, sẽ không phát sinh loại sự tình này...

Phòng khách này tương đối lớn, ở trong thời hiện đại cũng rất ít thấy. Mạc Ngôn đi quanh căn phòng, cảm giác như cảnh tượng trong phim ảnh từ 20, 30 năm trước vậy...

Hắn đem toàn bộ hình ảnh của phòng khách nhập vào trong óc, sau đó nói:

- Tôn tiên sinh, chúng ta lên trên thôi.

Tôn Minh Viễn gật đầu, dẫn đầu bước lên cầu thang lên lầu hai.

Mọi người lên lầu hai, đã thấy bên phải các có một hành lang.

Tôn Minh Viễn giới thiệu:

- Hai bên thông đạo này thực ra là thông với nhau, nối liền thành hình vuông. Lầu hai có 8 phòng, trong đó 4 gian dành cho khách nghỉ ngơi, còn lại 4 gian là phòng đánh bài. Đêm hôm đó, không sai biệt lắm, hơn phân nửa khách đều có mặt tại 4 gian phòng bài này... Ngoài ra lầu một, sau phòng khách còn mấy gian trò chơi, bên trong bố trí một vài trò chơi điện tử, cùng bàn cầu chẵn hạn...

Tôn Minh Viễn nói xong, tùy ý mở một phòng. Nói:

- Căn phòng này chính là phòng nghỉ, đồ vật bên trong vẫn bảo tồn nguyên dạng...

Đồ dùng trong phòng toàn bộ được phủ bởi một tầng vải trắng, Mạc Ngôn tùy tiện nhìn nhìn, nói:

- Nơi này không có gì để nghiên cứu, Tôn tiên sinh. Chúng ta trực tiếp tới phòng ngủ của em gái anh đi.

Tôn Minh Viễn:

- Phòng ngủ của em gái tôi trên lầu ba, mời theo tôi ...

Căn biệt thự này được kiến tạo từ đầu thế kỷ, sàn nhà hoàn toàn bằng gỗ. Tuy rằng thông đạo cùng bậc thang có trải thảm, nhưng chỉ cần hơi dùng lực dẫm chân, liền phát ra tiếng cộp cộp của âm thanh.

Trong một hoàn cảnh yên tĩnh, chỉ một tiếng “két” vang lên liền tạo một cảm giác kinh sợ.

Mạc Ngôn trầm nghĩ trong lòng, nơi này dùng để quay phim kinh dị cũng không vấn đề, luận về không khí, thậm chí còn ma quái hơn hào viện 36.

Lầu ba phòng ngủ có 10 phòng, Tôn Minh Viễn dẫn Mạc Ngôn cùng Hoàng Lưu Hạ đi vào một căn phòng ở sườn đông nói:

- Đây chính là phòng ngủ của em tôi ...

Căn phòng này nhìn từ ngoài vào, cùng các phòng khác không có gì khác biệt, nhưng ở cửa phòng bên phải vách tường, lại treo một dụng cụ theo dõi độ ẩm và độ ẩm cùng với một màn hình theo dõi nho nhỏ.

Mạc Ngôn dùng tầm mắt trên tay dấm cửa, nơi này có một ổ khóa, là kiểu khóa đầu cũ.

- Căn phòng này bị đóng cửa 15 năm, ngoài việc 3 năm kiểm tra một lần, bình thường sẽ ít khi mở ra.

Tôn Minh Viễn lấy ra chìa khóa, tra vào đầu khóa mở ra, sau đó nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Mạc tiên sinh, bên trong có rất nhiều tấm phim nếu bị mở ra, có thể sẽ không thể khôi phục nguyên trạng. Cho nên, nhờ cậu ...

Mạc Ngôn nói:

- Tôi sẽ không động vào những tấm phim đó, ông không cần phải lo lắng.

Tôn Minh Viễn ngắt ra nói:

- Không cần?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đối với sự vật quan sát, tôi có phương thức của tôi!

Tôn Minh Viễn đã đem toàn bộ hi vọng kí thác lên người Mạc Ngôn, nghe xong lời này, không có bất cứ nghi ngờ gì, gật đầu nói:

- Ok, vậy nhờ cậu!

Nói xong hắn vịn tay dấm cửa, mở cửa ra.

Lần này hắn cũng không đi vào trước, mà thoáng lui về sau từng bước nói:

- Mạc tiên sinh, tôi sẽ không đi vào.

Mạc Ngôn gật đầu không nói gì.

Tôn Minh Viễn không muốn đi vào, chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất hắn không muốn thấy vết nhơ người, thứ hai hắn không muốn quấy rầy Mạc Ngôn.

Hoàng Lưu Hạ biết rõ Việc này không phải chuyên môn của hắn, lại có Mạc Ngôn là chuyên gia ở đây, hắn cũng không cần phải đi vào, cho nên hắn đồng dạng lưu tại cửa, cũng vô vai Mạc Ngôn nói:

- Trông chờ vào cậu!

Mạc Ngôn khẽ gật đầu, đang muốn đi vào, chợt nhớ tới một chuyện, nhìn về phía Tôn Minh Viễn:

- Tôn tiên sinh, các anh không muốn đi vào, vậy giao tài liệu cho tôi đi, tôi cần kết hợp tài liệu điều tra và hiện trường vụ án...

- Ài, xem đầu óc tôi, cậu không nhắc tôi thiếu chút nữa đã quên!

Tôn Minh Viễn lập tức đem tập tài liệu trong tay đưa cho Mạc Ngôn nói:

- Trong này ngoài tài liệu, còn có một cái ổ cứng máy tính, bên trong có một ít tư liệu hình ảnh. Là hình ảnh ghi lại hiện trường lúc đó, tài liệu ngoài một ít là ảnh chụp của cảnh sát cùng với khẩu cung của mọi người, còn một ít tư liệu cá nhân của em tôi.

Mạc Ngôn tiếp nhận gói tư liệu, gật gật đầu, nói:

- Tôi cần nửa giờ...

Nói xong, hắn đi vào gian phòng, nhân tiện đóng cửa.

Đứng bên trong, hắn đánh giá cẩn thận căn phòng này.

Căn phòng này toàn bộ đồ dùng đều phủ một lớp lá nhựa mỏng, ngay cả một số đồ trang trí nhỏ cũng không ngoại lệ, trên sàn nhà cũng bao trùm hai tầng là nhựa mỏng. Đảo mắt nhìn quanh, cả căn phòng là một màu trắng bệch.

Mạc Ngôn nhìn một hồi. Hướng tầm mắt đến chiếc giường ngủ, em gái của Tôn Minh Viễn chính là bị người ta bóp chết trên chiếc giường lớn này.

Hắn lặng lẽ đứng ở trước giường, cẩn thận quan sát...

Trên giường đệm chăn đồng dạng được phủ một lớp nhựa mỏng, nhưng đối với Mạc Ngôn không tạo ra bất kỳ trở ngại nào, vốn khả năng quan sát của hắn tương đương với thấu xạ phân hình, nếu có điểm đáng ngờ sẽ được phóng đại trong tâm linh Mạc Ngôn ngay lập tức.

Nhưng, thời gian là thứ tốt nhất trên thế gian này để làm tan rã mọi thứ, cho dù là vật có lưu lại dấu vết, nhưng ở trong dòng thời gian vô tình, đến cuối cùng cũng sẽ bị hủy diệt...

Vài phút đồng hồ trôi qua, hắn cũng không phát hiện bất cứ điểm nghi hoặc nào ở nơi này.

Khẽ lắc đầu, hắn đem tập tài liệu trong tay mở ra, lấy ra tư liệu bên trong cùng chiếc ổ cứng.

Tìm hai phút thời gian, hắn đem toàn bộ tư liệu lưu vào trong óc, sau đó đảo qua đồng tư liệu trong óc mình một lần.

Những thứ này đều do phương pháp theo dõi ghi hình. Đại khái là do nguyên nhân sao chép, hoặc do trang bị theo dõi lúc đó kém hiện đại nên, hình ảnh thoát nhìn không rõ ràng.

Bất quá Mạc Ngôn đối với vấn đề này cũng không thêm để ý, những hình ảnh này ngoài việc có thể cung cấp một số tư liệu ngoại tuyến, giá trị cũng không lớn.

Hắn chỉ nhìn qua 5 phút. Liền đóng lại.

Mạc Ngôn trong lòng rõ ràng, ngay lúc đó cảnh sát khăng định đã kiểm tra qua những hình ảnh này, nếu có điểm đáng ngờ. Khăng định đã sớm phát hiện.

Từ thời gian xảy ra vụ án, cùng tư liệu về những người có mặt.

Quan sát đồng tư liệu, Mạc Ngôn nhất tâm nhị dụng, toàn lực vận chuyển ý thức, đem tin tức vừa nhập vào óc vừa rồi nhất nhất phân tích, sau đó tiến hành thôi diễn toàn diện.

Khoảng 10 phút sau, cho ra kết quả, lại khiến Mạc Ngôn khẽ nhíu mày.

Kết luận cho thấy, ngay lúc đó trong 37 người, có 8 người có thời gian gây án.

Trong tám người này, thậm chí có cả Tôn Minh Viễn...

Bảy người còn lại một người là bạn học, một vị là anh họ, một vị bà con xa, hai tiểu huynh muội, cùng với 2 vị khách nhân đến từ bên ngoài.

- Tám nghi can, ngoại trừ Tôn Minh Viễn ra, còn lại 7 nghi can, phạm vi này có chút hơi lớn a...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu...

Trên thực tế, cảnh sát từ tư liệu cũng liệt ra một số đối tượng hoài nghi, trong đó có 3 người giống như trong kết luận của Mạc Ngôn, ngoài ra tất cả bị Mạc Ngôn loại trừ.

Vô luận là đối với Mạc Ngôn hay là đối với cảnh sát mà nói, có nghi can nhưng cũng không đủ kết luận, tìm không ra chứng cứ cùng động cơ gây án, nghi can vĩnh viễn chính là nghi can!

- Chỉ với những tài liệu này, muốn phá án cơ hồ không có khả năng, có lẽ phải đổi phương thức điều tra...

Mạc Ngôn theo bản năng châm điều thuốc.

Nếu thời gian có thể quay ngược, trở lại 15 năm trước, hẳn với kinh nghiệm bản thân ngay khi vụ án xảy ra, Mạc Ngôn tự tin nhiều nhất là nửa giờ sẽ tìm ra hung thủ.

Lấy tinh thần lực của hắn mà dò xét, hung thủ nhất định máu sẽ lưu thông nhanh hơn bình thường, tâm động, cùng với cảm xúc có khác thường, đều sẽ không thoát khỏi tầm quan sát của Mạc Ngôn.

Nói ngắn gọn, Mạc Ngôn chính là một máy phát hiện nói dối tự nhiên chính xác nhất, chỉ cần xác định nghi can, sau đó thông qua một vài câu hỏi đơn giản, là hắn có thể xác định ai là hung thủ. Thậm chí, hắn còn có thể vận dụng tinh thần lực, phóng đại sự khủng hoảng trong tội tâm của hung thủ, để hắn không đánh mà khai...

Nhưng vẫn là câu nói kia, thời gian chính là một sự vô tình, nó làm mài mòn không chỉ sự vật, đồng dạng cũng sẽ mài mòn yêu hận tình thù, cùng với sự căm hận, kinh hãi của một con người.

Hung thủ lúc trước mang tâm trạng không yên, đến nay có lẽ đã sớm thản nhiên rồi.

Mà những thủ đoạn kia của Mạc Ngôn cũng không phải là vạn năng, nếu hung thủ trải qua 15 năm không ngừng bền tâm vững trí, đem trí nhớ năm đó quên đi, hoặc chỉnh sửa, hắn cũng vô kế khả thi.

Quan trọng nhất là, cho dù có thể thông qua những thủ pháp này tập trung lên người hung phạm, hắn cũng vô pháp tìm ra chứng cứ, chứng minh người đó chính là thủ phạm.

166. Chương 164: Triệu Tập

Nếu có thể trở lại 50 năm về trước, chuyện hắn đã giải quyết tốt hơn nhiều.

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, tiện tay cầm ống đựng bút lên, mở nắp ra, sau đó quăng mẩu đầu thuốc lá vào.

Chuyến đi này, ngoài tìm được 7 người bị tình nghi ra, cậu không có thu hoạch được gì khác, căn bản có thể nói ra về mà chưa làm được việc.

Cậu cầm tư liệu, dùng bút khoanh tên 7 người này lại, trong lòng đang cân nhắc nên bắt đầu từ đâu.

Nếu không có gì khác lạ xảy ra, hung thủ chắc chắn là nằm trong 7 người này, có lẽ mình nên nói chuyện với bọn họ 1 chút.

Nói thực ra, lúc này Mạc Ngôn có ít nhiều cảm giác thất bại.

Lúc đầu nhận lời ủy thác của Tôn Minh Viễn, cậu cho rằng bản thân mình có ý thức và thần hồn nên không quá để tâm đến chuyện này.

Sâu trong lòng cậu, đối với lần ủy thác này, ngoài tò mò ra, còn có 1 loại cảm giác kiểu như là “có việc thì tìm chuyên gia” nữa.

Nhưng mà chuyện này cuối cùng lại cho cậu 1 bài học, trên đời này có 1 loại nhân tố, cho dù là đạo sĩ cũng phải tôn trọng nó.

Nhân tố này chính là thời gian.

Mất quá nhiều thời gian rồi.

Mạc Ngôn khẽ thở dài. Ngay tại lúc này, đầu cậu bỗng lóe sáng, buột miệng nói:

- Chắc chắn là đã mất quá nhiều thời gian rồi, nhưng không phải là không thể bù đắp lại được.

Cậu cầm tư liệu lên, rút tấm ảnh Tôn Minh Viễn khi còn sống ra, sau khi xem xét cẩn thận, trong lòng đã có tính toán.

Lúc này cách lúc cậu đi vào phòng là vừa đúng nửa giờ.

- Làm như vậy đi!

Cậu mỉm cười, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Tôn Minh Viễn đang dựa vào tường, hơi nhíu mắt, cũng không biết đang nghĩ gì.

Mà Hoàng Lưu Hạ đứng bên cạnh ông ta, thỉnh thoảng vỗ vào vai lặng lẽ an ủi ông ta.

Sau khi cửa phòng ngủ được mở ra, cả người Tôn Minh Viễn chấn động, lập tức đứng thẳng người lên, nhìn về phía Mạc Ngôn.

Trong mắt ông ta ngập tràn 1 tia mong chờ, rồi lại có 1 tia thấp thỏm không yên.

Ông ta nhìn chăm chăm vào Mạc Ngôn, sợ Mạc Ngôn sẽ nói ra lời không muốn nghe đó.

Hoàng Lưu Hạ nhìn Tôn Minh Viễn căng thẳng thậm chí không dám mở miệng hỏi, trong lòng khẽ thở dài, chủ động hỏi Mạc Ngôn:

- Mạc Ngôn, có thu hoạch được gì hay không?

Mạc Ngôn châm điếu thuốc, nói:

- Nếu thu hoạch được gì như lời ông nói thì lập tức có thể tìm ra được thủ phạm rồi còn gì, thật là xin lỗi, tôi vẫn chưa thu hoạch được gì.

-

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Đương nhiên không phải là bảo cậu lập tức tìm ra thủ phạm ngay, ý của tôi là, có tìm ra dấu vết nào để lại nào không?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc, 15 năm quá dài, có rất nhiều chuyện thay đổi rồi, tôi không có cách nào...

Nói tới đây, cậu nhìn bộ dạng Tôn Minh Viễn hình như sắp ngã, trong lòng không nhịn được thở dài, nói:

- Thôi, không nói nhiều lời nữa, Tôn này, tôi có 1 chuyện muốn nhờ ông xác thực.

Tôn Minh Viễn vốn tưởng rằng chuyện đã tuyệt vọng, lúc này thấy thần sắc Mạc Ngôn bình tĩnh, chuyện hơn nữa còn có thể biến chuyển được, trong lòng lập tức bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Chuyện gì, cậu nói đi.

Ông ta hít 1 hơi thật sâu, nói.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi nhớ lần trước ông có nói qua, ông khẳng định huyệt thủ là 1 trong những người khách trong buổi họp đó, đúng không?

Tôn Minh Viễn khẳng định:

- Chắc chắn là như vậy.

Camera là bằng minh tốt nhất, buổi gặp gỡ tối hôm đấy, từ người khách cuối cùng đến lúc tôi chết, trong thời gian đó không có bất kỳ người nào ra vào tòa nhà cả! Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Không có à, camera chắc chắn là bằng chứng tốt nhất rồi... Tôn, tôi ở đấy có 2 tin, 1 tin tốt, và 1 tin xấu, ông muốn nghe cái nào?

Tôn Minh Viễn ngẩn người ra, đang định nói thì Hoàng Lưu Hạ mở miệng nói:

- Mạc Ngôn, cậu đừng có mà thừa nước đục thả câu, có kế hoạch gì cậu nói luôn ra đi.

- Chẳng qua là tôi thấy Tôn căng thẳng quá, muốn thay đổi không khí 1 chút thôi mà.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, tôi nói luôn ra vậy, Tôn, tin xấu của tôi là, chỉ dựa vào tư liệu hiện có thì tôi không có cách nào tìm ra thủ phạm được cả, còn tin tốt là, nếu ông có thể triệu tập tất cả những người tham dự buổi gặp gỡ hôm đó, tôi ít nhất có đến 9 /10 là tìm ra thủ phạm!

- Năm chắc 9/10 à.

Bình thường mà nói, chúng ta bắt kể làm chuyện gì thường thích chờ lại cho mình 1 con đường sống.

Mặc dù là năm chắc 100%, nhưng cũng vẫn chờ lại cho mình 1 con đường sống, các bạn có thể gọi đây là khiêm tốn, khiêm nhường, cũng có thể nói đây là tâm lý tự ti, hàm ý con đường đối nhân xử thế.

Tôn Minh Viễn không phải là Christopher mũi to đương nhiên có thể hiểu được hàm ý của câu năm chắc 9 phần, sau khi nghe thấy thế, cả người kích động run lên, nói:

- Cậu nói có thật không?

Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

- Thật như vàng!

Tôn Minh Viễn cũng không hỏi nguyên nhân, lập tức nói:

- Được rồi, việc này tôi lập tức đi làm, nhiều nhất trong vòng 1 tuần, đảm bảo sẽ triệu tập toàn bộ mọi người! Những những vị khách đó có mấy người đã di cư ra nước ngoài, tôi cần 1 chút thời gian, à, đúng rồi, còn có 1 vị trưởng bối, 3 năm trước đã mất vì ung thư phổi nữa.

Mạc Ngôn ngắt lời, nói:

- Đợi đã, không phải là 1 lần triệu tập đơn giản, ông nghe tôi nói hết đã.

Tôn Minh Viễn hít 1 hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại, nói:

- Cậu nói đi, tôi nghe đây.

Mạc Ngôn xoay người vào phòng ngủ, lấy tư liệu bên trong di thư ra, sau đó rút ra mấy tờ đưa cho Tôn Minh Viễn, nói:

- Những người khác tôi không quan tâm, nhưng 7 người này cực kỳ quan trọng, tôi nhất định phải gặp họ.

Tôn Minh Viễn nhận tư liệu, sau khi nhìn thoáng qua, nói:

- Yên tâm đi, những người này đều ở trong nước, tôi cam đoan cậu có thể gặp được bọn họ!

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Tôi vừa xem qua tư liệu của ông, ngày dỡ của cô ấy là ngày 5 tháng sau, tôi muốn vào ngày 1 tháng này nhìn thấy những người khách đó tham gia cuộc gặp mặt trong căn nhà này!

Tôn Minh Viễn nói:

- Ở đây à?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Đúng thế, chính là ở đây, 15 năm trước, có người chết ở nơi này, 15 năm sau, tôi sẽ tìm ra hung thủ ở đây, cho ông được ngủ yên!

Tôn Minh Viễn không do dự gì, gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, tôi lấy danh nghĩa 15 năm triệu tập bọn họ, nói như vậy hình như bí mật 1 chút!

- Ngoài ra, có 1 việc tôi muốn nói trước với ông.

Mạc Ngôn nói:

- Đợi đến ngày gặp gỡ, tôi sẽ xuất hiện với 1 thân phận khác, hy vọng đến lúc đó ông có thể phối hợp với tôi.

- Thế không thành vấn đề!

Tôn Minh Viễn gật đầu nói:

- Thế nhưng, cậu có thể nói cho tôi biết cậu sẽ xuất hiện với thân phận nào được không?

Mạc Ngôn nói:

- Tạm thời tôi không thể trả lời được... ngoài ra, ông cũng không cần hỏi tôi nội dung cụ thể của kế hoạch là gì đâu, có chút chuyện nói ra sẽ mất thiêng.

Cậu nói như vậy, kỳ thực cũng không phải thừa nước đục thả câu, mà là không muốn phải ở trong ngôi nhà âm u này quá lâu.

Nếu đổi lại là những cô gái xinh đẹp như Mạch Tuệ và Cửa Văn Tình ở đây thì cậu sẽ vui vẻ ở lại, sau đó thì kể vài câu chuyện ma quỷ cho các cô nghe, đến lúc đó nói không chừng còn được người đẹp ôm.

Đáng tiếc trước mặt là 2 người đàn ông, cậu thực sự không có hứng thú nói chuyện nhiều với bọn họ.

Huống chi, kế hoạch của cậu nói ra căn bản không rõ ràng, một khi nói ra, thì càng có thêm nhiều nghi vấn mà thôi.

Như vậy, còn không bằng cởi cái nút thắt ấy ra, sớm về nhà ngủ còn hơn.

Phòng tỉnh, lầu số 4.

Sau khi Đỗ Tiểu Âm được thăng chức lên làm cấp phó, tạm thời giữ công tác ở Thất Xử, thế nhưng cô cũng không chuyển lên phòng làm việc của trưởng phòng, mà vẫn ở căn phòng không gian chật hẹp đó, còn về căn phòng vị trưởng phòng tiền nhiệm trước kia được dùng làm phòng họp, khôi phục lại chức năng ban đầu của nó.

Ngoài ra, Đại Lý đã được phục chức, nhân viên tư liệu nhất gan kia đã được điều lên thị cục, trưởng phòng thông tin tiền nhiệm đã rời khỏi Thất Xử.

Ngoài những thay đổi nho nhỏ này ra, Thất Xử dưới sự dẫn dắt của Đỗ Tiểu Âm không có thay đổi gì lớn, hiệu quả công việc vẫn như bình thường, rất nhanh.

- Trưởng phòng đại nhân, tiểu nữ có chuyện báo cáo.

Nhạc Duyệt gõ cửa phòng Đỗ Tiểu Âm, làm mặt quỷ với Đỗ Tiểu Âm.

Đỗ Tiểu Âm ngẩng đầu, tức giận nói:

- Em rồi lắm sao?

Nhạc Duyệt nói:

- Chị Tiểu Âm, đùa chút thôi mà, người ta thực sự có chuyện lớn báo cáo.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Nói đi, chị nghe đây.

Nhạc Duyệt tiến đến bên người Đỗ Tiểu Âm, nịnh hót nói:

- Chị Tiểu Âm, chị đến khi nào mới khao đây? Thằng chức không khao là không ai thích đâu.

Đỗ Tiểu Âm vừa bực mình vừa buồn cười, xụ mặt nói:

- Đây là chuyện đại sự của em à?

Nhạc Duyệt vuốt bụng, cười hì hì nói:

- Có thực mới vực được đạo, đối với em, đây là chuyện đại sự lớn nhất, em chỉ là dân đen, không giống như lãnh đạo bọn chị có thể tham nhũng công quỹ, cũng chỉ có thể đi theo trưởng phòng ăn 1 bữa no say thôi.

- Đỗ Tiểu Âm lườm cô ta 1 cái, đang định nói thì điện thoại trên bàn kêu lên.

Cô cầm lấy ống nghe, nói:

- Tôi Đỗ Tiểu Âm đây.

Trong ống nghe truyền lại là giọng nói của giám đốc Mã, nói:

- Cô lập tức lên phòng làm việc của tôi, không được chậm trễ, ngoài ra, lập tức thông báo cho Tiền Hiểu Vũ chỗ các cô, bảo cậu ta thu dọn những đồ dùng dụng cụ cá nhân, lập tức chờ lệnh.

Ngữ khí giám đốc Mã so với lúc trước càng nghiêm túc hơn, như vậy đây là dấu hiệu của vụ án lớn.

Đối với việc như vậy Đỗ Tiểu Âm đã sớm quen rồi, điều duy nhất khiến cho cô cảm thấy chút kỳ quái chính là, rõ ràng là vụ án, sao lại phải huy động đến chuyên gia bệnh lý Tiền Hiểu Vũ.

Nhân viên kỹ thuật Thất Xử có thể nói là toàn diện, có Đại Lý 1 tay điều tra hình sự lão luyện, lại có thêm Tiền Hiểu Vũ cả ngày liên hệ với các chuyên gia bệnh lý của tổ chức tế bào, thường thường, những nhân viên kỹ thuật thuần khiết như Tiền Hiểu Vũ không ra ngoài làm việc, cậu ta chỉ ở phía sau cung cấp thiết bị mà thôi.

Trong ấn tượng của Đỗ Tiểu Âm, từ khi vào Thất Xử, chưa từng thấy có tiền lệ nhân viên kỹ thuật đơn thuần ra ngoài làm việc.

- Rốt cục chỉ là vụ án, bỗng nhiên lại cần 1 chuyên gia bệnh lý ra ngoài sao?

Đỗ Tiểu Âm thả ống nghe xuống, không khỏi hơi nhú mày.

Cái gọi là lệnh quân như núi, trong lòng cô mặc dù thắc mắc nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy thông báo chuyện này cho Tiền Hiểu Vũ.

Tiền Hiểu Vũ mới vừa ngoài 30, chưa kết hôn, nhìn từ hình tượng, là kỹ thuật viên tiêu chuẩn, nhưng trong sâu thẳm cũng có suy nghĩ muốn được ra ngoài làm việc.

Thần tượng của anh ta không phải ai khác, chính là con người mạnh mẽ được ra ngoài xử lý vụ án Lý Đại Hải!

Sau khi nhận được thông báo của Đỗ Tiểu Âm, Tiền Hiểu Vũ kích động không thôi, run run nói:

- Lãnh đạo, rốt cục sao lại đến lượt tôi ra ngoài? Cảm ơn đảng, tổ quốc đã tín nhiệm, cảm ơn ông bà tổ tiên đã phù hộ... đúng rồi, Đỗ trưởng, cái này có phải có nghĩa là tôi có thể mang súng đứng không?

Đỗ Tiểu Âm nghe vậy, không nói nữa, lập tức ngắt điện thoại.

Điều đầu đầu nhất của cô chính là những nam kỹ thuật viên trời gà chưa chặt đó lại có ý định ra ngoài gây rối loạn.

- Cầm súng à? Bắp tay anh nhìn như cái thanh củi khô kia, không sợ bị súng giật gãy xương à?

167. Chương 165: Tình Hình Dịch Bệnh

Đỗ Tiểu Âm vào phòng làm việc của giám đốc Mã, vừa đúng lúc giám đốc Mã vừa bỏ điện thoại xuống.

- Cô ngồi xuống đi...

Giám đốc Mã nói:

- Tôi còn phải gọi 1 cuộc điện thoại nữa.

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, ngồi xuống ghế sofa, tiện tay cầm 1 tờ báo lên xem.

Mấy phút sau, giám đốc mã nói chuyện điện thoại xong, hỏi:

- Tiền Hiểu Vũ được thông báo chưa?

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Đã thông báo cho cậu ấy rồi... giám đốc Mã, rốt cuộc là nhiệm vụ gì, đột nhiên lại điều 1 kỹ thuật viên như cậu ta đi làm?

Giám đốc Mã cầm 1 tập báo cáo trên bàn lên, đưa cho Đỗ Tiểu Âm, nói:

- Cô xem tập báo cáo này trước, xem xong tôi nói nhiệm vụ cho cô sau.

Đỗ Tiểu Âm nhận báo cáo, sau khi nhìn lướt qua, trong lòng đột nhiên kinh ngạc.

Nội dung báo cáo kỳ thực không có liên quan nhiều đến nhiệm vụ của cảnh sát, nội dung báo cáo đại khái là, trấn Lai Thủy phía đông nam Uyển Lăng đột nhiên phát sinh 1 dịch bệnh, ước chừng mấy chục người bị nhiễm vào chứng bệnh này, sau khi nhận được báo cáo, bộ phòng chống dịch bệnh và các đơn vị có liên quan đã áp dụng hành động khẩn cấp.

Loại dịch bệnh này, nếu là trong phạm vi lớn, để giữ gìn trật tự, phong tỏa khu vực bệnh chống lây truyền ra bên ngoài có sự tham gia của cảnh sát là điều đương nhiên.

Nhưng đối với tình hình này, Đỗ Tiểu Âm cảm thấy, dịch bệnh phạm vi nhỏ thế này do bộ ngành cùng cảnh sát địa phương tham gia là đủ rồi, hướng chỉ, đại đa số nhân viên trong ngành mình là viên chức, cũng không am hiểu về khía cạnh này lắm, giám đốc Mã gọi mình tới là có ý gì?

Sau khi xem báo cáo xong, Đỗ Tiểu Âm nói:

- Giám đốc Mã, từ nội dung báo cáo mà nói, hình như cái này không có liên quan đến cơ quan Thất Xử gì cả.

Giám đốc Mã nói:

- Sao lại không liên quan? Tiền Hiểu Vũ là chuyên gia bệnh lý xuất sắc, lãnh đạo bộ phòng chống dịch bệnh vừa gọi điện thoại cho tôi, yêu cầu cậu ta tham gia công tác phòng chống dịch bệnh lần này.

Nhiệm vụ chủ yếu của Tiền Hiểu Vũ ở Thất Xử là công tác chẩn đoán bệnh, bằng cách kiểm tra tế bào mô, và khám nghiệm tử thi, cung cấp chẩn đoán bệnh lý chính xác, xác định tính chất bệnh tật, điều tra rõ nguyên nhân tử vong.

Do là công tác đằng phía sau, đại đa số thời gian đều ở trong phòng thí nghiệm, ở Thất Xử vai trò Tiền Hiểu Vũ cũng rất mờ nhạt, nhưng công tác thực tế và bản lĩnh lý luận xuất sắc của cậu ta cùng với mấy bài luận văn lần lượt phát biểu khiến cho cậu ta trong lĩnh vực bệnh lý học cũng gây được tiếng vang lớn, được cho là tuổi trẻ nhân tài xuất chúng.

Trên thực tế, từng có nhiều cơ quan bệnh viện trong và ngoài tỉnh mời cậu ta đến làm việc với mức lương cao, nhưng cậu ta vẫn không để ý đến.

Tiền Hiểu Vũ là chuyên gia bệnh lý học xuất sắc, để cho cậu ta tham gia công tác phòng chống tôi có thể hiểu được...

Đỗ Tiểu Âm nhìn giám đốc Mã, nói thẳng:

- Giám đốc, có nhiệm vụ gì ngài cứ trực tiếp giao cho tôi đi, công việc ở Thất Xử nhiều như thế nào ông cũng biết rồi đấy, nếu không có liên quan đến công việc của chúng tôi, tôi nghĩ ngài sẽ không gọi tôi đến đây đâu.

Giám đốc Mã gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, có 1 số việc nói trong điện thoại không tiện, tôi phải đích thân nói với cô.

Hơi ngừng 1 chút, ông ta nói tiếp:

- Là như thế này, nơi phát sinh chủ yếu dịch bệnh lần này là ở thôn Dân Tộc phía đông trấn Lai Thủy, là 1 thôn căn bản là phát triển ngành du lịch, lúc dịch bệnh phát sinh, ngoài dân cư trong thôn ra còn có cả du khách nước ngoài nữa, bọn họ đều là học giả đến từ mọi quốc gia, đến thôn Dân Tộc tham gia hội thảo luận văn hóa, ước chừng khoảng hơn 20 người.

Nghe đến đó, Đỗ Tiểu Âm hơi nhú mày, nói:

- Giám đốc, đây là do bộ ngoại giao nhận chứ? Liên quan gì đến chúng ta? Hơn nữa...

Nói tới đây, cô muốn nói lại thôi, không tiếp tục nói nữa.

Giám đốc Mã cười nói:

- Có phải cô định nói là tôi cách ly những người ngoại quốc đó ra, đối đãi đặc biệt với bọn họ phải không?

Đỗ Tiểu Âm cười, không nói gì.

Giám đốc Mã giải thích:

- Tôi cố ý nói ra những người ngoại quốc đó là có nguyên nhân... theo tin tức tôi nhận được, thôn Dân Tộc lần này mắc dịch bệnh có khả năng là có liên quan đến lăng mộ, trước khi phát sinh dịch bệnh, xung quanh thôn Dân Tộc xuất hiện nhiều thi hài, hơn nữa có người đích thân nhìn thấy chôn cất gần 1 bộ thi hài, bộ phòng chống dịch bệnh nghi ngờ, dịch bệnh chưa biết lần này có liên quan đến huyết mộ hay là những bộ thi hài kia, ngoài ra, tôi cho người điều tra thân phận những người nước ngoài này, trong đó lại lịch mấy người có điểm nghi vấn, đặc biệt là 1 người Mỹ gốc Trung, đã từng tham gia buôn lậu cổ vật ở Đông Nam Á và có cầu kết với những kẻ đào trộm mộ địa phương.

Nghe đến đó, trong lòng Đỗ Tiểu Âm thoải mái, nói:

- Nói như vậy, nhiệm vụ của Thất Xử chính là điều tra rõ những người này có liên quan gì đến dịch bệnh lần này hay không, đúng không?

Giám đốc Mã gật đầu, nói:

- Đúng thế, đây là nhiệm vụ của các cô, phối hợp với những người của bộ ngoại giao điều tra làm rõ chân tướng sự việc.

- Trên thực tế, chuyện lần này không thể tránh khỏi nhân tố chính trị, không chỉ là do những người học giả nước ngoài đó, đồng thời còn là do đến nay vẫn chưa điều tra ra dịch bệnh gì, nhưng hễ là chuyện thế này thì đều gây ra phạm vi chú ý lớn, nếu không thể khống chế được tình hình dịch bệnh và thái độ của công chúng, sẽ gây nên ảnh hưởng lớn.

Chỉ có điều, giám đốc Mã biết Đỗ Tiểu Âm là 1 nhân viên kỹ thuật đơn thuần, cũng không am hiểu xử lý những nguyên nhân chính trị bên trong, cho nên ông ta mới đơn giản hóa nhiệm vụ giao cho Thất Xử là xử lý, để cho Đỗ Tiểu Âm tập trung hết sức ứng phó nhiệm vụ sở trường của cô.

Trên thực tế, ngoài Đỗ Tiểu Âm ra, giám đốc còn có những nhân viên khác đồng thời đi theo phụ trách phối hợp cùng đơn vị ông ta đánh giá tình hình chính sự.

- Tôi hiểu rồi, giám đốc Mã, nhiệm vụ lần này tôi sẽ đích thân chỉ huy!

10 phút sau, Đỗ Tiểu Âm về tới văn phòng mình.

Cô thu xếp đồ đạc mang theo, gọi điện thoại thông báo cho Đại Lý và Lâm Tú, chuẩn bị lập tức xuất phát.

Thế nhưng, lúc đi đến văn phòng, cô bỗng dừng xoay người lại, nhìn về phía bàn làm việc.

Thoảng do dự, sau khi trở lại bàn làm việc, cô kéo ngăn kéo ra, đeo chiếc bùa mà Mạc Ngôn tặng kia lên cổ.

Mấy ngày này, mọi không gian căn nhà số 36 đều được tận dụng hết, náo nhiệt như 1 khách sạn loại nhỏ.

Mấy ngày trước Mạc Ngôn đã luyện đan xong, hơn nữa mỗi ngày đều cho Mai Thanh Thiển ăn 1 viên.

Công dụng chủ yếu của loại đan này là bổ sung huyết khí vào người Mai Thanh Thiển, khiến cho cô khôi phục lại trạng thái thân thể của người bình thường, thế nhưng loại đan này Mạc Ngôn lần đầu chế, để phòng ngừa nhỡ xảy ra điều gì, cậu bảo Mai Thanh Thiển ở luôn số nhà 36, để mình tiện theo dõi tình hình của cô, nếu như xảy ra chuyện gì, cậu cũng kịp thời ứng cứu.

Mai Thanh Thiển vào ở số nhà 36, Christopher cùng trợ lý Hứa và 1 số nhân viên bảo vệ khác cũng dọn đến ở.

Những người này không chỉ chiếm đại bộ phận phòng trống trong ngôi nhà số 36, hơn nữa lại còn bày đầy đủ các thiết bị trong đó nữa, bất kể ngày đêm đều theo dõi tình hình thân thể Mai Thanh Thiển.

Trong mấy người này Christopher là bận rộn nhất, từ sau khi Mai Thanh Thiển uống thuốc, ông ta hầu như không ngủ được, vẫn theo dõi từng thay đổi nhỏ nhất trong bản ghi chép thay đổi của thân thể Mai Thanh Thiển.

Sự thật chứng minh, đan dược Mạc Ngôn không chỉ có công dụng, hơn nữa còn là công dụng kinh người.

Trong dự tính của Mạc Ngôn, Mai Thanh Thiển ít nhất phải uống trên 10 viên đan dược, thân thể mới có những dấu hiệu tốt lên được.

Nhưng trên thực tế, sau khi uống viên thứ nhất đã thấy công hiệu rồi.

Lúc ấy, trong ánh mắt phần nhiều mang nỗi bất an và nghi ngờ, Mai Thanh Thiển uống viên thứ nhất vào rồi chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Ước chừng 3 giờ sau, sắc mặt của cô bắt đầu hồng hào, da thịt cũng bắt đầu giãn ra, trông giống như rau dưa được hơi nước tắm bổ vậy.

Mà trên số liệu theo dõi thân thể cũng nhích dần lên số liệu của người khỏe mạnh!

Nhìn thấy tình hình này, tất cả mọi người đều vui mừng ủng hộ, còn Christopher thì khoa tay múa chân vui sướng, gần như là điên lên vậy.

Cái gọi là người ngoài nghề nhìn cảnh nào nhiệt, người trong nghề nhìn chuyên môn, theo như mấy người trợ lý Hứa thấy, đơn giản là đan dược của Mạc Ngôn thực sự hữu dụng, thiên kim đại tiểu thư nhà họ Mai có hy vọng trở thành người khỏe mạnh, nhưng trong mắt của Christopher, cái này hoàn toàn là 1 kỳ tích trong lịch sử y học!

Từ đó về sau, ông ta hầu như không nghỉ ngơi, ghi chép mọi thay đổi nhỏ nhỏ trong thân thể Mai Thanh Thiển lại.

Sau khi nhìn thấy kỳ tích này, Mạc Ngôn trong mắt của Christopher đã như là 1 người được thượng đế phát xuống nhân gian, chính là người mà thượng đế hóa thân vào!

- Mạc, đây là viên thuốc thứ 6 mà Mai tiểu thư uống rồi, ngoài các số liệu thân thể ngày càng tăng lên, tóc cô ấy cũng dần dần chuyển thành màu đen, có vẻ sáng bóng lên nữa...

Trong vườn sau, Christopher ngồi trong đình mộc, nhìn số liệu báo cáo trong tay, hưng phấn nói với Mạc Ngôn:

- Mạc, cậu đã tạo ra 1 kỳ tích, đúng rồi, đúng rồi, tôi biết rồi, những lời này tôi đã nói nhiều rồi, nhưng tôi vẫn phải nói như vậy, đối với kỳ tích thực sự, có khen ngợi nữa thì vẫn là ít!

Sau khi ca ngợi Mạc Ngôn, Christopher lại hỏi:

- Mạc, tôi muốn biết, Mai tiểu thư còn phải dùng bao nhiêu viên nữa thì mới coi như là hoàn toàn hồi phục?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đây chỉ là giai đoạn đầu của trị liệu, chưa thể khiến cô ấy khôi phục hoàn toàn được.... Christopher, đây là điểm khác nhau giữa Trung y và Tây y, theo như người Tây Y thấy, sau khi dùng thuốc 1 thời gian dài, người bệnh đã có trạng thái thân thể khỏe mạnh, căn bản là được coi là khỏi bệnh rồi, nhưng theo quan niệm Trung y, đây mới chỉ là giai đoạn đầu của trị bệnh thôi, chưa được coi là khỏi bệnh hoàn toàn...

Kỳ thực bất luận là Trung y hay là Tây y, Mạc Ngôn đều không thể nào hiểu được, nhưng vẫn dùng mấy câu tự biên tự diễn này để giải thích cho ông ta.

Dù sự thật bày ra trước mắt, cậu có là chúa Giê Su, mũi to cũng chỉ có thể nghe theo thôi.

Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói, cậu cũng không phải là tự biên tự diễn, bởi vì cậu lấy sự thật làm cơ sở, nói 1 chút quan niệm của Trung y với Christopher mà thôi.

Hai người nói chuyện, trợ lý Hứa đi tới, nói với Mạc Ngôn:

- Mạc tiên sinh, lão gia chúng tôi vừa gọi điện tới, nói là 3 giờ chiều này sẽ tới Uyển Lăng.

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói:

- Mai lão gia tới đây à?

Trợ lý Hứa nói:

- Đúng thế, lão gia nói phải tận mắt xem Mai tiểu thư hồi phục, cho nên ông ấy muốn cậu chuẩn bị 1 phòng cho ông ấy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không thành vấn đề, còn 2 phòng trống nữa, các vị tự đi sắp xếp đi.

Khi nói chuyện, Tô Vũ dẫn Mai Thanh Thiển đi tới hậu viện.

Nghĩ tới Mai Thanh Thiển là 1 cô gái, có 1 số việc mình không tiện trực tiếp hỏi nên Mạc Ngôn gọi Tô Vũ qua đây.

Đối với Tô Vũ, đây cũng được coi là 1 niềm vui nho nhỏ, nói thế nào, ít nhất là lúc ngủ, khoảng cách giường mình với giường ông chủ càng gần thêm 1 bước.

168. Chương 166: Giáo Dục Gia Đình

- Anh Mạc nhìn này, tóc em đã bắt đầu chuyển thành màu đen rồi này.

Mai Thanh Thiển ngồi trên xe lăn, cười dịu dàng nhìn Mạc Ngôn nói.

Mấy ngày này, cô gái không chỉ cảm thấy thoải mái hơn, cũng dần dần nói nhiều hẳn lên, điều quan trọng là, cô đã bắt đầu thích cái gương vốn dĩ xưa nay chưa từng xuất hiện cạnh người mình.

Điều vui nhất của cô gái lúc này chính là ngoài những thay đổi trên thân thể mình, còn được thường xuyên đứng trước gương mãi mê ngắm mình.

Người trong gương mỗi giây mỗi một phút đều thay đổi tốt hơn, đối với Mai Thanh Thiển mà nói, đây là 1 điều vui sướng không thể nào nói hết bằng lời được.

- Đây chỉ là giai đoạn đầu thôi, thêm khoảng 1 tuần nữa, anh đảm bảo em sẽ có được 1 mái tóc đen dài óng ả!

Mạc Ngôn cười nói:

- Thanh Thiển, em có ghi lại thay đổi mỗi ngày của mình lại không?

Mai Thanh Thiển cười yếu ớt, nói:

- Có, chị Tô Vũ mỗi ngày đều chụp lại rất nhiều ảnh cho em...

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Anh Mạc, chị Mạch Tuệ với chị cải bắp hôm nay có qua đây không?

Thân là nữ chủ nhân của căn nhà số 36, Mạch Tuệ chỉ cần có thời gian rảnh là qua đây, hoặc là quét dọn vệ sinh, hoặc là giặt quần áo cho Mạc Ngôn, nên cũng tự nhiên mà quen Mai Thanh Thiển, còn về Cải Bắp,

đã sớm coi nơi này là nửa căn nhà của mình rồi, thậm chí còn trộm chìa khóa của Mạch Tuệ lén lút đi đánh thêm 1 chiếc.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chắc là sẽ đến, em tìm bọn họ có việc à?

Mai Thanh Thiển cười yếu ớt:

- Đây là bí mật con gái, không thể nói cho anh biết được.

Lúc mọi người nói chuyện, ngoài Mạc Ngôn ra, ai cũng không biết, bên trong đình mộc còn có 1 cô gái không nhìn thấy được.

Vân La cúi đầu, nhìn thấy những người trước mặt này, hơi hơi bĩu môi.

Trước mặt của cô bé, những người này thực sự rất đáng ghét, mỗi ngày nói những lời không biết gọi là gì, còn chiếm luôn cả “bố già” của mình!

Trên thực tế, bố già đây là cách xưng hô rất cục biểu thị ý gì, Tiểu Vân La cũng không rõ lắm, thế nhưng gần đây nghe thấy Mạc Ngôn than thở: mình càng ngày càng giống 1 ông bố già, nên tiểu cô nương thích luôn cách xưng hô này.

- Những người này thật đáng ghét, nhất là cái tên mũi to kia, trên người nhiều lông như vậy, xấu chết đi được... còn cái cô Tô Vũ kia nữa, luôn nhìn trộm bố già của mình, hừ hừ, cô ta chắc chắn là thích bố già rồi, chắc muốn bố già mua cho cô ta thật nhiều, thật nhiều đồ ngọt đây mà!

Tiểu Vân La bĩu môi, bất thành linh bay qua phía sau Tô Vũ trộm thổi 1 hơi lên cổ cô ta.

Tô Vũ đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, tự dưng rùng mình, sau đó quay lại nhìn về phía đằng sau.

Phía sau đương nhiên là không có cái gì, cô hơi nhú mày, sau đó ngẩng lên nhìn bầu trời, cứ tưởng là trời sắp mưa.

May mắn bây giờ là ban ngày, nếu là buổi tối, cô hơn nữa đã bị dọa chết khiếp.

Động tác của Vân La có thể qua mặt được người khác, nhưng không thể gạt được Mạc Ngôn.

Nha đầu kia, thật đúng là càng ngày càng bướng bỉnh.

Nhìn Tiểu Vân La đang nhăn mặt về phía mình, trong lòng Mạc Ngôn khẽ than 1 tiếng.

Khoảng thời gian gần đây, liên tục luyện máu huyết, Vân La càng ngày càng tiến bộ, không chỉ thân thể tiến thêm 1 bước, hơn nữa thân thể cũng không sợ hãi tia dương khí như trước nữa, trước kia, cô chỉ có thể hoạt động ở nơi ít người, một khi tiến vào khu dân cư, sẽ bị dương khí trong thân thể người lạ chế khắc, thế nhưng bây giờ, dương khí trong cơ thể dần dần tăng lên, cô đã có thể trong thời gian ngắn tiến vào khu vực nhiều người.

Ví dụ như buổi tối hôm đó, cô lén lút vào trong siêu thị trộm rất nhiều đồ ngọt.

Nhưng không may, chuyện này ngày hôm sau Mạc Ngôn đã phát hiện ra.

Ngày hôm qua, Cải Bắp đến căn nhà số 36 cùng Mai Thanh Thiển, trong lúc vô ý có nhắc đến, siêu thị dạo gần đây bị bộ công thương niêm phong, nguyên nhân cụ thể là do siêu thị bán ra số lượng lớn đồ ngọt giả mạo kém chất lượng, số đồ ngọt này được người ta mua về, nhìn thì như được đóng gói đầy đủ, nhưng trên thực tế ăn lại nhạt như nước ốc, vì thế những người đến mua hàng lần lượt lên bộ công thương tố cáo.

Người nói vô tình, người nghe có tâm.

Mạc Ngôn vừa nghe đã biết chuyện này chắc chắn là chuyện tốt của Vân La, vì thế suốt đêm tiến hành “thăm vấn” cô ta.

Nhưng mà, đối với Vân La không biết thế nào là tốt xấu, thế nào là đạo đức, thế nào là sai, có đối diện thăm vấn với bố già, cũng vui vẻ khai cung, không hề bị áp lực tâm lý nặng nề, thừa nhận luôn chuyện này.

Không chỉ có như thế, cô thậm chí còn đắc chí, cảm thấy mình đã tiết kiệm được biết bao nhiêu tiền mặt màu sắc rực rỡ cho bố già.

Nhìn bộ dạng vô tội của Vân La, cùng cặp mắt to đen nhánh kia, Mạc Ngôn có nghìn lời vạn chữ cũng chỉ có thể hóa thành 1 tiếng thở dài.

Trong lòng cậu hiểu rõ, đối với Tiểu Vân La, người không có khái niệm thiện ác mà nói, giáo dục gia đình không chỉ là vô cùng cấp bách, mà điều quan trọng hơn chính là phải giáo dục lâu dài.

- Ông chủ, thời tiết hình như chuyển lạnh rồi, có phải trời mưa không?

Tô Vũ nhìn trời, sợ sẽ có mưa.

Mạc Ngôn liếc mắt nhìn Vân La đang cười trộm, nói cho có lệ:

- Chắc là trời không mưa đâu, dự báo thời tiết hôm nay không có mưa.

Khoảng 3 giờ chiều, Mai Tam Đỉnh đến căn nhà số 36.

Sau khi ông vào cửa, đầu tiên là đến thăm bảo bối, sau khi nhìn thấy Mai Thanh Thiển có biến chuyển tốt, ông lão 80 tuổi cảm động khóe mắt rưng rưng.

Sau đó, ông lão cảm ơn những nhân viên chăm sóc do Christopher dẫn đầu, cũng đồng thời phát phong bao lì xì cho mọi người.

Phong bì tuy nhỏ, nhưng bên trong là chi phiếu, số lượng cụ thể không biết được, nhưng Mạc Ngôn có thể khẳng định đó không phải là 1 con số nhỏ.

Tính cách Mai Tam Đỉnh hào phóng, đối với vật ngoài thân luôn xem thường, nếu không, lúc trước ông đã đã không bán sạch gia sản, chỉ để lại cho mình tòa Mai viên.

Nhân viên chữa bệnh và chăm sóc có tiền lì xì, trợ lý Hứa đương nhiên cũng có, thậm chí ngay cả Tô Vũ mấy ngày này luôn đi cùng Mai Thanh Thiển cũng được 1 phong bao lì xì.

Người duy nhất không có phong bao lì xì chỉ có duy nhất Mạc Ngôn.

Đương nhiên, nếu Mai lão gia có 1 cặp mắt âm dương, ông ta sẽ phát hiện, mình còn bỏ sót 1 cô bé nữa!

Tuy nhiên, ông ta lại không biết, cứ tưởng rằng tất cả mọi người đều có phong bao rồi, Vân La cho rằng chỉ có mình với bố già là không có, trong mắt Tiểu Vân La, ông ta đã trở hành 1 ông lão đáng ghét giống như Christopher mũi to rồi!

Hậu viện số nhà 36, Mai Tam Đỉnh ngồi trong đình mộc, nhâm nhi trà, nói:

- Mạc Ngôn, ngôi nhà này của cậu tuy nhỏ, nhưng cũng thật là thú vị!

Mạc Ngôn cười nói:

- Người khác nói lời này, tôi cho rằng là người đó đang tán dương, nhưng ngài nói những lời này, có cố ý chế nhạo tôi phải không? So với Mai viên, căn nhà của tôi chỉ bằng đồ vứt đi mà thôi, ngài tán dương như vậy thật là trái với lòng!

Mai Tam Đỉnh cười ha ha, nói:

- Cậu nói sai rồi, thứ nhất, nhà của cậu mặc dù không có tân trang nhưng do vậy, càng giống như thiên nhiên hoang dã hơn, đặc biệt là hồ nước và tiểu đình này, bố cục tuy nhỏ, nhưng rất tự nhiên, ngoài ra, ta cũng nghiêm cứu chút phong thủy, địa khí của căn nhà này của cậu phát bùm bùm, là nơi tốt để dưỡng cây dương hoa dương nhân dương nước, điều quan trọng nhất là...

Nói tới đây, ông ta hơi ngừng 1 chút, uống 1 ngụm trà, lại nói:

- Cậu chắc là đã từng nghe, Mộng Đắc tiên sinh có viết:

Núi không cao tiên ở nên linh,

Nước không sâu rồng ở nên thiêng.

Nhà này tuy dột nát,

Nhưng đức ta toả ngát hương đời.

Mạc Ngôn này, căn nhà này của cậu tuy nhỏ, nhưng có chủ nhân như cậu tọa trấn, đó chính là đào viên trên thế gian này!

Mạc Ngôn khiêm tốn nói:

- Lão gia quá khen rồi, cứ quá khen như vậy, tôi ra khỏi cửa chẳng biết hướng đông tây nam bắc nữa đấy.

Hai người nói chuyện, 1 chiếc xe ô tô dừng trước cửa nhà số 36.

Mạc Ngữ từ cửa sau đi ra, nói với lái xe:

- Cậu ở chỗ này chờ tôi, ăn cơm tối xong, chúng ta sẽ về thôn Tây.

Lái xe gật đầu nói:

- Vâng, trưởng trấn.

Mạc Ngữ nhậm chức đã 1 khoảng thời gian rồi, bình thường mà nói, bây giờ đang là thời kỳ quan trọng và chiến lược “Quan mới nhậm chức như ba bó đuốc”.

Nhưng mà, từ sắc mặt Mạc Ngữ tiêu tụy lúc này có thể nhìn ra, vị trưởng trấn mới nhậm chức này những ngày này cũng không tốt lắm.

Trước khi nhậm chức, hắn ta cảm thấy mình đã chuẩn bị mọi thứ vẹn toàn, nhưng sau khi chính thức xuống cơ sở, hắn ta mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra nơi này và kinh thành là 2 thế giới hoàn toàn khác nhau.

Lúc mới nhậm chức, do hắn ta lần đầu tiên chủ trì hội nghị công tác chính phủ, có người dám châm biếm hắn, trong cuộc họp đảng ủy, lần đầu tiên đang nói bị người ta ngắt lời mấy lần, có thể nói là mất hết thể diện.

Lúc mới nhậm chức, do hắn ta lần đầu tiên chủ trì hội nghị công tác chính phủ, có người dám châm biếm hắn, trong cuộc họp đảng ủy, lần đầu tiên đang nói bị người ta ngắt lời mấy lần, có thể nói là mất hết thể diện.

Nói ngắn gọn, bọn người lọc lõi trong chính phủ và đảng ủy trấn Tây Thôn ấy căn bản không thích tân trưởng trấn lắm.

Trong đó liên quan đến rất nhiều nhân tố.

Đầu tiên, hắn ta từ kinh thành bay đến trấn Tây Thôn, cản trở những người khác lên nhậm chức, tiếp theo, tuyệt đại đa số quan viên địa phương đều là người địa phương, thế lực liên quan lẫn nhau rất khó gỡ, tạo thành 1 lưới thế lực bản địa khổng lồ, không chấp nhận 1 hòa thượng từ ngoài đến.

Điều quan trọng nhất là, Mạc Ngữ thực sự rất trẻ tuổi, lại trời sinh 1 khuôn mặt thanh tú, người khác không bắt nạt hắn ta thì bắt nạt ai?

Dùng lời nói của phó trưởng trấn Tây Thôn mà nói, con trai của ông ta còn lớn tuổi hơn cậu ta, 1 quả trứng mới nở, dựa vào cái gì mà chỉ huy các lão già công tác chính phủ!

Đây đều là những nguyên nhân chủ yếu, còn những nguyên nhân nhỏ khác thì nhiều không đếm xuể, ngay cả nữ nhân viên phục vụ nhà nghỉ trấn cũng bắt đầu nén giận với tân trưởng trấn, xoi mói bắt bẻ lương thực khiến cho công việc của mình tự dưng nhiều lên.

Không chiếm được sự ủng hộ từ bên trong, Mạc Ngữ đã định mở cục diện từ hoàn cảnh bên ngoài.

Sau khi nhậm chức, trải qua điều tra nghiên cứu, hắn ta chuẩn bị kiểm kê tiêu chuẩn của ngành sản xuất sửa chữa lắp ráp ô tô địa phương.

Nếu hắn ta 1 trưởng trấn có thủ đoạn và năng lực cường thế, 1 chiêu này có thể nói là đánh rắn giập đầu, bóp vào điểm yếu.

Nhưng đáng tiếc, hẳn ta có 1 ý tưởng hay, nhưng lại không có 1 thủ đoạn tương ứng, sau khi bắt đầu chỉnh đốn công tác, lập tức khơi dậy lòng tức giận của nhiều người.

Ngành công nghiệp cơ khí Trấn Tây Thôn trong mắt người ngoài là 1 cái u ác tính, nhưng đối với người địa phương lại là mạch máu kinh tế.

Ngành công nghiệp này không chỉ nuôi sống phần đông dân chúng trong Tây Thôn, mà còn nuôi sống cả những thế lực ngầm, càng là thu nhập chủ yếu của những quan viên bản xứ.

1 hòn đá ném xuống sông gây lên bao nhiêu lớp sóng, công tác chỉnh đốn từ khi mới bắt đầu đã lâm vào khó khăn.

Nhân viên bộ công thương và sở cảnh sát trấn lúc chấp hành nhiệm vụ không chỉ tiêu cực có lệ, thậm chí còn có công khai mật báo.

Thường thường xe tổ kiểm tra vừa chạy đến cửa xưởng sửa chữa ô tô đã bị rất nhiều người không rõ thân phận vây quanh.

Điều khiến cho Mạc Ngũ phần nộ chính là, trấn Tây Thôn cũng có người có ý định tìm mình làm chỗ dựa, tuy nhiên ai ai cũng đều bị uy hiếp cả.

Có người buổi tối về nhà bị đánh, có người cửa sổ bị ném đá, thậm chí có người trên đường đi làm không biết từ đâu rơi xuống 1 túi nước ướt cả mặt mày.

169. Chương 167: Đến Nhà Xin Giúp Đỡ

Mạc Ngũ hôm nay có nhã ý đến tìm Mạc Ngôn, không cần nói cũng biết.

Hắn ta nhớ lần trước Mạc Ngôn nói là sẽ giúp mình 1 chuyện nhỏ, cuối cùng mình lại từ chối, hôm nay hẳn ta đến cửa là vì muốn nhắc lại chuyện xưa.

Mạc Ngũ lúc ấy sở dĩ cự tuyệt ý tốt của Mạc Ngôn chủ yếu là vì lòng tự trọng, nhưng sau khi trải qua 1 loạt khúc triết, lúc này hẳn ta mới hiểu được, cái “việc nhỏ” mà Mạc Ngôn nói đó lại quan trọng đến nhường nào!

Vấn đề trấn Tây Thôn kỳ thực có thể quy về hai phương diện, đầu tiên là thế lực dây mơ rễ má địa phương, vấn đề này giải quyết 1 chốc rất khó, cần phải áp dụng triết lý lược ếch, tiếp theo, chính là trấn áp thế lực ngầm ở trấn Tây Thôn, bất luận là doanh nhân bên ngoài kinh doanh ngầm hay là doanh nghiệp xe ô tô đó, muốn khôi phục trạng thái yên ổn và lập lại trật tự kinh tế bình thường lại ở trấn Tây Thôn trước hết nhất định phải tiêu diệt được những thế lực đen tối này trước đã.

Về trở ngại phương diện chính sự, Mạc Ngũ kỳ thực không lo lắng, những lão già này có gian xảo thế nào cũng phải hành sự theo quy tắc, chỉ cần bỏ được nanh, vuốt, cánh bọn họ, Mạc Ngũ tin là có phương pháp từ từ rồi thu phục bọn họ, bất kể nói thế nào, hẳn ta cũng là trưởng trấn, là quan chức chính phủ đứng đầu của địa phương, đương nhiên có danh nghĩa lớn, chỉ cần xóa sạch thế lực đen tối ở địa phương, không chỉ có ý nghĩa là củng cố vững gót chân của mình, đồng thời còn cảnh cáo cho những lão già đó, coi như là động núi đánh hổ !

Tóm lại, Mạc Ngũ đã quyết định, phá bỏ thế lực hắc ám của địa phương.

Thế nhưng vẫn là câu nói đó, ý tưởng thì phong phú những hiện thật thì phũ phàng, muốn xóa sạch thế lực hắc ám ở trấn Tây Thôn mà là 1 chuyện đơn giản ư?

Đứng trước cửa số nhà 36, Mạc Ngũ ấn chuông.

Người ra ở cửa chính là nhân viên chăm sóc bên cảnh Mai Thanh Thiển, nhìn Mạc Ngũ hỏi:

- Xin hỏi ngài tìm ai?

Mạc Ngũ khẽ nhún mày, còn tưởng rằng mình đến nhầm chỗ, nói:

- Đây không phải là chỗ ở của Mạc Ngôn à?

Hắn ta biết tình của anh cả mình, thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, lúc này trong ngôi nhà số 36 này lại cực kỳ náo nhiệt, thậm chí hắn ta còn nghe thấy tiếng cười to sau vườn nữa.

- Ngài tìm Mạc Ngôn tiên sinh sao?

Nhân viên chăm sóc vôi vàng nói:

- Xin ngài đợi 1 lát, tôi sẽ đi nói cho cậu ấy biết.

Nói xong, cô khẽ khép cửa lại, sau đó quay người bước đi.

- Ngay cả tên mình cũng không thêm hỏi, cô đi thông báo cái gì?

Mạc Ngữ không khỏi lắc đầu, vôi mở cửa, nhắc nhở:

- Nói cho anh ấy, tôi là Mạc Ngữ.

Người chăm sóc bên trong vôi vàng đáp 1 tiếng.

Chỉ trong chốc lát, Tô Vũ xuất hiện ở cửa trước.

Mạc Ngữ không chỉ đã từng gặp Tô Vũ, hơn nữa lúc trước còn giạt dây với Chu Hiến Dữu để cho Tô Vũ đến quyền rũ Mạc Ngôn.

Lúc 2 người này gặp mặt, vẻ mặt làm như chưa có việc gì xảy ra.

Thế nhưng nhớ tới kế hoạch lúc trước, trong lòng Mạc Ngữ cảm thấy buồn cười, cảm thấy mình cũng thật là ngây thơ, ngoài ra, hắn ta cũng không nhận được suy nghĩ, cô Tô Vũ này rốt cục đã trèo lên giường của Mạc Ngôn chưa?

- Xin chào Mạc tiên sinh...

Sau khi nhìn thấy Mạc Ngữ, Tô Vũ mỉm cười, mời Mạc Ngữ vào trong nhà. Ông chủ chờ ngài phía sau viện, mời ngài đi theo tôi.

Mạc Ngữ đi vào sân, thuận miệng hỏi:

- Tô tiểu thư ở đây cũng có thói quen này sao?

Tô Vũ cười nói:

- Tôi ở đây tốt lắm, ông chủ là người tốt, đối với tôi cũng tốt lắm.

Mạc Ngữ gật gật đầu, lập tức hướng ra sau hậu viện.

Đi vào hậu viện, hắn ta kinh ngạc phát hiện, lão gia Mai Tam Đỉnh cũng đang ở trong này.

Lúc này, hắn ta mới mơ hồ nhớ tới chuyện của Mai Thanh Thiển.

- Chẳng lẽ vị đại ca này của mình thực sự có khả năng chữa quái bệnh cho Mai Thanh Thiển ư?

Trong lòng hắn kinh ngạc vô cùng, đợi đến khi nhìn thấy cô ta mặc dù vẫn ngồi trên xe lăn, nhưng dung mạo và trạng thái nhìn như 2 người khác nhau, hắn ta mới đành phải tin đây là sự thật.

Nhìn thấy Mạc Ngữ, Mai Thanh Thiển cười chào, nói:

- Anh Tiểu Ngữ, đã lâu không gặp.

Mạc Ngôn đi lên trước, cười nói:

- Thanh Thiển, anh thật không biết em cũng ở trong này nếu không đã sớm đến thăm em.

Nói xong, hắn ta tiến lên trên, nói với Mai Tam Đỉnh:

- Lão gia, ngọn gió nào đưa lão gia đến đây thế này?

Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Ta đến là vì cháu gái bảo bối của ta, thế sao cậu cũng ở đây?

Mạc Ngữ đang định nói, Mạc Ngôn lại cười mở miệng:

- Cậu ấy bây giờ không hơn không kém 1 tiêu quan, nhậm chức ở trấn Tây Thôn của tỉnh Uyển Lăng này, trưởng trấn, uy phong thật là...

Mai Tam Đỉnh lại cười ha ha, nói:

- Cậu hai nhà cậu này thực thích hợp làm quan, giống y cha cậu.

Lúc này, Tô Vũ bưng 1 chén trà nóng lên.

Mạc Ngữ nhận lấy, ngồi xuống bên cạnh Mai Thanh Thiển.

Mai Tam Đỉnh là người thông thấu thế nào, vừa nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của Mạc Ngữ liền biết, trong lòng tiểu tử này chắc chắn là đang có chuyện gì.

- Thanh Thiển, bên ngoài có gió lớn, cháu vào trong nhà trước đi.

Vì không cản trở 2 anh em nói chuyện, ông lão bảo Mai Thanh Thiển vào nhà, Christopher và Tô Vũ thấy thế cũng không ở trong này nữa, vì thế đứng dậy đi vào hậu viện.

Trong lúc rời đi, Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Tôi xương cốt già rồi, ngồi xuống là không muốn đi nữa, các cậu nói chuyện các cậu đi, không phải để ý đến tôi.

Mạc Ngôn cười cười, nhìn về phía Mạc Ngữ, nói:

- Không có chuyện thì không lên điện tam bảo, nói đi, tìm anh có chuyện gì?

Mạc Ngữ nổi giận nói:

- Em đến thành phố này làm việc, chẳng lẽ không thể tiện đường đến thăm anh được sao?

Mạc Ngôn cười ha ha, nói với Mai Tam Đỉnh:

- Lão gia, ông cảm thấy những lời này của cậu ấy có tin được không?

Mai Tam Đỉnh cáo già, cười tùm tùm nói:

- Chuyện 2 anh em các cậu, không nên hỏi ta.

Có Mai Tam Đỉnh ở bên, Mạc Ngữ không tiện nói thẳng chuyện, không phải sợ người ngoài chê cười mình, mà là sợ nói thẳng chính sự sự là lẽ nghĩa không chu toàn.

Dù sao 2 nhà Mạc, Mai cũng là 3 đời qua lại, thế nào cũng phải quan tâm 1 chút đến bệnh tình của Mai Thanh Thiển chứ.

- Lão gia, bệnh tình Thanh Thiển chữa trị thế nào rồi ạ?

Mạc Ngữ hỏi. Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Những lời này cậu hỏi nhằm người rồi... anh cả cậu mới là người quyết định vận mệnh của Mai Thanh Thiển, tôi đến tận hôm nay mới qua đây là chạy qua để nịnh anh cả cậu thôi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Lão gia, những lời này của ngài thật là, vừa rồi phát nhiều phong bao như vậy, thế mà tôi chẳng nhận được cái nào, như thế thì bảo nịnh tôi cái gì chứ?

Mai Tam Đỉnh cười ha ha, nói:

- Bọn họ đều là người bình thường, phát vài bao lì xì mọi người đều vui mừng, cậu thì khác, đường đường chính chính là cao nhân ẩn thế, sao lại đặt vật tầm thường ở trong mắt thế.

Ca tụng Mạc Ngôn, ông lão hơi ngừng lại 1 chút, lại nhìn về phía Mạc Ngữ, kể tóm tắt bệnh tình của Mai Thanh Thiển lại 1 lần.

Mạc Ngữ nghe xong, trong lòng cũng vui mừng thay cho Mai Thanh Thiện, đồng thời, hẳn ta càng kính sợ Mạc Ngôn hơn, cũng tốt hơn 1 phần.

Hẳn ta không khỏi nhớ lại, ông nội và cha dặn dò mình cứ nhắc đi nhắc lại:

- Anh cả của con không giống như người trong thế giới chúng ta, con có thể không nhận anh ấy làm người thân, không yêu anh ấy, nhưng tuyệt đối không được bất kính, không sợ anh ấy! sau khi đến Uyển Lăng, có chuyện gì nghĩ không ra thì phải đến thỉnh giáo anh cả, hỏi nhiều nghe nhiều, chỉ tốt cho con chứ không có hại.

- Được rồi, nói ý đồ của chú đi.

Mạc Ngôn chậm điều thuốc, nói:

- Có phải gặp phiền toái ở trấn Tây Thôn không?

Nói xong những lời khách khí, Mạc Ngữ cũng không dài dòng nữa, gật đầu nói:

- Rất nhiều phiền toái, từ khi nhậm chức đến giờ chưa có chỗ nào thuận lợi cả.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Để anh đoán xem, hôm nay em đến đây là muốn nhờ anh giúp em phá 1 cửa, đúng không?

Mạc Ngữ gật đầu thừa nhận, nói:

- Đúng thế, chính là chuyện anh nhắc em lần trước đó, em tính dựa vào nó để phá bỏ.

Mạc Ngôn nói:

- Chuyện này anh có thể giúp chú, nhưng anh vẫn nói câu đó, nhiều nhất anh chỉ tranh thủ thời gian 3 tháng, chuyện khác của chú phải tự chú nghĩ cách đi.

Mạc Ngữ gật đầu nói:

- 3 tháng là đủ rồi, chỉ cần bọn họ dừng lại, 3 tháng sau em tự có biện pháp thu phục bọn họ.

- Được, anh đi gọi điện thoại.

Mạc Ngôn đứng dậy, nói:

- Ngoài ra, chuyện này chú có thể hỏi thăm Mai lão gia 1 chút, ông ấy tung hoành nhiều năm trong cả thương trường lẫn quan trường và quân đội, chắc chắn rất lão luyện, chỉ điểm cho 1 quan nhỏ như cậu, dư sức.

Mai Tam Đỉnh cả giận nói:

- Tiểu tử thôi, cậu đang tán dương ta đấy à, hay là đang mắng ta?

Mạc Ngôn cười ha ha, đi đến 1 góc hậu viện, gọi điện thoại cho Đại Lý.

- Đại Lý, hỏi cậu chuyện này.

Trong điện thoại có chút ồn ào, 5, 6 giây sau, giọng nói Đại Lý vang lên, nói:

- Đang chuẩn bị đi làm nhiệm vụ đây, có chuyện gì nói nhanh đi, lập tức xuất phát bây giờ.

Mạc Ngôn nói:

- Anh còn nhớ bọn Hắc Bì ở trấn Tây Thôn không?

- Nhớ, làm sao?

Đại Lý nói:

- Tên kia lúc đấy bị treo nửa tháng thì thả ra, lại gây chuyện à?

Hắc Bì lúc đầu bị bắt ở xưởng sửa chữa lắp ráp, do không có chứng cứ rõ ràng và có liên quan đến Triệu Việt, nên chỉ bị giam nửa tháng.

- Đại Lý, anh có số điện thoại của hắn không?

Mạc Ngôn nói:

- 1 người thân của tôi bây giờ là trưởng trấn trấn Tây Thôn, mới nhậm chức, bị bọn Hắc Bì làm cho vô cùng đau đầu, tôi đang định nói chuyện với hắn.

- Tôi làm nghề gì chứ?

Đại Lý cười nói:

- Việc nhỏ, cậu không phải quan tâm, tôi tìm người trừng trị hắn.

Mạc Ngôn nói:

- Anh có cách à?

Đại Lý nói:

- Chuyện xấu tên đó nhiều lắm, chọn bừa 1 lý do rồi bắn hắn mấy ngày, sau đó cảnh cáo, ít nhất có thể khiến hắn im thin thít trong nửa năm!

- Mạc Ngôn vốn định tự mình giải quyết chuyện phiền toái này, nghe Đại Lý nói như vậy, lập tức cảm thấy chủ ý này cũng có chút ổn thỏa.

- Vậy phiền anh vậy, Đại Lý.

Mạc Ngôn cảm ơn nói. Đại ý không hẳn giận nói:

- Câu này của cậu tôi không thích nghe đâu, chuyện của họ Từ đó tôi còn chưa cảm ơn cậu, thế mà cậu lại cảm ơn tôi, tiểuNhị, cậu đây là đánh vào mặt tôi đấy, có biết không?

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Tôi chỉ là thuận miệng nói thế thôi, anh cho là tôi thật sự muốn cảm ơn anh à? Được rồi, được rồi, anh bận chuyện gì thì đi làm đi, tôi ở đây đang có khách.

Ngắt điện thoại, Mạc Ngôn trở về đình gõ, nói:

- Hôm nay đông người, chúng ta ra ngoài ăn cơm, coi như là đón lão gia đi.

Mạc Ngữ tâm tư không ở đây, nói vài câu qua loa xong, hỏi:

- Điện thoại anh gọi xong rồi à?

Mạc Ngôn nói:

- Cái bang ở trấn Tây Thôn các chú tên là Hắc Bì, được coi là thế lực hắc ám lớn mạnh địa phương, tổng hắn vào tù vài ngày trước, sau đó thì cảnh cáo hắn ... như vậy, sẽ cho cậu tranh thủ được thời gian nửa năm đấy.

Mạc Ngữ nghe xong lời này, trong lòng lập tức cảm thấy yên ổn.

Nửa giờ sau, cậu nhận được điện thoại từ trong trấn, cuối cùng cũng không ở lại ăn cơm, tạm biệt Mai Tam Đình và Mạc Ngôn, rồi vội vàng rời đi.

170. Chương 168: Chuyển Biến Đột Ngột

- 3 ngày nữa, Thanh Thiển căn bản có thể khôi phục trạng thái bình thường, đến lúc đó, tôi sẽ khởi động căn nguyên bẩm sinh trong người cô ấy, để cô ấy khôi phục hoàn toàn.

Mỗi ngày 1 viên đan dược, tới ngày thứ 3, Mai Thanh Thiển không chỉ trạng thái thân thể tốt hơn, các số liệu cũng tăng lên mức bình thường, da thịt và dung nhan cũng rực rỡ hẳn lên.

Nhìn từ bên ngoài, lúc này ngoài sắc mặt hơi vàng, thân thể còn gầy 1 chút ra, căn bản cũng không khác gì người bình thường.

Điều khiến cho cô ấy vui mừng chính là cuối cùng mình cuối cùng cũng bỏ được chiếc xe lăn 10 năm qua.

Đây là 1 bước đột phá lớn, lúc cô chống gậy đứng thẳng lên, nhờ người khác đỡ đi được những bước chậm chạp, Mai Tam Đĩnh xúc động rơi nước mắt.

Bởi vì trạng thái Mai Thanh Thiển rất tốt, Mai Việt Sơn và vợ ông ta mỗi ngày đều đến số nhà 36.

Mạc Ngôn thấy không ưa Mai Việt Sơn, nhưng nể mặt Mai Tam Đĩnh với Mai Thanh Thiển, nên lúc này cũng không tỏ vẻ gì.

Lúc này, trong mắt người ngoài, bệnh tình Mai Thanh Thiển đã có thể được coi là chữa khỏi hoàn oàn, ngay cả Christopher cũng cho là như vậy.

Nhưng trên thực tế, chỉ có Mạc Ngôn với Mai Tam Đĩnh mới biết, nên không thể thúc đẩy căn nguyên bẩm sinh vận chuyển trong cơ thể Mai Thanh Thiển, tất cả những chuyện tốt đẹp trước mắt này đều như là hoa trong gương, trắng trong nước hết.

- Mạc Ngôn, cậu nắm chắc mấy phần.

Trong một đình trong hậu viện, Mai Tam Đĩnh hơi bất an hỏi. Về chuyện căn nguyên bẩm sinh, ngoài Mai Tam Đĩnh ra, Mạc Ngôn cho dù có nói ra cũng không ai có thể hiểu được, có thể nói, cho tới bây giờ, Mai Tam Đĩnh là người duy nhất trên thế giới này có thể trao đổi với Mạc Ngôn

- Yên tâm đi, lão gia, tôi nắm chắc trăm phần trăm.

Mạc Ngôn an ủi nói:

- Ngoài ra, tôi còn có 1 tin tốt nói cho ông, đợi Mai Thanh Thiển khỏi hẳn, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô bé có thể sống thọ hơn đại đa số những người bình thường khác, coi như là khổ tận cam lai đi.

Mai Tam Đĩnh kinh ngạc nói:

- Đây là có ý gì?

Mạc Ngôn giải thích:

- Cái gọi là mệnh do trời định, vận từ tâm mà sinh ra... con người lúc mới sinh, tính cách, cha mẹ, bối cảnh, những thứ này đều không thể tự mình lựa chọn được, mà mệnh là do trời định, có sống lâu hay không cũng được quyết định từ trong bào thai rồi, người căn nguyên đầy đủ nồng hậu, trời sinh tuổi thọ kéo dài, người căn nguyên không đủ, thậm chí mới sinh ra đã chết non, căn nguyên Tiên Thiên của Thanh Thiển kỳ lạ khác người, không nhiều cũng không ít, nhưng sau khi tự mình trải qua bệnh tật, căn nguyên Tiên Thiên của cô bị đóng lại, cái này giống như cất giữ 10 năm trong ngân hàng, đợi cô hoàn toàn khỏi lại, chỉ cần không xảy ra tai nạn ngoài ý muốn nào, tuổi thọ đương nhiên cũng dài hơn người thường 1 ít.

Nghe xong lời này, Mai Tam Đĩnh không khỏi nhú mày, nói:

- Theo như cậu nói, thế chẳng phải mọi người đều có thể kéo dài tuổi thọ của mình sao?

Mai Tam Đĩnh không khỏi cười nói:

- Cậu nói những lời này khác gì không nói, nỗi khổ của Thanh Thiển đừng nói là tự mình trải qua, chỉ đứng ở 1 bên nhìn thôi đã giảm thọ mất 3 năm rồi.

Mạc Ngôn nói:

- Căn nguyên Tiên Thiên là số đã định, đối với người thường mà nói, là không thể thay đổi được, đây là số trời đã định, nhưng đối với hậu thiên mà nói, nếu chú trọng con đường dưỡng khí, hiểu được tăng cường cái lợi chế khắc cái hại, chẳng khác nào có thể thay đổi kéo dài tuổi thọ, đây chính là vận từ tâm sinh ra.

Mai Tam Đĩnh năm nay 85 tuổi, tinh thần khỏe mạnh, thân thể an khang, nhìn trạng thái sống đến 100 tuổi căn bản không thành vấn đề, đây là do ông ta đặc biệt chú trọng con đường dưỡng sinh.

Ông ta đối với thứ này tràn đầy cảm xúc, gật đầu nói:

- Cậu nói đúng, năm 40 tuổi tôi đã kiêng rượu, thuốc lá, duy trì tiết tấu cuộc sống khỏe mạnh, nếu không thì sợ là không sống được đến 80 tuổi ấy chứ.
- Ông tập võ từ nhỏ, trong cơ thể thương tích ngấm nhiều không đếm xuể, nếu như không biết hạn chế, đừng nói là 80, chỉ sợ 50 cũng không qua khỏi.

Hơi ngừng 1 chút, ông lão nói tiếp:

- Cậu vừa rồi nói “mệnh là do trời định, vận sinh ra từ tâm” kỳ thực có thể nói về toàn bộ cuộc đời của 1 con người, tôi xuất thân hàn hèn, không phải con ông cháu cha, không có bối cảnh tốt, đây là “mệnh do trời định” mà cậu nói, nhưng ta không sợ khổ, không sợ chết, sau mấy chục năm tay trắng, cuối cùng cũng giành được 1 khoảng trời riêng cho mình, đây là “vận sinh ra từ tâm” như cậu nói, mà trái lại mấy đứa con của ta, ngoài thằng cả ra, còn lại đều được chăn êm đệm ấm, đúng là không tìm được mấy người có tiền đồ, ông trời cho chúng nó thân phận bối cảnh tốt, nhưng bọn nó không biết phấn đấu, trên thực tế từ trước đến nay chưa từng nắm lấy vận mệnh của mình, nói mấy câu khó nghe 1 chút, chỉ cần 1 câu nói của ta thôi, đại đa số bọn họ sẽ đều thành cái bang trên đường hết.

Cái gọi là nhà có kinh khó niệm, Mai Tam Đĩnh vì 1 câu nói mệnh do trời định, vận từ tâm sinh ra của Mạc Ngôn mà sinh ra bao nhiêu cảm xúc, nói ra biết bao nỗi khổ giấu kín với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nghe xong, chỉ có thể cười ha ha, không tiện nói thêm cái gì nữa.

Khoảng cách tuổi tác 2 người khá xa, là cái duyên chú cháu, lúc này lại như bạn vong niên vậy.

Mai Tam Đĩnh do thân phận của mình, có rất nhiều điều chỉ có thể giấu kín trong lòng, lúc này coi Mạc Ngôn là bạn vong niên, cũng có thể là đối tượng thổ lộ tốt nhất.

Hai người đang trò chuyện, trợ lý Hứa vội vàng đi qua.

Mai Tam Đĩnh nhíu mày nói:

- Không phải bảo với cậu rồi, không có việc gì thì đừng làm phiền ta nói chuyện phiếm với Mạc Ngôn sao, tránh ra...

Sắc mặt trợ lý Hứa trầm xuống, do dự 1 lát, cuối cùng cũng không rời đi, nói:

- Lão gia, có chuyện cần phải nói với ngài.

Mai Tam Đĩnh nói:

- Có chuyện thì nói đi, không phải ấp a ấp úng.

Trợ lý Hứa nói:

- Vừa rồi ti vi có đưa tin, trấn Lai Thủy của Uyển Lăng có dịch bệnh phát sinh, bên tỉnh muốn áp dụng tình hình khẩn cấp, khởi động các dự án, tôi cảm thấy...
- Cậu cảm thấy gì?

Mai Tam Đĩnh không kiên nhẫn ngắt lời ông ta, nói:

- Có phải cậu cảm thấy, chúng ta nên sớm rời khỏi chỗ này, tránh đi thật xa phải không.

Nhìn thấy lão gia lúc này không nhẫn nhịn được, trợ lý Hứa cười khổ 1 tiếng, không dám tiếp lời.

Nhưng trên mặt ông ta đã biểu lộ, đây đích thị là những lời mình muốn nói.

- Thật là lo bò trắng răng.

Mai Tam Đĩnh nói lầm bầm:

- Cậu đừng quên bây giờ chúng ta đang ở chỗ nào, người ngồi trước mặt ta đây lại là ai chứ, dịch bệnh, lẽ nào đáng sợ hơn cả bệnh tình của Thanh Thiển à, tôi nói cho cậu biết, bất luận là trời có sụp hay là đất lở, nơi này vĩnh viễn là nơi an toàn nhất.

Mạc Ngôn nghe vậy, dở khóc dở cười.

Ông lão này, nói chuyện cũng khoa trương quá, mấy cái bệnh dịch, có mình ở đây đích thực là không uy hiếp được, thế nhưng nếu là trời long đất lở, mình cũng không phải là Nữ Oa nung nung, có thể vá trời, chống đất được.

- Được rồi, cậu đi đi, không có chuyện gì đừng đến quấy rầy ta.

Mai Tam Đình mất kiên nhẫn phát tay, đuổi trợ lý Hứa đi.

Ông già này cả đời trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, thật đúng là không quan tâm đến cái tình hình dịch bệnh này, trời có sụp, đã có quan to đứng đỡ, thêm nữa, những năm gần đây các bộ ngành chính phủ cũng có chương trình phòng chống dịch bệnh và thiên tai tương đối lớn, các dự án khẩn cấp làm không ít, việc gì đến lượt mình bận tâm chứ.

Nhưng không biết vì cái gì sau khi Mạc Ngôn nghe được tin này, trong lòng chợt có chút động, cảm thấy chuyện này có chút liên quan gì đó đến mình.

Loại cảm giác này hình như máu huyết dâng trào, cũng không hiểu sao lại như vậy, điều này khiến cho trong lòng mạc ngôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Trần Lai Thủy cách thành phố Uyển Lăng khoảng 60 km, vào triều Nguyên Mạt, nơi đây từng bị dịch bệnh nên dân cư chết sạch, phần lớn dân cư bây giờ là từ tỉnh ngoài chuyển đến, cũng bởi vậy tạo thành vùng dân cư nhiều dân tộc.

Khoảng cách thôn Dân Tộc đến trấn Lai Thủy khoảng 5km, nguyên là 1 thôn tự nhiên, dân cư trong thôn đến từ 7 tỉnh, 3 dân tộc, nhiều năm dân cư hỗn độn tạo thành nơi phong tục cực kỳ độc đáo.

Các nhà văn và nhà nghệ thuật rất có hứng thú với phong cách dân tộc đa dạng của địa phương nên tới đây khảo sát, sưu tầm dân ca, hơn nữa phong cảnh quanh thôn lại tuyệt đẹp, dần dần, nơi này phát triển thành 1 quần thể làng du lịch, dân tộc giải trí.

1 chỗ đồi nhỏ cách thôn Dân Tộc khoảng 3 mét, Đỗ Tiểu Âm cùng Đại Lý, Lâm Tú đang đứng trước 1 cái giếng như cửa động, cẩn thận khám nghiệm.

Đại Lý đem camera mini từ trong đạo động ra, nói:

- Quả thật là đạo động, thế nhưng không xuống đáy được, có thể là tìm nhầm chỗ, nửa đường đành thôi.

Hơi ngừng 1 chút, cậu ta oán giận nói:

- Đây chắc là chuyên gia khảo cổ tìm qua rồi, 3 người chúng ta còn chẳng được coi là gà mờ, đây không phải là làm khó người à?

Lâm Tú nói:

- Cậu đừng giận, dựa vào tình hình hiện tại, chẳng có chuyên gia nào đến phối hợp điều tra với chúng ta đâu, tránh còn không kịp nữa là...

Lời này nói ra, ngay cả Đại Lý tính tình sáng khoái cũng trầm mặc.

Lúc vừa đến thôn Dân Tộc, không khí tuy rằng có chút khàn trương, nhưng đại đa số mọi người vẫn có chút lạc quan.

Lúc ấy, dịch bệnh mới phát sinh, tuy rằng chưa điều tra ra nguyên nhân gây bệnh, nhưng tình trạng bệnh cụ thể cũng chỉ là phát sốt, mất nước mà thôi, người mắc bệnh nghiêm trọng 1 chút thì toàn thân bất lực, nằm dài trên giường, tình hình như vậy, ít nhất cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa dân cư và du khách bị nhiễm bệnh cũng không nhiều, ước chừng chỉ khoảng 1 phần 6 thôi.

Nhưng lúc mấy người Đỗ Tiểu Âm đến điều tra, tình hình lại chuyển biến đột ngột.

Trong 1 đêm đó, những người bị liệt vào danh sách điều tra hình như đều bị nhiễm loại virus chưa biết này hết khiến cho công tác điều tra lâm vào trạng thái đình trệ.

Hơn nữa, tình trạng người bệnh đột nhiên chuyển biến, những người dân và du khách bị nhiễm bệnh 1 nửa đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu, trong đó có 3 người đã ngừng thở.

Đối mặt với tình hình này, Đỗ Tiểu Âm quyết định bỏ lỡ giữa chừng, rút lui khỏi thôn Dân Tộc.

Nhưng do bọn họ tiếp xúc qua gần với người bệnh, để phòng điều xảy ra ngoài ý muốn, bọn họ được bố trí ở 1 nơi cách địa phương 1 dặm, thuộc nhân viên quan sát cách ly.

Đây là sai lầm công tác của tôi, tôi không nên trước khi chưa làm rõ tình hình đã vội triển khai điều tra.

Đỗ Tiểu Âm khẽ thở dài, nói:

- Đại Lý, Lâm Tú, thực sự xin lỗi.

Đại Lý nhú mày nói:

- Tiểu Âm, đừng suy nghĩ lung tung nữa, việc này sao có thể trách em được.

Lâm Tú cũng nói:

- Đúng thế, đây là thiên tai, có liên quan gì đến cô chứ, đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu mình hết... hơn nữa tình hình không xấu như vậy, chúng ta chỉ là nhân viên quan sát, chỉ cần 48 tiếng không xảy ra chuyện gì, căn bản là không vấn đề gì lớn cả.

Đỗ Tiểu Âm khẽ lắc đầu, nói:

- Anh nói những cái đấy em đều biết, nhưng bên Tiễn Hiểu Vũ...

- Lời kia vừa nói ra, cả Đại Lý và Lâm Tú đều lặng im.

171. Chương 169: Tiếng Súng

Tiến Hiểu Vũ trước kia luôn công tác phía sau, cung cấp thiết bị kỹ thuật hỗ trợ cho tiền phương, mà lần này có dịch bệnh, cậu ta cuối cùng cũng được thực hiện giấc mộng xông vào chiến tuyến.

Nhưng đối với mấy người Đỗ Tiểu Âm mà nói, thực hiện giấc mơ này ít nhiều có chút tàn khốc.

Thân là chuyên gia bệnh lý học, Tiến Hiểu Vũ là nhân viên y tế đầu tiên xông vào thôn Dân Tộc, sau khi tiến vào đó, cậu ta hình như mỗi ngày phải làm việc trên 20 tiếng, nghiên cứu nguyên nhân dẫn đến tình hình dịch bệnh chưa biết này, cho đến khi tình hình dịch bệnh bỗng nhiên nguy kịch, lúc Đỗ Tiểu Âm thông báo cậu ta có thể rút lui nhưng cậu ta vẫn kiên quyết ở lại.

Tất cả mọi người đều biết, ở lại trong trung tâm dịch bệnh rất cuộc phải thế nào!

Trong lòng Tiến Hiểu Vũ đương nhiên hiểu được, nhưng cậu ta càng biết, có 1 số chuyện cần có người đến làm, có trách nhiệm, cũng cần có người dám đứng ra gánh vác.

Với cậu ta mà nói, thôn Dân Tộc chính là tuyến đầu tình hình dịch bệnh, lại càng là chiến trường của mình, chỉ có ở đây, mình mới có thể có được tư liệu trực tiếp, từ đó mới cung cấp tư liệu tỉ mỉ chính xác cho công tác nghiên cứu phía sau được!

Tiến Hiểu Vũ ở lại, lúc tạm biệt mấy người Đỗ Tiểu Âm vẫn luôn ngại ngùng nên cậu ta chủ động khẽ ôm mỗi người 1 cái.

- Đi thôi, trời không còn sớm rồi, còn phải về nấu cơm nữa.

Hết giờ làm, Lâm Tú nhẹ giọng nói. Bây giờ bọn họ đang ở trong 1 tiểu viên nông gia, chủ nhà lúc tình hình dịch bệnh bùng phát đã sớm rời đi rồi.

Thân làm nhân viên theo dõi tình hình, bọn họ bây giờ đang bị ở giai đoạn cách ly, mặc dù không thiếu áo cơm, nhưng mùi vị lương thực thực phẩm mà bộ chỉ huy cung cấp thực sự không dám nói là ngon được, mấy ngày nay, bọn họ đã quen tự mình nấu cơm rồi.

Trong ngôi nhà nông này, chắc chắn không thiếu nguyên liệu, vườn sau có trồng rau, trong kho thóc có đầy gạo, chỗ không xa thậm chí còn có cả hồ cá nhỏ nữa, 3 người lợi dụng kho lương thực này, mỗi ngày thay nhau nấu cơm, coi như là mua vui trong lúc khó.

Trên thực tế, bộ chỉ huy cách tiểu viện nông gia chỗ bọn họ ở không đến 1 cây số, nhưng trong 1 cây ngắn ngủi này, với tình hình hiện nay thì là 1 rãnh sâu không thể nào vượt qua được.

Lúc 3 người nói chuyện, bên ngoài tỏ vẻ rất thích thú, tựa như sau 48 giờ, thực sự là có thể rời đi được.

Nhưng trên thực tế, mấy ngày nay tình hình mà bọn họ theo dõi cho thấy, dịch bệnh hình như càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Trên bầu trời, đã có không quân xuất hiện.

Tác dụng lớn nhất cho sự xuất hiện của bọn họ là trở thành điểm giám sát trên không, đề phòng những người nhiễm bệnh tự tiện bỏ đi, đồng thời, những chiếc trực thăng đó cũng cung cấp vật chất cho những người trong thôn Dân Tộc, trong đó thậm chí có cả những dụng cụ chữa bệnh, nói ra, trên thực tế là Tiền Hiểu Vũ đề nghị với bộ chỉ huy, cậu ta hy vọng có thể thành lập 1 căn cứ trung tâm nghiên cứu dịch bệnh nhỏ, trực tiếp triển khai nghiên cứu.

Nhìn tình hình trước mắt xem ra bộ chỉ huy đã chấp nhận lời đề nghị của cậu ta.

- Hôm nay các cậu muốn ăn gì?

Đại Lý cầm túi xách, nhìn về phía Đỗ Tiểu Âm và Lâm Liễu, cười hỏi.

Hôm nay đến phiên cậu ta nấu cơm, tuy rằng cậu ta không phải là đầu bếp cung đình gì, nhưng tay nghề nấu ăn cũng không tệ.

- Có cần tôi ra hồ bắt mấy con cá không, làm canh cá cho mọi người ăn?

Lâm Tú nghe vậy, bĩu môi nói:

- Thôi đi...bây giờ anh đến chân dò hun khói đóng túi cũng không dám ăn chứ đừng nói đến cá tự nhiên kia.

Mấy ngày này, bọn họ cả cơm cũng là dùng nước sạch để nấu, rau cải hái trong vườn cũng phải nấu như mới dám ăn.

Đại Lý cười nói:

- Xem em nhát gan chưa kìa, không nghe thấy câu “liều mạng ăn cá nóc” bao giờ sao?

Lâm tú dậm chân, tức giận nói:

- Lý Đại Hải, trong hoàn cảnh này, đừng nói là sống chết, bà đây còn muốn sống đến 100 tuổi cơ.

Không khí vốn có chút căng thẳng, Đại Lý cố ý trêu đùa 1 chút, không khí dần dần bớt căng thẳng hơn.

- Nói đến canh cá, tôi không khỏi nhớ đến 1 người bạn.

Đại Lý châm điếu thuốc, thẩn thớt nói 1 câu.

Lâm Tú hiểu kỳ nói:

- Là ai vậy mà có thể khiến cho anh đến lúc này chợt nhớ ra?

Đại Lý nghiêm túc nói:

- Nghiêm khắc mà nói, không phải là hoài niệm cậu ấy, mà là hoài niệm cá trong hồ sau vườn nhà cậu ấy.

Người mà anh ta nói hẳn là Mạc Ngôn, tuy rằng ngữ khí hơi đùa, nhưng sâu trong nội tâm, anh ta đích thực là đang nhớ đến cái tên thần kỳ kia.

Anh ta không nhận được nghĩ, nếu như tên đó cũng ở đây, bộ dạng có như lần trước hay không, hay là vẫn bộ mặt lãnh đạm như thế?

Lúc này, không chỉ có Đại Lý nghĩ đến Mạc Ngôn, Đỗ Tiểu Âm cũng nhớ đến tên đó.

- Trước loại thiên tai này, cho dù là hấn chỉ sợ là cũng bó tay thôi.

Đỗ Tiểu Âm khẽ thở dài, cánh tay khẽ nâng lên, không kim được lòng khẽ chạm vào miếng bùa trước ngực. Kết thúc cuộc điều tra lần này 3 người không có kết quả gì trở về tiểu viện nông gia.

Đại Lý và Lâm Tú bắt tay vào nấu cơm, Đỗ Tiểu Âm bắt tay vào công việc viết báo cáo.

Sau khi viết xong báo cáo ngày hôm nay, cô gọi điện cho giám đốc Mã, báo cáo trạng thái thân thể và công tác hôm nay.

Theo quy định, cứ cách 2 giờ bọn họ sẽ báo cho bộ chỉ huy 1 lần, ngoài ra, mỗi giờ bọn họ còn tiến hành tự kiểm tra thân thể, báo cáo số liệu cho bộ chỉ huy.

Đối với công tác báo cáo của Đỗ Tiểu Âm, dễ nhận thấy giám đốc Mã cũng không quan tâm lắm, sau khi hỏi thăm vài câu, nhấn mạnh hỏi thăm tình trạng thân thể của mấy người bọn họ.

- Yên tâm đi, giám đốc Mã, các số liệu thân thể không có thay đổi gì lớn lắm, tất cả đều bình thường hết.

Giọng Đỗ Tiểu Âm thoải mái nói. Như vậy tôi yên tâm rồi...

Giám đốc Mã dặn dò:

- Thế nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở các cô, nhất thiết không được sơ suất, phải theo dõi cẩn thận tình trạng thân thể mình, duy trì cảnh giác cao độ.

Đỗ Tiểu Âm do dự trong chốc lát, nói:

- Giám đốc Mã, bên Tiễn Hiểu Vũ thế nào rồi?

Giám đốc mã nói:

- Yên tâm đi, tình hình cậu ta tất cả đều bình thường, toàn bộ trang phục phòng chống dịch bệnh đã được gửi đến đó, chỉ cần cậu ta cẩn thận 1 chút sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn lắm.

- Chỉ là tình hình 1 người bình thường thôi sao? Thế thì không phải có nghĩa là...

Đỗ Tiểu Âm miễn cưỡng nhận thấy giám đốc Mã trong lúc vô ý để lộ ra tin tức, nhưng cô biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, vì thế nén sự nghi ngờ trong lòng mình lại, cũng không hỏi thêm tình hình trung tâm dịch bệnh.

Sau khi ngắt điện thoại, Đại Lý đi tới, thân thiết hỏi:

- Tình hình Tiễn Hiểu Vũ thế nào rồi?

- Bên đó tất cả đều bình thường...

Đỗ Tiểu Âm kể lại 1 lần những gì nghe được từ giám đốc mã, lại nói:

- Đi thôi, tôi đói bụng rồi, ăn cơm thôi.

Trong tiểu viện nông gia, 3 người ngồi quanh bàn, ăn bữa tối đơn giản.

Trên bàn gỗ bày 1 đĩa rau xanh, 1 đĩa dưa muối mà trước đó chủ nhà đã làm, 1 đĩa măng khô xào, món chính là cơm.

Tiểu đội điều tra trước khi tiến vào tiểu viện, nhân viên công tác của bộ chỉ huy đã có được sự đồng ý của chủ hộ, có thể tạm thời sử dụng tất cả những nguyên liệu trong tiểu viện, nếu không thì 3 người bọn họ chỉ còn nước ăn mấy thứ đồ ăn nhanh như mì gói, chân giò hun khói và mấy thứ linh tinh.

Bữa tối này đơn giản, mộc mạc, nhưng 3 người ăn lại rất ngon.

- Đêm dài đằng đẵng, không lòng dạ nào ngủ được.

Cơm nước xong, Đại Lý lấy ra 1 bộ bài lơ khơ, nói:

- Chúng ta chơi bài địa chủ đi!

Lâm Tú cười nói:

- Ý kiến không tồi, thế nhưng dù sao cũng phải có chút tiền đặt chứ?

Đại Lý ra vẻ kinh ngạc nói:

- Thân là cảnh sát, mà cô lại dám công khai đánh bạc thế ư?

Lâm Tú mở to mắt, nói:

- Ít thánh thiện đi, nói anh có dám chơi hay không?

Đại Lý cười nói:

- Tôi thật không dám...

Nói xong, anh ta lật đặt đi ra ngoài, nói:

- Trước khi thực hiện nhiệm vụ túi tiền đã bị vợ càn quét hết rồi.

Lâm Tú nhin không được cười nói:

- Họ Lý kia, anh có phải đàn ông hay không? Nhìn viễn cảnh anh như thế này, em thật xấu hổ thay anh...

Đỗ Tiểu Âm ở 1 bên cười nói:

- Được rồi, được rồi, hai người đừng đấu võ mồm nữa, ai thua, thì ngày mai nấu cơm tiếp.

Sau khi 3 người thương lượng, bắt đầu ngồi đấu địa chủ giữa phòng.

Tình hình bệnh dịch như 1 bóng ma trong lòng mỗi người, nặng trĩu như 1 khối đá.

Giống như câu nói đùa kia của Đại Lý, đêm dài đằng đẵng, không có ai có thể yên tâm mà ngủ yên được.

- Bài thì vẫn đánh, không ai muốn nghỉ ngơi cả.

Đối với bọn họ, so với trần trọc trên giường chẳng bằng đánh bài giết thời gian trên bàn này.

Đánh bài ước chừng khoảng đến 11 giờ, Đỗ Tiểu Âm bỗng nhiên bỏ bài xuống, nghiêng tai lắng nghe.

Cô hơi nhú nhú mày, nói:

- Các cậu có nghe thấy tiếng gì không?

Đại Lý sắc mặt nghiêm trọng, nói:

- Nếu không nghe nhầm, thì là tiếng súng truyền từ bên thôn Dân Tộc sang!

Hơi ngừng 1 chút, lại nói thêm:

- Không phải là súng đặc chế, nghe âm thanh, hẳn là súng tự chế.

Đỗ Tiểu Âm đứng lên, nói:

- Tôi muốn qua đó xem xem!

Lâm Tú kinh ngạc nói:

- Chị điên rồi?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Lâm Tú, đừng quên chúng ta là cảnh sát, nghe được tiếng súng mà ngồi yên bất động, đây là không làm tròn trách nhiệm rồi.

Lâm Tú vội la lên:

- Em đương nhiên là không quên, nhưng đây là tình hình đặc biệt, thời kỳ đặc biệt!

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Chính là thời kỳ đặc biệt nên tôi mới cần phải đi xem xét, Lâm Tú, cậu có nghĩ qua không, nếu như nhân dân thôn Dân Tộc không chịu nổi áp lực tâm lý, sau khi lao ra vòng cảnh giới, sẽ gây ra hậu quả thế nào?

Nói tới đây, cô xoay người về phía phòng, bắt đầu kiểm tra súng, mang theo mình.

Ngoài phòng, sắc mặt Đại Lý và Lâm Tú nghiêm trọng.

Sau chốc lát trầm mặc, Đại Lý nói:

- Lâm Tú, Tiểu Âm nói rất đúng, nếu như có người chạy ra khỏi vòng cảnh giới, hậu quả không kham nổi đâu.

Lâm Tú nói:

- Bộ chỉ huy đối với việc này đã sớm có dự án rồi, tổng cộng thiết lập 3 tuyến phòng bị, hơn nữa trong thôn Dân Tộc vốn có trang bị 1 tiểu đội trang bị vũ trang khẩn cấp, hẳn là không có người xông ra đâu?

Đại Lý nói:

- Đừng quên, bây giờ là đêm khuya, hơn nữa, xung quanh địa thế phức tạp, không đi được đường lớn thì đã có đường nhỏ, không đi được đường nhỏ thì có đường sông, dân cư bản địa quen thuộc địa hình hơn chúng ta nhiều, nếu như đã muốn chạy ra, tôi cảm thấy khả năng ra được là rất lớn!

Lâm Tú cắn môi, không khỏi thở dài, dùng chân nói:

- Được rồi, những đạo lý này em đều hiểu, không cần mấy người già như anh dạy.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Cùng đi đi, phân công nhau hành động.

Lúc này, Đỗ Tiểu Âm ra khỏi phòng, nói:

- Phân công hành động cũng tốt, tôi đi đường nhỏ ở giữa, 2 cậu đi đường bờ ruộng, nhớ kỹ, một khi gặp người dân muốn ra khỏi thôn thì thuyết phục là chính, nếu đối phương không nghe lời khuyên có thể suy nghĩ đến dùng vũ lực, nhưng các cậu nhất định phải nhớ kỹ, không đến tình huống bất đắc dĩ thì không được nổ súng!

172. Chương 170: Trúng Đạn

Tiểu viện nông gia mà 3 người ở cách thôn Dân Tộc chỉ có 1 dặm đường, tiến về phía trước 300 mét là đã đến vạch mốc.

Vượt qua khoảng cách này, tương đương với 1 bước chân là đã tiến vào trong trung tâm dịch bệnh.

Đỗ Tiểu Âm trầm ngâm 1 lát, nói:

- Được, lấy 300 mét làm hạn định đi.

Nói xong, cô dẫn đầu ra sân, Đại Lý và Lâm Tú thấy thế, cũng nhanh chóng vào nhà, lấy súng và đèn pin ra.

Trong bóng đêm, Đỗ Tiểu Âm từ từ dò đường về phía trước.

Xung quanh 1 màn yên tĩnh, chỉ có ánh sáng đèn pin phát ra trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lẽo.

Lục soát về phía trước khoảng 200 mét, cô cũng không thấy bóng người nào, mà ở 1 chỗ cách cô không đến 100 mét, có 1 cột ánh sáng đèn pin phát ra, đó chính là ánh đèn mà Đại Lý và Lâm Tú men theo bờ ruộng đang dò xét.

1 chỗ xa xa khoảng mấy trăm mét, thôn Dân Tộc cũng đồng thời có ngọn đèn lóe lên.

Nếu như là bình thường, vùng lân cận sớm đã vang lên 1 tràng tiếng chó sủa, nhưng sau khi dịch bệnh bùng nổ, tất cả gia súc xung quanh thôn Dân Tộc đã đều bị thanh lý sạch.

Đỗ Tiểu Âm vẫn tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm.

Đi tiếp tới 1 chỗ khoảng chừng hơn 50 mét nữa, giọng của Đại Lý bên trái hô lên:

- Hình như đến mốc 300 mét rồi, bên tôi không có tình hình gì!

Lâm Tú cũng đồng thời hô lên:

- Bên tôi cũng không có tình hình gì.

Tuy rằng cách nhau vài trăm mét, nhưng ở thôn quê yên tĩnh, giọng 2 người vang lên rất rõ ràng.

Đỗ Tiểu Âm trầm ngâm 1 lát, nói:

- Có thể dừng được rồi, thế nhưng tạm thời đừng rút lui, mọi người vất vả 1 chút, tiếp tục quan sát ở chỗ này, nhất là nương mắt với cả bụi cỏ, phải đặc biệt chú ý!

- Lúc này, tin tức trong thôn Dân Tộc hẳn đã được thông báo đến bộ chỉ huy, cảnh giới 2 bên đường sau tiểu viên nông gia đã bắt đầu bật đèn lên.

Qua khoảng vài phút, trực thăng không ngừng bay lên trên vùng bầu trời thôn Dân Tộc.

Nhìn thấy tình hình này, Đỗ Tiểu Âm liền biết, mình đã đoán đúng, chắc chắn là có người không chịu nổi áp lực tâm lý muốn nhân lúc bóng đêm trốn ra khỏi thôn Dân Tộc.

- Cô không khỏi khẽ thở dài.

Về tính người mà nói, loại hành vi này tuy rằng là không lý trí nhưng cũng không trách được, chỉ là 1 loại bản năng sinh tồn thôi.

Nhưng hành vi này đối với phạm vi hoàn cảnh lớn mà nói, không nghi ngờ gì nữa nó là 1 hành vi làm nguy hại đến sự an toàn của mọi người.

Thân làm bác sĩ tâm lý học, Đỗ Tiểu Âm lúc này trong lòng không có chút mơ màng.

Nếu thật sự gặp phải người muốn chạy khỏi “lồng giam” này, lại không thể khuyên ngăn được thì mình rốt cuộc nên làm thế nào?

- Nổ súng?

- Nổ súng với 1 người vô tội?

- Thả cho chạy?

- Để 1 người có khả năng mang 1 loại dịch bệnh chưa biết gây tai họa cho thế giới này ư?

Lúc trong lòng Đỗ Tiểu Âm đang mơ màng, trên đầu bỗng nhiên xuất hiện 1 trận gió thổi điên cuồng, 1 ngọn đèn phi cơ trực tiếp chiếu thẳng xuống chỗ cô.

Trong ánh đèn chói mắt, đồng thời âm thanh loa công suất lớn vọng xuống.

Người ở bên dưới, mời lập tức chứng minh thân phận, mời lập tức chứng minh thân phận!

Đỗ Tiểu Âm dùng tay che mắt, tay kia cầm thẻ chứng minh trên ngực mình lên cao.

Giấy chứng minh trong tay cô là giấy chứng minh tạm thời bộ chỉ huy phát cho, có cả bột phát sáng trong đó, có thể phân biệt trong bóng đêm.

Sau vài giây, người trên phi cơ đa xác nhận được thân phận ủa cô, lại ỏi:

- Cảm ơn đã phối hợp, mời duy trì cảnh giới!

- Cách đó không xa, Đại Lý và Lâm Tú cũng gặp cảnh tương tự, sau khi thân phận 2 người được kiểm chứng xong, phi cơ mới bay đi chỗ khác...

Lúc này, đèn sáng xung quanh càng ngày càng nhiều, rõ ràng là bộ chỉ huy đã bắt đầu tìm kiếm rồi.

Trải qua trận gió cuồng phong của phi cơ, Đỗ Tiểu Âm mơ hồ cảm thấy trên người có chút lạnh lạnh.

Cô hơi rút mình lại, thầm nghĩ khi này mặc thêm áo thì tốt biết mấy.

Cô nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy lạnh hơn, hơn nữa hơi hơi có chút mệt mỏi.

- Hồng rồi!

Trong lòng lập tức nhảy dựng lên, lập tức đưa tay lên trán sờ, không ngoài dự đoán, trán đúng là hơi nóng lên!

Đứng trên đồng ruộng trong bóng đêm mờ mịt, trong lòng Đỗ Tiểu Âm lạnh lẽo, chỉ cảm thấy 1 nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có đang bao vây lấy chính mình.

- Tiểu Âm, bên tôi vẫn không có tình hình gì, chúng ta có thể rời đi phải không?

Lâm Tú giơ đèn pin, từ từ đi qua chỗ Đỗ Tiểu Âm.

Đỗ Tiểu Âm bỗng nhiên bình tĩnh, giọng the thé nói:

- Đừng qua đây!

Lâm Tú hoảng sợ, giơ đèn pin chiếu qua, nói:

- Tiểu Âm, chị làm sao thế?

Đỗ Tiểu Âm hít 1 hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Lâm Tú, đừng qua đây, tôi có khả năng là bị nhiễm virus rồi, cậu với Đại Lý quay về báo cáo với bộ chỉ huy, đồng thời kiểm tra thân thể, nếu có dấu hiệu phát sốt...

Cô còn chưa nói xong, Lâm Tú vừa sợ vừa giận nói:

- Tiểu Âm, chị nói vậy bậy bạ gì thế, sao chị có thể bị lây nhiễm được? Mau nói cho em biết, chị lừa em phải không? Nhất định là chị lừa em rồi!

Đỗ Tiểu Âm cũng không dám xác định chính xác là mình có bị nhiễm dịch bệnh hay không, hay là do bị nhiễm lạnh nên phát sốt, nhưng lúc này không dám mạo hiểm, nói:

- Tình hình chị bây giờ không thể xác định chắc chắn được, nhưng có thể khẳng định là nhiệt độ trong người chị tương đối cao, Lâm Tú, đừng có đến gần chị, em và Đại Lý lập tức quay về đi.

Lâm Tú nói như khóc:

- Thế chị thì làm sao?

Đỗ Tiểu Âm trầm giọng nói:

- Nghe theo sự sắp xếp của bộ chỉ huy, ra sau cách ly, hoặc là vào doanh trại cách ly trong thôn Dân Tộc, chị nghĩ bọn họ sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định thôi.

Lúc 2 người nói chuyện, vẫn không thấy Đại Lý lên tiếng.

Anh ta đứng lẳng lặng ở nơi đó, trầm mặc hồi lâu.

Một lát sau, giọng nói khàn khàn của anh ta vang lên:

- Tiểu Âm, nếu thực sự là bị nhiễm dịch bệnh, hay là đến thôn Dân Tộc đi, Tiểu Hiểu Vũ ở đó, em chắc là không sao đâu.

Đề nghị này của anh ta cũng thật có lý, tổ nghiên cứu trong thôn Dân Tộc nắm giữ tư liệu trực tiếp, hơn nữa máy bay cũng vận chuyển trang thiết bị chữa bệnh vào trong đó, số thiết bị đó rất đắt đỏ, hoàn chỉnh cũng không khác gì trang thiết bị trong bệnh viện thành phố.

Đỗ Tiểu Âm nghe vậy, thản nhiên cười, nói:

- Tôi cũng có ý như vậy... sau khi vào thôn Dân Tộc, ít nhất có thể tiếp xúc gần hơn với người trong danh sách điều tra, cũng không uổng công 1 chuyến.

Lúc này, tâm trạng của cô tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, nhưng ít nhất cũng có thể tự kiềm chế được.

Thân là chuyên gia tâm lý học, trong lòng cô hiểu rõ, nếu việc đã đến nước này, so với tự oán trách không bằng lạc quan đối mặt...vài phút sau, Đại Lý và Lâm Tú xoay người bước từng bước rời đi.

Nhưng mà, lúc 2 người đi đến khoảng cách 100 mét, lại nghe thấy 2 tiếng súng đằng sau liên tiếp vang lên.

- Pằng...

- Pằng...

Hai tiếng súng này lần lượt vang lên, tiếng thứ nhất nặng nề, tiếng thứ 2 lại trong trẻo.

Sở trường của Đại Lý là về các loại súng ống, lập tức có thể nghe ra, tiếng súng thứ nhất chắc là tiếng súng tự chế.

Mà tiếng súng thứ 2 thì lại là tiếng súng rất quen thuộc với mình loại cảnh sát dùng.

Nghe thấy tiếng súng, đại lý và lâm tú xoay người, thông qua tiếng súng, không quan tâm là chỗ của Đỗ Tiểu Âm đang đứng mà chạy tới.

Nghe thấy tiếng bước chân chạy của 2 người, giọng nói Đỗ Tiểu Âm trong bóng đêm vang lên:

- Tôi không sao, hai người đừng có qua đây! Có nghe thấy không, đừng có qua đây!

Nghe thấy giọng nói Đỗ Tiểu Âm, Đại Lý và Lâm Tú khê thở phào, không hẹn mà cùng đi chậm lại.

Đại Lý vội la lên:

- Tiểu Âm, em không sao chứ? Có bị thương không?

Lâm Tú nói như khóc:

- Chuyện gì thế này, chuyện gì vậy, Tiểu Âm, chị có phải bị trúng đạn rồi không?

Trong bóng đêm, ánh đèn pin chiếu qua, Đỗ Tiểu Âm đứng đó, nói;

- Tôi không sao đâu, 2 người yên tâm đi... Lâm Tú, dừng lại, đừng có qua đây.

Nói xong, cô nhìn thấy 1 bãi máu trên đất, nói:

- Vừa rồi có người nổ súng vào tôi, sau khi tôi bắn lại, có khả năng là bắn trúng bả vai của hắn, người này thân hình cao khoảng 1 mét 7, không nhìn rõ tướng mạo, lúc này đã chạy trốn theo hướng đông đường sông, Đại Lý, Lâm Tú, 2 người 1 người ở lại cảnh giới, 1 người quay về báo cáo với bộ chỉ huy, tôi qua đó xem xem.

Toàn bộ tín hiệu điện thoại di động phạm vi thôn Dân Tộc mấy km đều bị chặn lại, tổ điều tra 3 người chỉ có 1 chiếc máy đàm có thể liên lạc trực tiếp với bộ chỉ huy, khi này đi vội vàng cũng không nhớ mang theo.

Đỗ Tiểu Âm nói xong, không đợi Đại Lý và Lâm Tú phản đối, lập tức đi về hướng phía đông đường sông.

Sở dĩ cô đi vội vàng như thế, thứ nhất là không muốn tha cho người đã nổ súng vào mình, thứ hai là không muốn để cho Đại Lý và Lâm Tú nhìn thấy thần sắc hỗn loạn trên gương mặt mình.

Loại cảm xúc này là đặc biệt kinh sợ và mơ màng.

Cô tiến từng bước nhỏ về phía trước lục soát, trong lòng bàn tay vẫn nắm 1 viên đạn hình tròn.

Vừa rồi trong bóng đêm vang lên 1 tiếng súng, nhắm về phía cô chính là đầu đạn chì này.

Lúc ấy tình hình đột ngột, cô căn bản là không kịp phản ứng gì, chỉ cảm thấy ngực bị đánh mạnh vào, nhịp tim, nhịp thở hỗn loạn cả lên, chỉ cảm thấy ngực nhói đau muốn chết.

Tốc độ viên đạn còn nhanh hơn tốc độ âm thanh, lúc này, bên tai cô mới nghe thấy tiếng súng nổ “pằng”.

- Trúng đạn rồi sao?

Trong lúc hoảng sợ, xuất phát từ bản năng, cô đưa tay che ngực, nhưng kinh ngạc phát hiện chỗ này không có vết thương, cũng không có máu, chỉ có 1 ánh sáng màu xanh bao quanh viên đạn, đang chuyển động quay tròn trước ngực.

Tất cả những chuyện này, xảy ra trong nháy mắt.

Cô không kịp suy nghĩ, lúc tay trái đưa lên che ngực, theo bản năng cũng bắn súng vào đối phương.

Phát súng này trúng ngay mục tiêu, trúng vào bả vai bóng đen, dáng người thất tha thất thểu đi theo đường mương ven đường tẩu thoát, thân hình bỏ chạy về đường sông phía đông.

Sau khi bóng đen chạy trốn, Đỗ Tiểu Âm vẫn đứng ở đó, không đuổi theo.

Lúc này, trong lòng cô cảm xúc lẫn lộn, phức tạp đến mức cực điểm.

Hoảng sợ, khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi, đầy đủ các loại cảm xúc như thủy triều vây lấy cô vậy.

Đợi cho cô thoáng tỉnh lại, bên tai vọng lại giọng nói cùng với tiếng bước chân rộn rã của Đại Lý và Lâm Tú gọi.

Cô hít 1 hơi thật sâu, theo bản năng nhanh chóng chộp lấy viên đạn đó, sau đó nhặt đèn pin rơi trên mặt đường.... Trong bóng đêm, Đỗ Tiểu Âm hướng về đường sông phía đông mò mẫm.

Bất luận là chỉ số thông minh hay là tình cảm, cô đều là người nổi bật so với những người phụ nữ khác trong thời đại này, về việc viên đạn bỗng nhiên dừng trước ngực cô, giờ phút này, cô đã tìm được lời giải đáp hợp lý duy nhất!

- Bùa hộ mệnh!

Đúng vậy, chính là lá bùa hộ mệnh của Mạc Ngôn đưa cho cô đó!

- Tôi tặng cô 1 lá bùa hộ mệnh không chỉ là 1 lời gửi gắm thần kỳ, trường hợp giống như hôm nay, nó đúng là có tác dụng thực sự.

- Tóm lại cô nhớ kỹ, lần sau có nhiệm vụ gì nhất định là phải đeo nó.

Trong không gian mơ hồ, quanh quẩn bên tai Đỗ Tiểu Âm thoang thoảng từng lời nói của Mạc Ngôn.

173. Chương 171: Virus Ẩn Hình

Sau đêm tối, 1 ngày mới lại bắt đầu.

Nhà hát lớn hôn Dân Tộc mới xây dựng được 1 năm lúc này được thiết lập thành trại cách ly.

Vốn nên là sân khấu lớn biểu diễn các hoạt động văn nghệ địa phương, ghế ngồi trong sân khấu bị đem đi hết, tạm thời dựng lên 10 căn phòng đơn giản.

Nơi này người bị cách ly đều là những người có triệu chứng sốt, mỗi người 1 gian phòng, các trang thiết bị phương tiện theo dõi cũng đầy đủ hết, nghiêm khắc mà nói, những người bị cách ly ở đây tạm thời không được coi là người nhiễm bệnh, chỉ là đang ở giai đoạn quan sát mà thôi.

Mà những người đã lâm vào trạng thái hôn mê thì bị cách ly ở 1 nơi khác.

Đỗ Tiểu Âm ngồi trên mép giường, nhìn nét mặt “vũ trang hạng nặng” của Tiễn Hiểu Vũ trước mặt, cười nói:

- Thật không ngờ, xa nhau có mấy ngày rồi lại phải gặp lại.

Tiến Hiểu Vũ mặc toàn bộ trang phục ngăn cách dịch bệnh, cười mỉa nói:

- Lãnh đạo, tôi cũng không ngờ gặp cô trong này, cả Đại Lý với Lâm Tú nữa, tôi chẳng muốn gặp ai hết đâu!

Đỗ Tiểu Âm miễn cưỡng cười, nói:

- Được rồi, tôi bây giờ không phải là lãnh đạo gì, chỉ là bệnh nhân của anh thôi... nói đi, tình hình tôi bây giờ thế nào?

Tiến Hiểu Vũ thở dài nói:

- Đỗi là bình thường, tôi sẽ nói luôn, cô đơn giản là do bị cảm lạnh nên phát sốt mà thôi, nghỉ ngơi 2 ngày, uống mấy viên thuốc là khỏe thôi mà, nhưng hiện tại, tôi cũng không cách nào khẳng định được... đương

nhiên, nếu nhiệt độ cơ thể cô trong 24 giờ mà giảm xuống thì chứng minh là cô không phải người bị nhiễm bệnh rồi.

Đỗ Tiểu Âm nhú mày nói:

- Nghe ý của cậu, bây giờ ngay cả chẩn đoán chính xác cũng không làm được sao?

Nghe vậy nét mặt Tiền Hiểu Vũ lộ ra vẻ cổ quái nói:

- Có chút lời vốn không thể nói ra ngoài được, nhưng bây giờ cô đã vào khu vực cách ly, cũng không sao cả.... Lãnh đạo, cô có thể nghe hiểu ý của tôi không?

Đỗ Tiểu Âm gật gật, tỏ vẻ mình hoàn toàn hiểu được.

Lời này của Tiền Hiểu Vũ cũng không khó lý giải, nói ngắn gọn là, sau khi vào khu vực cách ly, bất luận là người có bị nhiễm virus hay không, muốn rời khỏi nơi này, cách duy nhất là đợi cho tình hình dịch bệnh được khống chế hoàn toàn, sau đó không xảy ra thêm bất kỳ tai họa nào nữa, nhưng trước lúc đó không có ai có thể rời khỏi nơi này hết!

Tiền Hiểu Vũ thấy Đỗ Tiểu Âm gật đầu, tiếp tục nói:

- Lúc dịch bệnh mới bùng nổ, tất cả mọi người đều cho rằng là do 1 loại virus chưa biết gây nên, vì thế, chúng tôi phải làm công tác nghiên cứu lớn, nhưng điều khiến cho người ta thất vọng, hay là nói là khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là, cho đến tận bây giờ, chúng tôi cũng không có cách nào phát hiện ra được sự tồn tại của loại virus này!

Tiền Hiểu Vũ thấy Đỗ Tiểu Âm gật đầu, tiếp tục nói:

- Lúc dịch bệnh mới bùng nổ, tất cả mọi người đều cho rằng là do 1 loại virus chưa biết gây nên, vì thế, chúng tôi phải làm công tác nghiên cứu lớn, nhưng điều khiến cho người ta thất vọng, hay là nói là khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là, cho đến tận bây giờ, chúng tôi cũng không có cách nào phát hiện ra được sự tồn tại của loại virus này!

Virus là thể nhỏ bé, kết cấu đơn giản, chỉ chứa 1 ADN/ARN đơn thôi, phải sống ký sinh trong tế bào sống và sinh sản bằng cách tạo ra rất nhiều bản sao của chính chúng bằng cách tự lắp ráp.

Nó cũng giống như những sinh vật khác, có khả năng di truyền, biến dị, tiến hóa, là 1 loại hình thể sinh mệnh kích thước rất nhỏ, kết cấu vô cùng đơn giản, virus có tính ký sinh cao, hoàn toàn sống dựa vào năng lượng và hệ thống trao đổi chất của tế bào chủ, chiếm lấy hết các năng lượng và chất mà cơ thể sống có được, sau khi rời tế bào gốc, nó chỉ là 1 phân tử hóa học không còn hoạt động, kết tinh thành protein. Là 1 sinh mệnh ký sinh, sống bám vào tế bào gốc bởi sự bám dính, thâm nhập, sinh sản, lắp ráp sinh ra thêm nhiều virus mà biểu hiện điển hình là đặc thù sinh mệnh, từ góc độ này mà nói, nó là 1 dạng sống nguyên thủy đan xen giữa sinh vật và phi sinh vật.

Từ góc độ khoa học mà nói, đây đích thực là điều không thể, nhưng kỳ thực, nó đích thực không hề tồn tại, hoặc là nói, dựa vào khoa học kỹ thuật hiện nay chúng ta không có cách nào tìm ra sự tồn tại của nó!

Tiền Hiểu Vũ bất đắc dĩ thở dài, xem ra, loại virus này đối với chuyên gia bệnh lý như anh ta có tính đả kích tương đối lớn.

Trong mắt Đỗ Tiểu Âm dần dần lộ ra 1 tia kinh hoàng, nói:

- Nếu ngay cả bản thân virus gì cũng không phát hiện ra, đây chẳng phải là...

Nói tới đây, cô định nói nhưng lại thôi, nhìn Tiền Hiểu Vũ như hy vọng anh ta có thể đưa ra ý kiến khác.

Tiền Hiểu Vũ cũng ảm đạm gật đầu, nói:

- Không lừa cô, bây giờ tổ công tác nghiên cứu điều tra đã lâm vào bế tắc, bộ chỉ huy đã báo tin này lên cấp cao nhất, đại khái là tối hôm nay, các chuyên gia giỏi nhất đến từ khắp nơi trong cả nước sẽ đến thôn Dân Tộc.

Nghe được tin tức này, khiến cho Đỗ Tiểu Âm im lặng hoàn toàn.

2 ngày qua, cô đã đoán được tính hình không mấy tiến triển, nhưng không đoán được là tình hình lại đến mức thế này.

Nếu ngay cả loại virus chưa biết này cũng không phát hiện ra được, cũng có nghĩa là, 1 khi được truyền ra ngoài, nhân loại sẽ không có cách nào khắc chế được nó!

- Cô tin vào thuyết ngày tận thế chứ?

Đột nhiên Tiễn Hiểu Vũ hỏi. Sắc mặt Đỗ Tiểu Âm mờ mịt, nói:

- Vốn là không tin, nhưng...

Tiến Hiểu Vũ nói:

- Tôi vốn cũng không tin...

Nói tới đây, bỗng nhiên anh ta bùng tỉnh, nói:

- Haiz, tôi nói cái này làm gì? Nếu như bị thầy hướng dẫn năm đó của tôi nghe được, chắc chắn là đánh cho tôi 2 gậy rồi.

Nói xong, anh ta thu gom dụng cụ y tế lại, nói:

- Lãnh đạo, nghỉ ngơi đi, uống nước nhiều vào nhé.

Đỗ Tiểu Âm thấy anh ta rời khỏi, nói:

- Hiểu Vũ, ở đây anh có thuốc chữa bị bỏng không?

Tiến Hiểu Vũ ngạc nhiên nói:

- Cô bị bỏng sao?

Đỗ Tiểu Âm kể lại chuyện mấy ngày nay với Đại Lý và Lâm Tú nấu cơm ăn ở tiểu viện nông gia cho anh ta nghe, lại nói:

- Lúc tôi đang nấu cơm, không cẩn thận bị lửa bốc lên.

Tiến Hiểu Vũ nói:

- Cô chờ 1 lát, tôi lập tức đi lấy thuốc ngay.

Chờ Tiễn Hiểu Vũ bỏ đi, Đỗ Tiểu Âm từ từ mở 2 lòng bàn tay ra, nhìn viên đạn trong đó.

Đây không phải là lúc nấu cơm không cẩn thận bị bỏng, mà là tối hôm qua bị sức nóng của viên đạn làm cho bị thương.

1 cảnh tối hôm qua, hiện ngay trước mắt...

Đỗ Tiểu Âm nhìn lòng bàn tay đầy kinh ngạc, bỗng nhiên thở dài.

Đối với sự thần bí và thần kỳ của Mạc Ngôn, cô đã sớm được thỉnh giáo rồi, thời gian trôi qua, cô cảm thấy mình cũng được coi như là người hiểu tên đó.

Nhưng bây giờ xem ra, sự hiểu biết này thực sự là quá mơ hồ...

Một lát sau, Tiễn Hiểu Vũ mang thuốc mỡ chữa bỏng đến, nói:

- Quên nói với cô, người bị cô bắn thương tối hôm qua đã tìm thấy rồi, là 1 người dân của thôn Dân Tộc.

Đỗ Tiểu Âm hỏi:

- Bây giờ hắn ta thế nào?

Tiến Hiểu Vũ nói:

- Thân thể không bị thương gì lớn lắm, phát súng của cô chỉ làm thương phần mềm, kỳ thực không có gì đáng ngại, nhưng về tinh thần thì...

Anh ta lắc lắc đầu, muốn nói lại thôi.

- Chắc là đã hỏng hoàn toàn rồi à?

Đỗ Tiểu Âm thở dài, cũng không tiếp tục hỏi. Căn nhà số 36, Mai Thanh Thiển đang ngủ trong phòng.

Cô gái nằm trên giường, hơi thở đều đều, đã tiến vào giấc ngủ say rồi.

Mạc Ngôn ngồi bên giường, ngón tay thon dài mà vững chắc đang đặt trên mạch của Mai Thanh Thiển, sắc mặt thản nhiên.

Ở bên cạnh cậu, Mai Tam Đỉnh đứng ngồi không yên, nhìn chăm chăm vào cậu ta, đến thở mạnh cũng không dám.

Thật lâu sau, Mạc Ngôn rút tay lại.

Ngày hôm qua, cậu lấy chân khí châm vào, kích thích căn nguyên tiên thiên trong người Mai Thanh Thiển, khiến cho nó bắt đầu tự động vận hành, đến hôm nay lại càng phải xác định bản thân nó có tiếp tục tự vận hành hay không, sau đó không có gì trở ngại nữa.

Mai Tam Đỉnh căng thẳng nuốt nước bọt, giọng khàn khàn hỏi:

- Thế nào?

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Ông Mai, chúc mừng ông, căn nguyên thanh thiên đã có thể tự vận hành được rồi, không có trở ngại gì nữa!

Mai Tam Đỉnh nghe vậy, hít 1 hơi thật sâu...

- Sau khi có được câu trả lời mình muốn nghe nhất, ông ta cũng không nhảy cẫng lên như người bình thường, mà vẫn ngồi ở đó, run sợ hồi lâu.

Ông lão này, không phải vui quá hóa ngu đấy chứ?

Mạc Ngôn trong lòng nói thầm, ngoài miệng nói:

- Ông Mai, ông cũng đừng học Phạm Tiến chứ, cháu là tiểu bối, cũng không dám đánh vào mặt ông đâu!

Mai Tam Đỉnh nghe vậy, trừng mắt liếc qua 1 cái, nói:

- 10 năm rồi, tôi đã hy vọng nhìn thấy cảnh này, hy vọng đúng 10 năm rồi, vốn tưởng rằng đến ngày ngày, tôi chắc chắn sẽ mừng đến phát điên...

Nói tới đây, ông ta vỗ bả vai Mạc Ngôn, xúc động nói:

- Giờ phút này đây, vui mừng đương nhiên là có, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác như được giải thoát sau khi đã mệt mỏi quá nhiều rồi, Mạc Ngôn này, cậu không chỉ chữa bệnh cho Thanh Thiển, mà đồng thời cũng giải thoát cho cả lão già này cậu hiểu không, nếu không, tôi chết chắc chắn là không thể nhắm mắt được.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông Mai, hôm nay là ngày vui, chúng ta đừng nói những lời này, có được không?

Nói xong, cậu đứng lên, lại nói:

- Để cho Thanh Thiển ngủ 1 giấc thật ngon, chúng ta ra ngoài trước đi.

Hai người ra khỏi phòng, Mai Tam Đỉnh nhìn ngôi nhà số 36, day dứt nói:

- Tôi làm phiền cậu cũng 1 thời gian rồi, hôm nay tôi sẽ bảo bọn Christopher dọn ra ngoài.

Mạc Ngôn cười ha ha, nói:

- Thế thì tôi đúng là cảm ơn trời đất quá!

Mai Tam Đỉnh cười nói:

- Tiểu tử này, không thể giả bộ khách sáo được sao?

Đã khẳng định được là bệnh tình cháu gái bảo bối đã được chữa khỏi hoàn toàn, trong lòng ông lão cực kỳ vui vẻ, lại nói:

- Lão phu muốn nói chuyện phiếm... Mạc Ngôn, có dám so tửu lượng với ta 1 lần không?

Mạc Ngôn mỉm cười, nói:

- Thực xin lỗi, tại hạ không dễ bắt nạt đâu.

Mai Tam Đỉnh nói:

- Tôi đã kiêng rượu nhiều năm nay, hôm nay lần đầu tiên phá lệ, rượu này cậu nhất định phải uống cùng ta.

- Một già một trẻ đi xuống lầu, ra sau viện.

- Tới sân sau rồi, Christopher sớm đã ngồi trong đình mộc, sắc mặt nghiêm trọng nhìn chăm chăm vào tờ báo trong tay.

Nhìn thấy Mạc Ngôn và Mai Tam Đỉnh, Christopher nói:

- Mạc, tôi biết cậu là người giỏi, cậu có thể giúp tôi liên hệ với cơ quan y tế thành phố được không?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Có chuyện gì sao?

Christopher giơ tờ báo trong tay lên, nói:

- Tôi muốn tham gia vào công tác phòng chống tình hình dịch bệnh phát sinh ở trấn Lai Thủy trong thành phố chúng ta, tôi là 1 bác sĩ, cứu người là trách nhiệm mà thượng đế đã giao cho, Mạc, cậu có thể giúp tôi được không?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Nói thực ra, chuyện này tôi không có cách nào để giúp được ông cả... người Trung Quốc có thói quen chuyện của mình thì tự mình giải quyết, người mũi to như ông là người ngoài, chuyện lớn thế này, không đến lượt ông nhúng tay vào đâu.

Hơi ngừng 1 chút, cậu nhìn thấy sắc mặt nghi ngờ và không hiểu của Christopher, lại nói:

- Mũi to, ông không phải thấy lạ đâu, đây là do quan điểm không giống nhau, cũng không phải là từ chối ý tốt của ông đâu.

Christopher phản bác nói:

- Người Trung Quốc các cậu không phải có 1 câu là “1 người hảo hán giúp đỡ khắp nơi” sao?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng thế, đúng là có câu như thế, nhưng hảo hán ở đây là chỉ hảo hán nhà mình, chứ không phải là hảo hán người nước ngoài các ông.

Christopher nhún vai nói:

- Đây đúng là kỳ thị người nước ngoài.

Nhắc tới dịch bệnh xảy ra ở trấn Lai Thủy, Mạc Ngôn cũng không để ý đến, Mai Tam Đỉnh ở 1 bên thì lại khẽ nhíu mày.

- Mạc Ngôn, tình hình dịch bệnh lần này hình như có chút bất thường...

Ông lão nhẹ nhàng kéo tay áo của Mạc Ngôn, thấp giọng nói:

- Trước kia lúc xảy ra dịch bệnh, căn bản là đều tuyên truyền ra bên ngoài, nhưng lần này, kiểm soát ý kiến công chúng là tương đối gay gắt.

174. Chương 172: Tâm Huyết Dâng Trào

Nghe xong những lời này, Mạc Ngôn cũng cảm thấy được lần này đúng là bất thường.

Mai Tam Đỉnh nói đến kiểm soát không phải là chính phủ phong tỏa tất cả các tin tức, trên thực tế là lúc tình hình dịch bệnh mới phát sinh thì các phương tiện truyền thông có đưa tin kịp thời, cầu nối giữa nhân dân và chính phủ cũng thông thuận, nhưng dần dần, báo chí mặc dù vẫn đưa tin, nhưng tin tức chính phủ công bố mỗi ngày hình như không có mấy tin tức có giá trị.

Nếu không phải tình hình dịch bệnh vẫn được khống chế ở thôn Dân Tộc trấn Lai Thủy, chưa xuất hiện dịch bệnh ra phạm vi bên ngoài, sợ là bây giờ cả thành phố Uyển Lăng đã hoảng sợ hết rồi.

- Trời có sụp thì đã có trên đỡ, chúng ta không phải quan tâm những điều này.

Tuy rằng nhận thấy được có điều không ổn, nhưng Mạc Ngôn cũng không để ý trong lòng.

Chỉ là dịch bệnh mà thôi, căn bản là không thể chạm vào 1 sợi lông của cậu ta được, thực là không đáng để quan tâm nhiều lắm.

Có Mạc Ngôn này, người tài giỏi tuyệt thế, Mai Tam Đỉnh hiển nhiên là cũng không quá để ý đến cái gọi là dịch bệnh này.

Ông ta còn đang nghĩ ngợi nhiều về đứa cháu gái bảo bối mới chữa khỏi bệnh kia, để tốt cho Mai Thanh Thiển khôi phục, ông đã quyết định mua luôn ngôi biệt thự thuê tạm thời đó, hơn nữa còn tính tạm thời chưa về Bắc Kinh vội mà ở lại Uyển Lăng, đợi đến khi cháu gái khôi phục sức khỏe hoàn toàn đã.

Đoàn người Mai Thanh Thiển chuyển khỏi số nhà 36, cuộc sống Mạc Ngôn lại khôi phục lại sự yên tĩnh, môi ngày ngoài tu hành ra, đại đa số thời gian cậu để dành cho Tiểu Vân La.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Vân La tiến bộ thần tốc, đã học đến trình độ lớp 3, bây giờ cô bé không chỉ dùng giấy trao đổi 1 vài chữ đơn giản với Mạc Ngôn, mà còn hiểu được ý nghĩa của từ “bố già” nữa.

“Bố già” chính là phụ thân, là cha, là người thân duy nhất của mình trên cõi đời này.

Lần đầu tiên cô viết ra giấy 2 chữ “bố già”, Mạc Ngôn giật mình, cả nửa ngày không nói nổi câu gì.

- “Chữ này là bên phải, không phải bên trái”, đầu óc người không biết là đang cái gì nữa? Sao lại lẫn lộn phải trái được chứ?

- Ai a, làm phản rồi, còn dám trừng mắt nhìn ta nữa à?

- Không được linh tinh, viết chữ cẩn thận đi, mỗi ngày viết 200 chữ, không viết xong thì không được ăn đồ ngọt, không được lên mạng!

Mỗi đêm khuya đến, chỉ cần Mạch Tuệ không đến thì trong căn nhà này, luôn vang lên những giọng nói tương tự như thế.

Có đôi khi, kiểu giáo dục gia đình như vậy cũng được tiến hành vào ban ngày.

- Bố già, cái chị lúc nào cũng hôn môi bố già sao hôm nay lại không tới?

Tiểu Vân La nháy đôi mắt to trong sáng nhìn vào tờ giấy mình đang viết thắc mắc.

Mạc Ngôn đang suy nghĩ đen tối, nói:

- Trẻ con, không được hỏi chuyện người lớn.

- Bố già, hôm nay có thể ăn 10 cái bánh ngọt được không?

Mạc Ngôn giật tái mặt, nói:

- Ăn, ăn, ăn, bố già sắp bị người làm cho phá sản rồi!

Tiểu Vân La không biết phá sản là cái gì, cũng không biết 2 chữ này viết như thế nào, nhưng biết phá sản chắc chắn không phải là chuyện tốt gì, bởi vì sắc mặt bố già đã nói rõ nghĩa của từ phá sản rồi, Vân La cũng không dám đòi ăn bánh ngọt nữa.

- Bố già nhất định đang lừa mình, mình không để bị lừa đâu.

Trong lòng tiểu cô nương đang hả hê nghĩ thì Mạc Ngôn bỗng nhớ ra 1 chuyện, nói:

- Vân La, bài tập bố già giao cho, ngươi có lười tập không thế?

- Vân La nghe vậy lập tức lắc đầu quầy quậy ý là mình tuyệt đối không có lười biếng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không lười biếng là tốt rồi, làm cho bố già xem nào.

Vân La lập tức đứng lên, lanh lợi gật đầu.

Cô đi vào phòng khách, thân thể mảnh khảnh nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung cách mặt đất khoảng 2 tấc tiếp đó hóa thành 1 làn khói nhẹ.

Làn khói này giống như trôi lơ lửng trên bầu trời hồi lâu, rồi 1 cánh tay rõ ràng từ trong làn khói từ từ vươn ra.

10 giây sau làn khói hoàn toàn tan hết, xuất hiện trước Mạc Ngôn là thân hình 1 cô gái trẻ mặc bộ váy màu trắng.

Mạc Ngôn lấy 1 tấm ảnh đối chiếu cẩn thận, cười nói:

- Được, được, lần này biến hình so với lần trước tiến bộ rất nhiều, ngưng tụ mà không tiêu tan thân hình gồm có nhiều mặt, căn bản rất có tác dụng.

Thân hình mà Vân La biến thành chính là Tôn Ngọc Anh em gái của Tôn Minh Viễn.

Lần trước gặp mặt Tôn Minh Viễn, Mạc Ngôn không tìm được bất kỳ manh mối nào từ trong căn biệt thự đó, trong lòng đã có 1 kế hoạch mới.

Mà trong kế hoạch này, Tiểu Vân La chính là nhân vật quan trọng nhất.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Vân La, Mạc Ngôn đã biết cô gái này có khả năng trời ban là biến đổi thân hình, chỉ có điều thể chất thuần âm có hạn, loại biến hình này lại không thể giữ lâu được, chỉ khoảng 2, 3 phút thôi, nhưng từ khi Vân La luyện tập trong người sinh ra 1 tia dương khí của người, lấy dương tế âm, âm dương tương hợp, cùng với dương khí tăng lên nhiều, khả năng biến hình của cô bé không chỉ dần dần ổn định hơn, mà hơn thế nữa từ hư chuyển sang thực, không hề giống như lúc trước chỉ là 1 ánh sáng mờ ảo, Vân La 1 lần nữa lại trở thành hình dáng của 1 cô bé, Mạc Ngôn khẽ cười, xoa đầu cô, cười nói:

- Làm tốt lắm, nói cho bố già nghe, muốn thưởng cho cái gì?

Vân La hí hóp mắt, khuôn mặt cọ xát vào lòng bàn tay Mạc Ngôn, nhưng lại lắc đầu ngoài dự đoán.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Không muốn thưởng cái gì à?

Bàn tay nhỏ bé của Vân La giơ lên, viết chữ vào tờ giấy trên bàn:

- Vân La là em bé ngoan, không ăn không.

Mạc Ngôn thấy thế, cười ha ha, nói:

- Nhà ta có con gái đang lớn, khuê nữ, đợi người lớn lên, bố già có thể dựa vào người được rồi đấy.

Vừa nói chuyện, vừa xoa đầu tiểu Vân La. Sau khi khích lệ Vân La, Mạc Ngôn móc điện thoại ra, muốn hỏi cuộc họp tháng sau Tôn Minh Viễn sắp xếp thế nào.

Ai ngờ dãy số mà Tôn Minh Viễn trước đưa cho mình lại gọi điện thoại đến trước.

Thế nhưng mục đích cuộc gọi lần này lại không phải là chuyện cuộc họp đó.

- Mạc Ngôn dạo này đừng có ra ngoài, ngoài ra nên chuẩn bị 1 ít thuốc cấm.

Tôn Minh Viễn trong điện thoại nói. Mạc Ngôn ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế?

Tôn Minh Viễn nói:

- Tôi vừa lấy được tin từ bạn tôi, nói dịch bệnh ở trấn Lai Thủy rất phức tạp, tình hình không được lạc quan cho lắm, thậm chí có người còn do 1 loại virus chưa biết ẩn hình, dựa vào khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không có cách nào đối phó được.

- Virus ẩn hình?

Mạc Ngôn không khỏi nhíu mi lại, cậu cũng có chút hiểu biết về sinh học, cái gọi là virus cũng là 1 thể sống, mặc dù thân hình rất nhỏ nhưng rất cực vẫn tồn tại, sao lại hoàn toàn ẩn hình?

- Virus có nhỏ hơn nữa dưới kính hiển vi cũng không thể nào trốn tránh được mới đúng.

- Virus ẩn hình? Cái này đúng là vớ vẩn!

Sau khi nhận xong cuộc điện thoại của Tôn Minh Viễn, cậu lại nhận được mấy cuộc điện thoại nữa, trong đó có cuộc điện thoại của Mạc Ngữ và Hoàng Lưu Hạ.

Nội dung tất cả các cuộc điện thoại cũng đều là 1 chuyện, đơn giản là bảo cậu phòng bị cẩn thận đừng có đi ra ngoài.

Nhận liền mấy cuộc điện thoại lại khiến cho cậu nhớ ra mấy ngày này khí huyết tự dưng dâng trào.

- Mọi sự đều có nhân, tâm huyết dâng trào lần này rốt cục là ở chỗ nào?

Mạc Ngôn không khỏi trầm ngâm, sau khi lên linh đài, lần đầu tiên khí huyết cậu dâng trào là do trời sinh kiếm phôi, thế nhưng nghiên cứu kỹ, kỳ thực là ứng trên người Mai Tam Đỉnh.

Lần này tâm huyết dâng trào sợ là cũng không ngoại lệ, ứng với 1 người quen nào đó liên quan đến chính mình.

Cậu càng nghĩ, đột nhiên trong lòng động 1 cái, Đại Lý lần trước gọi điện thoại, nói là anh ta ra ngoài nhận nhiệm vụ, dựa vào tính cách anh ta, nhiệm vụ hoàn thành hoặc là kết thúc, kết quả thế nào cũng sẽ đến uống với mình 1 ly.

Thế nhưng mấy ngày nay vẫn không nhận được điện thoại của anh ta, bên chỗ Thất Xử cũng không có ai liên lạc với mình, lẽ nào tâm huyết lần này dâng trào là ứng lên người bọn họ?

Vừa nghĩ đến đây, cậu lập tức móc điện thoại trong túi ra gọi cho Đại Lý.

Nhưng mà điện thoại lại không có người nghe máy.

Nghĩ thế nào cậu lại gọi điện cho Đỗ Tiểu Âm, kết quả là cũng không có người nghe máy.

- Đại Lý nói nhiệm vụ lần này không phải là có liên quan đến dịch bệnh lần này chứ?

Thất Xử là đơn vị kỹ thuật, dịch bệnh có nghiêm trọng thế nào cũng không đến phiên bọn họ lâm trận đâu? Mạc Ngôn chưa từ bỏ ý định nên gọi điện thoại cho Nhạc Duyệt.

Lần này cuối cùng cũng có người nghe.

- Nhạc Ưu, Đại Lý với Đỗ Tiểu Âm sao lại không ai nghe điện thoại thế?

Mạc Ngôn hỏi. Nhạc Ưu nói:

- Anh không biết sao? Bọn họ đều đến thôn Dân Tộc trấn Lai Thủy rồi, đang bị ở trạng thái cách ly.

Mạc Ngôn nhảy dựng lên, nói:

- Cái gì, bọn họ đã bị cách ly rồi?

Nhạc Ưu rõ ràng không hiểu tình hình ở đó lắm, tâm tình vẫn lạc quan như cũ, cười an ủi Mạc Ngôn, nói:

- Yên tâm đi, bọn họ đã rút khỏi trung tâm dịch bệnh, thuộc đội quan sát, không có chuyện gì nguy hiểm đâu.

Sau khi nói chuyện cùng Nhạc Duyệt xong, Mạc Ngôn cũng không lạc quan giống với cô ấy, dấu hiệu tình hình bên thôn Dân Tộc đã cho thấy không được lạc quan cho lắm.

- Vân La, bố già phải ra ngoài mấy ngày, con ngoan ngoãn ở nhà trông nhà trông cửa... có nghe thấy không?

Cậu cầm chìa khóa xe chuẩn bị đến xem tình hình thôn Dân Tộc, lúc ra cửa dặn Vân La mấy câu.

- Vân La ngoan ngoãn gặt đầu, tỏ vẻ mình chắc chắn trông nhà cẩn thận.

Mạc Ngôn ra cửa lên xe chạy thẳng đến trấn Lai Thủy, xe cộ trên đường đến trấn Lai Thủy đúng là rất ít, phải đến 2 phút mới nhìn thấy 1 xe, hơn nữa đại đa số là xe công vụ chụp hình.

Cách trấn Lai Thủy khoảng chừng 5km nữa thì có đội kiểm tra phòng dịch bệnh đứng ở đó, Mạc Ngôn dừng xe, nói với nhân viên công tác đang quơ tay với mình, đưa ra giấy chứng nhận có con dấu của tỉnh nói:

- Tôi là người của tỉnh.

Cậu từ Nhạc Duyệt biết được bên tỉnh không chỉ tham gia công tác phòng chống dịch bệnh hơn nữa cả giám đốc Mã cũng tham gia ngay tại hiện trường.

Nhân viên công tác nhìn giấy chứng nhận trong tay cậu, tốt bụng nhắc nhở:

- Giấy chứng nhận của anh chỉ có thể qua được cửa của chúng tôi thôi, cửa nữa chắc là bị chặn lại, anh tốt nhất là qua bên thẩm đoàn xin giấy thông hành đặc biệt để tránh chậm trễ công việc.

Theo như anh ta thấy, người bây giờ dám đến trấn Lai Thủy hơn nửa là do công việc, nếu không phải, ai ăn no đừng mơ lại chạy đến nơi nguy hiểm này?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cảm ơn đã nhắc nhở, lát nữa tôi đến thẩm đoàn xin giấy thông hành.

Qua trạm kiểm tra ước chừng còn cách trấn Lai Thủy 1km nữa thì cậu bị chặn lại.

Lần này xuất hiện trước mặt cậu không chỉ có nhân viên bộ phòng chống dịch bệnh mà còn có cả nhân viên cảnh sát.

Ngoài ra cậu còn nhìn thấy đang đến trấn Lai Thủy còn có chiếc không quân dân dụng, cậu ngồi trong xe nói với nhân viên kiểm tra:

- Phiền anh đợi 1 chút, tôi gọi điện thoại.

Anh ta móc điện thoại ra, gọi cho giám đốc Mã. Nhân viên kiểm tra noi:

- Đừng phí công vô ích, tín hiệu ở đây không thông đâu.

175. Chương 173: Chỉ Biết Nói, Không Biết Làm

- Ở khu vực này, tín hiệu thông tin đều bị chặn sóng, cậu không biết sao?

Nhân viên kiểm tra cảnh giác nhìn Mạc Ngôn, Mạc Ngôn giải thích:

- Tôi là người trong phòng Thất Xử tỉnh, có thể phiền anh liên lạc với giám đốc Mã 1 chút được không?

Nhân viên kiểm tra nghe thấy vậy, nhú mày nói:

- Cậu nên biết đây là ở đâu, nếu không có chuyện gì cần thiết thì...

Mạc Ngôn cắt ngang lời nói của hắn, thành khẩn nói:

- Thật đúng là chuyện gấp, có liên quan đến tình hình dịch bệnh.

- Có liên quan đến tình hình dịch bệnh?

Lúc này, phàm là chuyện gì có liên quan gì đến dịch bệnh phải ưu tiên xử lý đầu tiên, nhân viên điều tra nhìn thấy vẻ thành khẩn của Mạc Ngôn, hơn nữa đáng vẻ đường đường, không giống như người có ý đồ riêng, sau khi do dự, cuối cùng cũng đồng ý với Mạc Ngôn liên lạc với giám đốc Mã.

- Tiếp theo, ông ta hỏi danh tính Mạc Ngôn, sau đó xoay người vào trạm kiểm soát.

Không lâu sau, ông ta cầm bộ đàm, nói:

- Mời cậu mang chứng minh thư nhân dân ra?

Mạc Ngôn đưa chứng minh thư cho ông ta, nhân viên kiểm tra nhìn kỹ, nói vào bộ đàm:

- Giám đốc Mã, thân phận quả không sai, ngài có muốn nói chuyện với cậu ta không ạ?

Sau khi có được sự đồng ý, ông ta đưa ống nghe cho Mạc Ngôn, nói:

- Giám đốc Mã muốn nói chuyện với cậu.

- Phiên anh rồi...

- Mạc Ngôn cười nói cảm ơn, cầm lấy điện thoại, Mạc Ngôn à?

Trong ống nghe truyền lại giọng nói của giám đốc Mã, tiếng nói của ông ta khàn khàn, cho dù là qua bộ đàm, nhưng vẫn nghe ra được vẻ mệt mỏi. Mạc Ngôn nói:

- Chú Mã, là cháu...

Giám đốc Mã nói:

- Lúc này tìm chú có việc gì?

Mạc Ngôn thẳng thắn nói:

- Chú Mã, cháu muốn đến bộ chỉ huy gặp chú.

Giám đốc Mã nhíu mày nói:

- Mạc Ngôn, có chuyện gì nói thẳng đi, chú bây giờ không tiện gặp cháu, cháu nên biết bây giờ là thời khắc đặc biệt, người khác tránh không kịp, cháu lại chạy đến đây làm gì?

Mạc Ngôn nói:

- Chú Mã, bây giờ người chỗ Thất Xử đều ở thôn Dân Tộc hết rồi, cháu muốn biết, rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì, cũng với bọn họ kiểm nghiệm tình hình thực tế.

Giám đốc Mã nghe vậy, trầm mặc 1 lát, nói:

- Ta biết cháu thực sự quan tâm đến đồng nghiệp chỗ Thất Xử, nhưng bây giờ là lúc đặc biệt, cho dù là chú, cũng không có quyền tiết lộ tình hình cụ thể cho cháu được.

Mạc Ngôn không khỏi nhíu mày, nói:

- Chú Mã, cháu có thể hiểu được những lời nói của chú, tình hình Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý đã không được lạc quan cho lắm phải không ạ?

Giám đốc Mã trầm ngâm 1 lát, nói:

- Tình hình Đại Lý và Lâm Tú tạm thời vẫn ổn, nhưng Đỗ Tiểu Âm... cô ấy có thể đã bị nhiễm virus rồi.

Nghe vậy, Mạc Ngôn không khỏi hít 1 hơi thật sâu:

- Đây là tin tức mà cháu không muốn nghe nhất.

Nói thực ra, cậu từ trước đến nay thực sự chưa bao giờ để tâm đến tình hình dịch bệnh này, cũng không phải là tính tình thờ ơ, mà là cậu căn bản không đoán được là tình hình lại nghiêm trọng như vậy, tiếp nữa, trước giờ cậu luôn cho rằng mình chỉ là 1 cây cỏ, những chuyện đại sự không đến lượt mình quan tâm, cho nên khoảng thời gian đó, cậu vẫn không đếm xỉa tới, thực sự bàng quan, ngay cả khi lúc này mình đã động vào, cũng chỉ là lý do cá nhân, cậu chưa bao giờ nghĩ, phải lấy sức mình để ngăn cơn sóng lớn.

Nhưng mà, lúc cậu biết Đỗ Tiểu Âm rất có khả năng đã bị nhiễm virus, sự thờ ơ trong đáy lòng đó lập tức biến mất không còn dấu vết.

Cậu hơi nhú mắt lạ, tâm tư quay ngược trở lại...

Đỗ Tiểu Âm bất luận thế nào cũng phải cứu bằng được, đơn giản chỉ là do virus, người khác bó tay, mà mình phải bó tay sao?

Nhưng muốn cứu được Đỗ Tiểu Âm, nhất định phải xâm nhập vào bên trong trung tâm dịch bệnh, nếu là buổi tối, đương nhiên không có ai có thể chặn đường đi của mình được, nhưng bây giờ là ban ngày, chỗ nào cũng có lớp lớp cảnh giới, trên không thì có máy bay, nếu trực tiếp xông vào chắc chắn dẫn đến 1 loạt xung đột không cần thiết.

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn liền biết muốn cứu được Đỗ Tiểu Âm nhất định vào nhúng tay vào đại cục.

- Mạc Ngôn, nếu không có chuyện gì khác, chú đang bận, chủ tịch Tần đích thân xuống trấn chỉ huy, chú không thể rời chỗ được.

- Buông bộ đàm xuống, giám đốc Mã chuẩn bị chấm dứt cuộc nói chuyện.

Mạc Ngôn nói:

- Chú Mã, chú đợi đã... nếu cháu nói với chú, cháu có biện pháp đối phó với loại virus chưa biết này, chú có thể cho cháu vào được không?

Giám đốc Mã có chút hơi giận, nói:

- Chú có thể hiểu được tâm trạng cháu bây giờ, nhưng đây cũng không phải là lúc nói nhảm hay là nói đùa đâu cháu ạ!

Mạc Ngôn cười cười, thành khẩn nói:

- Chú Mã, chúng ta quen biết đã 1 thời gian dài rồi, nhưng cháu nghĩ, chú chắc chắn từ những phương diện khác cũng hiểu cháu rồi, trong ấn tượng của chú, cháu là người không biết phải trái hay sao?

Nghe xong lời này, giám đốc Mã không khỏi do dự.

Chính như lời Mạc Ngôn nói, lúc ông ta biết Mạc Ngôn là người dưới trướng mình, đích thực là từ những mặt khác mà tiếp xúc với Mạc Ngôn, Mạc Ngôn có gia cảnh thế lực, bất luận là từ tình cảm cá nhân, hay là từ lo lắng cho con đường làm quan của mình đều khiến cho ông ta phải suy nghĩ, ông ta cũng nhất định phải nhìn khối bảo bối này.

Mà theo như ông ta biết, ít nhất là về tính cách Mạc Ngôn không phải là người không biết chừng mực.

Đổi lại là bình thường, giám đốc Mã sẵn lòng tin tưởng Mạc Ngôn là người có tính cách bình tĩnh, cử chỉ thận trọng, nhưng vẫn là câu nói đó, bây giờ là thời điểm đặc biệt, tất cả mọi thứ đều không thể xử lý theo lẽ thường được.

Ngoài ra, theo như giám đốc Mã thấy, động cơ việc này của Mạc Ngôn cũng tương đối hoài nghi.

Tiểu tử này chắc là thích Đỗ Tiểu Âm rồi cho nên mới vội vàng đến như thế là muốn biết tình trạng của cô ấy... nếu không, cậu ta không ăn no đứng mỡ thế này đâu?

Giám đốc Mã là người từng trải, biết rõ tình cảm dễ làm con người mất đi lý trí, ông ta thực sự rất lo lắng, một khi mình từ chối Mạc Ngôn, tiểu tử này nhất định sẽ gây sự.

Bỏ đi, cứ đồng ý với cậu ta 1 lần, dù sao ở bộ chỉ huy cũng an toàn... cùng lắm, là cùng cậu ta đi loanh quanh vậy!

Do dự hồi lâu, giám đốc Mã nói:

- Mạc Ngôn, cháu nói thật với chú Mã đi, cháu có thực là có biện pháp đối phó với virus chưa biết đó không?

Miệng ông ta nghiêm túc hỏi, kỳ thực chỉ là đơn giản mượn cái cớ, để cho Mạc Ngôn danh chính ngôn thuận tiến vào bộ chỉ huy, mà Mạc Ngôn lại không biết trong thời gian ngắn ngủi này, suy nghĩ giám đốc Mã đã cho rằng hành động này của cậu rất cực là vì tình cảm nam nữ!

- Chú Mã, trăm phần trăm thì cháu không dám nói, nhưng 50, 60% thì có.

Mạc Ngôn khiêm tốn trả lời.

Cậu lại không biết, giám đốc Mã căn bản không để ý đến những lời này, dứt khoát nói:

- Cậu đưa bộ đàm cho nhân viên kiểm soát, để tôi nói với cậu ta.

Mạc Ngôn nghe thấy thế, liền đưa ống nghe cho nhân viên kiểm soát.

Nửa phút sau mấy vị nhân viên kiểm soát đó ngồi lên xe của Mạc Ngôn, đích thân đưa Mạc Ngôn đến bộ chỉ huy.

Chỗ bộ chỉ huy của giám đốc Mã được thiết lập ở 1 nông trường bên ngoài trấn Lai Thủy.

Chỗ nông trường này địa thế trống trải, mặt đất tương đối bằng phẳng, còn bên xe lớn bên ngoài thậm chí dùng để làm sân bay.

Toàn bộ bộ chỉ huy nhìn từ bên ngoài, giống như 1 doanh trại quân đội, 1 làn khí căng thẳng bao trùm lấy.

Xe của Mạc Ngôn bị chặn chỗ cách bộ chỉ huy khoảng 200 mét.

- Cậu là Mạc Ngôn à?

1 người đàn ông mặc quần áo bình thường đi từ trong cửa bộ chỉ huy ra tới xe Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn không nói nhiều, đem giấy xác thực ra.

Người này nhìn qua giấy chứng nhận, nói:

- Mời đi theo tôi, giám đốc Mã đang chờ cậu.

Mạc Ngôn đi theo người này vào bộ chỉ huy, sau đó đi xuyên qua 10 căn lầu bằng vải xanh được dựng lên tạm thời đến trước 1 tòa nhà 2 tầng.

- Giám đốc Mã đang ở phòng thứ 3 trên lầu 2, mời cậu lên trên.

Người nọ ở lại dưới lầu, cũng không cùng Mạc Ngôn đi lên.

Mạc Ngôn sau khi nói lời cảm ơn ông ta, bước nhanh lên tầng 2.

Thư ký phòng làm việc trên lầu hai của giám đốc Mã nhìn thấy Mạc Ngôn, không nhịn được thở dài, nói:

- Mạc Ngôn, cậu đúng thật là liều lĩnh.

Mạc Ngôn ngẩn ra nói:

- Chú Mã nói những lời này là có ý gì?

Giám đốc Mã nói:

- Chú biết cháu quan tâm Đỗ Tiểu Âm, thế nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt không chấp nhận chuyện tình cảm nam nữ.

- Tình cảm nam nữ?

Mạc Ngôn nghe vậy, không kiềm nổi dờ khóc dờ cười...

Cậu cười khổ nói:

- Chú Mã, chú để cháu đi vào là vì nguyên nhân này à?

Giám đốc Mã nói:

- Thế cháu cho là do nguyên nhân gì? Nếu không phải lo cháu xông vào vùng cấm, cháu có nói là đập vỡ trời để vào thì chú cũng không để cháu vào đâu.

Mạc Ngôn vẫn cười mỉu như trước, nói:

- Chú Mã, cháu đến đây đúng thật là vì Đỗ Tiểu Âm, nhưng nguyên nhân lại không phải như chú nghĩ đâu, hơn nữa, về trận dịch bệnh này, cháu thực sự là có thể giúp đỡ mà.

Giám đốc Mã khoát tay chặn lại, nói:

- Được rồi, đã đến đây rồi, đừng nói những lời vô nghĩa nữa, cháu cứ ở đây không được đi đâu hết, chú còn có cuộc họp, đợi sau khi chú về thì sẽ nói tình hình Đỗ Tiểu Âm cho cháu nghe.

Nói xong, ông ta thu dọn văn kiện trên bàn, sau đó rời khỏi phòng.

Mạc Ngôn vội la lên:

- Chú Mã, cháu thực sự là có thể hỗ trợ được mà!

Nếu đã vào đây, cậu đương nhiên muốn nhanh chóng gặp Đỗ Tiểu Âm, thế nhưng muốn gặp được Đỗ Tiểu Âm, nhất định phải đưa ra 1 thứ có giá trị thật cho giám đốc Mã xem.

Giám đốc Mã nghe vậy, không khỏi dừng bước, nghi ngờ nhìn Mạc Ngôn, nói:

- Cháu có phải đang nói đùa không?

Mạc Ngôn nói:

- Chú Mã, lúc nay là thời kỳ đặc biệt, cháu có thể nói đùa với chú được sao?

Giám đốc Mã nhú mày nói:

- Chú đương nhiên là không tin cháu nói đùa, chỉ là...

Nói tới đây, ông ta chợt dừng lại. Mạc Ngôn mặt mày thông minh, thấy thế, lập tức tiếp lời:

- Chú Mã, có phải chú định nói là, cháu không phải là bác sĩ, cũng không phải chuyên gia bệnh lý, dựa vào cái gì mà dám mạnh miệng thế không chứ gì?

Giám đốc Mã nghe vậy, dứt khoát mở miệng, trực tiếp nói thẳng:

- Thực tế thì, chú định nói không chỉ thế đâu... chú nói cho cháu biết, 1 nơi cách chỗ này 150 mét tụ tập mấy chục vị chuyên gia bệnh lý học tốt nhất cả nước, trong đó có 8 vị xuất sắc trong mọi lĩnh vực, mỗi người đều là nhân tài kiệt xuất trong mọi lĩnh vực, Mạc Ngôn, đừng nói cháu không học y, cho dù có, cháu cũng chỉ là 1 học sinh tiểu học trước mặt bọn họ thôi.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Chú Mã, cháu thực sự không học y, nhưng cháu có 1 câu tin chắc là chú đã nghe qua...

Giám đốc Mã nói:

- Nói đi.

Mạc Ngôn nói:

- Tôm có đường tôm, cua có đường cua!

Giám đốc Mã nhìn đồng hồ, nói:

- Còn 1 lát nữa mới đến cuộc họp, chú cũng muốn nghe, cái gọi là tôm có đường tôm, cua có đường cua của cháu rốt cuộc là có ý gì?

Nói xong, ông ta bảo Mạc Ngôn ngồi xuống, cũng muốn hỏi rõ. Mạc Ngôn cũng không lãng phí thời gian, nói:

- “Chỉ biết nói, không biết làm”, chú Mã, nếu còn 1 lát nữa mới họp thì không bằng cháu dùng sự thật để chứng minh lời nói của cháu đi.

176. Chương 174: Lẻn Vào Khu Vực Màu Đỏ

Dùng sự thật để chứng minh?

Cục trưởng Mã khẽ nhú mồm hỏi:

-Làm cách nào để chứng minh?

Mạc Ngôn trả lời:

-Nếu có thể thì cháu muốn xem cụ thể những ca bệnh trước.

Cục trưởng Mã kiên quyết từ chối:

-Điều đó là không thể được, cháu không phải chuyên gia, không được phép tiếp xúc với ca bệnh, đừng nói là cháu, đến chú cũng không có cái quyền đấy.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Nói đến nước này cậu biết được không hi vọng gì vào cục trưởng để có thể tiến vào khu trung tâm dịch bệnh.

-Xem ra mình phải tự dựa vào bản thân thôi...

Trong lòng cậu thở dài nói:

-Chú Mã, hay là chú đi họp đi.

Cục trưởng Mã ngạc nhiên hỏi:

-Không phải cháu nói muốn chứng minh cho chú xem là cháu có cách để đối phó với dịch bệnh sao?

Mạc Ngôn cười khổ nói:

-Chú cứ coi như là cháu nói mê đi.

Cục trưởng Mã dở khóc dở cười, nhưng trong tâm khảm lại thở phào nhẹ nhõm.

Nói thực ông vẫn luôn không tin lời Mạc Ngôn nói, chẳng qua là thằng nhóc này quá lo lắng cho Đỗ Tiểu Âm, hoang mang lo sợ quá đâm ra nói xằng bậy.

Lúc này thấy Mạc Ngôn có ý định từ bỏ lại cảm thấy không nỡ liên an ủi vài câu:

-Cháu cũng không cần lo lắng quá đâu, tình hình bên Đỗ Tiểu Âm tạm thời vẫn ổn định... thế này đi, sau khi họp xong chú sẽ liên lạc với Hiểu Vũ ở thôn Dân Tộc sau đó cho cháu tin chính xác.

Sau khi an ủi Mạc Ngôn ông vội vàng đi họp.

Chờ cục trưởng Mã đi khỏi, Mạc Ngôn lập tức đứng dậy đi đến trước bàn làm việc của cục trưởng Mã.

Cậu xem hết tài liệu trên bàn một lượt, vẫn không phát hiện ra được tin tức gì đáng giá.

Sau đó, cậu chuyển tầm mắt lên bức bản đồ treo trên tường.

Tấm bản đồ này là tấm bản đồ trên không, nhìn địa thế của nó thì đây chính là bản đồ địa hình trong vòng 10km của bộ chỉ huy.

Mạc Ngôn dồn ánh mắt vào một khu vực được bôi màu đỏ.

Trên tấm bản đồ trên không này những nơi khác đều được bôi màu xanh hoặc vàng, chỉ có chỗ này có màu đỏ.

Màu đỏ tượng trưng cho cảnh giới, cũng là tượng trưng cho sự nguy hiểm.

-Nếu đoán không sai, nơi này chính là nơi nghiên cứu dịch bệnh. Nơi này nhất định sẽ có bệnh nhân, thậm chí là thi thể...

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát, liền quyết định đi xem xét nơi này trước.

Cái đây gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. trước khi tiến vào thôn Dân Tộc, không thể không tranh thủ thời gian đi tìm hiểu trước tình hình xem virus ẩn hình kia rốt cuộc là cái thứ gì?

Trên thực tế trước khi đến đây, Mạc Ngôn đã đoán qua loại virus ẩn hình này rồi.

Mà bây giờ là thời cơ tốt để kiểm nghiệm lại dự đoán của mình.

Theo cậu thấy, loại virus chưa biết khiến cho nhiều chuyên gia phải vó tay này căn bản không phải là loại virus gì cả.

Virus gây bệnh có cơ thể tuy nhỏ, thuộc loại thể sống nano nhưng chỉ cần là thực sự tồn tại thì không thể nào mà đến cơ thể nó cũng không đoán ra.

Mà Mạc Ngôn biết trên thế giới này vật thực sự có thể ẩn hình, hoặc là có thể có khả năng khiến cho người ta không phát hiện ra được không nhiều. ví dụ như thuần âm khí của những đám mây, chân khí của con người, thậm chí là linh hồn.

Cậu nghi ngờ nguyên nhân gây ra bệnh dịch này có thể chính là một dạng năng lượng nào đó tương tự như vậy.

-Từ từ đã...

Cậu chợt nhớ tới phần tư liệu trên bàn của cục trưởng Mã vừa rồi, nội dung trên cùng tựa hồ như không liên quan gì đến bệnh tình này.

Nội dung này đại khái là những vụ trộm mộ phát hiện gần đây ở thôn Dân Tộc, bị nghi là có liên quan đến hội thảo nghiên cứu ở thôn Dân Tộc của người nước ngoài. Ngoài ra dân làng còn phản ánh trước khi dịch bệnh bùng phát, có người từng nhìn thấy bộ hài cốt trong mộ phần ở vùng bỏ hoang, còn bị chó cắn.

Vừa nãy khi nhìn thấy tập tư liệu này thì Mạc Ngôn cảm thấy không hề liên quan gì đến tình hình dịch bệnh cả, cũng không để ý đến, nhưng bây giờ nghĩ lại thấy đây có khi chính là nguyên nhân dẫn đến dịch bệnh.

-Chẳng lẽ là âm khí tích tụ lâu ngày dưới lòng đất hình thành nên âm sát? Hoặc cưới điều kiện thuận lợi, có thể hình thành nên thi sát?

Vạn vật đều có khí, bệnh có bệnh khí, dịch có dịch khí, mà cái gọi là sát khí lại là khí kinh khủng nhất trong muôn vàn các loại khí.

-Sát khí về cơ bản thì rất khó hình thành, đặc biệt là thi sát, ở thời kì mạt phát, chỉ có trong hoàn cảnh cực khắc nghiệt mới có thể hình thành ...

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, cảm thấy khả năng này khó có thể xảy ra.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy, đến thể âm linh khó giải thích của các đám mây cũng đều được tự nhiên tạo ra, sự xuất hiện của thi sát tựa hồ như cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

-Chẳng nhẽ lại là thi sát thật?

Mạc Ngôn bỗng nhiên ý thức được, nếu như nguyên nhân chính gây ra dịch bệnh lần này đúng là thi sát thật thì vấn đề đáng được nghiên cứu và cân nhắc kĩ lưỡng đang được bày ra trước mặt mình.

-Đầu tiên là có sự xuất hiện của thể âm linh, thêm vào đó là thi sát lần này, đây không phải có nghĩa là ... quy luật của trời đất đang có sự biến đổi hay sao?

Nghĩ đến đây cậu cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Theo như lí thuyết thì thời kì mạt pháp không thể nào đảo ngược được, trừ phi trải qua một trận biến hóa long trời lở đất, mới có khả năng bước vào một thời kì mới.

Nhưng đối với người bình thường, thời đại mới này không có một ý nghĩa gì cả, bởi vì khi thời kì mới xuất hiện, bỏ họ sẽ bị biến thành một hạt cát bé nhỏ trong vũ trụ rộng lớn.

Mặc dù Mạc Ngôn là một tu sĩ, cũng không thể thoát khỏi được kiếp nạn này.

-Chẳng nhẽ trời đất thật sự phải biến đổi sao?

Một lúc sau, Mạc Ngôn định thần lại, với cậu mà nói, sự kinh hãi vừa rồi chỉ xảy ra trong nháy mắt, cũng không khiến cho cậu lo âu nhiều lắm.

Nguyên nhân rất đơn giản, cho dù là thời đại có biến đổi thật thì thời gian của nó ít nhất cũng phải mười vạn năm nữa.

Mười vạn năm có thể chỉ là nháy mắt đối với vũ trụ này, nhưng đối với nhân loại bé nhỏ mà nói, thì thời gian đó thực sự rất dài. Thực trạng trước mắt đối với nhân loại mà nói, mười vạn năm sau cuối cùng cũng chỉ là vấn đề có tồn tại hay không tồn tại loài người.

Cạn kiệt tài nguyên, môi trường biến đổi theo chiều hướng xấu...

Vùng địa cực biến đổi, sự uy hiếp của vũ khí hạt nhân...

Trong vũ trụ mênh mông, không biết lúc nào thì gặp một sao chổi ghé thăm địa cầu.

Nhiều vô số thứ có thể dồn nhân loại vào sự hủy diệt.

Mạc Ngôn không ngốc đến mức lo lắng thay cho cả nhân loại, điều mà cậu nghĩ tới đó là nếu như một ngày nào đó trời đất thực sự xảy ra một sự biến đổi không lường trước được, thì đấy sẽ là cơ hội hay là sự kết thúc đối với cậu?

Cậu không thể không suy nghĩ đến những vấn đề đó, một gò đất nhỏ có thể xuất hiện thể âm linh và cũng có khả năng xuất hiện thi sát. Nếu như nhìn xa hơn, cả tỉnh A, cả đất nước Trung Quốc, thậm chí cả thế giới này sẽ xuất hiện những dạng tồn tại nào đây?

Trầm mặc một lát cuối cùng cậu cũng lắc đầu không nghĩ đến những việc đấy nữa.

-việc cần làm ngay trước mắt là tìm hiểu xem nguyên nhân dẫn đến dịch bệnh lần này có phải là do thi sát hay không, tiếp theo đó là tìm được Đỗ Tiểu Âm, nếu như cô thực sự bị thi sát xâm nhập thì càng chữa trị sớm càng để lại ít di chứng hơn.

Loại thi sát này tồn tại nói toạc ra là do thi khí ngưng tụ lại thành một khí dơ bẩn.

Nó khác với những virus ở chỗ là bản thân nó không thể phục hồi. cũng có thể nói nó không phải là bệnh có thể lây trên phạm vi rộng, nhưng đối với người bình thường, nó có đặc tính không thể kháng cự được, nó kí sinh trong cơ thể con người, thứ nó phá hủy không phải là tế bào hay máu thịt của con người mà là gốc rễ nguyên khí của con người.

Nếu thực sự Đỗ Tiểu Âm bị thi sát xâm nhập vào, vậy càng tìm thấy cô sớm chừng nào thì nguyên khí càng được bảo vệ nhiều đến đấy. nếu không nếu ba bốn ngày nữa mới tìm thấy được cô ấy thì e rằng không cứu được nữa. thực ra cũng giống như cứu một người thực vật mà thôi... Mạc Ngôn khởi động ý thức bản ngã, bắt đầu rà soát phạm vi 200m.

Suýt nữa khi khởi động ý thức bản ngã, lập tức phản hồi lại số liệu, đồng thời hình thành hình không gian ba chiều trong đầu.

Mục tiêu đầu tiên của Mạc Ngôn là khu vực màu đỏ được chỉ ra trên bản đồ.

Có hai con đường thẳng đến khu này, nhưng cho dù là con đường nào thì cũng đều có nhân viên tuần tra đứng canh gác.

Mạc Ngôn trầm ngâm, việc này rất mất thời gian, cậu không muốn gây chiến cho nên cần phải tìm được phương thức tốt nhất để có thể tiến vào khu vực này.

Cậu đột nhiên chú ý đến có một doanh phòng đơn sơ bên hải khu vực màu đỏ, thường xuyên có người đeo kính, dường như là sự xuất hiện của các chuyên gia.

Những người này có thần sắc vô cùng mệt mỏi. có người thì ngủ gà ngủ gật, người thì trầm tư suy nghĩ về đồng tài liệu.

-Những người này chắc hẳn là những nhà chuyên gia, bộ dạng này xem ra là vừa mới xong việc nghỉ ngơi.

Quan sát được những tình hình này, Mạc Ngôn lập tức vạch ra được kế hoạch, không thể tiếp tục trì hoãn được nữa, lập tức đi đến chỗ đóng quân này.

- Khoảng mười phút sau, dưới sự chỉ dẫn của ý thức bản ngã, cậu ung dung vượt qua những đoạn đường có tuần tra, đi vào khu vực đóng quân.

Không thể không phủ nhận tác dụng to lớn của khí thí ung dung cùng bề ngoài nho nhã của mình, sau khi tiến vào nơi đóng quân, không chỉ không có ai nghi ngờ, thậm chí còn có người gật đầu chào hỏi cậu nữa.

Mạc Ngôn khẽ mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước. chuyến đi này sớm có thể chọn được mục tiêu.

Hai phút sau, cậu đi đến trước một túp lều đơn giản, đẩy cửa đi vào.

Chủ nhân của căn phòng này đang nằm trên giường, thân hình cùng tướng mạo của người này xem ra bảy tám phần giống với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn bước lên trước, che lại huyệt An Miên của cậu ta, sau đó lấy cái áo khoác trắng treo trên tường xuống, một lát sau, cậu lại lấy văn kiện cho phép được vào khu vực màu đỏ trong túi áo của chủ nhân căn phòng này.

Một phút sau, Mạc Ngôn mặc chiếc áo khoác trắng lên người, đeo kính, dễ dàng đi về phía khu vực màu đỏ.

Bước đi của cậu bình thản, ung dung, không hề vội vàng. Đến trước trạm gác khu vực màu đỏ, cậu thậm chí còn chủ động xuất trình giấy tờ, không một chút lo lắng sợ người khác nhìn ra sơ hở.

Lính gác cẩn thận xem xét giấy chứng nhận sau đó gật đầu nói:

-Giáo sư Hồ, ông có thể vào trong.

Mạc Ngôn gật đầu cười nói:

-Vất vả rồi...

Nói xong cậu ngẩng đầu bước vào khu vực đỏ.

Lính gác không hề nhận ra người trước mặt rất giống với giáo sư Hồ nhưng thực chất lại là hai người khác nhau.

Đây hiển nhiên là một thủ đoạn lừa giỡn của Mạc Ngôn.

Có gương mặt tương tự nhau, có giấy chứng nhận được phép đi vào khu vực đỏ, lại dùng thần hồn tác động lên ý thức của người lính gác, cũng đủ khiến cho cậu có thể dễ dàng tiến vào khu vực này.

Trong mắt người lính gác thì người trước mặt đây chính là giáo sư Hồ, thậm chí đến cả lông mày, nốt ruồi trên mặt cũng giống hệt.

Bước vào khu vực được bôi đỏ trên bản đồ, Mạc Ngôn lại khởi động ý thức bản ngã một lần nữa.

Lúc này cậu mới phát hiện ra, trung tâm của khu vực này được giấu ở dưới lòng đất.

Cách mặt đất khoảng 5m có một khoảng trống được đào ra, diện tích của khoảng trống này khoảng 300 m2, trên dưới đều được chống đỡ bằng kim loại. cả khoảng trống này được chia làm ba khu, ước chừng có khoảng 20 vị chuyên gia đang bận rộn làm việc dưới đó.

177. Chương 175: Không Đánh Không Chịu Hợp Tác

Mạc Ngôn mặc bộ quần áo kín mít, đi xuống căn phòng dưới lòng đất.

Bộ quần áo phòng dịch này được thay ở cửa khử độc khi bước vào phòng hầm. chất liệu mỏng bó sát cơ thể, ngoài việc hô hấp khó khăn ra thì đều cho người ta cảm thấy khá là thoải mái.

Sau khi xuống dưới tầng hầm, tất cả mọi người đều mặc trang phục như vậy, rất khó bị người khác phát hiện ra.

Mạc Ngôn đi thẳng đến phòng xác.

Phòng xác được bố trí ở khu vực trong cùng bên dưới hầm này, Mạc Ngôn đi đến trước cửa, đẩy cửa ra.

Trong ánh đèn âm ảm mà lạnh lùng, từng đợt từng đợt khí lạnh ghê người tỏa ra đập vào mặt Mạc Ngôn.

Dừng lại giữa phòng xác, thi thể trắng bạch được đặt trên chiếc giường xác, trong đó có một chỗ còn chưa được khâu lại, một phần bụng còn lộ ra ngoài khiến người ta sợ dựng tóc gáy.

Mạc Ngôn đi đến trước thi thể, mở Thiên Nhân ra, quan sát khí thoát ra từ thi thể.

Không ngoài dự đoán, ở vùng ngực của nạn nhân quả nhiên có một khí màu đen quanh quẩn.

Nhưng tạm thời Mạc Ngôn vẫn chưa xác định chính xác được khí màu đen ấy có phải là thi sát hay không! Dù sao thì những kiến thức này cũng là kế thừa từ những người bên Tả đạo mà có, thuộc trường phái lí luận, từ trước đến giờ chưa kiểm nghiệm thực tế bao giờ.

Muốn xác định được khí màu đen kia có phải là thi sát hay không, đầu mối then chốt chính là bộ phận bên trong thi thể này, hoặc là nguyên khí còn sót lại.

Người chết như ngọn đèn tắt.

Người sau khi chết trừ phi là vì hao tổn nguyên khí, thậm chí là chết già, nếu không thì đều còn sót lại chút nguyên khí.

Nguyên khí còn sót lại này trong vòng 24 tiếng vẫn sẽ hoạt động như cũ, gặp tu sĩ như Mạc Ngôn, thậm chí có thể mượn dùng, quá 24 tiếng sẽ tự động bị tiêu tán theo thi thể.

Cả quá trình tiêu tán có thể diễn ra trong 1 tuần hoặc nửa tuần, mà theo như mức độ phân hủy của thi thể trước mặt Mạc Ngôn thì thời gian phân hủy hoàn toàn của nó nhiều nhất cũng chỉ ba ngày. Cũng có thể nói, chỉ cần là không phải bị thi sát xâm nhập thì trong thi thể này nhất định vẫn còn tồn tại chút nguyên khí.

-Nửa phút đồng hồ sau Mạc Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu.

Không ngoài dự đoán, nguyên khí của thi thể này sớm đã không còn tồn tại chút nào nữa rồi, điều này chứng minh khí màu đen kia chính là thi sát.

Sự tồn tại của loại thi sát này bản thân nó không thể tồn tại được. cũng có nghĩa là về mặt bản chất thì nó không có tính lây lan, nhưng trước khi nó bị tiêu tán hoàn toàn lại có một năng lực mạnh mẽ, đặc biệt là rất mẫn cảm với hơi thở của người sống. khi nó xâm nhập vào cơ thể con người, sau khi hấp thụ hết nguyên khí của con người, sẽ di chuyển đến những cơ thể khác. Nếu trong phạm vi 1km mà không có người sống hoặc sinh vật sống thì sẽ tự tiêu hủy sau một thời gian.

Ngoài ra, cho dù là không ngừng hấp thụ nguyên khí của người sống đi chăng nữa thì việc nó bị hủy diệt cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nguyên khí của con người chỉ có thể kéo dài thời gian suy giảm của nó chứ không thể tăng thêm sức mạnh duy trì cho nó được.

Đứng từ góc độ này mà nói, dịch bệnh bùng phát lần này chứ cần có biện pháp phòng chống đúng thì rất nhanh có thể tự biến mất.

Đương nhiên, đối với việc này ngoài Mạc Ngôn ra thì vĩnh viễn không ai biết được.

Mà đối với Mạc Ngôn thì cậu hiển nhiên sẽ không đợi cho dịch bệnh từ dưng biến mất.

Xác định chính xác sự tồn tại của thi sát, Mạc Ngôn lập tức xoay người đi ra khỏi tầng hầm.

Bây giờ, điều cậu cần phải quan tâm là làm thế nào có thể vượt qua hàng rào kiểm soát với tốc độ nhanh nhất tiến vào được thôn Dân Tộc.

Cậu nhìn lại một chút tấm bản đồ trong phòng làm việc của cục trưởng Mã, tấm bản đồ hiện ra rõ nét, từ bộ chỉ huy đến thôn Dân Tộc có ba trạm kiểm soát.

Ngoài ba trạm này ra trên không còn có máy bay trực thăng theo dõi.

Ban ngày ban mặt mà muốn vào thôn Dân Tộc mà không làm kinh động đến ai cho dù là Mạc Ngôn cũng khó mà thực hiện được.

-Chẳng nhẽ phải chờ đến đêm sao?

Mạc Ngôn bước nhanh ra khỏi khu vực đỏ, trở lại phòng làm việc của cục trưởng Mã, đứng trước cửa sổ, chăm chú thuốc suy nghĩ tỉ mỉ.

-Thời gian không đợi người, nếu như Đỗ Tiểu Âm bị sát khí xâm nhập, bây giờ đi còn kịp, chậm trễ một phút nguyên khí của cô ấy sẽ bị hút mất một phần, đến lúc đấy dù có cứu được cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả, trừ phi là một người thực vật mà thôi.

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn xưa nay vốn bình tĩnh trong lòng bỗng dâng lên từng đợt sóng.

-Có tình cảm cho dù cưỡng ép từ bỏ cũng không được.

Mạc Ngôn khẽ thở dài, cậu hiểu được thiện cảm của mình đối với Đỗ Tiểu Âm, nhưng ngọn nguồn và bản chất của phần tình cảm này là gì cậu chưa từng nghĩ qua.

Đến lúc này cậu mới biết, tình cảm này là trong lúc vô tri vô giác dần dần biến thành phức tạp, không thể nói rõ được.

Cậu là tu sĩ, từ trước đến giờ làm việc đều theo tự nhiên, tâm nghĩ thế nào thì làm thế đấy.

Hiểu được phần tình cảm này cậu lại cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Phát hồ vu tình, chỉ hồ vu lễ (cho dù có nảy sinh tình cảm cũng phải giữ chừng mực, phép lịch sự), chỉ cần không phải là tình cảm không thể khống chế được mà sinh lòng muốn được sở hữu, thì thích nhiều thêm một người thì cũng có sao đâu chứ.

Năm phút sau, Mạc Ngôn xuất hiện ở đường giao với thôn Dân Tộc.

Không nằm ngoài dự đoán, đường giao này sớm đã lập một trạm canh gác, hơn nữa làm nhiệm vụ này không phải là cảnh sát mà là quân nhân làm nhiệm vụ mặc trên người bộ quần áo phòng dịch.

Đây là trạm canh gác đầu tiên, ngoài trạm gác ở đường giao này ra, ở giữa cứ cách trăm mét lại có một trạm gác nữa, kéo dài đến tận chỗ mà mắt không nhìn thấy được nữa mới thôi.

Mạc Ngôn quyết tâm đi đến trạm gác.

-Người phía trước kia, lập tức dừng bước!

Nhìn thấy Mạc Ngôn, lính gác cao giọng quát:

-Nơi này là khu vực cấm, mau rời khỏi đây đi, nói lại lần nữa, rời khỏi nơi này mau.

Mạc Ngôn coi như không nghe thấy vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Hai lính gác lập tức đề cao cảnh giác, nói to:

-Nhắc lại một lần nữa, rời khỏi đây mau, nếu không chúng tôi sẽ dùng biện pháp cưỡng chế đấy.

Người lính gác kia cũng giơ súng lên nhắm vào người Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn không muốn làm khó hai người lính gác trẻ này, lập tức giơ tay lên, ý bảo mình không có ác ý gì, sau đó đi đến cách hai người kia khoảng hai ba bước thì dừng lại.

-Hai người không cần phải căng thẳng thế đâu, tôi không có ác ý gì cả.

Cậu giơ hai tay âm giọng nói:

-Tôi là người sắp chết rồi, không còn lưu luyến gì sự sống nữa, nhưng tôi không muốn phải chết ở bên ngoài, cho nên tôi muốn hai vị cho tôi qua, tôi muốn chết trên giường của mình.

Hai người kia nghe thấy vậy nhất thời ngạc nhiên.

Hai người này còn ít tuổi, mới đều hai mươi tuổi đầu, cũng không có nhiều kinh nghiệm xã hội, đối diện với lí do như thế cũng không biết phải xử trí như thế nào.

Mạc Ngôn lại nói:

-Những lời tôi nói đều là sự thật, nếu như không tin, hai anh có thể xem trạng thái hiện giờ của tôi.

Hai lính gác chăm chú xem xét lại, lập tức kinh hãi phát hiện ra tên nhóc trước mắt mình quả nhiên cách cái chết không xa.

Lúc này sắc mặt Mạc Ngôn giống như cua đồng nấu chín, mồ hôi chảy ròng ròng xuống, giống như thác nước đổ xuống mặt nước.

Nhất là hơi thở nóng bỏng phát ra từ người Mạc Ngôn, cho dù cách xa 3m hai người đó vẫn có thể cảm thấy được.

-Bệnh lây nhiễm.

Hai người liếc nhìn nhau lập tức xác định Mạc Ngôn bị bệnh lây nhiễm hơn nữa còn bị rất nặng.

-Cậu... cậu đừng nghĩ quẩn, tình hình bệnh này của cậu vẫn có thể chữa trị được.

Một người lính gác vừa cà lăm an ủi Mạc Ngôn vừa gọi điện báo cho cấp trên.

Mạc Ngôn được voi lại đòi tiên, chưa dừng lại ở đấy, bước lên vài bước nói:

-Tôi rất hiểu được tình hình hiện tại của mình, anh không cần phải an ủi tôi đâu.

-Cậu đừng qua đây!

Người lính gác trẻ tuổi mặt trắng bệnh, vừa kinh vừa sợ.

Thực ra hẳn thực sự lo lắng tên này sẽ nhảy bổ ra, sau đó kéo mình cùng xuống địa ngục. người lính gác hiểu rõ, bộ quần áo bảo hộ của mình có tính phòng dịch cao nhưng chất liệu không chắc chắn lắm, ngộ nhỡ bị xé rách một lỗ nhỏ thì việc bị lây nhiễm bệnh là rất dễ xảy ra.

-Thật xin lỗi, tôi muốn về nhà, bất luận là ai cũng không thể ngăn cản tôi.

Mạc Ngôn tiếp tục tiến về phía trước, vẻ mặt bi thương, nói:

-Người giống như tôi, ở lại bên ngoài chỉ làm hại đến người khác, vì vậy hoặc là cậu cầm súng bắn chết tôi ngay tại đây, hoặc là thả cho tôi đi vào trong, đằng nào cũng là chết.

Hai người lính gác trong đầu trống rỗng.

Nếu trước mắt họ là phần tử nguy hiểm thì sẽ không hề do dự mà nổ súng.

Nếu người này là người bị bệnh lây nhiễm của thôn Dân Tộc trốn ra ngoài thì họ cũng không do dự mà nổ súng.

Nhưng trước mắt lại là người sắp chết, nguyện vọng duy nhất của hắn chính là được chết trên chính chiếc giường của mình.

Theo lí thuyết mà nói, tên nhóc cam tâm chịu chết thì không có uy hiếp gì cả.

Một phút sau, Mạc Ngôn mỉm cười đi qua bên cạnh tên lính gác, đi thẳng vào trong thôn Dân Tộc.

Hai người lính gác này bị thuyết phục hoàn toàn, cuối cùng không hề bóp cò.

Nhưng không nổ súng không có nghĩa là bọn họ không để ý đến, nếu tùy ý để cho Mạc Ngôn tiến vào thì là bọn họ không làm tròn trách nhiệm.

Vậy nên hai người hạ súng xuống, liều mạng chịu nguy hiểm lây bệnh, định dùng cách nguyên thủy nhất để khống chế Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thấy cách của mình không thực hiện được, cũng chỉ còn cách sử dụng vũ lực. khi hai người nhào qua cậu nhẹ nhàng điểm huyệt an miên.

-Thật là không đánh không chịu hợp tác, muốn văn minh một chút cũng không được...

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, đi qua hai người.

Trạm canh gác đầu tiên là nghiêm mật nhất, sau khi qua được đấy, những trạm canh gác gần thôn Dân Tộc thưa thớt hơn nhiều.

Mạc Ngôn bước nhanh gần như chạy về phía thôn Dân Tộc.

Có được vũ khí là ý thức bản ngã, cậu có thể dễ dàng vượt qua trạm gác thứ hai, nhưng lần này, máy bay trực thăng trên không đang mở rộng tầm kiểm soát.

-Chắc hẳn đã có người phát hiện ra chuyện vừa rồi của mình.

Mạc Ngôn mỉm cười tiếp tục tiến về phía trước.

Xuyên qua được trạm gác thứ hai, Mạc Ngôn đi dọc nhanh theo đường bờ ruộng, lại chợt phát hiện ra, ở cổng vườn căn nhà phía trước đột nhiên xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Mà cái người cậu quen ấy lúc này đang cảnh giác nhìn về phía cậu, khẩu súng trong tay nhẹ nhàng được giơ lên.

-Tính cảnh giác rất cao, hẳn là đã nhận được lệnh từ bộ chỉ huy rồi chứ?

Thấy người quen, Mạc Ngôn vui mừng hơn hở, vẫy vẫy tay về phía người kia nói:

-Này, Hỏa Kế, mấy ngày không gặp rồi, còn tưởng biến thành zombie (thây ma) rồi chứ!

-Tôi nhỏ vào, sao lại là tên nhóc này chứ?

Nhìn thấy Mạc Ngôn, Đại Lý há hốc mồm, từ từ hạ súng xuống.

178. Chương 176: Lần Đầu Tiên Suy Giảm

Ở phía sau Đại Lý, hình dáng của Lâm Tú cũng hiện ra trong tầm mắt của Mạc Ngôn.

Cô dụi dụi mắt nói lẩm bẩm:

-Lẽ nào mình bị hoa mắt sao.

Mạc Ngôn bước nhanh tới, nhìn bộ dạng đờ đẫn của hai người, không nhận được cười;

-Chuyện gì thế này, hai người cứ như gặp quỷ thế?

Đại Lý đã định thần lại, đánh một cú vào bả vai cậu vừa kinh vừa mừng nói:

-Tên này, sao lại xuất hiện ở đây hả?

Lâm Tú cũng nói theo:

-Mạc Ngôn, anh điên rồi sao? Nơi này không lâu nữa sẽ thành bãi tham ma, anh còn dám chạy đến đây à?

Mạc Ngõncười nói:

-Tôi không đến, e rằng mọi người thực sự sẽ biến thành Zombie đấy.

Về mặt lý thuyết, dưới tình hình đặc biệt, bị thi sát kí sinh có thể biến thành cương thi, lời vừa rồi của Mạc Ngõnmặc dù chỉ là nói đùa nhưng cũng không phải là không có căn cứ.

Đại Lý bỗng nhiên tỉnh ngủ nói:

-Tôi thêm vào, vừa rồi nhận được cảnh báo của bộ chỉ huy, nói là có người tự tiện thâm nhập vào đây, đừng nói là tên nhóc cậu nhá.

Mạc Ngõncười nói:

-Ngoài em ra thì còn ai vào đây nữa?

Đại Lý và Lâm Tú nghe thấy vậy trợn tròn mắt nhìn nhau, thực sự không biết phải nói gì.

Mạc Ngôn nói:

-Mọi người có thể liên lạc với bộ chỉ huy.

Đại Lý cũng sờ gật gật đầu.

Mạc Ngôn ngẩng đầu nhìn trực thăng đang bay trên không trung nói :

-Không cần phải nhiều lời, Đại Lý, anh giúp em liên lạc với cục trưởng Mã trước đã.

Sự chậm trễ này khiến cậu hiểu được một điều muốn một mình ung dung tiến vào thôn Dân Tộc là điều không thể nào.

Nhưng cậu cũng nghĩ rằng sự việc sẽ không đến mức diễn ra theo chiều hướng không thể khống chế nổi.

Trong lòng cậu hiểu rõ, nếu như không có những trạm gác kia thì cậu không thể hùng hồn làm việc này được, cũng không dễ gì mà thuyết phục được cục trưởng Mã đồng ý cho mình vào thôn Dân Tộc.

Tuy nhiên giờ đã vào đến đây rồi, ván đã đóng thuyền rồi, cục trưởng Mã chỉ có thể thuận theo ý của cậu, cố gắng sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện mà thôi.

Nhìn thấy máy bay trực thăng đang tiếp cận ở trên, Đại Lý nói:

-Vào phòng trước đã rồi nói chuyện sau.

Mạc Ngôn gật đầu đi theo hai người vào trong nhà.

Đại Lý bảo Lâm Tú lập tức đi liên lạc với cục trưởng Mã, còn mình thì nắm lấy tay Mạc Ngôn hỏi:

-Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn nói:

-Đợi lát nữa rồi nói... cứ liên hệ với cục trưởng Mã trước đi đã, khiến cho mấy thứ đồ chơi trên kia rời khỏi đây đã rồi tính.

Mười giây sau, giọng cục trưởng Mã vang lên bên tai Mạc Ngôn.

-Mạc Ngôn, cháu có biết là mình đang làm cái gì không hả?

Tiếng cục trưởng Mã vừa kinh hãi vừa tức giận, chỉ vài phút trước sau khi biết người kí sinh vào trạm kiểm soát là Mạc Ngôn thì ông ngất xỉu tại chỗ.

-Chú Mã, cháu thành thật xin lỗi, cháu cũng không muốn phải làm như vậy đâu, nhưng mạng người là quan trọng, cháu nhất định phải đến được thôn Dân Tộc trong thời gian sớm nhất, nên mới nghĩ ra hạ sách này.

Cục trưởng Mã căn bản là không muốn nghe lời giải thích của cậu, tức giận nói:

-Cháu thực là hồ đồ, có biết được hậu quả của việc này là thế nào không hả? ngộ nhờ cháu bị lây bệnh cháu nghĩ làm sao có thể đối diện với ông nội và cha cháu chứ?

Lúc này đứng bên cạnh cục trưởng Mã là một người đàn ông xa xăm mặt mày.

Người này có dáng không cao lắm, hơi gầy, chừng hơn năm mươi tuổi, tướng mạo cũng rất bình thường. nhưng khi đứng ở đó, lại có một khí chất mà người thường khó mà có được.

Người này chính là chủ tịch tỉnh A ông Trần Trường Sinh.

Vài phút trước, sau biết tin từ cục trưởng Mã người kí sinh vào trạm kiểm soát là Mạc Ngôn, cháu đích tôn của Mạc gia ở kinh thành cũng cảm thấy đau đầu.

Ông ta không phải cùng phe với Mạc gia, nhưng từ trước đến nay vẫn luôn rất khâm phục Mạc Trọng Dương, nếu như có thể ông ta hiển nhiên là cũng không muốn cháu đích tôn nhà họ Mạc vô duyên vô cớ tiến vào nơi tuyệt địa kia.

Không sai, thôn Dân Tộc bây giờ đã được liệt vào danh sách tuyệt địa.

Trong một văn bản bí mật, có người đã đề ra ý kiến, xây một bức tường kiên cố bao quanh thôn Dân Tộc trong phạm vi 5km, để khiến cho người bị bệnh và nguồn bệnh lây nhiễm bị cách li trong phạm vi này.

Tuy rằng trước mắt đây chỉ là một ý tưởng không quá khả thi, nhưng Tần Trường Sinh hiểu rõ cùng với thời gian, sự trì trệ của công tác nghiên cứu thì ý tưởng này tất sẽ trở thành sự thật.

-Chú Mã, cháu nói với chú cháu có thể giải quyết được nguy cơ lần này... những lời cháu nói không phải là nói suông, cũng không phải là nói xằng bậy, chỉ cần cho cháu thời gian, cháu sẽ dùng sự thực chứng minh cho chú xem.

Những lời này không chỉ để nói rõ cho cục trưởng Mã, mà còn nói rõ cho cả Đại Lý và Lâm Tú.

Lòng tin giữa người với người được xây dựng dưới sự hiểu biết qua thời gian gắn bó với nhau, với sự hiểu biết của Đại Lý và Lâm Tú đối với Mạc Ngôn thì họ dễ dàng tin vào lời nói của cậu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt lộ rõ vẻ vui mừng, trong đầu đột nhiên cùng xuất hiện một ý nghĩ, Tiểu Âm được cứu rồi.

Khi máy bộ đàm truyền tin đến, cục trưởng Mã quả nhiên là không tin nói:

-Mạc Ngôn, nhân dịp chưa tiến vào trong trung tâm vùng bệnh, bây giờ cháu quay về còn kịp đấy. nghe lời chú Mã, lập tức quay về, nếu không chú sẽ dùng biện pháp cưỡng chế đấy.

Mạc Ngôn thở dài, đang định thuyết phục một lần nữa thì bỗng nhiên thấy một người khác nói vào trong bộ đàm:

-Mạc Ngôn, cậu dựa vào cái gì mà nói rằng có thể giải quyết được nguy cơ lần này?

Mạc Ngôn cũng không hỏi người kia là ai liền nói luôn:

-Có nhiều thứ một hai câu không thể nói hết được, nhưng tôi có thể cho ông một chút niềm tin vào việc này.

Ngập ngừng một lúc lại nhớ đến số liệu trong đầu rồi nói tiếp:

-Tôi đã xem qua tài liệu nghiên cứu về vùng này gần đây nhất của bộ chỉ huy, nếu nhớ không nhầm thì có lưu giữ bốn thi thể, hai người là sau khi chết mới chuyển từ thôn Dân Tộc tới, còn bốn người kia là chết ở nơi nghiên cứu, đúng không?

Người kia thoáng im lặng, tựa hồ như hỏi số liệu từ người đứng bên cạnh, một lát sau nói:

-Đúng thế, chính xác là như vậy.

Mạc Ngôn nói:

-Chẳng nhẽ mọi người không chú ý sau khi bốn người này chết, trong bộ chỉ huy có thêm bốn người bị lây bệnh sao?

Người kia nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người, lại hỏi người đứng bên cạnh về số liệu kia rồi nói với Mạc Ngôn:

-Đúng là như thế, nhưng điều đấy thì chứng minh được gì?

Mạc Ngôn nói:

-Điều đó chứng minh căn bệnh này không hề có tính lây lan, đặc thù của nó chính là kí sinh.

Lặng một chút, cậu châm điếu thuốc rồi nói tiếp:

-Thôi được rồi, tôi cho ông thêm một thông tin đáng tin tưởng nữa, nếu bây giờ phái người đi thu thập số liệu, sẽ phát hiện ra rằng số lượng người nhiễm bệnh trong thôn Dân Tộc không hề tăng lên. Chỉ có sau khi vài người bị nhiễm bệnh chết đi, mới có thêm vài người bị lây bệnh, phải nhớ rằng, sự lây nhiễm này thực ra chỉ là tượng trưng, đặc tính của nó là kí sinh, ngoài ra, bản thân virus này không tự tái sinh được, số lượng là cố định. Vì vậy điều đó cũng cho thấy số lượng người bị nó kí sinh cũng là cố định.

Ngôn từ của Mạc Ngôn rất có bài bản, nghiêm lại thì khá giống với sự việc xảy ra.

Sau khi nói xong, bộ đàm chìm trong sự im lặng.

Chỉ ba phút sau, giọng của người kia lại vang lên:

-Mạc Ngôn, cậu nói không sai, theo như thống kê của chúng tôi, số lượng người bị lây nhiễm đúng là không tăng lên, về cơ bản là ổn định, nhưng do nhiều nguyên nhân, số liệu thống kê cũng chỉ mang tính chất tương đối. nhưng lại có thể chứng minh được suy đoán của cậu.

Mạc Ngõn nói:

-Đấy không phải suy đoán mà là lí luận.

Người kia không nhịn được cười nói:

-Được rồi, tạm thời tính nó là lí luận đi, như vậy nhé, cậu có thể nói cho tôi biết làm sao cậu có thể đưa ra lí luận này được không?

Mạc Ngõn nói:

-Ông nghĩ bây giờ thảo luận về lí luận quan trọng hay việc cứu người là quan trọng?

Người kia trả lời:

-Đương nhiên là cứu người quan trọng hơn rồi, nhưng lí luận chung quy lại vẫn là lí luận, nếu như lí luận của cậu là đúng cũng không cho thấy cậu có năng lực thực hiện vấn đề này.

Mạc Ngõn nói:

-Nói đến thế rồi nhưng ông vẫn không tin tôi, có câu còn nước còn tát, việc đã đến nước này sao không để tôi thử một lần xem sao?

Người kia trầm mặc một lúc rồi nói:

-Cậu kiên quyết muốn làm như vậy?

-Mạc Ngõn trả lời:

-Đúng, tôi kiên quyết.

Người kia trả lời dứt khoát:

-Nói đi, muốn bộ chỉ huy phối hợp thế nào với cậu?

Mạc Ngõn cười nói:

-Yêu cầu máy bay trực thăng trên đầu tôi rời đi, thế là sự phối hợp tốt nhất rồi... ngoài ra, phiền ông chuyển lời tới cục trưởng Mã, sau khi sự việc ở đây kết thúc, tôi sẽ đích thân đến tội với ông ấy.

Có lẽ câu “ còn nước còn tát” của Mạc Ngõn làm ông ta lung lay, cũng có thể cảm thấy được, Mạc Ngõn nhất định không quay lại, do đó bộ chỉ huy chỉ có thể đồng ý yêu cầu của cậu mà thôi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi điện, Mạc Ngõn nhìn Đại Lý và Lâm Tú nói:

-Tôi nhất định phải đến thôn Dân Tộc ngay, mấy người không cần phải nói nhiều, chúng ta nói chuyện sau.

Đại Lý lại ngăn cản cậu nói:

-Anh đi với em.

Mạc Ngõn giật mình, cười hỏi:

-Anh không sợ bị lây bệnh à?

Đại Lý nghiêm túc nhìn Mạc Ngõn:

-Người khác không tin cậu nhưng anh tin... Em vừa mới nói virus này không có tính truyền nhiễm, sao anh phải sợ cơ chứ?

Mạc Ngõn nói:

-Đúng là nó sẽ không lây bệnh, nhưng sẽ kí sinh, điều này cũng có thể làm mất mạng đấy.

Đại Lý cười nói:

-Có em ở đây, anh còn phải lo gì nữa chứ? Vẫn là câu đấy, người khác không tin nhưng anh tin cậu.

Mạc Ngõncười cười, đang muốn nói gì đó trong lòng lại bỗng rung động.

Cậu đột nhiên ngẩng cao đầu, nhìn qua cửa sổ, nhìn về phía thôn Dân Tộc, trên mặt hiện ra thần sắc kì quái.

Trận rung động này đột ngột xảy ra, không dự báo trước, không biết tại sao?

Nhưng Mạc Ngõnhiều rằng bất luận là do nguyên nhân gì thì cũng đều là một cảnh báo...

-Xem ra, tình hình bệnh dịch lần này không đơn giản như vẻ ngoài của nó, bên trong còn ẩn chứa một nguyên nhân nào đó nữa, là gì đây, là nhân tố con người hay nhân tố tự nhiên?

Mất tí hí nhìn về phía Đại Lý nói:

-Đại Lý, anh thật sự muốn đi cùng em chứ?

Đại Lý nghiêm túc nói:

-Anh không gạt em làm gì, sớm đã nghĩ đến việc có thể cùng em kề vai chiến đấu trong trận này rồi, đúng vậy, anh muốn đi cùng em.

Mạc Ngõncười cười nói:

-Nếu đã như vậy, vậy anh hãy chuẩn bị tốt vũ khí đi.

Đại Lý ngắt người ra hỏi:

-Vũ khí?

Mạc Ngõngật đầu, mỉm cười nói:

-Em có dự cảm rằng ở thôn Dân Tộc không được yên bình cho lắm.

Ẩn doanh, thôn Dân Tộc.

Trong căn phòng đơn sơ có ba du khách bị cách li, trong đó có một người mũi cao tóc vàng, rõ ràng là du khách nước ngoài.

Hai người còn lại đều có khuôn mặt của người phương Đông, khoảng 40 tuổi.

Hai người này ngồi trên chiếc giường quân đội đơn giản, mắt không rời khỏi cái màn hình laptop, người còn lại thì nằm nhắm mắt trên giường, sớm đã bị hồn bay phách lạc.

Trong ba người chỉ có vị du khách nước ngoài đứng ngồi không yên, cũng không nhìn lên màn hình laptop.

Người đang coi laptop bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

-Mạc Lý Sâm, lần suy giảm đầu tiên sắp kết thúc rồi, nếu không muốn trở thành người lây bệnh tiếp theo thì lập tức quay về phòng của mình đi, dùng cách mà tôi dạy cô để tránh được lần lây nhiễm này.

179. Chương 177: Anh Hùng Cứu Mạng

Mạc Lý Sâm toát mồ hôi nói:

-Tổng, còn bao nhiêu thời gian nữa mới xuất hiện suy giảm lần đầu tiên?

Người nước ngoài có đôi mắt màu xanh này nói tiếng Trung rất chuẩn, thậm chí còn lưu loát hơn cả Chris mũi to.

Người bị hấn gọi là “Tổng” nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tựa hồ như đang tính toán gì đó, miệng thần nhiên nói:

-chậm nhất là ngày mai, sẽ xuất hiện hiện tượng suy giảm trên diện rộng.

Mạc Lý Sâm nuốt nước bọt nói:

-Vậy có nghĩa là ngày mai sẽ có càng nhiều người chết hơn?

Tổng ngẩng đầu, nói với vẻ mặt kiên nhẫn:

-Anh định nói gì?

Mạc Lý Sâm thần sắc bất an, có vẻ nôn nóng phất tay trả lời:

-Nơi này không thích hợp cho chúng ta hẹn gặp... Tổng, đã chết rất nhiều người rồi, không nên tiếp tục như thế nữa!

Tổng ra vẻ kinh ngạc nói:

-Mạc Lý Sâm, những lời nói trách trời thương dân này lại có thể thốt ra từ mồm anh sao? Anh vẫn là Mạc Lý Sâm mà tôi quen đấy chứ?

Mạc Lý Sâm nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Tôi không quan tâm có bao nhiêu người chết, điều mà tôi quan tâm chính là nếu cách mà chúng ta làm bị lộ ra ngoài sẽ dẫn đến sự mâu thuẫn hằn thù giữa hai quốc gia, thậm chí là truy sát.

Tổng cười lạnh nói:

-Mạc Lý Sâm, phiền anh nhớ kĩ một chút, thân phận của anh chỉ là người mua, nói đúng hơn thì bên mua phải người ra đón hàng, anh không thấy những thứ mình quan tâm hơi nhiều sao?

Mạc Lý Sâm nghe vậy vẻ mặt trầm xuống, mãi mới nói được câu:

-Anh nói đúng, việc này không đến lượt tôi quan tâm... nhưng tôi vẫn nhất định phải nhắc nhở anh, bất luận là tiếp theo đây xảy ra chuyện gì, anh cũng phải đảm bảo an toàn cho mình, nếu không chúng ta sẽ không thể nhận được một đồng tiền nào đâu.

Sắc mặt Tổng đột nhiên sa sầm xuống:

-Anh đang uy hiếp tôi đấy hả?

Mạc Lý Sâm hừ một tiếng:

-Cứ coi là như thế đi.

Vừa dứt lời, người đang nhắm mắt nằm trên giường bỗng nhiên nhảy lên đến trước mặt mạc lý sâm khiến người khác thấy kinh ngạc, lấy tay bóp chặt lấy cổ hấn.

Mạc Lý Sâm nhất thời bị nghẹt thở. Cảm thấy như cổ họng mình đang bị một chiếc vòng sắt thít lại.

Người này hơi dùng lực, dùng một cánh tay giữ mạc trên mặt đất quay đầu lại nói với Tổng:

-Có cần tôi khiến hấn câm miệng lại không?

Tổng cười cười, nhìn bản mặt sợ hãi của mạc liền nói:

-Thôi bỏ đi, chúng ta tạm thời còn cần đến hấn.

Mạc Lý Sâm cố gắng giãy dụa nhưng hai cánh tay kia như hai cục sắt khổng lồ, dù có dốc hết sức cũng không mấy may dịch chuyển.

Lúc này hấn kinh sợ phát hiện đồng tử của kẻ trước mặt giống như một đôi dã thú, ánh vàng và rất sâu.

-Quái vật, chính xác là quái vật, nhưng đây là điều mà ông chủ muốn sao?

Hấn há miệng thở hổn hển, cố gắng đè nén nỗi hoảng sợ trong lòng.

Từ sân của một gia đình nông dân đến thôn Dân Tộc chỉ có 1km.

Đại Lý cho Mạc Ngôn biết, Đổ Tiểu Âm bây giờ chỉ là nhiệt độ cơ thể tăng cao, chứ không hề có dấu hiệu bị thi sát kí sinh nên trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. cũng bởi vậy mà cậu không có vội vàng đi nhanh cho hết con đường này, mà hỏi thăm tình hình bệnh dịch từ Đại Lý.

Cậu vội vàng đến đây nên không hiểu nhiều về tình hình bệnh dịch.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khi đến thôn Dân Tộc thì Mạc Ngôn đã có được một nhận thức đại khái về tình hình dịch bệnh lần này.

-Mạc Ngôn, cậu định bắt đầu từ đâu?

Con đường phía trước đã có vài binh lính làm nhiệm vụ mặc áo bảo hộ, Đại Lý bước chậm lại hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

-Tìm Đổ Tiểu Âm trước đã rồi tính...

Đại Lý cười như không cười nói:

-Tôi cũng đoán như thế...

Mạc Ngôn giận dữ nói:

-Thái độ gì đây chứ?

Đại Lý cười nói:

-Ghen tị thôi... nếu như tôi một mình cô đơn bị giam ở chỗ này, cậu dám vỗ ngực nói nhất định sẽ tới đây cứu tôi không?

Mạc Ngôn không thêm quan tâm tới lời trêu chọc này, bước đến trạm gác phía trước, đang định nói gì đó thì lính gác hỏi trước:

-Xin hỏi vị nào là Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

-Chính là tôi, vị này là Lý Đại Hải, người Thất Xử của tỉnh ủy.

Lính gác sớm đã biết lai lịch của hai người nói:

-Tôi biết hai người là ai, nhưng theo quy định, tôi vẫn phải xem giấy tờ chứng minh của hai người.

Mạc Ngôn và Đại Lý nghe thấy vậy lập tức đưa giấy tờ ra, sau khi xem kĩ lính gác nói:

-Hai vị, mời đi theo tôi.

Mạc Ngôn hỏi:

-Có phải mọi người nhận được lệnh của bộ chỉ huy rồi không?

Lính gác trả lời:

-Đúng vậy, nhận được thông báo từ mười phút trước, bộ chỉ huy yêu cầu chúng tôi phải đốc sức phối hợp công tác cùng hai người, bây giờ mời hai người đi cùng tôi đến chỗ chỉ huy trưởng.

Mạc Ngôn lại nói:

-Thật xin lỗi, tôi tạm thời không thể đi gặp chỉ huy trưởng của mọi người được, trước khi gặp tôi phải đi gặp một người.

Lính gác tựa hồ cũng biết là chuyện gì, do dự một lát rồi nói:

-Hai người đợi một lát...

Nói xong hắn đi đến một bên báo cáo với cấp trên.

Mạc Ngôn và Đại Lý đứng trước trạm gác, đánh giá Thôn Trang nổi tiếng với đa dạng phong tục tập quán. Nói thực cảnh tượng trước mắt rất giống với cảnh tượng tận thế trên phim.

Bởi vì không có nhân viên môi trường, đường xá vắng vẻ chỉ thấy bay khắp nơi là giấy cùng túi nhựa, các cửa hàng hai bên đường cũng đóng kín mít, một vài cửa hàng do rời đi vội vàng còn không kịp khóa cửa, nửa che nửa đẩy thoải mái ra vào.

Trên mặt đường bóng người ít ỏi, cho dù vẫn có bóng người xuất hiện thì cũng đều là nhân viên với bộ quần áo phòng dịch trắng tinh.

Ở Thắt Xử, Đại Lý chính là hình tượng về một người đàn ông rần rở, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho dù là kiên cường như thế thì tim cũng như bị một cái gì đó chặn lại như bình thường.

-Có thuốc không?

Hắn huých tay Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Sao thế, anh bắt đầu đa sầu đa cảm rồi hả?

Đại Lý cười khổ nói:

-Nhìn thấy tình cảnh như thế này chẳng nhẽ cậu không có chút cảm xúc gì sao?

Mạc Ngôn lôi điều thuốc ra, đưa cho anh ta một điều, cũng tiện thể châm luôn cho mình một điều rồi nói:

-Nếu như nói là không có thì anh có thấy em lạnh nhạt quá không?

Đại Lý nhún vai trả lời:

-Anh không nghĩ cậu là người như thế.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy cười cười, không đồng tình cũng chẳng phản đối ý kiến.

Kỳ thực trái tim mình có càng ngày càng lạnh nhạt hay không đến bản thân cậu cũng không biết.

Cậu hiểu rằng nếu như không phải là đồ, Đại Lý và Lâm Tú bị giam hãm ở nơi này thì cậu tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

-Đại Lý, Mạc Ngôn đúng là hai người rồi.

Trong lúc nói chuyện một người mặc bộ đồ chống dịch trắng toát hớt hơ hớt hải chạy tới chỗ hai người.

Đại Lý nhìn thấy người này thì cười phá lên:

-Tiễn Hiểu Vũ, cậu vẫn còn sống khỏe mạnh đấy à?

-Vẫn khỏe, vẫn khỏe, mọi người đều khỏe...

Tiến Hiểu Vũ ôm chặt lấy cậu ta, miệng nói không ngớt:

-Đại Lý, được nhìn thấy anh thật tốt quá rồi.

Thân là một chuyên gia nghiên cứu bệnh lí học, cậu phải chịu áp lực rất lớn khi ở đây, người bình thường khó mà tưởng tượng nổi.

Sau khi nhìn thấy Đại Lý và Mạc Ngôn, cho dù thời gian không gặp nhau chẳng dài, nhưng đối với cậu mà nói đây dường như là cuộc gặp gỡ sau khi trải qua ranh giới giữa sự sống và cái chết vậy.

Đại Lý vỗ vai cậu cười nói:

-Được rồi, ôm thế là được rồi, đừng có ủy mị như đàn bà thế.

Tiến Hiểu Vũ buông anh ta ra, ngược lại ngừng nói:

-Thật xin lỗi, tôi kích động quá rồi.

Ngập ngừng một lúc rồi nhìn sang Mạc Ngôn nói:

-Mạc Ngôn, chỉ huy trưởng đang nói chuyện điện thoại với lãnh đạo của bộ chỉ huy, ông ấy phái em đến đây trước để phối hợp làm việc với anh, có việc gì cần em làm giúp không?

Lúc này, người bên cạnh cậu ta giơ lên hai gói to trên tay nói:

-Tôi nghĩ rằng trước khi tiến hành làm việc, hai người cứ mặc quần áo chống dịch trước đi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Không cần đâu.

Tiến Tiểu Vũ vội la lên:

-Sao lại không cần, chiều nay mới có thêm ba người bị lây nhiễm nữa rồi đấy.

Chưa nói dứt lời Mạc Ngôn liền cắt lời hỏi:

-Để tôi đoán thử... ba người bị nhiễm mới đều là mấy người mặc quần áo chống dịch đúng không?

Tiến Tiểu Vũ cùng người đứng bên cạnh ngăn người đồng thanh hỏi:

-Sao anh biết được?

Mạc Ngôn nhún vai, cũng không trả lời câu hỏi này mà nói:

-nếu như tôi là các cậu nhất định sẽ vứt bộ quần áo phòng bệnh này sang một bên. Tin tôi đi, ít nhất là ở đây nó không có bất kì tác dụng gì đâu.

Tiến Tiểu Vũ bán tín bán nghi với điều này, người còn lại thì hoàn toàn không tin.

Mạc Ngôn cũng là thuận miệng nói ra, thích tin thì tin, không thì thôi.

Tiến Hiểu Vũ hỏi:

-Mạc Ngôn, anh muốn đi gặp trưởng phòng Đỗ Tiểu Âm không?

Đại Lý cười nói:

-Đúng, không gặp được trưởng phòng mới của Thất Xử thì vị này của chúng ta chắc chắn sẽ khó mà chuyên tâm làm việc được.

Tiến Hiểu Vũ ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Mạc Ngôn nói:

-Anh với trưởng phòng Đỗ...

Mạc Ngôn cười nói:

-Đừng có nghe Đại Lý đoán mò, nhưng anh ta nói đúng một chút, trước tiên tôi phải đi xác nhận tình hình của Đỗ Tiểu Âm đã, sau đó mới có thể bắt đầu làm việc được.

-Không thành vấn đề, em sẽ đưa hai người đi gặp chị ấy.

Tiến Hiểu Vũ cũng quan tâm Đỗ Tiểu Âm không kém gì Đại Lý và Mạc Ngôn, nghe thấy vậy lập tức dẫn hai người đến doanh trại cách li ở bên trong nhà hát lớn, vừa đi cậu đã hỏi Mạc Ngôn một cách hiếu kì:

-Mạc Ngôn, bên bộ chỉ huy thực sự là tìm được cách đối phó với dịch bệnh lần này à?

Đương nhiên là cậu ta không biết Mạc Ngôn làm cách nào để đến được nơi này.

Cậu ta càng không thể biết được bộ chỉ huy cho phép Mạc Ngôn có thể tùy ý ra vào nơi đây hoàn toàn là thái độ bất khả kháng.

Đối mặt với câu hỏi của Tiến Hiểu Vũ, Mạc Ngôn nói:

-Cứ coi là thế đi...

Tiến Hiểu Vũ lại khẽ nhún mày nói:

-Nói thực là em cũng không tin lắm.

Đại Lý kinh ngạc hỏi:

-Sao lại không tin?

Đương nhiên là Hiểu Vũ trả lời:

-Nếu như bộ chỉ huy thực sự là tìm ra được cách trị dịch bệnh thì đầu tiên điều phải làm là nói với nhân viên nghiên cứu ở tuyến đầu ở đây như em chứ không phải là cử hai người đến IFVB và IFVC cũng không phân biệt được đến đây.

Đại Lý vẽ mặt ngờ ngàng nói:

-VBVC là cái gì? Vitamin à?

Mạc Ngôn cười:

-Cái cậu ta nói tới là hai siêu vi trùng gây cảm sốt đang phổ biến hiện nay.

Tiến Hiểu Vũ nghe thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

-Trời, anh biết thật sao?

Trong phòng cách bệnh đơn giản, khi Mạc Ngôn và Đại Lý vừa bước vào, Đỗ Tiểu Âmngạc nhiên không thốt lên lời.

Cô ngẩn ngơ nhìn Mạc Ngôn, rất lâu sau mới hỏi:

-Anh... sao anh lại đến đây?

Mạc Ngôn cười cười, cũng không trả lời, mà chỉ mở tâm nhãn quan sát cẩn thận tình hình sức khỏe của cô.

Cơ thể Đỗ Tiểu Âm hơi có chút suy yếu, hơn nữa tinh thần dường như cũng không được tốt, nhưng Mạc Ngôn chắc chắn cơ thể cô không có thi sát.

Không có tin nào tốt hơn tin này.

Tảng đá trong lòng cuối cùng cũng có thể được dỡ xuống, Mạc Ngôn nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Đỗ Tiểu Âm mà trong lòng lại dâng lên một niềm vui khó tả.

Trước khi đến đây, bởi vì đột nhiên xuất hiện một trận rung động nên cậu rất lo sợ Đỗ Tiểu Âm sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cho nên mặc dù là bên ngoài cậu vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

Trong giờ phút này, cậu tận mắt nhìn thấy Đỗ Tiểu Âm bình yên vô sự nên cảm thấy rất đổi vui mừng, tim không còn đập nhanh và lo lắng gì nữa.

Chỉ cần Đỗ Tiểu Âm không xảy ra chuyện gì, đối với Mạc Ngôn mà nói mọi việc điều không còn trở ngại gì nữa.

Đại Lý thấy Đỗ Tiểu Âm chỉ chăm chăm nhìn mình Mạc Ngôn nên không khỏi trêu:

-Sếp à, có thể nhìn tôi một cái không?

Đỗ Tiểu Âm lúc này mới sực tỉnh, mặt ửng hồng tức giận nói:

-Anh không nói cũng không ai bảo anh cầm đầu.

Nói xong cô quay về phía Mạc Ngôn cười nói:

-Không phải anh lại đến để đảm đương nhiệm vụ anh hùng đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

-Đoán đúng rồi, chỉ tiếc là chẳng có phần thưởng gì cả.

Ở cùng Đỗ Tiểu Âm một thời gian, điều khiến cậu vui mừng nhất chính là lời nói rất ăn ý.

Ví như lúc này đây, nếu đổi lại là người khác nhất định sẽ có rất nhiều điều muốn hỏi.

Nhưng Đỗ Tiểu Âm lại không như vậy mà chỉ cười và nói đùa với cậu.

Tóm lại là cậu đã đến rồi, Đỗ Tiểu Âm cũng nhìn thấy cậu rồi, việc này có thể chứng minh rất nhiều điều.

Nhiều khi giữa hai người không cần phải nói gì cả.

-Nói đi, lần này anh định cứu tôi thế nào?

Đỗ Tiểu Âm cười nhìn Mạc Ngôn, hỏi nửa thật nửa đùa.

Khi vừa nhìn thấy Mạc Ngôn, mọi lo âu trong lòng Đỗ Tiểu Âm đều lắng xuống.

Bởi cô biết, nếu như trên đời này có người có thể cứu cô thoát khỏi cái chết thì người đó chính là Mạc Ngôn.

Đây cũng không phải là một loại tin tưởng mù quáng, mà là căn cứ vào suy luận logic từ sự thật.

Từ lâu Lạn Vĩ đến sơn trang Đạm Thủy, từ bùa hộ mệnh đến lần này suýt chút nữa thì cướp đi tính mạng của cô.

Tất cả đều khiến cho Đỗ Tiểu Âm không còn chút nghi ngờ gì cả, Mạc Ngôn chính là anh hùng cứu mạng của mình.

-Gì mà cứu mới vớt chứ

Mạc Ngôn cười nói:

-Cô chẳng qua là bị nhiễm lạnh thôi, uống viên thuốc là có thể tự cứu mình được rồi.

Đỗ Tiểu Âm nghe thấy vậy vừa mừng vừa lo nói:

-Thực sự là tôi chỉ bị cảm lạnh thôi à?

Mạc Ngôn cười nói:

-Chẳng lẽ cô hi vọng là giả sao?

Đỗ Tiểu Âm lườm cậu một cái, định nói gì đó thì Hiểu Vũ chọt la lên:

-Thật không thể coi thường được, ít nhất cũng phải đợi đến ngày mai mới có thể xác định được là có bị cảm lạnh hay không?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

-Tóm lại là nên tin ai trong hai người đây?

Tiến Hiểu Vũ vội la lên:

-Sếp, đây không phải là tin hay không tin mà là phải nhìn nhận vấn đề một cách nghiêm túc. Trong tình huống này nếu như chị thực sự chỉ bị cảm lạnh thì bọn em còn có cách giải quyết tốt nhất.

Mạc Ngôn vỗ vai cậu nói:

-Được rồi, bây giờ không phải đi bàn về chuyện thời gian, trước tiên đưa tôi đi xem mấy người bị nhiễm bệnh đã.

Tiến Hiểu Vũ cười khổ nói:

-Mệnh lệnh mà em nhận được là đốc sức phối hợp với anh, nhưng anh thực sự chắc chắn là không mặc quần áo phòng chống dịch đi gặp bệnh nhân đấy chứ?

-Đương nhiên là chắc chắn rồi.

Mạc Ngôn gật đầu, nhìn về phía Đỗ Tiểu Âm nói:

-Có hứng thú đi cùng bọn tôi không?

Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên hỏi:

-Có thể đi cùng sao?

Tất cả những người nhiễm bệnh trong thôn Dân Tộc đều được cho vào ở trong khách sạn.

Khách sạn này là khách sạn lớn nhất của thôn Dân Tộc, cũng là khách sạn ba sao duy nhất ở đây.

Ngoài những người bị nhiễm bệnh nặng ra, cơ sở nghiên cứu của Tiễn Hiểu Vũ cũng được đặt ở nơi này.

Trên đường đi từ nhà hát lớn đến khách sạn Dân Tộc Hiểu Vũ liên mồm than thở.

Cậu nghĩ mãi không ra tại sao Đỗ Tiểu Âm có thể tin tưởng Mạc Ngôn đến vậy.

Nếu chỉ đơn thuần là công việc thì không có gì đáng nói cả, cũng chẳng đến phiên mình chỉ trích.

Nhưng đây lại là việc liên quan đến tính mạng của mình, dù thế nào cẩn thận vẫn không thừa, sao Đỗ Tiểu Âm có thể không có chút trách nhiệm nào với tính mạng của mình như thế chứ?

Trên thực tế, đến lúc này Hiểu Vũ cũng không biết cho dù Đỗ Tiểu Âm không tin Mạc Ngôn đi chăng nữa thì cô cũng sẽ đi cùng Mạc Ngôn, rời khỏi căn phòng như nhà giam này.

Kĩ thuật phân tích của Hiểu Vũ khác với Đỗ Tiểu Âm. Trước khi Mạc Ngôn xuất hiện, thân là một tiến sĩ tâm lí học phạm tội, Đỗ Tiểu Âm đã mơ hồ nhận ra được, tình hình đang phát triển theo chiều hướng xấu nhất. cô thậm chí còn khẳng định sự việc này sẽ đi đến một mức độ nhất định, điều đó chỉ có thể xảy ra trên phim ảnh mà thôi.

Sự thực cũng đúng là như thế.

Dưới tình hình hiện tại, tất cả người dân trong thôn Dân Tộc, bất luận là ai, nếu có thể khống chế được tình hình bệnh dịch thì cùng sống, ngược lại thì tất cả mọi người sẽ cùng chết.

Đây là một sự thật vô cùng tàn khốc, nhưng Đỗ Tiểu Âm tự hỏi, nếu mình là người đứng ở vị trí hoạch định chính sách, “cách biệt hoàn toàn” liệu có phải là một biện pháp khả dụng.

Căn cứ vào nhận thức này, Đỗ Tiểu Âm mới có thể vứt bỏ nỗi băn khoăn trong lòng, bước ra khỏi căn phòng kia.

Ý nghĩ của cô rất đơn giản, bất luận là sống hay chết, cũng phải ở bên cạnh Mạc Ngôn.

Mấy phút sau, mọi người đã đến được khách sạn Dân Tộc.

Tiến Hiểu Vũ giới thiệu với mọi người:

-Phía trước kia là người bị nhiễm bệnh đang được điều trị, cũng là những người được chẩn đoán chính xác là nhiễm bệnh, có tất cả 143 người, tình trạng của bọn họ đều là hôn mê bất tỉnh. Còn có 54 người khác thì sốt cao không dứt, rơi vào trạng thái bán hôn mê, thỉnh thoảng tỉnh một lúc.

Mạc Ngôn nghe giới thiệu nói:

-trước tiên đi xem những người bị nhiễm bệnh nặng đã.

Trong khi bị bệnh dịch, mạch nước ngầm gợn sóng.

Bên ngoài khu bệnh dịch, cũng có nhiều chuyện tương quan phát sinh.

Máy bay bộ chỉ huy hạ cánh ở sân bay Bình Sơn, chiếc máy bay trực thăng màu đen từ từ hạ cánh, một nam một nữ bước xuống từ sân bay.

Người dẫn đầu đeo một chiếc kinsg râm, nói với cục trưởng Mã – người ra nghênh đón:

-Tình hình khẩn cấp, tôi muốn lập tức gặp chỉ huy trưởng của nơi này.

Trong thành phố Uyển Lăng cách khu bệnh dịch chỉ có vài chục km, có người dường như cũng không liên quan cũng đang theo dõi tình hình bệnh dịch.

-Thích lão, cơ hội lần này của ông không nhỏ đấy chứ!

Trương Trường Thanh nhặt một quân cờ đen nhẹ nhàng đặt vào bàn cờ.

Thích Viễn Sơn nhìn thấy trên bàn cờ chỉ có một con rồng lớn với nửa con mắt thản nhiên nhận thua, cười nói:

-Trường Thanh, khả năng của anh lại thêm một bậc, ván cờ này tôi thua hoàn toàn rồi.

Đang nói thì lão Hắc đẩy cửa tiến vào, nói nhỏ vài câu bên tai Trương Trường Thanh, sau đó đưa cho hắn một tập tư liệu.

Trương Trường Thanh nhìn thoáng qua tập tư liệu rồi đưa cho Thích Viễn Sơn cười nói:

-Thích lão, hoàn thành nhiệm vụ, danh sách mà ông cần tôi mang đến rồi đây.

Thích Viễn Sơn nhú mày, kích động nói:

-Ông giúp tôi việc lớn rồi, cố nhân an nguy không thể không thân thiết gấp đôi, Trường Thanh à, thật sự rất cảm ơn ông.

Trương Trường Thanh nói:

-Thích lão, ông quá khách khí rồi, cứ xem trước đi, trên này có tên cố nhân của ông không?

180. Chương 178: Tại Sao Lại Có Sự Khác Thường Đó?

Tập tư liệu trong tay Thích Viễn Sơn rất phong phú, không chỉ có danh sách tên những du khách của khách sạn thôn Dân Tộc gần đây mà còn có cả một số hình ảnh tư liệu.

Ông chậm rãi xem tư liệu và nói:

-Trường Thanh, tập tài liệu này của anh rất chi tiết, chắc mất công lắm đây.

Trương Trường Thanh nói:

-Những tài liệu này không phải là công của tôi, tôi chẳng qua chỉ là mượn thành quả của người khác mà thôi.

Uyển Lăng thôn Dân Tộc là địa điểm du lịch nổi tiếng, hằng năm du khách đến đây nhiều vô kể, trong đó có cả dân thường, cũng có cả những người quyền quý. Sau khi dịch bệnh bùng phát, vì phải trả lời những câu hỏi của nhân dân, các cơ quan chức năng đã phải thu thập danh sách những du khách đến thôn Dân Tộc gần đây để chuẩn bị cho điều tra. Đương nhiên tính công khai của tài liệu này cũng khó tránh khỏi sự nói lỏng một chút, phần lớn là du khách bình thường, nhưng trong đó cũng có một số ít quan chức.

Là lão Hắc đưa tập tài liệu này đến thì phong phú hơn, trên danh sách ngoài những du khách bình thường ra, rất nhiều những phú hào được yêu thích cũng được liệt kê, ngoài ra còn có cả hình ảnh tư liệu nữa.

Thích Viễn Sơn cũng không quan tâm đến danh sách du khách cho lắm bởi ông ta biết, người mà mình muốn tìm chắc chắn sẽ không lấy thân phận thật để đăng kí.

Điều mà ông chú ý chính là tập tư liệu ảnh này.

Tập tư liệu ảnh này phần lớn đều là từ những thiết bị camera ghi lại như bãi đỗ xe, đèn xanh đèn đỏ trên đường đi, cửa khách sạn, phòng khách khách sạn...

Lật giở đến trang thứ ba của tập tư liệu ảnh, nét mặt Thích Viễn Sơn bỗng nhiên đăm lại.

Trên bức ảnh này có một đám người đang đi xuống xe bus, trong đó có một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, chính là người mà Thích Viễn Sơn muốn tìm.

-Âm hồn bất tán Tống Thanh Viễn, quả nhiên là người này...

Trong lòng Thích Viễn Sơn hừ một tiếng.

Người trên ảnh này còn có tên lóng gọi là “âm hồn bất tán”, sở dĩ có cái tên lóng này là vì dù cho người này có đi đến đâu cũng gây ra chuyện bất thường ở đó. Những việc này theo Thích Viễn Sơn cũng không có gì làm ngạc nhiên cả, trong mắt người bình thường, không có việc nào là việc kì lạ.

Mấy ngày trước khi viết được tin có người tiến vào uyển Lăng không rõ với ý đồ gì.

Đổi lại trước kia, Thích Viễn Sơn tuyệt đối sẽ không quan tâm đến hành tung của Tống Thanh Viễn.

Quan hệ giữa hai người nói cho dễ nghe một chút thì là “ đạo bất đồng bất tương vi mưu ” (người không cùng chí hướng thì không thể làm việc cùng nhau).

Thích Viễn Sơn tự xưng là đạo môn chính tông, còn Tống Thanh Viễn là bàng môn tả đạo, có cách nhìn khác nhau.

Tống Thanh Viễn bỗng nhiên lén vào Uyển Lăng, ý đồ bất chính, nếu như là trước đây thì cùng lắm là Thích Viễn Sơn chỉ đề phòng một chút.

Nhưng bây giờ thì khác, toan tính của Thích Viễn Sơn ở Uyển lăng khá nhiều, lo lắng là vị âm hồn bất tán này đánh hơi thấy điều gì đó mới chạy đến đây gây rối, hay lại muốn chia thêm một bát canh?

Cho nên từ sau khi nhận được tin ông liền phá lệ chú ý đến hành tung của Tống Thanh Viễn.

Nhưng Tống Thanh Viễn đương nhiên cũng là người từng trải, sau khi đến Uyển Lăng, thì giống như một giọt nước hòa vào biển khơi, dù cho Thích Viễn Sơn có cố gắng thế nào cũng không tìm thấy được hành tung của hắn.

Mãi đến khi tình hình bệnh dịch bùng phát ở thôn Dân Tộc, Thích Viễn Sơn mới chợt nhận ra khả năng rất lớn là vị âm hồn bất tán tiên sinh đã đến làm loạn ở thôn Dân Tộc.

Đây cũng không phải là suy đoán lung tung, mà là có căn cứ xác thực.

Con đường mà Tống Thanh Viễn đi có cái tên là bàng môn tả đạo, hơi khó nghe một chút, thực ra có nghĩa là ăn cơm của người chết.

-Không biết lần này là đào mộ phận của lão tổ tông nào, lại có thể gây ra chấn động đến vậy?

Thích Viễn Sơn cũng không kim lòng được mà cảm thấy thích thú khi người ta gặp họa.

Ông cũng không hiểu Tống Thanh Viễn lắm, nhưng cũng am hiểu một chút về đào mộ, bệnh tình lần này nói không chừng là do ông ta không cẩn thận mà gây ra.

-Tống Thanh Viễn đi theo con đường âm sát, chuyện am hiểu nhất chính là việc đào thi thể ngàn năm trên thế giới. thường là đi dọc bờ sông, lẽ nào lại không có gì? Nhưng lần này chắc phải đào được cái gì đó mới gây ra đại nạn thế này.

Lúc này, Thích Viễn Sơn dĩ nhiên chắc chắn, Tống Thanh Viễn đến Uyển Lăng là có ý đồ của ông ta, chứ không phải vì mình mà đến nên cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Nhưng lòng tham của ông ta là không đáy, Khi chắc chắn rằng Tống Thanh Viễn không có khả năng quấy nhiễu mình thì bắt đầu hoài nghi, mình có thể hưởng chút lợi nào từ vị âm hồn bất tán này không đấy?

-Tôi với ông chưa bao giờ chạm mặt nhau, tôi trong tối, ông ngoài sáng, nếu như có cơ hội thích hợp thì cũng phải khoét lấy miếng thịt trên người ông.

Thích Viễn Sơn biết rõ, Tống Thanh Viễn lần này nhất định là đào được thi thể ngàn năm, những thứ tích lũy được bao lâu nay nhất định cũng có lợi, tuy rằng những thứ đó không có lợi thì “đạo môn chính tông” ắt cũng có đất dụng võ. Nhưng chỉ cần tìm ra điểm dùng được thì khi tìm được đan thư nhất định cũng có phần.

Nghĩ đến đó, lửa tham trong hân bùng cháy mãnh liệt, nhưng khi nghĩ đến đan thư thì lại thở dài ngao ngán.

Đạo gần đây ông ta dường như đã đi hết cả dãy núi Hồ Lô, lại không phát hiện ra điều gì về đan thư cả.

-Thật đáng tiếc, chuyện năm đó đều không phải chủ ý của sư phụ, ông đánh người ta nhưng không dứt khoát nên mới có kết cục người thực vật như bây giờ.

-nhưng có một điều chắc chắn là đan thư chỉ rơi xuống núi Hồ Lô, tuyệt đối không thể là nơi khác được.

Trong lòng Thích Viễn Sơn thầm quyết định, nếu thời gian này không tìm thấy được manh mối của đơn thư thì chỉ có thể tự tìm lấy được đi khác cho mình mà thôi.

-Có lẽ mảnh đơn thư mà sư phụ giữ trong tiểu viện kia ẩn dấu manh mối gì đó, hiện tại không được, phải lấy hết nó ra đã.

Hắn đang suy nghĩ thì Trương Trường Thanh nói:

-Thích lão, có thể tìm được cổ nhân của ông không?

Thích Viễn Sơn ngẩng đầu, ra vẻ cười khỏ nói:

-Phía trên không tìm thấy người cần tìm, haiz, người này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi cái là hơi cô lập, đến điện thoại cũng không có.

Trương Trường Thanh nói:

-Không tìm thấy thực ra cũng là chuyện tốt, ông nên vui mừng mới đúng.

Thích Viễn Sơn gật đầu liên tục nói:

-Đúng thế, cậu nói đúng, không tìm thấy cũng là chuyện tốt.

Tổng chỉ huy trưởng Tần Trường Sinh và vài phó chỉ huy đang ngồi trong phòng họp dựng tạm, nghe báo cáo từ người của cục an ninh quốc gia, trong mấy vị phó chỉ huy còn có cục trưởng Mã và cục trưởng cục an ninh và sư trưởng của đội bộ đội dã chiến.

-Các vị, trên màn hình là Tổng Thanh Viễn, quốc tịch Mỹ, gốc Hoa.

Nhân viên đặc cần chỉ vào người đàn ông trên màn hình lớn giới thiệu:

-người này có độ nguy hiểm rất cao, trên danh sách của cục lãnh thổ quốc gia thì ông ta xếp đầu tiên, nhiệm vụ của chúng ta lần này chính là bắt được nhân vật này.

Tần Trường Sinh khẽ nhíu mày nói:

-Mục đích mọi người đến đây lần này chúng tôi đã biết rồi, phía bộ chỉ huy nhất định sẽ phối hợp làm việc, nhưng có một điểm mà chúng tôi chưa rõ đó là nhiệm vụ lần này của mọi người và tình hình bệnh dịch có liên quan gì tới nhau?

Người họ Lộ tên Lương đứng trước màn hình lớn, khoảng ba mươi tuổi, tính tình chín chắn, giàu kinh nghiệm.

Nghe thấy nghi vấn của Tần Trường Sinh liền khẽ gật đầu với người đi cùng bên cạnh, ý bảo đưa ra tập tài liệu mới nhất.

Vài giây sau, trên màn hình xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta dựng tóc gáy.

Hiện ra trên màn hình là một cái hố rộng, bên trong là cả trăm người da đen châu Phi gầy như bộ xương khô.

Trong những người này, có khoảng 80% là người già tuổi cao nhưng cơ thể nhỏ không khác gì một đứa trẻ.

-Các vị, tài liệu mà mọi người đang thấy là một loại tài liệu mật, mong mọi người nhìn qua rồi quên ngay.

Lộ Lương giới thiệu:

-Mọi người nhìn đi, bức tranh trên màn hình là ở châu Phi, chụp khoảng hai năm trước, khi đó đã có một trận ôn dịch đã cướp đi sinh mạng của hàng nghìn người.

Theo hình ảnh mà Lộ Lương giới thiệu, mọi người cuối cùng cũng biết, nguyên nhân mà cậu ta đưa bức ảnh ra cho mọi người xem.

Trên hình ảnh là một bộ lạc sinh sống ở nơi xa xôi với khoảng hơn nghìn người.

Hai năm trước, một trận ôn dịch đã xảy ra ở đây, gần nghìn người cả già trẻ gái trai đều chết sạch, chỉ còn lại một vài người may mắn sống sót.

Vì vậy bộ tộc ở nơi xa xôi này, hơn nữa còn rất ít giao lưu với người bên ngoài, chỉ sau ba tháng nhờ đại ôn dịch này mới được cả thế giới biết đến. nhưng vì nhiều nguyên nhân, tin tức vừa mới được truyền ra đã bị quân sự và chính quyền địa phương phong tỏa.

Từ sau năm đấy, mấy tổ chức nước ngoài đã bí mật điều tra sự việc này.

Trong mấy tổ chức nước ngoài này trong đó có bóng dáng của cục an ninh quốc gia.

-Cho đến tận bây giờ, không ai có thể tìm được nguyên nhân gây ra bệnh dịch. Vì vậy, chúng tôi gọi virus ẩn hình gây bệnh này là “ số 1”

-Sau khi tổng tư lệnh đem so sánh virus gây bệnh ở thôn Dân Tộc và ở bộ tộc châu Phi ba năm trước thì thấy giữa hai bệnh này bất luận là đặc thù của siêu virus hay là trạng thái của người nhiễm bệnh thì đều rút ra được những điểm giống nhau: sốt cao, mất nước, hôn mê, sau đó xuất hiện người nhiễm bệnh mới.

-trong giai đoạn đầu của bệnh dịch, hình ảnh của Tống Thanh Viễn cũng đã từng xuất hiện qua, mà theo như chúng tôi phán đoán thì hẳn đóng vai trò quan trọng trong màn kịch này. Theo tin tình báo khi đại dịch bùng phát ở châu Phi, Tống Thanh Viễn cũng tiến vào đây với thân phận là nhà khảo cổ học, đồng thời cũng ở lại nơi này gần nửa năm trời, đến tận khi bệnh dịch chấm dứt mới rời đi.

-Khi vừa mới bắt đầu, chúng tôi cho rằng hẳn ta chỉ là một người may mắn mà thôi. Còn từng cố gắng gỡ hẩn, muốn tìm hiểu hơn về tình hình của hẩn. nhưng hành tung của người này bí mật, nên vẫn không thể tiếp xúc với hẩn được. mãi đến nửa năm sau, chúng tôi mới có được tin tình báo thời gian đó có tổng cộng bảy người cùng đến đó cũng Tống Thanh Viễn, trong đó ba người có thân phận không rõ, có hai người là nhà sinh vật học, một người là khảo cổ học, điều quan trọng nhất là, bao gồm cả Tống Thanh Viễn, bảy người này đều may mắn sống sót, không có một ai bị chết trong đại dịch này.

Mọi người nghe đến đó, trong lòng đều có chung một ý nghĩ “ tại sao lại có sự khác thường đó”

Cả bộ lạc hầu như nghe chết hết, mà bảy người Tống Thanh Viễn lại không mảy may bị sao.

181. Chương 179: Ngón Tay Có Ma Lực

Sau khi kết thúc cuộc họp nửa tiếng, vẻ mặt mọi người đều trở nên rất nghiêm trọng.

-Nói như vậy, bệnh dịch lần này là do người tạo nên sao?

Tần Trường Sinh nhìn Lộ Lương hỏi.

Lộ Lương trả lời:

-Theo như chúng tôi phân tích thì có nhân tố con người trong đó, nhưng không thể xác định được là có phải do con người tạo ra hay không. Nếu như loại siêu virus ẩn hình này là do con người tạo ra, tôi không cho rằng nó sẽ xuất hiện ở Trung Quốc đại lục. theo logic thông thường, người ta tạo ra nó để vì mục đích lừa bịp tổng tiền, uy hiếp hoặc buôn bán kiếm lợi. thậm chí còn mang đến một quốc gia khác để chơi trò đánh úp, loại khả năng này cũng không lớn. điều này cũng không hợp logic lắm, cũng không phù hợp nhân tính.

Tần Trường Sinh nói:

-Cũng có nghĩa là chúng ta bây giờ cũng không thể xác định đây là nguyên nhân gây ra bệnh dịch đúng không?

Lộ Lương gật đầu nói:

-Đúng là như thế, đây cũng chính là mục đích của chúng tôi! Tôi tin rằng sau khi bắt được Tống Thanh Viễn chân tướng sẽ được phơi bày. Căn cứ theo tình hình hiện tại,

Tần Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nét mặt như đang suy tư gì đó nhưng cũng không nói gì nữa.

Là một nhân vật chính trị, ông hiểu rất rõ có những việc không thể nói ra trước mọi người được.

Đại ôn dịch bùng phát ở đất châu Phi kia sở dĩ khiến cho đông đảo thế lực bên ngoài chú ý và can dự vào cũng không xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo hay danh nghĩa cao thượng gì gì đó.

Trên thực tế, đó đơn giản chỉ là bản năng tranh đoạt hay khống chế đối với một sự vật hoặc lực lượng chưa biết nào đó mà thôi.

Trên thế giới này mỗi ngày đều diễn ra rất nhiều cuộc tranh chấp hay đấu tranh, một trong số đó thì có hình dạng cụ thể và được truyền tin đi khắp nơi, số còn lại thì vô hình, không ai biết đến. giống như hai con dã thú bị cắt mất dây thanh quản, anh cắn tôi một miếng, tôi ngoạm lại anh một cái, bất luận là ai thắng ai thua thì cả hai cũng đều cảm khẩu không thốt ra tiếng.

Loại đấu tranh vô hình này diễn ra ở mỗi khu vực sẽ càng đẫm máu và vô tình hơn, thậm chí còn bí ẩn nữa.

Những người ở đầu ngoài ông và Lộ Lương đưa theo hai cấp dưới ra, cấp thấp nhất cũng là cấp tỉnh, một vài thứ không thể nói ra miệng thì mọi người đều hiểu, tốt nhất là nên im miệng không nói ra ngoài.

-Nói đi, muốn chúng tôi phối hợp với các anh như thế nào?

Tần Trường Sinh hỏi.

Lộ Lương nói:

-Tôi muốn đi vào trung tâm bệnh dịch, tự mình vây bắt Tống Thanh Viễn.

Tần Trường Sinh nóiL

-Một mình anh sao?

Lộ Lương gật đầu nói:

-Đúng, một mình tôi, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, không cần thiết phải đi nhiều người.

Lúc này, một sư trưởng từ nãy đến giờ không mở miệng nói;

-Trong thôn Dân Tộc có một đội bộ đội Đặc Càn, tôi có thể cho họ phối hợp với anh.

Lộ Lương trầm ngâm chốc lát rồi nói:

-Có thể thông báo với đội này, bảo họ tiếp ứng cho tôi. Mặt khác, yêu cầu họ chú ý giữ bí mật, không có sự đồng ý của tôi, tuyệt đối không được lộ chút tin tức nào ra bên ngoài.

Mục đích hàng đầu khi đến đây của ông ta là bắt được Tống Thanh Viễn, mục đích thứ yếu chính là trong trường hợp không bắt được hắn thì phải bắn chết hắn.

Nhưng Tống Thanh Viễn dù sao cũng mang quốc tịch nước ngoài, để tránh gây ra những tranh chấp không cần thiết, cùng với những thế lực thù địch luôn rình mò, nên bất luận là bắt được hay bắn chết cũng nhất định phải giữ được bí mật khi tiến hành.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lộ Lương chọn cách hành động một mình... ngoài thôn Dân Tộc, mạch nước ngầm đang bị khuấy động.

Trong thôn Dân Tộc, không khí cũng không khá khẩm hơn chút nào.

-Nói đùa gì vậy, đây là người nhiễm bệnh nặng, chứ có phải là tài liệu thực nghiệm thầy phù thủy giả thần giả quỷ đâu.

Trong cơ sở nghiên cứu, một vị chuyên gia khoảng bốn mươi tuổi phần nộ tiến về phía Tiền Hiểu Vũ quát lớn, bắn hết cả nước miếng ra, may mà có mũ bảo hộ nếu không có thể phun đầy vào mặt và cổ của Tiền Hiểu Vũ rồi.

Đây là người phụ trách cơ sở nghiên cứu lâm thời này, trong khu vực bệnh dịch thì ông ta có quyền hạn chỉ dưới chỉ huy trưởng mà thôi.

Khi ông ta biết được mục đích đến đây của mấy người Tiền Hiểu Vũ thì giống như một con sư tử bị xâm phạm lãnh thổ, phần nộ đuổi bọn họ ra ngoài.

Mạc Ngõnnhúh mày nhìn về phía chỉ huy trưởng vừa mới đến nói:

-Bên bộ chỉ huy lệnh cho các ông phải toàn lực phối hợp với tôi, bây giờ chắc vì ông mà ra mặt rồi.

Chỉ huy trưởng cười khổ:

-Đây là địa bàn của giáo sư Lỗ, tôi không có quyền hạn ở đây.

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi lắc đầu nói:

-Tôi muốn lịch sự một chút cũng không được.

Chỉ huy trưởng hoảng sợ nói:

-Cậu cũng không nên làm bừa, giáo sư Lỗ chỉ là nhất thời nóng giận thôi, để tôi đến khuyên ông ấy, cậu chờ ở đây đi...

Nói xong, ông ta kéo giáo sư sang một bên, khuyên ông ta đây là mệnh lệnh của bộ chỉ huy.

Lúc đó có binh sĩ tiến vào, nói nhỏ vài câu gì đó với đội trưởng đội đặc cần – lãnh đạo cao nhất của khu bệnh dịch đang đứng ngoài quan sát tình hình.

Biểu cảm của người này lạnh lùng, mang theo mặt nạ bảo hộ, trên chân cũng bôi lên vệt sáng đội trưởng, sau khi nghe xong nét mặt sững sờ.

Nhưng rất nhanh khôi phục lại nét mặt bình thường, thừa dịp không ai để ý lặng lẽ chạy ra ngoài.

-DJ, đây là ý gì?

Người khác không chú ý đến vị tiểu đội trưởng này, còn Mạc Ngôn thì lại nghe trộm được bên tai.

Nhưng đương nhiên là cậu nghe không hiểu hoàn toàn những lời mật mà anh ta nói với người trong quân đội. nếu không phải là trong vùng bệnh dịch, cậu còn tưởng rằng vị này còn muốn làm nghề tay trái là làm DJ trong phòng nhạc nữa cơ.

Trên thực tế, DJ có hai ý nghĩa, D là cách thức liên lạc, J là hình thức hành động, liên kết lại thì là liên lạc đơn tuyến, im lặng hành động.

Nếu Mạc Ngôn có thể nghe hiểu tiếng lóng này, cậu có thể liên tưởng đến việc bên bộ chỉ huy nhất định là có một biến hóa nào đó mà không muốn người ngoài biết được.

-Không được, nhất định không được! ở đây tôi nói là được rồi, tôi tuyệt đối không cho phép bên y học tiếp xúc với người nhiễm bệnh nặng.

Giáo sư Lỗ rõ ràng là mềm rắn không chịu, kiên quyết không nghe khuyên giải của chỉ huy trưởng.

-Mọi người cũng đều là vì tình hình bệnh dịch, giáo sư Lỗ, sao ông phải cố chấp thế làm gì chứ? Hơn nữa đây cũng là mệnh lệnh của bộ chỉ huy mà.

Giáo sư Lỗ vung tay lên nói:

-Lệnh của bộ chỉ huy cũng không được, trừ phi để Tần Trường Sinh đến đây nói trực tiếp với tôi.

Chỉ huy trưởng đang muốn tiếp tục khuyên giải gì đó thì Mạc Ngôn đi tới.

Giáo sư Lỗ không chào đón nhất là tên nhãi không mặc quần áo phòng dịch, mặt lại còn mỉm cười.

Nhìn thấy cậu đi đến, không mặc quần áo phòng dịch không có nghĩa là không sợ chết, mà là thiếu tôn trọng cơ bản đối với việc nghiên cứu. đến mức Mạc Ngôn cười không đúng lúc, lại càng thể hiện thái độ lạnh nhạt cực độ.

Thực ra giáo sư Lỗ không hề để ý đến việc công việc của mình có bị thay thế hay không.

Ông bây giờ đang trong trạng thái quá mệt mỏi, nếu có một chuyên gia y học cao tay hơn đến thế chỗ, ông tuyệt đối sẽ cam tâm tình nguyện nhường lại ngay.

Nhưng mà cậu thanh niên trước mặt này thậm chí bác sĩ cũng không phải thì căn cứ vào cái gì mà dám chạy đến đây thay thế công việc của ông?

Mạng người là quan trọng, thân là người thầy thuốc, giáo sư Lỗ tuyệt đối sẽ không rút lui dưới tình huống vô nguyên tắc đến như vậy.

Khách quan mà nói thì Mạc Ngôn không có ác cảm gì với giáo sư Lỗ cả, ít nhất thì ông ta cũng giữ vững trách nhiệm của mình, hơn nữa còn dám chất vấn những hành vi không có quy tắc.

Nhưng bây giờ là thời gian không giống bình thường, nên mặc dù Mạc Ngôn không có ác cảm gì với ông ta, thì cũng chỉ có thể có những cử chỉ không bình thường dưới tình huống khuyên bảo không có kết quả này.

Giáo sư Lỗ thấy Mạc Ngôn đi tới chỗ mình, lập tức cảm thấy chán ghét nói:

-Tôi mặc kệ cậu là ai, mời lập tức rời khỏi nơi này.

Mạc Ngôn thở dài:

-Người nên rời đi là ông mới đúng, rất xin lỗi... nửa phút sau, Mạc Ngôn đi đến một phòng bệnh nặng gần chỗ mình nhất.

Phía sau cậu giáo sư Lỗ ngã vào lòng chỉ huy trưởng, ngáy khò khò, ngủ say sưa.

Chỉ huy trưởng trợn mắt há hốc mồm...

Vừa rồi chỉ trong nháy mắt, hắn chỉ thấy Mạc Ngôn đi qua bên người giáo sư Lỗ, cũng không thấy có hành động gì khác thường, mà giáo sư Lỗ lại giống như bị trúng tà bỗng nhiên ngã về phía mình sau đó ngủ một giấc ngon lành.

-Ông ta mệt rồi, chăm sóc ông ta cho tốt.

Trước khi Mạc Ngôn bước vào phòng bệnh còn quay đầu lại dặn dò một câu.

Chỉ huy trưởng chỉ theo bản năng mà gật đầu.

Tiền Hiểu Vũ cũng cảm thấy kinh hãi, hắn và chỉ huy trưởng giống nhau, không thể lý giải được chuyện vừa xảy ra trước mắt mình.

Còn Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý lại nhìn nhau cười khở.

Chiều điểm huyết đầy của Mạc Ngôn bọn họ đã sớm biết từ trước rồi, hơn nữa Đỗ Tiểu Âm còn tự mình được thỉnh giáo qua cho nên không cảm thấy kì lạ mà chỉ là thấy bất đắc dĩ mà thôi.

Cách hành sự của Mạc Ngôn trước sau như một, không nói lí lẽ, không cần biết là tốt hay xấu, chỉ cần là người cản đường cậu thì ắt sẽ bị đánh ngã.

Hành vi của cậu đơn giản mà lưu loát, Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý thấy người này không phải là không nói lí lẽ, mà căn bản là khinh thường phải trái.

Đỗ Tiểu Âm cười khở.

Sau khi Đại Lý cười khở xong, lại sinh lòng ngưỡng mộ:

-Phong cách này, tôi thích.

Đỗ Tiểu Âm tức giận trừng mắt nhìn.

Đại Lý lập tức nói:

-Yên tâm đi, sắp, thuộc hạ ở gần bên mà không hôi tanh mùi bùn, nhất định sẽ không bị lây nhiễm thói hư tật xấu mà phá hủy tấm gương này được đâu.

Trong phòng bệnh, một cậu bé khoảng mười bốn tuổi nằm trên giường, trên mặt cái bình dưỡng khí, trên tay là ống truyền dịch, đang lâm vào trạng thái hôn mê sâu.

Hơi thở của cậu bé này rất yếu, ngực hầu như không còn trạng thái phập phồng nữa.

Mạc Ngôn đứng trước giường bệnh, cẩn thận quan sát cậu bé.

Sau một lúc thì khẽ lắc đầu. nguyên khí của cậu bé này đã bị nuốt phân nửa, cho dù có tỉnh lại cũng chỉ có tuổi thọ mười lăm mười sáu tuổi thôi.

-Mạc Ngôn, cậu bé có thể tỉnh lại được sao?

Đỗ Tiểu Âm dè dặt hỏi từ phía sau.

Ở bên cạnh cô nét mặt cũng rất đổi ân cần, mà ngoài thái độ ân cần ra thì trong lòng hẳn lại còn có cả sự tò mò nữa.

Hắn không hiểu Mạc Ngôn lắm, nhưng rất rõ một điều Đỗ Tiểu Âm tuyệt đối không phải là người đi theo sau người khác để làm loạn, một khi cô đã tin Mạc Ngôn như vậy thiết nghĩ nhất định phải có sự hiểu biết gì đó.

Chẳng qua là mặc cho Tiễn Hiểu Vũ có nghĩ nát óc cũng không ra, cậu bé trước mặt đến mức còn không cần phải nghe chẩn đoán bệnh nữa rồi mà còn có thể dùng cách nào để đối phó lại được với siêu virus đáng sợ kia?

-Muốn cho cậu bé này tỉnh dậy thực ra rất đơn giản.

Mạc Ngôn thản nhiên trả lời, bỗng nhiên với tay tháo hết bình dưỡng khí và ống truyền dịch ra, nhân tiện cũng dứt cả máy theo dõi ra nữa.

Tiến Hiểu Vũ theo bản năng muốn ngăn cản lại bị ánh mắt Đỗ Tiểu Âm nghiêm nghị ngăn lại.

Mạc Ngôn bỗng quay đầu lại hỏi:

-Có kim châm cứu của đông y không?

Tiến Hiểu Vũ lắc đầu.

Mạc Ngôn cũng không thèm để ý, đảo ánh mắt ra xung quanh, đưa tay lấy một kim châm đã qua sử dụng, rút lấy kim châm rồi nói:

-Cái này cũng được đấy.

Nói xong, dưới con mắt của bao người, cậu dùng ngón tay vuốt nhẹ ống châm, như làm ảo thuật biến ống châm thành một cây kim bạc nhỏ dài sáng chói.

Ánh mắt Đỗ Tiểu Âm lóe sáng kì dị, nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài như có ma lực của Mạc Ngôn, nhất thời như ngây dại đi.

Còn Tiễn Hiểu Vũ thì há hốc mồm, mắt tròn xoe, tài liệu trong tay rơi cái “bộp” xuống mặt đất, cũng giật mình.

182. Chương 180: Người Thầy Thuốc Cao Tay

Trong phòng bệnh, Mạc Ngôn vén quần áo bệnh nhân lên, kim bạc trong tay như tia chớp đâm vào bụng bệnh nhân.

Tiến Hiểu Vũ buột miệng nói:

-Cây kim của anh còn chưa khử trùng.

Lời nhắc nhở này thuần túy xuất phát từ bản năng của một người làm công tác y tế, vừa nói khỏi miệng, cậu lập tức ý thức được và ngậm ngay miệng lại.

Lúc này hẳn đã không còn hoài nghi về việc Mạc Ngôn có cứu tỉnh được cậu bé kia hay không nữa.

Bởi vì vừa rồi xảy ra chuyện này nên hiện tại vẫn đang bị kích động, hoàn toàn thoát khỏi lẽ thường tình, là một người làm công việc nghiên cứu kiểm thuyết vô thần, Tiễn Hiểu Vũ cảm thấy thế giới nhỏ bé mà mình biết dường như sắp sụp đổ hoàn toàn.

Trong con mắt của hắn, một khi những chuyện không thể tưởng tượng được xảy ra, ví như việc cứu người thanh niên trên giường này có thể tỉnh dậy tựa hồ như là điều không thể.

Mạc Ngôn quay đầu lại thoáng nhìn Tiễn Hiểu Vũ cười cười không nói gì.

Cậu dùng chân khí làm thay đổi hình dạng đầu mũi kim, quá trình này đồng nghĩa với việc khử trùng luôn mọi mọi vi khuẩn bám trên đó, khi rèn luyện chân khí, kết quả duy nhất chính là hủy diệt.

Sau khi kim bạc đâm vào bụng cậu bé Mạc Ngôn nhẹ nhàng vê vê đuôi kim, hút hết thi sắt trong người cậu.

Loại thi sắt này không mùi không màu không vị, đến kính hiển vi hiện đại nhất cũng không thể nhìn thấy nó.

Nhưng dưới tâm nhãn của Mạc Ngôn, nó lại không thể che thân.

Mạc Ngôn vẩy hết thi sắt lại, ở ngón giữa hình hình mụn hạt hình tròn nhỏ như hạt đậu.

Trong sự quan sát của tâm nhãn, cả hạt đó màu đen thui lù, bên trong hình thành từng đợt từng đợt công phá, hướng ra ngoài hạt tròn đó.

Thế nhưng chân khí của Mạc Ngôn lại là khắc tinh của nó, chỉ cần hơi chạm vào thành hạt hình tròn đó là thi sắt lập tức tan rã biến thành hư vô.

Luồng thi sắt này mặc dù không có linh trí, nhưng lại có bản năng tránh xa sinh vật có hại, nên sau khi “đội quân tiên phong” bị hàng rào làm bằng chân khí đánh cho tan rã hơn phân nửa thì luồng thi sắt còn lại lập tức trở nên ngoan hơn, lui lại thành một khối, tạm thời ngủ đông.

-Thật là có hứng thú...

Mạc Ngôn nhìn hạt tròn nhỏ ở trên ngón tay khẽ khen một câu.

Vẻ mặt này của cậu lọt vào tầm nhìn của người khác càng tạo nên một vẻ điên rồ hơn.

Đỗ Tiểu Âm thấy cậu nhìn say mê ngón tay chẳng có vật gì, không nhận được liền hỏi:

-Mạc Ngôn, anh đang nhìn cái gì thế?

Mạc Ngôn cười nói:

-Xem ra mọi người không nhìn thấy cái này rồi.

Cậu vẫn tập trung nhìn ngón tay của mình, giống như đang nâng một vật gì đó.

Tiễn Hiểu Vũ không nhận được liền hỏi:

-Nhưng trên tay anh có cái gì đâu.

Mạc Ngôn cười nói:

-Ai nói không có? Chẳng qua là cậu không nhìn thấy mà thôi, nếu như cậu có thể nhìn thấy thì tôi đã không đứng ở đây.

Nói xong cậu lấy ra một cái bật lửa nói:

-Cho mọi người nhìn một trò chơi nhỏ, để mấy người có thể biết một chút về đầu sỏ gây nên tình hình bệnh dịch lần này.

Cậu nhẹ nhàng ấn bật lửa, từ từ hơi ngón tay có hạt nhỏ.

-Ầm!

Một tiếng nhỏ phát ra, trên đầu ngón tay Mạc Ngôn dựng đứng một ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa cao ngất trong chốc lát bị tiêu diệt.

Cùng với sự tan biến của ngọn lửa, một mùi tanh tưởi rất khó ngửi ngập tràn khắp căn phòng.

-Tôi nhỏ vào, cái mùi này...

Đại Lý vốn định đưa ra ý kiến gì đó, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng đã bị cái mùi tanh tưởi khó ngửi kia chặn lại.

Đỗ Tiểu Âm nhanh tay nhanh mắt lập tức mở cửa phòng bệnh.

Một phút sau, mùi tanh tươi kia dần biến mất, Tiểu Âm trừng mắt, cảm giận nhìn Mạc Ngôn nói:

-Anh cố tình có phải không?

Mạc Ngôn cười không nói gì, khi thi sát bị đốt cháy, cậu liền nín thở, Đỗ Tiểu Âm nói cậu cố tình, thật là oan uổng cho cậu quá.

Thi sát là một khí âm cực kì dơ bẩn, sợ nhất là lửa mặt trời, nếu có thể trực tiếp dùng lửa đốt cháy, đồng nghĩa với việc có thể hủy diệt nó.

Khi khí dơ bẩn tan rã sẽ tạo ra một mùi tanh tươi, về điểm này Mạc Ngôn hiểu rất rõ.

Nhưng khi Mạc Ngôn nhìn thấy biểu cảm tức giận đến mức muốn giết người của Đỗ Tiểu Âm thì cậu mới biết, bản thân quả là đánh giá quá thấp tính sát thương của cái mùi thúi này.

Một đoạn nhạc đệm nhẹ nhàng đi qua, Tiễn Hiểu Vũ mới thì thào thở dài:

-Mạc Ngôn, anh có biết bây giờ tôi thấy thế nào không? Tôi nghĩ, hoặc là cái thế giới này là hư ảo, hoặc là anh chính là một nhà ảo thuật.

Sự việc vừa xảy ra lại một lần nữa phá vỡ thế giới quan của cậu ta, cho nên cậu ta đã bắt đầu hoài nghi về tính chân thật của thế giới này.

Mạc Ngôn cười nói:

-Thế giới là chân thật, tôi cũng không phải là ảo thuật gia gì gì đó, bạn học à, thực hành mới là tiêu chuẩn kiểm tra chân lí duy nhất, nhìn bệnh nhân trên giường kia xem.

Tiến Hiểu Vũ nghe vậy lập tức nhìn về cậu bé đang nằm trên giường, lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra, khi bản thân mình vội vàng đuổi theo mùi tanh tươi kia thì cậu bé này không ngờ đã tỉnh dậy từ khi nào.

Sắc mặt Tiễn Hiểu Vũ lập tức chuyển từ lo lắng sang vui mừng, bỏ nhào vào giường bệnh nhân, bắt đầu kiểm tra thể trạng của bệnh nhân.

Sau một hồi luống cuống, cậu ta cuối cùng đứng thẳng người nhìn Mạc Ngôn ngơ ngác hỏi:

-Rất cuộc là anh đã làm thế nào thế, ngoài việc loại bỏ được suy yếu, tất cả các số liệu của người bệnh đều hoàn toàn bình thường, đây quả thật là một việc không thể nào.

Nghe xong lời này Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý đều lộ rõ nét vui mừng, lập tức vỗ tay chúc mừng.

Mặc dù họ hoàn toàn tin tưởng Mạc Ngôn, nhưng Tiễn Hiểu Vũ mới người có quyền uy, chỉ có hấn xác định được bệnh nhân không làm sao, Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Nhìn thấy Tiễn Hiểu Vũ ngơ ngác ngác, cùng với vẻ vui mừng thể hiện rõ trên nét mặt Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý, Mạc Ngôn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, chính xác là cậu đã cứu sống được cậu bé này, nhưng nguyên khí của cậu bé này đã bị thi sát hút quá nhiều nên sinh mạng nhiều nhất là có thể sống được mười lăm mười sáu năm nữa.

Tiếng hoan hô trong phòng bệnh đã làm kinh động đến người ở bên ngoài, vì để không quấy rầy đến quá trình “trị bệnh” của Mạc Ngôn mà đến chỉ huy trưởng của nơi này cũng đứng canh ngoài cửa, nghe thấy tiếng hoan hô trong phòng, bọn họ đều ồn ào tràn vào.

Chỉ huy trưởng vừa mới vào, đập vào mắt là cảnh tượng hã hê thoát y của nhà bệnh lí học Tiễn Hiểu Vũ.

Đương nhiên là không phải cởi quần áo trong của hấn mà là bộ quần áo phòng dịch bí bách kia.

Sau mười phút, khi nhiều chuyên gia tràn vào phòng bệnh thì Mạc Ngôn gọi Tiễn Hiểu Vũ và chỉ huy trưởng đứng sang một bên.

-Hiện tại có hai việc, thứ nhất, tôi muốn một phòng yên tĩnh để chuyên tâm cứu chữa các bệnh nhân khác, việc này do các người sắp xếp, thứ hai là khi mọi người đưa tin cho bộ chỉ huy thì đừng chỉ báo tin tốt mà không báo tin xấu.

Mạc Ngôn châm điều thuốc rồi trầm giọng nói.

Chỉ huy trưởng lập tức lo lắng hỏi:

-Chẳng nhẽ quá trình trị bệnh của cậu vẫn còn có tai họa ngầm gì sao?

Mạc Ngôn thở dài nói:

-Không phải là còn tai họa ngầm mà là nguyên nhân từ chính bản thân bệnh nhân mà nói, ví dụ như cậu bé này, mặc dù có thể cứu tỉnh được, hơn nữa thể trạng còn rất tốt, nhưng do một vài nguyên nhân nào đó, thì tuổi thọ của cậu ta sẽ bị giảm mạnh, đại khái là chỉ có thể sống đến hai bảy hai tám tuổi thôi, còn những bệnh nhân khác tôi chưa có thời gian kiểm tra, nhưng cũng không khá hơn đâu, vì vậy tôi hi vọng là bên bộ chỉ huy có được kế hoạch tiếp theo, chứ kế hoạch tiếp theo thế nào không phải là việc của tôi.

Chỉ huy trưởng gật đầu nói:

-Tôi hiểu rồi, tôi sẽ báo cáo lại chuyện này.

Ngập ngừng một lúc ông ta như có hơi do dự, cuối cùng hỏi:

-Nếu bij chỉ huy hỏi cách chữa trị cụ thể, thì tôi phải trả lời thế nào?

Mạc Ngôn nói nghiêm túc:

-Anh có thể nói với bọn họ thế này, cách chữa bệnh gia truyền, chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái.

Lời này của cậu xem như là trò đùa, trên thực tế thiết đạo đức vô cùng.

Muốn biết được cách làm của ta, không vấn đề gì, trước tiên kêu cha người đến đây, nói không chừng ta sẽ truyền lại cho cậu bé ngoan nhà người.

Tất nhiên là chỉ huy trưởng không nghe rõ, cười khổ vài tiếng rồi nói:

-Tôi hiểu ý của cậu rồi, sau đó thì sao...

Mạc Ngôn nói:

-Cứu người như cứu hỏa, sắp xếp cho tôi một chỗ yên tĩnh, ngoài việc nhất nhất cứu người ra, tôi nhắc lại một lần nữa, tôi biết các chuyên gia đều rất “nhiệt tình” với việc trị bệnh, nhưng phiền ông nói lại với họ rằng tôi không cần sự trợ giúp của bọn họ.

Tần Trường Sinh nhìn nhìn đồng hồ, thấy bây giờ đã là hơn 8 giờ tối rồi.

-Cuộc họp hôm nay đến đây thôi, việc đã quyết trong cuộc họp này mọi người tận dụng cho tốt thời gian, trước khi tình hình bệnh dịch biến hóa tất cả mọi hành động đều phải nhường đường cho nhiệm vụ của đồng chí Lộ Lương.

Ông ta gấp laptop lại, định kết thúc cuộc họp ngắn này.

Lộ Lương muốn lén vào gần thôn Dân Tộc, khi nào ông ta hành động, hành động như thế nào hoàn toàn không ai hay biết, tất cả mọi hoạt động đều do ông ta nắm giữ.

Đối với Tần Trường Sinh mà nói, dưới tình huống làm việc tuyệt đối bí mật, ông vẫn phải sắp xếp tốt cho Lộ Lương một con đường lui.

Cái gọi là bí mật tuyệt đối đây không chỉ là đối với bên ngoài, đồng thời còn phải bảo mật đối với cả bên trong, nhưng muốn giấu được nhân viên công tác, cần mất rất nhiều thời gian mới có thể sắp xếp ổn thỏa.

Trong phòng họp, ngoài Tần Trường Sinh ra cũng có mấy phó chỉ huy, ngoài ra, hai bộ đội đặc cần mà Lộ Lương đưa theo cũng đến tham dự.

Mọi người đang định rời đi, bỗng nhiên có một nhân viên vội vàng chạy tới, giọng run rẩy:

-chủ tịch Tần, có tin tốt, là tin tốt.

Tần Trường Sinh khẽ nhú mày, nói:

-Làm gì mà cả kinh thế, có chuyện gì mau nói nhanh đi.

Nhân viên nuốt nước miếng rồi nói::

-Là tin từ thôn Dân Tộc, nói là đã tìm được cách đối phó với virus gây bệnh rồi.

Lời hân vừa nói ra cả phòng họp đột nhiên im lặng.

Tất cả mọi người đều gất gao nhìn chăm chăm vào người này, nét mặt khó tin, tất cả đều cho rằng mình nghe nhầm.

Tần Trường Sinh vội đứng dậy, vội vàng đến mức làm đổ cả chén trà xuống đất mà không hay biết.

-Cậu nói cái gì?

Tần Trường Sinh nhìn chăm chăm vào người nhân viên, trầm giọng nói:

-Tôi không nghe rõ, cậu nói lại lần nữa đi.

Người nhân viên run rẩy nói:

Chủ tịch Tần, là tin từ thôn Dân Tộc, nói là đã tìm được cách đối phó với virus gây bệnh rồi.

Lời vừa dứt cả phòng họp ồn ào như một chảo dầu đang sôi, đột ngột bị mở vung.

Mọi người bất chấp việc lãnh đạo cao nhất Tần Trường Sinh đang ở đó, giữ chặt lấy người nhân viên, hỏi dồn dập.

Cuối cùng, Tần Trường Sinh trấn tĩnh lại âm thanh đó, nói với người nhân viên:

-Lập tức liên lạc với thôn Dân Tộc cho tôi, tôi muốn đích thân hỏi.

183. Chương 181: Cảm Tạ Trời Đất

Tần Trường Sinh gọi điện cho bên thôn Dân Tộc chưa được bao lâu, tin tức đưa ra từ chỗ Mạc Ngôn quá ít.

Nhưng có thể xác định được một chuyện đó là tình hình bệnh dịch đã được ngăn chặn.

Thông qua màn hình, Tần Trường Sinh thậm chí còn có thể nói chuyện một lát với cậu bé vừa được chữa khỏi.

Sau khi xác nhận được tin tức, trong phòng họp thì vỗ tay chúc mừng, còn bên ngoài phòng họp thì hết đợt này đến đợt khác vang lên không ngớt tiếng hoan hô.

-Chủ tịch Tần, có cần phải mở cuộc họp báo thông báo ngay tin tốt này không?

Cục trưởng Mã đến bên Tần Trường Sinh, nhỏ giọng hỏi.

Tần Trường Sinh gật đầu nói:

-Nhất định phải làm rồi.

Có chút dừng lại rồi thở dài nói:

-Cục trưởng Mã, thật không ngờ tiểu tử nhà họ Mạc lại thật sự có thể làm được, ông nói xem, rốt cuộc là cậu ta làm thế nào chứ?

Cục trưởng Mã cười khổ nói:

-Chủ tịch Tần, đây cũng là nghi vấn của tôi, nếu như nó không nói, thì nghi vấn trong lòng chúng ta e rằng vĩnh viễn không bao giờ có câu trả lời. nói thực may mà có tên tiểu tử này, nếu không phiền phức sau này quả thật là rất lớn.

Tần Trường Sinh hiểu được ý tứ trong lời nói của cục trưởng Mã, nếu Mạc Ngôn chỉ là người thường, thủ đoạn của cậu càng kì dị, càng không thể tưởng tượng nổi, thì vấn đề phải đối mặt sắp tới càng nhiều.

Nghiêm túc mà nói, nếu Mạc Ngôn chỉ là người bình thường, vả lại lại kiên quyết không nói ra thủ đoạn của mình, thì tương lai mà cậu gặp có thể sẽ là cách thức đối phó của cục an ninh quốc gia giống như đối với Tống Thanh Viễn.

Đây chính là tính tàn khốc giữa lợi ích cá nhân và cục an ninh quốc gia.

Loại tàn khốc này không những phát sinh ở một quốc gia mà còn là quy tắc chuẩn cho cả thế giới.

Nhưng bối cảnh cụ thể xảy ra với Mạc Ngôn như nào thì việc này cũng không đáng gì.

Con cháu Mạc gia, từ khi sinh ra đến nay do nguyên nhân là Mạc Trọng Dương, tính chính trị đáng tin đương nhiên là đạt mười điểm.

Thân là cháu đích tôn nhà họ Mạc, Mạc Ngôn đương nhiên cũng không ngoại lệ, nếu như cậu chỉ là một thường dân nhỏ bé, chẳng hề sợ lai lịch của mình bị điều tra kỹ lưỡng, cũng như sẽ gặp điều tra khắc nghiệt. vẫn là câu nói đó, nhưng phạm là nhiệm vụ của cục an ninh quốc gia sẽ không chấp nhận việc điều tra qua loa hay thỏa hiệp, cho dù là việc lớn đến đâu cũng bị điều tra đến cùng.

-Tiểu tử nhà họ Mạc này cũng rất giống với Mạc lão, thà chết chứ không chịu khuất phục...

Tần Trường Sinh khẽ cười nói.

Ông ta sở dĩ khâm phục Mạc Trọng Dương là bởi vì cái tính nết này của ông ta. Nghiêm túc mà nói thì người có tính cách như vậy càng thích hợp với việc nhập ngũ, chứ không phải là tham dự vào chính trị.

-Cách chữa bệnh gia truyền, chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái... haiz, tôi không biết rằng Mạc gia còn có nghề y gia truyền đấy.

Tần Trường Sinh có chút buồn cười nói:

-Lão Mã, việc này nói lớn thì không lớn, nhưng nhỏ thì cũng không phải nhỏ, tôi thấy đồng thời với việc báo cáo lên cấp trên thì cũng phải liên lạc với Mạc lão thôi.

Cục trưởng Mã gật đầu nói:

-Tôi cũng nghĩ như vậy, có Mạc lão chống đỡ đằng trước chúng ta có thể kết thúc công việc được rồi.

Tần Trường Sinh nói:

-Cứ quyết như vậy đi, chúng ta chia nhau ra hành động, tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, ông đi liên lạc với Mạc lão, nói rõ tình hình với họ.

Mạc Ngôn cũng không biết chỉ vì trò đùa của mình lại khiến cho nhà họ Mạc chịu kinh động như vậy.

Nếu cậu biết là có kết quả này lúc ấy nhất định sẽ bịa ra một lý luận khó giải thích nào đó. Vả lại còn khiến cho những người gọi là chuyên gia học kia bận rộn làm việc.

Loại nghịch ngợm này đã gây ra chuyện lừa dối người, từ nhỏ cậu rất ít khi làm, làm thêm một lần coi như là ôn luyện kiến thức mới.

“Phòng chữa bệnh” của cậu được sắp xếp trong một phòng họp nhỏ ở khách sạn Dân Tộc.

Ngoài người bệnh Đỗ Tiểu Âm, Tiền Hiểu Vũ và một số ít người chờ ở ngoài ra, toàn bộ những người khác đều không được vào.

-Người tiếp theo...

Mạc Ngôn rút kim bạc ra, nói với Tiền Hiểu Vũ bên cạnh.

Tiền Hiểu Vũ lập tức chậm rãi đưa người bệnh vừa từ từ hồi tỉnh ra khỏi phòng, còn Đại Lý đang chờ sẵn ở ngoài thì đưa bệnh nhân khác vào trong.

Còn Đỗ Tiểu Âm thì đứng bên cạnh Mạc Ngôn, bưng trà rót nước, kiêm luôn chức nữ phó.

Mạc Ngôn chăm chú nhìn hạt tròn màu đen trên tay, tâm niệm vừa động, liền theo kinh mạch đưa nó đến bề khổ.

Luồng thi sát này mặc dù không có tác dụng gì, nhưng đá trên núi cũng có thể mài thành ngọc quý, giữ lại nó để nghiên cứu cũng không tồi.

Kim liên trong bể khổ thì có tính khắc chế loại thi sát dơ bẩn này là rất cao, dễ dàng có thể làm tan ra nó, thậm chí còn có hiệu quả ngăn chặn sự chuyển hóa của nó.

Nhưng liên quan đến vấn đề thời gian, nên Mạc Ngôn chưa thể kiểm chứng cẩn thận, mà chỉ có thể thu lại tất cả luồng thi sát này vào một góc trong bể khổ mà thôi.

Đêm đã khuya.

Từ chạng vạng tối, Mạc Ngôn liên tiếp cứu chữa được hơn bốn mươi người bệnh.

Với thời gian thực tế để cứu chữa một bệnh nhân mà nói, thực ra chỉ cần một phút đồng hồ, nhưng Mạc Ngôn mới chỉ luyện khí được một nửa, nên không thể trong một thời gian ngắn mà cứu được tất cả người bệnh được, cho nên chỉ còn cách vừa cứu vừa nghỉ ngơi để hồi phục.

Lúc này Đại Lý đang định đưa một người bệnh nữa vào phòng thì Đỗ Tiểu Âm thái mặt Mạc Ngôn có vẻ tái, lập tức ngăn Đại Lý lại, nói:

-Để Mạc Ngôn nghỉ ngơi một lát đã, có vẻ anh ấy đã rất mệt rồi.

Đại Lý ngay lập tức dừng lại, gật đầu nói:

-Cũng được, tôi cũng đói lắm rồi, đi kiếm cái gì ăn trước đã.

Đỗ Tiểu Âm bảo:

-Mang về đây cho tôi hai phần nhá.

Đại Lý cười:

-Cái đấy còn cần tôi phải nói à? Tôi đi ra ngoài ăn trước, đợi một lát nhá...

Nói xong đang định đi thì thấy Tiễn Hiểu Vũ đang định đi vào liền giữ lại nói:

-Chẳng tình ý gì cả... đi thôi, đi cùng anh kiếm chút đồ gì ăn, đừng phá đám người ta bàn luận chính sự.

Tiến Hiểu Vũ hồ đồ hỏi lại:

-Chuyện chính sự gì?

Đại Lý liếc mắt, hơi giận nói:

-Tên tiểu tử đáng chết nhà cậu đến giờ còn không nhận ra à, mất mù sao?

Trong phòng họp, Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm nghe thấy tiếng Đại Lý.

Mạc Ngôn cười hì hì, có vẻ rất đắc ý.

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt liếc cậu một cái:

-Đắc ý lắm sao?

Mạc Ngôn cười không nói gì, dưới tình huống như thế này không nên nói gì cả, tốt nhất là ngậm miệng lại.

Đỗ Tiểu Âm thấy cậu không nói gì trong lòng liền thở dài một hơi.

Cô biết, người trước mặt mình đã có người yêu rồi, mặc dù không biết là ai, nhưng nhất định là rất tài giỏi.

Đỗ Tiểu Âm tự hỏi, bản thân mình cũng rất tài giỏi, chẳng thua kém gì những cô gái khác, nhưng chậm một bước vẫn là chậm một bước, không thể gặp Mạc Ngôn trước cô gái kia, nên đời này kiếp này e rằng sẽ mãi mãi bỏ lỡ người này.

Cô hơi cúi đầu chìm đắm trong dòng suy tư của mình.

Mạc Ngôn bỗng nhiên nói:

-Tôi còn tưởng rằng cô có nhiều chuyện muốn hỏi lắm chứ?

Đỗ Tiểu Âm ngẩng đầu, thản nhiên cười nói:

-Đúng là có nhiều điều muốn hỏi nhưng tôi biết anh nhất định sẽ không đưa ra đáp án, đúng thế không?

Mạc Ngôn thở dài nói:

-Con gái thông minh quá thật không tốt chút nào.

Có nhiều việc không thể nói cho Tiểu Âm được, ít nhất là bây giờ.

Đỗ Tiểu Âm mỉm cười, bỗng nhiên nói:

-Mạc Ngôn, cảm ơn anh.

Mạc Ngôn đáp lại:

-Có gì mà phải cảm ơn chứ, lần này tôi đến đây mặc dù là vì lo lắng cho cô, Đại Lý và Lâm Tú nhưng mọi người đều không bị nhiễm bệnh.

Lời nói còn chưa dứt, Đỗ Tiểu Âm liền ngắt lời:

-Ý của tôi không phải như vậy.

Nói xong cô lấy chiếc bùa hộ mệnh trên cổ mình xuống rồi nói:

-Anh có biết không, bùa hộ mệnh mà anh tặng tôi đã cứu tôi một lần.

Việc Tiểu Âm suýt nữa bị bắn trúng, Mạc Ngôn đã biết từ trước qua Đại Lý nói, nhưng đến bây giờ mới biết, viên đạn đó không hề bắn trúng Đỗ Tiểu Âm là do tác dụng của tấm bùa hộ mệnh mà mình đem tặng cô.

Mạc Ngôn vừa lo lắng vừa vui mừng nói:

-Cảm tạ trời đất, tôi còn cho rằng cô sẽ không đeo tấm bùa hộ mệnh này cơ.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

-Cảm tạ trời đất- lời này phải để tôi nói mới đúng.

Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

-Cô sai rồi, cô phải nói là cảm tạ trời đất, cảm ơn Mạc Ngôn mới đúng.

-Tổng, có gì đó không đúng...

Trong nhà hát lớn của thôn Dân Tộc, Mạc Lý Sâm chau mày, thần sắc bất an.

Tổng Thanh Viễn thản nhiên nói:

-Có gì không đúng?

Mạc Lý Sâm trả lời:

-người của ta vừa lên ra ngoài xem xét một lượt, nhận thấy có vài chuyện không bình thường.

Tổng Thanh Viễn hỏi:

-Là chuyện gì?

Mạc Lý Sâm trả lời:

-Phòng cách ly của bệnh nhân mắc bệnh nặng bên kia có không khí hơi lạ, theo như người của tôi nói thì người ra vào nơi đó đều có tâm thái rất thoải mái, thậm chí là vui mừng rõ rệt. người của tôi không thể quan sát được tình hình bên trong, nhưng phát hiện được một chuyện, rất nhiều thanh niên đã cởi bỏ bộ quần áo chống dịch... Tổng, tại sao những người bên phòng cách ly của bệnh nhân nhiễm bệnh nặng lại bỏ quần áo chống dịch ra, chắc tôi không cần phải nói nhiều nữa chứ?

Tổng Thanh Viễn nghe thấy vậy, nét mặt biến sắc, đứng bật dậy nói:

-Tin này có chính xác không?

Mạc Lý Sâm gật đầu nói:

-Chắc chắn là không có sai sót gì.

Ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

-Công tác canh gác bên phía phòng bệnh cách li đó rõ ràng là được nói lỏng hơn nhiều, người của tôi đã dành ra nhiều thời gian để quan sát, thực ra anh ta cho rằng nhân viên quản lí ở đây không hề chú ý đến việc bảo mật thông tin, nên ở đó đã xảy ra chuyện gì sau khi trời sáng tin tức nhất định sẽ được truyền ra ngoài.

Sau khi trời sáng, lần suy giảm lần thứ nhất đang sắp đến gần, Tổng Thanh Viễn làm sao có thể chờ đến khi trời sáng được cơ chứ?

-Chẳng nhẽ thật sự có người phá giải được siêu virus này hay sao?

Tổng Thanh Viễn lắc lắc đầu, cảm thấy khả năng này không lớn.

Hắn không phải là bọn giang hồ bịp bợm xâm nhập vào đây, trong bản lí lịch trích ngang của hắn có sáu tấm bằng trong đó có bằng tiến sĩ sinh vật học, nên hắn ta hiểu rõ loại virus này về cơ bản là không thể quan sát được, bất kì kĩ thuật hiện đại nào hiện có cũng không có khả năng phá giải.

Nếu không phải tổ tiên truyền lại thì khi gặp phải loại siêu virus vô hình vô sắc này nhất định sẽ chạy mất dép.

Đương nhiên theo thuyết pháp mà tổ tiên truyền lại thì loại virus đáng sợ này có tên là “thi khí”

-Tổng, chúng ta yên lặng theo dõi tình hình hay tiếp tục phái người đi điều tra?

Mạc Lý Sâm hỏi.

-Vi sơn cữu tận, sao có thể thất bại trong gang tấc được chứ?

Nhìn thấy thành quả sắp đạt được trước mắt, Tổng Thanh Viễn nhất định sẽ không chống mắt chờ đợi, nhìn người đồng hành với mình đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường rồi nói:

-Chu Lâm, anh đi thăm dò tin tức đi.

Người kia mở mắt khẽ gật đầu.

Tổng Thanh Viễn thoáng trầm ngâm một lát lại nói:

-Chu Lâm, nếu như sự việc thực sự tiến triển theo chiều hướng xấu thì cậu nhất định phải tìm hiểu rõ nguyên nhân, sau đó...

Hắn hung tợn đưa tay lên cửa vào cổ:

-Biết rồi chứ?

Chu Lâm đương nhiên là người trầm tính, ít nói, nghe thấy vậy chỉ gật đầu như trước.

184. Chương 182: Âm Sát

Khoảng 4 giờ sáng, Mạc Ngôn cuối cùng cũng không thể kiên trì được nữa, phải dừng lại công việc cứu chữa bệnh nhân.

Đến tận lúc này chân khí trong bể khổ chỉ còn lại 20%, đây là cậu cố tình giữ lại để đề phòng bất chắc. Cẩn tắc vô áy náy, nếu vì nguyên nhân hao hụt hết nguyên khí mà bị người thường lên đánh bị thương sẽ làm cho cả giới tu sĩ cảm thấy hổ thẹn. Đương nhiên bọn họ cũng có thể được trận cười vỡ bụng.

Mạc Ngôn nói:

-Mọi người đi nghỉ ngơi đi. Ngủ một giấc, sau khi ngủ dậy chúng ta tiếp tục công việc.

Mọi người sớm đã mệt mỏi không chịu nổi rồi, con người rần rỗi như Đại Lý cũng đang lơ mơ, nghe thấy Mạc Ngôn nói vậy không một ai khách khí, ngoài Đỗ Tiểu Âm, tất cả mọi người đều lập tức về phòng nghỉ.

-Cô không đi nghỉ à?

Mạc Ngôn hỏi.

Đỗ Tiểu Âm trả lời:

-Tôi thấy anh không có ý định rời khỏi đây, chẳng nhẽ anh định nghỉ ở đây sao?

Mạc Ngôn cười nói:

-Tôi nghỉ ở đâu chẳng giống nhau, có chỗ để ngồi là tốt rồi.

Đỗ Tiểu Âm tò mò nói:

-Có phải giống như lão hòa thượng ngồi thiền không?

Mạc Ngôn nói:

-Không gần như thế, ít nhất cũng ngồi giống nhau.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu muốn hỏi tiếp gì đó nhưng lại thôi, sau khi ngáp một cái thì chúc Mạc Ngôn ngủ ngon và rời đi.

Chờ đến khi Tiểu Âm đi khỏi, Mạc Ngôn tìm đại lấy một chỗ khoanh chân ngồi xuống bắt đầu điều khí.

Thực ra thân thể và tinh thần cậu không hề có cảm giác mệt mỏi.

Với cậu mà nói thì với mức độ của công việc cứu chữa này có liên tục diễn ra ba ngày ba đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi. mà hiện tại điều cậu cần là khôi phục nguyên khí, là cơ sở để có thể tiếp tục công việc cứu chữa của mình. Cậu định sau khi chân khí khôi phục được một nửa thì có thể lấy lại tinh thần cứu chữa được toàn bộ bệnh nhân, nếu như vậy thì đợi đến khi Tiểu Âm và Đại Lý tỉnh dậy là có thể thu dọn đồ đạc quay trở về rồi.

Đêm khuya yên tĩnh, Mạc Ngôn ngồi ở chỗ đó, cũng với việc điều khí đưa cả cơ thể vào trạng thái mộng lung.

Chu Lâm từ trong bóng tối đi tới, dừng lại ở bãi đỗ xe của khách sạn.

Lúc này khách sạn vẫn có không ít phòng sáng đèn.

Cơn ác mộng quá nhiều mọi người gần nửa ngày trời, đã được một người thanh niên vẫy tay đánh đuổi. đối với bọn họ hôm nay chính là một ngày đáng chúc mừng, mặc dù đã là rạng sáng, nhưng nhiều người vẫn không thể yên giấc được, bọn họ hoặc là tụ hội ở một chỗ hoặc là ngồi một mình, lấy rượu chúc mừng “cuộc sống mới”.

Chu Lâm rất nhanh có thể biết được tin tức mặc dù không cần chủ động đi hỏi mà chỉ cần đứng ở ven đường, tất cả mọi tin tức liền ào ào chui vào tai hắn.

-Một người thanh niên không biết từ đâu tới?

-Có một nửa số bệnh nhân đã tỉnh rồi? xem ra là định luật Murphy mà ông chủ hay nhắc đến, sự việc quả thật là tiến triển trong tình huống xấu nhất.

Chu Lâm nhìn thấy khách sạn bật đèn sáng trưng, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh Tổng Thanh Viễn hưng tợn cất cổ mình.

Thực ra từ ba tiếng trước hắn đã đến đây.

Chẳng qua là lúc đấy thì phòng của Mạc Ngôn được bảo vệ rất nghiêm ngặt, toàn bộ lực lượng vũ trang của thôn Dân Tộc hầu như đều tập trung hết ở đây.

Đây là mệnh lệnh mới nhất mà bộ chỉ huy gửi đến, trước khi toàn bộ bệnh nhân đều được cứu chữa Mạc Ngôn sẽ được hưởng những đãi ngộ dành cho cấp lãnh đạo quốc gia.

Cho nên Chu Lâm bắt đầu dĩ phải tìm một phòng để ẩn nấp.

Cũng may công việc chữa trị tạm thời dừng lại nên lực lượng bảo vệ cũng mỏng hơn nhiều, ngoài mấy người còn gác tại bên dưới mỗi tầng ra thì còn lại là làm nhiệm vụ canh gác bên ngoài khách sạn.

Giờ đã là hơn bốn giờ sáng, chỉ còn hai tiếng nữa là trời sáng.

Với Chu Lâm thì hai giờ này chính là cơ hội duy nhất cho hắn.

Đi qua bãi đỗ xe, Chu Lâm đi đến nhà bếp của khách sạn, đưa tay mở khóa cửa nhà bếp, lặng yên đi vào không một tiếng động nào!

Trong bếp tối đen như mực, nhưng không hề làm ảnh hưởng đến tầm nhìn của Chu Lâm, hai con mắt của hắn phát ra ánh sáng lấp lánh trong bóng đêm đen kịt, thoắt mái tránh hết chướng ngại vật trên đường đi giống như một con mèo đi trong đêm tối.

Đi ra khỏi phòng bếp, hắn không hề đi theo đường đến phòng khách, cũng không đi thang máy mà lựa chọn đường thoát hiểm.

Trước khi đi vào thôn Dân Tộc, hắn và Tống Thanh Viễn đã học rất nhiều thứ, trong đó có nhắc đến đầu tiên là kiến trúc của toàn bộ thôn Dân Tộc.

Huống chi trước khi bệnh dịch bùng phát thì hắn với Tống Thanh Viễn đã ở trong khách sạn này. Che đậy hành tung của mình, từ một góc của tòa nhà nhảy ra xuất trực tiếp một chướng vào cổ của người bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ không phát ra tiếng gì và từ từ ngã xuống đất.

Nét mặt Chu Lâm không biểu lộ chút cảm xúc nào mà nhảy qua người anh tiến thẳng lên tầng cao nhất của khách sạn.

Lên tới nơi, hắn không đi thẳng vào trong phòng họp bởi đầu hành lang đi vào phòng họp đó có ít nhất bốn người đứng canh gác.

Nhưng điều đó cũng không làm khó được hắn, hắn úp tai lên cửa phòng phách, lắng tai nghe ngóng.

Nửa phút sau xác nhận trong phòng không có ai mới lấy công cụ ra mở khóa lên vào.

Sau khi vào phòng, hắn đẩy cửa sổ chui ra, bám trên tường giống như một con thằn lằn, dùng ngón tay khoét một khe hở nhỏ nhìn vào trong phòng họp.

-Nhưng hi vọng người này không đi chỗ khác nghỉ ngơi, nếu không e rằng khó mà có thể tìm được cậu ta.

Khi hắn đẩy cửa kính phòng họp ra trong đầu hắn thầm cầu nguyện.

Trong phòng họp, Mạc Ngõndính trên trần nhà nhìn xuống, tò mò nhìn người khách không mời mà đến đang đẩy cửa phòng vào.

Thực ra là cậu vô cùng kinh ngạc.

Tường ngoài của khách sạn phần lớn được làm bằng chất liệu thủy tinh, chỉ có một khe hở nhỏ chừng 2cm chỗ đường nối, bất luận là ai, thậm chí là người có võ công cao cường cũng khiến cho Mạc Ngõnmở to mắt ra nhìn.

Nhưng mà đây vẫn chưa phải là điểm để cậu ngạc nhiên nhất.

Lâm Chu lên vào phòng họp trong một cách dễ dàng trong đêm đen như không có một chướng ngại vật nào mới là điều khiến cậu kinh ngạc nhất.

Đây chẳng lẽ chính là thú hóa người như trong truyền thuyết?

Mạc Ngõnnhìn thấy trong bóng đêm kia phát ra hai con mắt sáng, người bình tĩnh như cậu cũng không khỏi kinh ngạc.

Trong bóng đêm, Chu Lâm nhìn chung quanh nhưng nơi này không có một bóng người, cũng không thấy tung tích mục tiêu đâu.

Hắn khẽ nhú mào lảm bảm:

-Phiền phức rồi.

Hắn chỉ biết mục tiêu là một người trẻ tuổi, lại cũng không biết tên tuổi và tướng mạo của mục tiêu như thế nào cả, mà trong khách sạn đâu đâu cũng có bảo vệ, muốn lặn lội tìm ra mục tiêu ở một nơi đông đúc thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Chu Lâm cảm thấy uể oải vô cùng, đứng trầm ngâm trong bóng tối một lúc rồi bước vào từ phía cửa sổ.

Hắn định rời khỏi nơi này trước đã rồi tìm lấy một con tin, ép hắn nói ra tung tích của mục tiêu.

Chỉ còn hơn tiếng nữa là trời sáng, nên thời gian cho hắn không còn nhiều, đến giờ phút này cách duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra chỉ có bắt lấy một con tin mà thôi.

Hắn leo lên bệ cửa sổ, đang muốn quay về theo đường lúc nãy thì khẽ nghe thấy tiếng cười nói bên tai:

-Đã định đi rồi sao?

Chu Lâm trong lòng hoảng hốt, thiếu chút nữa là lao đầu ra ngoài cửa sổ.

Cũng may hắn cũng không phải thường, trong nháy mắt đã có thể lấy lại bình tĩnh, phản xạ nhanh nhạy về phía sau.

Nhưng một chưởng này lại đánh vào không trung.

Lần này tuy thất bại nhưng hắn lại thắng về thời gian.

Sau một chưởng này, cơ thể hắn bay nhanh qua không do dự mà tung ra cú đánh mãnh liệt.

Trong bóng đêm, hắn không kịp quan sát tình hình, chỉ theo bản năng liên tục tấn công, muốn bức đối phương, mới mở ra cho mình một không gian.

Chỉ cần có không gian, với năng lực nhìn trong bóng đêm của hắn, nhất định có thể nắm rõ được đối phương.

Đối mặt với cú công kích của Chu Lâm, Mạc Ngôn cũng không có phản ứng gì, lùi lại khoảng 2m một cách nhẹ nhàng như lông vũ bay bay.

Cậu cảm thấy khá hiếu kì về vị khách lạ mặt không mời mà đến này.

Tại sao người này lại có một con mắt “màu dã thú” có thể quan sát được trong bóng tối.

Tại sao hắn lại đến đây?

Nghi vấn này không ngừng hiện ra trong đầu Mạc Ngôn, cho nên nhất định cậu không lựa chọn cách phản công mà chỉ né tránh, cẩn thận quan sát đối phương.

Sau khi mở ý thức bản ngã ra, số liệu phản hồi thu về được khiến cho Mạc Ngôn không khỏi kinh ngạc sợ hãi.

Theo như số liệu thù vị khách không mời mà đến này chính là một siêu nhân.

Tốc độ, năng lực và tốc độ phản ứng của hắn đều vượt xa so với người bình thường. hơn nữa trên cơ thể hắn lại mang dấu hiệu của người hóa thú, tỉ dụ như cánh tay hắn có một đám lông màu đen, móng tay sắc nhọn, miệng há có khoảng trống, lại có phảng phất mùi nước miếng chảy ra.

Mạc Ngôn càng nhìn càng thấy tò mò...

Là đột biến gen?

Hoặc là gặp phải một tia năng lượng không biết nào đó.

Đây thực sự là hiện tượng lạ kì nghìn năm có một.

Mạc Ngôn vừa thâm thán lên vừa tránh né đòn công kích của đối phương, đồng thời cũng tiếp tục xem xét.

Khi ý thức bản ngã tiếp tục đi sâu vào, cậu lại phát hiện ra người trước mặt này thực ra không phải bị đột biến gen mà là do thí sát làm cho bị biến dị.

Phát hiện này khiến cậu kinh sợ lần thứ ba.

-Thực sự là không thể nghĩ tới được thi sát lại có thể làm được điều như thế này.

Mạc Ngôn thể kìm nén được sự sợ hãi, trong cơ thể vị khách không mời mà đến này tuy vẫn tồn tại thi sát nhưng lại có thể khống chế được nó.

Nói ngắn gọn hơn thì người trước mặt này chủ động cho thi sát xâm nhập vào cơ thể của mình. Hơn nữa còn thống qua phương pháp nào đó khống chế thi sát, khiến nó không thể hút được nguyên khí, đồng thời còn có thể hấp thụ âm khí thông qua thi sát, từ từ cải tạo lại cơ thể mình.

-Đây thực sự là một con đường mới, không ngờ thi sát còn có thể vận dụng được vào việc này.

Khách quan mà nói thì phương pháp này mặc dù có thể khiến cho thể chất tăng lên mạnh hơn rất nhiều, nhưng thực ra thì cũng không khác tự sát là mấy. mặc dù thi sát không thể hút được nguyên khí nhưng dù sao cũng là cắn nuốt, cái gọi là nước chảy đá mòn thì theo thời gian khả năng bị mất mạng là rất lớn.

Nói cách khác, người trước mặt hoàn toàn là dùng cách tự hại chính sinh mệnh mình để có được năng lực ở mức cực đại.

185. Chương 183: Hồi Hợp

Phương thức này rất quái dị, nhưng cũng rất thực tế, đối với một số người theo đuổi năng lực này mà nói thì không phải là điều gì không thể chấp nhận được.

Trên thực tế, thì việc này ngày nào cũng xảy ra.

Rất nhiều vận động viên như vận động viên quyền anh, bóng bầu dục...vì đạt được sức mạnh cũng có thể uống nhiều loại thuốc cấm thay cơm.

-cách dùng thi sát để luyện tập tuy là một phương thức kì lạ nhưng lại không có tác dụng với mình.

-Nói đến đây thì cũng thấy giống như cách luyện cương thi trong tiểu thuyết. có điều duy nhất khác biệt chính là trong tiểu thuyết thì luyện người khác thành cương thi còn người này lại luyện mình biến thành cương thi. Quả nhiên là “ nam nhân thì nên tàn nhẫn với bản thân mình một chút”.

Sau khi phát hiện trong cơ thể đối phương có thi sát, Mạc Ngôn lập tức nhận thức được người này chắc chắn có liên quan đến tình hình dịch bệnh lần này.

Nghĩ thông suốt điểm này, cũng không khó đoán ra nguyên nhân người này đến đây hôm nay.

-Hóa ra là chướng ngại vật không mong muốn, chặn đường của người khác, mà người trước mặt này khả năng lớn là muốn đến dọn chướng ngại vật này đi.

Mạc Ngôn đại khái đoán ra được ý đồ của đối phương, nên càng không muốn giao thiệp với đối phương, phải biết rằng một việc quan trọng hơn là phải bắt giữ được người này, mới có thể hỏi ra được.

Nghĩ đến đây cậu không hề nường tay nữa, tay phải nhanh như chớp với ra tóm lấy đối phương một cách chính xác rồi cười nói:

-Người đã thôi được chưa?

Chu Lâm vô cùng kinh hãi.

Hắn không bao giờ có thể ngờ rằng người trước mặt mình lại khó chơi đến vậy.

Một phút đồng hồ trước, hắn xoay người bắt đầu phản công, thấy đối phương chỉ có thể né tránh, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng rất nhanh lại bị làm cho kinh sợ, mình tấn công đến cả phút đồng hồ vẫn không thể chạm được vào một góc áo của đối phương.

Điều này khiến hắn không ngừng dao động, nên nhớ rằng tốc độ lúc này của hắn vượt xa người bình thường.

Người bình thường một phút cùng lắm là ra đòn được mười lăm mười sáu lần, thế nhưng hắn lại có thể dễ dàng ra đòn được hai bảy lần trong một phút, hơn nữa tốc độ lại còn tăng lên từ từ nữa.

Loại tốc độ này mắt thường khó mà nắm bắt được, Chu Lâm lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể né được đòn của mình.

Điều khiến hắn khiếp sợ chính là đối phương không chỉ né được tất cả các đòn của mình mà còn có thể nhìn được trong màn đêm.

Nói cách khác, tốc độ của đối phương không chỉ nhanh hơn mình mà còn có khả năng thị lực giống với mình.

Một phút đồng hồ tấn công không có kết quả đã khiến hắn nhụt chí.

Hắn có thể nhận ra được đối phương sở dĩ né tránh thực sự không phải là không có khả năng bắt được hắn mà thực ra là không muốn chú tâm.

Chỉ nhìn thấy đối phương né tránh, không chỉ có bộ mặt thoải mái mà thậm chí còn có thời gian nghỉ ngơi. Chu Lâm biết người này có thực lực cao hơn mình một bậc.

Chính hắn cũng không ngờ thực lực của Mạc Ngôn lại cao hơn hắn một bậc.

Hắn tự hỏi, đánh không lại đối phương thì chạy trốn khỏi hắn cũng được.

Mãi đến khi Mạc Ngôn vươn tay ra tóm được mình hắn mới biết căn bản không thể so sánh được với cậu.

Một quyền của hắn đánh ra đến một tảng đá cũng có thể biến thành bột mịn.

Song khi quả đấm của hắn chạm được đến người Mạc Ngôn thì cảm thấy như toàn bộ năng lượng của mình đều bị hấp thu hết.

Đây là quái vật gì thế?

Chu Lâm nhất thời toàn thân mất hết sức lực, trong lòng lại càng một phen kinh hãi đến tột độ.

Đồng thời hắn không cam lòng bị trói, hăm hở với chút sức lực cuối cùng, hét lớn một tiếng, nâng chân đánh mạnh một cú vào bụng Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hừ một tiếng lạnh lùng:

-Người thực sự vẫn chưa thôi sao?

Cậu nắm lấy đầu gối của Chu Lâm, lôi lại giữ chặt lấy đối phương.

Chu Lâm không nghĩ rằng Mạc Ngôn có thể dùng nắm tay cản đầu gối hắn lại được, bất ngờ không đề phòng, đầu gối bị vỡ vụn như cành cây khô bị bóp nát.

Đồng thời phát ra một tiếng thê thảm, chút sức lực cuối cùng cũng bị triệt tiêu hoàn toàn.

Mạc Ngôn buông tay ra, vẻ đau đớn nát vụn không chịu nổi của hắn giống như con cá rơi trên mặt đất.

Lúc này phòng họp yên tĩnh đương nhiên làm kinh động đến binh lính đang làm nhiệm vụ bên ngoài.

Bốn binh sĩ canh ở cổng lớn giờ súng thì nhau kéo vào.

Người cầm đầu soi đèn tìm Mạc Ngôn, miệng hét lớn:

-Mạc tiên sinh, xảy ra chuyện gì thế? Cậu không sao chứ?

Một người khác thì bật đèn phòng họp lên.

Bên trong nhanh chóng sáng lên.

Mạc Ngôn xoay người nói:

-Không phải vội, tôi không sao.

Bốn binh sĩ đều là người được huấn luyện tốt, hai người bước lên trước làm bình chắn cho Mạc Ngôn, còn hai người còn lại thì chia súng vào kẻ đang nằm run rẩy trên mặt đất.

-Mạc tiên sinh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Người dẫn đầu vội vàng hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là một tên trộm nhai nhép mà thôi.

Cậu nhẹ nhàng nói một câu nhưng bốn binh lính kia thì không hề nghĩ như vậy. Có thể vượt qua bao nhiêu bảo vệ, lẻn vào phòng mà quý không biết thần không hay thì sao có thể là trộm bình thường được? Ngoài ra, bộ dạng người nằm trên mặt đất rõ ràng cũng không phải người thường.

Mạc Ngôn cũng hiểu rõ, bốn binh sĩ này cũng không dễ bị lừa, trong lòng không ngừng phán đoán, không biết có nên cho bốn người này ngủ một giấc để mình tự moi thông tin từ tên này?

Đang cân nhắc thì tim bỗng nhiên đập thành thịch.

Phản ứng của cậu rất nhanh, tim vừa đập nhanh một cái là liền dùng ý thức bản ngã dò xét được một hiện tượng dị thường.

Nhanh như chớp cậu xoay người nắm áo hai binh sĩ rồi ném ra ngoài, rồi lập tức bay ngược trở lại ôm lấy hai binh sĩ còn lại ra sức một bước nhảy ra khỏi phòng họp.

-Ầm.

Thân hình Mạc Ngôn còn chưa đứng vững trong phòng họp đã truyền ra một tiếng vang lớn.

Một luồng khí lớn giúp đẩy Mạc Ngôn về phía trước, lấy chân khí bảo vệ phía sau lưng và đầu, lao về phía trước cuối cùng cũng thoát được phạm vi nổ mạnh.

Có chân khí bảo vệ, Mạc Ngôn bình yên vô sự, nhưng bốn người kia đều bị thương. Hai người bị bức sóng đánh cho hôn mê bất tỉnh, hai người khác cũng mơ mơ màng màng, nửa ngày không đứng dậy được.

Mạc Ngôn đảo ánh mắt qua, thấy tình trạng bốn binh lính không được tốt lắm, nhưng cũng không chịu thương tổn gì nên tạm thời không chú ý đến.

Cậu bước hai bước như ba bước vọt vào trong phòng họp.

Trong phòng họp bây giờ là một đồng hồ hỗn độn.

Cái bàn bị sức nổ vỡ ra bốn năm mảnh, cả căn phòng thì máu thịt bay tứ tung, chỗ nào cũng đều là thịt nát, máu cùng lục phủ ngũ tạng.

Mạc Ngôn mặc dù không ưa sạch sẽ lắm nhưng cũng không muốn bước chân vào.

Cậu dừng lại nhìn đồng hồ hỗn độn lơ lửng không khỏi khẽ lắc đầu.

-Người này rốt cuộc là ai? Lại có thể gắn kíp nổ mạnh vào người như thế, thực sự là quá tàn nhẫn, chưa thấy ai lại ác như vậy.

Có rất nhiều nghi hoặc, nhưng cũng rất bất mãn với bản thân, vừa nảy rõ ràng là dùng ý thức bản ngã dò xét đối phương rồi mà lại không biết tại sao lại có thể xem nhẹ nguy hiểm ẩn nấp như vậy.

-Không đúng, nơi này không có lưu lại tàn dư của vụ nổ, ý thức bản ngã của mình là rà soát mọi nơi, không thể vì chủ quan của mình sinh ra thiếu sót được, chuyện này nhất định phải có nguyên nhân khác.

Mạc Ngôn lập tức ý thức được vụ nổ vừa nảy nhất định không phải do loại thuốc nổ nào đó.

Cậu cẩn thận nhớ lại chuyện vừa rồi mới phát hiện ra nguyên nhân đến từ cách người đó khiến cho năng lực tăng lên nhanh chóng dẫn đến dị dạng.

-Chẳng lẽ người này làm nổ thi sát trong cơ thể?

Mạc Ngôn nhất thời giật mình, theo lý luận mà nói thì đây là chuyện không thể. Trên thực tế, mấy tiếng trước cậu cũng thực hiện qua chứng minh sự tồn tại của thi sát cho Đại Lý và Đỗ Tiểu Âm. Dùng bật lửa

đốt cháy thi sắt, sinh ra một luồng khói màu đen, sau khi đốt thi sắt biến thành mùi tanh tươi, còn khiến cho Đỗ Tiểu Âm khinh thường.

-Đêm nay thật là học được không ít điều.

Nghĩ thông được rồi thì Mạc Ngôn cảm thấy rất thoải mái, đồng thời sự nghi ngờ cũng nhiều hơn.

Vị khách không mời mà đến này đã chết một cách dứt khoát, không để lại một chút manh mối gì, tên tuổi hẳn là gì, đến từ đâu, có liên quan gì đến tình hình bệnh dịch...

Sự nghi ngờ này lướt lướt hiện lên trong đầu Mạc Ngôn.

Tiếng nổ phát ra từ phòng họp kinh động đến rất nhiều người, tiếng bước chân truyền đến từ ngoài hành lang.

-Mạc Ngôn, cậu ở đâu? Không sao chứ?

Tiếng Đại Lý và Đỗ Tiểu Âm từ xa vọng lại.

Nhìn thấy cảnh tượng thịt nát xương tan tung tóe trong phòng họp, nên cảm thấy không cho Đỗ Tiểu Âm nhìn thấy thì tốt hơn.

-Tôi không sao...

Mạc Ngôn bước nhanh ra khỏi phòng họp, chặn Đại Lý và Tiểu Âm trước cửa.

Nhưng cậu đã đánh giá thấp Đại Lý và Đỗ Tiểu Âm, cô thấy cậu không làm sao, sắc mặt lập tức trùng xuống, bản năng thăm dò của một người cảnh sát trời dấy, nhìn lướt qua phòng họp.

Sau khi xem qua, cô chỉ hơi nhũn mày, cũng không có gì là không thích hợp:

-Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao nơi này lại phát nổ mạnh như vậy?

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

-Cô không thấy nơi này toàn là máu tanh sao? Cô...

Lẽ nào không thấy không thích hợp sao?

Đỗ Tiểu Âm trả lời:

-Đúng là toàn máu thật, nhưng cảnh tượng như vậy tôi gặp nhiều rồi, đừng quên tôi là một cảnh sát.

Đại Lý thấy Mạc Ngôn có Đỗ Tiểu Âm quan tâm rồi cũng không muốn vào góp vui, phối hợp đưa bốn binh sĩ đang mơ màng phía trước đến nơi an toàn.

Mạc Ngôn thấy thế nói:

-Bọn họ không làm sao đâu, năm một lúc là hồi phục bình thường thôi.

Đại Lý đi tới nói:

-Cậu còn không nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì à?

Mạc Ngôn buông tay nói:

-Em cũng không biết đây là chuyện gì nữa.

Nói xong cậu quay người nhìn vào trong phòng họp đầy máu tanh rồi bất đắc dĩ nói:

-Em chỉ biết có tên hình dạng kì quái lén vào từ cửa sổ, muốn đánh lén em, kết quả là đánh không được lại tự phát nổ một tiếng khiến toàn thân thành phế thể kia.

-Haha, đánh lén cậu? người này thật biết chọn mục tiêu.

Đại Lý cười ha ha.

Mạc Ngôn lễ phép đáp lại:

-Cảm ơn anh đã quá khen.

Đỗ Tiểu Âm không nhịn được trừng mắt nhìn hai người nói:

-Hai người có nghiêm túc một chút được không? Việc này thực sự rất nghiêm trọng, nhất định phải báo cáo với cấp trên.

Mạc Ngôn lập tức nghiêm túc nói:

-Sếp nói là được, có chuyện gì, sếp cứ việc giao.

Đỗ Tiểu Âm lườm cậu một cái, đang muốn nói gì đó lại thấy Mạc Ngôn nhú mày.

Cô lập tức hỏi:

-Có chuyện gì thế?

Mạc Ngôn trả lời:

-Mọi người không thấy kì lạ à? Xảy ra chuyện lớn như vậy, mà nơi này lại có chỉ huy trưởng và đội trưởng đội đặc cần nhưng bây giờ cũng không thấy đến đây, mọi người không nghĩ đây là điểm khác thường à?

Đang nói bỗng hàng loạt tiếng súng vang lên từ xa, đồng loạt nổ mạnh.

186. Chương 184: Đào Thoát

- Tôi hiểu được bọn họ làm sao không ở trong này ...

Mạc Ngôn xoay người nhìn về phía nhà hát lớn dân tộc, xuyên thấu qua cửa sổ phòng họp, mơ hồ chứng kiến bên kia đang có ánh sáng lóng lánh.

Đỗ Tiểu Âm cau mày, vội la lên:

-Chúng ta qua đó xem.

Mạc Ngôn nói :

-Tôi đi là được, các cô đợi ở chỗ này đi.

Nói xong, hắn xoay người nhảy vào phòng họp.

Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên nói:

- Này, anh vào phòng họp làm gì?

Mạc Ngôn cũng không quay đầu lại nói :

-Đi tắt...

Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý nghe vậy, không khỏi không hiểu ra sao, chẳng lẽ trong phòng họp còn cất giấu một thang máy?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhưng kế tiếp, bọn hắn liền minh bạch ý Mạc Ngôn rốt cuộc là một con đường như thế nào!

Xa xa tiếng súng và tiếng nổ mạnh lập tức khiến Mạc Ngôn ý thức được, ý định lén vào phòng họp ám sát của vị khách không mời mà đến là mình này, chỉ sợ không phải là hành khách duy nhất. Với lòng hiếu kỳ của hắn, có đầu mối mới, tự nhiên muốn chơi một kiểu mới. Vì thế hắn không chút do dự lựa chọn đường gần nhất, muốn nhanh một chút đuổi tới nơi tiếng súng vang lên.

Khoảng cách ngắn nhất giữa hai điểm vĩnh viễn là đường thẳng tắt...

Đường của hắn là bắt đầu từ cửa sổ nhảy xuống, trực tiếp hạ xuống đến mặt đất.

Trải qua phòng họp, trong dòng huyết nhục đầy đất, một viên cầu tròn khiến cho hắn chú ý.

Hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, tùy tay khê vẩy, làm cho viên cầu rơi vào trong tay, cũng không có thời gian xem, lập tức theo cửa sổ nhảy ra...

Ở phía sau hắn, quả tim Đỗ Tiểu Âm đập mãnh liệt, kim lòng không được che miệng lại. Thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Mà Đại Lý thì lại là há to mồm, kinh hãi suýt nữa ngay cả cằm cũng bị rớt xuống!

Chờ thân ảnh Mạc Ngôn biến mất ở trong bóng đêm, hai người liếc nhau, chạy nhanh hướng cửa sổ.

Khách sạn Dân Tộc không tính là nhà cao tầng. Nhưng dầu gì cũng là hơn mười tầng lầu, từ nơi này nhảy xuống, cùng với tự sát có cái gì khác nhau chứ?

Đương nhiên, từ hiểu biết đối với Mạc Ngôn, Đỗ Tiểu Âm cùng Đại Lý tuyệt không cho rằng Mạc Ngôn sẽ có ý niệm trong đầu là phí hoài bản thân mình, đồng thời cũng biết người này có một bản lĩnh quỷ dị. Nhưng dù vậy, khi Mạc Ngôn nhảy xuống ở trong bóng đêm thì vẫn khiến hai người sợ không nhẹ!

- Người này. Quả thực chính là tên quái vật...

Nhìn thấy Mạc Ngôn dưới lầu đã trở thành một cái chấm đen nhỏ, đang chạy tới phương hướng nhà hát lớn, Đỗ Tiểu Âm thở dài ra một hơi, giữ ngực đang trức nhảy thùm thụp. Cằm giậm giậm chân.

Đại Lý vẻ mặt nghiêm túc nói:

-Lãnh đạo, tôi hoàn toàn đồng ý lời của cô, người này đích thật là tên quái vật.

Có chút dừng lại, rồi lại nhin không được cười nói:

-Người này thật sự là hù chết người không đền mạng, bệnh tim thiếu chút nữa bị cậu ta làm cho phát tác. Quay đầu lại tôi phải tìm cậu ta yêu cầu phí tổn thất tinh thần...

Nhịp tim Đỗ Tiểu Âm hơi chậm lại, hít một hơi thật sâu, nói :

- Đại Lý, chúng ta cùng qua đó xem. Không thể để cho một mình cậu ta mạo hiểm.

Đại Lý rút súng ra, cười nói:

-Đang có ý đó!

Đối với chuyện Mạc Ngôn lại một lần biểu diễn thần kỳ. Hai người đều thực ăn ý không có đề cập.

Từ chỗ mồ than vút đi đến Lạn Vĩ Lâu, Từ Đàm Thủy sơn trang đến đây. Hai người luôn chứng kiến đủ loại thần kỳ của Mạc Ngôn. Đối lại một cái miệng rộng, có thể đã sớm lộ ra ngoài, nhưng hai người bọn họ lại luôn bảo trì im miệng không nói. Bởi vì hai người sớm chú ý thấy, Mạc Ngôn tựa hồ chỉ có triển lãm thần kỳ của mình tại trước mặt người quen của chính mình. Thay là khác mà nói chính là, Mạc Ngôn có đầy đủ tín nhiệm đối với bọn họ, tin tưởng hai người không sẽ cho mình là sinh vật ngoài hành tinh rồi triển lãm cho toàn thể giới!

Mạc Ngôn ra sức chạy gấp tới phương hướng nhà hát lớn dân tộc.

Đoạn đường vắng vẻ không có chướng ngại vật, không có người đi đường, cảnh này khiến hắn có thể tứ không kiêng sợ triển lãm thực lực chân chính của mình.

Hắn chạy gấp với tốc độ cao nhất, thân ảnh trở thành Hư ảnh...

Lúc này, chân khí trong bể khổ vẫn chỉ có hơn hai phần một chút, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tốc độ của hắn. Kim Liên mới sinh thì đã rèn luyện thân thể hắn một lần, cho dù không có chân khí, hắn cũng có thể bảo trì tốc độ của mình ở trăm dặm. Cực hạn tiến lên thì tốc độ thậm chí có thể tăng gấp bội.

Phía trước có tiếng nổ mạnh, nhưng chỉ liên tục vang lên hai lần, sau đó ẽ thấy hoàn toàn yên lặng.

Nhưng thật ra tiếng súng liên miên không dứt, luôn luôn không ngừng lại, hơn nữa không ngừng di động tới hướng bắc...

Nhưng khi Mạc Ngôn sắp tiếp cận đến nhà hát lớn, tiếng súng dần dần thưa đi, cho đến dừng lại.

Điều này hiển nhiên không phải là tin tốt lành, Mạc Ngôn biết, phía bắc nhà hát dân tộc có một con sông rộng chừng hơn mười mét, nếu trạng thái trước mắt mà nhìn nhận, nơi đó hiển nhiên là đường chạy trốn tốt nhất.

Đang chạy vội, hấn bỗng nhiên thay đổi phương hướng, trực tiếp chạy hướng bắc.

Ra khỏi nhà khách dân tộc, ước chừng ba phút sau, hấn liền thấy phía trước có một thân ảnh đang rất nhanh vận động.

Mạc Ngôn đuổi tới, nhẹ nhàng vỗ trên vai người nọ, nói :

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Người nọ bị dọa đến run người, lập tức xoay người dùng hòng súng chỉ vào Mạc Ngôn, miệng quát:

- Người nào?

Mạc Ngôn nói :

- Đừng nổ súng, đội trưởng, là tôi ... Mạc Ngôn.

Người này chính là tiểu đội trưởng - người lãnh đạo lực lượng vũ trang cao nhất nơi này.

Đương nhiên, đây là xưng hô của Mạc Ngôn đối với hấn, cũng như những lời “Đừng nổ súng, đội trưởng...” này, đều là mang theo thiện ý trêu chọc.

Vị đội trưởng này họ Vương tên là Vĩ Hoa, hấn nhìn thấy Mạc Ngôn, không khỏi lông mi giương lên, nói :

- Anh tới làm gì, nơi này quá nguy hiểm, nhanh đi về.

Mạc Ngôn biết dưới tình huống như vậy, chính mình rất khó hỏi ra cái gì từ trong miệng vị Vương đội trưởng này, vì thế ha ha cười, nói :

- Vương đội trưởng, chờ anh chạy thắng tôi rồi nói sau...

Nói xong, hấn gia tốc xẹt qua bên người Vương đội trưởng, giống như một trận như cuồng phong lao về phía trước.

Vì không muốn làm đến mức khiến người ta kinh thế, lúc này tốc độ hấn đã bảo lưu lại rất nhiều, nhưng vẫn khiến Vương đội trưởng lắp bắp kinh hãi.

- Mẹ ơi, người này là mệnh con thổ sao, chạy nhanh như vậy? Thật sự là thêm phiền...

Wang đội trưởng trong lòng oán thầm, lúc này dốc toàn lực đuổi theo Mạc Ngôn.

Thân là người lãnh đạo lực lượng vũ trang cao nhất thôn, Vương đội trưởng tuy rằng không phải rất rõ ràng thân phận chân thật của Mạc Ngôn, nhưng hấn nhận được mệnh lệnh từ bộ chỉ huy nơi đó, ngoài phối hợp Lộ Lương, bảo hộ người thanh niên họ Mạc này cũng là nhiệm vụ thiết yếu của mình.

Giờ này khắc này. Nhiệm vụ thiết yếu và nhiệm vụ thứ yếu cực kỳ quý dị trùng hợp cùng một chỗ, hấn không thể không liều mạng đuổi theo Mạc Ngôn!

Bờ sông Dương Liễu, Lộ Lương đang hôn mê, nửa quỳ trên mặt đất. Cực lực mở to hai mắt, nhìn về phía lòng sông...

Truy bắt Tổng Thanh Viễn là nhiệm vụ thiết yếu của hấn lần này, để mọi chuyện ổn thỏa hấn luôn luôn ấn nhắc đến rạng sáng mới bắt đầu động thủ.

Nhưng mà hấn lại thật không ngờ, đối phương tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, chính mình chưa đến gần, đã bị đối phương phát hiện.

Người nổ súng trước nhất không phải Lộ Lương, cũng không phải Tổng Thanh Viễn. Mà là một đám du khách bị ngăn cách bởi nhà hát lớn, trong đó thậm chí còn có hai người ngoại quốc.

Tiếng súng vang lên, kế hoạch âm thầm bắt được Tổng Thanh Viễn đã phá sản, dựa theo kế hoạch sớm định ra. Đội phụ trách tiếp ứng lập tức chia làm hai đường, một đường tiếp tục phụ trách tiếp ứng, một đường tiếp viện Lộ Lương.

Ngắn ngủn mấy phút đồng hồ sau, đội viên đội đặc công được huấn luyện nghiêm chỉnh liền xử lý hết mấy vật hi sinh trước. Nhưng, bởi vì đối phương trước đó dẫu bom. Hơn nữa tiếng súng kịch liệt, trong ngoài nhà hát lớn, nơi nơi đều là tiếng người dân hét kinh hoàng, hiện trường hỗn loạn không chịu nổi.

Trong hỗn loạn. Tổng Thanh Viễn nhân cơ hội thoát khỏi nhà hát lớn.

Đội viên đội tiếp ứng vội vàng làm yên lòng dân chúng, chỉ có Lộ Lương đúng lúc phát hiện tung tích Tổng Thanh Viễn. Theo đuổi sát sao.

Thân là nhân viên đặc biệt của cục quốc thổ bảo vệ, năng lực Lộ Lương đương nhiên không thể nghi ngờ.

Nhưng sơn ngoại hữu sơn. Nhân ngoại hữu nhân, so với Lộ Lương loại người tăng trưởng sức mạnh theo lệ thường mà nói, Tổng Thanh Viễn hiển nhiên còn tốt hơn.

Lộ Lương một đường truy kích, nhưng khoảng cách với Tổng Thanh Viễn càng ngày càng xa.

Thẳng đến bờ sông Dương Liễu, Tổng Thanh Viễn không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, chủ động ngừng lại, Lộ Lương mới khó khăn lắm đuổi theo tới đây.

Tổng Thanh Viễn dừng lại đương nhiên không là bởi vì Lộ Lương...

Chờ Lộ Lương đuổi tới thì Tổng Thanh Viễn đang từ trong một cái hố đất bên bờ sông lấy ra một vật, chặt chẽ quấn ở bên hông.

Lộ Lương giờ súng lên, đang muốn nói chuyện, đã thấy trong mắt Tổng Thanh Viễn bỗng nhiên toát ra ánh huỳnh quang quỷ dị...

Sau khi tầm mắt Lộ Lương tiếp xúc cùng với nó, lập tức liền thấy trong đầu hôn mê, tầm mắt mơ hồ.

Tiếp tục sau đó, chỉ một nắm đấm hung hăng nện ở trên sống mũi hắn, tặng hắn một bầu trời sao...

Trong hôn mê, hắn mơ hồ nghe thấy Tổng Thanh Viễn thản nhiên nói:

- Quan gia người ta không thể trêu vào, nói với cấp trên của người, trong vòng mười năm, Tổng mỗ tuyệt sẽ không đặt chân về đất liền. Làm người nên lưu một con đường, ngày sau gặp lại, các người cũng đừng đuổi theo ta chặt quá, nếu không, chuyện nơi đây chưa chắc sẽ còn trình diễn ở nơi khác!

Lập tức, Lộ Lương liền nghe thấy một tiếng bùm trên sông Dương Liễu truyền đến, tựa hồ có người nhảy xuống nước.

Khi đội trưởng Vương Vĩ Hoa đuổi tới bờ sông Dương Liễu thì Mạc Ngôn đang cứu chữa Lộ Lương lúc này đã hoàn toàn hôn mê.

187. Chương 185: Bày Tỏ Thái Độ

- Mạc tiên sinh, Lộ đội trưởng, mọi người không có sao chứ?

Vương đội trưởng thở hổn hển chạy tới, vội vàng hỏi.

Mạc Ngôn nói :

- Tôi không sao, nhưng người này thì có, mũi bị nện bằng súng, phỏng chừng còn bị chấn động não ...

Vương đội trưởng nhất thời nhẹ nhàng thở ra, với hắn mà nói, chỉ cần không có chết người là tốt rồi. Còn nhiệm vụ chẳng hạn, dù sao có người trên hắn gánh vác lên, vả lại bánh xe không lăn đến chính mình.

Hơn nữa, hắn cũng không rõ ràng lắm nội dung thực chất nhiệm vụ lần này, cho tới bây giờ, tiểu đội của hắn đã đánh gục mấy tên cường đạo mang súng, chỉ dựa vào đó, ít nhất cũng có thể bình an.

Được Mạc Ngôn cứu chữa, Lộ Lương chậm rãi tỉnh lại.

Sau khi hẩn tỉnh lại, giãy dụa liền muốn đứng dậy, trong miệng theo bản năng nói :

- Mục tiêu đào thoát theo đường sông, lập tức truy kích.

Mạc Ngôn đã sớm mở ra ý thức bản ngã quan sát hoàn cảnh xung quanh, nói :

- Tỉnh lại đi, người ta có máy lặn lực đẩy từ nước, đã sớm chạy xa .

Một bên Vương đội trưởng tò mò hỏi:

- Làm sao cậu biết mục tiêu có máy lặn lực đẩy ?

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

- Tôi đoán...

Ở ý thức bản ngã dò xét, Tổng Thanh Viễn tuy rằng sớm trốn xa, nhưng trước đó dấu sẵn hai máy lặn ở dưới nước đã lưu lại một cái.

Lộ Lương lúc này hơi thanh tỉnh một chút, nói với Vương đội trưởng:

- Vương đội trưởng, phiền toái anh lập tức thông báo tổng chỉ huy, lập tức tiến hành tìm kiếm mục tiêu.

Mạc Ngôn bĩu môi, thầm nói người ta nếu có thể bố trí máy lặn lực đẩy ở dưới nước, dĩ nhiên là có thủ đoạn chạy trốn tiếp sau, lúc này lại đi tìm, sợ là cả cái lòng của người ta đều tìm không thấy...

Mạc Ngôn cũng không phải là không tin năng lực bộ tổng chỉ huy bên kia, mà là hẩn ý thức được, mục tiêu Lộ Lương truy kích và mục tiêu ám sát của mình, hơn phân nửa là cùng một người. Loại người tính chất thân thể siêu việt không tồn tại ở thường nhân, nếu một lòng chạy trốn, trong một không gian rộng, hơn nữa bóng đêm che dấu, cơ bản không có khả năng bắt được!

Bên trong tia nắng ban mai, Mạc Ngôn đứng ở trước sảnh chờ nhà khách dân tộc, nhìn ra xa xa.

Mãi đến hiện tại, hẩn vẫn không biết người ám sát mình cùng với người cuối cùng đào thoát kia, đến tột cùng là thần thánh phương nào...

Cho dù hẩn cố ý tìm hiểu từ Vương đội trưởng cùng cái tên họ Lộ kia, nhưng hai người này miệng cực nhanh, nửa chữ cũng chưa tiết lộ.

Không chỉ có như thế, ngay cả ban đầu gian phòng họp bị cho rằng là nơi khám và chữa bệnh kia cũng bị phong tỏa, khiến cho ý niệm trong đầu hẩn muốn từ dòng huyết nhục kia tìm kiếm được manh mối, cũng bị ép chết yếu.

Tuy rằng manh mối khả dụng rất ít, nhưng ở ý thức bản ngã thôi diễn, hẩn mơ hồ có chút suy đoán.

Xét đến cùng, mọi chuyện đều có ngọn nguồn!

Trong thôi diễn của Mạc Ngôn, đơn giản là người nào muốn thông qua Thi Sát thu được ích lợi nào đó. Có lẽ là cố ý, hay là vô ý, bọn hẩn ‘Chế tạo’ ra tình hình bệnh dịch như vậy. Mà sự xuất hiện của mình, trong lúc vô ý làm rối loạn kế hoạch của đối phương. Đối phương để có thể tiếp tục tiến hành kế hoạch, vì thế ngang nhiên ra tay, muốn hạ thủ chính mình.

Còn sau đó có bắn nhau cùng nổ mạnh, hẩn là có quan hệ cùng sự xuất hiện của Lộ Lương.

Mà ở trên người Lộ Lương, thì Mạc Ngôn ngửi được hơi thở nồng đậm của nhân viên đặc biệt ...

Mạc Ngôn đoán tuy rằng thiếu rất nhiều chi tiết nhỏ, nhưng đại khái liền mạch mà nói, cơ bản tương xứng với sự thật, cũng không có lỗ hổng quá lớn.

- Sự tình đại khái hẩn chính là như vậy ...

Dưới ánh nắng ban mai, Mạc Ngôn dựa vào lan can trông về phía xa.

Nhìn thấy mặt trời đỏ rực, hẩn chợt nhớ tới viên cốt châu...

- Bệnh dịch này đến tột cùng là cố ý, hay là trong lúc vô ý không khống chế được tạo thành. Cái cốt châu này có lẽ có thể cung cấp chút manh mối.

Trong lòng hần vừa động, đem cốt châu ra, cẩn thận quan sát.

- Thi Sát trong Cốt châu quả nhiên có chút không đúng!

Hần lập tức phát hiện, Thi Sát trong cốt châu này đúng là trong veo. Không chỉ có không có nhiều tạp chất, hơn nữa chỉ độ chấn động mà nói, tựa hồ cũng có thể kiểm soát được.

Loại hiện tượng này lập tức gợi lên hứng thú của hần, ý thức bản ngã lập tức khởi động. Đồng thời với quan sát, toàn lực thôi diễn các loại khả năng.

Muốn khiến cho Thi Sát trở nên trong veo có thể không chế, Mạc Ngôn chỉ ít có bảy tám phương pháp. Nhưng những phương pháp này chỉ có hần có thể sử dụng.

Cho nên, hần đa phần là lấy góc độ người thường tiến hành thôi diễn...

Rất nhanh, hần liền thôi diễn ra một phương thức tốt nhất!

- Thì ra là thế...

Cốt châu dừng ở trong tay. Hần nhận không được nhú mảy, nếu là thôi diễn không sai, cái gọi là phương pháp tốt nhất này kỳ thật chính là làm cho tình hình bệnh dịch này là nhân tố căn bản!

Thi Sát có bản năng ký sinh, một khi xuất thế, sẽ theo bản năng tìm kiếm thân thể huyết nhục gần mình nhất tiến hành ký sinh. Mà khi nó cắn nuốt sạch căn nguyên trong cơ thể vật ký sinh chủ thứ nhất, lại sẽ theo bản năng tìm kiếm vật để ký sinh kế tiếp, lại tiến hành ký sinh.

Ở tình huống bình thường, loại ký sinh này nhiều nhất có thể tiến hành năm đến tám lần.

Mỗi một lần ký sinh, độ chấn động Thi Sát liền yếu bớt một lần. Đồng thời, nó cũng sẽ tinh khiết hóa chính mình theo bản năng, để sinh tồn càng lâu hơn một chút.

Ở trong thôi diễn của Mạc Ngôn, Thi Sát tiến hành lần thứ ba ký sinh thì độ tinh khiết tốt nhất. Tính có thể khống chế cũng là tốt nhất. Tới lần thứ tư, liền bắt đầu cấp tốc suy nhược, hơn nữa so với lúc ban đầu xuất thế càng thêm có tính xâm lược...

Thôi diễn tiến hành đến nước này, đã không cần phải tiếp tục nữa.

Đối với Mạc Ngôn, tuy rằng vẫn có thật nhiều chi tiết nhỏ không thể hiểu rõ, nhưng trọng tâm mọi chuyện cũng đã rất rõ ràng.

- Tên khốn này thực là không có nhân tính. Lại có thể lấy nhiều sinh mệnh như vậy cho rằng ‘Lộc khí’ thiên nhiên!

Mạc Ngôn khẽ nhú mảy, trong lòng mơ hồ có sát khí bốc lên!

- Đây, nghĩ gì thế, nhập thần như thế?

Khi Mạc Ngôn trầm tư, Đỗ Tiểu Âm đi tới, cầm trong tay một hộp sữa tươi và bánh bao nóng hằm hập.

Mạc Ngôn xoay người, nói :

-Tôi đang cân nhắc bệnh dịch này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đỗ Tiểu Âm đem vật cầm trong tay đưa tới, hít một hơi:

- Tôi tuy rằng không biết nội tình, nhưng có thể đoán ra, bệnh dịch này hẳn là có rất nhiều nhân tố...

Có chút dừng lại, lại nói:

-Quên đi, đừng quá quan tâm, sớm ăn một chút trước đi.

Mạc Ngôn tiếp nhận bữa ăn sớm, uống một ngụm sữa, nói :

-Việc này vốn là không tới phiên tôi quan tâm, hơn nữa tôi cũng không còn hứng thú. Nhưng chuyện này nếu xử lý không tốt, sau này chỉ sợ sẽ có càng nhiều những chuyện tương tự phát sinh...

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Vậy anh tính toán làm như thế nào?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Tôi vừa rồi nói qua, việc này không tới phiên tôi quan tâm, cho nên, tôi không làm.

Không làm?

Đỗ Tiểu Âm hơi hơi nhú mi, nói :

- Có ý tứ gì?

Mạc Ngôn nói :

- Tôi đem một ít phán đoán của tôi cho cô, sau đó cô hội báo cho tổng chỉ huy bên kia.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra, nói :

- Vì sao phải do tôi chuyển?

Mạc Ngôn nói :

- Cho tới bây giờ, tôi lấy thân phận ngoài thể chế, tham dự chuyện này đã quá sâu. Tôi không muốn tiếp tục xâm nhập, như vậy cho người cho mình đều không tốt...

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, nói :

- Mặc kệ cậu có suy đoán gì, nếu như là do tôi đi hội báo, cậu cảm thấy được bọn họ sẽ tin sao?

Mạc Ngôn cười lắc lắc đầu, nói :

- Khăng định không tin, nhưng nhất định sẽ nghe lý giải. Thành thật, tôi cho cô giúp tôi chuyển lời không chỉ có là suy đoán của tôi, đồng thời cũng là một loại thái độ.

Hắn là người tùy tính tùy tâm, gặp phải sự tình như vậy tuy rằng sẽ không ngồi yên không để ý đến, nhưng không muốn xâm nhập quá độ. Nhưng hắn cũng biết, bệnh dịch ở thôn Dân Tộc này, chính mình khăng định đã khiến cho người nào đó, hay là một vài cơ cấu chú ý. Cho nên, hắn đặc biệt sử dụng phương thức này tỏ rõ thái độ, cũng nhắc nhở đối phương, không cần tới quấy rầy mình. Hắn tin tưởng, sau khi chính mình tỏ rõ thái độ, hắn là sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Thành thật mà nói, hắn tuy rằng không thích bầu không khí Mạc gia, cũng không thích quá thân cận cái gọi là thân nhân, nhưng hắn không thể không thừa nhận, nhờ vậy thân phận cháu đích tôn Mạc gia đích xác có thể giảm đi rất nhiều phiền toái...

Đỗ Tiểu Âm vốn thông minh, thoáng tưởng tượng liền minh bạch, gật đầu nói:

- Được rồi, suy đoán của anh là?

Mạc Ngôn thoáng trầm ngâm, thay hình đổi dạng Thi Sát, hình dung thành một loại sinh vật đặc tính có năng lượng thể. Lại tận lực lấy ngôn ngữ ngành nghiên cứu nhìn như so sánh, đem phỏng đoán của mình nói ra.

- Tóm lại, loại năng lượng thể này phần lớn tập trung ở dưới đất, nhất là trong huyết mộ, nó cũng không có tính lây bệnh, nhưng có đặc thù ký sinh rất tốt. Theo tôi phỏng đoán, bệnh dịch lần này là người nào đó dẫn lên. Mục đích của bọn họ là làm lọc khí cơ thể người, dẫn đường cho loại năng lượng này liên tục suy giảm...

- Cuối cùng, tôi muốn nhắc nhở. Với trình độ khoa học kỹ thuật trước mắt, không thể khống chế loại năng lượng thể đối kháng này. Cho nên tôi phải nhắc nhở, một vài khoa học gia tâm cao ngạo, điên cuồng. Ngàn vạn lần không nên nghĩ cách đối phó nó, nếu không sẽ gọi ra tai nạn khủng bố hơn so với bệnh dịch này!

Mạc Ngôn nhắc nhở câu cuối cùng không phải là bản tên không đích...

188. Chương 186: Trị Liệu

Tiểu Vân La xuất hiện, Thi Sát xuất hiện, khiến cho hắc mớ hồ phát hiện, hơi thở thiên địa này tựa hồ đang thông thả thay đổi dần.

Loại thay đổi này nếu là liên tục kéo dài, ngay cả hắc cũng vô pháp xác định tương lai đến tột cùng sẽ là như thế nào!

Tỷ như Thi Sát lần này gọi ra bệnh dịch, nếu là đột nhiên sinh ra dị biến, ai dám cam đoan sẽ không gọi ra nguy cơ chân chính đây?

Đến lúc đó, Mạc Ngôn tối đa cũng chỉ có thể làm được tự bảo vệ mình và người bên cạnh, còn toàn bộ thế giới. Ai thích cứu ai thì cứu, dù thế nào đi nữa hắc cũng bất lực...

- Suy đoán của tôi cô đều nhớ kỹ rồi à?

Mạc Ngôn hỏi.

Đỗ Tiểu Âm trừng mắt nhìn, nói :

- Suy luận của anh vừa nhiều lại phức tạp, ai có thể nhớ rõ được?

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ngơ.

Đỗ Tiểu Âm bật cười, lấy ra bút ghi âm. Nói :

- Trí nhớ không bằng đầu bút nát vụn, đến lúc đó đem bút ghi âm đưa ra, tôi cũng không cần thuật lại . Mạc Ngôn, những suy luận của anh này rất trọng yếu, thuật lại tôi sợ sẽ bỏ sót.

-Tùy cô vậy...

Mạc Ngôn nói không sao cả, dù thế nào đi nữa hắc chỉ cần bộ chỉ huy hiểu được thái độ của mình là được. Cũng không ngại lấy phương thức gì.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Bút ghi âm này không thể xem như bút bình thường à?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

-Có thể viết chữ, lại có thể vẽ tranh, không tin tôi, tôi vẽ ở trên mặt anh bức tranh con rùa nhé...

Cơm trưa xong, Mạc Ngôn lại bắt đầu công tác cứu chữa.

Chân khí của hắc đã khôi phục hơn phân nửa, đủ để khiến cho hắc ung dung trị liệu. Hắc chuẩn bị vào hôm nay chấm dứt công việc, sau đó lưu lại quan sát một ngày, nếu là tình huống chung không lặp lại, ngày mốt là có thể dẹp đường hồi phủ.

Bởi vì tối hôm qua có chuyện xảy ra, bộ chỉ huy lại tăng cường bảo hộ đối với Mạc Ngôn, Vương đội trưởng cơ hồ đem hơn phân nửa nhân công toàn bộ tập hợp đến gần phòng khám và chữa bệnh, sợ Mạc Ngôn có tình huống ngoài ý muốn.

Mà Lộ Lương lại vội vàng xử lý chuyện của mình, bởi vì tình hình bệnh dịch cơ bản khống chế, hai người thủ hạ của hắc cũng chạy tới thôn dân tộc.

Bọn hắc nhét toàn bộ mấy tên cường đạo đêm qua bắt được cùng với thi thể những tên cường đạo bị đánh gục vào mấy bay trực thăng, không biết vận chuyển hướng đi nơi nào. Đồng thời trong phòng họp khách sạn Dân Tộc bỗng nhiên vỡ ra cũng được thanh lý sạch sẽ, đóng gói thành một đồng, theo mấy bay trực thăng chở đi.

Làm xong việc này, đã là gần bốn giờ chiều.

- Tổ trưởng, chúng ta có thể khởi hành .

Người nói chuyện chính là thủ hạ Lộ Lương.

Lộ Lương lại lắc lắc đầu, nói :

- Các anh đi về trước, tôi còn có chuyện phải làm.

Tổ viên thân bay nói :

- Tổ trưởng, thân thể của anh còn cần làm triệt để kiểm tra một lần, có chuyện gì chưa xong, hãy giao cho tôi đi.

Lộ Lương vẫn lắc đầu như trước, nói :

- Cơ thể của tôi không có gì trở ngại... Được rồi, không cần nói nhiều, đi nhanh lên đi.

Cất bước tiến tổ viên của mình, Lộ Lương nhìn về phía khách sạn dân tộc.

Không thể bắt được Tống Thanh Viễn, đối với hắn không chỉ có là tiếc nuối, còn là một loại sỉ nhục.

Nhưng mà hắn cũng biết, chỉ cần mình tiếp tục kiếp sống Đặc Công nữa, loại chuyện này tránh không được. Huống chi, đã không có Tống Thanh Viễn, nơi này vẫn có người đáng để hắn chú ý!

Đúng vậy, đáng giá cho Lộ Lương chú ý - người đó là Mạc Ngôn.

Về Mạc Ngôn, Lộ Lương hiểu biết cũng không nhiều, hắn chỉ biết là người nọ là người ngoài biên chế trong đội cảnh sát tỉnh A, ngày hôm qua bỗng nhiên thoát ra từ trong vùng bệnh dịch, hơn nữa lấy thủ đoạn thần bí nào đó ngăn chặn siêu vi trùng không biết tên kia. Từ đó về sau, không biết nguyên nhân gì, người của Tống Thanh Viễn bỗng nhiên tập kích hắn, kết quả lại là tiền mất tật mang, ngay cả một người toàn thân đều không còn ...

Với Lộ Lương, phàm là 1 người có quan hệ với siêu vi trùng, tất cả đều đáng chú ý.

Nếu không phải bản thân Mạc Ngôn và gia đình trong sạch, nếu không phải công tác khám và chữa bệnh còn chưa kết thúc, Lộ Lương thực có tâm tư lập tức đem Mạc Ngôn nhét vào máy bay trực thăng mang đi!

- Trước tiên kiểm tra lai lịch của cậu ta, nếu là có thể phối hợp đương nhiên tốt nhất, nếu không muốn phối hợp...

Phòng điều trị mở ra, như trước lúc thành lập trong khách sạn dân tộc, nơi này bị tỉnh sảnh xử lý, Mạc Ngôn chữa bệnh cuối cùng được hơn 10 người.

Vụ bắn nhau tối hôm qua đã ảnh hưởng không nhỏ đến người dân và khách du lịch, thế nên mặt đường mới không thấy người, so với tình hình dịch bệnh thời gian còn chậm hơn nhiều.

Khách sạn dân tộc đã quanh quệ hơn rất nhiều, ngoài bảo vệ và người đợi trị liệu ra thì ngay cả nhân viên y tế cũng đi mất.

Rạp chiếu bóng đa công năng ở trên tầng 3 của khách sạn do đội trưởng Vương tự bảo vệ.

Đây là tiểu đội Đặc Cần có nhiệm vụ quan trọng nhất trong thôn, công tác phòng vệ nơi này đã chuyển giao toàn bộ cho cảnh sát địa phương.

Sau vụ bắn nhau tối qua, đội trưởng Vương của bộ tổng chỉ huy đưa ra lệnh mới nhất đó là bảo vệ Mạc Ngôn, tuyệt đối không được để xảy ra sai lầm gì.

Theo đội trưởng Vương thấy, lệnh này có chút dư thừa, cho dù là cấp trên không có chỉ thị thì ông ta cũng sẽ tập trung cho bảo vệ Mạc Ngôn.

Ai bảo người thanh niên này ở đây, thánh chủ tuyệt thế không thể thiếu!

Đội trưởng Vương rất rõ, không có Mạc Ngôn thì tình hình bệnh dịch chưa thể dịu đi được. Tình hình dịch bệnh chưa thể dịu được thì có nghĩa là càng nhiều người chết, mà nhiều người chết thì cũng sẽ có ngày nó xảy ra với mình và các đội viên.

Với thực tế đó trước khi Mạc Ngôn đến đã có hai đội viên hôn mê sâu, nếu không có Mạc Ngôn kịp thời cứu chữa thì e rằng mãi mãi cũng không tỉnh lại

Cũng bởi vậy, đội trưởng Vương và các đội viên khác vô cùng cảm kích Mạc Ngôn...

- Tổ trưởng Lộ, có phải anh muốn đi không?

Bên ngoài phòng chiếu phim đa năng, đội trưởng Vương tự trấn thủ, chợt thấy Lộ Lương chậm rãi đi đến trong lòng ít nhiều cũng có chút ngạc nhiên.

Thực ra mà nói, ông ta cũng chẳng có cảm tình gì tốt với người kia.

Nguyên nhân rất đơn giản, nhiệm vụ tối hôm qua đội Đặc Cần không chỉ nhận lãnh đạo từ bên ngoài, thậm chí là cả nội dung nhiệm vụ cụ thể cũng không đủ tư cách để biết. Điều này làm cho đội trưởng Vương thấy khó chịu. Ngoài ra trong quá trình bắn nhau, hai đội viên của ông ta bị thương nhẹ mà Lộ Lương lại không hỏi han lấy một câu.

Đội trưởng Vương thậm chí sau khi xuất ngũ có phải đi làm bảo vệ cũng không thêm vào cơ cấu của Lộ Lương.

Lời của ông ta chính là người kia đúng là máu lạnh.

Cái này ít nhiều đội trưởng Vương cũng có chút cực đoan, nhưng Lộ Lương cũng có chút quá đáng, thế cho nên lúc trước mặt binh lính ông ta có vẻ tỏ ra coi thường thậm chí sau lưng người kia còn ới ra nữa.

Lần này Lộ Lương không phát hiện gì cứ đi đến trước mặt đội trưởng Vương nói:

- Vương đội trưởng, tôi còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, hi vọng cậu có thể phối hợp với tôi.

Tuy trong lòng đội trưởng Vương khó chịu nhưng công tư vẫn phân minh liền gật đầu:

- Có cái gì cần tôi phối hợp thì cứ nói thẳng ra đi.

Dưới phòng chiếu đa năng nói với lên:

- Tôi muốn gặp Mạc Ngôn.

Đội trưởng Vương của mày nói:

- Cậu ta đang chữa cho người bệnh, chỉ e không tiện.

Lộ Lương muốn rình xem thủ đoạn trị liệu của Mạc Ngôn:

- Không gạt anh, đúng là tôi muốn quan sát y thuật của cậu ta.

Đội trưởng Vương có chút do dự nói:

- Vậy thì càng không được...Mạc tiên sinh đã nhấn mạnh ngoài hẩn ra không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy quá trình trị liệu của cậu ấy.

Lộ Lương mỉm cười nói:

- Cậu ta có quyền ra lệnh này sao?

Đội trưởng Vương nói:

- Tôi không biết cậu ta có quyền không... Nhưng tôi nghĩ, là yêu cầu của cá nhân thì cũng vẫn cần phải tôn trọng.

Lộ Lương nghe thấy vậy cau mày nói:

- Vương đội trưởng, có một số việc trước mắt lấy thân phận của anh cũng được, điều duy nhất có thể nói cho anh biết đó là không được cản trở quá trình tôi chấp hành nhiệm vụ.

Đội trưởng Vương nghe thấy lời này liền tức giận, trợn trắng mắt lên... Đánh chó không ngó mặt chủ, nói ông đây không đúng là được cái gì mà có quyền hay không có quyền!

Trong lòng ông ta có tức giận cũng không khách sáo nữa, ăn miếng trả miếng luôn:

- Tổ trưởng Lộ, trước mắt với thân phận của ông còn chưa đủ tư cách để ra lệnh cho tôi! Muốn tôi đường đường chính chính không thành vấn đề gì để chúng tôi gọi điện thoại cho cấp trên, tôi sẽ lập tức thả người ra.

Lộ Lương nghe thấy vậy thần tình bất động, sau khi gạt đầu đi sang một bên gọi điện thoại cho bộ chỉ huy.

189. Chương 187: Hậu Quả

Một phút đồng hồ sau ông ta đưa điện thoại di động ra giao cho đội trưởng Vương rồi thần nhiên nói:

- Sư trưởng của các ông gọi điện thoại.

Đội trưởng Vương thật sự không nghĩ đến việc ông ta lại gọi điện thoại cho sư trưởng, sau khi do dự hai giây thì cắn răng tiếp nhận điện thoại di động.

- Vương Đại Hầu, sao ông lại làm thế này? Tôi đây bề bộn trăm mối tơ vò, anh lại còn định gây thêm loạn cho tôi nữa à.

Đội trưởng Vương vừa bịt điện thoại vừa nói:

- Sư trưởng, tôi đâu dám làm phiền ngài, đây chỉ là người đó không chịu nói lý lẽ thôi...

Sư trưởng nói:

- Được rồi, được rồi, người ta chỉ muốn vào hỏi có mấy câu chứ có chuyện gì quá đâu. Đại đầu, cậu nghe kĩ cho tôi, nhiệm vụ của cậu bây giờ là bảo vệ tốt cho Mạc Ngôn chỉ cần cậu ta không xảy ra chuyện gì thì cậu đã có công rồi.

Hắn là sư trưởng không rõ về tình hình bên này, đội trưởng Vương muốn biện bạch, bên tổng chỉ huy cũng nhiều việc nên sư trưởng chỉ nói mấy câu rồi vội vàng cúp máy.

Đội trưởng Vương bất đắc dĩ, sau khi đưa điện thoại cho Lộ Lương cũng không nói gì mặt không chút thay đổi cố ý bảo đội viên của mình lui về sau mấy bước

- Cảm ơn...

Lộ Lương thần nhiên nói một câu, rồi cất bước đi qua đội trưởng trưởng Vương.

Ông ta cảm ơn cũng như không, trong lỗ mũi phảng phất bay ra chút khinh thường nhẹ nhàng, suýt nữa đội trưởng Vương đã cắn răng...

Lộ Lương bước đi qua hành lang, rồi đi vào trước sảnh của phòng chiếu đa năng.

Lúc này, người phụ trách đón bệnh nhân chính là Đại Lý và Tiền Hiểu Vũ, Đại Lý phụ trách bên trong cánh cửa. Lúc này Đỗ Tiểu Âm đang viết báo cáo trong phòng không tham dự công tác cứu chữa lần này.

Tiền Hiểu Vũ giữ cửa thấy Lộ Lương đi tới cũng không hỏi gì mà cứ đẩy cửa xông vào, lập tức la lên:

- Đây, đây ông làm gì vậy...

Anh ta vừa nói vừa lấy tay ngăn cản Lộ Lương.

Lộ Lương nhíu mày, cầm cổ tay Tiền Tiểu Vũ, nhẹ nhàng vặn, giờ lên trên tường nói:

- Tôi đang chấp hành nhiệm vụ yêu cầu anh phối hợp.

Tiền Tiểu Vũ lau mồ hôi vã ra, nhe răng trợn mắt lên nói:

- Rốt cuộc ông là ai? Đây, Đại Lý có người muốn xông vào...

Trạch Nam cũng không dễ dàng gì, Tiền Tiểu Vũ theo tình hình đã lập tức gọi thần tượng.

- Chuyện gì thế này?

Đại Lý đẩy cửa ra, thấy Tiền Tiểu Vũ bị người ta áp vào tường, bộp chộp nhảy dựng lên còn tưởng rằng cái màn tối qua lại tái diễn, không nhiều lời anh ta xông lại nắm lấy tay Lộ Lương quát lên:

- Hai tay ôm đầu, chứng minh thân phận.

Lộ Lương bị Đại Lý chìa súng vào đầu, trong longí cũng vô cùng khó chịu.

Đương sự còn chưa thấy lại bị ba người ngăn cản, đây là đụng đến cái tà gì vậy.

Ông ta khinh hất vào một hơi thật sâu rồi buông Tiền Tiểu Vũ ra, xoay người nói:

- Tôi là người của Cục quốc thổ, Vương đội trưởng đội Đặc Cần chứng minh thân phận được rồi chứ.

Đại Lý nửa tin nửa ngờ lập tức nhìn đội trưởng Vương đang canh giữ ở hành lang.

Đội trưởng Vương thấy Lộ Lương bị chĩa súng vào đầu, trong lòng khó tránh khỏi vui sướng khi người khác gặp họa, lúc này lại thấy Đại Lý nhìn mình liền dương dương tự đắc cười:

- Cái gì kia... Thân phận người này đúng là như thế, đúng là người của Cục quốc thổ. Nhưng tôi cũng chỉ có thể chứng minh được chuyện đó, chuyện khác một người làm lính như tôi cũng không biết.

Nói xong ông ta nhìn Đại Lý nháy mắt vài cái có ý nói, có chuyện gì thì tùy cậu, chỗ này coi như tôi không biết gì.

Đại Lý thu hồi súng lại, lạnh lùng nói:

- Ông có chuyện gì?

Lộ Lương nói:

- Tôi muốn gặp Mạc Ngôn?

Đại Lý nói:

- Thực là xin lỗi, hiện tại cậu ta không tiện gặp ông.

Lộ Lương cau mày nói:

- Tôi đang chấp hành nhiệm vụ... Nếu cậu không hiểu ý tôi thì tôi có thể nói rõ hơn một chút, nhiệm vụ của tôi chính là gặp Mạc Ngôn, cũng phải xem quá trình trị liệu của cậu ta.

Nghe xong những lời này, Đại Lý lại càng không dám để cho ông ta vào cửa nói:

- Ngại quá, tôi cũng có nhiệm vụ, nếu ông không nghe rõ lời tôi nói thì tôi cũng cần nói thêm một chút. Nhiệm vụ hiện tại của tôi chính là ngăn cản người làm loạn như ông xông vào cửa.

Nhiệm vụ tối qua của Lộ Lương đã hoàn toàn thất bại, bị Tổng Thanh Viễn làm cho xấu mặt bây giờ lại bị Đại Lý và đội trưởng Vương muối như thế này trong lòng cũng khó tránh khỏi tức giận.

- Tôi nói lại lần nữa, tôi đang có nhiệm vụ cần chấp hành.

Lộ Lương cắn răng nói:

- Tôi trình trọng cảnh cáo, nhiệm vụ của tôi cần ưu tiên, nếu anh tiếp tục ngăn cản thì hãy tự đi mà gánh lấy hậu quả!

Đại Lý hết lần này đến lần khác ăn mềm không ăn cứng, không khỏi cười định dọa ông sao? Ta cũng đang muốn nhìn xem cái gì gọi là tự gánh lấy hậu quả.

Ánh mắt của Lộ Lương hiện ra sự sắc lạnh, không nói nhiều lời ông ta đánh một quyền về phía Đại Lý.

Đúng là dám động thủ...

Đại Lý không ngờ tên này nói đánh là đánh, trong lòng hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau.

Vừa lui, giữa đường dưới xà nhà quyền này của hắn vốn là hư chiêu chính là vì Đại Lý.

Thấy Đại Lý lui về phía sau, y khom lên tay phải làm trưởng, cầm cổ tay Đại Lý vặn về phía sau đồng thời nắm lấy tay trái muốn Đại Lý phục tùng...

Nếu trong tình huống bình thường, cho dù là Đại Lý không đánh thì cũng có thể chống đỡ được mấy quyền của Lộ Lương.

Lộ Lương ra tay bất ngờ làm Đại Lý không kịp trở tay, hơn nữa phía sau còn có Tiền Hiểu Vũ cản đường, đúng là đa bị Lộ Lương chế ngự nhanh chóng nằm trên mặt đất.

Lộ Lương bước lên lấy chân đèn Đại Lý, nói lạnh lùng:

- Không phải anh muốn thấy hậu quả sao, hơn nữa tôi không sợ mà nói cho anh biết đây mới chỉ là hậu quả nhẹ nhất!

Đại Lý bị một chiêu chế ngự trong lòng vừa giận vừa hận nói:

- Mẹ mày, hậu quả cái gì? Có bản lĩnh thì cho ông đây thấy hậu quả nặng nhất đi!

Lộ Lương lạnh lùng đáp:

- Nếu anh còn dám cản trở nhiệm vụ của tôi, thì nhanh được thấy thôi.

Vừa dứt lời, ông ta đã cho hai cái bạt tai, nhưng lập tức cảm thấy dưới chân không còn, đúng là người đã bay lên...

Ngay sau đó, ông ta lơ lửng nhìn lực nâng, bay người kia về phía cửa sổ hành lang.

- Bịch...

Cửa kính của cửa sổ vỡ vụn trong nháy mắt, đó là bị Lộ Lương đập nát.

Thấy Lộ Lương bay ra ngoài cửa sổ ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào đó.

Dù có thể nào Lộ Lương cũng là người của Cục quốc thổ, hơn nữa cũng là đang chấp hành nhiệm vụ, nếu ngã từ tầng ba xuống chết như vậy thì sau này sẽ phiền phức to rồi.

Người ném Lộ Lương ra ngoài cửa sổ dĩ nhiên chính là Mạc Ngôn.

Thực ra hắn đã sớm nghe thấy bên ngoài có động tĩnh chỉ là hắn mặc kệ mà thôi.

Có điều hắn không ngờ là Lộ Lương lại mang một bụng giận đến, liên tiếp gặp phải sự ngăn cản đúng là người trực tiếp động thủ nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Người Đại Lý bị áp xuống mặt đất, với tính cách của Mạc Ngôn đương nhiên là hắn sẽ không chịu ngồi yên, huống hồ là Lộ Lương lại dùng chân đạp ngã Đại lý nó đã chứa đựng hương vị của sự nhục nhã rồi.

Người bắt nạt ta phải bắt nạt.

Với tính cách của đối phương đương nhiên là không thể để cho đối phương làm nhục nhã hơn nữa.

Trong hành lang mọi người đang lơ lửng lên nghìn Lộ Lương bị đánh làm vỡ những mảnh thủy tinh rơi xuống mặt đất...

Còn Lộ Lương lúc này cũng vô cùng tuyệt vọng!

Cổ lực đạo kì quái của ông ta đúng là trói buộc tứ chi khiến cho ông ta không động đậy được gì. Nếu không thì dù là ở trên tầng 3 thì chỉ cần điều chỉnh tư thế tốt một chút tối đa cũng chỉ bị một vết thương nhẹ mà thôi.

Nhưng lúc này, ông ta lao xuống, tứ chi ê ẩm chỉ có thể lơ lửng nhìn mình bị đánh rơi xuống đất.

Mọi người ở đây đều không nghĩ ngờ Lộ Lương sẽ chết, Mạc Ngôn lại nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ, nắm lấy cổ chân Mạc Ngôn kéo con đường tử vong của y ngắn lại...

Chỉ có điều sau khi nắm lấy cổ chân Lộ Lương, hắn cũng không làm những việc thừa quăng Lộ Lương một vòng tròn rồi quăng y ra ngoài tường.

Lộ Lương làm vỡ cửa sổ trong đầu đã hôn mê, lúc này cơ thể lại bị Mạc Ngôn ném ra ngoài tường bỗng nhiên y cảm thấy toàn thân đau nhức suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Trong đầu mơ hồ, y cố gắng ngẩng đầu lên thấy có người nào đó từ trên cao nhìn xuống, nắm chặt lấy chân mình và còn đang nhìn mình nữa.

Sao ta tự nhiên lại bị người khác đến xách tay nhỉ?

Một cảm giác bị xỉ nhục dâng lên trong lòng Lộ Lương, nếu có thể nói y hận là không dung sủng để xử lý cái người trên cửa sổ kia.

Mạc Ngôn cũng không nói lời này, hắn cũng khinh miệt còn đối phương thì vô cùng nhục nhã.

Hắn bấu môi rồi túm lấy Lộ Lương ném bịch xuống đất rồi liếc mắt y một cái với vẻ khinh thường.

190. Chương 187-2: Về Nhà

Tiếp theo hắn đứng như pho tượng vẫy tay đội trưởng Vương:

- Vương đội phiên anh lập tức thông báo với đội chỉ huy, có người bên cạnh tôi cần trị liệu ngay lập tức! nhớ kĩ, tôi đây không phải là mang tính mệnh con bệnh ra để uy hiếp mà là bộ chỉ huy cố tình cho người đến quấy nhiễu người trị liệu. Xem mạng người như cỏ rác!

Đội trưởng Vương lặng lẽ gật đầu, theo bản năng nói:

- Tôi sẽ thông báo ngay...

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Đã làm phiền anh.

Đội trưởng Vương như chưa hoàn hồn lại nói:

- Nên mà, không cần phải khách sáo.

Mạc Ngôn xoay người nói với Đại Lý:

- Anh không sao chứ?

Đại Lý lắc đầu cười khổ:

- Người này cũng không có gì quá đáng lắm... anh bạn, tôi biết cậu trút giận cho tôi nhưng thực ra mà nói không đáng đâu. Vừa rồi trong nháy mắt thực sự tôi đã nghĩ cậu ném y xuống rồi.

Mạc Ngôn cười thấp giọng nói:

- Chủ yếu là có nhiều người chứng kiến lắm.

Nhiều người chứng kiến?

Đại Lý và Tiền Tiểu Vũ nghe thấy vậy, không khỏi đưa mắt nhìn nhau...

Mạc Ngôn thấy sắc mặt hai người có vẻ kì lạ, không nhịn được cười nói:

- Được rồi, chỉ đùa một chút thôi mà, tưởng thật sao?

Nói xong, hắn vờ vai Tiền Tiểu Vũ nói:

- Anh bạn, cứ làm việc đi, xong sớm một chút về nhà với vợ là được rồi.

Hắn xoay người đi vào phòng chiếu phim đa năng, cũng không thèm nhìn Lộ Lương đang nằm trên mặt đất...

Lộ Lương bò dậy, đứng ở đó, nhìn thoáng thấy bóng lưng Mạc Ngôn rồi đi mất.

Trong lòng y rất rõ, mình ở trước mắt người ta không đáng nhắc tới, người ta là tuyệt thế thánh chủ. Bất luận thế nào thì ít nhất trong giai đoạn này cũng không làm gì được hắn.

Nhưng Lộ Lương cũng ý thức được việc này mục đích chủ yếu không đạt được nhưng cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Y thấy biểu hiện vũ lực của Mạc Ngôn cũng rất đáng để nghiên cứu.

Lực đạo trên của Mạc Ngôn trên người y lúc vừa qua là kì dị, hơn nữa còn để lại ấn tượng sâu sắc làm cho y nhớ lại cái đêm gặp Tống Thanh Viễn...

- Bọn họ đến từ đâu, vì cái gì mà có thể vượt xa được giới hạn của con người?

- Loại lực này có liên quan gì đến siêu vi trùng hay không?

Dấu chấm hỏi này cứ quanh quẩn trong đầu Lộ Lương, thậm chí y còn tạm thời quên đi nỗi nhục nhã trước Mạc Ngôn.

Lộ Lương khập khiễng đi xuống lầu.

Bộ dạng của y lúc này quả thực rất thê thảm, trên mặt bị mấy vết thương nhỏ do mảnh vỡ thủy tinh gây ra, quần áo trên người cũng bị thủy tinh làm cho rách bươm.

Trông y thê thảm như thế tự nhiên đội trưởng Vương cũng có chút không đành lòng.

- Cái người kia, mau tìm người giúp ông ta bó bột đi.

Đội trưởng Vương tốt bụng nói.

Lộ Lương quay đầu nhìn anh ta với vẻ kì lạ, một lúc sau mới thản nhiên nói:

- Làm tốt công việc của mình đi, không cần phải phân tâm, nếu không có lẽ đời này anh cũng chỉ được làm binh mà thôi.

Nói xong y lại khập khiễng đi xuống lầu.

Đội trưởng Vương run sợ một lúc lâu, rồi quay lại nói với đội viên của mình:

- Tôi thấy người này đến đây chỉ để làm trò cười?

Kinh Đô, Mạc lão gia đang trong thư phòng.

Mạc Trọng Dương ngồi trên ghế, nhẹ nhàng vịn tay vào thành ghế.

Đối diện với ông ta là một bức tự treo trên tường, trên đó có 10 chữ to: Thương Hải phương lộ anh hùng bản sắc.

Tấm bản tự này không được coi là tuyệt đẹp nhưng lại rất mạnh mẽ, ào ạt.

Mạc Trọng Dương nhìn bức tự này vẻ mặt có vẻ khó hiểu.

Một lát sau, ông ta nhìn về phía cửa nói:

- Tiểu Trần, cậu vào đây.

Thư ký Trần đi vào thư phòng nói:

- Lão gia, ngài có chuyện gì dặn dò?

Mạc Trọng Dương nói:

- Tình hình dịch bệnh bên Uyển Lăng thế nào rồi?

Bí thư Trần nói:

- Tình hình dịch bệnh đã hoàn toàn được khống chế, hiện đã vào giai đoạn kết thúc chủ yếu vẫn cần làm công tác tư tưởng cho dân chúng và khống chế tổn thất.

Mạc Trọng Dương gật đầu nói:

- Tôi bảo anh gọi điện thoại cho cục trưởng Ngô, anh đã gọi chưa?

Bí thư Trần nói:

- Tôi đã liên hệ với Cục trưởng Ngô, cũng đã chuyển lời của ngài đến ông ta rồi ạ.

Mạc Trọng Dương nói:

- Thế ông ta nói sao?

Thư ký Trần nói:

- Cục trưởng Ngô nói, ngài có lý, thời đại này vẫn không hoàn toàn vứt bỏ được anh hùng... Ngoài ra ông ta còn nói sẽ không quấy rầy cuộc sống của Mạc Ngôn. Nếu có những chuyện tương tự phát sinh ông ta hi vọng có thể giúp đỡ được Mạc Ngôn.

Mạc Trọng Dương gật đầu nói:

- Tôi biết rồi, tên tiểu hồ ly Ngô Đức Minh này cũng biết một ít chuyện năm đó của lão Cát. Năm đó là truyền thống cũ không ngờ cách một thế hệ lại nhặt lên lần nữa.

Dừng lại một chút, ông ta chỉ vào bức tự bảo thư ký Trần đỡ xuống.

Thư ký Trần đỡ xong, Mạc Trọng Dương nói:

- Gửi cho Mạc Ngôn nói là quà của ta.

Mạc Ngôn ở lại thôn đó một ngày, xác định không có dấu hiệu lặp lại rồi cục cũng đã về phủ.

Hắn không đi gặp cục trưởng Mã và Tần Trường Sinh, thứ nhất là không có hứng thú này, thứ hai là có một số việc gặp cũng khó nói thà không gặp còn hơn.

Sau khi Lộ Lương bị hấn làm cho nhục nhã cũng không thấy xuất hiện nữa, đội trưởng Vương cùng tiểu đội của mình rút khỏi thôn Dân Tộc.

Lúc Mạc Ngôn đi, thôn Dân Tộc cơ bản đã trở về bình thường, các giới tuyết bị phá bỏ, thư từ qua lại bình thường, thương trường cũng bắt đầu buôn bán trở lại...

Mạc Ngôn đi một mình, Đại Lý, Đỗ Tiểu Âm và Tiền Hiểu Vũ vì có nhiệm vụ quan trọng nên đã trực tiếp đi báo cáo với Bộ chỉ huy. Nhất là Đỗ Tiểu Âm bây giờ coi Mạc Ngôn như người phát ngôn bị cô ghi chép những lời này lập tức được Bộ chỉ huy cho vào tư liệu mật.

Lúc thông tin của thôn Dân Tộc vừa mới khôi phục lại Mạc Ngôn đã nhận được điện thoại của Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ mắng cho hắn một trận trong điện thoại. Hai ngày không gặp điện thoại cũng không có tín hiệu, cô sợ đến mức suýt nữa thì đi báo cảnh sát.

Mạc Ngôn tìm cách làm yên lòng Mạch Tuệ, cũng nói cho cô biết ngày mai sẽ trở về.

Lúc này Mạch Tuệ mới vui vẻ trở lại, nói là sẽ tự mình xuống bếp đun nước tắm chờ hắn về thanh tẩy cho hắn...

Mạc Ngôn vào chiếc xe QR màu đen lại nhận được điện thoại của thư ký Trần.

Cuộc điện thoại này nằm trong dự liệu của Mạc Ngôn.

Hắn sớm đã biết, mình tự ý xông vào bệnh dịch sau đó hàng loạt sự việc phát sinh, tất nhiên cục trưởng Mã sẽ thông báo cho Mạc gia.

- Lão gia bảo tôi nói với cậu, sẽ không có người quấy rầy cuộc sống của cậu nữa, trước kia thế nào thì sau này thế ấy. Ngoài ra, ông còn có một món quà muốn tặng cậu...

Nghe thư ký Trần nói xong, Mạc Ngôn không khỏi giật mình lão gia tặng quà cho mình?

Tuy hắn đã đi khỏi Mạc gia từ lâu nhưng hắn cũng biết cả đời này lão gia cũng chưa tặng quà cho ai.

Ông ta thương nhất là Tiểu Mạc Sầu, cũng vào sinh nhật khi cô 3 tuổi mới được lão gia tặng cho một con rối.

- Là quà gì vậy?

Mạc Ngôn không nhận được liền hỏi.

Bí thư Trần cười nói:

- Là một bức tự.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Là bức tự của lão gia viết?

Bí thư Trần nói:

- Nhìn chữ thì chắc là không phải. Bức tự này đã có từ trước khi lão gia ra đời, lai lịch cụ thể thế nào tôi cũng không rõ.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Trên đó viết gì vậy?

Bí thư Trần cười ha ha nói:

- Viết cái gì thì chờ cậu tự xem đi. Không có gì thay đổi thì ngày mai cậu sẽ nhận được.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, ngày mai tôi sẽ nhận và kiểm tra.

Mạc Ngôn mỉm cười cúp điện thoại.

Mặc dù hắn không biết rốt cục bức tự lão gia tặng mình là viết cái gì nhưng xâu chuỗi lại những sự việc xảy ra trong mấy ngày qua hơn nửa là docks lòng...

Đương nhiên, với tính cách của lão gia, ông ta muốn tặng chữ ai thì cũng bao hàm cả thái độ bên trong.

- Trên bức tự kia rốt cục là viết cái gì đây?

Trong lúc bất giác Mạc Ngôn có vẻ mơ màng chờ mong...

Chiếc xe QR màu đen đứng trước cửa tiểu viện 36, người đón hắn là người đã mấy này không cha - Vân La.

Tiểu cô nương xuyên trực tiếp qua cửa kính rồi bổ nhào vào lòng Mạc Ngôn, mặt hăm hở lặn qua lặn lại.

- Được rồi, được rồi, không được làm loạn, chị Mạch Tuệ có đến không?

Mạc Ngôn kéo Vân La ra rồi mà cô giống như cầm một con búp bê vậy.

Bỗng nhiên Tiểu Vân La giơ nhón tay ra lấy âm khí ngưng tụ trên không trung viết:

- Chị đang ở trong bếp...

Mạc Ngôn lấp bấp kinh hãi, nói:

- Tiến bộ không nhỏ nha, ngay cả bếp mà cũng viết được, mà chiêu ngưng tụ khí này cũng không tồi đâu...

Vân La được Mạc Ngôn khích lệ, hai mắt mở to cười như trăng rằm.

Mạc Ngôn lại nói:

- Lúc ta không ở nhà, cô có trêu chị Mạch Tuệ không hả?

Vân La lắc đầu như một cái trống.

- Nói chuyện với ai đấy?

Mạch Tuệ trộn nghe thấy tiếng của Mạc Ngôn, cô lập tức chạy từ phòng bếp ra.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh đang nói chuyện một mình, cảm thấy trong nhà mình có một nữ chủ nhân, nhà cửa cũng sạch sẽ hơn bao nhiêu.

Dừng lại một chút, hắn giơ tay lên nói:

- Lại đây, yêu quá, ôm một cái trước đã nào.

Mạch Tuệ nhú mũi nghe lời hắn lập tức giúp hắn đến phòng tắm cười khanh khách nói:

- Thôi chết, nước tắm của anh chuẩn bị xong rồi, anh đi tắm nhanh nên không tắm rửa sạch sẽ là không được ôm em đâu.

Mạc Ngôn cười hì hì nói:

- Đi tắm cùng nhau đi?

Mạch Tuệ nhìn hấn một cái ánh mắt kiêu ngạo:

- Chỉ có anh sướng thôi... Em còn phải đi nấu canh, đợi anh tắm xong rồi ăn cơm.

Mạc Ngôn cười ha ha đi vào phòng tắm, thấy độ ấm của nước rất vừa hấn không nhịn được cái thở dài:

- Có một cô gái quan tâm quả nhiên là thích thú.

Hấn cười quần áo, đi vào bồn tắm để cho nước ấm ngấm vào làm thư giãn các lỗ chân lông.

191. Chương 188: Ngũ Sắc.

Tắm rửa xong, Mạch Tuệ đã bày đồ ăn, cơm lành canh ngọt sẵn sàng trên bàn ăn rồi.

- Thử canh sườn trước xem thế nào...

Mạch Tuệ múc một bát canh sườn đưa cho Mạc Ngôn nói:

- Canh này từ trưa nhưng ăn vẫn ngon.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh đã từng gặp bá đạo nhưng chưa thấy ai bá đạo như em. Nếu em mở cửa hàng, anh đảm bảo 3 ngày là đóng cửa. Đúng rồi, canh này của em có tên không vậy? Chưa có thì anh sẽ tặng cho em một cái tên, gọi canh Mỹ Nhân Phách Vương đi!

Miệng thì nói như vậy nhưng sau khi hưởng thụ, mùi vị của nó đã vượt ngoài dự đoán của hấn.

Mạch Tuệ thấy hấn uống một cách vui vẻ, liền đắc ý nói:

- Vì nồi nước canh này mà, mà em phải gọi điện xa xôi đến 97km để thỉnh giáo mẹ em đấy.

Mạc Ngôn nói:

- Nói như vậy thì mẹ em biết đến từng chân tơ kẽ tóc của con rồi sao?

Mạch Tuệ lắc đầu nói:

- Em vẫn chưa nói mà...

Mạc Ngôn lắc đầu cười:

- Em thật là ngốc...

Mạch Tuệ không rõ ý này liền tròn mắt hỏi:

- Em đâu có u mê?

Mạc Ngôn cười nói:

- Sau này em có con gái, bỗng một ngày nó gọi điện xa xôi đến 97km chỉ để thỉnh giáo bát canh thì em sẽ nghĩ thế nào?

Mạch Tuệ nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người ra nói:

- Toi rồi, chắc là mẹ em đã biết.

Mạc Ngôn liếc mắt một cái:

- Này, này quan tâm đến tâm trạng của anh một chút có được không? Cái gì mà toi rồi? Chẳng lẽ con rể như anh đây không được sao?

Hai người cùng cười, bữa tối ấm áp kéo dài gần 2 tiếng đồng hồ.

Mạch Tuệ nói phần lớn là những chuyện ngoài lề, còn Mạc Ngôn cũng đem một chút hiểu biết về thôn Dân Tộc nói ngắn gọn cho cô nghe.

- Nói như vậy thì tình hình dịch bệnh đã hoàn toàn được khống chế?

Mạch Tuệ khẽ hỏi.

Tình hình phát sinh dịch bệnh ở thôn Dân Tộc đã lan rộng làm nhiều người biết, đương nhiên là cô cũng có quan tâm.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đã vào giai đoạn kết thúc, khoảng mấy ngày nữa là có thể khôi phục lại trật tự ban đầu.

Mạch Tuệ bấm vào mu bàn tay hấn một cái nói:

- Lần sau, trước khi đi làm nhiệm vụ bác sĩ thì cũng phải gọi điện thông báo với em một tiếng... Hai ngày liền không gọi điện cho em định để em sợ chết đấy hả?

Mạc Ngôn vỗ lưng cô an ủi nói:

- Lần này là anh không đúng, lần sau nhất định anh sẽ gọi điện cho em.

Mạch Tuệ cáu nói:

- Nói thì dễ nghe lắm chỉ cần anh nhớ trong lòng là được rồi.

- Bỏ đi, bỏ đi, đàn ông các anh đều như thế...

Một lúc sau cô lại nói:

- Đúng rồi, Mai lão gia có việc quay về Kinh Đô trước, ông ấy có để lại một món đồ bảo em giao cho anh.

Nói xong cô đứng dậy, đi vào phòng ngủ lấy ra một túi tài liệu.

Mạc Ngôn mở túi tài liệu ra không khỏi cười haha.

Mạch Tuệ ngạc nhiên nói:

- Cái gì mà anh cười vui vẻ vậy?

Mạc Ngôn đưa túi tài liệu trong tay cho cô:

- Em tự xem đi. Phong hỏa.

Mạch Tuệ vừa nhận vừa nhìn không khỏi ngạc nhiên nói:

- Đây là giấy chứng minh tài sản chỗ chúng ta ngồi?

Trong tay cô là những giấy tờ chứng minh tài sản.

Biệt thự này ban đầu là của một vị người Hoa ở Châu Úc, sau đó bị Liễu tiên sinh và Tô Vũ quấy nhiễu, sau đó bị Chu Hiến Dữu mua.

Sau khi Mạc Ngôn chữa khỏi bệnh cho Mai Thanh Giản, Mai Tam Đỉnh không ngớt lời cảm ơn ngoài miệng nhưng trên thực tế ông ta vẫn ghi nhớ trong lòng chuyện này.

Nhưng ông ta cũng biết Mạc Ngôn là người như vậy há lại để mắt đến những chuyện tầm thường?

Vì thế, lão gia cũng cảm thấy đau đầu, mãi đến khi nghe Tô Vũ nói về chủ nhân của biệt thự này trong lòng ông mới nảy sinh chủ ý.

- Lão gia này cái việc gọi là quanh về kinh, phân nửa cũng là để quảng cáo. Anh đoán, ông ấy nghĩ anh sẽ không nhận món quà này nên mới cố ý làm như vậy.

Mạc Ngôn thăm đoán được tâm tư của Mai Tam Đỉnh.

Mạch Tuệ hơi nhú mào nói:

- Món quà giá trị như vậy, anh không định lấy đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Sao lại không nhận? Cái gọi là món nợ tình anh nhận món quà này thì sau này ông ấy cũng ghi nhớ chuyện này mà.

Tuy là Mạch Tuệ hiểu được đạo ý này nhưng thực sự món quà quá giá trị, ngày lúc này khó mà tiếp nhận được.

- Đây, anh không chỉ giống như có được một cây cải thảo đâu, theo như tài liệu thì biệt thự này cũng phải gần ngàn vạn đấy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, em cũng đừng lo thay người khác nữa, đối với Mai gia mà nói tuy cái biệt thự này không đến mức là một cây cải thảo nhưng cũng chỉ là một bó rau cải mà thôi.

Mạch Tuệ nản lòng nói:

- Làm em tức chết hử...

Mạc Ngộ ngạc nhiên nói:

- Em giận cái gì?

Mạch Tuệ lườm Mạc Ngôn nói:

- Em không được công bằng... Em dốc sức làm bên ngoài 50 năm cũng chẳng có nổi cái biệt thự này. Dựa vào cái gì mà anh chỉ ra vào cửa Mai gia mà đã có được!

Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

- Ý của em không đúng rồi... Không nói đến anh giỏi giang, thiên chất thông minh, phong lưu sau này em được gả cho anh, chỉ cần hé cái chứng minh ra thì cả người anh cũng thuộc về em, trên đời này có chuyện tình nào thuận lợi hơn thế sao?

Mạch Tuệ cúi:

- Ai muốn gả cho anh?

Một đêm thì không việc gì.

Khi Mạc Ngôn tỉnh lại thì Mạch Tuệ đã rời khỏi hào viện.

Bên tai hắn gối vẫn còn thơm mùi con gái, hắn đuổi lưng một cái.

Một ngày mới bắt đầu, hắn nằm ở trên giường không ngờ lại có chuyện khẩn cấp cần hắn đi làm.

Đến khi tiểu Vân La tại hậu viện đã bắt đầu gây áp lực cho những con cá trong hồ nước ngọt, Mạc Ngôn mới rời khỏi giường đi vào phòng tắm.

Sau khi rửa mặt xong, hắn đi ra sau hậu viện đã thấy thấy Vân La hái mấy quả đại.

Bọt nước văng khắp nơi, thỉnh thoảng lại thấy mấy con cá màu xanh, vàng nhảy lên trong lòng bàn tay Vân La.

Mạc Ngôn không hiểu quả này ở đâu ra, nhìn chẳng có chút hấp dẫn nấp sau lại thu hút được mấy mạng cá trong ao kia.

Ngoài ra sau khi ăn quả đại này rõ ràng là tốc độ tăng trưởng của cá cũng nhanh hơn, vậy cá cũng trở nên mượt mà sáng sủa không chỉ bán mà so với cá cảnh cũng đẹp không kém.

- Cha, chào buổi sáng!

Vân La lấy tay vẽ chữ chào Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn gật đầu làm ra vẻ là cha nói:

- Không chơi nữa, mấy ngày nay có học bài không? Để ta kiểm tra?

Sau mấy phút giáo huấn con gái, Mạc Ngôn đi đến một gốc cây bắt đầu mỗi ngày tu hành.

Một tiếng sau hai mắt của hắn phun ra một đường ngũ sắc.

Đường ngũ sắc này đúng là do hắn rèn luyện đã lâu, nhìn kĩ sẽ phát hiện giữa ánh mắt có một thanh tiểu kiếm đang chuyển động trong đó...

Ngày từ trước, Mạc Ngôn cũng đã rèn luyện xong bước đầu kiếm phôi, lúc này đương nhiên là tiến vào chăm sóc

Vốn dĩ hắn tưởng rằng, sau khi hoàn thành rèn luyện kiếm phôi thì sẽ vô hình vô sắc nhưng không biết công lực đến đâu còn cần chỗ nào kiếm phôi mới được thành lập đúng là ánh sáng nhiều cũng không được.

Thực ra mà nói, tiểu kiếm nhiều màu này được gọi là lộng lẫy nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói bên ngoài nói như được nạm rất nhiều ngọc.

Sau khi kiếm phôi được hình thành, là có thể kí thác tinh thần cũng

Nhưng thật ra Mạc Ngôn không dám tưởng tượng mình khổng chế nó được bao nhiêu phần, rong chơi có bị người ta cho rằng là đĩa bay không?

- Ánh sáng không có lực nhưng di chuyển thì cũng không ngại. Xem ra như vậy như vậy cũng không phải là vấn đề rèn luyện mà là thời gian chăm sóc còn chưa đủ.

Mạc Ngôn lẩm bẩm:

- Đợi khi ánh sáng có đủ năng lực mới có thể chính thức bước vào trình tự bốn mạng hồn kiếm.

Lúc này, Vân La cẩn thận ngẩng cái đầu nhỏ lên tò mò nhìn lên dải ánh sáng trên không trung.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu Ách, có đẹp không?

Vân La ra sức gật đầu, đồng thời vẽ chữ:

- Cha, đây là cái gì?

Mạc Ngôn nói:

- Đây là bốn mạng hồn kiếm, có thể kí thác tinh thần được, để ngao du thiên hạ.

Vân La viết chữ hoic:

- Con có thể sờ nó không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Bây giờ thì không được... Vì là kiếm nên có sát phạt khí, bây giờ con chưa biết được loại sát phạt khí này.

Vân La gật đầu nhìn cái nhiều màu sắc kia có vẻ thêm muốn.

Mạc Ngôn không nhịn được cười:

- Không cần thêm, con là do trời sinh ra từ nhỏ đã có thể ngao du đất trời, đúng ra mà nói con và nói giống nhau, chẳng qua con có linh thức còn nó chỉ là một vật chất.

Tiểu Vân La nghe mà không hiểu.

Cô trưởng thành hơn một chút thì có thể nghe ra nhân tố nào đó.

Trên thực tế Tiểu Vân La đã rơi vào tay người tả đạo chỉ chỉ e sớm sẽ bị luyện thành cái mồi của thầy tu.

Thương hại Vân Lan như một thân thể âm linh, thực ra làm cho Mạc Ngôn càng có khả năng tiếp xúc được với linh vật. Nếu luyện chế cô thành nhạc cụ của thầy tu hay luyện chế bốn mạng hồn khí thì chất lượng cũng xa với kiếm phôi của Mạc Ngôn.

Nhưng dù sao cô cũng là sinh linh, ngoài việc có hình thì cũng vẫn có trí tuệ như một sinh vật, Mạc Ngôn thực sự không đành lòng luyện chế cô.

Theo hẳn thầy, nếu luyện chế Vân La thành nhạc cụ của thầy tu thì không khác gì kẻ tàn nhẫn.

192. Chương 188-2: Bút Tích Của Ông Chủ.

- Ông chủ, Nhạc Dương Thị định tuần cuối của tháng này xuống.

Trong phòng khách, Tô Vũ lấy một ít tư liệu đưa cho Mạc Ngôn nói:

- Đây là tư liệu, bên trong còn có cả hàng triển lãm.

Mạc Ngôn từng nhờ Tô Vũ thu thập thông tin về tổ miếu, thời gian trước cô thu thập được một ít tin tức cũng đã báo cáo với Mạc Ngôn.

Nhận chỗ tài liệu này Mạc Ngôn nhìn rồi nói:

- Đồ triển lãm hẳn là không chỉ có chùng này?

Trên hình là hàng loạt những hình ảnh của đồ triển lãm có giá trị cổ vật, không đẹp nhưng Mạc Ngôn vẫn muốn xem.

Tô Vũ nói:

- đương nhiên là hàng triển lãm không chỉ có vậy, nhưng những hình ảnh đó là nổi bật. Nếu cần bản thống kê tôi sẽ đi lấy ngay bây giờ.

Mạc Ngôn nói:

- Thôi, không cần phiền vậy đâu. Để có chút thần bí cũng không tồi đến lúc đó không chừng sẽ thấy vui mừng.

Tô Vũ nói:

- Đúng rồi, ông chủ, tôi nghe nói tuần này có triển lãm còn có cả đầu giá để quyên góp cho hiệp hội Phật giáo Nhạc Dương Thị, dùng để tu sửa Tự miếu Phật Sơn.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy cũng không để ý nhiều, tuy hẳn không thiếu tiền nhưng cũng không tự nhiên chạy đi làm từ thiện.

Hơn nữa hẳn chú ý hơn đến Phật học và nguyên lực, đối với Phật giáo bản thân hẳn cũng không để ý nhiều.

Khi nói chuyện bỗng nhiên có tiếng chuông cửa.

Tô Vũ đi ra khoảng 2 phút sau cô ta cầm một cái thùng giấy dài, hẹp đi vào.

- Ông chủ đây là hàng chuyển phát nhanh của công ty đưa tới.

Mạc Ngôn đứng lên nhận lấy thùng giấy biết đây nhất định là quà của lão gia tặng mình.

Tô Vũ đưa dao dọc giấy cho hẳn giúp hẳn mở thùng giấy ra.

Bỏ một vài khuyết điểm đi thì khẳng định là Tô Vũ có đầy đủ tư cách là một trợ lý.

Có cô bên cạnh càng lúc Mạc Ngôn càng thấy nhàn hơn.

Khát nước cô liền lập tức mang đến một tách trà nóng. Ra khỏi cửa thì nhắc nhở hôm nay sẽ có mưa, cũng vì thế mà chuẩn bị ô. Có đôi khi Mạc Ngôn lười nấu cơm thì cô đã đặt sẵn cho hẳn một suất cơm hộp khẩu vị...

- Cảm ơn nhé...

Mạc Ngôn cầm lấy con dao dọc giấy, mở cái thùng ra...

Trong thùng giấy là một cái hộp kính gỗ, cũng khá lâu năm rồi.

Sau khi mở hộp gỗ ra bên trong có một quyển dài, Mạc Ngôn lấy ra từ từ trải nó trên bàn.

- Thương Hải Hoàn Lưu, Phương Hiến Anh Hùng Bản Sắc.

Nhìn thấy bức tự này hần đọc lắm lắm.

Mạc Ngôn cũng không có nghiên cứu gì thư pháp nhưng từ bức tự này hần có thể cảm nhận được một loại khí thế.

- Ý này của lão gia là?

Mạc Ngôn hơi nhú mày.

Trong lòng hần khá rõ, lão gia làm việc bất luận là lớn hay nhỏ đều có mục đích gì đó.

Còn bức tự này cũng không khó lý giải đơn giản chỉ là khích lệ hậu bối và sự kì vọng mà thôi.

Lão gia là lớp anh hùng kiệt xuất của thời đại trước, trong lòng có phẩm chất anh hùng cũng không khó lý giải.

Nhưng chỉ là một người đủ tư cách là chính trị gia, chỉ là một trưởng bối...bình thường rất khó tưởng tượng ông ta lại có mong kỳ vọng lớn vào mình như vậy.

Thời đại này cần ổn định, hợp tác, là thỏa hiệp, là cân đối chứ không cần anh hùng!

Đương nhiên, ở đây anh hùng cũng không chỉ là những việc hăng hái kia, cũng không phải xông pha ra chiến trường đẫm máu mới là anh hùng mà chỉ cần có năng lực và tài năng đặc biệt.

Tiến một bước thậm chí là thay đổi cả một thời đại.

Mạc Ngôn nhìn một hồi lâu cũng không thể lĩnh hội được hàm ý lão gia cất trong đó.

Thời đại đã không giống rồi... bây giờ thời đại giải trí cần gì anh hùng?

Mạc Ngôn không khỏi nhẹ nhàng bĩu môi, cảm thấy món quà này có phần lạc hậu.

- Tô Vũ, giúp tôi cất kĩ nó đi rồi mang lên tầng hai.

Mạc Ngôn miệng dằn dò kẻ dưới khi nhìn trên đề tên thì bỗng la lên:

- Từ từ đã.

Tấm tranh này đề tên cực kì đơn giản, không có thời gian chỉ có 2 chữ ít ỏi.

Nhưng hai chữ này lại khiến Mạc Ngôn kinh ngạc không hiểu.

- Vu Sơn? Đây không phải biệt danh của ông chú sao? Chẳng lẽ bức tự này chính là chú tự tay viết?

Trong ấn tượng của Mạc Ngôn cuộc sống của chú cực kì đơn giản, trong phòng ngủ chỉ có mỗi cái giường, không có chuyện gì làm thì chỉ có thích uống rượu thôi.

Đến nỗi phần vẩy mực múa bút này Mạc Ngôn cũng chưa bao giờ thấy.

Hần hoàn toàn không ngờ tới lại có thể thấy được biệt danh của chú.

- Đúng vậy, bức tự này chính là tự tay chú viết, hai chữ Vu Sơn này mình đã từng nhìn thấy ông ấy dùng bút máy viết giống nhau như đúc. Ngoài lão gia ra trên đời này ai có thể viết như thế? Chữ rất đẹp, khí thế cho dù là lúc như tâm cảnh cũng rung động đến cả tâm can.

Nhìn bức tự này Mạc Ngôn nhớ lại chuyện cũ trong lòng dâng lên một thứ tình cảm quyến luyến.

Hần đứng ở đó, nhìn chăm chú hồi lâu rồi có vẻ ngáy ra...

Tô Vũ không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ông chủ đang tốt sao lúc này lại si đến vậy?

Chẳng lẽ nguyên nhân vì bức tự này?

Cô trăm mối tơ vò không có cách lý giải nhưng thực sự cảm thấy được trông ông chủ si thế này thực sự rất hay. Bớt chút ung dung bình thường lại như trẻ con hận là không thể ôm vào ngực để yêu thương.

Mạc Ngôn ngây ngô nhìn bức tự, Tô Vũ lại ngây ngô nhìn Mạc Ngôn, Tiểu Vân La lại tò mò nghiêng đầu nhìn hai người...

- Tô Vũ, mang giúp tôi cái bút đến đây.

Sau một lúc lâu trầm tư, Mạc Ngôn mới phân phó.

- À...

Tô Vũ đang nhìn bỗng nghe thấy tiếng Mạc Ngôn không khỏi ngẩn người ra nói:

- Ông chủ, ông bảo gì cơ?

Mạc Ngôn không để ý đến phút thất thần của Tô Vũ nói:

- Mang giúp tôi cái bút đến đây, cả cái định sắt nữa.

- Được, tôi đi lấy ngay.

Tô Vũ tỉnh lại một hồi nóng mặt, lập tức quay người đi đến văn phòng.

Chờ cho Tô Vũ đi khỏi, Mạc Ngôn nói:

- Tiểu Ách, con cảm thấy bức tự này để ở đâu thì đẹp?

Vân La nghiêng đầu suy nghĩ, chỉ chỉ lên tầng 2.

Cô có thể nhìn thấy được cha thích bức tự này, nếu thích thì tốt dĩ nhiên là không cất ở chỗ không lịch sự...

Mạc Ngôn cười nói:

- Được, nghe lời con.

Chờ Tô Vũ mang đồ tới, hắn cầm lấy bức tự lên tầng 2.

Căn phòng này đơn giản bố trí như lúc ban đầu. Hắn đứng ở giữa phòng nhìn một lúc lâu mới quyết định đặt bức tự này lên phía Đông của vách tường, hướng chính đông chính là hướng của Mạc gia.

Sau khi hoàn thành, hắn cảm thấy treo nó lên tường thì trong người lại càng khi thế.

Lúc này, hắn cũng không để ý đến tâm tính của lão gia mà nhìn về phía Vân La trịnh trọng nói:

- Vân La, quỳ xuống!

Sao lại phải quỳ xuống?

Vân La khó hiểu mở to mắt nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

- Vân La, bức tự này là chính tay ông con viết, nhìn thấy bức tự như thấy người, nhớ lấy, quỳ lạy dập đầu nhớ về tổ sư để tổ sư phù hộ...

Tiểu Vân La không hiểu nhưng cha đã nói thì phải dập đầu thôi.

Cô ngoan ngoan quỳ xuống, như gà mổ thóc gặt đầu liên tục mười mấy cái liền.

Mạc Ngôn buồn cười nói:

- Đủ rồi, đủ rồi, tổ sư dưới tuổi vàng có biết cũng bị con làm cho hôn mê mất thôi.

Hắn để cho Vân La phục lạy dấu tích của ông chú, xem như đã chính thức nhận tiểu cô nương này. Chính Vân La lúc này tỉnh tỉnh mê mê không rõ ý hắn. Thực tế theo vai vế mà nói Tiểu Vân La gọi chú Mạc Ngôn

là Thái gia gia (cụ), Mạc Ngôn biết nha đầu kia không rõ về vai vế này cũng không để ý cứ bảo cô gọi một tiếng sư gia.

Tiết mục trước tuyên truyền rầm rộ, hơn nữa sau khi Tô Cận gia nhập liên minh lại càng đông người.

Bởi vì Tô Cận là đại nhân khí, làng giải trí truyền thông cũng sôi nổi theo dõi tiết mục này,

Những việc này có đoán trước nhưng tiêu điểm không phải chỗ này mà là nhắm vào Tô Cận.

Sau khi tiết mục ra mắt mọi người mới phát hiện, ngoài tiết mục điểm sáng ra thì cùng với sự tức giận của Tô Cận còn có một người chưa bao giờ thấy.

Tô Cận chỉ đạo ngoại cảnh thì ngỡ ngược, nóng nảy nhưng khi vào trong bối cảnh thì Mạc Tuệ linh hoạt kì ảo mới chinh phục được người xem.

Sau khi tiểu mục ra mắt, ít nhất là trong phạm vi tỉnh Mạc Tuệ cũng không kém gì Tô Cận.

Dường như trong vòng một đêm, hình ảnh của cô đã lan tràn trên mạng có người thích khí chất hoa lan thâm cốc, có người thích cách nói năng ôn nhã, cười duyên cũng có người thích khuôn mặt thuần phác của cô...

Tìm tòi trên trang web cái tên Mạc Tuệ thẳng tắp một hàng dài.

Chính Tô Cận từng nói đùa với cô sau khi tiết mục ra mắt thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sẽ có lúc mệt mỏi.

Mạc Tuệ bay lên thậm chí còn ảnh hưởng đến cả cuộc sống của Mạc Ngôn.

Bây giờ mỗi lần cô đến tiểu viện 36 đầu phải lén lút chắc phía sau không có đội chó săn mới giám vào cửa tiểu viện 36. Không phải là cô lo lắng chuyện tình cảm bị truyền đi sẽ làm ảnh hưởng đến mình mà chỉ đơn giản là không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Mạc Ngôn.

- Mạc Ngôn, ngày kia có một bữa tiệc rượu anh đi cùng em nhé.

Mạc Tuệ nhảy lên đùi Mạc Ngôn, dùng mũi cọ lên cằm của hắn.

Mạc Ngôn nói:

- Anh đồng ý đi cùng em nhưng lại sợ người ta ném đá.

Mạc Tuệ ngắc ra ngắc đầu lên nói:

- Có ý gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Em bây giờ là nữ chủ truyền bá, tương lai như một miếng bánh to đi bên cạnh em cũng có thể bị em ăn tươi nuốt sống ấy chứ.

Mạc Tuệ cau nói:

- Bậy bạ... Minh Viên tiến hành tiệc rượu ngay cả phóng viên cũng không cho vào, đâu có nghiêm trọng như anh nói.

Mạc Ngôn nói:

- Tiến hành tiệc rượu do Văn Tình sắp xếp?

Mạc Tuệ ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh đi qua một lần Minh Viên, vừa mới gặp Văn Tình nghe cô ấy nói là bạn cũ của Minh Viên.

193. Chương 189: Đại Chân Dài

- Đúng vậy, chị Văn Tình và ông chủ Minh Viên là chỗ quen biết.

Mạch Tuệ nói:

- Ngoài ra xem còn nghe chị Văn Tình nói tiệc rượu lần này có tiết mục trợ hứng anh đoán xem đó là tiết mục gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Bây giờ anh là cố vấn của Thất Xử, coi như một nửa là cảnh sát, về vấn đề của em anh chỉ có thể đưa ra một đáp án duy nhất đó là sex cờ bạc ma túy.

Mạch Tuệ cắn vào lỗ tai của hân cười ha ha nói:

- Như vậy thì xin hỏi cảnh sát tiên sinh, trên người anh có còng tay hay không?

Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

- Em đúng là biến chất.

Mạch Tuệ cười dài nói:

- Anh dám nói mình không thích sao?

Mạc Ngôn hí mắt cười xấu xa nói:

- Trừ khi người bị còng kia là em!

Hai người trêu chọc nhau trên ghế salon, suýt nữa đụng đến súng, khó khăn lắm mới đưa đề tài trở về.

- Đại trình thám, bị anh đoán trúng rồi, ngày kia tiệc rượu sẽ có các loại này.

Mạch Tuệ sửa lại quần áo nói:

- Vậy cũng tính Minh Viên là tiết mục đặc sắc nhất... chỉ có điều hơi nghiêm chỉnh hơn nữa cũng không lạc quan, chủ yếu đều đánh bài tư nhân.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy trong lòng đã rõ.

Cái gọi là lạc quan thực ra là sông bạc ngầm... đánh cược, cho dù là Minh Viên có thâm hậu thì sớm muộn gì cũng té ngã.

Mà người của tư nhân còn có thể xem vào chuyện đánh bạc, xem như đánh găng. Ván bài này những người ghi tên căn bản là không thấy mặt, nếu cảnh sát có đến bắt thì tất nhiên mũi sẽ bị dính đầy tro. Quan trọng nhất là tham gia ván bài này không phải phú quý thì thông thường cảnh sát cũng không có thăm dò đến.

Trên thực tế Hoàng Lưu Hạ chính là khách quen của đánh bài Tư nhân. Mạc Ngôn thường xuyên nghe ông ta nói chuyện ngoài lề hơn nữa còn không chỉ một lần nhận được lời mời.

- Này, rốt cuộc là anh có đi với em không?

Mạch Tuệ kéo áo Mạc Ngôn hung tợn hỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Không phải là đến tận ngày kia sao, để nói sau đi.

Thực ra hân không muốn đi đến chỗ đó lắm, thời điểm này vẫn không bằng ở nhà với Văn La.

Mạch Tuệ tức giận nói:

- Ngốc, nếu ngày kia anh đi với em, em sẽ giúp anh chọn quần áo, cà vạt, giày da. Chỉ cần hai ngày là đủ!

- Không khoa trương quá đấy chứ?

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Tìm đại một cái cửa hàng, nhiều nhất cũng chỉ một tiếng là xong. Mua quần áo thôi mà chứ có phải sinh con đâu!

Mạch Tuệ nghe thấy vậy uể oải nói:

- Thật sự là không có tiếng nói chung với anh! Anh nói thẳng đi có đi cùng với em không?

Mạc Ngôn trầm ngâm nói:

- Nếu em không bắt anh ra phố may quần áo thì anh có thể đồng ý.

- Cứ quyết định như vậy đi!

Mạch Tuệ không để cho hắn đổi ý, dửng dưng nói:

- Không cho nói tính gì hết! chuyện mua quần áo anh cũng lắm bầm, căn bản là em có tính anh phải ra phố mua đâu. Chỉ cần nữ trợ lý của anh giao cho em mượn!

Mạc Ngôn cười nói:

- Em là bà chủ của cô ấy, em nói đấy nhé.

Mạch Tuệ phì cười nói:

- Nếu là em định đoạt, em đã cho cô ta nghỉ luôn...

Mạc Ngôn không nhịn được buồn cười nói:

- Em ăn phải giấm chua đấy à?

Mạch Tuệ đắc ý nói:

- Ghen là bản tính của con gái. Bản năng, quyền lực không ăn giấm chua không phải là một cô gái tốt.

Ngày hôm sau Mạc Ngôn vào phòng bếp thì thấy Vân La cầm một lọ giấm chua cứ ngẩn cả người ra.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Con làm gì ở đây vậy?

Vân La méo miệng vẽ khổ sở, chỉ vào bình giấm chua, lấy tay vẽ chữ nói:

- Cha, cái này ăn không ngon lắm.

Mạc Ngôn không hiểu ra sao cả:

- Đây là đồ gia vị, con ăn nó làm gì?

Vân La vẽ lên không trung:

- Chị Mạch Tuệ nói, không ăn giấm chua không phải là cô gái tốt!

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, nó chỉ là một đứa bé tính gì là cô gái chứ?

Đợi đã...

Bỗng nhiên hắn ý thức được thứ gì quan trọng!

- Nha đầu thối không phải ta đã nói không được nghe lén ta và chị Mạch Tuệ nói chuyện sao?

Trước gương tủ quần áo, Mạc Ngôn giống như người khôì hài đùa gần nửa tiếng đồng hồ.

- Thử 7, 8 cái cà vạt rồi cổ như bị người ta cắt đứt vậy.

Mạc Ngôn nhìn mình trong kính bất đắc dĩ nói.

- Đợi một chút, thử lại lần nữa đi...

Mạch Tuệ kiễng chân lên thay cho Mạc Ngôn cái cà vạt màu xanh đậm.

Vì lựa chọn đồ phù hợp cho Mạc Ngôn mà cô mất đến nửa ngày, cô cùng Tô Vũ đến cửa hàng lớn trên thành phố Uyển Lăng , ngoài 6 bộ âu phục ra, cà vạt, đai lưng, giày da đủ các loại mua về một tá.

Mạc Ngôn nói:

- Anh đẹp trai như vậy sẽ làm nhiều đàn ông ghen tức, cần bản là không cần hào nhoáng. Thực ra anh không thể nào hiểu được suy nghĩ của em, anh đẹp trai như vậy khóa ở nhà còn không kíp sao em lại cứ thích dẫn anh ra ngoài rêu rao. Nếu anh bị người ta đuổi theo đến lúc đó em chỉ có khóc thôi.

Mạch Tuệ liếc cho hấn một cái:

- Tự sướng cũng phải có độ thôi chứ... ngoài em ngốc ra thì ai thèm anh cơ chứ?

Dừng lại một chút cô lại nói:

- Đúng rồi, Tô Cận sẽ đến đón chúng ta, chúng ta đỡ phải lái xe.

Mạc Ngôn nói:

- Cùng đi với cô đại chân dài đó hả?

Mạch Tuệ cầu hấn mấy cái, sáng giọng nói:

- Cái gì mà đại chân dài thật là khó nghe.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng thế mà...

Nút tiếng sau, Tô Cận đã lái xe đến trước cửa hào viện 36.

Sau khi 3 người gặp mặt, Tô Cận dẫn đầu nói:

- Vừa mới dần xếp, còn chưa kịp bái kiến hàng xóm mới, lần đầu gặp mặt xin được chiếu cố nhiều.

Cô mới mua một ngôi nhà cách hào viện 36 khoảng 200m, so với diện tích biệt thự này cũng tương đương.

Mạc Ngôn cười bắt tay cô nhưng lại nói trong lòng: đây không phải là lần đầu tiên gặp mặt, tại hạ bắt tài nhưng cũng đã nhìn thấy cặp chân trắng như tuyết này rồi...

Đương nhiên những lời này hấn chỉ nói thầm trong lòng. Nếu nói ra mồm thì nhất định sẽ không tránh khỏi bàn tay trắng như tuyết kia.

Lần trước khi nhìn thấy Tô Cận, ngoài cặp chân dài ra hấn cũng không dám nhìn nhiều.

Còn lần này gặp mặt Mạc Ngôn có chút ngạc nhiên nho nhỏ.

Vốn hấn tưởng cô là vận động viên, nhà thám hiểm, thân thủ nhanh nhẹn , là một vận động viên có thiên phú nữ tính. Nhưng lần ày hấn phát hiện cô bé này là một cao thủ.

Quan sát, nhất cử nhất động của cô có vẻ bình thường nhưng trong mắt Mạc Ngôn không hề có sai sót gì.

- Thật không ngờ, cao thủ trong nước. với tuổi của cô theo thứ bậc được gọi là thiên phú dị bẩm. Chẳng trách người ta thường ca ngợi nữ vận động viên và thám hiểm gia, với thân thủ của cô muốn giành được hàng đầu cũng là dễ dàng.

Lúc Mạc Ngôn qua sát Tô Cận thì đồng thời Tô Cận cũng xem xét hấn.

Thực ra mà nói, trong lòng Tô Cận đã tò mò về đối với Mạc Ngôn không phải mới 1, 2 ngày.

Còn cô thì lại tò mà xem rốt cục người đàn ông này có gì mà khiến chị Mạch Tuệ mê mẩn đến vậy?

- Diện mạo, khí chất cũng không tồi, khá xứng đôi nhưng để Mạch Tuệ si mê chắc thằng ngốc này còn có nhân tố khác...

Tô Cận quan sát nhìn vào một góc khuất, Mạc Ngôn có thập phần hoàn mỹ thì cũng sẽ bị cô cắt giảm đi 7 phần.

Quan sát một lúc cô cố gắng kéo Mạc Ngôn ra ít nhảy cũng không để cho Mạch Tuệ mất mặt.

- Thời gian cũng không còn nhiều chúng ta lên đường đi.

Tô Cận nói xong, kéo tay Mạch Tuệ ngồi vào ghế sau ô tô.

Mạc Ngôn thấy bạn gái mình bị người khác kéo đi, đành phải mở cửa xe ngồi vào vị trí tay lái phụ.

Sau khi lên xe, Tô Cận kéo Mạch Tuệ nói nhỏ chỉ trong chốc lát chỗ của hai cô đã náo loạn nhất đon.

Mạc Ngôn nghe lén được mấy câu nhưng suy nghĩ cảm thấy hai ô này nói cũng không có gì hay. Ánh mắt của cô chân dài kia nhìn mình có vẻ kì lạ lúc này không chừng đang nói xấu mình đây...

Không nghe nữa, hẩn thả lỏng cơ thể nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

Xe tới Minh Viên, ba người xuống xe, đi đến chỗ Tây Nam của Minh viên.

Trên đường bỗng nhiên Tô Cận nói:

- Mạc tiên sinh, tối nay anh nên chú ý một chút.

Mạc Ngôn không hiểu gì nói:

- Chú ý gì cơ?

Tô Cận cười nói:

- Chú ý bạn gái của anh bị người khác cướp đi.

Mạc Ngôn nói:

- Tô tiểu thư, nếu tôi là cô thì sẽ lo lắng cho mình trước đã.

Lúc này đến lượt Tô Cận không hiểu sao cả nói:

- Tôi có gì có thể đảm bảo trái tim đây?

Lúc này trên không trung đang có mưa bụi, vẻ mặt của Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

- Trời mưa, đường trơn cẩn thận sau khi bị ngã chân dài quá lại không đứng dậy được.

Tô Cận nghe thấy vậy liền giật mình nửa ngày không nói được gì.

Từ khi xuất đạo đến nay cô đã gặp đủ các loại đàn ông, không có ai như Mạc Ngôn một câu bay ra mà khiến cô không nói được gì!

Chân dài quá không đứng lên được?

Người đàn ông này thực sự là quá ghê tởm, sao lại dám nói ra câu nhảm chán này.

194. Chương 189-2: Tiệc Rượu

Mạch Tuệ cười rung cả người cầm lấy tay Tô Cận nói:

- Đã sớm nói với cô đừng có trêu chọc anh ấy, cô lại không nghe, người này mà điên lên là mạng đền mạng, cứ tin tôi đi?

Tô Cận oán hận lườm Mạc Ngôn nói:

- Đàn ông như anh sao lại để ý như vậy?

Mạc Ngôn nhún vai cũng không vì lòng dạ hẹp hòi của mình mà lấy làm hổ thẹn.

Tô Cận kéo Mạch Tuệ tức giận nói:

- Mạch Tuệ, bỏ tên này đi!

Mạch Tuệ cười dài lườm Mạc Ngôn một cái nói:

- Cũng có lúc tôi muốn bỏ là người này níu kéo thôi...

Tô Cận nổi cả da gà nói:

- Này này, liếc mắt đưa tình thì về nhà đừng có làm trước mặt tôi!

Đang nói chuyện thì có người đi tới:

- Ai liếc mắt đưa tình ở đây?

Tô Cận thấy người này lập tức kéo cánh tay của cô nói:

- Chị Văn Tình, chị phải thay em làm chủ!

Người tới chính là Cừu Văn Tình, cô cười nói:

- Tay cũng chỉ là thịt, chị làm chủ nhưng làm không được... Tô Cận muốn dễ thì đi tìm lấy một thằng đi bảo nó lấy lại danh dự cho em.

Tiệc rượu sau đó đối với Mạc Ngôn mà nói đúng là một trận tra tấn.

Sau khi tiệc rượu chính thức được bắt đầu, vốn là dài Thiên Dật nâng cốc chúc mừng sau đó là giới thiệu khách mất gần một tiếng đồng hồ.

Khiến hần khó chịu chính là dù là nâng cốc chúc mừng hay là giới thiệu khách hần cũng phải như người máy vỗ tay liên tục.

Bên cạnh luôn có Mạch Tuệ cũng không nói gì miễn cưỡng để giết thời gian.

Ngoài ra, điều nằm ngoài ý muốn của hần chính là Tô Cận không đi thỉnh thoảng lại lườm hần. Cứ mỗi khi hần thì thầm với Mạch Tuệ cái gì thì cô lại cướp Mạch Tuệ đi...

Giới thiệu khách xong là thời gian hoạt động.

Loại tiệc rượu của phương tây này thích là có thể trao đổi bắt chuyện, trong đại sảnh hiển nhiên có Tô Cận và Mạch Tuệ là hai người nổi tiếng nhất.

Mỗi khi có nam nhân giơ chén rượu lên thì hầu như đều là tìm Tô Cận, Mạc Ngôn cười híp mắt nếu là tìm Mạch Tuệ thì chắc hẳn sẽ giận sôi dùng ánh mắt mà giết người đó mất.

Nhưng không phải người đàn ông nào cũng như hần.

Có một người mặc áo quan đi đến giơ chén rượu lên trước mặt Mạch Tuệ cười nói:

- Mạch tiểu thư, lần đầu tiên nhìn thấy cô trên TV quả nhiên là giật mình...

Mạch Tuệ cười nói:

- Cam ơn, ngài đã quá khen rồi.

Người đàn ông trung niên nói:

- Mạch tiểu thư, tôi nghe chị Cừu nói cô không phải là người địa phương, đang đi thuê phòng nếu cô đồng ý thì tôi có thể giới thiệu cho cô mấy chỗ không tồi đâu, ở Nam Giao tôi có một biệt thự nhưng hiện đại đang không...

Người này coi thường Mạc Ngôn cũng không quản Mạch Tuệ sẽ từ chối khéo, cứ nói đại như vậy, đơn giản là Mạch Tuệ đang nổi tiếng lấy tiền tài, quyền thế để dụ dỗ cô.

Nghiêm chỉnh mà nói trong trường hợp này hành động của y không tính là vượt khuôn.

Cái gọi là diện mạo nam tài, tao có tiền, người có diện mạo chỉ cần tuân theo nguyên tắc là được. Cả tiệc rượu khó tránh khỏi có người gây rối. Điều không đúng duy nhất là dây dưa với người đàn ông này bản thân và gia đình đương nhiên là hùng hậu hơn một chút...

Nói tóm lại, ngôn ngữ của người này oai hùng thậm chí được gọi là hào hao phong nhã.

Nhưng điều đáng tiếc chính là y có không giữ được chừng mực một chút, Mạch Tuệ cói thường chán ghét nhưng y vẫn không chịu đi.

Ngoài ra y còn không để ý đến một chuyện đó là tối nay Mạch Tuệ có mang theo bạn trai đến.

Mạc Ngôn nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí, không dùng được, hấn tiến lên tùm tùm cười:

- Vị tiên sinh này, ông nói xong chưa?

Người đàn ông trung niên ngăn người ra lúc này mới chú ý đến Mạc Ngôn.

Y khẽ mỉm cười nói:

- Chưa thỉnh giáo, ngài là?

Mạc Ngôn nói:

- Đừng nhiều lời ông nói cho hết rồi mau đi đi...

Người đàn ông khẽ nhún mày nói:

- Thật xin lỗi, tôi nói chuyện với Mạch tiểu thư chứ không có quan hệ gì với anh.

Mạch Tuệ nghe thấy vậy, sắc mặt trầm xuống đang định nói thì bị Mạc Ngôn ngăn lại.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cho ông đi, nhưng thực ra là để cho ông suy nghĩ, nếu ông không đi chính là muốn bị chê cười.

Người đàn ông này cũng được coi như tầng lớp nhân sĩ, nói như vậy cũng có chút uy ở Uyển Lăng, y cơ bản là biết mặt nhiều người.

Trong kí ức của y cơ bản là không có Mạc Ngôn...

Đương nhiên còn trẻ như vậy thì cũng có thể là quý gia công tử nhưng trong trường hợp này phán đoán hẳn phải là người công danh càng hiển hách thì người vây quanh sẽ càng nhiều. Bên cạnh Mạc Ngôn ngoài Tô Cận và Mạch Tuệ ra dường như không có ai, bởi vậy chắc là đồng nghiệp của Mạch Tuệ hoặc là người được cô mời đến làm lá chắn.

Từ đầu đến cuối người đàn ông này đều không để mắt đến Mạc Ngôn.

Tô Cận thấy vậy lập tức đến trước mặt vị khách nam sau đó có vẻ hăng hái nhiệt tình.

Không chỉ có cô mà Văn Tình từ xa cũng chú ý đến màn này lập tức đi đến.

Lúc này Mạc Ngôn lại đến bên tai Mạch Tuệ cười hì hì nói:

- Vị cô nương xinh đẹp này có muốn xem tôi làm ảo thuật không?

Về ngoài của Mạch Tuệ dịu dàng nhưng cũng cực kì sắc sảo, dùng lời của Mạc Ngôn mà nói thì trong nội tâm cô cấy giấu một tiểu quỷ cực kì bướng bỉnh...

Cô chớp mắt cười dài nói:

- Đương nhiên là em muốn xem hơn nữa còn phải hay vào.

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, khẳng định là vui, bây giờ nhất định không cần trong nháy mắt.

Nói xong hấn nhìn về phía người đàn ông kia, chỉ một ngón tay nghiêm túc nói:

- Tiên sinh, quần của ông tụt!

Người đàn ông ngăn người ra lập tức theo bản năng cúi xuống kiểm tra thấy quần của mình vẫn êm đẹp trên người.

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Vẫn chưa, ông nhìn tiếp đi.

Đúng là nhàm chán!

Người đàn ông cảm giận Mạc Ngôn đang định nói thì đã thấy vỗ tay cười híp mắt ...

- Ba ...

Theo một tiếng búng tay, quần người đàn ông đó tụt thật xuống tận đầu gối.

Nhìn thấy cái đùi trống trơn chung quanh yên tĩnh không một tiếng động.

Khoảng 2,3 giây một cô gái thét lên chói tai, nhắc mặc cái quần lên, lại phát hiện không biết từ lúc nào đai lưng cũng hỏng.

Ở phía sau hẳn những người khách cũng không nhìn được nữa cười nghiêng ngả.

Mạch Tuệ cười đến ngất ngạo, xoay người tựa vào Mạc Ngôn, vỗ ngực hẳn:

- Anh thật là xấu xa.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tuyệt vời không?

Mạch Tuệ cười nói:

- Còn hơn cả tưởng tượng của em, anh làm thế nào vậy?

Mạc Ngôn nghiêm trang nói:

- Đây là Lục Mạch Thần Kiếm, Thiếu Trùng Kiếm, vốn là tuyệt học gia truyền, nếu em muốn biết thì bái anh làm thầy đi... đợi khi đêm xuống sẽ phân trần.

Mạch Tuệ ghé vào lỗ tai hẳn khối một tức khí cười ha ha nói:

- Có phải ở trên giường hay không hả?

Mạc Ngôn khen ngợi:

- Đồ đệ, con thông minh lắm sư phụ được an ủi rất nhiều.

Cách đó không xa đôi mắt xinh đẹp của Tô Cận cứ chăm chăm nhìn Mạc Ngôn với ánh mắt khó hiểu.

Cảnh vừa rồi cô nhìn thấy từ đầu đến đuôi, trong mắt của cô không biết lúc nào Mạc Ngôn sẽ ra tay.

- Chẳng lẽ là bàn tay vàng? Không đúng, với tài nghệ trộm bàn tay vàng thì cũng cần tiếp xúc mới có thể hành động, hẳn căn bản là không biết tên kia.

Tô Cận trầm tư không thể lý giải được, đối với Mạc Ngôn thực ra là cao ngất ngưỡng.

Một bài hát đệm nho nhỏ, Cừu Văn Tình Tình đi đến cười nói:

- Mấy người đi theo tôi, hai mỹ nữ này ở đây trêu chọc sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện...

Tô Cận cười nói:

- Chị Văn Tình, ván bài bắt đầu đến đâu rồi?

Cừu Văn Tình cười gật đầu nói với Mạc Ngôn:

- Mạc Ngôn anh cũng đến sao?

Ở góc khác ngoài Minh Viên, một cuộc tụ họp loại nhỏ đang cử hành ...

Cuộc tụ họp với chủ đề là giám định đồ cổ, người tham dự đa phần là người giàu có cùng với một vài chuyên gia trong nghề.

- Thích lão, ông cảm thấy được đồ sứ men xanh này như thế nào?

Trương Trường Thanh đánh giá một món đồ sứ men xanh, hỏi thích Viễn Sơn bên cạnh.

Thích Viễn Sơn cười cười, thấp giọng nói:

- Văn vật giả thôi, hơn nữa thủ đoạn thô, ngay cả hàng giả cao cấp cũng không được tính ...

Trương Trường Thanh mỉm cười, nói :

- Chủ nhân đồ sứ men xanh này họ Cao, ông chủ tập đoàn Vận Đạt, xem như người nổi danh mắt mù trong giới, ông ta mang đến đồ cổ thì mười lần có chín lần đều là văn vật giả. Ha ha, ông nói cái đồ sứ men xanh này là văn vật giả, tôi một chút cũng không kinh ngạc.

Thích Viễn Sơn ngạc nhiên nói:

- Với thân thể của ông ta, mời một chuyên gia theo bên người, tuyệt không khó khăn mà?

Trương Trường Thanh cười nói:

- Đừng nói một chuyên gia, chính là mời mười chuyên gia cũng khỏi phải nói. Thường Cao, người này kỳ thật rất thông minh lanh lợi, nhưng ở điểm này lại cố chấp vô cùng, chuyên gia cũng không tin, chỉ tin vào hai mắt của mình. Hừ, nói như vậy, coi như là tiêu tiền mua niềm vui đi.

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Mỗi người đều có cá tính thuộc về mình, biết rõ đường này không thông, lại vẫn vui vẻ từ từ tiêu dao. Vị Cao tổng này, trái lại rất thú vị...

Hắn nói lời này phát ra từ nội tâm, nhưng hiển nhiên không thể khiến cho Trương Trường Thanh cộng hưởng.

Đối với Trương Trường Thanh mà nói, trên đời này có lẽ sẽ không có đường nào đi không thông.

Đương nhiên, đây là chính bản thân hắn nhận định mà thôi...

195. Chương 190: Quấy Rầy

Loại tụ tập này sẽ thuộc về tính chất trao đổi, cũng không đề cập giao dịch, Trương Trường Thanh cùng Thích Viễn Sơn ngồi ở trên ghế sa lon. Từ từ uống trà, ngẫu nhiên bình luận vài câu.

- Ông chủ ...

Lão Hắc bỗng nhiên đi tới, ở bên tai Trương Trường Thanh thấp giọng nói nói mấy câu.

Trương Trường Thanh nghe vậy, lông mi không khỏi giương lên, nhất thời cũng có chút ngồi không yên.

- Thích lão, có hứng thú góp tay chơi một chút hay không?

Hắn cười hỏi thích Viễn Sơn.

Thích Viễn Sơn không rõ kỳ ý, nói :

- góp tay chơi chút?

Trương Trường Thanh giải thích nói:

- Lão Hắc vừa rồi nói cho tôi biết, đêm nay Minh Viên có mấy người, có đánh bài, Thích lão có hứng thú tham dự hay không?

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Tôi cả đời này không thích tranh chấ cùng người khác, chơi bài ... loại sự tình này... Không thích hợp với tôi!

Trương Trường Thanh cũng không miễn cưỡng, đứng lên giải thích nói:

- Đài truyền thông Thiên Dật đêm nay tổ chức tiệc rượu, có mấy người, toàn người quen biết cũ đang chơi bài. Tôi nghĩ nên qua đi xem. Thích lão, nếu ông không có hứng thú, vậy tôi cho lái xe đưa ông trở về.

Đài truyền thông Thiên Dật?

Thích Viễn Sơn nghe vậy, trong lòng không khỏi ngẩn ra.

- Có phải truyền thông Thiên Dật mới phát “Y Nhân ước hẹn” gì đó hay không?

Trương Trường Thanh nhin không được cười nói:

- Sao nào, Thích lão cũng xem “Y Nhân ước hẹn”?

Thích Viễn Sơn ha ha cười nói:

- Tôi là một lão già, không xem đến những cái này, nhưng thật ra một tiểu nha đầu bên trong, là con gái của cố nhân.

Trương Trường Thanh nói :

- Người nào? Không phải là Tô Cận chứ?

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Đúng là nha đầu này, ha ha, rất nhiều năm không gặp. Không biết nó còn nhận ra được lão già như tôi đây hay không?

Rất nhiều năm, ít nhất ở bên ngoài, hẳn cùng với Tô Cận không có bất kỳ lần nào cùng xuất hiện, vậy cũng là một loại bảo hộ đối với tiểu bối.

Nếu Nhan Phương không có gì bất ngờ xảy ra, tình huống này sẽ tiếp tục.

Nhưng từ sau khi gặp Tô Cận. Thích Viễn Sơn mới giật mình phát hiện, chính mình chung quy đã già, có một số việc nếu luôn luôn giấu ở trong bụng, sợ là rốt cuộc không có cơ hội nói ra khỏi miệng.

Loại cảm giác nguy cơ thần nhiên này luôn luôn quanh quẩn lấy hắn...

Cho nên trong khoảng thời gian này, hắn luôn luôn lo lắng, nếu cần chọn một truyền nhân thích hợp, đến tốt cùng nên chọn người nào đây?

Hắn càng nghĩ, cuối cùng phát hiện hai người đệ tử của mình, mỗi người đều thiếu hụt ở tính cách, khó có thể tiếp nhận trọng trách. Nhưng người nữ đệ tử của Nhan Phương này tính cách kiên nghị, ở các phương diện đều cao hơn một bậc so với hai người đệ tử của chính mình. Còn nữa, Tô Cận bởi vì nhớ mãi không quên đối với cái chết của Nhan Phương, tuy rằng còn chưa chính thức nhúng sâu vào trong đó, nhưng cũng đã đứng ở ngoài cửa. Với tính cách của nàng, sớm hay muộn sẽ một cước bước vào bên trong cánh cửa. Cùng với môi nàng tỉnh tỉnh mê mê xông vào phía trước, không bằng để cho chính hắn, một sư bá thấp sáng cho nàng một chiếc đèn!

Thích Viễn Sơn lo nghĩ thời gian rất lâu, rốt cục quyết định làm người dẫn đường cho Tô Cận, truyền cho bí quyết truyền từ đời này sang đời khác.

Cái gọi là truyền từ đời này sang đời khác, không chỉ là công pháp, mà bao hàm cả tồn tại, bí ẩn, cùng với toàn bộ tài sản vật chất và phi vật chất sư môn nhất mạch của Thích Viễn Sơn này!

Thích Viễn Sơn quyết định phải truyền bí quyết cho Tô Cận, trong chuyện này cũng có quan ải nhỏ nhỏ, là Tô Cận cũng không phải là cô gái bình thường, mà là vận động gia cùng thám hiểm gia có danh tiếng quốc tế. Nếu là đột nhiên ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng, hiển nhiên sẽ đưa tới một ít tâm mất không cần thiết, cho nên, hắn nhất định phải lựa chọn một cơ hội thích hợp.

Mà tối nay, dường như là một cơ hội rất tốt.

- Thích lão, đã là con gái của cố nhân, vậy cùng đi gặp cô ấy đi, đêm nay hẳn là cô ấy ở đây.

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Đang có ý đó, Trương Trường Thanh, còn phiền anh dẫn đường.

Hai người rời khỏi nơi đi tụ họp, trên nửa đường, Thích Viễn Sơn lấy cớ đi toilet, gửi cho Tô Cận một tin nhắn.

- Ấy, ấy, cô có lắm hay không, lại all-in?

Bài trên bàn, Mạch Tuệ thở phì phì trừng mắt với Tô Cận, nói :

- Họ Tô, tôi hận cô!

Tô Cận cười dài nói :

- Hận tôi cũng vô dụng, hôm nay đánh bài tôi đoán chừng cô mất một tháng tiền lương, bỏ ván này, sau đó cho người đàn ông phía sau cô ra trận... Loại người như cô, tính cách tiểu nữ sinh, không thích hợp chơi bài.

Tham gia đánh bài đêm nay tất cả đều là con gái, ngoài Mạch Tuệ, Tô Cận, Cừu Văn Tình ba người, mấy vị khác đều là nhân viên công tác của truyền thông Thiên Dật, đều là người nhà, trong đó còn có phu nhân ông chủ của Thiên Dật.

Còn về đàn ông, có một đám đang nói chuyện phiếm, có người ngồi ở phía sau phu nhân hoặc bạn gái của mình bày mưu tính kế.

Nói tóm lại, hôm nay đánh bài xem như một buổi biểu diễn dành riêng cho người bên trong truyền thông Thiên Dật, chỉ dùng để trao đổi và xúc tiến tình cảm.

Mạc Ngôn an vị ở phía sau Mạch Tuệ, thú vị nhìn lên.

Không giống với những người đàn ông khác đang xem cuộc chiến, hẳn không thay Mạch Tuệ bày mưu tính kế, chỉ thưởng thức đủ loại diễn cảm của các cô gái trong chốc lát phấn khởi, trong chốc lát lại chu miệng.

- Mạc Ngôn, đại chân dài này khi dễ em!

Kỹ thuật đánh bài của Mạch Tuệ hiển nhiên rất tệ, hơn nữa không biết tại sao, đêm nay Tô Cận luôn nhắm vào nàng, tức giận đến nỗi nàng hàm răng ngứa, quay đầu xin giúp đỡ của Mạc Ngôn.

Nhiều khi, ở trước mặt người quen, Mạch Tuệ sẽ không trực tiếp lộ ra một chút ngây thơ và bướng bỉnh, tỷ như lúc này buột miệng nói ra 'Đại chân dài' lập tức khiến cho tất cả mọi người cười rộ lên. Cừu Văn Tình ngồi ở bên cạnh phu nhân ông chủ Thiên Dật, lại càng cười đến đau bụng.

Mạc Ngôn cũng buồn cười.

- Đại chân dài? Nha đầu chết tiệt kia, làm trò trước mặt nhiều đàn ông như vậy, dám kêu lên ta là đại chân dài?

Tô Cận vừa bực mình vừa buồn cười, cầm lấy đám thẻ trên bàn liền ném về Mạch Tuệ ...

Mạch Tuệ cười hì hì bất được, nói :

- Cám ơn, tuy rằng chỉ là chút thẻ, nhưng chân muỗi có nhỏ đi nữa, cũng là có thật đấy!

Tô Cận trừng mắt, nói:

- Xem cô kia... Ôi, tôi nói cô rốt cuộc có theo hay không đây?

Mạch Tuệ nghe vậy, thở dài, liền chuẩn bị từ bỏ.

Bài trong tay nàng chỉ có A cùng một lá 5, trên mặt bàn cộng bài, chỉ một đôi 5, phần thắng thật sự quá nhỏ.

Đúng lúc này, Mạc Ngôn lại ấn tay nàng lại, nhẹ giọng nói nhỏ ở bên tai nàng.

Mạch Tuệ nghe vậy, mắt sáng lên, lập tức cười nói:

- Họ Tô kia, không nên điên cuồng, ván này tôi theo.

Tô Cận vẻ mặt không thay đổi, nói :

-Cô xác định?

Mạch Tuệ đắc ý nói:

- Xác định đương nhiên là khẳng định! Ban tham mưu của tôi nói, nhiều nhất cô chỉ có một đôi 2, tôi đoán chừng cô không thắng được!

Tô Cận hơi mỉm cười liếc mắt với Mạc Ngôn một cái, hỏi Mạch Tuệ nói :

- Cô tin tưởng anh ta như vậy?

Mạch Tuệ dương dương tự đắc nói :

- Đường nhiên...

Tô Cận như có suy nghĩ gì, lại đưa mắt nhìn Mạc Ngôn, nói :

- Có người của cô... Ván này tôi thua.

Mạch Tuệ nghe vậy, lập tức hoan hô, quay đầu hôn một cái ở trên mặt Mạc Ngôn.

Ván này nhìn như chỉ là nhạc đệm, trên thực tế cũng là Tô Cận cố ý thử, nàng nhiều lần nhằm vào Mạch Tuệ, chính là muốn thu hút Mạc Ngôn.

Mà biểu hiện của Mạc Ngôn, đã khiến hứng thú của Tô Cận với hắn càng mạnh...

Vì thế ở những ván kế tiếp, nàng nhiều lần khiêu khích Mạch Tuệ, cố gắng lại lôi kéo Mạc Ngôn.

Ở trong lòng Tô Cận, vẫn luôn quanh quẩn một nghi vấn, vừa rồi ván bài kia, đến tận cùng là trùng hợp? Hay là hắn thật sự có thể đọc được tâm tư người khác, thậm chí là nhìn thấu con bài chưa lật của người khác đây?

Nếu không có đoạn 'Rụng quần' lúc trước, người như Mạc Ngôn, rất khó khiến cho Tô Cận có hứng thú. Nhưng có khúc nhạc đệm phía trước, nàng luôn hoài nghi, theo ý nào đó mà nói, Mạc Ngôn và mình là cùng một loại người. Đương nhiên, nếu càng thành thực một chút mà nói, nàng cho rằng Mạc Ngôn đạt tới trình độ cao, hẳn là còn cao hơn mình...

Đối với Tô Cận mà nói, khiêu chiến cực hạn và không biết, chính là nàng niềm vui lớn nhất sinh mệnh nàng.

Trong tình huống bình thường mà nói, loại cực hạn và không biết này, phần lớn đến từ chính sao chổi thiên nhiên thần kỳ, nhưng ở giờ này khắc này, loại không biết này lại xuất hiện ở trên thân người đàn ông!

Thần bí, không hiểu, nhìn không thấu... Đây là nhận thức của nàng đối với Mạc Ngôn.

Đáng tiếc ở trong những ván bài kế tiếp, vận may của Mạch Tuệ thật là tốt, không cần Mạc Ngôn chỉ điểm liền có thể ăn được nhiều, khiến cho Tô Cận 'Khiêu khích' nhiều lần bị thất bại. Không chỉ có không thể thu hút Mạc Ngôn, ngược lại thua không ít.

Nói tóm lại, hôm nay đánh bài là tương đối hài hoà, Tô Cận và Mạch Tuệ lại hay châm chọc nhau, lại càng làm cuộc vui tăng thêm không ít niềm vui...

Nhưng không khí này khi có người nào đó đến, rất nhanh liền mất đi.

196. Chương 191: Khiêu Khích

Trước khi có người đến đến, Tô Cận nhận được một tin nhắn.

Nhìn thấy tin nhắn, sắc mặt của nàng nhất thời biến thành kỳ quặc, hình như có chút hưng phấn, cũng có nghi hoặc.

Nhận được tin nhắn ước chừng ba phút lúc sau, cửa phòng đánh bài liền bị người từ ngoài đẩy ra, đoàn người đi đến.

Đầu lĩnh chính là ông chủ Minh Viên - Tưởng Thiên Hiếu, theo sau chính là ông chủ truyền thông Thiên Dật, Nghiêm Song Lâm. Mà sau hai người, còn có người là nghe tin mà đến - Trương Trường Thanh, cùng với Thích Viễn Sơn râu bạc trắng...

- Văn Tình, có phải tôi quấy rầy các em hay không?

Tưởng Thiên Hiếu ha ha cười nhìn về phía Cừu Văn Tình.

Cừu Văn Tình mỉm cười, đang muốn nói chuyện, lại đảo mắt thấy Trương Trường Thanh phía sau Tưởng Thiên Hiếu, lập tức giận tái mặt, nói :

- Tưởng Thiên Hiếu, anh có ý tứ gì?

Tưởng Thiên Hiếu cười khỏ nói:

- Văn Tình, em là bạn anh, Trường Thanh cũng là bạn của anh, đêm nay nể mặt mũi anh chút được không?

- Tôi không nể mặt ai hết!

Cừu Văn Tình trừng mắt liếc Tưởng Thiên Hiếu, sau đó nhìn về phía Trương Trường Thanh, cười lạnh nói:

- Họ Trương, là anh cố ý đến gây cho mọi người ngột ngạt hả?

Trương Trường Thanh cười cười, nói :

- Văn Tình, em cũng hơi quá chứ? Anh lại đây chỉ là muốn gặp em mà thôi, không có ý tứ khác.

Cừu Văn Tình hừ nhẹ nói:

- Gặp tôi? Hiện tại anh đã gặp được, có thể đi rồi.

Phía sau Trương Trường Thanh, Thích Viễn Sơn thấy một màn như vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên. Hắn không nghĩ rằng, Trương Trường Thanh lại có thể cũng giống như mình, cũng là tới có mục đích.

Nhìn thấy Trương Trường Thanh, ngoài Cừu Văn Tình sắc mặt khó chịu, Mạch Tuệ đối với hắn đồng dạng không có sắc mặt tốt.

Lần trước Cừu Văn Tình bị Trương Trường Thanh chặn đường thì nàng bị một đôi mắt hoa đào của người đàn ông này nhìn mà cả người rét run, liền giống như bị một con rắn độc theo dõi. Nếu không phải có Mạc Ngôn ở bên, một phút đồng hồ nàng cũng không muốn nhìn thấy người này...

Nhưng lần này, ít nhất ở ngoài mặt, Trương Trường Thanh không quá chú ý Mạch Tuệ. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân là Cừu Văn Tình, hay hoặc giả là bởi vì nguyên nhân Mạc Ngôn đang đứng ở bên cạnh nàng.

Tóm lại, Mạch Tuệ không muốn thấy Trương Trường Thanh, mà Trương Trường Thanh cũng không muốn thấy Mạc Ngôn.

Sau khi vào cửa, hắn thấy Mạc Ngôn cũng ở đây, trên mặt liền rõ ràng có chút mất hứng và bất ngờ.

- Văn Tình, hôm nay anh đến không chỉ có là vì gặp em, đồng thời cũng là cùng Thích lão đến nhận con gái của cố nhân!

Trương Trường Thanh vì hòa hoãn không khí, lập tức đẩy Thích Viễn Sơn ra.

- giới thiệu cho các vị một chút, vị này chính là anh em kết nghĩa của Trương mỗ, Thích Viễn Sơn Thích lão gia tử. Thích lão là người quốc học. Cầm kỳ thư họa không gì không biết, hơn nữa sở trường về phong thủy huyền học. Thích lão trời sinh tính đậm bạc, có thể nói đương thời thích ở ẩn.

Hắn vừa nói như thế, Cừu Văn Tình cũng không tiện tức giận, mặt đen ngời xuống.

Thích Viễn Sơn tiến lên mấy bước, mỉm cười nói:

- Chư vị, lão hủ quấy rầy rồi. Ngoài ra. Lời nói của Trường Thanh mới rồi đúng là tán thưởng quá mức, khiến chư vị chê cười.

Nói xong, hắn nhìn về phía Tô Cận. Cười nói:

- Tiểu Phượng Nhi, cháu còn nhận ra ta không?

Tô Cận giống như kinh ngạc đứng lên, chần chờ nói :

- Ngài là?

Thích Viễn Sơn hít một hơi:

- Xem ra cháu không nhớ rõ ta. Năm đó lúc cháu còn nhỏ...

Lời còn chưa dứt, Tô Cận liền giống như bỗng nhiên nhớ lại cái gì, kinh ngạc nói:

- Ngài là Thích gia gia... Cháu nhớ ra rồi, ngài là Thích gia gia, tên của cháu là ngài đặt mà!

Thích Viễn Sơn vẻ mặt vui mừng, cười nói:

- Ha ha, Tiểu Phụng Nhi, xem ra cháu còn nhớ rõ lão đầu tử này!

Một màn cảnh tượng cổ nhân gặp lại rất là ấm áp, mọi người ở bên cạnh bất luận là cao hứng thật hoặc là cao hứng giả, thì ít nhất ở ngoài mặt đều là tỏ ra thay hai người cao hứng. Trương Trường Thanh lại còn kêu gọi phục vụ đưa lên Champagne. Xin mọi người nâng chén cùng uống, biểu thị chúc mừng.

Nhưng mà, Mạc Ngôn đứng ở một bên, thần sắc trên mặt cũng cực kỳ cổ quái.

Cổ nhân gặp lại?

Có quỷ mới tin thôi...

Phút đầu tiên thấy Thích Viễn Sơn, hần liền phát hiện, Lão nhân này không chỉ có là cao thủ, hơn nữa trong cơ thể lưu chuyển hơi thở đồng nhất với hơi thở của Tô Cận!

Đồng thời, ý thức bản ngã cũng giám sát được, một già một trẻ này nhìn như kích động, nhưng nhịp tim đập, tốc độ máu chảy hết thấy bình thường, cũng không có cảm xúc dao động mà người thường gặp lại.

Cái này tỏ rõ, cái gọi là ‘Gặp lại’ này thật ra là đã sớm ước định!

Nhận thấy được dị thường này, trong lòng Mạc Ngôn tỏa ra tò mò, một già một trẻ này rõ ràng biết nhau như tối qua ăn gì, vì sao phải làm bộ như nhiều năm không gặp đây?

- Đêm nay thật đúng là thú vị, vốn là một đôi nam nữ dây dưa không ngớt, lại thêm một đôi già trẻ kỹ xảo biểu diễn không tệ... Thật là thú vị.

Sau trình diễn đoạn nhạc đệm thứ hai, không khí rõ ràng hòa bình hơn rất nhiều.

Thích Viễn Sơn cùng Tô cận ngồi ở sô pha nói chuyện, Trương Trường Thanh cũng mặt dày mày dạn tiến đến bên Cừu Văn Tình, âm giọng đang nói gì đó.

Đến tận đây, cuộc đánh bài tự nhiên mà chết.

Một lát sau, bởi vì Tưởng Thiên Hiếu cùng Nghiêm Song Lâm đến, một vài người thân phận rõ ràng kém hơn một chút, cũng sôi nổi đứng dậy cáo từ.

Cuối cùng, con gái còn lại chỉ có Cừu Văn Tình, Mạch Tuệ và Tô Cận ba người, cùng với phu nhân ông chủ Thiên Dật - Nghiêm Song Lâm.

Đàn ông lưu lại ngoài Mạc Ngôn ra, có Tưởng Thiên Hiếu, Nghiêm Song Lâm, Trương Trường Thanh cùng Thích Viễn Sơn.

- Cậu là bạn trai Mạch Tuệ?

Nghiêm Song Lâm thân là ông chủ Thiên Dật, nhìn thấy ‘Người nhà’ nhân viên, đương nhiên không thể làm bộ như không phát hiện, cười tiến lên bắt tay cùng Mạc Ngôn. Nói :

-Đã sớm nghe Cừu Văn Tình và Mạch Tuệ nhắc đến cậu, hạnh ngộ.

Nếu là người nhà nhân viên bình thường, tự nhiên không có tư cách bắt tay cùng Nghiêm Song Lâm, nhưng Mạch Tuệ hiện tại nhân khí đột nhiên tăng, ở trong phạm vi A tính, thậm chí có thể sóng vai với Tô Cận, không thể không làm cho Nghiêm Song Lâm coi trọng.

Mạc Ngôn cười nói:

-Nghiêm tổng, hạnh ngộ.

Lúc này, ở trước mặt Cừu Văn Tình xin được nể mặt - Trương Trường Thanh đã đi tới, nhìn thấy Mạc Ngôn, thản nhiên nói:

-Thật không nghĩ tới, có thể đụng phải cậu ở trong này.

Mạc Ngôn cười nhìn thoáng qua Cừu Văn Tình xa xa, nói :

- Chuyện này không kỳ quái, nếu anh luôn không sợ mất mặt như hôm nay, sau này nhất định sẽ thường xuyên nhìn thấy tôi!

Trương Trường Thanh nghe vậy, vẻ mặt không khỏi bị kiềm chế, há mồm muốn nói cái gì, nhưng muốn nói lại thôi.

Nói thực ra, hần thực không thích Mạc Ngôn, đem Mạc Ngôn đổi lại người khác, hần có thể sớm sẽ xử lý xong cái tên cuồng vọng này một trăm lần. Nhưng không biết tại sao, mỗi lần muốn nhằm vào Mạc Ngôn, trong lòng hần luôn có một cảm giác không hiểu vì sao tim đập nhanh, khiến cho hần mấy lần đã bỏ qua ý nghĩ này.

Kỳ thật, tim hần đập nhanh cũng không phải do giác quan thứ sáu, mà là rất nhiều chuyện tính tổng cộng lại, một loại cảnh giác đến từ tiềm thức.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Ngôn, vũ lực của Mạc Ngôn để lại cho hần ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Về sau, hần cho Phạm Trường Vân đi thu thập tin tức về Mạc Ngôn, mà cái tên lưu manh tự xưng là không biết sợ ai, không biết vì nguyên nhân gì, đúng là sợ tới mức nửa chừng bỏ dở.

Cho đến sự kiện kỳ lạ ở tiểu khu Mạc Sâu Hồ, ngay khi tất cả mọi người không thể làm gì, Mạc Ngôn lại dễ dàng giải quyết chuyện này.

Mọi chuyện cộng lại, cho dù Trương Trường Thanh trên miệng không chịu thừa nhận, nhưng trong tiềm thức lại sớm tạo thành một bức tường phòng cháy nhằm vào Mạc Ngôn!

Khách quan mà nói, loại cảnh giác này xây dựng cùng với tiềm thức, tuyệt đối đã cứu Trương Trường Thanh một mạng.

Mạc Ngôn cho tới bây giờ cũng không phải là thánh nhân, thân là tu sĩ, phương pháp hần giải quyết vấn đề từ trước đến nay cũng rất trực tiếp, rất rõ ràng, hơn nữa không lưu dấu vết.

Trương Trường Thanh nếu cứ liều lĩnh đi gây hấn với hần, hần chỉ ít có một trăm phương pháp làm cho người hô phong hoán vũ ở tỉnh A này trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian!

Bên cạnh Nghiêm Song Lâm thấy trong lời nói của hai người có gai, trong lòng cũng giật mình, thâm nghĩ, người bạn trai này của Mạch Tuệ đến tốt cùng là lai lịch thế nào. Lại có thể khiến họ Trương điên nói không ra lời?

Mạc Ngôn cùng Trương Trường Thanh không hài lòng, Nghiêm Song Lâm liền đi ra hoà giải, cười nói:

- Hóa ra hai người đã quen nhau. Tôi không cần giới thiệu.

Mạc Ngôn cùng Trương Trường Thanh trở mặt, đều cười một cái.

Lúc này, Tưởng Thiên Hiếu đi tới. Nói :

- Trường Thanh, Nghiêm tổng, khó được tụ hội một lần, không bằng chơi một ván?

Trương Trường Thanh cùng Nghiêm Song Lâm đều là thượng khách của Minh Viên, hần thân là ông chủ Minh Viên đương nhiên không thể lãnh đạm, đi tới bên cạnh Mạc Ngôn, lại trực tiếp bỏ qua hần.

- Tưởng huynh đã có hứng thú, tôi há có thể làm mất hứng, đương nhiên là được ...

Trương Trường Thanh mỉm cười, nhìn về phía Mạc Ngôn. Trong mắt hơi khiêu khích, nói :

- Thế nào, có hứng thú chơi một ván hay không?

Hần lúc này tuy rằng vô ý nhằm vào Mạc Ngôn, nhưng có cơ hội nhìn thấy người khác mất mặt, tuyệt đối không bỏ qua.

Trong mắt hắn, Mạc Ngôn là tầng lớp rẻ cở tiêu chuẩn, đừng nói là tự mình tham dự loại đánh bài tư nhân này, chính là tư cách đứng nhìn đều không có. Mời hắn tham gia đánh bài, chính là một loại châm chọc.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Thật có lỗi, tôi không có hứng thú.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra được khiêu khích trong mắt Trương Trường Thanh. Nhưng loại khiêu khích này trong mắt hắn, không khác con kiến kêu gào muốn độ sức với voi, thật sự không đáng tính toán cùng với nó...

197. Chương 192: Thẻ Kim Cương

Trương Trường Thanh mỉm cười, nói :

- Loại đánh bài này bình thường rất khó được nhìn thấy, không tham dự thật sự đáng tiếc. Đúng rồi, cậu là bạn của Văn Tĩnh, nếu thật sự có hứng thú, thẻ tiền đánh bài tính của tôi đi!

Những lời này đã có chứa chế giễu cùng khinh miệt rất rõ ràng, Tưởng Thiên Hiếu và Nghiêm Song Lâm liếc nhau, lập tức nhận thấy được giữa hai người này một chút bất ổn.

Nhận thấy được loại bất ổn này không chỉ có bọn hắn, một bên Cừu Văn Tĩnh và Tô Cận cũng đã thấy.

Cừu Văn Tĩnh nhất thời giận tái mặt, vội vàng quay đi...

Mà trong mắt Tô Cận còn hiện ra một nét hưng phấn, nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, muốn nhìn xem đến tột cùng hắn có phản ứng gì.

Lúc này, ở bên trong phòng bài, một phục vụ viên thấy một màn như vậy, lặng yên rời khỏi phòng.

- Mạc Ngôn, chúng ta đi!

Đứng ở bên Mạc Ngôn, Mạch Tuệ tức giận nghiêng răng ngựa lợi, lôi kéo Mạc Ngôn rời khỏi.

Mạc Ngôn cười vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng an tâm một chút, chờ vội nóng nảy, sau đó cười nói:

- Ông chủ Trương thịnh tình như thế, từ chối thì bất kính, đánh bài ngày hôm nay cho tôi một chân...

Đã có người tặng tiền, hắn sẽ không để ý mà nhận, thuận tiện còn có thể thắng cho vợ chút vốn.

Trương Trường Thanh nghe vậy, tươi cười càng sâu, nói với Tưởng Thiên Hiếu:

- Tưởng huynh, chúng ta liền bắt đầu đi, tiền của Mạc tiên tính của tôi.

Cừu Văn Tĩnh đi tới, mặt lạnh nói :

- Trương Trường Thanh, tôi cảm giác anh không cần quá tốt bụng, người ta không thiếu chút tiền ấy!

Trương Trường Thanh ra vẻ ngạc nhiên, nói :

- Ủa nhỉ, anh đây thật đúng là thất lễ .

Hắn diễn vai này cảm thấy thập phần giả dối, trong mắt khinh miệt lại càng không thêm che dấu...

Trên thực tế, Trương Trường Thanh cùng đám người Tưởng Thiên Hiếu thường xuyên đánh bài cũng không tính lớn, đánh như vậy hơn nữa là một loại hiển lộ rõ ràng cấp bậc và thân phận. Có những người vì tham gia đánh bài như vậy, có thể nói là mất chút cũng không tiếc, tựa hồ chỉ cần có thể đưa thân vào trong đó, liền xem như người thượng lưu.

Nói như vậy, đánh bài tư nhân kiểu này từng người tham dự bỏ ra thông thường là năm mươi vạn đến trăm vạn, đối với những người như Trương Trường Thanh và Tưởng Thiên Hiếu, Nghiêm Song Lâm mà nói, tuyệt đối chỉ là chút tiền tiêu khiển nho nhỏ.

Mạc Ngôn tuy rằng không coi kể có tiền vào đâu, nhưng cũng không thiếu chút tiền ấy.

Nhưng nơi này không phải là sòng bạc, không ai lấy ra tiền mặt hoặc là chi phiếu để mua thẻ, người ta lấy ra chơi đều là thân phận và chữ tín.

Chỉ điểm này mà nói, Trương Trường Thanh đích xác có tư cách miệt thị Mạc Ngôn.

Nói thực ra, Mạc Ngôn thật đúng là không ý thức được điểm này.

Cừu Văn Tình thì lòng dạ biết rõ, cười nói:

- Mạc Ngôn, cậu là lần đầu tiên chơi, không có thẻ hội viên của nơi này, đêm nay tiền đánh coi như của tôi.

Nàng không cố ý xem nhẹ Mạc Ngôn, cũng không nghĩ là lần đầu tiên tới nơi đây, chỉ nghĩ thầm thay Mạc Ngôn giải vây.

Thẻ hội viên?

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, lập tức trong lòng rõ ràng...

Nhưng tại lúc này, bỗng nhiên có người đẩy cửa ra, đi đến, trực tiếp đi đến bên người Mạc Ngôn, hơi hơi khom người, nói :

- Mạc tiên sinh, đây là thẻ hội viên của ngài.

Trong tay người này cầm một tờ giấy thẻ hội viên đẳng cấp cao nhất của Minh Viên, ánh sáng tỏa ra bốn phía, đúng là thẻ kim cương do Tưởng Thiên Hiếu tự tay ký phát.

Tưởng Thiên Hiếu thấy thẻ này, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn nhớ rất rõ ràng, loại thẻ kim cương này cho đến tận lúc này chính mình tổng cộng đưa ra ngoài hai mươi cái. Trong đó chủ nhân tám cái thẻ hắn có thể xác định thân phận, còn lại mười hai thẻ phát đi, ngay cả là ông chủ Minh Viên như hắn cũng không thể xác định.

Nói ngắn gọn, đối với Tưởng Thiên Hiếu mà nói, loại thẻ kim cương này, kỳ thật là một loại công cụ để leo về phía trước. Phạm là người đáng cho hắn đưa ra thẻ kim cương, thân phận địa vị, tiền tài quyền thế người này, không ai ở phía trên hắn. Có người sau khi nhận thẻ, sau đó đối phương thậm chí cả hỏi âm mưu không có, hơn nữa cũng chưa bao giờ sử dụng qua. Dần dà, liền đi không rõ hướng.

Mà thẻ kim cương trong tay Mạc Ngôn này, chính là một trong đó.

Loại thẻ kim cương này, ngay cả Trương Trường Thanh đều chưa từng có được...

Trương Trường Thanh không có thẻ kim cương, nhưng không có nghĩa là hắn không biết.

Hắn lập tức nhìn về phía Tưởng Thiên Hiếu, trong mắt mang theo ý hỏi, Tưởng Thiên Hiếu thì chỉ khẽ lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết là sao lại thẻ này.

Những người khác cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mạc Ngôn.

Chỉ có Mạch Tuệ có vẻ hồ hững, nơi này chỉ có nàng biết gia thế Mạc Ngôn, nàng nghĩ, có người bám đít đưa thẻ kim cương, thật sự là chuyện thường tình.

Từ trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Mạc Ngôn phát giác thẻ kim cương này không bình thường, nhưng cũng không thể lập tức đoán ra là ai dâng cho thẻ này.

Hắn nhìn người đưa thẻ, nói :

- Xin hỏi anh là?

Người này mỉm cười, nói :

- Là giáo sư bảo tôi mang tới... Mạc tiên sinh, chúc ngài chơi khoái trá, tôi sẽ không quấy rầy ngài .

Nói xong, hắn hơi hơi khom người với Mạc Ngôn, sau đó xoay người rời đi.

Mạc Ngôn nghe được hai chữ giáo sư, lập tức biết được chủ nhân thực sự của thẻ này là ai...

Mà kể tiếp một tin nhắn cũng chứng thực ý nghĩ của hắn, ước chừng đến mười giây sau, Tôn Minh Viễn liền gửi tới tin nhắn, mặt trên chỉ có con chữ ít ỏi: chúc cậu vui vẻ, chúc ngủ ngon!

Quả nhiên là người này, Mạc Ngôn mỉm cười, nhìn về phía Trương Trường Thanh, nói :

- Như vậy, có thể bắt đầu?

Trương Trường Thanh đẩy mình nghi hoặc, nhưng không được lý giải, đành phải rầu rĩ gật gật đầu.

Tưởng Thiên Hiếu lúc này nhìn về phía Mạc Ngôn ánh mắt liền hơn có chút nóng bỏng, nói :

- Mạc tiên sinh, cậu thích chơi loại bài nào, hay là chơi bài tứ-lơ-khơ Đức Châu?

Mạc Ngôn cười nói:

- Khách tùy chủ theo, vẫn là ông chủ Tưởng quyết định đi, tôi đánh kiểu nào cũng không sao cả !

Tưởng Thiên Hiếu nói:

- Vậy bài tứ-lơ-khơ Đức Châu đi. Cũng không thiếu tính thi đấu và tính thú vị.

Nói xong. Hắn lại nhìn về phía đám người Cừu Văn Tình, cười nói:

- Chư vị tiểu thư, có cần tôi an bài một bàn khác cho các cô tiếp tục hay không?

Cừu Văn Tình tức giận nói :

- Vì sao phải tiếp tục an bài? Chẳng lẽ con gái như chúng tôi không thể tham gia đánh bài với các anh sao?

Tưởng Thiên Hiếu cười to nói:

- Xem cô nói kìa, đúng là muốn tìm cũng tìm không thấy, không dám mời cô!

Lúc này Thích Viễn Sơn đi tới, nói :

- Lão hủ cũng tới cho náo nhiệt nhé, nhưng tôi sẽ không đích thân tham gia, do Tiểu Phượng Nhi thay tôi xuất trận.

Tô Cận đi theo phía sau hắn, hơi hơi cười, nhưng tầm mắt lại luôn tập trung ở trên người Mạc Ngôn.

Lúc này đây. Nàng cần tự mình thử nghiệm Mạc Ngôn ở bài trên bàn.

Tưởng Thiên Hiếu cười nói:

- Được, được, nhiều người mới náo nhiệt. Chư vị, mời an vị...

Hắn phân phó một tiếng. Mấy phục vụ đứng trang nghiêm một bên lập tức hành động, trộn bài.

Sau khi mọi người ngồi xuống, phục vụ đưa lên thẻ chơi.

Thẻ chơi của Minh Viên thiết kế vô cùng tinh mỹ, cùng loại với đồng tiền cổ đại, ngoài những xu hình tròn, thậm chí còn có hình đao.

Mạch Tuệ ngồi ở phía sau Mạc Ngôn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng khen:

- Những thẻ tiền này chế tác thật là tinh mỹ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Chúng ta sẽ thắng nhiều một chút, sau đó mang về nhà cất giữ!

Mạch Tuệ cười khanh khách nói :

- Không đâu, một cái thẻ tiền thời Xuân thu này đại biểu mười vạn, em muốn tất cả đổi thành tiền...

Bài bắt đầu. Bởi vì thẻ kim cương xuất hiện, Trương Trường Thanh không dám cố ý nhắm vào Mạc Ngôn.

Nói thực ra, giờ này khắc này, hắn cảm giác mình đã hoàn toàn nhìn không thấu người thanh niên mà lúc trước hắn tưởng là rể cỏ này. Thẻ kim cương của Minh Viên đại biểu ý nghĩa như thế nào, hắn lòng dạ biết

rõ, nói cách khác chính là, ở phía sau Mạc Ngôn, ít nhất là một nhân vật mà bản thân và địa vị gia đình ở trên mình.

Mà nhân vật như vậy, ở trong phạm vi tỉnh A không tính là nhiều, Trương Trường Thanh càng nghĩ. Càng không thể liên hệ Mạc Ngôn cùng những người này lại một chỗ.

Xét thấy thẻ kim cương xuất hiện, hơn nữa địch ý của hắn đối với Mạc Ngôn cũng không phải quá mãnh liệt, lúc này ở bài trên bàn, hắn cơ bản không trực tiếp va chạm cùng Mạc Ngôn, chính là chỉ cố ý hay vô ý quan sát Mạc Ngôn. Cố gắng nghiền ngẫm ra bối cảnh của hắn.

Mạc Ngôn vốn là bị kích tham gia đánh bài, nhưng lại phát hiện, Trương Trường Thanh không chỉ có không có nhằm vào chính mình, có đôi khi thậm chí là cố ý lui nhường. Chỉ cần mình thêm thẻ tiền, Trương Trường Thanh vô luận bài tốt hay xấu, cơ bản đều lựa chọn từ bỏ.

Nếu đối phương cố ý lui nhường, Mạc Ngôn tự nhiên cũng sẽ không có hứng thú, bất kể nói thế nào, đánh bài ngày hôm nay xem như một buổi tiệc của truyền thông Thiên Dật, nếu đánh quá mãnh liệt, Mạch Tuệ trên thể diện thì nhục nhã, trên mặt Cửu Văn Tình cũng chưa chắc sáng sủa.

Nhưng thiếu Trương Trường Thanh, lại có kẻ đến sau.

Ngay từ đầu ván bài, Tô Cận liền bắt đầu thử Mạc Ngôn.

Vô luận bài trong tay là tốt hay là xấu, chỉ cần Mạc Ngôn theo vào, nàng sẽ theo theo vào. Hơn nữa khi ván bài chỉ còn lại có nàng và Mạc Ngôn thì lại càng khiêu khích nhiều lần...

Mạc Ngôn rất nhanh liền nhận thấy được ý đồ của Tô Cận, trong lòng khó tránh thấy kỳ quái.

198. Chương 193: Chết Nước Quỷ Dị

Mà ngồi ở phía sau Tô Cận, trong lòng Thích Viễn Sơn cũng rất kinh ngạc. Trên thực tế, vừa rồi hắn chủ động yêu cầu tham dự đánh bài, kỳ thật chính là bị Tô Cận khuyến khích. Hắn vốn tưởng rằng chính là cô gái nhất thời hứng khởi, nhưng hiện tại xem ra, cũng không chỉ vậy.

Bởi vậy, hắn nhìn Mạc Ngôn vài lần, muốn nhìn một chút xem trên người người thanh niên này đến tột cùng có đồ vật gì đó đáng giá Tô Cận để ý như thế.

Đáng tiếc, hắn không có ý thức bản ngã cùng tâm nhãn như Mạc Ngôn, nhìn tới nhìn lui, cũng không phát hiện cái gì dị thường. Chính là cảm thấy được chàng trai này bộ dạng phong nhã, khí chất cũng rất không tồi, ước chừng là người Tiểu Phượng Nhi yêu thương...

Tô Cận khiêu khích cơ bản không che dấu, cũng không cần che dấu, dù sao nàng và Mạch Tuệ ở trong đấu bài cũng đã bắt đầu 'Đấu khẩu', ở trong mắt người khác, chỉ là một loại tương tự.

Không chỉ có người khác, ngay cả Mạch Tuệ cũng cho rằng như vậy, nàng không có chút nào ý thức được, Tô Cận sản sinh hứng thú lớn lao đối với bạn trai của mình.

Mà đối với khiêu khích của Tô Cận, Mạc Ngôn cứ việc trong lòng kỳ quái, nhưng luôn không thấy hứng thú phản kích.

Nói thực ra, một phút đồng hồ đầu tiên ngồi trên bàn bài, hắn cũng đã bắt đầu hối hận.

Vốn là ôm mục đích làm bẽ mặt người khác mà ngồi trên bàn bài, nhưng đối tượng bỗng nhiên bắt đầu với lui đầu làm con rùa, hứng thú của hắn nhất thời giảm đi.

Đã không có mục tiêu, đánh bài với hắn mà nói tương đương với một loại dày vò.

Đối với người bình thường mà nói, bài tứ-lơ-khơ Đức Châu tràn ngập tính thú vị và tính thi đấu, là một loại phương thức tiêu khiển tốt. Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, mỗi lá bài trên mặt bàn đều là trong suốt, nào có cái gì thú vị và tính thi đấu đáng nói?

Cho dù có Tô Cận không ngừng khiêu khích. Hắn vẫn không thấy hưng trí. Chỉ tùy tiện ứng phó.

Một hồi đã chứng kiến thẻ kim cương xuất hiện, Trương Trường Thanh lui nhường, Mạc Ngôn mất hứng, cứ vậy tiếp diễn.

Kỹ thuật đánh bài của Tô Cận cũng bình thường, lại không giống như Mạc Ngôn nhìn thấu mỗi một lá bài, một lần lại một lần khiêu khích, không chỉ có không thể thử ra năng lực của Mạc Ngôn, ngược lại bị những người khác bắt lấy cơ hội, hung hăng chêm cho mấy đao...

Ước chừng nửa giờ sau, thẻ trước mặt nàng chỉ còn lại có một phần ba. Tiếp tục thua nữa, nàng là người thứ nhất bị nốc-ao.

Đến tận đây, Mạc Ngôn hơi thắng một chút, người thắng lớn nhất là Cừu Văn Tình.

Trương Trường Thanh cũng không biết là cố ý hay là vô ý. Hung hăng thua vài lần trước Cừu Văn Tình, làm cho thẻ tiền trước mặt nàng cấp tốc tăng trưởng.

Luận kỹ thuật, Trương Trường Thanh được mọi người cho là kiệt xuất giữa nhân tài, mặc dù thua vài lần cho Cừu Văn Tình, nhưng ở chỗ Tô Cận cùng Nghiêm Song Lâm, Tưởng Thiên Hiếu, hắn cũng kiếm trở về.

Đối với lần này Cừu Văn Tình cũng không linh tình chút nào, Trương Trường Thanh dám tặng, nàng sẽ dám thắng, hơn nữa luôn không thèm nhìn đối phương, làm cho Trương Trường Thanh cũng thấy buồn bực không thôi.

-Ngày hôm nay vận may thực tồi, cơ hồ chưa được ván thắng.

Tưởng Thiên Hiếu lại thua một ván. Thở dài:

- Gần đây, vận may không đến với tôi, thôn dân tộc bên kia gây ra một bệnh dịch, bên trong Minh Viên cũng có rất nhiều bất lợi, thật sự là năm xui!

Cừu Văn Tình nói :

- Bệnh dịch bên thôn Dân tộc bên kia mấy ngày hôm trước cũng đã khống chế được, tiến vào giai đoạn kết thúc. Lão Tưởng, thôn dân tộc ra sao thì có quan hệ gì với anh ?

Tưởng Thiên Hiếu cười khổ nói:

- Thắng cảnh bên thôn Dân tộc này chính là tôi phát hiện, cô nói có quan hệ gì?

Cừu Văn Tình kinh ngạc nói:

- Ông chủ phía sau màn ở thôn Dân tộc là anh? Tôi thật đúng là không biết đấy... Cái này thì anh phải quan tâm , trận bệnh dịch này đi qua, chỗ kia chỉ sợ hai năm không kinh doanh được!

Tưởng Thiên Hiếu cười khổ nói:

- Còn không phải sao?

Mạc Ngôn lúc này mới biết. Thôn Dân tộc chính là thắng cảnh Tưởng Thiên Hiếu phát triển. Như vậy tính ra, mình cũng xem như có ân với hắn.

Đến tận đây, không khí đánh bài rất bình thản, Tô Cận mất thấy thẻ tiền của mình không nhiều lắm, cũng khiếm tốn rất nhiều. Mọi người vừa chơi bài, vừa nói chuyện phiếm, thật ra cũng thú vị hơn. Bớt đi về chiến đấu.

Trương Trường Thanh nói :

- Tưởng huynh, anh mới vừa nói bên trong Minh Viên cũng bị bất lợi, rốt cuộc chỉ phương diện nào? Bệnh dịch thôn Dân tộc thuộc loại thiên tai, mặc dù anh thần thông quảng đại thế nào, cũng không thể khống chế. Còn Minh Viên bên này, có sự tình gì có thể làm khó được Tưởng huynh?

Tưởng Thiên Hiếu nghe nói vậy, đáp:

- Tôi sợ nói ra làm sợ các bạn, hay là không nói.

Cừu Văn Tình nghe vậy, thật ra lại thấy hứng thú, nói :

- Làm sao không nói? Tôi thích nhất nghe nhất chuyện quỷ ma, lão Tửng, mau nói nghe một chút. Minh Viên của anh là kiến trúc thời Minh Thanh, chuyện ma quái khẳng định rất nhiều.

Trương Trường Thanh cũng nói:

- Tửng huynh, nếu thật là gặp sự kiện thần quái gì, bây giờ nói ra đúng là thời điểm. Anh cũng đừng quên, Thích lão là học giả huyền học, phong thủy cũng là sở trường...

Nghe hẳn vừa nói như thế, ánh mắt Tửng Thiên Hiếu không khỏi sáng ngời, nhìn về phía Thích Viễn Sơn, nói :

- Đúng vậy, suýt nữa đã quên nơi này có cao nhân đang ngồi, Thích lão, không biết ngài lão có thể chỉ giáo không?

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Cậu không nên nghe Trường Thanh tán thưởng, phong thủy cũng vậy, huyền học cũng thế, lão hủ chính là hơi thông da lông mà thôi, nào dám xưng là sở trường chứ?

Có chút dừng lại, lại nói:

- Ông chủ Tửng, chỉ giáo một lời chớ nhắc lại, nếu cậu không chê, thật là có thể đem sự tình nói tôi nghe một chút. Lão hủ nếu có hiểu được, nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn!

Đến tận đây, tụ họp đêm nay bắt đầu chuyển hướng quỷ dị.

Mạc Ngôn cũng thấy thú vị, một vụ đánh bài bỗng nhiên biến thành kể chuyện, thật là thú vị.

Nhưng nói trở lại, cùng với ngồi ở chỗ này chơi bài nhằm chán, nghe một chút chuyện ma quỷ thật cũng không tệ. Chính như lời nói của Cừu Văn Tình, kiến trúc nơi này chỉ ít có một nửa là thời Minh Thanh, nói không chừng liền cất dấu cái gì đó thú vị.

Không chỉ có Mạc Ngôn nghĩ như thế, những người khác cũng như thế.

- Lại nói tiếp, chuyện này đã phát sinh nhiều tháng, đến nay không tra ra đầu đuôi.

Tửng Thiên Hiếu chậm rãi nói:

- Mấy tháng trước, ống nước sườn Tây Nam Minh Viên xuất hiện vấn đề, trong ống nước thả ra hơi đỏ. Lúc ấy, công nhân kỹ thuật phán đoán là ống nước biến chất bị vỡ, vì thế tiến hành kiểm tra. Nhưng sau khi thay đổi một ống nước khác, vấn đề chất nước không chỉ có không được giải quyết, hơn nữa lại nghiêm trọng hơn, từ vừa mới bắt đầu hơi ửng đỏ biến thành hồng nhạt...

- Sau khi xuất hiện tình huống này, công nhân kỹ thuật bên trong Minh Viên đã không thể xử lý, vì thế liên hệ đơn vị cung cấp nước. Nhưng sau khi đối phương phái tới kỹ sư quan sát. Lại nói ống nước cung cấp ngoài Minh Viên cũng không vấn đề. Vấn đề là trong Minh Viên.

Tửng Thiên Hiếu uống ngụm trà, tiếp tục nói:

- Nhưng tôi cũng kiên trì, yêu cầu bên cung cấp nước tra rõ ống nước bên ngoài Minh Viên, kết quả chứng minh, quan điểm của đối phương là chính xác. Những ống nước ngoài Minh Viên thực bình thường, chất nước cũng không thành vấn đề...

Cừu Văn Tình nghe đến đó, nhin không được chen lời nói:

- Đây hẳn là thuộc về hiện tượng khó giải thích của ngành nghiên cứu nào đó, có cái gì có thể dọa người ?

- Nghe tôi nói tiếp đi, sự tình phía sau mới bắt đầu trở nên không bình thường ...

Tửng Thiên Hiếu cười khổ nói.

Sườn Tây Nam Minh Viên có hai căn nhà, chủ yếu là cung cấp cho khách dừng chân. Từ khi nước xảy ra vấn đề, liền tạm thời đóng lại.

Từ đó về sau, Minh Viên tiến hành đổi ống dẫn nước lần thứ hai, cũng đều cài đặt trang bị giám sát ở ống nước chính. Lần này đổi ống dẫn mới đã có hiệu quả. Chất nước rốt cục thì đã khôi phục bình thường. Trải

qua thực nghiệm cùng kiểm tra đo lường dài đến một tuần sau, hai căn nhà cho khách lại được khôi phục sử dụng. Nhưng mà ngay khi khôi phục sử dụng trong ngày hôm ấy, còn có khách phát hiện, từ giữa ống nước chảy ra nước là màu đỏ thẫm như máu. Nói cách khác, vấn đề chất nước không chỉ có không có được giải quyết, hơn nữa thay đổi hẳn, trở nên càng nghiêm trọng, từ trước đây hồng nhạt đã biến thành đỏ thẫm!

Nhưng mà đây còn không phải quỷ dị nhất, khi Tưởng Thiên Hiếu cho người ta đưa mẫu nước cầm đi xét nghiệm, tin tức phản hồi về. Càng làm cho hắn cả kinh nửa ngày nói không ra lời.

- Các bạn tuyệt đối không thể tin được, sau khi mẫu nước được đi kiểm tra, số liệu phản hồi về tỏ rõ, trong nước chứa lượng máu lớn!

Lời ấy ở đây, rốt cục có chút cảm giác kinh sợ.

Cừu Văn Tình nhin không được nói:

- Không phải là máu người chứ?

Tưởng Thiên Hiếu lặng lẽ chỉ chốc lát, nói :

- Có thành phần người máu, nhưng đại đa số là máu động vật.

Cừu Văn Tình nói :

- Anh có đem mẫu máu đi kiểm tra hay không? Nhóm máu, DNA những điều này là manh mối... Thuận tiện nói một câu, tôi cảm thấy được đây là có người cố ý gây chuyện xấu.

199. Chương 194: Làm Gì Có Vấn Đề

Tưởng Thiên Hiếu cười khổ nói:

- Những gì cô nói tôi đã sớm nghĩ tới, máu cũng sai người kiểm tra qua. Kết quả lại là máu bị vật chất hoặc là năng lượng đặc thù nào đó phá hoại, không thể làm kiểm tra cụ thể. Mặt khác, tôi cho người ta đặt phương tiện theo dõi ở hai căn nhà, ngay cả ống dẫn ngầm cũng không buông tha, nhưng không có phát hiện gì dị thường.

Có chút dừng lại. Hắn nhìn về phía Thích Viễn Sơn, nói :

- Thích lão. Ngài nói đây có thể là phong thủy xuất hiện vấn đề hay không?

Thích Viễn Sơn trầm ngâm chỉ chốc lát, nói :

- Ông chủ Tưởng, ở không có người lạc vào cảnh giới kỳ lạ phía trước, tôi không thể đưa ra đáp án xác thực. Nhưng chỉ những lời anh vừa nói, tôi cảm thấy được khả năng là vấn đề về phong thủy không lớn. Phong thủy biến dời, tác hại này thường là thể hiện trên thân người, ở vật chất thì tác dụng không lớn. Hơn nữa theo lời anh vừa rồi đã nói, chất nước biến hóa thông thường là xuất hiện khi có khách vào ở, tôi cảm thấy được, không thể bài trừ nhân tố con người!

Tưởng Thiên Hiếu cau mày nói:

- Trong khoảng thời gian này, tôi an bài nhân viên công tác hai mươi bốn giờ túc trực, ngay cả ống dẫn nước ngầm của hai căn nhà, luôn luôn được dụng cụ giám sát, cũng không phát hiện bất luận kẻ nào làm dấu hiệu phá hoại!

Thích Viễn Sơn hỏi:

- Vậy hiện tại chất nước như thế nào?

Tưởng Thiên Hiếu thần sắc cổ quái nói:

- Khi không ai ở thì hết thấy bình thường, nhưng chỉ cần có người vào ở, chất nước nhất định sẽ xuất hiện biến hóa.

- Trăm nghe không bằng một thấy, Mạch Tuệ, Tô Cận, không bằng đêm nay chúng ta đến nghỉ, xem đến tột cùng như thế nào ?

Cừu Văn Tình nhìn như là người trầm ổn, bỗng nhiên nhìn về phía Tô Cận cùng Mạch Tuệ, đưa ra một chủ ý điên cuồng.

Mạch Tuệ hoảng sợ, nói :

-Chị Văn Tình, chị điên rồi? Em nhất gan, chuyện này nghe thấy thì lông tóc dựng đứng, chị còn muốn vào ở?

Đối với đề nghị của Cừu Văn Tình, gan lớn như Tô Cận liền giơ hai tay tán thành, nói với Mạch Tuệ:

- Hôm trước cô còn theo tôi ồn ào, bảo tôi mang cô đi thám hiểm, hôm nay chính là cơ hội không tồi nha...

Đến tận đây, cuộc đánh bài đã là vô đi mà chết, vô luận thắng thua, ai cũng không để ý.

Ba người tổ ‘Y Nhân ước hẹn’ tranh luận nên đi ‘Thám hiểm’ hay không, cũng lấy ưu thế hai phiếu đầu một cuối cùng thu phục người nhất gan nhất là Mạch Tuệ.

Mà Tưởng Thiên Hiếu thì rất thành khẩn thỉnh giáo Thích Viễn Sơn, cố gắng phá giải vấn đề chất nước theo góc độ phong thủy cùng huyền học.

Người đang ngồi, chỉ có Mạc Ngôn không mấy hưng trí, dường như đang chống trọi với cơn buồn ngủ.

Hắn xem ra, cái gọi là vấn đề chất nước quỷ dị cùng phong thủy và huyền học không có nửa xu quan hệ, trăm phần trăm là người làm ra.

Câu chuyện vừa mới bắt đầu hắn còn nghe thấy thú vị, thế nhưng khi Tưởng Thiên Hiếu nói trong ống dẫn nước xuất hiện máu người, hứng thú của hắn nhất thời giảm đi. Hắn xem ra, vô luận chuyện này đến cùng là cái gì, máu người xuất hiện tuyệt đối là nét bút hồng lớn nhất. Ngay cả máu người cũng xuất hiện, dĩ nhiên là có quan hệ cùng con người. Biểu tượng cả câu chuyện vô luận quỷ dị đến cỡ nào, không thể tưởng tượng nổi bao nhiêu, bản chất và trung tâm làm thao tác đều chưa từng thay đổi.

Đây là một cái quan hệ Logic rất đơn giản, Mạc Ngôn tin tưởng, nếu Đỗ Tiểu Âm ở trong này, nhất định sẽ cũng giống như mình bắt lấy bản chất và trung tâm sự việc, sẽ không bị biểu tượng nhìn như quỷ dị này mê hoặc.

Nhưng nơi này đại đa số người là nghe chuyện ma quỷ và xem phim kinh dị mà trưởng thành, rõ ràng bản chất sự việc ngay tại trước mắt, nhưng không chịu tin tưởng, mà cố chấp nặn trong não bộ thành sự kiện quỷ dị linh dị gì đó...

- Nếu tất cả mọi người có hứng thú, không bằng cùng đi nhìn xem?

Tưởng Thiên Hiếu bỗng nhiên đứng lên, nói :

- Thích lão đã đáp ứng đến nhìn, nếu ai có hứng thú, không ngại thì cùng nhau cùng đi.

Lúc này Mạch Tuệ đã bị Cừu Văn Tình và Tô Cận mê hoặc có chút hưng phấn, thấy có đại sư phong thủy đi trước, liền kéo cánh tay Mạc Ngôn, nóng lòng muốn thử nói :

- Mạc Ngôn, chúng ta cũng cùng qua đó xem đi...

Mạc Ngôn cười khổ, thầm nói: trong nhà còn có một con ma mỗi ngày lẩn lút ở bên cạnh cô, cô nhìn mà không thấy, lại cứ thích chạy tới nơi này tìm kích thích, thật sự là không hiểu gì ...

Thấy Mạc Ngôn cười khổ, Tô Cận khiêu khích, nói :

-Ồ, anh là đại nam nhân, không phải là sợ rồi chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng là có chút sợ hãi, tôi chân ngắn, nếu thật là gặp ma quỷ, khẳng định cô chạy nhanh hơn!

Thấy người này lại lấy chân dài của mình ra đùa, Tô Cận không khỏi hận đến hàm răng ngứa, lôi kéo Mạch Tuệ nói :

- Quản lý người đàn ông của nhà ngươi, cứ nhìn chăm chăm chân của người con gái khác, sớm hay muộn cũng xảy ra vấn đề.

Mạch Tuệ ôm cổ Tô Cận, cười hì hì bên tai nàng mà nói:

- Muốn quá còn giả bộ, người đàn ông của tôi mà thích đại chân dài như người là phúc phận của người, có muốn tôi đưa anh ấy cho cô mượn vài ngày hay không?

Tô Cận phản thủ nhéo thịt mềm bên hông Mạch Tuệ, oán hận nói:

- Cô dám cho mượn, lão nương liền nhận, cho ai đó sợ...

Hai căn nhà sườn Tây Nam Minh Viên đều là kiến trúc cũ, là kết quả cuối thế kỷ trước, trải qua một lần tu sửa, làm thành nhà cho khách quý sử dụng.

- Nơi này ban đầu là kiến trúc thời kì Minh Thanh, bị hủy bởi một trận đại hỏa, nghe nói là dinh thự của một vị các lão...

Tướng Thiên Hiếu đứng ở trước nhà, giới thiệu lịch sử hai căn nhà với mọi người .

Hai căn nhà đều chỉ có ba tầng, đứng tương đối yên lặng, trong bóng đêm nhìn lại, liền giống như hai quái thú phủ phục.

Thích Viễn Sơn nhìn nhìn địa hình phụ cận, nói :

- Luận phong thủy mà nói, cũng không có gì không ổn. Ông chủ Tướng, không nói gạt cậu, lão hủ thật đúng là nhìn không ra cái gì kỳ quái.

Tướng Thiên Hiếu hỏi:

- Thích lão, nếu như là ban ngày, có phải có thể nhìn càng cẩn thận một chút hay không?

Thích Viễn Sơn gật gật đầu, nói :

- Cậu nói không sai, một vài vấn đề nhỏ, đích xác cần ở ban ngày mới có thể nhìn ra được. Nhưng những điều này không ảnh hưởng đến vận mệnh bao quát, cho nên ông chủ Tướng không cần ôm hi vọng quá lớn...

Tướng Thiên Hiếu cười khổ nói:

- Sự tình dù sao cũng phải quan sát cho tốt nhất... Lui một bước mà nghĩ, nếu xác định vấn đề nơi này không quan hệ với phong thủy, ít nhất mục tiêu lại thu nhỏ lại một chút, đúng không?

Mạc Ngôn không biết Thích Viễn Sơn thật sự có nghiên cứu đối với phong thủy hay không, nhưng trong mắt hắn, khí hậu nơi này ở từng khu vực khác nhau tương đối mạnh mẽ, Ngũ Hành cân đối, đích xác không có chỗ nào không ổn. Ngoài ra, hắn mở ra ý thức bản ngã, cũng tiến hành phân hình một lần đối với môi trường phụ cận hai căn nhà khách, ở trong phạm vi hai trăm mét, cũng không có phát hiện cái gì dị thường. Đương nhiên, với tu vi của hắn lúc này, ý thức bản ngã tạm thời còn chưa thể xâm nhập dưới nền đất, dưới nền hai căn nhà có dấu hiệu kỳ quái hay không, hắn cũng không dám khẳng định.

- Bên ngoài không có gì hay để xem, chúng ta vào xem đi...

Cừu Văn Tĩnh kèm nén không được tò mò, kéo Mạch Tuệ đi vào trong nhà.

Ba người con gái hi hi ha ha vào nhà, tùy tiện mở nước, muốn biết một chút xem giữa ống nước chảy ra đến tột cùng có phải là máu hay không.

Cừu Văn Tĩnh là người thứ nhất muốn mở vòi nước, lập tức liền thất vọng nói :

- Nơi này nước thực bình thường mà, nào có cái gì như là máu loãng?

Vòi nước chảy ra nước trong veo, cũng không cái gì khác thường.

- Chỗ này của tôi cũng vậy...

Tô Cận mở ra là vòi nước trong bể tắm, cũng không có bất cứ dị thường nào.

Mạch Tuệ lá gan không tính nhỏ nhất nhưng sợ ma quỷ nhất, lúc này ở một bên nhìn, thấy không có dị thường, ngược lại lại lặng lẽ thở ra nhẹ nhàng.

Mạc Ngôn theo sát ba người con gái vào phòng, thấy Tô Cận và Cừu Văn Tình thất vọng không thôi, trong lòng không khỏi buồn cười.

Có đôi khi, lòng hiếu kỳ của con gái so với con trai càng mạnh hơn, ở một vài chuyện không thể tưởng tượng, luôn muốn tìm một tham số.

Nhưng thật sự xảy ra chuyện gì dị thường, chỉ sợ cũng là người thứ nhất gây xôn xao...

Lúc này, đám người Tưởng Thiên Hiếu cũng vào phòng.

- Lão Tưởng, anh thực không bịa nơi này có cái gì máu loăng chứ?

Cừu Văn Tình tức giận hỏi.

200. Chương 195: Hóa Ra Là Cao Nhân

Tưởng Thiên Hiếu cười khổ nói:

- Hiện tại chắc chắn sẽ không có cái gì dị thường, nếu các cô ai lá gan khá lớn, ở trong này một đêm cam đoan sẽ gặp thứ các cô muốn nhìn thấy.

Cừu Văn Tình chớp mắt lôi kéo Tô Cận nói :

- Hay là chúng ta ở chỗ này một đêm đi?

Tô Cận cười nói:

- Chị có bản lĩnh thuyết phục Mạch Tuệ ở lại, em thì không thành vấn đề...

Cừu Văn Tình lập tức nhìn về phía Mạch Tuệ, cười hì hì nói:

- Ba người con gái một bàn diễn, Mạch Tuệ thân yêu, cùng chị ở lại một đêm đi.

Mạch Tuệ nhanh chóng lắc đầu, nói :

- Em mặc kệ... Thật sự là không hiểu nổi hai người, cứ thích tự dọa mình gần cái chết mới bằng lòng bỏ qua sao? Thật sự là chịu hành hạ điên cuồng...

Mọi người đều cười, chỉ nghĩ Cừu Văn Tình đùa giỡn, ai cũng không để ở trong lòng.

Nói thực ra, trong hoàn cảnh dị thường loại này đừng nói là con gái, ngay cả là con trai cũng không mấy người có đủ can đảm ở chỗ này một đêm. Huống chi con trai nơi này, ngoài Mạc Ngôn, đều là người tài lực bản thân và gia đình hùng hậu, bọn hắn tiếc mạng hơn so với tuyệt đại đa số mọi người, đâu chịu chơi loại chuyện kích thích trái tim này? Tỷ như lúc này, Tưởng Thiên Hiếu liền an bài đến mười người bảo vệ trị an chậm rãi đi theo phía sau, sợ lại gặp phải cái gì ngoài ý muốn ở chỗ này...

Cừu Văn Tình thấy Mạch Tuệ không muốn ở lại, lôi kéo Tô Cận chạy đến một bên xì xào bàn tán, cũng không biết nói cái gì đó.

Lúc này, Trương Trường Thanh lại bỗng nhiên nói:

- Tưởng huynh, nếu chuyện nơi đây không quan hệ cùng phong thủy, không bằng đi theo hướng khác?

Tưởng Thiên Hiếu nói:

- Trường Thanh, cậu có biện pháp gì hay thì tiến cử?

Trương Trường Thanh khẽ cười nói:

- Biện pháp không có, nhưng lại có thể tiến cử cho anh một cao nhân.

Tưởng Thiên Hiếu nói:

- Cao nhân đâu, mau nói nghe một chút.

Trương Trường Thanh liếc mắt nhìn Mạc Ngôn một cái, cười nói:

- Tưởng huynh, chuyện ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ một thời gian trước anh có biết không? Luận mức độ quý giá, so với chuyện chỗ anh đã xảy ra này còn hơn ấy chứ. Tôi muốn tiến cử, đúng là vị cao nhân ra tay giúp tôi giải quyết chuyện này.

Cái này gọi là người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lời vừa nói ra, không chỉ có Tưởng Thiên Hiếu nhất thời nổi hứng thú, Thích Viễn Sơn và Tô Cận lại càng khiếp sợ trong lòng.

Một già một trẻ này, khúc mắc lớn nhất lúc này chính là cái chết của Nhan Phương. Hai người ngoại trừ biết được Nhan Phương là chết ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ, có người của cục quốc thổ bảo vệ tham gia, ngoài ra các chi tiết cơ bản hoàn toàn không biết gì cả. Nhất là Thích Viễn Sơn, hẳn sở dĩ cố ý tiếp cận cùng Trương Trường Thanh, mục đích chính yếu là vì tìm hiểu tin tức. Nhưng mà Trương Trường Thanh khẩu khí luôn luôn rất nhanh, rất khó hỏi ra cái gì, điều này làm cho Thích Viễn Sơn buồn bực không thôi.

Hắn không nghĩ tới, đêm nay hành trình đến Minh Viên, lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thật sự là đến không uống công lớn...

Thích Viễn Sơn lúc này tự nhiên không thể tưởng được, Trương Trường Thanh sở dĩ nhắc tới việc này, là bởi vì Mạc Ngôn xuất hiện.

- Tưởng huynh, anh muốn tìm cao nhân, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!

Trương Trường Thanh mỉm cười nhìn về phía Mạc Ngôn...

Nói thực ra, hẳn lúc này tiến cử Mạc Ngôn với Tưởng Thiên Hiếu, đến tột cùng là xuất phát từ mục đích gì, ngay cả chính hắn cũng nói không rõ. Đây là một loại cảm xúc thực phức tạp, đã có ý tứ thử bối cảnh của đối phương, cũng có ý tứ muốn nhìn đối phương thành chuyện cười, thậm chí trong tiềm thức, còn có một chút ý tứ oan gia nên giải không nên kết, không cố ý mà lôi kéo làm quen.

Tóm lại, bởi vì Tôn Minh Viễn tặng Mạc Ngôn cái thẻ hội viên kim cương, làm cho Trương Trường Thanh lúc này tâm tình phức tạp và rất mâu thuẫn.

Người đi đến cấp độ như hắn, cho dù có kẻ điên tự xưng, cũng không thể bởi vì ân oán nho nhỏ, cố sống cố chết cùng với người bối cảnh không rõ như Mạc Ngôn. Nhưng nếu lập tức bắt tay giảng hoà, cũng có chút mất mặt mũi, nhất là trước khi bối cảnh của Mạc Ngôn chưa hoàn toàn được làm rõ ràng. Nhưng có một điều là có thể khẳng định, lúc này Trương Trường Thanh đã muốn dập tắt ý niệm trong đầu là giẫm lên Mạc Ngôn một trăm lần, tối đa cũng chỉ là xem như chuyện cười chảnh hạn.

Thấy Trương Trường Thanh nhìn Mạc Ngôn cười mà không nói, mọi người lập tức hiểu được cao nhân theo lời hắn chính là Mạc Ngôn!

- Hóa ra là cậu ta!

Thích Viễn Sơn hít một hơi thật sâu, lập tức neho mắt lại, sợ những gì trong mắt làm kinh động Mạc Ngôn.

Mà Tô Cận thì không quan tâm, nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, trong mắt ánh mắt như muốn bốc cháy lên...

Thích Viễn Sơn thấy thế, lập tức bất động thanh sắc đi đến gần Tô Cận, nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay của nàng.

Tô Cận thân hình nhúc nhích, lập tức tỉnh ngộ, lúc này tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn ra không bình thường, vì thế hít một hơi thật sâu, cực lực bình ổn khiếp sợ trong lòng.

- Ha ha, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng...

Tưởng Thiên Hiếu ha ha cười nói:

- Mạc tiên sinh, chuyện tiểu khu Mạc Sầu Hồ tôi đã sớm nghe Trường Thanh nói qua, thật không nghĩ tới, không ngờ là cậu giúp cậu ta giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ này.

Mạc Ngôn cũng không nghĩ là lúc này Trương Trường Thanh lại có thể nói ra mình, rơi vào đường cùng cũng chỉ buồn cười nói :

- Tôi làm sao có thể là cao nhân, chẳng qua là đi theo sau người khác làm trợ thủ mà thôi.

Tưởng Thiên Hiếu cười nói:

- Mạc tiên sinh cậu quá khiêm nhường, nếu cậu có thể...

Hắn lời còn chưa dứt, liền bị Mạc Ngôn ngắt lời nói:

- Thật có lỗi, ông chủ Tưởng, tôi chỉ là người thường, trong sự kiện này có thể không giúp được anh!

Đối với Tưởng Thiên Hiếu, Mạc Ngôn mặc dù không có ác cảm nhưng cũng không có cảm tình gì, ngay cả giao tình hơi hợt đều không tính, hơn nữa hắn hiện tại cũng không thiếu tiền, đương nhiên cũng lười ra tay.

Tưởng Thiên Hiếu nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

Ở trong thành thị này, người có thể cự tuyệt hắn cũng không có nhiều, người có thể kim cương như Mạc Ngôn, hiển nhiên chính là một trong số đó.

Lúc này, Trương Trường Thanh trộm nháy mắt với hắn, ý bảo hắn tìm Cừu Văn Tình giúp đỡ ra mặt.

Tưởng Thiên Hiếu lập tức lĩnh hội ý tứ của Trương Trường Thanh, nhìn về phía Cừu Văn Tình, cười nói:

- Cừu Văn Tình, cô quan hệ tốt, nói giúp đỡ tôi được không?

Cừu Văn Tình nghe vậy, không khỏi cười khở, thầm nói: người này trước kia giúp ta, còn thu 'Ba trăm đồng' phí dịch vụ, thể diện của ta khi trước mặt hắn, cũng chỉ giá trị ba trăm đồng.

Nàng biết chỉ dựa vào thể diện của mình, Mạc Ngôn hơn phân nửa không chịu ra tay, nhưng con gái đều có phương pháp của con gái ...

Nàng túm Mạch Tuệ, cười nói:

- Mạch Tuệ tốt, nói chuyện cùng người đàn ông của em đi, giúp lão Tưởng một lần thôi.

Mạch Tuệ có thể không coi thể diện của ai khác nhưng trước mặt Cừu Văn Tình thì không thể không nể, vì thể lấy lòng nhìn Mạc Ngôn, liền muốn nói chuyện.

Mạc Ngôn thấy thế, thở dài, không đợi Mạch Tuệ mở miệng, liền giơ hai tay lên, nói :

-Được rồi, tôi thử xem!

Hắn biết Mạch Tuệ mềm lòng, biết chắc sau khi Mạch Tuệ mở miệng, chính mình dù có muôn vàn lý do cũng không có thể không đáp ứng.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, hắn có thể không cần biết người ngoài nhìn nhận như thế nào, có thể tùy tâm sở dục mà sống, nhưng Mạch Tuệ không cách nào làm được điểm này, để nàng mất mặt trước mặt bằng hữu, không phải là đại trượng phu nên làm. Huống hồ đây cũng không phải là cái gì trái nguyên tắc, cùng với chờ Mạch Tuệ mở miệng, còn không bằng chủ động một chút.

Tưởng Thiên Hiếu thấy Mạc Ngôn đáp ứng, trong lòng cũng cao hứng, hắn thân là số ít trong số bạn tốt của Trương Trường Thanh, đối với chuyện tiểu khu Mạc Sầu Hồ cũng có hiểu biết, hắn xem ra, Mạc Ngôn có thể giúp đỡ Trương Trường Thanh giải quyết chuyện tiểu khu Mạc Sầu Hồ, tự nhiên là có chút tài năng.

- Mạc tiên sinh, có cái gì cần cậu cứ việc nói, tôi lập tức an bài nhân công phối hợp với cậu.

Tưởng Thiên Hiếu nói.

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

-Không cần, việc này không cần người khác phối hợp.

Tưởng Thiên Hiếu nói:

-Như vậy, chừng nào thì cậu rảnh?

Nếu đáp ứng, Mạc Ngôn cũng không thể thoái thác, nói :

-Liền đêm nay đi, nếu đêm nay lại xuất hiện máu loãng, có lẽ ngày mai tôi sẽ có thể cho anh một kết quả!

Hắn lời này nói bình thản, hơn nữa là tự đáy lòng nói như vậy, nhưng dừng ở trong tai người khác, lại là có chút cuồng vọng.

Mạch Tuệ nhẹ nhàng kéo kéo tay áo của hắn, nói :

- Đây, anh làm được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đến tốt cùng được hay không, đợi ngày mai sẽ biết ! !

201. Chương 196: Sự Khó Xử Của Tô Cận

Khoảng 11 giờ đêm, Trương Trường Thanh và Nghiêm Song Lâm cho người tới.

Mạch Tuệ lo lắng cho Mạc Ngôn không chịu đi vì thế đã ở lại Minh Viên.

Mà Cừu Văn Tình và Tô Cận đều vẫn còn độc thân không về nhà thì cũng không sao cả, thì thế cũng quyết định ở lại. Trong chuyện này Cừu Văn Tình ngại về nhà mà ở lại với Tô Cận là có mục đích riêng.

Đương nhiên 3 cô không thể ở trong nhà khách Tây Nam được, trong hoàn cảnh này dù Mạc Ngôn có thể để cả bao bọc cả 3 nhưng Tưởng Thiên Hiếu thì không dám mạo hiểm như vậy.

Tiến Trương Trường Thanh, sắp xếp ổn thỏa cho bọn Cừu Văn Tình, Tưởng Thiên Hiếu lại đi vào nhà khách Tân Lâu.

- Mạc tiên sinh, nếu một mình anh ở đây thì không có vấn đề gì?

Sau khi Mạc Ngôn đồng ý với vấn đề của ông ta thì đồng thời cũng đưa ra một yêu cầu là phải để cho toàn bộ thủ hạ rút đi.

Tuy Tưởng Thiên Thiếu đồng ý nhưng rốt cục thì vẫn không yên tâm.

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, có tôi trông chừng rồi...

Dừng lại một chút lại nói tiếp:

- Đúng rồi, ông chủ Tưởng tôi có một vấn đề muốn hỏi ông.

Tưởng Thiên Thiếu nói:

- Cậu nói đi, chỉ cần tôi biết thì nhất định sẽ nói.

Mạc Ngôn hút một điếu thuốc nói:

- Gần đây có ai nhắc đến chuyện mua lại hai nhà khách Quý Tân Lâu không vậy?

Tưởng Thiên Thiếu nghe thấy vậy kinh ngạc nói:

- Sao cậu biết? Đúng là có chuyện này nhưng đã bị tôi từ chối rồi.

Mạc Ngôn nói:

- Là ai vậy?

Tưởng Thiên Thiếu nói:

- Không xác định được là một người trong đặc khu bến cảng nhưng theo quan sát của tôi người này không phải là chủ gánh mà chỉ là người đi mở đường thôi.

Dừng lại một chút lại nói tiếp:

- Mạc tiên sinh, chẳng lẽ cậu nghi ngờ là người này ra tay sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tạm thời thì chưa khẳng định được nhưng tôi có thể xác định cái gọi là vấn đề nước trăm phần trăm là người này làm.

Minh Viên ngoại, Tô Cận lấy có tiền Thích Viễn Sơn để cùng y đến Minh viên.

- Tiểu Phụng Nhi, con biết bao nhiêu về Mạc Ngôn?

Thích Viễn Sơn hỏi.

Tô Cận lắc đầu nói:

- Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, trước đó con chỉ biết hắn là bạn trai của Mạc Tuệ thôi.

Ông ta dừng lại một chút rồi lại nói:

- Nhưng theo sự quan sát của ta người này thật không đơn giản.

Thích Viễn Sơn nói:

- Con nói xem, rốt cục như thế nào là không đơn giản?

Tô Cận hơi trầm ngâm rồi nói ra chuyện Mạc Ngôn cưỡi quần của người đàn ông trong tiệc rượu.

Thích Viễn Sơn nghe xong lập tức nhíu mày nói:

- Con khẳng định là hắn không gần người đàn ông kia chứ?

Tô Cận nói:

- Hoàn toàn không, con luôn đứng bên cạnh hắn nhìn rất rõ mà.

- Quả nhiên là người này không đơn giản...

Thích Viễn Sơn trầm ngâm một lát rồi thở dài:

- Lại nói về sự khó hiểu, chuyện trong Mạc Sầu Hồ trong tiểu khu cũng liên quan người kia, cũng chẳng phải hạng người bình thường.

Tô Cận cắn môi nói:

- Sư bá, ý người không phải muốn nói hắn là hung thủ sát hại sư phụ con đấy chứ?

Thích Viễn Sơn cau mày nói:

- Tạm thời chưa thể xác định, lúc đó có người của cục quốc thổ ta không thể xác định hắn có phải là hung thủ nhưng ta có thể khẳng định hắn và sư phụ của con có quan hệ.

Dừng lại một chút ông ta thấy thần sắc của Tô Cận có vẻ không ổn liền cảnh cáo:

- Tiểu Phụng Nhi, con không được hành động thiếu suy nghĩ nếu thực sự người này là hung thủ sát hại sư phụ con, với tu vi của con ...

Lời này còn chưa dứt thì Tô Cận đã ngắt :

- Sư bá, người yên tâm đi, con sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu.

Thích Viễn Sơn bán tin bán nghi nói:

- Con có nói thật không đấy hả? Không nên gạt sư bá đâu đấy...

Tô Cận thở dài nói:

- Sư bá, không gạt người đâu, thật sự ngay bây giờ con rất muốn đến hỏi hắn cho ra chuyện nhưng kích động cũng không giải quyết được vấn đề gì nhất là thực lực không đủ. Sư bá, hiện tại con coi hắn như bằng hữu hoàn toàn có thể từ từ không cần vội vàng.

Cô nói như thế nhưng thực ra trong lòng cô nghĩ thế nào thì chỉ cô mới có thể biết được.

Thích Viễn Sơn nghe xong những lời này cũng vui mừng nói:

- Tiểu Phượng Nhi, cuối cùng con cũng trưởng thành rồi, có thể suy nghĩ như vậy ta cũng vui lắm.
- Ngoài ra ta vẫn còn một băn khoăn, ta cũng nghi ngờ người của cục quốc thổ cũng có quan hệ không nhỏ, cho nên ta khuyên con không được hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng Thích Viễn Sơn, cái chết của Nhan Phương là một cái khúc mắc nhưng đối với Đan Thư thì lại coi nó chẳng là gì.

Cũng bởi thế khi ông ta biết quan hệ giữa Mạc Ngôn và cái chết của Nhan Phương, ý niệm đầu tiên trong đầu ông ta thực sự không phải là báo thù hay tìm chân tướng sự việc mà là cân nhắc Mạc Ngôn có phải là người mà Cục quốc thổ làm mỗi để nhử mình hay không!

Ông ta khuyên Tô Cận không nên hành động thiếu suy nghĩ, thực ra cũng là lo lắng cho chính bản thân ông ta, Đan Thư muốn làm rõ thì ông ta cũng không muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Lúc này thậm chí ông ta còn có chút hối hận vì đã cho Tô Cận tiếp xúc với công chúng...

Đúng với lúc kéo Tô Cận cũng hỏi vấn đề này:

- Sư bá, hôm nay sao người lại nhớ đến Minh Viên để gặp con thế?

Thích Viễn Sơn cười gượng vài tiếng nói:

- Mới gặp lại cảm thấy không cần phải kiêng dè lắm nên mới tìm lý do để gặp mặt.

Tô Cận nói:

- Sư bá, người và Trương Trường Thanh là chỗ quen biết sao ạ?

Thích Viễn Sơn nói:

- Biết cũng chưa được lâu nhưng ta rất sùng bái lý luận huyền học của người này, bởi mới biết nhau.

Ông ta không muốn nói nhiều về vấn đề này lại nói:

- Tiểu Phượng Nhi, con và bạn gái của Mạc Ngôn là đồng nghiệp, ta hi vọng tài năng của con không làm kinh động đối phương, cần phải nhanh chóng làm rõ bối cảnh của người này.

Tô Cận nghe thấy vậy, lặng lẽ gật đầu nhưng trong đầu cô đang ít nhiều nghi hoặc về mối quan hệ của ông ta với Trương Trường Thanh. Dù thế nào thì Nhan Phương cũng chết ở tiểu khu Mạc Sâu Hồ mà Trương Trường Thanh lại là ông chủ của khu đó không thể khiến cô không nghi ngờ. Thực ra cô cũng biết, sư phụ và sư bá của mình từ trước đến giờ không phải là chính nhân quân tử phong cách làm việc không chỉ quỷ dị âm còn có thủ đoạn. Nếu không thì nhiều năm như vậy lại cứ làm vờ như không biết gì về chuyện của phụ nữ.

Sau khi vào Uyển Lăng, Tô Cận hiểu được cái chết của sư phụ trong Mạc Sâu Hồ đến lỗi lão gia làm gì trong đó Thích Viễn Sơn cũng im lặng không nói gì. Mãi đến lúc này Tô Cận mới mơ hồ đoán ra chắc là sư phụ và sư bá đã hợp mưu muốn Trương Trường Thanh làm gì đó cuối cùng thì sự xuất hiện của Mạc Ngôn đã làm cho họ thất bại trong gang tấc.

Chỉ là sư phụ đã không còn, mà sư bá còn muốn cùng với Trương Trường Thanh làm gì nữa đây?

Cô đang suy nghĩ, Thích Viễn Sơn lại nói:

- Đúng rồi, nghe nói con đã đến công viên Sâm Lâm?

Tô Cận thuận miệng nói:

- Hai ngày nữa mới ổn định, coi như là gần Mạc Ngôn, chỗ cháu cách hào viện 36 của hắc chỉ khoảng trăm mét.

Thích Viễn Sơn ngăn người ra:

- hào viện36?

Tô Cận gật đầu nói:

- Một tòa biệt thự không tồi, ngay dưới chân núi Hồ Lô.

Không trùng hợp như vậy chứ?

Thích Viễn Sơn hít một hơi thật sâu... hào viện 36, há lại không phải cái nhà nhỏ kia.

Cái gọi là không thể quá trùng hợp, nhưng chuyện đã đến nước này Thích Viễn Sơn có thể nào cũng không thể tin được lại có sự trùng hợp đến vậy.

Ngay lúc đó trong lòng ông ta suy nghĩ mông lung, trong đầu óc toàn là những âm mưu.

Tô Cận thấy sắc mặt của ông ta có vẻ khác thường nói:

- Sư bá, người làm sao vậy?

Thích Viễn Sơn lấy lại tinh thần cười miễn cưỡng nói:

- Không có gì, chỉ là muốn hiểu một chuyện. Đúng rồi, tiểu Phụng Nhi cũng không còn sớm nữa cháu về nghỉ ngơi đi.

Tô Cận về phòng đã thấy Cừu Văn Tình đang nằm trên giường không biết nói cái gì đó mà làm thành một cái vòng tròn.

Cô có chuyện nhân tiện cũng nói luôn:

- Tôi muốn đổi phòng không quá rầy hai người nữa.

Văn Tình nói:

- Cô sao thế không phải đã nói sẽ tán gẫu cả đêm sao, tại sao phải đổi phòng?

Mạch Tuệ cười nói:

- Đây, chân dài không phải cô muốn sau lưng chúng ta đi tìm đàn ông đấy chứ?

- Đúng vậy, đúng vậy... đúng là đi tìm một người đàn ông...

Tô Cận tức giận nói:

- Hơn nữa lại là một người đàn ông họ Mạc, cô hài lòng nhé!

Mạch Tuệ cười nói:

- Chỉ cần cô có thể dẫn anh ấy đến thì tôi không có ý kiến gì.

Tô Cận vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Cô tin tưởng anh ta như vậy sao?

Mạch Tuệ thở dài nói:

- Nói là tin thì cũng không phải là tin. Đàn ông mà, vĩ đại lắm cho dù là không hái hoa ngắt cỏ thì cũng có phụ nữ chủ động tìm đến...

Cừu Văn Tình cười véo mông nói:

- Nha đầu chết tiệt, cô là sát trai à, có một người đàn ông đã giỏi lắm sao...

Tô Cận ngồi xuống giường nói:

- Nói thật, Mạch Tuệ, người đàn ông của cô rất thần bí, rốt cuộc là có lai lịch thế nào?

Mạch Tuệ nói:

- Là một cổ vấn thôi...

Tô Cận bĩu môi nói:

- Cô đồ quý sao, cổ vấn mà ở trong cái nhà to như vậy, một tiểu cổ vấn mà còn có người tặng anh ta thẻ hội viên cấp kim cương?

Mạch Tuệ tức giận nói:

- Này, cô đang điều tra hộ khẩu đây à?

Tô Cận nói:

- Không khéo hôm nào phải dẫn người đàn ông của cô đi khai cung.

Mạch Tuệ đắc ý nói:

- Người đàn ông của tôi không thích chân dài đâu, cô chết cũng yên tâm đi.

Tô Cận cười hì hì vươn tay cẩu Mạch Tuệ nói:

- Tôi không chỉ có chân dài mà còn có lực sơn chi trảo, tiểu nương tử có thoải mái không...

Lập tức cả người Mạch Tuệ mềm ra, liều mạng giãy giụa nói:

- Họ Tô kia, cô là nữ lưu manh, tôi sẽ tố cáo cô tội vô lễ... Á chị Văn Tình cứu em với!

Tô Cận cười hì hì nói:

- Chị Văn Tình, tiểu nữ thịt nộn da trơn, cả người không xương, không bằng cùng chung đi?

Mạch Tuệ phun ra nói:

- Cô là đồ biến thái, nữ lưu manh, chị Văn Tình sẽ không giống cô đâu.

Có khách quý trong lầu, Mạc Ngôn thấy thời gian cũng không còn sớm nữa nói:

- Ông chủ Tưởng, thời gian cũng không còn sớm nữa, ông đi nghỉ đi.

Tưởng Thiên Thiếu như còn không yên tâm nói:

- Cậu thực sự không cần mấy người ở lại chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần phải như vậy đâu, ông yên tâm đi trong lòng tôi biết rõ mà.

Tưởng Thiên Hiếu gật đầu quay đi.

Mạc Ngôn hút thuốc cũng không về nghỉ ngay mà mở đèn pha trong lầu.

Như vậy, từ ngoài nhìn vào người ta cũng cảm thấy được trong đây có người.

202. Chương 197 + 198: Không Cần Phải Giả Thần Giả Quỷ.

Cách Minh Viên khoảng 300m là một khách sạn cao cấp, tầng trệt của khách sạn cũng không cao chỉ có 8 tầng. Từ cửa sổ tầng cao nhất xa hoa nhìn lại có thể nhìn thấy toàn bộ Minh Viên. Kiến trúc của Minh Viên cao không đến 30 tầng cũng không che được tầm mắt nếu không phải ở Minh Viên có vườn cây xanh tốt thì từ đây dùng kính viễn vọng có thể nhìn thấy hết mặt khách.

Phòng xép của khách sạn đối diện với Minh Viên có một cửa sổ thủy tinh, có một người đàn ông mặc âu phục trong đêm tối cũng đang nhìn kính viễn vọng, y đang quan sát hai nhà tây nam của Minh Viên.

Sau y còn có một người phụ nữ mặc đồ ngủ cầm một ly rượu màu đỏ, đang ngồi trên giường uống rượu.

- Đêm nay có người vào, xem ra Tưởng Thiên Hiếu không chịu hết hi vọng rồi...

Người đàn ông nhìn qua cửa sổ cười lạnh.

Người phụ nữ phía sau y cười dương dương tự đắc nói:

- Sớm hay muộn thì ông ta cũng hết hi vọng, đơn giản chỉ là vấn đề thời gian, chịu được mấy tháng rồi thì mình không cần chút thời gian này.

Người đàn ông nói:

- Nói thì nói như vậy nhưng e rằng đêm dài lắm mộng.... Anh cảm thấy tiếp xúc với Tưởng Thiên Hiếu hơi sớm sẽ làm cho y nghi ngờ. Vả lại, chuyện này qua mức quỷ dị nếu truyền ra ngoài thì mới khiến cho một vài tổ chức chú ý.

Người phụ nữ kia cười nói:

- Anh nghĩ nhiều rồi, Tưởng Thiên Hiếu sẽ không để lộ chuyện này đâu, nếu để báo giới biết được thì hai cái nhà kia không đáng giá một xu, quan trọng là chuyện kinh doanh của Minh Viên cũng bị liên lụy. Tưởng Thiên Hiếu có gốc đâu. Thực ra mà nói, em đang lo nếu y phá hai cái lầu kia đi xây lại thì vô hình trung kế hoạch của chúng ta tan rã mất rồi.

Người đàn ông khinh thường nói:

- Y dám xây lại, chẳng qua chúng ta mới chơi đùa có một lần thôi mà.

Người phụ nữ nói:

- Anh đừng coi thường...cũng đừng quên, ông chủ chỉ cho em thời gian có một năm!

Người đàn ông bồng xoay người nói:

- Diệp Quân, kế hoạch việc này đã hơn nửa năm đến giờ anh vẫn chưa biết ông chủ đằng sau em là ai. Anh cảm thấy... chuyện này muốn thấy kết quả thì em cũng phải nói cho anh biết ông chủ của em chứ?

Diệp Quân mỉm cười nói:

- Ông chủ của em là ai quan trọng thế sao? Tiền sẽ không chia thiếu cho anh đâu...

Người đàn ông nhún vai nói:

- Nếu vậy giờ tăng giá, ông chủ em sẽ nghĩ thế nào?

Diệp Quân bĩu môi nói:

- Tốt nhất là anh đừng có làm như vậy.

Người đàn ông cười nói:

- Em đang uy hiếp anh?

Diệp Quân thở dài nói:

- Gốc, em đang cứu anh...

Người đàn ông cũng không bình tĩnh cười nói:

- Chuyện này để tối nay thảo luận đi... ngoài ra đêm nay anh cần người ra tay?

Diệp Quân gật đầu nói:

- Đương nhiên chỉ cần có người ở lại đó qua đêm, nhất định chúng ta sẽ ra tín hiệu quyết không để Tưởng Thiên Thiếu sinh ra tâm lý may mắn.

Người đàn ông lấy điện thoại ra bấm một số:

- Lão Trứ, hành động đi.

Cách Minh Viên 100m là khu nhà dân một người đàn ông đầu trọc lóc bỏ đi động xuống quay người đi vào trong buồng.

Căn buồng không lớn sau khi mở đèn có thể thấy gần góc sáng của cửa sổ có 7,8 cái thùng túi xách lớn nhỏ.

Cái thùng này chế tạo đúng là hoàn mỹ, có cả khóa mật mã, nắp hòm còn có chỗ thông gió. Tên đầu bóng đêm những cái thùng đó trải lên bàn sau đó mở một cái ra.

Sau khi mở thùng ra là một màn khiến người ta phải dựng tóc gáy....

Trong hòm là chỉ chút những con đậu tằm lớn nhỏ, trông hơi giống con gián nhưng cái bụng nó to mọng hơn nhiều. Bọn sâu này không hoạt động nhiều chỉ mấy máy trong hòm khi ma sát lẫn nhau phát ra tiếng rì rì.

Tên đầu bóng thấy nó có vẻ ghê tởm liền liếm môi cười đắc ý.

- Bảo bối, đừng vội có ăn ngay thôi...

Tên đầu bóng nhắc một con lên, sau khi quan sát cẩn thận thì cũng mở những thùng khác ra.

Không nằm ngoài dự tính trong hòm tất cả là những con giống như con gián. Y cẩn thận chọn lựa chọn ra một cái hòm đẹp nhất sau đó cẩn thận đóng lại.

Những cái hòm sâu đặt trên bàn cũng khoảng đến tới 7, 8 trăm con.

Tên đầu bóng đứng dậy mở tủ lạnh ra lấy ra 5,6 cái túi sau đó mở một túi ra cho vào bát sứ.

Cái túi này mở ra tất cả bọn tằm trong hòm đều náo động.

- Đừng vội, đừng vội tất cả sẽ có phần, sau khi ăn uống lo say đêm nay các ngươi sẽ phải xông pha chiến đấu...

Tên đầu bóng mỉm cười, cẩn thận để cái bát sứ vào thùng.

Cái bát sứ vừa mới để vào bọn sâu sôi động hẳn lên, âm thanh cũng to hơn phần đầu quên mình về phía cái bát sứ.

Cả một cái bát sứ toàn máu chỉ trong nháy mắt đã bị bọn sâu này ăn hết hơn nữa chỉ chút máu đó thôi chưa thể làm chúng thỏa mãn khẩu vị, chúng dẫm đạp lên nhau ồn ào, âm thanh phát ra cũng càng khó nghe hơn...

Tên đầu bóng thấy thế lại chậm rãi lật ngược cái bát sứ lại.

Ngoài máu ra y còn lấy ra một viên thuốc màu đen dùng ngón tay nghiền nát sau đó trộn vào bát máu.

Bọn sâu tham ăn nuốt giọt máu thơm, cái bụng màu nâu cũng bắt đầu biến sắc, từ màu hồng biến thành màu đỏ thẫm, từ đỏ thẫm lại biến thành màu đỏ máu...

Nửa tiếng sau, 6 túi máu tươi đã hết, hai cái hòm sâu cũng dần yên tĩnh trở lại.

Tên đầu bóng thấy thế nhe răng ra cười, khép hòm lại sau đó cầm cái đi ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa hắn lái một chiếc xe nhỏ chạy về hướng Minh Viên.

Cách chỗ y thẳng tắp đến đó chỉ có 100m nhưng muốn đến tây nam Minh Viên thì nhất định phải vòng qua phố bán điều...

Tới sườn tây nam Minh Viên, y lấy điện thoại ra bấm một số nói:

- Tôi đã vào vị trí, bây giờ bắt đầu chứ?

Người đầu dây bên kia nói:

- Đừng vội, đến sáng sớm còn mấy tiếng, bây giờ chưa nhiều người lắm, sau 3 tiếng nữa mới hành động như vậy mới đảm bảo máu không bị pha loãng.

Tên đầu bóng nói:

- Hiểu rồi... tôi ngủ một lúc, một tiếng sau bắt đầu.

Cúp điện thoại, y ngồi vào ghế bắt đầu chợp mắt.

Mạc Ngôn để nguyên áo nằm trên giường, lúc này đã là 2h30 sáng.

Theo suy tính chuyện quỷ dị này phát sinh trong Minh Viên hắn không thể ngờ đến.

Trên thực tế, cho đến giờ hắn thấy chuyện quỷ kia tất cả đều là do người nào đó dựng lên.... Đương nhiên sự xuất hiện của Vân La là ngoại lệ, với trí tuệ của cô mà nói miễn cưỡng cũng có thể quy cho cô là một loại người. Tóm lại, chính là vì quy tắc của trời đất thực ra một món đồ cũng không có.

Cho dù là ở thôn Dân Tộc có xuất hiện Thi Sát cũng là vì có người làm. Nếu không Thi Sát trôn sâu dưới đất không biết đến năm nào mới có thể ngóc đầu dậy hay là đã duy diệt không có cơ hội ngóc đầu dậy rồi.

Nói đến Mạc Ngôn cũng có chút nuối tiếc, bởi vì cục quốc thổ xuất hiện làm cho hắn không thể thăm dò cẩn thận tình hình ngọn nguồn Thi Sát dịch bệnh được. Nếu không có gì thay đổi, ngoài thôn Dân Tộc có xác ướp cổ ngàn năm, nếu có thể đến được đó thì đúng là có thể nghiên cứu được. Đồ vật đó đối với hắn thực là không giúp được gì nhưng với sơn chi thạch có thể công ngọc trong tương lai không chừng lại có cái lợi.

Từ một góc độ nào đó mà nói, sự tồn tại của tu sĩ vốn là người chuyên nghiên cứu thiên địa chí, sau khi mặc thêm tầng áo thì ít nhất cũng được coi là một huyền học gia.

- Đã hơn 2 tiếng đồng hồ, hắn là hành động được rồi chứ?

Mạc Ngôn nằm ở trên giường, nhìn Mạch Tuệ thì thảo một tiếng.

Từ khi hắn vào phòng, ý thức bản ngã của hắn đã phong tỏa phạm vi 200m nhưng đến lúc này cũng chưa thấy hiện tượng lạ nào phát sinh.

- Sao xe này lại bất động?

Đột nhiên trong ý thức bản ngã của mình có một chiếc xe nhỏ từ từ đi tới, dừng ở ngoài tường Minh Viên.

Bằng bản năng Mạc Ngôn có thể cảm thấy được chiếc xe này có cái gì đó, đang muốn xem cho rõ thì giữa ý thức bản ngã của hắn lại xuất hiện mục tiêu ngoài ý muốn.

Thấy người này, lập tức Mạc Ngôn buông tha chiếc xe kia, mặc cho nó có khả nghi hay không dù sao thì nó cũng chưa đi ngay được, từ từ tra xét cũng chưa muộn. Nhưng thực ra chiếc xe đang tới mới cần nghiên cứu kỹ một chút...

- Đêm hôm khuya khoắt không ở nhà ngủ mà chạy đến đây làm gì?

Mạc Ngôn từ từ tiếp cận mục tiêu, khoe miệng hắn khẽ cười...

Làm hắn kinh ngạc vì mục tiêu không phải ai khác mà lại là cô Tô Cận chân dài.

Trong tiềm phục bóng của Tô Cận trong mắt khách quý lòng hắn không khỏi có chút do dự.

Cô cũng không biết tại sao mình lại đến đây.

Lý trí nói cho cô biết, mình đến đây không chỉ vô ích mà còn có chút mạo hiểm.

Với khả năng của Mạc Ngôn cô muốn dùng sức mạnh thì kết quả hơn nữa là không ổn, còn có khả năng trộm gà không được còn mất một nắm gạo.

Nhưng không biết tại sao, cô ở trên giường thì cứ trần trọc không ngủ được, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại đứng dậy đi đến đây.

- Biết người biết ta mới có thể thắng được, ta sẽ nhìn trộm một cái xem có được không...

Tô Cận hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng tìm cho mình được một lý do không tồi.

Nghiêm túc mà nói, lý do này cũng có lý.

Mạc Ngôn giúp Tưởng Thiên Hiếu giải quyết chuyện này thì coi như trước kia mọi người thổi phồng là thật, lúc ấy Tô Cận ở bên đối diện với Mạc Ngôn chính cô cũng cảm thấy không yên tâm.

Lúc này cô cần tìm cho mình một lý do, ngay lập tức nhớ ra chuyện này hơn nữa cô càng muốn thấy thực ra đây là cơ hội tốt để quan sát Mạc Ngôn...

Họ Mạc, người dám khoác lác, ta đây muốn nhìn xem rốt cuộc người giải quyết chuyện này thế nào.

Trong ý thức bản ngã của Mạc Ngôn, Tô Cận như một con mèo hoang dã tỉnh đông...

Lúc này cô mặc một bộ đồ đen kịt, đường cong tinh tế uyển chuyển trong màn đêm. Nhất là đôi chân dài thon kia càng làm cho người ta động lòng, khiến cho người ta không nhìn được, thật sự là một đôi chân tuyệt hảo.

Thực ra cô ẩn trong màn đêm cũng khiến cho Mạc Ngôn cảm thấy hay.

- Cô gái chân dài này rốt cục là có ý gì, chẳng lẽ muốn làm trộm sao?

Mạc Ngôn vốn còn tưởng Tô Cận là nhằm vào mình nên mới đến nhưng nhìn bộ dạng này của cô hình như không phải thế.

Nếu đây chỉ là bóng đêm bình thường, Mạc Ngôn một chút cũng không để ý nhưng lúc này trời chỉ còn mấy tiếng nữa là sáng, người trốn trong chỗ bí mật sắp ra tay, hắn thì lại vẫn đang quan sát Tô Cận.

Thân phận của Tô Cận có thể mọi người đều biết, nhưng đối với Mạc Ngôn như vậy cũng chẳng có gì mê hoặc, chỉ bằng việc cô và Thích Viễn Sơn là chỗ thân thích cũng đủ khiến cho người ta nghi ngờ.

Đến giờ Mạc Ngôn cũng không phải là người cam chịu sự bị động...

- Cô không hành động thì để tôi hướng dẫn cô hành động.

Thấy chỉ còn mấy tiếng nữa là bình minh, Mạc Ngôn tính ẩn từ một nơi bí mật nào đó để thu phục cô gái chân dài này, xem rốt cục là cô có chủ ý gì.

Nghĩ đến đây hắn đứng dậy, mở cửa sổ ra.

Trong bóng tối Tô Cận bỗng thấy Mạc Ngôn trên cửa sổ liền kinh hãi...

Cô lập tức ngừng thở thu mình vào sợ bị Mạc Ngôn phát hiện.

Cũng may là Mạc Ngôn đứng ở cửa sổ không lâu, sau khi nhìn xung quanh hắn đi vào cũng kéo rèm cửa lên.

Tô Cận thấy Mạc Ngôn đi mất không tìm được hít một hơi thật sâu.

Có lẽ vì chợt dạ, cô thấy vừa rồi Mạc Ngôn ra cửa sổ nhìn xung quanh hình như là đã để ý đến mình...

- Không bị hắn phát hiện đấy chứ?

Tô Cận thở nhẹ an ủi mình. Sau đó cô nhìn về phía cửa sổ phòng Mạc Ngôn.

Lúc này hoàn toàn không có rèm cửa chỉ hiện lên một ánh sáng ngũ sắc...

Tia sáng này rất hấp dẫn, cực kì đẹp, làm cho cô mê mẩn, hoa hết cả mắt nhưng tiếc là trong chớp lát nó làm cho người ta có cảm giác buồn.

Trong lòng Tô Cận nảy dựng lên, một loại cảm giác đen tối trong lòng bàn tay cô.

- Đây là cái gì? Tia sáng sao lại có thể làm dao động tâm cảnh của ta?

Tô Cận không khỏi hoảng sợ...

Trong tâm cảnh của cô lúc này là gia đình, trên thế giới này có thể di chuyển được đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm. kim cương, xe thể thao, quần áo, mấy thứ đó đối với cô mà nói chỉ là thấp thậm chí là coi thường. Nhưng vừa rồi, tia sáng cũng khiến cô dao động dường như không thể tự chủ được.

- Rốt cuộc là cái gì, chỉ nhìn một cái mà đã làm cho tâm thần người ta không giữ được?

Trong tâm cô kinh ngạc, đang cân nhắc thì thấy Mạc Ngôn bỗng đi ra.

Tô Cận chú ý, Mạc Ngôn mặc một chiếc áo sơ mi, không mang theo gì cả đại khái là muốn đi tuần tra khu nhà kia.

Thấy Mạc Ngôn đi vào một gian phòng, bắt đầu tuần tra, Tô Cận không nhìn được đành phải quay lại.

- Cần nhân dịp lúc hắn đi tuần tra vào phòng hắn xem sao?

Nếu như người nào không thể kìm chế được ngũ sắc, Tô Cận nhất định không hành động thiếu suy nghĩ nhưng tâm cảnh của cô lúc này dĩ nhiên là dao động, rốt cục là cũng không chịu nổi sự hấp dẫn trong nội tâm...

Mạc Ngôn phóng ngũ sắc đã gần đến một chút bốn mạng hòm kiếm, nó do ngũ hành khí ngưng tụ lại, phù hợp với tinh thần của Mạc Ngôn ánh sáng ngũ sắc này có thể làm mê hoặc lòng người.

Dù sao Tô Cận cũng không phải là tu sĩ, tâm tình dao động nhìn không được nhìn trộm ý niệm trong đầu. Đọc cùng nhau khó mà bình phục được.

- Mặc kệ, đi trước rồi nói sau. Nếu như bị bắt chặt lão nương hô to người sàm sỡ xem người dám làm gì.

Tô Cận cắn răng, từ trong bóng tối nhảy ra chạy như bay về phía nhà Khách.

Mạc Ngôn không ở trong phòng khách, Tô Cận không dám lãnh đạm đi nhanh vào phòng hắn.

Cửa phòng vẫn khép hờ.

- Thật sự là trời cũng giúp mình, tiểu tử người không hay ho gì...

Tô Cận không nhịn được cười, đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng không người yên tĩnh, Tô Cận xuyên qua phóng khách đi rất nhanh vào phòng ngủ.

Đồ trang trí giữa phòng ngủ không có chút động tĩnh nào, chăn đệm cũng không có dấu hiệu của người ngủ.

Tô Cận liếc mắt một cái. Thấy áo khoác của Mạc Ngôn trên ghế salon, đang định lấy thì tiếng cửa động nhỏ đột nhiên cửa mở.

- Hồng rồi!

Tô Cận giật mình quay lại.

Nhưng phòng ngủ vắng vẻ không một bóng người, cũng không có tung tích của Mạc Ngôn...

Tô Cận thấy không ổn lao nhanh về phía cửa phòng, định xông ra.

Nhưng cô vừa mới cầm nắm cửa thì có người chọt vỗ vai mình.

Cái vỗ này suýt nữa làm cho ba hồn bảy vía của cô mất hết

- Rõ ràng là trong phòng không có ai, sao lại có người vỗ vai mình nhỉ?

Tô Cận sợ đến mức mặt trắng bệch, nhưng dù sao cũng là cao thủ, ý chí cũng mạnh mẽ cô kìm chế sự sợ hãi quay người dùng khủy tay quét qua.

Cái này đảo nhanh chỉ lướt như tiếng gió.

Cô quay lại chăm chú nhìn phía sau cũng hoàn toàn vắng vẻ, ma cũng không có.

Chẳng lẽ có ma thật?

Khuôn mặt nhỏ của Tô Cận trắng bệch lúc này trông cô cũng gần giống ma.

Suy cho cùng cô cũng là con gái mà trên đời này hiếm cho cô gái nào không sợ ma.

Có câu lòng nghi ngờ thì sinh mờ ám, cô vừa nghĩ đến ma thì lòng lại hồ thẹn 3 phần. Mà lúc này quỷ lại vỗ nhẹ vai cô.

Suýt nữa thì Tô Cận khóc thành tiếng...

Cô cắn chặt răng, lấy tinh thần bắt tay con quỷ kia.

Trong nháy mắt con quỷ đã biến mất.

Tô Cận không cam lòng bỗng nghiêng đầu quay về phía sau đây chính là chiêu thức đối phó với kẻ địch.

Nhưng một kích này đã bị thất bại, hơn nữa cũng bởi cô làm qua sức suýt nữa thì nghẹn cổ.

Lúc này Tô Cận thấy bên tai như có người nói, giữa mũi cũng cảm thấy có hơi thở của đàn ông.

Ngửi thấy hơi thở này, cô buông lỏng...

- Mạc Ngôn, tôi biết là anh, là đàn ông thì đừng có giả thần giả quỷ!

Tô Cận khẽ quát một tiếng.

- Là tôi giả thần giả quỷ hay cô giả thần giả quỷ đây?

Mạc Ngôn nói nhẹ vào tai Tô Cận:

- Đêm hôm khuya khoắt, không ngủ lại mặc quần áo nịt đến phòng đàn ông, cô có ý gì?

Tô Cận nghe thấy tiếng Mạc Ngôn thở phào, đàn ông có đáng sợ thì cũng là người so với sờ thấy quỷ thì đáng yêu hơn nhiều. Nói cách khác, cho dù là muốn chết cũng phải chết cho rõ ràng, cô tình nguyện chết trong tay Mạc Ngôn còn hơn là chết trong chỗ hư vô quỷ quái này...

Vừa nghĩ trong tiểu thuyết có cảnh ác quỷ cô không rét mà cũng phải run lên.

Quan trọng nhất Mạc Ngôn là đàn ông, chiêu số lợi hại nhất để đối phó với đàn ông không phải tay chân mà là người đàn bà phải xinh đẹp.

Đương nhiên, nếu đổi lại là người đàn ông khác đương nhiên Tô Cận sẽ khinh thường thủ đoạn này. Nhưng khả năng của hắn hơn xa so với cô hơn nữa vì muốn rõ cái chết của sư phụ, vạn bất đắc dĩ cô cũng không ngại sử dụng một chút sắc đẹp.

Tô Cận xoay người lại bị Mạc Ngôn vỗ nhẹ vào vai, mới chỉ hơi dùng lực mà Tô Cận đã cảm thấy trên vai mình như có một ngọn núi lớn đè lên cho dù cô có giấy dựa như thế nào cũng không thể nhúc nhích được.

- Lại nói về trang phục nịt của người này chắc cũng phải đầu tư một khoản tiền không tồi, rất giống với loại quần áo lặn.

Mạc Ngôn trêu chọc bên tai cô, cái gọi là thanh tú từ phía sau lưng hắn nhìn ngắm thân hình của cô, mảnh khảnh, eo thon, cái mông tròn trịa, hướng chi còn có mùi thơm cơ thể cứ quần quanh mũi lại càng khiến người ta xiêu lòng...

Tô Cận cảm nhận được hơi thở của đàn ông từ phía sau, hít sâu nói:

- Rốt cục người muốn làm cái gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Những lời này phải để tôi hỏi cô mới đúng, nói đi đêm hôm khuya khoắt không ngủ được rốt cục là cô muốn làm gì?

Tô Cận nói:

- Tôi không có thói quen nói quay lưng về người khác.

Mạc Ngôn mỉm cười buông tay ra nói:

- Cô có thể quay lại.

Mạc Ngôn bỏ tay ra, Tô Cận bỗng thấy ngọn núi trên vai mình được bỏ xuống chỉ với một chưởng mà còn chống cự như thế, cảm nhận được thực lực của Mạc Ngôn cô không khỏi hoảng sợ.

203. Chương 199: Đêm Hôm Khuya Khoắt

Từ khi còn 6 tuổi cô đã theo Nhan Phương tập võ, 8 tuổi bắt đầu luyện nội công, mười mấy năm không ngừng luyện tập khiến cho cô cảm thấy có đủ tự tin và kiêu ngạo về thân thủ của mình nhưng trước mặt Mạc Ngôn sự kiêu ngạo của cô chỉ giống như một con búp bê xinh đẹp. đúng là không chịu được một chưởng nhẹ của Mạc Ngôn...

Có cảm giác như vậy Tô Cận không khỏi mắng người khác biến thái rồi chậm rãi quay người lại.

Ánh mắt có vẻ đang cười, xem ra lúc này phá lệ đáng giận!

Tô Cận oán hận trừng trừng mắt nhìn Mạc Ngôn khinh thường nói:

- Bắt nạt một người con gái, anh thấy vui lắm sao?

Mạc Ngôn nghiêm túc nói:

- Tôi cảm thấy đầu óc cô có vấn đề?

Đầu óc tôi có vấn đề?

Tô Cận ngăn người ra bị lỗi suy nghĩ này của Mạc Ngôn làm cho hồ đồ.

Mạc Ngôn nói:

- Vốn là người đẹp lại đi làm trộm, làm trộm thì cũng thôi, sau khi cô bị tôi bắt giữ nên thành thật nói ra mục đích của mình. Đẳng này cô khen ngược, tôi không hề lấy dao thọt dọa người, chỉ muốn cô tự giác, cô lại cứng đầu. Đây không phải đầu óc có vấn đề thì là gì?

Tô Cận lại càng ngăn người ra, tên khốn này đúng là nói cũng có lý...

Mạc Ngôn lại nói:

- Nói đi, đêm hôm cô không ở phòng mà ngủ mà chạy đến phòng tôi rốt cuộc là có mục đích gì?

Tô Cận hừ một tiếng không nói gì.

Mạc Ngôn nói:

- Đừng cho là cô là con gái thì tôi không dám làm gì... nhưng nể mặt Mạch Tuệ tôi cho cô một cơ hội này...

Hắn còn chưa nói xong, Tô Cận đã ngắt lời:

- Nếu không có Mạch Tuệ, anh sẽ giết tôi?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cũng có thể như thế mà cũng có thể không, nhưng cũng có thể khẳng định một chút là sẽ giết, giết cô đối với tôi chẳng có chút áp lực gì.

Lời này cộng với sắc mặt hờ hững của hắn nhưng trong lơ đãng cũng khiến người ta phải dựng tóc gáy, sát khí bùng bùng trong nháy mắt toàn thân Tô Cận toát mồ hôi.

Cảm nhận được sát khí này, Tô Cận không nhịn được rung mình một cái trong lòng cô lập tức hiểu được người đàn ông này nhìn vẻ ngoài thì ôn hòa nhưng trong nội tâm vô cùng cứng cỏi, lạnh như băng. Giết người đối với hắn mà nói e rằng cũng chỉ như trẻ con nhẹ nhàng dẫm chết một con kiến, thậm chí còn không có một tia cảm xúc.

- Tôi... tôi đến để xem anh giải câu đố.

Tô Cận đã sớm chuẩn bị một đáp án tốt cố gắng để nói dối

Mạc Ngôn nghe thấy vậy không khỏi lắc đầu nói:

- Cô nghĩ là tôi sẽ tin lời cô sao?

Tô Cận cắn môi:

- Mục đích của tôi đúng là như thế, anh có tin hay không thì tùy.

Mạc Ngôn cười lạnh nói:

- Do tôi? Kết quả của tôi chỉ e cô không chịu nổi thôi.

Dừng lại một chút hắn lại nói tiếp:

- Tô Cận, không cần phải cố gắng lừa tôi, tôi biết mục đích cô đến đây không đơn giản như vậy, hình như trong đó có cả quan hệ của cô với Thích Viễn Sơn. Nếu tôi đoán không sai thì ông ta là trưởng bối sư môn của cô, thậm chí có thể nói là sư phụ cô.

Câu này vừa nói ra Tô Cận nhất thời kinh ngạc cả người một lúc lâu mới nói được:

- Anh... Làm sao mà anh biết được?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Rất đơn giản, trong cơ thể của cô có cùng hơi thở, mạch đập với Thích Viễn Sơn, bởi vậy tôi có thể nhìn ra quan hệ của các người.

Tô Cận nghe thấy vậy im lặng.

Đó cũng là bí mật lớn và duy nhất của cô, cứ như vậy bị Mạc Ngôn nói trắng ra thật sự cô không biết phải đối phó như thế nào.

Hơn nữa cô cũng biết nếu như không thể nói ra lý do thì chỉ e tên đàn ông khốn này sẽ hạ độc thủ với mình.

Chẳng lẽ phải dùng sắc đẹp dụ hấn?

Tô Cận cắn môi cân nhắc nhưng lại cảm thấy được làm như vậy sẽ có lỗi với Mạch Tuệ, vả lại người này chưa chắc đã bị mê hoặc.

Mạc Ngôn thấy Tô Cận có vẻ trầm mặc chợt nhớ ra một chuyện tiện thể nói luôn:

- Đúng rồi, tôi hôm qua Trương Trường Thanh có nói về tiểu khu Mạc Sầu Hồ. Chuyện của cô và Thích Viễn Sơn có chút không đúng, có quan hệ gì với mục đích khi cô đến đây?

Tôi hôm qua khi Trương Thanh Trường tiến cử Mạc Ngôn với Tưởng Thiên Thiếu có từng đề cập đến chuyện ở khu Mạc Sầu Hồ. Lúc ấy cho dù là Mạc Ngôn không mở ý thức bản ngã nhưng bản năng hấn cảm thấy cảm xúc của Tô Cận và Thích Viễn Sơn có vẻ lạ, nhất là Thích Viễn Sơn thậm chí là còn thần nhiên ác ý. Nhưng lão già này che dấu cảm xúc cũng không tới sau giây lát đã trở lại trạng thái bình thường. Trong lòng Mạc Ngôn có chút hoài nghi nhưng không quá chú tâm, chỉ cho rằng vị này là một đại sư phong thủy...

Mãi đến bây giờ vì Tô Cận không mời mà đến hấn mới liên hệ hai chuyện này với nhau.

Tô Cận không ngờ là chút bí mật cuối cùng của mình cũng bị Mạc Ngôn nói trắng ra...

Cô nhìn Mạc Ngôn trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi khôn xiết.

Người đàn ông này như nhân vật trong truyền thuyết có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, trước mặt hấn có bí mật gì cũng khó mà giấu kín được.

Đối mặt với một nam nhân như vậy, cô mệt mỏi cảm giác kế hoạch của mình dùng sắc để dụ tên này thật là vô cùng ngây thơ...

Cô hít một hơi thật sâu dứt khoát nói:

- Anh nói không sai, Thích Viễn Sơn là sư bá của tôi, Nhan Phương là sư phụ tôi, tôi tìm anh chính là muốn làm rõ xem có phải anh là hung thủ giết sư phụ tôi hay không?

Lúc này Mạc Ngôn mới kinh ngạc nói:

- Nhan Phương là ai?

Lời này vừa nói ra trong đầu hấn chợt lóe lên một tia sáng đã rõ hấn thốt lên:

- Tôi hiểu rồi, sư phụ của cô là Phương lão đầu!

Tô Cận nghe thấy vậy cũng không lấy làm kinh ngạc, cô biết sư phụ của mình chưa bao giờ dùng tên thật Mạc Ngôn nói là Phương lão đầu cũng là tên giả mà sư phụ cô dùng.

- Tôi hiểu rồi cô tới vì Phương lão đầu.

Mạc Ngôn không nhịn được giễu cợt nói:

- Có thú vị, một nữ thám hiểm gia và một vận động viên thậm chí một cái tên của sư phụ cũng không để lộ ra ngoài ánh sáng.

Tô Cận thấy Mạc Ngôn làm nhục sư phụ giận dữ nói:

- Khốn nạn, người mới là kẻ không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

Sự tức giận đã làm cô quên đi sợ hãi, giờ chưởng đánh Mạc Ngôn.

Sự giận dữ vội vàng này không biết là vô ý hay cố ý chưởng cũng không có lực bởi vậy nó mềm mại. Lúc này nếu người ngoài có nhìn thấy thì còn tưởng rằng hai người đang liếc mắt đưa tình.

Mạc Ngôn nắm chặt cổ tay của cô nói:

- Nay, không cần phải không biết tỏ ra xấu hổ như thế, đừng buộc tôi đánh con gái...

Vừa dứt lời Tô Cận đã hung hăng tát cho hắn một cái.

Mạc Ngôn hoảng sợ, chìa tay ra đỡ cái tát của Tô Cận, sáu đó nắm lấy chân cô giận dữ nói:

- Đủ rồi đấy!

Lúc hắn nắm tay Tô Cận tay kia thì nắm đùi cô, hai người gần nhau, tư thế này đúng là nói không nên lời.

Tô Cận chưa bao giờ cùng với một người đàn ông nào như thế, hơi thở của Mạc Ngôn cảm nhận được sức nóng dưới chân, trong lòng cô vừa giận vừa thẹn, hai hàng nước mắt chảy xuống nói:

- Người đã giết sư phụ ta, giờ lại định giết cả ta!

Mạc Ngôn giận dữ nói:

- Cô không cần cố tình gây sự, giết cô cũng chỉ như bóp chết một con kiến, cô cho rằng tôi không dám sao?

Dừng lại một chút hắn lại nói:

- Không sợ mà cho cô biết, ít nhất tôi có 10 cách làm cho cô biến mất mà không một tiếng động, ngay cả cọng tóc cũng không còn. Bây giờ tôi khoan dung cô là bởi vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì nể mặt Mạch Tuệ, tiếp theo là sư phụ cô tự sát, một cọng lông trên người ông ta tôi cũng không đụng đến, cô chạy đến đây rống lên báo thù đúng là nực cười.

Cái chết của Mạc Ngôn đương nhiên là có quan hệ đến Mạc Ngôn nhưng nếu nói ông già kia bị mình hù chết, ông ta nghĩ Mạc Ngôn gấp ghe đan thư, e rằng trong tay Mạc Ngôn sống không bằng chết, mà ngay cả bí mật đan thư cũng không giữ được, cho nên nắm lấy thời cơ này đã uống thuốc độc mà chết.

Trên thực tế, lúc đó Mạc Ngôn cũng không có sát tâm mà chỉ muốn giao ông ta cho cảnh sát hoặc Trường Trường Thanh xử lý.

Mạc Ngôn cũng không ngại giết người nhưng khi đã có cảnh sát can dự vào, Trương Trường Thanh cũng biết nội tình nếu giết người thì sau này phiền toái cũng không nhỏ. Mạc Ngôn không sợ phiền toái nhưng cũng không có nghĩa là hắn thích phiền toái, huống hồ lúc đó là làm việc lấy tiền thặng sự không cần phải tự làm phiền bản thân.

Nói tóm lại vì cái gọi là đan thư mà Nhan Phương đã hù chết chính mình.

- Người nói thật không?

Tô Cận nghe Mạc Ngôn nói sư phụ của mình tự sát, cô không khóc nữa mà nửa tin nửa ngờ hỏi.

Miệng cô nửa tin nửa ngờ nhưng thực ra cũng đã tin 7 phần.

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, với sức mạnh của Mạc Ngôn thì không cần phải nói dối. Theo như lời Mạc Ngôn thì giết Tô Cận chỉ giống như giết một con kiến, thực tế là không thành vấn đề về, tâm lý thì lại càng không áp lực. Nếu như thực sự hắn giết Nhan Phương thì lúc này đương nhiên sẽ không để ý gì mà giết Tô Cận, cái gọi là vừa chết trăm thì cũng không cần phải tốn nhiều vô mồm?

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Tin hay không thì tùy cô... Nếu cô không tin, thì cùng đi gặp sư phụ cô đến lúc đó tự cô hỏi sẽ biết.
Tô Cận nghe xong những câu này tức giận muốn tránh khỏi sự khống chế của Mạc Ngôn.

- Buông ra!

Cô đã xấu hổ lại buồn bực, hận là không thể cắn cho hắn mấy cái.

Chỗ đùi nóng lên cả người cô như nhũn ra, càng giãy dựa thì càng gần hắn hơn.

204. Chương 200-1: Thủ Đoạn Khó Lường

Mạc Ngôn nói:

- Thả cô ra không thành vấn đề nhưng phải nói trước, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho cô cô phải biết suy xét.

Tô Cận oán thăm, trừng mắt lườm hắn:

- Tôi cam đoan không nhằm vào anh nhưng anh nhất định phải cho tôi biết, rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì!

Mạc Ngôn hơi trầm ngâm gật đầu nói:

- Có thể... Không ngại cho cô biết, về chuyện đêm hôm đó thực sự tôi cũng có chỗ nghi ngờ cho nên tôi sẽ cho cô biết đêm đó xảy ra cái gì nhưng cô nhất định cũng phải trả lời câu hỏi của tôi.

Chuyện phát sinh ở khi Mạc Sầu Hồ có lẽ hắn đã quên nhưng vì sự xuất hiện của Tô Cận hắn nhớ lại nhưng vẫn có sự hoài nghi...

Tô Cận gật đầu nói:

- Đồng ý.

Dừng lại một chút cô thấy Mạc Ngôn bỏ mình ra, cô buồn bực e thẹn nói:

- Tôi đồng ý rồi còn không nhanh thả tôi ra?

Mạc Ngôn mỉm cười, cuối cùng thì cũng thả tay ra, hắn gãi mũi nhẹ nhàng hít hà.

Hành động này lộ rõ cái khinh không nói lên lời.

Tô Cận lườm hắn cười nhạo nói:

- Còn tưởng Mạc Tuệ tìm được một chính nhân quân tử, không ngờ cũng là đồ cợt nhả.

Cô giễu cợt, thực tế từ đáy lòng cô vừa thẹn vừa giận cô mơ hồ cảm thấy chỗ bị Mạc Ngôn đụng vào đùi lại nóng lên...

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Không nên hiểu lầm, chẳng qua là tôi cảm thấy cô có vẻ như không giống với đồ đệ của Phương lão đầu.

Tô Cận ngăn người ra nói:

- Có ý gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tuy là tôi mới gặp sư phụ cô một lần nhưng cũng có thể nhìn ra ông ta là một tên giang hồ già đời, còn cô... Ha ha nửa đêm đi lặn, trên người lại còn có nước hoa, thật sự tôi không biết phải hình dung hành vi này thế nào đây.

Dừng lại một chút hắn nói:

- Cô coi đây là hành động nghệ thuật sao?

Những lời này của hắn đương nhiên là trêu chọc, có thể Tô Cận nghe xong vừa giận vừa xấu hổ hận là không có cái lỗ nào mà chui được xuống.

Trầm mặc một lát Tô Cận xoa cổ tay bị Mạc Ngôn nắm nói:

- Bây giờ thì anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn đang định nói thì lại chợt phát hiện trong vốn ý thức có sự bất thường.

Hắn nhướn mi cười nói:

- Bây giờ không phải thời điểm thích hợp, để lúc khác đi!

Tô Cận ngăn người ra, lại thấy Mạc Ngôn như đang dò thám.

Hốt hoảng một cảm giác mệt mỏi từ sâu trong đáy lòng Tô Cận.

Sao lại thế này?

Suy nghĩ của cô dần đóng lại, cả cơ thể mềm nhũn ra không thể tự chủ được cô ngã xuống mở to hai mắt nghi ngờ mông lung...

Mạc Ngôn tiến lên, nắm lấy cái eo nhỏ sau đó nhẹ nhàng đặt Tô Cận lên giường.

Tiếp theo, hắn cũng không làm gì mà lẳng lặng đứng ở đó quan sát sự dị động trong ý thức...

Sau tường phía tây nam của Minh Viên tên đầu bóng mang theo cái hòm chậm rãi trèo tường xuống.

Đoạn tường này che một cái bàn đánh bóng bàn của trẻ con, tên đầu bóng ngồi xổm xuống sau đó mở cái hòm ra.

Nắp hòm được mở ra những con sâu cảm nhận được không khí bên ngoài liền xao động.

Đèn đầu bóng cười cười, nhẹ tay vẩy lên những con sâu nói:

- Bảo bối, bây giờ đến lượt các người trở tài...

Nói xong, hắn lấy từ trong túi tiền ra một viên thuốc dùng ngón tay nhẹ nhàng nghiền nát sau đó rắc lên những con sâu xấu xí.

Sau đó hắn gạt ra hai bên đổ những con sâu xuống.

Những con sâu này sau khi ra khỏi cái hòm nhỏ hẹp liền trở lên hoạt bát cái bụng to mọng tỏa đi bốn phía.

Tên đầu bóng thấy thế không vội hoảng hốt lấy một cái còi ra thổi.

Cái còi này phát ra tần xuất không rõ sóng âm, tai người không thể nghe thấy nhưng có thể ảnh hưởng đến những con sâu đang chạy ra bốn hướng.

Bất được loại sóng âm này mấy trăm con sâu này như trúng tà xếp thành một hàng thẳng tắp, bò đi theo đường chuột.

3 phút sau, bọn này đã biến mất.

Tên đầu bóng nhẹ nhàng ra cười mở cái thùng ra bào chế đúng cách.

Trong tường vậy, mấy trăm con sâu trong bóng tối bò nhanh như vậy về phía nhà khách.

Bọn chúng bò dọc theo vách tường, theo bụi cỏ, khe cửa, xâm nhập vào chỗ của Mạc Ngôn.

Vào bên trong nhà khách, những con sâu này dường như cảm nhận được gần nguồn nước, tỏa ra bốn phía chúng đi về hướng có nhiều nước...

Thoạt nhìn mấy trăm con sâu có vẻ khổng lồ nhưng thực ra chúng không lớn lại có thể phân bố ra 10 phòng thực ra cũng không nhìn thấy.

Hơn nữa chỗ nhiều nhất còn chưa vào mà còn đang bám víu dọc tường nhà khách, mái nhà nơi có có nguồn nước, có một tháp nước lớn.

Lúc này Mạc Ngôn tập trung chú ý lên những con sâu, còn về phần tên đầu bóng kia từ đầu đến cuối hẳn không để ý gì. Phàm là cái bị ý thức bản ngã tập trung thì chỉ cần ném vào ẩn ký thì không lo nó chạy đến chân trời góc biển nào Mạc Ngôn cũng vô tư tìm thấy.

Sau khi nhận ra sau tường có tên đầu bóng quỷ dị, Mạc Ngôn đã gieo hẳn vào trong hồn ẩn kí.

Từ đó về sau hẳn đã tập trung toàn bộ lên những con sâu này.

Mơ hồ hẳn đã đoán được tác hại của những con sâu này...

Sau khi phân hình bằng ý thức bản ngã, nhìn những con sâu này không sót cái gì nhất là cái bụng no máu kia giống như những con đom đóm trong đêm chính là không muốn người khác chú ý cũng không được.

Mạc Ngôn đoán ra tác hại của chúng cũng chẳng có gì lạ.

Quả nhiên sau khi chúng đến đài phun nước cái màu bột xanh trên lưng nó phát sinh phản ứng, sinh ra một loại vật chất kì lạ chúng thúc đẩy thứ chưa tiêu hóa trong bụng những con sâu phụt ra ngoài.

Mấy trăm con sâu mang theo khoảng 6, 7 túi máu, số lượng đó thực ra cũng không nhiều nhất là đối với nước trong đài phun cũng chỉ như một màu đỏ nhạt tô lên nhà khách.

Hiển nhiên sự công kích đêm nay chỉ trong quy mô nhỏ...

- Quả nhiên là đại tài trong dân gian mới có thể nghĩ ra cách quỷ dị này.

Sau khi thổ huyết chúng uể oải không phấn chấn nữa, mặc dù vậy, Mạc Ngôn thấy thế cũng là đủ rồi.

Hẳn cũng không ngăn cản những con sâu này phụt máu lên mà lẳng lặng quan sát màn không thể tưởng tượng được này.

Mãi đến khi mấy trăm con sâu chui ra từ lỗ chuột Mạc Ngôn mới bắt đầu hành động.

Thực ra thủ đoạn đàn bà này hẳn cũng chưa từng nghĩ đến.

Nhưng sau khi cẩn thận đánh giá, hẳn phát hiện trong chuyện này có bóng dáng của cổ thuật.

Bên trong cổ thuật người nuôi côn trùng cổ được gọi là Dẫn. Đầu tiên là quy tắc hồn dẫn sau đó là máu dẫn, rồi thanh dẫn cuối cùng là thuốc dẫn. Còn tên đầu bóng ngoài tường vậy kia cách của y để khống chế những con sâu này là kết hợp thanh dẫn và thuốc dẫn nhưng ở thời đại này chỉ e người thường có khả năng cực hạn là máu dẫn và hồn dẫn. Hồn dẫn cho dù là đạo nhân thời xưa cũng là một loại truyền thuyết, còn máu dẫn thì người cổ chỉ cần hao phí một lượng máu để nuôi dưỡng thì tu thành công pháp tốt thì khí huyết đan được có thể phục hồi được, giống như người sống lâu tạm thời đối lấy thực lực.

Ngoài tường vậy tên đầu bóng thu toàn bộ số sâu vào hòm, sau đó đóng kín nắp lại cho vào xe.

Lúc này đã gần 4h sáng, hẳn khởi động ô tô sau đó chạy về phía mấy nhà dân.

Cái xe nhỏ này khuất sau góc tường, Mạc Ngôn mới chầm chậm rời khỏi nhà khách.

Có hồn ẩn kí tồn tại, hẳn hoàn toàn không lo lắng tên đầu bóng này chạy khỏi tầm mắt của mình...

Cảm thấy âm thanh xao động từ xa, Mạc Ngôn nhảy qua tường đi về phía tên đầu bóng đã đến.

Sáng sớm đường vắng không một bóng người, hẳn đi chầm chậm nhưng thực ra từng bước đi tốc độ còn nhanh hơn chiếc xe kia chứ không chậm hơn chút nào.

Qua một con phố, đi tắt vào một cái ngõ nhỏ hẳn men theo ẩn ký dao động đi vào một ngôi nhà dân.

Đây là một ngôi nhà cũ, chiếc xe nhỏ kia dừng lại trước cửa.

Chỗ này rất gần Minh Viên, đường thẳng chỉ khoảng 100m, Mạc Ngôn cũng không dừng bước, nhẹ nhàng nhảy qua tường.

Lúc này tên đầu bóng đang xử lý lũ sâu, y cẩn thận mang một số con nghiền nát thành bột để bổ sung dinh dưỡng đã tiêu hao cho lũ sâu còn lại.

Làm xong y lấy điện thoại ra bấm một số nói:

- Anh, chuyện đã làm xong, anh cho nói với người lẳng lơ kia chưa? Anh nói với người lẳng lơ kia không được thì cũng không thể không đưa ra tiền? Phải nói thù lao kia cũng không được thiếu, ngoài ra mặc kệ trong Minh Viên cất giấu cái gì, cho dù là đồng sắt vụn cũng phải chiếm lấy. Anh, anh cứ nói như vậy không sợ cô ta không đồng ý đâu chẳng qua là nhất phách lưỡng tán, chúng ta cũng chẳng có tổn thất gì.

Mạc Ngôn đứng ngoài cửa sổ, vốn là định bắt người này nhưng nghe đến đó hần lại không vội nữa.

Trong phòng tên đầu bóng đã đồng dục nói xong nhưng không hề biết tại vách mạch rùng.

Mấy phút đồng hồ sau khi nghe xong, đại khái hần cũng nắm được ý đồ của bọn người này. Nghiêm túc mà nói bọn này có 2 người, một là tên đầu bóng còn một kẻ khác nữa không rõ mặt nhưng kẻ thủ lĩnh thì lại là một người đàn bà. Mạc Ngôn đoán ra ý đồ của chúng đơn giản là người phụ nữ họ Diệp cho chôn cất dưới đất trong Minh Viên một thứ gì đó vì vậy mà tên đồng bọn đầu bóng mới lấy những con sâu mở đường này để buộc Tưởng Thiên Hiếu phải dời bỏ mảnh đất này...

Còn về phần chôn cái gì trong nhà khách và lai lịch của người đàn bà họ Diệp ra sao chỉ bằng mấy câu nói ngắn ngủi, chung chung tạm thời hần chưa thể nghe ra.

- Anh, nói đến đây thôi, em đi nghỉ ngơi đây...

Trong phòng, tên đầu bóng ngắt điện thoại đuổi cái lưng dài chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Mạc Ngôn thấy y tắt máy cũng không khách sáo nữa, hần vận chuyển chân khí trong cơ thể, nhẹ nhàng phá khóa cửa...

205. Chương 200-2: Công Ty Tam Thượng

Tên đầu bóng không hề cảnh giác, bỏ áo khoác, thắt lưng sau đó thì đột nhiên cảm thấy có người vỗ vào vai mình.

Có câu là dọa người thì người hù chết. Cái vỗ này của Mạc Ngôn đã dọa cho tên đầu bóng kia suýt chết, y hét âm lên...

- Là ai?

Tên đầu bóng sợ đến dựng tóc gáy, cầm lấy quần chạy mất.

Y quay đầu lại thì thấy có hai luồng ngũ sắc.

Hai luồng ánh sáng ngũ sắc này cực đẹp tích trong đôi mắt của Mạc Ngôn ngậm mà không phát ra.

Tên đầu bóng nhìn ánh mắt của Mạc Ngôn, sắc mặt y đại ra đứng ở đó mà hồn phách bay hết.

- Dẫn ta đi gặp đồng bọn của người...

Mạc Ngôn nói xong, ánh sáng trong mắt không một chút thay đổi giống như lốc xoáy bay lộn khiến cho người khách khiếp hồn...

Hai tia sáng này có thể làm mê hoặc tinh thần con người, đó là một cách vận dụng bốn mạng hồn kiếm, nó tích lại trong mắt say đó mượn ý thức bản ngã nén vào trong óc người khác không chủ tâm tạm thời ngăn cản chủ ý của đối phương mà nó còn có tác dụng thôi miên và hôn mê.

Đây mới chỉ là lần đầu Mạc Ngôn vận dụng chi đạo này. Hiệu quả cũng tương đối khá, nhưng trên thực tế trong đó nó cũng ẩn chứa sự phiêu lưu, nếu qua mức thô bạo hay gặp sự phản kháng mạnh mẽ của đối phương thì có thể biến đổi phương thành ngu ngốc. Xác suất này khoảng 10%. Đổi lại nếu là người thường Mạc Ngôn cũng không sử dụng thủ đoạn này đây cũng là từ sau khi luyện được hồn kiếm bốn mạng. hần chỉ là vì muốn nghiệm chứng. Nếu đối phương là người thường hoặc vô tội thì hần sẽ không sử dụng. Nhưng đối với tên đầu bóng này rõ ràng là đầu hần bao phủ toàn quang sáng của kẻ xấu nên Mạc Ngôn không có một nửa áp lực.

Tên đầu bóng nếu biết mình là kẻ thí nghiệm đầu tiên cho Mạc Ngôn thì không biết là sẽ kêu lên một tiếng may mắn hay bất hạnh đây.

Bị Mạc Ngôn dùng ánh sáng ngũ sắc làm cho mê hoặc. Sự suy nghĩ của y gần như đình trệ, trong mơ màng y cảm thấy người trước mắt này vô cùng thân thiết, hẳn nói cái gì thì mình nên nghe cái đấy, nếu hẳn cho mình ăn phân thì cũng là chuyện đương nhiên.

Y gật đầu với vẻ ngốc nghếch:

- Được, bây giờ tôi sẽ dẫn anh đi.

Nói xong ngay cả áo khoác y cũng không mặc mà cầm theo cái quần đi.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Thất bại lại...

Tên đầu bóng thần thờ gật đầu sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài.

Tinh thần của y bị khống chế nhưng không có mất đi lối suy nghĩ cơ bản, sau khi ra cửa theo thói quen y lấy chìa khóa mở cửa xe ra.

Mạc Ngôn không dám để cho y lái xe vì thế đã nói:

- Ngồi bên tay lái phụ, sau đó chỉ đường cho ta.

Tên đầu bóng như đứa trẻ, ngoan ngoãn ngồi vào tay lái phụ sau đó quay lại chớp mắt nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thấy đôi mắt to này trong lòng cũng dở khóc dở cười.

Theo biểu hiện của tên đầu bóng thì vận dụng hồn kiếm bốn mạng vẫn có chỗ thiếu hụt, mặc dù nó dùng để mê hoặc lòng người làm cho người ta có cảm giác mình là người thân nhất nhưng nếu đối tượng là một đại lão thì hiệu quả cũng có chút làm cho người ta phải dựng tóc gáy.

Người có ý chí mạnh mẽ như Mạc Ngôn khi quay về phía tên đầu bóng với vẻ vô tội cũng có chút cảm giác không chịu được.

- Quả nhiên là không ai hoàn mỹ, kỹ vô hoàn mỹ, loại thủ đoạn này vẫn có một điểm nhỏ nhất là không thể sử dụng với đàn ông được.

Mạc Ngôn cười khắc khở, sau đó nổ máy:

- Đồng bọn của người ở chỗ nào?

Tên đầu bóng nói:

- Ở khách sạn Cực Quang.

Mạc Ngôn gật đầu nhún chân ga, đi về phía khách sạn Cực Quang.

Khách sạn này cách Minh Viên cũng chỉ có mấy trăm mét, đi qua một con phố chỉ một lát là đến.

Sau khi đỗ xe ở bãi đỗ của khách sạn, Mạc Ngôn hỏi:

- Đồng bọn của người tên là gì, ở phòng nào?

Tên đầu bóng không nói gì suy nghĩ nói:

- Anh ta tên là Vương Nhất, là anh họ của tôi, ở phòng 806.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Còn có những người khác ở cùng y thì sao?

Tên đầu bóng nói:

- Có một cô gái cùng ở với anh ta tên là Diệp Quân...

Dừng lại một chút thần sắc y có vẻ mê man, suy nghĩ rồi khẳng định nói:

- Cô ta là người câu dẫn anh tôi, còn muốn câu dẫn cả tôi, nhưng tôi không chịu, tôi không thích hủy hoại đàn bà.

Đối với sự hồn nhiên của tên đầu bóng, Mạc Ngôn chỉ cười khổ nói:

- Còn có những người khác không?

Tên đầu bóng nói:

- Không có, lần này chúng tôi tới Uyển Lăng chỉ có 3 người.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Có biết lai lịch và mục đích của cô ta hay không?

Tên đầu bóng nói:

- Cô ta rất thần bí tôi không biết thân phận của cô ta còn về mục đích thì là vì cất giấu cái gì đó trong Minh Viên.

Mạc Ngôn hỏi:

- Có biết là cái gì không?

Tên đầu bóng mê man lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì cả.

Mạc Ngôn trầm ngâm trong chốc lát, cảm thấy cái vật đó ít nhất cũng phải chôn sâu 3m dưới lòng đất chứ nếu không với sự phân hình ý thức của hắn thì ít nhiều cũng phát sinh phản ứng.

Đến đây, sứ mệnh của tên đầu bóng đã xong, Mạc Ngôn phất tay một cái, điểm huyết ngũ yên của y sau đó xuống xe.

Hơn 4h sáng, khách sạn Cực Quang nhân viên lễ tân đã buồn ngủ hết cả, lúc Mạc Ngôn đi tới thậm chí còn không ai chú ý đến hắn.

Mạc Ngôn không vào thang máy mà đi cầu thang bộ lên tầng 8.

Dọc lối đi hắn cũng không gặp ai, hắn thuận lợi đi đến phòng 806.

Trong ý thức bản ngã dò xét, giữa phòng ngủ 806 chỉ có một đôi nam nữ đương nhiên là đang say giấc.

Tay Mạc Ngôn nắm chặt cửa, vận chuyển chân khí khe khẽ khóa ra sau đó đi vào.

Thấy chỉ còn hơn một tiếng nữa là có mặt trời, Mạc Ngôn cũng không có thời gian để tên đầu bóng dẫn đường cho nên đã điểm huyết để y ngủ yên.

Hành động lúc này của hắn cũng không cố ý khống chế. Người đàn bà nằm cạnh Vương Nhất hình như cũng trải qua một ít huấn luyện sự cảnh giác rất cao, cô ta cảm nhận được có tiếng động khe khẽ lên lập tức tỉnh giấc.

Chỉ tiếc là cô ta vừa mới mở mắt ra thì cũng bị đối xử như tên đầu bóng.

Hai ánh mắt của người khác giống như hư không mà hiện nháy mắt tinh thần cô ta đã bị mê hoặc.

- Ngồi dậy.

Mạc Ngôn khẽ lấy một cái ghế ngồi xuống trước giường.

Đôi mắt của người đàn bà mê man từ từ đứng dậy.

Trước khi vào giấc ngủ cô ta đã trải qua một phen mây mưa lúc này ngay cả quần áo cũng không mặc, trên cổ cô ta còn rõ vết cắn...

Mạc Ngôn coi thường hỏi:

- Cô tên là gì?

Cô ta nghe thấy vậy càng mê man sâu, sau một chút do dự đã nói ra một chuỗi tiếng Nhật.

Là người Nhật Bản?

Mạc Ngôn nghe thấy vậy không khỏi ngẩn ra...

Bất luận là ai sau khi bị hấn mê hoặc về tinh thần thì theo bản năng cũng dùng tiếng mẹ đẻ để trả lời vấn đề, đây cũng là một loại phản ứng bản năng. Ý thức chủ quan không thể khống chế.

Sau một sự ngạc nhiên nho nhỏ Mạc Ngôn nói:

- Dùng tiếng Hán trả lời vấn đề của tôi đi, cô tên là gì?

- Tôi là Yagishita Sayoko...

Cô ta thì thào đáp.

Yagishita Sayoko? Mạc Ngôn gật đầu lại hỏi tiếp:

- Cô đến Uyển Lăng với mục đích gì?

Yagishita Sayoko nói:

- Vì trong Minh Viên có giấu một vật.

Mạc Ngôn nói:

- Có biết giấu vật gì không?

Yagishita Sayokolắc đầu nói:

- Không rõ lắm, tôi nhận được lệnh là phải làm cho Tưởng Thiên Hiếu rời khỏi đó, sau khi nhiệm vụ thành công thì chuyện này lại do người khác tiếp nhận.

Lúc này Mạc Ngôn chú ý đến trên vú cô ta có một hoa văn xăm hình quái đản. Một bàn tay thon cầm bông hoa, trên đầu ngón tay lại có màu máu tươi, còn bao quanh thì lại là màu đỏ Mân Côi, ngoài ra trên hình xăm còn có 34 chữ.

Hình xăm này có vẻ hơi quái dị, hơn nữa 34 chữ này Mạc Ngôn đoán nó biểu đạt hàm ý nào đó hay là dấu hiệu của một tổ chức.

Thuận tay Mạc Ngôn lấy di động ra chụp lại hình xăm này sau đó hỏi:

- Thân phận cụ thể của cô là gì? Ông chủ của cô là ai?

Yagishita Sayoko đáp:

- Tôi là nhân viên bên ngoài của công ty Tam Thượng, ông chủ của tôi là...

Nói đến đây bỗng nhiên thần sắc cô ta có thay đổi lớn, khuôn mặt bắt đầu uốn éo, hai tay vúi chặt vào đệm trong miệng phát ra âm thanh chói tai hình như đang giấy dũa...

Mạc Ngôn kinh ngạc, phải có động tác điều chỉnh thì sắc mặt cô ta mới yên tĩnh trở lại về mặt mù mịt nói:

- Thật xin lỗi, tôi cũng không biết ông chủ của tôi là ai...

- Ý gì vậy, cô gái này hình như đã bị người ta thôi miên...

Mạc Ngôn thở dài, cẩn thận quan sát cô ta liền phát hiện trong tiềm thức cô này hình như có một người nào đó đang ám chỉ.

Đây là một thủ đoạn phòng khi bị bức cung, khi đề cập đến một vài bí mật nó có thể phát huy tác dụng, phòng khi bí mật bị tiết lộ.

Thấy tình hình như vậy, Mạc Ngôn chỉ còn biết mình có lẽ cũng khó mà tin được lời của cô ta.

Đương nhiên nếu nhấn tâm một chút thì không phải là hấn không có thủ đoạn gì. Nhưng cứ như vậy, trăm phần trăm cô ta sẽ biến thành ngu ngốc.

Trầm ngâm một lát, Mạc Ngôn cảm thấy thân phận cô ta có chút thần bí, bối cảnh phía sau cô ta cũng không hề đơn giản, hơn nữa còn là thân phận nhân sĩ nếu biến thành ngu ngốc thì cũng có chút đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn đã có dự tính vì thế đã lấy di động ra gọi điện thoại cho Thất Xử.

- Tôi là Mạc Ngôn xin hỏi hôm nay ai trực ban?

Đầu dây bên kia người trực ban nói:

- Là trưởng phòng Đỗ, cô ấy đang ở văn phòng có cần tôi nói máy không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy làm phiền anh.

206. Chương 201: Tìm Bảo Bối

Đỗ Tiểu Âm bắt máy, hỏi:

- Có việc gì vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhớ cô thôi.

Đỗ Tiểu Âm giọng không vui, nói:

- Có việc nói mau, miệng ba hoa vô cùng vui sao?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Lãnh đạo, tôi gửi cái hình ảnh hình xăm cho cô, cô giúp tôi tra một chút lai lịch của nó.

Nói xong, hắn đem hình xăm chụp được cho Đỗ Tiểu Âm.

Thất Xử có cơ sở dữ liệu khổng lồ, một phút đồng hồ sau, thanh âm của Đỗ Tiểu Âm lần nữa vang lên.

Khẩu khí của nàng hiển nhiên càng kinh ngạc hơn so với vừa rồi, nói :

- Mạc Ngôn, hình xăm này anh từ đâu mà có?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô nói cho tôi biết trước lai lịch của nó, sau đó tôi sẽ nói cho cô biết, từ đâu tôi có nó.

Đỗ Tiểu Âm bắt đầu dĩ, đành phải nói ra lai lịch hình xăm.

- Đây là biểu thị công ty Tam Thượng của Nhật Bản, tính chất công ty này có chút giống với công ty Phương Chính các anh, nhưng so sánh thì bọn họ càng thêm chính quy hóa. Anh cũng biết, người Nhật Bản bang hội thịnh hành, cơ hồ từng khu vực đều có thể thấy bóng dáng nhân viên bang hội. Công ty Tam Thượng này bản chất mà nói, Trên thực tế là một hệ thống tổ chức bang hội khổng lồ đẳng cấp thâm nghiêm, hơn nữa thân phận nhân sĩ cao cấp phần lớn thần bí, nhất là ông chủ đứng sau công ty, đến nay không ai biết thân phận thực của người đó!

- Cậu gửi tới hình xăm, trên hình ảnh có hai mươi bốn đóa Mân Côi, đại biểu cho chủ nhân hình xăm là nhân viên công tác bên ngoài của Công ty Tam Thượng, xem như nhân viên trung tâm trung tầng. Còn con số trên hình ảnh, hẳn là một loại dấu hiệu trong hệ thống... Công ty Tam Thượng không phải là một tổ chức đơn giản, bọn họ vụ nào cũng nhận, hơn nữa phong cách làm việc giao hoạt quỷ dị. Rất ít lưu lại dấu vết. Tóm lại, cái tổ chức này tính nguy hại rất lớn.

Đỗ Tiểu Âm đại khái giới thiệu xong bối cảnh Công ty Tam Thượng, lại nói:

- Hiện tại đến phiên anh trả lời vấn đề của tôi, mau nói cho tôi biết, hình xăm này đến tột cùng là anh từ đâu mà có!

Mạc Ngôn nhìn vẻ mặt ngây dại của Yagishita Sayoko, nói :

- Nếu tôi cho cô biết. Bên cạnh tôi đang nằm là một người của Công ty Tam Thượng, cô có thể thực kinh ngạc hay không?

Đỗ Tiểu Âm thở dài, cười khổ nói:

- Hiện tại chính là anh chọc trời ra một cái lỗ thủng. Tôi cũng sẽ không kinh ngạc...

Nàng lời này là thật tâm nói như vậy, thấy được đủ loại thần kỳ của Mạc Ngôn, nàng cảm thấy được trên đời này rất khó có chuyện gì có thể làm cho mình cảm thấy khiếp sợ hơn.

Nhưng thế sự không có tuyệt đối. Có chút dừng lại, nàng bỗng nhiên ý thức được cái gì, lập tức kinh ngạc nói:

- Bên cạnh anh đang 'Nằm' là một người của Công ty Tam Thượng?

Trên hình ảnh hình xăm hiển nhiên là xuất thân từ người con gái, lại liên tưởng đến cái chữ 'Nằm' này, trong đầu Đỗ Tiểu Âm nhất thời hiện ra một vài hình ảnh nào đó không nên ...

Nghe ra khiếp sợ trong giọng nói Đỗ Tiểu Âm, Mạc Ngôn bất đắc dĩ giải thích nói:

- Được rồi, là tôi dùng từ không suy nghĩ, nghiêm khắc mà nói, đích xác là cô ta nằm, mà tôi thì đứng.

Đỗ Tiểu Âm nghe xong giải thích của hắn. Trong lòng nhất thời thoải mái, nhưng lập tức ý thức được cái gì, trên mặt không khỏi hơi hơi nóng lên, nói :

- Tôi cần anh giải thích sao? Tôi không là gì của anh ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô là lãnh đạo của tôi nha, còn trông cậy vào cô cho tôi thêm tiền trợ cấp cổ vấn mà!

Đỗ Tiểu Âm vuốt khuôn mặt hơi hơi nóng lên. Hít một hơi thật sâu, nói :

- Thêm tiền trợ cấp không thành vấn đề, nhưng hiện tại quan trọng nhất là, anh nhất định lập tức nói cho tôi biết, bên chỗ anh đến tội cùng chuyện gì xảy ra? Nếu người con gái của Công ty Tam Thượng đang làm chuyện nào đó phạm pháp, tôi sẽ có lý do tạm thời giam giữ cô ta. Về Công ty Tam Thượng. Ngay cả tổng bộ cũng không có nhiều tư liệu hữu dụng, người con gái này có lẽ là một đột phá!

Mạc Ngôn nói :

- Thất Xử còn lo vụ này?

Đỗ Tiểu Âm giải thích nói:

- Tôi chỉ có thể thi hành chức quyền cơ bản, cuối cùng là cần hội báo lên cấp trên, còn sự tình từ nay về sau, là chuyện của tổng bộ cùng cục tình báo quốc phòng!

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hiểu rồi, chuyện bên này rất đơn giản, lại nói tiếp, tôi cũng là may mắn gặp dịp...

Nói xong, hắn đem chuyện đã xảy ra khi tham gia tiệc rượu tối hôm qua đơn giản nói một lần.

Sau khi nghe xong, Đỗ Tiểu Âm nói :

- Anh hiện tại ở chỗ nào? Tôi lập tức cho người đi đón anh...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi ở phòng 806 khách sạn Cực Quang, người cô cần ở chỗ này. Đúng rồi, trong xe tải bãi đỗ xe dưới lầu còn có tên đầu trọc, là người của bọn hắn.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Ba người này đều đã bị tôi điểm huyết ngũ yên, còn ngoan hơn so với con thỏ, các cô đến nhận người sẽ tốt hơn. Ngoài ra, tôi còn có chút việc muốn làm, sẽ không tiếp tục ở nơi này chờ các cô!

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Việc gì?

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

- Trời sáng mau quá, tôi phải đi trước hừng đông xem Minh Viên rốt cuộc chôn bảo bối gì. Bận cả một đêm, dù sao cũng phải có chút thu hoạch mới được, cô nói đúng hay không?

Đỗ Tiểu Âm nghe vậy, cắn cắn môi, muốn nói gì, nhưng cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, im lặng không nói.

Đổi thành người khác, thỉnh thoảng nàng tuyệt đối sẽ không ngại chút nào nói ra một “đại đội” đạo lý, để chứng minh đối phương làm như vậy, đã không hợp lý, cũng không hợp pháp.

Nhưng là chống lại Mạc Ngôn... Nàng có khả năng làm, chỉ có lắc đầu cười khổ.

Đỗ Tiểu Âm thật sự là hiểu rất rõ đối với Mạc Ngôn, người đàn ông kia, đạo lý cùng pháp luật làm sao có khả năng trói buộc được... Mạc Ngôn cúp điện thoại, điểm huyết ngũ yên Yagishita Sayoko, liền xoay người xuống lầu, đi đến Minh Viên.

Quang cảnh lúc này, đúng là thời gian bóng đêm dày nhất của đêm, thích hợp làm loại chuyện Tìm bảo bối này.

Về Yagishita Sayoko cùng với Công ty Tam Thượng phía sau nàng, Mạc Ngôn không có chút nào hứng thú. Nói toạc ra, cái gọi là công ty này chỉ là cái tổ chức bang hội hóa quân sự hóa mà thôi, không đáng lo. Huống hồ, Công ty Tam Thượng tại ở đảo quốc xa ngoài ngàn dặm, qua tối nay, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện thêm chuyện gì.

Tương đối mà nói, chôn dấu bảo bối trong Minh Viên, thật ra càng có thể khiến cho hắn hứng thú.

Người đều có lòng hiếu kỳ, Mạc Ngôn cũng không ngoại lệ, hắn thực muốn biết, có thể khiến cho người Nhật Bản ở ngoài ngàn dặm không ngại cực khổ chạy tới Uyển Lăng, hơn nữa tỉ mỉ tính kế dài đến mấy tháng gì đó, đến tột cùng là bảo bối gì không bình thường!

Ở ngã tư đường yên tĩnh không người, sắc trời lại đen, Mạc Ngôn không lo làm kinh thế hãi tục, một đường chạy gấp, chỉ dùng vài phút lại lần nữa trở lại Minh Viên.

Hắn biết đồ vật chôn ở dưới nền đất nhà khách, ít nhất ba mét trở xuống, bởi vậy không dùng ý thức bản ngã tiến hành tra xét. Mà là đi thẳng tới chỗ phòng Tô Cận.

Giữa phòng ngủ, Tô Cận nằm ở trên giường đang ngủ say.

Theo tư thế ngủ, rõ ràng cô gái cho thấy khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Trong lòng nàng ôm thật chặt chiếc gối đầu, hai chân thon dài cuộn lên, liền giống như một đứa trẻ cô độc không chỗ nương tựa.

Mạc Ngôn không khỏi mỉm cười... Không thể tưởng được nữ thám hiểm gia và vận động gia ngỗ ngược cùng gọi cảm cực hạn, nổi tiếng hậu thế, lại cũng có một mặt yếu ớt như thế.

Nhìn thấy tư thế ngủ của Tô Cận, Mạc Ngôn đột nhiên cảm giác được. Lúc này cô gái đã thu hồi gọi cảm cả người, đúng là càng thêm đáng yêu hơn so với bình thường.

- Có lẽ, đây mới là tướng mạo sẵn có của cô ta ...

Mạc Ngôn lắc lắc đầu. Xoay người khóa chết cửa phòng, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Ý thức bản ngã không thể phát hiện sâu trong lòng đất, nhưng cũng không có nghĩa là Mạc Ngôn liền không có biện pháp nào khác.

Nhưng. Biện pháp như thế không chỉ có mang một chút tính nguy hiểm, hơn nữa cũng là lần đầu tiên hắn vận dụng.

- Nếu tiểu Vân La ở trong này, có cô ấy hộ pháp cho mình, liền có thể bảo đảm không sơ hở .

Khoanh chân ngồi xong, trong lòng Mạc Ngôn xẹt qua ý nghĩ như thế...

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên ý thức được, nhận được tiểu nha đầu Vân La này, chỉ sợ là một sự kiện sáng suốt nhất chính mình đã làm cho đến tận bây giờ!

Vân La tồn tại, đối với tương lai Mạc Ngôn có tác dụng không thể đánh giá!

Ở trong tu hành, pháp lữ tài không thể thiếu. Một cái ‘Lữ’ mà nói. Còn có nhiều loại hàm ý, tỷ như đạo lữ, đạo hữu, hộ đạo giả. Đạo lữ nhất khó cầu, ở trên đường tu hành diện mạo tư thủ. Mà đạo hữu là xu hướng bạn đường hợp nhau, giữa lẫn nhau có thể xác minh công pháp cho nhau, làm bạn hiền, thầy tốt trên đường tu hành. Hộ đạo giả lại còn gọi là hộ pháp. Là người thủ vệ khi tu sĩ bế quan tu hành và ứng kiếp.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, trong thời đại mạt pháp này, loại tồn tại đạo lữ cùng đạo hữu này cơ bản cũng là tham vọng quá đáng.

Hắn duy nhất có thể trông cậy vào đúng là chỉ có tiểu Vân La làm hộ đạo giả!

Vân La đối với Mạc Ngôn có loại tình cảm ngưỡng mộ, tu vi cũng không yếu, là hộ đạo giả tốt nhất.

207. Chương 201-2: Bản Ngã Thoát Xác

Nghiêm khắc mà nói, Mạc Ngôn lúc này chỉ vừa mới bước vào cánh cửa tu hành. Ở thời gian sau này, vô luận là ứng kiếp hay là bế quan tu hành, đều cần một người có thể đứng ra bảo hộ hắn khi hắn ở trạng thái không ổn định nhất.

Mở mắt chúng sinh, đáng để Mạc Ngôn tín nhiệm, và có năng lực thay hắn hộ vệ, nhìn tới nhìn lui, cũng duy có một mình Vân La.

Tỷ như lúc này, Mạc Ngôn liền định đem bản ngã cách thể, cùng hồn kiếm bốn mạng hợp lại làm một, sau đó mượn dùng tính chất đặc biệt của hồn kiếm bốn mạng xâm nhập dưới nền đất, tìm kiếm vật giấu chỗ đó. Lúc này, bản thể liền khuyết thiếu bảo hộ, nếu có Vân La ở một bên bảo hộ, liền không lo gì.

Nhưng nói tóm lại, nguy hiểm lần này cũng không lớn, mặc dù bản ngã ly thể, nhưng chỉ cần bảo trì khoảng cách cùng bản thể ở trong phạm vi hai trăm mét, với đặc tính hồn kiếm bốn mạng, trong vòng vài giây, Mạc Ngôn có thể trở về bản thể. Chỉ cần không gặp người tu vi xấp xỉ hắn, an toàn có thể bảo đảm không ngại.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, dưới tình huống không người hộ pháp Mạc Ngôn mới dám yên tâm vận dụng bản ngã cách thể!

Bên trong Tâm linh, hồn kiếm bốn mạng hóa thành quang hoa dày ngũ sắc, bao phủ tiểu hòa thượng bản ngã.

Phút chốc lúc sau, hai vật nhập làm một thể, hóa thành một thanh trường kiếm sắc bén vô cùng, từ ấn đường Mạc Ngôn xuyên ra!

Bản ngã tức Mạc Ngôn, Mạc Ngôn tức bản ngã.

... Đối với Mạc Ngôn mà nói, đây là một loại thể nghiệm trước nay chưa có! Khi kiếm thoát xác mà ra, tái chìm tái nổi ở trên thể gian, trong lòng hắn tỏa ra cảm giác Thiên địa rộng lớn, thoải mái vô cùng.

Loại hào hùng này tràn ngập trong lòng, khiến cho hắn nhận không được đã muốn thét dài.

Nhưng mà lúc này hắn đã thoát ly bản thể, khí quan không thể phát ra tiếng thét dài, nhưng hồn kiếm bốn mạng và tâm ý hắn tương thông, mạnh chấn động, phát ra một tràng tiếng vang phàm nhân khó nghe thấy...

Mạc Ngôn khoan khoái trong lòng, với Niệm Ngự Kiếm, ở trong phạm vi trăm mét tung hoành lui tới. Vô luận là vách tường hay là vật chất rắn hơn, đều là dễ dàng đi qua, không có chút nào cản trở, cũng không lưu chút dấu vết!

Chỉ cần bản ngã bất diệt, hắn có thể rong chơi khắp nơi, trăm dặm, ngàn dặm, mười vạn dặm... Cho đến tinh thần hao hết.

Nếu không phải suy nghĩ an nguy bản thể, lúc này Mạc Ngôn tuyệt đối sẽ không chế hồn kiếm ngao du thiên địa, mà không phải trong phạm vi giới hạn vài trăm mét.

- Bây giờ, là thời điểm đi xem dưới nền đất Minh Viên này đến tột cùng ẩn dấu những thứ gì!

Hồn kiếm Bốn mạng tồn tại xen vào hư thật, xuống đất, lúc sau không có chút nào trở ngại.

Mạc Ngôn điều khiển hồn kiếm thẳng vào dưới nền đất 10m, nhưng không có gì phát hiện, nhưng hắn cũng không nóng nảy, đây là xâm nhập thẳng tắp, không có phát hiện tung tích vật giấu cũng không kỳ quái.

Sau khi điều chỉnh phương hướng, hắn bắt đầu vận động một đường ngang, cao thấp trái phải đều là đất cát hòn đá, ngẫu nhiên còn có thể thấy một ít cốc chén nát vụn, cùng với xương khô chủng loại không rõ .

Mạc Ngôn không chế hồn kiếm đi qua cát đá, thoát ra chừng một trăm met, đã sắp tìm qua phương vị mấy người kia nói, hắn mới lại quay đầu, bắt đầu hướng về phía trước theo trạng thái xoắn ốc. Đây là lộ tuyến thăm dò hắn nghĩ có khả năng nhất, chỉ cần vật cất giấu trong không gian không phải quá nhỏ, đến khi lục soát quỹ tích mặt đất tiếp tục quay xuống phía dưới, chỉ ít có bảy phần năm chắc có thể tìm được vật.

Phạm vi tuy lớn, lộ tuyến cũng có chút phiền phức, nhưng may mà hồn kiếm tốc độ cực nhanh, ước chừng ba mươi giây sau, Mạc Ngôn đã đi tới chỗ cũ, hắn không dám lãnh đạm, quay người tìm tòi lần thứ hai theo quỹ tích tương phản xuống phía dưới.

Lúc này đây, quả nhiên là có phát hiện.

Ước chừng cách mặt đất năm sáu mét, bỗng nhiên xuất hiện một cái đường lát gạch ngầm, trong đường lát gạch u ám không ánh sáng, nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, hắc ám cũng không thể trở thành trở ngại.

- Lại là một công trình ngầm hiện đại .

Phân biệt ra được đường lát gạch sử dụng chất liệu là xi măng cốt thép, trong lòng Mạc Ngôn không khỏi kinh ngạc. Hắn tưởng rằng vật cất giấu nơi này ít nhất cũng là thời kì Minh Thanh, kết quả, lại không thể tưởng được, nơi này không ngờ là công trình thời hiện đại, trên vách tường đường lát gạch thậm chí còn trải đường ống dẫn nước, cách mỗi mười mét, còn có chân đèn kiểu cũ.

Đường lát gạch cao chừng ba mét, độ rộng hai mét, nghiêng xuống phía dưới mười lăm độ.

Mạc Ngôn theo đường lát gạch đi xuống phía dưới, đi về phía trước chừng một trăm năm mươi mét, đường lát gạch cuối cùng đã tới cuối, hiện ra tại trước mặt Mạc Ngôn, là một không gian khổng lồ dưới nền đất.

Cả không gian gần bằng nửa bãi bóng lớn, độ cao ước chừng 6m, cách hai mươi mét, liền có một kết cấu bê tông chống đỡ.

Trên mặt đất trải rộng tro bụi dày chừng 1cm, đủ thấy nơi này chỉ ít có vài thập niên không người đi vào.

Mạc Ngôn mới thấy đường lát gạch kết cấu bê tông, hơn nữa thêm thân phận người Nhật Bản của Yagishita Sayoko, hắn mơ hồ có dự đoán lai lịch không gian sử này .

Mà lúc này nhìn thấy vách tường cùng trụ chống đỡ nơi nơi đều có thể thấy được tiếng Nhật, cùng với vật tư bị vãi dầu quân dụng hoành lục sắc che lên, suy đoán đã biến thành sự thật.

- Không ngờ là kho vũ khí đạn dược ngầm của quân Nhật thời kỳ chiến tranh xâm lược Trung Quốc!

Mạc Ngôn tâm niệm vừa chuyển, không chế hồn kiếm nhẹ nhàng, vạch trần một chỗ vãi dầu quân dụng, nhìn thấy phía dưới đạn dược xếp chồng chất chỉnh chỉnh tề tề, nhất thời im lặng phóng mắt nhìn, vật tư bị vãi dầu che nghiêm chỉnh, che kín cả không gian ngầm , hắn tiếp tục xem xét lại một chỗ vãi dầu khác, phía dưới vẫn là vũ khí đạn dược, nhưng những súng máy đạn dược này phần lớn được bảo tồn vô cùng tốt, tản ra mùi súng ống...

Đối Mạc Ngôn mà nói vũ khí đạn dược nơi này đã là kết quả nửa thế kỷ trước, mặc dù là chồng chất như núi, cũng không có hơn nửa điểm công dụng.

Ngoài ra, nếu Tưởng Thiên Hiếu biết được ở phía dưới cái mộ của mình có một kho vũ khí đạn dược, không biết sẽ là diễn cảm như thế nào?

- Nói vậy sẽ sợ tới mức nét mặt già thành trắng bệch... vũ khí đạn dược chất đầy nửa bãi bóng, cho dù chỉ có hơn một nửa là đạn dược, cũng đủ biến trọn cái Minh Viên nổ thành bột mịn!

- Mặt khác, nếu đào sạch nơi này ra, thật là một tư liệu sống và bằng chứng không sai cho các chuyên gia học giả theo chủ nghĩa yêu nước giáo dục để làm căn cứ đồng thời cũng có thể cho họ nghiên cứu về đoạn lịch sử đó!

Mạc Ngôn miên man suy nghĩ, lại dọc theo đồng vật tư chỉnh tề tiếp tục xem xét.

Trong lòng hần, vẫn có một nghi vấn.

Công ty Tam Thượng hao hết tâm tư lặn lội đến Uyển Lăng, chẳng lẽ chính là vì kho vũ khí đạn dược vừa không sử dụng được cũng đã quá thời hạn này?

Lui một bước mà nói, bọn hần mặc dù là đến vì mấy thứ này, làm như thế nào chở đi đây?

Đây cũng không phải là vàng bạc mềm, đánh vào bao có thể trộm vận chuyển xuất cảnh, vũ khí đạn dược quy mô khổng lồ như thế không có mười mấy toa xe, hoàn toàn không vận chuyển đi được. Huống chi còn phải đi qua hải quan kiểm tra, mới có thể cho tàu chở về qua hàng ngàn dặm xa xôi ... Tóm lại, muốn đem vũ khí đạn dược này vận chuyển xuất cảnh, cơ hồ là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Nếu như không đoán sai, nơi này khẳng định có dấu vết khác khiến những tiểu quỷ đó ngấp nghé!

Mạc Ngôn trong lòng nghĩ như thế, liền nhanh hơn tốc độ tìm tòi, quả nhiên, tại phía dưới cùng dưới nền đất kho vũ khí đạn dược phát hiện một cái cửa sắt bị gỉ hoàn toàn thành cửa chết .

Cửa sắt dày ước chừng hai mươi cen-ti-mét, hoàn toàn kín, chỗ kết hợp cùng khung cửa bị han gỉ nghiêm trọng, không lưu một khe hở.

Đổi lại người thường, cho dù có công cụ chuyên nghiệp nhất, muốn mở ra cửa sắt này cũng phải tiêu tốn vài giờ thời gian nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, hoàn toàn không tạo được gì trở ngại. Hần không có nghĩ nhiều, lập tức xuyên cửa mà qua.

Sau cửa sắt, là một không gian ước chừng ở 10m².

So sánh với cái cửa đồng nát sắt vụn ngoài cửa kia, cất trong kho này hoàn toàn có thể dùng từ bảo tàng để hình dung.

Chung quanh tuy là hắc ám, ánh sáng cả phòng lại rõ ràng chiếu vào bên trong tinh thần Mạc Ngôn.

Bình tĩnh như Mạc Ngôn, nhìn đến những thứ cất trong kho, cũng nhận không được nữa tim đập nhanh...

Vàng đúc thành hình như viên gạch chỉnh chỉnh tề tề xếp chồng chất thành một ngọn núi nhỏ hình vuông, bị các vật dụng long đong đã lâu tùy tiện chất đống ở trên bàn, mà trong rương trên mặt đất, còn có một bức thi họa và châu báu...

Đi vào căn phòng này, liền giống như đi vào bảo tàng sơn động bốn mươi tên cướp đã giấu kín, xem thôi mà làm cho người ta hoa cả mắt, tim đập không thôi.

208. Chương 202: Hồn Kiếm Dị Biến

Mạc Ngôn giản lược tính toán một cái, chỉ đồng vàng thì ít nhất cũng một tấn rưỡi, các loại đồ cổ không sai biệt lắm gần trăm món, châu báu không kể xiết, tán lạc trong ba bốn cái rương, kể đến những bức tranh, cũng có vài chục cuốn có thừa, bất quá bởi vì khuyết thiếu biện pháp bảo hộ, giá trị có thể đã không lớn.

Tóm lại, đây là một số của cải thật lớn, đủ để cho phú hào như Tưởng Thiên Hiếu cũng điên cuồng.

Nhưng nói thực ra, mấy thứ này đối với Mạc Ngôn mà nói, trừ thỏa mãn lòng hiếu kỳ và thăm dò của hần, cũng không có gì giá trị dùng vào thực tế.

Đương nhiên, nếu như có thể mà nói, hần không để ý đem tất cả những thứ ở nơi này cuốn đi không còn.

Nhưng bắt buộc dĩ chính là nơi này cách mặt đất gần mười mét, hơn nữa hần cũng không có phương pháp di chuyển đồ như trong truyền thuyết, đối mặt bảo tàng huy hoàng này, cũng chỉ có thể thán một tiếng mong muốn mà không thể thành.

Đương nhiên, nếu mấy thứ này đối với hần thật sự có tác dụng, hần đại khái có thể chậm rãi như tầm ăn lên, hôm nay thủ một ít, ngày mai thủ một ít thì có thể dọn sạch nơi này .

Nhưng thân là tu sĩ, tiền tài cùng tài vật trong thế tục cho tới bây giờ cũng không phải là trọng tâm trong kiếp sống tu hành.

Tu sĩ có kiêu ngạo của tu sĩ, Mạc Ngôn không có khả năng làm cho tài vật này biến thành nhỏ xíu, cũng không thể thành chuột không biết mệt mỗi dọn sạch từng ngày.

- Nhưng, đã nhập bảo sơn, cũng không thể tay không mà về...

Mạc Ngôn tuần tra một chút đồng châu báu, tính toán tuyển chọn những thứ tinh xảo gì đó lưu làm kỷ niệm.

-Ồ, đây là vật gì?

Nhìn hồi lâu tầm mắt Mạc Ngôn dừng ở một pho tượng ngọc...

Tượng ngọc rất tinh xảo tinh xảo, chạm trổ mượt mà, xem bộ dáng, là một pho tượng Ngọc Quan Âm trắng.

Quan Âm cúi đầu cười hiền lành, khuôn mặt cũng có vẻ hiền lành, tay trái nâng bình tay phải cầm nhánh liễu.

Chỉ nói chạm trổ, pho tượng này tuyệt đối là bút tích đại sư, khuôn mặt diễn cảm sinh động, tỉ lệ nhịp nhàng, ngay cả cái bình trong tay kia cũng là cẩn thận dựa theo tỉ lệ tỉ mỉ bày biện ra...

Nhưng sau khi cẩn thận quan sát, Mạc Ngôn chợt phát hiện, bình trong tay Ngọc Quan Âm này tựa hồ có chút kỳ quặc.

Xem chất liệu gỗ này, tuy rằng đều là màu trắng, nhưng lại không phải chất ngọc, mà là một loại chất liệu gỗ ngay cả Mạc Ngôn cũng không phân biệt ra được .

Trừ thứ đó ra, bình này chỉ cao có 1 cm, đúng là ánh sáng, bên trong thậm chí có sắc thủy quang xanh thắm .

Không nói đến chạm trổ tinh kỳ này, chỉ chất lỏng nhỏ nhỏ trong bình còn đang có, đã làm cho Mạc Ngôn lâm vào kinh ngạc.

Những thứ kia chôn dưới đất ít nhất cũng hơn nửa thế kỷ, đến tột cùng là chất lỏng gì, có thể bảo tồn thời gian lâu như vậy mà không bị bốc hơi? Chất lỏng trong bình này nếu đổ ra, thể tích tối đa cũng chỉ bằng hạt đậu xanh, mặc dù là dầu trơn không bốc hơi nào đó, lúc này cũng có thể đã khô cạn.

Huống chi, thủy quang trong bình, lộ ra sắc hơi hơi màu lam, tuyệt không thể nào là dầu trơn nào đó.

Mạc Ngôn trong lòng kinh ngạc không thôi, lập tức tâm niệm chuyển động, đem chính mình và hồn kiếm bốn mạng thu thành nhỏ lại như hạt vừng, chạy vào trong bình.

Cho đến gần trên bình, hồn kiếm bốn mạng bỗng nhiên phát ra chấn động, đúng là không thể khống chế hướng đáy bình mà chui.

Mạc Ngôn lấp bấp kinh hãi, đang cần có hành động, trước mắt đã có hơi nước dày đập vào mặt, làm dịu thần hồn của hắn, tỏa ra một loại cảm giác an toàn...

Tiếp tục nhìn kỹ thì đáy bình là một giọt chất lỏng xanh thắm nhìn như không nhiều lắm, nhưng chân chính đối mặt thì lại làm cho người ta thấy một loại hơi thở vô cùng tận như biển khơi .

Đối mặt hơi thở cuộn cuộn mà bàng bạc loại này, trong lòng Mạc Ngôn nhất thời nhảy dựng, điều này chẳng lẽ chính là thiên địa linh vật theo lời Tả Đạo Nhân, thủy trong ngũ hành sao?

Trong lòng hắn nghĩ như thế, hồn kiếm bốn mạng cũng đã khẩn cấp nhảy vào chất lỏng xanh thắm này.

Hồn kiếm Bốn mạng là ngưng tụ Ngũ Hành khí, cùng chất lỏng trong bình tựa hồ trời sinh phù hợp, nhất đậm nhất trộn, hấp thu chất lỏng huyền diệu khó giải thích kia không còn.

Lập tức, hồn kiếm bốn mạng lại chấn động, đúng là ngoài dự đoán của mọi người, khiến Mạc Ngôn xuất ra khỏi kiếm.

Biến hóa này tới cực kỳ đột ngột, Mạc Ngôn bất ngờ không phòng ngự, suýt nữa ‘Bệnh tim’ bị dọa ra...

Hắn lúc này vừa mới mở tâm linh, bản ngã căn bản không thể tồn tại với thế giới thật, Hồn Kiếm bốn mạng đá hấn – vốn là người chủ nhân ra, không có gì khác biệt với mưu sát.

Mới vừa bị đá ra, bản ngã sẽ có dấu hiệu tan rã, dù là Mạc Ngôn gan lớn, cũng bị dọa đến trong lòng nhảy dựng.

Nhưng lập tức hắn liền phát hiện, hồn kiếm bốn mạng hấp thu chất lỏng huyền diệu khó giải thích kia thì cũng dường ra một ít hơi nước dày, bao phủ ở trên người mình.

Có hơi nước này làm dịu, bản ngã lập tức củng cố, không dấu hiệu tan rã nữa.

Giờ này khắc này, gan lớn như Mạc Ngôn, cũng là nghĩ lại mà sợ không thôi.

Nhưng việc đã đến nước này, thử dài cũng tốt, nghĩ lại mà sợ cũng tốt, bất luận chất lỏng này là chân thủy hoặc là giả thủy, Mạc Ngôn duy nhất có thể làm đúng là yên lặng theo dõi kỳ biến.

Cũng may hồn kiếm bốn mạng cấu kết cùng tâm ý hắn, trong mơ hồ, Mạc Ngôn có thể cảm giác được, đây cũng không phải chuyện xấu...

Mười phút sau, hồn kiếm bốn mạng trôi nổi trên không trung bỗng nhiên mỉm cười chấn động, rốt cục hấp thu hết toàn bộ chất lỏng trong bình .

... Nói là mười phút, nhưng chỉ như trong chớp mắt, giờ phút này đối với Mạc Ngôn mà nói, đây cũng là mười phút buồn chán nhất trong cuộc đời hắn!

Buồn chán trong khi chờ đợi, an ủi duy nhất chính là bản ngã vẫn động lại, cũng không có dấu hiệu tan rã.

Trong thời gian khó khăn này, hắn bắt đầu cân nhắc, hồn kiếm bốn mạng vì sao lại đột nhiên không khống chế được?

Càng nghĩ hắn càng không thể tìm được đáp án xác thực, kỳ quỷ trong tu hành đích thật nhiều lắm, đừng nói là hắn, chính là Tả Đạo Nhân sống lại, cũng không dám nói thâm nhuần vạn đạo lý.

Nhưng, có một nhân tố thật là hắn có thể cơ bản khẳng định.

Hồn kiếm Bốn mạng tuy rằng lấy dính hơi thở thần hồn của hắn, nhưng đến lúc này, chưa hoàn toàn luyện thành trong một, thế cho nên hắn không thể gọi lên Hồn Ấn Niệm, toàn bộ nhờ thao tác bình thường nhuốm dần hơi thở đến như thế, hồn kiếm bốn mạng bỗng nhiên mất đi khống chế tựa hồ cũng hợp tình lý.

- Thật sự là quá mức khinh thường , trên đường tu hành từng bước gian nguy, mình đã có chút đặc ý vênh váo ...

Mạc Ngôn khe khẽ thở dài.

Chuốc khổ hải tạo, tâm linh mở, thoát khỏi bóng ma tử vong bao phủ thì không thể không nói, tâm cảnh Mạc Ngôn cũng có ảo tưởng mình mạnh hoặc là nói, trong lòng thường thường là đi tới hai bước lại lui về phía sau ba bước khiến trong lòng hắn đặc chí, chỉ nhìn thấy tiến bộ của mình mà lại không để mắt đến đằng sau.

-Thánh nhân viết, một ngày ba lần tự vấn, ta hiện tại ngay cả ba ngày một lần tự vấn đều làm không được, thật sự là không nên ...

Chờ đợi, đồng thời Mạc Ngôn bắt đầu tỉnh lại.

Nói tóm lại, hành động của hắn ngày hôm nay, có thể nói từ một khắc bản ngã lý thể này liền gieo xuống hạt giống nguy hiểm.

Nói thí dụ như bản thể xa trên mặt đất, cho dù lúc này vẫn có thể được bản ngã cảm ứng được, nhưng khuyết thiếu hồn kiếm bốn mạng ‘Phương tiện giao thông’ này, hiện tại đã ở vào trạng thái bất lợi tứ cố vô thân, nếu có một người bình thường ra tay, hắn cũng chỉ có thể trở mắt nhìn lên, nhưng không cách nào trợ giúp.

Bản thể tử vong, bản ngã cũng thành vô tri, vô thức, trừ phi là lập tức tu thành âm thần, mới có thể tránh được kiếp nạn.

Mạc Ngôn đắm chìm ở bên trong suy nghĩ, hồn kiếm bốn mạng cũng đã hoàn toàn hấp thu hết chất lỏng trong bình, rồi sau đó chấn động không trung, thu lại ánh sáng ngũ sắc, hóa thành một đám sắc trắng mờ mờ...

Mạc Ngôn ngưng thần nhìn lại, lập tức liền biết, tính chất hồn kiếm bốn mạng dĩ nhiên đã xảy ra hóa lớn cực biến.

Hồn kiếm bốn mạng vốn lấy Ngũ Hành làm cơ sở, Ngũ Hành cân đối, chẳng phân biệt được, nhưng lúc này hấp thu chất lỏng không biết lai lịch trong bình, cũng trở thành lấy lực thủy hành thành chủ đạo.

Mạc Ngôn cùng hồn kiếm bốn mạng vẫn có liên hệ ở giữa như cũ, hơn nữa so với vừa rồi thêm chặt chẽ.

Thậm chí thoáng qua, Mạc Ngôn có thể cảm nhận được trong hồn kiếm bốn mạng truyền đến một trận dao động gần như thúc giục, tựa hồ đang thúc giục mình cùng nó Hợp Thể.

-Ồ, chẳng lẽ là sinh ra linh trí?

Mạc Ngôn kinh hãi không hiểu trong lòng...

Theo như lẽ thường mà nói, trước khi luyện đến đại thành, hồn kiếm bốn mạng đều là vật chết, không thể sinh ra linh trí mặc dù là mở đầu mới, lạc hạ ấn ký, tối đa cũng chỉ là người thứ hai của ‘Chính mình’.

209. Chương 202-2: Mơ Giữa Ban Ngày

Chỉ khi nào sinh ra linh trí, hồn kiếm bốn mạng liền tồn tại tương đương với tiểu Vân La, không những phụ trợ được Mạc Ngôn, chờ đợi đến đại thành thì thậm chí còn có thể một mình tu luyện.

Cảm nhận được hồn kiếm bốn mạng thúc giục, Mạc Ngôn không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức trốn vào trong kiếm.

Trải qua kinh hách cùng dày vò vừa rồi, đối với Mạc Ngôn mà nói, việc khẩn cấp trước mắt là phải rời khỏi nơi này, lập tức phản hồi bản thể.

Bản ngã mới vừa gia nhập hồn kiếm bốn mạng, còn không kịp phù hợp, Mạc Ngôn cũng cảm giác được ở chỗ sâu trong hồn kiếm bốn mạng truyền đến một trận dao động rõ ràng.

Nghiêm khắc mà nói, đây cũng không phải là cái gì dao động, mà là một loại cảm xúc thật sự...

Loại cảm xúc này thuần túy mà tinh khiết, kể như một loại ngưỡng mộ, lại hơi ngây thơ.

Mạc Ngôn kinh ngạc không thôi, suy nghĩ một chút, liền hướng về ngọn nguồn cảm xúc này...

Sau một lát, hần đi vào một không gian lớn tản ra ánh sáng ngũ sắc.

Không gian vốn là hư vô, do nhiều màu hình thành, vô thiên vô, vô thượng vô, cũng không khía cạnh.

Ở giữa không gian, một đoàn sắc xanh thẫm bóng nước lúc chìm lúc nổi, từ xa nhìn lại, cực kỳ giống một quả đông lạnh màu lam.

Vừa rồi cảm xúc kia liền do ‘Quả đông lạnh’ này truyền ra, nhận thấy được Mạc Ngôn đến, ‘Quả đông lạnh’ này tựa hồ vô cùng vui sướng, rồi lại có chút thẹn thùng, từ bản thể phân ra một ba xúc tu hết sức nhỏ, muốn quờ Mạc Ngôn, rồi lại bay trở về, tựa hồ là đang sợ Mạc Ngôn trách cứ...

- Quả nhiên là sinh ra linh trí.

Chứng kiến ‘Quả đông lạnh’ này thẹn thùng, Mạc Ngôn khó khăn tự kiềm chế vui sướng.

Nhưng, hần cũng chú ý thấy, thứ mới sinh linh trí tỉnh tỉnh mê mê, ước chừng chỉ như trí tuệ của trẻ hai ba tuổi.

Ngoài ra, không gian nhiều màu này cũng là đầu mối hồn kiếm bốn mạng, chính mình chỉ cần trôi nổi ở giữa, thanh hồn kiếm bốn mạng coi như có thể luyện thành.

Quả bóng nước lại phân ra xúc tu, lần này cũng không xấu hổ, mà là can đảm quần lấy Mạc Ngôn, đưa hấn lên trước mặt của mình.

Lập tức, nó hơi hơi rung động, vỡ ra một cái lỗ hồng, hiện ra nơi trọng yếu nhất.

Mạc Ngôn biết nó đây là đang thúc giục chính mình khơi lên Hồn Ấn Niệm...

Giữa phòng ngủ, bản thể Mạc Ngôn ngồi xếp bằng bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt không có tinh quang lộ ra, hiện ra chỉ là một nét thoáng màu trắng.

- Phù...

Hắn thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhắm mắt lại, tiếp tục mở thì trong mắt tràn đầy vui sướng.

- Chuyện tốt hàng trăm năm mới có, năm nay đến nhà của ta...

Hắn nhin không được cười lên một tiếng, đem hồn kiếm bốn mạng từ ấn đường thoát ra, giữ trong lòng bàn tay thưởng thức.

Lúc này hồn kiếm bốn mạng đã thu lại ngũ sắc, biến thành thủy quang mắt thường khó thấy, hơn nữa trong lúc vận chuyển, bớt một phần đình trệ, linh động nhiều hơn.

Hồn kiếm Bốn mạng lúc này đã sinh linh trí, ngoan ngoãn mặc cho Mạc Ngôn thưởng thức, đột nhiên lại hóa làm một quả bóng nước, khi lòng bàn tay hấn sôi nổi chạm vào, tiện đà lại hóa thành một con côn trùng mập, mập máy ở lòng bàn tay Mạc Ngôn, thoạt nhìn rất bướng bỉnh...

Cái này cũng chưa tính xong, khi nó nhìn thấy Tô Cận trên giường say sưa ngủ thì hơi bị kiềm hãm, tựa hồ có chút tò mò lập tức liền biến hoá nhanh chóng, hóa thành một người đáng người nóng bỏng như Tô Cận, nằm ở lòng bàn tay Mạc Ngôn, đánh giấc khò khò...

Nhìn thấy Tô Cận trong lòng bàn tay, Mạc Ngôn buồn cười, luận trí tuệ, hồn kiếm bốn mạng xấp xỉ đứa trẻ con hai ba tuổi, nhưng linh tính dạt dào, tương lai lớn dần tiềm lực tuyệt đối là khó có thể đánh giá.

- Thật sự là đúng là trong họa có phúc, trong phúc có họa, cơ duyên thế này, thật là khó khăn mới có được!

Nói tóm lại, họa ở Minh Viên, tuy là dọa gần cái chết, nhưng thu hoạch rất khả quan. So sánh với thu hoạch này, khối vàng và đồ cổ trong lòng đất bị long đông kia, đúng như cận bã thôi.

Mắt thấy sắc trời hơi sáng, Mạc Ngôn tính toán thu hồi hồn kiếm bốn mạng.

Lúc này, hồn kiếm bốn mạng nằm ở lòng bàn tay lại biến thành một quả bóng nước, run rẩy bay đến trước mắt Mạc Ngôn, bỗng nhiên phun ra đồ vật.

Mạc Ngôn tay mát lạnh, chụp lấy vật ở trong tay, tập trung nhìn vào, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng.

Hắn không nghĩ tới, hồn kiếm bốn mạng rời khỏi nền đất lại đem cả Ngọc Quan Âm theo đi ra.

Lúc này Ngọc Quan Âm này vẫn loá mắt như trước, nhưng bình nước thánh trong tay lại có vẻ có chút âm đậm vô quang.

Mạc Ngôn lại quan sát bình này, lại không cách nào phân biệt ra nó là chất liệu gỗ gì, hơn nữa trong bình cũng là rỗng tuếch, chút hơi nước cũng không có.

- Trong bình, cái giọt chất lỏng cổ quái kia đến tột cùng là người đặt vào, hay là này chính bình súc tích ra đây?

Mạc Ngôn nhìn thấy bình, trong lòng suy đoán lên. Luận dấu hiệu mà nói, tựa hồ khả năng sau lớn hơn nữa. Nếu thật là như vậy, như vậy giá trị Ngọc Quan Âm này không thể đánh giá, đặt ở trong tiểu thuyết kỳ ảo, ít nhất cũng là trang bị cấp sử thi.

Ngoài ra, giọt chất lỏng trong bình kia, Mạc Ngôn cũng vô pháp khẳng định có phải là chân thủy theo lời Tả Đạo Nhân hay không.

Nhưng Ngọc Quan Âm dĩ nhiên ở nơi tay, nghi vấn này có thể tạm gác lại sau này chậm rãi nghiên cứu, cũng không vội trong nhất thời.

Mạc Ngôn thu hồi suy nghĩ. Đang muốn bỏ Ngọc Quan Âm vào túi, lại chợt nhớ tới một chuyện, nhìn thấy bốn mạng hồn kiếm vẫn trôi nổi ở trước mặt như trước, thầm nghĩ:

- Vật nhỏ này trong cơ thể tựa hồ có không gian khác, nó nếu có thể giữ được Ngọc Quan Âm. Không biết có giữ đồ vật khác hay không?

Nghĩ đến đây, hắn lấy Ngọc Quan Âm ném hồn kiếm bốn mạng, mà giờ khắc này hồn kiếm bốn mạng vẫn duy trì hình thái quả bóng nước thấy có cái gì bay đến hướng của mình, bản năng vỡ ra thành một vết rách, nuốt Ngọc Quan Âm vào...

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ. Cầm lấy một cái ghế lại vứt đi.

Hồn kiếm Bốn mạng tỉnh tỉnh mê mê, nghĩ rằng Mạc Ngôn đang cùng mình vui đùa, lập tức thật vui vẻ mở cái miệng rộng, nuốt cái ghế kia đi vào.

Mắt thấy hồn kiếm bốn mạng chỉ bằng cái vọt đánh cầu nuốt ghế dựa ‘Thật lớn’, Mạc Ngôn đã cảm thấy mới lạ, lại cảm thấy được có chút quý dị.

- Quả nhiên là có thể nuốt vào thứ kia, tất nhiên như vậy. Thật là có thể nuốt hết đồng vàng dưới nền đất kia đi ra...

Mạc Ngôn là một tay tính toán giỏi, hồn kiếm bốn mạng lại bỗng nhiên phun ra ghế dựa, lập tức tỉnh tỉnh mê mê truyền ra một cảm xúc buồn bực, khinh thường là thứ này quá lớn, hơn nữa hương vị rất quái lạ...

Mạc Ngôn không khỏi buồn cười. Lập tức trong lòng mơ hồ hiểu ra.

Hồn kiếm Bốn mạng lấy Ngũ Hành làm cơ sở, không gian trong cơ thể như hư như thật, có khả năng giữ cũng chỉ là một ít vật có linh tính. Tỷ như bùa khí, ngọc khí, hay là một ít linh vật trời sinh. Còn tạp chất rất nhiều thứ trong thế giới vật chất, nó xin miễn thứ cho kẻ bất tài ...

Đạo tặc vàng không thể làm được, Mạc Ngôn thật cũng không uể oải. Đối với thứ kia hắn vốn không có hứng thú quá lớn, được cũng tốt, không có cũng được. Cũng chỉ là tùy tâm mà nghĩ, giây lát lập tức quên.

- Nhìn người cũng là tên bướng bỉnh, hắn là nên cho người cái tên !

Sau khi hồn kiếm Bốn mạng biến dị, càng ưa thích xuất hiện với hình thái quả bóng nước, hơn nữa mới sinh linh trí, vô cùng nhân hóa. Mạc Ngôn cảm thấy được hắn là cho nó cái tên độc thuộc lòng. Hồn kiếm Bốn mạng kỳ thật chỉ là một loại gọi chung, chỉ vật cụ thể. Giống như pháp bảo, bùa khí, ngọc khí, chỉ là một loại gọi chung.

Nhưng Mạc Ngôn hiển nhiên không có thiên phú đặt tên, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra một cái tên chuẩn xác.

- Quên đi, vẫn là kệ nó thì hơn...

Hắn tâm niệm vừa động, thu hồi hồn kiếm bốn mạng vào tâm linh, sau đó đi đến bên giường, giải bỏ huyết ngủ yên cho Tô Cận.

Tô Cận chậm rãi mở to mắt, chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái, từ nhỏ đến lớn, tựa hồ chưa ngủ ngon như vậy...

Nàng không biết mình ở chỗ nào, còn tưởng rằng là ở trên giường của mình, không hề suy nghĩ đuổi thân uyển chuyển thân hình, đuổi lưng một cái.

Nhưng mà ngay sau đó, nàng liền suýt nữa hét rầm lên.

... Nhìn khuôn mặt trước mắt xem ra đáng giận cười cười, trong lòng nàng lập tức dâng lên một cảm giác sợ hãi trước nay chưa có.

- Đồ khốn, người làm cái gì đối với ta?

Nàng mang theo tiếng khóc, luống cuống tay chân bò dậy, bối rối kiểm tra y phục trên người.

- Nghĩ gì thế?

Mạc Ngôn không khỏi bật cười, nói :

- Thật sự là giữa ban ngày ban mặt nằm mơ, sướng nhỉ ...

Tô Cận thấy trang phục trên người bó sát người, hoàn hảo không tổn hao gì, hơn nữa nửa thân dưới tựa hồ cũng không có gì khác thường, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng ngay sau đó, mặt cười của nàng vừa hé ra liền trở nên đen xì...

- Giữa ban ngày ban mặt nằm mơ à, sướng à?

Tâm tư của phụ nữ chính là kỳ quái chỗ này, một giây đồng hồ trước, nàng còn đang sợ hãi bị Mạc Ngôn làm trò cầm thú đối với chính mình, một giây đồng hồ sau, lại tức giận vì đối phương không bằng cầm thú, cùng với không bằng cầm thú, còn hung hăng muốn giẫm lên một cước với thái độ khinh miệt...

- Người ... khốn kiếp!

Tô Cận cắn môi, oán hận trừng mắt với Mạc Ngôn, bà cô so với Mạch Tuệ mà kém rất nhiều sao? Người không bằng cầm thú thì thôi, dựa vào cái gì sỉ nhục ta!

210. Chương 203: Rạng Sáng

Mạc Ngôn nhắc tay đầu hàng, nói :

- Thật có lỗi, tôi là người nhanh mồm nhanh miệng, nếu tạo thành tâm lý thương tổn đối với cô, lúc này tôi xin giải thích.

Một câu giải thích của hắn căn bản chính là thêm dầu vào lửa, xát muối trong vết thương.

Tô Cận hồng hồng trong mắt, lên chân đánh tới Mạc Ngôn, nói :

- Khốn nạn, người là một tên khốn nạn chỉ biết trêu chọc con gái!

Nàng lúc này oán khí không chỉ là bởi vì cái câu trêu chọc của Mạc Ngôn vừa rồi, từ đêm ngày hôm qua, nàng đã bị Mạc Ngôn dọa, gắt gao ngăn chặn. Cuối cùng, còn bị người đáng giận này không biết dùng thủ pháp gì làm cho mê đi ...

Đáng giận nhất chính là, nàng không có bất kỳ biện pháp gì trả thù người này, đánh thì đánh không lại, mắng cũng mắng không được.

Tô Cận trong lòng càng nghĩ, lại càng giận...

Mạc Ngôn tiếp được đầu gối, nói :

-Được rồi, không cần khóc lóc om sòm , trời sáng mau quá, nếu cô không muốn bị người ta phát hiện cô cùng tôi ngủ ở một phòng, vẫn là sớm rời đi đi.

Tô Cận lúc này mới tỉnh ngộ lại, nhìn nhìn ngoài cửa sổ trời phát ra ánh sáng nhạt, theo bản năng từ trên giường nhảy lên.

Nàng lau nước mắt, nhìn chằm chằm ánh mắt Mạc Ngôn, nói :

-Anh tối hôm qua nói rằng, muốn nói cho tôi chuyện đã xảy ra đêm đó.

Mạc Ngôn nói :

-Tôi đáp ứng rồi chắc chắn sẽ không dối ý, nhưng bây giờ không phải là thời điểm, để hôm nào đi.

Tô Cận gật gật đầu, nói :

-Hi vọng anh có thể nói được làm được...

Nói xong, nàng mở cửa phòng ngủ ra, liền bỏ đi.

Đi tới cửa thì nàng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên xoay người nhìn Mạc Ngôn, hỏi:

- Chuyện Tướng Thiên Hiếu giải quyết sao?

Lòng hiếu kỳ của nữ nhân so với nam nhân càng mạnh, một khắc trước nàng còn hận không thể cắn một phát ở trên người Mạc Ngôn ,lúc này bị lòng hiếu kỳ sử dụng, cũng muốn làm rõ ràng, khi chính mình ‘Té xiu’, Mạc Ngôn đến tột cùng đã làm gì.

Chuyện tối ngày hôm qua tuy rằng không có gì cần giấu diếm, nhưng Mạc Ngôn lại không có hứng thú giải thích với Tô Cận, thần nhiên nói:

- Chờ xem tin tức đi, nếu cô cũng đủ thông minh, có lẽ có thể suy đoán ra mọi góc ngách.

- Giả thần giả quỷ!

Tô Cận biết mình không có khả năng móc được từ trong miệng Mạc Ngôn ra cái gì, cảm giận trừng mắt liếc hần một cái, xoay người rời đi.

Đuổi Tô Cận đi, Mạc Ngôn lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại Đỗ Tiểu Âm.

Nếu hầm ngầm chôn dấu chỉ là châu báu và đồ cổ, Mạc Ngôn tuyệt đối sẽ tùy ý cho chúng nó thất lạc trong lòng đất, nhưng kho ngầm này là kho vũ khí đạn dược gần bằng nửa cái bãi bóng cũng là cái họa ngầm thật lớn. Nếu bên trong những thứ kia bị gây nổ, luận quy mô của nó mà nói, tuyệt đối là một tai họa thật lớn. Đừng nói là cả Minh Viên , ngay cả mấy con phố gần đây chỉ sợ đều chạy không khỏi kiếp nạn này!

Mạc Ngôn tuy là người tu sĩ, nhưng làm không được lãnh đạm như Tả Đạo Nhân, tai họa ngầm loại này có thể tạo thành tai nạn thật lớn không biết thì thôi, sau khi biết lại ngồi yên không để ý, hần như thế nào cũng không làm được.

Huống hồ, muốn bài trừ tai họa ngầm này cũng không khó khăn, đơn giản là một cú điện thoại mà thôi.

Theo lý thuyết, cú điện thoại này gọi cho Mã cục trưởng thích hợp nhất, nhưng có câu cách ngôn là nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, công lao lớn như thế, người đầu tiên hần nhớ tới đúng là Đỗ Tiểu Âm

...

- Lãnh đạo, ba người kia bắt được không ?

Điện thoại đầu kia, Đỗ Tiểu Âm :

- Đã khống chế được , đang ở trên đường trở về đây. Nhưng không có bằng chứng, hơn nữa lại là quốc tịch nước ngoài, chỉ sợ giam giữ không được bao lâu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Xuống tay với hai tên đầu trọc ấy, chờ hần tỉnh, trực tiếp hỏi, cam đoan cô hỏi cái gì hần nói cái đó.

Đỗ Tiểu Âm nói :

-Anh khẳng định?

Mạc Ngôn nói :

- Đương nhiên khẳng định, hần bị tôi thôi miên, ít nhất phải ba mươi sáu giờ, mới có thể triệt để khôi phục thần trí. Trong lúc này, tôi cam đoan hần thuần khiết còn hơn đứa bé, có hỏi tất đáp. Đúng rồi, cái cô Yagishita Sayoko, cô cũng đừng có đánh cô ấy, người này trước đó bị người ta hạ đòn tâm lý ám chỉ, cô ép hỏi quá, chỉ sợ sẽ biến thành ngớ ngẩn!

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Tôi hiểu được...

Có chút dừng lại, trêu chọc nói:

- Thần thám, hành động tìm bảo bối của anh có thu hoạch hay không?

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

- Không chỉ có có thu hoạch, hơn nữa là đại thu hoạch, nói ra có thể hù chết cô!

Đỗ Tiểu Âm hừ một tiếng, nói :

- Anh cho tôi là dễ dọa lắm sao? Đến tột cùng có phát hiện gì kinh sợ, nói nghe một chút, xem tôi có thể bị anh hù chết hay không!

Mạc Ngôn đi đến phía trước cửa sổ, nhìn thấy sắc trời dần dần sáng, châm điều thuốc, đem quá trình tìm bảo bối thuật lại một lần.

Sau khi nghe xong, mặc dù Đỗ Tiểu Âm không bị hù chết, nhưng lại cũng giật mình nửa ngày không nói chuyện.

Đổi lại người khác nói với nàng chuyện như vậy, nàng tuyệt đối sẽ cho rằng một truyện cười, nhưng đối tượng nói chuyện là Mạc Ngôn thì nàng không do dự chút nào liền lựa chọn tin tưởng...

- Trời ạ, kho vũ khí đạn dược bằng nửa bãi bóng ?

Đỗ Tiểu Âm không rét mà run, nói :

- Mạc Ngôn, mau nói cho tôi biết cụ thể phương vị! Mặt khác, tay ông còn có cái gì ... không, như chứng cứ để chứng minh kho vũ khí đạn dược ngầm này tồn tại? Khi tôi báo cáo lên thượng cấp, ít nhất cần có một chút chứng cứ. Dựa theo sự miêu tả của anh, quy mô kho vũ khí đạn dược này thực khổng lồ, khi đào móc, liên quan đến không chỉ là Minh Viên, cư dân phụ cận có thể đều phải di tản. Nếu như không có căn cứ xác thực, ban ngành tương quan không có khả năng vì thế mà ra tay!

Mạc Ngôn không nhú nhú mày, hần ra vào kho vũ khí đạn dược dưới đất đều không phải là bản thể, mà là mượn dùng năng lực hồn kiếm bốn mạng, còn thật không có căn cứ chính xác để chứng minh tất cả chuyện này.

- Cô chờ một chút, cho tôi suy nghĩ...

Mạc Ngôn khởi động ý thức bản ngã, bắt đầu tính toán cụ thể phương vị kho vũ khí đạn dược ngầm, cùng với khoảng cách giữa cái cửa bị đóng chết kia với đường lát gạch cùng bề mặt đất. Trải qua đo lường tính toán, hần phát hiện chuyện này kỳ thật cũng không khó giải quyết.

- Cô vẫn nên đi một chuyến đi, tôi lo cửa ra vào, đến lúc đó cô trực tiếp đi vào tự mình xem. Mặt khác, cô tốt nhất mang nhiều người, sau khi cửa mở ra, cần người duy trì trật tự.

Đỗ Tiểu Âm cũng hiểu được việc này qua loa không được, nói :

- Được, tôi mang theo người của tổ công tác bên ngoài và tổ phá bom mìn lập tức khởi hành, chờ chúng tôi!

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn rời phòng khách.

Trải qua đo lường tính toán, cửa ra vào đường lát gạch ở ngoài sườn Tây Nam Minh Viên một gian nhà cấp nước, đại khái ở cách mặt đất hai mét bị bê tông hoàn toàn phong kín.

Muốn mở ra đường lát gạch này, đối với Mạc Ngôn mà nói cũng không khó khăn, có hồn kiếm bốn mạng nơi tay, có thể nói là nhấc tay là được.

Đi vào phòng, Mạc Ngôn lấy ra giấy chứng nhận cổ vấn của Thất Xử, đuổi nhân viên trực ban nơi này đi, sau đó trở về phía trên đường lát gạch.

Nơi này vừa khéo không có vật gì, có thể trực tiếp động thủ.

Hần tâm niệm vừa động, cho ra hồn kiếm bốn mạng, khống chế nó nhẹ nhàng hướng vào mặt đất. Kiếm xuống đất, bay nhanh như chạy, không bao lâu liền cắt ra một lỗ hổng cao tới hai mét, rộng một mét.

Mạc Ngôn triệu hồi hồn kiếm bốn mạng, chân trái đứng như mọc rễ trên mặt đất. Chân phải vận đủ chân khí, hung hăng giậm xuống.

- Uỳnh..

Một tiếng trầm đục. Tấm bê tông cao hơn hai mét trực tiếp rơi vào bên trong đường lát gạch, kích thích một đám tro bụi.

Chờ bụi trần tán đi. Mạc Ngôn trực tiếp nhảy vào đường lát gạch, lay động chân khí, sử dụng cả tay chân, rất nhanh đã làm sạch đường lát gạch.

Trong đường lát gạch, tản mát ra một mùi ẩm mốc, Mạc Ngôn cẩn thận đánh giá. Cũng không phát hiện bất kỳ khí thể nguy hiểm nào, chỉ cần thông gió thoáng, người thường liền có thể ra vào không ngại.

Rửa sạch xong đất bụi, Mạc Ngôn nhảy ra khỏi đường lát gạch. Tùy tay lấy ra hai vôi nước trong phòng, xịt lên ở mặt trên.

Làm xong những việc này, hắn đi ra phòng, châm điều thuốc, yên lặng chờ Đỗ Tiểu Âm đến.

Lúc này, đã sắp đến sáu giờ, sắc trời đã sáng mạnh.

Nhân viên trực ban bị hắn đuổi ra ngoài lúc này dẫn quản lý trực ban chạy lại đây, Mạc Ngôn thấy thế, nói thẳng:

- Gọi điện thoại cho Tưởng Thiên Hiếu, bảo anh ta tới gặp tôi !

Trực ban quản lý hoảng sợ. Thầm nói: người kia là ai, thật sự khẩu khí lớn.

Hắn biết được có cảnh sát xâm nhập phòng nước, tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trước tiên vẫn chạy lại đây. Lại không ngờ đến, cảnh sát thường phục trước mắt này khẩu khí lại lớn như thế!

Trực ban quản lý trong lòng kinh ngạc, trong miệng cũng không dám lãnh đạm, nói :

- Xin hỏi ngài là?

Mạc Ngôn nói :

- Tôi là Mạc Ngôn, nhanh chóng gọi điện thoại nói cho Tưởng Thiên Hiếu, phiền phức của anh ta lớn lắm!

Hắn lời này hơi trêu chọc. Nhưng cũng là lời nói thật.

211. Chương 203-2: Rũ Áo Ra Đi

Kho vũ khí đạn dược phía dưới Minh Viên này, muốn lấy ra, cũng không phải chuyện một hai ngày. Chính như Đỗ Tiểu Âm nói, sau khi triển khai công việc, không chỉ có Minh Viên cần ngừng kinh doanh, ngay cả cư dân phụ cận và nhân viên một ít cửa hàng buôn bán, cơ quan đơn vị đều phải di tản ra ngoài.

Đây đối với Tưởng Thiên Hiếu mà nói, tuyệt đối là một chuyện làm người đau đầu.

Với hắn mà nói, Minh Viên không tiếp tục kinh doanh không chỉ có tổn thất về tiền tài, về danh dự, đồng dạng cũng là một loại tổn thất.

Tưởng Thiên Hiếu đau đầu không quan hệ đến Mạc Ngôn, Trên thực tế, hắn lựa chọn làm cho người gọi Tưởng Thiên Hiếu tới, đã coi như là một loại ý tốt.

Ít nhất có thể cho ông chủ Tưởng này có nhiều thời gian đi lo việc, như thế nào giải quyết tốt hậu quả và làm thủ tục bồi thường với ban ngành tương quan. Ngoài ra, nếu hắn có ý, kho vũ khí đạn dược ngầm này cũng là một địa điểm đẹp, có thể thương thảo cùng đơn vị tương quan hợp tác phát triển thành một nhà bảo tàng hay căn cứ quân sự giáo dục chủ nghĩa yêu nước. Đương nhiên, thân là phú hào, Tưởng Thiên Hiếu nhất định là chướng mắt với chút tiền ấy, không khách khí mà nói, vé vào cửa một ngày nơi này thu được có thể còn chưa bằng lợi nhuận một chai rượu đỏ nhãn hiệu nổi tiếng. Nhưng thân làm một người thương nhân, ý thức chính trị cũng nhất định cần có, nếu phát triển nơi này, đối với thanh danh của hắn cũng là rất có ích lợi.

- Phiền phức lớn cho ông chủ?

Trực ban quản lý nghe được khẩu khí Mạc Ngôn càng lúc càng lớn, trong lòng ngược lại càng thấy kính sợ, cũng không dám hỏi nhiều, liên tục gật đầu, nói :

- Tôi gọi cho Tưởng Tiên sinh ngay, xin anh chờ.

Nói xong, hần lôi kéo nhân viên trực ban vội vàng đi khỏi nơi này. Thân phận của hần còn không đủ để trực tiếp hội báo với Tưởng Thiên Hiếu, nhất định phải thông qua tổng giám đốc và trợ lý của Tưởng Thiên Hiếu, mới có thể đưa tin này vào trong tai Tưởng Thiên Hiếu.

Ước chừng nửa giờ sau, Đỗ Tiểu Âm và người của tổ công tác bên ngoài đến, Tưởng Thiên Hiếu đi phía trước đi vào trước phòng cấp nước.

Vừa khéo tối hôm qua trong nhân viên trực ban của tổ công tác bên ngoài có Lâm Tú, Mạc Ngôn nhìn thấy hai người, nhân tiện nói:

- Hai người đi theo tôi, người khác ở bên ngoài canh chừng, nhớ kỹ, bất kể là ai, đều không thể tiến vào phòng này, cho dù là ông chủ Minh Viên!

Đỗ Tiểu Âm nhìn không được liếc mắt một cái, ta mới là lãnh đạo, khi nào thì đến phiên người - cổ vấn gà mờ này hạ mệnh lệnh chứ?

Nhưng lời tuy như thế, nàng vẫn theo phân phó của Mạc Ngôn, cho người của tổ công tác bên ngoài ở lại bên ngoài phòng canh chừng, sau đó mang theo Lâm Tú vào phòng.

Bởi vì việc này liên quan trọng đại, Đỗ Tiểu Âm cũng không lộ ra chuyện này với bất kỳ ai trước.

Lâm Tú cũng luôn luôn bị trong tình trạng chẳng hay biết gì, sau khi vào phòng, thấy bên trong không bóng người, cũng không tồn tại cái gì gọi là hiện trường giết người, liền tò mò hỏi:

- Mạc Ngôn, cậu định làm cái quỷ gì?

Mạc Ngôn cười chỉ xi măng vỡ trên mặt đất, nói :

- Tự hai người đi xuống xem một chút sẽ biết.

Đỗ Tiểu Âm đi lên trước, nhìn thấy đường lát gạch tối om, nói :

- Chính là chỗ này à?

Lâm Tú cũng đi đến cái cửa, kinh ngạc nói:

- Oa, Mạc Ngôn, cậu không phải đã phát hiện bảo tàng gì đó chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đích thật là bảo tàng, hơn nữa là bảo tàng hù chết người!

Bảo tàng Hù chết người?

Lâm Tú cảnh giác nhìn hần:

- Không phải là cổ mộ chứ?

Đỗ Tiểu Âm lấy ra đèn pin cỡ nhỏ mang bên mình, nhìn thoáng qua chung quanh phòng, sau đó mang tới cây thang trong góc tường, nói :

- Lâm Tú, đừng hỏi nhiều như vậy , theo tôi đi xuống xem một chút.

- Đợi một chút...

Mạc Ngôn đi đến trước Đỗ Tiểu Âm, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng, nói ra bảo tàng thực sự sau cửa sắt.

Đỗ Tiểu Âm kinh ngạc nói:

- Thật sự?

Mạc Ngôn nói :

- đương nhiên là thật sự, khi triển khai công việc dọn đi, nhất định phải xếp người đặc biệt, tốt nhất là chuyên gia khảo cổ. Những tranh chữ này nếu chưa được thì nói không chừng còn có thể giữ lại mấy tấm... Tôi biết, những điều này chờ cô báo lên, khẳng định sẽ không còn chuyện gì của cô. Nhưng hội báo càng cẩn thận, người ta chú trọng cũng thì càng nhiều, nói không chừng sang năm sau, cô là biên chế chính khoa.

Hắn nói lời này đương nhiên là nói giỡn, mục đích thực sự thật ra là chờ Đỗ Tiểu Âm chứng thực kho vũ khí đạn dược ngầm này tồn tại rồi, chính mình có thể bắt ra mà đi.

Chút tâm tư của hắn lập tức bị Đỗ Tiểu Âm nhìn thấu, cô gái cười cười nói :

- Đây là anh tính toán rữ áo ra đi hả?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người hiểu tôi, quả là chỉ có Tiểu Âm... Kỳ thật tôi vẫn cảm thấy, cô hẳn là đổi tên thành Tri âm.

Đỗ Tiểu Âm lườm hắn một cái, Lâm Tú lại nói :

- Nay, hai người không cần diễn buồn nôn như vậy được không, sáng sớm đã thấy ón!

Nửa giờ sau, Đỗ Tiểu Âm đứng ở cửa phòng nước, không ngừng gọi điện thoại.

Mà Tưởng Thiên Hiếu nghe tin tới rồi thì lại là vẻ mặt mờ mịt...

Làm cái quỷ gì, phía dưới mình viên chôn một kho vũ khí đạn dược, hơn nữa còn bằng nửa bãi bóng cơ chứ?

Dù là hắn thân thể thâm hậu, nhưng cũng chưa trải qua loại chuyện này, sau khi nghe Mạc Ngôn nói xong, đứng ở nơi đó sững sốt nửa ngày chưa phục hồi tinh thần lại. Nhưng Mạc Ngôn chỉ nói kho vũ khí đạn dược này, cũng chưa nói cho hắn biết sau cửa sắt có đồ cổ và vàng. Nếu không mà nói, Tưởng Thiên Hiếu tất nhiên sẽ càng thêm mơ hồ ...

Vô luận là ai, biết được dưới cái mông của mình chôn một số của cải kinh thiên như vậy, cũng không cách nào bình tĩnh. Để cho người rối rắm chính là, dựa theo pháp luật nước nhà, khoản của cải này hẳn nhất định chỉ có thể nhìn mà ghen, chứ không thể được động vào!

- Ông chủ Tưởng, chuyện anh uỷ thác tôi đã hoàn thành, sau này có rảnh tiếp tục tán gẫu.

Mạc Ngôn nói xong, liền chuẩn bị chuồn mất.

Tưởng Thiên Hiếu lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nói :

- Đợi một chút!

Mạc Ngôn nói :

- Ông chủ Tưởng, còn có chuyện sao?

Tưởng Thiên Hiếu nói:

- Mạc tiên sinh, tôi muốn biết, kho vũ khí đạn dược ngầm này cùng chuyện tôi uỷ thác cho anh, cụ thể có liên hệ gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Việc này anh hỏi cảnh sát đi, tôi không tiện nói cho anh biết. Nhưng có một điều có thể khẳng định, là những chuyện tương tự chắc chắn sẽ không phát sinh lần nữa !

Tưởng Thiên Hiếu nghe vậy, gật gật đầu, lập tức lại cười khổ nói:

- Nói thực ra, tôi thật không biết uỷ thác tối hôm qua là sáng suốt hay không, vốn tưởng rằng chuyện máu loãng liền đủ cho tôi đau đầu, không nghĩ tới vừa cảm giác tỉnh ngủ, lại còn có đại sự như vậy chờ tôi !

Mạc Ngôn cười an ủi hắn nói :

- Kỳ thật đây là chuyện tốt, anh cẩn thận ngấm lại liền minh bạch .

Với thân thể cùng trí tuệ Tưởng Thiên Hiếu, lại cần Mạc Ngôn nhắc nhở?

Hắn gật đầu nói:

- Cậu nói rất đúng, đích thật là chuyện tốt! Vừa nghĩ tới Minh Viên nhiều năm như vậy vẫn có lượng thuốc nổ chờ đợi, tôi không rét mà run! Không sợ cậu chê cười, hiện tại tôi tuyệt đối là một phút đồng hồ cũng không muốn ở chỗ này!

Có chút dừng lại, hần thành khẩn nói :

- Mạc tiên sinh, vô luận là uỷ thác tối hôm qua, hay là sự tình hôm nay, cậu đều giúp tôi đại ân. Phát hiện của cậu chẳng khác gì là gián tiếp cứu tôi một mạng, cùng với tương lai của Minh viên! Cái gọi là đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này nếu là có sự tình gì, cậu chỉ cần lời nói, Tôi sẽ cố gắng tận tâm tận lực!

Trước khi Mã cục trưởng cùng lãnh đạo cơ cấu tương quan chạy tới nơi này, Mạc Ngôn đã rời hiện trường, đến cửa phòng Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ cùng Cừu Văn Tình đang ở rửa mặt, mở cửa đi ra thấy là Mạc Ngôn, cười nói:

-Em còn chuẩn bị đi gọi anh rời giường ấy!

Mạc Ngôn đang muốn nói chuyện, cửa phòng cách vách bỗng nhiên mở ra, Tô Cận đi ra, hướng về phía Mạch Tuệ cười tủm tỉm nói:

-Ai biết người đàn ông của cô tối hôm qua làm những thứ gì? Một người ngủ tại trong nhà khách quý, nói không chừng liền dấu gái, nào dám cho cô đi gọi anh ta rời giường!

Mạch Tuệ cùng Tô Cận tranh cãi đã thành thói quen, nói như vậy lực lượng luôn ngang nhau, nhưng lần này Mạch Tuệ hiển nhiên chiếm thượng phong, nói mấy câu, Tô Cận liền hành quân lạng lẽ.

- Được rồi, được rồi, không chấp nhặt với cô, tôi muốn đi chạy bộ sáng sớm, cô có đi hay không?

Tô Cận mặc một thân quần áo thể thao trắng thuần, hỏi Mạch Tuệ.

Nàng chủ động yên lặng cũng là từ một tia kiêng kỵ đối với Mạc Ngôn, sợ người này không tính giữ lời nói, cự tuyệt thực hiện ước định tối hôm qua.

Mỗi khi thấy gương mặt Mạc Ngôn xem ra luôn mang theo ý cười khế, Tô Cận liền hận đến nghiến răng ngứa lợi, đã cảm thấy khuôn mặt này nói thật đáng giận không nên lời. Tóm lại, tâm tình nàng bây giờ thực mâu thuẫn, đã cảm thấy được người này đáng giận, rồi lại không dám thật sự đắc tội hần.

212. Chương 204: Kiếp Nạn Của Tu Sĩ

Vừa nghĩ tới tối hôm qua bị Mạc Ngôn làm cho mất tri giác, trong nội tâm nàng còn có chút buồn nói không nên lời.

Từ sau khi được Nhan Phương nhận nuôi, nhân sinh của nàng có thể nói thuận buồm xuôi gió, rất nhanh liền đặt chân lên đỉnh núi cao đại đa số người vĩnh viễn cũng không có cách nào đạt tới, nói là thiên chi kiêu nữ cũng không đủ.

Cái này cũng dưỡng thành tính kiêu ngạo trong lòng nàng, thái độ chẳng thềm ngó tới đối với nam nhân. Nhưng từ sau khi gặp gỡ Mạc Ngôn, lại giống như gặp phải mục tiêu khắc tinh, không chỉ có chưa bao giờ vượt được, thậm chí còn bị khinh bỉ là 'Đại chân dài' cùng với mê giai "Giữa ban ngày ban mặt nằm mơ", điều này thật sự là khiến nàng phát điên...

Mạch Tuệ cũng không biết những gì tối hôm qua Tô Cận gặp được, thấy nàng yên lặng, ngạc nhiên nói:

-Ồ, làm sao cô lại đổi tính thế, đây không phải là phong cách của cô mà!

Tô Cận không hề tức giận, nói:

-Người đàn ông của cô đang đứng bên cô mà, tôi là một nữ tử yếu đuối, dám không ăn nói khép nép sao?

Mạch Tuệ càng thêm kinh ngạc nói:

-Oa, ngày hôm nay mặt trời là mọc từ phía tây sao? Phượng hoàng lửa không ai bì nổi, lại có thể tự xưng nữ tử yếu đuối?

Tô Cận oán hận dậm chân một chút, nói :

- Mạch Tuệ, rốt cuộc cô có đi hay không, không đi tôi đi đây!

Mạch Tuệ cười nói:

- Tôi cũng không giống như cô, đến chỗ nào cũng có bảo tiêu và trợ lý... Cô xem, trên người của tôi mặc vẫn là lễ phục tối hôm qua, sao có thể chạy bộ sáng sớm với cô được!

Nói xong, Cừu Văn Tình cũng đi ra, cười nói:

- Sáng sớm liền nghe các cô lú lú không ngừng, thật sự là không có tâm...

Đến khi thấy Mạc Ngôn, liền nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, lại nói:

- Thế nào, tối hôm qua có thu hoạch không vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tính là có chút thu hoạch đi... Đúng rồi, các cô cũng không nên ở chỗ này lâu, vẫn nên thu dọn đồ đạc nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.

Cừu Văn Tình kinh ngạc nói:

- Làm sao vậy, chuyện gì xảy ra sao?

- Một hai câu nói không rõ, vẫn nên rời khỏi nơi này trước đi, hiện tại không đi, đợi Tưởng Thiên Hiếu sẽ đích thân đến đuổi các cô đi.

Mạc Ngôn nửa vui đùa nửa nói thật.

Kỳ thật hẳn cũng biết, kho vũ khí đạn dược ngấm tồn tại đã hơn nửa thế kỷ, không thể vừa mới phát hiện vào hôm nay liền xảy ra sự cố. Nhưng quân tử không nhin được việc nhỏ, nếu đã biết tai họa ngấm này, đương nhiên là chuẩn là thượng sách.

Mười phút sau, một hàng bốn xe cả bảo tiêu của Tô Cận rời Minh Viên.

Trên đường, Mạc Ngôn giản lược nói một lần chuyện kho vũ khí đạn dược ngấm, cả kinh Mạch Tuệ và Cừu Văn Tình sắc mặt trắng bệch, ngay cả Tô Cận cũng có chút khó tin.

Cừu Văn Tình kinh ngạc nói:

- Trời ạ, tôi tới Minh Viên không biết đã bao nhiêu lần, nếu biết dưới chân chôn một kho thuốc nổ lớn, đánh chết tôi cũng không tới.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Lão Tưởng lần này thăm rồi, ít nhất không thể tiếp tục kinh doanh nửa tháng!

Mạc Ngôn cười nói:

- Với thân thể của anh ta, không đến nửa tháng đâu nhỉ?

Cừu Văn Tình nói :

- Tổn thất về Kinh tế có thể là không cần, nhưng Minh Viên cũng không phải là không có đối thủ cạnh tranh, không tiếp tục kinh doanh nửa tháng, đối thủ của anh ta nhất định sẽ lợi dụng cơ hội này...

Mạc Ngôn không có hứng thú đối với những việc này, chỉ thuận miệng hỏi.

Xe tới phố Thường Thắng, hất xuống xe, cùng mọi người nói tạm biệt, sau đó ngồi xe taxi quay trở về tiểu viện 36.

Trước khi đi, Tô Cận ngoắc tay sau lưng Mạch Tuệ và Cừu Văn Tình, lặng lẽ làm bộ gọi điện thoại, ý bảo hẳn nói phải giữ lời.

Mạc Ngôn mỉm cười, cho là không phát hiện.

Chuyện ở Minh Viên phát hiện kho vũ khí đạn dược vào lúc ban đêm thì buổi chiều tin tức truyền cả tỉnh A, ngày hôm sau, không chỉ có là phóng viên bốn phương tám hướng đều hội tụ lại đây, ngay cả đài truyền hình trung ương cũng phái ra một tổ đưa tin quy mô khổng lồ, tính toán trực tiếp ghi lại hiện trường.

Tin tức sở dĩ có tính náo động như thế, là bởi vì nó bao hàm đủ loại nhân tố, chính trị, lịch sử, quân sự, dân tộc, quốc gia, thù hận, quá khứ, hiện tại, tương lai...

Khai quật kho Vũ khí đạn dược, giống như là mở ra một cánh cửa lớn.

Chỉ thời gian một ngày, đã bị làm cho ồn ào huyên náo, các loại chuyên gia học giả, danh nhân công hội, phần tử tinh anh, sôi nổi nhẩy ra, phát biểu các loại giải thích cùng ngôn luận.

Còn đối với truyền thông mà nói, đây càng giống như là một bữa tiệc lớn.

Một ngày sau, ngoài các nhà truyền thông trong nước càng lúc càng nhiều, các đại truyền thông quốc tế cũng sôi nổi đua tới, đẩy cộng đồng tin tức này tới một cái độ cao mới.

Nếu chỉ là một hố đất chôn mấy chục quả bom vứt đi, tự nhiên sẽ không thành làn sóng như vậy. Nhưng kho vũ khí đạn dược ở dưới Minh Viên này thật sự là rất khổng lồ, bằng gần nửa cái bãi bóng, làm cho mọi người trên toàn bộ thế giới đều bị hù sợ...

Công tác xử lý tiến hành đầu vào đấy, chính như Mạc Ngôn sở liệu, không chỉ có Minh Viên hoàn toàn không thể tiếp tục kinh doanh, ngay cả người dân mấy khu phố phụ cận cũng bị lâm thời di tản. Mà phụ trách Công tác thu dọn là quy tắc là quân nhân và bộ đội địa phương, đối mặt núi vũ khí đạn dược chồng chất như vậy, bọn hắn mới là chuyên gia chân chính. Ngay cả cảnh sát cũng chỉ có thể gõ trống cổ vũ, ở ngoài dây cảnh giới duy trì một chút trật tự.

Lấy ra được vũ khí đạn dược, hệ số an toàn cao trực tiếp bị xe quân dụng lôi đi, mức độ nguy hiểm cao là quy tắc trong tháo dỡ xử lý hiện trường.

Vì thế, thành phố Uyển Lăng thậm chí đặc biệt phái một đường xe chạy chuyên dụng ra ngoài thành, ngoài xe quân dụng, chiếc xe nào cũng không được thông hành.

Vì cố gắng đạt tới ổn thoả, Công tác xử lý tiến hành suốt mười ngày, mới khó khăn lắm tiến vào kết thúc.

Đài Trung ương trực tiếp ghi hình quá trình xử lý tại hiện trường, ngay khi tất cả mọi người nghĩ sắp kết thúc, bảo tàng sau cửa sắt lại khiến cho mọi người có kinh ngạc mới !

Khi màn hình TV xuất hiện số vàng và đồ cổ giá trị lớn này, thì cơ hồ toàn bộ người xem đều bị số của cái kinh thiên làm cho lạnh người!

Những bức tranh cổ chẳng hạn cũng thôi, dù sao không phải là tất cả mọi người đều là người trong nghề, không thể chuẩn xác đánh giá được giá trị chân chính của chúng. Chân chính làm cho tim người ta tốc hành nhanh hơn chính là đồng núi vàng nhỏ kia cùng với mấy thùng châu báu các loại, có thể làm hoa mắt người!

Chứng kiến những hình ảnh này đập vào, người thường cũng chỉ sợ hãi than một chút, sau đó lấy đó là đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu. Nhưng là đối Tượng Thiên Hiếu mà nói, thiếu chút nữa khiến cho trái tim của hắn phát bệnh.

Mãi đến lúc này hắn mới biết, hóa ra phía dưới cái mông của mình ngồi không chỉ là một đồng thuốc nổ lớn, mà lại có một bảo tàng thật lớn...

Bảo tàng này từng cách hắn gần trong gang tấc lúc này lại đã là xa cuối chân trời!

Khi cả thành phố Uyển Lăng đều bị chuyện này làm cho không an bình, người khởi xướng sự kiện, Vương Nhất, hai tên đầu trọc cùng Yagishita Sayoko, tất cả bị bí mật áp giải ra khỏi tỉnh A, hướng đi cụ thể của họ, ngay cả Mã cục trưởng đều không biết.

Mà Mạc Ngôn đối với chuyện này cũng không quan tâm, sau khi rời Minh viên, hắn liên hệ Tôn Minh Viễn, tỏ vẻ cảm tạ đối với số kim cương kia.

Đồng thời, hắn cũng hỏi một chút về chuyện tụ họp. Tính ra thời gian cách ngày giỗ Tôn Ngọc Anh cũng chỉ còn có hai tuần lễ...

Tôn Minh Viễn nói cho hắn biết, ngày giỗ đó, người nên đến một người cũng sẽ không thiếu, chuyện còn lại toàn bộ giao cho Mạc Ngôn .

Vì số kim cương đã giữ lại, Mạc Ngôn không thể không đánh cam đoan với Tôn Minh Viễn cứ việc giao trái tim đặt ở trong bụng rồi chờ xem cuộc vui là được.

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Ngôn không lo chuyện khác, đem toàn bộ tâm tư đều đặt ở thân kiếm hồn trên bốn mạng...

Khí cụ dùng không tốt cũng là toi công.

Sau khi trải qua cuộc mạo hiểm ở trong bình, khiến Mạc Ngôn mơ hồ cảm thấy được, chính mình trên đường tu hành Nhân Kiếp lần đầu tiên có thể đã đến.

Kiếp nạn của Tu sĩ chia làm Nhân Kiếp, thiên địa kiếp, tâm ma kiếp.

Kiếp vô hình, từ người mà ra, là Nhân Kiếp. Mượn thiên địa tai biến mà ra, là thiên địa kiếp. Lấy đủ loại cảm xúc trái ngược của bản tâm mà ra là tâm ma kiếp.

Thời đại Mạt pháp, tu sĩ không còn, Nhân Kiếp tiếp tục lớn, nếu không có vật dẫn cũng là uổng công.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, uy hiếp Nhân Kiếp kỳ thật cũng không lớn nhưng cũng không thể khinh thường. Cái gọi là thái độ quyết định thành bại, cho dù đại lộ bình thường, cũng cần phòng ngừa chu đáo. Như thế, mới có thể tránh lật thuyền trong cồng rãnh.

213. Chương 205: Tô Cận Răng Vâu.

Trong hậu viện, Mạc Ngôn ngồi xếp bằng trong mộc đình, một tia sáng mắt thường khó thấy xoay quanh ở bên cạnh hắn.

Tia sáng này dĩ nhiên là hồn kiếm bốn mạng, một ngày một đêm săn sóc ân cần, hơn nữa gần mấy ngày qua tinh tu, Mạc Ngôn thêm vào ở hồn kiếm bốn mạng ẩn ký, dĩ nhiên hoàn toàn mọc rễ, cũng dung hợp căn nguyên Ngũ Hành cùng hồn kiếm bốn mạng, hóa thành hàng tỉ bùa bốn mạng sắc tím vàng.

Đến tận đây, trừ phi có người lấy lực phá huỷ then chốt trong đó, nếu không không ai có thể ngăn cách Mạc Ngôn liên hệ cùng hồn kiếm bốn mạng.

Hồn kiếm Bốn mạng tế luyện đến một bước này, đã là cực hạn so với tu vi hiện hữu của Mạc Ngôn, còn lại cần phải chậm rãi nuôi dưỡng.

Mạc Ngôn bỗng nhiên trợn mắt, nhẹ nhàng thở ra.

Hồn kiếm Bốn mạng cũng ngừng lại, hóa thành một viên cầu mập mạp, ở trên bả vai hắn bay tới bay lui, khi thì vờn quanh trên gương mặt hắn, hết sức thân mật...

Tiểu Vân La ở một bên xem mê tít mắt, nói :

- Cha, cho con mượn tiểu béo chơi đùa chút thôi.

Mạc Ngôn không nhịn được cười một tiếng, tâm niệm vừa động, hồn kiếm bốn mạng liền hướng về phía Vân La mà bay đi.

Đại khái đều là linh vật hiếm thấy trong thiên địa có duyên phận, hồn kiếm bốn mạng tuyệt không bài xích đối với tiểu Vân La, vòng quanh nàng bay tới bay lui, đùa vui bất diệc nhạc hồ.

-Như vậy không tồi, xem như tìm được bạn chơi cho Vân La...

Trong khoảng thời gian này, tâm trí Vân La nhanh lớn dần, cũng càng ngày càng bướng bỉnh, Mạc Ngôn đã sớm cân nhắc, có nên nuôi mấy con vật đến làm bạn với nàng, phân tán lực chú ý của nàng hay không.

Hiện tại xem ra, hồn kiếm bốn mạng hóa thành Tiểu béo này thật ra cùng nàng khá ăn ý, cũng coi như hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, cùng lớn dần.

Đang thấy thú vị, điện thoại cầm tay của hắn bỗng nhiên vang lên.

Ấn xuống nút nghe điện thoại, vang lên thanh âm của Tô Cận.

- Họ Mạc, có phải anh quên hẹn của chúng ta hay không?

Mạc Ngôn ha ha cười, nói :

-Tôi nói này, cô cũng không phải là thái độ xin người khác giúp đỡ đâu.

Tô Cận hừ một tiếng, nói :

-Đây là hẹn đã định, không phải cầu cạnh anh, trừ phi anh muốn nuốt lời!

Mạc Ngôn cười nói:

-Đúng vậy, thật sự là tôi đáp ứng cô, nhưng tôi đã nói qua thời gian cụ thể sao?

Tô cận nghe vậy, không khỏi bị kiềm hãm, nửa ngày mới hỏn hển nói :

- Anh tệ lắm!

Về phần Nhan Phương, Mạc Ngôn cũng có chút nghi ngờ, cho nên hẳn cũng không chán ghét việc nói chuyện với Tô Cận.

- Được rồi, đừng có như một oán phụ thế, nói đi, gặp mặt ở đâu?

Tô Cận nghe vậy, tuy rằng bị gọi là oán phụ đã tức lên đến đỉnh đầu rồi, nhưng cũng biết rằng đây không phải là lúc để trở mặt, cắn giận nói:

- Gặp nhau ở quán cà phê Thủy Vân, số 22 phố Cát Hòa.

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Phố Cát Hòa? Cũng xa quá nhỉ?

Phố Cát Hòa nằm ở bên ngoài khu trung tâm thành phố Uyển Lăng, cơ bản thì đó là vùng ngoại thành.

Tô Cận không được vui, nói:

- Xa một chút mới tốt, nếu như để Mạch Tuệ thấy tôi với anh gặp mặt, có quỷ mới biết sẽ có chuyện gì...

Điều này cũng đúng, nếu như chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt bị phát hiện, thì không còn là oan uổng nữa rồi. Nếu vì chuyện này mà để cho Mạch Tuệ nổi máu ghen lên thì thật là không chịu nổi.

Mạc Ngôn gật đầu, thừa nhận, nói:

- Được, thì tới phố Cát Hòa, gặp luôn bây giờ sao?

Tô Cận nói:

- Tôi đang ở gần đó, anh có thể khởi hành rồi.

Dừng lại một chút, cô sợ Mạc Ngôn sẽ cho mình leo cây, nói lại:

- Nhớ đấy, không gặp không về.

Trên truyền hình đang phát tin về kho đạn được dưới lòng đất....

Cuộc gặp gỡ đến đó, Thích Viễn Sơn có mặt tại hiện trường, biết được rằng Tưởng Thiên Hiếu đã ủy thác cho Mạc Ngôn điều tra rõ chân tướng vụ này. Mà ngày hôm sau, kho vũ khí đạn được dưới lòng đất lớn nhất đã bị phát hiện. Thích Viễn Sơn không thể liên lạc với Mạc Ngôn chuyện này.

- Nếu chuyện này thực sự có liên quan đến hắn, vậy thì thực lực của hắn có lẽ mạnh hơn ta nhiều! Tuy ở chỉ có một đêm rồi, lại tìm thấy một nhà kho lớn như vậy, ánh mắt và thực lực của hắn thực sự không phải chuyện đùa.

Thích Viễn Sơn nhúu mày, lại nghĩ đến Nhan Phương đã qua đời.

Đêm hôm đó, khi ông ta đuổi tới tiểu khu Mạc Sầu Hồ, đã là màn cuối cùng. Ngoài người của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia, chỉ có thân thể còn chưa kịp lạnh của Nhan Phương. Thích Viễn Sơn vốn tưởng rằng,

Nhan Phương chết trong tay người của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia. Dù sao thì song quyền không địch được tứ thủ, cho dù Nhan Phương có mạnh hơn nữa, thì cũng không thể đánh lại được nhân viên đặc biệt được trang bị đầy đủ vũ khí tối tân. Nhưng xem ra lúc đó, cái chết của Nhan Phương có chút kỳ quặc. Đầu tiên, đêm đó khi ông ta nhìn thấy thi thể của Nhan Phương thì không hề có vết đạn, cũng không có vết máu, trừ việc đã ngừng thở, thì không có bất kỳ mất mát nào. Dựa vào thực lực của các nhân viên cục đặc cần kìa của tỉnh A, tuyệt đối không có khả năng làm chuyện này.

Chẳng qua vì lúc đó Thích Viễn Sơn lo lắng quá mức, lo cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia sẽ giăng bẫy, nên theo bản năng đã xem nhẹ dấu hiệu này.

Theo lời của Trương Trường Thanh thì biết được đêm đó Mạc Ngôn đã ở hiện trường, anh ta đã liên hệ với Mạc Ngôn về chuyện cái chết của Nhan Phương.

- Thực lực của Nhan Phương không kém ta là mấy, chuyện tranh đấu sinh tử, ta có thể thắng cậu ấy một lần. Nếu là bình thường, thì cũng như nhau. Nếu như cậu ấy thật sự chết trong tay Mạc Ngôn, chuyện này có nghĩa là, có khả năng ta cũng không phải đối thủ của hắn, dù sao thì trẻ trung vẫn đáng sợ, khi mà tuổi tác càng cao, khí huyết cũng sẽ suy giảm theo...

Thích Viễn Sơn không nén được thở dài, tạo cho Tô Cận cảm giác không hề mong đợi.

Anh ta muốn nhân khoảng thời gian này, nuôi dưỡng Tô Cận thật tốt, để truyền từ đời này sang đời khác.

Nhưng sự xuất hiện của Mạc Ngôn, làm ông ta cảm giác đang có một nguy cơ, mơ hồ cảm thấy được, nếu như không nhanh chóng tìm ra đan thư rơi xuống, chỉ sợ rằng cái mạng già này của mình cũng phải bỏ lại ở thành phố cũ kỹ này. Cho nên, lúc này ông ta không còn tâm tư nào mà nuôi dưỡng Tô Cận nữa, hơn nữa cũng không còn thời gian.

Chuyện khiến ông ta lo lắng chính là, chỗ của Mạc Ngôn lại chính là nơi đang cất giấu tấm đan thư đó.

Ông ta không biết đây lại là một sự trùng hợp, hay là người khác đã sớm bày ra một cái bẫy.

- Cái chết của Nhan Phương có liên quan đến Mạc Ngôn, mảnh đan thư cũng có liên quan đến hắn, trên đời liệu có sự trùng hợp nào lý kỳ như vậy không?

Thích Viễn Sơn dừng lại, lẩm bẩm nói:

- Phải cẩn thận chuyện đan thư, mặc dù là trùng hợp, cũng phải xem như là không phải trùng hợp mà ứng phó. Đối với mình mà nói, việc trước mắt là phải tìm được đan thư, nhưng đầu tiên phải hiểu được tên tiểu tử họ Mạc đó, hơn nữa, núi Hồ lô thật sự quá lớn, quá phức tạp, chỉ dựa vào một mình mình, thật sự là không đủ sức. Nói không chừng, cần phải mượn thêm ngoại lực.

Chỉ là ngoại lực này, nên đi tìm ở đâu đây? Đáng tiếc, tên Tống Thanh Viễn kia chỉ xuất hiện có một lần rồi không thấy tin tức gì nữa, nếu không thì, biết đâu lại có thể hợp tác cũng với anh ta. Tuy rằng tính toán không giống nhau, tuy nhiên chuyện có liên quan đến đan thư, lấy anh ta làm vật hy sinh để dò đường cũng không tồi...

Thích Viễn Sơn khẽ lắc đầu.

Thật sự thì nói đến ngoại lực, người đầu tiên ông ta chọn là Trương Trường Thanh, chỉ là tâm tư thâm trầm của Trương Trường Thanh, ông ta có chút lo lắng rằng sẽ không thể khống chế nổi người này.

- Nói không chừng, chỉ có thể cho anh ta ném vị ngọt trước...

Trầm tư rất lâu, cuối cùng ông ta cũng có tính toán, nếu như có thể khiến Trương Trường Thanh giúp đỡ mình, sẽ còn có nhiều điều tốt hơn. Cuộc tụ họp đêm đó, ông ta phát hiện ra giữa Trương Trường Thanh và Mạc Ngôn, hình như có chút hiềm khích, nếu có thể gây xích mích là tốt, như vậy thì có thể mượn Trương Trường Thanh đích thân đi dò xét tình hình của Mạc Ngôn.

Nghĩ đến đây, cuối cùng ông ta cũng quyết định, phải kéo Trương Trường Thanh lần sâu vào chuyện này.

- Người phạm tục, hơn nữa lại là một người đại phúc, không tin là ông không thể dụ dỗ được.

Càng là người có tiền có quyền, lại càng sợ chết, đây là chuyện từ cổ chí kim, Thủy Hoàng đại đế là một ví dụ.

Không có thời gian để hy vọng hay ung dung đâu, nếu như có hy vọng thì ngay cả thánh nhân cũng sẽ đổ xô vào, người trước ngã xuống người sau tiến lên...

Thích Viễn Sơn cười nói:

- Cũng không phải là kẻ nghiện cờ, mà là có chuyện cần nói.

Trương Trường Thanh sáng khoái nói:

- Có chuyện gì, ông cứ nói thẳng ra.

Thích Viễn Sơn nói:

- Việc này chi bằng gặp mặt nói chuyện, nếu như cậu có thời gian, buổi tối tôi sẽ qua gặp cậu.

Trong lòng Trương Trường Thanh có chút kinh ngạc, nói:

- Lão Thích, thật không dám phiền ông đại giá, ông cứ ở đó, buổi tối tôi sẽ bảo lão Hắc lái xe qua đón ông... quán cà phê Thủy Vân, Phố Cát Hòa.

Tô Cận ngồi trong góc, thi thoảng nhìn ra cửa.

Vì gặp mặt với Mạc Ngôn, không những cô đuổi bọn bảo tiêu và trợ lý đi, mà còn tốn rất nhiều công sức cải trang.

Ngoài việc chuẩn bị kính râm và mũ lưỡi trai, thậm chí cô còn đội tóc giả màu đỏ, cùng với một bộ răng giả được chế tác đặc biệt.

Nhìn vẻ ngoài, lúc này cô với đại danh đỉnh Phượng Hoàng lửa chính là hai người.

214. Chương 206: Châm Ngòi Ly Gián?

Lúc Mạc Ngôn đi vào quán cà phê, thiếu chút nữa đã không nhận ra Tô Cận, nếu không phải cô ngồi trong góc phòng ngoắc tay, Mạc Ngôn còn tưởng mỹ nhân chân dài này muốn cho mình leo cây.

- Cô làm cái quái quỷ gì vậy, trông cứ như là đặc vụ ấy?

Trông thấy bộ răng to của Tô Cận. Mạc Ngôn bật cười, có ý định sẽ mang di động ra mà chụp lại khoảng khắc này.

Tô Cận tức giận nói:

- Tôi không muốn mấy tay săn ảnh sẽ chụp được hình tôi đang cùng đi với anh thế này.

Mạc Ngôn cười rồi ngồi xuống, nói:

- Cô mà cũng có lúc phải sợ hãi thế này sao?

Tô Cận liếc mắt nói:

- Tôi không muốn mất đi người bạn như Mạch Tuệ, nếu như không phải lo lắng cô ấy hiểu lầm, thì không bao giờ tôi ăn mặc cái kiểu quỷ quái như thế này.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Coi như cô vẫn còn có chút lương tâm...

Nói xong, hắn gọi phục vụ:

- Một tách cà phê.

Chờ phục vụ mang cà phê lên, hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói:

- Trước khi nói cho cô biết chuyện tối hôm đó, tôi muốn hỏi cô một chuyện.

Tô Cận đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng thấy Mạc Ngôn vừa ngồi xuống đã hỏi chuyện trước, trong lòng có chút khó chịu, nói:

- Dựa vào cái gì mà anh lại được hỏi trước.

Mạc Ngôn thản nhiên nói:

- Bởi vì Nhan Phương không phải là sư phụ của tôi.

Sắc mặt Tô Cận hơi ngưng lại, một lúc mới oán hận nói:

- Xem như anh lợi hại, có chuyện gì mau hỏi đi!

Mạc Ngôn nói:

- Vấn đề thứ nhất, làm sao Thích Viễn Sơn lại biết Trương Trường Thanh?

Tô Cận nghe vậy, khẽ nhún mày, nói:

- Nói thật, tôi cũng không biết tại sao đại bá lại biết Trương Trường Thanh.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy cô có biết tại sao tôi lại hỏi cô chuyện này không?

Cặp lông mi xinh đẹp của Tô Cận khẽ nhăn, ngoài miệng nói:

- Không biết.

Thật sự, khi cô biết người đứng sau vụ ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ là Trương Trường Thanh, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng đối mặt với Thích Viễn Sơn, lại không dám hỏi.

Mạc Ngôn vẫn ung dung, nói:

- Tôi thấy rất lạ...sư phụ của cô gây sóng gió ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ, cuối cùng lại chết ở đó, mà tôi cũng xuất hiện ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ, là do nhận sự ủy thác của Trương Trường Thanh, bắt sư phụ của cô lại. Cùng lúc đó, sư bá của cô kết giao tâm đầu ý hợp, có ý muốn kết giao bạn vong niên. Tôi nghĩ mãi mà vẫn không rõ, ba người Thích Viễn Sơn, Trương Trường Thanh và sư phụ cô, rốt cục có quan hệ gì?

Lời nói này thật có sự công phá, nếu như Tô Cận chưa từng trải, nói không chừng sẽ nghi ngờ cái chết của sư phụ là do một tay Thích Viễn Sơn làm.

Cũng may từ nhỏ cô đã biết, tình cảm của sư phụ mình và sư bá rất sâu đậm, giữa hai người cũng có những mâu thuẫn và khác biệt, nhưng sẽ không có chuyện huynh đệ tương tàn.

- Anh đang có ý định châm ngòi ly gián sao?

Cô liếc nhìn Mạc Ngôn, tức giận nói.

Nếu là bình thường, Mạc Ngôn sẽ cho rằng rất dễ thương, nhưng khi có cả bộ răng to thế kia, làm Mạc Ngôn nổi hết cả da gà.

- Nói những lời cô không thích nghe, nói ra thực lực này của sư bá cô, thật không xứng để tôi châm ngòi ly gián.

Mạc Ngôn cười cười, nói.

Tô Cận sớm đã biết đến sự ngạo mạn của Mạc Ngôn, lúc này cũng không tức giận, lại còn thản nhiên nói:

- Còn chuyện gì nữa, mau hỏi đi.

Sắc mặt Mạc Ngôn đột nhiên nghiêm nghị, nói:

- Cô có biết đan thư là gì không?

Tô Cận ngẩn ra, nói:

- Đan thư?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, đan thư, đan trong bạch hạc đan, thư trong sách vở.

Tô Cận lắc đầu nói:

- Tôi chưa từng nghe qua thứ này, là một cuốn y thuật sao?

Trong sự theo dõi của ý thức bản ngã, tim đập cùng tốc độ lưu thông máu của Tô Cận bình thường, không có một chút dấu hiệu nói dối nào.

Trong lòng Mạc Ngôn có chút thất vọng, nói:

- Tốt lắm, tôi đã hỏi xong.

Chuyện Mạc Ngôn hỏi thì đã xong, nhưng lại không hề có đáp án.

Về chuyện của Nhan Phương, mối quan hệ của Thích Viễn Sơn và Trương Trường Thanh, hắc mị hồ có thể đoán ra một chút. Trên giang hồ có vài trò đã quá cũ rồi, trước đó Nhan Phương và Thích Viễn Sơn đã sắp xếp, sau đó Nhan Phương đến gây sóng gió ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ, khi làm cho Trương Trường Thanh sứt đầu mẻ trán thì Thích Viễn Sơn ra tay phá vỡ cục diện, do đó được Trương Trường Thanh tín nhiệm. Quá trình cơ bản là như thế, nhưng mục đích cuối cùng là gì, Mạc Ngôn vẫn chưa biết.

Chuyện Mạc Ngôn quan tâm nhất thực ra là đan thư mà trước khi chết Nhan Phương có nhắc tới, đáng tiếc là chuyện này vẫn chưa có đáp án.

Nhưng hắc mị hồ có thể xác định được, trong chuyện này thì Tô Cận không hề nói sai, chuyện này chứng tỏ, ít nhất trong chuyện này, cô là người ngoài cuộc.

Đã là người ngoài cuộc, Mạc Ngôn cũng không làm khó cô, đồng thời trong lòng cũng có chút cân nhắc, có nên tìm một cơ hội để nói về chuyện của Thích Viễn Sơn hay không.

- Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, rốt cục nguyên nhân cái chết của sư phụ tôi đêm đó là gì?

Tô Cận khẽ hít một hơi, lẳng lặng nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

- Chuyện này nói ra rất đơn giản...

Hắc mị hồ nhấp một ngụm cà phê, kể từ đầu đến cuối chuyện xảy ra đêm đó. Chuyện này cũng không có gì phải dấu giếm, hắc mị hồ cũng không ngại phải nói ra từng chi tiết.

Sau khi Tô Cận nghe xong, sắc mặt tỏ ra không hề kích động, chỉ là ngồi lặng người ở đó.

Trên thực tế, về cái chết của Nhan Phương, trong lòng cô đã có những phỏng đoán mơ hồ. Cô biết sư phụ của mình, luôn coi trọng sư bá, theo ý nghiêm khắc mà nói, tuyệt đối không phải người tốt. Nếu không, đâu cần phải mai danh ẩn tích bao năm như vậy, ngay cả đồ đệ của mình cũng không dám nhận.

Có câu: người thường sống ở vùng sông nước, có mấy ai đi giày cao gót.

Rất lâu trước đây Tô Cận đã lo lắng ngày này sẽ đến...

Mạc Ngôn thấy cô không nói lời nào, nói:

- Sao vậy, cô không tin lời của tôi sao?

Tô Cận yên lặng lắc đầu, trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngắt đầu nói:

- Anh có biết tên và địa chỉ của 3 người đã chết ở tiểu khu Mạc Sầu Hồ không?

Mạc Ngôn nói:

- Sao vậy, cô muốn thay sự phụ mình chuộc tội sao?

Tô Cận thở dài một tiếng, nói:

- Có lẽ vậy...nếu những gì anh nói là sự thật, tôi nghĩ, tôi có thể làm cho họ chút gì đó. Chuộc tội cũng tốt, tự tôi đi an ủi cũng tốt, nói chung là tôi có thể làm một chuyện cuối cùng cho sư phụ.

Theo lời của Tô Cận, Mạc Ngôn có thể thấy, tuy rằng cô và Nhan Phương là quan hệ thầy trò, nhưng đối với những hành động của Nhan Phương thì thật khó hiểu, cũng không phải hiểu rõ lắm, mà là cũng không tán thành.

- Tên tuổi và địa chỉ của người chết thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng chuyện này cũng không khó hỏi thăm, cô có thể tự đi đến tiểu khu Mạc Sầu Hồ để tìm hiểu. Tuy nhiên, tôi khuyên cô một câu, tốt nhất là không nên đích thân ra mặt, cũng không cần quá trực tiếp, cô có thể dùng một cách gián tiếp để bồi thường cho bọn họ.

Tô Cận gật gật đầu, nói:

- Chuyện này tôi cũng biết, nhưng vẫn cảm ơn đề nghị của anh.

Dừng lại một lát, dường như cô có chút do dự, nhìn ánh mắt của Mạc Ngôn, lại nói:

- Mạc Ngôn, tôi có thể hỏi lại anh một chuyện không?

Mạc Ngôn nói:

- Cứ việc hỏi.

Tô Cận chậm rãi hỏi:

- Nếu sư phụ tôi không tự sát, anh có giết ông ấy không?

Mạc Ngôn không cần suy nghĩ, nói:

- Trong chuyện này, nếu như sư phụ của cô dựa vào điểm yếu chống lại tôi, nói không chừng, tôi sẽ giết ông ấy. Dù có nói thế nào, trong tay ông ấy có ba người đã chết, tôi giết mà trong lòng không hổ thẹn. Đường nhiên, nếu như ông ấy không chống cự, thì có thể tôi sẽ không giết ông ấy. Con người của tôi không có gì tốt đẹp, nhưng cũng không đến nỗi giết một người không hề chống cự gì.

Tô Cận nghe vậy, gật gật đầu, và im lặng.

Một lát sau, cô nói:

- Mặc dù sư phụ tôi tự sát. Nhưng dù sao cũng bị anh dồn ép, từ góc độ này mà nói, anh chính là kẻ thù của tôi, đúng không?

Mạc Ngôn nhún vai, cười nói:

- Hoan nghênh báo thù.

Tô Cận lẳng lặng nhìn hắn, nói:

- Nếu tôi có năng lực như vậy, thù này nhất định tôi sẽ báo, chẳng lẽ anh không lo lắng chút nào sao?

Mạc Ngôn lắc đầu, nói:

- Được, đừng có ở trước mặt tôi mà nói mấy lời đó, nếu là Thích Viễn Sơn thì tôi tin, còn cô, hãy tỉnh lại đi.

Dù gì hắn cũng là thần hồn tu sĩ, hắn miễn cảm với ác ý và sát ý của người khác, trên người Tô Cận, hắn không hề cảm nhận được.

215. Chương 207: Gặp Lại Thi Sát

Tô Cận nghe hắn nói như thế, há hốc mồm, lại bị Mạc Ngôn cắt đứt câu chuyện.

- Tô Cận, là bạn của Mạch Tuệ, tôi cho cô một lời khuyên chân thành, tốt nhất cô nên tránh xa vị sư bá kia của cô một chút. Tôi có thể thấy được, ông ta và sư phụ của cô là cùng một loại người, đều là người vì mục đích mà không từ thủ đoạn. Thành Môn Nhất Hỏa, ương cấp trì ngư, nếu như cô thân cận quá, có một ngày sẽ phải chịu liên lụy.

Tô Cận khẽ nhú mồm, nói:

- Tại sao lại nói như vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi không biết sư phụ và sư bá của cô rốt cục có âm mưu gì, nhưng tôi khẳng định đó là chuyện không tốt. Nếu như cô đủ thông minh, nên cách xa Thích Viễn Sơn một chút.

Đối với lời khuyên bảo chân thành của Mạc Ngôn, Tô Cận đã sớm nhận thức được, không cần hẳn phải nhắc nhở.

Nhưng biết thì biết, thật muốn làm, nhưng lại không đang tâm. Bất kể như thế nào, sau khi Nhan Phương chết, Thích Viễn Sơn, cô xem như người thân cận cuối cùng trên thế giới này, cô không thể không quan tâm, luôn trốn tránh ông ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô chợt trống rỗng.

Cô đến Uyển Lăng, chủ yếu là để tìm hiểu chân tướng về cái chết của sư phụ. Trước khi đến, cô đặt mình vào vị trí của khổ chủ, trong lòng tràn đầy bi phần. Nhưng khi cô biết được sư phụ mình chết là do tự sát, tâm trạng lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Mà hiện tại, Thích Viễn Sơn dường như cũng sắp trở thành một ngọn núi lửa sắp tuôn trào, cách xa rồi, nhưng lại không đành lòng nhìn ông ta tự hủy diệt mình, đến gần, thì lại sợ sẽ bị nguy hiểm.

Thực ra thì lần trước khi gặp Thích Viễn Sơn ở quán trà thì cô đã nhìn ra được phần nào những nhân tố nguy hiểm đó, cô định sẽ ngăn cản, nhưng rồi không biết nên nói như thế nào. Cảm giác đó, làm cho cô cảm thấy rất mệt mỏi, chán nản.

- Tốt lắm, còn có vấn đề gì sao? Nếu như không có, hôm nay chúng ta đến đây thôi.

Mạc Ngôn nói.

Tô Cận lắc lắc đầu, nói:

- Không còn gì muốn hỏi nữa...Mạc Ngôn, bất luận nói thế nào, thì cũng rất cảm ơn anh đã cho tôi biết những chuyện đó.

Lúc này, một người đàn ông chừng 30 tuổi đi vào sảnh, gọi một tách cà phê.

Người này tướng mạo bình thường, trông khí chất và cách ăn mặc, thì không khác thành phần tri thức bình thường là mấy, nhưng sau khi Mạc Ngôn nhìn thấy người này, trong lòng có chút kinh ngạc.

- Là thật, sao trên người tên đó lại tồn tại Thi Sát? Lẽ nào anh ta chính là người đã thoát khỏi bàn tay của Lộ Lương?

Tình hình bệnh dịch trong thôn Dân tộc tuy rằng đã chấm dứt rồi, nhưng người khởi xướng lại không bắt được, Mạc Ngôn thực sự không quan tâm đến chuyện lần này lắm, nhưng nếu gặp được, thì cũng sẽ tra hỏi đến cùng.

Lúc này, trên người anh ta mang nặng thi sát, vẫn không hề nghĩ tới chuyện xử lý, muốn quên đi chuyện này, nhưng lại thấy có chút đáng tiếc, cứ để cho nó tự lắng xuống. Hiện tại, người đàn ông trước mắt chính là đối tượng cần thỉnh giáo, từ chỗ của anh ta, có thể tìm được nơi để giải quyết thi sát.

Nghĩ đến đây, hẳn không vội vã rời đi, ngược lại bình tĩnh ngồi xuống, gọi thêm một tách cà phê.

Tô Cận có chút không hiểu, nói:

- Không phải là anh phải đi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chợt nhớ ra là về cũng không có chuyện gì làm, cà phê ở đây cũng được, chỉ bằng uống thêm một tách. Nếu cô có việc, có thể đi trước..

Tô Cận nói:

- Tôi vừa gửi tin nhắn bảo lái xe tới đón, cũng không vội, tán gẫu với anh một lát cũng được.

Với Mạc Ngôn, cô chưa nói được cái gì là thù hằn, dù nói thế nào, thì cô cũng xuất thân trong gia đình có giáo dục chính thống, quan niệm cũng không đồng nhất với Nhan Phương, Thích Viễn Sơn. Đối với thiện và ác, thị và phi, cô cũng có những tiêu chuẩn của riêng mình, nếu cô thực sự không tìm được nguyên nhân cái chết của sư phụ, thì cũng không phân biệt nổi thiện ác mà sẽ giận cá chém thớt với Mạc Ngôn.

Trong lòng phụ nữ không có thù hằn, chỉ có đôi lúc nhẹ nhàng lơ đãng, hay là sự tò mò gì đó...

- Mạc Ngôn, cái anh luyện cũng là công phu gia truyền sao?

Mạc Ngôn nói:

- Cứ cho là như vậy đi, từ nhỏ đã học cũng những người ở trong thôn, là kỹ năng của nông dân.

Tô Cận lại nói:

- Có thể nói cho tôi biết, anh là người của môn phái nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Toàn là kỹ năng của những người nông dân, nào có môn phái gì đâu.

Hắn thuận miệng ứng phó Tô Cận, trong khi vẫn đang tập trung chú ý lên người đàn ông tri thức kia.

Người này không giống như là đang đợi người, uống xong tách cà phê, không đợi người phục vụ mang tiếp một tách nữa, liền đứng dậy tính tiền.

Mạc Ngôn thấy anh ta rời đi, cũng lập tức đứng dậy định đuổi theo, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của anh ta.

Chỉ cần nhớ được dáng người, thì dù có đi đến chân trời góc bể, cũng không chạy thoát khỏi cảm ứng của Mạc Ngôn.

Sau khi người tri thức đó rời đi, lái xe của Tô Cận lái xe khá chậm, Mạc Ngôn cũng ngượng ngùng bước đi, nói chuyện với mấy cô chân dài.

Sau cuộc nói chuyện này, quan hệ của hai người cũng gần hơn một chút.

Trong lúc nói chuyện, tâm hồn Mạc Ngôn nhìn vào tấm bản đồ thành phố, sau đó chuyển sang ghi nhớ bóng dáng người đàn ông tri thức kia, luôn chú ý đến hướng mà anh ta đi.

Sau khi người đàn ông kia đi ra cửa, đi rất nhanh, hắn là đã lên xe.

Anh ta đi dọc theo hướng đông phố Cát Hòa, đi qua đường Trường Dương, đường Hợp Thành, đại lộ Thủy Dương, cuối cùng dừng lại ở quảng trường 1/5.

- Mạc Ngôn, tài xế của tôi tới rồi, có muốn tôi đưa anh về không?

Mười phút sau, lái xe của Tô Cận cũng chạy tới nơi, dừng xe bên ngoài quán cà phê.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần đâu, tài xế của cô sẽ nhận ra tôi, nếu biết tôi và cô gặp nhau, không tránh khỏi hiểu nhầm. Hơn nữa, tôi lái xe tới đây, đang để ở bãi đỗ xe gần đây.

Tô Cận cũng chỉ là khách khí thể thôi, cô cũng không muốn để lái xe thấy mình đi cùng Mạc Ngôn, cái gọi là lòng người khó đoán, ai biết là lái xe có đi nói huyền thuyên với người khác hay không.

- Cũng được, vậy tôi đi trước.

Cô đeo kính râm, đi ra khỏi quán cà phê.

Chờ Tô Cận rời đi, Mạc Ngôn lập tức rời khỏi quán, đi tới bãi đỗ xe.

Trên quảng trường 1/5, người đàn ông tri thức đang bước đi không nhanh không chậm.

Sau khi nhận được một tin nhắn ngắn, anh ta mới bước nhanh hơn, đi đến một nhà khách ở phía nam của quảng trường 1/5.

Đây là một nhà khách tư nhân, nằm sâu trong một ngõ nhỏ, những người ở đây đều là những vị khách chán nản hoặc một vài ca sĩ lang thang.

Người đàn ông tri thức kia bước vào nhà khách, phục vụ lạnh lùng nói: ông chủ mà anh đang tìm, anh đi thẳng lên tầng hai.

Lên lầu hai, người đàn ông tri thức đi đến cửa phòng 202.

Cửa bị người ta mở ra từ bên trong, xuất hiện tại cửa là một người đàn ông ước chừng khoảng bốn mươi tuổi.

Nếu Thích Viễn Sơn cùng Lộ Lương ở trong này, lập tức liền nhận ra người này chính là Tống Thanh Viễn, chẳng qua hẳn lúc này bộ dạng hơi có thay đổi, đầu tóc rối bời, vẻ mặt đầy râu ria, nhìn qua giống như là một lữ khách lang thang.

Người nọ thấy Tống Thanh Viễn, lập tức thấp giọng nói:

- Ông chủ, bên Cửu Phật đều đã an bài tốt, ngài hiện tại liên qua sao?

Tống Thanh Viễn nhíu nhíu mày, nói :

- Vào rồi nói chuyện .

Nói xong, cho người kia vào phòng, lại nói:

- Nói với người bao nhiêu lần , tai vách mạch rừng, làm sao người cứ luôn nôn nôn nóng nóng ?

Người nọ không dám cãi, chỉ biết vâng lời gật đầu.

Tống Thanh Viễn cầm lấy bao thuốc trên bàn châm một điếu, đang muốn nói chuyện, lông mi bỗng nhiên lại cau chặt.

Hắn nhìn chằm chằm người đàn ông vừa đến hồi lâu, ánh mắt ngưng trọng, lại có chút nghi hoặc.

Người nọ bị hắn nhìn lông tóc dựng đứng, rồi lại không biết chuyện gì xảy ra...

Một lát sau, Tống Thanh Viễn trầm giọng hỏi:

- Trên đường đi người có tiếp xúc qua người nào không ?

Người nọ không hiểu ra sao, nói :

- Không có, tôi từ Cửu Phật sơn thẳng tới đây, dọc theo đường đi không tiếp xúc cùng bất luận kẻ nào.

Tống Thanh Viễn lại nói:

- Vậy có gặp được chuyện gì kỳ quái hay không?

Người nọ cẩn thận nghĩ lại chỉ chốc lát, lắc đầu, khẳng định nói :

-Không có, cả chặng đường gió êm sóng lặng, không có bất kỳ chuyện kỳ quái!

Tống Thanh Viễn nhìn chằm chằm hai mắt của hắn, vẫn chưa phát hiện có dấu hiệu nói dối, khẽ mỉm cười nói:

- Không có là tốt rồi... Cẩn thận căng được thuyền vạn năm, Uyển Lăng... cái chỗ này làm chậm của ta một bước, ta không muốn ở Cửu Phật sơn lại bị lỡ một lần!

Người nọ nói :

- Ông chủ, hai ngày trước ông còn nói phải rời khỏi đại lục sao lại chột nhốt tới muốn đi Cửu Phật sơn?

Rời khỏi đại lục?

Tổng Thanh Viễn hơi hơi híp mắt, nếu có thể nói, thật sự hắn đã tính toán rời khỏi đại lục sau vụ ở thôn dân tộc, nhưng toan tính việc không chỉ có thất bại trong gang tấc, còn tổn thất Chu Lâm, trợ thủ đắc lực đi theo chính mình nhiều năm nhất, điều này làm cho hắn đau lòng không thôi. Hơn nữa cục quốc phòng uy hiếp ít nhất ở trong vòng mười năm, hắn không được tiếp tục bước trên mảnh đất này, nhưng người trong giang hồ thân không dứt ra được, mấy ngày hôm trước truyền đến một tin tức, khiến cho hắn không thể không mạo hiểm dù bị cục quốc phòng phát hiện, phiêu lưu ở lại.

216. Chương 208: Đàn Mèo Trên Phố

Ngoài ra, cho dù Tổng Thanh Viễn hiện tại rời khỏi đại lục, cũng gặp phải một chút phiền toái.

Chuyện thôn Dân tộc, không chỉ có tổn thất Chu Lâm, người mua mấy nhà khách cũng theo đó bỏ đi, hiện tại hơn phân nửa Tổng Thanh Viễn ở trong tay cục quốc thổ bảo vệ, nếu bây giờ trở về, đối mặt bồi thường lớn, nếu lấy không ra khoản bồi thường này, hắn lại phải chịu người mua không chết không ngừng đuổi giết, nói thành thật mà nói, hắn cũng không phải thực sợ hãi. Nhưng kiến nhiều cần chết voi, chung quy là một việc phiền toái.

Mà mấy ngày hôm trước truyền đến tin tức thật ra là một vụ kinh doanh, nếu làm thành công, tiền thù lao đoạt được vô luận là bồi thường, hay là tìm một chỗ Đông Sơn tái khởi, đều dư dả.

Cân nhắc mãi, hắn cuối cùng quyết định lưu lại, tính toán làm xong cuộc trao đổi này sẽ rời khỏi đại lục.

- Có một số việc không nên hỏi thì người không nên hỏi, nhớ kỹ bốn phạm của mình...

Tổng Thanh Viễn lạnh lùng nhìn thoáng qua người nọ.

Người tri thức nọ cười gật đầu.

Tổng Thanh Viễn nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói :

- Được rồi, người có thể đi!

Người tri thức nọ gật đầu nói:

- Vâng, ông chủ !

Nói xong, hắn xoay người đi mở cửa phòng, nhưng lúc này, mũi chân Tổng Thanh Viễn bỗng nhiên điểm một cái, thân hình quỷ dị lướt đến phía sau hắn, một chưởng chém vào trên cổ của hắn.

Chỉ nghe Rắc một tiếng vang nhỏ, cổ người tri thức lập tức bị bẻ gãy, không một tiếng động liền ngừng thở.

Tổng Thanh Viễn nâng thân hình người nọ, chậm rãi đặt trên mặt đất.

Lập tức, hắn cẩn thận tìm tòi quần áo người tri thức, thậm chí cả quần lót cũng chưa buông tha.

Một lát sau, trừ ví cùng hộ chiếu và một ít đồ gì đó, Tổng Thanh Viễn cũng không có gì phát hiện

Hắn hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm nói:

- Không giống như là bị người mua chuộc, chỉ sợ là trong lúc vô ý bị người ta theo dõi...

Người tri thức vừa vào cửa, Tổng Thanh Viễn liền phát hiện thủ hạ theo chính mình ba năm này, trên người đúng là nhiều hơn một hơi thở không hiểu.

Loại hơi thở này cực kỳ khó hiểu, nếu không phải Thi Sát trên người người tri thức là Tổng Thanh Viễn đích thân gieo xuống, là tử mẫu sát trong đích tử sát, Tổng Thanh Viễn cũng chưa chắc có thể phát hiện được hơi thở này.

Tổng Thanh Viễn không thể giống Mạc Ngôn, chỉ bằng tâm nhãn có thể phân biệt khí vạn vật, nhưng Tổng gia tổ truyền tử mẫu sát cũng không phải bình thường, người bị hắn gieo xuống tử sát, hơi thở cùng tử mẫu sát luôn tương liên, có thể nói đồng khí, hơi thở gì từ bên ngoài đến đều có thể bị tử mẫu sát cảm ứng được. Nhất là tử mẫu của tiểu tử này là do Thi Sát luyện chế, khí này trong veo, không như ngoại vật, cảm ứng liền vo cùng rõ ràng.

Bởi vì tu vi không đến, Mạc Ngôn lưu lại ấn ký trên người người tri thức nọ đều không phải là tuyệt đối trong veo, nhiều ít còn có chứa một tia hơi thở tự thân, loại ấn ký này nếu là trên thân người khác, Tổng Thanh Viễn cho dù cái mũi chó dài quá cũng không cách nào phân biệt được, nhưng trùng hợp chính là, ấn ký Mạc Ngôn lại ở trên người người nọ, bởi vì nguyên nhân tử mẫu sát, Tổng Thanh Viễn trước tiên liền cảm ứng được loại hơi thở không hiểu từ bên ngoài đến này.

Gia Cát Lượng cả đời cẩn thận, Tổng Thanh Viễn không phải Gia Cát Lượng, Khổng Minh, nhưng nói đến cẩn thận, hẳn tuyệt đối là nhiều người không bì kịp!

Khi hắn nhìn ra kỳ quặc, trong lòng đã kinh hãi và lại e ngại, tưởng người của cục quốc phòng tìm tới cửa.

Cái gọi là lòng nghi ngờ sinh ám quỷ, kết quả chính là, hắn căn bản sẽ không có thời gian tìm cái tham đề trong đầu, mà là trực tiếp giết chết người tri thức kia, cắt đứt manh mối này.

Tuy rằng hắn cũng biết, khả năng người đồ đệ phản bội mình không lớn nhưng một vạn không sợ chỉ sợ vạn nhất, tai hoạ ngầm một khi thò đầu ra, đối với loại người đầu đao liếm máu nha hắn mà nói, phương thức tốt nhất chính là trực tiếp dập tắt, mà không phải là tìm cái để hỏi, hồ đồ đi truy tìm nguồn gốc tai hoạ ngầm.

Sau khi giết chết tên đồ đệ, hắn vẫn chưa phát hiện đầu mối gì ở trên người này, vì thế lập tức đứng lên, không chút nào trì hoãn đem vật phẩm tùy thân cất vào trong bọc, sau đó từ cửa sổ chuồn mất...

Mạc Ngôn lái xe thẳng đến quảng trường 1/5.

Sắp tới gần giao lộ, hắn bỗng nhiên cả kinh.

- Làm sao có thể?

Cảm ứng về cuộc đối thoại của người tri thức nọ trong tâm linh một giây đồng hồ trước bỗng nhiên gián đoạn, loại biến hóa này tới cực kỳ đột ngột, người bình tĩnh như hắn, cũng nhận không được bật thốt lên kinh hô.

Mạc Ngôn trong lòng rõ ràng, chỉ có một tình huống mới có thể khiến ấn ký gián đoạn, đó là mục tiêu bị gieo xuống ấn ký bỗng nhiên tử vong.

- Mục tiêu làm sao bỗng nhiên tử vong? Là ngoài ý muốn, hay là có nhân tố khác?

Mạc Ngôn trong lòng kinh nghi, lập tức nghĩ tới nhiều loại khả năng, nhưng hắn vạn lần không ngờ, mục tiêu tử vong hoàn toàn là từ chính bản thân hắn một tay tạo thành.

Chỉ có thể nói, trên đời này mọi sự vạn vật đều có sự huyền diệu, cho dù Mạc Ngôn từ trình tự sinh mệnh mà nói đã bao trùm chúng sinh, nhưng cũng không thể đều biết hết ảo diệu thế gian.

Hắn lập tức cho xe chạy nhanh hơn, đuổi tới quảng trường 1/5, sau đó dừng xe đứng ở ven đường, mở ra ý tứ bản ngã, cẩn thận tìm tòi.

Quảng trường 1/5 trước mặt có diện tích cực lớn, hắn tìm tòi khoảng nửa giờ, mới tìm được thi thể người tri thức kia ở trong một khách sạn trong hẻm nhỏ gần quảng trường.

Hắn lập tức đi tới khách sạn này, sau khi trình giấy tờ chứng minh, yêu cầu ông chủ khách sạn mở cửa phòng 202.

Ông chủ khách sạn thấy thi thể người tri thức kia, sợ tới mức nét mặt già nua trắng bệch, liên tục nói người nọ là tới tìm người, cũng không phải là khách của khách sạn.

Mạc Ngôn không để ý đến ông chủ kia, ngồi xổm người xuống, ở trong túi quần người tri thức nam lôi ra vé xe đi cao tốc từ thành phố Nhạc Dương tới thành phố Uyển Lăng, cùng với vé vào cửa Tự Miếu ở Cửu Phật sơn.

- Cửu Phật sơn?

Mạc Ngôn khẽ nhú mày...

Người tri thức nọ là bị người ta đánh gãy cổ mà chết, người ra tay thân thủ sắc bén, lực đạo chia ra không nhiều lắm, phát ra mạnh không ít, hiển nhiên là rất có bản lĩnh.

Mạc Ngôn ngẩng nhìn chung quanh, căn phòng trước mắt này rất là sơ sài, ngoài thi thể người tri thức, hung thủ cũng không để lại dấu vết của hấn.

Mạc Ngôn chú ý thấy, trên giường cũng không có dấu vết người ngủ, ngược lại ở góc sáng sửa cạnh cửa bày một tờ giấy dài và hẹp, mặt trên bày một cái gối đầu, bởi vậy có thể thấy được, hung thủ cực độ cẩn thận, từ sau khi vào ở, đã lên phương án và kế hoạch tháo chạy .

Xem chỉ chốc lát, Mạc Ngôn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Âm.

Hắn cũng không phải muốn đưa cục diện rối rắm này giao cho Đỗ Tiểu Âm xử lý, mà là muốn thông qua nàng đưa tin tức truyền cho người của cục quốc phòng.

Đỗ Tiểu Âm khó hiểu nói:

- Đây là chuyện của hệ thống cảnh sát chúng ta, tại sao phải giao cho bọn họ?

Mạc Ngôn nói :

- Còn nhớ rõ chuyện ở thôn dân tộc không? Mới vừa phát hiện trên người thi thể này có dấu hiệu bất thường, chết cũng rất kỳ quặc, hấn là người đã lọt lưới sau vụ thôn dân tộc động vào, các cô không thích hợp nhúng tay, vẫn nên trực tiếp giao cho cục quốc phòng thì hơn!

Đỗ Tiểu Âm nói :

- Tôi hiểu, tôi gọi điện thoại thông báo cho bọn họ!

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng, nói chuyện với ông chủ khách sạn :

- Ông chủ, không muốn gây ra phiền toái, hãy bảo vệ hiện trường tốt, đợi một lát có cảnh sát lại đây, ông hiểu rồi chứ?

Ông chủ liên tục gật đầu, chỉ hi vọng cảnh sát nhanh chóng lại đây, đưa thi thể trên mặt đất này đi.

Mạc Ngôn không muốn giao tiếp cùng người của cục quốc phòng, trước khi bọn hấn đuổi đến, hấn đã rời khách sạn.

Hấn xuyên qua quảng trường 1/5, hướng đến chỗ xe của mình dừng ở ven đường mà đi đến, còn chưa xuyên qua đường cái, liền thấy đoạn đường phía trước đã xảy ra vụ tai nạn ô tô .

Ước chừng bảy tám chiếc xe ở đó bị tai nạn liên hoàn, tông vào đuôi nhau, cũng may toàn bộ chủ xe đều không có gì đáng ngại, chỉ bị vết thương nhẹ, đơn giản là xây sát mà thôi.

Vụ tai nạn liên hoàn, tông vào đuôi xe đưa tới đông đảo người đứng xem, nhưng trọng tâm nghị luận lại không phải tai nạn xe, mà là nguyên nhân khiến tai nạn xe cộ này xảy ra.

- Tôi không lừa anh, chỉ ít có hơn một trăm con mèo, phần phật chạy qua mặt đường, cừ thật, dọa chết người!

- Hơn hơn một trăm con à, tôi thấy ít nhất có ba bốn trăm con, hơn nữa phần lớn là mèo đen...

- Thật sự là tà ma, trước đó vài ngày thôn dân tộc phát sinh ôn dịch, hai tuần lễ trước dưới Minh Viên có bảo tàng hiện thế, bây giờ lại có đàn mèo chạy khắp nơi... mọi người nói xem, không phải là thật sự sắp tận thế chứ?

Chủ nhân chiếc xe đầu tiên gây ra sự kiện tông vào đuôi xe liên hoàn, lúc này cũng mang vẻ mặt vô tội, không ngừng giải thích với người chủ xe khác đang nín thở nhìn chính mình tính sổ, nói:

- Thật sự không nên trách tôi, tự nhiên chạy đến nhiều mèo như vậy, tôi cũng bị bất ngờ không phòng ngự được, không tin các anh xem máy ghi hình trên xe ...

217. Chương 209: Thu Làm Hộ Pháp

Mọi người xúm lại xem. Mạc Ngôn nghe xong mấy lời, cảm thấy chẳng có gì thú vị liền đi đến màu đen QR của mình.

Ngay lúc đó, có người hét to:

- Nhìn kìa, đám mèo đó lại đến rồi.

Mạc Ngôn nghe tiếng, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy một đám mèo đen đang đi lại trên phố. Hẳn đếm, tổng cộng có hơn hai trăm con. Từ một hẻm nhỏ túa ra như một đàn quạ đen, phố vắng tanh tối đen toàn mèo đen. Người nào mà yếu bóng vía chắc chắn sẽ bị dọa đến phát khiếp.

- Chuyện này quả có chút kì lạ. Thông thường mà nói, mèo không thích bày đàn. Cho dù có kết thành đàn đi chăng nữa thì cũng chỉ là mấy con mà thôi. Một đám mèo đen nhiều như vậy đúng là có chút gì đó kì quái.

Nghe người ta nói và tận mắt chứng kiến là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Vừa rồi nghe người ta thao thao bất tuyệt, Mạc Ngôn cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên gì. Nhưng giờ sau khi đã tận mắt chứng kiến, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Kì lạ nhất là, đám mèo này có tính tổ chức rất cao. Sau khi đi qua phố, chúng không lộn xộn tách đàn mà vẫn ngay ngắn thành hàng cho tới khi vào “nhà”.

Trông bọn mèo kì lạ này, người đi đường vội rút điện thoại ra chụp tới tấp, có người còn hiếu kì theo chân chúng đi vào công viên.

Sau khi đợi đám mèo đen này đi khuất, mọi người lại tiếp tục xôn xao với những câu chuyện của mình, chỉ khác là lần này sôi nổi hơn rất nhiều.

Lúc này, từ một hẻm nhỏ không hiểu sao lại xuất hiện một con mèo đen đi ra.

Con mèo đen này lông óng ả, bóng mượt như nhung, dáng điệu thướt tha tao nhã khiến cho người ta liên tưởng đến một giống mèo Anh.

Nó thong thả đặt những bước êm ru trên phố.

- Nhìn kìa, chỗ này có một con mèo nữa.

Có người hô to một tiếng khiến mọi người đều dán mắt vào.

Con mèo hình như cũng nghe được tiếng hô to của người này, hơi nghiêng đầu, đánh mắt nhìn qua.

Ánh mắt của người này vừa lúc bắt gặp với con mèo đen, không khỏi hoảng sợ, lắp bắp:

- Con mèo này, con mèo.... Ánh mắt thật kì lạ.

Người đi cùng nghe thấy thế vội hỏi:

- Có gì mà kì lạ, sao tôi nhìn không ra?

- Anh không nhìn ra sao? Ánh mắt của con mèo này tính biểu cảm rất cao, tôi cảm giác được vừa rồi nó cười với tôi.

- Tôi nói câu này không phải. Anh về nhà uống thuốc cho rồi.... haha!

- Cậu mới cần phải uống thuốc ấy. Con mèo này rõ ràng là vừa nhìn tôi cười.

Trong lúc hai người mãi mê tranh luận, con mèo đã băng qua làn đường dành cho người đi bộ, đi về phía công viên.

Lúc này, hình như nó cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đã thấy con mèo này rồi. Linh cảm cho thấy nó có chút kì quái nên cũng đã ý thức quan sát.

Nhưng mặc cho Mạc Ngôn quan sát thế nào, nó cũng không để lộ thêm ra bất cứ một điều gì ngoài bộ lông đen mượt óng ả cùng dáng vẻ đạo mạo hơn những con mèo khác.

Con mèo quay lại nhìn Mạc Ngôn một hồi. Ánh mắt đầy mê hoặc.

Rồi tự nhiên, nó đổi hướng, tao nhã bước đến trước mặt Mạc Ngôn.

- Con mèo này quả nhiên là kì lạ.

Tuy rằng qua quan sát cũng không phát hiện được thêm gì nhưng Mạc Ngôn khẳng định, con mèo này chắc chắn không phải là một con mèo bình thường.

Mèo đen đứng trước Mạc Ngôn, ngẩng đầu, dùng ánh nhìn cổ quái nhất chăm chú nhìn Mạc Ngôn.

Đôi mắt của nó thật sâu thẳm, giống như một cái hồ nước sâu không thể nào thấy đáy.

Có lẽ bởi vì đôi mắt này mà ánh nhìn của nó thoát đầu tưởng như u buồn xen lẫn với đôi chút nghi hoặc.

- Con mèo này sắp thành tinh rồi.

Trông thấy ánh mắt này, Mạc Ngôn trong lòng không khỏi có chút rung động, cho dù ánh mắt của lão nhân này cũng đã chăm chú soi lại con mèo. Mạc Ngôn mơ hồ nhìn ra một lão yêu từ trong núi bước ra.

Mèo đen lẳng lặng nhìn Mạc Ngôn. Trong chốc lát, bỗng nhiên tiến lên, ngửi ngửi gấu quần Mạc Ngôn, gật đầu rồi mới quay người rời đi.

Nhìn con mèo biến mất ở góc đường, Mạc Ngôn mới sực nhớ ra mình đã quên đóng dấu trên người con mèo.

Con mèo này quả thực đã cho hắn ấn tượng quá sâu sắc. Nếu như không phải người xung quanh đứng xem nhiều thì hắn đã bắt giữ con mèo này đem về nhà “nghiên cứu” rồi.

Trong khoảnh khắc, cái đầu đang lẩn quẩn những ý nghĩ mơ hồ của hắn bỗng nhiên như vỡ ra được điều gì.

- Trời đất này e rằng sắp phải biến đổi rồi...

Hắn khẽ lắc đầu, mở cửa xe, ngồi vào.

Hắn có một cảm giác, những ngày tiếp theo, rất có khả năng hắn sẽ còn gặp một con mèo nào khác kì dị tương tự như con này.

Hoa mạc hai cạnh, mỗi cạnh một bông.

Lại nói Tống Thanh Viễn sau khi rời khỏi khách sạn, vì sợ bị người của cục quốc phòng nhận ra, không dám ngồi xe tới thành phố Nhạc Dương mà đành đi bộ cho an toàn.

Hai giờ sau, hắn đến một ga tàu điện ngầm ngoại ô, tính định lên tàu chuyển hàng đến Nhạc Dương.

Đây là con đường bảo đảm nhất mà hắn nghĩ tới. Xét đến cùng thì đây là đại lục chứ không phải Nam Mỹ mà hắn quen thuộc, dù là đi xe hay ngồi đường sắt cao tốc thì đều mạo hiểm cả.

Tống Thanh Viễn ngồi yên bên đường tàu, lặng lẽ hút thuốc.

Tren đường đi, hắn đã hỏi qua một ông lão. Đại khái phải tầm 6h mới có một chuyến tàu vận chuyển hàng hóa rời ga.

Còn nửa tiếng nữa mới đến 6h, hắn cũng không vội vàng, bình tĩnh ngồi vạch kế hoạch đi Nhạc Dương tiếp theo.

Lúc này, dọc theo đường sắt, một lão hòa thượng gầy gò đi tới.

Tống Thanh Viễn đưa mắt liếc nhìn lão hòa thượng một cái nhưng cũng không để ý.

Lão hòa thượng tuổi tóc hoa râm này phần nhiều là đi phổ độ cho chúng sinh phật tử, chân lượng lớn, trước giờ không giả xe ngựa tay quay bao giờ.

Nhưng mà hắn không để ý, lão tăng từng bước đi tới là đang hướng về phía hắn. Đến nơi, lão tăng dừng lại, lặng lặng nhìn thẳng vào mặt hắn.

Tổng Thanh Viễn khẽ nhú mày, hỏi:

- Lão hòa thượng, ông có chuyện gì thế?

Lão hòa thượng mỉm cười, bảo:

- Lão nạp còn thiếu một vị hộ pháp, không biết thí chủ có bằng lòng hay không?

Hộ pháp?

Tổng thanh Viễn không nhịn được cười, nói:

- Lão hòa thượng, ông không phải tụng kinh nhiều quá thành ra đầu óc không được bình thường đấy chứ? Nể ông là người xuất gia, tôi không tính toán với ông.

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra tờ một trăm, đưa cho lão hòa thượng:

- Nếu như lão có chùa thì xem như đây là tiền hương khói của tôi. Còn nếu không, cầm lấy ăn một bữa chay ở Tạm Tĩnh Trai không tồi đâu.

Lão tăng không chút khách khí nhận tiền nhưng vẫn không chịu đi.

Tổng Thanh Viễn không muốn phiền toái thêm nữa, chỉ tận mặt lão hòa thượng này mà hỏi:

- Lão tăng này, rốt cuộc ông muốn làm trò gì?

Lão tăng cười bảo:

- Tổng thí chủ, lão nạp lặn lội cả ngàn dặm xa xôi đến đây là để thu người làm hộ pháp, để gì mà bỏ đi như thế.

Tổng Thanh Viễn nghe thế, trong lòng kinh hãi, vội vàng đứng dậy, hỏi lại:

- Ông biết tôi là ai?

Lão tăng nói:

- Huyết mạch Tổng thị, định cư ở hải ngoại hơn tám mươi năm nay. Tính từ đời Tổng Vân Sơn trở đi thì người là đời thứ tư con cháu của họ Tổng, lão nói không sai chứ Tổng Thanh Viễn?

Tổng Thanh Viễn nheo mắt, lóe lên một tia nhìn sắc lạnh, nói:

- Ông hiểu biết đối với Tổng gia tôi thật rõ. Dám hỏi, lão hòa thượng đây đến từ phương nào?

Lão tăng đáp:

- Bần tăng chỉ có một mình, không thân không thích, pháp hiệu Khuyết Nhất?

Khuyết Nhất?

Tổng Thanh Viễn lục lại trí nhớ, tin chắc trước giờ mình chưa từng nghe qua pháp hiệu này, lại hỏi:

- Lão làm sao biết được tung tích của tôi?

Khuyết Nhất lão tăng nói:

- Người nhờ người đi núi Cửu Phật là bạn cũ lâu năm với lão, lão nạp từ chỗ người đó biết được tin tức của người.

Fuck... Tổng thanh Viễn chửi thầm một câu sau đó nhìn chăm chăm vào lão tăng:

- Ông muốn thu tôi làm hộ pháp rốt cuộc là có ý gì? Người minh triết không nói tiếng lóng, chúng ta cứ thẳng thắn mà nói thật với nhau.

Khuyết Nhất lão tăng nói:

- Lão nạp không chỉ đến thu người làm hộ pháp mà cũng là đến để tặng người một tạo hóa mới.

Tổng Thanh Viễn nhin không nổi, giều cợt bảo:

- Lão hòa thượng, người xuất gia không nói dối. Lão muốn tạo hóa cho tôi, vậy tôi hỏi lão loại tạo hóa này có trường sinh bất tử, thoát khỏi bể khổ, luyện thành chân khí được không?

Khuyết Nhất tăng sư không để ý đến vẻ nhạo báng của Tổng Thanh Viễn, thản nhiên đáp:

- Trường sinh bất lão... chuyện này người không cần phải nghĩ, còn thoát khỏi bể khổ với tuổi tác hiện giờ của người thì cũng chưa muộn.

Tổng Thanh Viễn ngẩn người, hỏi:

- Lão hòa thượng, lão không phải đang nói đùa đấy chứ?

Khuyết nhất lão tăng nói;

- Hiện tại có thể là nói đùa nhưng tương lai thì chưa chắc là không thể thành sự thật.

Yên lặng một lát, lại tiếp:

- Lão nạp nói thẳng với người, Tổng thí chủ, người chắc đã nghe qua đạo cung Vân La?

Tổng Thanh Viễn nhớ lại, một lát sau lắc đầu bảo:

- Chưa từng nghe qua chỗ này.

Khuyết Nhất lão tăng tiếp:

- Vân La là núi, là tên gọi rất lâu từ xưa kia, còn hiện giờ có một cái tên rất khó nghe là núi Hồ Lô.

Tổng Thanh Viễn sững người, thốt lên:

- Chính là núi Hồ Lô trong công viên rừng Uyển Lăng kia?

Khuyết Nhất lão tăng gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là chỗ đó. Xưa là Vân La, nay là Hồ Lô. Một thời từng được mệnh danh là đất thánh nhưng giờ lại có cái tên như vậy, thật khiến người ta thốn thứt.

Tổng Thanh Viễn lúc này cũng lơ mơ đoán ra được một vài điều.

Nói trắng ra, loại người như hắn đều là hậu duệ của tu sĩ thời cổ. Kế thừa tuy rằng chưa đứt mạch nhưng con đường đi ngày trước đã khó khăn tìm kiếm rồi. Hắn đi khắp nơi đào mộ, trộm xương, đơn giản là tìm về con đường đã đoạn tuyệt.

Đơn giản mà nói, hành động của hắn là không ngừng tìm kiếm khai quật những bản sao còn sót lại trên thế giới. Lần hắn khai quật mộ ở Châu Phi đã gây ra dịch bệnh cho hàng nghìn người, một bản sao khá thành công, không chỉ tìm được thi sát đã mất tích mà còn luyện thành công tử mẫu gây nên ở thôn dân tộc. Còn cái bản sao kia thì thất bại trong gang tấc, không bị người ta đoạt mất thì sau này cũng hữu dụng.

Khuyết Nhất lão tăng lúc này tuy rằng chỉ nói vòng quanh nhưng ngầm ý khinh thường Tổng Thanh Viễn cũng đã lộ.

Nói ngắn gọn, đạo quan Vân La trong miệng lão hòa thượng đồng thời lại là một bản sao, hơn nữa còn là một bản sao cực kỳ có triển vọng.

Những thứ khác không nói, chỉ nói đến một vùng đất thánh của lão hòa thượng cũng đã đủ để nói rõ triển vọng của bản sao này rồi.

Thiên hạ đạo cung trăm nghìn tòa, có nơi nào dám nhận là thánh địa?

Mơ hồ nhận ra những điều này, Tổng Thanh Viễn trong lòng biết, lão hòa thượng trước mắt này chính là mời mình đi đến cái nơi gọi là thánh địa.

Đương nhiên, Tống Thanh Viễn không chơi game online cũng không biết đạo là như thế nào. Nhưng nhưng suy nghĩ trong đầu hẳn dùng thuật ngữ trò chơi diễn tả thì đại loại là như thế.

218. Chương 210: Đồng Ý Hợp Tác

Tống Thanh Viễn đã bị lay động hoàn toàn, nhưng cái gọi là hợp tác thì khó lòng mà chấp nhận.

Mọi người cùng là hậu duệ Đạo Môn, về chuyện ở đạo cung Vân La mỗi bên có một yêu cầu riêng cũng là sở hữu riêng, người dựa vào đâu mà áp đặt ta?

Hắn thấy trong lòng khó chịu, bèn bảo:

- Lão hòa thượng, hợp tác không vấn đề nhưng đã là hợp tác thì nên dựa vào thành ý. Lão muốn thu tôi làm hợp pháp liệu có tự đề cao mình quá không?

Yên lặng một lát, lại tiếp:

- Theo cách nói của ông, người của đạo quan Vân La chỉ có ông biết. Tôi tạm thời tin ông. Ông đòi quyền chủ đạo cũng không có gì đáng trách. Tôi có thể chấp nhận, nhưng đây chỉ là tạm thời. Làm xong chuyện này, ông đi con đường dương quan của ông, tôi đi cây cầu độc mộc của tôi. Còn cái hợp pháp gì đó, ông thay người khác đi.

Khuyết Nhất lão tăng haha cười, nói:

- Tống thí chủ, hợp pháp người vừa nói đơn giản chỉ là một mảnh lối, còn ý người trong lòng ta đã rõ. Rắn không đầu không được, dù là hợp tác cái gì thì cũng đều phải có chủ thứ. Cậu đã có thể hiểu được điều này thì những cái như hợp pháp cứ xem như gió thổi ngoài tai, mặc kệ nó thôi.

Tống Thanh Viễn nghe vậy, sắc mặt hơi dịu đi, nói:

- Cái này thì cũng khác gì.

Khuyết Nhất hòa thượng nói:

- Mắt lòng trước được lòng sau. Hợp tác giữa cậu và tôi nếu đã phân chủ thứ vậy thì trong khi hợp tác, cậu nhất định phải nghe theo, không được tùy tiện lấy lệ.

Chưa dứt lời, Tống Thanh Viễn đã cắt ngang, trợn ngược mắt lên bảo:

- Lễ nào lão muốn tôi làm vật hi sinh, tôi cũng phải nghe sao?

Khuyết Nhất hòa thượng nói:

- Lão nạp sẽ không bắt cậu làm pháo hôi. Nếu cậu không tin, lão nạp có thể trước linh vị tiên tổ mà thề độc. nhưng cậu cũng không được phá vỡ hợp tác, bỏ dở giữa chừng, làm lính đào ngũ. Nếu không thì...

Nói tới đây, hắn ngập ngừng rồi khựng lại. Nhưng trong mắt thì đã lóe lên một tia nhìn sắc lạnh.

Tống Thanh Viễn cũng muốn thăm dò nội tình của lão hòa thượng này, bèn cười nhạt hỏi tới:

- Nếu không thì thế nào?

Lời nói đến mức này kỳ thực chính là thời gian để hai bên thăm dò. Hai người đều là hậu duệ Đạo Môn. Quy định là dựa vào chân tu để luận tôn ti. Nói hàng nghìn hàng vạn lần, sau cùng vẫn tránh không được chiến tranh.

Về việc này, hai người trong lòng sớm đã rõ.

Khuyết Nhất hòa thượng cũng không nhiều lời. Càng sa bồng dưng không nổi gió mà dựng lên, thân hình gầy gò bỗng chốc lại hiện ra trước mắt Tống Thanh Viễn, tốc độ của nó nhanh tới mức người ta có thể nghe được tiếng gió bạt.

Tống Thanh Viễn trong lòng sớm đã có đề phòng nhưng cũng vẫn bị tốc độ của lão hòa thượng làm cho chóng mặt.

Từ khi luyện hóa được thi sát của lục địa Châu Phi, tốc độ và cường độ của hắn tăng lên đáng kể. Đặc biệt là tốc độ, ít nhất cũng tăng gấp đôi. Hắn tự nhận, cho dù hậu duệ Đạo Môn toàn thiên hạ có tụ tập lại thì chỉ luận về tốc độ, bản thân mình bét nhất cũng phải xếp thứ ba.

Nhưng mà lúc này, tốc độ của Khuyết Nhất hòa thượng đã khiến hắn phải suy nghĩ lại.

Tuy thế Tổng Thanh Viễn cũng không hoảng. Dù tốc độ có nhanh đi nữa nhưng không đủ lực tấn công thì cũng đi.

Trông thấy bàn tay lão hòa thượng như cẳng gà khô hướng vào cổ mình, hắn chuyển thể chắc hai chân, giơ tay ra đỡ đòn.

Hắn theo dòng Thi Sát. Thể hình không dám nói là cứng như thép nhưng cũng không khác thép là bao.

Khuyết Nhất hòa thượng mỉm cười, nhưng trong đầu đã đoán được, tay phải đưa ra, chop mạnh vào tay trái Tổng Thanh Viễn.

Tổng Thanh Viễn lập tức cảm thấy cánh tay truyền đến một lực mạnh mẽ. Sau một luồng gió sột soạt, cánh tay áo bị xé toạc thành từng mảnh rơi rời, tung bay phấp phới như cánh hồ điệp.

Cái gọi là người già sức không già, Khuyết Nhất lão tăng công lực thâm hậu khiến cho Tổng Thanh Viễn cũng có chút bất ngờ. Nhưng theo như hắn quan sát thì cũng chỉ dừng lại ở mức này mà thôi, chưa thể đột phá được thể phòng thủ của mình.

Giơ ngang tay ra đỡ đòn công kích của lão hòa thượng, Tổng Thanh Viễn liền tính kế phản công, cho lão già không biết trời cao đất dày này ném mùi vị của đòn Thi Sát.

Nhưng ngay lập tức, mặt hắn biến sắc.

Sau khi Khuyết Nhất hòa thượng bị công kích đã thuận thể biến chiêu, nhẹ nhàng chuyển đòn về cổ họng của Tổng Thanh Viễn.

Đạn này bắn ra nhẹ như mây gió nhưng vô hình lực thì cực lớn, dày đặc sát khí.

- Lão già này chẳng lẽ đã luyện được chân khí?

Tuy biết rõ khả năng này không lớn nhưng Tổng Thanh Viễn khi chứng kiến vô hình lực này, mặt cắt không còn giọt máu.

Lúc nói thì chậm, lúc làm thì nhanh, hắn không kịp ngẫm nghĩ gì nữa. Dựa vào bản năng vội vàng quay đầu sang bên chừng 10cm, khó khăn lắm mới thoát được vô hình lực.

Đạo này thể lực bất trụy, một tiếng “pa” đã khiến Tổng Thanh Viễn đứng sững sau một thân cây. Lá cây bay lá tả, trên thân cây lộ chỗ những ổ gà.

Khuyết Nhất hòa thượng vẫn chưa buông tha. Thấy Tổng Thanh Viễn sắc mặt kinh hãi, liền lập tức thu tay lại, dương dương tự đắc bảo:

- Tổng thí chủ, một chiêu này của lão nạp thấy thế nào?

Tổng Thanh Viễn nhìn mấy cái ổ gà lộ chỗ trên cây, theo bản năng đưa tay lên sờ cổ của mình.

Da thịt mình cho dù có dày đến cỡ nào thì cũng không thể chịu được trường này.

Tổng Thanh Viễn trong lòng đã rõ, tuy mình có Thi Sát hộ thể, đến lưỡi dao thông thường đều không thể khiến mình bị thương nhưng gặp phải loại vô hình lực này thì cũng đành bó tay. Cái gọi là một vật khắc một vật này, loại vô hình lực dương khí mười phần này chính là khắc tinh lớn nhất của Thi Sát.

- Thật không ngờ nội khí phóng ra ngoài... lão hòa thượng, ông làm thế nào mà được vậy?

Tổng Thanh Viễn thấy Khuyết Nhất hòa thượng thu lại sát khí, thở phào nhẹ nhõm, rồi như không kìm được tò mò, mở miệng hỏi.

Khuyết Nhất hòa thượng cười, bảo:

- Tổng thí chủ, cậu hỏi thế này là quá giới hạn rồi.

Tổng Thanh Viễn nghe vậy, sắc mặt không khỏi bị ghen lại, biết mình đã phạm phải điều cấm kỵ lớn nhất trong Môn Đạo.

Đạo pháp ba nghìn, mỗi cái có một điều huyền diệu riêng nhưng anh có “huyền” của anh, tôi có “diệu” của tôi. Mọi người không thể làm chung cũng không thể hỏi han lẫn nhau. Đây là quy tắc đã được lưu truyền hàng nghìn đời, cũng là điều cấm kỵ. Tổng Thanh Viễn vừa rồi vì hiếu kỳ mà đã thốt lên hỏi. Giờ đã bị lão hòa thượng nhắc nhở một câu chặn đứng nhưng lại khiến hắn có đôi chút xấu hổ.

Khuyết Nhất hòa thượng thấy hắn xấu hổ bèn đem chuyện xưa ra nhắc lại, cười nói:

- Tổng thí chủ, nếu như người thật lòng quy phục làm hộ pháp cho lão nạp, chuyện pháp môn này truyền lại cho người có sao đâu?

Tổng Thanh Viễn tuy có lòng tham nhưng cái mà người tu đạo chú ý chính là tư tưởng khoáng đạt và tùy duyên chứ làm gì có chuyện ép buộc?

Hắn lắc lắc đầu, nói:

- Lão hòa thượng, tôi vẫn câu nói đó. Hợp tác có thể còn những cái khác thì... Tốt hơn hết là ông nên tính lại đi.

Khuyết Nhất hòa thượng cũng không miễn cưỡng nữa, cười nói:

- Nói như vậy, chúng ta xem như đã đồng ý hợp tác?

Tổng Thanh Viễn thấy lão già này nội công thâm hậu mà bản thân mình cũng khó mà cự tuyệt sức hấp dẫn của đạo cung Vân La, bèn lấu cá bảo:

- Trước khi chuyện ở Vân La kết thúc, tôi đều sẽ nghe lời ông. Có chuyện gì, ông cứ trực tiếp dặn dò. Chỉ cần không phải là đem tôi làm vật hi sinh, tôi tuyệt đối sẽ không chối từ!

Khuyết Nhất hòa thượng haha cười, bảo:

- Thế thì tốt, tốt,... Tổng thí chủ, người sẽ không vì quyết định ngày hôm nay mà cảm thấy hối hận chứ.

Tổng Thanh Viễn nói:

- Lão hòa thượng, hãy bớt sàm ngôn đi, giờ cách ngày mười lăm tháng sau còn những hơn bốn mươi ngày, tôi cần phải chuẩn bị những thứ gì?

Khuyết Nhất hòa thượng nói:

- Mọi thứ đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội. Những chuyện cần lão nạp đã sắp xếp cả rồi, người không cần quan tâm.

Tổng Thanh Viễn nói:

- Chẳng lẽ giờ chúng ta ngồi không chờ đợi à?

Khuyết Nhất hòa thượng cười nói:

- Cũng không hẳn là đợi không. Nhân dịp nhàn rỗi này, chi bằng người cùng lão nạp đi một chuyến đến Cửu Phật sơn.

Tổng Thanh Viễn nghe thế ngạc nhiên hỏi:

- Đi đến đó làm gì?

Hắn ban đầu chuyến này cũng muốn đến Cửu Phật sơn nhưng sau khi nghe đến Vân La kì lạ độc đáo, cái ý nghĩ về Cửu Phật sơn sớm đã bay lên chín tầng mây rồi.

Khuyết Nhất hòa thượng cười nói:

- Lão nạp là người xuất gia, miếu Như Vân trong Cửu Phật sơn là thánh địa nhà Phật, lão nạp đến đó chẳng phải là điều cố nhiên sao?

Tổng Thanh Viễn “hừ” thầm một cái, tự nhiên thấy không thể tin được lời giải thích của lão hòa thượng.

Có điều cũng phải nói lại, dù sao cũng nhàn rồi, cùng lão hòa thượng đến Cửu Phật sơn, nếu thời cơ thích hợp chẳng phải là sẽ hoàn tất được chuyện kinh doanh kia sao.

Liên đó, Tống Thanh Viễn lại nghĩ đến, người ủy thác của mình và lão hòa thượng này hẳn có quan hệ không thường. Lẽ nào lão hòa thượng đi Cửu Phật sơn cũng là vì hải ngoại kỳ trân?

219. Chương 211: Vào Tròng

Hắn đang mải suy tư thì Khuyết Nhất hòa thượng mở cái túi đem bên mình, lấy ra bộ quần áo để thay y phục trên người.

Mấy phút sau, một lão học giả khuôn mặt cũ kĩ đã xuất hiện đầy mới mẻ trước cái nhìn soi mói của Tống Thanh Viễn.

Khuyết Nhất hóa thượng thấy Tống Thanh Viễn vẻ mặt kinh ngạc, thản nhiên nói:

- Giờ người có thể gọi ta là giáo sư Đỗ Khuyết.

Tống Thanh Viễn giật mình, nói:

- Đây quả là một sự nguy trang không tồi. Bỏ cái áo cà sa đi, chúng ta cũng thoát được sự chú ý của mọi người.

Khuyết Nhất hòa thượng lại nói:

- Đây không phải là nguy trang gì. Đây là thân phận thật của tôi – Đỗ Khuyết giáo sư khoa lịch sử đại học Xương Nam.

Tống Thanh Viễn nghe vậy, không khỏi trợn mắt há mồm. Hắn lúc này mới chú ý tới, trên đỉnh đầu lão hòa thượng này không có sẹo!

Khuyết Nhất hòa thượng thấy hắn nhìn đỉnh đầu mình bèn vội lấy tóc giả ra đội:

- Đương nhiên, thân phận hòa thượng của ta cũng không phải là giả, không giống với hộ chiếu giả trên người người. Độ điệp trong túi ta chính là bát kinh chân chính.

Tống Thanh Viễn nhin không được nói:

- Hai cái thân phận thật, ông bận rộn lắm nhỉ?

Khuyết Nhất hòa thượng cười nói:

- Không phải bận. Khuyết Nhất tuy không phải giả nhưng chỉ tồn tại ở trên độ điệp. Bình thường vân du tứ hải, danh tính ấy xa vời. Chỉ khi nào cần thiết hắn mới xuất hiện.

Tống Thanh Viễn nghe vậy, trong bụng nghĩ thầm:

- Nếu như ta lấy thân phận giáo sư ấy truyền đạo tứ phương, chắc cũng không tồi.

Trời đêm thăm thẳm. Ở một nơi nào đó trong thành phố này, có người cũng đang cùng lúc bàn luận về đạo môn Vân La.

Chỉ có điều, so với sự thẳng thắn gãy gọn của Khuyết Nhất hòa thượng thì trận này nhạt đi rất nhiều, thậm chí có thể nói là đánh lừa đối phương.

- Trường Thanh, cậu nói trước giờ đều có hứng thú với huyền học. Tôi muốn hỏi, hứng thú này của người là thật hay giả?

Thích Viễn Sơn chậm rãi nhấp ngụm trà, cười hỏi.

Trường Thanh ngồi đối diện hắn, nghe vậy cười nói:

- Hứng thú nhất định là có, nhưng nói ra chắc ngại không thích nghe. Huyền học loại lý luận này trước giờ chưa từng được chứng minh qua, hứng thú của tôi cũng chưa tới mức sâu sắc.

Miệng hần vừa nói xong như vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy kì lạ.

Thích Viễn Sơn ban ngày điện thoại cho hần nói là có chuyện cần bàn nhưng sau khi gặp mặt lại chần chừ không nói mà lại chuyển đề tài sang vấn đề huyền học.

- Không được chứng minh, cũng không có nghĩa là không tồn tại...

Thích Viễn Sơn hớp ngụm trà, thản nhiên nói.

Trương Trường Thanh cũng không tranh luận, cười hỏi:

- Thích lão, hôm nay ông tìm tôi rốt cuộc có sự tình gì?

Trương Trường Thanh nghĩ, loại đề tài này thật sự không có gì có thể tranh luận, nếu tích cực, đừng nói là cả đêm, thậm chí cả đời cũng tranh luận không xong cái đề tài này. Loại đề tài này chỉ cần hơi chút mở rộng, chính là tranh luận về duy vật và duy tâm, về đề tài này, có thể nói toàn sách là sách, hần sao có thể tranh luận lại đây?

Hần dẫn dắt đề tài rời đi, Thích Viễn Sơn lại bắt lấy, cười nói:

- Trường Thanh, tối nay tôi tới gặp cậu, hoàn toàn chính là vì huyền học.

Trương Trường Thanh ngẩn ra, lập tức nói:

- Chẳng lẽ Thích lão muốn xây dựng một học thuyết huyền học, cần nhân công hỗ trợ?

Thích Viễn Sơn ha ha cười nói:

- Huyền học chỉ có thể thảo luận ở trong phạm vi nhỏ, không cần phải làm thành cái gì mà huyền học học thuyết, không nên chọc người ngờ vực vô căn cứ.

Trương Trường Thanh khó hiểu nói:

- Vậy tôi có chút không rõ, xin Thích lão nói rõ...

Thích Viễn Sơn dừng một chút, tiếp lên đề tài vừa rồi, nói :

- Trường Thanh, cậu mới vừa nói huyền học chưa từng được người ta chứng minh, lời này không đúng.

Trương Trường Thanh nghe vậy, thật ra lại thấy hứng thú, nói :

- Thích lão, ông là nói... Về một thứ gì đó trong huyền học, thật ra là có thể chứng minh được à?

Thích Viễn Sơn cười cười, nói :

- Không những được chứng minh, hơn nữa bây giờ tôi có thể chứng minh cho cậu xem.

Trương Trường Thanh nhãn tình sáng lên, nói :

- Thích lão, không phải ông đang nói đùa chứ?

Thích Viễn Sơn cười mà không nói, nhìn thoáng qua nhân viên phục vụ đứng yên ở cách đó bảy tám mét.

Nơi này là một chỗ của Trương Trường Thanh. Bên trong phòng khách to như vậy, ngoài hần cùng Thích Viễn Sơn. Còn có vài người nhân viên phục vụ.

Trương Trường Thanh thấy thế, trong lòng hiểu ý. Lập tức đuổi mấy nhân viên phục vụ này ra khỏi phòng khách.

Thừa dịp khi hần nói chuyện, Thích Viễn Sơn đem một khối ngọc bội màu trắng vào lòng bàn tay, sau đó yên lặng điều tức...

Ngọc bội này trên thực tế là một phù khí, là một món đồ phù khí uy lực lớn nhất tổ sư nhất mạch của hần truyền xuống. Thích Viễn Sơn được cái phù khí này đã hơn ba mươi năm, lấy huyết tể luyện, hằng ngày hằng đêm sẵn sóc ân cần. Không dám hơi có chút lười biếng. Cái phù khí này có thể tự hành hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa thành cực khí lạnh, chỉ cần tế luyện thích đáng, cho dù không có chân khí, cũng có thể mượn khí lạnh cái phù khí này. Nhưng mà thiên địa linh khí loãng, loại khí lạnh này tích tụ cực kỳ

khó khăn, ước chừng mỗi mười năm, mới có thể hình thành mười hai đạo khí lạnh. Đối với Thích Viễn Sơn mà nói, đây là bảo bối hãn hãn cất giấu, ba mươi năm qua, ngoài vài lần đối mặt sống chết, hãn cơ hồ không sử dụng đến cái phù khí này. Tính ra, lúc này trong phù khí đã tích tụ chừng hai mươi lăm nói khí lạnh.

Hiện tại, hãn muốn dùng cái phù khí này. Đến lôi kéo Trương Trường Thanh nhập cục.

Trương Trường Thanh đuổi nhân viên phục vụ đi, xoay người, cười nói:

- Thích lão, bây giờ không có người ngoài, làm văn bối đã phải mỗi mắt mong chờ rồi.

Thích Viễn Sơn ha ha cười, nói :

-Trường Thanh, tôi phải nhắc nhở cậu, tiếp theo cậu sẽ thấy cũng không phải là ma thuật, ngoài ra, sau khi xem xong, cũng xin cậu không nên truyền ra ngoài.

Trương Trường Thanh gật đầu nói:

-Đây là đương nhiên.

Thích Viễn Sơn lại nói:

- Trường Thanh, đem chén trà trước mặt cậu tới...

Vì chứng minh đây không phải ma thuật, hãn cố ý muốn sử dụng chén trà Trương Trường Thanh vừa rồi đã dùng qua.

Trong chén trà, còn có nửa chén trà xanh, Trương Trường Thanh cầm lấy cái chén, đưa cho Thích Viễn Sơn.

Thích Viễn Sơn tiếp nhận chén trà, nói :

- Trường Thanh, cậu lại nhìn cho kỹ .

Nói xong, hãn chìa tay phải, nhẹ nhàng vòng nắm chén trà, đồng thời động đến phù khí, khuấy động khí lạnh.

Trương Trường Thanh thấy rõ ràng, lòng bàn tay Thích Viễn Sơn bỗng nhiên nổi lên một đám sương mù màu trắng mất thường có thể thấy được, sương mù dày này bốc lên, cho dù còn cách một mét, cũng có thể cảm nhận được cảm giác lạnh đến xương...

Trương Trường Thanh trừng to mắt, nhìn không được rùng mình, đồng thời trong lòng kinh hô, điều đó không thể nào!

Nhưng mà sự thật ngay tại trước mắt, từ lúc có sương trắng dày, chỉ hai ba giây đồng hồ sau, nước trà trong chén trà đã bị đông thành băng tuyết.

Lập tức, cái chén Bạch Ngọc như vách tường chịu đựng không nổi sương mù xâm nhập, một tiếng tách liền vỡ ra!

Trương Trường Thanh nhìn không được thở nhẹ ra.

Nhưng mà, đây chính là chút tài mọn, Thích Viễn Sơn muốn dẫn hãn nhập cục, tự nhiên sẽ không qua loa chấm dứt như vậy.

- Trường Thanh, đây không tính cái gì, cậu lại xem tiếp nhé!

Thích Viễn Sơn mỉm cười, bỗng nhiên chỉ một ngón tay, một tia sương mù màu trắng ngà tựa như mũi tên nhọn từ đầu ngón tay hãn bắn ra, làm cho mấy bình hoa cách vài mét bị vỡ nát!

Trương Trường Thanh quay đầu nhìn lại, đã thấy kia bình hoa không chỉ có bị vỡ nát, hơn nữa trên những mảnh nhỏ sương mù lượn lờ, trải qua rét căm căm, đúng là lại vỡ nát vụn, hóa thành những mảnh như móng tay ...

Trương Trường Thanh há to mồm, ngơ ngác nhìn một cái bình hoa cực đại vỡ thành những mảnh đồ sứ đầy đất, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Loại hình ảnh do lực đánh vào hết sức mạnh, nháy mắt liền phá vỡ quan niệm của hắn, phá hủy nhận thức của hắn..

Thích Viễn Sơn thấy hắn rung động nói không ra lời, trong lòng hơi hơi đắc ý, khóe miệng hiện ra một nét cười thoáng hiện che dấu vô cùng tốt.

Sau một lúc lâu, Trương Trường Thanh tỉnh lại từ trong trạng thái thất thần, xoay người nhìn về phía Thích Viễn Sơn, cười khổ nói:

-Thích lão, bây giờ tôi chỉ sợ phải gọi ông một tiếng lão thần tiên !

Thích Viễn Sơn cười to, nói :

- Trường Thanh, thôi đi, thôi đi... Một chút đạo pháp không quan trọng mà thôi, không dám làm hai chữ thần tiên đâu?

Trương Trường Thanh hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng đang phập phồng, thở dài:

- Đọc sách mười mấy năm, cũng lặn lội ở trong xã hội chừng hai mươi năm, vốn rằng chuyện thiên hạ, người ta không biết tôi đã biết nhiều lắm, nhưng hiện tại mới biết, bốn chữ ếch ngồi đáy giếng này, nói đúng là nói tôi!

Thích Viễn Sơn đang muốn nói chuyện, đã thấy Trương Trường Thanh nghiêm sắc mặt, nói :

- Thích lão, tôi tin tưởng mục đích tối nay ông tới, tuyệt đối không chỉ có chỉ là vì triển lãm một màn này. Ông cứ việc nói thẳng đi, có sự tình gì cần tôi cống hiến sức lực ?

Trương Trường Thanh là hạng nhân vật khôn khéo, tuy rằng vừa rồi bị một màn kia chấn động tâm thần thất thố, nhưng lập tức liền bình tĩnh lại, bản năng đoán được, Thích Viễn Sơn đêm nay có ý đồ tuyệt đối không đơn thuần.

Thích Viễn Sơn nói :

- Chưa nói tới mức cống hiến sức lực... Trường Thanh, tối nay tôi tới tìm cậu, thật ra là tìm kiếm trợ giúp của cậu.

220. Chương 212: Muốn Đến Trường Học

Trương Trường Thanh nói :

- Ông cứ nói thẳng, chỉ cần tôi có thể làm, quyết không chối từ.

Hắn nói lời này thật ra tự đáy lòng đã nói như vậy, lão nhân trước mắt này tuy rằng không phải là thần tiên, nhưng dù sao có chỗ thần kỳ, cùng với nó giao tình càng sâu, đối với chính mình lại càng có lợi.

Thích Viễn Sơn nói :

-Vừa rồi cậu đã thấy tận mắt, huyền học đích thật là có tồn tại, như vậy, nếu tôi nói, trên đời này có đồ vật nào đó có thể giúp cậu thọ thêm một giáp, thậm chí là trăm năm, cậu tin tưởng không?

Trương Trường Thanh nghe vậy, trong lòng nhất thời nhảy dựng.

Thích Viễn Sơn nói lời này, nếu mười phút trước, hắn nhất định dè bủ. Nhưng vừa rồi đám sương màu trắng lạnh băng kia, lại là chân thật tồn tại, cũng phá vỡ nhận thức cùng quan niệm hắn bảo trì mấy chục năm.

Ngay cả loại Đạo pháp chỉ tồn tại ở trong điện ảnh và tiểu thuyết này đều đã hiển thế, loại chuyện thọ thêm trăm năm này, tựa hồ cũng không có gì không có khả năng !

Trương Trường Thanh chỉ do dự vài giây, liền khẳng định gật đầu, nói :

- Tôi tin tưởng!

Tin tưởng là tốt rồi... Thích Viễn Sơn trong lòng mừng thầm, biết Trương Trường Thanh dĩ nhiên đã vào tròng.

- Trường Thanh, tôi nói thiệt cho cậu biết, tôi tới Uyển Lăng thật ra là vì một chuyện đại sự!

- Việc này nói chuyện thì dài, nếu theo ngọn nguồn mà nói, ít nhất phải ngược dòng đến vài ngàn năm trước...

Thích Viễn Sơn nhẹ hớp ngụm trà, đem ý đồ tới Uyển Lăng của mình và giữ kín phần không thể nói, êm tai nói ra.

Hắn nói những lời này, cũng giống như Lão hòa thượng Khuyết Nhất và Tống Thanh Viễn, Trương Trường Thanh nghe được tia sáng trong mắt thay đổi liên tục.

Nửa giờ sau, Thích Viễn Sơn buông chén trà cầm trong tay, nói :

- Tóm lại, những gì mới vừa nói chính là mục đích tôi đến Uyển Lăng. Cung Vân La tuy rằng không thấy trong sử sách, nhưng nếu cậu dụng tâm đi thăm dò, vẫn có thể tìm được một vài tung tích. Duy nhất đáng tiếc chính là, sự phụ tôi ra đi vô cùng đột ngột, không để lại phương vị cụ thể của cung này. Mà người của tôi ít, thân thể già nua, cho nên, tôi nghĩ nhờ Trường Thanh cậu giúp tôi một tay!

Trương Trường Thanh nghe đến đó, trong lòng khuấy động, khó có thể kiềm chế, thậm chí có chút không dám cùng tin lỗ tai của mình, trên đời này thật sự có thứ có thể làm tăng tuổi thọ trăm năm sao?

Thích Viễn Sơn thấy thần sắc hắn khác thường, lại nói:

- Trường Thanh, cậu có nghe thấy những gì tôi mới nói không ?

Trương Trường Thanh đã tỉnh hồn lại, nói :

- Thích lão, có chuyện gì, ông cứ trực tiếp phân phó đi!

Hắn lời này tương đương đáp ứng trợ giúp Thích Viễn Sơn, nhưng, đến tột cùng đi giúp như thế nào, đây cũng là hai cách nói.

Tăng thọ trăm năm cố nhiên mê người, nhưng ở trong mắt Trương Trường Thanh, đồ tiếp tục tốt cũng phải có mạng mới hưởng thụ được. Dệt hoa trên gấm trợ giúp như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không chối từ, giúp người khi gặp nạn cũng là có thể, nhưng nếu muốn cho mình đi vào chỗ nước sôi lửa bỏng thay người khác... Ha ha, loại sự tình này vẫn là xin miễn thứ cho kẻ bất tài !

Thích Viễn Sơn nói :

-Trường Thanh, chuyện hôm nay ra khỏi miệng tôi, vào tai cậu, tuyệt không thể để cho người thứ 3 biết, cậu hiểu không?

Trương Trường Thanh gật đầu nói:

- Yên tâm đi, Thích lão, phương diện này tôi tự hiểu rõ.

Thích Viễn Sơn nói :

- Được, vậy tôi liền nói cho cậu biết tính toán tiếp theo... thành phố Uyển Lăng liên tiếp xuất hiện hai đại sự kiện, nhất là bệnh dịch thôn dân tộc, hai là kho vũ khí đạn dược ngăm ở Minh Viên xuất hiện. Vì thế, ngay cả chính phủ, truyền thông cùng với rất nhiều dân thành phố, đều náo nhiệt hơn một chút.

Náo nhiệt qua rồi, có người vui mừng có người lo, có người thương vị, có người mất chức.

Nói thí dụ như cục quốc phòng tỉnh A, hôm nay liền nghênh đón một vị tân chủ nhân!

Thái cục trưởng gần đây phát sinh mấy chuyện, mặc dù lỗi không nặng, nhưng cũng không có công lao, nhất là ở phương diện báo động, làm thật không tốt, mấy lần có chuyện xảy ra, cơ bản đều là ở vào thế bị động. Cho nên, sau sự kiện kho vũ khí đạn dược thoát khỏi bình ổn, một tờ điều lệnh đưa hắn dời tỉnh A.

Cục trưởng mới nhậm chức tên là Trương Chính, tuổi trẻ hơn rất nhiều so với Thái cục trưởng, năm nay mới bốn mươi hai tuổi.

Hắn thực sự không phải là độc thân nhậm chức, đồng thời đi nhậm chức cùng hắn còn có một vị 'Người quen biết cũ' của Mạc Ngôn - Lộ Lương!

Trương Chính nhậm chức ngày đầu tiên, liền đuổi việc trưởng phòng hành động của cục, giao cho Lộ Lương đảm nhiệm.

Sau đó, hắn điều đến hồ sơ có liên quan với Mạc Ngôn, nghiên cứu suốt một ngày.

Cuối cùng, hắn cầm lấy điện thoại bấm số di động của Trương Hiệp Lâm, mời hắn trở về cương vị...

Nơi nào có người thì còn có giang hồ, cổ kim nội ngoại, không có ngoại lệ.

Nhỏ là một tập thể, lớn đến quốc gia chính phủ, luôn có vòng luẩn quẩn cùng phe phái. Bánh xe lịch sử cuộn cuộn chảy về phía trước, tới thời đại này, đã không còn là thời đại 'Chỉ có một tiếng nói'.

Trương Chính vừa nhậm chức cục trưởng cục quốc phòng tỉnh A, đó là kết quả của tiếng nói bất đồng, cách nhìn bất đồng tạo thành.

Cũng giống như chính phủ và quân đội, có phái chủ hòa có phái chủ chiến, có lão thành mưu quốc, liền khẳng định có người chỉ tranh thủ cho mình sớm chiến. Ở trong cục quốc thổ này, Trương Chính hiển nhiên thuộc loại sau.

Cho nên, hắn đi tới tỉnh A, đi tới thành phố Uyển Lăng, cũng tập trung tâm mắt vào Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hồn nhiên không biết, chung quanh cuộc sống nhìn như yên tĩnh của chính mình, đã có mấy mạch nước ngầm đang ẩn núp bóng dáng nào đó.

Nếu hắn có thể thấy những mạch nước ngầm đó, liền sẽ biết, Nhân Kiếp của mình hơn phân nửa đang ứng ở đây...

Một ngày này, thời tiết nắng ráo, trời trong nắng ấm.

Ở hậu viện số 36, vẫn náo nhiệt như trước, Mai Thanh Giản cùng Cam Lam ngồi ở bên hồ nói chuyện, mỗi người một cái cần câu, người nói người cười câu cá.

Trải qua một thời gian tu dưỡng, Mai Thanh Giản đã sắp hoàn toàn khỏi hẳn, hiện tại không chỉ có đã có thể một mình đi lại, dung mạo cũng đã hoàn toàn khôi phục. Ngoài khí chất hơi lộ vẻ yếu ớt, sức khỏe và các mặt khác của cô gái bình thường đã không khác nhau chút nào.

Mạc Ngôn đi đến bên ao, lại nghe thấy hai cô gái đang oán hận.

- Thật kỳ quái, trước kia lũ cá này thật là ngu, vài phút có thể câu được một con, bây giờ lại chết sống không cắn câu... Tức chết ta, mông cũng tê hết rồi!

Cam Lam bĩu môi nói.

Mai Thanh Giản cũng nói:

- Ủ, đúng là kỳ quái... Như là chúng được ăn no nhỉ?

Mạc Ngôn ở một bên nghe được buồn cười. Cá trong ao sớm được Vân La dùng quả dại cho ăn làm hư miệng, thế nào còn thích ăn những mồi câu không hương không vị này?

Hắn có tâm nói cho hai cô gái này, dùng quả dại bên mội đình làm mồi câu nhất định có thể câu được cá. Nhưng nhìn nhìn tiểu Vân La đang ngồi trên tàng cây, nhìn chăm chăm hai cô gái, cuối cùng đành ngừng miệng...

- Ôi, anh vĩ đại, anh đến đây lúc nào?

Mai Thanh Giản thấy Mạc Ngôn. Lập tức cười dài chào hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vừa tới... Thế nào, câu được mấy con cá?

Mai Thanh Giản còn chưa nói chuyện, Cam Lam liền thở phì phì nói :

- Có phải buổi sáng anh cho đám ngư nhân này ăn no rồi hay không? Một con cũng không cần câu. Tức chết đi được!!

Mạc Ngôn cười nói:

- Ngay cả chính mình anh cũng lười cho ăn, đừng nói là lũ cá .

Cam Lam nghe xong lời này, lập tức tỏ vẻ đồng ý. Gật đầu nói:

- Như thế, xem ra em nói oan uổng cho anh!

Mạc Ngôn thấy thần sắc Mai Thanh Giản tương đối khá, hỏi:

- Thanh Giản, sức khỏe của em đã tương đối tốt, có tính toán gì không ?

Mai Thanh Giản ngại ngùng cười cười, nói :

- Anh vĩ đại, em đang muốn nói với anh việc này đây!

Có chút dừng lại, nàng tiếp tục nói:

-Em đã nghĩ kỹ, em muốn đến trường học...

Mạc Ngôn cười nói:

- Lựa chọn không tồi... với khả năng của em, có thể trực tiếp vào đại học. Không những học được tri thức. Cũng có thể trao đổi cùng bạn cùng lứa tuổi.

Mai Thanh Giản tám tuổi bị bệnh, nhưng bài vở và bài tập vẫn không từ bỏ, mười năm qua, ở nhà được gia sư dạy dỗ, nàng đã học xong toàn bộ lịch dạy học từ tiểu học đến trung học. Luận kiến thức cơ bản vững chắc. Thậm chí còn hơn học sinh trung học bình thường. Điều này cần quy công cho những gia sư chất lượng cao mà Mai gia trả lương cao mời về, quy công nhiều hơn nữa là lòng của nàng luôn chuyên tâm. Có vị gia sư từng nói, với kiến thức của Mai Thanh Giản hiện tại, nếu là tham gia thi vào trường cao đẳng, không dám nói vượt qua các bạn, nhưng ghi danh học ngành cao nhất. Tuyệt đối là nắm chắc như ba ngón tay nắm ốc đồng.

221. Chương 212-2: Thông Linh Sư

Đương nhiên, với Mai gia mà nói, bằng cấp căn bản là không trọng yếu. Quan trọng là ... Mai Thanh Giản cần phải đi ra khỏi phòng bệnh, tiếp xúc cùng xã hội này. Mà đi học đại học, hiển nhiên là một cách tốt nhất. Ở nơi này, thu được tri thức là thứ yếu, cùng bạn cùng lứa tuổi trao đổi mới là chính yếu. Mai Thanh Giản ở trong phòng bệnh cũng đã lâu lắm, có mức độ tự ti nhất định, đừng nhìn nàng ở trước mặt Mạc Ngôn và Cam Lam giống như người bình thường, nói cười vô tư. Nhưng ở trước mặt người lạ thì lại luôn có chút cẩn thận quá đáng, không dám trao đổi cùng người lạ.

Mạc Ngôn nghe nàng chủ động nói muốn đi học, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng thay cho nàng.

- Có nghĩ đến trường nào hay không ?

Mạc Ngôn biết, với nội tình Mai gia, vô luận đi đến trường có tiếng là học giỏi nào với gia đình họ đều là chuyện dễ dàng, nhiều nhất chính là không cần lấy ra bằng tốt nghiệp thôi.

Mai Thanh Giản cười yếu ớt nói :

- Chỗ nào cũng không đi, học ngay tại Uyển Lăng thôi!

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, lập tức nhìn về phía Cam Lam, nói :

- Thanh Giản muốn đi học trường của em?

Cam Lam cười híp mắt gật đầu, nói :

- Đúng như vậy. Đây là bốn tiểu thư đề nghị! Có bốn tiểu thư ở đó, bảo đảm Thanh Giản ở trường học hoành hành không bị ngăn trở, xưng vương xưng bá!

Mạc Ngôn không khỏi có chút bận tâm, có Cam Lam ở đó, Mai Thanh Giản đích xác có thể dung nhập bạn cùng lứa tuổi nhanh hơn, nhưng ... Đây có thật là một lựa chọn đúng?

Mạc Ngôn cũng không quên tình hình thực tế khi lần đầu tiên nhìn thấy Cam Lam, còn có bạn nàng.

Cam Lam thấy nghi ngờ trên mặt Mạc Ngôn, tức giận nói :

- Này, này, anh vậy là ý gì? Bốn tiểu thư bây giờ đã sớm cải tà quy chính, anh không cần lấy ánh mắt đó nhìn người được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, được rồi, đây là chuyện của người trẻ tuổi các cô, lão nhân như tôi sẽ không tham gia.

Mai Thanh Giản cắn môi, có chút bận tâm hỏi:

- Anh Mạc Ngôn, anh không thích em ở lại Uyển Lăng sao?

Mạc Ngôn trầm nói, nếu có thể nói, ta tuyệt đối đề nghị cô đến một trường danh tiếng hơn.

Bất quá hẳn cũng biết, lời kia vừa thốt ra, chắc tội Cam Lam là việc nhỏ, với tâm lý của Mai Thanh Giản hiện tại, hơn phân nửa lại hậm hực .

- Ý kiến của anh cũng không quan trọng, mấu chốt là chính em cảm thấy được vui vẻ hay không, nếu em cảm thấy được ở lại Uyển Lăng so với đi chỗ khác tốt hơn, vậy lưu lại.

Mai Thanh Giản nghe nói vậy, lập tức vui vẻ gật đầu, nói :

- Vậy em sẽ ở lại... Đến lúc đó em sẽ cùng chị Cam Lam đến làm phiền nhiều, anh sẽ hoan nghênh chứ?

- Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nơi này của anh quá yên tĩnh, Mạch Tuệ lại thường xuyên chạy ra ngoài, nhiều người sẽ thêm không khí!

Khi nói chuyện, di động của Mạc Ngôn bỗng nhiên vang lên.

Hắn lấy điện thoại di động ra, ấn xuống nút nghe điện thoại, nói :

- Tôi là Mạc Ngôn.

Trong điện thoại truyền ra chính là thanh âm của Hoàng Lưu Hạ, nói :

- Mạc Ngôn, ngày mai chính là ngày giỗ của em gái Minh Viễn, cậu chuẩn bị xong chưa ?

Mạc Ngôn nói :

- Yên tâm đi, chỗ này của tôi mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội.

Hoàng Lưu Hạ nói :

- Được rồi, ngày mai tôi qua đón cậu, cậu định thời gian đi.

Mạc Ngôn nói :

- Buổi tối đi...

Hoàng Lưu Hạ kinh ngạc nói:

- Buổi tối? Chẳng lẽ ban ngày cậu có chuyện gì sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Buổi tối mới có không khí thôi.

Hắn sợ dĩ yêu cầu Hoàng Lưu Hạ tới đón chính mình buổi tối, nguyên nhân chủ yếu là lúc ban ngày, Văn La không thể chờ đợi thời gian dài ở dưới ánh sáng.

Hoàng Lưu Hạ không biết không khí trong miệng Mạc Ngôn đến tột cùng chỉ cái gì, nhân tiện nói:

- Cũng không phải bắt ma, còn cần có không khí gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Giáo sư, lời này lúc gặp nhau anh hãy nói.

Hoàng Lưu Hạ ngẩn ra, nói :

- Cậu có ý tứ gì?

Mạc Ngôn giải thích nói:

-Lần trước Tôn Minh Viễn không phải hỏi tôi lấy thân phận gì mà xuất hiện sao? Tôi có thể nói cho anh biết ngay bây giờ, lúc trời tối ngày mai, tôi sẽ lấy thân phận thông linh sư xuất hiện.

- Thông linh sư?

Hoàng Lưu Hạ kinh ngạc nói:

- Cậu không phải đang nói đùa chứ?

Cái gọi là thông linh sư, thật ra là từ Tây Phương dùng, ở Đông Phương, nói chung chính là thầy cúng bà mo ... Loại người này, tự xưng có thể khai thông âm dương, đối thoại cùng người chết. Theo góc độ ngành nghiên cứu mà nói, đây cơ bản là lời nói vô căn cứ, cho dù ở trong mắt người tu sĩ như Mạc Ngôn này, loại người này tồn tại cũng có vẻ khó tin. Ngay cả chính hắn một tu sĩ tinh thần thuần túy cũng không thể khai thông cùng hồn ma gì đó, huống chi những thần cúng bà mo?

- Thông linh sư đương nhiên chỉ là bảng quảng cáo, nhưng cũng là một kiểu nguy trang thiết yếu, tựa như đạo cụ ma thuật...

Mạc Ngôn giải thích nói.

Hoàng lưu hạ biết tật xấu lớn nhất của Mạc Ngôn là ưa thích thừa nước đục thả câu, nghe đến đó, cũng không có ý định hỏi kỹ, cười nói:

- Tùy cậu vậy, chỉ cần cậu có thể giải quyết tâm bệnh của Minh Viễn, cậu có tự xưng Ngọc Hoàng đại đế cũng không có vấn đề gì.

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

-Nếu như thế, ái khanh yên tâm mà quỳ đi, trăm muốn dùng thiện .

Hoàng Lưu Hạ đỏ khốc đỏ cười, nói :

- Người ... người này... Được, quyết định như vậy, đêm mai tôi đi đón cậu!

Cúp điện thoại, Cam Lam lập tức bu lại, nói :

- Đại hiệp, đêm mai chuẩn bị đi nơi nào hành hiệp trượng nghĩa, mang em cùng đi nhé!

Mạc Ngôn cười nói:

- Bốn thiên sư đêm mai muốn đi hàng phục yêu ma, đến lúc đó sẽ giáng xuống mười tám vị thần lôi, anh sợ sẽ lan đến gần em, cho nên... Em vẫn nên mát mẻ ở nhà thôi.

Cam Lam cọt nhả nói :

- Ở bên cạnh anh mát mẻ nhất, đại hiệp, mang em cùng đi cho hiểu biết thêm đi mà!

Đổi lại bình thường, Cam Lam cũng không hiếu kỳ như vậy, nhưng vừa rồi nàng chính tai nghe thấy Mạc Ngôn nói cái gì thông linh sư, trong lòng lập tức liên tởm.

Nàng từ nhỏ bị ma quỷ dọa, đối với những sự vật này có thể nói sợ hãi đến tận xương tủy, nhưng lòng người thường thường thực kỳ diệu, nàng càng sợ hãi, lòng hiếu kỳ cũng càng mạnh quá mức, muốn biết đến tột cùng. Lại nói tiếp, nàng sợ dĩ quen Mạc Ngôn chính là bởi vì lòng hiếu kỳ này.

Mạc Ngôn đương nhiên không chịu mang theo một cái đuôi nhỏ đi ‘Hàng phục yêu Ma’, mọi người là đã quen nhau, lần này đáp ứng rồi, lần sau nha đầu kia không chừng lại muốn tái diễn.

Cam Lam thấy Mạc Ngôn kiên trì không chịu mang mình đi theo, ánh mắt vừa chuyển, nói :

- Đại hiệp, ma thuật sư xuất trận còn có mỹ nữ trợ thủ mà, huống chi đại thông linh sư như anh? Người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên, không có trợ thủ sẽ không có không khí, không có không khí sẽ không có hình tượng, anh cô đơn một mình, thật buồn xỉn!

Có chút dừng lại, nàng lôi kéo tay áo Mạc Ngôn mà lắc, lại nói:

- Đại hiệp, anh chỉ mang em thôi, có một mỹ nữ như em trợ thủ ở bên cạnh, thật khí phách đấy!

Mạc Ngôn buồn cười, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng có chút đạo lý.

Đạo sĩ bên cạnh có hài đồng, Lão hòa thượng bên cạnh có tiểu tăng, chính hắn một thông linh sư bên cạnh đúng là thiếu chút gì đó.

Nghĩ đến đây, lại nhìn vẻ mặt khổ sở lấy lòng của Cam Lam , vì thế gật đầu nói:

- Được rồi, anh đồng ý, nhưng chúng ta trước tiên thỏa thuận ba điều kiện...

Cam Lam thấy Mạc Ngôn đáp ứng, lập tức hoan hô ra tiếng, liên tục không ngừng gật đầu nói :

- Không thành vấn đề, tất cả nghe theo anh.

Chạng vạng ngày hôm sau, Cam Lam buộc đầu tóc lại, mặc một bộ váy màu đen, cười tươi rói hiện ra tại trước mặt Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hơi có chút kinh ngạc, đánh giá nàng, cười hỏi:

- Chuyên nghiệp đấy, còn đặc biệt đi mua quần áo!

Cam Lam cười hì hì nói:

- Chỗ nào đâu, đây là quần áo của dì em, thế nào, em mặc vào cũng không tệ lắm phải không?

Nàng xoay cái váy, lộ ra vòng eo mảnh khảnh cùng với đôi chân thon dài dưới váy.

Tuy rằng hơi ngây ngô, nhưng không thể không nói, bộ đồ này của nàng đích xác thật hấp dẫn người khác.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không tồi, không tồi...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Còn nhớ rõ những gì ngày hôm qua anh nói không?

Cam Lam nói :

- Yên tâm đi, quên không được... Mặt không thay đổi, nhìn không chớp mắt, im lặng không nói, ai dám nhìn chị, chị liền trừng mắt với hắn, tóm lại cần biểu hiện ra sát khí !

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhớ rõ là tốt rồi... Được rồi, đi chuẩn bị cơm chiều đi, cơm nước xong, lão Hoàng béo chắc là cũng đến đây.

Cam Lam chu miệng nói :

- Đây, nhờ anh, bộ quần áo này chính là em mượn được, vạn nhất bản, ai làm trợ thủ cho anh, giữ thể diện đi!

Mạc Ngôn không cho là đúng nói :

- Làm hai bát mì mà thôi, làm sao làm quần áo bản được chứ, đi thôi...

222. Chương 213: Nhà Của Tôn Lão

Ở tiểu viện 36, Cam Lam đã gặp đối thủ, tuy rằng tâm không cam lòng không muốn, nhưng cuối cùng đành chu miệng chạy tới phòng bếp nấu mì tôm, không bao lâu, liền cầm hai cái bát đi vào sảnh.

Mạc Ngôn tiếp nhận bát, liền lấy trong tủ lạnh dưa muối cùng chân giò hun khói, ăn vô cùng ngon.

Cam Lam bụng không phải rất to, sau khi ăn non nửa bát, hỏi:

- Đại hiệp, anh còn chưa nói với em đêm nay rốt cuộc hàng phục yêu ma gì đâu.

Mạc Ngôn tự tin, đêm nay nhất định có thể giải quyết xong tâm bệnh của Tôn Minh Viễn, việc này thật cũng không cần phải che giấu, vì thế đem ngọc ngách sự tình đơn giản nói một lần.

Cam Lam nghe xong. Nhịn không được nói:

- Oa, đây cũng quá khoa trương nhỉ, một cái phòng bảo lưu lại mười mấy năm, tuy rằng em thực kính nể người này chấp nhất. Nhưng em phải nói, người này tuyệt đối là một kẻ khùng!

Mạc Ngôn trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, nói :

- Quá mức rồi... Tôn Ngọc Anh chết đã mười mấy năm. Nói những lời không dinh dưỡng này thật nhàm chán.

Cam Lam cười hắc hắc, làm cái mặt quỷ, lập tức xì xụp ăn mì...

Ăn hết mì, không đợi Mạc Ngôn phân phó, nàng cũng rất ngoan ngoãn đem bát vào bếp rửa sạch.

Đợi nàng rửa bát xong, xe của Hoàng Lưu Hạ đã dừng ở cửa tiểu viện 36, cũng lập tức vang lên tiếng còi.

Hoàng Lưu Hạ thấy Cam Lam thì hơi hơi có chút kinh ngạc, nhìn về phía Mạc Ngôn, hỏi:

- Cậu làm gì đây?

Mạc Ngôn cười nói:

- Giới thiệu cho anh. Vị này chính là Cam Lam, đêm nay làm trợ thủ của tôi. Đúng rồi, Cừu Văn Tình là dì của cô ấy, anh đã quen. Theo như vai vế, cô ta nên gọi tôi là chú!

Vừa mới dứt lời. Đã bị Cam Lam bấm một cái ở sau lưng, cô gái hiển nhiên không vui vai vế của mình bị thấp.

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Hóa ra là cháu gái Cừu Văn Tình, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Cam Lam cười hì hì nói:

- Đại thúc, chú chính là ông chủ cái công ty Phương Chính hoành tráng đó ạ? Sang năm cháu phải tìm đơn vị thực tập, đến lúc đó đến công ty của các chú nhé!

Hoàng Lưu Hạ rất thích những nha đầu từ trước đến nay không sợ ai. Cười nói:

- Hoan nghênh, hoan nghênh ...

Hàn huyền vài câu, ba người lên xe của Hoàng Lưu Hạ.

Ngoài Mạc Ngôn, không ai chú ý thấy, trong xe còn có một 'Người' ...

Tiểu Vân La ngồi ở chỗ ngồi phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn. Đối với nàng mà nói, có khả năng giúp đỡ cha làm việc, có ý nghĩa chính mình không bao giờ ... là một kẻ ăn không ngồi rồi nữa.

Nhưng, loại hưng phấn của nàng này chỉ bảo trì vài phút, rất nhanh đã bị cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa sổ xe hòa tan.

Đây là lần đầu tiên nàng thực sự rời Núi Hồ Lô trên ý nghĩa, cảnh đêm nơi phồn hoa này, lập tức liền hấp dẫn được nàng.

Ồ trong TV cùng trong máy tính, cảnh sắc như vậy nàng thấy qua rất nhiều, nhưng đó dù sao cũng là hư ảo, xem qua liền quên.

Mà cảnh sắc chân thật vô hư trước mắt này, không chỉ là tổ hợp sắc màu, còn có đủ loại thanh âm và hương vị, cùng với cảm xúc giữa lòng mày, trong mắt trai thanh gái lịch trên đường cái kia...

Tiểu Vân La rất lưu luyến cảnh sắc ngoài cửa sổ, xem mà hoa mắt mê hồn, nếu không phải cha an vị trong xe, nàng rất muốn chạy ra lượn một vòng.

- Mạc Ngôn, đêm nay cậu định diễn như thế nào, cần tôi làm những thứ gì ?

Hoàng Lưu Hạ vừa lái xe vừa hỏi, còn lại có nửa giờ, sẽ tới tòa nhà cũ của Tôn Minh Viễn, có một số việc hẳn nhất định hỏi để hiểu được trước tiên.

Mạc Ngôn nói :

- Vở diễn đêm nay không có kịch bản, tóm lại chính là tùy cơ ứng biến. Còn những gì anh phải làm, kỳ thật rất đơn giản, giới thiệu tôi xuất hiện sẽ tốt hơn. Nhớ kỹ, tôi là thông linh sư Tôn Minh Viễn mời đến từ Hồng Kông, có giấy phép của hiệp hội thông linh sư Hồng Kông. Còn ngoài ra, anh đứng xem rồi cổ vũ là được!

Hoàng Lưu Hạ lắc đầu cười khỏ, nói :

- Người này... thật xấu thừa nước đục thả câu xem ra là sửa không được .

Trong nhà của Tôn lão, hơn mai mười người tụ tập dưới một mái nhà, hoặc ngồi hoặc đứng, đều đưa ánh mắt quắc vào Tôn Minh Viễn ở giữa đại sảnh.

Những người này tất cả đều là khách mười lăm năm trước đến chơi, luận thân phận, tuyệt đại đa số có quan hệ với Tôn Minh Viễn.

Từ nửa tháng trước, bọn hắn nhận được điện thoại hoặc là thông báo của Tôn Minh Viễn, bảo là muốn lấy danh nghĩa Tôn Ngọc Anh thành lập một quỹ từ thiện, hi vọng mọi người có thể góp vui.

Tôn Minh Viễn từ trước đến nay rất khiêm tốn, danh tiếng bên ngoài cũng không hiển lộ rõ ràng, nhưng bản thân và gia đình tài lực hùng hậu, đối với những thân bằng bạn cũ này mà nói, cũng không phải là cái gì bí mật.

Nhận được điện thoại và thông báo, không ai ngốc cự tuyệt lời mời này. Phải biết rằng, từ sau khi Tôn Ngọc Anh chết, quan hệ của bọn họ với Tôn Minh Viễn dần dần không thân thiết, cho dù mấy người anh em bà con ruột, cũng cực ít khi đi lại. Hiện tại Tôn Minh Viễn chủ động phát ra thư mời, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là một tín hiệu tích cực.

Cái này gọi là cây đại thụ có thể hóng mát, người biết nội tình về Tôn Minh Viễn, sẽ không ai không muốn treo lên cái cây đại thụ che trời như hắn.

Có câu là danh lợi che mắt người, nhận được thông báo, những người này tuyệt đại bộ phận người đều không ý thức được, Tôn Minh Viễn định ra ngày gặp mặt, đúng vào ngày giỗ Tôn Ngọc Anh.

Càng làm cho bọn họ thật không ngờ chính là, sau khi đi vào nhà cũ, bọn hắn mới kinh ngạc phát hiện, người Tôn Minh Viễn mời cũng không chỉ chính mình một người, mà là tụ tập quy mô chừng gần ba mươi người, dưới một mái nhà. Sau đó, bọn họ lại lại kinh ngạc phát hiện, người tụ tập ở chỗ này, và bố trí giống buổi tối mười lăm năm trước như đúc.

Mãi đến lúc này, bọn họ mới ý thức được, Tôn Minh xa lần này mời tụ họp, mục đích tuyệt không đơn thuần.

- Minh Viễn, cơm cũng ăn rồi, trà cũng uống rồi, cậu đưa chúng tôi đến nhà cũ, rốt cuộc có sự tình gì, hiện tại có thể nói chứ?

Một vị chừng năm mươi tuổi lên tiếng nói...

Hắn là anh họ của Tôn Minh Viễn, mười mấy năm qua, quan hệ tuy rằng dần dần không thân, nhưng so với những người khác, giữa họ cuối cùng còn có đi lại.

Tôn Minh Viễn cười cười, nói :

-Hôm nay mời mọi người đến chủ yếu có hai chuyện, thứ nhất chính là tôi muốn lập quỹ từ thiện cùng mọi người như đã nói, tôi chuẩn bị bỏ ra ba triệu, lấy danh nghĩa tiểu muội xây dựng một quỹ nhỏ. Các vị đang ngồi, nếu ai có hứng thú, mọi người có thể cùng tham gia.

Hắn nói lời này không phải là nói xuông, mà là rất sớm trước kia hắn đã có ý nghĩ như vậy, nhưng Tôn Ngọc Anh chết vẫn không thể điều tra rõ chân tướng, hắn luôn luôn không có lòng dạ đi làm chuyện này.

Anh họ của Tôn Minh Viễn nói :

- Đây là việc thiện, coi như là tích âm đức cho Ngọc Anh, tính một phần. Gần đây tình thế kinh tế liên tục kém đi, thời giờ của tôi cũng nhiều hơn, nhân rồi cũng không làm gì, tôi giúp cậu lo liệu quỹ này!

Hắn trên miệng nói đường hoàng, thực tế cũng mượn cơ hội kể khổ.

Tôn Minh Viễn nghe vào trong tai, chỉ cười cười.

Nếu đêm nay thật có thể xóa được tâm bệnh này, hắn một chút cũng không để ý cho người bạn cũ trước kia thân thích được chút tiện nghi, cho là đêm nay vẫn được lợi...

Người anh họ lại nói:

- Minh Viễn, cậu nói chuyện thứ hai là cái gì ?

Tôn Minh Viễn nói:

- Có thể mọi người cũng ý thức được , hôm nay là ngày giỗ tiểu muội tôi, nói cách khác, hôm nay của mười lăm năm trước, là ngày tiểu muội bị hại.

Trong mắt của hắn dần dần lộ ra một thoáng ánh sáng làm người khác sợ hãi, đi tuần tra khắp mọi người, trầm giọng nói:

- Mười lăm năm qua, dường như tôi không được ngủ một giấc ngon, chỉ cần nhắm mắt lại, liền có thể nhìn thấy tiểu muội khóc nói với tôi, cô ấy chết thảm quá ...

- Chư vị, tin tưởng mọi người cũng biết, năm đó hung thủ sát hại tiểu muội tôi ngay trong các bạn. Cái gọi là lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt. Lúc trước không điều tra ra, không có nghĩa là hôm nay cũng không tra được. Chư vị, các bạn đều là thân bằng cố hữu của tôi, hôm nay mời mọi người tới nơi này, mục đích chính yếu, chính là muốn tra ra danh tính hung thủ lúc trước sát hại tiểu muội tôi, tôi dùng phương pháp đúng là có chút không bình thường, nhưng xin vì thể diện tiểu muội tôi, có cái gì đặc tội, xin mọi người tha thứ ...

Nói xong, hắn khom người chào thật sâu với mọi người, nói :

- Chư vị thân bằng hảo hữu, Minh Viễn ở đây xin mọi người thứ lỗi, qua đêm nay, các vị có cái gì cần Minh Viễn giúp, Minh Viễn quyết không chối từ !

Nói đến nước này, mọi người giật mình, nhưng cũng không thấy tức giận.

Nghiêm khắc mà nói, ngoài hung thủ ra, tụ họp đêm nay đối với tuyệt đại đa số người mà nói đều là rất có ý nghĩa.

- Qua đêm nay, các vị có cái gì cần Minh Viễn giúp, Minh Viễn quyết không chối từ !

Chỉ bằng những lời này của Tôn Minh Viễn, mọi người đi một chuyến này liền không uổng công.

Tôn Minh Viễn vừa dứt lời, người anh họ vừa rồi là người thứ nhất đứng ra nói :

- Minh Viễn, lời này của cậu nói không đúng, Ngọc Anh cũng là muội muội của tôi, cậu muốn tìm ra hung thủ, chẳng lẽ tôi không muốn sao? Nói thực ra, cậu vừa rồi lời nói này, thật sự là rất khách khí .

Nói xong, hắn chuyển hướng sang mọi người, lại nói:

- Các vị, các bạn nói xem, tôi nói đúng hay không đúng đây? Cũng không phải là chuyện riêng của Minh Viễn, mà là chuyện chung của mọi người chúng ta, chỉ cần có thể tìm ra hung thủ sát hại Ngọc Anh, đừng

nói là đi một chuyến, chính là chạy mười tám chuyến, chúng ta cũng không chối từ, có phải hay không, các vị?

Người anh họ bày tỏ thái độ, những người khác cũng đều sôi nổi đứng ra, biểu đạt thái độ của mình.

Đây là một cơ hội tốt nhất làm gần hơn quan hệ với Tôn Minh Viễn, chỉ cần không phải người ngốc, ai cũng không chịu bỏ qua.

- Cảm ơn, cảm ơn chư vị!

Tôn Minh Viễn chấp tay đa tạ mọi người.

Lúc này, Hoàng Lưu Hạ từ ngoài cửa đi tới, ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói vài câu gì đó.

223. Chương 214: Con Người Mới Có Đại Nghĩa

Nghe Hoàng Lưu Hạ nói Mạc Ngôn đã đến, trong mắt Tôn Minh Viễn xẹt qua một tia tinh quang.

Hắn chờ ngày hôm nay đã lâu lắm... Tuy rằng cho tới bây giờ, hắn còn chưa rõ ràng lắm Mạc Ngôn sẽ dùng phương pháp gì tìm ra hung phạm, nhưng hắn cũng đã tràn ngập tin tưởng đối với người thanh niên này.

Tín nhiệm của Tôn Minh Viễn đối với Mạc Ngôn đến từ mấy phương diện, không hề chỉ là bởi vì lần đầu tiên gặp mặt Mạc Ngôn thì người thanh niên này sở biểu hiện ra ngoài kinh người.

Thông qua con đường khác, hắn lúc này, hiểu biết đối với Mạc Ngôn nếu so với lần đầu tiên gặp mặt đã khác sâu hơn.

Nói thí dụ như tin tức tình hình bệnh dịch thôn dân tộc, giới bên ngoài có thể nói phải tuyệt mật, nhưng Tôn Minh Viễn lại thông qua một ít quan hệ đã biết tất cả. Mà tác dụng Mạc Ngôn ở trong tình hình bệnh dịch, càng làm cho hắn khắc sâu ấn tượng.

Quan trọng nhất là, Tôn Minh Viễn quen một người hiểu rõ nhất đối với Mạc Ngôn, đó là chủ nhân Mai Viên ở kinh đô – Mai Tam Đỉnh.

Sau khi Mai Tam Đỉnh đến Uyển Lăng, hai người từng uống trà qua một lần, trong lời nói không biết là ai nhắc đến Mạc Ngôn trước, Tôn Minh Viễn lúc này mới biết, quái bệnh của cháu gái Mai Tam Đỉnh, ở trong tay Mạc Ngôn Hồi Xuân diệu thủ, đúng là đã sắp hoàn toàn khỏi hẳn!

Hai người nói đến Mạc Ngôn, Mai Tam Đỉnh đối với người thanh niên này có thể nói tôn sùng có thừa. Hơn nữa khi hắn biết được Mạc Ngôn đã nhận uỷ thác của Tôn Minh Viễn, nguyện ý điều tra rõ hung địch thực mười lăm năm trước sát hại Tôn Ngọc Anh thì không khỏi cười ha ha, chỉ nói một câu.

- Minh Viễn, giao trái tim cho cậu ta là được, án chưa giải quyết của Tôn gia này, nếu ngay cả cậu ta cũng phá không được, thiên hạ này sẽ không ai có khả năng giúp đỡ được ông! Tin tưởng tôi đi, tiểu tử này nhất định sẽ lo liệu việc này ổn thỏa thôi !

Cũng bởi vì những lời này của Mai Tam Đỉnh, Tôn Minh Viễn mới hoàn toàn định tâm lại. Hơn nữa đề cao coi trọng đối với Mạc Ngôn.

Cũng bởi vậy, mới có một màn trong Minh Viên tặng thẻ kim cương kia.

- Minh Viễn, Mạc Ngôn ở ngoài cửa, có nên cho cậu ta vào luôn hay không ?

Hoàng Lưu Hạ hỏi.

Tôn Minh Viễn nói:

- Tôi làm như thế nào giới thiệu cậu ta được!?

Hoàng Lưu Hạ ghen lên ý cười, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nói nói mấy câu.

Tôn Minh Viễn nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái, nói :

- Lưu Hạ. Cậu không phải đang nói đùa chứ?

Hoàng Lưu Hạ cười nói:

- Cho dù là nói giỡn, cũng là cậu ta đang nói đùa, chuyện không liên quan đến tôi !

Tôn Minh Viễn không khỏi lắc đầu cười khở. Nói :

- Quên đi, thuật nghiệp có chuyên tấn công, nếu cậu ta lựa chọn làm như vậy. Khẳng định có lý do của cậu ta, chúng ta toàn lực phối hợp là được!

Hoàng Lưu Hạ gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, người này đại não không giống với người khác, không thể theo lẽ thường đo lường được.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Bây giờ tôi kêu cậu ta vào, nơi này anh an bài đi!

Nói xong, hắn xoay người đi ra khỏi phòng khách.

Trong phòng khách lớn như vậy, lúc này đã rất ồn ào huyền ảo, mọi người mặc dù biết ý đồ của Tôn Minh Viễn, lại không hiểu được hắn sẽ sử dụng phương pháp gì đến điều tra rõ ràng án chưa giải quyết mười lăm năm trước.

- Nói thực ra. Tôi có thể hiểu được tâm trạng Minh Viễn, nhưng mười lăm năm trước cũng chưa thể tìm ra hung thủ, mười lăm năm sau lại nhắc lại bản án cũ, tôi nghĩ hi vọng không lớn.

- Vậy cũng chưa chắc, mười lăm năm trước khoa học kỹ thuật không thể so sánh nổi với hiện tại. Trước kia phá án chủ yếu dựa vào đại não, hiện tại phá án chủ yếu dựa vào khoa học kỹ thuật. Minh Viễn nếu quyết định để chúng ta lại một chỗ sau mười lăm năm, nói vậy sớm tính trước kỹ càng.

- Được rồi, được rồi, mấy người ít nói vài lời đi, đến tột cùng có thể tìm ra hung thủ hay không. Đợi chẳng phải sẽ biết được sao? Nhưng lại nói tiếp, tôi thật tâm hi vọng đêm nay có thể có được kết quả, tìm ra hung thủ hại Ngọc Anh. Lời nói hơi thô tục, con chó Nhật này hại không chỉ Ngọc Anh, ngay cả bọn chúng ta cũng không hay ho. Nhớ ngày đó, chúng ta cùng Minh Viễn quan hệ thật tốt! Mười lăm năm trước, công ty của tôi thế lực vừa lên, lúc ấy cũng đã cùng Minh Viễn thỏa đàm chuyện bơm tiền, kết quả bởi vì Ngọc Anh bị hại, chuyện hợp tác cuối cùng sống chết mặc bay. Nếu không mà nói, hiện tại tài sản của tôi như thế nào cũng phải trên tỉ!

Người này nói ra những lời này, trong lúc nhất thời, mấy người bên cạnh sôi nổi phụ họa.

Tôn Minh Viễn thấy mọi người nghị luận sôi nổi, vỗ vỗ tay, nói :

- Chư vị, tiếp theo tôi giới thiệu một vị chuyên gia với mọi người, cậu ta cũng là người tôi mời đến tìm kiếm hung phạm!

Nói xong, hắn ý bảo mọi người im lặng, sau đó nhìn về phía cửa phòng khách.

Theo tầm mắt Tôn Minh Viễn, mọi người đều tò mò nhìn hướng cửa, muốn nhìn một chút chuyên gia trong miệng Tôn Minh Viễn có ba đầu sáu tay hay không.

Cửa Phòng khách bị người ngoài đẩy vào, Hoàng Lưu Hạ xuất hiện trước, rất có phong cách quản gia, hơi xoay người, đưa tay ý mời ...

Kế tiếp, đó là nữ trợ thủ xinh đẹp, Cam Lam đi dép lê, bước đi liêu xiêu, cùm cụp cùm cụp đi vào phòng khách, giống như nữ đặc nhiệm lạnh lùng nhìn mọi người, chờ đợi trong phòng khách hoàn toàn im lặng, lúc này mới tránh đường, hiện ra chánh chủ phía sau.

Điệu bộ này, khiến cho người ta thấy giống như tòa án ... Mạc Ngôn trong lòng buồn cười, đi vào phòng khách.

- Các vị, tôi giới thiệu xuống cho mọi người ...

Hoàng Lưu Hạ đứng ra, cao giọng nói:

- Vị này chính là thông linh đại sư Mạc Ngôn tiên sinh đến từ Hồng Kông. Mạc tiên sinh là hội viên kiêm phó hội trưởng hiệp hội thông linh sư Hồng Kông, ở Hồng Kông có danh tiếng cực cao. Đêm nay, anh ấy chủ trì nghi thức gọi hồn, khai thông linh hồn Ngọc Anh, dùng cách này để chứng minh hung thủ sát hại cô ấy!

Lời vừa nói ra, nhất thời gây cho sóng to gió lớn!

- Tôi không nghe lắm chứ, anh béo này vừa nói chính là thông linh sư?

- Làm cái gì trò, đây không phải phong kiến mê tín sao, quả thực là làm bừa bãi!

- Đúng rồi, thông linh sư cái chó má gì, chính là thầy cúng bà mo chúng ta thấy ở nông thôn thôi!

- Minh Viễn làm sao vậy? Đây hoàn toàn chính là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng chẳng, như thế nào lại tìm thầy cúng đến tra án người chết?

Mọi người nghị luận sôi nổi, Tôn Minh Viễn cao giọng nói:

- Chư vị, có lời gì mọi người từ từ nói, không cần lớn tiếng ồn ào.

Lúc này, cái vị anh họ của hắn đứng ra, nói :

- Minh Viễn, để tôi nói vài lời đi.

Có chút dừng lại, hắn nhìn thoáng qua Mạc Ngôn, nói tiếp:

- Minh Viễn, tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu, thế nhưng vị thông linh sư gì đó này... Tôi cảm thấy rằng, có phải có chút duy tâm hay không? Phá án mà, cần chú ý chứng cứ rõ ràng. Vị đại sư này không phải là cảnh sát, cũng không phải chuyên gia hình sự, cũng không thể nghe cậu ta nói ai là hung thủ, người đó liên thật là hung thủ chứ?

Bên cạnh một người nói:

- Đúng, trong chuyện tìm hung thủ này, mọi người tuyệt đối là không thể chối từ, nhưng tìm thông linh sư gì đến phá án, cái này cũng... cũng quá trò đùa!

Người anh họ lại nói:

- Minh Viễn, vị thông linh sư này vẫn là sớm đuổi đi đi, hắn vừa đứng vào, khiến cho mọi người lòng bàng hoàng.

Cũng không trách những người này phản đối, chuyện khai thông linh hồn này thật sự là rất siêu việt với óc tưởng tượng của mọi người. Quan trọng nhất là, nếu quả thật cho vị thông linh sư này thi triển nghi thức gọi hồn, cuối cùng tất nhiên là phải tìm ra một ‘Hung phạm’. Nếu không mà nói, trình diễn tạp, tiền thù lao vị đại sư này dĩ nhiên là khó cầm đi.

Mọi người lúc này không lo lắng cái khác, chỉ lo lắng vị thông linh sư này vạn nhất nhìn mình không vừa mắt, tùy một ngón tay chỉ, nói mình chính là ‘Hung phạm’, thật không hay ho gì nha!

Đương nhiên bọn hắn cũng biết, ở dưới tình huống không có chứng cứ rõ ràng, ‘Hung phạm’ như vậy không bị pháp luật trói buộc, nhưng không chịu nổi cái nhìn của Tôn Minh Viễn!

ó thể nói, người ở chỗ này vô luận là ai, vạn nhất bị Tôn Minh Viễn nhận định làm ‘Hung phạm’, nửa đời sau này cũng không dễ thở .

Trong lúc nhất thời, mọi người lo lắng đề phòng, tim đập hoảng sợ, sợ mình thay hung thủ thật sự gánh tội!

Thấy mọi người đều phản đối, Tôn Minh Viễn cũng bẽ tắc, rơi vào đường cùng, đành phải nhìn về phía Mạc Ngôn cười mà không nói

Trên thực tế, Tôn Minh Viễn chính là người theo thuyết vô thần, đối với những trò thông linh này từ trước đến nay không tin. Lúc này, hắn cũng không biện ra cái lý do gì hay, để cho mọi người chấp nhận Mạc Ngôn. Quan trọng nhất là, nếu như không có chứng cứ rõ ràng liên phán định ai là hung thủ, không chỉ có mọi người không phục, pháp lý không tiếp nhận, trong lòng hắn cũng không thể thừa nhận.

Nhưng vẫn là câu nói kia, thuật nghiệp có chuyên tấn công, loại sự tình này nói đến nói đi, cuối cùng cần giao cho Mạc Ngôn xử lý.

... Mà tình hình như thế, lại đúng là điều Mạc Ngôn hi vọng nhìn thấy.

Hắn mỉm cười, nhìn về phía vị anh họ kia, nói :

- Anh mới vừa nói phá án cần chú ý chứng cứ rõ ràng, lời này nói thực sự có lý, tôi tán thành.

Người anh họ cau mày nói:

- Cậu cũng tán thành, vậy không nên đứng ở chỗ này.

Mạc Ngôn cười nói:

-Tôi nghĩ anh hiểu lầm ý của tôi ... Kỳ thật tôi muốn nói cho mọi người biết, cảnh sát phá án dựa vào chứng cứ rõ ràng, thông linh sư chúng tôi cũng đồng dạng là dựa vào chứng cứ rõ ràng kiếm cơm. Nếu không mà nói, hiệp hội thông linh sư chúng tôi dọc Hồng Kông, sớm đã bị người ta nấu nhừ .

Có chút dừng lại, hắn làm như thật nói :

- Xin các vị nhớ kỹ, thông linh sư chúng tôi là một đám người có đức, có hành vi thường ngày, có tính chất vốn có, có thiện ác quan người. Chúng tôi sẽ không tự dưng vu cáo hãm hại một người tốt, nhưng cũng sẽ không buông tha một người xấu... Nói tóm lại, chúng tôi là một đám người có chính nghĩa, Tôn Minh Viễn tiên sinh có thể làm chứng, nghi thức gọi hồn đêm nay thật ra là hoàn toàn miễn phí. Hôm nay tôi đến nơi đây, không vì năm đầu gạo, không vì đạo lương mưu, chỉ vì chính nghĩa!

Hay cho câu con người có lòng chính nghĩa!

Cam Lam ở một bên cũng nhin không được nữa, xoay thân, che miệng lại, bật cười.

Hoàng Lưu Hạ cũng là dở khóc dở cười, người này, thật đúng là có khí chất làm thầy mo.

Mạc Ngôn nói ba hoa chích choè, trong lúc nhất thời thật ra khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Nhưng hắn nói dù thế nào cũng là ba hoa chích choè, chất tính vấn đề thực không thể dựa vào đùa giỡn miệng da được.

Có chút dừng lại, hắn nhìn về phía người anh họ của Tôn Minh Viễn, nói :

-Vị tiên sinh này, trong lòng anh khẳng định đang suy nghĩ, kỹ năng gọi hồn là thật hay không, đúng hay không?

Người anh họ ngẩn ra, lập tức gật đầu, nói :

- Được rồi, cậu nói thông linh sư các cậu cũng là dựa vào chứng cứ rõ ràng kiếm cơm, gọi không được, cậu phải chứng minh cho chúng tôi xem.

Mạc Ngôn cười nói:

-Không có vấn đề...

Có chút dừng lại, hắn nhìn vị anh họ này, lại nói:

- Vị tiên sinh này, để chứng minh là tôi dựa vào chứng cứ rõ ràng kiếm cơm, phiền anh tiến lên vài bước.

Người anh họ tuy rằng không rõ ý tưởng, nhưng cũng không phản đối, tiến lên vài bước, nói :

-Cậu định chứng minh như thế nào?

- Xin anh hãy vươn tay...

Mạc Ngôn cười nói.

Người anh họ có chút chần chờ, nhưng nhìn thoáng qua Tôn Minh Viễn mặt trầm như nước, lập tức vươn tay ra.

Mạc Ngôn bắt lấy cổ tay của hắn, nhắm mắt lại, sau đó hít một hơi thật sâu, làm bộ dạng nhập thần ...

224. Chương 215: Ta Biết Người Chính Là Hung Thủ

Dùng thần thức bản thân dò xét, tên này từ trong ra ngoài đều bị Mạc Ngôn nhìn rõ cả.

Mạc Ngôn nhắm mắt, tiếp tục làm ra vẻ như 1 tên Thầy cúng, đợi đến lúc người anh họ này bắt đầu sốt ruột, cậu mới từ từ nói:

- Họ anh là Lục, Lục trong đại lục, tên 1 chữ đơn giản “Lâm”.

Người anh họ Lục cười mỉa mai:

- Ở đây hơn nửa đều biết tên của tôi hết.

Lời nói chưa dứt, đã nghe thấy Mạc Ngôn nói tiếp:

- Anh sinh năm 1962, có 1 đứa con gái... trong túi trong áo anh đang mặc này có 1 gói thuốc lá hiệu Du Lâm, bật lửa loại cổ, tôi cũng rất thích loại này.

- Bệnh ở bắp chân trái của anh đã rất nghiêm trọng rồi, đề nghị anh nhanh chóng đến bệnh viện để chữa trị.

- Nhân tiện nói 1 câu, trên bát tất anh còn có 1 lỗ thủng, ngoài ra năm nay cũng không phải năm tuổi của anh cho nên không nên mặc đồ lót màu đỏ.

Cậu nhắm mắt vào, lăm băm nói, sắc mặt già nua của người anh họ Lục Lâm dần dần chuyển sang màu trắng, giống như là gặp quỷ vậy.

- Đủ rồi, đủ rồi, đừng nói thêm nữa...

Nghe thấy Mạc Ngôn nói đến cả màu đỏ quần lót của mình ra, Lục Lâm cuối cùng cũng tỉnh lại, lớn tiếng nói chặn lại.

Mạc Ngôn lập tức im lại, sau khi hít 1 hơi thật sâu mới từ từ mở mắt ra.

Lục Lâm vẻ mặt như gặp quỷ, nói:

- Gặp quỷ rồi, những thứ đó sao cậu biết được?

Không chỉ có mình ông ta bị dọa mà cả những người khác cũng đều kinh ngạc, cả Hoàng Lưu Hạ, Tôn Minh Viễn và Cam Lam cũng không ngoại lệ.

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Việc này, kỳ thực đều là do anh nói cho tôi biết cả... cái gọi là linh hồn, thông linh không chỉ là những linh hồn người chết phóng ra người sống kỳ thực cũng có, linh hồn có thể kết nối với nhau được, nào người cũng giống như 1 bộ máy phát tín hiệu, không ngừng phát tín hiệu ra vô não, mà tôi là thầy thông linh, thì giống như 1 cái máy nhận tín hiệu, có thể nhận được những tin tức đó, các vị đừng cho rằng thông linh là chuyện thần bí gì, nguyên lý của nó kỳ thực có thể giải thích bằng khoa học được mà.

Lúc này, nếu là vị Thích Viễn Sơn ở đây, chắc chắn sẽ vỗ tay cười, tán thưởng 1 tiếng, người này đúng là kiến thức huyền học rất thú vị, rất có khí phách!

- Quả là thần kỳ... cậu nói tên, năm sinh với cả bối cảnh gia đình của Lục Lâm tôi không thấy lạ lắm, những thứ ấy chỉ cần điều tra 1 chút là biết ngay thôi mà, nhưng gói thuốc lá và cái bật lửa trong túi của ông ta, cộng với cả màu đồ lót cậu cũng nói rõ ràng, thế đúng là quá huyền ảo!

- Nay, tôi nói mọi người có phải thông đồng với nhau rồi không?

Nói thực ra, cái này cũng rất có khả năng, Lục Lâm là anh họ của Minh Viễn, quan hệ cũng thân thiết hơn tôi nhiều, nếu Minh Viễn phối hợp diễn bản Song Hoàng với ông ta, ông ta chắc chắn sẽ đồng ý phải không?

Mạc Ngôn thấy mọi người bàn tán xôn xao, biết ngay là 1 màn khi nãy không đủ để thuyết phục bọn họ, thế nhưng đó càng đúng là ý cậu, cười nói:

- Nếu mọi người đã nghi ngờ không tin tưởng, thế chẳng bằng chúng ta thử 1 lần nữa đi?

Vừa nói xong, 1 người đàn ông khoảng 30 tuổi mặt mày nghiêm trang bước ra, trầm giọng nói:

- Để tôi!

Mạc Ngôn nhìn thấy người này, không khỏi mỉm cười.

Tư liệu của tất cả mọi người trong phòng khách trước đó 1 tháng cậu đã nắm được rồi, cậu lập tức nhận ra, người đàn ông đang đứng đây chính là 1 người bà con thân thích của Tôn Minh Viễn, tên là Tôn Tường.

Mà người này chính là người lúc trước bị Mạc Ngôn liệt vào 1 trong 7 người tình nghi.

Tôn Tường nhìn chằm chằm vào Mạc Ngôn, trầm giọng nói:

- Tôi xin giới thiệu 1 chút, tôi tên Tôn Tường, có họ hàng với anh Minh Viễn, hiện là đội trưởng đội hình sự cục cảnh sát Hồ Lâm, mấy năm qua vụ án của Ngọc Anh tôi vẫn luôn suy xét, nhưng trước sau vẫn không tìm ra được bất kỳ manh mối có ích nào, nhân tiện nói 1 câu, tôi là người theo chủ nghĩa vô thần, tin vào khoa học, chứ không phải là cái thứ thần thần quỷ quỷ của cậu vừa rồi đâu.

Hơi dừng 1 chút, khéo miệng hần ta nhếch lên 1 nụ cười khó hiểu, nói:

- Tôi nói xong rồi, cậu có thể bắt đầu.

Nói xong, anh ta chủ động gơ tay phải ra.

Nhìn miệng lưỡi tên Tôn Tường che đầy khéo thế kia nhưng lại bao hàm ý khiêu khích, Mạc Ngôn theo bản năng cảm nhận được hung thủ chính là người trước mắt này!

Thời gian không phụ người có tâm, cuối cùng người cũng thò đầu ra rồi sao?

Mạc Ngôn không khỏi mỉm cười.

Vở kịch hôm nay từ lúc bắt đầu đã không có kịch bản nào, nhưng lúc Lục Lâm đứng ra phát biểu nghi ngờ cho mọi người, Mạc Ngôn liền cảm thấy đây là cơ hội tốt, vì thế cậu tận dụng thời thế, bắt đầu giả thần giả quỷ, hy vọng có thể dụ hung thủ thật sự lộ ra.

Cái gọi là có tật giật mình, lúc mình biểu diễn như vậy, biểu hiện càng thần bí thì trong lòng hung thủ càng sợ hãi hơn.

Theo như Mạc Ngôn suy tính, hung thủ nếu như không trấn áp được sự sợ hãi này, có lẽ sẽ phải đứng ra dò xét mình.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là điều mà cậu hy vọng, chưa chắc có thể thực hiện thành công được.

Nhưng cậu không ngờ rằng, hung thủ nhanh như vậy đã thò đầu ra rồi.

Tuy rằng chưa có bất kỳ bằng chứng chính xác nào, nhưng bản năng sâu thẳm trong cậu nói cho cậu biết, người trước mắt này chính là hung thủ.

Điều tu sĩ coi trọng chính là từ tâm tùy tục, nếu tâm đã niệm như vậy, Mạc Ngôn đương nhiên cũng không nghi ngờ gì.

Nếu như Tôn Ngọc Anh mà là em gái Mạc Ngôn, thì ngay tại lúc này đây chẳng cần bất cứ chứng cứ nào, cậu lập tức chặt tứ chi người này, sau đó khiến cho hần sống không bằng chết... nhìn thấy nụ cười ẩn dấu trong khóe miệng của Tôn Tường, Mạc Ngôn bỗng nhiên cảm thấy chuyện này thú vị đây.

Bởi vì biểu hiện của Tôn Tường có chút giống như trong suy nghĩ của cậu, tên này chạy ra không phải vì trong lòng sợ hãi, mà là mang ngụ ý khiêu khích.

Đương nhiên, cảm giác giấu trong lòng đó, cũng chỉ có Mạc Ngôn mới có thể cảm nhận được.

Suy nghĩ cẩn thận 1 chút, Mạc Ngôn cảm thấy Tôn Tường nói câu 15 năm qua hần ta luôn suy nghĩ về vụ án của Tôn Ngọc Anh sợ là cũng không phải nói đùa.

Nghiên cứu càng triệt để, lúc đầu có thể lưu lại dấu vết thì nhận thức để lại cũng thật dễ dàng, nhưng sau 15 năm, hần ta nhất định đã biên ra vô số những lí do ngụy biện cho những dấu vết đó, thậm chí còn có khả năng tự thôi miên trong lòng, khiến cho trong tiềm thức mình xây dựng 1 hình ảnh của 1 cảnh sát chính nghĩa, từ đó dần dần quên đi thân phận mình là hung thủ.

Càng nghiêm trọng hơn, hẳn ta thậm chí có khả năng tự tách mình ra làm 2 loại người, loại thứ nhất là hung thủ, loại thứ 2 chính là cảnh sát, lúc chỉ có 1 mình, hẳn sẽ nhớ lại chuyện cũ năm đó, nhưng lúc có người đứng trước mặt hẳn, con người thuộc về phần hung thủ sẽ tự động lẫn trốn!

Thế thì, hẳn bây giờ đang trong trạng thái nào? Hoặc là đang ở cả 2 trạng thái, thứ nhất là vì nội tâm đang sợ hãi, còn 1 phần là do bản năng nghi ngờ của cảnh sát đối với những chuyện không hợp lý.

Trong 1 khoảng thời gian ngắn, trong lòng Mạc Ngôn suy đoán không biết bao nhiêu trường hợp.

Cũng không phải là hẳn buồn chán, hay là tự quyết định, mà là lần tu hành gần đây, cậu càng phát hiện ra tu đạo thần hồn không chỉ có mỗi tâm, đồng thời trải qua chuyện đời và tình cảm, từ khi mở linh đài, cậu tự cảm thấy rất nhiều thứ mờ nhạt đi, trên thực tế đây không phải là 1 dấu hiệu tốt.

Bản chất đạo thần hồn chính là linh hồn con người, mà trong linh hồn bao gồm thất tình lục dục của con người.

Nói cách khác, cậu cần phải bước ra, đi qua khỏi chuyện đời, thoát ra khỏi tình cảm, mà không chỉ phải là 1 lần khổ tu.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản hôm nay cậu có hứng thú đóng vai thầy mo này, đổi lại là 1 tháng trước đó, tuyệt đối cậu sẽ không làm những chuyện này.

Mà sự xuất hiện của Tôn Tường cho cậu 1 cơ hội rất tốt để trải lòng người.

- Thật có lỗi, nam trái nữ phải, mời đưa tay trái của anh ra.

Mạc ngôn mỉm cười, nói với Tôn Tường.

Tôn Tường cũng cười lại, cũng không ngại giơ tay trái ra.

Mạc ngôn cầm cổ tay hẳn ra, giống như lần trước nhắm mắt lại.

1 phút sau, cậu cũng không nói gì.

Hai phút sau, cậu vẫn không nói gì.

Ba phút sau, cậu vẫn yên lặng như vậy...

Mọi người thấy thế, lập tức bàn tán xôn xao, nói đủ mọi thứ.

Tôn Tường cũng không hề nóng nảy, khuôn mặt cười cười nhìn tên giả thần giả quỷ.

Tôn Minh Viễn và Hoàng Lưu Hạ nhìn nhau, lão béo Hoàng có chút lo sợ, đang định nói chuyện thì Tôn Minh Viễn khẽ lắc đầu.

Cái gọi là dùng người thì không nghi ngờ người, từ khi hiểu biết Mạc Ngôn tới bây giờ Tôn Minh Viễn vẫn luôn tin tưởng vào cậu.

Không chỉ có thế, do Mạc Ngôn trầm mặc không nói, ông ta thậm chí còn nảy sinh cảm giác nghi ngờ Tôn Tường, ông ta vẫn nhớ, lúc trước Mạc Ngôn liệt kê danh sách 7 người nghi ngờ, trong đó có tên Tôn Tường.

5 phút sau, Mạc Ngôn bỗng nhiên mở 2 mắt, mỉm cười với Tôn Tường.

Tôn Tường hơi châm biếm, hỏi:

- Đại sư, cậu có nghe thấy gì từ tín hiệu phát ra từ đại não tôi không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nghe thấy rất nhiều thứ.

Tôn Tường nói:

- Nếu đã nghe được gì, thì nói ra đi để cho mọi người cùng nghe 1 chút.

Mạc Ngôn nói:

- Anh chắc chắn chứ?

Tôn Tường liền khẳng định:

- Tôi chắc chắn.

Mạc Ngôn im lặng đến 5 phút đồng hồ, để Tôn Tường tin rằng, cái tên trước mặt này không hơn không kém 1 tên lừa đảo!

- Trên người anh có súng...

- Trong túi áo anh có thuốc lá với bật lửa...

- Đúng rồi, trong túi còn có thẻ cảnh sát nữa...

Mạc Ngôn không thích người khác kiêu ngạo trước mặt mình, cho dù là kiêu ngạo ở trong lòng cũng không được.

Từ lúc Tôn Tường bước ra, Mạc Ngôn đã chuẩn bị 1 “kết cục tuyệt vời” cho hắn ta.

Cho nên lúc này, cậu cũng không nóng lòng bắt luôn tên này, mà cố ý nói những từ ẩn dụ này.

Điều quan trọng là, bây giờ chứng minh Tôn Tường là hung thủ căn bản không thể thuyết phục mọi người được, Mạc Ngôn cần chính mồm hắn thừa nhận hắn chính là hung thủ!

Quả nhiên, Tôn Tường thấy cậu nói không tỉ mỉ, lập tức cười lạnh nói:

- Tôi là người của đội hình sự, trên người có súng và thẻ cảnh sát là đương nhiên rồi, mỗi ngày tôi đều hút 1 bao thuốc, trên người nồng nặc mùi thuốc, mọi người đương nhiên có thể đoán được là trong túi tôi có thuốc. Tôi nói này, đại sư cậu có thể nói điều gì mới mẻ hơn hay không thể?

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn Mạc Ngôn lại thay đổi.

- Tên này quả nhiên là tên lừa đảo, uống công khi này tôi còn coi trọng hắn...

- Người đáng trách nhất kỳ thực là Lục Lâm, diễn với tên này là có ý đồ sao?

- Ủ, nói không chừng người này là do lão Lục đưa tới, ngay cả Minh Viễn cũng đều không biết gì...

225. Chương 216: Trả Đũa

Anh họ Lục Lâm đứng 1 bên cũng bị chìa súng vào, trong phút chốc biến thành đồng mưu của Mạc Ngôn, mới đầu ông ta còn cứng họng, sau đó mặt đỏ tía tai định nói lại, nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của Tôn Minh Viễn ngăn lại.

Mạc Ngôn làm ngơ những bàn tán bên tai đó, cười nói:

- Muốn nghe điều mới mẻ sao?

Tôn Tường nói:

- Đúng thể, nói điều mới mẻ đi.

Mạc Ngôn bỗng nhiên bước lên, ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Tôi biết anh chính là hung thủ!

Tôn Tường ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Cậu nói đùa à?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi không nói giỡn, trong lòng anh tự biết, có câu nói cho cùng, lừa người thì dễ, lừa mình thì khó!

Tôn Tường mỉm cười, đồng thời cũng nhỏ giọng nói:

- Cậu nói rất đúng, lừa người thì dễ, lừa mình thì khó, thế nhưng, cậu có chứng cứ à?

Thân là cảnh sát, hẳn ta đương nhiên cũng không mất cảnh giác, giọng nói nhỏ như ruồi bay, như vậy có thể đảm bảo cho dù trên người Mạc Ngôn có gắn thiết bị ghi âm cũng không thể nào ghi được giọng nói của hắn.

Hơi ngừng 1 chút, hắn ta nhìn về phía Tôn Minh Viễn, lớn giọng nói:

- Minh Viễn đại ca, tên này dùng tiểu xảo, nói em là hung thủ, đúng là hài thật!

Tôn Minh Viễn nghe vậy, cười cười không tỏ vẻ gì, cũng không nói gì.

Tôn Tường thấy thế, sắc mặt không thể tin nổi, nói:

- Minh Viễn đại ca, chẳng lẽ anh cũng cho rằng em là hung thủ sao?

Về mặt của hắn trà vẽ khiếp sợ với vô tội, lập tức khiến cho những người xung quanh cũng đồng tình.

- Minh Viễn, anh nói gì đi chứ, tên đại sư đó rõ ràng là tên lừa đảo, để hắn tự do làm loạn ở đây, chẳng phải là làm cho mọi người cảm thấy bất an sao?

- Đúng thế, hắn nói Tôn Tường là hung thủ, chẳng lẽ Tôn Tường đúng là hung thủ thật sao? Thật là buồn cười...

Lúc này, Mạc Ngôn khẽ ho khan 1 tiếng, cao giọng nói:

- Các vị, mọi người ai nghe thấy là tôi nói anh ta là hung thủ nào?

Lời kia vừa thốt ra, mọi người lập tức yên lặng.

Vừa rồi Mạc Ngôn và Tôn Tường đều nhỏ giọng, ai cũng không biết bọn họ rốt cục nói cái gì, chỉ nghe thấy Tôn Tường đột nhiên cao giọng kêu oan, mọi người liền chọn tin hắn.

Mạc Ngôn thấy mọi người yên lặng, cười nói:

- Tôi vừa rồi chỉ nói với anh ta, da anh ta có hơi đen, mặc quần lót màu xanh biếc, có chút giống ninja ruồi, những lời này có chút ảnh hưởng đến lòng tự tôn con người, cho nên tôi mới không nói ra cho mọi người nghe...

Tôn Tường nghe vậy, lập tức đỏ mặt lên, nói:

- Người nói vậy!

Mạc ngôn nhún vai, nói:

- Tôi rốt cục có nói vậy không, để cho mọi người kiểm nghiệm màu quần anh thì khắc biết ngay.

Sắc mặt Tôn Tường lập tức hăm lại, hồi lâu không nói được lời nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hôm nay hắn đúng là mặc quần lót màu xanh.

- Tôn tiên sinh, sao lại không nói gì? Không nói gì chứng tỏ ông chấp nhận thế rồi.

Mạc Ngôn có chút hứng thú nhìn Tôn Tường, tiếp tục khiêu khích:

- Đương nhiên, anh cũng có thể nói là tôi đoán lung tung, thế nhưng tôi biết được, số người đàn ông mặc quần lót màu xanh rất ít, hôm nay số đàn ông ở đây...

Nói xong, cậu nhìn về phía mọi người.

Cái nhìn này của cậu không quan trọng, ánh mắt nhìn ra mọi chỗ, tất cả mọi người đều bắt giác lui 1 bước, đặc biệt là nữ tiếp tân, càng trốn sau lưng đàn ông, sợ ánh mắt gian tà của mạc ngôn nhìn thấy cảnh xuân nhà mình...

Mạc ngôn im lặng không cười, lập tức nói:

- Các vị không cần lo lắng, tôi không có ánh mắt nhìn xuyên thấu, chưa tiếp xúc, tôi không nhìn thấy những thứ không nên nhìn đâu, tôi chỉ muốn lấy vãi vì dụ để nói rõ tỉ lệ người đàn ông mặc quần lót xanh là rất

thấp thôi, như các vị là đàn ông, hôm nay các vị có ai mặc quần lót màu xanh không? Nếu như có thì giờ tay lên!

Mọi người nghe xong lời giải thích này, hơi thở nhẹ ra, nhưng lại không có ai giơ tay lên.

Mạc Ngôn nhún vai, nhìn về phía Tôn Tường, nói:

- Anh xem, hơn 10 người đàn ông ở đây chỉ có mình anh mặc quần lót màu xanh, nếu như tỉ lệ thấp như vậy có thể đoán trúng, thì tôi cũng không cần phải nói gì nữa chứ.

Lúc này, có người tò mò đứng ra hỏi Tôn Tường, nói:

- Tôn Tường, cậu mặc đúng là quần lót màu xanh chứ?

Tôn Tường trừng mắt nhìn người này, sau đó nhìn về phía Mạc Ngôn, nói:

- Cho dù là tôi mặc quần lót màu xanh biếc thì cũng có thể nói lên điều gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh có thể thừa nhận là tốt rồi, cái này ít nhất có thể nói vừa rồi chúng ta nói đến chủ đề liên quan đến màu sắc của quần, mà không phải là hung thủ gì...

Hơi ngừng 1 chút, cậu mang nét mặt châm biếm, lại nói:

- Nhưng điều làm cho tôi ngạc nhiên chính là, tôi vốn không nói anh chính là hung thủ, nhưng anh lại cố tình nói ra những lời này thế là vì cái gì?

Bị Mạc Ngôn trả đũa, Tôn Tường không nói được câu gì, 1 ngụm nộ khí trước ngực, sắc mặt lập tức chuyển từ hồng sang đen.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn anh ta thêm nghi ngờ nhiều hơn.

Mạc Ngôn bỗng nhiên tiến lên 1 bước, nhẹ giọng nói bên tai Tôn Tường:

- Có thấy không, bất kể có bằng chứng hay không, tôi cũng có thể đùa chết anh!

- ***, dám đâm sau lưng ta!

Trong lòng Tôn Tường phẫn nộ, hận không thể đâm 1 chưởng vào mặt Mạc Ngôn ngay được, nhưng trong lòng anh ta cũng rõ, lúc này tuyệt đối không thể để mất lòng, rơi xuống bẫy đối phương.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn nghĩ ngợi.

Trên thực tế, Tôn Tường căn bản không tin mạc ngôn có thể tiếp nhận tín hiệu phát ra từ vỏ não, mà là hoài nghi mình sớm đã bị Mạc Ngôn và Tôn Minh Viễn để ý đến.

Theo như hắn thấy, chỉ cần sắp đặt ổn thỏa, muốn biết hôm nay có mặc quần lót màu gì, gặp ai, ăn gì, kỳ thực không khó 1 chút nào, hắn ta thân là đội trưởng đội hình sự, đối với kiểu theo dõi 24/24 này sớm đã hiểu rõ rồi, do vậy hắn tin là 1 cảnh hôm nay chắc chắn là do Tôn Minh Viễn và Mạc Ngôn đã bố trí hết trước!

- Xem ra, Tôn Minh Viễn đã nghi ngờ mình rồi...

Trong lòng hắn quay ngược lại, thâm nghĩ:

- Hay là có lẽ, hôm nay tất cả những người khách ở đây đều bị theo dõi hết, chứ không phải nhằm vào mỗi mình, mục đích làm như vậy, đơn giản là vì như con đường chính tìm không được chứng cứ, nên muốn sử dụng mệnh khố thần quỹ này để làm loạn mọi người, ha ha chơi chiến thuật tâm lý này với mình, thật là ngây thơ...

Tôn Tường lạnh lùng nhìn thoáng qua Mạc Ngôn, bỗng nhiên hướng tới mọi người, nói:

- Các vị, mời dùng não nghĩ 1 chút, trên thế giới này thực sự có khả năng thăm dò não người khác sao? Tôi có thể nói rõ cho mọi người biết là không có! Nhưng thân là 1 cảnh sát, tôi cũng có thể dùng 1 cách khác để biết được sinh hoạt của mọi người, đó chính là thiết bị theo dõi, tôi tin là không chỉ có mình tôi mà còn

có cả mọi người trong đó, hôm nay tất cả mọi người ở đây đều bị theo dõi ở khắp mọi nơi, thiết bị theo dõi này thậm chí có thể bắt đầu từ khi mọi người bắt đầu đến đây, trên đường đi mọi người làm gì, ăn gì, mặc quần áo gì đều bị camera ghi lại hết, khi này tôi chuẩn bị bước ra yêu cầu tiến hành thí nghiệm với vị đại sư này, nhưng nếu người đứng ra là người khác, tôi tin là vị đại sư này cũng có thể nói ra những thứ trên người các vị!

- Nếu không như vậy, thì vị đại sư này sao có thể biết được ông với tôi, mọi chi tiết trên người chúng ta?

Tôn Tường nói xong, mọi người trong phòng khách 1 lần nữa lại xôn xao hẳn lên..

- Bị theo dõi à? Thật là đáng sợ!

Sắc mặt mọi người dần dần biến sắc, không thể không tin những lời này của Tôn Tường là lời giải thích hợp lý nhất.

Những thứ như thông linh, thật là quá sức mù mịt, mà khoa học kỹ thuật mới chính là điều thần kỳ đích thực của thế giới này!

Mà người duy nhất có thể theo dõi toàn bộ người ở đây không nghi ngờ gì nữa chính là đại gia Tôn Minh Viễn, thứ nhất, về nhân lực và tài chính, đừng nói là mấy chục người, mà đồng thời cùng theo dõi cả mấy trăm người, ông ta cũng có thể. Tiếp nữa, Tôn Minh Viễn có 15 năm tuổi nhớ và oán hận, mọi người sớm biết, ông ta có thể làm ra chuyện như thế này cũng không thấy kỳ quái gì.

Tôn Tường hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Tôn Minh Viễn, thành khẩn nói:

- Minh Viễn đại ca, tâm trạng anh em có thể hiểu được, nhưng em phải nói là anh mời cái tên gọi là thầy thông linh đến đây, hơn nữa lại dùng phương thức cực đoan thế này, tuyệt đối là sai lầm!

Tôn Minh Viễn là người trầm lắng, nghe vậy cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, tiếp tục duy trì tư thái không ý kiến gì.

Vẫn là câu nói đó, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ thì không dùng người, ông ta vẫn tin tưởng Mạc Ngôn ở mức độ cao nhất, bất luận chuyện như thế nào cũng đều giao cho Mạc Ngôn xử lý...

Mạc Ngôn cũng khá kinh ngạc về biểu hiện của Tôn Tường, phải thừa nhận, người này đầu óc cũng linh hoạt, mấy câu nói đã quy mình về với người vô tội như mọi người, hơn nữa căn bản còn nhằm thế tấn công vào mình.

Việc này, có lời nói vừa rồi của Tôn Tường, bất luận biểu hiện của mình có thần kỳ thế nào đều quy về là do thiết bị theo dõi, trừ phi mình lúc này có thể kiếm ra 1 bản mạng hồn kiếm, 1 kiếm chém đầu tên này, để chứng minh cho những người khác, trên thế giới này ngoài khoa học kỹ thuật còn có người như mình tồn tại.

Đương nhiên, chuyện kinh hãi như thế Mạc Ngôn tuyệt đối không thể làm được.

226. Chương 217: Nghi Thức Gọi Hồn

- Các vị, tôi đã biểu diễn năng lực của tôi, nhưng thật là đáng tiếc, năng lực của tôi lại bị vị Tôn tiên sinh đây quy về là khả năng của khoa học kỹ thuật.

Mạc ngôn nói:

- Thế nhưng mọi người đừng quên, hôm nay tôi đến đây cũng không phải muốn thảo luận về linh học và khoa học với mọi người mà là vì muốn giải quyết vụ án 15 năm trước kia.

Tôn Tường khinh thường nói:

- Dựa vào thủ đoạn lừa người như người căn bản không thể tìm ra lời giải cho vụ án này được.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thử 1 lần biết đâu lại được? ít nhất cho tới bây giờ, cũng không có ai đứng ra phản đối... à, xin lỗi, tôi nhầm rồi, phải nói là ngoài anh ra, cũng không có ai đứng ra phản đối cả.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Tôi vẫn là câu nói đó, tôi thật sự thấy rất kỳ lạ, anh vì sao 3 lần 4 lượt đều phản đối... lẽ nào, trong lòng anh thực sự giấu 1 con quỷ không nhìn thấy được?

Tôn Tường hừ lạnh 1 tiếng, nói:

- Theo như cậu nói thì tôi chỉ trả lời cậu 1 câu, chính không sợ tà!

- Hay cho cậu chính không sợ tà!

Chính là câu nói này của anh!

Mạc Ngôn cố làm ra vẻ vỗ tay cổ vũ, nhìn về phía Tôn Minh Viễn, nói:

- Tôn tiên sinh, có những lời này của Tôn Tường tiên sinh, bây giờ có thể bắt đầu nghi thức triệu hồn được rồi.

Tôn Minh Viễn gật đầu, nhìn về phía Tôn Tường, trầm giọng nói:

- Cậu có ý gì sao?

Tôn Tường sắc mặt không khỏi đành lại...

Lúc này, hẳn nói cái gì cũng là không hợp, nếu như phản đối, thì câu nói vừa rồi kia chính không sợ tà chẳng khác gì như tự đánh vào mặt mình, nếu như đồng ý, nói thực ra, hẳn cũng sợ cái tên thầy mo trước mắt này lại giở trò gì ngoài dự đoán cũng nên.

Hơi ngừng 1 chút, hẳn mở miệng nói:

- Minh Viễn đại ca, việc này em nói cũng thể thôi, anh hỏi ý kiến mọi người đi?

Tôn Minh Viễn gật đầu, hỏi mọi người:

- Các vị có ý kiến gì không?

Mọi người nhìn nhau, nếu như không đồng ý, tự nhiên là không nể mặt Tôn Minh Viễn, nếu như đồng ý, cũng thật là vớ vẩn!

Để cho 1 tên tự xưng là thầy thông linh đến để quyết định ai là hung thủ, trong thiên hạ vẫn còn chuyện vớ vẩn này sao?

Đại sư thông linh nếu như có tác dụng thì cần cảnh sát để làm gì?

Mạc Ngôn thấy mọi người do dự, lập tức cười nói:

- Các vị, Tôn Tường tiên sinh đã làm gương như vậy, đây gọi là chính không sợ tà, những lời này của anh ấy, chẳng lẽ mọi người không dám sao? Hoặc là, trong lòng mọi người cũng giấu kín 1 con quỷ nào đó?

Mọi người vừa nghe những lời này, trong lòng lập tức con ngựa bị quất roi chạy như điên...

Mà Tôn Tường nghe xong những lời này, lại hận không thể nhổ nước miếng vào mặt Mạc Ngôn, lão tử làm gương lúc nào chứ?

Lúc này, Lục Lâm đứng dậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, mọi người phối hợp cùng vị đại sư này đi, thế nhưng, tôi muốn nói rõ trước, bất luận nghi thức này có kết quả thế nào, nếu không có chứng cứ rõ ràng, như vậy kết quả ít nhất là tôi sẽ không công nhận.

Tôn Minh Viễn gật đầu nói:

- Đây là đương nhiên, tôi có thể đảm bảo.

Có những lời này của cậu, tâm tình mọi người lập tức trầm tĩnh lại, trong lòng bọn họ không có quỷ, chỉ cần không vị trở thành kẻ đồ ọp, chỉ là xem 1 vở kịch khôi hài thôi mà.

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như vậy, mời mọi người lên lầu, nghi thức triệu hồn sẽ diễn ra ở phòng ngủ nạn nhân lúc còn sống.
Tiếp theo, mọi người theo sau Tôn Minh Viễn đi lên lầu.

Mạc Ngôn ở lại cuối cùng, đến bên người Tôn Tường, thấp giọng nói:

- Đây là bữa tối cuối cùng tôi chuẩn bị cho anh, cứ hưởng thụ đi.

Tôn Tường cười lạnh nói:

- Tôi thật rất mong chờ... thế nhưng vẫn câu nói đó, cậu có chứng cứ không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chứng cứ? Ha ha, anh quá xem thường tôi rồi đấy, tôi nói rồi, không có chứng cứ nào tôi cũng giỡn anh chết được.

Hơi ngừng 1 chút, cậu ra vẻ như suy nghĩ 1 lát, lại nói:

- Ví dụ như, nếu như để cho anh tự mình nhận mình là hung thủ trước mặt mọi người thì sao?

Tôn Tường ra vẻ “quá sợ hãi”, nói:

- Thật không? Thật làm tôi sợ muốn chết, tôi phải dùng kim để khâu miệng mình lại mất thôi.

- Tin tôi đi, không có tác dụng đâu...

Mạc Ngôn cười cười, đưa tay, nói:

- Mời.

Tôn Tường nhìn cậu ta 1 cái rồi xoay người đi lên lầu.

Lúc này, phòng khách chỉ còn lại Mạc Ngôn, Hoàng Lưu Hạ và Cam Lam.

Cam Lam sỗ nổi tiếp cận, giả như Holmes, nói:

- Đại hiệp, tôi cảm thấy cái tên họ Tôn này trăm phần trăm chính là hung thủ!

Mạc Ngôn cười nói:

- Ánh mắt không tôi, nhưng không được nói thô thể, cũng không được ám chỉ họ Tôn gì, đừng quên, hôm nay người đến đây bao gồm cả chủ nhân nữa hơn nữa là mang họ Tôn đấy.

Cam Lam thè lưỡi ra...

Hoàng Lưu Hạ cười hỏi:

- Cam Lam, cháu dựa vào cái gì cho rằng hắn là hung thủ?

Cam Lam nói:

- Rất đơn giản, người khác đều không nói lời này, mỗi hắn nhảy ra, đương nhiên, hắn chính là hung thủ.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Hình như cũng có chút đạo lý, nhưng vẫn là rất duy tâm.

Hơi ngừng 1 chút, ông ta hỏi Mạc Ngôn:

- Cậu cũng thấy như vậy à?

Mạc Ngôn chậm điều thuốc, cười nói:

- Tôi thấy thế nào không sao cả, mấu chốt là có chứng cứ hay không.

Nói tới đây, Hoàng Lưu Hạ không kềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, hỏi:

- Mạc Ngôn, theo tôi thấy, nghi thức triệu hồn này của cậu rốt cục là thế nào? Thật sự có thể tìm ra hung thủ à?

Ông ta vừa hỏi, Cam Lam cũng lập tức dựng tai lên.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không cần tìm, hung thủ tôi đã tìm ra rồi, còn về nghi thức triệu hồn, ha ha, chỉ là mảnh khốe thôi miên tâm lý thôi, không phải làm thật.

Cam Lam tò mò nói:

- Anh đã tự tin như vậy, làm sao phải tốn công nói nhiều? lên trên đó trực tiếp thi hành nghi thức triệu hồn gì đó đi...

Mạc Ngôn giải thích nói:

- Cũng không phải là tốn công nói nhiều, để cho mục tiêu tự mình chui ra, sau này không phải bớt việc sao?

Còn có 1 câu nữa, cậu còn chưa nói ra...

Hắn sờ dĩ phí vô mồm cùng Tôn Tường cùng với nhiều người trong phòng khách, kỳ thật cũng là vì xem lòng người. Hắn nghĩ muốn lãnh hội một chút, trong trò khôi hài vớ vẩn này, tất cả mọi người có phản ứng cùng tâm tính như thế nào.

Ở trên mặt Tôn Tường, hắn nhìn được chính là kiêu ngạo cùng tự chủ, ở trên mặt đại đa số người khác, hắn nhìn được chính là bất đắc dĩ và rối rắm, cùng với sợ hãi đối với tiền tài quyền thế. Mà ở trên mặt Tôn Minh Viễn, hắn nhìn được ít nhất. Vị thân gia siêu cấp phú hào này lại dị thường khiêm tốn, mặt luôn mang nét mỉm cười. Đứng ở nơi đó, liền giống như đang nhìn mình không chút nào tương quan với trò khôi hài.

Hắn đứng ở bên trong đám người, rồi lại giống như ở ngoài đám người.

Để cho Mạc Ngôn bất ngờ chính là, ở trên mặt mọi người, hắn thấy thấy được tò mò, rối rắm, sợ hãi, kiêu ngạo, lạnh nhạt ... đủ loại cảm xúc...

Lại duy nhất không nhìn thấy áy náy cùng hồi tưởng!

Trên mặt Tôn Tường có kiêu ngạo cùng khinh thường che dấu tốt, thậm chí là oán hận, nhưng không có một tia áy náy cùng bất an thuộc về hung thủ giết người.

Mà khi mọi người đang nói đến Tôn Ngọc Anh, cứ việc trên mặt giả bộ tiếc hận vô tận, nhưng trong giọng nói, tên của Tôn Ngọc Anh cũng chỉ là cái ký hiệu mất đi đã lâu...

Cam Lam nghe Mạc Ngôn nói làm cho hung thủ tự nhảy ra, không khỏi kinh ngạc nói:

- Anh thật sự cho rằng cái tên Tôn Tường kia chính là hung thủ sao? Vừa rồi em chỉ là thuận miệng mà nói, anh không nên tưởng thiệt.

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Hắn có phải hung thủ hay không, hai mươi phút sau sẽ thấy. Đi thôi, chúng ta đi lên, đừng bắt bọn họ sốt ruột chờ...

Nói xong, hắn ném xuống một nửa điều thuốc lá hút dở, dẫn đầu đi lên thang lầu...

Trên hành lang Lầu hai, hơn hai mươi người làm cho nơi này chật như nêm cối, cũng may lầu hai phòng nhiều, Tôn Minh Viễn cho người ta mở toàn bộ cửa phòng ra, mời mọi người đi vào.

Lúc này, Mạc Ngôn đã đi tới, Tôn Minh Viễn nói:

- Nghi thức triệu hồn của cậu, nên bắt đầu từ đâu?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi nhớ rõ, phòng Ngọc Anh có phương tiện theo dõi, đúng không?

Tôn Minh Viễn gật đầu nói:

- Đúng vậy, vẫn tiếp tín hiệu xuống đến phòng an ninh dưới lầu.

Mạc Ngôn nói:

- Cho người ta mở thiết bị ra, mặt khác, phát tín hiệu nhận được cho tất cả trong phòng. Nghi thức đêm nay, chúng ta cần người chứng kiến!

Tôn Minh Viễn gật gù đầu, lập tức phân phó người đi làm.

227. Chương 218: Không Thể Như Thế

Mạc Ngôn đi vào phòng Tôn Ngọc Anh, làm cho hắn có chút kinh ngạc chính là, trần trong phòng không ngờ được phục nguyên dạng, vẫn chưa nhìn thấy chút khác biệt.

- Lần trước cậu nói có trăm phần trăm nắm chắc, cho nên tôi cho người khôi phục nơi này nguyên dạng.

Tôn Minh Viễn tiến vào, giải thích nói.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Ông chủ Tôn, anh thật đúng là tín nhiệm tôi quá!

Tôn Minh Viễn do dự một chút, nói:

- Tôi biết Mai Tam Đỉnh ...

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Thì ra là thế... Mai lão chưa nói cái gì bậy bạ về tôi chứ?

Tôn Minh Viễn cười nói:

- Hoàn toàn ngược lại, nói bậy một câu cũng không có, lời hay lại không ít...

... Mười phút sau, tín hiệu thiết bị theo dõi đã hoàn toàn phủ đến tất cả phòng lầu hai.

Tôn Minh Viễn nói:

- Điều an bài xong, hiện tại bắt đầu chứ?

Mạc Ngôn gật gù đầu, nói:

- Vừa rồi ở dưới lầu đã nói nhảm không ít, lần này sẽ không chậm trễ, ông chủ Tôn, phiền anh cho vị Tôn cảnh quan không sợ tà vào đi, chúng ta liền bắt đầu.

Đây gọi là nghe lời đoán âm, Tôn Minh Viễn lập tức nghe ra. Mạc ngôn đã nhận định Tôn Tường chính là hung thủ!

Quả nhiên là hắn!

Tôn Minh Viễn đối với Mạc Ngôn cũng đủ tín nhiệm, trong mắt nhất thời xẹt qua tia hàn quang...

Mạc Ngôn thấy thế, cười nói:

- An tâm một chút chứ vội, vô luận anh muốn làm cái gì. Vẫn nên chờ anh ta chính mồm thừa nhận sau rồi nói!

Tôn Minh Viễn quý dị cười cười, nói:

- Tôi hiểu được.

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có Mạc Ngôn. Hoàng Lưu Hạ và Cam Lam.

Mạc Ngôn cười nói:

- Hai vị, để bảo đảm nghi thức thành công, vẫn xin mời hai người rời đi đi.

Hoàng Lưu Hạ lưu lại hay là rời đi cũng không sao cả, Cam Lam lập tức nhảy lên, căm giận nói:

- Này, em là trợ thủ của anh, không có công lao cũng có khổ não, anh dám đuổi em đi?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu lá gan của em cũng đủ lớn, anh không phản đối em ở lại. Nhưng trước tiên anh nói. Đến lúc đó nếu như em bị dọa mất hồn, dọa điên, dọa thành mê gái... Cũng không nên giận anh!

Dọa thành mê gái?

Cam Lam ngẩn ngơ, nói:

- Nghi thức của anh không là trò thôi miên tâm lý sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Em thật đúng là tin như vậy? Được rồi, dù sao anh cũng nói hết rồi. Nếu em thực muốn ở lại cứ ở lại đi.

Đổi là người khác nói lời này, Cam Lam tuyệt đối không tin tà ma mà lưu lại, nhưng là Mạc Ngôn nói lời này, nàng nhin không được sẽ cân nhắc nhiều hơn...

- Quên đi. Em nên tìm một chỗ xem ‘Trực tiếp’ vẫn hơn...

Cam Lam giật mình, lôi kéo Hoàng Lưu Hạ ra khỏi phòng.

Cam Lam rời đi rồi. Mạc Ngôn lúc này mới nhìn về phía góc phòng đang bay tới bay đi, giờ phút này đang lẫn lộn ở trên giường của Tôn Ngọc Anh là Tiểu Vân La. Cười nói:

- Đều chuẩn bị tốt rồi chứ?

Tiểu Vân La cười tủm tỉm gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề.

Lúc này, tín hiệu thiết bị theo dõi đã chuyển được, biểu hiện của những người khác ở trong phòng khi thấy Mạc Ngôn nói chuyện với không khí, không hèn mà cùng oán thăm một câu, giả thần giả quỷ... Tôn Tường đứng ở ngoài phòng ngủ của Tôn Ngọc Anh, ánh mắt có chút phức tạp.

Hắn có thể cảm giác được, vừa rồi khi Tôn Minh Viễn nói chuyện với chính mình, ngữ khí lãnh đạm rất nhiều...

Nhưng, lãnh đạm nữa thì như thế nào?

Mười lăm năm trước rời khỏi chỗ này, hắn cũng đã đoạn tuyệt ý niệm trong đầu dựa vào cây đại thụ này, năm đó như thế, hiện tại như thế, không có người – Tôn Minh Viễn, ta cũng sống rất tốt.

Về phần người nghĩ muốn đào ra hung thủ năm đó, ha ha, không có chứng cứ rõ ràng, liền nằm mộng thiên thu của người đi thôi!

Tôn Tường lạnh lùng cười, đi vào gian phòng ngủ mười lăm năm trước hắn từng tới.

Nhìn thấy Tôn Tường, Mạc Ngôn cười cười, lấy ra ghế dựa, nói:

- Ngồi đi.

Tôn Tường mặt không chút thay đổi ngồi xuống, nhìn nhìn đồng hồ, sau đó nói:

- Có kỹ xảo gì liền sử dụng nhanh lên, tôi không có thời gian cho cậu!

Mạc Ngôn đóng cửa phòng lại, cũng không nói thêm, xoay người, liền đứng ở trước mặt Tôn Tường, vẫn lạnh lùng nhìn Tôn Tường.

Tôn Tường lập tức còn có chút mất kiên nhẫn, đang muốn nói chuyện, đã thấy Mạc Ngôn dựng thẳng lên ngón trỏ, nhẹ nhàng thổi một tiếng.

Tôn Tường tỏ ra xem thường, dựa vào trên ghế, thăm nói người cứ làm trò đi, ta thật muốn xem người có thể làm ra động tác võ thuật gì mất...

Ước chừng hai phút trôi qua, mãi đến khi giữa phòng ngủ ngoài tiếng hai người hít thở, không có thanh âm khác, Mạc Ngôn bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tôn Tường, người năm đó bị người giết hại đã đến, vì cái gì không quay đầu lại nhìn xem ...

Trong những phòng khác của lầu hai, mọi người tập năm tập ba tụ cùng một chỗ nhìn cái gọi là nghi thức gọi hồn.

Tuy rằng bọn họ thấy rất kỳ quái, vì cái gì chỉ có Tôn Tường tham gia nghi thức này, nhưng nếu chuyện không liên quan đến mình, có lẽ cũng không cần quá nghi ngờ, hơn nữa có Tôn Tường ở phía trước, ngược lại làm cho bọn họ an lòng rất nhiều.

Trong phòng của Tôn Minh Viễn người nhiều nhất, có đến bảy tám người, trong đó có cả anh họ Tôn Minh Viễn – Lục Lâm, Cam Lam và Hoàng Lưu Hạ.

Mọi người gắt gao nhìn chăm chăm máy chiếu, có người nhìn không chuyển mắt, là thật tâm chú ý, có người chỉ cho là xem cho vui.

Hình ảnh trên màn hình thật sự không có gì đáng miêu tả, mặt Tôn Tường không chút thay đổi ngồi ở chỗ kia, có chút không kiên nhẫn, mà cái người thầy cứng tựa hồ cũng không có hành động gì, chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi đó.

Ở trong mắt đại đa số người xem màn này một chút cũng không chuyên nghiệp. Người ta thầy cứng thực hiện gọi hồn, người nào không gõ trống nhảy nhót, gọi người chết đi sống lại?

Vị này ngược lại, không lên tiếng đứng ở nơi đó, người cho là mình là cột điện à?!

Vài phút sau, tất cả mọi người đã có chút mất kiên nhẫn, Lục Lâm ho khan một tiếng, đang muốn nói chuyện, đã thấy trên màn hình, Mạc Ngôn rốt cục mở miệng nói chuyện...

- Tôn Tường, người năm đó anh giết hại đã trở lại, vì cái gì không quay đầu lại nhìn xem ?

Theo những lời này, trong màn hình Tôn Tường hơi hơi cười lạnh, mặt mang vẻ khinh thường xoay người nhìn lại...

Ngay sau đó, chuyện quỷ dị đã xảy ra!

Trong màn hình rõ ràng chỉ có hai người, nhưng Tôn Tường vừa quay người lại, cũng giống như thấy ma, nhảy bật lên, chỉ về phía trên giường, cả người run rẩy, khàn cổ họng nói :

- Điều đó không thể nào, điều đó không có thực!

Tiếng thét chói tai của Tôn Tường xuyên qua loa truyền đến tai mọi người rõ ràng!

Sắc mặt mọi người dần dần trắng bệch, tiếng thét chói tai kia giống như 1 bàn tay vô hình, bóp chặt lấy trái tim mọi người.

- Đây là chuyện gì? Trong phòng rõ ràng là không có ai hết mà, lẽ nào là trùng tà...

Anh họ Lục Lâm nuốt nước bọt, khóe mắt không tự chủ được run lên vài cái.

Tôn Minh Viễn trầm ngâm như nước, nhìn chăm chăm vào màn hình, không nói 1 lời nào.

Cam Lam còn đang nắm chặt cánh tay Hoàng Lưu Hạ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch hỏi lão béo Hoàng:

- Chú ơi, trong màn hình chỉ có 2 người thôi đúng không?

Hoàng Lưu Hạ cười cười rất không tự nhiên, nói:

- Dù sao chú cũng không thấy người thứ 3, à, chắc là thuật thôi miên hay là cái gì đó...

Trong những căn phòng khác, biểu hiện của mọi người cũng không khác gì Cam Lam, 1 nữ tiếp viên nhất gan còn sợ lấy tay che mắt không dám nhìn.

Nghiêm khắc mà nói, cảnh trong màn hình kỳ thực cũng không kinh khủng như thế.

Nếu là 1 người mới vào căn nhà này, nhìn thấy cảnh đó, hơn nửa là nghĩ đang chiếu bộ phim kinh dị.

Nhưng những người khách tối nay 15 năm trước đã từng trải qua buổi tiệc ở đây, mà sau khi Mạc Ngôn đến, lại không lúc nào không nói là mình có thể kết nối với linh hồn người chết, cuối cùng, hơn nữa Tôn Tường

có là nam diễn viên tốt thế nào đi nữa, lúc này lại xây dựng nên 1 không khí kinh khủng của bộ phim kinh dị.

- Đây là điều không thể, cô đã chết rồi mà!

Không đề cập đến phản ứng của mọi người, trong phòng ngủ Tôn Ngọc Anh, sự sợ hãi trong nội tâm lúc Tôn Tường nhìn thấy Tôn Ngọc Anh, đã lên đến cực hạn.

- Cô đã chết rồi, Tôn Ngọc Anh, người chết không thể sống lại, đây tuyệt đối không phải là cô!

Tôn Tường nhìn về khoảng không trên giường, cuồng loạn kêu to.

Cảnh trong màn hình, mọi người chỉ nhìn thấy Tôn Tường và Mạc Ngôn, nhưng trong mắt của Tôn Tường, Tôn Ngọc Anh thực sự đang ngồi trên mép giường, đang buồn bã nhìn mình...

228. Chương 219: Sụp Đổ

Không hề nghi ngờ gì, Tôn Ngọc Anh chính là do Vân La biến thành.

Cô là thân thể âm linh, cũng là tầng phản chiếu trong tiềm thức người, nói cách khác chính là, sự tồn tại của cô vốn phản xạ mất thường không thể nhìn thấy được, mà dựa vào 1 cách giải thích huyền ảo 1 chút là trực tiếp chiếu vào trong thế giới tinh thần, không có phản chiếu hình ảnh, camera có độ phân giải cao hơn nữa cũng không có cách nào ghi lại sự tồn tại của cô ấy cả, đây chính là nguyên nhân vì sao chỉ có Tôn Tường có thể nhìn thấy cô ấy, mà những người khác chỉ thấy 1 màn hư vô trên màn hình.

Trong mắt Tôn Tường, Tôn Ngọc Anh bỗng dưng đứng dậy, đi từng bước từng bước tiến về chỗ hắn.

Tôn Tường sợ quá lập tức lui về sau. Thậm chí đụng vào ghế cũng không biết gì...

- Cô đừng qua đây, đừng có qua đây!

- Cô đã chết rồi, có hiểu không, Tôn Ngọc Anh, cô đã chết rồi!

Biểu hiện sợ hãi của hắn lúc này so với tính kiêu ngạo ngăm lúc mới đi vào căn phòng ngủ này trở thành so sánh cực kỳ khác biệt.

Đây cũng không phải là do tâm lý hắn không tốt, hay là nhát gan, mà là ngay từ đầu, hắn đã bước vào cái bẫy mà Mạc Ngôn bày ra cho hắn.

Cái bẫy này của Mạc Ngôn kỳ thực rất đơn giản, khi Mạc Ngôn phát hiện ra tâm lý hắn tốt hơn nhiều so với mình dự đoán, sẽ không ngừng dùng mọi thủ đoạn để Tôn Tường tin rằng, mình kỳ thực là 1 tên thần côn giả thần giả quỷ.

Mà sau khi Tôn Tường tin vào điểm này, sự đề phòng trong lòng vô hình trung bắt đầu lơ lửng.

Đề hàng ngàn dặm, bị phá vỡ chỉ bởi 1 ổ kiến...

Lúc Tôn Tường bước vào căn phòng này, căn bản là không hề phòng bị, trong lòng không hề có chút sợ hãi nào!

Theo như hắn ta thấy, chỉ cần mình giấu được sự sợ hãi, chỉ là 1 tên thần côn mà thôi, có thể làm gì được mình?

Mà sau khi “nghỉ lễ triệu hồn” bắt đầu, Mạc Ngôn vẫn luôn im lặng, cũng không phải vì để tạo không khí, mà là muốn kéo dài thời gian làm lễ, khiến cho sự sợ hãi trong lòng Tôn Tường lên men, thậm chí dẫn đến sinh ra mất kinh nhãn.

2 loại cảm xúc tiêu cực này tồn tại trong lòng Tôn Tường lúc lên men đến cực điểm, Mạc Ngôn mới bắt đầu phát lực.

Cái này gọi là đánh úp, Tôn Tường vẫn chưa ý thức được mình không hề phòng bị, đợi đến thời khắc “Tôn Ngọc Anh” xuất hiện, giới tuyến phòng bị trong lòng hắn ta tự nhiên sụp đổ!

Cái này giống như chúng ta tin tưởng mặt trời mọc từ đông sang tây vậy, vào một sáng, bạn bỗng nhiên phát hiện mặt trời xuất hiện ở phía tây, hơn nữa còn là 1 mặt trời đen, đừng nói là phòng bị trong lòng, mà ngay cả thế giới quan cũng đều bị sụp đổ!

Tôn Tường chính là ví dụ như vậy, lúc hắn nhìn thấy Tôn Ngọc Anh, phòng bị trong lòng Tôn Tường không chỉ sụp đổ trong nháy mắt, mà toàn bộ não đều trống rỗng, trong hoảng hốt, cho rằng mình đã xuyên qua thời gian quay trở về 15 năm trước.

“ Tôn Ngọc Anh” lúc này không chỉ có tướng mạo giống y hệt 15 năm trước, thậm chí còn mặc đúng bộ quần áo giống y hệt như trong cái đêm của 15 năm về trước.

Trên thực tế, nếu Tôn Tường ngay từ đầu mà đề phòng Mạc Ngôn, xây dựng tâm lý đủ vững, lúc này hắn có thể sẽ bị thân hình “Tôn Ngọc Anh” tự đứng dọa cho phát khiếp, nhưng cũng không đến mức tâm thần như bây giờ.

Nhân lúc người bệnh, lấy mạng người...

Thấy tâm lý Tôn Tường hoàn toàn hỏng, Mạc Ngôn lập tức nháy mắt về phía Vân La.

Tiểu Vân La lập tức hiểu ý, phóng người lên, bay nhẹ nhàng trên không trung, ánh mắt nhìn gắt gao xuống người Tôn Tường.

Nhìn thấy 1 cảnh không thể tưởng tượng nổi, Tôn Tường như phát điên.

Hắn bỗng nhiên xoay người, hét lên với Mạc Ngôn:

- Cậu có thấy không, cậu có thấy không, cô ta bay lên! Tôi không nói sai đâu, cô ta chết rồi, chết rồi... chỉ biến thành ma bay lên thôi!

Mạc Ngôn trầm giọng nói:

- Nhưng cô ấy nói với tôi, cô ấy chưa chết!

Tôn Tường giật mình, nói:

- Cô ta đã chết rồi, chết rồi không thể chết nữa được!

Mạc Ngôn nhìn vào ống kính camera, ánh mắt nhiều màu mờ mờ, nói:

- Anh chắc chắn?

Sau khi ánh mắt của Tôn Tường tiếp xúc với ánh mắt nhiều màu của Mạc Ngôn, suy nghĩ có phần hỗn loạn hơn, không tự chủ được nói:

- Tôi đương nhiên chắc chắn... cậu có biết vì sao không? Tôi nói cậu biết, cô ta là do chính tay ta bóp chết...

Nói xong, hắn giơ 2 tay, làm động tác bóp cổ, khẳng định:

- Giống như vậy nè, tôi chỉ dùng sức 1 chút, mất tận 5, 6 phút mới giết được cô ta! Đúng rồi, tôi chắc chắn, cô ta chết rồi...

Sau khi Tôn Tường chính miệng thừa nhận là mình đã bóp cổ Tôn Ngọc Anh chết, tất cả mọi người đều há hốc mồm!

- Thật... thật là hắn sao!

Anh họ Lục Lâm 1 lần nữa phát biểu ý kiến đầu tiên, chỉ là so với khi nãy giọng nói ông ta càng thêm hoảng sợ lẫn run rẩy hơn.

Ông ta hoảng sợ, 1 là khiếp sợ hung thủ lại chính là Tôn Tường, tiếp đó, chính là bị thủ đoạn kỳ dị của Mạc Ngôn dọa cho khiếp sợ!

Mà Tôn Minh Viễn dường như sớm dự liệu được, nghe thấy đích thân Tôn Tường tự nhận, chỉ hơi hơi nhắm mắt lại, cũng không tỏ động tĩnh gì.

Nhưng ngay sau đó, ông ta đột nhiên mở mắt ra, trong mắt tràn đầy hàn khí...

Thấy hung thủ nổi lên trên mặt nước, Hoàng Lưu Hạ đứng bên cạnh thì thở dài, đi lên tước, vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai Tôn Minh Viễn.

Ông ta biết, đến lúc này, người bạn tốt này của mình coi như đã buông được hòn đá nặng đặt trong lòng hơn 15 năm qua kia!

Tôn Minh Viễn quay đầu, nhẹ giọng nói với lão béo Hoàng:

- Lưu Hạ, cảm ơn ông.

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Cảm ơn cái gì, tôi chỉ là chạy chân mà thôi.

Tôn Minh Viễn nói:

- Cảm ơn ông đã giới thiệu Mạc Ngôn cho tôi...

Hoàng Lưu Hạ cười cười, lại vỗ bả vai Tôn Minh Viễn, không nói gì nữa.

Tình cảm giữa 2 người bạn họ, không cần nói nhiều lời cảm ơn, kỳ thực, đây cũng là lần đầu tiên Tôn Minh Viễn nói 2 chữ cảm ơn với Hoàng Lưu Hạ.

Nhìn thấy lão mập Hoàng khẽ vỗ bả vai Tôn Minh Viễn, anh họ Lục Lâm ở 1 bên rất khâm phục, hận không thể thay mặt được.

Mà ánh mắt Cam Lam vẫn không rời màn hình, hình như muốn làm rõ, ở đó rốt cục có người thứ 3 hay không...

Hoàng Lưu Hạ nói:

- Bây giờ chúng ta vào đó đi?

Tôn Minh Viễn lắc đầu, nói:

- Chuyện còn chưa xong, chờ 1 chút... chuyện còn chưa kết thúc đâu, ít nhất đối với Mạc Ngôn, còn có 1 điều bí ẩn cuối cùng chưa công bố.

Đó chính là động cơ Tôn Tường sát hại Tôn Ngọc Anh!

Chỉ cần làm rõ được chuyện này, vụ án năm đó mới coi như hoàn thành triệt để.

Đối với Mạc Ngôn, đây không chỉ là vấn đề thời gian, trên kỹ thuật không có trở ngại gì.

Ánh sáng 5 màu trong mắt cậu mãnh liệt hơn, nhìn chằm chằm Tôn Tường hỏi:

- Người vì cái gì mà giết hại Tôn Ngọc Anh?

Tôn Tường biểu hiện lúc này cũng không khác gì lúc đầu mới nhìn thấy ánh sáng 5 màu trong mắt Mạc Ngôn đó, không nghĩ ngợi gì nói:

- Bởi vì cô ấy thích ta!

Đáp án này đúng là ngoài dự đoán của mọi người, Mạc Ngôn không khỏi ngẩn người ra, nói:

- Cô ấy thích người?

Tôn Tường nói:

- Đúng thế, cô ấy thích ta... ít nhất ấn tượng cô ấy cho ta là như vậy, người có biết tài sản khổng lồ của Tôn Minh Viễn là bao nhiêu không? Đó là 1 khối tài sản nói ta có thể khiến cho người khác nghẹt thở! Cho nên tôi nghĩ, nếu Tôn Ngọc Anh thích tôi, thế thì không nhân cơ hội này để tôi làm con rể nhà họ Tôn đi.

Nói tới đây, hắn tựa như đã chìm đắm vào không gian ký ức, ngũ khí cũng không còn máy móc như khi nãy mà trở nên dần dần mờ ảo...

- Người có biết, ta tuy rằng cũng họ Tôn, nhưng là họ hàng thân thích 5 đời với Tôn Ngọc Anh, theo lý luận và pháp luật, chúng tôi lấy nhau không có vấn đề gì...

- Ngày đó, nhà họ Tôn tổ chức yến hội, tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để thổ lộ, nhưng người cũng biết, mơ ước của Tôn Ngọc Anh kỳ thực nhiều lắm, hơn nữa tôi cũng muốn bị người khác chê cười là cóc ăn thịt thiên nga, cho nên xem xét đúng giờ, tôi lên vào phòng ngủ cô ấy, tôi cứ tưởng tất cả đều trong lòng bàn tay rồi, thế mà...

- Người có biết, lúc ta thổ lộ với cô ấy, cô ấy nói cái gì không?

- Ha ha, đồ đĩ thối ấy nói từ trước đến nay cô ấy chưa hề thích ta, tất cả chỉ là do 1 mình ta đa tình mà thôi!

Biểu hiện Tôn Tường bắt đầu dữ tợn hơn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nói tự ta đa tình không nói làm gì, cô ta còn uy hiếp ta, nói sẽ kể chuyện này cho Tôn Minh Viễn! Thật đúng là gặp quỷ, cô ta dám đối xử thế với ta ư? Lẽ nào cô ta không biết, nếu Tôn Minh Viễn biết được ta vụng trộm vào phòng ngủ cô ta, nửa đời sau của ta sẽ bị hủy hoại sao?

- Sao cô ta có thể đối xử như thế với tôi?

- Sao cô ấy dám uy hiếp tôi?

- Không có cách nào khác, tôi thật sự là không có cách nào khác, tôi là người thể diện, được Tôn Minh Viễn nhớ đến còn chưa biết, mấu chốt là không thể để cho người khác cười nhạo là cóc đòi ăn thịt thiên nga! Tôi không còn sự lựa chọn nào khác, tính tự tôn của người đàn ông đã không còn, tôi chỉ còn cách giết chết cô ta, người biết không, nhìn thấy cô ta dần chết đi trong tay ta, cảm giác đó mới thật kỳ lạ.

229. Chương 219-2: Kết Cục Bất Ngờ

Từ góc độ tâm lý tội phạm, hành động của Tôn Tường là do tình cảm mà giết người, nếu hẳn lúc đó có 1 chút lí trí, nếu Tôn Ngọc Anh lúc đó đủ cảnh giác, không dùng những lời nói kích thích đả kích hắn, có lẽ bị kịch 15 năm về trước đã không xảy ra.

Nhưng trên đời này không có chữ nếu như, hơn nữa Mạc Ngôn từ trước đến nay cũng không cho rằng lý do giết người vì tình cảm là 1 lý do đáng tha thứ.

Tôn Tường vẫn cứ nói thao thao bất tuyệt, nhưng đối với Mạc Ngôn, nhiệm vụ của mình đã xong rồi.

Có lời khai rồi, có động cơ rồi, có miêu tả quá trình giết người rồi...

Đến đây, vụ án chưa giải quyết được 15 năm trước đã được điều tra ra rồi.

Mạc Ngôn biết, những chuyện còn lại không có liên quan đến mình, thế nhưng trước khi rời đi, cậu vẫn 1 câu nói với Tôn Tường.

Cậu chậm điều thuốc, đưa tay vỗ nhẹ vào bả vai Tôn Tường.

1 cái vỗ vai này, Tôn Tường lập tức tỉnh lại, ngơ ngàng nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Còn nhớ trước khi vào phòng tôi nói gì với anh không? Tôi nói là không có chứng cứ tôi cũng đùa chết anh được, tôi cũng nói là tôi sẽ khiến cho anh chính mồm mình nhận mình chính là hung thủ... anh thấy chưa, những lời tôi nói đều đã trở thành hiện thực rồi, anh có khâm phục tôi không?

Những lời này của cậu là có ác ý trêu chọc, thế nhưng so với trước kia phần nhiều thuộc về tính cách người bình thường.

Tôn Tường sắc mặt căng thẳng nói:

- Tôi... vừa rồi tôi nói những cái gì?

Mạc Ngôn nói:

- Cái nên nói đều nói hết rồi, không nhớ gì sao?

Tôn Tường đương nhiên không quên, chỉ là hắn không dám tin mà thôi...

Hắn ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía giường ngủ, nhưng ở đó chỉ là khoảng không trống rỗng...

- Vừa rồi, mình nằm mơ sao?

Sắc mặt Tôn Tường trắng bệch nhìn về phía giường, run lên hồi lâu, sau đó đột nhiên ngồi sụp xuống ghế.

Mạc Ngôn nhìn về phía ống kính camera, nói:

- Ông chủ, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi, bây giờ đến lượt ông...

Ngoài hành lang lầu 2 đã âm âm lên.

Khách khứa đều đi ra khỏi phòng, sắc mặt phần nộ phát biểu ý kiến.

- Cái tên chết tiệt này đúng là 1 tên súc sinh, sao có thể vì 1 chuyện nhỏ thế này mà ra tay hạ thủ với Ngọc Anh được chứ!

- Tiếc cho hắn còn mang họ Tôn, có cùng họ với tên máu lạnh thế này đúng là sỉ nhục!

- Tôi hận không thể móc mắt mình ra được, con mẹ nó, bữa cơm tối nay tôi còn kính hắn 1 ly rượu, loại đồ vật như hắn đáng để tôi kính rượu sao?

- Vẽ người vẽ hổ khó vẽ xương, biết người biết mặt khó biết lòng!

Sau khi Tôn Minh Viễn ra khỏi phòng, những giọng nói đã kích vang lên âm âm...

Tất cả mọi người đều biết, đây chính là cơ hội tốt để tiếp cận Tôn Minh Viễn gần hơn.

Sắc mặt Tôn Minh Viễn vẫn bình tĩnh như cũ, nói:

- Anh Lục Lâm, chú La Tam cả Triệu Sơn nữa, mọi người cùng tôi qua phòng Ngọc Anh, xem Tôn Tường còn có gì muốn nói không, còn những người khác thì xuống lầu 1 hết đi, không còn sớm rồi, để tôi cho người làm chút bữa ăn khuya cho mọi người.

Đuổi mọi người đi,

Tôn Minh Viễn đi vào phòng Tôn Ngọc Anh.

Cửa phòng đã mở sẵn rồi, Mạc Ngôn nhìn thấy ông ta, mỉm cười, nói:

- Chỗ này giao cho ông đấy.

Tôn Minh Viễn lặng lẽ nhìn cậu, hồi lâu rồi nói:

- Lời cảm ơn tôi không nói nữa, tóm lại, sau này có chuyện gì nan giải, thì nhớ gọi điện cho tôi.

Hơi ngừng 1 chút, lại tự chế giễu:

- Kỳ thực tôi cũng biết, đối với kỳ nhân như cậu thì chẳng có chuyện gì là nan giải cả, tôi là 1 người phạm phu tục tử chỉ sợ là không giúp được gì cho cậu.

Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Được thôi, ông chủ Tôn, đừng nói những lời như tôi là thần tiên nữa, nói không chừng ngày mai lại phải mang túi chạy đến vay tiền ông.

Tôn Minh Viễn cười nói:

- Chỉ cần không phải mượn mạng, những cái khác tùy ý cậu.

Nói xong, ông ta vỗ cánh tay Mạc Ngôn, sau đó đi vào phòng.

Trong phòng, sắc mặt Tôn Tường vẫn dờ ra ngồi trên ghế, cho đến lúc Tôn Minh Viễn đến trước mặt hắn mới từ từ ngẩng đầu lên.

- Cậu còn gì muốn nói không?

Tôn Minh Viễn thản nhiên nói.

Tôn Tường cứng lưỡi, lắp bắp nói:

- Tôi là cảnh sát, tôi rất hiểu cần phải trải qua trình tự thế nào mới có thể kết tội được 1 người, thậm chí về mặt pháp luật, ông cũng không thể nào bắt tôi được.

Hắn nói lời này không sai chút nào, cho dù khi này chính mồm hắn tự thừa nhận mình là hung thủ, nhưng chuyện rốt cục đã qua 15 năm rồi, đã không thể nào tìm được chứng cứ xác thực, về mặt pháp luật, thực sự không thể làm gì được hắn.

Huống chi, Mạc Ngôn sử dụng thủ đoạn với hắn cũng không bình thường, ít nhất trên tòa án sẽ không được tán thành.

Tôn Minh Viễn đã sớm đoán được là Tôn Tường sẽ nói như vậy, cười lạnh nói:

- Tôi không định đưa cậu ra tòa, cậu sợ cái gì?

Tôn Tường ngẩn người, nói:

- Ông không định làm như vậy sao?

Tôn Minh Viễn hơi nhú mắt, nói:

- Đúng thế, tôi không định làm như vậy... biết vì sao không?

Tôn Tường đầu phải tên ngốc, hơi nghĩ 1 chút, liền hiểu được, cười thảm nói:

- Còn vì gì nữa, ông có tiền, có tiền muốn sai ma khiến quỷ cũng được, chỉ cần nói 1 câu, nửa đời còn lại của tôi chỉ sợ còn thảm hơn lên pháp hình thôi!

Tôn Minh Viễn hận Tôn Tường đến cực điểm, lúc này thực sự không muốn nói nhiều với hắn làm gì, lạnh lùng nói:

- Người hiểu được là tốt rồi...

Nói xong, ông ta quay người bỏ đi.

Lúc này, Tôn Tường bỗng nhiên đứng lên, nhanh tay móc súng ra chìa vào Tôn Minh Viễn, kêu gào nói:

- Người không cho ta sống, vậy thì cùng chết đi.

Tôn Minh Viễn từ từ xoay người, nhìn vào họng súng đen ngòm, cười lạnh nói:

- Cùng chết à? Trong đó bao gồm cả vợ con người nữa sao?

Sắc mặt Tôn Tường như bị kèm hãm, lập tức nói:

- Bây giờ tôi giết ông, lẽ nào còn có người vì 1 người chết làm khó dễ bọn họ sao? Dù sao bây giờ cũng là xã hội luật pháp, giết người là phải đền mạng!

Tôn Minh Viễn cười lạnh nói:

- Người có thể thử đi.

Sau khi Tôn Tường móc họng súng ra, không khí trong phòng lập tức lạnh đến cực điểm, anh họ Lục Lâm cùng 2 người khách khác bị dọa cho mặt mày trắng bệch.

- Cái tên... Tôn... Tôn Tường, có gì thì nói đã, nhanh buông súng xuống, cậu đừng có sai càng thêm sai nữa!

- Đúng... đúng thế, mọi người tốt xấu gì đều là họ Tôn, có chuyện gì không thể thương lượng được chứ.

Tôn Tường cười thảm nói:

- Thương lượng ư? Hôm khác tôi giết vợ con các người, các người có muốn thương lượng với ta sao?

Hơi ngừng 1 chút, hắn ta cắn răng nhìn chằm chằm Tôn Minh Viễn, nói:

- Minh Viễn đại ca, xin lỗi, hôm nay hai ta đừng mong có ai còn sống mà rời đi! Tôi giết anh rồi, có lẽ sẽ có người thay anh báo thù, nhưng nếu như tôi không giết anh, vợ con tôi sẽ cũng bị ảnh hưởng, so với 2 người phải chịu tội, không bằng giải quyết gọn gàng, huống hồ, sau khi anh chết, để cho người khác nhớ đến tài sản của ông, quên đi phải báo thù cho ông đi!

- Xin lỗi, Minh Viễn đại ca, lần cuối cùng em còn gọi anh 1 tiếng Minh Viễn đại ca, đêm này chúng ta cùng xuống hoàng tuyền, coi như là chết chung đi!

Tôn Tường hình như đã quyết định chết, tia hung ác trong ánh mắt hình như nhen nhóm trong không trung.

Hoàng Lưu Hạ thấy thế, lập tức chuẩn bị hành động, nhưng bị Mạc Ngôn chặn lại.

- Cảnh sát Tôn, nhắc anh 1 câu...

Mạc Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Khóa Bảo hiểm súng anh còn chưa mở, thế thì không thể giết người được đâu.

Tôn Tường nghe thấy thế, lập tức mở khóa bảo hiểm ra, nhe răng cười nói:

- Đúng rồi, quên mất! khi nãy cậu có phải rất đặc ý? Không có chứng cứ cũng có thể đùa tôi được? Không sai, cậu có thể làm thế được, hơn nữa làm còn rất hay, nhưng có hay nữa thì sao nào? Ta cho người 1 viên, xem người còn đặc ý thế nào được nữa!

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Vẫn là câu nói đó... không có chứng cứ nhưng có thể đùa chết người, trong tay người có súng, ta vẫn có thể đùa chết người!

Tôn Tường nhe răng cười nói:

- Được, để tôi xem cậu đùa chết tôi thế nào?

Nói xong, hắn không chút do dự bóp cò!

Thế nhưng, khẩu súng bất ngờ lại không vang lên...

- Kẹt đạn ư?

Tôn Tường ngây người ra, nhìn khẩu súng trong tay, không tin nổ thêm phát nữa.

Ván súng này cũng không phát ra tiếng kêu, chỉ phát ra tiếng kêu tành tạch...

Mạc Ngôn bỗng nhiên giơ tay lên, viên đạn vàng óng rơi lã chã từ lòng bàn tay cậu xuống mặt đất.

Tôn Tường há hốc mồm nhìn nhưng viên đạn rơi trên mặt đất, hồi lâu không nói được lời nào.

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Súng không có đạn cũng bằng không... cảnh sát Tôn, xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi, lần này tôi lại thắng.

Cậu sớm đã biết Tôn Tường có súng, sao có thể để lại hiểm họa ngàn lớn nhất này lại cho Tôn Minh Viễn được chứ?

Vừa rồi khi nãy suy nghĩ Tôn Tường vào lúc hỗn loạn nhất, cậu đã bảo Vân La móc vào trong lấy đạn ra.

Lúc ấy, cậu lấy thân che ống kính camera đi, mà Tôn Tường thì đang đắm chìm trong thế giới của mình, đối với sự việc bên ngoài không hay biết gì...

- Thân là cảnh sát mà lấy súng uy hiếp người, Tôn Tường, chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để người ăn cơm tù rồi!

Hoàng Lưu Hạ thấy nguy cơ được giải trừ, lập tức thở nhẹ ra, tiến lên vài bước, kéo Tôn Minh Viễn ra phía sau, sau đó nhìn Tôn Tường lạnh lùng nói:

- Nửa giờ sau, Mạc Ngôn và Cam Lam từ chối lời mời ở lại của Tôn Minh Viễn, cũng không ngồi xe, đi bộ ra khỏi nhà họ Tôn.

230. Chương 220: Không Làm Việc Không Lấy Tiền

Nhìn màn đêm dưới ánh trăng, Mạc Ngôn chiêm điều thuốc, nét mặt có chút suy nghĩ.

Cam Lam nói:

- Nghĩ cái gì thế?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Anh đang nghĩ, hận 1 người có thể hận đến mức độ này, thế cho nên sợ hấn chết sớm quá!

Cam Lam trong lòng ngạc nhiên nói:

- Đúng thế, em cũng thật không ngờ, Tôn Minh Viễn lại làm như vậy...

Vừa rồi, Tôn Minh Viễn không chỉ ngăn lại hành động của mọi người, ngược lại còn đưa tờ chi phiếu 100 vạn đồng cho Tôn Tường làm phí chuyển nhà, ông ta chỉ có 1 yêu cầu, đó chính là Tôn Tường lập tức rời đi, càng xa càng tốt, nếu như Tôn Tường chạy không xa, không giấu đủ bí mật, 1 khi bị mình bắt được, ông ta sẽ chọn cách trả thù khốc liệt nhất, loại trả thù này thậm chí bao gồm cả người nhà Tôn Tường nữa!

Không thể không nói, cách trả thù này cả ông ta cũng thật tàn khốc, để cho Tôn Tường từ nay về sau sống trong sự sợ hãi tột độ!

Đương nhiên, theo như Mạc Ngôn hiểu biết Tôn Minh Viễn, cái gọi là trả thù cả người nhà của Tôn Tường chỉ là nói không mà thôi, nhưng dù sao người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, hay là nói dễ hơn làm.

Mà đối với Tôn Tường, hấn ta vẫn để ý sự tồn tại của người nhà mình, tuyệt đối không dám làm gì mạo hiểm!

Còn nữa, cái gọi là chết vinh còn hơn sống nhục, hấn ta mặc dù không chết, nhưng so với ngồi tù còn tệ hơn nhiều...

Cho nên, Tôn Tường căn bản không có sự lựa chọn nào!

- Đây đúng là 1 kết cục bất ngờ...

Mạc Ngôn đột nhiên thở dài, nói:

- Nói thực ra, tôi thấy cái kết cục này thật vô nghĩa.

Cam Lam nói:

- Vì sao?

Mạc Ngôn nói:

- Vốn tưởng rằng anh giúp Tôn Minh Viễn điều tra ra hung thủ, ông ra sẽ cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, nhưng kết cục như vậy, anh chỉ có thể nói, ông ta không những không cởi bỏ khúc mắc, mà nội tâm ông ta đã chìm đắm trong cực hận rồi, nói khó nghe 1 chút, thậm chí đã đến mức độ biến thái...

Hơi ngừng 1 chút, nói tiếp:

- Cũng may, ông ta chỉ cực hận lên mỗi mình Tôn Tường, nếu không dựa vào thân thể và năng lực ông ta, sợ là trên thế giới này lại có thêm 1 đại ma vương nữa!

Cam Lam không chịu được rung mình 1 cái, nắm chặt cánh tay Mạc Ngôn, nói:

- Người già trên thế giới này đều biến thái hết rồi, may mà anh không già như thế.

- Ông chủ, triển lãm văn vật tôn giáo thành phố Nhạc Dương tuần sau bắt đầu rồi, ông có đi không?

Hậu viện nhà số 36, Tô Vũ cầm 1 chén trà nóng, hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đang cầm 1 cái cốc chim, dọn dẹp 1 chỗ phía đông vườn 1 chút, định trồng 1 vài khóm trúc ở đây.

Nghe thấy câu hỏi của Tô Vũ, cậu đứng thẳng lên, nói:

- Đi, đương nhiên là đi, chờ ngày này đã lâu rồi.

Tô Vũ cười nói:

- Nếu đã như vậy thì chiều nay tôi đi đặt khách sạn trước cho ngài.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Đúng rồi, ông chủ, ông đi 1 mình ư?

Chuyến đi này hơn nửa là đi “ăn trộm” đương nhiên là 1 người đi... Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Chỉ 1 mình tôi thôi, là đi du lịch thôi mà, ngoài ra, không cần đặt phòng khách sạn trước đâu, ra ngoài du lịch thì thích ứng với mọi hoàn cảnh, cái gì cũng sắp đặt hết rồi, chẳng còn gì vui nữa.

Tô Vũ gật gật đầu, cô đã biết thói quen của Mạc Ngôn, sớm đã biết cậu sẽ nói như vậy.

Uống ngụm trà, cô hỏi:

- Ông chủ, sao đột nhiên lại nhớ tới trồng khóm trúc này?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhàn rồi buồn tẻ... tìm chút việc để làm.

- Có thể ăn mà không cần có thịt nhưng không thể sống mà không có trúc, không có thịt thì chỉ khiến cho người ốm đi, không có trúc khiến cho người trở nên tầm thường...

Tô Vũ đột nhiên nhớ ra mấy câu thơ của Tô Đông Pha, tiện miệng ngâm 1 câu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi cũng đâu có nghĩ thanh cao như cô, không giấu gì cô, tôi vốn định trồng rau, nhưng mà mùi rau nhiều quá, cho nên mới chuyển sang trồng trúc...

Tô Vũ che miệng cười, nói:

- Nhà trồng 1 cảnh hoa, đều dựa vào đương gia, nếu như cậu muốn trồng rau trong vườn, tôi đoán là Mịch tiểu thư chắc chắn sẽ rất thích.

Hai người đang nói chuyện, bỗng dưng điện thoại Mạc Ngôn vang lên.

Cậu nhìn qua dãy số, ấn nút nhận cuộc gọi, cười noi:

- Lãnh đạo, có chỉ thị gì ạ?

Người gọi điện tới chính là Đỗ Tiểu Âm, sau khi lên chức trưởng phòng, công việc của cô ngày càng bận, số lần nói chuyện cùng Mạc Ngôn cũng dần ít đi.

- Nói cho cậu biết 1 chuyện, thi thể lần trước cậu phát hiện ở 1 khách sạn nhỏ gần quảng trường mừng 1 tháng 5 kia đã làm rõ được thân phận, hắn ta là 1 thuộc hạ người mỹ gốc Hoa của Tống Thanh Viễn.

Đỗ Tiểu Âm kể lại đại khái thân thế của Tống Thanh Viễn 1 lần, lại nói:

- Những tin tức này đều là do người bên cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia cung cấp, theo như họ nói, cái tên Tống Thanh Viễn này có thể đang trốn ở Uyển Lăng, cho nên tôi cảm thấy phải thông báo cho cậu 1 tiếng.

- Tống Thanh Viễn?

Mạc Ngôn gật đầu, nhớ kỹ cái tên này, nói:

- Thế lực tên Tống Thanh Viễn này thế nào cô có thể kể lại chi tiết 1 chút được không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tôi cũng chỉ biết thế thôi, người này là mục tiêu của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia, về những bí mật khác liên quan đến hắn ta rất nhiều, mình cũng không có quyền đi sâu vào điều tra.

Hơi ngừng 1 chút, nói tiếp:

- Đúng rồi, có 1 chuyện cần nhắc nhở anh nữa, người lãnh đạo cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia đã đổi người, người này tên là Trương Chính...

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Thế thì có liên quan gì với tôi?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Nghe tôi nói xong đã, sau khi Trương Chính nhậm chức, chuyện thứ nhất là thay đổi khoa trưởng khoa hành động của cục, cậu biết khoa trưởng mới nhậm chức là ai không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô đúng là thừa nước đục thả câu... nghe ý của cô chắc là người quen của tôi à?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đúng thế, người này cậu quen, hẳn chính là Lộ Lương người suýt từng bị cậu ném xuống lầu kia!

- Là hẳn ư?

Mạc Ngôn hơi có chút kinh ngạc, nói:

- Hẳn chắc là người của bên tổng cục, sao lại đến làm 1 tiểu trưởng khoa của tỉnh A?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Cho nên tôi mới nhắc nhở cậu...

Mạc Ngôn lập tức hiểu ý cô, nói:

- Cô nói là... hẳn ta đến tỉnh A, là có ý nhằm vào tôi đúng không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Chức năng của cục bảo vệ lãnh thổ quốc gia cậu cũng biết... tôi đoán, từ khi chuyển ở lầu Lạn Vĩ bắt đầu, cậu đã trở thành tâm điểm chú ý của bọn họ, huống chi, Lộ Lương còn bị mất mặt trước mặt cậu, cho nên so với người ngoài càng thêm trực quan, cho nên tôi cảm thấy, hẳn ta đến tỉnh A chưa chắc là hoàn toàn nhằm vào cậu, nhưng tâm mắt hẳn chắc chắn là phần lớn để ý đến cậu.

Hơi ngừng 1 chút, lại nói:

- Nói thực ra, nếu cậu không phải là cố vấn của Thất Xử, nếu chúng ta không quen biết, tôi cũng không tiến hành điều tra cậu, hơn nữa còn điều tra nghiêm khắc.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi có thể cho những lời này là những lời tán dương tôi hay không?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Cậu không thể khiêm tốn 1 chút được sao?

Trong lòng Mạc Ngôn, tuy rằng có chút ngạc nhiên Lộ Lương đến đây, nhưng cũng không để ý lắm, bất luận tên này có nhằm vào mình hay không, chỉ là chuyện bình thường, không đáng quan tâm.

So với Lộ Lương, vị Tổng Thanh Viển kia càng gây cho Mạc Ngôn chú ý hơn.

Theo như cậu thấy, người có thể dùng sát khí luyện thân cũng không phải là người bình thường, rất có khả năng là hậu duệ của Đạo gia đến nay.

Nói đến hậu duệ của Đạo gia, Mạc Ngôn đã từng thỉnh giáo chuyện này với Mai Tam Đỉnh, theo như cậu thấy, dựa vào kiến thức lịch sử uyên bác của ông ta, nói không chừng có thể biết được 1, 2 phần.

Mai Tam Đỉnh cũng không làm cậu thất vọng, khẳng định nói với Mạc Ngôn, hậu duệ của Đạo gia chắc chắn tồn tại, thế nhưng phần lớn ở thế giới trần tục rất khó gặp được, ngoài ra, Mai Tam Đỉnh còn tiết lộ, người giáo viên đầu tiên của mình năm đó kỳ thực chính là hậu duệ của Đạo gia, sau khi truyền cho mình luyện khí Trường Xuân thì hành tung bí ẩn, từ đó chẳng biết đi đâu nữa.

Mai Tam Đỉnh nói lại chuyện này, trên mặt đầy vẻ thốn thức, nói đây là điều tiếc nuối nhất của mình, đại khái gọi là có duyên mà không có phận!

- Đúng rồi, lãnh đạo, hỏi cô 1 chuyện.

Đỗ Tiểu Âm chuẩn bị gác điện thoại, bỗng nhiên Mạc Ngôn nhớ ra 1 chuyện, vội vàng nói.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Cậu nói đi, tôi nghe đây...

Mạc Ngôn nói:

- Gần đây Thất Xử có vụ án nào khó giải không?

Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên nói:

- Sao đột nhiên hỏi thế? Tôi không nhớ là anh chịu khó thế đấy...

Nói ra, Mạc Ngôn cũng không xứng đáng với cái chức cố vấn, hình như chưa bao giờ chủ động hỏi điều tra bất kỳ vụ án nào.

Không chỉ với tư cách ở Thất Xử này, mà ngay cả đối với thân phận là nhân viên điều tra tin tức ở Chính Phương bây giờ cũng thành hành hóa rồi...

Trên thực tế không chỉ là do cậu lười, mà còn do Đỗ Tiểu Âm và Hoàng Lưu Hạ vô cùng hiểu cậu, đã ngầm coi cậu trở thành sát khí dưới đáy hòm rồi, không dễ dùng gì, đặc biệt là Hoàng Lưu Hạ, quan hệ giữa ông ta với Mạc Ngôn cũng không được coi là thân thiết lắm, Mạc Ngôn có thể lấy danh nghĩa là nhân viên điều tra để ở lại Chính Phương là ông ta đã mỹ mãn lắm rồi.

- Không làm việc không lấy tiền phụ cấp để sống, cái này là phong cách của tôi...

Mạc Ngôn nói đùa.

Nói ra, tiền phụ cấp cố vấn của cậu ở Thất Xử bây giờ cậu vẫn chưa lĩnh, thật không phải là coi thường số tiền ấy, mà là cậu đã lâu rồi không qua chỗ Thất Xử.

231. Chương 221: Lên Đường

Mà sở dĩ lần này cậu chủ động hỏi chuyện vụ án, chủ yếu là qua cái đêm ở nhà họ Tôn đó, cậu hiểu ra lấy người làm gương, tôi luyện tâm tính mình.

Trên người Tôn Tường và Tôn Minh Viễn, cậu thấy được đủ các cảm xúc của loài người, sướng với 8 nỗi khổ của loài người theo Phật gia.

Phật gia có 8 nỗi khổ của loài người, là: sinh, lão, bệnh, tử, cầu không được, oán hận, yêu xa, ngũ dương thịnh.

Đối chiếu với mình, Mạc Ngôn cảm thấy đời trải qua còn thiếu nhiều thứ, mà đạo thần hồn cuối cùng phải khám phá thất tình lục dục, hiểu tâm hiểu tính, mới có khả năng thành công, như vậy, vấn đề là có nhiều chuyện cậu mãi mãi không thể trải qua được, ví dụ như bệnh và lão, có những chuyện cần phải 1 đời người mới trải qua được, mà cậu rõ ràng trong 1 khoảng thời gian này đã tự mình kiểm nghiệm rồi.

Cho nên, cậu chỉ lấy người làm gương, mượn thất tình lục dục của người khác và kinh nghiệm của đời người mà khám phá tâm tính mình.

Trên thực tế, đối với cậu, phương pháp như vậy đã là 1 kiểu ngộ đạo tu hành, tu luyện mặc dù chưa thăng tiến ngay, nhưng cũng mơ hồ thấy con đường tương lai.

- Đại quan, thật là rất xin lỗi, Thất Xử không phải là không có cậu thì không thể nào làm việc được, tính tới thời điểm trước mắt, ngoài những vụ án trước ra, tỉ lệ phá án năm nay là 100% đấy!

Giọng Đỗ Tiểu Âm hơi đặc ý nói:

- Thế nhưng, nếu như cậu có thời gian rảnh rỗi, có 1 vài vụ án 10 năm trước có thể đáng cho cậu tốn thời gian đấy, những vụ án này lâu nhất cũng đến mấy chục năm rồi, còn nhiều tuổi hơn cả chúng ta, thế nào, có hứng thú không?

Vụ án mấy chục năm trước ư?

Mạc Ngôn lập tức lắc đầu nói:

- Không có hứng thú... nói câu khó nghe, những vụ án lâu năm kiểu này, đương sự đều đã nằm xuống mồ, tôi ăn no ngủ ngon hay sao lại đi điều tra vụ án này?

Đỗ Tiểu Âm hơi trầm ngâm, cười nói:

- Chả trách cậu chủ động hỏi... thế này đi, để không phí sự tích cực của cậu, tôi cho người giải quyết những vụ án lâu năm đó 1 lần trước, trong đó hoặc là có vụ án cậu có hứng thú thì tôi sẽ đưa tư liệu cho cậu, cậu sẽ tự giải quyết, thế nào?

Mạc Ngôn nói:

- Được, cô cho người xử lý 1 lần trước đi, bất kể là tôi có hứng thú hay không, coi như là đọc 1 cuốn tiểu thuyết...

1 tuần trôi qua trong nháy mắt, mắt thấy triển lãm văn vật tôn giáo Cửu Phật Sơn sắp bắt đầu khai mạc, Mạc Ngôn cuối cùng cũng lên đường đến Nhạc Dương.

Thế nhưng không như dự định ban đầu là đi 1 người, lần này đi cậu còn có 1 bạn đồng hành nữa.

- Mạc Ngôn, thật là không ngờ, cậu cũng có hứng thú với văn vật tôn giáo.

Mạc Ngôn mở chiếc QR màu đen ra, bên cạnh cậu là ông chủ Lận Thu của Tứ Phương Trai, thần sắc như gặp tri âm.

Khoảng 10 giờ sáng nay, Mạc Ngôn lái xe ra ngoài thành, định 1 mình đi, lúc ở trạm thu phí thì vừa đúng gặp lúc xe Lận Thu dừng ở đó.

Thấy người quen, cậu tự nhiên dừng lại chào, chào hỏi vài câu, cậu biết được, hóa ra Lận Thu cũng đến xem triển lãm Cửu Phật Sơn.

Lận Thu là ông chủ Tứ Phương Trai, là người trong nghề triển lãm văn vật tôn giáo lớn như thế đương nhiên không thể bỏ qua được.

Khi ông ta biết Mạc Ngôn cũng đến Phật Sơn xem triển lãm thì cực kỳ kinh ngạc, cũng không khách khí yêu cầu đi nhờ xe.

Mạc Ngôn đương nhiên không tiện từ chối, hơn nữa đường đi này có thêm 1 người nói chuyện cũng không tồi, huống hồ ông chủ Tứ Phương Trai là 1 người tao nhã, không đến mức khiến cho người ta ghét.

- Không tính đến có hứng thú hay không, chỉ là đang nhàm chán, định đi dạo định đi qua đó mà thôi.

Lận Thu cười nói:

- Đúng 1 câu “trùng hợp” trong văn hóa Phật gia, 1 từ “trùng hợp” kỳ thực có rất nhiều cách nói, đầu tiên, Phật gia chú trọng chữ “duyên”, bất kể là cố tình hay vô tình, cậu cũng chọn đến Phật Sơn, đúng là ứng với 1 chữ “duyên”, thứ 2...

Ông chủ Tứ Phương Trai này không hổ là thi sĩ ẩn trong thành phố, Mạc Ngôn tiện mồm nói 1 câu lập tức được ông ta triển khai nghĩa, từ văn hóa Phật gia nói đến văn hóa Đạo gia, sau đó lại chuyển sang Nho gia.

Mặc dù là thao thao bất tuyệt, nhưng cũng không khiến cho người ta ghét.

Khi tới giữa trưa, Mạc Ngôn nhìn đồng hồ, nói :

- Ông chủ Lận, chúng ta dừng lại tìm một chỗ ăn cơm đi?

Lận Thu nói :

- Được, bụng tôi cũng có chút đói...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Mạc Ngôn, cũng đừng gọi ông chủ Lận chẳng hạn, rất khách khí , trực tiếp kêu tên của tôi đi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh lớn tuổi hơn so với tôi, trực tiếp kêu tên rất thiếu lịch sự, tôi gọi anh một tiếng Lận huynh nhé!

Lận Thu cười nói:

- Cũng tốt, tôi lớn hơn mấy tuổi so với cậu, một tiếng Lận huynh này tôi rất thích !

Nói xong, hắn chỉ quán ăn ven đường phía trước, nói :

- Ăn ở nơi này đi, nhìn giống như là một nông gia trang, chúng ta đi ném thử đồ ăn nơi này xem!

Bọn hắn đi con đường này cũng không phải là cao tốc, mà là một quốc lộ cấp tỉnh. Hai bên đường có con sông chảy, cũng có đồi núi cây xanh, cảnh sắc còn thú vị hơn bên đường cao tốc, cảnh đẹp ý vui.

Lận Thu chỉ vào quán ven đường là một kiến trúc nông gia, trên cửa sổ có ngô vàng óng cùng ốt đỏ mọng, cửa dựng thẳng lên một cột cờ, trên mặt cờ đón gió tung bay viết một chữ “Tửu”.

Mạc Ngôn dừng xe ở gò đất cạnh cửa quán cơm, hai người mở cửa xuống xe.

Một người trung niên tướng mạo thật thà phúc hậu thấy có khách đến, lập tức chào đón, cười nói:

- Hai vị tiên sinh, ăn gì nhỉ?

Nói xong, hắn hơi hơi nghiêng người, nhường đường cho hai người vào đại môn.

Trong quán ăn này vách trần thiết kế tuy rằng đơn giản, nhưng lộ ra vẻ sạch sẽ, có thể gọi là sáng sủa sạch sẽ.

Mạc Ngôn cùng Lận Thu là khách duy nhất, sau khi đi vào thì ngoài hai người nữ phục vụ làn da ngăm đen, trong đại sảnh cũng không có khách khác của họ.

Lận Thu nói :

- Ông chủ, nơi này anh có đồ ăn gì đặc sắc?

Ông chủ thật thà phúc hậu cười nói:

- Chúng tôi nơi này đặc sắc chỉ có một, chính là ‘Đất’ . Dừng từ người thành phố các anh mà nói chính là, màu xanh tinh khiết, không ô nhiễm!

Lận Thu cười nói:

- Ha ha, thật không nhìn ra, ông chủ, nhìn bộ dạng ông thật thà phúc hậu, mồm mép trái lại rất được. Cũng không nên khoác lác nha...

Ông chủ cười nói:

- Không khoác lác, anh theo tôi đến phòng bếp nhìn xem sẽ biết, thịt gà vịt bò đều là tự nuôi. Hơn nữa là giết ngay, tuyệt không để lâu!

Lận Thu nói :

- Được, tôi sẽ đi xem phòng bếp nhà anh !

Nói xong, hắn xoay người nói với Mạc Ngôn:

-Cậu trước tiên ngồi uống một ngụm trà. Tôi đi gọi món ăn.

Chờ Lận Thu và ông chủ đã đi vào phòng bếp, trong quán ăn lại có hai vị khách tới nữa nhân, xem bộ dáng tựa hồ là khách quen của nơi này, có vẻ cũng rất quen với hai nữ phục vụ.

- Lão Ngũ. Lại phát tài rồi à?

Nhìn thấy hai khách này, một nữ phục vụ khéo mắt có một nốt ruồi đen tiếp đón. Lấy thổ ngữ ở nông thôn hỏi một người trong hai vị khách trung niên kia.

Người được phục vụ gọi là lão Ngũ liếc mắt Mạc Ngôn một cái, cười nói với người phục vụ:

- Hôm nay khách không nhiều lắm nhỉ...

Nữ phục vụ nói :

- Còn chưa tới giờ đông khách, anh muốn ăn gì, chỉ chờ một khắc thôi!

Lão Ngũ cười nói:

- Được, trước tiên làm cho tôi chút thức ăn. Thêm bình rượu xái.

Nói xong, hắn tìm một chỗ ngồi xuống. Lại ý bảo đồng bạn của mình đem vật cầm trong va-li ra.

Mạc Ngôn chú ý thấy, trong va-li người đồng bạn của lão Ngũ tựa hồ chứa cái gì dễ vỡ, nhìn hắn thật cẩn thận.

- Không biết bọn họ rốt cuộc là có cái gì?

Mạc Ngôn trong lòng hơi có chút tò mò, đang muốn nhìn một chút những thứ gì trong va-li, Lận Thu lại từ phòng bếp đi tới.

- Ôi, đây không phải ông chủ Lận sao?

Lão Ngũ nhìn thấy Lận Thu. Ánh mắt nhất thời sáng ngời, cười nói:

- Ha ha. Thật đúng là trùng hợp, đang định ngày mai đi Tứ Phương Trai, không nghĩ tới lại gặp ông ở trong này.

- Khâu lão ngũ?

Lận Thu kinh ngạc nói:

-Làm sao cậu cũng ở chỗ này?

Khâu lão ngũ cười giải thích nói:

- Nhà mẹ đẻ của vợ tôi chính là nơi này, tôi thường xuyên thu hàng ở nơi này.

Có chút dừng lại, hắn thấy trong quán ăn không có người ngoài, lại nói:

- Kỳ thật không riêng gì thu mua hàng, có đôi khi cũng bán hàng... khách dùng cơm ở trong này có không ít người đều thích đồ cổ, không có việc gì liền được kiểm lậu. Ông chủ Lận, ông là người trong nghề, không nói gạt ông, hàng trong tay của tôi chỉ ít có hai phần là bán đi ở trong này.

232. Chương 221-2: Nửa Đường Giết Được Trình Giảo Kim

Lận Thu cười lắc đầu, nói :

-Cậu ...người này, thật sự là một tên chỉ thấy tiền trong mắt .

Nói xong, hắn đi đến bên Mạc Ngôn ngồi xuống, nói :

- Lão Ngũ, cậu nói ngày mai muốn đi tìm tôi à, có phải nhận được cái hay hay không?

Khâu lão ngũ mang theo va-li đi tới, nói :

-Thật đúng là có thứ tốt, đang muốn thỉnh ông chủ Lận xem qua.

Hắn và Lận Thu giao tiếp đã có bảy tám năm, đối với Lận Thu, hắn rất là tín nhiệm, lập tức liền mở ra va-li, mời Lận Thu xem ...

Hắn thật cẩn thận bưng ra một món đồ đồ sứ, đặt lên bàn, nói :

- Ông chủ Lận, ông xem cái này.

Lận Thu đưa tay lấy ra đồ sứ này, lấy ra cả kính lúp mình luôn mang theo bên cạnh, nhìn kỹ nửa ngày, nói :

-Hừm, lão Ngũ à, lần này cậu thật đúng là kiếm được một món đồ tốt. Cái đồ sứ thời Tống này phẩm chất được đấy, ngày mai đưa đến chỗ tôi đi ...

Khâu lão ngũ vẻ mặt mặt vui mừng, nói :

- Vậy giá thì sao đây?

Lận Thu cười nói:

- Lão Ngũ, chúng ta không là lần đầu tiên mua bán, về giá thì tôi đã bạc đãi cậu bao giờ chưa?

Khâu lão ngũ cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, ông chủ Lận là người phúc hậu, làm sao bạc đãi tôi được ?

Nói xong, hắn lại đem mấy thứ trong va-li lấy ra hết, lại nói:

- Ông chủ Lận, ông nhìn tiếp vài món này!

Lận Thu cẩn xem qua, mười mấy phút đồng hồ sau, thu hồi kính lúp, cười nói:

- Lão Ngũ, mấy đồ vật này cậu tự mình xử lý đi.

Khâu lão ngũ nghe vậy, vẻ mặt không khỏi thất vọng, nói :

- Ông chủ Lận, chẳng lẽ liền mấy thứ này không có một món đồ nào có thể đi vào Tứ Phương Trai?

Lại nói tiếp, Khâu lão ngũ này cũng là người từng trải, ánh mắt tuy rằng so ra kém Lận Thu, nhưng cũng không phải người luôn mua hàng giả.

Mượn những đồ vật trên bàn này mà nói, đều là mặt hàng tốt, không có một món là văn vật nguy tạo. Nhưng đáng tiếc nuôi chính là, Tứ Phương Trai kinh doanh đồ cổ từ trước đến nay đều là tinh phẩm, đồ vật năm nghìn đồng trở xuống, ngay cả tư cách vào cửa đều không có. Mấy thứ này tuy rằng đều là đồ thật, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, giá trị cũng không cao.

Lận Thu cười nói:

- Những món này phẩm chất hơi kém, có rất nhiều hàng thông thường, giá trị nhiều nhất là bảy tám trăm đến ba nghìn đồng... Tôi nói lão Ngũ này, cậu đã biết đủ rồi, lần này kiếm được đồ sứ thời Tống cũng đủ cho cậu Tiêu Dao nhiều năm , không nên được voi đòi tiên .

Mạc Ngôn đối với đồ cổ có thể nói dốt đặc cán mai, nghe hai người nói mà náo nhiệt. Thuận tay cầm lấy một cuốn tập đóng buộc chỉ lật xem...

Đây là một cuốn thời Thanh mạt, nội dung có chút tương tự như liêu trai, nói đơn giản là có những chuyện ma quỷ.

Đang lật xem, trong sách bỗng nhiên rơi xuống một trang nát...

Mạc Ngôn tay mất lạnh lẽ, bắt lấy trang sách này, liếc mắt một cái, lại bỗng nhiên sững sờ!

Trang sách này rõ ràng không phải thuộc về cuốn sách nát, mà là bị người ta cố ý hay là vô ý gián vào bên trong.

Trên trang giấy, có chữ Khải cực nhỏ, mà ở bên cạnh, lại là những ký tự mà Mạc Ngôn luôn luôn không cách nào lý giải được!

Những ký tự này cùng với những ký tự trên phiến đá hằn mốc lên từ cống rãnh tiểu viện 36 giống nhau như đúc, cũng là rất hỗn loạn. Không có quy tắc xác định.

- Thật sự là không uống công!

Mạc Ngôn trong lòng vui vẻ...

Hắn sở dĩ cao hứng, là bởi vì những ký tự kỳ dị trên trang giấy này có chữ Khải đối ứng với từng ký tự, nếu không đoán sai. Những chữ Khải cực nhỏ đó, hẳn chính là cách phiên dịch chính xác những ký tự cổ quái.

Hắn lập tức khởi động ý thức bản ngã, tiến hành phân hình những chữ trên trang giấy, tồn tại ở chỗ sâu trong tâm linh.

Tuy rằng chữ trên trang giấy không tính là nhiều, hơn nữa đều là phiên dịch từng ký tự, cũng không thành câu. Nhưng phiên dịch văn tự như thế này, đều có quy luật cùng Logic chung. Chỉ cần có một cái cơ bản tốt để bắt đầu, hẳn chỉ cần thời gian. Sớm hay muộn có thể toàn bộ phá dịch.

Mặc dù có ý thức bản ngã phân hình, nhưng Mạc Ngôn vẫn quyết định mua lại quyển tập đóng buộc chỉ này.

- Khâu tiên sinh, quyển sách này bản thân tôi thấy có chút hứng thú, nói cái giá đi.

Mạc Ngôn đưa điều thuốc cho Khâu lão ngô, tính toán mua sách, sau đó hỏi hắn. Cuốn sách đóng buộc chỉ này là từ chỗ nào mua được.

Có kinh doanh đưa tới cửa, Khâu lão ngô tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Cười nói:

- Không nói gạt cậu, quyển sách này tôi mất năm trăm đồng, cậu là bằng hữu của ông chủ Lận, tôi cũng không kiếm tiền của cậu, cậu thoải mái cho tôi thêm phí vất vả đi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy thì gấp đôi đi, như thế nào?

Khâu lão ngô bán đồ chính là muốn kiếm lời, đối với loại lời nhỏ như thế này hiển nhiên cũng không phải thực để ý, gạt đầu nói:

- Xong mua bán!

Lận Thu hơi có chút tò mò, lấy ra cuốn tập đóng buộc chỉ, nhìn mấy lần, lại không nhìn ra cái gì hay.

Trong mắt người trong nghề chân chính như hắn, quyển sách này thậm chí cả giá năm trăm đồng đều không đáng. Nhưng hắn cũng không thể khuyên can Mạc Ngôn, một người nguyện mua, một người nguyện bán, một ngàn đồng gì đó, thật sự không đáng mở miệng.

Mạc Ngôn đang muốn lấy tiền, bỗng nhiên phía sau có người thản nhiên nói:

- Quyển sách này tôi mua, năm nghìn đồng!

Mọi người nghe vậy, nhất tề quay đầu nhìn lại.

Cửa tiệm cơm, đang có một nam một nữ đứng, tuổi cũng không lớn, ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

Hai người nam nữ này vừa nhìn là biết người có tiền, hoặc là công tử tiểu thư người nhà có tiền, trên người mặc quần áo, đeo đồng hồ, đồ trang sức, chỗ nào cũng ghi rõ hai chữ có tiền này.

Xuyên thấu qua hai người, mơ hồ còn có thể thấy, gò đất ngoài cửa đang dừng hai chiếc xe sang trọng ít nhất giá trị trăm vạn trở lên, hai lái xe kiêm bảo tiêu đang đóng cửa xe, đi tới hướng tiệm cơm.

Người nam đứng ở cửa, tháo kính râm xuống, lặp lại nói :

- Quyển sách đó tôi mua, năm nghìn đồng.

Năm nghìn đồng?

Khâu lão ngô nhìn thoáng qua Lận Thu, cũng quyết đoán lắc đầu, nói :

- Thật ngỡ ngàng, trong nghề có quy củ, quyển sách này tôi đã bán cho vị tiên sinh này, cho dù cậu ra nhiều tiền hơn nữa, tôi cũng không thể phá hủy quy củ.

Khâu lão ngũ cùng Lận Thu làm nghề này, biết có thật nhiều ước định mà thành quy củ, tỷ như hai người tiến hành giao dịch thì ở trước khi giá cả đàm phán thành công, người ngoài không được tùy tiện gia nhập.

Ngoài ra, một khi giá cả đạt được, liền xem như bím rễ, cũng không thể đổi ý. Đương nhiên, cũng không phải chưa ai đổi ý, nhưng người làm như vậy, ít nhất ở trong nghề, từ nay về sau đều trở thành chuột chạy qua đường, không còn chốn nương thân.

Nếu như không có Lận Thu là người trong nghề ở trong này, Khâu lão ngũ coi thường Mạc Ngôn không hiểu chuyện, có lẽ còn có thể đổi ý. Nhưng có Lận Thu ngồi ở một bên, trừ phi là Khâu lão ngũ không muốn làm một chuyện này nữa, hay là người tuổi trẻ kia đưa ra một cái giá để cho hắn không thể cự tuyệt, nếu không, Khâu lão ngũ không thể nào vì năm nghìn đồng, liền làm chuyện mà người trong nghề khinh thường.

Người trẻ tuổi mỉm cười, nhìn về phía Mạc Ngôn nói :

- Quyển sách này cậu bán cho tôi đi , ba vạn đồng!

Hắn trực tiếp mở miệng tăng giá tới ba vạn đồng, Mạc Ngôn lại làm không nghe thấy, Khâu lão ngũ ở bên cạnh cũng đã hối hận vô cùng. Vừa rồi, nếu hắn trì hoãn thêm một phút đồng hồ nói ba chữ ‘Xong mua bán’ này, ba vạn đồng giờ phút này đã lọt vào miệng túi của hắn!

Mạc Ngôn thần sắc bất động, giống như căn bản không nghe thấy người này nói chuyện.

Một bên Lận Thu cũng liên tục nhíu mày, không tin, lại lấy sách ra quan sát, nghĩ thầm, chẳng lẽ là mình nhìn nhầm sao?

Người nam thanh niên thấy Mạc Ngôn vẻ mặt hồ hững, không kiên nhẫn nói :

- Anh là điếc, hay là cố tình? Không nghe thấy tôi đang hỏi anh sao?

Người Nam thanh niên thốt ra vô lễ, thần sắc Mạc Ngôn chưa thay đổi, Lận Thu cũng đã giận giữ, đem vật cầm trong tay đặt xuống trên bàn, cả giận nói:

- Người trẻ tuổi, cậu nói gì đấy?

Người Nam thanh niên lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nói :

- Không phải chỗ cho anh nói, cầm miệng của anh lại. Đưa sách đây.

Lận Thu sắc mặt nhất thời đỏ bừng, vỗ bàn, liền muốn phát tác.

Lúc này, Mạc Ngôn lại kéo hắn lại, cười nói:

- Lận huynh, đừng nóng giận, để tôi.

Nói xong, hắn đặt trang sách lại trong cuộc sách đóng buộc chỉ, nhìn về phía người nam thanh niên, thần nhiên nói:

- Cậu xác định muốn mua quyển sách này?

233. Chương 222: Hậu Duệ Đạo Môn

Người nam thanh niên nhìn thấy trang sách, trong mắt có ánh sáng nhật chớp động, gật đầu nói:

-Đúng vậy, giao sách cho tôi, tôi sẽ lập tức chi ba vạn đồng tiền mặt cho anh .

Nói xong, hắn quay đầu lại ra hiệu với lái xe mới vừa vào cửa, nói :

- Đi ra trong xe lấy ba vạn đồng tiền mặt.

- Đợi một chút...

Lái xe xoay người muốn đi, Mạc Ngôn lại nói:

- Ba vạn đồng không đủ, quyển sách này không có mười vạn đồng, tôi sẽ không nhường cho cậu!!

Người nam thanh niên vẻ mặt kinh ngạc, lập tức giận dữ thành cười, nói :

- Mười vạn? Người cũng không sợ gió lớn đầu đầu lưỡi, thật đúng là dám mở miệng !

Mạc Ngôn nhún vai, châm điếu thuốc, vẻ mặt thách thức có mua hay không cũng mặc.

... Từ lúc người thanh niên và bạn gái hấn vào nơi này thì kỳ thật Mạc Ngôn đã nhận thấy được, hơi thở trên người hai người này khác xa thường nhân.

Hô hấp của hai người cực kỳ thông thả, khí trong cơ thể cơ sinh sôi không ngừng, cùng với ở hơi thở trên người Tô Cận cực kỳ tương tự, nhưng so sánh, độ tinh khiết của khí thì hai người này hiển nhiên tốt hơn Tô Cận.

Tuổi còn trẻ, hơi thở trong cơ thể cũng đã trong veo, hiển nhiên là từ nhỏ đã tu tập nội gia luyện khí pháp nào đó, chỉ dựa vào hấp thu nội gia công đơn giản, thì không cách nào làm được điểm này.

Từ góc độ đó mà nói, phàm là người tu tập nội gia luyện khí pháp, cho dù không phải hậu duệ Đạo Môn chân chính, ít nhất cũng tương quan với nó.

Mượn Mai Tam Đỉnh mà nói, hấn từ nhỏ tu tập Trường Xuân luyện khí pháp, mặc dù không được truyền thừa đến toàn bộ, nhưng coi như là hậu duệ nhánh nhỏ của Đạo Môn.

Tiếp tục tỷ như Tô Cận, nàng không như Mai Tam Đỉnh, chỉ hơi thở mà nói, cho dù không tính là hậu duệ Đạo Môn thuần túy, nhưng sư phụ của nàng - Nhan Phương cùng sư bá Thích Viễn Sơn, lại vô cùng có khả năng thuộc phạm trù này.

Đọc vạn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường... Mạc Ngôn không nghĩ tới, vừa đi ra khỏi thành phố Uyển Lăng, liền gặp được hậu duệ Đạo Môn.

Nhưng đó cũng không phải là điều làm hấn kinh ngạc nhất, chân chính khiến Mạc Ngôn kinh ngạc chính là, người thanh niên kiêu ngạo trước mặt này, tựa hồ có hứng thú không nhỏ đối với trang sách trong tay mình này.

- Trên đời này chưa bao giờ có chuyện vô duyên vô cớ mà thích... Người này cảm thấy hứng thú đối với nó như thế, hơn phân nửa có quan hệ cùng với ký tự mặt trên. Có lẽ, đây là một cơ hội khai thông cùng hiểu biết tốt!

Từ lúc đối phương bắt đầu để ý trang sách, Mạc Ngôn trong lòng đã có tính toán, lúc này đối phương vô lễ, cũng cần tạm thời ẩn nhẫn.

Đương nhiên, loại ẩn nhẫn này chính là tạm thời, hấn cũng không cho rằng, mình có thể thực sự khai thông cùng mấy thanh niên kiêu ngạo này...

- Năm vạn thì thế nào?

Thấy Mạc Ngôn vẻ mặt không sao cả, người nam thanh niên thì tức giận ẩn hiện trên mặt, bạn gái bên cạnh hấn tựa hồ không muốn làm lớn chuyện, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo của hấn, sau đó điều chỉnh bằng giá tăng đến năm vạn.

- Ra bên ngoài, chúng tôi không thể mang nhiều tiền mặt, nhiều nhất năm vạn, nếu anh nguyện ý bán, lập tức tiền hàng hai bên thoả thuận xong. Nếu không muốn, vậy cũng đành thôi!

Cô gái chậm rãi mà nói, ngữ khí mặc dù có chút lãnh đạm, nhưng có nhiều ít ngạo khí.

Lúc nói chuyện, nàng hơi hơi nhíu mi lại, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Trên thực tế, nàng cùng Lận Thu , Khâu lão ngữ giống nhau, cũng nghĩ mãi mà không rõ, đồng bọn của mình vì cái gì bỗng nhiên coi trọng cuốn sách vốn không đáng nhìn này?

- Cũng không đủ tiền mặt sao? Không sao...

Mạc Ngôn cười dài nhìn lên một chuỗi ngọc châu trong tay người nam thanh niên, nói :

- Có thể lấy vật này đến gán nợ được.

Vòng ngọc châu cũng không phải mặt hàng quý, ở trong mắt Lận Thu, tối đa cũng chỉ một vạn. Lấy nó để gán năm vạn đồng còn lại, ít nhất ở trong mắt Lận Thu là một việc có không có lợi...

Chẳng qua, người nam thanh niên hiển nhiên sẽ không đồng ý quan điểm của Lận Thu, hẳn trừng to mắt, nhìn Mạc Ngôn, nói :

- Người thật là biết làm trò cười ? Lấy xuyên ngọc châu ở trên tay của ta này gán nợ? Ha ha, người thật đúng là dám nói! Người có biết đây là vật gì hay không? Nói ra hù chết người!

Mạc Ngôn khoe miệng mỉm cười... Đơn giản là một chuỗi ngọc châu chạm khắc mấy phù trận hộ thân cỡ nhỏ mà thôi, thực giỏi lắm sao?

Ngọc châu trong tay người nam thanh niên kỳ thật chính là một loại hình thái khác của bùa hộ mệnh, trong ngọc châu chạm khắc mấy phù trận phòng hộ cỡ nhỏ, sau khi cấu kết lẫn nhau, ước chừng có thể ngăn cản được một lần chấn động cao độ đập vào, hoặc là vài lần cường độ không cao đập vào.

Nhân hộ thân như vậy ở thời khắc mấu chốt, liên tương đương với sinh mệnh thứ hai, nhưng là ở trong mắt Mạc Ngôn, cũng chỉ là mặt hàng bình thường. Đừng nói so sánh với phù khí cổ nhân truyền xuống, ngay cả bùa hộ mệnh mình chế tạo đó, đều không thể thắng được nó.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, vật như vậy, chỉ cần chịu mất chút thời gian, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, thật sự không đáng giá.

- Các bạn đã không có thành ý, quyển sách này tôi sẽ lưu lại chính mình thưởng thức ...

Mạc Ngôn cầm lấy cuốn sách, làm bộ cần cất đi.

- Đợi một chút!

Người nam thanh niên lập tức nóng nảy, trừng mắt nói :

- Quyển sách này ta muốn rồi, hôm nay người bán cũng thì thôi, không bán cũng phải bán!

Mạc Ngôn cười nhạo nói:

- Sao nào, cậu muốn cướp giữa ban ngày sao?

Vừa dứt lời, cô gái lại đứng ra hoà giải, nói :

- Quyển sách này anh có thể tiếp tục hạ giá không, trên người chúng tôi quả thật không mang nhiều tiền mặt.

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Hạ một chút cũng không phải là không thể được... Hai người vợ vết trên người rốt cuộc có bao nhiêu tiền mặt, nếu có tám vạn, quyển sách này liền về hai người.

- Anh chờ chút...

Cô gái ra hiệu với người nam thanh niên, ý bảo hẳn cùng mình đi ra.

Người nam thanh niên bị cô gái lôi kéo ra ngoài, vẫn không quên quay đầu lại hung tợn trừng mắt liếc Mạc Ngôn.

Chờ đợi hai người ra rồi, Lận Thu vội la lên:

- Mạc Ngôn, quyển sách này rốt cuộc có cái gì huyền diệu, tôi làm sao lại nhìn không ra đây?

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

- Tôi cũng không biết, nhưng nếu người ta chịu bỏ ra giá cao mua, chắc là có chút không bình thường ...

Nói xong, hắn nhìn về phía Khâu lão ngô vẻ mặt u oán bên cạnh, cười nói:

- Ông cũng không cần dùng ánh mắt này nhìn tôi, mặc kệ bọn họ ra giá bao nhiêu, tóm lại tôi chỉ lấy một nửa.

Khâu lão ngô nhất thời mừng rỡ, liên tục không ngừng chuyển mắt, nói :

- Người anh em, cậu thật đúng là người thành thực, khí chất này, chỉ một chữ “oách”! Không thể chê, cơm hôm nay tôi mời!

Lận Thu bên cạnh cười nói:

- Mạc Ngôn, cậu thật đúng là dám từ bỏ, câu này nói ra miệng, chỉ có ngoài vạn.

Ngoài phòng, cô gái lôi kéo người nam thanh niên, nhú mi nói :

-Mã Quân, anh rốt cuộc làm cái gì trò? Một quyển sách mà thôi, có cần phải tranh cướp với người ta không?

Mã Quân há miệng thở dốc, cũng muốn nói lại.

Cô gái nói :

- Hỏi anh đấy, rốt cuộc vì sao anh phải mua quyển sách này?

Mã Quân rầu rĩ nói :

-Tóm lại tôi có lý do của tôi, cô đừng hỏi nữa...

Cô gái trừng mắt liếc hắt một cái, muốn nói gì, lời đến bên miệng lại thở dài, nói :

- Quên đi, quên đi, tôi kia còn có mấy vạn đồng tiền mặt, nếu anh thích quyển sách này, vậy mua đi.

Mã Quân cười lạnh nói:

- Cô thật đúng là tính toán cho bọn hần tiền à? Mấy vạn đồng tiền thật là chuyện nhỏ, nhưng tôi thấy tên kia không vừa mắt, theo tôi nghĩ, nên cho hần một bài học...

- Anh câm miệng!

Cô gái trừng mắt lên, nói :

- Nếu anh dám hồ nháo, ngay bây giờ trở về cho tôi, đừng đi theo tôi đến Cửu Phật sơn !

Mã Quân tựa hồ có chút e ngại cô bé này, nói :

- Mấy người thường mà thôi, đáng giá cô giữ ý như vậy sao?

Cô gái nói :

- Tôi không phải giữ ý, mà là chúng ta có chuyện, không đáng để những chuyện nhỏ nhặt này bại lộ tung tích.

Mã Quân nghĩ nghĩ, nói :

- Được rồi, nghe lời cô, nhưng ...

Hần có chút dừng lại, lại nói:

- Nếu người nọ không biết điều, bỗng nhiên đổi ý, hay là lại tăng giá, vậy cũng không thể trách tôi.

Trong mắt cô gái xẹt qua một tia lạnh, nói :

- Nếu người này thật sự lật lọng, chỉ cần không tai nạn chết người, ngoài ra tùy anh!

Mấy phút đồng hồ sau, hai người lại trở lại tiệm cơm, Mã Quân đem một cái túi đựng đầy đủ tiền mặt ném tới trên bàn, lạnh lùng nói:

- Đây là tám vạn đồng, anh đếm đi!

Mạc Ngôn đầu chịu tự thân động thủ đếm tiền, hướng về phía Khâu lão ngô, nói :

- Lão Ngô huynh, làm phiền anh.

Khâu lão ngô mặt mày hớn hở, mở túi giấy ra, nói :

- Kiểm tiền thì tôi rất thành thạo, vài phút là được!

Hắn quả nhiên là một tay đếm tiền già đời, tốc độ tuyệt đối không kém so với người chuyên nghiệp, chỉ chốc lát đã đếm xong tám vạn đồng.

- Ông em, vừa đủ tám vạn, chia ra không nhiều lắm!

234. Chương 222-2: Người Muốn Đánh Lén Cảnh Sát Sao

Mạc Ngôn gật gật đầu, tùy tay cầm lấy cuốn sách vốn đóng buộc chỉ kia ném cho Mã Quân, cười dài nói :

- Tiền về tôi, sách về anh, tiền hàng hai bên thoả thuận xong...

Mã Quân mặt không chút thay đổi tiếp nhận sách, tùy tay vừa lật, lập tức giận tím mặt.

- Cái chó má gì tiền hàng hai bên thoả thuận xong, sách này không phải!

Mạc Ngôn ra vẻ kinh ngạc, nói :

- Có cái gì không phải, đây không phải là quyển sách anh cần kia sao?

Mã Quân trên mặt nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Sách thì đúng, nhưng trang sách rời kèm trong sách kia đâu?

Mạc Ngôn cười híp mắt từ trong lòng ngực lấy ra tờ giấy nát, nói :

- Anh nói thứ này à ... Thật có lỗi, thứ này là tôi dán ở bên trong. Lại nói tiếp, nó có thể giá trị nhiều tiền hơn so với quyển sách trong tay anh kia! Quyển sách kia giá trị tám vạn, tờ giấy này tám mươi vạn...

Lời còn chưa dứt, Mã Quân liền cả giận nói:

- Người tại sao không nói tám trăm ngàn?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội, lời của tôi còn chưa nói xong. Ý của tôi là, cho dù anh ra tám mươi vạn, tôi cũng sẽ không bán cho anh !

Mã Quân nghe xong lời này, cười lạnh vài tiếng, sau đó lại tỉnh táo lại, quay đầu lại nhìn về phía cô gái, nói :

- Đây cũng không phải là tôi cố ý gây ra phiền toái.

Cô gái lạnh lùng nói:

- Tôi hiểu được, đây là phiền toái chủ động tìm tới cửa.

Nói xong, nàng bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài, lại nói:

- Anh hành động nhanh lên, lấy được đồ vật thì thả người, tôi ở bên ngoài chờ anh ... Còn nữa, không cần làm tai nạn chết người.

Không cần làm tai nạn chết người?

Nghe xong lời này, bốn vạn đồng đã sắp lọt vào túi tiền, hơn nữa tuyệt đối không có ý định lấy ra nữa, Khâu lão ngô nhin cười không được, mấy người nhà quê cũng dám chạy tới nơi này gây chuyện?

Hắn vụt đứng lên, hướng về phía Mã Quân vẻ mặt âm khí, nói :

- Đừng không biết xấu hổ, cậu dám gây sự ở chỗ này, có tin tôi cho cậu ở lại tiểu Châu Hương này hay không?

Tiệm cơm này được gọi là tiểu Châu Hương, cũng là thôn nhà mẹ đẻ của vợ Khâu lão ngũ, hàng năm Khâu lão ngũ ở đây mua hàng, tính cách cũng rất hào sảng, quan hệ lại rất rộng. Chỉ cần quát một tiếng, mấy thôn cách nơi này ba bốn trăm mét, chỉ ít có năng lực sử dụng ba mươi thanh niên trai tráng.

Mạc Ngôn thấy Khâu lão ngũ ra mặt, tuy rằng nhân tố chính là luyện tiếc bốn vạn đồng, nhưng đủ thấy người này vẫn còn có lá gan. Nếu là một vài người nham hiểm, kỳ thật hoàn toàn có thể núp ở phía sau xem náo nhiệt, còn một số người, thậm chí có thể nhân cơ hội mà trốn...

Mạc Ngôn đề lại cánh tay Khâu lão ngũ, cười nói:

- Lão Ngũ huynh, không cần động thủ, việc này giao cho tôi.

Hắn lúc này cơ bản đã xác nhận, Mã Quân cùng cô gái kia hoặc là hậu duệ Đạo Môn, hoặc là có quan hệ cùng Đạo Môn, người như vậy, một trăm Khâu lão ngũ cũng không đỡ nổi một cái ngón tay của người ta.

Khâu lão ngũ hồ nghi nói:

- Người anh em, cậu chắc chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, tôi có thể ứng phó.

Lúc này, Lận Thu cũng có chút bận tâm, khuyên nhủ:

- Mạc Ngôn, những người này lai lịch có chút không bình thường, hay là ta lui một bước?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi là người ăn mềm không ăn cứng, chưa bao giờ biết cái gì gọi là lui một bước...

Nghe mấy người đối thoại, Mã Quân hơi hơi cười lạnh, hắn xem ra, những người này thật sự gây thơ buồn cười...

Các người nghĩ rằng, đây là tiểu lưu manh đầu đường đánh nhau sao?

Các người nghĩ rằng, ta sẽ vuốt tay áo, dựa vào lực tay chân, cùng một giuộc với các người, đem đầu óc người ngang với đầu óc cẩu sao?

Thật sự là một đám nông dân hương dã, ngu dân!

Hắn đứng ở nơi đó, căn bản không tiến lên, trong miệng cười lạnh không ngừng...

Nhưng, dưới chân hắn chưa động, tay phải cũng đã thò vào trong lòng, lấy ra một quả Linh Đang màu bạc, nhẹ nhàng lắc...

Linh Đang này không có tâm, theo Mã Quân lắc, một dao động vô hình từ bên trong Linh Đang chậm rãi phát tán!

Lại là một phù khí!

Mạc Ngôn lập tức nhận ra, đây là một phù khí có thể nhập vào tâm thần người ta, xấp xỉ công hiệu món đồ mình có được từ tay Nhan Phương. Nhưng theo thủ pháp tế luyện cùng thủ đoạn vận dụng mà nói, người trẻ tuổi trước mắt kia tựa hồ hơn một chút.

Lúc này, không chỉ có cô gái sớm đi khỏi tiệm cơm, hai lái xe kiêm bảo tiêu thấy Mã Quân lấy ra Linh Đang, cũng tránh xa đi ra ngoài.

Thật sự là liêu lĩnh. Nhìn những người trước mắt này, trên mặt Mã Quân cười lạnh, lắc tốc độ nhanh hơn.

Nhưng mà ngay sau đó, chuyện để cho hắn kinh ngạc đã xảy ra.

Chính là kể cả hai nữ phục vụ ở bên trong, người trong quán ăn không chỉ có không có xuất hiện vẻ mặt gây đại trong dự đoán, bộ dáng lung lay sắp đổ, ngược lại là mở to hai mắt nhìn, nhìn mình...

- Tôi nói này, cậu này lấy Linh Đang lay lay lắc lắc, đến tột cùng là định làm gì?

Khâu lão ngô vẽ mặt kinh ngạc, nói :

- Tôi như thế nào cảm thấy, hắc có chút giống như là bị ma quỷ nhập vào người nhỉ?

- Cử chỉ điên rồ hả?

Bên cạnh nữ phục vụ nói.

- Tôi cảm thấy rất có thể bị trúng tà ...

Người phục vụ kia nói.

Nghe xong hai nữ phục vụ nói thầm, Mạc Ngôn trong lòng cười trộm...

Nếu Mã Quân dùng chủng loại phù khí khác, nói không chừng hắc chỉ có thể đích thân tự động thủ trấn áp. Đáng tiếc, Mã Quân dùng đúng là một phù khí chỉ có tác dụng đối với tinh thần, đây đối với Mạc Ngôn mà nói, thật sự là không có bất kỳ uy hiếp. Hắc chỉ cần đem ý thức bản ngã thả ra, hóa thành một bức tường vô hình, liền thoải mái hóa giải nhiếp hồn chi âm mà Linh Đương màu bạc này sinh ra.

Mã Quân thấy mọi người không việc gì, kinh ngạc vô cùng, lập tức lắt Linh Đương nhanh hơn.

Nhưng có Mạc Ngôn phòng hộ, hắc có đem Linh Đương cầm trong tay lay thành mảnh nhỏ, cũng cuối cùng thành vô dụng.

- Điều này sao có thể!

Mã Quân vẽ mặt khó có thể tin, giờ Linh Đương lên, cẩn thận quan sát.

Cái Linh Đương màu bạc tạo hình tinh xảo, mặt trên chạm khắc ký hiệu tạo thành đồ án, có thể nói rất đẹp mắt.

Mã Quân vốn tưởng rằng là Linh Đương xảy ra vấn đề, nhưng lúc này xem ra, mặt ngoài Linh Đương trước sau như một, ký hiệu vô cùng tốt, cũng không xuất hiện gì tì vết, càng không có vết xước hay nứt vỡ...

Có lẽ là khuyết thiếu lực, lúc này, hắc vẫn chưa ý thức được, nơi này có một người cao nhân tu vi hơn phía xa hắc.

Thật sự là đã gặp quỷ... Mắt thấy mình ở trong mắt mọi người biến thành chuyện cười, Mã Quân xưa nay tâm cao khí ngạo, bất kể như thế nào cũng nhịn không được cơn tức này, do dự một chút, hắc thu hồi Linh Đương, chuẩn bị dùng phương pháp của hắc lấy lại danh dự.

- Thực sự muốn văn minh một chút cũng không được...

Hắc cười lạnh tiến lên, hai ba bước liền đi tới trước mặt Mạc Ngôn.

Đúng lúc này, Mạc Ngôn bỗng nhiên lấy ra giấy chứng nhận cổ vấn của bản thân, quơ quơ ở trước mắt hắc, cười tủm tỉm nói:

- Người muốn đánh lén cảnh sát?

Mã Quân không khỏi ngẩn ngơ...

Mạc Ngôn lại nói:

- Ra ngoài thì trong nhà người lớn có nói cho người biết hay không, không nên gây chuyện với quan gia?

Hắc vừa hỏi câu này, thật ra là từ Mai Tam Đỉnh nghe được.

Khi đang cùng Mai Tam Đỉnh nói chuyện phiếm, hắc biết được, ở trong hậu duệ Đạo Môn, có một quy củ truyền rất nhiều năm, đó là vô luận triều đại nào, không đến thời khắc sinh tử, tuyệt đối không nên trêu chọc người trong công môn.

Ở mặt ngoài, đây là một loại thái độ nước giếng không xâm phạm nước sông, nhưng trên thực chất, lại là một loại sinh tồn triết học.

Nói trắng ra là, hậu duệ Đạo Môn dù sao không phải người trong giới thần tiên, ở trước mặt bạo lực của cơ quan quốc gia, bọn hắc kỳ thật cũng chính là người hơi lớn hơn con kiến một chút mà thôi. Hơn nữa bởi vì

bản thân quá mức cường tráng, luôn sẽ đưa tới nghi kỵ nào đó, dưới tình huống như vậy, muốn truyền thừa kéo dài, muốn không họa cho người nhà, nhất định phải học được ẩn nhẫn và bo bo giữ mình.

Cảnh sát?

Mã Quân bất kể như thế nào cũng không dự đoán được, không ngờ Mạc Ngôn là cái cảnh sát!

Kinh ngạc, hắn thậm chí không cần cẩn thận nghiệm xem căn cứ chính xác trong tay Mạc Ngôn, trong đầu lẫn qua lộn lại đều là lời cha dặn trước khi đi ...

Chính như Mạc Ngôn sở liệu, Mã Quân ra ngoài thì cha của hắn nhắc nhiều nhất đúng là không nên đối kháng cùng cơ quan chính phủ!

Ngoài ra, câu vừa rồi Mạc Ngôn nói kia: “Không nên gây chuyện với quan gia” cũng đồng dạng khiến cho hắn tâm thần không yên.

Hắn mơ hồ ý thức được, người có thể nói ra những lời này, đối với chính mình cùng với bối cảnh phía sau mình, hẳn là có trình độ nhận thức nào đó. Nếu không, một người hiện đại, tuyệt đối sẽ không nói ra hai chữ ‘Quan gia’ này. Ở trong hậu duệ Đạo Môn, rất nhiều xưng hô đều kéo dài từ chế độ cũ, coi như là một loại truyền thống. Tỷ như hai chữ quan gia này, chính là gọi chung đối với cơ quan chính phủ.

235. Chương 223-1: Anh Thiếu Tôi Một Lời Giải Thích

- Không nên gây rắc rối cho mình cùng người trong nhà, cầm quyển sách này, đi nhanh lên!

Mạc Ngôn thu hồi giấy chứng nhận, lạnh lùng nhìn Mã Quân.

Hắn sở dĩ lựa chọn phương thức này để hóa giải cục diện trước mắt, nhất là không muốn quá mức làm người khác hải hùng, thứ hai hắn đã liệu định, Mã Quân này cho dù hiện tại rút lui, chờ sau này thì nhất định còn có thể nhằm vào. Mà đến lúc đó, cũng hoàn toàn là thời cơ tốt nhất mình cùng hắn ‘Xâm nhập khai thông’. Dù sao lúc này lắm thầy nhiều ma, có một số việc không tiện buông tay đi làm.

Trên mặt Mã Quân lúc xanh lúc trắng, thật sâu nhìn Mạc Ngôn, sau đó, bỗng nhiên xoay người muốn đi.

Mạc Ngôn mỉm cười, thuận tay ném cái thần Hồn Ấn Niệm vào trên người hắn và cô gái chờ trong xe...

Ngoài tiệm cơm, cô gái nhìn thấy Mã Quân, nói :

- Sự tình xong xuôi rồi sao?

Mã Quân sắc mặt âm trầm giống như có thể chảy ra nước, nói :

- Rời khỏi nơi này trước...

Cô gái hơi hơi nhú mi, nói :

- Có phải anh gây ra án mạng hay không?

Án mạng?

Mã Quân quay đầu lại nhìn thoáng qua tiệm cơm, lạnh lùng nói:

- Không cần lo lắng, bọn họ vẫn sống tốt, còn hơn so với tôi ...

Mã Quân sau khi rời đi, mọi người nhìn Mạc Ngôn, ánh mắt có chút kinh dị.

Nhất là Khâu lão ngũ, hắn làm nghề này ít nhiều có chút giao lưu với xã hội đen, bình thường không muốn giao tiếp nhất đúng là cảnh sát. Còn về Lận Thu, hắn vẫn cho rằng Mạc Ngôn là điều tra viên công ty Phương Chính, không nghĩ tới lại là cảnh sát.

- Mạc Ngôn, cậu không phải điều tra viên của công ty Phương Chính à, như thế nào lại thành cảnh sát?

Lận Thu cùng Mạc Ngôn đồng hành một chặng đường, cảm thấy được hắn là người có thể kết giao, quan hệ lẫn nhau cũng rất hòa hợp, vì thế sòng phẳng mà hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Không nghĩ tới ngay cả ông cũng tin ...

Nói xong, hắn đem giấy chứng nhận đưa cho Lận Thu, giải thích nói:

- Tôi là cố vấn Thất Xử ở Tỉnh Sảnh, không có súng, không có bộ đồ cảnh sát, nhiều nhất được xem là người cảnh sát ngoài biên chế.

Lận Thu nghe xong, thật không cảm thấy được cái gì, chỉ đơn giản là ha ha cười.

Bên cạnh Khâu lão ngô cũng nhẹ nhàng thở ra... Không phải là cảnh sát là tốt rồi, nếu thật là cảnh sát, bốn vạn đồng kia đến tột cùng cần hay là không cần, lại cần cân nhắc .

Kế tiếp, đó là bữa cơm trưa, Khâu lão ngô hôm nay thu được một số tiền ngoài ý muốn, dưới sự hưng phấn, mấy lần gọi hết đồ ăn ngon của tiệm cơm ra.

Mạc Ngôn buổi chiều còn phải lái xe, liền xin miễn uống rượu, Lận Thu không uống được rượu, sau khi cùng Khâu lão ngô uống xoàng mấy chén, ăn một bát mì.

Sau khi cơm nước xong, hai người cáo biệt Khâu lão ngô, lái xe ra đi.

Lại nói Mã Quân lái xe rời khỏi tiểu Châu Hương, đi một đoạn, bỗng nhiên rẽ vào con đường nhỏ, lái đi hơn mười mét, điều chỉnh hướng xe, sau đó ngừng lại...

Trên một chặng đường này, mặt hắn âm trầm, không nói được một lời, lái xe chạy tới một đoạn khác, chính mình tự lái xe.

Cô gái an vị ở bên cạnh hắn, thấy sắc mặt hắn không ổn, tuy rằng tâm trạng cũng hiếu kỳ, nhưng không truy vấn.

Lúc này, nàng thấy Mã Quân bỗng nhiên cho xe quẹo vào bên đường, lại đổi hướng xe về quốc lộ lúc đến, trong lòng liền mơ hồ đoán được có chuyện gì.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cô gái hơi hơi nhú mi, nói :

- Anh dừng ở đây, là muốn chờ người vừa rồi đến?

Mã Quân không trả lời câu cô gái hỏi, cau mày nói:

- Sự tình có chút không ổn, cô để tôi suy nghĩ...

Tính cách của hắn tuy rằng kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, lúc này hắn đã mơ hồ ý thức được, Linh Đương màu bạc trong tay mình kia sợ dĩ mất hiệu lực, chỉ sợ có quan hệ rất lớn cùng tên vừa rồi.

- Chẳng lẽ người này cũng là hậu duệ Đạo Môn?

Nhất mạch Đạo Môn, nếu không muốn bị hồng trần cuốn cuộn này đào thải, làm việc cũng làm cùng khi câu tiến. Mấy trăm năm nay qua, hậu duệ Đạo Môn đều không phải là luôn ẩn ở nơi hẻo lánh khổ tu, mà có lựa chọn cho một vài đệ tử tư chất không tốt vào nhập thế tục, hoặc là kinh doanh, hoặc là nghiên cứu học vấn, hay là tham chính.

Mã Quân nghĩ đến, vừa rồi người nọ chỉ sợ đúng là thuộc phạm trù loại này.

Nhưng, ở giữa cũng có một quan ải không thể giải thích, đó là phạm là hậu duệ Đạo Môn nhập vào thế tục, cơ hồ đều là đệ tử tu đạo tư chất không tốt, khó thành. Nhưng mới rồi người nọ bất động thanh sắc liền phá giải nhiếp hồn chi âm của mình, luận tu vi, tuyệt đối trên mình, như thế nào lại là đệ tử tư chất không tốt đây?

Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên lấy ra cái Linh Đương màu bạc, không phải nghĩ ngợi gì liền phát động phù trận mặt trên...

Hắn nghĩ, nếu cái Linh Đương này vẫn mất hiệu lực như trước, chỉ nói lên chuyện mới vừa rồi chỉ là trùng hợp. Nếu là nói như vậy, sự tình sẽ đơn giản rất nhiều, chỉ cần tra tung tích người nọ, chính mình có rất

nhiều biện pháp đối phó hần. Người quan gia đích xác không thể dễ dàng trêu chọc vào, nhưng chỉ cần mình làm thần không biết quỷ không hay, có ai mà biết?

Quan trọng nhất là, xem ra trang giấy kia là tình thế bắt buộc, tuyệt đối không thể để rơi xuống tay ngoại nhân!

Vì thế, mạo hiểm một chút cũng là đáng được...

Đương nhiên, nếu phù trận trên Linh Đang vẫn tốt, điều này đã nói lên người nọ không chỉ có là hậu duệ Đạo Môn, hơn nữa thực lực mạnh mẽ. Nếu vậy, muốn có được trang giấy kia, nhất định phải mượn lực lượng trong gia tộc.

- Mã Quân, anh đang làm cái gì?

Cô gái bên cạnh thấy Mã Quân lấy ra phù khí, không quan tâm phát động ngay tại xe, nhất thời hoảng sợ.

Mã Quân lại không hiểu năng, nhẹ tay lắc, Linh Đang liền phát ra một dao động vô hình, trình hình quạt phát tán ra...

Loại dao động vô hình này tuy rằng chuyên làm u mê tinh thần, nhưng cũng có một chút lực phá hoại, chỉ nghe 'Phốc' một tiếng, một chuỗi thạch anh trên kính chiếu hậu vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh thật nhỏ.

Mã Quân lo cô gái bên người, nhiều nhất chỉ thúc giục cho một phần ba phù trận vận chuyển. Nhưng dù là như thế, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cô gái bị ảnh hưởng của âm thanh vô hình, cũng thấy hốt hoảng...

Mấy phút đồng hồ sau, cô gái bình thường trở lại, cảm tức nhìn Mã Quân, nói :

- Mã Quân, anh thiếu tôi một lời giải thích!

Mã quân thở dài, thu hồi Linh Đang màu bạc, nói :

- Yên tâm, tôi sẽ giải thích cho cô, mặt khác, chờ sau khi tôi nói xong, tôi còn cần trợ giúp của cô!

Cô gái tức giận nói :

- Vậy phải xem giải thích của anh có thể cảm động tôi hay không !

Mã Quân thoáng trầm ngâm, đã đem chuyện đã xảy trong tiệm cơm nói một lần, sau đó nói:

- Người nọ lấy ra thẻ cảnh sát, tôi không thể làm trò động đến hần trước mặt nhiều người như vậy. Mặt khác, tôi hoài nghi hần cũng là hậu duệ Đạo Môn...

Cô gái cắt đứt lời của hần, nói :

- Cho nên vừa rồi anh giống như một kẻ điên lắc phù khí, chính là muốn chứng minh hoài nghi của anh, đúng không?

Mã Quân cười khổ gật đầu, nói :

- Đúng vậy... Còn kết quả cô cũng thấy đấy, cái phù khí này của tôi vẫn hữu hiệu như cũ. Cho nên tôi hoài nghi, người này tu vi phía trên chúng ta, nếu không, hần không thể đỡ nổi nhiếp hồn chi âm này của tôi !

Cô gái nghe vậy, không khỏi nhíu mi thật sâu, trầm tư.

Một lát sau, nàng làm như nghĩ thông suốt cái gì, mỉm cười, nói :

- Dựa theo lẽ thường, cái phù khí này của anh sau khi toàn lực phát động, chỉ có trường bối trong nhà mới có thể hóa giải, hơn nữa cũng là có chút cố sức. Nhưng người này lại trong bất động thanh sắc, liền thoái mái hóa giải thể công của anh. Mã Quân, anh cảm thấy được điều này có thể sao?

Có chút dừng lại, nàng lại tăng thêm ngữ khí, nói :

- Đừng quên, tuổi của hần chính là tương đương với chúng ta!

Mã Quân hơi suy tư, ánh mắt chợt sáng ngời, nói :

- Ý cô là nói, trên người của hần có chứa loại phù khí phòng hộ nào đó?

Cô gái khẳng định nói :

- Chỉ có loại giải thích này mới là hợp lý nhất... Tuổi của hắc xấp xỉ chúng ta, tuyệt đối sẽ không vượt quá ba mươi tuổi, một người tu vi như vậy làm sao có thể trên cả vai lứa người giám hộ? Đây cũng quá vớ vẩn !

Mã Quân giống như thấy được hi vọng, cười nói:

- Nếu là như vậy mà nói, sự tình coi như dễ làm hơn!

Cô gái lạnh lùng nhìn hắc, nói :

- Mã Quân, có phải anh đã quên hay không, anh còn thiếu tôi một lời giải thích?

236. Chương 223-2: Theo Dõi

Mã Quân rất tin không nghi ngờ đối với phỏng đoán của cô gái, lúc này tâm trạng thật tốt, nói :

- Đừng nóng vội, tôi liền nói cho cô nghe...

Có chút dừng lại, sắc mặt của hắc bỗng nhiên ngưng trọng, nói :

- Tháng ba năm trước, tôi từng nhìn trộm ông nội, lúc ấy ông ở trong thư phòng, tôi không chào hỏi liền trực tiếp đi vào . Lão gia tử lúc ấy tập trung tinh thần nhìn lên thác đồ trên bàn, đến nỗi tôi gọi ông ba tiếng, ông mới tỉnh hồn lại. Lúc ấy tôi liền có chút tò mò, vì thế xem kỹ cái thác đồ. Thác đồ này không biết về nơi nào, mặt trên ký tự quanh co khúc khuỷu, giống chỉ con giun, một cái tôi cũng không nhận biết...

- Lúc ấy bởi vì tò mò, tôi đã hỏi lão gia tử, trên thác đồ đến tột cùng viết cái gì. Lão gia tử cũng thở dài xem lại thác đồ thật cẩn thận, thu hồi lại, sau đó nói với tôi, đây là một loại chữ cổ, có quan hệ cùng Đạo môn. Nghe nói, có một cuốn đan thư, hoàn toàn được viết bằng loại chữ này, có được nó có thể luyện hóa linh khí làm thuốc tăng trăm năm thọ...

Nói tới đây, cô gái không khỏi kinh hô thốt ra, nói :

- Tăng thọ trăm năm?

Mã Quân gật gật đầu, nói :

- Lão gia tử đích thật là nói như vậy, tôi cũng không biết thiệt giả. Nhưng nếu đây là thật, tin tưởng rằng cô cũng biết đối với những người như chúng ta này mà nói, tăng thọ trăm năm rất cuộc ý vị như thế nào?

Cô gái tự nhiên hiểu được điều này ý vị như thế nào, mắt không khỏi sáng lên những tia kỳ dị liên tục.

Nàng rất thông minh, lập tức liền liên tưởng đến cuốn sách đóng buộc chỉ vừa rồi, nói :

- Chẳng lẽ quyển sách kia...

Nói tới đây, nàng lại lắc đầu, nói :

- Không đúng, hắc là trang giấy đó, tôi nhớ được ký tự mặt trên cũng là cong cong, rất là khó coi, thật ra có điểm tương tự cùng với chữ trên thác đồ mà anh nói.

Mã Quân nghiêm túc nói:

- Không phải tương tự, mà là hoàn toàn giống nhau! Quan trọng nhất là, xem ra trên trang giấy còn có chú thích, nếu tôi không đoán sai, chú thích này chính là phương pháp phiên dịch chữ cổ !

Cô gái nghe đến đó, hít một hơi thật sâu, lẩm bẫm nói:

- Hiện tại tôi đã biết rõ vì cái gì anh lại cảm thấy hứng thú đối với trang giấy đó như thế!

Có chút dừng lại, nàng nhìn Mã Quân, ngữ khí bắt đầu trở nên nghiêm túc, nói :

- Mã Quân, chuyện lớn như vậy, vì cái gì anh không sớm nói với tôi? Đừng quên, tôi cũng họ Mã, hơn nữa lần này xuất môn, là tôi làm chủ. Nếu anh sớm nói cho tôi biết điều này, sự tình cũng sẽ không biến thành bị động như thế!

Mã Quân cười khỏ nói:

- Vâng, tôi không đúng, lúc ấy tâm trạng quá kích động, không nghĩ đến chuyện nói cho cô biết.

Cô gái hừ một tiếng, nói :

- Hãy chấm dứt việc đó, tôi còn không hiểu anh sao? Trong lòng anh là muốn sau khi đại công cáo thành, tiện một mình đến chỗ lão gia tử nhận công hả?

Mã Quân sắc mặt khê biến thành đang xấu hổ, nói :

- Việc đã đến nước này, cũng không cần phải nói nhiều, tóm lại là d tôi không đúng...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Hiện tại quan trọng nhất là, chuyện này căn bản đã quan hệ đến Mã gia chúng ta, chúng ta có nên tìm cách lấy lại trang giấy hay không?

Cô gái nói như đinh đóng cột:

- Trời cho không lấy, trái lại phải chịu tội, việc tốt như vậy, từ trước đến nay là người có duyên mới có được, chúng ta đương nhiên phải đoạt lại!

Mã Quân nói :

- Vậy chúng ta bây giờ nên làm gì? Tôi vừa rồi cố ý giảm chậm tốc độ xe, ở đây đợi một lát, tôi đoán chừng người nọ cũng sắp tới.

Tâm tư của cô gái hiển nhiên kín đáo hơn, sau khi tự vấn, nói :

- Nơi này không thể động thủ! Nhất là lắm thầy nhiều ma, hai là cho dù lấy được đồ vật rồi, cũng phải cẩn thận Hoàng Tước phía sau... Theo tôi được biết, đến mấy ngày nay hậu duệ Đạo Môn đi Phật sơn không phải số ít, dựa vào thực lực hai chúng ta, tối đa cũng chính là chạy. Vạn nhất bị người tu vi ở trên chúng ta bắt được, đừng nói là bảo trụ trang giấy, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ của chúng ta đều khó giữ!

Mã Quân nói :

- Vậy ý của cô là?

Cô gái nói :

- Đuổi hai người hầu của cậu đi trước đi, chúng ta ở chỗ này coi chừng, chờ xe người kia lại đây, sau đó chúng ta trước tiên sẽ đi theo, chờ đến tối, tiếp tục hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Mã Quân nghĩ nghĩ, cảm thấy được đây là hành động cẩn thận, vì thế gật đầu đồng ý.

Sau đó, hấn đi xuống xe, đuổi hai người hầu đi.

Chờ người hầu rời đi, cô gái lại đi xuống xe, ném một bộ biển số xe mới trong tay đưa cho Mã Quân, nói :

- Anh cũng đừng đứng nhàn rồi, thay đổi biển số này đi!

Mã Quân nói :

- Biển số xe này sợ là không thể gạt được tên kia đâu? Nói thật, cô thấy xe này quá rõ ràng , người khác liếc mắt một cái liền nhận ra .

Cô gái cười đắc ý cười, nói :

- Vậy đổi lại màu xe!

Nói xong, nàng đi đến đầu xe, ngón tay vuốt một cái, đúng là bóc được một tầng mỏng...

Không bao lâu, cỗ xe thời trang đỏ rực dị thường bắt mắt này liền biến hoá nhanh chóng thay đổi màu sắc, từ đỏ biến thành đen.

- Mạc Ngôn, buổi tối đừng chân nơi nào cậu đã có an bài chưa?

Rời khỏi tiểu Châu Hương, Lận Thu chợt nhớ tới mình đã đặt trước một khách sạn, liền hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói :

- Chưa, đến đó tùy tiện tìm một chỗ ở là được mà!

Lận Thu nói :

- Ở Phật sơn tôi có đặt phòng ở một cái khách sạn, có muốn bây giờ tôi gọi điện thoại, giúp cậu an bài một phòng hay không? Lưu lượng khách Phật sơn luôn luôn rất lớn, hơn nữa mấy ngày nay người đi đến đó xem triển lãm cũng không phải số ít, bây giờ đặt còn kịp, sau hai giờ nữa, sẽ tìm không thấy phòng trống.

Mạc Ngôn cân nhắc Mã Quân cùng cái cô bé kia buổi tối có thể sẽ xuất hiện, liền không có ý định ở với Lận Thu trong một khách sạn, nói :

- Không cần, ở thành phố Nhạc Dương tôi có một bạn đồng học, tôi định buổi tối gặp anh ta, đến lúc đó ở trong thành phố tùy tiện tìm một khách sạn là được mà!

Lận Thu cũng không miễn cưỡng nói :

- Được, khi xem triển lãm tôi sẽ điện thoại cho cậu, ta gặp ở triển lãm nhé, lúc về tôi lại phải ngồi nhờ xe của cậu quay về Uyển Lăng mà!

Mạc Ngôn cười nói:

- Quyết định như vậy...

Lúc này, rời khỏi tiểu Châu Hương đã có đến mười km, Mạc Ngôn nhận thấy được, ấn ký chính mình để lại trên người Mã Quân đã ngừng lại một lát.

Xem phương hướng có lẽ là phía trước chừng mười km.

Quả nhiên là tiếp cận ta sao?

Hắn mỉm cười, cố ý nhanh hơn tốc độ xe...

Khoảng cách ấn ký càng ngày càng gần, Mã Quân cùng cái cô bé kia lại không có dấu hiệu di động.

Ước chừng cách hai người một mét, Mạc Ngôn khởi động ý thức bản ngã lại kinh ngạc phát hiện, lúc đầu vốn là bốn người hiện tại chỉ còn lại có Mã Quân cùng cô gái. Ngoài ra hai người đi chiếc xe kia không chỉ có thay đổi biển số xe, hơn nữa màu sắc cũng đã thay đổi.

Hai người ngồi trong xe, cũng không nói lời nào, đều là vẻ mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào mặt đường. Mạc Ngôn thấy thế, đã hoàn toàn xác định, đôi nam nữ này đích thật là theo dõi mình.

- Đang buồn ngủ, các người lại đưa tới cái gối đầu êm ... Ha ha, vậy buổi tối gặp đi.

Mạc Ngôn liệu định, vô luận đôi nam nữ này có chủ ý gì, đều không có khả năng động thủ ở trên đường lớn cấp tỉnh. Nếu không đoán sai, hẳn là muốn theo mình từ đây, sau đó chờ đến tối tiếp tục hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Mạc Ngôn giẫm chân ga, hô một tiếng xẹt qua con đường.

Mã Quân thấy cỗ xe QR màu đen kia, hưng phấn nói:

- Là xe của tên kia!

Nói xong, hắn khởi động ô tô, chuẩn bị lập tức đuổi theo.

Cô gái ngăn hắn lại, tức giận nói :

- Không ăn thịt heo, lo gì heo chạy? Cứ như vậy trực tiếp theo sau, anh nghĩ hắn không phát hiện ra à, hay là anh cho là hắn là một người mù?

Nói xong, nàng mở cửa xe, vòng qua đầu xe, đi vào ghế lái, nói :

- Tránh ra, để tôi lái xe. Người ta là cảnh sát, trái lại khả năng tránh theo dõi hơn hẳn so với chúng ta...

Mã Quân không lay chuyển được cô gái, phần nộ leo lên ghế tay lái phụ, than thở nói:

- Giống như cô học qua như thế nào là theo dõi rồi ý...

Cô gái không vui, đáp:

- Tôi chưa học qua, nhưng anh đừng quên, Linh Giác của tôi mạnh hơn anh nhiều!

Đạo Môn cũng không phải là chỉ có luyện khí, tu hành Linh Giác cũng là thiết yếu.

Loại Linh Giác này, do giác quan tạo thành, xem như một loại nguyên mẫu của ý thức bản ngã. Nói ngắn gọn, kỳ thật chính là tập hợp mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, cùng với ý thức của Phật gia.

237. Chương 223-3: Gặp Gỡ Bất Ngờ

Cô gái luyện khí tu vi xấp xỉ Mã Quân, nhưng Linh Giác thì thắng được. Đừng xem thường loại Linh Giác này nhìn như không có lực công kích thực tế, đối với người trong Đạo Môn mà nói, Linh Giác sâu cạn không chỉ quan hệ đến căn bản tu hành, còn là một loại kỹ năng công kích cùng phòng ngự phụ trợ. Mượn cái Linh Đang màu bạc của Mã Quân mà nói, nếu là cho cô gái thi triển, có Linh Giác gia thành, lực công kích ít nhất sẽ tăng hai mươi phần trăm, nhưng lại có thể thu hẹp phạm vi công kích ở khu vực riêng, thậm chí là mục tiêu riêng!

Loại Linh Giác này, dùng truy tìm cũng có hiệu quả tốt, cô gái đã gặp mặt Mạc Ngôn, mũi có mùi vị của hắn, tai có tiếng nói của hắn, ý thức có hơi thở của hắn, những dấu hiệu này tổng hợp lại, liền có thể mơ hồ cảm giác được tung tích của hắn.

Đương nhiên, phạm vi loại cảm giác này có cực hạn, trong vòng một trăm mét rõ ràng nhất, vượt qua phạm vi này, cảm giác liền trở nên mơ hồ.

Mạc Ngôn lái xe, vừa cùng Lận Thu nói chuyện phiếm, vừa quan sát tình huống phía sau.

Như hắn sở liệu, đôi nam nữ đã đi theo, hơn nữa tương đối cẩn thận, luôn luôn cách ba trăm mét có hơn.

Khoảng cách này đã vượt quá phạm vi ý thức bản ngã cảm giác được, nhưng Mạc Ngôn lại có thể từ kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe màu đen.

Mạc Ngôn không cố ý chậm dần tốc độ xe, để tránh hai cái đuôi phía sau mất dấu mình...

Quốc lộ cấp tỉnh này không giống đường cao tốc, nhìn một cái không sót gì, trên đường rất nhiều khúc cua, hơn nữa hai bên cây cối tươi tốt, đồi núi nhấp nhô. Nếu không giảm tốc độ xe chậm lại, đối phương thực dễ dàng bị mất mục tiêu. Để có thể câu hai cái rồng rồng này, Mạc Ngôn cũng coi như nhọc lòng.

Lận Thu hoàn toàn không phát hiện bất thường phía sau, cùng Mạc Ngôn hàn huyên một hồi, cảm giác hơi say dâng lên, liền ngồi lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nửa giờ sau, tiến vào địa phận thành phố Nhạc Dương, mặt đường trở nên rộng và thẳng, Mạc Ngôn không lo cái đuôi phía sau theo không kịp, vì thế tốc độ xe nhanh hơn.

Lại nửa giờ sau, xe tiến vào nội thành thành phố Nhạc Dương, Mạc Ngôn vẫn chưa dừng xe, mà trực tiếp lái hướng Phật sơn, tính toán trực tiếp đưa Lận Thu đến khách sạn. Phật sơn cách nội thành Nhạc Dương ước chừng mười lăm km lộ trình, sau khi tìm được khách sạn mà Lận Thu đã đặt, Mạc Ngôn mới đánh thức ông chủ Tứ Phương Trai dậy.

- Ô, đã đến rồi à...

Lận Thu phát hiện xe đã dừng lại ở cửa khách sạn của chính mình đã đặt, đuổi lưng một cái, đi xuống xe, cười nói:

- Mạc Ngôn, thật sự không có ý định ở cùng tôi à?

Mạc Ngôn nhìn đồng hồ, hiện tại đã là bốn giờ rưỡi, nói :

- Buổi tối phải gặp bạn cũ, sẽ không làm phiền ông!

Lận Thu cười nói:

-Được rồi, chúng ta sẽ gặp ở triển lãm nhé!

Hai người chia tay, Mạc Ngôn lái xe thẳng đến thành phố Nhạc Dương.

Xe tới ngoại ô thành phố Nhạc Dương, hắn không cố ý giảm tốc độ xe chậm lại, tính toán tìm một khách sạn ở đây.

Đây gọi là đôi bên cùng tiện, tức là hắn nghĩ đến hai cái đuôi phía sau kia vô cùng có khả năng đêm nay sẽ động thủ, để không làm cho đừng người khác chú ý, hắn cảm thấy được cần phải tìm nơi hẻo lánh mà ở lại.

Mấy phút đồng hồ sau, hắn nhìn thấy một khách sạn gần bãi đỗ xe vận tải cỡ lớn.

Nơi này ở vùng ngoại thành, có vẻ yên tĩnh, sau khách sạn chính là ruộng lúa lớn, cách đó không xa, còn có một ngọn núi nhỏ...

- Chính là chỗ này!

Mạc Ngôn đưa xe chạy nhanh tới cửa khách sạn, sau khi xuống xe đi thẳng vào đại sảnh, đặt một phòng. Hắn cũng không mang hành lý bên mình, sau khi cầm khóa cửa, liền trực tiếp đi sang nhà ăn của khách sạn.

Nhà ăn Khách sạn cách đại sảnh chừng một trăm năm mươi mét, đúng trong phạm vi ý thức bản ngã theo dõi được.

Chờ hắn ngồi xuống ở bên cạnh bàn ăn, mới vừa gọi đồ ăn xong, hai cái đuôi liền đi vào đại sảnh khách sạn.

Cô gái lúc này đã thay đổi một bộ quần áo bình thường, trang điểm nhạt, thoạt nhìn không phải thực bắt mắt, hơn nữa cũng chỉ là tiêu chuẩn bình thường.

Sau khi lấy được khóa phòng, nàng không ngừng lại, mà trực tiếp đi về phòng.

- Sao lại chỉ có một mình cô ta?

Mạc Ngôn thấy hiếu kỳ, nhưng có chút cân nhắc, liền hiểu được.

Hắn đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ nhà ăn, nhìn lại bãi đỗ xe đằng xa xa, quả nhiên, cái tên Mã Quân kia đang ngồi ở trong xe, đang cầm kính viễn vọng bội số lớn nhìn về phía khách sạn bên này...

- Một trong một ngoài, quả là rất chu đáo.

Mạc Ngôn mỉm cười, không hề hiểu hành tung hai người này, ngồi trở lại bên cạnh bàn ăn, an tâm hưởng thụ đồ ăn của thành phố Nhạc Dương.

Ước chừng năm giờ rưỡi, Mạc Ngôn ăn hết bữa tối, đang chuẩn bị tính tiền rời đi, nhà ăn lại có vài người đi tới.

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đi tuốt ở đằng trước, hắn ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Ngôn, không khỏi ngần ra.

Mạc Ngôn thấy người này, cũng có chút kinh ngạc, không phải kẻ thù không đụng đầu, người này sao lại cũng chạy tới Nhạc Dương?

Người này cũng không phải là người khác, chính là trưởng phòng hành động của cục bảo vệ quốc thổ tỉnh A mới nhậm chức - Lộ Lương!

Lộ Lương quay đầu, thấp giọng nói mấy câu cùng người bên cạnh, sau đó thẳng đến chỗ Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười chào hỏi, nói :

- Xin chào, Lộ tổ trưởng.

Lộ Lương nhìn thấy Mạc Ngôn, trong lòng khó chịu...

Nói thực ra, ấn tượng của hắn đối với Mạc Ngôn có thể nói kém tới cực điểm, nhưng thú vị chính là, hắn sở dĩ được điều từ tổng cục đến tỉnh A, ít nhất có một phần ba nhân tố là vì người thanh niên đáng chán ghét này.

- Sao cậu lại ở chỗ này?

Lộ Lương lạnh lùng hỏi.

Nếu như có thể mà nói, hắn muốn trốn ở một nơi bí mật gần đó quan sát Mạc Ngôn, nhưng lần này tới Nhạc Dương, hắn có nhiệm vụ trong người, lúc này hắn có chút bận tâm Mạc Ngôn sẽ can thiệp vào nhiệm vụ của mình.

Về lực sát thương của Mạc Ngôn, hắn từng tự thể nghiệm qua, có ấn tượng trực tiếp nhất, nói thực ra, hắn thật tâm không hi vọng thấy Mạc Ngôn ở nơi này.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi tới xem triển lãm!

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó... Tim Lộ Lương nhảy dựng, nói :

-Cậu đến thăm tuần lễ triển lãm tôn giáo?

Mạc Ngôn nói :

- Đúng vậy, triển lãm thực thú vị. Sao vậy, Lộ tổ trưởng cũng đến xem triển lãm?

Lộ Lương tức giận nói :

- Cậu cảm thấy được tôi có hứng này sao?

Mạc Ngôn có thể nghe ra oán niệm trong ngữ khí người này đối với chính mình, ha ha cười nói:

- Lộ tổ trưởng, oán khí của anh thật lớn, sự tình sớm đã trôi qua rồi, nghĩ nhiều làm gì?

Lộ Lương lạnh lùng nói:

- Lần sau đến lượt tôi ném cậu xuống dưới lầu, cậu có thể không để bụng hay không?

Mạc Ngôn thực thà nói :

- Không hề.

Lộ Lương ngẩn ra, nói :

- Cậu độ lượng như vậy sao?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Không quan hệ với độ lượng, nếu anh có thực lực xách tôi lên ném xuống dưới lầu, tôi sẽ khóc hô báỉ anh làm thầy... Anh đừng mắt trợn trắng lên vậy, tôi nói thật mà!

Đây gọi là không hài lòng được nửa câu, Lộ Lương cùng Mạc Ngôn thật sự không có tiếng nói chung, nghe xong lời này, lại càng không thể.

Hắn xoay người muốn đi, rồi lại xoay người, thực nghiêm túc hỏi:

- Lần này cậu tới, thực sự chỉ là xem triển lãm?

Mạc Ngôn đương nhiên không sẽ nói cho hắn nghe lời nói thật, cười nói:

- Đương nhiên là xem triển lãm, chẳng lẽ là để làm tắc sao?

Hắn nói xong, trong lòng cũng kỳ quái, người này không yên ổn mà ở Uyển Lăng, chạy tới Nhạc Dương làm cái gì?

Lại nữa, hắn vì cái gì vừa nghe nói mình tới xem triển lãm, liền trở nên căng thẳng như thế?

Mạc Ngôn trong bụng nghi hoặc, Lộ Lương cũng không khá hơn chút nào. Hắn nhìn thấy Mạc Ngôn, trong lòng cân nhắc, có phải nên an bài người theo dõi người này hay không. Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy được, mặc dù là chính mình đích thân xuất mã, cũng chưa hẳn có thể theo được Mạc Ngôn, những người khác càng không cần phải nói.

Nếu là bị Mạc Ngôn phát hiện, hơn phân nửa lại trình diễn một màn như trong thôn dân tộc kia, thật sự không tránh được tự rước lấy nhục nhã. Vừa nghĩ đến đây, Lộ Lương lập tức bỏ qua ý niệm theo dõi trong đầu. Ngoài ra, hắn đến Nhạc Dương có nhiệm vụ khác, lúc này sai người đi cũng không thích hợp.

- Chỉ mong người thực sự chỉ là tới xem triển lãm...

Lộ Lương không mẫn không nhạt nói một câu, sau đó liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng của hắn, trong lòng Mạc Ngôn thấy kỳ quái, người này đến Nhạc Dương, chẳng lẽ có quan hệ với văn vật triển lãm lần này?

Nếu thật là như vậy, vậy cũng ứng với câu nói vừa rồi kia, không phải kẻ thù không đụng đầu! Mạc Ngôn đến, mục đích rất rõ ràng, chính là vì văn vật trong tôn giáo này mới có thể tích lũy nguyên lực mấy trăm năm thậm chí là hơn một ngàn năm.

Việc này liên quan đến hắn, hắn không có gì dao động, một khi mục tiêu đã xác định, hắn tuyệt đối sẽ không chút khách khí thổi quét không còn.

Mạc Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội trước ngực...

238. Chương 224-1: Tôi Chưa Từng Giết Người

Lại nói tiếp, ngọc bội này theo hắn tới nay gần hai mươi năm, theo thời gian trôi qua, hắn lại có một loại cảm giác vừa là quen thuộc, vừa là xa lạ.

Đến hiện tại, hắn thậm chí cũng không thể khẳng định, cái ngọc bội này đến tột cùng là tồn tại như thế nào. Nói nó là phù khí đi, Mạc Ngôn đến nay không phát hiện thấy ở ngọc bội này ký hiệu gì. Nói nó là pháp bảo đi, nhưng không có một chút linh tính. Bình thường chỉ lẳng lẳng treo trên cổ Mạc Ngôn, nhìn không ra chút dị trạng. Nhưng mà ở bên trong nó, lại có một không gian chân thật vô hư, lúc này đã có thể cất chứa một vài vật thể bán hư bán thực.

Mạc Ngôn đang hoài nghi. Nếu nó có một chút nguyên lực, mới có thể tiến hoá thành không gian thực!

Ngoài ra, nó còn dựng lên một thế giới thần kỳ. Mạc Ngôn tiến vào không gian trong ngọc bội vô số lần, xuyên thấu qua cửa sổ kia, nhìn ra cửa sổ thế giới bên ngoài.

Cái thế giới kia là trong veo, có hoa cỏ, có cây cối, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể thấy sinh linh, nhưng không có dấu vết tồn tại của con người!

Mạc Ngôn có thể nhìn ra được, đó là một thế giới hoàn toàn mới. Ít nhất là thế giới mới mà nhân loại chưa từng bước tới. Chính mình nếu như có thể tiến vào nơi đó, tất nhiên sẽ có thu hoạch không tưởng tượng được...

- Có lẽ, trong cái thế giới kia có linh khí thiên địa chân chính cũng không chừng!

Rời khỏi Uyển Lăng, Mạc Ngôn cũng đã quyết định, nếu lần này hành trình đến Cửu Phật sơn không có thu hoạch, liền trực tiếp đi du lịch thiên hạ, đi tìm nguyên lực có thể khiến cho ngọc bội thăng cấp.

Dù thế nào đi nữa chuyện tiền nong của hắn cơ bản đều đã được giải quyết, không có gì cần lo lắng. Nhưng làm cho hắn có chút vướng bận chỉ có Mạch Tuệ cùng tiểu Vân La, cùng với Đỗ Tiểu Âm làm việc như không muốn sống.

Nhưng đây là một thời đại khoa học kỹ thuật hưng thịnh, điện thoại cũng tiện. Tần số nhìn cũng rõ, cũng có thể khiến chân trời hóa thành gang tấc.

- Chỉ mong lần này có thể có thu hoạch, chuyện ra ngoài, thật sự là có chút phiền phức...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, xoay người rời khỏi nhà ăn. Phòng của hắn là 305, sau khi lên lầu ba, hắn lập tức phát hiện, cái cô bé theo đuôi chính mình mà đến kia lại có thể ở cùng tầng với mình.

Ngoài ra hắn còn phát hiện, khi mình đi lên lầu ba. Trong phòng, cô gái lập tức liền có phản ứng, rón rả rón rén đi tới cửa, sau đó nghe động tĩnh của mình.

- Cảm giác rất miễn tuệ...

Mạc Ngôn cười cười, lấy ra chìa khóa phòng, vào phòng. Vào phòng chuyện thứ nhất, đương nhiên là tắm dội, tẩy đi bụi đất trên người. Sau khi tắm xong, hắn mới nhớ tới mình không mang quần áo tắm rửa, sau một lát trầm ngâm, thân thể trần truồng hắn giặt sạch sẽ quần áo bẩn, sau đó vận chuyển chân khí, trực tiếp cầm quần áo hong khô.

Nói là 'Hong khô', Trên thực tế là lợi dụng lực bài xích chân khí, đẩy hàm lượng nước trong quần áo đi ra ngoài. Hắn lúc này chỉ có thể coi là Tu sĩ nửa luyện Khí, Lim Liên trong bể khổ tuy rằng đang khôi, nhưng tốc độ chậm vô cùng. Trừ phi một ngày kia, Kim Liên hoàn toàn khôi phục, hắn mới có thể chuyển hóa chân khí tự nhiên, hoặc làm chân khí hành hỏa, hoặc làm chân khí hành thủy...

Trên thực tế, khi thuộc tính chân khí có thể tự nhiên chuyển hóa ở trong Ngũ Hành thì hắn cũng đã có thể thi triển một vài pháp thuật, tỷ như tạo thành quả cầu lửa, mũi tên nước... Vốn dĩ tình huống trước mắt, một ngày này tựa hồ vĩnh viễn khó có khả năng sẽ đến. Nhưng cũng may hắn cũng không phải một Tu sĩ luyện khí thuần túy, chân khí có thể khôi phục toàn thịnh đương nhiên tốt nhất, nếu không thể khôi phục, cũng không có gì lớn. Đối với tu sĩ chuyên tu tinh thần như hắn mà nói, bản ngã ngưng luyện cùng thăng cấp mới là trọng yếu nhất. Tắm rửa xong, mặc vào quần áo đã sạch sẽ, Mạc Ngôn nhảy lên giường, đánh giấc ngủ ngon lành...

- Hắn có động tĩnh gì không?

Trong bãi đỗ xe ngoài khách sạn, Mã Quân cầm di động gọi điện thoại cho cô gái. Cô gái hơi hơi nhú mi, nói :

- Sau khi hắn vào phòng không thấy đi ra, nửa giờ sau, tôi sang cạnh cửa phòng của hắn nghe trong chốc lát, hắn giống như đã ngủ .

Mã Quân nói :

- Nói như vậy, tối nay hắn sẽ không ra ngoài sao?

Cô gái nói :

- Hắn là như vậy...

Mã Quân nhìn đồng hồ, lại nói:

- Bây giờ đã qua 0giờ, chúng ta có thể hành động phải không?

Cô gái trầm ngâm một lát, nói :

- Vẫn nên chờ một lát đi, một giờ sau, nếu còn không có động tĩnh, có nghĩa hắn thật sự đang ngủ, đến lúc đó chúng ta hành động không muộn.

Mã Quân gật đầu đồng ý, đang chuẩn bị cúp điện thoại, lại nghe cô gái nói :

- Đợi một chút, tên kia hình như ra ngoài .

Nói xong, đầu kia điện thoại lập tức yên lặng, ước chừng hơn mười giây sau, giọng cô bé gái lại vang lên, nói :

-Mã Quân, hắn xuống lầu , tôi lập tức đuổi theo, anh ở bãi đỗ xe chú ý hành tung của hắn, ngàn vạn lần đừng để mất dấu. Còn nữa, điện thoại không cần tắt, giữ liên lạc.

Mã Quân bỗng nhiên hưng phấn lên, nói :

- Cô cứ yên tâm đi, tôi nhìn chăm chăm vào cửa khách sạn đây.

Buổi trưa, hần chịu nhọc không ít trong tay Mạc Ngôn, lúc này đang nghen lên một hơi, một lòng muốn lấy lại danh dự. Ước chừng hai phút sau, thân ảnh Mạc Ngôn hiện ra tại cửa khách sạn. Mã Quân mỉm cười, nói vào di động:

- Hần xuất hiện. Đang đi tới bãi đỗ xe, có vẻ là muốn lái xe đi ra ngoài.

Cô gái không nói gì. Nửa phút đồng hồ sau, thân ảnh của nàng cũng hiện ra tại cửa khách sạn. Mã Quân mất thấy Mạc Ngôn khởi động ô tô, nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe, thúc giục nói vào di động, nói:

- Cô nhanh lên, hần đã sắp lái xe đi!

Vừa dứt lời, cô gái liền mở cửa xe đi vào ngồi. Nói :

- Mau đi theo...

Mã Quân sớm đã khởi động ô tô, lúc này không dám lãnh đạm, lập tức chuyển động tay lái, theo sát xe QR màu đen phía trước. Cô gái nhắc nhở nói:

- Bảo trì khoảng cách một trăm mét. Còn nữa, không cần mở đèn chiếu xa.

Ngoài khách sạn là đường chính của thành phố Nhạc Duyệt, cho dù đã qua 0giờ, trên đường xe cộ lại vẫn rất nhiều, hơn nữa phần lớn là xe vận tải chạy đường dài. Mã Quân cũng không phải tên ngu ngốc, hần không chỉ có bảo trì khoảng cách nhất định với xe QR màu đen, hơn nữa còn cố ý nhường một chiếc xe vận tải cỡ trung vượt qua chính mình, cách ly tầm mắt đối phương.

- Cô nói xem, người này đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài làm cái gì?

Xe QR màu đen đi tốc độ cũng không nhanh, ở phía trước không vội không chậm. Mã Quân đi theo cũng rất ung dung, vì thế hỏi cô gái bên người:

- Tôi mới bắt đầu còn tưởng rằng hần muốn vào thành, không nghĩ tới lại là chạy ra ngoại thành, cô nói xem, người này có phải cất giấu cái bí mật gì hay không?

- Tôi nào biết...

Cô gái lắc đầu nói:

- Chúng ta bây giờ còn không thể xác định đến tột cùng hần có thân phận gì, nếu như là hậu duệ Đạo Môn, nói không chừng cũng là tới đây vì đồ vật trấn lăm đó.

Mã Quân nói :

- Ý cô là, hần đêm hôm khuya khoắt chạy ra, chắc là nghiên địa hình dò đường sao?

Cô gái tức giận nói:

- Dùng đầu óc một chút được không? Con đường này không phải đường đi Cửu Phật sơn. Hần nghiên cứu địa hình thế nào được?

Mã Quân cười nói:

- Tại tôi không quen cuộc sống nơi đây thôi...

Xe QR màu đen ở phía trước luôn luôn không nhanh không chậm mà đi, lại không thấy có ý gia tốc, không dấu hiệu ngừng lại. Cô gái nhìn chăm chăm đèn đỏ của xe phía trước, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, sắc mặt dần dần cũng có chút phức tạp. Mã Quân chú ý thấy ánh mắt của nàng, hỏi:

- Cô làm sao vậy?

Cô gái cắn cắn môi, nói :

- Tôi đang suy nghĩ, nếu tìm được cơ hội động thủ, người này chúng ta nên xử trí như thế nào?

Mã Quân ngăn ra, nói :

- Ý của cô là...

Cô gái tức giận nói :

- Ý của tôi rất rõ ràng, tôi chưa từng giết người, động thủ không thành vấn đề, nhưng nếu để cho tôi giết người, tôi ... Có thể tôi làm không được.

Mã Quân trầm mặc một, bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng chưa từng giết người.

Cô gái thở dài, nói :

- Nhưng xem ra trang giấy đó quá mức quan trọng, chúng ta không thể lưu lại hấn làm manh mối, không phải sao?

Mã Quân nghe vậy, khóe mắt không khỏi nhảy dựng...

Tính cách của hấn mặc dù có chút lỏng lẻo, hơn nữa mắt cao hơn đầu, nhìn giống như một công tử không biết trời cao đất dày. Nhưng trên thực tế, ngoài tu hành ra, nhân sinh của hấn cùng những người trẻ tuổi khác cũng không có gì khác nhau. Thậm chí từ góc độ mà nói, cuộc sống của hấn so với người trẻ tuổi bình thường càng thêm bình yên. Hấn không uống rượu, không hút thuốc, không tham gia party bất nháo, cũng không trải qua đánh nhau đầu đường... Loại chuyện như là giết người này, càng không cần phải nói.

239. Chương 224-2: Phong Tình

Cô gái có lẽ từng trải hơn so với Mã Quân một ít, chấp hành qua một vài nhiệm vụ trưởng bối trong nhà bố trí, nhưng cũng chưa từng giết người. Nói ngắn gọn, hai người trẻ tuổi này kỳ thật chính là quả dưa lần đầu lưu lạc giang hồ, đối với bọn họ mà nói, loại chuyện như giết người này có lẽ sớm hay muộn sẽ phải trải qua. Thế nhưng khi thực sự phải đối mặt thì trong lòng hai người đều có chút mâu thuẫn, hay là sợ hãi nói không nên lời.

Đương nhiên, cái này cũng không có nghĩa bọn họ trời sinh đã là người tốt, Trên thực tế, mâu thuẫn cùng sợ hãi như vậy thật ra là một loại bản năng nhân tính ở sâu trong lòng. Đừng nói hai người bọn họ như quả dưa viên, cho dù là Đại Ma Vương diệt thế, ở lần đầu tiên giết người, trong lòng cũng sẽ có một hồi mâu thuẫn. Trong lúc nhất thời, hai người cũng bắt đầu trầm mặc.

- Có biện pháp gì có thể lấy được trang giấy, lại không cần giết người hay không?

Một lát sau, Mã Quân hỏi cô gái. Mười phút trước, hấn hận không thể lập tức bắt Mạc Ngôn, sau đó xả một hơi, hấn thậm chí thiết tưởng rất nhiều phương thức đi lãng nhục đối phương...

Thế nhưng khi hấn ý thức được, chỉ có diệt khẩu mới có thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề, trong lòng lập tức cũng có chút dao động và do dự.

Cô gái chần chờ trong chốc lát, cắn răng một cái, nói :

- Dù sao tôi cũng nghĩ không ra biện pháp vẹn toàn đôi bên, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh đi. Nếu thật sự không hạ thủ được, chúng ta liền đánh ngất hấn, sau đó lập tức rời khỏi nơi này, trực tiếp về nhà...

Cô gái cũng không biết, đúng là những lời này của mình cứu hai cái mạng nhỏ của mình và Mã Quân. Nếu không, với tính cách cùng thủ đoạn của Mạc Ngôn. Tuyệt đối sẽ làm cho bọn họ từ nay về sau vô ảnh vô tung mà biến mất!

- Chú ý, hấn rẽ ngoặt !

Mắt thấy xe màu đen phía trước quẹo vào một con đường nông thôn. Cô gái vội vàng nhắc nhở nói.

Mã Quân không kịp nghĩ nhiều, tốc độ xe nhanh hơn. Tính toán trực tiếp theo sau. Cô gái lại nhắc nhở nói:

- Đừng nóng vội quẹo vào đó, con đường này không có nhiều xe, theo sát quá dễ dàng bị phát hiện... Lái chậm một chút, có đèn hậu ở phía trước làm mục tiêu, không cần lo lắng mất dấu. Đúng rồi, đèn pha cũng tắt đi. Đêm nay ánh trăng sáng đầy, dùng đèn nhỏ có thể thấy rõ mặt đường.

Mã Quân gật đầu nói:

- Hiểu rồi...

Từ tám tuổi hắn bắt đầu luyện khí, tuy rằng có thể vĩnh viễn cũng không thể bước qua cánh cửa kia, nhưng thân thể có cũng đã giỏi hơn, áp đảo người thường. Dưới ánh trăng, cho dù không mở đèn xe, hắn cũng có thể dễ dàng nhận biết tình hình trên đường...

- Hóa ra chỉ là hai quả dưa non...

Ý thức bản ngã theo dõi trong phạm vi hai trăm mét, đủ để khiến cho Mạc Ngôn biết được nhất cử nhất động của Mã Quân và cô gái kia. Hắn vốn tưởng rằng hai hậu duệ Đạo Môn này là loại giết người không chớp mắt, nhưng hiện tại xem ra, cũng chỉ là hai con gà con mới vừa vào giang hồ.

Mạc Ngôn cẩn thận nhớ lại một chút, giữa trưa phát sinh xung đột với Mã Quân thì tên kia tuy rằng vận dụng phù khí, nhưng đích xác không có sát ý. Hơn nữa trước khi đi cô bé kia, cũng đặc biệt dặn dò Mã Quân không làm tai nạn chết người.

- Coi như các người may mắn...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng nói thầm một tiếng, đối phương nếu không có ý niệm giết người trong đầu. Hắn cũng không cần phải hạ tử thủ.

Dưới ánh trăng, đường nông thôn này kỳ thật cũng không hẹp, mặt đường xi-măng, có thể song hành hai chiếc xe vận tải lớn, hai bên còn có nhiều cây ngô đồng lớn. Mắt thấy cũng sắp tới thôn phía trước, Mạc Ngôn bỗng nhiên chuyển tay lái, quẹo xe vào một con đường nhỏ. Xem biểu thị đầu con đường, con đường này hẳn là đi thông bờ sông Sa Trường...

Con đường nhỏ này hơi có chút xóc nảy, Mạc Ngôn lái xe đi trước ước chừng một km, sau đó lại chuyển hướng. Chạy nhanh hướng về phía bãi sông rộng rãi. Lên bãi sông, hắn bỗng nhiên tắt đèn xe, nhanh tốc độ xe hơn, dựa vào ý thức bản ngã dò xét, lao vào một rừng cây cạnh bãi sông, sau đó tắt hết đèn xe.

Đi xuống xe, hắn nhìn thấy hai điểm ánh sáng cách đó ước chừng ba trăm mét, khóe miệng hiện ra một nét thoáng như mỉm cười. Lập tức, hắn tâm niệm vừa động, triệu hồi ra hồn kiếm bốn mạng.

Hồn kiếm Bốn mạng từ ẩn đường mà hiện, vẫn là một quả bóng tròn béo ục ịch, nó vây quanh Mạc Ngôn bay nhanh xung quanh, khi thì nhẹ nhàng cạo ở trên mặt hắn, hơi có chút như đang lấy lòng khoe mẽ ...

Mạc Ngôn mỉm cười, đưa tay bắt lấy hồn kiếm bốn mạng, nói :

- Vẫn chưa thí nghiệm qua uy lực chân chính của mi, đêm nay chúng ta sẽ làm cái 'Đại khai sát giới' đi.

Bốn mạng hồn kiếm tựa hồ nghe hiểu ý tứ của hắn, khi trong lòng bàn tay hắn mỉm cười nhảy nhót, lập tức thay đổi hình thái, biến thành một thanh kiếm dài ba mét. Mạc Ngôn nói :

- Không đủ lớn, tiếp tục lớn hơn một chút...

Bốn mạng hồn kiếm đón gió mà dài ra, từ ba mét đến bảy mét, cuối cùng biến thành một thanh đại kiếm dài đến hơn mười mét! Đối Mạc Ngôn mà nói, lúc này bốn mạng hồn kiếm đã là vũ khí uy hiếp lớn nhất của hắn, chỉ uy lực của nó mà nói, sớm vượt qua chân khí cần sử dụng. Ở trong phạm vi hai trăm mét, hồn kiếm bốn mạng có thể động tới, tốc độ vượt xa chân khí.

Hơn nữa hình thái lớn nhỏ, cũng có thể căn cứ suy nghĩ của hắn mà thay đổi, không hề chậm. Đồng thời, bốn mạng hồn kiếm cũng có thể dùng để phòng ngự, khi cần, nó thậm chí có thể hóa thành áo giáp, làm góc chết ba trăm sáu mươi độ phòng hộ đối với Mạc Ngôn.

Bốn mạng hồn kiếm chưa luyện thành, sủng ông còn có uy hiếp lớn đối với Mạc Ngôn, ý thức bản ngã tuy rằng có thể đo lường tính toán ra quỹ tích viên đạn, nhưng có lòng mà không đủ lực, thể chất người mờ luyện khí khiến cho hắn không thể ung dung né tránh công kích của viên đạn, nhất là nhiều hỏa công đánh. Nhưng hiện tại, hắn không còn lo điều này nữa, hồn kiếm bốn mạng vô hình vô chất, tốc độ này hoàn toàn quyết định bởi tâm niệm của Mạc Ngôn.

Thay lời khác mà nói chính là, Mạc Ngôn có lối suy nghĩ thật nhanh, tốc độ bốn mạng hồn kiếm cũng sẽ theo kịp. Mà viên đạn mau nữa cũng không nhanh bằng suy nghĩ, cho nên, súng đạn đột kích thì Mạc Ngôn đại khái có thể ung dung đứng ở nơi đó, sau đó bỏ viên đạn ra! Nhưng, hồn kiếm bốn mạng vẫn có tính cực hạn như cũ, nó tuy rằng có thể tránh công kích và phòng ngự được, nhưng chịu hạn chế ở phạm vi ý thức bản ngã bao phủ.

Nói cách khác, ở trong phạm vi hai trăm mét, Mạc Ngôn có thể dựa vào bốn mạng hồn kiếm biến thân làm con gián bắt tử cùng Độc Cô Cầu Bại, nhưng ở ngoài hai trăm mét, hẳn liền bất lực. Cuối cùng, đó là Mạc Ngôn đến nay chưa từng thí nghiệm qua uy lực lớn nhất của hồn kiếm bốn mạng. Thanh thần kiếm do Ngũ Hành khí làm cơ sở, hơn nữa nhờ cơ duyên xảo hợp luyện hóa được một giọt thực thủy hư hư thực thực, lực công kích mạnh như thế nào, trong lòng Mạc Ngôn một chút số liệu đều không có. Mà hiện tại, đúng là một cơ hội thí nghiệm tốt! Hẳn đứng ở bên cạnh rừng cây. Nhìn chăm chú vào cỗ xe đang vượt qua một đường xóc nảy mà đến ...

Đại khái là đã nhận ra một vài chỗ không ổn, tốc độ chiếc xe kia rõ ràng chậm lại. Hơn nữa các đèn cũng đã tắt hết. Lúc này, hai bên ước chừng cách nhau một trăm năm mươi mét.

- Khoảng cách này vừa đủ...

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, trong lòng mặc niệm một tiếng ‘Đi’, thanh kiếm vô hình vô chất trong lòng bàn tay lập tức dựng lên, vô thanh vô thức bay nhanh lên trước! Khoảng cách một trăm năm mươi mét, với hồn kiếm mà nói, chỉ mất một giây thời gian là tới. Cho đến khi bay đến phía trên chiếc xe, Mạc Ngôn tâm niệm vừa chuyển, hồn kiếm bốn mạng bỗng nhiên dừng đứng cao cao, dọc theo chính giữa chiếc xe. Đột nhiên đánh xuống...

Mã Quân cùng cô gái ngồi trong xe, đang tìm kiếm tung tích cỗ xe màu đen phía trước kia, đột nhiên, trong lòng hai người bỗng sinh ra một cảm giác sợ hãi!

- Sao lại thế này?

Đối mặt cảm giác sợ hãi chợt tới này, Mã Quân lên tiếng kinh hô. Lá gan của hắn cũng không tính nhỏ, nhưng trong nháy mắt này, ngoài sợ hãi đến từ sâu trong nội tâm, còn có một áp lực như núi, đè xuống đầu!

Đối mặt loại áp lực này, hắn bỗng nhiên thấy chính mình nhỏ bé giống như một con kiến. Căn bản không sinh ra chút tâm tư phản kháng. Bên cạnh hắn, cô gái cũng cũng không khá hơn chút nào, đối mặt loại áp lực này, tay của nàng nháy mắt co rút lại, hai tay theo bản năng bảo vệ diện mạo, giống như một con đà điểu vùi đầu vào hạt cát ... Giờ khắc này, hai hậu duệ Đạo Môn kiêu ngạo, tựa như người thường đối mặt thiên tai không thể chống cự được, duy nhất có thể làm, chính là rụt cổ lại ôm đầu.

Chịu bị động! Trong áp lực nặng như Thái sơn này, hai người cơ hồ không thể thở... Nhưng người khác kỳ quái chính là, loại áp lực này tới bất ngờ, đi cũng quỷ dị, chỉ kéo dài một giây đồng hồ, liền đột nhiên biến mất.

Hơn mười giây sau, hai người dần dần bình tĩnh trở lại, đưa mắt nhìn nhau.

240. Chương 224-3 : Không Có Lựa Chọn

- Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Mã Quân nuốt nước bọt, hỏi. Sắc mặt Cô gái tái nhợt lắc đầu, nói :

- Tôi cũng không biết, cảm thấy vừa rồi trong nháy mắt đó giống như ngày tận thế bỗng nhiên bùng nổ, ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có...

Mã Quân gật đầu, nói :

- Có thể là do người chúng ta đang theo dõi kia giả trò quỷ hay không ?

Cô gái hít một hơi thật sâu, nói :

- Có thể... nhưng anh thật sự cảm thấy được, áp lực vừa rồi là do đâu không?

Mã Quân nghĩ nghĩ, nói :

- Nếu bước qua cánh cửa Đạo Môn, có lẽ có thể.

Cô gái quả quyết nói :

- Điều đó không thể nào, không cần nói thêm ...

Lúc này, ô tô không chỉ có đã tắt các đèn, hơn nữa bên trong xe cũng là một màu hắc ám, cả trong xe, chỉ có ánh trăng.

Mã Quân thử khởi động ô tô, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

- Xuống xe, cẩn thận đề phòng...

Cô gái thấy thế, quyết đoán nói. Hai người đều tự chuẩn bị tốt phù khí, thật cẩn thận nhẹ bước xuống xe. Ngoài xe, hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có gì bất thường. Hai người cẩn thận tìm tòi ở chung quanh ô tô một hồi, cuối cùng không có kết quả, vì thế lại trở lại bên cạnh xe. Mã Quân trong lòng lo âu, cảm giác có nguy cơ lớn đang chờ đợi mình ở phía trước, hắn phun ra một ngụm nước bọt, hung hăng đá một cước vào lớp xe ô tô...

Cú đá này, bất thường bỗng nhiên lộ ra!

Dưới ánh trăng, ô tô hơi hơi lay động một chút, sau đó bỗng nhiên tách làm hai nửa, đổ sang hai bên.

Nhìn thấy một màn quỷ dị này, suy nghĩ của Mã Quân cùng cô gái nhất thời ngưng trệ, thiếu chút nữa liền đã quên hô hấp! Nương ánh trăng, hai người rõ ràng nhìn thấy, cỗ xe sang được sử dụng nguyên liệu cao cấp nhất tạo thành giống như bị người ta chặt một kiếm từ giữa, chia đều hai bên, đường cắt trơn nhẵn, ngay cả một vụn sắt đều không có...

Nếu không phải vậy mỡ đầy đất, hai nửa chiếc xe dưới ánh trăng này, thậm chí cũng có thể coi là một món đồ tác phẩm nghệ thuật!

- Tôi nghĩ, chúng ta gặp phải phiền toái lớn!

Hàm răng Mã Quân nghiến vào nhau, mặt không còn chút máu nói ra những lời này. Thần kinh của hắn dù chậm chạp thế nào, lúc này cũng có thể nhận thấy được, trong cảnh tượng quỷ dị trước mắt này, chất chứa nguy cơ như thế nào!

- Đây mà là nhân lực gây nên sao?

Cô gái cũng bị sợ hãi bao phủ, thế nhưng khi nàng thấy đường cắt trơn nhẵn thì đúng là nhin không được đi lên trước, lấy tay vuốt ve, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị ngay cả chính mình cũng không biết!

- Điều này sao có thể!

Cô gái si ngốc nhìn lên ông tô bị 'Phân thân', trong miệng lẩm bẩm nói:

- Làm sao có thể, chẳng lẽ thật sự có người bước qua cánh cửa Đạo Môn kia sao...

Một kiếm vừa rồi kia, rừng cây bên cạnh Mạc Ngôn cũng lay động! Bốn mạng hồn kiếm lúc này đã khôi phục hình tượng béo tròn, ở trên vai Mạc Ngôn nhảy tới nhảy lui, khi thì biến mất, khi thì vuốt ve trên mặt, tựa như một đứa trẻ hai tuổi mới biết tình được một với một bằng hai, đang cố gắng khoe với cha mẹ mình là một tiểu thiên tài...

- Thật đúng là xem thường người...

Mạc Ngôn đưa tay vỗ vỗ ở trên thân thể của quả bóng mập mạp, kìm lòng không được khen một tiếng. Vừa rồi một kiếm kia, vô sắc vô hình, như gió thổi qua, như nước chảy mây trôi, uy lực lại lớn thần kỳ.

Trong lòng Mạc Ngôn rất rõ, uy lực của bốn mạng hồn kiếm lúc này tập trung tuyệt đại bộ phận ở giọt lọc chất lỏng.

Vốn dĩ hắn hoài nghi giọt chất lỏng này là dịch thể trong truyền thuyết, xem ra lúc này có thể xác định được rồi.

Người tu đạo đúng là chỉ có một chữ thật, cầu chân khí, hồn tu giả cầu chính là chân ngã, vạn vật thế gian, bất luận là vật chất gì chỉ cần một chữ thực để treo lên câu thì đều có thể tồn tại.

Dưới ánh trăng, Mạc Ngôn thu bốn mạng hồn kiếm vào tâm linh, sau đó bước ra xa Mã Quân cùng với cô gái.

Lúc này, Mã Quân ý thức được có vẻ không ổn hẳn muốn kéo cô bé nhanh chóng dời đi.

Nhưng cô gái lại có ý nghĩ khác, giãy giụa giằng tay ra nói:

- Phải đi thì anh đi đi, tôi không đi.

Mã Quân kinh ngạc nói:

- Cô điên rồi sao? Không đi ở chỗ này đợi người khác đến bắt à?

Cô bé cắn môi nói:

- Tôi mới bắt đầu hiểu chuyện, đã theo trưởng bối nạp luyện khí, đến bây giờ đã 20 năm... Mã Quân anh nói cho tôi biết, chúng ta biết rõ cơ hội để vượt qua cánh cửa đạo môn kia là cực kì xa vời, vì cái gì mà phải vất vả vật lộn trên con đường này?

Mã Quân một lòng chỉ muốn dời khỏi đây, liền hét lên:

- Còn có thể vì cái gì nữa? đương nhiên là cầu một cơ duyên... Bà cô của tôi ơi nếu cô không đi thì sẽ không kịp nữa đâu.

Dưới ánh trăng, cô gái cũng không có vẻ gì là sợ hãi mà cười, chỉ vào cỗ xe bị tách làm 2 nửa nói:

- Mã Quân, đây chính là cái cơ duyên tôi thiết tha mong muốn... Cơ duyên ngay trước mắt rồi việc gì tôi phải đi đâu?

Mã Quân nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người ra...

Đúng vậy, loại sức mạnh quỷ thần này rất to lớn chỉ cần bước qua đạo môn kia thì có thể thành nhân tài. Cơ duyên ở ngay trước mắt, đúng là một cơ hội tốt để thỉnh giáo, sao lại phải đi? Lần này đi há không phải là từ bỏ cơ duyên hay sao?

Mã Quân hốt hoảng, nhưng trong giây lát đã tỉnh táo lại, vội la lên:

- Đừng đùa, còn có người khác tính kế trước chúng ta, người ta có thể tặng cho mình cơ duyên ư? Nhanh lên, nếu không thì không kịp đâu!

Cô gái nhẹ nhàng nói:

- Sớm đã không kịp rồi, anh cảm thấy... Chúng ta còn có thể chạy trốn được sao?

Nói xong, cô bỗng quay người nhìn về phía màn đêm u ám khẩn thiết nói:

- Tôi biết anh đang ở đây cũng có thể đang nghe tôi nói, dù có thế nào thì chuyện hôm nay cũng là do chúng tôi không đứng trước, nếu như anh muốn trừng phạt thì chúng tôi đều nhận hết.

- Đây gọi là trang tuần kiệt thức thời, cô vẫn còn tỉnh táo đấy nha...

Dưới ánh trăng Mạc Ngôn thản nhiên bước ra từ bụi rậm, mỉm cười với khuôn mặt khoan thai.

Mã Quân nhìn thấy hẳn, sắc mặt trắng đi vài phần, mới gặp đã lãnh ngạo và khinh thường. Đồng thời, y cũng biết cô gái nói cũng có phần đúng, có lẽ lúc này còn có cơ hội sống sót, nếu như quay đầu chạy trốn chưa biết chừng đang chạy người sẽ bị chia làm 2 nửa.

Cô gái thấy Mạc Ngôn tuy là có sợ hãi nhưng phần chần và tò mò lại chiếm phần nhiều hơn.

Cái này cũng đại diện cho sự dửng dưng cảm ngốc nghếch của cô, chỉ có thể nói, ở trên đường cầu đạo lòng thành kính của cô càng thêm trong sáng.

Đây gọi là đã sớm sáng tỏ, trong tối thì có thể chết rồi, cô chính là con người như vậy.

Thấy thần sắc cô gái có vẻ khó hiểu, Mạc Ngôn cũng không tăng phần cảm tình với cô gái nhưng hấn cũng đang thưởng thức.

Hấn thân là một người cầu đạo, gặp gỡ đồng đạo, mặc dù là người không đến mức tỉnh táo nhưng tự nhiên cũng thấy thanh thản.

So với biểu hiện của Mã Quân thì hiển nhiên là có chút không chịu nổi. Người như vậy, cho dù là có tư chất thì cũng không có triển vọng gì.

- Nói đi, tại sao lại theo tôi?

Mạc Ngôn đi đến trước mặt hai người, hút điều thuốc rồi hỏi.

Cô gái thấy hấn hút thuốc không khỏi ngẩn ra, dường như cô cảm thấy cảnh tượng này và phong phạm của một cao nhân khác rất xa nhau.

Nhưng cô lại nhanh chóng ý thức được, bây giờ không phải là lúc để sững sờ:

- Là vì, là vì... trên người của anh có trang giấy cũ đó.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Nó đối với các người thì có lợi gì?

Cô gái do dự một chút đang định nói thì Mã Quân đứng bên cạnh kéo cô vội la lên:

- Không được nói!

Mạc Ngôn thấy y nhảy ra chỉ cười cười chứ không hành động gì.

Cô gái thở dài, nhìn về phía Mã Quân nói:

- Đừng làm càn, bây giờ chúng ta được chọn lựa sao?

Mã Quân liền suy sụp, đúng vậy, người ta là dao thớt còn mình là thịt cá, bây giờ còn được chọn lựa sao?

Cô gái lắc đầu, không khỏi cười khổ nói:

- Anh đúng là ngốc, ngốc đến vô phương cứu chữa. Có nhiều thứ đối với chúng ta là bí mật nhưng ở chỗ người ta có thể là một xu cũng không đáng đâu.

Mã Quân nghe thấy vậy liền tỉnh ngộ.

Đúng vậy, sự tồn tại của đan thư đối với Mã gia mà nói là một thiên đại bí mật, có thể bước qua cánh cửa kia nhưng đừng quên, trước mắt người này chỉ e sớm qua cửa đạo môn thì cái gọi là thiên đại bí mật này hình như có vẻ buồn cười.

Nghĩ đến đây, y cũng không ngăn cản cô gái nói ra bí mật nữa mà chỉ đứng một bên suy sụp.

241. Chương 225-1: Dạ Đàm

Mấy phút đồng hồ sau, cô gái đã đem những chuyện về đan thư nói hết ra.

Cô gái nói xong, Mạc Ngôn vẫn với vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng thì kinh ngạc mãi không thôi.

- Thật không ngờ, lại có thể nghe thấy cái tên đan thư ở nơi này...

Hấn suy nghĩ một lát hỏi:

- Cô nói đến đan thư, thực sự có phương pháp tăng thọ sao?

Hấn không để ý đến tăng thọ trăm năm nhưng mình vô dụng không có nghĩ là nhà người bạn cũng vô dụng, huống hồ thứ này cũng có chút nghịch thiên, nếu có thể nói vẫn là hãy cố gắng nắm giữ trong tay mình cho tốt là được.

Cô gái nói:

- Tôi cũng không rõ lắm nhưng nếu ngài đồng ý thì tôi có thể dẫn ngài đến gặp trưởng bối, tin là bọn họ có thể cho ngài một đáp án chính xác.

Nghe xong câu này, Mạc Ngôn liền cười.

Cô gái thấy hắn cười lạ, biết là không thể gạt được hắn liền cắn môi nói thẳng:

- Mọi người đều là hậu duệ của đạo môn, có thể đồng khí liên chi, đương nhiên là tôi cũng biết, các hạ là người đại tu và bạn của Mã gia, chắc là tôi trào cao quá rồi. Nhưng với một vài chuyện của hảo hán thì chắc Mã gia chưa chắc đã không thể giúp được ngài.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô còn có thể dò la một chút.

Cô gái ngẩn người ra nói:

- Còn có cái gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu đồng ý cũng có nghĩa cái mạng nhỏ của cô sẽ được bảo vệ.

Cô gái cười khỏ nói:

- Con kiến còn muốn sống, cái đó chỉ là kẻ nhỏ... Các hạ cần phải nói ra sao?

Mạc Ngôn nói:

- Làm bằng hữu thì miễn cho nhưng nếu có cơ hội thì tôi đồng ý gặp trưởng bối của cô.

Cô gái nghe thấy vậy liền vui mừng.

Tuy cô rất muốn kéo người có tu vi sâu này vào Mã gia, trở thành đồng minh nhưng cô cũng biết vài phần đối phương đang vẫn ở trạng thái đối địch. Lúc này có thể như vậy chính là niềm vui ngoài ý muốn. Nếu không e rằng chỉ có thể rước lấy chữ nhục.

Mã Quân ở bên cạnh nghe thấy câu này trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Áp lực vừa được đẩy ra. Y mới phát hiện nội y của mình không biết từ khi nào đã ròn ròn mồ hôi ướt đầm.

- Các hạ, còn chưa được thỉnh giáo danh tính của ngài.

Tuy cô gái không dám có lòng tham không đáy nhưng chỉ điều nho nhỏ như vậy hắn là không thành vấn đề.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi là Mạc Ngôn, đừng cứ gọi mãi là các hạ như thế, cứ gọi là Mạc Ngôn là được rồi.

Cô gái đâu dám gọi thẳng kì danh liền nói:

- Mạc tiên sinh, tôi là Mã Hiểu, đây là em họ của tôi, tên là Mã Quân, chúng tôi đến từ tỉnh Giang Tô...

Đây gọi là như đã hiểu nhau, cô gái dường như là đòn sắt tâm, toàn tâm toàn ý đặt Mạc Ngôn lên cảnh cao, trong lời nói không chỉ có lai lịch của cô và gia tộc của mình được thông thấu thậm chí một vài chuyện bí mật cũng được nói ra, Mã Quân đứng bên chỉ biết than thở.

Mạc Ngôn nghe xong liền hỏi:

- Các cô là hậu duệ đạo môn của Mã gia, có vẻ hơi ít?

Mã Hiểu nói:

- Tôi biết có khoảng 5, 6 nhà những điều này là do lấy hình thức tồn tại của gia tộc mình, còn về phần anh ta tôi cũng không rõ lắm...

Lúc này Mã Quân xen lời vào nói:

- Tôi có nghe ông nội nói qua một vài chuyện. Nói tóm lại, hậu duệ đạo môn gốc cũng còn không nhiều lắm. Một phần lớn đã chuyển ra hải ngoại, lão gia nói có khoảng 10 nhà, hoặc là tông môn hoặc là gia tộc, thậm chí còn có bang hội tồn tại chính thức.

Mạc Ngôn gật đầu thầm nói hậu duệ đạo môn còn ít, cái này chỉ có Mã gia biết rõ, còn không biết là được bao nhiêu...

- Các cô đã từng nghe thấy hai cái tên Tống Thanh Viễn và Thích Viễn Sơn chưa?

Mã Hiểu và Mã Quân liếc mắt nhìn nhau lắc đầu tỏ vẻ không biết hai người này.

Trong lòng Mạc Ngôn hơi thất vọng, nhân tiện nói luôn:

- Được rồi, để lại số điện thoại các cô có thể đi được rồi.

Đối với Mạc Ngôn mà nói đêm nay vẫn còn thu hoạch được một chút. Ít nhất là sự tồn tại và sử dụng của đan thư, tiếp theo là giải quyết chút chuyện của hậu duệ đạo môn, cuối cùng là uy lực của bốn mạng hồn kiếm đã được nghiệm chứng.

Nói tóm lại, phen gây sức ép đêm nay cũng không uổng phí công sức, miễn cưỡng cũng có thể coi là một mũi tên mà bắn trúng ba đích.

Có thu hoạch, đương nhiên là tâm trạng của hắn có tốt lên cũng không có ý gây khó dễ cho hai người này.

Sau khi Mã Hiểu để lại số điện thoại, Mạc Ngôn thuận miệng nói:

- Các cô chuẩn bị đi đâu?

Mã Quân rất sợ Mạc Ngôn nên cũng không dám nhiều lời chỉ có Mã Hiểu nói đi chờ xe rồi lại nói:

- Đi Nhạc Dương.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi có thể đưa các cô dời khỏi nơi này nhưng không được ở cùng khách sạn của tôi.

Mã Hiểu lập tức nói:

- Sẽ không quấy rầy ngài đâu ạ, chúng tôi đến Cửu Phật Sơn tìm khách sạn.

Mạc Ngôn ngăn người ra nói:

- Đi Cửu Phật Sơn?

Mã Hiểu gật đầu nói:

- Thực ra lần này chúng tôi đi là có nhiệm vụ, mục đích chính là Cửu Phật Sơn...

Tại sao lại là Cửu Phật Sơn?

Mạc Ngôn nghe thấy vậy không khỏi nhíu mày nói:

- Có thể nói cho tôi biết nhiệm vụ của các cô là gì không?

Mã Hiểu đang lo là không thể tiến tới quan hệ gần hơn với Mạc Ngôn lúc này nghe thấy hắn chủ động liền nói luôn:

- Không thành vấn đề, chúng tôi đi Nhạc Dương là vì một món đồ văn vật tôn giáo...

Văn vật tôn giáo?

Nghe xong câu này, Mạc Ngôn lập tức ngắt lời Mã Hiểu nói:

- Đợi một chút, thời gian không còn sớm nữa để lên xe đã.

Dừng lại một chút hắn nhìn cỗ xe bị vỡ vụn nói:

- Trước tiên các cô xử lý chiếc xe này đi đã, tôi sẽ ở trên xe chờ hai người.

Nói xong, hắn đi đến chiếc xe QR màu đen được giấu trong rừng cây.

Mã Hiểu và Mã Quân liếc nhìn nhau, trên mặt cười khở xử lý đồng sắt vụn này có vẻ khá tốn công. Nếu không xử lý cứ để đây thì ít nhiều cũng sẽ là cho người thể tục kinh hãi.

Cũng may hai người là hậu duệ của đạo môn, khí lực cũng mạnh hơn người thường, hai người đồng sắt vụn này ném xuống sông cách đó không xa.

20 phút sau, Mã Hiểu và Mã Quân đã ngồi trong chiếc xe QR.

Mạc Ngôn nổ máy. Đi hướng về phía thành phố Nhạc Dương.

Dời khỏi bãi sông, đợi đến đoạn đường để đi một chút Mạc Ngôn nói:

- Nói nhiệm vụ của các cô đi.

Mã Hiểu thoáng trầm ngâm một chút nhân tiện cũng nói luôn:

- Thực ra chúng tôi đi Cửu Phật Sơn là được người khác ủy thác, mục đích chủ yếu là đạo trộm một gốc cây Phật tượng, gốc cây Tượng phật này là văn vật tôn giáo ở hàng triệu năm...

Cô biết rõ đạo lý chân thành, vì muốn lôi kéo quan hệ với Mạc Ngôn cô cũng không hề dấu diếm mà nói ra mục đích của mình, ngay cả chữ đạo trộm cũng nói ra.

Gốc cây Phật tượng chẳng lẽ lại có quan hệ với nguyên lực sao?

Mạc Ngôn khẽ nhú mày nói:

- Gốc cây Phật tượng thì có lợi gì?

Mã Hiểu nói:

- Cụ thể có lợi gì thì tôi cũng không rõ, chỉ là nếu như có được nói thì người ủy thác đó sẽ đổi lấy Thanh thành động chân bảo lực đã bị thất truyền. Nghe nói, đây là 20 loại môn bùa, môn bùa đối với hậu duệ đạo môn chúng tôi mà nói có giá trị rất quan trọng.

Thanh thành động chân bảo lực?

Mạc Ngôn chưa từng nghe thấy cái tên này nhưng nếu dám gọi là bảo lực thì hẳn là điển tịch của đạo môn.

Hắn hỏi:

- Người ủy thác là ai?

Mã Hiểu lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết là ai, là trưởng bối tiếp nhận sự ủy thác này.

Dừng lại một chút, lại nói:

- Hơn nữa trưởng bối nói, người ủy thác này không chừng cũng là một hậu duệ đạo môn Mã gia. Không dấu gì ngài, lần này tôi và Mã Quân đến Cửu Phật Sơn mục đích thứ yếu là Phật tượng, còn mục đích thực sự là chúng tôi mượn nhiệm vụ này để tu luyện bản thân. Trước khi đi, trưởng bối đã căn dặn sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân...

Còn có một hậu duệ đạo môn nữa sao? Lúc này Mạc Ngôn cũng mơ hồ đoán được đột nhiên giáng xuống Nhạc Dương chỉ e là vì hậu duệ đạo môn đó mà đến.

Lần này tới không chỉ chiếm được trang trang mà còn biết được lai lịch của đan thư, thậm chí còn được chứng kiến một trò đùa mèo vờn chuột nữa...

Mạc Ngôn thoáng cười trên khóe miệng.

Đương nhiên, lo lắng hậu duệ đạo môn có thực lực, đến lúc đó rốt cục là mèo vờn chuột hay chuột vờn mèo lúc đó cũng khó mà có thể khẳng định được.

Nhưng có thể nào thì vở kịch hay này nhất định sẽ không chạy đi đâu được.

Khi xe chạy nhanh trên đường nhựa thẳng tắp thì Mã Hiểu cũng đã nói xong, không nên nói thì cũng đã nói không ít rồi.

Mạc Ngôn có thể cảm nhận được cô bé này đang tâm sự thật là không giống với vẻ lãnh đạm vừa rồi.

Cái gọi là quần phân, vật hợp theo loài, thân là tu sĩ thực ra hẳn cũng hi vọng được khai thông với nhiều đồng loại. Nhưng hiển nhiên là hai người này chưa đủ tư cách để khai thông với hẳn, trên thực tế là không ngang hàng nhau. Đồng thời tin tức về hai tên này cũng còn quá ít rất nhiều chuyện hỏi cũng không biết nên không thể trợ giúp nhiều cho Mạc Ngôn.

Thoáng trầm ngâm một chút hẳn nói:

- Tôi sẽ ở thành phố Nhạc Dương thêm mấy ngày, nếu trường bối của các cô có rảnh thì có thể đến đó gặp tôi.

Mã Hiểu nghe thấy vậy mừng thầm trong lòng.

Mạc Ngôn vừa rồi cũng nói qua nhưng cũng không có ước định thời gian cái này ít nhiều cũng có chút từ chối xa xôi.

Còn bây giờ hẳn nói lời này cũng ít nhiều có sự thay đổi...

Trong lòng Mã Hiểu rất rõ, giao tình là tốt, sau này không chỉ trở thành bằng hữu mà còn có thể trở thành đồng minh.

Mạc Ngôn về tới khách sạn, từ đầu đến cuối hoàn toàn không để ý gì để chị em họ Mã mà về thẳng phòng.

Mã Hiểu nhìn thấy bóng hẳn bỗng khẽ thở dài một tiếng nói:

- Họa đắc phúc, phúc trong họa, đúng là may mắn...

Lúc này trong lòng cô mới sinh ra sự sợ hãi.

242. Chương 225-2: Đánh Nhau Nhận Bạn

Khi đối mặt với Mạc Ngôn cô cũng có chút sợ hãi nhưng càng tiếp cận hẳn nhiều hơn, cô và gia tộc mình mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Lúc ấy, căn bản là cô không kịp muốn cái gì khác, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm.

Cô tự nhủ trước mặt người đàn ông này không thể giấu giếm được điều gì.

Bị ý nghĩ mãnh liệt này điều khiển trong đầu rất nhanh cô đã quên đi sợ hãi, chỉ còn nghĩ đến tìm cách để gần Mạc Ngôn.

Thời khắc này cho dù là bảo cô có cởi cả quần áo, lăn trên giường của Mạc Ngôn thì cô cũng không một chút do dự.

Nhưng mà tuy cô tạm thời quên đi sợ hãi chứ không có nghĩa là sự sợ hãi đó không còn tồn tại.

Sau khi Mạc Ngôn dời đi, sự sợ hãi tạm thời bị áp chế sâu trong nội tâm, như măng mọc sau mưa từ từ đi ra bên ngoài.

Mã Hiểu sờ sờ ngực, lúc này mới phát hiện trong lúc bất giác không ngờ áo cô đã ướt đẫm.

Mã Quân ở bên cũng không khá hơn chút này, mãi đến lúc này khuôn mặt của y tái nhợt đến gần như là trong suốt.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Mã Quân hỏi.

Mã Hiểu tức giận nói:

- Còn có thể làm gì, đương nhiên là lập tức gọi điện thoại về nhà để người lớn đi cả đêm đến đây...

Dừng lại một chút cô lại nói:

- Tốt nhất là để ông nội tự mình đến đây.

Mã Quân gật đầu nói:

- Chỉ có lão gia mới đủ tư cách đối thoại với người này, đối lại là đại bá và cha tôi thì không được.

Mã Hiểu vỗ đầu y tức giận nói:

- Không biết che đậy, tôn trọng chút đi, phải gọi là Mạc tiên sinh.

Mã Quân bắt mồm nói:

- Không có ai, cần gì phải ân cần với người này.

Mã Hiểu nghiến tít nói:

- Tuy là không có người khác nhưng làm sao có thể chắc hẳn không nghe thấy anh nói chuyện?

Mã Quân cười nhạo nói:

- Đừng cười, chỗ này cách khách sạn đó hơn 200m nếu hẳn nghe thấy tôi nói chuyện há là thần tiên chắc?

Mã Hiểu cười lạnh nói:

- Đừng quên, chiếc xe của anh bị chém thành hai khúc.

Mã Quân nghe thấy vậy, nhất thời á khẩu không nói được gì...

Dừng lại một chút y lại nói:

- Được rồi, được rồi lần sau tôi sẽ chú ý. Nhưng cô cũng quá cẩn thận, thực lực của hẳn thâm sâu khó lường nhưng cũng không nghe được tôi nói chuyện cách mấy trăm mét. Nếu hẳn có khả năng này tôi sẽ lập tức lạy cô để nhận sai.

Y lấy điện thoại ra nhận tin nhắn.

Y lấy điện thoại ra liếc mắt một cái rồi cứng họng, nhất thời hóa đá...

Qua một đêm khổ sở, đã là hơn 3h sáng Mạc Ngôn nằm trên giường chớp mắt thực ra trong tâm linh hẳn vẫn đang không ngừng suy nghĩ xem những kí tự trên trang giấy.

Trang giấy này được bảo quản vô cùng tốt, hơn 200 năm lịch sử nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói 200 năm này cũng đủ dài để không tìm được căn nguyên, nguồn gốc.

Cũng may là trang này khoảng hơn 100 kí tự, không nhiều nhưng tuyệt đối cũng không ít. Chỉ cần làm theo kí hiệu ngữ pháp và logic theo lý luận mà nói hơn 100 chữ này cũng đủ để Mạc Ngôn thôi diễn ra một loại ngôn ngữ.

Nhưng trong chuyện này có một quan ải, trong tay Mạc Ngôn chỉ có một khối đá phiến chạm khắc kí tự, có thể bắt chước nội dung thực sự là quá ít, trước mắt hẳn không thể phá dịch được loại ngôn ngữ này.

- Nói đến đan thư, lúc trước trong hồ nước mình đã phát hiện ra mảnh đá phiến, chỉ e là trong đó cũng có một phần...

Nửa tiếng sau, vì còn thiếu không đủ để bắt chước văn tự nên bắt đầu dừng lại.

Nhưng thông qua các kí tự được hiện hữu, Mạc Ngôn giải quyết những kí tự hiện hữu kia một chút. Những kí hiệu đó hoàn toàn là một ít thủ đoạn đạo gia luyện đan, nhìn lời ít mà ý nhiều ẩn sâu đạo lý.

Bởi vậy Mạc Ngôn suy đoán chính mình phát hiện ra mảnh đá phiến kia thì có khả năng là một bộ phận của đan thư.

- Xem ra như vậy, phân nửa đan thư đã rơi xuống Uyển Lăng.

- Sở dĩ Nhan Phương tự sát chính là vì đơn thư, Thích Viễn Sơn đến Uyển Lăng năn nã không chịu đi e rằng cũng có quan hệ đến việc này. Xem ra chấm dứt hành trình Cửu Phật Sơn cần phải chú ý đến hành tung của người này một chút.

Nghĩ đến đây Mạc Ngôn liền nhớ đến Tô Cận, nhớ đến đêm đó cô gái quả thực rất đáng thương.

- Chỉ mong cô đừng có tham dự vào.

Mạc Ngôn khẽ thở dài, kéo chăn che đầu... Một đêm không nói chuyện ngày hôm sau hẳn tỉnh lại đã hơn 7 giờ.

Mạc Ngôn vừa mới gọi điện thoại xong thì Lận Thu đã gọi điện thoại đến.

- Còn trên giường không? Cùng nhau đi ăn sáng đi...

Mạc Ngôn nói:

- Đi, tôi sẽ đến đó luôn.

Lận Thu nói:

- Không cần phải vội, sáng nay có một cuộc diễn thuyết, e rằng phải đến giữa trưa.

Lần triển lãm này phải mất 3 ngày, tại Cửu Phật Sơn dưới một gian tôn giáo văn vật của nhà bảo tàng. Đồi trước bảo tàng này là một tòa Tự Miếu, hơn hai mươi năm trước xây thành một bảo tàng tôn giáo, bên trong có vô số báu vật, làm cho Cửu Phật Sơn này thành một thắng cảnh. Du khách phàm đã đến đây không chỉ là để ngắm cảnh mà còn thành tâm bái phật, sau đó đi vòng nơi này một lượt...

Cúp điện thoại Mạc Ngôn trả phiếu phòng sau đó lái ô tô đến khách sạn của Lận Thu.

Lận Thu đã sớm ở cửa khách sạn chờ, khi nhìn thấy Mạc Ngôn cười nói:

- Tối hôm qua gặp mấy bạn học, có uống nhiều không vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cũng tạm...

Lận Thu nói:

- Nếu uống nhiều quá, tôi sẽ giới thiệu cho cậu danh trà Nhạc Dương, trà Phật điểm đầu, trà này có hương cam ngọt có tác dụng tỉnh rượu.

Lận Thu ở khách sạn này ngay Cửu Phật Sơn, hơi ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy cây cối san sát quanh Tự Miếu của Cửu Phật Sơn.

- Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng trước, uống trà xong rồi đến bảo tàng không muộn. còn nữa bảo tàng cách khách sạn không xa lắm, đi bộ chỉ khoảng hơn 20 phút là đến.

Lận Thu kéo Mạc Ngôn đi đến một quán trà cách đó không xa.

Cửu Phật Sơn không hổ là thắng cảnh của Phật giáo. Đâu đâu cũng nhìn thấy tăng lữ, du khách cũng nói đùa nhau đi tới.

Thành thật mà nói, lần này đến thắng cảnh Phật giáo Mạc Ngôn cũng không mấy hứng thú. Đối với Phật gia mà nói thì hương khói thịnh cổ nhiên là chuyện tốt nhưng nếu là tín quá thì dễ làm cho người ta ghét. Trên đường này có ít nhất là 8 tiểu thương chặn đón 2 người chào hàng ...

Hai người vất vả lắm mới đột phá được vòng vây đi vào quán trà lại phát hiện nơi này chỗ ngồi này cũng kín người rồi.

Rơi vào bất đắc dĩ, hai người đành phải đến một quán trà hẻo lánh.

- Thế gian đã mất sự thanh tịnh rồi...

Hai người tìm được một chỗ ở gần cửa sổ rồi ngồi xuống, Lận Thu không nhịn được nói một câu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh cũng đừng quá khắt khe, hòa thượng cần dùng cơm. Hơn nữa, có một số việc bọn họ cũng không định đoạn được, con người đều có lòng xu lợi, ở đây lượng khách mỗi ngày đến đông như vậy cũng không thể không kiếm tiền?

Lận Thu cười nói:

- Lời này của cậu có lý nhưng ai cũng nghĩ như vậy thì thế gian này đúng là không có được một nơi thanh tịnh.

Hai người cười, sau đó uống trà ăn bánh bình dân, nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ cũng có chút hương vị.

Lận Thu giới thiệu trà Phật Gật Đầu cho Mạc Ngôn hương cam thuần khiết, Mạc Ngôn không phải là người sành uống trà nhưng cũng tán thưởng mãi không thôi.

- Mùi trà này không tồi, anh biết nó được bán ở đâu không?

Mạc Ngôn khiếm tốn thỉnh giáo.

Lận Thu cười nói:

- Trà này cũng không hay mua được... thứ nhất là sản lượng của nó không cao, thứ hai là nó được trồng ở vùng Tự Miếu, hằng năm bọn họ đều giữ lại một số lượng, tặng khách hành hương. Bởi vậy số trà trên thị trường rất ít hơn nữa cũng bị kẻ có tiền chặn mua.

Mạc Ngôn nói:

- Nghe anh nói như thế, muốn uống trà này cũng khó sao?

Lận Thu nói:

- Không hẳn, tuy trên đường có bán nhưng đa phần là giả...

Anh ta đang nói thì nhìn thấy một người đang đi về hướng này sắc mặt liền biến đổi, nhắc nhở Mạc Ngôn:

- Chỉ e có người đang tìm chúng ta để gây phiền toái.

Mạc Ngôn không cần quay đầu lại cũng biết Lận Thu nói đến ai, hần cười nói:

- Người này chưa chắc.

Vừa dứt lời, một gã cao bồi đi tới trước mặt hai người mỉm cười nói:

- Chào hai vị tiên sinh...

Thấy vẻ mặt tươi cười của Mã Hiểu, Lận Thu kinh ngạc mãi không thôi. Dù có thế nào thì anh ta cũng không thể ngờ được cô bé và bạn của mình này hôm qua mất mặt ở trong tay Mạc Ngôn, hôm nay không đến trả thù thì thôi sao lại còn khách sáo như thế?

Mạc Ngôn nhìn về phía Mã Hiểu nói:

- Ăn sáng không? Nếu chưa thì ngồi xuống đi.

Mã Hiểu cười nói:

- Cám ơn...

Nói xong, cô khẽ gật đầu với Lận Thu, sau đó không khách sáo ngồi xuống.

Lận Thu không hiểu ra sao cả vì thế đã nhìn về phía Mạc Ngôn, vẻ mặt muốn hỏi.

Mạc Ngôn cười giải thích nói:

- Coi như đánh nhau nhận bạn đi... giới thiệu với anh, vị này là Mã Hiểu, tôi qua tôi mới biết trong nhà cô ấy có một trưởng bối mà tôi quen biết.

Thì ra là như vậy...

Lận Thu rất tin Mạc Ngôn không hề nghi ngờ, trong lòng anh ta thoải mái nhìn về phía Hiểu Mã nói:

- Mã tiểu thư, hân hạnh.

Mạc Ngôn giới thiệu tiếp:

- Mã Hiểu, vị này là bằng hữu của tôi, Lận Thu.

Mã Hiểu liền cười với Lận Thu nói:

- Chào ngài, Lận tiên sinh, chuyện hôm qua là tôi không đúng, xin thứ lỗi!

Lận Thu cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi nói:

- Không có gì, chuyện qua rồi không cần nhắc lại nữa.

Dừng lại một chút lại nói:

- Mã tiểu thư cũng đến xem triển lãm sao?

Mã Hiểu không biết rốt cuộc quan hệ giữa Mạc Ngôn và Lận Thu là thế nào, trong lời nói rất thận trọng:

- Tôi chỉ đến du ngoạn thôi, đúng rồi, Lận tiên sinh... ngài nói đến triển lãm có phải là buổi triển lãm văn vật tôn giáo không?

Lận Thu cười nói:

- Theo tôi được biết, triển lãm mấy hôm liền đấy.

243. Chương 226-1: Xem Triển Lãm

Mã Hiểu nói:

- Nếu vậy thì phải tìm hiểu rồi, tôi cũng rất có hứng thú với văn vật Phật giáo...

Sở dĩ cô ở trong này, mục đích là vì tiếp cận Mạc Ngôn, lúc này nghe thấy Lận Thu nói đến triển lãm liền tỏ ra tán thưởng.

Lận Thu cũng không nghĩ nhiều thuận miệng nói:

- Cô có hứng như vậy thì chúng ta cùng đi.

Mạc Ngôn ở bên cạnh chỉ cười chứ không phản đối gì...

Đổi lại lúc bình thường đương nhiên hẳn không thích có người đi theo mình, nhưng lo trong buổi triển lãm sẽ gặp hậu duệ đạo môn, lúc này có Mã Hiểu bên cạnh cũng có thể hỏi cô một vài vấn đề.

Ấn sáng cũng gần xong, Mã Hiểu nhân cơ hội Lận Thu đi Toilet đã nói:

- Mạc tiên sinh, trưởng bối nghe nói ngài ở đây hận là bọn họ không thể đến ngay, nhưng tối qua cũng đã khởi hành, khoảng chiều nay sẽ đến Nhạc Dương...

Mạc Ngôn gật đầu, không từ chối nói:

- Tôi biết rồi...

Mã Hiểu thấy thế trong lòng không khỏi có chút bận tâm, nhẹ giọng nói:

- Khi nào ngài có thể gặp bọn họ?

Mạc Ngôn nói:

- Hôm nay thì không rảnh rồi, sớm nhất cũng phải ngày mai, đến lúc đó liên hệ qua điện thoại.

Mã Hiểu nghe thấy vậy thở phào thầm nói chỉ cần người chịu gặp là tốt rồi...

Cô lo lắng chính là Mạc Ngôn là một cao nhân không muốn gặp người của Mã gia, hay là bỗng nhiên đi mất, lúc này thấy Mạc Ngôn xác định như vậy tảng đá trong lòng cô cũng được rơi xuống đất.

Mấy phút sau, ba người đi ra, vì còn sớm nên họ đi theo lối cầu thang đến chỗ triển lãm của bảo tàng.

Mạc Ngôn thấy không có Mã Quân, nhân lúc mua hàng mỹ nghệ đã hỏi:

- Em họ của cô đâu?

Mã Hiểu nhỏ giọng giải thích:

- Tôi sợ là y làm ngài mất hứng nên đã để y ở nhà khách rồi.

Mạc Ngôn suy nghĩ, nói:

- Tuổi của chúng ta cũng không hơn nhau bao nhiêu, không cần phải kính cẩn như vậy. Hơn nữa tôi cũng không dễ giận như vậy đâu...

Mã Hiểu nói:

- Kính cẩn là đúng, lấy tôn ti của đạo môn, hướng hồ trưởng bối đã dặn dò, trước mặt Mạc tiên sinh tôi và Mã Quân chỉ phải đa lễ.

Mạc Ngôn nghe xong những câu này, tuy cảm thấy không cần phải kính cẩn nhưng dù sao cũng là người nhà, suy nghĩ hần cũng không khuyên ngăn nữa.

Ba người chậm rãi bước đi, lúc tới bảo tàng buổi diễn thuyết đã gần kết thúc, liên tục đã có du khách dạo thăm.

Lúc này đã khoảng 11h trưa.

Ba người cũng không vội đi vào mà đến nhà ăn gần bảo tàng nhấm nháp món ăn bình dân, lúc này mới mua vé từ từ đi vào bảo tàng.

Bảo tàng này tuy là sửa chữa trên cái nền của Tự Miếu nhưng có rất nhiều thay đổi, vừa không mất đi vẻ cổ xưa nhưng vẫn ẩn chứa sự hiện đại khoa học, kĩ thuật.

Sau khi vào cửa, phủ kín là đá khoảng bằng nửa sâu bóng rổ, giữa sân có một cây bách thụ, có một áng hương đang đốt, làn khói nhẹ lan tỏa mùi thơm của nó làm cho tinh thần của con người cảm thấy nhẹ nhõm.

Ba người Mạc Ngôn một hàng đi vào cửa, thấy mấy vị tăng sư và một vài nhân viên đang đứng quanh gốc cây bách thụ. Bọn họ dáng người không cao nhìn qua cũng thấy rõ họ là người đàn ông vùng Đông nam á, đang chuyện trò vui vẻ. Ngoài ra lân cận còn có mấy người rõ ràng nhìn ra họ là vệ sĩ chuyên nghiệp.

Lân Thu nhỏ giọng noi với Mạc Ngôn:

- Thấy sao? Người đen gầy kia chính là Varna. Siêu cấp phú hào cũng là Phật tử có vóc dáng tiêu tụy nhất.

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Anh không biết là, Phật tử có vóc dáng tiêu tụy và một siêu phú hào rất mâu thuẫn sao?

Lân Thu cười ha ha nói:

- Con người ta những cái mâu thuẫn cùng tồn tại trong chính một cơ thể, cái này cũng không có gì lạ.

Con người mâu thuẫn tồn tại trong một thể thống nhất sao?

Nghe xong câu này, trong lòng Mạc Ngôn bỗng có chuyển động. Tinh thần bảo bản tâm, cầu chính là bản ngã. Theo góc độ triết học mà nói, chính là quãng lối suy nghĩ mâu thuẫn đó đi. Xây dựng một thể thống nhất, đây là quy nhất cũng vì quy nguyên.

- Đi thôi, chúng ta vào trước mới thích, tôi vội rồi.

Lân Thu quơ cái camera trong tay, cười nói.

Lần triển lãm này có 3 sảnh, có 2 sảnh chính, ba người đang ở gần chỗ triển sảnh nhất, theo dòng người đi vào.

Trong phòng triển lãm cách bày trí cũng không khác so với bảo tàng là bao, nhưng chung quy lại là vẫn thuần sắc nữ nhi.

Lần triển lãm này không cầm chụp ảnh. Lận Thu đã sớm chuẩn bị máy quay tốt, thấy một cô gái trẻ trung thanh lệ, anh ta cũng không ngoại lệ lấy máy ra chụp tanh tách...

Chỗ triển lãm này cũng không nhiều hiện vật lắm chỉ khoảng 30 hiện vật được trưng bày trong tủ kính.

Mạc Ngôn cũng không mở ý thức bản ngã ra, cũng không khởi động tâm nhãn, chỉ tùy tiện đi dạo. Hắn rất rõ nếu trong buổi triển lãm này có ẩn chứa nguyên lực, thì bội sức tất nhiên sẽ có dị động hẳn hoàn toàn không cần phải quan tâm.

Chỉ tiếc, sau khi dạo quanh một vòng, nhưng bội sức trước ngực không có chút phản ứng nào.

Hắn đi như cưỡi ngựa xem hoa, dường như không thưởng thức một cách nghiêm túc những văn vật này mà chỉ là tiện đường thì nhìn qua một cái.

Mã Hiểu luôn đi theo sau hắn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy có chút kì lạ.

Cô muốn hỏi nhưng lại sợ làm Mạc Ngôn mất hứng cũng chỉ giống như a hoàn đi theo cưỡi ngựa xem hoa.

Lận Thu thì có vẻ chuyên nghiệp hơn rất nhiều, dường như mỗi hiện vật đều phải đứng lại nhìn ngắm một lát, vốn chỉ định thưởng thức sau đó là chụp ảnh, đương nhiên là còn nói chuyện cả với cô gái xinh đẹp vài câu. Tri thức phong phú của anh ta không chỉ làm cho cô gái phải giật mình mà còn khiến cho các du khách bên cạnh thỉnh thoảng còn thỉnh giáo anh ta một vài điều...

Mạc Ngôn thấy Lận Thu như cá gặp nước cũng chẳng muốn chào hỏi, đi thẳng đến triển lãm.

Mã Hiểu đi phía sau, thấp giọng nói:

- Mạc tiên sinh, cái Phật tượng kia ở triển lãm, chỉ bằng chúng ta vào đó xem trước đi.

Đối với cái Phật tượng này Mạc Ngôn cũng hơi có hứng thú một chút, vì thế gật đầu nói:

- Được, chúng ta đi đến triển lãm.

Hai người đi theo hành lang vào triển lãm, thấy nơi này rất yên tĩnh hiển nhiên là tốt ngoài mấy cái thiết bị tiên tiến được trang bị ngoài cửa mấy góc sáng còn có cả bảo vệ trị an.

Vừa mới vào cửa, bội sức của Mạc Ngôn liền phát ra nhiệt.

Quả nhiên!

Trong lòng Mạc Ngôn không vui lập tức ngưng thần cảm ứng...

Dẫn tới bội sức chạm vào một vật to là tượng Phật Di Lạc, chất liệu pho tượng này chỉ là gỗ bình thường, chạm trổ thì vụng về có thể nói là không có chút thần kì nào. Nhưng tượng Phật Di Lạc cái bụng được người ta vuốt bóng loáng hẳn là cũng lâu năm rồi.

Mạc Ngôn đi lên trước, cẩn thận quan sát chữ giới thiệu văn vật này.

Theo lời giới thiệu, tượng Phật này đã có hơn 800 năm lịch sử từ Tự Miếu ở vùng nông thôn truyền đến. Người ta tin rằng chỉ cần sờ nhiều vào bụng Phật này thì trong nhà nhất định sẽ có được nhiều con cháu.

- Chẳng trách bụng ông ta lại nhẵn bóng như vậy...

Mạc Ngôn cười, cầu tự lại cầu đến Phật Di Lạc, đúng là ...

Mã Hiểu ở bên cạnh cũng thấy thú vị nhìn không được che miệng cười.

Nói tóm lại, nguyên lực trong tượng Phật này không nhiều, so với hai khối ngọc thạch thì đúng là cách nhau một trời.

Nhưng dù sao lúc này cũng là một bắt đầu, Mạc Ngôn nghỉ chân trước mặt tượng Phật này sau đó mới đi vào trong sảnh.

Đồ triển lãm cũng không có nhiều, chỉ khoảng 20 hiện vật nhưng đều là vật quý nên rất được chú ý. Toàn bộ hàng triển lãm đều được sắp đặt trong tủ bát công nghệ cao, cách nhau cũng rất xa thậm chí còn được ngăn cách, có hơn 10 người bảo vệ.

Có một bắt đầu không tồi, Mạc Ngôn cũng trở nên ung dung.

Hắn đi bộ nhẹ nhàng đến khu triển lãm tiếp theo, nơi này là một tòa hoàng kim tọa lạc vô cùng hoa lệ nhưng chưa khiến cho bội sức dị động được. Hắn cũng không vội vã dời đi mà đứng lại đó cẩn thận thưởng thức Phật hoàng kim này.

Mấy khu tiếp theo cũng không có thu hoạch gì, đến khu triển lãm thứ 5 bội sức mới bắt đầu nóng lên.

Nghiêm chỉnh mà nói lần này không nóng lên mà chỉ hơi nóng.

- Mạc tiên sinh, đây chính là Phật tượng mà tôi nói.

Thấy hàng triển lãm này, mắt Mã Hiểu cũng sáng lên, nhẹ nhàng nói bên tai Mạc Ngôn.

Gốc cây Phật tượng thoát nhìn rất sơ sài, không phải vàng bạc gì cũng không phải bó củi gì quý báu, trên thực tế nó chỉ là một đoạn gỗ khô.

Phật tượng dài khoảng 5m, trên thân khô đặng có vết sẹo, cách 10cm bị khảm một vòng sắt màu đen cổ định, có thể nói là không có chút nào thần kì cả. Nhưng ở đầu tượng có một nút thắt đó là một cái mặt Phật.

Hai mắt của mặt Phật khép hờ, ấn đường cũng hơi nhú, thông thường tượng Phật thường trang nghiêm, trách trời thương dân nhưng đây lại ngược lại vẽ mặt khắc khổ.

Gốc cây Phật tượng ẩn chứa nguyên lực so với Di Lặc có thể nói là hơn nhiều.

- Đây là Phật tượng kia sao? Thật là không làm cho tôi thất vọng...

Mạc Ngôn mừng thầm, lập tức lưu Phật tượng này vào hồn ấn ký.

Với hắn mà nói, Phật tượng vô giá nhưng trong nó ẩn chứa nguyên lực bằng bạc. Đáng tiếc là bây giờ không thể động thủ được, hắn chỉ cần có thể lưu lại trong hồn ấn ký thì không sợ nó chạy đến chân trời góc bể gì hắn cũng có cách làm cho nó quay về.

Sau khi lưu trong ấn ký, hắn cũng không còn quên cảm giác tứ khí trên mặt các du khách.

Mã Hiểu từng nghe nói, gấp ghề gốc cây Phật tượng này không chỉ có hậu duệ đạo môn của Mã gia, Mạc Ngôn vì cầu không sơ hở lập tức khởi động ý thức bản ngã bắt đầu phân hình cả triển sảnh.

244. Chương 226-2: Hỏa Hoạn

Triển sảnh trước mặt tuy là rất rộng nhưng ý thức bản ngã của hắn được khoảng 200m dễ dàng có thể bao trùm được lên triển sảnh.

Phen tìm tòi này quả nhiên là có phát hiện.

Trong ý thức bản ngã của hắn có 6 hơi thở khác xa so với người thường hắn lập tức hiểu được.

5 người còn lại 4 nam, 1 nữ. Bốn người đàn ông này đều đã hơn 40 đều giả dạng du khách. Người đàn bà kia tuổi cũng xấp xỉ, ăn mặc như ni cô, không biết đây là thân phận thật của cô ta hay là giả dạng.

Xem hơi thở, tu vi của 4 người đàn ông này hơn Mã Hiểu một chút, thậm chí có người còn không bằng Mã Hiểu.

Mạc Ngôn đem hơi thở và diện mạo của những người này khắc sâu trong tâm linh, cũng lưu lại bọn họ trong ấn ký.

- Những người này hẳn đều như Mã Hiểu nói, hậu duệ đạo môn...

Mạc Ngôn nhớ đến hàng triền lâm phía dưới, sau khi ghi chép xong những người này, hắn thu hồi ý thức bản ngã, lại tiếp tục đi thăm.

Nhưng đúng lúc này hắn bỗng nhiên chú ý đến trong ý thức bản ngã có một tấm hình còn có chỗ thú vị.

Ví dụ như giữa các du khách đó có ba người đoán là của cục quốc thổ, trong đó còn có 2 người mang mũ tiểu ni cô trong đó còn có cả giấy chứng nhận.

- Xem ra, Lộ Lương đến Cửa Phật Sơn đúng là vì triền lâm này.

Mặc dù không nhìn thấy Lộ Lương nhưng Mạc Ngôn tin người này đứng cạnh chỉ huy. Thậm chí nhất cử nhất động của mình đều bị thấu trong nháy mắt.

Nghĩ đến đây Mạc Ngôn bắt đầu tìm tòi các thiết bị theo dõi.

Không lâu sau, hắn phát hiện chính trên đỉnh đầu mình có một chiếc camera.

Vì thế hắn ngẩng đầu lên mỉm cười, sau đó không một tiếng động cười cười...

Đứng bên, Mã Hiểu thấy Mạc Ngôn ngẩng đầu cười ngây ngô không hiểu sao cả nói:

- Mạc tiên sinh, anh đang cười cái gì vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, chỉ là chào người bạn thôi.

Sự từng trải của Mã Hiểu đủ để nhận ra không bình thường.

Cô thấp giọng nói:

- Mạc tiên sinh, có phải có người đang theo dõi chúng ta.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không làm việc trái với lương tâm thì không sợ ma quỷ cửa, cô cần gì phải lo lắng.

Dừng lại một chút hắn nói tiếp:

- Đi thôi, chúng ta đi xem tiếp nào.

Mã Hiểu lưu luyến nhìn Phật tượng kia. Trong lòng thở dài, không chút do dự đi theo Mạc Ngôn đến những khi tiếp theo. Trong nhà theo dõi của bảo tàng, Lộ Lương nhân nhả nhìn xung quanh, nhưng sắc mặt xanh mét.

Mấy nhân viên bên cạnh thấy sắc mặt của ông ta không được tốt, cẩn thận hỏi:

- Lộ trưởng phòng, người này có cần chú ý hay không?

Lộ Lương hít một hơi thật sâu nói:

- Không cần, người này không phải mục tiêu, các cậu cứ chú ý đến những du khách khác đi.

Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng thì không khỏi buồn bực, vì thế ông ta đã về phía cửa sổ để hút thuốc.

Đúng lúc này một trận chuông cảnh báo vang lên chói tai.

- Sao lại thế này?

Lộ Lương giật mình, lập tức ném thuốc lá xuống lao tới.

Nhân viên công tác nói:

- Là tiếng chuông nhưng ba sảnh cũng không có phát hiện hỏa hoạn...

Lúc này có người xông vào báo cáo:

- Lộ trưởng phòng, sau bảo tàng phát sinh hỏa hoạn, tình hình tạm thời chưa rõ lắm nhưng cần di tản du khách, chúng ta là gì bây giờ?

Lộ Lương nói:

- Lập tức thông báo cho triển lãm để họ đề cao cảnh giác, đừng cho người ta đục nước béo cò. Hồ Lâm, Tiểu Lưu, hai người lập tức đi với tôi đến triển lãm.

Du khách trong triển lãm nghe thấy tiếng chuông báo cháy từ hậu viện lập tức bối rối...

Bảo tàng này đời trước là Tự Miếu, xây lại vì không phá vỡ phong cách kiến trúc cho nên bộ phận phòng cháy cũng không được hoàn thiện lắm. Nếu ở hậu viện cháy mạnh thì chỗ này sớm muộn gì cũng có tai họa. Không nói những thứ đầu xa, những thứ triển lãm ở đây đều là gỗ chính là một chất liệu dễ cháy.

Lúc này, những du khách thông minh đã bắt đầu chạy ra cửa...

- Giống như chỗ nấu cơm rồi.

Mã Hiểu đi sau Mạc Ngôn, hơi nhú mi.

Trên mặt cô không có vẻ gì là hốt hoảng, chỉ là cảm thấy kì lạ và cảnh giác. Người ta gọi là tài cao gan dạ, đối với cô mà nói thì chỉ cần hỏa hoạn không phát sinh lên tầng thì sẽ không có bất kì nguy hiểm nào. Cô cũng biết ở đây có mạch nước ngầm, khi nghe thấy tiếng chuông cô lập tức nghĩ ở đây có người cô ý gây rối.

- Đúng là sau bảo tàng...

Mạc Ngôn thần nhiên nói.

Lúc chuông báo cháy vừa mới vang lên, hắn đã mở ý thức bản ngã ra để dò xét phạm vi đến cực hạn, kết quả phát hiện chính là trong 3 triển lãm không có nơi nào xảy ra hỏa hoạn, mà trên đường thông đến hậu viện của bảo tàng có rất nhiều công nhân đang cầm bình chữa cháy chạy về phía có lửa...

Lúc này, người làm việc trong triển lãm và bảo vệ đã đứng ra, du khách cũng đã ít dần.

- Mọi người đừng hốt hoảng, đừng chạy loạn, đi theo tôi bên này...

- Điểm hỏa hoạn cách chỗ chúng ta rất xa, mọi người không cần qua lo lắng, xin mọi người tuân thủ trật tự, chúng tôi đảm bảo mọi người sẽ được an toàn.

Có nhân viên ra mặt duy trì trật tự, hơn nữa hiện trường cũng không phát hiện thấy dấu hiệu của hỏa hoạn, du khách dần được trấn an.

Nhưng lúc này, một làn khói trắng bay đến vào triển lãm lan tràn ra mặt đất rồi nhanh chóng tỏa đi các nơi khác...

- Hồng rồi, chỗ này cháy rồi!

Có người nhìn thấy khói theo bản năng đã hô lên.

Lúc đó vốn trật tự đang yên thì cũng trở lên rối loạn thực sự.

- Chạy mau, chỗ này có cháy rồi...

- Ông ơi, ông ơi, đang ở đâu vậy?

Mọi người hỗn loạn, làn khói cũng càng lúc càng lớn, sau vài giây đồng hồ đã tràn ngập phân nửa triển lãm.

Trong làn khói, tuyệt đại đa số mọi người đều không chịu được chạy nhanh đến cửa của triển lãm. Có mấy người sắc mặt không giống như quen nhau nhưng đều cùng ở lại triển lãm...

Khói càng ngày càng nhiều nhìn mọi vật cũng khó hơn nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói thì cũng không có gì là trở ngại. Hắn đứng ở đó cười, thờ ơ nhìn màn kịch đang diễn ra ở triển lãm.

Ý thức bản ngã của hắn đã bao phủ hắn có thể nhìn toàn bộ triển lãm không sót cái gì...

Giả như khói kia thực sự không phải khói của lửa mà đến từ một góc để che dấu khói đạn.

Một phút đồng hồ trước khi chuông báo cháy vang lên không chỉ có du khách xem triển lãm mới kinh ngạc mà ngay cả mấy người hậu duệ đạo môn cũng có vẻ kinh ngạc, hẳn là hỏa hoạn cũng không nằm trong dự liệu của bọn chúng.

Sau đó phản ứng của bọn chúng cũng không giống nhau, có chán nản, có nghi hoặc, lại còn có người hưng phấn là chẳng khác.

Nhưng có một vẻ giống nhau đó chính là sau một thoáng chần chừ, lập tức không bảo nhau mà bọn họ đều chạy đến khu có Phật tượng.

Bọn họ bước cũng không nhanh, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, hiển nhiên là đề phòng cái gì đó...

Đến tận khi góc cất giấu khối đạn ùn đầy khối lên, 5 người này hình như cũng ý thức được gì, không bảo nhau cùng tăng tốc độ.

Bọn họ ở những chỗ không giống nhau, khoảng cách đến Phật tượng cũng có gần có xa người đầu tiên là một nam một nữ.

Người đàn ông có đôi mắt tam giác, còn người đàn bà giả dạng ni cô.

Khói trong đại triển sảnh càng dày đặc hơn, cố nhìn thì cũng thấy vật, hai người này liếc nhìn nhau trong mắt có vẻ đề phòng.

Chần chừ trong một giây đồng hồ, tên mắt tam giác nhưn mi đề nghị:

- Hợp tác?

Tiểu ni cô tuy không cao lớn nhưng cũng rất quyết đoán, lập tức nói luôn:

- Được!

Tên mắt tam giác nói:

- Tôi hành động, cô đề phòng.

Tiểu ni cô cũng không phản đối, chỉ dùng sức gạt đầu một cái.

Tên mắt tam giác thấy tiểu ni cô đồng ý, không dám chậm trễ, đi đến hộp kính hành động.

Lúc này cũng có 3 người khác đang cùng chạy đến.

Bọn họ thấy có người nhanh chân hơn cũng không cho là lạ, dường như đã sớm đoán được từ trước.

Một người trong số đó cười lạnh nói:

- Quả nhiên là có đồng đạo trong này...

Tên còn lại hạ giọng nói:

- Cùng là hậu duệ đạo môn, gặp cũng có phần!

Người cuối cùng trầm mặc theo sau nói:

- Phật tượng tuy chỉ có một cây nhưng bảo lực có thể phục chế được, hợp tác đi.

Tên mắt tam giác cười lạnh nói:

- Không thành vấn đề nhưng đồ này do tôi giữ.

Ba người nhìn nhau đều gạt đầu.

Mấy người kia tuy không biết nhau nhưng có thể phân biệt hậu duệ đạo môn qua hơi thở, đồng thời bọn họ cũng biết lúc này không phải để phân tranh chỉ có chung lưng đấu cật mới có được lợi ích cao nhất.

Đương nhiên nếu có thể độc chiếm Phật tượng thì bọn họ sẽ không bỏ qua.

Chỉ tiếc khả năng này rất khó tồn tại...

245. Chương 227-1: Tiểu Ni Cô Và Tay Sai

5 người rất quyết đoán, lập tức hợp tác.

- Tận dụng thời cơ, chúng ta không có nhiều thời gian mau hành động đi.

Một người thúc giục.

Tên mất tam giác gật đầu đang định ra tay thì tiểu ni cô đột nhiên nói:

- Đợi một chút, trước khi ra tay tôi muốn biết màn khói vừa rồi là ai phóng ra?

Mọi người cũng nghi ngờ vấn đề này, tên mất tam giác cau mày nói đầu tiên:

- Không phải tôi.

Ba người đàn ông còn lại nhìn nhau cũng lắc đầu phủ nhận.

Về mặt của tiểu ni cô âm trầm nói:

- Tôi rất muốn nói là tôi phóng nhưng đáng tiếc nói không có quan hệ gì đến tôi. Hơn nữa tình hình hỏa hoạn cũng không liên quan đến tôi...

Tên mất tam giác nghe thấy vậy lập tức dừng tay mắt nhìn với vẻ nghi ngờ.

Những người này cũng không phải ngu, hỏa hoạn có lẽ là ngoài ý muốn nhưng khói trong đại triển sảnh rõ ràng là đã nhìn thấy.

Chẳng qua sự cố phát sinh quá nhanh, bọn họ không kịp nghĩ nhiều theo bản năng nghĩ là tất nhiên là một trong số 5 người làm.

Nhưng bây giờ có đông đủ cả 5 người, lại không ai thừa nhận mình đã tạo ra khói cái này nhất định có người nói dối.

- Chẳng lẽ còn có người khác?

Một người nghi ngờ nói.

- Có lẽ là bấy của cục quốc thổ, những người này nhằm vào chúng ta không phải ngày một ngày hai.

Tên mất tam giác lạnh lùng nói.

Tiểu ni cô quả quyết:

- Việc này không hợp lý. Tôi mặc kệ các anh nghĩ thế nào tôi quyết định thôi lui.

Cô nói được thì làm được, vừa nói xong, cô quay đi không một chút do dự.

- Các anh nghĩ thế nào?

Thấy tiểu ni cô quả quyết dời đi, tên mất tam giác có vẻ bất an nhìn ba người còn lại hỏi.

- Mặc dù bảo lực là tốt nhưng tôi nghĩ không thể vì nói mà vào cục quốc thổ. Quan trọng nhất là tôi không muốn bị người khác lợi dụng.

- Đúng vậy, vốn là hỏa hoạn sau lại là khói đạn, cái này có người đã sắp xếp. Mục đích gì, đơn giản là muốn mượn tay chúng ta để làm cái gì đó...

Lúc này, du khách của đại triển sảnh cũng thưa thớt dần, đã có mấy nhân viên và bảo vệ dùng thiết bị để xua khói trong đại sảnh đi.

- Cho dù là có muốn ra tay cũng không kịp nữa rồi...

Cái gọi là tận dụng thời cơ, lại để mất thời gian, tên mất tam giác ra ngoài nghe động tĩnh chỉ biết thời cơ tốt nhất để động thủ thì đã bỏ qua rồi.

Y nhìn thật kỹ vào Phật tượng nói:

- Đi thôi, đóng giả du khách, sau khi dời khỏi chỗ này chúng ta nhất định còn có cơ hội hợp tác.

Mạc Ngôn ở kia vẫn đứng yên, lẳng lặng theo dõi tiểu ni cô và tên mất tam giác kí tên đầu tiên vào màn kịch trộm đồ.

Mạc Ngôn bất động, Mã Hiểu cũng chỉ biết đứng một bên ngăn người ra chờ đợi.

Mãi đến khi tên mất tam giác chuẩn bị rút lui. Mã Ngôn mới thỏa mong ước tự nhủ:

- Có chút thú vị...

Mã Hiểu thấy rốt cục Mạc Ngôn cũng đã mở miệng, trong lòng không nhịn được tò mò nói:

- Mạc tiên sinh, có phải ngài đã nghe thấy gì không?

Tôi hôm qua cô đã biết Mạc Ngôn có thể nghe được người khác nói chuyện cách mấy trăm mét, lúc này cô nghĩ ngay đến động tĩnh đó của hắn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải là nghe mà là xem.

Là xem?

Mã Hiểu không hiểu cũng không dám hỏi kĩ, chỉ theo đề tài hỏi một câu:

- Ngài đã nhìn thấy gì vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhìn thấy 5 con chuột...

Nói đến đây, hắn bỗng ngăn người ta, trên mặt tươi cười lại nói:

- Không đúng, là 4 con chuột còn 1 con là mèo. Ha ha, thật đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Trong màn khói Lộ Lương chạy rất nhanh đến nơi đó có vài món đồ quý nhiệm vụ lần này chủ yếu là theo dõi đối tượng.

Lúc này, tình hình hậu việc của bảo tàng hắn tạm thời không thể phán đoán ra nhưng màn khói trong đại sảnh thì không còn nghi ngờ gì nữa đó là có người cố ý sắp xếp.

Sau khi bố trí sơ bộ ở cửa y lập tức tiến vào triển lãm.

Trên thực tế ông ta cũng không để ý gì đến sự an nguy của mấy món hàng triển lãm mà chủ yếu là để ý đến kẻ trộm.

Lần này nhiệm vụ của ông ta đến Nhạc Dương chủ yếu là theo dõi, bố trí không chế cho đến cuối cùng.

Một loạt nhiệm vụ này nói trắng ra là một chiêu hàng.

Đối với người thường mà nói, hậu duệ đạo môn càng không giống như trong truyền thuyết, nhưng đối với một người làm trong ngành an toàn của quốc gia mà nói làm sao có thể không biết tí nào?

Vừa rồi tên mất tam giác nói như vậy, người của cục quốc thổ chú ý đến họ không phải ngày một ngày hai, chính xác là đã hơn nửa thế kỉ rồi.

Trong hơn nửa thế kỉ này, đôi bên có sự đối kháng, đương nhiên là cũng có hợp tác nhưng trên phương châm của cục quốc thổ là theo dõi và phát hiện là chính.

Nhất là 10 gần đây, trong cục quốc thổ bắt đầu có những ý kiến bất đồng chỉ giam không khống trên thực tế là tổn không ít nhân lực và vật lực. Nếu như có thể chiêu an được những người này, thì chỉ cần với một ít năng lực của bọn họ tất sẽ làm tăng khả năng bảo vệ quốc gia.

Có nói như vậy nhưng đến mức độ nào đó bọn họ làm thế nào, hơn nữa cho đến giờ hiệu quả cũng không tồi.

Lộ Lương chạy nhanh trong sương khói, đi ra triển lãm trong làn khói bồng có một bàn tay mềm mại đặt lên vai của anh ta.

Lộ Lương kinh hãi, theo bản năng ông ta hất khuỷu tay định đánh.

Nhưng ngay sau đó ông ta bị người kia nói lỏng một giọng nữ nhi trong trẻo:

- Đừng thần kinh là tôi đây!

Nghe thấy giọng nói của người này, Lộ Lương thở dài nói:

- Có phát hiện được gì không?

Giọng nói trong làn khói chính là của tiểu ni cô kia, cô trừng mắt nhìn Lộ Lương nói:

- Người của anh kiểm tra thế nào? Mắt mù hết rồi sao? Lại để cho người ta động vào vụ này, may mà bà cô này thông minh...

Lộ Lương khẽ nhú mày:

- Đừng có cho rằng mình là người ngoài, cô nói là mắt mù, bây giờ chúng ta là chiến hữu.

Tiểu ni cô khinh thường nói:

- Tôi không có năng lực như mấy tên đồng sự cận bã kia... cắt , nếu không vì Đại Bá tôi sẽ không vào cục quốc đất của các người đâu.

Lộ Lương cải chính:

- Là cục quốc thổ chứ không phải cục quốc đất.

Tiểu ni cô bĩu môi:

- Vâng là cục quốc thổ, là vệ sĩ, là lực lượng bảo vệ quốc gia, không có tiếng tăm gì toàn là những anh hùng vô danh.

Lộ Lương nghiêm túc nói:

- Tuy ngữ khí nói chuyện của cô có vấn đề, nhưng tôi phải nói đây là sự thực.

Dừng lại một chút dường như ông ta cũng không có cách nào với tiểu ni cô này chậm rãi nói:

- Được rồi, bây giờ nói cho tôi biết cô có phát hiện gì?

Tiểu ni cô trừng mắt nhìn xung quanh nói:

- Đã lâu rồi tôi không được nghỉ phép.

Lộ Lương dở khóc dở cười nói:

- Nửa năm qua cô cũng nghỉ ba tháng rồi còn gì...

Lời còn chưa dứt, tiểu ni cô liền nói:

- Tôi không giống các anh, tôi là người của đạo môn, cần tu hành!

Lộ Lương bất đắc dĩ phải nói:

- Được rồi, được rồi, nếu lần này cô có phát hiện gì làm tôi vừa lòng tôi có thể cho cô nghỉ phép một tháng.

Tiểu ni cô cò kè nói:

- 3 tháng!

Lộ Lương mặt lạnh nói:

- Nhiều nhất cũng chỉ 2 tháng nếu cô còn cò kè thì hai ngày cũng không có đâu.

Tiểu ni cô cười hi hi nói:

- Hai tháng thì hai tháng, xong thủ tục.

Dừng lại một chút cô lại nói:

- Để người của các anh, à không đúng, là đồng sự. Anh có thể cho đồng sự rút lui, mục tiêu đã được tập trung có 4 người. Đợi ghi hình tôi sẽ cho anh xem.

Bốn người?

Mắt Lộ Lương sáng lên nói:

- Tôi nghĩ nhiều nhất cũng chỉ có 3, 4 người cơ à, lần này bạn rồi.

Tiểu ni cô lại nói:

- Có thể vẫn còn...

Lộ Lương nói:

- Có ý gì?

Tiểu ni cô trầm ngâm, tổ chức lại ngôn ngữ đem hết chuyện vừa rồi nói ra.

Lộ Lương nghe xong không khỏi nhú mày nói:

- Theo như cô nói như vậy còn có những người khác đang ngấp nghé?

Tiểu ni cô gật đầu nói:

- Hẳn là như vậy... Nhưng kì lạ chính là, mấy người này từ đầu đến cuối không có xuất hiện, tôi không đoán ra được rốt cuộc là đến vì cái gì? Đầu tiên khẳng định không phải đến chỉ để cho vui, hãm hại đồng loại, hình như cũng không giống, dù sao cạm bẫy cũng thấp cấp.

Lộ Lương trầm ngâm một lát nói:

- Việc này đợi để bảo tàng báo cáo tình hình hỏa hoạn rồi nói sau, bây giờ phải tổng hợp phân tích những người này đã.

Dừng lại một chút lại nói tiếp:

- Đúng rồi, cô mới phát hiện có 4 người có người nào khoảng hơn 20 tuổi diện mạo thanh tú? Người này rất cao khoảng 1m80 khí chất cũng không tồi, nhất là ánh mắt, đặc biệt sáng...

Ông ta nói xong không thấy tiểu ni cô, đang nhìn phía sau mình, nhẹ nhàng hít mùi đàn hương, khẽ nhếch mũi tròn tròn mắt...

Lộ Lương nói xong mới phát hiện ra tiểu ni cô bất thường nói:

- Cô làm sao vậy?

Tiểu ni cô nhìn sau lưng ông ta nói lắp bắp:

- Ông... ông... sau ông là ai?

Lộ Lương nhảy dựng lên nhanh chóng quay lại sau.

Lúc này, đứng sau ông ta người đang cười híp cả mắt không phải ai khác mà chính là Mạc Ngôn?

- Thật không ngờ, trong mắt trưởng phòng Lộ còn có một mỹ nam như vậy.

Mạc Ngôn cười dài nói:

- Nhưng thật đáng tiếc, nói như vậy tôi lại càng muốn nghe được từ chính miệng tiểu sư phụ này.

Nói xong hắn trừng mắt nhìn tiểu ni cô.

246. Chương 227-2: Rút Dây Động Rừng

Thấy ánh mắt Mạc Ngôn trong suốt, tiểu ni cô không nhịn được nói:

- Ánh mắt của anh thực sự là rất sáng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cảm ơn đã khích lệ, khả năng diễn xuất cũng không tồi đâu...

Tiểu ni cô hoảng sợ nói:

- Anh... anh đã nhìn thấy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vừa khéo lúc đi qua chỉ liếc nhìn thôi.

- Làm sao có thể?

Tiểu ni cô trừng mắt nhìn Mạc Ngôn, có vẻ không tin. Trong mắt cô người này phong nhã nhưng không có hơi thở như của người trong đạo môn. Lúc đó nếu là nắp ở bên sao mình lại không phát hiện ra?

Mã Hiểu thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô ta liền khẽ hừ một tiếng:

- Éch ngồi đây giêng, cô thì biết cái gì... hừ, nội gián, tay sai...

Mạc Ngôn đến, cô mơ hồ đã nghe thấy tiểu ni cô nói, lúc này lại thấy hơi thở của tiểu ni cô lập tức đoán ra thân phận...

Tiểu ni cô nghe thấy vậy, mắt liền đỏ lên.

Mạc Ngôn nói:

- Mã Hiểu, không được nói lung tung, mỗi người có một con đường, chỉ cần xuất phát từ bản tâm, ngoài ra các việc khác đều không đáng kể. Hơn nữa cô cho rằng thứ hôm qua cho cô xem là giả hay sao?

Lời này của hấn không thật, những lời này xuất phát từ bản tâm nhưng vẫn có chút vô nghĩa.

Mượn hấn mà nói mục đích của chuyến đi này chính là để làm giặc, không có nửa điều đáng nói?

Chẳng qua khi làm người, có đôi khi không nhất định phải thật lòng, hướng hồ hấn giải vây cho tiểu ni cô là có dụng ý.

Mã Hiểu kinh ngạc nói:

- Mạc tiên sinh, ngài đúng là cảnh sát?

Từ khi biết Mạc Ngôn là người trong đạo môn, đương nhiên là cô cho rằng Mạc Ngôn chỉ dùng thân phận cảnh sát để giả tạo.

Một cao nhân như vậy làm sao có thể là một cảnh sát nhỏ nhoi được?

Theo cô thì đây không phải là cái gì mà nhân tài không được trọng dụng hay vấn đề không biết trọng dụng nhân tài mà đây quả thực là đắm mình trong trụy lạc.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nghiêm chỉnh mà nói, tôi vẫn không phải là cảnh sát, chỉ là một cố vấn thôi. Theo như lời của cô thì tôi đúng là tay sai, là chân chó.

Mã Hiểu nghe hấn tự giễu cợt, mặt đỏ lên nói:

- Mạc tiên sinh, tôi không phải có ý này...

Mạc Ngôn cười ngắt lời cô:

- Được rồi, tôi chỉ đùa một chút thôi, không cần phải hốt hoảng thế đâu.

Mã Hiểu thấy hấn không có vẻ tức giận trong lòng an tâm hơn một chút, lại nhìn tiểu ni cô với vẻ oán hận. Tiểu ni cô vừa mới bị mắng là nội gián tay sai hoàn toàn trúng vào chỗ mẫn cảm nhất của mình, cho nên bất lực và ủy khuất.

Lộ Lương đứng ở bên, lúc này nhẹ ho một tiếng nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Du khách cũng bớt rồi, cậu cũng nên dời khỏi nơi này?

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, tôi lập tức đi ngay, tôi ở đây là muốn cho ông biết chuyện hôm nay không có quan hệ gì đến tôi.

Có chút dừng lại nói tiếp:

- Ngoài ra, tôi còn muốn nhắc nhở ông, còn có những người khác chú ý đến văn vật, có lẽ là đêm nay, hoặc ngày mai... Tôi có dự cảm kết quả của văn vật đó không tốt, chỉ mong những Phật tử đó bảo vệ được chúng.

Lộ Lương cười lạnh nói:

- Tôi chỉ e người ngấp nghé văn vật đó không phải ai khác mà chính là cậu.

Mạc Ngôn cười cười:

- Ông đúng là đã biến tôi từ tốt bụng trở thành người lòng lang dạ sói, nếu thế thì... Ông đã lo lắng còn tôi cũng khó mà tránh được hiểm nghi, chi bằng từ giờ ông cho người đi theo tôi đi?

Lộ Lương nghe thấy vậy cười lạnh nói:

- Người của tôi cũng không rảnh.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chỉ là một đề nghị thôi mà, bỏ đi. Nhưng tôi đã nói trước nếu đêm nay hoặc mai xảy ra chuyện gì ông đừng có đến làm phiền tôi. Ông cũng biết tính tôi không được tốt lắm, chuyện lần trước tôi không muốn lại xảy ra lần nữa đâu.

Chuyện lần trước?

Nghe xong câu này, tiểu ni cô và Mã Hiểu đều có chút tò mò, nhất là tiểu ni cô vì thân phận đặc thù của mình với Mạc Ngôn cũng phá lệ tò mò.

Còn Lộ Lương nghe xong những câu này trong lòng càng nghi ngờ và tức giận.

Người này tốt đẹp thì tại sao lại nói những câu này?

Đáy lòng không có quỷ? Hay là cố khích tướng, hay còn có mưu đồ gì khác?

Lộ Lương càng nghĩ càng mơ hồ cảm thấy tên này không ổn...

- Mặc kệ hấn có chủ ý gì. Trương cục trưởng lần này đến tỉnh A còn một nguyên nhân nữa là vì hấn, đang lo không có cơ hội tiếp xúc, lần này hấn chủ động đến cửa, thực ra cũng là một cơ hội không tồi.

Lộ Lương nhớ Trương Chính đã dặn dò, lập tức thay đổi tâm ý lạnh lùng nói:

- Cậu đã nói như vậy thì tôi sẽ cho cậu được như nguyện.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Tốt nhất là như vậy, tất cả mọi người cũng bớt lo, tôi cũng không muốn sau khi văn vật xảy ra chuyện thì lại có ruồi bọ cả ngày cứ nhìn tôi chăm chăm... Ông đừng có trợn mắt, ông và Trương cục trưởng chỉ đơn thuần là đến tỉnh A công tác thôi sao?

Lộ Lương nghe thấy vậy, sắc mặt không khỏi bị kìm hãm.

Mạc Ngôn cười nói:

- Có một số việc mọi người tâm lý phải chắc, tôi cũng không muốn nói nhiều. Ngoài ra đề nghị của tôi tốt nhất là ông nên phái người theo tôi, đừng để đến lúc bị trộm lấy đi thì lại không phát hiện thấy gì.

Lộ Lương không khỏi nhú mày, mình dư giả để đối phó với người khác nhưng lại không thể tiếp cận được người kia. Quan trọng nhất là ngộ nhờ Mạc Ngôn thực sự tính toán mượn cục quốc thổ che dấu làm chuyện xấu xa hơn nữa nếu hắn thực hiện được thì mình khổ rồi.

Nghĩ đến đây, theo bản năng hắn nhìn về phía tiểu ni cô...

Cách bảo tàng khoảng 300m có một khách sạn, Đỗ Khuyết đứng ở mái nhà của khách sạn dùng kính viễn vọng nhìn về cửa bảo tàng.

Tổng Thanh viễn đứng cạnh y nói:

- Lão hòa thượng, ông nghĩ cái này rốt cục là sao?

Đỗ Khuyết mỉm cười nói:

- Bây giờ ông hẳn gọi tôi là giáo sư, hoặc là Đỗ lão, chờ khi tôi mặc tăng y vào rồi, hãy gọi tôi là lão hòa thượng cũng không muộn.

Tổng Thanh Viễn thăm oán tôi đồng ý gọi ông là lão bất tử.

Sau đại môn của bảo tàng, xe cứu hỏa đã tới nhưng cũng không có nhiều tác dụng. Tiếng chuông cứu hỏa cháy trong bảo tàng. Tiếng chuông tuy đang dọa người nhưng tình hình hỏa hoạn cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, lửa xuất hiện ở hậu viện, xe cứu hỏa đã đến nhân viên bảo tàng đã nhanh chóng dập tắt ngọn lửa.

Thấy ngoài cửa bảo tàng du khách đã thưa dần, Tổng Thanh Viễn cũng không đoán ra là Đỗ Khuyết có chủ ý gì.

Ông ta vốn tưởng lão hòa thượng này sẽ đục nước béo cò nhưng mãi đến lúc này lão hòa thượng đó vẫn thế căn bản là không có dấu hiệu động thủ.

Khuấy đục nước rồi nhưng lại không động thủ, đây không phải là rút dây động rừng sao? Tổng Thanh Viễn khẽ nhú mày...

Đỗ Khuyết như nghe được sự nghi vấn trong lòng ông ta liền xoay người cười nói:

- Có phải ông đang cảm thấy tôi đang rút dây động rừng không?

Tổng Thanh Viễn bên ngoài thì cười nhưng cũng không nói gì:

- Đánh rắn động cỏ hay là rút dây động rừng thì cũng đều là chuyện của ông không liên quan gì đến tôi.

Đỗ Khuyết ra vẻ kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ông không muốn Phật trượng kia?

Tổng Thanh Viễn cười lạnh nói:

- Dĩ nhiên là tôi muốn nhưng qua trận này ông thấy còn có cơ hội hay sao?

Đỗ Khuyết cười ha ha nói:

- Tổng Thanh Viễn ơi là Tổng Thanh Viễn, bây giờ tôi mới hiểu ông chỉ giống như con thỏ chạy trong lúc hỗn loạn mà thôi...

Tổng Thanh Viễn không ngờ ông già kia lại vạch trần mình, liền tức giận nói:

- Có chuyện gì thì cứ nói, ý gì vậy?

Đỗ Khuyết thấy đối phương hóa giận liền mỉm cười, cũng vòng vo nói:

- Chúng ta có những người gọi là hậu duệ đạo môn, thực ra có một khuyết điểm rất lớn, ông có biết là khuyết điểm gì không?

Tống Thanh Viễn nói:

- Là cái gì?

Đỗ Khuyết thở dài nói:

- Khuyết điểm lớn nhất của chúng ta là đã tự đề cao mình. Cho những người thường đi, hơn nữa đã sớm quên mất cái gọi là đồng khí liên chi. Chúng ta thoát khỏi những người thường cũng chẳng khác nào làm cô lập chính mình. Hơn nữa cái gọi là đồng khí liên chi cũng là cùng nhau tương trợ.

Tống Thanh Viễn thấy lão hòa thượng này bỗng nhiên lại đi giảng giải đạo lý, trong lòng mất hết cả kiên nhẫn ngắt lời y nói:

- Rốt cuộc là ông muốn nói cái gì?

Đỗ Khuyết nói:

- Tôi nghĩ là, chúng ta nên tề tâm hợp lực, chính là Phật tượng...

Nói đến đây, đột nhiên y ngừng lại cười khổ:

- Thôi bỏ đi, bỏ đi. Không nói cái này nữa. Con đường như long môn đều phải tự sức tranh đấu, đây mới là tình trạng thực của đạo môn, chuyện tề tâm hợp lực này không thích hợp với người tu đạo như chúng ta, tôi đã vọng tưởng rồi...

Nói xong, y cầm lấy kính viễn vọng, lại cẩn thận quan sát hướng vào cửa của bảo tàng.

247. Chương 228: Một Công Đồi Việc

Khoảng 10 phút sau, y lại khẽ cười rồi gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta có thể đi được rồi.

Tống Thanh Viễn nói:

- Đi đâu? Đi Nhạc Dương sao?

Đỗ Khuyết cười nói:

- Phật tượng còn chưa về tay, nếu đi thì chẳng phải sự bố trí của tôi uổng phí sao?

Dừng lại một chút, y thấy Tống Thanh Viễn có vẻ nghi hoặc nói luôn:

- Tôi biết ông đang nghi ngờ, nghi ngờ mục đích của tôi, thực ra vừa rồi ông nói rất đúng, lần này tôi đã đánh rần động cỏ rồi.

Đây gọi là lão tinh, quỷ tinh, nhưng Tống Thanh Viễn cũng không dám nói:

- Có ý đánh rần động cỏ? Ông nói rõ một chút đi...

Đỗ Khuyết nói:

- Hai ta đều biết, đến triển lãm lần này không chỉ có hậu duệ đạo môn của chúng ta, nhưng lại chỉ có một Phật tượng cho nên đối với chúng ta mà nói muốn lấy được Phật tượng không chỉ là đấu với bọn bảo vệ và những phương tiện phòng hộ mà chính là cả những đồng đạo.

Tống Thanh Viễn cũng không phải là người ngu, liền hiểu ngay:

- Tôi hiểu rồi, sự bố trí của ông thực ra là cái bẫy, là cố ý dụ cho bọn họ ra tay!

Đỗ Khuyết cười nói:

- Đúng vậy... thử nghĩ mà xem, nếu vừa rồi ông ở trong triển lãm phát hiện ra khói và hỏa hoạn, ông sẽ nghĩ thế nào? Rồi lại làm thế nào?

Tống Thanh Viễn hơi trầm ngâm rồi nói luôn:

- Đầu tiên tôi nghĩ là nhất định có người phát động trước, tiếp theo tôi sẽ không do dự mà đuổi đến cuối cùng. Nếu như không ăn được cả thì cũng phải phân một chén canh.

Đỗ Khuyết nói:

- Đúng vậy, đổi lại là tôi, có thể cũng phải làm như vậy thôi. Còn vấn đề hoàn toàn nằm ở chỗ này, lần này hậu duệ đạo môn đến Cửu Phật Sơn khá ít chỉ có 7,8 người. Nếu những người này đều làm như thế thì có phải cục diện sẽ rất hỗn loạn hay không?

Tống Thanh Viễn nghĩ về những điều lão hòa thượng nói rồi gật đầu:

- Chỉ có một Phật tượng, ai cũng không muốn buông tha, đến lúc đó nhất định sẽ đánh nhau ác liệt...

Dừng lại một chút ông ta lại nghĩ đến một khả năng khác nói:

- Nếu như không đánh nhau thì có thể hợp tác, sự bố trí của ông rơi vào khoảng không? Không chỉ có thể thậm chí còn làm cho người ta hiềm nghi lẫn nhau?

Đỗ Khuyết nghe thấy vậy cười như một lão hồ ly nói:

- Quên cho ông biết, thời gian phun khói kia rất ngắn, dù là bọn họ có đánh nhau hay hợp tác thì không thể ung dung mà mang được cái Phật tượng kia đi.

Đúng là lão hồ ly... Tống Thanh Viễn không nhịn oán thầm trong lòng.

Còn giả vờ giả vịt gọi cái gì là đồng khí liên chi, cùng nhau trợ giúp, chính là trợ mặt ra đào mồ hãm hại đồng đạo, lão già này cũng thật quá là nham hiểm nhỉ?

Đỗ Khuyết thấy vẻ mặt khinh thường của Tống Thanh Viễn hiểu ngay là ông ta đang suy nghĩ cái gò lên cười nói:

- Có phải là ông đang nghi ngờ tôi hãm hại đồng đạo không?

Tống Thanh Viễn cười khan nói:

- Cái này không tính chỉ là hiềm nghi chứ?

Đỗ Khuyết cười nói:

- Thực ra, đây cũng là muốn tốt cho bọn họ thôi...

Tống Thanh Viễn thấy cái lão mặt mo này trở ra không biết xấu hổ cười lạnh nói:

- Đúng là lạ, như thế mà cũng được coi là muốn tốt cho người khác?

Đỗ Khuyết bắt đắc dĩ cười, mang theo vẻ tự giễu nói:

- Ông nhớ đừng có quên, lúc chúng ta ngấp nghé Phật tượng thì người khác lại ngấp nghé chúng ta.

Tống Thanh Viễn nghe thấy vậy không khỏi ngẩn người ra nói:

- Ông nói là?

Đỗ Khuyết gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi nói là làm cho những người chạy ngược chạy xuôi đó. Ông ngẫm lại xem, hậu duệ đạo môn có thể đến đây nhiều như vậy, ông cảm thấy những người đó sẽ không nhìn thấy sao?

Tống Thanh Viễn kinh ngạc nói:

- Bọn họ theo dõi chỗ này?

Đỗ Khuyết nói:

- Không không dám khẳng định nhưng khả năng này là rất lớn... Sở dĩ tôi dụ những đồng đạo này ra rồi lại không có bọn họ có đủ thời gian chính là đồng thời làm cho người của cục quốc thổ phải hiện thân.

Tống Thanh Viễn như tỉnh ngộ nói:

- Như vậy khác nào gạt được 2 chướng ngại vật, có đồng đạo phía trước tất nhiên là sẽ khiến người của cục quốc thổ phải tập trung lực lượng lên bọn họ. Từ đó chúng ta mới có cơ hội để ra tay.

Đỗ Khuyết cười nói:

- Đúng vậy, cũng là một công đôi việc. Ngoài ra cũng chẳng khác nào bảo vệ cho đồng đạo, chỉ cần không bị người của cục quốc thổ bắt thì tháo thân đối với họ hoàn toàn không thành vấn đề. Nếu như bọn họ ra tay sẽ phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, đánh nhau sẽ khó tránh khỏi sơ hở để cho cục quốc thổ tiêu diệt từng người một.

Tống Thanh Viễn nghe thấy vậy gật đầu nói:

- Nghe ông nói như vậy, đúng là bảo vệ được bọn họ, đây gọi là ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi... bây giờ tôi hiểu vì sao vừa rồi ông lại thán như thế...

Đỗ Khuyết thở dài không nói câu nào.

Tống Thanh Viễn lại nói:

- Vậy khi nào chúng ta động thủ?

Đỗ Khuyết nói:

- Quan sát thêm đi, đêm nay hoặc đêm mai bây giờ tôi còn chưa quyết định...

Lúc Mạc Ngôn rời khỏi bảo tàng, đi bên cạnh không chỉ có Mã Hiểu mà còn có thêm cả tiểu ni cô.

Chẳng qua là lúc này tiểu ni cô đã bỏ tăng y, khôi phục lại nguyên trạng.

Tổ của cô cũng gần bằng Cam Lam, lúc đi sau Mạc Ngôn hoạt bát, sôi nổi đúng là một cô gái bướng bỉnh.

Lộ Lương để cho cô đi sau Mạc Ngôn, đối với nhiệm vụ này cô cũng không có bất kỳ ý kiến nào, ngược lại còn vui mừng là đằng khác.

Nguyên nhân này đơn giản chỉ là xuất phát từ sự tò mò...Cô chỉ muốn biết nhìn thấy con người cương vị đứng đầu, vì cái gì mà sau khi nhìn thấy Mạc Ngôn chân tay lại có chút co cứng lại. Ngoài ra trong lúc Lộ Lương nói chuyện với Mạc Ngôn đã mơ hồ để lộ ra giữa hai người còn có ân oán gì đó. Hơn nữa phần thắng lợi không phải là phần của Lộ Lương mà là cái người nam nhân mà dường như nhìn lướt qua thì không hề uy hiếp được.

Lần này cô thiếu nữ thực sự rất tò mò.

- Còn chưa biết tên của cô đâu, có thể tự giới thiệu một chút không?

Ra khỏi cửa của bảo tàng, Mạc Ngôn tò mò hỏi tiểu ni cô.

Tiểu ni cô đáp:

- Tôi tên là Sở Ngọc, Sở trong Sở Hán, Ngọc trong Ngọc Thạch...

- Sở Ngọc? Cái tên rất hay...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi giới thiệu một chút, vị này chính là Mã Hiểu, các cô xem như cùng Mạch rồi.

Sở Ngọc liếc nhìn Mã Hiểu, cái miệng nhỏ từ đầu đến cuối luôn không nói gì.

Đương nhiên là Mã Hiểu không để ý đến cô chỉ nhẹ hừ một tiếng.

Mạc Ngôn thấy thế không khỏi cười khỏ...

Lúc này xa xa lại có người đang vẫy vẫy Mạc Ngôn, hẳn đi đến cười nói:

- Lận huynh, tôi đang tìm huynh.

Lận Thu cười nói:

- Tìm tôi? Lời này của cậu có thể nói ngược rồi, tôi ở đây đợi cậu đã nửa tiếng đồng hồ, nếu không nghe thấy người nhân viên nói rằng không có ai bị thương thì tôi đã xông vào rồi.

Mạc Ngôn cười giải thích:

- Gặp một người quen nên tôi hàn huyên mấy cái, đây, chính là vị này...

Nói xong hắn giới thiệu Sở Ngọc với Lận Thu.

Lận Thu là người hay đùa nói:

- Người này, thế nào mà gặp được người quen vậy, lúc thì là Mã tiểu thư, bây giờ lại là Sở tiểu thư, đều là mỹ nhân cả.

Mạc Ngôn cười ha ha nói vòng vo:

- Lận huynh, tôi nghe nói lần triển lãm này có thể phải dừng lại trước, anh có dự định gì không?

Lận Thu nói:

- Kết thúc trước đúng là mất cả hứng, tôi còn chưa nhìn chủ sảnh. Thôi đã vậy thì dạo quanh Cửu Phật Sơn một vòng ngày kia về.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi cũng đang định như vậy...

Lận Thu nói:

- Nếu đã vậy thì chúng ta ở cùng đi, tôi đang ở một mình.

Mạc Ngôn cười nói:

- Hai người đàn ông ở chung? Nhưng tôi không quen, ha ha...

Dừng lại một chút, nói tiếp:

- Tôi đang tìm một khách sạn gần để tiện cho leo núi.

Lận Thu nói:

- Khách sạn gần đây đã chật cứng khách, nếu không thì phải tìm nhà cách bảo tàng xa một chút.

Mạc Ngôn mỉm cười, nhìn về phía Sở Ngọc và Mã Hiểu nói:

- Các cô có cách gì không?

Tiền có thể thông thần, quyền cũng thế.

Mã Hiểu là hậu duệ của đạo môn, hơn nữa đằng sau còn có cả một đại gia tộc chứ không phải cô hồn như Tống Thanh Viễn, tiền đương nhiên là không thiếu. Còn Sở Ngọc không chỉ là hậu duệ đạo môn mà còn là người đội hành động của đội quốc thổ, trong tay có quyền đặc biệt. Chuyện của người bình thường đối với cô chỉ như một bữa sáng.

Mã Hiểu thoáng nhìn Sở Ngọc thấy cô đang chuẩn bị nói thì giành luôn:

- Cứ giao cho tôi đi.

Nói xong, cô lấy điện thoại ra gọi cho Mã Quân sắp xếp chuyện này.

Lận Thu thấy thế không nhịn được cao giọng nói:

- Mã tiểu thư, nếu có phòng trống thì phiền cô sắp xếp giúp tôi một phòng.

Mã Hiểu mỉm cười gạt đầu.

Một tiếng sau, một hàng bốn người đến một khách sạn 4 sao cách bảo tàng khoảng 300m.

Mã Quân đã sớm chờ ở chỗ này sau khi nhìn thấy Mạc Ngôn nói:

- Mạc tiên sinh, phòng đã có, tổng cộng có 4 phòng đều ở tầng trệt.

Mạc Ngôn cười nói:

- Làm phiền cậu rồi.

Mã Quân trong lòng vẫn còn sợ Mạc Ngôn cười khan nói:

- Đây là chuyện tôi nên làm, ngài đừng khách sáo...

Lận Thu đứng bên nhìn Mã Quân cũng khẽ gật đầu.

Anh ta có ấn tượng cực kém đối với người này nhưng vì thể diện của Mạc Ngôn nên cũng không tính toán gì.

Mọi người lên lầu, Mã Quân mang phiếu phòng phát cho mọi người rồi dời đi.

Bốn người đi vào phòng của mình, Mạc Ngôn đi đến trước cửa sổ nhìn bảo tàng cách đó xa xa...

Bởi vì đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, ngoài Phật tượng và tượng phật Di Lặc ra tạm thời hẳn còn không rõ, trong văn vật khác còn ẩn chứa nguy hiểm không.

Nhưng cũng không thành vấn đề toàn bộ hiện vật còn đó, chỉ cần đêm nay đến Cửu Phật Sơn một chuyến thì có thể thành việc lớn.

- Xin lỗi, trưởng phòng Lộ, lần này mượn anh che dấu, sau này có cơ hội nhất định tôi sẽ trả lại anh tấm ân tình này...

Mạc Ngôn hút điều thuốc, khóe miệng thoáng cười.

248. Chương 228-2: Một Công Đôi Việc

Ở thời này khoa học kĩ thuật phát triển, làm tặc không chỉ có là nghề hung hiểm cao, kĩ thuật cũng phải cao lên.

Nhất là vừa rồi đi thăm gian bảo tàng kia, bình thường các biện pháp phòng hộ cũng tương đối đúng chỗ, lần này lại được gia tăng gấp đôi. Ngoài bảo vệ ra còn có cả người của cục quốc thổ.

Tình hình như vậy thì cho dù là Mạc Ngôn cũng không có cách gì hay được.

Hắn dù sao cũng không phải thần, cho dù là tránh được con mắt của người thường nhưng cũng khó mà vượt qua được công nghệ theo dõi và thiết bị phòng trộm công nghệ cao này.

Ngoài ra, hắn liên tiếp hai lần gặp Lộ Lương khiến cho đối phương chú ý. Mạc Ngôn thấy mình cho dù không bị trưởng phòng Lộ nhìn chăm chăm thì cũng bị hoài nghi rồi. Tuy là hắn không sợ phiền toái nhưng cũng không muốn có ruồi bọ bầu xung quanh mình. Cho nên hắn trước mắt tốt nhất là làm cho người khác không hiềm nghi mình nữa.

Bởi vậy hắn đã có một ý tưởng một công đôi việc.

Đằng trước còn có bảo vệ cho dù là hắn cũng khó mà làm người ta kinh động được để lấy đi Phật tượng kia.

Nhưng cái này cũng không phải là tuyệt đối.

Nếu hắn thoát xác sau đó ném hồn kiếm bốn mạng vào bảo tàng thì mặc dù là kĩ thuật tinh vi nhất cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Nhưng trong chuyện này có một quan ải, khi hắn xuất khiếu thì phải có một thân thể khuyết thiếu khác bảo hộ, sự phiêu lưu là tương đối lớn. Nhất là vào thời gian trước, hắn đã mơ hồ phát hiện Nhân Kiếp của mình lại không có người bảo hộ thì lại càng không dám làm bậy.

Lúc hắn ở bảo tàng, hắn cũng ý thức được sự phiêu lưu này trong lòng cũng không ngừng do dự.

Hắn rất rõ nếu hắn xuất khiếu nhất định phải có người bảo hộ nhưng đáng tiếc là bên cạnh hắn một người đáng tin cũng không có. Lận Thu mới chỉ gặp mặt 2 lần, Mã Hiểu thì lại càng không nói làm gì...

Nhưng sau khi hắn gặp Lộ Lương và Sở Ngọc thì trong lòng đã có tính toán.

Có câu cửa miệng nói:

- Có khó khăn thì tìm cảnh sát.

Tuy Lộ Lương và Sở Ngọc không phải là cảnh sát nhưng theo một ý nào đó nhiệm vụ của bọn họ giống nhau, chỉ cần sắp xếp thỏa đáng thì bọn họ có thể tin tưởng được thậm chí còn hơn cả bạn bình thường.

Cho nên lúc đó Mã Ngôn không cố ý kích động Lộ Lương thậm chí còn chủ động xin được theo dõi.

Thực ra hắn tính cũng rất đơn giản, chỉ là mượn người của cục quốc thổ thay mình hộ pháp.

Như thế không chỉ người được chọn hộ pháp được tin tưởng đồng thời còn cõ được cái thất họ hiềm nghi mình, đây chính là một công đôi việc.

Đương nhiên, loại tín nhiệm này cũng chỉ có hạn, nếu kị thác toàn bộ cơ thể mình cho người của cục quốc thổ thì đây vẫn là một hành vi mạo hiểm.

Nhưng không sao, ngoài việc Lộ Lương phái Sở Ngọc ra thì bên cạnh hắn vẫn còn cao nhân là Mã Hiểu.

Rõ ràng là Mã Hiểu và Sở Ngọc không vừa mắt nhau.

Có hai tầng bảo hiểm này, Mạc Ngôn rất tự tin, vấn đề an toàn hoàn toàn không phải lo gì cả. còn lại chỉ là tìm một nơi gần bảo tàng để sắp xếp một chút. Sau khi ta xuất khiếu cùng với nó là cảm ứng mỏng manh, khoảng cách càng gần thì cảm ứng sẽ càng rõ ràng. Chỉ cần khống chế tốt khoảng cách này thì cho dù là có phát sinh cái gì ngoài ý muốn thì hắn cũng sẽ không bị phát hiện.

Sau khi rời khỏi bảo tàng, Mạc Ngôn đã có ngay ý tưởng tìm một khách sạn gần.

Trong lòng hắn rõ, sau khi Mã Hiểu nghe được lời này thì sẽ không để mất cơ hội được gần mình. Như vậy thậm chí hắn không cần mời cô ta cũng chủ động mắc câu.

Chuyện tiếp theo, hắn không có bất kì một khó khăn gì.

Mã Hiểu không chỉ chủ động tìm một khách sạn mà còn sắp xếp rất chu đáo. Nhất là phòng của Mạc Ngôn không chỉ lớn nhất mà còn là loại phòng xa hoa, rất tiện cho buổi tối Mạc Ngôn hành động.

- Mạc tiên sinh, đã đến giờ ăn tối, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Nửa tiếng sau, Mã Hiểu đã gõ phòng Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

- Có gọi Sở Ngọc không?

Mã Hiểu cười thản nhiên nói:

- Đã thông báo cho cô ấy... Mạc tiên sinh, ngài cứ yên tâm đi, tuy tôi không thích cô ta nhưng cũng không vì chuyện này mà làm hỏng chuyện của ngài đâu.

- Làm hỏng chuyện của tôi?

Mạc Ngôn cười hỏi.

Mã Hiểu cười nói:

- Mạc tiên sinh, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, ngài chủ động yêu cầu người của cục quốc thổ đi theo nhất định là có thâm ý. Lần này, tôi không dám tự suy đoán, điều duy nhất có thể làm chính là làm theo ý của ngài...

Mạc Ngôn cười nói:

- Cảm ơn cô đã hiểu, thực ra mục đích của tôi sớm tôi đã nói rồi, chính là vì muốn sớm thoát khỏi hiềm nghi không cần thiết.

Mã Hiểu nói:

- Mạc tiên sinh, ngài cho rằng... còn có người có chủ ý đến văn vật này?

Mạc Ngôn cười nói:

- Khăng định, nhất định và khăng định.

Lúc này, Sở Ngọc đi ra, nghe được câu này hồ nghi nói:

- Có phải anh có tin gì không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tin tức thì không có, đây chỉ là một trực giác của người đàn ông thôi...

- Cắt...

Sở Ngọc rất không hài lòng với câu trả lời của hắn nói:

- Anh đồ quỷ à, phụ nữ chúng tôi mới co trực trực giác, đàn ông các anh chỉ có bản năng thôi.

Dừng lại một chút, lại nói:

- Đúng rồi, trường khoa đề cho tôi đi theo anh, có thể chúng ta không cùng một phòng, tối này nếu anh chuồn đi tôi đây cũng phải thức trắng đêm để theo dõi anh sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vấn đề này giải quyết rất dễ, phòng của tôi đủ lớn, tối nay...

Lời còn chưa dứt, Sở Ngọc đã trừng mắt nói:

- Đây, đây, không phải là anh muốn tôi ở chung đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nghe tôi nói hết đã, ý của tôi là tối nay mọi người có thể cùng sang phòng tôi chơi bài, hậu duệ đạo môn các cô sức khỏe dồi dào chơi cả đêm chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Sở Ngọc sáng mắt lên nói:

- Đúng thế, ý kiến hay, nhưng nhất định phải nhuộm máu đào mới được, như vậy mới kích thích.

Mã Hiểu bĩu môi một cái nói:

- Có tí lương còn đòi kích thích? Để dành làm của hồi môn đi...

- Mặc kệ cô...

Sở Ngọc quay về phía cô làm mặt quỷ rồi kéo Mạc Ngôn đi đến nhà ăn.

Mạc Ngôn nói:

- Đừng vội, đừng vội còn có một người nữa chưa gọi.

Mã Hiểu nói:

- Đã thông báo cho Lận tiên sinh rồi, anh ta đang tắm bảo chúng ta xuống trước.

Ba người cùng đi đến nhà ăn của khách sạn, Mã Hiểu đã sắp trước ghế, mọi người đều ngồi vào ghế lô.

Chỉ lát sau, Lận Thu đã tắm xong cũng chạy xuống dưới.

Bữa cơm này ăn rất nhanh, thậm chí cả rượu cũng chưa uống, khoảng nửa tiếng sau mọi người đã dùng cơm xong.

- Lận huynh, hai vị đại tiểu thư này tối nay cần chơi bài, anh có hứng thú không?

Về phòng Mạc Ngôn mời luôn Lận Thu, có vị sư huynh này hệ số an toàn sẽ tăng lên.

Lận Thu cười nói:

- Các cậu không để ý đến lão này tham khảo thì tôi đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Sở Ngọc lập tức nói:

- Đương nhiên là không để ý, đại thúc, ba thiếu một đầu.

Lận Thu nói:

- Ba thiếu một? Đây không phải là muốn chơi mạt chược đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chỗ này cũng không có mạt chược, cũng không có bàn mạt chược, tôi thấy mọi người chơi tú lơ khơ đi.

Sau khi mọi người lên tầng liền đi sang phòng của Mạc Ngôn.

Mã Hiểu gọi điện cho người mang bài đến, nhận tiện gọi luôn cả một ít đồ ăn vặt.

Sau khi ván bài được bắt đầu, cơ bản là Mã Hiểu và Sở Ngọc là hai nhân vật chủ yếu, đã không vừa mắt nhau chơi bài lại càng lục đục

Mạc Ngôn và Lận Thu thấy hai cô gái tính kế chơi bài với nhau cũng thấy vui.

Chẳng mấy chốc đã đến 12 giờ đêm.

Ván bài luôn ổn định, vừa mới bắt đầu Mã Hiểu và Sở Ngọc đã lưỡng hỷ tranh chấp nhưng hai bên cũng ngang nhau, người này cũng không làm gì được người kia. Sau đó hai người lại phát hiện Mạc Ngôn và Lận Thu đã nhân cơ hội này để đục nước béo cò thành ra chỉ có hai người thắng. Tình huống như vậy dù hai người có không vừa mắt nhau nhưng cũng đã liên hợp lại kết thành đồng minh chính nghĩa bắt đầu chống lại hai người tà ác đang đục nước béo cò kia.

Qua 12h đêm, vì hai cô gái không lục đục với nhau nữa cho nên ván bài cũng ổn định trở lại hai bên đại khái là cũng ngang hàng nhau.

Đương nhiên cái này cũng không có hệ gì với tư tưởng của Mạc Ngôn.

Thấy đã qua 12 giờ đêm, Mạc Ngôn cười nói:

- Chúng ta ăn chút gì đó đi?

Sở Ngọc liền gật đầu đồng ý nói:

- Được, tôi cũng hơi đói bụng, chúng ta ăn rồi chiến tiếp.

Mã Hiểu đứng lên cười nói:

- Tôi đi gọi điện đặt ăn khuya, mọi người muốn ăn gì?

Sở Ngọc giơ tay nói:

- Tôi muốn ăn vằn thắn, cả sữa chua nữa.

Lận Thu cười nói:

- Vằn thắn với sữa chua? Kết hợp loại này đúng là hiếm thấy... Mã tiểu thư phiền cô gọi cho tôi một bát vằn thắn đi.

Mã Hiểu nhìn Mạc Ngôn nói:

- Mạc tiên sinh còn ngại?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi cũng ăn bát vằn thắn đi...

249. Chương 229: Đêm Thần Kỳ.

Mã Hiểu nói chuyện điện thoại xong khoảng sau 10 phút sau người phục vụ đã đưa đồ ăn đêm tới.

Ngoài vằn thắn ra, Mã Hiểu còn gọi một ít bánh bao hấp, canh súp. Mọi người cùng ăn ngon miệng, vừa ăn đêm vừa nói chuyện.

Ăn xong bữa khuya, Mạc Ngôn đứng lên nói:

- Tôi muốn đi toilet, nhận tiện gọi điện cho bạn gái một chút, mọi người cứ chơi đi, ăn no chơi bài ngay không tốt cho cơ thể đâu.

Sở Ngọc lấy di động ra đưa cho Mạc Ngôn làm mặt hề cười nói:

- Tôi cũng muốn gọi điện thoại, báo cáo công việc...

Cái mà cô gọi là báo cáo đương nhiên là gọi điện cho Lộ Lương báo về tình hình hiện thời, Mạc Ngôn cười nói:

- Không cho nói bậy.

Sở Ngọc tủm tỉm cười nói:

- Yên tâm, yên tâm đợi thua điểm thì dễ thôi.

Mạc Ngôn cười ha ha rồi đi vào toilet, sau đó khóa cửa lại.

Đi vào toilet và gọi điện, hẳn có thể lợi dụng quãng thời gian 20 phút này.

Tuy thời gian không nhiều lắm nhưng cũng không ít, đủ để hoàn thành mục tiêu đã dự định.

Đi vào giữa toilet hẳn ngồi khoanh chân xuống sau đó tĩnh tâm suy nghĩ, chìm vào toàn bộ ý thức bản ngã...

Sau hai phút, thoát xác khổng chế lên bồn mạng hồn kiêu, hẳn dạo qua một vòng.

Từ góc độ người ta nhìn thấy da thịt của mình sẽ có một loại cảm giác quái dị. Cơ thể trên không trung nhìn thấy một gương mặt quen thuộc Mạc Ngôn không khỏi hốt hoảng 2 giây trên không trung.

Lúc này nhìn lại, có thể đang tràn đầy sức sống nhưng không có một tia sinh khí, nhìn trong mắt rất giống quỷ.

- Đây chính là người đàn ông...

Mạc Ngôn cười không hề lãnh đạm, không chế lên bồn mạng hồn kiêu xẹt qua trước ngực, bội sức nổi lên cuộn cuộn rồi chui qua vách tường.

Trong không gian của bồn mạng hồn kiêu tuy không thể cất chứa vật chất thực tế, bội sức cũng không ngoại lệ. Trên thực tế, Mạc Ngôn tự luyện bùa hộ mệnh và phối khí kia của Nhan Phương đến giờ phút này đều được lưu giữ trong đó.

Sau khi bội sức bị đưa vào trong bồn mạng hồn kiêu lập tức biến mất không hề để lại dấu vết gì.

Sau khi xuyên qua vách tường, trong mắt là bầu trời đêm mờ mịt, cùng với bầu trời đêm là đèn sông và đèn vạn gia không tắt.

Không kịp thưởng thức ánh sáng long lánh này, Mạc Ngôn đang ở trên không trung, nhìn xuống hướng có bảo tàng, không ngừng chút nào hẳn nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ của bồn mạng hồn kiêu cực kì nhanh, khoảng cách mấy trăm mét trong nháy mắt đã tới.

Lúc này trong bảo tàng hoàn toàn yên tĩnh tất cả giống như đã đi vào giấc ngủ say...

Sau khi trốn vào trong bảo tàng, Mạc Ngôn cũng không nghĩ nhiều đi thẳng vào triển lãm.

Lúc này trong triển sảnh ngoài các máy theo dõi ra, các hệ thống điện quang chống trộm cũng đang hoạt động, hệ thống phòng thủ ở đây vô cùng kiên cố.

Nhưng điều đáng tiếc chính là cái gọi là hệ thống phòng thủ kiên cố đó chỉ là tương đối chứ không phải tuyệt đối.

Những thứ đó đối phó với những kẻ trộm bình thường thì thừa sức nhưng loại đạo tặc U Linh như Mạc Ngôn thì thực ra cũng chẳng khác gì mảnh giấy...

Mạc Ngôn rơi trên mặt đất, hóa mình thành một người bình thường.

Trên không trung cũng thoải mái nhưng hắn đã có thói quen cảnh giác, lúc này biến thành hình người là có thể ung dung hành tẩu trong triển sảnh.

Thu hoạch được ngay trước mắt nhưng hắn không hề vội, sau khi rơi trên mặt đất hắn cứ ung dung chậm rãi đi vào triển sảnh.

Trong triển sảnh chỉ có một màu xanh biếc nhàn nhạt chiếu vào các hiện vật trong tủ kính thủy tinh càng thêm cảm giác thần bí...

Tuy bội sức bị ngăn cản bởi bốn mạng hồn kiếm nhưng bản thân nó cũng chứa hồn của bốn mạng hồn kiếm, gặp nguyên lực trong văn vật cũng sẽ hiện ra dị dạng. Loại dị dạng này có thể xuyên thấu không gian cách trở, để bốn mạng hồn kiếm có thể hỗ trợ cho Mạc Ngôn. Chỉ tiếc là sau khi đi dạo qua 7, 8 khu triển lãm chỉ có một việc khiến cho bội sức có thể phản ứng hơn nữa độ chấn động lại vô cùng mãnh liệt thậm chí còn hơn cái ông tượng phật Di Lạc bụng to kia.

Trước khi đến, Mạc Ngôn đã quyết định ngoài Phật tượng ra, những văn vật ẩn chứa nguyên lực không nhiều, trong chuyện này bao gồm cả ông phật Di Lạc kia.

Đây gọi là mọi chuyện liên tuyệt đối với một tu sĩ như Mạc Ngôn mà nói nếu không biết bỏ và được thì sớm muộn gì tâm cảnh cũng bị long đong, rơi vào vực sâu không đáy.

Văn vật trong triển sảnh cũng không nhiều, hắn muốn nhìn thấy đầu cuối cùng...

Đúng lúc này, bội sức bỗng nhiên nóng bỏng lên.

Loại nhiệt này theo vật lý truyền lại nhưng ý thức bản ngã của có thể rõ ràng cảm nhận được, sự nóng cháy của bội sức và sự chấn động thậm chí còn có ngay trên Phật tượng...

Mạc Ngôn mừng thầm, lập tức nhìn về phía văn vật phía trước.

Đây là lư hương đồng, ba chân hai quai, mang đậm phong cách cổ xưa. Nhưng khiến cho bội sức dị động thì không phải lư hương này mà chính là ngọc thạch đệm ở dưới chân lư hương. Khối Ngọc Thạch này hình tròn, đường kính khoảng một thước, dày khoảng một tấc. Mặt ngoài của ngọc thạch có ba hố lõm, hình tam giác hoàn toàn vừa với 3 chân của lư hương. Cũng không biết lư hương này đã có từ bao lâu, ba qiao này là mài mà ra chuyên dùng để đặt lư hương.

- Đồ vật tốt.

Mạc Ngôn không cười to, có mấy khối đồng nguyên lực ngọc thạch này và Phật tượng kia thì việc này có thể nói là viên mãn.

Thu hoạch được 2 thứ này, Mạc Ngôn rất hài lòng không muốn ở lại lâu, vì thế hắn đã ngự lên bốn mạng hồn kiếm đi về phía 2 triển sảnh nhỏ, bay qua bay lại một vòng.

Tuy trong triển sảnh nhỏ cũng chứa văn vật có nguyên lực nhưng giá trị không cao, căn bản là không lọt vào mắt của Mạc Ngôn.

Sau khi lượn qua một vòng, hắn quay lại triển sảnh chính, ngắt nguồn điện sau đó rất nhanh đi vào bản ngọc thạch thả bội sức ra.

Bình thường, bội sức không hề có linh tính nhưng khi gặp nguyên lực thì lại giống như được đánh thức trong giấc ngủ say, không được cho Mã Ngôn ngự sử đã hóa thành một đám sương, vù vù bay về phía ngọc thạch.

Ngay lập tức một vài ánh sáng hiện lên từ giữa ngọc thạch, biến thành một tia kim sắc, cũng mạnh mẽ lao về hướng của bội sức.

- Phù...

Hơn 10 giây sau, một tiếng động nhỏ kim quang cũng biến mất, ngọc thạch cũng biến thành một thứ bột mịn.

- Lần hấp thu nguyên lực này so với những lần trước tốc độ nhanh hơn nhiều.

Mạc Ngôn thấy thế, đang định thu hồi bội sức nhưng không ngờ bội sức lại từ chối khi Mạc Ngôn gọi về, sau đó đã chuyển hướng bay về chỗ Phật tượng.

Đối với cái này tự mình bước trên đường tu hành bội sức, Mạc Ngôn cũng không có cách gì hay. Cho đến giờ hắn vẫn chưa thực sự khống chế được nó, càng không biết rõ lai lịch của nó. Lúc này thấy nó tự làm theo ý mình cũng là rơi vào đường cùng. Cũng may, người và vật đều nhất trí về mục tiêu vì nguyên lý trợ giúp lẫn nhau không trái ngược.

Bội sức bay đến khu Phật tượng, trên không trung nó cũng không hề khách khí bắt đầu lấy nguyên lực trong Phật tượng.

Lại một dòng ánh sáng xuất hiện trong mắt Mạc Ngôn, bội sức giống như tha thiết, không bao lâu sau đã nuốt chửng Phật tượng trong không trung.

Đột nhiên khiến Mạc Ngôn phải kinh ngạc chuyện xảy ra, vốn hắn tưởng gốc cây Phật tượng sau khi bị nuốt chửng cơ bản sẽ giống với ngọc thạch vừa rồi hóa thành bột mịn nhưng ai ngờ dị trạng lại xuất hiện. Sau khi nguyên lực ẩn chứa trong Phật tượng biến mất thì thể thích của nó lại co rút lại, một cây to lớn bé đi như cái dây.

- Đây là thứ gì vậy?

Mạc Ngôn chỉ thấy trong lòng kì lạ, hắn thử dùng ý thức bản ngã liên kết lại thì phát hiện ra trong cây kia có một sinh mệnh tức khí.

- Gặp ma rồi, chẳng lẽ thứ này có thể nuôi dưỡng được hay sao?

Thực sự Mạc Ngôn rất khó lý giải được loại dị trạng này, hắn nhìn kĩ rồi lại phát hiện trên đỉnh Phật tượng có một mặt Phật nhưng lúc này cũng biến mất biến thành một quả bội lôi. Điều khiến người ta phải sợ hãi chính là trên mặt Bội Lôi nhỏ này, mặt mũi đủ cả, trông như là đang ngủ...

- Chưa biết chừng lại là một thứ tốt, cần phải mang về nghiên cứu không biết thứ này có thể đưa vào bốn mạng hồn kiếm được hay không?

Nguồn điện của triển sảnh đã bị ngắt, sau khi bảo vệ trị an phát hiện bất thường thì lúc này cũng chạy đến.

Thời gian còn lại của Mạc Ngôn không nhiều, hắn đem cây dây này cuộn lại thử một lần thấy không có trở ngại gì, gốc cây này không chịu được sự dơ bẩn của thể tục trần gian, cuối cùng là sát nhập vào bốn mạng hồn kiếm.

- Đúng rồi, dù cây dây này có quái dị như thế nào thì cũng chỉ là một chi trong ngũ hành. Ngũ hành trong thủy sẽ phát sinh mộc, sau khi bốn mạng hồn kiếm luyện được một giọt nước khắng định là có khả năng tẩm bổ cho nó, gốc cây kia cũng không phải là vật chết mà là một sinh vật có linh tính, biết cái gì hữu dụng với mình cái gì có thể làm hại mình.

Mạc Ngôn cũng không kịp nghĩ nhiều, ý niệm trong đầu ngừng hoài niệm thu hồi bội sức lại sau đó bay lên, ngồi trên bốn mạng hồn kiếm dời khỏi triển sảnh.

Ra khỏi triển sảnh, trước mặt hắn là hai người bảo vệ trị an mặc thường phục đang cầm đèn pin soi, Mạc Ngôn mỉm cười xẹt một cái qua đỉnh đầu của hắn.

Bay với gió đời người cũng chỉ có thể là sáng khoái.

Vừa rời khỏi bảo tàng, bên trong đèn đã sáng, còn có tiếng hét truyền đến nữa.

Đương nhiên, mấy người bảo vệ trị an kia và cảnh sát mặc thường phục đã phát hiện ra Phật tượng bị mất...

Mạc Ngôn đang định quay về khách sạn, sau bảo tàng là ngã tư đường, một lão đầu và một người đàn ông trung niên đang đứng ở đó, trợn mắt há mồm lên nhìn ngọn đèn trong bảo tàng phát sáng.

- Lão hòa thượng, có cái gì không đúng...

Người đàn ông trung niên khẽ nhú mày.

Lão hòa thượng đó nói:

- Cái này còn cần ông nói sao? Xem ra có người đã ra tay trước chúng ta.

Người đàn ông trung niên có chút vui sướng khi thấy người khác gặp nạn nói:

- Ha ha, cái mà ông gọi là một công đôi việc hình như không hiệu quả gì.

250. Chương 230: Trông Chờ

Lão hòa thượng sắc mặt trầm xuống nói:

- Trên đời này rất nhiều người ngu xuẩn, nhưng cũng không phải không có người thông minh. Ban ngày tôi bố trí đã bị người khác nhìn ra sơ hở, ngầm hành động thực ra cũng không có gì lạ.

Nghe hết cuộc đối thoại của 2 người này, Mạc Ngôn dừng lại trầm nghĩ, thì ra hoán hoạn và mà khói sương hôm này là do hai người này làm...

- Lão hòa thượng, ông nghĩ người này ra tay có thuận lợi hay không?

Lão hòa thượng trầm giọng nói:

- Có thuận lợi hay không thì tôi cũng không rõ lắm nhưng tôi thực sự hi vọng hắn có thể lấy được Phật tượng kia, nếu không thì lần sau triển lãm này sẽ hoàn toàn bị khóa lại trong kho...

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Thực ra, sau khi hắn ta tay thuận lợi thì lại gặp phải vận đen?

Lão hòa thượng thần nhiên nói:

- Không hẳn là gặp đen nhưng là phải chia một chén canh.

Người đàn ông trung niên nói:

- Tôi cũng muốn chia một chén canh, ông có biết hắn là ai không? Không chừng người ta đã sớm cao chạy xa bay rồi...

Lão hòa thượng hơi hí mắt nói:

- Dù sao cũng sẽ điều tra ra, trừ phi hắn chưa đổi Phật tượng thành bảo lục...

Mạc Ngôn ở bên nghe thấy buồn cười, bọn người muốn ăn lại đổ lên người ta sao?

Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh lùng, bay ra phía sau tên hòa thượng rồi đột nhiên biến mất trong làn gió...

Lão hòa thượng nhìn cửa sau của bảo tàng suy nghĩ chợt thấy một cơn gió lạnh nổi lên trên cổ, không tự chủ được y giật mình một cái.

Y kinh hãi, quay lại ...

Phía sau hoàn toàn vắng vẻ, ngay cả hình ảnh của ma quỷ cũng không có, kinh khí này tuy là sắc bén vô cùng nhưng cũng vô dụng.

Người đàn ông trung niên thấy thế không hiểu ra sao cả:

- Lão hòa thượng, ông làm cái gì vậy?

Mắt của Lão hòa thượng sâu thẳm, cảnh giác nhìn xung quanh trầm giọng nói:

- Hình như vừa rồi có người thăm dò ta.

Vừa rồi y cũng không xác định được hàn khí từ đâu mà đến chỉ đành nói là có người thăm dò mình.

Người đàn ông trung niên thấy mặt y có vẻ nghiến tức, trong lòng cũng hiểu ra lập tức cựa chuyển hơi thở của cơ thể ngưng thần để đề phòng.

- Di...

Người đàn ông trung niên vận chuyển hơi thở, Mạc Ngôn nhìn thấy có vẻ không đúng.

- Lại là Thi Sát, chẳng lẽ y là Tống Thanh Viễn?

Mạc Ngôn nhìn người này có vẻ kinh động.

Trong cơ thể người này ẩn chứa thi sát, về cường độ không thua gì tên ở thôn Dân tộc.

Mạc Ngôn không biết lai lịch của Tống Thanh Viễn là gì lại càng không rõ người này đã từng là sát nghiệt ở Châu Phi, lúc này mặc dù hắn có cơ sở để hoài nghi nhưng cũng không có cách nào để khẳng định.

- Có lẽ là, có lẽ là vậy nhưng dù thế nào cũng phải đánh dấu trước đã...

Mạc Ngôn không cho phép người này, hơn nữa kế hoạch đêm nay rất phong phú, vội về kiểm kê trong lòng không có một nửa sát ý dứt khoát phải để hai người này trong hõn ẩn kín.

- Lão hòa thượng, nơi này ngay cả cái lông mao cũng không có, có phải ông có chút đa nghi không?

Lão hòa thượng mở linh giác ra đến cực hạn quả thực cũng không có phát hiện bất kì điều lạ thường nào, sau khi trầm ngâm một lát y nói:

- Cần thận cả nghìn năm đi thuyền có cảnh giác một chút cũng không hỏng.

Người đàn ông trung niên khinh thường nói:

- Chúng ta đều đã vào Đường đăng chi cảnh, tôi cũng không tin trên đời này lại có người âm mưu với chúng ta mà thần không biết quỷ không hay.

Lão hòa thượng thở dài:

- Thế giới rộng lớn, muôn có kì nhân cho dù là không có đi nữa thì cũng không thể bắt kính với quỷ thần được lại càng không thể không đề phòng.

Người đàn ông trung niên cười:

- Lão hòa thượng, ông càng ngày càng xé ra, ngay cả quỷ thần mà cũng tách được. Tốt xấu gì tôi cũng đã tu hành vài chục năm ngay cả quỷ ma cũng chưa thấy... Lão hòa thượng ông đang dọa mình rồi, cần thận chưa hết thọ thì đã tự mình dọa cho đến chết mất thôi.

Y đang nói chợt thấy có người thổi hơi nhẹ nhàng, khí này âm trầm lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương tủy...

Sắc mặt người này đột ngột biến đổi, y xoay người lại nhưng hoàn toàn vắng vẻ chỉ có một màn đen u tối.

Lão hòa thượng thấy thế sắc mặt vô cùng khó coi nói:

- Có phải ông cũng cảm thấy một cỗ hàn khí không?

Mặt người kia tái nhợt quay lại gật đầu...

Trong bóng đêm, hai người đưa mắt nhìn nhau sắc mặt vô cùng khó coi.

Một lát sau, Lão hòa thượng bỗng chấp tay lên trời nói:

- Không biết là cao nhân phương nào, nếu có chỗ đắc tội xin hãy khoan dung.

Tuy Mạc Ngôn rất muốn là rõ lai lịch của hai người này nhưng thời gian không cho phép, vì thể thổi ra hai cái hàn khí và lưu lại trong hõn ẩn kín, hắn đã âm thầm lặng lẽ dời đi.

Khi hắn đi bên tai còn quanh quẩn những lời khẩn thiết của hai người này...

Sau khi quay về khách sạn hắn đi vào toilet, cũng không kịp xem mình đã thu hoạch được gì lập tức trở về bản thể.

Lúc này Sở Ngọc đang nghe điện thoại của Lộ Lương gọi đến.

Cô đứng trước cửa sổ, tránh Lận Thu và Mã Hiểu nhỏ giọng nói:

- Chúng tôi chơi bài suốt, một phút hắn cũng không đi đâu...
- Bây giờ? Hắn vừa vào toilet, mới đi chưa được một lát.
- Này, không phải hắn vào toilet đâu, cô đi xem xét cho tôi? Tôi nghĩ cô thử gõ cửa...
- Gõ cửa cũng không được... Người ta là đàn ông mà anh lại bắt một cô gái như tôi chạy đến gõ cửa có dọa người không vậy?

Đầu dây bên kia Lộ Lương không lay động được nha đầu này đành phải nói:

- Bên bảo tàng vừa mới bị mất trộm, Phật tượng kia không cánh mà bay, tôi cần cô xác định hành tung của hắn ngay lập tức, việc này rất quan trọng coi như là giúp tôi đi được không?

Sở Ngọc ngạc nhiên nói:

- Phật tượng bị đánh mất sao? Không thể nào, không phải anh luôn ở đó sao?

Lộ Lương xấu hổ ho khan một tiếng nói:

- Ban ngày tôi để ý đến mấy người kia không chú ý đến hàng triển lãm này...Khụ, Sở Ngọc cô nhất định phải hành tung của Mạc Ngôn ngay bây giờ.

Sở Ngọc bĩu môi nói:

- Anh là thủ lĩnh đừng có nói giỡn được không? Từ đây đến bảo tàng hơn 100m hắn đâu có biết bay.

Dừng lại, dường như cô không muốn nghe Lộ Lương lải nhải nữa nói:

- Thôi được, thôi được, để tôi đi xem, anh dong dài cũng chỉ là chuyện này thôi...

Nói xong cô cũng không tắt máy di động rồi chạy nhanh đến toilet lớn tiếng gọi:

- Mạc Ngôn, Mạc Ngôn có người tìm anh.

Cô vừa dứt lời thì Mạc Ngôn mở cửa ra.

Hắn cũng cầm di động, vừa gọi cho Mạch Tuệ vừa nhìn Sở Ngọc.

Sở Ngọc làm mặt hề chỉ vào di động.

Mạc Ngôn hiểu ý cô, cười nói chúc Mạch Tuệ ngủ ngon sau đó hỏi:

- Là Lộ Lương?

Sở Ngọc cười gật đầu híp cả mắt, nhưng trong lòng oán thầm người thủ lĩnh đúng là đa nghi, người ta đang đi rửa tay mà cố tình cho rằng người ta là siêu nhân... đúng là vọng tưởng điên rồ.

Mạc Ngôn tiếp nhận điện thoại từ Mã Hiểu cười nói:

- Trương đại nhân có gì dặn dò vậy?

Quả nhiên là Lộ Lương nghe thấy tiếng của Mạc Ngôn thì có chút không hiểu.

Lúc này y cũng không biết mình có muốn nghe thấy tiếng của người này hay không.

Nhưng trong lòng y rất rõ, dù mình có muốn sao thì cũng đã nghe thấy tiếng của Mạc Ngôn cũng có nghĩa là chuyện đêm nay không liên quan gì đến hắn.

- Không có chỉ thị gì cả, tôi chỉ muốn nói với cậu biết bảo tàng vừa mới bị mất cắp.

Lôi Lương hơi trầm ngâm nói như thế.

Mạc Ngôn ra vẻ kinh ngạc nói:

- Vậy sao?

Lôi Lương nói:

- Nghe khẩu khí của cậu có vẻ giật mình nhỉ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi cảm thấy lúc này đây tôi ngạc nhiên mới là bình thường nhưng trên thực tế ban ngày tôi đã nhắc nhở ông cho tôi một vệ sĩ rồi mà...

Lôi Lương thành khẩn nói:

- Tất nhiên là tôi xem trọng sự nhắc nhở của cậu, nếu coi trọng hơn thì sẽ không phát sinh chuyện này.

Mạc Ngôn nghe ngữ khí của y có vẻ thành khẩn trong lòng cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Lôi Lương tiếp tục nói:

- Mạc Ngôn, tôi biết cậu và Tỉnh Sảnh là chỗ hợp tác có hứng giúp tôi một lần đi? Lần này là vụ án văn vật bị mất trộm...

- Dừng lại!

Mạc Ngôn ngắt lời Lôi Lương, trong lòng cũng hiểu được người này đang mượn sức mình.

Đúng vậy, đây chính là chủ ý của Lôi Lương.

Y và Trương Chính đến A tỉnh mục đích đúng là muốn thay con kiệt mã Mạc Ngôn. Chính vì bối cảnh của hắn mà người ta thấy hắn khó giải quyết vì cầu ổn thỏa, bọn họ cũng không vội tiếp xúc với hắn mà tính từ từ.

Nhưng Lôi Lương thật không ngờ mình lại gặp Mạc Ngôn hai lần liên tiếp ở Cửu Phật Sơn...

Với y bây giờ là coi hội tốt nhất để mượn sức Mạc Ngôn nên không ngại thử một lần.

Bởi vì cái gọi là: được thì cũng vui mà bại thì cũng vui. Lần này thể hiện thành ý cho dù là bị Mạc Ngôn từ chối thì cũng không có gì to tát, ít nhất sau khi mượn sức thì cũng chon xuống.

- Xin lỗi, Lôi trưởng phòng, chúng ta không cùng tương vi, chuyện này không cần phải nhắc lại nữa.

Mạc Ngôn từ chối rất thẳng thắn cùng giống như Lôi Lương đã dự liệu.

Y cười khan vài tiếng nói:

- Nếu vậy thì thôi, cũng không còn sớm nữa, cậu đi nghỉ đi.

Mạc Ngôn nói:

- Ông cũng ngủ ngon...

Sau khi tắt điện thoại, hắn đưa cho Sở Ngọc cô gái lại cõ về tiếc hận nói:

- Nếu anh đồng ý thì tốt quá, thật là tiếc...

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Có gì đáng tiếc?

Sở Ngọc bĩu môi:

- Bên A tỉnh có một loại khác, người ta coi thời gian như quốc bảo, đáng ghét chết đi được. Nếu anh ra nhập tốt xấu gì tôi cũng có một người bạn...

Mạc Ngôn cười nói:

- Muốn cho tôi làm quốc bảo à? Ha ha cô đừng nghĩ nữa!

- Đồ hẹp hòi...

Sở Ngọc lại kéo hẳn:

- Chơi bài, chơi bài tôi muốn gỡ mấy ván.

Mạc Ngôn hiểu kì nói:

- Cô không đến bảo tàng sao?

Sở Ngọc cười hì hì:

- Thủ lĩnh không gọi tôi, vả lại tôi chơi cần gì phải tích cực như vậy? Hà hà nhiệm vụ của tôi hôm nay chính là trông chừng anh...

251. Chương 231: Cảnh Giới Chi Phân.

Lúc ván bài đến tờ mờ sáng thì Lận Thu và 2 cô gái vẫn khỏe nhưng Lận Thu thì ăn không tiêu, anh ta đuổi lưng một cái tổ về cần đi nghỉ ngơi.

- Không được, không so được với thanh niên các cậu, tôi phải đi nghỉ ngơi.

Mạc Ngôn đương nhiên là tâm tư không để ở ván bài nói:

- Trời sáng nhanh quá, tôi cũng mệt rồi, hôm nay đến đây thôi...

Mấy phút đồng hồ sau, hẳn tiền đám đông ra khỏi phòng, sau đó hẳn nhanh chóng quay lại phòng ngủ bắt đầu kiểm tra bội sức.

Nhưng điều khiến hẳn thất vọng, không biết có phải bội sức ăn quá lo không tiêu hóa hết nguyên lực hay không mà lúc này nó đang rơi vào trạng thái phong bế.

Nhưng xuyên qua ý thức bản ngã, Mạc Ngôn cũng mơ hồ cảm giác được dường như bên trong bội sức có phát sinh biến hóa, tuy là chậm nhưng vẫn không ngừng diễn ra.

- Không biết là loại biến hóa này kéo dài bao lâu.

Bội sức biến hóa như Mạc Ngôn dự kiến, hẳn cũng không có vẻ gì là giật mình, vấn đề duy nhất bây giờ là loại biến hóa này rốt cục là phát triển theo phương hướng nào đây?

Ngoài ra, loại biến hóa này tuy từ từ nhưng rất khó phán đoán là khi nào sẽ chấm dứt.

Cảm giác chờ đợi này cứ giống như download tài liệu vậy.

Cũng may Mạc Ngôn là tu sĩ, lòng kiên nhẫn luôn có thừa, thấy bội sức biến hóa chưa có khả năng chấm dứt vì thế hẳn đã cho bội sức quay trở về, lập tức lên giường bắt đầu đi ngủ.

Vừa mới tỉnh dậy đã là 12h trưa.

Sau khi rời giường, hẳn làm một chuyện đó là nhìn bội sức trước ngực.

Sự biến hóa bên trong bội sức vẫn chưa dứt, nhưng độ chấn động đã đến giống như là muốn nhanh chóng kết thúc vậy.

- Xem ra sau khi trở lại Uyển Lăng mới có thể biết được kết quả...

Tục ngữ nói, chuyện tốt thì không nhanh thấy đâu, nhưng Mạc Ngôn cũng không có bất kì sự thất vọng nào ngược lại còn không biết về loại biến hóa này, sự kì vọng càng lúc càng lớn. Lần trước sau khi bội sức nuốt hai quả ngọc thạch không chỉ có mở ra một không gian nửa hư nửa thực mà còn phô bày ra cả một thế giới. Hẳn có lý do để tin tưởng, lần biến hóa này của bội sức sẽ không làm mình thất vọng.

Mong muốn lớn nhất của Mạc Ngôn bây giờ chính là cửa sổ trong không gian kia sẽ mở ra, bất luận là thế giới trong đó có tốt đẹp hay không thì chí ít hẳn cũng có thể vào đó để thăm dò được.

Đối với Mạc Ngon mà nói thể này cũng đã là quá đủ... Mạc Ngon rửa mặt xong, lúc ra ngoài ăn cơm Mã Hiểu đã chờ sẵn ngoài cửa.

- Mạc tiên sinh, cơm trưa đã chuẩn bị sẵn, có cần đến nhà ăn ngay bây giờ không?

Đối với sự ân cần của Mã Hiểu, Mạc Ngon cũng không nề hà gì, hắn suy nghĩ nhân tiện nói luôn:

- Trưởng bối nhà cô đã đến Nhạc Dương chưa vậy?

Thấy Mạc Ngon chủ động hỏi, Mã Hiểu rất phấn khởi nói:

- Ông nội tôi đã đến Nhạc Dương, đang ở chỗ của Mã Quân.

Mạc Ngon nói:

- Tối nay... nếu ông cô thấy tiện thì cùng nhau đi ăn cơm tôi nhé.

Mã Hiểu cười gật đầu nói:

- Được, ăn xong cơm trưa tôi sẽ sắp xếp.

Dừng lại một chút cô lại dục dề nói:

- Đúng rồi, Mạc tiên sinh, tối nay có mời Lận tiên sinh không?

Cô cũng không rõ lắm về quan hệ của hắn với Lận Thu cho nên mới hỏi vậy.

Mạc Ngon lắc đầu nói:

- Quan hệ của tôi và anh ta không tồi nhưng cũng chỉ là người thường không thích hợp cho bầu không khí đêm nay đâu.

Mã Hiểu lập tức gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi...

Mạc Ngon lại nói:

- Sở Ngọc đâu? Sao tôi không thấy cô ấy?

Mã Hiểu nói:

- Cô ấy ăn sáng rồi... À, cô ta có nhờ tôi chuyển lời đến ngài, nói rằng đánh bài tối qua rất khoái nếu có cơ hội cô ấy hi vọng có thể gặp lại ngài.

Mạc Ngon từ chối cười nói:

- Đi thôi, gọi lão Lận chúng ta đi ăn cơm thôi.

Lúc này Lận Thu cũng mới rời khỏi giường, sau khi gặp Mạc Ngon 3 người cùng xuống lầu ăn cơm.

Cơm trưa ăn khoảng nửa tiếng đồng hồ là xong, Mã Hiểu nhớ đến người giám hộ bằng tuổi Mạc Ngon gặp lúc tối, sau khi ăn cơm xong đã đứng dậy cáo từ.

Mạc Ngon và Lận Thu thì nhàn rồi không có việc gì liền mua bản đồ Phật sơn bắt đầu đi dạo.

Hai người đàn ông đi du lịch, cũng khó tránh khỏi được sự buồn chán.

Hơn nữa một người lại là người trong nghề còn muốn đến chỗ Phương tổng nghiên cứu, lúc này cũng chụp ảnh ở mọi góc độ còn người kia thì chỉ như là cười ngửa xem hoa cũng khó tránh khỏi nhàm chán.

Đương nhiên, sự nhàm chán là ở chỗ Mạc Ngon.

Sau khi đi từ Tự Miếu ra, Lận Thu nghỉ chân ở trước cửa miếu nghiên cứu những họa tiết chạm khắc trên cửa, bia đá. Mạc Ngon thì buồn chán chợt nhớ tới 2 người đàn ông đã gặp tối qua.

Tâm hắn vừa động, liền chìm vào tâm linh, xe xét kĩ 2 người kia trong ấn kí.

- Không ngờ là đã rời khỏi Nhạc Dương.

Có lẽ là họ sợ trò đùa dai của Mạc Ngôn, hai người kia trong ẩn kí đã sớm dời khỏi Nhạc Dương.

Phương hướng di chuyển rõ ràng là về phía Uyển Lăng.

- Đã đến Uyển Lăng rồi sao? Xem ra đúng là chúng ta có duyên rồi...

Mạc Ngôn có chút hí mắt.

Tuy tạm thời hắn không thể xác định rõ thân phận của 2 người này và mục đích đến Uyển Lăng nhưng hắn đã quyết định nhất định không buông tha cho người đàn ông mang thi sát.

Mạc Ngôn thấy, loại thi sát dơ bẩn này vĩnh viễn không nên xuất hiện trên thế gian.

Hắn cũng không phải là hiệp khách trách trời, cũng chưa bao giờ dùng thiện ác để phán sự vật nhưng hắn biết rõ nếu dung túng cho loại thi sát này quy mô sát thương của nó sẽ lưu độc hậu thế, có lẽ trong tương lai nhà của mình và bạn bè cũng sẽ biến mất.

Đêm qua, nếu không vì nguyên nhân là thời gian thì ít nhất hắn cũng đã bắt người đàn ông kia rồi.

Nhưng bây giờ cũng chưa muộn, chỉ cần biết hành tung của đối phương thì sẽ bắt được hết.

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn lấy di động ta gọi điện cho Đỗ Tiểu Âm.

- Lãnh đạo, bạn gì vậy?

Đầu bên kia, Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên nói:

- Không phải anh đến Phật sơn xem triển lãm sao? Thế nào mà gọi điện cho tôi thế?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vừa nghĩ ra lãnh đạo đã dốc hết tâm huyết, tôi đây là thuộc hạ nào đâu có tâm trạng mà vui chơi?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Anh thôi đi, không có chuyện thì không gọi, tôi còn không hiểu anh sao? Có chuyện gì thì nói nhanh lên tôi còn có việc đấy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vẫn là lãnh đạo hiểu tôi. Thế thì nói thẳng nhé... Là thế này, lần trước nói đến Tống Thanh Viễn, cô có ảnh của ông ta không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tôi không có nhưng bên cục quốc thổ chắc chắn là có. Sao thế có phải anh có phát hiện gì không?

Mạc Ngôn nói:

- ở Phật Sơn tôi gặp một người, trong cơ thể y có một loại năng lượng tôi nghi ngờ chính là Tống Thanh Viễn.

- Vậy sao...

Đỗ Tiểu Âm thoáng trầm ngâm rồi đáp:

- Anh tắt máy đi, tôi sẽ đến cục quốc thổ, nếu có ảnh tôi sẽ gửi cho.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Được, tôi đợi cô liên hệ.

Tắt máy, Mạc Ngôn hút điếu thuốc, quay sang chỗ khác thấy Lận Thu đang mê mẩn nghiên cứu tấm bia đá, một lúc rồi mà vẫn chưa xong.

Mạc Ngôn cười lắc đầu, lúc này hắn chợt thấy cách đó không xa có họa sĩ vẽ tranh chân dung, tâm hắn động liền chạy đến xem.

- Lão huynh, có thể cho tôi mượn giấy bút một chút không?

Mạc Ngôn vừa vỗ vào vai người họa sĩ đã mở miệng đòi mượn giấy bút.

Người họa sĩ có búi tóc nhỏ, tròm râu dài, đang định từ chối thấy tiền trước mặt lập tức nói luôn:

- Không thành vấn đề...

Mạc Ngôn nhét tiền vào trong túi người này, tự mình lấy giấy bút vẽ rất nhanh.

Khoảng hai phút sau, tướng mạo của người đàn ông tối qua đã hiện lên trên giấy...

- Huynh đệ, cậu vẽ rất đẹp, cậu tốt nghiệp trường nào vậy?

Người đàn ông nhìn Mạc Ngôn phác họa thì giật mình...

Mạc Ngôn cười cười trả lại bút cho ông cụ nói:

- Học viện mỹ thuật tạo hình ạ...

No nọ ra vẽ khâm phục rồi lại nghe Mạc Ngôn nói:

- Tôi tốt nghiệp khoa mỹ thuật tạo hình 20 năm trước.

Nói xong hần cười ha ha rồi quay đi.

Trước khi quay lại Tự Miếu hần lấy di động ra chụp lại bức họa sau đó gửi cho Đỗ Tiểu Âm.

Hai phút sau, Đỗ Tiểu Âm gọi điện thoại đến nói:

- Anh gửi bức phác họa cho tôi làm gì?

Mạc Ngôn nói:

- Giúp tôi điều tra thân phận của người này.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Cái này rất khó, giống như kí họa truy nã thế này phải để dân chúng xem mới có thể...

Mạc Ngôn ngắt lời cô nói:

- Cái cô nói tôi cũng biết nhưng bức phác họa của tôi không giống nó không khác với ảnh chụp chút nào đâu. Tin tôi đi, bây giờ cô mở giữ liệu ra, dùng máy tính phân lọc rất nhanh sẽ tìm ra thân phận của người này.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Nếu đã vậy thì không có vấn đề gì, hãy đợi điện thoại của tôi.

252. Chương 231-2: Quả Nhiên Là Người Đó

Dừng lại một chút, cô lại nói:

- Đúng rồi, tôi vừa mới liên hệ với bên cục quốc thổ, trực tiếp tìm cục trưởng Trương Chính, ông ta nói sẽ chuyển ảnh của Tống Thanh Viễn cho Thất Xử. Anh hãy đợi tôi một lát, tôi đi lấy ảnh rồi sẽ chuyển cho anh ngay.

Mạc Ngôn cúp điện thoại thì Lận Thu đã nghiên cứu xong, liền chạy đến nói:

- Xuống dưới chỗ nào vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đi dạo thôi, chúng ta đi tìm một chỗ uống trà đi.

Lận Thu nói:

- Đi, tôi cũng đang khát nước, phía trước có quán cà phê hay là chúng ta uống cà phê đi.

Mạc Ngôn thì trà hay cà phê cũng được vì thế hần đã cùng đi với Lận Thu.

Sở dĩ Lận Thu chọn quán cà phê nhưng thật ra là muốn tìm một chỗ yên tĩnh để sửa sang lại cái máy chụp ảnh, sau khi gọi hai ly cà phê người này lại chìm đắm trong thế giới của mình...

Mạc Ngôn đặt di động lên bàn, vừa uống cà phê vừa đợi điện thoại của Đỗ Tiểu Âm.

Khoảng 10 phút sau, di động đã có tín hiệu.

Mạc Ngôn mở khóa ra nói:

- Tài liệu đến đâu rồi?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tra được, người này tên là Đỗ Khuyết, là một giáo sư dạy sử...

Nghe Đỗ Tiểu Âm giới thiệu xong Mạc Ngôn hơi kinh ngạc lão hòa thượng khô khốc gầy teo nhìn không khác gì một lão nông dân vậy mà không ngờ lại là một giáo sư lịch sử.

- Ảnh của Tống Thanh Viễn tôi đã có, tài liệu của vị Đỗ Khuyết này tôi sẽ gửi cho anh ngay.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Mạc Ngôn, anh còn có chuyện gì khác không? Không có thì tôi tắt điện thoại nhé tôi đang bận rồi tình rồi mù lên đây.

Mạc Ngôn cười nói:

- Làm phiền cô rồi, khi nào về tôi mời cô đi ăn cơm nhé.

Sau khi cúp điện thoại rất nhanh sau đó Đỗ Tiểu Âm đã gửi ảnh của Tống Thanh Viễn đến.

Thấy ảnh trên màn hình di động, Mạc Ngôn khẽ gật đầu...

- Quả nhiên là người đó!

Đúng như dự đoán của Mạc Ngôn, người đàn ông nhìn thấy tối qua chính là người này. Tuy tướng mạo có chút thay đổi nhưng ánh mắt kia thì giống hệt.

- Một tên ác ôn bị cục quốc thổ vây bắt, một người bản thân là giáo sư sử học, gia đình trong sạch sao bọn họ lại ở cùng nhau.

Mạc Ngôn hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nguyên nhân là vì bọn hậu duệ đạo môn?

Thiếu tin tức, khả năng thôi diễn dù sao cũng có hạn không thể biến không thành có. Cân nhắc một lúc lâu, Mạc Ngôn cũng không rõ, sao hai tên trâu ngựa đó lại đi cùng nhau.

Đây gọi là bất đồng tương vi...

Từ Mã Hiểu, Mạc Ngôn mới biết được thực ra đạo môn cũng không phải bền như sắt thép. Đỗ Khuyết, người này cơ thể trong veo mà kéo dài chính là một chỉ đồ của đạo môn. Còn Tống Thanh Viễn lấy thi sát để luyện có thể thấy rõ ràng là một tà đạo.

Trước kia khi còn chưa có vũ khí nóng, người của đạo môn là có uy hiếp nhất.

- Có ý nghĩa, đây gọi là hợp tác tà đạo. Hơn nữa bây giờ còn đi đến Uyển Lăng thật đúng là có hứng thú...

Nửa tiếng sau, hai người rời khỏi quán cà phê, Lận Thu nói:

- Cũng sắp đến bữa tối rồi, chúng ra tìm một chỗ ăn cơm đi?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tối nay tôi phải đi gặp Mã trưởng bối, hôm nay có hẹn rồi.

Lận Thu nói:

- Vậy à... Được rồi, bữa tối tôi tự giải quyết vậy, gặp lại sau nhé.

Chờ Lận Thu đi qua, Mạc Ngôn liền gọi điện cho Mã Hiểu...

Lần gặp mặt này Mã Hiểu không sắp xếp ở khách sạn mà chọn chỗ giống Minh Viên.

Mạc Ngôn hỏi rõ địa điểm, trực tiếp lái xe đi vào nội thành Nhạc Dương.

Mã Hiểu đã sớm chờ ở cửa hội sở, sau lưng cô là một cụ già râu tóc bạc trắng.

Cụ già có đôi mắt sáng, đứng trước cửa như một gốc cây không già.

Thấy Mạc Ngôn xuống xe, ông cụ không đợi Mã Hiểu nói gì mà lên giọng nhận xét ngay.

Đây là Khương lão, khi thấy văn bối, ông ta thấy hơi thở của Mạc Ngôn tuy là khó lường, khó phân biệt nhưng cũng không giống thế tục và thanh nhã, từ trước đến nay chưa từng gặp.

- Chỉ có một ngụm thanh khí mới có thể tuần nhã, phóng khoáng như thế, tuy ta không nhìn thấu tu vi của người này nhưng chỉ với sự phóng khoáng cũng đủ để nói lên vấn đề.

Thấy Mạc Ngôn ông lão gật đầu.

Lúc đầu, chính là ông ta bán tín bán nghi cháu gái mình, không dám tin hoàn toàn. Cuối cùng là ôm cái ý giết lầm còn hơn bỏ sót, cuối cùng là đã đi qua đêm từ Giang Tô đến, 10 phút trước ông ta còn do dự có nên đi đón người thanh niên xấp xỉ tuổi cháu gái của mình hay không? Ngộ nhỡ vị khách này chỉ là tô vàng nạm ngọc không phải là cao nhân như cháu gái mình nói thì lão Trương ta chẳng phải là mất mặt sao?

- May là đã ra rồi...

Thấy Mạc Ngôn trong nháy mắt ông ta đã hết nghi ngờ may mà mình không thất lễ.

Trong đạo môn từ trước đến nay tu vi đều có tôn ti, người tu vi cao thì vị thế càng cao, thân phận cũng càng cao không liên quan gì đến tuổi tác. E rằng lúc này gặp một đứa trẻ, chỉ cần nó có thể phi thiên độn địa thì các tu sĩ cũng phải cung kính gọi nó là tiên bối.

Đương nhiên đến giờ vì quan niệm đã có thay đổi và trên đời đã sớm không còn cao nhân lên mây tô ti này cũng không còn tồn tại như trước nữa.

Ví dụ như lúc này, ông cụ khi nhìn thấy Mạc Ngôn chỉ cần tôn một tiếng tiên sinh là đủ. Nếu như thực sự gọi là tiên bối thì e rằng không chỉ Mạc Ngôn không chịu được mà người ngoài nghe thấy cũng khó mà tránh khỏi sự sợ hãi.

Người thường gọi tiên sinh chỉ người thầy, không có hàm ý gì. Còn khi ông ta gọi tiếng tiên sinh thực ra lại đầy ẩn ý.

- Mạc tiên sinh, lão hủ Mã Thiên Hành xin nghênh đón.

Ông lão tiến lên vài bước chấp tay về phía Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thấy ông ta còn khách sáo hơn cả Mã Hiểu, ngay cả chữ nghênh đón cũng nói ra được, hần ăn không tiêu nói:

- Lão tiên sinh, chúng ta kết giao bình thường ngài mà cứ khách sáo như vậy thì tôi chỉ có thể về thôi.

Hần không phải là hậu duệ chính thống của đạo môn, tôn ti trật tự cũng không khác gì người thường, ông ta đáng tuổi ông nội hần lại hành động như vậy khiến hần có chút khó chịu.

Mã Thiên Hành thấy sắc mặt của Mạc Ngôn không đúng đương nhiên là cũng không muốn nhìn cười nói:

- Được được, chỉ là luận giao bình thường chúng ta cũng không nên khách sáo.

Mã Hiểu đứng bên nói:

- Ông nội, chúng ta vào trong nói chuyện đi.

Mã Thiên Hành hơi nghiêng người, đưa tay nói:

- Mạc tiên sinh, xin mời...

Ba người đi vào cửa, qua một đường đá vụn nhỏ vào một tiểu viện khá lịch sự.

- Chỗ này khá yên tĩnh, thích hợp để nói chuyện, Mạc tiên sinh xin mời...

Vào tiểu viện, Mã Thiên Hành dẫn Mạc Ngôn đi vào trong.

Ba người ngồi xuống, có một cô gái mặc sườn xám phục vụ trà thơm và khăn nóng.

Chờ mọi người lau qua mặt, sắp xếp rượu và thức ăn từ trước liên tiếp được bưng lên.

Mã Thiên Hành am hiểu người cùng đạo, biết là lần đầu gặp Mạc Ngôn tốt nhất là không nói về chuyện trong đạo môn.

- Mạc tiên sinh, đây là món bản địa của Nhạc Dương, vịt trần bát bảo, ngài nếm thử đi...

- Đạo phật này không tồ, ở Phật Sơn được ăn món này đúng là rất hợp...

Nửa tiếng ngồi xuống, ông ta mời rượu, đồ ăn nửa điểm cũng không đề cập đến chuyện của đạo môn.

Mạc Ngôn không chịu nổi nói thẳng:

- Lão Mã, tôi có một việc muốn thỉnh giáo ngài.

Mã Thiên Hành nói:

- Hai chữ thỉnh giáo thì không nói, có vấn đề gì lão hủ biết nhất định sẽ nói.

Mạc Ngôn cười nói:

- Lão Mã ngài quá khác sáo rồi...

Nói xong hắn lấy trang giấy ra đưa thẳng cho Mã Thiên Hành nói:

- Lão Mã, đối với kí tự này ít nhiều ngài cũng biết? Còn cái gọi là đan thư rốt cục là có lai lịch như thế nào?

Nhìn thấy trang giấy trên bàn, Mã Thiên Hành không khỏi vui vẻ.

Việc này ông ta chủ yếu có hai mục đích, thứ nhất là vì kết giao với Mạc Ngôn tiếp theo là đan thư có liên quan đến trang giấy.

Chẳng qua ông ta lo lắng lần đầu tiên gặp Mạc Ngôn, có mấy lời không giám mở miệng, lúc này giao hảo là chuyện quan trọng nhất chuyện khác không ngại cứ để từ từ.

Nhưng lúc này Mạc Ngôn lại chủ động nhắc đến đan thư, Mã Thiên Hành quá suôn sẻ nói:

- Những kí tự trên trang giấy này thực ra lão hủ cũng không biết nhưng có thể xác định, đạo môn luôn truyền lại đan thư chính là lấy các kí tự này chạm khắc mà thành.

Nói đến đây, ông ta nhìn về phía Mã Hiểu nói:

- Hiểu Hiểu, cháu ra ngoài đi, ta có mấy lời với Mạc tiên sinh, cháu trông ở cửa đừng cho ai nhàn rồi xông vào.

Mã Hiểu ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy đi ra.

Chờ cho Mã Hiểu đi ra, Mã Thiên Hành nói:

- Về lai lịch của đan thư, Mã gia chỉ có mình lão hủ biết, không phải tôi không muốn nói bí mật này mà theo được biết mấy trăm năm gần đây, đồng đạo ít nhất cũng có 350 người, hơn nữa bọn họ đều là đẳng đường ngoài cảnh giới. Thực lực của Mã gia không đủ, người cũng ít tôi lo bọn tiểu bối biết sẽ liệu lĩnh đi tìm bộ đan thư này.

Mạc Ngôn nghe đến đó không nhịn được liền hỏi:

- Lão Mã, đẳng đường cảnh giới là cái gì?

Tối hôm qua hắn chợt nghe thấy câu này từ Tổng Thanh Viễn, lúc đó có tò mò giờ lại nghe thấy ông ta nói đương nhiên là hắn muốn thỉnh giáo.

Mã Thiên Hành không khỏi ngẩn ra nói:

- Cậu không biết đường cảnh giới?

Mạc Ngôn nói:

- Sư phụ tôi qua đời từ sớm, tuy lúc trước dạy tôi rất nhiều nhưng về đạo môn thì chưa kịp dạy cho tôi.

Mã Thiên Hành nghe thấy vậy cũng có vẻ nghi ngờ nhưng không hỏi kĩ nói;

- Thì ra là thế...Nói đến cảnh giới chỉ phân của đạo môn từ trước đến nay thực ra cũng không giống nhau, thời cổ đạo cách chúng ta quá xa hơn nữa nhiều trường phái.

- Bây giờ lão hủ chính là đường đại thành, đến thập thất chỉ cách một bước nếu không có gì thay đổi trước khi vào quan tài chắc là có thể vào cảnh giới này.

Mạc Ngôn hỏi:

- Sau khi vào cảnh giới, vậy cảnh giới là cái gì? Không thể chết như vậy chứ?

Mã Thiên Hành nói:

- Làm một người thực tự, sau khi vào cảnh giới sau đó là chân khí chi cảnh cũng vì bề khổ.

- Bề khổ sinh Kim Liên ...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Mặt sau của cảnh giới tôi cũng biết một phần.

Mã Thiên Hành lúc trước thấy hắn không biết cảnh giới, lại biết cái gì là bề khổ sinh Kim Liên liền hiểu ngay người thanh niên này đã đập phá cánh cửa đó.

Mắt ông ta sáng lên, định hỏi một vấn đề nhưng lại ngại chạm đến sự kiêng kỵ của hắn cảm thấy giống như mèo vờn chuột rất là khó chịu.

253. Chương 232: Thế Giới Phía Sau Cánh Cửa (1).

- Nói đến bộ đan thư này thì đương nhiên không thể không nói đến thánh địa của đạo giáo mấy ngàn năm về trước, bây giờ Vân La đạo cung lại biến mất trong cửa dòng chảy lịch sử, tương truyền chỗ này chính là cung...

Ông ta nói đến lai lịch của Đan Thư và Vân La êm như ru, cùng lúc đó Đỗ Khuyết cũng nói cho Tống Thanh Viễn nội dung cơ bản về nó.

- Không dấu gì cậu, lão hủ cũng đã ngấp nghé đan thư này từ lâu, trong nhà có một vị trưởng bối cũng vì tìm đan thư này mà qua đời. Ban đầu thì tưởng là sống nhưng 3 tháng sau đó vì âm khí đã nhập vào tủy nên mới rời bỏ nhân gian. Sau đó các bậc trưởng bối đã ra lệnh con cháu trong nhà hứa không được tham dự vào chuyện này nữa...

Mã Thiên Hành nói chuyện cũ, vẻ mặt thỗn thức, giờ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Mạc Ngôn nghe say sưa không quá biểu cảm nhưng trong lòng cũng thấy cảm động...

Vân La đạo cung?

Núi Hồ Lô gần nhà chính là Vân La, trong nhà cũng có một tiểu Vân La, chẳng lẽ Vân La này chính là Vân La?

Ngoài phần chữ giống nhau, trong hồ nước tiểu viện 36 còn cất giấu một khối đan thư nhỏ. Hơn nữa sau khi Thích Viễn Sơn đến Uyển Lăng còn nấn ná đến tận giờ không đi, hoàn toàn cũng là vì đan thư...

Tổng hợp tất cả các dấu hiệu lại những chuyện trước kia không đoán được dần dần cũng lộ ra manh mối.

- Mã lão, ông nói đến đạo cung Vân La hiện giờ ở chỗ nào vậy?

Mạc Ngôn uống một hớp rượu bình thản nói.

Mã Thiên Hành cười nói:

- Nếu là người khác thì tuyệt đối tôi sẽ không cho hắn biết đạo cung Vân La, bí mật này tổ tiên đã phải dùng tính mạng để đánh đổi, nếu nói ra sẽ bội ước với lời giáo huấn của tổ tiên. Nhưng có người tình cờ nghe được những việc này đó cũng là cơ duyên. Đối với Mã gia mà nói đưa đến cơ duyên cho người ta cũng chính là làm hại đến tính mạng của họ. Mấy trăm năm qua, không biết bao nhiêu người đã phải đánh đổi tính mạng của mình, mỗi người đều thấy mình có đại cơ duyên, đại khí vận nhưng thực tế cũng chỉ uống phí tính mạng mà thôi...

Dừng lại một chút ông ta nhìn Mạc Ngôn ánh mắt thăm dò lại nói:

- Nhưng đối với một cao nhân như Mạc tiên sinh thì việc này cũng không có gì. Đan thư thần kì đơn giản ...

Ông ta nói chuyện vòng vo một lúc nhưng trên thực tế cũng là thử tâm lý, đơn giản chỉ là muốn thăm dò tu vi đích thực của Mạc Ngôn.

Sao Mạc Ngôn lại không biết suy nghĩ của Mã Thiên Hành cơ chứ, hắn mỉm cười búng ngón tay.

Sau một tiếng gió xé nhẹ, một cành cây giả bên ngoài cửa sổ đã bị gãy.

Đoạn cây rơi xuống khoảng 20cm.

Cái cây giả ngoài cửa sổ cách căn phòng cũng khoảng 20m, Mã Thiên Hành thấy thế vốn kinh hãi liền thoáng hiện lên sự kì lạ, trong lòng không còn nghi ngờ gì nữa.

Lập tức hắn đứng lên, xoay người chấp tay hành lễ với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đứng dậy, nâng tay Mã Thiên Hành nói:

- Lão Mã, ông làm gì vậy?

Mã Thiên Hành vẫn hành lễ sau đó nghiêm túc nói:

- Mạc tiên sinh, tôi đây không phải là kính lễ cậu mà cậu đã khiến cho người khác phải kính lễ...

Bất đắc dĩ hắn phải để cho Mã Thiên Hành thi lễ.

Sau khi 2 người ngồi xuống, Mạc Ngôn nói:

- Lão Mã, hành động vừa rồi của tôi không phải để khoe đầu chỉ là để trừ đi sự nghi ngờ trong lòng ông mà thôi.

Mã Thiên Hành lắc đầu cười nói:

- Lã lõi của tôi, nếu lão hủ dò xét Mạc tiên sinh một cách công khai thì đầu khiến cho Mạc tiên sinh phải như vậy? hơn nữa lão hủ cũng hơi hẹp hòi, ha ha, nào cạn chén...

Dừng lại một chút ông ta giơ chén rượu lên uống cạn sạch sau đó nói:

- Nói cho tôi biết đại khái Vân La đạo cung là ở chỗ này, nó ở chỗ núi Hồ Lô, công viên Sâm Lâm, thành phố Uyển Lăng tỉnh A, rất nhiều chỗ cơ bản đều là rừng rậm...

Quả nhiên chính là núi Hồ Lô!

Nghe nói đến đó, Mạc Ngôn thấy hưng phấn.

Thực sự hắn hưng phấn không phải là vì đan thư mà là vì sớm đã biết Vân La đạo cung.

Ngoài ra, hắn đã bắt đầu hoài nghi, Tiểu Vân La cũng có quan hệ với chỗ đó.

- Thực ra, tổ tiên là biết Vân La đạo cung cụ thể ở chỗ nào nhưng họ lo lắng con cháu không tuân theo di huấn tự tiện đụng tới cơ duyên uống phí tính mạng cho nên mới không nói nó ở chỗ nào.

Mã Thiên Hành nói với vẻ mặt tiếc nuối...

Đan thư chẳng có tác dụng gì với Mạc Ngôn nhưng lại rất hữu dụng với ông ta, nếu nói cụ thể chỗ của Vân La đạo cung thì chưa biết chừng sẽ mượn tay của Mạc Ngôn lấy được nó. Mã Thiên Hành có thể thấy được,

thực ra Mạc Ngôn không có hứng thú gì với đan thư nhưng lại để ý đến Vân La đạo cung. Chỉ cần giao hảo với hắn thì cũng có thể nhờ hắn trợ giúp tìm lại đan thư về.

Nói xong chủ đề về Vân La, tiếp theo Mạc Ngôn lại thỉnh giáo Mã Thiên Hành một ít chuyện về đạo môn, hai người nói chuyện vui vẻ không khí rất hòa hợp.

Bữa cơm này ăn gần hết 2 tiếng đồng hồ, Mạc Ngôn mười đứng dậy cáo từ.

Mã Thiên Hành từ đầu đến cuối không hỏi gì về sư phụ và sư môn của Mạc Ngôn. Với ông ta chuyện quan trọng nhất là chuyện giao hảo với hắn quan hệ thì từ từ sâu đậm.

Cũng bởi vậy mà cảm tình của ông ta về Mạc Ngôn cũng không tồi, cảm thấy có thể kết bạn với một trưởng giả đạo môn như thế, việc này không thể nói là giả được.

Khi Mạc Ngôn cáo từ thì Mã Thiên Hành tiễn hắn ra đến tận ngoài cửa.

Mấy phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn lái xe đi, Mã Thiên Hành đứng ở cửa đường như có suy nghĩ gì đó.

Mã Hiểu đi vào hỏi ông ta :

- Ông nội, ông đang nghĩ gì thế?

Mã Thiên Hành xoay người nói:

- Mã Quân đâu?

Mã Hiểu nói:

- Cậu ấy trong quán rượu, bây giờ đã đi nghỉ rồi ạ.

Mã Thiên Hành nói:

- Bảo nó đến gặp ta.

Mã Hiểu nói:

- Được ạ. Cháu sẽ gọi điện cho nó ngay.

Nói chuyện điện thoại xong co lại tò mò hỏi:

- Ông nội, ông tìm nó có chuyện gì vậy?

Mã Thiên Hành nói:

- Cũng không có chuyện gì lớn lắm, chỉ là muốn dẫn dò nó, không nói chuyện của Mạc tiên sinh với bất kì kẻ nào khác thôi.

Mã Hiểu ngẩn ra nói:

- Vì sao ạ?

Mã Hiểu trừng mắt lên liếc cô một cái nói:

- Bình thường cháu là đứa thông minh sao giờ lại hồ đồ thế hả? Đại thụ che trời, nếu như mọi người đều biết đến cây đại thụ này làm nơi râm mát thì Mã gia ra được mấy phần hả?

Đại thụ che trời? Mắt Mã Hiểu sáng lên nói:

- Ông nội, ông khẳng định là Mạc tiên sinh đã qua cánh cửa đạo môn sao?

Mã Thiên Hành cảm khoái gật đầu nói:

- Đúng, khẳng định... Bậc kì nhân này, mấy trăm năm qua cũng chưa từng thấy, hôm nay được gặp cũng là số phận của Mã gia ta. Hiểu Hiểu cháu phải nhớ, gặp Mạc tiên sinh phải bảo đệ tử hành lễ, nhất định không được lãnh đạm.

Mã Hiểu gật đầu, nhưng trong lòng lại buồn rầu, lúc thấy Mạc Ngôn đi cô lắm bầm:

- Còn có thể gặp lại hắn sao?

Mã Thiên Hành cười nói:

- Sao lại không gặp, không phải con có số điện thoại của hấn ư? Hơn nữa, hấn cũng để lại địa chỉ cho ta...

Nói xong, ông ta lấy tờ giấy viết địa chỉ ra nói:

- Hấn đang ở tiểu viện 36, gần công viên Sâm Lâm ở Uyển Lăng...

Mã Hiểu thấy vậy liền nói:

- Sao vậy, ông nội?

Mã Thiên Hành nhìn thấy địa chỉ đó bỗng giật mình tỉnh ngộ, công viên Sâm Lâm. Chẳng phải ngay ở núi Hồ Lô đó sao?

- Thì ra là hấn ở dưới chân núi Vân La.

Mắt Mã Thiên Thành nóng dần lên, lẩm bẩm nói:

- Ý đã như vậy, cháu không cần phải cầu duyên, duyên sẽ tự tìm đến cháu, không biết sau này Mã gia có điểm sáng không?

Mã Hiểu nghe thấy vậy không hiểu gì nói:

- Ông nội, ông đang nói gì vậy?

Mã Thiên Hành tỉnh lại, cười ha ha cũng không nói thêm gì nữa.

Mạc Ngôn quay về khách sạn, sau khi tắm xong hấn lên giường lấy bội sức ra xem.

Vừa nhìn, trong lòng hấn cũng vui vẻ, sự biến đổi trong bội sức đã chấm dứt rồi.

Hấn ngồi dậy, mở ý thức bản ngã thăm dò vào trong không gian của bội sức.

Sau khi luồng ý thức này tiến vào không gian, Mạc Ngôn lập tức phát hiện trong không gian cũng không có gì thay đổi, chỉ có cái tường của phiến cửa sổ kia không ngờ là biến thành một cái cửa gỗ.

Cửa gỗ rất dày nhưng sắc sỡ, có một loại bề dẫu khó tả.

Quả nhiên là có biến hóa lớn... Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, sử dụng luồng ý thức để tiếp cận tấm cửa sổ này.

Nhưng thử nhiều lần ý thức bản ngã cũng không thể xuyên thấu được qua cánh cửa, đụng vào một chút liền giống như dầu, tay sờ vào thì như thủy tinh, trượt ra ngay...

254. Chương 232: Thế Giới Phía Sau Cánh Cửa (2)

Mạc Ngôn hơi trầm ngâm, liền đứng dậy khóa hết cửa lại sau đó ngồi khoanh chân thoát ý thức bản ngã ra trực tiếp đi vào không gian của bội sức.

Trong khoảng khắc này tầm mắt vừa chuyển động, Mạc Ngôn mãi mãi không lớn là một tiểu hòa thượng, bây giờ đang ở trong không gian của bội sức.

Không hề do dự, Mạc Ngôn đi đến trước cánh cửa vừa nắm chặt cánh cửa vừa nhìn cái tay nắm hình vòng cung.

Nắm chặt cái này trong bàn tay liền truyền đến một cảm giác không có bất kì sự hư ảo nào.

Mạc Ngôn hơi híp mắt, trong lòng bỗng nhiên có một chút do dự.

Hấn biết chỉ cần kéo nhẹ thì cánh cửa này sẽ bị mình kéo ra. Nhưng có thể đạo môn và cánh cửa kia giống nhau trông thì đẹp mà không dùng được, chỉ là một kiểu dáng mà thôi...

Quan trọng nhất chính là khi đạo môn này bị mở ra thì mình sẽ gặp phải những cái gì đây?

- Con đường gian nan, e sợ không thể đi, sợ không có phương hướng, sau cánh cửa e là địa ngục thì ta cũng phải đi một lần...

Mạc Ngôn chỉ do dự trong vòng mấy giây đồng hồ rồi kiên định tâm niệm.

Nhưng trước khi mở cửa đạo môn này cần có sự chuẩn bị.

Con đường gian nan chỉ bằng dũng mãnh tiến lên mới có thể bước sang bờ bên kia. Nhưng dũng mãnh tiến lên không có nghĩa là ngu dumber, chỉ bằng dùng trí mới có thể vững vàng bước từng bước một.

Mạc Ngôn tâm niệm vừa động đã bắt đầu gọi tâm linh bản thể trong bốn mạng hồn kiếm trở về.

Lần gọi về này không có bất kì một trở ngại gì, dường như trogng nháy mắt một dòng nước trong veo xuyên qua không gian, nhanh chóng hiện ra trước mặt hắn.

Mỗi lần chứng kiến dòng nước trong veo này Mạc Ngôn đều có cảm giác không thể trốn tránh được.

Hắn nghiên cứu chính dựa theo pháp môn truyền thụ của Tả Đạo Nhân tế luyện ... hồn kiếm này mới bình thường được, có thể nói huy hoàng chi kiếm, mãi đến khi sau khi nuốt giọt nước vốn dĩ hồn kiếm có da thịt thì đã mất đi sự căng trong này.

Khi bốn mạng hồn kiếm vào không gian, đi quanh một vòng sau đó nó dừng lại trên bàn tay của Mạc Ngôn vui vẻ lăn đi lăn lại.

Mạc Ngôn đã sớm quen với vẻ khờ này của bốn mạng hồn kiếm, hắn sờ nó sau đó tâm động một chút...

Cảm nhận được Mạc Ngôn tâm động, nó lập tức phân thành hai trong đó một bộ biến thành nhuyễn giáp tơ vàng đậu trên người Mạc Ngôn, một bộ phận khác biến thành một mũi thanh phong 3 thước lơ lửng trên đỉnh đầu hắn. Kiếm quang cứ phun ra rồi lại nuốt vào như hổ rình mồi vậy...

Công tác chuẩn bị đã sẵn sàng, Mạc Ngôn ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu cầm cửa gỗ nhẹ nhàng kéo ra.

Đạo môn này có vẻ rất nặng nhưng cũng như không có gì, lặng yên không phát ra dù chỉ là một tiếng động khẽ...

Trong khe cửa có gió mát xuyên qua, mang theo mùi bùn đất và mùi thơm của cỏ xanh tươi.

Mạc Ngôn thấy vui vẻ, quả nhiên là có thể mở được cửa này, hơn nữa phía sau nó cũng không phải là hư vô mà là có một thế giới thật tồn tại.

Lấy lại bình tĩnh, Mạc Ngôn nén sự vui sướng trong lòng lại quyết định mở hoàn toàn cửa này ra.

Phong cảnh đằng sau cánh cửa như dự đoán ban đầu của Mạc Ngôn...

Núi xanh, trời cao không trung có chim chóc bay lượn, dưới chân có cỏ hoa. Từ xa xa những cây cổ thụ xanh um trùm dưới chân núi hình như còn có cả sông, có cả âm thanh róc rách của suối truyền đến.

Mạc Ngôn khong lưng, bỏ tay ra, mùi thơm của bùn đất

- Quả nhiên là có một thế giới thật.

Mạc Ngôn thì thoà trong miệng...

Phong cảnh trước mắt như vẽ vậy, hắn hận là không thể đi sâu vào trong đó, xem xét thật kĩ. Hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện xoay người nhìn về phía đạo môn lúc đến.

P phía sau hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện một ngôi nhà bằng đá, phong cách cổ xưa không có bất kì một hoa văn họa tiết nào chỉ có những hòn đá màu xanh, mà cửa gỗ kia ở chính giữa ngôi nhà.

Lúc này cửa gỗ đã đóng, Mạc Ngôn không khỏi có chút băn khoăn liền đẩy nó ra...

Cuối cùng mặc dù cánh cửa bị khép kín nhưng vẫn có thể mở được cũng không như Mạc Ngôn đã lo lắng hắn bị ngăn cách với thế giới này tại đây.

Nhìn từ bên ngoài nhà đá, bên trong hoàn toàn vắng vẻ đúng là không gian trong bộn sức.

Thấy cảnh này Mạc Ngôn đã hoàn toàn yên tâm, quay lại hắn từ từ đi theo đường nhỏ tiến về phía trước.

Đi được một chút thì hần ngừng lại, khoảng 200, hình như có một con ếch cứ nhảy quanh chân hần.

Con ếch này có màu xanh lục, trên lưng có cả mùa nâu vằn hổ, thực sự là ếch cũng không có gì lạ nhưng khiến cho Mạc Ngôn chú ý tới chính là tâm nhãn, luôn có một màu vàng trong hai mắt xanh của nó nhìn vô cùng quỷ dị.

Con ếch 3 mắt cứ nhảy theo sau chân hần rồi đi về hướng nhà đá.

Ngay sau đó, chuyện lạ đã xảy ra cách nhà đá khoảng 300m, con ếch 3 mắt bỗng biến thành một làn khói nhẹ sau đó biến mất.

Mạc Ngôn thấy kì, chẳng lẽ con ếch này có thể tàng hình.

Lập tức hần bước đi muốn xem đến tận cùng.

Đi đến chỗ con ếch 3 mắt biến mất hần ngồi xổm xuống, nhìn một lúc lâu cũng không thấy cái gì, con ếch kia cứ biến mất mà không để lại bất cứ dấu vết gì.

Đúng lúc này, trong không gian truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Mạc Ngôn ngẩng đầu lên thấy một con chim hôi hám đang hung tợn lao về phía mình.

- Đúng là một thế giới thần kì...

Thế giới này không thể có sinh vật tồn tại được, tự đáy lòng hần ca tụng.

Nhưng ca tụng thì ca tụng, hần cũng không ngóc đầu lên coi thường sinh vật trong thế giới này

Nhưng ngay sau đó chuyện lạ lại phát sinh.

- Đây là chuyện gì vậy?

Liên tiếp chứng kiến những cảnh giống nhau, Mạc Ngôn thấy khả nghi.

Vì khoảng cách quá xa, vừa rồi con ếch 3 mắt biến mất hay là do ngoại vật gây ra Mạc Ngôn cũng không thể nhìn thấy rõ được.

Nhưng con chim này chỉ biến mất trong nháy mắt, hần không chỉ nhìn rõ mồn một mà còn cảm nhận được sự sợ hãi của nó.

Cảnh quỷ dị này dù thế nào Mạc Ngôn cũng muốn làm rõ.

Định thần lại, hần mở ý thức ra bắt đầu tra xét xung quanh ngôi nhà...

Ý thức bản ngã cũng không bài xích thế giới này, rất nhanh Mạc Ngôn đã phát hiện trong nhà đá này có 3 vòng tròn, ngoài thực vật ở ngoài ra thì cũng không có thêm sinh linh gì.

- Thì ra là thế!

Mạc Ngôn liền hiểu, ngôi nhà đá trước mắt này cũng không có gì lạ nhưng lại có hệ thống phòng ngự. ngoài thực vật ra, chỉ cần có sinh linh hoạt động thì máu nóng hay máu lạnh, thậm chí là một cơ thể chỉ cần đi vào vòng phòng ngự đó là lập tức biến mất ngay.

Loại phòng ngự này làm bằng chất vô hình, bên trong có chứa sắt khí.

Không còn nghi ngờ gì nữa, phát hiện này đối với Mạc Ngôn mà nói, hần sắp có được một hậu phương vững chắc từ nay về sau không cần lo cho đường lui của mình. Hần cũng không cần phải lo sau cửa gỗ có những sinh vật xâm nhập vào thế giới này.

- Không biết loại phòng ngự này làm bằng cái gì?

Mạc Ngôn lẩm bẩm hỏi:

- Là phù trận tròn sâu dưới đất, hay là thiên trận pháp trên trời?

Loại phòng ngự này vận hành chỉ có tác dụng với thế giới sinh vật nhưng Mạc Ngôn là người ngoài đến nên cũng không ngại.

Đối với lần này, Mạc Ngôn đã mơ hồ đoán ra.

Dù loại phòng ngự này làm bằng gì hay là một cái nhà đá bình thường thì hắn cũng là một du khách đầu tên.

Còn về phần người đến chơi rốt cục là ai, ngoài vị tuyệt yên tả đạo ra Mạc Ngôn cũng nghĩ không ra đến người thứ 2.

- Tả đại sư ư là Tả đại sư, chẳng lẽ chúng ta lại gặp nhau ở đây sao?

Nhớ tới người đã dẫn mình bước vào con đường này Mạc Ngôn không khỏi bồi hồi.

Với hắn mà nói trên đời này để hắn tôn sùng ngoài thúc tổ ra thì chính là vị tả đạo mấy ngàn năm về trước này.

- Tả sư, đây là đường người dẫn cho tôi sao?

Nhìn thấy đường mòn này, Mạc Ngôn xao động hồi lâu mới tỉnh lại được.

Sau khi hồi phục, Mạc Ngôn bắt đầu dò xét đi gần 100m nữa hắn thấy mệt mỏi.

Lúc này hắn hoảng hốt, ý thức bản ngã ngưng tụ chỉ còn lại một chút.

- Chẳng lẽ muốn hành tẩu trong thế giới này thì phải tiêu hao tinh thần sao?

Phát hiện này khiến cho Mạc Ngôn kinh hãi.

Hắn ngậy người ra, một tiếng sau hắn tính nếu dựa vào tốc độ tiêu hao này thì chỉ e rằng một tiếng nữa ý thức bản ngã của hắn sẽ hết.

Nhận ra sự thực này, hắn có chút mệt mỏi nhưng rất nhanh sau đó đã bình phục lại.

Lần này vào vội hắn cũng không chuẩn bị được trạng thái tốt nhất. Nếu trạng thái được hoàn hảo thì hai tiếng cũng không thành vấn đề. Hắn cũng nghỉ chân trong này quá lâu hơn nữa lại toàn đi bộ, nếu ngự sử trên bốn mạng hồn kiếm thì hai tiếng cũng đủ để hắn đi khắp nơi.

255. Chương 233: Vân La Giết Người.

Trước khi dời khỏi Nhạc Dương, vốn là Mạc Ngôn tưởng rằng sẽ được nhìn thấy thông tin bảo tàng bị mất trộm trên TV, nhưng khiến hắn ngạc nhiên chính là các tin của Nhạc Dương không đưa tin gì, dù là TV hay báo chí thì cũng không thấy nói gì.

Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, như vậy cũng không tồi, ít nhất là thân phận kẻ trộm là chính mình ở trên báo hay TV.

Còn về phần tại sao lại không có tin tức hắn thấy đơn giản là cục quốc thổ sẽ hợp tác với tôn giáo địa phương, lại có bang Phật tử không muốn việc này bị truyền ra ngoài.

Tóm lại, chuyện này coi như cho qua.

Mất cả nửa ngày Mạc Ngôn và Lận Thu cũn đã lái xe về tới thành phố Uyển Lăng, sau khi vào thành Mạc Ngôn đã trực tiếp đưa Lận Thu đến trước cửa Tứ Phương Trai.

- Ăn cơm xong đã, phiền cậu phải lái xe hai chuyến, tối nay bằng bất cứ giá nào cũng phải uống với nhau vài chén.

Sau khi xuống xe Lận Thu kéo Mạc Ngôn mãi không chịu buông.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tửu lượng của anh cũng được... Được rồi, cơm thì không ăn, nhưng có rảnh thì sẽ gặp lại.

Lận Thu vội cười nói:

- Vội đi gặp bạn gái hử?

Dừng lại một chút, anh ta thấy Mạc Ngôn cười không nói nhân tiện nói thêm:

- Một khắc như vàng... bỏ đi, tôi không giữ cậu nữa, hôm nào gọi tôi sẽ mời khách.

Dời khỏi Tứ Phương Trai, Mạc Ngôn trực tiếp lái xe đến công viên Sâm Lâm.

Sở dĩ hắn không chịu ở lại ăn cơm chính là vì nghĩ đến Tiểu Vân La...

Sự ăn nguy của tiểu cô nương này hắn cũng không lo lắng nhưng dù sao thì tâm trí cô ta cũng chưa thành thực, hơn nữa lại rất bướng bỉnh, mình đi khỏi không chừng sẽ lại gây ra tai họa gì đó.

Gần đây, Vân La tiến bộ rất nhiều liên tục luyện tập máu của Mạc ngôn, càng ngày càng chống được với ánh nắng mặt trời. Bây giờ không chỉ xuất hành được vào ban ngày mà phạm vi hoạt động cũng ngày càng rộng, mấy quảng trường lân cận cô đều đến để vui chơi.

Nếu không phải Mạc Ngôn năm lần bảy lượt mời gọi thì tiểu nha đầu này đã sớm không chọn thành phố Uyển Lăng để ẩn náu.

Về điểm này, thực sự không phải Mạc Ngôn tự đoán mà trước khi dời khỏi Uyển Lăng, mấy quảng trường gần công viên Sâm Lâm, đã có truyền thuyết của Vân La.

Đối với lần này, Mạc Ngôn thấy rất đau đầu rồi lại dễ khóc dễ cười.

Nói chung tuy Tiểu Vân La bướng bỉnh nhưng cơ bản là vẫn có cái nhìn về thiện ác, ngoài một số trò đùa dai thì cũng không có làm tổn thương đến người khác.

Đây cũng chính là điều duy nhất khiến hắn thấy vui...

Cũng không phải nói rằng hắn nhất định sẽ dạy bảo được Vân La có đạo đức, trong lòng hắn rất rõ đối với tâm trí của Vân La chưa thành thực, lực sát thương còn lớn thì dạy cho cô cái nhìn về thiện ác là vô cùng quan trọng. Nếu không nói là sớm hay muộn cũng có một ngày cô sẽ vì sự dung túng của mình mà từ tiểu cô nương khùng bố sẽ biến thành đại ma vương.

- Không biết nha đầu kia có gây ra rắc rối gì không...

Mạc Ngôn dừng xe ở trước cửa, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vừa mới đi vào, Tiểu Vân La đã cảm nhận được hơi thở của Mạc Ngôn. Cô vui mừng nhảy từ phòng khách ra òa vào lòng hắn.

Đậu trên cổ Mạc Ngôn, tiểu cô nương này ra sức cọ vào mặt hắn đồng thời lấp bắp nói:

- Cha cha, ôm ôm...

Mạc Ngôn cũng không khỏi ngạc nhiên, xoa đầu tiểu cô nương vui mừng nói:

- Có thể nói chuyện được rồi sao?

- Ấy!

Tiểu Vân La ra sức gật đầu nói:

- Vân, Vân La đúng là thông minh!

Duy trì luyện tập bằng máu, cơ thể tiểu cô nương ngày càng ngưng mà hiệu quả của nó chính là cô có thể bắt chước sự phát âm. Theo nguyên lý mà nói, thực ra đây phát âm của cô và con người cũng không có gì khác nhau, chỉ có điều cô không có dây thanh quản mà thôi.

Mạc Ngôn nói mất hứng thì nhất định là giả, hắn ném tiểu cô nương lên không trung, cười ha ha nói:

- Được được, con gái, không bao giờ gọi con là tiểu câm nữa.

Tiểu Vân La bị tung lên không trung cười khanh khách, lúc này nói chuyện cô cũng cố hết sức nhưng tiếng cười vẫn trong trẻo mềm mại vô cùng.

Mạc Ngôn để tiểu cô nương lên bả vai mình vừa đi vào phòng khách vừa hỏi:

- Nói cho cha nghe xem ở nhà con có nghịch ngợm gì không nào?

Hắn vốn tưởng tiểu cô nương sẽ thật biết điều những chuyện xảy ra đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Vân... Vân La giết người.

Giết người?

Ngàn lần Mạc Ngôn cũng không thể ngờ được là mình lại nghe thấy câu trả lời như vậy, trong lòng hắn trầm xuống.

Lúc trước hắn đúng là lo Tiểu Vân La tâm trí còn chưa thành thực, trên tay còn dính máu. Đối với tu sĩ mà nói giết người không đáng sợ nhưng đáng sợ nhất là giết người mà không có nguyên nhân, hay chỉ vì tò mò mà giết người... Như vậy thì rốt xuống ma đạo có thể nào thì cô cũng chỉ có một cội duy nhất để đi về.

- Chuyện lo lắng nhất thì đã xảy ra rồi sao?

Mạc Ngôn nhúc đầu, thả Vân La trên vai xuống nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen núng niếng của cô trầm giọng nói:

- Mau nói cho cha, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Vân La trừng mắt lên nhìn về mặt khờ khạo, dường như cô cũng không ý thức được sự quan trọng của việc này:

- Có... có hai người bọn hắn...

Nói đến đây hình như cô cảm thấy dùng ngôn ngữ để biểu đạt rất rườm rà bỗng cô nhắm mắt lại chìa ngón tay trở ra điểm nhẹ lên trán Mạc Ngôn...

Mạc Ngôn nhíu mày nói:

- Nha đầu thối, con đang làm cái quỷ gì vậy?

Vừa dứt lời thì một đoạn thông tin truyền vào tâm linh của hắn ngay lập tức thay đổi bằng hình ảnh...

Hình ảnh là góc nhìn đầu tiên, trong bóng đêm có hai người đàn ông trèo tường vào hào viện 36, một người thì đi vào tầng khách của tầng 2, một người thì đi vào hậu viện xem tình hình dường như đang tìm cái gì đó.

Hình ảnh không ngừng thay đổi, trong chốc lát là phòng khách rồi lại hậu viện, hành vi của hai người này rất tò mò.

Hai kẻ trộm hình như cũng không phải vì tiền mà đến, hơn nữa chân tay rất linh hoạt xem đi xem lại đồ vật rồi lại đặt về vị trí nguyên trạng không để lại bất cứ dấu vết gì.

Đến lúc này thì tất cả cũng bình thường không có chuyện gì phát sinh.

Mãi mấy phút đồng hồ sau, tại hậu viện người đàn ông đang tìm tòi cái gì đó trong lúc này đã vô tình phát hiện ra Ngũ Hành tụ linh trận, chuyện lúc đó mới bắt đầu có sự thay đổi.

Cây trong đình, hình như người đàn ông này cảm thấy có cái gì đó rất lạ, rất có giá trị nghiên cứu. Vì thế đã lấy máy ảnh ra để chụp lại...

Nhưng đã phiến dưới hồ nước và cây dưới Ngũ hành tụ linh là bí mật của Mạc Ngôn ở hào viện 36. Đá phiến có quan hệ tới đan thư còn Ngũ hành tụ linh là công cụ luyện thiết, đồng thời cũng là chỗ mà Tiểu Vân La thích nhất.

Vì thế hình ảnh bỗng trở lên đung đưa, một ô thanh sắc hiện ra rồi lao thẳng đến người đàn ông.

Người này không hề phòng bị, bị ô thanh sắc này tập kích từ đằng sau, bất ngờ.

Nhưng ngay sau đó, động tác của y cũng chậm dần, quần áo tóc tai một màu trắng, cho đến cuối cùng y đứng trước đình ngưng tụ thành một khối băng...

Vân La từ từ thu hồi cái tay bé nhỏ lại, trên mặt đã tràn đầy sự mỏi mệt.

Rõ ràng là vừa rồi tiểu cô nương kia tự mình trải qua một góc nhìn, cô tiến bộ có thể nói là thần tốc, bây giờ đã nói chuyện được thậm chí còn dùng ý niệm để tiến hành trao đổi với Mạc Ngôn.

Nhưng có thể nhìn ra được, đối với tiểu cô nương mà nói như vậy là tiêu hao rất nhiều năng lượng, hình ảnh chỉ ngắn ngủi khoảng 10 phút đồng cô đã mệt mỏi đến mức không thể chịu được thậm chí là cả cơ thể đang có xu thế hư hóa.

Xem hết đoạn hình ảnh này, Mạc Ngôn suy nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong tấm hình kia, hai kẻ trộm đó cũng không phải là kẻ trộm bình thường, bọn hắn không hề động lòng với tài sản bởi vậy mới thấy hắn là chúng đến hào viện 36 với mục đích khác.

Nếu Mạc Ngôn không đi Nhạc Dương không biết lai lịch của Vân La đạo cung, thì phân nửa cũng không để hiểu được ý đồ của hai kẻ trộm này.

Nhưng bây giờ, trong tim của hắn lại sáng như tuyết vậy...

- Làm đẹp lắm!

Mạc Ngôn ôm Tiểu Vân La bụ bẫm hôn lên mặt cô một cái.

Được Mạc Ngôn khen, tiểu cô nương cười với má núng đồng tiền xinh như hoa vậy sự mệt mỏi đã vơi đi rất nhiều...

Thực ra Mạc Ngôn cũng không hi vọng cô bé này lại dính vào máu nhưng chuyện đã phát sinh như vậy hơn nữa lại có nguyên nhân chứ không phải giết người vô lý cho nên hắn cũng hết lòng khen ngợi.

Nhưng sau khi khen ngợi hắn lại nghiêm túc nói:

- Vân La, con hãy nhớ kĩ sau này làm chuyện gì cũng phải hỏi bản thân trước, vì sao phải làm như vậy? Nếu trong lòng không có đáp án thì đừng có làm. Kể cả nếu đáp án không có ý nghĩa thì cũng không được làm.

- Lần này con làm cũng không tồi đâu, không chỉ có mục đích hơn nữa còn có ý nghĩa. Con ra tay có mục đích, hai người xấu kia làm như vậy cũng là bảo vệ nhà của chúng ta. Nhớ kỹ, con không phải là đứa trẻ bình thường, con cũng giống cha, vất vả trên con đường tu sĩ. Chúng ta không chỉ có tu thân mà còn phải tu tâm, chúng ta làm việc có thể không phân biệt thiện ác nhưng tuyệt đối không được làm không có mục đích và ý nghĩa.

Dừng lại một chút hắn lại nói:

- Từ hôm nay trở đi, con cần học nhiều chữ hơn, mỗi ngày 300 chữ, nội dung là Ngô nhật tam đỉnh ngô thân...

256. Chương 234: Lăng Mộ

Mặc dù không biết Ngô nhật tam đỉnh ngô thân là cái gì nhưng tiểu cô nương cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Thi thể của hai người kia ở đâu?

Tiểu Vân La chỉ vào hậu viện nói:

- ở đó.

Mạc Ngôn gật đầu ôm Tiểu Vân La và hậu viện, lại là làm không đến nơi đây mà...

Hắn đang định hỏi thì Vân La lại cố lấy cái miệng nhỏ nhắn ra thổi một ngụm khí.

Một trận gió xoáy, thấm thoát trên mặt đất góc phía tây đã lộ ra một cái hố sâu.

Trong hố rõ ràng là hai cái thi thể.

Cũng không biết nha đầu này dùng cách gì mà hai thi thể này tuy đã tắt thở nhưng nhìn bên ngoài thì vẫn tươi tắn không có một dấu hiệu thối rửa nào.

- Làm không tồi...

Mạc Ngôn xoa đầu Tiểu Vân La, sau đó xuống hố mở vồn ý thức ra tìm di vật trên hai cái xác này.

Như dự đoán của Mạc Ngôn, ngoài cái máy ảnh ra trên hai người đàn ông này cũng không có gì thêm cả.

- Quả nhiên là có sự chuẩn bị...

Mạc Ngôn cười lạnh lùng, hai người này là hai người thường ngay cả nội công cũng không có, hẳn là được thuê. Như vậy thì ông chủ phía sau bọn chúng là ai?

- Là Thích Viễn Sơn hay người khác?

Đối với Mạc Ngôn mà nói đương nhiên hoài nghi lớn nhất là Thích Viễn Sơn. Nhưng người biết sự tồn tại của đan thư không chỉ có y bây giờ tập trung hoài nghi lên một đối tượng này hẳn cũng là không sáng suốt.

- Còn có Đỗ Khuyết và Tống Thanh Viễn. Mấy ngày nay tuy bọn họ một mực đến Nhạc Dương nhưng cũng có thể sai khiến người khác làm chuyện này.

Nói tóm lại, Đỗ Khuyết và Tống Thanh Viễn hiền nghi không lớn nhưng cũng không thể bài trừ.

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn xem ấn kí trên hai người này, hai người này ở một quảng trường cách công viên Sâm Lâm không xa. Ấn kí này cứ đứng ở đó không nhúc nhích hẳn là vào khách sạn, lúc này đang nghỉ ngơi.

Lo lắng có khả năng hai người này vì đan thư mà đến, Mạc Ngôn hiện tại cũng không có tâm trí nghĩ đến họ.

Tuy từ Mã Thiên Hành mà hẳn biết được đan thư ở ngay núi Hồ Lô nhưng cũng không biết cụ thể nó ở chỗ nào. Muốn lấy được đan thư này hay là tìm được Vân La đạo cung thì cần phải ra sức tìm kiếm. Mã Thiên Hành đã nói rất rõ ràng, biết rõ về đan thư trên đời này chỉ có 5, 6 người. Trước kia tổ tiên của Mã gia vào Vân La đạo cung tổng cộng đã có 12 người nhưng 6 người đã chết. Một nửa chết, một nửa trốn đi. Tuy 6 người trốn đi đã chết nhưng bí mật vẫn được lưu truyền. Ngoài ra còn tổ chức đi thám hiểm Vân La đạo cung, từ trước đến nay không chỉ có Mã gia. Theo Mã Thiên Hành nói, tổ tiên Mã gia sau khi chết chỉ ít cũng có 2 người vào Vân La đạo cung. Bởi vậy có thể thấy được, người biết được đan thư và Vân La đạo cung không thể chỉ có 2 người.

Theo Mạc Ngôn thấy, Thích Viễn Sơn, Tống Thanh Viễn, Đỗ Khuyết 3 người này đều có khả năng biết Vân La đạo cung.

Mạc Ngôn muốn tìm hiểu đến tận cùng Vân La đạo cung, chỉ cần theo dõi hành tung của bọn họ thì cũng không phải cố sức.

- Chuyện này vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến là thỏa đáng nhất...

Mạc Ngôn trầm tính, không vội đi tìm Tống Thanh Viễn làm phiền.

Hắn đi đến đầm nước, nhặt hòn đá sau đó hỏi Vân La:

- Vân La, đã gặp kí tự giống phiến đá này chưa?

Vân La nhìn chăm chăm vào phiến đá với vẻ mặt nghi hoặc định gật đầu nhưng rồi lại thôi.

Mạc Ngôn khẽ động lòng, chẳng lẽ nha đầu này thực sự có liên quan đến Vân La đạo cung?

- Nhìn... nhìn xem có thấy quen không nhưng nghĩ không ra là đã gặp ở đâu rồi.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Có phải con đã tới chỗ đó rồi không?

Vân La lắc đầu nói:

- Không... Không phải.

Mạc Ngôn gật đầu ném phiến đá xuống nước nói:

- Vân La, nói cho ta nghe con đến từ đâu? ở đó như thế nào?

Vân La gạt đầu, bay trên không trung dùng ngón tay điểm nhẹ lên trán Mạc Ngôn.

Hình ảnh lần này đều là yên lặng hơn nữa rất ngắn chỉ có hơn 10 giây.

Nhưng hơn 10 giây ngắn ngủi cũng đủ để Mạc Ngôn hiểu từng góc nơi tiểu cô nương này đến.

Đó là một tòa lăng mộ có đường lát gạch diện tích khoảng 3,4 mẫu. Lăng mộ không có trang trí gì chỉ có ít gạch ngói vỡ với mấy cây không rõ niên đại. Phía nam và phía tây của lăng mộ thậm chí còn có hai tên trộm...

Dù thế nào thì Mạc Ngôn cũng không nhìn ra chỗ này cũng không khác gì của người thường mà Vân La lại xuất thân từ đó.

- Đây chính là chỗ con đến?

Hắn khẽ nhú mày hỏi.

Vân La cũng nhú mày nói:

- Con cũng không chắc lắm mà chỉ có thể nhớ được vậy...

Cô cau mày dùng sức nhớ lại Mạc Ngôn thấy thế cười xoa đầu cô:

- Thôi, nghĩ không ra thì đừng cố, đợi lúc tu vi của con đủ chuyện trước kia sẽ nhớ ra bây giờ không cần vội.

Vân La dùng sức gạt đầu:

- Vâng, Vân La sẽ cố gắng!

Đêm khuya Mạc Ngôn ngồi xếp bằng trong phòng ngủ, tĩnh lại từ trong nhập định.

Ban ngày ra ngoài, tuy cơ thể không mệt mỏi nhưng tinh thần lại tiêu hao khá lớn. Nhất là sau khi trở về từ thế giới thần bí kia tinh thần hắn vẫn chưa thể hoàn toàn phục hồi được.

Bài học tối nay lại bổ sung một ít đã tiêu hao hai ngày, trạng thái khôi phục lại cũng được khoảng hơn một nửa.

- Ngày mai, ngày kia lại có hai bài học cũng gần phục hồi hoàn toàn.

Mạc Ngôn lẩm bẩm nói:

- Ban đầu phải làm cho tinh thần tĩnh lại thực sự, không ngờ vào cái nhà đó cũng mất năng lượng, như vậy phải ba, bốn ngày mới vào được một lần.

Tinh đi tĩnh lại ít nhất ngày kia mới lại vào được thế giới thần bí đó, Mạc Ngôn thấy có chút uể oải nhưng cũng không nề hà gì.

Hắn tháo bội sức xuống cầm lên nhìn ngắm một lát sau đó lại nhớ đến cái dây kia...

- Vật đó luôn trong bốn mạng hồn kiếm không biết có còn hay không?

Nghĩ đến đây hắn đòi bốn mạng hồn kiếm phun cái cây kia ra.

- ừng ực...

Một bóng nước trong trẻo khẽ run lên, lập tức phun ra một cái cây màu xanh biếc còn ướt nước.

- Giống như có biến hóa vậy...

Mạc Ngôn cầm cái cây dây kia trong tay cẩn thận xem xét.

Gốc cây có màu đậm, tuy có sinh khí nhưng vẫn khô héo. Nhưng xem ra lúc này trong cây ẩn chứa sinh khí đã hoàn toàn mở ra, hơn nữa còn tỏa mùi hương thơm mát cả ruột gan. Bội Lôi cũng trưởng thành hơn một chút, hơn nữa còn càng rõ hơn là một đứa trẻ đang ngủ say.

Cái cây xanh tươi và nước trong bốn mạng hồn kiếm có quan hệ nó cũng từ Phật tượng mà ra không biết là đã có từ mấy trăm năm rồi.

Mạc Ngôn chưa bao giờ nhìn thấy cái cây như thế, không có rễ mà vẫn sống không phải vật giả.

Nhưng thấy một gương mặt trẻ đang say sưa ngủ Mạc Ngôn thực sự hoài nghi nó có thể sinh ra linh trí.

Trong Phật tượng lúc nguyện lực không bị hấp thu, khuôn mặt này rõ là mặt Phật. Mạc Ngôn đoán đây là ảnh hưởng của nguyện lực. Hơn nữa do thuộc tính không phù hợp cho nên về mặt của nó mới khổ sở đến vậy.

Lúc này không còn nguyện lực bị hấp thu, gốc cây đã khôi phục lại, trên đỉnh Bội Lôi một khuôn mặt trẻ em cũng đang ngủ say thật là thú vị...

- Chẳng lẽ gốc cây này chính là thiên địa linh căn trong truyền thuyết?

Mắt Mạc Ngôn sáng lên, nếu thực sự là một trong ngũ hành có linh căn thì nó đúng là thực một rồi.

- Chẳng lẽ vận khí của mình tốt như vậy sao?

Mạc Ngôn không nhịn được cảm thán, cả đời Tả Đạo Nhân cũng chưa từng gặp chuyện tốt mà mình lại gặp được. Ngũ hành vốn ẩn chứa nhiều màu sắc, sau giọt nước trắng là Ngọc Quan Âm, lúc này cây dây cũng rất có thể ẩn chứa một căn nguyên. Điều này khiến cho Mạc Ngôn từ trước đến nay không thể tin vào số mệnh cũng có chút kinh ngạc, chẳng lẽ mình lại gặp được Vị Diện trong truyền thuyết.

Sau khi say mê một hồi hần chợt lắc đầu cười nói:

- Chữ Bát còn không viết xong, có phải cây hay không còn phải xem từ từ. Ít nhất thì trước mắt nó cũng là một cây lạ nếu không muốn nói bốn mạng hồn kiếm là người thứ nhất khai đào nó.

Bốn mạng hồn kiếm lấy ngũ hành là cơ sở, sau khi nuốt một giọt nước đương nhiên là sẽ đánh vỡ sự cân bằng.

Theo lẽ thường đó, bây giờ ngoài nước là căn nguyên của Ngũ hành ra nếu đúng cây này là cây thật thì nhất định bốn mạng hồn kiếm sẽ không buông tha cho nó.

Tóm lại, đến đây gốc cây này có phải là cây hay không thì vẫn khó mà định được cần có thời gian để nghiệm chứng.

- Lão Thích, hiện nay người tôi phái đi vẫn chưa về chỉ e là đã xảy ra chuyện gì.

Trương Trường Thanh đứng ở cửa sổ, nhìn mây bay trên trời cũng hơi nhứ mảy.

Thích Viễn Sơn ngồi trên ghế sắc mặt cũng không được tốt lắm nói:

- Trường Thanh, ông có khẳng định mấy hôm trước Mạc Ngôn đã dời khỏi Uyển Lăng không?

Trương Trường Thanh vẫn không quay đầu lại nói:

- Không sai, hần và Lận Thu đã dời khỏi Uyển Lăng, nghe nói là đi xem triển lãm văn vật gì đó.

Thích Viễn Sơn nói:

- Cái này lạ, biệt thự đó từ trước đến nay chỉ có Mạc Ngôn ở hơn nữa bạn gái của hần mấy hôm trước đã đến chỗ Tô Cận... Chẳng lẽ trong đó còn có người khác.

Trương Trường Thanh quay lại nói:

- Tôi không quan tâm còn có ai không, vấn đề bây giờ là Mạc Ngôn có thể thấy người của chúng ta hay không?

Thích Viễn Sơn nói:

- Hai người ông phải đi có lai lịch thế nào?

Trương Trường Thanh nói:

- Là người nhà quê, ít nhất là bọn họ cũng không có bất cứ quan hệ gì đến tôi.

257. Chương 235: Mạc Sầu Mất Tích

Về mặt của Thích Viễn Sơn thoáng thả lỏng nói:

- Vậy thì không có vấn đề gì... Yên tâm đi, chỉ cần không có quan hệ thì hắn sẽ không nghi ngờ chúng ta. Hắn cũng không biết hết người trong đạo môn cũng không phải là thần tiên ông đừng có lo lắng quá.

Dừng lại một chút ông ta nói tiếp:

- Trường Thanh bên núi Hồ Lô tiến triển đến đâu rồi?

Trương Trường Thanh nói:

- Đã chiếm giữ 12 tổ miếu, đang thăm dò, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của 97 báo cáo đêm nay sẽ tới, đến lúc đó muốn lão Thích đích thân xem qua.

Thích Viễn Sơn nói:

- Tôi sẽ, nhưng 12 tổ vẫn còn thiếu, núi Hồ Lô quá rộng con số này phải tăng lên gấp đôi.

Trương Trường Thanh cười khổ nói:

- Lão Thích, không phải là tôi không chịu tăng người mà là nhiều chuyên gia như vậy người của chúng ta khó tránh khỏi bị chú ý.

Thích Viễn Sơn nghe thấy vậy cũng là bất đắc dĩ y tìm đến người ngoài đạo môn là Trương Trường Thanh bởi vì thế lực của mình đơn bạc. Về tiền vốn đương nhiên là Thích Viễn Sơn không thiếu, về thuộc hạ cũng có thể phái đi y cũng có đủ. Nhưng muốn tìm được di chỉ Vân La đạo cung chỉ dựa vào những thứ này thì không đủ. Mượn 12 tiểu tổ của Trương Trường Thanh, mỗi tổ có người chuyên lịch sử, có người chuyên khảo cổ, chuyên gia địa chất. Tất cả đều là những chuyên gia thức sự không phải cứ có tiền là thuê được cho dù mời được thì tối đa cũng chỉ có 5, 3 người mà thôi.

Mà về phương diện này rõ ràng là Trương Trường Thanh rất có ưu thế. Trương gia kinh doanh nhiều năm ở A tỉnh, các chuyên gia y mời đương nhiên là dễ dàng. Nhưng dù vậy y cũng đánh trúng vào những chuyên gia hàng đầu rồi mới tổ chức hoạt động. Vì thế y đã thành lập một tổ tìm kiếm và cứu vớt văn hóa để che đi mục đích thực sự của mình.

Có thể nói vì được tặng thợ trong đơn thư Trương Trường Thanh đã tự mình cố gắng đến mức cao nhất.

Đối với lần này Thích Viễn Sơn cũng không có cách nào khất khe hơn.

Theo như Trương Trường Thanh nói, tiếp tục khếch trương quy mô, một là sẽ khó tìm nhân sĩ, hai là dễ khiến người khác sinh nghi. Nếu không để ý đến hậu quả mà cứ khếch trương lên cuối cùng có thể vì người khác mà làm làm quần áo cưới cho người khác, mất nhiều hơn là được.

- Cứ như vậy trước đi...

Thích Viễn Sơn thở dài nói:

- Hay là đợi tôi một hai ngày, tôi sẽ tiếp tục vào núi tra xét, có chuyện gì chúng ta sẽ liên hệ qua điện thoại.

Trương Trường Thanh khuyên nhủ:

- Ngài đã lớn tuổi, không cần phải một mình lên núi đâu.

Thích Viễn Sơn lo lắng nói:

- Tôi cũng không muốn, chỉ cần một lát thì tôi vẫn không yên tâm, không dấu gì ông chuyện của Vân La đạo cung không chỉ có một mình tôi biết, tôi thực sự rất lo sẽ có người hành động trước chúng ta.

Trương Trường Thanh nghe thấy vậy trong lòng kinh hãi:

- Còn có người khác cũng biết chuyện này?

Thích Viễn Sơn gật đầu rồi lại an ủi:

- Ông cũng không cần phải quá lo lắng, đó chỉ là suy đoán của tôi... Hơn nữa nếu thực sự có người tham dự vào chưa hẳn đã là chuyện xấu, thứ này có thể phục chế. Tình thế này cần người hợp tác cũng không phải là lựa chọn sai.

Dừng lại một chút, ngữ khí của ông ta lại tăng lên nói:

- Quan trọng nhất chính là đan thư trong Vân La đạo cung cũng không phải là đầy đủ, bất luận là ai lấy được thì cuối cùng cũng vẫn phải cầu đến chúng ta.

- Lão Thích, ngài nói là...

Mắt Trương Trường Thanh sáng lên nói:

- Ngài để cho người ta đi tiểu viện 36 tìm đồ vật kia chính là một bộ phận của đan thư?

Thích Viễn Sơn mỉm cười gật đầu nói:

- Việc này lúc trước chưa nói, nhưng với trí tuệ của ông thì không khó để đoán ra. Đúng vậy, tôi muốn tìm chính là một bộ phận của đan thư.

Lúc này ông ta cũng không tiếc mà nói ra bí mật này, có hai mục đích. Thứ nhất là để Trương Trường Thanh uống thuốc an thần. Thứ hai cũng chính là muốn buộc Trương Trường Thanh thật chắc lên chiếc thuyền của mình.

Trương Trường Thanh nghe thấy vậy quả nhiên là rất an tâm nhưng lại lập tức nhú mày nói:

- Lão Thích, Mạc Ngôn rất khó đối phó, hẳn là chủ nhân trong viện, tôi e là khó mà ra tay được.

Thích Viễn Sơn nói:

- Theo bản đồ... Trước khi đan thư xuất hiện thì tạm thời chúng ta cũng không cần tiếp tục dò xét hẳn. Ngoài ra, nếu tất các biện pháp đều không thực hiện được thì chúng ta cũng có thể đường đường chính chính tìm đến cửa để hợp tác. Trường Thanh chớ quên hẳn cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử làm gì có dũng khí mà từ chối chúng ta.

Trương Trường Thanh hơi trầm ngâm, cười nói:

- Lão nói rất đúng, không ai có thể từ chối sự hấp dẫn này... Ít nhất là tôi cũng không thể!

Thích Viễn Sơn thở dài nói:

- Chúng ta đều là người phạm, chuyện hấp dẫn như vậy không thể từ chối, tôi đây một người đã gần xuống đất nhưng cũng không từ chối được... Chuyện trên đời, mãi mãi là những kế hoạch lớn thay đổi.

Mạc Ngôn đang ở chỗ Thất Xử, hắn lật xem lại những vụ án của nhiều năm về trước chưa được giải quyết, cũng không quan sát gì đến Đỗ Khuyết và Tống Thanh Viễn, lúc chuẩn bị ngồi mát ăn bát vàng thì bất ngờ có một cuộc điện thoại làm hắn rối loạn.

Người gọi điện thoại không phải ai khác chính là cha hắn, Mạc Thiếu Thanh.

Mạc Ngôn cũng không nhớ rõ lần trước gọi điện cho cha là khi nào. Hắn thấy dây số này hiện lên mà rung một lúc rồi mới mở khóa nhận điện thoại.

- Mạc Ngôn? Là cha đây...

Mạc Thiếu Thanh giọng hơi trầm có vẻ mệt mỏi.

Mạc Ngôn cầm di động lên nói:

- Có gì cha cứ nói, con đang nghe.

Đối với cha con hắn từ trước đến nay nói chuyện điện thoại đều trực tiếp không hỏi cũng không vòng vo, có chuyện thì nói, không có thì tắt máy, còn nhảm chán vô vị hơn so với nước lã.

Nhưng lần này Mạc Thiếu Thanh lại không trực tiếp đi vào đề tài mà nói:

- Lần trước con về mừng thọ ông, dì con đã tính giới thiệu cho con một cô gái, cô ấy tên là...

Mạc Ngôn khẽ nhúm mày, lập tức ngắt lời cha hấn nói:

- Nếu là chuyện này thì tốt nhất cha không cần phải nhắc lại, con có bạn gái rồi chẳng lẽ Mạc Ngữ không nói sao?

Mạc Thiểu Thanh trầm giọng nói:

- Nghe ta nói hết đã. Ta biết con đã có bạn gái, hơn nữa đã có người nói rồi nhưng chuyện ta muốn nói không có quan hệ gì với cô ấy.

Mạc Ngôn không khỏi cảm thấy kì lạ, mình đã có Mạch Tuệ, cha lại định hỏi vợ cho mình sao lại không liên quan đến cô ấy đây?

Mạc Thiểu Thanh nói tiếp:

- Ta và dì con giới thiệu cho con một cô bé tên là Minh Ngọc, con không có ấn tượng gì sao? Là nha đầu của Minh gia con đã từng gặp rồi...

Trong đầu Mạc Ngôn mơ hồ có chút hình ảnh nhưng hấn không muốn tốn nhiều thời gian vào cái đề tài này hấn lạnh lùng nói:

- Thật xin lỗi cha con không nhớ rõ.

Mạc Thiểu Thanh thấy Mạc Ngôn không kiên nhẫn cũng không để ý nói luôn:

- Nha đầu Minh Ngọc kia sau khi biết con có bạn gái, không biết là thần kinh làm sao mà cứ đòi đi gặp con. Ta đoán cũng được cả Mạc Sầu động viên...Được rồi, ta cũng không cần nói nhiều nữa, 3 ngày trước Minh Ngọc đã dời khỏi kinh đô, bảo là đi tìm con nhưng đi được nửa đường thì mất liên hệ, nói cách khác là cô ta mất tích trên đường đi gặp con.

Cái đó thì có quan hệ gì đến con?

Mạc Ngôn thực không hiểu ra sao cả, nếu mất tích thì phải nhanh chóng đi tìm gọi điện cho mình là lý gì?

Nhưng ngay sau đó trong tim hấn bỗng thấy hồi hộp, một ý niệm nổi lên trong đầu.

Hấn xiết chặt di động trầm giọng hỏi:

- Có phải cả Mạc Sầu nữa không?

Mạc Thiểu Thanh thở dài, buồn bã nói:

- Đúng thế, nó và Minh Ngọc cùng đi. Chúng nó tính toán đầu tiên không phải dừng ở Uyển Lăng mà là đi một vòng dọc theo đường biển rồi cuối cùng mới đến chỗ con.

Tiểu muội mất tích rồi sao?

Mạc Ngôn có chút hốt hoảng... Nhưng hấn lập tức tỉnh lại nhắc nhở mình bây giờ cần phải bình tĩnh.

Hấn hít một hơi thật sâu để mình bình tĩnh trở lại rồi trầm giọng nói:

- Con cần biết tình hình cụ thể... thời gian hai người xuất phát, địa điểm và người cuối cùng nhìn thấy. Mặt khác, ngoài Minh Ngọc và Mạc Sầu còn có ai khác nữa không?

Đối với sự hiểu biết của phụ thân không khó để đoán ra mục đích cuộc điện thoại này của Mạc Thiểu Thanh tuyệt đối không chỉ là thông báo một chuyện này.

Mạc Ngôn đã rõ, hành động của hấn ở Uyển Lăng đối với Mạc Ngữ và Mạc Sầu mà nói có thể là một bí mật nhưng phụ thân biết, cho nên cú điện thoại này mục đích lớn nhất là để mình ra tay cứu Mạc Sầu và Minh Ngọc về.

Đối với việc này đương nhiên là Mạc Ngôn không thể từ chối.

Trên đời này hấn cũng không nhớ có bao nhiêu người đáng giá nhưng không thể nghi ngờ Mạc Sầu là một trong số đó. Nghiêm chỉnh mà nói đây là cô bé ít tuổi thực ra cũng không có ràng buộc gì với hấn những

năm gần đây nếu không phải hấn càng ngày càng gần bó với Mạc Sầu thì hấn đã sớm quên mình còn có một mái nhà.

258. Chương 236: Xác Chết Không Đầu

- Chỉ có 2 đứa Mạc Sầu và Minh Ngọc, hôm qua thì mất liên hệ, địa điểm là bến cảng. Theo tin tức của cảnh sát ở đây sau khi 2 đứa nó đến đó còn có một cô hộ tống của Dương gia cùng với mấy người thanh niên khác đi du thuyền. Cuối cùng thì cảnh sát quốc tế đã tìm thấy chiếc du thuyền này mà người thì không thấy một ai, đã đưa tin trên tất cả các phương tiện.

Mạc Thiếu Thanh đại khái kể lại sự tình.

- Hiện giờ, cảnh sát bến cảng đang tìm nhưng cũng chưa có bất kì một thông tin hay manh mối gì.

Mạc Ngôn khẽ nhú mà nói:

- Trên du thuyền có dấu vết gì không, ví dụ như máu chẳng hạn?

Mạc Thiếu Thanh nói:

- Có vết máu nhưng chỉ có một ít, hấn là dấu vết của sự phản kháng, theo cảnh sát chỉ chút máu ấy không đủ để lấy mạng.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy thở phào nói:

- Nếu thế thì là bắt cóc rồi?

Mạc Thiếu Thanh nói:

- Tạm thời thì chưa thể xác định, 24h qua nhưng Dương gia chưa hề nhận được cuộc điện thoại nào yêu cầu đòi chuộc người.

Mạc Ngôn thoáng trầm ngâm lại hỏi:

- Có thể xác định mục tiêu của các kẻ bắt cóc không? Dương gia, Minh gia hay là về phía Mạc gia?

Mạc Thiếu Thanh nói:

- Chưa xác định được, lúc đó là 11 người mất tích, ngoài Mạc Sầu và Tiểu Ngọc ra thì những người khác đều là người ở bến cảng hoặc con của các phú hào...

Nghe đến đó Mạc Ngôn không khỏi nề hà hỏi:

- Con cần biết tỉ mỉ, cụ thể về từng người.

Cha hấn nói:

- Ta đã sắp xếp cho người ở bến cảng đợi con.

- Cho số điện thoại con sẽ lập tức khởi hành...

Mạc Ngôn không chút do dự nói.

Hấn rất rõ hỏi tới hỏi lui không bằng tiết kiệm thời gian sớm đến hiện trường bến cảng mà điều tra.

Nhớ số điện thoại mà cha hấn cho, hấn lại nói:

- Lão gia biết chuyện này chưa?

Cha hấn nói:

- Ông còn chưa biết Mạc Sầu mất tích, lão gia đã lớn tuổi rồi, không thể chịu được kích động lớn ta chưa cho ông biết.

Mạc Ngôn gật đầu do dự rồi nói:

- Cha cũng phải giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng. Hãy tin tưởng, con nhất định sẽ mang Mạc Sầu an toàn trở về.

- Sau khi con đi, nghĩ gì thì cứ làm, ta sẽ sắp xếp người cho con.

Mạc Thiếu Thanh trầm ngâm nói:

- Ngoài ra con cũng phải tự chú ý an toàn cho mình.

Sau khi tắt máy Mạc Ngôn ngồi hút một điều thuốc.

Lúc này trong lòng hắn cũng không có qua nhiều tức giận và lo lắng hay kể cả có lửa bỏng lên tận đầu hắn cũng phải trấn áp cảm xúc này.

Hắn rất rõ, điều cần làm duy nhất lúc này là phải nhanh chóng đến bến cảng sau đó dùng mọi cách để tìm được Mạc Sầu và đem cô an toàn về nhà. Ngoài ra khi đến bến cảng có những trở ngại thì cũng cần phải trấn át...

Tuy ở Uyển Lăng có chuyến bay trực tiếp nhưng đã sắp 6 giờ chiều phải chờ đến rạng sáng mai mới có chuyến bay.

Cứ như vậy thì ít nhất ngày mai hắn mới đến được bến cảng.

Cho nên hắn không do dự mà quyết định đích thân lái xe đi bến cảng.

Bến cảng cách Uyển Lăng khoảng 1300km với trình độ lái xe của hắn chỉ cần 8 tiếng là đến nơi nhưng cũng phải cần một chiếc xe tốt, chiếc xe QR màu đen của hắn đương nhiên là không thể đảm nhiệm được.

- Cần một chiếc xe tốt có thể tìm Tôn Minh Viễn...

- Ngoài ra trước khi lên đường cũng cần phải có một người xử lý tránh để lại hậu hoạn...

- Còn phải dặn dò Tiểu Vân La, để nó trông nhà giúp mình theo dõi những dị động của núi Hồ Lô.

Nghĩ đến đây hắn tắt mẩu thuốc đứng lên đi ra khỏi phòng hồ sơ.

Vừa ra khỏi phòng hắn đã gặp phải Đại Lý.

- Ngày, cậu còn đi đâu đấy? Sắp 6h rồi cũng ăn cái gì đó nhé?

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Tối nay em còn có việc phải về nhà ngay, anh cứ đi ăn đi nhé.

Đại Lý nói:

- Tiện đường, cùng đi luôn...

Nói xong, anh ta kéo vai Mạc Ngôn nói:

- Những vụ án này cậu thấy thế nào, nếu chọn được vụ nào thì cho tôi tham gia nhé, án tồn còn nhiều lắm.

Mạc Ngôn vừa đi vừa nói:

- Những hồ sơ đó là ai mang đến? Cách nay cũng đã mười mấy năm, anh cho em là thần tiên chắc.

Đại Lý cười ha ha nói:

- Rượu là cần hương, vụ án cũ cũng cần có lão làng phá mới hứng thú chứ.

Hai người ra khỏi Tứ Hào Lô, Đại Lý đi đến nhà ăn còn Mạc Ngôn thì lên xe của mình sau đó lấy di động ra gọi cho Tôn Minh Viễn.

- Tôn huynh, giúp em bây giờ em cần một chiếc ô tô tốc độ cao có thể chạy xa đường dài.

Tôn Minh Viễn nghe thấy vậy cũng không có ý kiến khác nói:

- Khi nào cậu cần?

Mạc Ngôn nói:

- Cần ngay bây giờ.

Tôn Minh Viễn hỏi:

- Tôi sẽ ho người mang xe ngay đến cho cậu, đúng rồi mang đến đây vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Đến chỗ ở của em đi.

Tắt máy hãm lái xe thẳng về hào viện³⁶.

Xe vừa dừng lại thì Tôn Minh Viễn đã cho đến một chiếc xe siêu tốc 260k/h nhập khẩu.

- Mạc tiên sinh, xe đã đầy xăng, đây là chìa khóa, mời ngài nhận.

Người đưa xe cũng không nói nhiều, đưa khóa xe cho Mạc Ngôn rồi dời khỏi đó.

Mạc Ngôn cũng không cần xem nhiều cầm chìa khóa đi vào cửa viện

Về đến nhà hắn gọi Vân La, sau khi dặn dò vài câu, hắn lại gọi điện cho Mạch Tuệ nói hắn cần phải ra ngoài mấy ngày.

Mạch Tuệ cũng nói cho hắn cô cũng muốn xuất cảnh, sáng sớm mai sẽ bay.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy nói:

- Tô Cận cũng đi sao?

Mạch Tuệ nói:

- Đương nhiên, cô ta là người chủ trì đương nhiên là phải đi. Này, anh hỏi làm gì? Có phải anh quan tâm đến cô ấy không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Sao anh lại quan tâm đến cô ấy rõ ràng là quan tâm em cơ mà? Dù gì người ta cũng là vận động viên quốc gia thuộc hạ cũng có chút tài năng, có cô ấy bên cạnh em cũng gần giống như vệ sĩ vậy...

Hắn nói lời này như đùa nhưng đúng là thật tâm, người ngoài biết Tô Cận là vận động viên và thám hiểm gia nhưng không biết cô bé này cũng được coi là một hậu duệ đạo môn, có cảnh giới. Có cô bên cạnh Mạch Tuệ, Mạc Ngôn cũng không lo lắng nhiều.

Mạch Tuệ cười nói:

- Không chỉ có một vệ sĩ, anh đừng quên cô ấy cũng có vệ sĩ...

Dừng lại một chút cô lại nói tiếp:

- Đúng rồi, anh đi làm gì? Không phải là lại đi xem triển lãm chứ?

Mạc Ngôn nói:

- Không phải, là một chuyện nhà, những người khác đi không tiện, anh đang rảnh nên đi một chuyến...

Hắn không muốn Mạch Tuệ lo lắng chuyện này vì thế đã thuận miệng nói thế.

Sau khi tắt điện thoại hắn đi vào phòng ngủ, ngồi khoanh chân sau đó gọi Vân La đến.

- Vân La, ta phải ra ngoài có việc mấy ngày, con hãy thay ta hộ pháp.

Vân La gật đầu đứng nghiêm trang phía sau Mạc Ngôn. Khuôn mặt cô đầy vẻ nghiêm túc.

- Khi nào đi tìm tiểu béo rõ ràng là gom thành một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Thấy bộ dạng nghiêm trang của Tiểu Vân La, Mạc Ngôn không nhịn được cười.

Lúc này hắn cũng bình tĩnh như nước không có bất kì lo lắng nào, thậm chí còn có phần thanh thản.

Sau đó hắn cảm ứng ấn kí lên người Tổng Thanh Viễn rồi thoát ra cùng bốn mạng hồn kiếm tương trợ đi qua khoảng không.

Trước khi đi bến cảng hắn cần giải quyết hậu hoạn là Tổng Thanh Viễn.

Nói đến Tổng Thanh Viễn, tu vi của người này cũng chỉ xấp xỉ thiên hành phạt nhưng người này có sát khí ẩn chứa sự sát thương kinh người. Y ở ngoài Mạc Ngôn cũng chưa vội xử lý nhưng người này không gần không xa hoàn toàn ở Uyển Lăng.

Đây không phải là cái gì tách khỏi đời sống thực tế dân tình mà là cuộc sống sinh hoạt của thành phố này cũng không muốn chờ hắn ở bến cảng. Sau khi trở về nghe Đỗ Tiểu Âm nói, tình hình dịch bệnh cũng không muốn chứng kiến cuộc sống ở chỗ đó.

Cho nên trước khi rời khỏi Uyển Lăng nhất định hắn phải xử lý sạch Tổng Thanh Viễn.

Cảm ứng phương hướng trên ấn kí, Mạc Ngôn ngự kiếm sau mấy chục giây ngắn ngủi đã tới khách sạn của Tổng Thanh Viễn.

Lúc này cũng là đêm xuống..

Mạc Ngôn trên không trung, từ trên cao nhìn xuống khách sạn. Từ chỗ ấn kí hắn thấy Tổng Thanh Viễn và Đỗ Khuyết không ở cùng phòng. Lúc này Tổng Thanh Viễn đang ở trong phòng đọc tin tức còn Đỗ Khuyết thì đang uống rượu trong tửu điểm.

Mạc Ngôn không tính đến Đỗ Khuyết, hắn hi vọng tên này sẽ dẫn đường cho mình tìm ra nguồn gốc của Vân La đạo cung. Thực ra lúc này 2 người họ không ở cùng một chỗ thực ra cũng có rất nhiều phiền toái.

Còn về phần sau khi xử lý Tổng Thanh Viễn, Đỗ Khuyết có vì thế mà chạy trốn hay không Mạc Ngôn cũng không lo lắng. Đầu tiên hắn lưu ấn kí trên người Đỗ Khuyết thì không sợ hắn chạy đến chân trời góc bể nào cả. Đối với hậu duệ đạo môn mà nói có thể mới sự hấp dẫn của đan thư là không gì sánh được. Mạc Ngôn tuyệt đối không tin vì Tổng Thanh viễn chết mà bỏ đan thư, cũng lắm cũng chỉ dừng một thời gian mà thôi.

Thành thật mà nói nếu không mở bể khổ, Mạc Ngôn tự vấn lòng mình chỉ e là cũng không ngăn cản được sự hấp dẫn trăm năm của diện thọ.

Đương nhiên , tất cả cũng phải có tiền đề, Tổng Thanh Viễn và Đỗ Khuyết vì đan thư mà đến.

Trong phòng Tổng Thanh Viễn ngồi trên ghế salon, mắt nhìn chăm chăm vào TV tinh thần tự do tự tại...

- Khoảng 10 ngày, chính là lúc âm khí dưới Vân La đạo cung yếu nhất, chờ cho xong vụ này lão sẽ tìm một nơi thâm sơn đại trạch để luyện đan điền...

- Lão hòa thượng nói rất đúng, trên đời này đúng là còn nhiều bí mật, sau khi lấy được đan thư, đào cái hố chôn mình là ổn thỏa nhất...

- Còn đêm đó rốt cục mình và lão hòa thượng đã gặp phải vật gì? Chẳng lẽ là quỷ thần qua đường sao?

Tổng Thanh Viễn đang miên man suy nghĩ, dần dần cảm thấy mệt mỏi.

Y ngáp một cái sau đó đứng dậy định lên giường chợp mắt một cái say đó đột nhiên cảm thấy cổ lạnh.

Sao lại thế này? Cửa sổ sao lại không đóng?

Tổng Thanh Viễn nghi ngờ quay lại nhìn...

Vừa nghiêng đầu, y chợt thấy mình bay xuống trong chớp mắt đúng là nhìn thấy thảm lông dê trên mặt đất.

Lập tức là một xác chết không đầu rõ ràng đang đứng lạng lạng nhìn mình.

259. Chương 237: Quy Nhất Giáo

- Đây là... chuyện gì?

Không thể kháng cự nổi, Tống Thanh viễn sợ hãi từ từ nhắm hai mắt lại...

Mạc Ngôn không một chút thay đổi nhìn lên cái xác không đầu.

Máu trong cổ phun ra...

Một căn phòng xa hoa chỉ trong chốc lát đã toàn là máu.

Mạc Ngôn hoàn toàn có thể không dùng cách này để giết y nhưng hẳn nhớ lại những xác chết ở thôn Dân Tộc lại làm mình cực khổ mấy ngày cách bên đầu này còn là nhân từ rồi.

Thực ra Mạc Ngôn cũng không biết ở Châu Phi y có chiến tích huy hoàng gì, nếu không nhất định hẳn sẽ còn chọn cách dã man hơn.

Tống Thanh Viễn đối với hắn chỉ là một tai họa ngầm, nhưng đối với cục quốc thổ mà nói nếu không tìm thấy thi thể của y thì vụ án này còn lưu lại đến mấy chục năm. Cho nên hắn quyết định để thi thể này cho Lộ Lương ít nhất thì cũng có thể tiết kiệm được một chút công sức.

Mạc Ngôn thấy tiền thuê đã đóng mà Tống Thanh Viễn chết như vậy đúng là có chút không đáng.

Nhìn thấy Tống Thanh Viễn đã chết, Mạc Ngôn hút sát khí trong cơ thể y ra sau đó quay đi... 10 phút sau, Đỗ Khuyết về phòng, sau khi uống cốc nước lấy điện thoại gọi cho Tống Thanh viễn.

Mãi không có ai bắt máy làm cho y hoài nghi.

Đỗ Khuyết biết Tống Thanh Viễn bị người của cục quốc thổ theo dõi, lúc ở Nhạc Dương y còn dám xuất đầu lộ diện nhưng ở Uyển Lăng người này hận là không có cái hố để trốn.

- Người này rốt cục là làm quái gì vậy, chẳng lẽ là gặp người của cục quốc thổ sao?

Đỗ Khuyết đi đến trước cửa phòng của Tống Thanh Viễn, thấy xung quanh không có người liền gõ cửa.

Trong cánh cửa không có ai trả lời, Đỗ Khuyết khẽ nhú mào áp tai vào cánh cửa nghe ngóng, cũng không thấy bất cứ một động tĩnh gì.

Y suy nghĩ rồi lại gọi điện vào di động chỉ Tống Thanh Viễn xem bên trong có phản ứng gì không, trong cách cửa có tiếng điện thoại vang lên.

Nhưng lần này cũng không phải là âm thanh mà Đỗ Khuyết muốn nghe thấy.

- Di động có trong phòng nhưng không có ai trả lời, chẳng lẽ đúng là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Trầm ngâm một lát Đỗ Khuyết quyết định xông vào, sự tồn tại của Tống Thanh Viễn đương nhiên là quan trọng nếu thiếu sát khí này thì hành trình Vân La sẽ gặp phải nhiều chuyện gian nan.

Y hít một hơi thật sâu thấy hành lang không có người, y cầm cánh cửa khẽ gẩy khóa ra.

- Răng rắc.

Cửa phát ra một tiếng động nhỏ, cửa phòng từ từ mở ra.

Đỗ Khuyết đang định vào cửa nhưng ngay sau đó sắc mặt của y cứng đờ ra chân tay cũng dừng lại.

Sau khi cửa bị mở ta một mùi tanh tràn ra đập vào mặt... một phút đồng hồ sau, Đỗ Khuyết xanh mặt trở lại phòng của mình thu dọn đồ đạc vội vàng dời khỏi khách sạn.

Nửa tiếng sau y mặc tăng y vào một tự miếu của Uyển Lăng, đưa giấy chứng nhận ra xin ngủ tạm ở chùa.

Đúng như dự đoán của Mạc Ngôn, Đỗ Khuyết cũng không có ý định buông tha đàn thư.

Với y mà nói, nếu bỏ qua cơ hội lần này nhất định phải 30 năm nữa mới ngóc đầu lên được. Mà đến lúc đó, hơn nửa ngắc ngoải thậm chí cả đường đi cũng để cho người khác.

Tóm lại đối với Đỗ Khuyết, Vân La đạo cung một triều tịch dưới 30 năm có thể nào cũng là cơ hội cuối cùng.

Về điểm này có thể nói y và Thích Viễn Sơn hoàn toàn nhất trí dùng quãng đời còn lại để Quy nhất giáo.

- Rốt cục là ai đã giết Tống Thanh Viễn?

Đỗ Khuyết đứng trước cửa sổ nhìn ánh trăng trong màn đêm, nhũu mảy ...

- Một kiếm bêu đầu không thể là thủ đoạn của cục quốc thổ cũng có điểm giống như giang hồ báo thù.

- Trong khoảng thời gian này ông ta đều ở với mình, người giết ông ta không chú ý đến mình, điều kì lạ là vì cái gì mà người này không động thủ với mình? Hay là hấn nhằm vào mình mà giết Tống Thanh Viễn chính là để rung cây dọa khỉ.

Lúc Đỗ Khuyết lo ngại thì Lộ khoa trưởng của cục quốc thổ cũng không khá hơn chút nào.

Thi thể của Tống Thanh Viễn bị nhân viên khách sạn phát hiện ra, ngay sau đó đã báo cảnh sát.

Lộ Lương nhận được điện thoại của cục cảnh sát mới vội vàng chạy đến hiện trường.

Nhìn cái đầu trên mặt đất Lộ Lương đứng ở cửa mà run sợ...

Lúc này đây tâm trạng của ông ta rất phức tạp...

Chuyện của Tống Thanh Viễn ở thôn dân tộc đủ để cho ông ta vào sổ đen của cục quốc thổ, Lộ Lương và Phương Chính đến A tỉnh lần này cũng chính là để đối phó với y. Lúc này thấy y bị chặt đầu dù hung thủ là ai thì Lộ Lương cũng khó tránh khỏi được sự vui mừng, đồng thời cũng thản nhiên không có gì là tiếc nuối cả.

Nhiệm vụ ở thôn Dân Tộc kia là một đả kích rất lớn đối với Lộ Lương. Đầu tiên là nhiệm vụ hoàn toàn thất bại, tiếp theo là đại bại trong tay Tống Thanh Viễn và Mạc Ngôn, hơn nữa hoàn thủ cũng tan tác điều này khiến cho y cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng.

Sau khi đến Uyển Lăng, xuất phát từ đủ các loại nguyên nhân Mạc Ngôn cơ bản là không có nhiều ác ý nhưng vẫn hi vọng có thể bắt được Tống Thanh Viễn .

Bây giờ bắt được Tống Thanh Viễn đáng tiếc cũng chỉ còn lại một đồng thi thể.

- Nơi này là do chúng ta tiếp quản.

Lộ Lương xoay người nhìn, cục cảnh sát cũng không nên tham gia.

Thị cục cảnh sát dường như cũng đoán trước được nhún vai nói:

- Không thành vấn đề nhưng ông phải kí tên vào đây...

Lộ Lương nhận lấy bút, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó hỏi:

- Các ông không thông báo cho Thất Xử chưa?

Thị cục cảnh sát vốn ngăn người ra, lúc này lập tức giải thích:

- Vừa mới bắt đầu chỉ có là hung án bình thường nên chưa thông báo cho bọn họ.

Lộ Lương gật đầu sau khi kí tên vào giấy lấy điện thoại ra gọi cho Đỗ Tiểu Âm.

- Đỗ trưởng phòng? Quấy rầy cô rồi, tôi là Lộ Lương, có một vụ án tôi hy vọng được cô trợ giúp.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đều là anh em trong đơn vị, không cần phải khách sáo, nói đi là vụ án gì vậy?

Lộ Lương nói:

- Còn nhớ Tống Thanh Viễn không? Là thể này mấy hôm trước cô có nói cần ảnh của y, tôi muốn biết ngoài Thất Xử các cô ra còn có ai biết chuyện về Tống Thanh Viễn không, có ai biết về tình hình của y không?

Đầu dây bên kia, Đỗ Tiểu Âm khẽ nhú mày nói:

- Trưởng phòng Lộ, lời này của ông là ý gì vậy?

Lộ Lương nói:

- Đừng hiểu lầm, trưởng phòng Đỗ, tôi không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn nói cho cô biết Tống Thanh Viễn đã chết rồi, bị người ta chém đứt đầu đang nằm dưới chân tôi đây này.

Đỗ Tiểu Âm kinh hãi, lập tức nghĩ đến Mạc Ngôn.

Lúc cô đang định nói chuyện thì Lộ Lương lại nói:

- Thế nào, vụ án này cô có hứng thú không? Nếu có hứng thì cùng hợp tác phá án đi.

Đỗ Tiểu Âm thầm nghĩ đến Mạc Ngôn, theo bản năng cô liền từ chối nhưng lại sửa:

- Được, anh đang ở đâu? Tôi sẽ đến đó ngay...

Sau khi Lộ Lương nói địa chỉ khách sạn, lại nhắc nhở thêm:

- Trưởng phòng Đỗ, hi vọng cô có chuyên gia pháp y giỏi nhất đến đây, đây chính là điều các cô am hiểu nhất.

- Không thành vấn đề...

Đỗ Tiểu Âm cúp điện thoại, hơi trầm ngâm chỉ trong chốc lát cô gọi điện thoại cho Mạc Ngôn.

Lúc này Mạc Ngôn đã lái xe ra khỏi nội thành Uyển Lăng, đang chạy trên đường cao tốc.

Sau khi nhận được điện thoại của Đỗ Tiểu Âm, hắn thấy lạ nói:

- Lạnh đạo, có phải lại có vụ án gì không? Nếu không thì cô đã không gọi điện cho tôi...

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đúng là đại án, có hứng thú không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi đang ra khỏi thành, trời có sập cũng phải làm phiền lãnh đạo gánh vác rồi.

Đỗ Tiểu Âm nhú mày:

- Ra khỏi thành sao?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng vậy, có việc gấp cần làm chỉ e là mất vài ngày.

Đỗ Tiểu Âm hơi do dự nói:

- Tống Thanh Viễn chết rồi...

Mạc Ngôn bình tĩnh nói:

- Tôi biết.

Đỗ Tiểu Âm giật mình nói:

- Sao anh biết được...

Mạc Ngôn thản nhiên nói:

- Là tôi giết thì sao tôi lại không biết?

Nghe xong câu này, Đỗ Tiểu Âm liền có một cảm giác không hay, hít một hơi thật sâu nói:

- Mạc Ngôn, chuyện này không đùa được đâu.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Sao vậy, cô cảm thấy là tôi đang nói đùa sao?

Nếu bên kia là Mạch Tuệ hoặc người khác thì chưa chắc Mạc Ngôn đã nói ra chân tướng sự việc nhưng đối mặt với Đỗ Tiểu Âm không biết tại sao hắn cũng không muốn gạt cô. Hắn cũng thừa biết cho dù mình có phủ nhận Đỗ Tiểu Âm sớm muộn gì cũng sinh hoài nghi vì cô đã quá rõ mình. Trong lòng thấy khó xử chỉ bằng cứ nói ra cho xong.

260. Chương 238: Không Có Mạnh Mỗi

Bên đầu dây bên kia, Đỗ Tiểu Âm im lặng một lúc rồi hỏi:

- Vì sao?

Mạc Ngôn giải thích:

- Tôi muốn đi xa một chuyến, cho nên trước khi đi tôi phải giải quyết y. Cô nên biết Tổng Thanh Viễn như một quả bom hẹn giờ, hậu quả chính là một thôn Dân Tộc thứ 2 xuất hiện, thậm chí là thứ 3 thứ 4!

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Vậy cũng không cần anh phải động thủ, anh có thể...

Mạc Ngôn ngắt lời cô:

- Giao cho cảnh sát, cục quốc thổ? Tin tôi đi, quả bom hẹn giờ này các cô không chịu nổi đâu, một khi y đã chó cùng dứt đuôi sẽ có vô số người phải chôn cùng y, tốt nhất là tôi tự động thủ...

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Không phải anh nói trên người y ẩn chứa một năng lượng xấu gì sao?

Mạc Ngôn nói :

- Đúng, trên người y có một năng lượng thậm chí vượt xa những gì chúng ta đã chứng kiến ở thôn Dân Tộc, suy nghĩ chút đi đối với loại năng lượng này đến sau sẽ không có kết quả gì đâu?

Đỗ Tiểu Âm nghe thấy vậy không khỏi im lặng.

Đứng từ góc độ cảnh sát mà nói đương nhiên là phản đối hành vi này của hắn nhưng trong lòng cô rất rõ kết quả như vậy là tốt nhất.

- Mạc Ngôn, anh đúng là một tên khốn nạn!

Đỗ Tiểu Âm dịu dàng của ngày xưa cũng trở nên giận dữ nói:

- Anh có biết không, Lộ Lương vừa rồi thỉnh cầu Thất Xử liên hiệp phá án, hơn nữa là tôi đã đồng ý rồi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy thì thăm dò đi...

Đỗ Tiểu Âm không đánh một chữ nói:

- Anh... Có phải anh nghĩ nhất định tôi sẽ bao cho anh không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô hiểu lầm rồi, ý của tôi là hiện trường không có bất kì chứng cứ nào đâu, cô có thể yên tâm điều tra.

Đỗ Tiểu Âm cắn môi nói:

- Anh cũng đề cao mình quá đấy? Đến giờ tôi vẫn chưa thấy dấu vết nào ở hiện trường.

Mạc Ngôn nói:

- Tin tôi đi, rất nhanh sẽ gặp được thôi.

Đỗ Tiểu Âm oán hận nói:

- Đây là anh nói đây nhé!

Mạc Ngôn suy nghĩ nói:

- Nhân tiện tôi còn một câu, tôi không hề có căn cứ chính xác nào đâu.

Đỗ Tiểu Âm hừ một tiếng nói:

- Đã tìm được nhân chứng rồi, phải không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tuyệt đối không phải... Nếu cô điều tra tôi gây án, có người ở hào viện 36 đã gặp tôi, có thể làm chứng được, cho dù là lái xe cũng phải hơn nửa tiếng. Ngoài ra, sau khi tôi lái xe ra cửa, khu biệt thự còn có theo dõi thu phí, những điều này là căn cứ chính xác.

- Anh đúng là khốn khiếp...

Đỗ Tiểu Âm xoa thái dương mệt mỏi than một tiếng.

Cô tin những điều Mạc Ngôn nói là thật, cô cũng tin với khả năng thần kì của hắn làm chuyện này cũng không có gì là khó.

Dừng lại một chút, Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đúng rồi, anh vừa nói phải đi xa, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Mạc Ngôn ảm đạm cười khổ nói:

- Muội muội của tôi bị mất tích ở bến cảng, tôi phải đi tìm cô ấy về.

Đỗ Tiểu Âm kinh ngạc nói:

- Cần tôi giúp không? Tôi sẽ lên hệ với cảnh sát ở bến cảng...

Mạc Ngôn nói:

- Không cần, tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi.

Đỗ Tiểu Âm cũng không thực hiểu lắm hoàn cảnh của Mạc Ngôn nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả. Theo tổ điều tra thậm chí Mã cục cũng không cần giảng giải đạo lý cho hắn cũng có thể thấy được hắn không phải là người bình thường.

- Mạc Ngôn, chuyện này có lẽ tôi không giúp được nhưng anh nhất định phải nhớ nếu cần gì hãy gọi điện cho tôi.

Đỗ Tiểu Âm nhẹ nhàng nói:

- Ngoài ra cũng phải chú ý an toàn cho bản thân.

Mạc Ngôn nói:

- Cám ơn cô, có chuyện nhất định tôi sẽ gọi điện cho cô.

Sau khi cúp điện thoại, Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu trong lòng có một cảm giác lạ...

Chuyện Mạc Sầu mất tích, ngay cả Mạch Tuệ hắn cũng chưa nói nhưng lại nói cho Đỗ Tiểu Âm biết liền.

- Chẳng lẽ chỉ vì cô ấy là tiến sĩ tâm lý nên mới nói cho cô ấy biết?

Hắn không chịu nói cho Mạch Tuệ chuyện này là không muốn cô lo lắng còn về Đỗ Tiểu Âm thì tâm lý không cần nặng nề như vậy.

Lúc này bỗng nhiên hắn ý thức được, lúc ở cùng Mạch Tuệ là một loại khóa hoạt còn lúc ở cùng Đỗ Tiểu Âm cũng là vui vẻ.

Trong lúc bất giác hắn đi chậm xe lại mãi đến khi có xe đằng sau vượt qua hắn mới giật mình lắc đầu bỏ bóng dáng của Đỗ Tiểu Âm trong đầu mình ra.

Tốc độ của hắn nhanh nhưng trước bình minh thì vẫn chưa thể đến bến cảng được.

Đạp chân ga tăng tốc độ trong nháy mắt hắn đã vượt qua chiếc xe vừa rồi.

Hắn liên tục nhấn chân ga tăng tốc độ lên đến cực điểm.

Với hắn mà nói, không chế chính xác ý thức bản ngã tốc độ duy nhất chính là tính năng của xe.

Bị hắn vượt mặt, chủ chiếc xe kia cũng là người thích đua thấy thế anh ta cũng lập tức nhấn chân ga cố gắng chạy một cách siêu việt.

Nửa phút đồng hồ sau, hắn quên hành động này há to mồm nhìn về chiếc xe đằng trước hơn nữa còn lẩm bẩm nois:

- Đúng là một kẻ điên... Tôn Minh Viễn cho chiếc xe này cũng tốt, một đêm mà chạy được hơn 300 cây số mà không hề có vấn đề gì.

4 giờ sáng, Mạc Ngôn đã tới bến cảng Thâm Thành.

Sau khi dừng xe hắn lập tức gọi điện thoại cho Mạc Thiếu Thanh lấy số của người kia.

- Tôi là Mạc Ngôn đã đến Thâm Thành.

Người nhận điện thoại là đàn ông, nghe giọng nói khá hiền, anh ta có vẻ giật mình nói:

- Mạc tiên sinh, anh đã đến Thâm Thành?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng vậy, đi xe suốt cả đêm.

Người kia cũng không nói nhiều lời:

- Nói cho tôi anh đang ở đâu, tôi sẽ đến đón ngay.

20 phút sau, một chiếc xe đã đứng trước mặt Mạc Ngôn.

Một người cường tráng, phong độ, khoảng hơn 40 tuổi đi đến trước mặt Mạc Ngôn nói:

- Xin chào, Mạc tiên sinh tôi là Triệu Liệt.

Mạc Ngôn bắt tay với người này hắn lập tức thấy một hơi thở rất quen thuộc.

Hắn khẽ nhú mày nói:

- Anh là người của cục quốc thổ?

Triệu Liệt cười nói:

- Là trước kia thôi còn bây giờ làm việc cho cha cậu.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hiểu rồi...

Dừng lại một chút hắn lại hỏi:

- Chúng ta bắt đầu từ đâu?

Triệu Liệt nói:

- Bây giờ còn chưa sáng, chi bằng hãy đi ăn chút gì đó, cậu đi cả đêm hơn ngàn cây số cũng mệt rồi nghỉ ngơi chút đi. Nhân tiện tìm chỗ đậu xe...

Mạc Ngôn cũng biết vội không thể thành công, hướng hồ trời còn chưa sáng làm việc cũng phải có thời gian vì thế hắn đã gật đầu.

- Phía trước có một quán rượu, để xe ở đó, tôi có quen biết với ông chủ nhân tiện bảo đầu bếp làm cho cái gì đó ăn.

Nói xong, Triệu Liệt lên xe của mình Mạc Ngôn thấy thế cũng lên xe đi sau Triệu Liệt đến ngã tư đường thấy quán đó đã mở cửa.

Lúc đó gần 5h sáng, hai người ngồi trong quán ăn mì.

Mạc Ngôn ăn rất nhanh sau khi ăn xong hắn hút điều thuốc nói:

- Anh cũng biết chuyện rồi chứ?

Triệu Liệt để đũa xuống lau miệng nói:

- Bước đầu cảnh sát hoài nghi đây là vụ bắt cóc nhưng cho đến giờ vẫn không thấy bọn bắt cóc gọi điện đòi tiền chuộc hơn nữa những dấu vết lưu lại trên thuyền cơ bản là không có giá trị manh mối.

- Ngoài ra, thân phận con tin rất phong phú. Có thể nói tin tức trước mắt tạo rất nhiều áp lực, giới truyền thông tạm thời còn chưa đưa tin gì. Tôi nghĩ cùng lắm cũng chỉ duy trì được truyền thông yên lặng đến ngày kia.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy khẽ nhún mày nói:

- Đã hơn 30h mà một chút manh mối cảnh sát cũng không phát hiện được gì.

Triệu Liệt cười khổ nói:

- Tin tôi đi, cảnh sát đã cố gắng hết sức rồi, tôi đã nói rồi thân phận con tin rất phong phú, cảnh sát cũng bị người nhà họ bức cho đến phát điên lên rồi.

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Chuyện lớn như vậy mà không có manh mối gì xem ra đối phương rất chuyên nghiệp.

Triệu Liệt gật đầu nói:

- Tôi cũng cho là như vậy... Vụ án này phát sinh ở vùng biển quốc tế, tầng mây lúc đó cũng tương đối dày, che mất vệ tinh. Không biết đây là trùng hợp hay cố ý, nếu là cố ý thì chỉ có thể nói là đối phương tuyệt đối chuyên nghiệp.

Dừng lại một chút nói tiếp:

- Đúng rồi, về thân phận của bọn cướp. Theo một cảnh sát đoán không biết đối với anh có hữu dụng hay không.

Mạc Ngôn nói:

- Nói cho tôi nghe một chút xem.

Triệu Liệt nói:

- Mấy năm gần đây có một tổ chức tôn giáo tên là Quy Nhất Giáo, rất thịnh hành ở tầng lớp dân chúng thấp. Nhưng giáo hội này lừa gạt tín đồ xúi giục tập thể thậm chí là giam cầm, cuối cùng cũng bị thủ tiêu tại bên cảng. Nhưng cậu cũng biết loại tôn giáo này mê hoặc lòng người, bốn tháng trước bọn họ đã tụ tập hàng trăm tín đồ thiêu hủy ô tô, đập phá cửa hàng, ép cảng phủ phải cho bọn chúng truyền giáo...

Mạc Ngôn nói:

- Việc này tôi đã từng đọc trên báo chí, nhưng có quan hệ gì đến tiểu muội của tôi?

Triệu Liệt nói:

- Theo nhân viên cảnh sát, Quy nhất giáo chưa bị thủ tiêu, nó đã từng nghiên cứu về giáo hội, phát hiện ta cao tăng giáo hội thần bí, hơn nữa chấp hành giáo hội cũng rất xuất sắc...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Tôi không biết tin này có hữu dụng hay không nhưng ít ra cũng có một phương hướng, có lẽ tôi phải cùng nhân viên cảnh sát này nói chuyện một chút... Triệu Liệt lái xe đưa Mạc Ngôn vào bến cảng.

- Chúng ta bắt đầu từ đâu?

Triệu Liệt hỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Đi đến xem du thuyền trước đã, có lẽ sẽ tìm ra manh mối gì đó.

Triệu Liệt gật đầu nói:

- Trước khi gọi điện thoại hãy liên hệ với cảnh sát.

261. Chương 238-2: Minh Thanh Nguyệt

Mấy phút sau hắn để điện thoại xuống nói:

- Bây giờ có thể đã qua rồi, du thuyền đang đậu ở bến cảng tư nhân, theo cảnh sát nói hôm này tìm du thuyền không chỉ có hai chúng ta.

Mạc Ngôn nói:

- Có ý gì?

Triệu Liệt nói:

- Cảnh sát đến đây không có bất kì sự tiến triển nào, người giám hộ không đợi được dường như mỗi nhà đều mời trình thám tốt nhất thậm chí là từ nước ngoài đến.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Chuyện thường tình.

Triệu Liệt chuyển động tay lái hướng tới chỗ bến du thuyền của tư nhân nói:

- Đúng rồi, Minh gia cũng đến đây, nghe nói bọn họ mời chính là Định Nhị Thế.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Định Nhị Thế?

Triệu Liệt giải thích:

- Người này tên là Định Tô Thành, là hoa kiều ở Anh, từng làm ở Scotland Yard, sau khi vào sở trình thám làm việc rất có tiếng tăm. Vì đồng tông với Định Nhận Kiệt.

Mạc Ngôn nói:

- Người này rất có năng lực sao?

Triệu Liệt nói:

- Cũng tạm được... cậu cũng biết, bây giờ có thể nào thì hội học thuật cũng là tự rút vàng lên mặt mình, Định Tô Thành có chút năng lực nếu bên ngoài đánh giá hắn mười phần thì bản lĩnh thực sự cũng chỉ là 7, còn 3 phần nữa làm sao đến được.

Mạc Ngôn gật đầu không nói nữa.

Triệu Liệt bỗng quay đầu lại nhìn hắn kì lạ nói:

- Sao cậu không hỏi xem người của Minh gia đến là ai?

Mạc Ngôn thản nhiên nói:

- Thứ nhất, tôi không có hứng thú với người của Minh gia. Thứ hai, tôi đến đây chỉ một mục đích duy nhất chính là tìm thấy muội muội của tôi.

Dừng lại một chút, hần nhìn Triệu Liệt nói:

- Theo ngữ khí của anh không khó để nghe ra cậu và Mạc gia có quan hệ rất chặt chẽ, tôi nói không sai chứ?

Triệu Liệt cười khở nói:

- Lời này của tôi hơi khó nghe, ngữ khí của cậu giống như tách mình ra khỏi Mạc gia vậy.

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Đã thành quen rồi, tin người cũng thành thói quen, hơn nữa anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.

Triệu Liệt nói:

- Đúng là chặt chẽ, ông nội tôi năm đó là cảnh vệ của lão gia, theo lão gia đã hơn 20 năm. Còn nữa... dù sao thì một số việc cũng cần phải có người để làm.

Mạc Ngôn và Triệu Việt đến chỗ phi thuyền thì ở đây đã tụ tập rất nhiều người. Ngoài cảnh sát ra thì chủ yếu là người nhà của những con tin bị bắt cóc, cùng với họ là thám tử. Ngoài ra còn một số người cứ đi tới đi lui thực tế họ là những cảnh sát mặc thường phục và những bảo vệ trị an của bến tàu, hoặc chính là phòng truyền thông chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Sau khi Triệu Liệt và Mạc Ngôn xuống xe, một phụ trách cảnh sát đi tới hàn huyên với Triệu Liệt mấy câu.

Triệu Liệt hỏi:

- Trần tiên sinh, khi nào mới mở du thuyền?

Trần tiên sinh cười khở nói:

- Chờ một lát nữa đi, còn hai nhà nữa chưa tới, du thuyền này dù sao cũng là vật chứng không thể như vườn rau tùy tiện vào thăm dò được? Triệu tiên sinh chớ nóng nảy, đợi mọi người đến đông đủ sẽ mở du thuyền ra.

Triệu Liệt ra vẻ lý giải gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Trần tiên sinh thoáng nhìn Mạc Ngôn hỏi Triệu Liệt:

- Vị này là người cậu mời tới? Còn trẻ nhỉ...

Triệu Liệt cũng không biết nên giới thiệu Mạc Ngôn như thế nào, đành gật đầu.

Mạc Ngôn nhìn về một chiếc du thuyền cách đó không xa hỏi:

- Chính là chiếc du thuyền kia?

Ông ta nói du thuyền này phải đưa vào cảng để ở ngoài sóng đánh sự xa hoa và cao quý này cách 10m cũng dễ dàng cảm nhận được.

Trần tiên sinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là nó, chỉ khoảng nửa tiếng nữa là mở.

Mạc Ngôn gật đầu lập tức đi về phía du thuyền.

Trần tiên sinh thấy Mạc Ngôn đang định lên du thuyền trực ngăn cản thì hần dừng lại.

Sau đó, hần đứng dưới đèn hút điếu thuốc nghiêng nghiêng nhìn du thuyền từ xa.

Có ý thức bản ngã, nơi này cơ bản là hần không cần phải lên du thuyền để kiểm tra.

Tựa vào cột điện hần hơi hí mắt cẩn thận tìm những dấu vết trên du thuyền.

Trong tâm linh, các số liệu như thác nước trút xuống.

Mùi, dấu chân, vết máu. Trên du thuyền toàn bộ dấu vết đều được bắt vào ý thức bản ngã cũng lấy hình thức số liệu để phản ánh.

Mấy phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn khé nhú mày.

Trên du thuyền là hơi thở của 20 đến 30 người. Ép buộc một con tin. Hơi thở của bọn cướp lẫn với hơi thở của cảnh sát. Dấu chân cũng thể linh tinh rất khó tìm được manh mối hữu dụng.

Mạc Ngôn hơi trầm ngâm, liền mở tâm nhãn ra.

Ý thức bản ngã của mình chỉ có thể cảm nhận được những dấu vết mà tâm nhãn cũng không thể nhìn được những hơi thở kia.

Đầu tiên là Mạc Ngôn cần xác định trong du thuyền có sát khí, tử khí và huyết khí hay không.

Trong tầm nhìn, toàn bộ bộ thể giới bị phân giải thành đủ các màu sắc màu xanh bởi vì gần bờ biển. Màu nước xanh thẳm che khuất cả tầm nhìn.

Mạc Ngôn tập trung suy nghĩ, trong du thuyền có huyết khí đây là vết máu lưu lại đã phát tán.

Về phần sát khí, bản thân có đủ loại cảm xúc, sau khi mười mấy tiếng đồng hồ qua đi sẽ rất khó để công nhận.

Tin tốt lành duy nhất chính trên du thuyền có đủ các loại hơi thở không có sát khí.

Bình thường tử khí có thể giữ lại trong 48h bởi vậy có thể phán định ít nhất trước khi những con tin rời khỏi du thuyền thì bọn họ đều được an toàn.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, sau khi đến bến cảng thì đây là tin tốt nhất.

Lúc này có hai chiếc xe màu đen đi vào bến cảng.

Mạc Ngôn vứt tàn thuốc xuống, đi về phía Triệu Liệt nói:

- Chúng ta có thể đi được rồi.

Đã điều tra xong hiện trường, hấn cảm thấy không cần phải ở lại... bây giờ cần đến chỗ của người cảnh sát kia nói chuyện.

Triệu Liệt lấp bắp kinh hãi nói:

- Không phải cậu có ý định đến hiện trường xem đó sao?

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Không cần nữa.

Hấn không thể giải thích cho Triệu Liệt... thực ra hiện trường ta đã điều tra rồi, bây giờ chúng ta cần tiết kiệm thời gian, đi chỗ khác tìm sự đột phá.

Có nhiều thứ không thể giải thích với Triệu Liệt cũng không muốn giải thích.

Triệu Liệt khé nhú mày ít nhiều cũng không vui, sau khi ho khan một tiếng ông ta khuyên nhủ nói:

- Cậu có cần suy nghĩ lại một chút không?

Mạc Ngôn nhìn hấn thần nhiên nói:

- Ông chỉ cần phối hợp với tôi là được rồi không cần phải nói tôi nên làm thế nào.

Triệu Liệt nghe xong những lời này càng thêm rối rắm, suy nghĩ sau đó cười khổ nói:

- Được rồi, cậu nói như vậy thì bây giờ chúng ta đi đâu?

Mạc Ngôn nói:

- Đi tìm người cảnh sát kia nói chuyện.

Triệu Liệt tuy không biết vì sao Mạc Ngôn lại dời khỏi hiện trường nhưng tóm lại cũng không kháng cự. Dù sao thì du thuyền ở bến cảng cảnh sát cũng đã điều tra qua, hơn nữa thành thật mà nói bến cảng này có đủ các thiết bị công nghệ cao. Cho đến giờ Triệu Liệt vẫn cho rằng thám tử tư còn hơn nhiều những thiết bị công nghệ cao này.

Huống hồ, vừa rồi Trần tiên sinh còn nói cho ông ta biết sau hai tiếng nữa sẽ có chứng minh của cảnh sát.

- Được rồi, tôi đi lái xe.

Triệu Liệt gật đầu, quay đi.

Đúng lúc ấy, cách đó không xa trên một chiếc xe nhỏ có một đôi nam nữ bước tới.

Cô ta giương mắt nhìn bến tàu khi nhìn thấy Mạc Ngôn thì không khỏi ngẩn người ra hình như lập tức nhớ ra cái gì cũng đi về hướng Mạc Ngôn.

Đi sau cô ta là một người khoảng 40 tuổi, một người đàn ông khá phong độ.

Triệu Liệt nhìn thấy cô này liền dừng lại khẽ nói với Mạc Ngôn:

- Là người của Minh gia.

Mạc Ngôn không khỏi nhú mày thực ra mà nói hẳn không muốn nhìn thấy người của Minh gia.

Dù có thể nào thì Minh Ngọc mắt tích trên đường đến Uyển Lăng, hơn nữa trong chuyện này còn rất nhiều nhân tố cho nên lúc này hẳn không muốn nhìn thấy họ.

Hai người kia đi đến trước mặt Mạc Ngôn hơi nhú mi nói:

- Cậu là Mạc Ngôn?

Mạc Ngôn gượng cười nói:

- Vâng, tôi đúng là Mạc Ngôn.

Hai người họ ánh mắt rất khó hiểu nói:

- Thì ra là cậu... Cậu lớn quá, nếu Triệu Liệt không đi bên cạnh tôi cũng không nhận ra cậu.

Mạc Ngôn nói:

- Ngài là?

Cô ta nói:

- Tôi là cô của Minh Ngọc sao không nhớ tôi à?

Dừng lại một chút không đợi Mạc Ngôn nói gì cô ta tự cười nói:

- Không nhớ tôi cũng phải thôi... Lần cuối cùng nhìn thấy cậu, cậu còn chưa đầy 5 tuổi. Cho dù có ấn tượng cũng là 20 năm về trước rồi.

Mạc Ngôn không biết tiếp lời thế nào đành phải cười theo.

Đồng thời trong linh trí của hắn cũng đang tìm tòi thông tin về cô này.

Minh Thanh Nguyệt?

Chỉ tốn 2 phút, hắn đã tìm được thông tin. Trong tâm trí của hắn khi hắn mới 4, 5 tuổi thì cô này mới chỉ là một cô gái rất hay cười, vui vẻ.

Thật đúng là năm tháng làm con người ta già đi.

Trước mắt tuy là còn phong độ nhưng khóe mắt đã nổi lên những nếp nhăn, Minh Thanh Nguyệt, Mạc Ngôn thầm thán.

262. Chương 238-3: Cầm Miệng Cho Tôi

- Mạc Ngôn lần này làm liên lụy đến Tiểu Mạc Sầu thật xin lỗi quá.

Minh Thanh Nguyệt nhìn Mạc ngôn trong miệng khe hở dài ánh mắt áy náy.

Mạc Ngôn nói:

- Chưa đến mức liên lụy, bà nói quá lời rồi.

Minh Thanh Nguyệt gượng cười nhìn Triệu Liệt nói:

- Đúng rồi, Triệu Liệt nhìn hai người hình như đang định dời khỏi nơi này?

Triệu Liệt liếc nhìn Mạc Ngôn, cảm thấy thực sự không nói được gì đành phải nhún vai.

Thực ra ông ta cũng có chút không hiểu, sao Mạc Thiếu Thanh lại để một vị thiếu gia căn bản là không có vị trí trong Mạc gia chạy đến đây mà không phải là một thám tử. Nếu như bên trong có thám tử thì không sao nhưng đây là bên cạnh.

Minh Thanh Nguyệt thấy Triệu Liệt nhún vai kinh ngạc nói:

- Sao vậy? Sao các anh không mời người?

Mạc Ngôn định nói thì bà ta lại ngắt lời:

- Không mời thì thôi, có Định tiên sinh ông ấy nhất định sẽ giúp tôi tìm được Minh Ngọc và Mạc Sầu về. Giới thiệu với hai người đây chính là trinh thám hoa kiều nổi tiếng Định Tô Thành.

Người đàn ông phía sau bà ta ảm đạm cười nói:

- Bỉ nhân Định Tô Thành, nhưng cái tên này cũng ít dùng cứ gọi tôi là Kiệt Khắc đi.

Người này có vẻ không tự nhiên cho lắm, lại nói là bỉ nhân, cả tay cũng không đưa ra.

Mạc Ngôn nhìn y một cái, gật đầu nhưng mặt không một chút thay đổi.

Còn Triệu Liệt nghĩ Mạc Ngôn không biết khuôn phép đối với Định Tô Thành này có vẻ khách khí sau đó đã chủ động bắt tay.

Mạc Ngôn nhìn về phía bà ta nói:

- Bà Minh, tôi còn có việc phải làm xin đi trước một bước.

Bà ta hơi nhíu mi nói:

- Thứ nhất, cậu phải gọi tôi là dì Minh, thứ hai bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện tìm thấy Mạc Sầu và Minh Ngọc?

Thực sự Mạc Ngôn cũng không có tâm trạng nói nhiều với người này, nhưng đối phương cũng là có ý tốt đành phải nói:

- Tôi cảm thấy nơi này không có gì đáng nhìn nên tính đi chỗ khác tìm manh mối.

Minh Thanh Nguyệt đang định nói thì Tô Định Thành chen lời:

- Cậu thanh niên này rất nóng nảy. Không điều tra thì không có quyền lên tiếng. Du thuyền còn chưa mở, cậu đã nói không có gì đáng nhìn điều này thực sự là vô đoán. Trinh thám là một ngành nghiên cứu, lại càng là một nghệ thuật một thám tử chân chính thường phải đi theo người khác...

Mạc Ngôn vốn không kiên nhẫn thấy y nói thao thao bất tuyệt như vậy, hấn tức giận lạnh lùng nói:

- Ông cầm miệng cho tôi.

Tô Định Thành khoe phong độ trinh thám, không ngờ bị Mạc Ngôn nói ác như vậy không khỏi ngẩn ra.

- Cậu... cậu sao dám vô lễ như vậy?

Mặt y đỏ lên nhưng nhìn Mạc Ngôn cũng thấy lạnh cả người, vì thế nói với Minh Thanh Nguyệt:

- Bà Minh, người này phải xin lỗi tôi.

Minh Thanh Nguyệt cũng thấy có chút kì lạ.

Bà ta đã sớm nghe thấy Mạc gia có một thiếu gia trời sinh tính đã kì lạ nhưng chưa bao giờ gặp thậm chí mới học qua trung học đã chạy đi buôn xe. Nhìn thấy Mạc Ngôn như vậy có vẻ bình thường không ngờ lại nói ác như vậy?

- Hẳn là cậu ta quá lo cho Mạc Sầu thôi, ngoài ra Định Tô Thành cũng có nghi ngờ cho nên mới thất thố như vậy.

Ấn tượng đầu tiên của bà ta với Mạc Ngôn là không tồi vì thế đã tìm cho hắn một lý do.

Ngoài ra, bà ta cũng không thể để cho Mạc Ngôn giải thích với Định Tô Thành. Nói cho cùng thì y cũng là một thám tử tư mà bà ta mời đến không có tư cách gì mà đại thiếu gia nhà Mạc phải giải thích gì cả.

Minh Thanh Nguyệt nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đang định nói thì lại nghe thấy Mạc Ngôn đang cười trừ với Tô Định Thành nói:

- Để tôi giải thích?

Tô Định Thành đỏ mặt nói:

- Đúng vậy, cậu nhất định phải giải thích.

Mạc Ngôn lạnh lùng nói:

- Thứ nhất, tôi chưa bao giờ xin lỗi người đạo môn. Thứ hai, tôi lại càng không bao giờ xin lỗi một lão già quý. Cho nên ông hãy biến mất trước mặt tôi trong vòng một phút nếu không thì tôi sẽ lột sạch y phục của ông đó.

Hắn vừa nói ra đã khiến cho Triệu Liệt và Minh Thanh Nguyệt đều kinh động không nhẹ.

Giả bộ giải thích.

Hai người thấy lạ nhìn Tô Định Thành, người này là giả bộ giải thích sao?

Tô Định Thành có thể nào cũng không thể ngờ lại bị Mạc Ngôn vạch trần như vậy, mặt y trắng bệch ra nói không nên lời.

Lập tức y biết được như vậy là lạy ông con ở bụi này, vì thế đã vô cùng tức giận nói:

- Người... Người ngậm máu phun người! Ta không giả bộ giải thích.

Mạc Ngôn cười lạnh nói:

- Không muốn cho tôi nói là can tâm sao? Ông có dám nói cho người khác biết ông đang mặc nội y gì không? Thôi, không lãng phí thời gian với ông nữa, để tôi nói thay ông. Bây giờ ông đang mặc một kiểu áo chữ T màu hồng, dưới áo sơ mi là áo lót ngực Lace...

Dừng lại một chút hắn lại nói tiếp:

- Suýt nữa thì quên, âu phục của ông còn có cả ma túy. Thật không ngờ Kiệt Khắc tiên sinh còn là một kẻ thích ma túy. Tôi rất muốn thỉnh giáo các hạ, với cái gọi là linh cảm của đại trình thám có cảm nhận được ma túy hay không?

Nửa phút đồng hồ sau, Tô Định Thành hết hoảng dờn khỏi nơi này.

Minh Thanh Nguyệt nhìn Mạc Ngôn cười nói:

- Đứa bé này, đánh người cũng không để cho người ta còn chút thể diện nào.

Mạc Ngôn nhìn Tô Định Thành đã đi về phía xa thân nhiên nói:

- Nể mặt thì cần phải dựa vào chính mình, không phải để người khác cho, hơn nữa y cũng không định đi ngay, hẳn là tiếc khoản thù lao của Minh gia.

Minh Thanh Nguyệt nói:

- Tiền của Minh gia cũng không phải dễ lấy, tìm thấy Minh Ngọc và Mạc Sầu thì y đương nhiên cũng không thiếu thù lao nhưng cũng chỉ được một ít thôi.

Dừng lại một chút, bà ta nhìn Mạc Ngôn với vẻ tò mò:

- Tôi thấy có chút hiểu kì, chuyện xấu xa của y làm sao cháu biết được?

Mạc Ngôn nói:

- Cháu là cố vấn cảnh sát của A tỉnh, cũng được coi là một nửa cảnh sát rồi, bằng sự logic của thám tử nên cháu cũng biết một chút.

Minh Thanh Nguyệt gật đầu ngưỡng mộ nói:

- Thì ra là như vậy, khó mà trách được cậu không mời người khác vì chính cậu cũng là một cao thủ.

Hiển nhiên bà ta biến Mạc Ngôn thành một nhân vật như Holmes vậy, nhưng sự hiểu biết này cũng không sai cho dù là không có ý thức bản ngã tác động thì bằng sự suy đoán của một trinh thám Mạc Ngôn cũng không kém gì một trinh thám dưới ngòi bút của Conan Doyle.

Lúc này người đã đến đông đủ, du thuyền bên kia cảnh sát đã bắt đầu triệu tập mọi người, sau khi nói về du thuyền hẳn là chú ý lên từng hạng mục công việc.

Minh Thanh Nguyệt nói:

- Mạc Ngôn, cháu thực sự không cần đến đó xem một chút?

Mạc Ngôn nói:

- Không cần đâu ạ... Dì Minh, cũng không còn sớm nữa, cháu phải đến chỗ khác để tìm manh mối hôm nào đó sẽ nói chuyện sau nhé.

Minh Thanh Nguyệt gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta chia làm 2 đường, có tin tức gì hãy nhớ thông báo cho ta một tiếng.

Sau mấy phút đồng hồ Mạc Ngôn và Triệu Liệt đã rời khỏi bến cảng.

Triệu Liệt cầm tay lái, thỉnh thoảng lại nhìn Mạc Ngôn với vẻ kì lạ.

Mạc Ngôn ngồi dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại nói:

- Có gì thì cứ trực tiếp hỏi không cần nhìn tôi như thế đâu.

Triệu Liệt hoảng sợ thầm oán người này, hẳn nhắm mắt mà cũng nhìn thấy nét mặt của mình.

Ông ta cười nói:

- Có gì đâu.... Vừa rồi cậu cậu có thể nói là trinh thám?

Mạc Ngôn từ chối nói:

- Không thể?

Triệu Liệt sắc mặt bị kìm hãm lại một lúc lâu mới nói:

- Được rồi...

Nửa tiếng sau, hai người vào một nhà ăn vắng vẻ để gặp người cảnh sát kia.

Vị cảnh sát này họ Từ, giỏi ăn nói hơn nữa còn rất hiểu về Quy nhất giáo.

Sau khi giới thiệu về Quy nhất giáo một lần. Mạc Ngôn trực tiếp hỏi:

- Từ tiên sinh, anh khẳng định đầu mục của Quy nhất giáo đều là người chịu tội sao?

Người cảnh sát họ Từ nói:

- Nếu cậu cậu đưa giấy chứng nhận thì tôi sẽ nói cho cậu biết, tôi không thể xác định.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Nói cách khác, ông có thể xác định những người giam trong ngục đều là trị tội thay nhưng không có chứng cứ, đúng không?

Người cảnh sát nói:

- Đúng thế, chính là như vậy. Quy nhất giáo dạy tôi tiếp xúc từ rất sớm... Nói như vậy, tôi là một cảnh sát cơ sở, có thể tiếp xúc với nhiều loại người. Tín đồ của Quy nhất giáo tôi đều đã tiếp xúc thậm chí còn có cả thân thích của tôi. Giáo hội này cho tôi một cảm giác rất kỳ lạ, bọn họ ngoài thì như đang truyền giáo hợp pháp nhưng trong thì lại cố tình sai khiến người ta làm trái pháp luật. Khiến cho người ta thấy lạ chính là sau khi bọn họ làm chuyện xấu cũng không cố ý dấu diếm tiêu hủy chứng cứ phạm tội mà lại tự để cho truyền thông biết.

- Ngoài ra, tôi còn có một người đã từng vào Quy nhất giáo, anh ta cũng không tồi lắm xem như ở mức trung tâm, theo anh ta nói trong Quy nhất giáo ngoài tên họ Khúc ra thì những người khác cũng chưa từng được gặp cao nhân thực sự.

Mạc Ngôn nói:

- Người của anh đang ở chỗ nào?

Người cảnh sát buồn bã nói:

- Đã chết từ mấy tháng trước rồi, vì hút thuốc phiện quá liều.

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày hỏi:

- Người trong Quy nhất giáo họ Khúc.

Người cảnh sát nói:

- Mất tích, biến mất không một dấu vết.

Mạc Ngôn nói:

- Nói như vậy thì cho dù ông có hoài nghi vụ án này có liên quan đến Quy nhất giáo thì cũng không có căn cứ chính xác nào?

Cảnh sát Từ cười khổ nói:

- Cậu nói không sai, tôi không có căn cứ chính xác nào?

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Nếu điều tra theo con đường này, ông có đề nghị gì không? Ví dụ như phương hướng điều tra thế nào mới có đột phá?

263. Chương 239-1: Lại Có Hi Vọng

Cảnh sát Từ lắc đầu chợt nhớ đến một chuyện nói:

- Đúng rồi, có một manh mối không biết có hữu dụng hay không?

Mạc Ngôn nói:

- Ông nói thử xem.

Cảnh sát Từ trầm ngâm:

- Trước khi người của tôi chết từng nói với tôi, có một người họ Khúc đã gặp được cao nhân, sau khi trở về trên người anh ta đều có nhúm muối, hẳn là không cẩn thận nên nước biển vào cơ thể. Cho nên, anh ta hoài nghi ở biển này có một hải đảo. Ngoài ra họ Khúc mỗi tháng ra ngoài một lần thì đều hai ngày sau mới có thể trở về.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy mặt không chút thay đổi chỉ gật đầu.

Mấy phút đồng hồ sau Triệu Liệt đưa cho cảnh sát Từ một phong bì căng phồng.

Lúc này đã là trưa, Mạc Ngôn ngồi ở đó với vẻ mặt rất đáng sợ.

Đi vào bến cảng đã nửa ngày, điều tra cũng không tiến triển gì,

Tin này của cảnh sát Từ cũng không thể dùng, nếu điều tra con đường này chỉ như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược hơn nữa còn lãng phí thời gian, nếu không phải là tiếc dù sao đến giờ hẳn cũng đã thu nhận được một tin tức giá trị.

Triệu Liệt tiễn người cảnh sát kia rồi đến ngồi đối diện với Mạc Ngôn nói:

- Trưa rồi, đi ăn chút gì đó đi.

Mạc Ngôn không chút thay đổi chỉ gật đầu.

- Không có manh mối gì về Quy nhất giáo này sao? Không chỉ ít như vậy được nếu không thì quá mạo hiểm?

- Chỉ là, miễn cưỡng gọi đó là tin tức, còn phương hướng, không đúng nhất định không được xem nhẹ chỗ nào cả.

Mạc Ngôn hút điều thuốc, lặng lẽ suy nghĩ.

Hút xong một điếu, bỗng nhiên hần ý thức được không thích hợp với mình.

Sau chuyện tối hôm, qua suy nghĩ đã bật kín hần như tấm lụa mỏng, không còn linh động như trước nữa.

Đổi lại là ngày thường, sau những số liệu này dù là có hợp lý hay không, nhanh chóng tổng kết ít nhất hẳn cũng điều tra được gì đó. Nhưng hôm nay không biết tại sao ý thức bản ngã của hần không linh động như trước nữa, tuy là nhiều số liệu những hần cũng không thể xâu chuỗi lại được.

- Chẳng lẽ đang bị loạn?

Mạc Ngôn khẽ nhú mày.

- Đúng vậy, hẳn là như thêm trấn áp cảm xúc này, nhưng mình lại luôn nhớ đến Mạc Sâu, có thể nói là loạn lên rồi. Tâm trạng hỗn loạn ý thức bản ngã không còn được linh động cũng là hợp lý.

- Trước khi đến bến cảng, mình còn tỉnh táo nhưng bây giờ một tắc cũng mất. không được không thể tiếp tục như thế được...

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn đứng lên nói với Triệu Liệt:

- Tôi đi tắm sau đó ngồi một lát đã.

Nói xong hần đi đến toilet.

Lúc này trời bỗng âm u chỉ chốc lát đã có hạt mưa.

Ông chủ quán trà ngẩng đầu lên nói:

- Gặp quý sao tự nhiên lại mưa thế này?

Người bên cạnh nói:

- Ông chủ? Ông không xem dự báo thời tiết sao? Hôm nay có mưa to, sóng lớn thuyền của A Kỳ đã phải vào bến từ hôm qua rồi.

Mạc Ngôn mở nước trong toilet, ngâm đầu vào nước lạnh.

Khoảng 5 phút đồng hồ sau hần mới ngẩng đầu lên.

Thực tế cách hạ nhiệt này không có tác dụng gì với hắn chỉ là một biện pháp tâm lý mà thôi.

Cảm nhận được nước lạnh đang chảy từ mặt xuống cổ, hắn cảm thấy đầu óc có vẻ tỉnh táo hơn.

- Tiểu muội có gặp phải chuyện gì không? Dù sao cũng có bùa hộ mệnh của mình che thân...

Nghĩ đến đây, hắn giật mình, thần sắc trở nên kì lạ, tự oán rồi lại vui mừng.

Hắn lập tức vỗ trán thở dài:

- Mạc Ngôn ơi là Mạc Ngôn, con đường đơn giản như vậy mà lại không thấy, người đứng là ngốc quá, không đúng là người bị mù rồi...

Lúc Mạc Ngôn đi vào toilet, bên ngoài đã gió mưa âm ỉ, có rất nhiều người đi vào quán trà đó trú mưa.

Mạc Ngôn đi đến trước bàn ngồi xuống, sắc mặt đã thoải mái hơn rất nhiều.

Triệu Liệt đang khẽ nhíu mày nhìn trời mưa ngoài cửa sổ.

Gặp trời mưa gió, tuy vẫn có thể tiến hành công tác điều tra tuy nhiên sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại. Nhất là chỗ cảnh sát đang tiến hành điều tra gặp ngoài trời mưa gió sẽ rất khó.

Anh ta thở dài quay lại nhìn Mạc Ngôn đang uống trà, dường như sắc mặt khá hơn trước rất nhiều.

Thực ra mà nói, Triệu Liệt luôn đoán không ra người thanh niên này rốt cục là thuộc loại tính cách gì.

Nói hắn lãnh đạm thực ra cũng không ít lời vô vị, hay là đi tìm đề tài, người thanh niên này còn rất cần thận. ở cùng chỗ với Mạc Ngôn, Triệu Liệt cũng không có cảm giác mất tự nhiên.

Nhưng Mạc Ngôn không phải là một người hòa nhã, nhìn cách đối đãi của hắn với Định Tô Thanh cũng đủ thấy rồi.

Nói tóm lại, Mạc Ngôn cho Triệu Liệt một cảm giác rất phức tạp. Triệu Liệt cảm thấy trong mắt người thanh niên này như ẩn chứa một dung nham của núi lửa, tuy luôn trầm mặc nhưng khi đã bộc phát ra thì bất kì người nào cũng không ngăn cản được nhiệt lượng của nó.

- Có ý tưởng mới rồi phải không?

Triệu Liệt thấy sắc mặt của Mạc Ngôn khá hơn nhiều không nhịn được liền hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải có ý tưởng gì mà là tìm được phương hướng rồi, chúng ta ăn cái gì đó trước rồi nói sau. Đang bận mà.

Triệu Liệt có thể hiểu nhưng nhớ đến tính cách không thích người khác hỏi của hắn cuối cùng cũng im lặng mãi miết ăn hết đồ.

Mạc Ngôn nhắc nhở nói:

- Ăn nhiều một chút, để lấy sức làm việc.

Nói xong, hắn đỡ từ ông chủ mấy bát bánh bao hấp và sủi cảo.

Đúng là Mạc Ngôn đã tìm ra được một phương hướng mới rồi.

Mấy phút trước đột nhiên hắn nhớ ra mình đã đưa cho Mạc Sầu bùa hộ mệnh, thực ra là một tọa độ hay.

Trước khi hắn luyện chế bùa hộ mệnh đó bởi vì tâm nhãn chưa mở cho nên chưa kịp lưu trong hồn ấn kí nhưng dù sao cũng là vật do hắn luyện chế nên không thể né tránh được hơi thở của hắn. Cự li của loại hơi thở này cực ngắn, cũng có tác dụng không khác gì hồn ấn kí, đồng nghĩa với việc có thể sử dụng được tọa độ của nó. Khuyết điểm suy nhất chính là khoảng cách cảm ứng quá ngắn trong vòng khoảng 30m mới có thể cảm thấy được. Nếu vượt khỏi phạm vi này thì cũng không có được cảm ứng.

Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, phạm vi 30m là đủ.

Phạm vụ cảm ứng có hạn, nhưng bản thể của nó có thể di động được, lúc này Mạc Ngôn giống như camera vậy chỉ cần chuyển động theo quy luật thì sớm hay muộn cũng tìm thấy mục tiêu.

Hơn nữa diện tích của bến cảng cũng chỉ hơn 1000km đối với Mạc Ngôn mà nói chỉ cần lái xe qua mấy cái ngã tư thì có thể bao trùm loại cảm ứng này lên tất cả.

Nhưng hắn cũng biết, tính chuyên nghiệp của bang cướp kia rất cao, không có khả năng chúng giấu người ở bến cảng cho nên hắn mới dặn dò Triệu Liệt ăn nhiều một chút để chuẩn bị đánh lâu dài.

Ngoài ra hắn cũng xem xét về sự thoát xác, nương nhờ bốn mạng hồn kiếm, tốc độ hơi thở cảm ứng của bùa hộ mệnh.

Nhưng dù sao cũng là ban ngày, tuy không có ánh nắng mặt trời chói chang nhưng không thể đạt được đến âm thầm, cho dù là có bốn mạng hồn kiếm che trở thì cũng khó mà tránh khỏi được những tổn thương. Ngoài tra hắn cũng lo lắng về bản thể, người có hạn hắn e ngại về người mà hắn sẽ phó thác.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, xuất khiếu của bản thể là lá bài lật tẩy cuối cùng, chỉ có ở ban đêm hay vạn bất đắc dĩ mới vận dụng.

20 phút sau, hai người rời khỏi nhà ăn.

Sau khi mạo hiểm, Mạc Ngôn nói:

- Điều tra qua bản đồ của bến cảng.

Triệu Liệt gật đầu, mang bản đồ ra điều tra, trong chớp lát Mạc Ngôn thu nhỏ vào một địa điểm nói:

- Đi đến chỗ này, sau đó đi dọc theo khu vận động.

Hắn vẽ ra khu vực này cơ bản là có thể khiến cảm ứng của hắn có thể bao trùm được cả bến cảng, chỉ cần lái xe dọc theo vùng này thì có thể xác định được Mạc Sầu có ở trong bến cảng không.

Nhìn điểm chấm trên bản đồ Mạc Ngôn vẽ ra một cái vòng vây, Triệu Liệt rất muốn hỏi một câu .

Thế nhưng Mạc Ngôn khẽ ngồi dựa vào ghế, bắt đầu nhắm mắt tỏ ý không muốn nói chuyện.

Triệu Liệt lắc đầu không nhận được oán thâm... chẳng lẽ lái xe một vòng mà có thể tìm được Mạc Sầu? chẳng khác nào cưỡi ngựa xem hoa, người ta cưỡi ngựa tốt xấu gì thì cũng mở con người ra còn hắn thì mắt cũng nhắm lại chuyện này rốt cục là thế nào.

Ông ta thở dài quyết định hoãn lại để đến tối, nếu không có tin tức gì thì mình cũng có thể gọi điện cho Mạc Thiếu Thanh về hành động hoang đường của thiếu gia này...

Rơi vào đường cùng, Triệu Liệt khởi động ô tô chạy về hướng mà Mạc Ngôn đã vẽ ra.

Lúc này mưa gió càng ngày càng lớn, mưa che khuất tầm nhìn cố gắng lắm mới thấy đường phía trước.

Triệu Liệt không dám tăng tốc độ xe, chỉ cẩn thận chạy sau phố, Mạc Ngôn cũng không chịu được tốc độ như vậy.

- Dừng xe!

Triệu Liệt ngăn người ra, theo bản năng ông ta đậu xe vào vệ đường, đúng lúc đó mưa sa gió giạt , cảnh sát giao thông đã đưa giấy phạt cho ông ta.

Mạc Ngôn nói:

- Đổi vị trí, để tôi lái.

Nói xong hắn ngồi vào tay lái nhanh chóng.

Triệu Liệt biết Mạc Ngôn không hài lòng về tốc độ của mình, ít nhiều mất hứng... đúng là đúng nói chuyện thì không đau thắt lưng, tốc độ của mình như vậy cũng có thể được gọi là đua xe vậy mà hắn còn không hài lòng? Được thôi, muốn lái thì tôi sẽ cho lái, tôi đây cũng muốn xem rốt cục cậu có thể lái nhanh đến mức độ như thế nào?

Ông ta để cho Mạc Ngôn ngồi vào tay lái còn mình thì nhanh chóng đi lại ghế phía sau.

264. Chương 239-2: Không Muốn Sống Hay Sao?

Mạc Ngôn mềm mại như người không xương, vừa mới trượt đã ngồi vào ghế, nhanh nhẹn khiến cho Triệu Liệt phải run sợ.

Mạc Ngôn ngồi lên vị trí chủ thần nhiên nói:

- Thắt dây an toàn lại.

Triệu Liệt ngồi vào tay lái phụ, sau khi thắt dây bảo hiểm định gật đầu thì đã thấy Mạc Ngôn nhún chân ga, sau đó thả lỏng. Xe vốn dĩ đang đứng yên bỗng lao nhanh như tên về phía trước.

Tốc độ xe rất nhanh nhìn những hạt mưa và gió trên cửa kính chỉ còn lại một màn mờ lung.

Triệu Liệt sợ tới mức dựng cả tóc gáy, cầm tay cửa quát:

- Cậu không muốn sống nữa hay sao?

Thậm chí lúc này Mạc Ngôn còn có tâm tư quay đầu lại nhìn Mạc Ngôn mỉm cười một cái rồi nói:

- Dù gì thì cũng là người của cục quốc thổ, sau gan lại nhỏ thế?

Triệu Liệt tức giận nói:

- Cái đó và lá gan thì quan hệ cái rắm gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vậy thì có quan hệ gì đến ông?

Triệu Liệt nói:

- Như cậu không gọi là có gan mà gọi là điên, ngu xuẩn...

Nói đến đây rồi ông ta bỗng ngẩn người ra...

Lúc nói mấy câu đó thì Mạc Ngôn đã lái xe nhanh như bay được một đoạn đường dài, tuy tốc độ cực nhanh nhưng vẫn cực kỳ vững chắc không có bất kỳ sự va đập nào. Hơn nữa tốc độ như vậy hoàn toàn được khống chế bằng chân ga, thậm chí phanh cũng không dùng đến, nhìn bộ dạng thoải mái của Mạc Ngôn không hề giống như đang lái xe trong thời tiết này tí nào.

Thậm chí lúc này hắn còn nhàn rỗi lấy hộp quẹt ra hút một điều thuốc.

Triệu Liệt run sợ thấy chiếc xe vẫn chạy vững lúc này mới nói:

- Cậu.... Sao cậu có thể làm như vậy được?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Ông đoán xem...

Chỉ sau 40 phút Mạc Ngôn đã đậu xe trong bãi đỗ.

Như hắn đã dự đoán cả khu bến cảng cũng không cảm nhận được hơi thở của bùa hộ mệnh.

Lần này hắn cũng đã sớm đoán được hơn nữa cũng đã có dự toán từ trước.

Theo hắn thấy sau khi bọn cướp bắt cóc con tin nếu không ở lại bến cảng thì ít nhất cũng có hai con đường để đi. Thứ nhất là đi vào đất liền thứ hai là đi trên biển. con đường thứ nhất hắn không có ý định sẽ tìm tòi theo phương hướng này, chủ yếu là đất liền quá lớn giống như hạt mưa rơi xuống biển khơi vậy, chỉ dựa vào nhân lực mà tìm tòi thì rất khó tìm ra hành tung của con tin. Hơn nữa cũng không cần phải chờ đến tối, hắn có thể xuất khiếu được ngay, chỉ chốc lát là được trăm dặm. Đến lúc đó, hiệu suất tìm kiếm sẽ tăng căn bản là không cần nóng ruột.

Quan trọng nhất là, ngộ nhờ đối phương không vào đất liền như vậy lại không đi tìm trên đường biển thì một chút buổi trưa cũng rất lãng phí.

Cứu người như cứu hỏa, Mạc Ngôn hận là không thể dùng trong tình huống như vậy há chẳng phải lãng phí cả buổi trưa sao?

Đối với hắn mà nói bắt đầu tìm bằng đường biển mới là lựa chọn hợp lý.

Ngoài ra, đồng thời với tìm bằng đường biển cũng phải lấy thông tin của cảnh sát Từ.

- Triệu Liệt, bây giờ tôi cần ông làm một việc.

Xe vừa mới dừng, Mạc Ngôn đã nói với Triệu Việt.

Triệu Liệt gật đầu nói:

- Cậu nói đi.

Mạc Ngôn nói:

- Lập tức tìm một cái thuyền, ngoài ra hãy giúp tôi tìm một cái phao không thấm nước bên trong phải có ba lô, nước sạch, thực phẩm, còn có cả đèn pin nữa... tóm lại là những nhu yếu phẩm dùng cho thám hiểm để hết vào cái túi đó giúp tôi.

Triệu Liệt khẽ nhún mày nói:

- Ba lô thì không có, có thể tìm một cửa hàng nào đó để mua, còn thuyền thì... thời tiết thế này sẽ không có thuyền nào chịu dời bến đâu.

Mạc Ngôn nói:

- Phải trọng thưởng cho người ta, nhất định phải tìm được thuyền đồng ý dời bến.

Triệu Liệt trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Được rồi, tôi đi thử xem sao... nhưng cậu cũng phải nói cho tôi biết rốt cục kế hoạch của cậu là gì? Đi theo cậu từ sáng đến giờ ngoài gặp cảnh sát Từ ra hình như cậu không có bất kỳ hành động nào. Đương nhiên là tôi không trách cậu thực ra là tôi không có tư cách hay quyền được trách cứ cậu, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu định dời bến như vậy sẽ rất nguy hiểm tôi hi vọng cậu sẽ thận trọng.

Ông ta nói hết những lời đã dẫu trong bụng ra.

Nói thêm nữa, ông ta đi theo làm việc cho Mạc gia đã 10 năm, nhìn Mạc Sầu từ một tiểu cô nương trưởng thành xinh đẹp duyên dáng. Mọi người đều có cảm tình hướng chi Mạc gia đối xử với ông ta không tệ, theo từ sáng đến giờ ông ta trở mặt lên nhìn Mạc Ngôn không làm gì có thể nói là đang nóng như lửa đốt, nhưng ông ta nhớ Mạc Thiếu Thanh đã dặn dò nên cuối cùng vẫn phải nhẫn...

Nhưng lúc này cái vị Mạc thiếu gia có vẻ tính toán kĩ lưỡng định dời bến, Triệu Liệt rốt cục cũng không thể nhẫn nổi nữa.

Bây giờ ông ta thấy với thời tiết này mà dời bến thì chẳng khác nào treo đầu lên dây lưng.

Lúc này Mạc Sầu còn chưa biết sống chết ra sao, nếu lại để cho Mạc Ngôn đi, đừng nói là đi gặp Mạc Thiếu Thanh chứ thậm chí đến cha mình ông ta cũng không dám nhìn mặt.

Mạc Ngôn quay đầu nhìn Triệu Liệt nói:

- Ông không cần lo lắng, tôi biết mình đang làm gì?

Triệu Liệt cười khổ nói:

- Cậu khẳng định là biết mình đang làm gì?

Mạc Ngôn có thể cảm nhận được sự ngăn cản của Triệu Liệt vì tiết kiệm thời gian nên ông ta dứt khoát lấy điện thoại ra gọi điện cho Mạc Thiếu Thanh...

Hai phút sau, Triệu Liệt đã gọi điện thoại cho Mạc Thiếu Thanh rồi nhìn về phía Mạc Ngôn bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, chúng ta sẽ đi tìm thuyền ngay bây giờ.

Mạc Thiệu Thanh cũng không nói nhiều lời vô nghĩa mà chỉ bảo Triệu Liệt hết thấy phải hành động theo chỉ huy.

Triệu Liệt không chỉ là người của cục quốc thổ mà năm đó ông ta cũng đã từng là một người lính, đương nhiên là hiểu những lời này của Mạc Thiệu Thanh hàm ý gì. Cho nên dù có nghi hoặc thế nào thì cũng bắt đầu phải nghe theo sự chỉ huy của Mạc Ngôn... khoảng 2 giờ chiều, Triệu Liệt và Mạc Ngôn đã đi đến một bến tàu.

- Tôi đi tìm thuyền, cậu ở trong xe chờ tôi.

Triệu Liệt mở cửa xe ra mạo hiểm lao đi trong mưa.

Khoảng gần nửa tiếng sau, cả người ông ta ướt sũng chạy về lớn tiếng nói:

- Tìm được một con thuyền đánh cá, nhưng giá hơi cao hơn nữa lại đòi tiền mặt.

Mạc Ngôn xuống xe nói:

- Dẫn tôi đi gặp ông ấy.

Triệu Liệt nói:

- Chúng ta không có nhiều tiền mặt, bây giờ phải đi...

Mạc Ngôn không chút khách khí ngắt lời ông ta:

- Đừng có dài dòng, thời gian không đợi đâu để tôi đi nói với ông ta.

Bất đắc dĩ Triệu Liệt nói:

- Đi theo tôi...

Mạc Ngôn mang theo một cái ba lô mới không thấm nước đi theo Triệu Liệt lên một con thuyền đánh cá nhỏ, hai người lao vào khoang điều khiển gặp một bác lái thuyền.

Người lái thuyền này khoảng hơn 50 tuổi lại để chòm râu nhìn rất giống với xã hội đen.

Ông ra thấy Triệu Liệt liền hô hàm răng ra cười nói:

- Huynh đệ nhanh vậy sao, có mang tiền mặt đến đây không?

Triệu Liệt giơ hai bàn tay trống trơn lên nói:

- Ông thấy tôi giống với mang được 100 vạn đến lắm sao?

Người lái đò nhún vai nói:

- Có tiền thì dễ nói chuyện còn không thì xin lỗi... thời tiết này dời bến chẳng khác nào treo đầu trên dây lưng, ông chủ, 100 vạn như vậy là ưu đãi rồi, không gạt gì ông gần đây tôi thua mất mấy trận nói cách khác là tôi đồng ý 100 vạn là vì thiếu tiền.

Trước lúc lên thuyền Mạc Ngôn để ý đây là một con thuyền đánh cá không lớn lắm nhưng cũng khá mới so với những thuyền trong bến cảng thì còn dễ nhìn hơn nhiều.

Chính là con thuyền này... Hắc tiến lên nói:

- 100 vạn không thành vấn đề nhưng tôi không có thời gian đi ngân hàng, lúc nào về mới đưa cho ông được.

Người lái đò cười nhạo nói:

- Tiểu huynh đệ, không chỉ huynh hoành mà còn nói nhẹ như không. Thực ra nhìn cách ăn mặc của các người không giống kẻ xấu tôi không bận tâm đến chuyện hai người có phải là tội phạm muốn trốn khỏi bến...

Mạc Ngôn bỗng mỉm cười nói:

- Ông nói đúng, chính là tôi muốn đi trốn... Không nên ép tôi nói thật, bây giờ đã hài lòng chưa?

Lập tức sắc mặt của chủ thuyền trở lên khó nhìn cười khan nói:

- Tiểu ca, cậu cũng không nên đùa như vậy...

Ông ta nói xong chậm rãi đi cách khoảng điều khiển cũng chỉ một ít rồi bỗng nhiên ông ta đi ra ngoài.

Mạc Ngôn tươi cười không nhanh không chậm đi theo bác lái thuyền ra ngoài cửa.

Triệu Liệt thấy thế cũng không rõ là rốt cục là trong hồ lô bán cái gì thuốc, sau khi thở dài cũng đi ra ngoài.

Nhưng ra đến cửa khoang ông ta chợt phát hiện cả Mạc Ngôn và người chủ tàu đều mất tích.

- Đúng là ma rồi, trong chớp mắt mà đã không thấy tăm hơi người này đâu?

Triệu Liệt kinh hãi như bỗng nhớ ra cái gì đó, lập tức chạy ra phía lan can nhìn xuống biển.

Chỉ có sóng biển cuộn cuộn.

Triệu Liệt chưa từ bỏ ý định chạy vòng quanh thuyền nhưng không có phát hiện gì.

Đúng lúc này ông ta chợt nghe thấy có tiếng kêu thê lương trong gió biển:

- Tôi đi, tôi đi... đại lão, đại lão đừng ném tôi xuống biển.

Lập tức Triệu Liệt ngẩng đầu lên nhìn trong mưa thấy Mạc Ngôn đứng trên cần trục, nắm lấy người lái thuyền như đang muốn nén xuống biển.

Lúc này gió mưa cũng không giảm đi chút nào, thuyền đánh cá dù có dời bến cũng lay động. Mạc Ngôn đứng trên trục, xách một người đàn ông gần 200 kg như giẫm trên đất bằng.

Triệu Liệt há to miệng, rót nước vào cổ họng.

Vào giờ khắc này, rốt cục thì ông ta cũng hiểu được vì sao Mạc Thiếu Thanh laik bắt mình hết thấy phải nghe theo lệnh của chỉ huy... giằng co gần nửa tiếng đồng hồ rốt cục thì thuyền đánh cá cũng xuất phát.

265. Chương 239-3: Hoang Đảo

Người lái tàu run lấy bảy hỏi:

- Lão đại, ngài định đi về hướng nào?

Mạc Ngôn nói:

- Gần đây có cái đảo này không? Không cần xem bản đồ. Ngoài ra tôi chưa ra biển bao giờ cũng không biết bơi.

Người lái thuyền nói:

- Gần đây có mấy cái đảo, thực ra cũng chỉ là đảo nhỏ, thực ra cũng không được tính là đảo mà chỉ là những khối đá ngầm mà thôi.

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bác lái thuyền, nếu để mười mấy người trên đảo hơn nữa lại không muốn bị phát hiện thì ông cảm thấy những cái đảo gần đây có được không?

Người lái thuyền suy nghĩ một lát rồi nói:

- Gần đây không có cái đảo nào như thế, hoặc là quá nhỏ không giấu được người, hoặc là chính trên đảo có người, ví dụ như chủ nhân của đảo Tây Sa kia...

Người lái thuyền này vẫn còn hơi sợ sệt, mặc dù bị Mạc Ngôn dọa cho gần chết nhưng sau khi rõ tình hình lại cảm thấy được buông lỏng đi rất nhiều.

Đối với ông ta mà nói đã ra ngoài biển với thời tiết này có về được nhà hay không vẫn còn chưa biết, hơn nữa cũng còn chưa biết được 2 người kia có giết người diệt khẩu hay không.

Ngoài ra, một cảnh quý dị hơn nửa tiếng đồng hồ trước đối với ông ta mà nói đã thực sự sợ hãi.

Lúc đó, cần bản là ông ta chưa biết chuyện gì xảy ra chỉ thấy hoa mắt cổ đang lừng lờ trên boong tàu.

Loại cảm giác này vượt xa so với người thường đối với người lái đò mà nói không chỉ có sợ hãi mà còn cảm thấy Mạc Ngôn thực sự thần bí.

Người lái thuyền nghĩ đến một cao nhân cứ bay đi bay lại hẳn là đối với hắn giết một người dễ như giết một con kiến.

- Đi đến đảo Đông Sa...

Đối với những vùng phụ cận này Mạc Ngôn không biết hẳn cứ chỉ đại ra một phương hướng.

Người lái thuyền định gật đầu thì như nhớ ra cái gì đó nói:

- Đúng rồi, từ đây đi về hướng nam khoảng 80 hải lý có một hòn đảo khá lớn, nhưng xung quanh đó có rất nhiều đá ngầm, cần bản là không thể dừng ở đó được chỉ có thể dùng xuồng nhỏ đi vào đảo. Ở đó không bắt được cá hơn nữa trên đảo ngoài cây ra cũng chẳng có thêm tài nguyên gì nhưng nếu để giấu người thì cũng không tệ đâu, đừng nói là mười mấy người chứ đến một ngàn người đưa lên đảo đó thì cũng chỉ như cái bọt nước.

Triệu Liệt nói:

- Nói cái này cũng vô ích, ông không thể đi thuyền vào đó chẳng lẽ lại muốn để chúng tôi vào đó sao?

Người lái thuyền ho khan nói:

- Đúng thế, tôi chỉ thuận miệng nói, ngài đừng để ý. Nhưng phong cảnh ở đó cũng không tồi đâu có cả du thuyền đến đó thăm hiểm nữa đấy.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy nhón mày nói:

- Ông có thấy cái du thuyền nào vào đó chưa?

Người lái thuyền nói:

- Có khoảng 1,2 lần gì đó, đại khái là để lặn biển, chỗ đó nhiều đá ngầm, lặn biển cũng không tồi đâu.

Mạc Ngôn nói:

- Đi vào trong đó.

Người lái thuyền nói:

- Đại lão ơ thuyền này không vào đó được... tôi đã nói với ngài rồi, cái hoang đảo kia hơn mười mấy hải lý toàn là đá ngầm, mưa gió lại lớn như vậy ngay cả cái bóng đảo cũng không nhìn thấy.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi không cần ông cập bờ chỉ cần đến chỗ có thể dừng lại được. Đúng rồi, cần bao lâu để vào đó?

Người lái thuyền tính rồi nói:

- Chỗ cập được bờ khoảng gần 70 hải lý nữa, với tốc độ của thuyền này hơn nữa trời lại đang mưa gió ít nhất cũng phải 4 tiếng đồng hồ.

Mạc Ngôn không khỏi nhủ mày, thời gian như vậy vẫn lâu, hơn nữa nếu trở về điểm xuất phát thì cũng phải mất gần 10 tiếng đồng hồ.

Lúc này Triệu Liệt nói:

- Kể cả chạy hết tốc độ về phía trước thì cũng cần bao nhiêu thời gian?

Người lái thuyền với vẻ mặt đầu khổ nói:

- Hai vị lão đại ơ, nồi cơm của cả nhà tôi chỉ trông vào cái thuyền này thôi.

Triệu Liệt lạnh lùng nói:

- Đừng làm khổ, thuyền này mà hỏng tôi tặng ông một cái mới tinh.

Người lái thuyền suy nghĩ rồi tỏ dài nói:

- Hai vị đại lão, thuyền cũ hay mới cũng không quan trọng, nếu quay về hai người chịu thả tôi nhất định tôi sẽ đốt hương thơm cho 2 người. Được, hôm nay bằng giá nào không được 4 tiếng nữa thuyền sẽ không đến.

Mạc Ngôn dần đứng ở đầu thuyền trong mưa gió hắt nhìn về biển đen phía trước.

Chỗ này cách hoang đảo hơn 10 hải lý, hoàn toàn trong phạm vi hấn cảm ứng được.

Triệu Liệt luôn trong khoang điều khiển ông ta thấy Mạc Ngôn đã ở bên ngoài khoang thuyền.

Như vậy hấn cũng không dám chạy ra boong tàu xem nữa. Cho dù hấn có lá gan này cũng không dám làm. Tầm nhìn kém nếu không có kinh nghiệm lái thuyền chỉ dựa vào lực thì chỉ e sẽ sớm lái chệch khỏi hướng hàng đạo.

Lúc này, mũi tàu bỗng nhiên truyền đến một âm thanh chói tai, tiếng kêu có phần mạnh và còn lẫn sự vui sướng.

Triệu Liệt không khỏi ngăn người ra đang định thăm dò thì bỗng nhiên Mạc Ngôn quay đầu lại rồi chui vào khoang điều khiển.

- Các ông có thể trở về điểm xuất phát...

Nói xong, hấn mở ba lô không thấm nước ra bắt đầu kiểm tra những đồ vật bên trong, nhất là bộ vệ tính điện thoại.

Triệu Liệt chú ý đến 2 từ mà Mạc Ngôn sử dụng đó chính là các ông chứ không phải chúng ta.

Ông ta ngạc nhiên nói:

- Nếu không thì cậu hãy lý giải đi, ý của cậu là...

Lời còn chưa dứt, Mạc Ngôn đã lên đường:

- Ông nói không sai, tôi cần phải rời khỏi thuyền này.

266. Chương 240-1: Tới Đích

- Cậu thật sự là điên rồi, điên rồi!

Triệu Liệt đã không biết nên nói cái gì cho phải, trùng mắt với Mạc Ngôn, trong miệng chỉ là một câu này. Ngày mưa gió như vậy, hấn trốn ở khoang điều khiển còn có chút nơm nớp lo sợ, thậm chí cả boong tàu đều không dám đi, nhưng người thanh niên cuồng vọng trước mắt này lại muốn đột phá ý trời, ồn ào đòi rời thuyền!

Người nghĩ mình là ma quỷ a! Lúc này bốn phía là biển khơi mờ mịt bát ngát, khoảng cách đảo gần nhất cũng có hơn mười hải lý, hơn nữa gió to sóng lớn, người tính toán đi làm Ngư Nhân sao!

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh đang kiểm tra ba lô của Mạc Ngôn, Triệu Liệt nổi giận, chỉ vào Mạc Ngôn, ngay cả những câu khuyên nhủ bình thường cũng đều nói không nên lời. Bên cạnh bác lái tàu cũng là vẻ mặt như gặp ma ...

Đương nhiên, nếu có thể nói, hấn ước gì hai người trước mắt cùng hấn làm ngư nhân, nhưng đáng tiếc chính là, điều này hiển nhiên không có khả năng.

Nhưng bất kể thế nào nói, hành động Mạc Ngôn cầm ba lô chuẩn bị rời thuyền, vẫn khiến họ bị hù sợ. Bọn hấn xem ra, loại hành động này cùng với tự tìm cái chết không có khác nhau chút nào, nhưng cổ quái chính là, trên mặt Mạc Ngôn lại nhìn không ra vẻ không muốn sống. Về ung dung cùng bình tĩnh này, liền giống như đang thu dọn bọc hành lý chuẩn bị đi dã ngoại thôi...

- Không, không được, tôi kiên quyết không đồng ý!

Triệu Liệt đã tỉnh hồn lại, đoạt lấy ba lô, trừng mắt với Mạc Ngôn nói :

- Cha cậu nói qua, bảo tôi tất cả hành động nghe cậu chỉ huy, nhưng cái này cũng không có nghĩa tôi có thể trơ mắt nhìn cậu đi chịu chết!

Mạc Ngôn bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn, nói :

-Thứ nhất, tôi không phải đi chịu chết. Thứ hai, Mạc Sầu ngay trên cái hoang đảo kia, thứ ba... Cũng là là tôi trọng yếu, tôi sẽ dẫn tiểu muội bình an trở về, nhưng, tôi cần tiếp ứng của anh.

- Mạc Sầu ngay tại trên đảo?

Triệu Liệt không khỏi ngẩn ra, lập tức nói:

- Không. Đây chỉ là suy đoán chủ quan của cậu, cậu có chứng cứ chứng minh không?

Mạc Ngôn nói :

- Tôi không thể giải thích với anh được, cũng không cần phải giải thích cho anh. Ngoài ra. Nếu anh tiếp tục ngăn trở tôi, tôi sẽ không chút khách khí ném anh vào biển ...

Có chút dừng lại, hắn tiếp nhận ba lô trong tay Triệu Liệt. Nói :

- Nhiều lời thêm vô nghĩa , chờ tôi ra khỏi thuyền, các anh lập tức trở về địa điểm xuất phát. Triệu Liệt, anh nhớ kỹ, sau khi trở lại bến cảng, một chuyện anh phải làm là chính là liên hệ một máy bay trực thăng, sau đó chờ điện thoại của tôi. Đúng rồi, sau khi trở về, đừng quên tiền thù lao cho bác lái tàu này. Lần này có thể tìm được tiểu muội, ít nhiều có công ông ta...

Nói xong. Hắn xoay người muốn đi. Triệu Liệt giữ chặt hắn, nói :

- Đợi một chút!

Mạc Ngôn cau mày, xoay người, nói :

- Còn có chuyện gì?

Triệu Liệt nói :

- Cậu thật sự xác định được chính mình đang làm cái gì chứ?

Mạc Ngôn nói :

- Tôi đương nhiên biết, yên tâm. Chút mưa gió này không lấy được mạng của tôi. Hơn nữa, anh cũng không có năng lực ngăn trở tôi, không phải sao?

Triệu Liệt thở dài, rốt cục thì buông lỏng tay ra. Hắn biết, Mạc Ngôn lúc này đã quyết, mà mình cũng không có năng lực đi ngăn cản người thanh niên này. Nếu là lúc vừa gặp mặt. Hắn có thể còn có thể ảo tưởng đánh ngất xỉu Mạc Ngôn, sau đó đưa hắn về.

Nhưng tận mắt nhìn thấy một màn Mạc Ngôn ở trong mưa gió, đứng ở cạnh trục xích bác lái tàu ở trong tay, hắn cảm thấy được tình hiện thực của khả năng này gần bằng không.

- Bây giờ tôi sẽ không rời đi...

Triệu Liệt nhìn chăm chăm vào mắt Mạc Ngôn, nói :

- Trừ phi xác định cậu đã an toàn lên đảo, nếu không tôi sẽ không rời đi.

Mỗi người đều có kiên trì của mình, Mạc Ngôn nghe vậy, gật gật đầu, nói :

- Được, sau khi lên đảo, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.

Trước khi rời bến, hai người đã chuẩn bị xong xuôi, trong đó có điện thoại vệ tinh. Mạc Ngôn đeo ba lô ở sau người, cười cười với bác lái tàu, nói :

- Bác lái tàu, lần này cảm ơn ông, lúc về chờ lĩnh tiền thù lao.

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi khoang điều khiển, vọt vào trong mưa gió. Bác lái tàu trợn mắt há hốc mồm, nói :

- Thật là có tiền thù lao à? Cậu... Các cậu không phải tù trốn trại sao?

Triệu Liệt trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người vọt tới cửa khoang, muốn nhìn thấy Mạc Ngôn rời đi. Trong mưa gió tối đen, hắn chỉ mơ hồ thấy Mạc Ngôn nhảy lên cao cao, giống như một con cá heo chui vào bên trong sóng lớn, sau đó liền biến mất ... Triệu Liệt xiết chặt nắm tay, trong lòng không hiểu.

Giờ khắc này, ngoài kinh hãi, kính nể, nghi hoặc, ở trong lòng hắn có thêm một loại cảm động. Hắn xem ra, vô luận Mạc Ngôn là hạng người gì, vô luận hắn là cuồng vọng hay là không biết trời cao đất dày, hay hoặc là hắn thực đúng là một kẻ điên, nhưng ít ra, đây là một người đàn ông thực sự!

Triệu Liệt tự vấn lòng, nếu Mạc Sầu là em gái của mình, mình có giống Mạc Ngôn bất kể sinh tử đi cứu nàng hay không? Cái nghi vấn này quanh quẩn ở trong lòng Triệu Liệt thật lâu, lại tìm không thấy đáp án. Bởi vậy, hắn càng thêm kính nể đối với Mạc Ngôn...

Khi Mạc Ngôn nhảy vào trong biển, lập tức liền triệu hồi ra hồn kiếm bốn mạng. Khoảng cách Hơn mười hải lý, hơn nữa gió to sóng lớn, chỉ dựa vào chân khí ít ỏi trong bể khổ, hắn không dám chắc có thể bình yên bơi qua Hải Vực này. Nhưng có bốn mạng hồn kiếm bảo hộ, chút lo lắng nho nhỏ ấy lập tức tan thành mây khói.

Khi thân thể chưa nhập biển, bốn mạng hồn kiếm liền hóa thành một tầng áo giáp trong suốt, bao trùm lấy hắn từ đầu đến chân. Cứ như vậy, liền đủ để cam đoan nhiệt độ cơ thể hắn ở trong nước biển lạnh lẽo sẽ không tiêu hao quá nhanh, đồng thời bốn mạng hồn kiếm chịu tinh thần điều khiển, có thể gián tiếp tiết kiệm chân khí...

Nhưng, Mạc Ngôn hiển nhiên quên một việc! Hắn đã quên, lúc này hồn kiếm bốn mạng đã là có thuộc tính chân thủy, lúc này tiến vào biển khơi, tựa như Chân Long trở về vị trí cũ, con thường luồng về lại biển khơi! Cảm nhận được hơi thở mãnh liệt mà đến, bốn mạng hồn kiếm truyền lại Mạc Ngôn một cảm giác vui sướng tột đỉnh, liền giống như đứa trẻ ba tuổi thấy đồ chơi mình thích nhất...

Sau đó, Mạc Ngôn liền kinh ngạc phát hiện, sóng gió đập vào mặt mà đến, ở cách mình ba mét, bỗng nhiên hành quân lặng lẽ, trở nên dịu dàng cực kỳ. Không chỉ có như thế, hắn còn cảm thấy dưới chân vọt tới một dòng nước mềm mại, nâng chính mình bay nhanh về phía trước.

Mà phía trước nước biển cũng cực hiểu lòng người, tách ra hai bên, nhượng đường thành một đường nước chảy hẹp dài. Nhờ dòng nước trôi, thân thể Mạc Ngôn càng bay nhanh. Ở trên mặt biển vẽ một dải nước, tốc độ này nghe rộn cả người, ít nhất cũng phải năm sáu chục hải lý! Trong mưa gió, Mạc Ngôn nhin không được cười ha ha, nói :

- Làm tốt lắm, tiểu báo!

Được Mạc Ngôn khen ngợi, bốn mạng hồn kiếm khẽ run lên. Đáp lại Mạc Ngôn. Nó biểu đạt hàm ý, cơ hồ giống đứa trẻ được người lớn khen ngợi như đức, mang theo chút nháy nhót. Lại như có chút nhẩn nhó...

20' sau, Mạc Ngôn bước lên cái hoang đảo mà bác lái tàu nói! Hoang đảo trước mặt diện tích rất lớn, xa xa nhìn lại. Liền giống như một con thú lớn nằm phủ phục ở trên mặt biển.

Bốn phía đảo đều là vách núi, chỉ có hai nơi nước cạn có thể ngừng thuyền nhỏ... Trên đảo cây cối san sát, ở trong mưa gió tối đen đông đưa lên cảnh lá, liền giống như vô số cánh tay vươn hướng lên bầu trời đêm.

- Tiểu muội, anh tới rồi!

Mạc Ngôn giống như con sói đêm từ trong nước biển đi ra, đi lên trên bờ cát...

Ở trên thuyền đánh cá, hắn cũng đã cảm ứng được bùa hộ mệnh ở đây, lúc này bước lên hoang đảo, loại cảm ứng này càng phát ra mãnh liệt.

- Dựa theo khoảng cách thẳng tắp mà tính, Mạc Sầu cách mình ước chừng 5 km lộ trình. Xem ra diện tích đảo trước mặt này đích xác không nhỏ đâu...

Mạc Ngôn mong có thể lập tức có thể nhìn thấy Mạc Sầu, nhưng nhớ tới Triệu Liệt còn đang trên thuyền đánh cá chờ đợi mình hồi đáp tin tức, hắn đi đến dưới một cây đại thụ, dùng thân cây che khuất mưa gió, mở ra ba lô. Lấy ra điện thoại vệ tinh.

Giờ phút này, trên thuyền đánh cá, Triệu Liệt cầm điện thoại vệ tinh, tựa vào trên vách khoang, sắc mặt biến ảo, không biết suy nghĩ cái gì...

Bác lái đò này cũng không kém nhiều lắm, đã có thể xác định, người ép buộc chính mình rời bến kia trên ý nghĩa đều không phải là người xấu tuyệt đối. Lá gan cũng rất lớn. Hắn nhìn Triệu Liệt, thật cẩn thận nói :

- Ông chủ, sóng gió càng lúc càng lớn , chúng ta vẫn nên sớm rời đi. Lời nói có thể ngài không thích nghe, vị đồng bạn của ngài tám chín phần mười phải...

Triệu Liệt lập tức chen đến:

- Ông cầm miệng cho tôi !

Kỳ thật, hắn chẳng phải không biết, Mạc Ngôn đi chuyến này khả năng sống sót rất nhỏ, nhưng cái loại bình tĩnh cùng ung dung của Mạc Ngôn rời đi khi, lại cho hắn một tia kỳ vọng.

- Người phi thường đi làm chuyện phi thường, đối với chúng ta mà nói, chuyến đi này thập tử vô sinh, nhưng với cậu ta mà nói, có lẽ cũng chỉ là nhảy vào biển tắm rửa một cái mà thôi...

Triệu Liệt an ủi chính mình ở trong lòng, cực lực khiến cho chính mình tin tưởng, ngay sau đó điện thoại liên vang lên. Hắn nhìn nhìn đồng hồ trên cổ, đột nhiên cười cười.

Khoảng cách mấy chục hải lý, cho dù có thể bình yên vô sự đi qua, trong thời tiết này, ít nhất cũng phải mấy giờ. Thật sự là nghĩ nhiều ...

267. Chương 240-2: Không Phải Mộng

Bác lái tàu thấy Triệu Liệt quyết tâm lưu lại, trong lòng không khỏi ai oán một tiếng. Nếu không phải Mạc Ngôn lưu cho hắn ấn tượng quá mức sâu sắc, suy nghĩ người trước mắt kia cũng là cao thủ, hắn tuyệt đối sẽ sử dụng nắm tay nói cho đối phương biết, mình mới là chủ con thuyền này!

Nhưng tại lúc này, điện thoại vệ tinh trên tay Triệu Liệt bỗng nhiên vang lên. Thân hình chủ thuyền và Triệu Liệt đồng thời run lên, vẻ mặt đều là như gặp ma ...

Lúc này mới qua chừng hai mươi phút đồng hồ, điện thoại làm sao lại vang lên được? Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, Triệu Liệt trợn mắt há hốc mồm nhìn điện thoại trong tay, đúng là đã quên ấn nghe.

Bác lái đò thúc giục nói:

- Ông chủ, ngài mau nghe điện thoại đi!

- À...

Triệu Liệt phục hồi tinh thần lại, luống cuống tay chân ấn xuống nút nghe điện thoại. Điện thoại đầu kia, lập tức truyền đến tiếng mưa gió kịch liệt, cùng với thanh âm hờ hững mãi mãi xa của Mạc Ngôn.

- Tôi là Mạc Ngôn, đã tới đích. Triệu Liệt, anh có thể trở về địa điểm xuất phát . Nhớ kỹ, sau khi trở về, lập tức liên hệ máy bay trực thăng, sau đó chờ đợi điện thoại của tôi .

Nghe được thanh âm của Mạc Ngôn, Triệu Liệt rất khó hiểu được chính mình bây giờ là tâm trạng gì. Vui sướng là khẳng định, nhưng đồng thời cũng có một chút rung động, thậm chí là kinh sợ!

- Khoảng cách Hơn mười hải lý, lại trong hoàn cảnh khí trời ác liệt như thế này, cậu ta làm sao có thể ngăn ngừa trong hai mươi phút sau liền có thể đến được đó?

- Chẳng lẽ, cậu ta đã bỏ mạng đáy biển, giờ phút này là hồn ma đang gọi điện thoại cho tôi?

Triệu Liệt xưa nay không tin quỷ thần, gặp phải loại người như Mạc Ngôn, trong lòng đúng là kim lòng không được, nổi ý niệm quỷ dị trong đầu...

- Đây nhất định là cụ tổ hiển linh ! Đúng vậy, nhất định là cụ tổ, ta phải cúi chào...

Bên cạnh, bác lái tàu mơ hồ nghe ra thanh âm của Mạc Ngôn, trên mặt vốn là kinh hãi lại thành vẩn vơ, nhưng đột nhiên trong lòng linh quang chợt lóe, lập tức quỳ rạp xuống đất, hướng tới bên ngoài khoang điều khiển, cố hết sức dập đầu mấy đầu...

Triệu Liệt bỗng nhiên đá một cước vào cái mông của hắn, quát:

-Đi về, đi về, ông không muốn bỏ mạng đáy biển thì nhanh chóng quay đầu về! Nơi quỷ quái này tôi không muốn ở lại thêm một phút đồng hồ. Nhanh lên. Nhanh lên, đừng quên, sau khi trở về có một trăm vạn chờ ông đấy!

Sau khi Mạc Ngôn nhét điện thoại vệ tinh vào ba lô, sau đó đứng lên, xác định chỗ phương vị của bùa hộ mệnh, lập tức chui vào trong rừng. Trong bóng đêm khó có thể thấy vật, chung quanh ngoài tiếng mưa gió cùng nhánh cây kịch liệt đong đưa phát ra tiếng vun vút. Không có bóng dáng sinh vật nào.

Mạc Ngôn mở ra ý thức bản ngã, thẳng tắp dọc theo hướng bùa hộ mệnh mà đi.

Trên thực tế, có một vấn đề. Hắn luôn luôn không muốn đổi mặt, đó là giờ này khắc này liệu bùa hộ mệnh vẫn đeo trên cổ Mạc Sầu như trước hay không? Ý nghĩ này, ở trong lòng hắn thoáng hiện qua vô số lần. Nhưng mỗi khi hiện lên thì cũng sẽ bị hắn hung hăng trấn áp xuống! Nhưng lúc này, khi hắn cách bùa hộ mệnh càng ngày càng gần thì ý nghĩ này lại vô tình hiện lên, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt...

Mạc Ngôn bỗng nhiên ngừng lại, đón mưa gió hít vào một hơi thật sâu, không hề trấn áp ý nghĩ này.

Lúc này, hắn cách chỗ phương vị bùa hộ mệnh không đến hai cây số, Mạc Sầu đến tột cùng là ở cùng một chỗ với bùa hộ mệnh hay không, một lát sau liền biết được. Nói cách khác. Vô luận là kết quả gì, Mạc Ngôn đều nhất định sẽ đổi mặt, hơn nữa là tiếp nhận.

- Tiểu muội, từ sau khi đi theo ông chú rời khỏi Mạc gia, anh đã không bao giờ tin quỷ thần. Nhưng mà sức người cuối cùng có cùng tận. Anh mặc dù là người tu hành, nhưng dù sao không thoát ly phạm trù người bình thường, nếu trên đời này thực sự có thần tiên thánh Phật, nếu bọn họ chịu phù hộ cho em, cho dù chém tới anh một bước tu vi, anh cũng sẽ không tiếc!

Mạc Ngôn nhẹ nhàng thở dài. Giờ khắc này, tâm cảnh của hắn đúng là yếu ớt trước nay chưa có. Nhưng vào lúc này, bội sức trước ngực bỗng nhiên truyền ra một tiếng nói khó có thể hình dung, để cho ý nghĩ hắn nhất thời thanh tỉnh.

- Không đúng, khi nào thì mình trở nên yếu đuối như vậy? Lo lắng cho tiểu muội là chuyện đương nhiên, Nhưng mình thân là tu sĩ, cầu chính là thiên địa Đại Lộ, như thế nào bỗng nhiên mê tín thần Phật đây?

Mạc Ngôn trong lòng hơi rùng mình, lập tức chìm trong yên tĩnh, điều chỉnh tâm trạng. Một lát sau, hắn mở to mắt, trong lòng có điều ngộ ra, lẩm bẩm nói:

- Ta hiểu được, hắn là Nhân Kiếp bắt đầu buông xuống, tâm trạng bị miên man, suy nghĩ tắc nghẽn. Hơn nữa, từ một khắc bước lên bến cảng, tâm cảnh của ta liền luôn luôn bị vây trong trạng thái không ổn định. Đây là Nhân Kiếp bắt đầu, vì gặp được tiểu muội, lòng ta tự loạn, khiến ta uể oải. Nếu không thể đứng lúc tĩnh ngộ, địch trần lay động, nặng nề bắt mình, liền gặp phải đi sai một bước, hay là đi sai vài bước, thẳng đến cuối cùng Nhân Kiếp buông xuống, rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, tâm trạng của hắn lập tức thoải mái hơn rất nhiều. An nguy của Mạc Sầu, hắn vẫn lo lắng, nhưng đồng thời lại không mất tin tưởng, hắn luôn tin chắc, chỗ bùa hộ mệnh, tiểu muội tất nhiên ở đó! Loại tin tưởng này không có bất kỳ Logic nào, hoàn toàn phát ra từ bản tâm, nhưng thân làm một tu sĩ tinh thần, hắn càng thêm rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào trên đời.

Bản tâm chi niệm, đối tu sĩ mà nói, nếu so với toàn bộ đạo lý cùng Logic đều càng thêm rõ ràng, càng thêm khuôn phép!

Vừa nghĩ đến đây, hắn nắm ba lô phía sau thật chặt, lại lao về phía trước, lúc này đây, bước tiến của hắn càng thêm kiên định!

Còn dị trạng của bội sức trước ngực vừa rồi, hần sớm ném ra sau đầu, không phải hần không muốn hiểu và tìm kiếm, mà là thứ này đến quý dị, chính là muốn tìm kiếm cũng tìm không thấy phương hướng. Hơn nữa, thời gian cũng không cho phép hần dừng lại, hần nhất định phải mau chóng đuổi tới chỗ phương vị của bùa hộ mệnh...

Trong rừng rậm tối đen và gió mưa cuồng bạo, Mạc Sầu cuộn tròn ở một gốc cây cành lá sum xuê. Toàn thân của nàng đã ướt đầm, trên người tràn đầy nước bùn và vết máu bị bụi cây cào vào... Ở sau lưng nàng, là rừng núi nhìn như vô cùng vô tận, mà phía trước hơn mười mét, đó là một chỗ vách núi thẳng đứng.

Nàng cuộn tròn ở dưới cây đại thụ, tựa đầu chôn cái lạnh run. Mấy ngày nay phải trải qua, liền giống như một cơn ác mộng, mặc cho nàng giãy dụa chạy băng băng như thế nào, lại vẫn không thể giãy ra khỏi giấc mộng này ...

Phía sau, bỗng nhiên có thanh âm xào xạc truyền đến. Mạc Sầu vẻ sợ hãi nhìn lại, trên mặt tràn ngập tuyệt vọng...

Bọn hần đuổi theo tới rồi sao?

- Vù ...

Một con thú nhỏ ở đêm trong mưa gió mất phương hướng, tìm không thấy hang ổ bỗng nhiên chạy ra. Nó mở to mắt xanh, hoảng sợ nhìn Mạc Sầu, mãi đến khi tin tưởng cô bé này không có lực sát thương, mới chậm rãi lui về phía sau, rồi sau đó cọ một chút chạy xa ...

Trong đêm đen, Mạc Sầu hoàn toàn nhìn không thấy con thú kia, chỉ nhìn thấy hai con mắt xanh lét. Trong nội tâm nàng hoảng sợ muôn dạng, rất muốn xoay người chạy đi.

Nhưng lúc này toàn bộ tinh lực nàng đều đã hao hết, không còn một chút khí lực... Cũng may đây chỉ là một con thú nhỏ lạc đường, lá gan thậm chí còn nhỏ hơn so với nàng, một lát sau bỏ chạy đi xa.

Nhìn thấy hai ánh mắt xanh đáng sợ kia biến mất trong bóng đêm, Mạc Sầu móp méo miệng, rất muốn cất tiếng khóc lớn.

- Đừng khóc, Mạc Sầu. Không được khóc, Mạc Sầu!

- Ông nội nhất định sẽ tới cứu người, ba và mẹ cũng sẽ không bỏ người. Kiên trì tới cùng, Mạc Sầu, bọn họ nhất định sẽ tìm được người!

Trong mưa gió. Mạc Sầu liều mạng bơm hơi cho mình, cũng dựng lên ảo tưởng, người đến cứu chính mình có lẽ ngay cách mình không xa...

Nhưng mà, tinh lực cũng không phải vạn năng. Sau khi tinh lực hao hết, lực lượng tinh thần hư vô cũng theo đó sụp xuống... Trong mưa gió, Mạc Sầu ôm đầu, phát ra thanh âm thì thào, dần dần sa vào trạng thái hôn mê...

Nhưng lúc này, một đôi tay mạnh mẽ mà kiên định ôm lấy nàng. Mạc Sầu dùng chút khí lực cuối cùng mở mắt ra, nhìn thân ảnh trước mắt đen tuyền. Nỉ non nói:

- Đại ca, em biết là anh, em có thể ngửi thấy mùi trên người anh ... Thật tốt, đại ca, lại gặp được anh. Tuy rằng em biết đây chỉ là giấc mộng. Nhưng cuối cùng em đã nhìn thấy anh ... Đúng không, đại ca!

Nói xong, nàng nghiêng đầu, hôn mê ở trong bóng đêm.

- Ủ, tiểu muội, em lại gặp được đại ca . Nhưng, đây không phải mộng!

268. Chương 240-3: Không Phải Mộng

Người ôm lấy Mạc Sầu dĩ nhiên là Mạc Ngôn, nhìn thấy Mạc Sầu lúc này thê thảm đáng thương, trong tim của hần liền có một dòng khí cuồng bạo bốc lên! Nhưng mà trong lòng hần rõ ràng, lúc này cũng không phải lúc truy cứu. Hiện tại duy nhất phải làm, chính là tìm được một nơi an toàn thoải mái, dàn xếp cho Mạc Sầu.

Cũng may, đã tìm được Mạc Sầu, hơn nữa ngoài tinh lực hao hết, trên người có một vài vết máu rất nhỏ, cô gái cũng không có gì đáng ngại.

Đây đối với Mạc Ngôn mà nói, quan trọng hơn so với bất kỳ cái gì! Một khắc mới vừa nhìn rõ Mạc Sầu, hần vui mừng ngay cả tim đều thiếu chút nữa bật ra, nếu không phải sợ hù ngất Mạc Sầu, hần tuyệt đối sẽ dùng cổ họng thét dài, thi triển hết vui sướng trong lòng!

Mạc Ngôn gắt gao ôm Mạc Sầu vào trong ngực, ý thức bản ngã mở ra đến cực hạn, muốn tìm một nơi có thể che gió tránh mưa. Nhưng mà nơi này ngoài cây cối chính là cây cối, ở trong phạm vi bao phủ của ý thức bản ngã, đúng là tìm không thấy nơi nào có thể dùng che gió tránh mưa.

Nhưng điều này không làm khó được một đại tu sĩ. Mạc Ngôn rất nhanh đã đem tầm mắt hạ xuống chỗ vách núi hơn mười mét kia. Suy nghĩ một chút, hần cẩn thận buông Mạc Sầu xuống, sau đó trở về bên vách núi, thả người nhảy xuống. Thân trên không trung, hần một tay tìm tòi, bám víu chỗ gồ lên ở trên vách đá dựng đứng, sau đó đem bốn mạng hồn kiếm ra, bỏ loạn một chút, ở vách núi đào ra một cái huyết động.

Hần thấy cái huyết động này quá nhỏ, hơn nữa quay về phía cuồng phong trên mặt biển, vì thế tâm niệm động, Ngự lên hồn kiếm bốn mạng, không ngừng mở rộng huyết động, hơn nữa đi vào ba mét bên trong, ngược lại hướng phải, mở ra một cái nhà đá chừng mười mấy mét vuông.

Có thuộc tính chân thủy của bốn mạng hồn kiếm, căn phòng 10 mét vuông, căn bản là ngăn không được hung uy của nó. Kiếm sắc đến mức, đá cứng rắn vô cùng liền giống như bơ, nháy mắt đã bị cắt ra. Lúc này Linh trí bốn mạng hồn Kiếm chưa thực sự mở, như là đứa trẻ tỉnh tỉnh mê mê, giờ phút này bị Mạc Ngôn phóng xuất đi lao động, nó lại đùa vui bất diệt nhạc hồ, ngay cả đá bị cắt ra, cũng không cần Mạc Ngôn cố sức, tất cả bị nó cuộn cuộn nhắc nổi, sau đó ném vào đáy biển...

Căn phòng được làm xong, Mạc Ngôn đặt ba lô trên người xuống, đem thảm lông, gối ngủ ... bên trong ra. Sau đó, hần xoay người quay lại, ôm Mạc Sầu vào phòng đá trong vách núi. Trong căn phòng nhiệt độ rất thấp, chỉ có thảm lông là không đủ, Mạc Ngôn hơi hơi trầm ngâm, lập tức vận chuyển chân khí, hong khô quần áo trên người Mạc Sầu, sau đó thật cẩn thận đặt nàng lên thảm lông.

Lập tức, hần lại đến phía trên vách núi, chém đổ một gốc cây, mang về huyết động. Cây cối tất cả đều bị dội nước mưa, hàm lượng nước bên trong cũng rất dồi dào, muốn coi nó là củi lửa, hiển nhiên là không được.

Nhưng đây đối với Mạc Ngôn mà nói chỉ là việc rất nhỏ, theo lẽ thường thì vận chuyển chân khí, làm cho hàm lượng nước trong thân cây toàn bộ bị mất, chỉ chốc lát sau sẽ có được một gốc cây nhìn như chết héo nhiều năm. Sau nữa, hần cắt cây khô thành nhiều đoạn dài 1m, ôm trở về căn phòng. Một lát sau, một đống lửa trại liền xuất hiện ở trong thạch thất. Ở trong ánh lửa ấm áp, Mạc Ngôn ôm lấy Mạc Sầu, cho nàng khoan chân ngồi xuống, sau đó vận chuyển chân khí, thật cẩn thận bắt đầu chải vuốt từng sợi kinh mạch trong cơ thể cô gái, cần phải làm cho cô không bối vì kiếp nạn này mà lưu lại tai họa ngấm trên thân thể...

Trong căn phòng, nhiệt độ dần dần lên cao, ý thức của Mạc Sầu bắt đầu khôi phục một chút một chút một. Trong ánh trăng mờ, nàng cảm thấy được một dòng khí ở trong người không ngừng chạy, nơi đi qua, làm cho người ta thoải mái hận không thể lên tiếng hoan hô ca xướng.

Sau đó, nàng đã nghe được phía sau là hơi thở mà mình rất tinh tường.

- Đây là mình đang nằm mơ sao?

Nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn lửa trại hùng hực trước mắt, trong mắt tràn đầy mê hoặc.

- Nha đầu, em đã tỉnh rồi à?

Phía sau bỗng nhiên truyền tới thanh âm của một người rất quen thuộc, trong lòng Mạc Sầu kinh hoàng, lại chậm chạp không dám quay đầu lại...

- Đại ca, là anh sao, đại ca?

Thanh âm của nàng run nhè nhẹ, cũng không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại, lại phát hiện đây chỉ là một giấc mộng!

-Nha đầu gối, có phải anh hay không, em quay đầu lại nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao? Yên tâm, đây không phải mộng...

Mạc Sầu đột nhiên xoay người, nhìn thấy gương mặt quen thuộc trước mắt, ngơ ngẩn ngẩn nói :

- Đại ca, thật là anh sao, đây thật không phải là mơ?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Em nhéo một chút khuôn mặt của mình là biết đây có phải mộng hay không! Thật là một cô gái, có giấc mơ nào thực như vậy không?

Nhìn thấy Mạc Ngôn nói chuyện cười cười, Mạc Sầu nhin không được nhéo một chút vào khuôn mặt của mình, cảm giác được đau đớn, lúc này mới xác định, đây không phải mộng...

- Đại ca, thiếu chút nữa em không còn được gặp lại anh!

Nàng bỗng nhiên lên tiếng khóc lớn, đâm đầu vào trong lòng Mạc Ngôn.

Bên đông lửa rừng rực, Mạc Sầu ôm tấm thảm, cái miệng nhỏ nhắm nháp ít thực phẩm khô. Nét mặt cô lộ ra chút gì đó như không an lòng. Đôi mắt mở to, chăm chú nhìn Mạc Ngôn đang dùng lò nấu thức ăn siêu tốc.

Với tài nghệ của Mạc Ngôn, sức lực của cô gái trong chốc lát đã được hồi phục. Tuy rằng bụng đói cồn cào, nhưng thực phẩm khô nhiều dầu mỡ sẵn dùng ngay cũng không thể hấp dẫn được bằng món ăn tươi nóng hổi.

Mười phút trước, Mạc Ngôn còn mặc kệ cô gái thổn thức khóc trong lòng ngực mình, nhưng cũng không vội vã hỏi nàng nguyên do mà lặng lẽ rút ra “đồ nghề”, bắt đầu pha chế mì tôm.

Với Mạc Ngôn mà nói, tìm được Mạc Sầu mới là điều quan trọng nhất, những cái khác đều là giữ chi nhánh cuối.

Ngoài điều này ra trong lòng hẳn rất rõ, chuyện vừa rồi gặp phải có thể khiến cho Mạc Sầu tổn thương tinh thần. Lúc này mà vội vã hỏi chuyện, chi bằng dùng một bát mì nóng hổi an ủi tinh thần cô ấy, đợi cô ấy bình tĩnh lại rồi hãy hỏi.

Có điều giờ nhìn lại, tình hình tốt hơn rất nhiều so với Mạc Ngôn dự đoán.

Từ ánh mắt đã định thần trở lại của Mạc Sầu lại đối mặt với bát mì nóng hổi thơm ngon, cô gái không kìm được nữa. sau khi bị ép buộc, đau khổ có thể không ít nhưng không gặp phải tâm lí bị thương tổn.

Nhìn điệu bộ háu đói của Mạc Sầu, Mạc Ngôn trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Thấy Mạc Ngôn chậm rãi lược mì, Mạc Sầu không đợi nổi nữa, vội giục bảo:

- Anh, xong chưa, em thêm muốn chết rồi.

Mạc Ngôn cười tươi, đưa bát mì nóng hổi qua cho Mạc Sầu.

- Cẩn thận. Nóng lắm đấy.

Mạc Sầu cẩn thận nhấp một ngụm nước mì, nước cốt trong bát mì nóng hổi lăn qua lưỡi, trong người chợt dấy lên cảm giác hạnh phúc trước giờ chưa từng có.

- Trời ơi, trước giờ em chưa từng được ăn bát mì nào ngon như vậy!

Mạc Sầu nét mặt đầy hạnh phúc, chén sạch bát mì chỉ trong chớp nhoáng.

Mạc Ngôn châm điều thuốc, tựa vào vách đá, mỉm cười nhìn cô gái.

Ăn xong mì, Mạc Sầu mới giật mình nhận ra chỗ mình đang ngồi có gì đó bất thường.

Cô quay đầu quan sát tứ phía, hỏi:

- Anh, đây là đâu? Chỗ nào mà kì quái thế này, như là một cái động.

Mạc Ngôn nói:

- Không nghe thấy tiếng gió bên ngoài sao? Đây là vách núi anh tạm thời mở được.

Mạc Sầu làm sao tin được, bĩu môi bảo:

- Anh, anh đang đùa với em đấy hả?

Nói xong, cô đứng dậy, hướng về phía phòng đá ngoài đi ra.

Nhưng chỉ vài giây sau, cô liền kinh ngạc kêu lên một tiếng, vội vàng lùi lại một bước, không thể tin nổi vào mắt mình:

- Đúng là ở trên vách núi à?! Anh, sao anh lại tìm được chỗ này?

Tới lúc này, cô vẫn không tin đây là vách núi Mạc Ngôn khai phá ra.

Mạc Ngôn cười, giơ một ngón tay ra chỉ. Anh cô chỉ cần một đường kiếm là đã xẻ ra một mảng quanh núi rồi.

Hắn nói như vậy mục đích không phải để khoe khoang mà là để tiêu trừ nỗi sợ hãi trong lòng Mạc Sầu.

Cái này giống với lúc đi đường đêm, cho người ta một ngọn đuốc để chiếu rọi con đường phía trước. cũng giống như một người cô đơn lẻ loi đơn thân đi vào rừng rậm thì một ngọn lửa rực sáng có thể khiến người ta vượt mọi chông gai, tránh được thú dữ.

Mạc Sầu mở to mắt, ngây ngô nhìn Mạc Ngôn, hét lớn lên một tiếng, nhảy bổ vào lòng Mạc Ngôn, phần khích bảo:

- Anh, anh giỏi quá. Mau nói cho em biết, anh làm thế nào mà siêu vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Em đã quên ông chú lão luyện của chúng ta rồi sao? Nhưng điều này là do anh học được từ chú đấy.

269. Chương 241-1: Đêm Trên Đảo

Mạc Sầu không nén nổi hiếu kì liền thoáng hỏi Mạc Ngôn. Hỏi liền hơn mười phút mới dần dần dịu lại, mới xem như đã thỏa trí tò mò.

Cô bĩu môi bảo:

- Lúc trước giá mà chú cũng mang em đi thì tốt biết mấy. Thật không công bằng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải chú không công bằng mà là vì em không có năng khiếu, cái này chẳng phải là anh đã nói với em rồi sao? Được rồi, Mạc Sầu, giờ em hãy nói cho anh biết mấy ngày qua em đã gặp những chuyện gì.

Nghe hỏi thế, Mạc Ngôn thoáng nét lo lắng trên khuôn mặt.

Mạc Ngôn xoa đầu em gái, nhẹ nhàng bảo:

- Yên tâm đi, đồ ngọc. Có anh ở đây, sẽ không có ai dám bắt nạt em đâu.

Mạc Sầu thần sắc lập tức phấn chấn trở lại, gật đầu nói:

- Em biết, anh sẽ bảo vệ em.

Yên lặng một chút, cô sực nhớ tới điều gì, vội thốt lên:

- Phải rồi, anh, còn Minh Ngọc nữa! Chúng ta phải nghĩ cách đi cứu Minh Ngọc!

Mạc Ngôn nói:

- Thì em cũng phải nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ, anh mới biết đường mà đi cứu cô ấy chứ, phải không?

Mạc Sầu gật đầu nhưng ngay lập tức lại uể oải, nói:

- Thật sự thì em cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi trầm ngâm một lát, cô đã bắt đầu thuật lại mọi chuyện gặp phải trong mấy ngày qua.

Sau khi cô cùng Minh Ngọc rời Bắc Kinh. Điểm đến tuy là Uyển Lăng nhưng thực tế hai người đã sớm lên kế hoạch men theo đường bờ biển chơi một chuyến đã đời nên mới vào bến cảng. Hai người đã hẹn với nhị tiểu thư nhà họ Dương là Dương Tử Nhiễm gặp gỡ ở đó. Ba người sau khi gặp mặt lại chuẩn bị tiếp tục lên đường. Nhưng trước lúc xuất phát lại được bạn của Dương Tử Nhiễm mời ra biển du ngoạn.

Mạc Sầu cùng Minh Ngọc đều lớn lên ở đất liền, đều không thể cự tuyệt biển khơi hấp dẫn, vì thế đành lên du thuyền, theo Dương Tử Nhiễm ra khơi.

Hôm đó, nói tóm lại vẫn là cực kì vui, nhưng khi bọn họ chuẩn bị quay về điểm xuất phát thì đột nhiên lại bị mấy chiến thuyền khác vây quanh.

Sau đó, năm sáu người đàn ông đeo mặt nạ tay vác súng ống ngẩng lên du thuyền bắt cóc mọi người.

Bọn cướp mày hình như không phải vì tiền bạc mà chỉ là buộc mọi người ném hết túi xách của mình xuống biển. Ngay cả ví tiền, đồ trang sức cũng không hề động.

Nghe đến đó, Mạc Ngôn nói:

- Những người này nói giọng gì vậy? Có đặc thù gì?

Mạc Sầu nói:

- Đều nói tiếng phổ thông, nhưng không lưu loát. Còn đặc thù thì... Đúng rồi, cái mặt nạ chúng đeo rất kì quái, trắng bệch, ngoại trừ ấn đường có một con chích dẹt thẳng ra thì không có bất kì trang sức gì. Miệng, mũi đều không có, rất kì dị.

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Kể tiếp đi.

Mạc Sầu nói:

- Sau đó, bọn chúng dùng dây thừng buộc tụi em lên du thuyền. phải rồi, lúc đó mắt bọn em bị bịt kín nên không ai rõ chúng sẽ đem bọn em đến chỗ nào. Khi ấy, em cùng Minh Ngọc ở cùng một thuyền, cả hai đứa đều sợ hãi, Minh Ngọc tựa vào người em khóc sụt sùi.

- Chừng nửa giờ sau, bọn em bị đưa lên một chiếc thuyền lớn. Chắc là thuyền đánh cá vì vừa lên thuyền em đã ngửi thấy mùi cá thối hoắc.

- Cứ như vậy. Đại khái cứ cách khoảng vài giờ, bọn em lại bị giải đến một thuyền khác. Khi đó, em đã bị tách khỏi Minh Ngọc. Và em cũng phát hiện ra được một điều là bọn cướp lúc này đã được đổi, không phải là những tên ban đầu. Những tên ban đầu rất kiêu lỗ, hầu như không nói gì nhưng những tên sau thì lại cực kì tùy tiện.

- Em lơ mơ nghe thấy bọn chúng nói sau khi lên đảo sẽ tiến hành nghi lễ thờ thần, còn nói lần này đồ tể không tồi chút nào, nhất định thần sẽ vừa ý.

- Lúc ấy em rất sợ hãi... may mà có lẽ quanh đây là biển, mà chúng lại là nữ hải tặc chiếm đa số cho nên bọn chúng cũng không trói chặt hai tay của bọn em. Khoảng một giờ sau, em nghe bọn chúng nói “ tới nơi rồi!”. sau đó, nghe thấy tiếng sóng vỗ, đoán là đã tới lục địa hoặc đảo.

- Em biết, vật phẩm tế thần mà bọn chúng nhắc tới chính là bọn em. Lúc đó em sợ gần chết, cũng chẳng biết can đảm từ đâu ra, cắn răng nhảy tòm một cái xuống biển, không cần biết mắt đang bị bịt vải đen. Lặn xuống đáy nước liền vội vàng vùng vẫy bơi lên.

- Bơi ra tầm khoảng 20 mét, em mới bỏ tấm vải bịt mắt ra, sau đó liền chứng kiến hàng loạt đạn xẹt qua người trên mặt nước biển.

- Anh, nói ra thật kì lạ. Nhất định là thời Phật phù hộ, nhiều đạn bắn ra tua tủa như vậy mà không một viên nào bắn trúng em.

Nghe đến đó, Mạc Ngôn không nhịn được cười, bảo:

- Đồ ngốc, đây đâu phải ông trời phù hộ mà là bùa hộ mệnh anh đưa cho em phát huy tác dụng!

Mạc Sầu ngẩn ra, lập tức đưa tay sờ vào lá bùa hộ mệnh đeo trước ngực, kinh ngạc nói:

- Anh, anh nói chính thứ này đã giúp em tránh đạn?

Mạc Ngôn nhìn lá bùa hộ mệnh, giọng chắc nịch:

- Đúng vậy, năng lượng bên trong đã tiêu hao quá nửa. Tính ra, lúc ấy em đã bị ít nhất mười viên đạn bắn trúng!

Mạc Sầu mở to hai mắt, nói:

- Không thể nào? Thứ này đã giúp em chặn được nhiều đạn như vậy sao? Chuyện này cũng lại kì lạ!

Mạc Ngôn cười nói:

- Đây là bùa chú của Đạo gia, tất nhiên phải thần kì rồi.

Mạc Ngôn vừa rồi chỉ một ngón tay thì đã tách rời ra một vách núi. Có kết quả biểu diễn ngay trước mắt, Mạc Sầu lúc này tuy vẫn hoảng hốt nhưng năng lực tiếp nhận thì đã mạnh hơn khá nhiều.

Cô chớp mắt, vội đưa tay ra giặt lại bùa hộ mệnh, cẩn thận đeo vào người, hì hì cười bảo:

- Đây chính là bảo bối, em phải cất giấu cẩn thận...

Mạc Ngôn cười bảo:

- Không cần biết là bảo bối gì, đợi sau khi trở về, anh sẽ luyện cho em một cái còn tốt hơn thế.

Mạc Sầu tròn mắt nhìn, bỗng nhiên tò mò hỏi:

- Anh, anh hiện giờ có được tính là đã thành tiên?

Mạc Ngôn cười, xoa nhẹ vào đầu cô em bé bỏng, bảo:

- Hết cơn mê sảng nói năng nhảm nhí hả? Trên đời này không có thần, không có tiên, chỉ có người. Đại ca cũng chỉ là tu sĩ.

Dừng lại một chút, nói tiếp:

- Em kể tiếp đi, sau đó em lại gặp những thứ gì?

Mạc Sầu sần sần bảo:

- Sau đó cũng không có gì đáng nói, chỉ là liều mạng bỏ trốn thôi. Bơi ra ngoài cách mấy trăm thước không xa lắm, em nấp sau một khối đá ngầm, kín đáo bơi lên bờ. Sau đó chui vào trong rừng cây, liều mạng chạy. Cũng không biết là bao lâu, đến khi không còn chút sức lực nào mới dám dừng lại lấy hơi. Tóm lại, mấy ngày nay, em đều thực mạng chạy, chỉ đến khi không còn sức lực nữa mới dừng lại ngủ một giấc lấy sức. Cũng may trong rừng có quả nên không bị chết đói.

Mạc Ngôn nghe đến đó, hơi nhíu mày, hỏi:

- Nói như thế, em không hề biết gì về đám người bắt cóc em này. Với chuyện Minh Ngọc bị bắt cũng không rõ đúng không?

Mạc Sầu uể oải gật đầu, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì, bảo:

- Phải rồi, chiều hôm qua em trông thấy ở vách núi bên kia có nhiều người đang đuổi theo một cái gì đó. Em đoán là cũng có người đang trốn thoát như em.

Mạc Ngôn gật đầu, không hỏi thêm nữa mà lấy củi bên người nhóm thêm lửa.

Mạc Sầu lại nhớ đến sự an nguy của Minh Ngọc, nói:

- Anh, Minh Ngọc hiện giờ còn không biết thế nào, chúng ta phải nghĩ cách đi cứu cô ấy.

Mạc Ngôn thân nhiên đáp:

- Chuyện đó tính sau.

Giọng điệu của hắn nghe ra có vẻ như không quan tâm lắm, thái độ “sống chết mặc bay”. Nhưng sự thật là hắn không lãnh đạm, mà là lo cho Mạc Sầu một mình ở trong rừng.

Còn về đám hải tặc này, và chuyện Minh Ngọc, hắn vẫn để tâm trong lòng.

Lại nói tiếp, Mạc Sầu tuy không gặp tổn thương gì nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói lại có thể coi như không nhìn thấy gì sao? Trên thực tế, từ trước lúc lên đảo, hắn đã hạ định quyết tâm, bất luận sau này có tìm được Mạc Sầu hay không hắn đều sẽ tận tay thu dọn bọn hải tặc này.

Còn về Minh Ngọc, cho dù là nghĩ tới thể diện của Minh gia, hay là xét đến thể diện của phụ thân và Mạc Sầu, hắn đều sẽ dốc sức đi cứu viện.

Nhưng cũng chỉ là dốc gần hết sức thôi.

Ví như lúc này, Mạc Sầu vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, là lúc cần có người nhà che chở, hắn sao có thể tùy tiện rời đi.

- Anh, không được. Nếu chậm trễ phút nào thì Minh Ngọc sẽ gặp nguy hiểm phút đấy.

Mạc Sầu thấy Mạc Ngôn có vẻ hồ hững thì rất là sốt ruột.

Thực tế mà nói, nếu Mạc Ngôn không thể hiện ra năng lượng thần bí này thì Mạc Sầu cũng sẽ không ôm hy vọng. Càng không để Mạc Ngôn liều mạng đi cứu viện người ngoài Mạc gia.

Nhưng rất hiển nhiên, biểu hiện vừa rồi của Mạc Ngôn, không những cho Mạc Sầu can đảm mà còn lưu lại cho cô một ít “di chứng”.

Hiện giờ, trong mắt Mạc Sầu vị đại ca kia đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Hắn giống như thánh sống, chỉ cần cầu xin, chẳng phải chuyện cứu cô bé Minh Ngọc kia sẽ dễ như trở bàn tay sao?

Thấy Mạc Sầu sốt ruột, Mạc Ngôn khổ sở bảo:

- Nha đầu ngốc, không phải anh không muốn đi cứu Minh Ngọc mà là lo cô một mình ở chỗ này. Anh đến đây chỉ với một mục đích duy nhất là đem em an toàn trở về nhà, còn những cái khác, anh không nghĩ tới.

Mạc Sầu trong lòng đột nhiên như có một luồng khí ấm chạy dọc cơ thể. Cô ôm chặt lấy cánh tay Mạc Ngôn, rúc vào vai anh nhẹ nhàng nói:

- Anh, em biết anh thương em nhất.

Mạc Ngôn cười nói:

- Biết là tốt rồi.

270. Chương 241-2: Vật Tế Thần

Mạc Sầu không phải là cô gái không biết điều. Cô biết là lúc này Mạc Ngôn đang lo lắng cho an nguy của mình mới không chịu rời đi nên thôi không nhắc chuyện cứu Minh Ngọc nữa.

Nhưng ngay lúc đó, trong tiếng mưa gió bỗng nhiên vẳng lại một tiếng kêu thảm thiết.

Mạc Sầu mặt mũi biến sắc, lập tức ngồi dậy, căng thẳng nhìn ra cửa động.

Mạc Ngôn nhíu mày, vỗ nhẹ vai Mạc Sầu nói:

- Đừng sợ, có anh ở đây.

Mạc Sầu lắc đầu bảo:

- Anh, không phải em sợ mà em thấy âm thanh này rất quen thuộc, hình như là tiếng của Dương Tử Nhiễm. Cô vừa dứt lời lại một tiếng thét thê lương mơ hồ rít lên trong mưa gió.

- Là Minh Ngọc!

Nghe thấy âm thanh này, Mạc Sầu lập tức bị kích động, nắm vội tay Mạc Ngôn, nói:

- Anh, là Minh Ngọc, là tiếng của Minh Ngọc, cô ấy ở bên ngoài.

Mạc Ngôn sở dĩ không muốn đi tìm kiếm Minh Ngọc là vì lo cho sự an nguy của Mạc Sầu, nhưng giờ cô bé Minh Ngọc này lại tự tìm đến tận cửa, sao hắn có thể không tiện tay cứu lấy cô bé này.

Hắn lập tức đứng dậy, bảo:

- Mạc Sầu, em ngồi đây cẩn thận, để anh đi ra ngoài xem.

Mạc Sầu gật đầu, bảo:

- Anh, anh cũng phải cẩn thận đấy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thứ gây hại cho đại ca em trên đời này còn chưa được sinh ra. Cứ yên tâm!

Dứt lời, hắn ra khỏi hang đá, vòng qua sau núi, hai chân dồn thêm lực, như Dạ Kiêu bước ra khỏi động.

Hắn xoay người tung mình trong không trung. Chân phải chạm nhẹ trên vách đá dựng đứng, có ý chực chờ gió mưa qua núi.

Trên đỉnh núi, trời đất tối đen. Chừng hơn trăm mét đã có vài ngọn đuốc le lói sáng.

Những ngọn đuốc này phát ra từ chỗ rừng cây bên dưới. Nghe vắng lại có tiếng thét chói tai xen lẫn tiếng quát mắng, cười cợt.

Mạc Ngôn lập tức ý thức ra con đường phía trước núi.

Rừng rậm vốn dĩ làm gì có đường. Mạc Ngôn không chút do dự vận chuyển chân khí tới dưới chân huyết Dũng Tuyền, dồn lực bật nhảy, vút lên ngọn cây.

Một giây sau, hắn đã mỉm cười trên một nhánh cây cao vút, thoát cái lại chuyển cảnh.

Cứ thế, hắn bay bay băng qua những ngọn cây. Chỉ một lúc sau đã đến phía trên mấy ngọn đuốc.

Đứng trên ngọn cây, hắn lặng lẽ quan sát phía dưới.

Trong rừng cây, năm sáu tên mặc quần áo đen, đeo mặt nạ trắng bạch, vây quanh một đôi nam nữ trói dưới gốc cây đại thụ.

Những người này đúng là kì dị như lời Mạc Sầu mô tả. Ngoại trừ ấn đường ở giữa có một đường chỉ trắng dựng ở ngoài, các chỗ còn lại đều trơn nhẵn, thoáng nhìn thấy rất cổ quái.

Đôi nam nữ bị trói dưới gốc cổ thụ thật thảm hại. Cô gái đã muốn ngã xuống đất ngất đi, trên mặt đầy bùn đất, không thấy rõ mặt.

Thân hình cô nàng cũng thực nóng bỏng, vòng eo thon gọn, đôi gò bồng đảo căng tròn. Hơn nữa y phục cô lúc này lại ướt đầm, tuy rằng không tới mức trong suốt nhưng cũng làm nổi bật lên những đường cong quyến rũ mắt người.

Trông thấy dáng vẻ nóng bỏng của cô gái, trong người Mạc Ngôn không khỏi nao nao, trong đầu lập tức hiện ra những lời trước kia Mạc Sầu mô tả Minh Ngọc.

“Tình tình chưa nói được nhưng hình dáng thì bá đạo. Anh gặp là biết ngay.”

Quả thực là bá đạo... Mạc Ngôn cười, lắc lắc đầu. Giờ hắn mới hiểu lời nói đùa đầy hàm ý của Mạc Sầu trước kia.

Dưới gốc đại thụ, anh chàng thanh niên kia còn hôn mê hơn Minh Ngọc, tình cảnh càng thê thảm.

Một cánh tay anh ta đã gãy, dưới chân giày không biết đã đi đâu, để lộ hai vết máu loang lổ, bết bết bùn dưới chân.

Trên mặt hấn bầm tím những vết đánh đập, một mắt thậm chí đã không thể mở nổi.

- Xin các người, đừng giết tôi!

- Tôi sẽ trả cho các anh tiền chuộc, cha tôi là một trong mười hai vị tử phú của bến cảng này, có thể cho các ông rất nhiều tiền. Một trăm ngàn, năm trăm ngàn... Không, không, chỉ cần các người thả ta, một triệu cũng không thành vấn đề!

Mấy đôi nam nữ trầm mặc kiếm lời, lẳng lặng nhìn như muốn lao vào điên cuồng đâm tên thanh niên.

Tong tay bọn họ không có súng mà là một cây gậy gỗ đầu tua tua đinh sắt.

- Tên này đã gần lên thiên rồi, có thể đưa về tế thần rồi...

Đột nhiên, người đàn ông đeo mặt nạ cất giọng khàn khàn nói.

Một người khác gật đầu nói:

- Ý chí tên này quả không tồi. mấy ngày nay, tên này mới là thu hoạch thứ ba. Tốt lắm, ý chí càng mạnh, chết rồi hồn càng khỏe. đợi đến lúc tế thần, mới có thể kích thích cái ác trong hấn...

Ngừng lại một chút, hấn nhìn vào Minh Ngọc đang hôn mê, nói:

- Cô bé này tính sao bây giờ?

Tên đeo mặt nạ mở miệng đầu tiên nói:

- Để ở đây đi. Nếu chết rồi thì mang cô ta đi còn nếu sống thì mai tiếp tục đuổi bắt.

Lúc này, chợt có người lên tiếng:

- Đáng tiếc! Một cô gái xinh đẹp như vậy, giá mà có thể cùng cô ta ngủ một giấc.

Chưa kịp dứt lời, tên đeo mặt nạ đằng sau đã giáng vào đầu hấn một trường, bảo:

- Nhớ kĩ, thần linh chỉ ưa gái đồng trinh! Nếu còn có lần sau, đích thân ta sẽ đưa người lên tế đàn.

Chiếc gậy gỗ trong tay tên đeo mặt nạ nện vào đối phương, mấy cây đinh sắt cào vào, một dòng máu từ dưới mặt nạ chảy ra.

Tên bị nện trúng người cũng không dám kêu, cắn răng chịu đựng, mắt đầy sợ hãi.

Tên đánh hừ một tiếng lạnh lùng, quay sang phía anh chàng thanh niên vẫn còn đang van nài, bảo:

- Còn hai người này, đánh chúng ngất xỉu rồi đưa về.

Vừa dứt lời, một người mặc bộ đồ đen xì lập tức tiến đến, một tay xách người trẻ tuổi dậy. Một tên khác cũng đi đến, kẹp lấy cánh tay còn lại của anh chàng thanh niên.

Mạc Ngôn đứng ở trên ngọn cây, lẳng lặng quan sát hoạt cảnh này.

Luận về tình trạng cơ thể mà nói, hôn mê bất tỉnh té xỉu trên đất như Minh Ngọc đã như đèn dầu hết bấc rồi. so với Mạc Sầu lúc mới được tìm ra, tình trạng còn không bằng. Nếu cứ để mặc nàng hôn mê ở chỗ mưa gió này thì nhiều nhất là hai giờ, thân nhiệt cô sẽ vì quá thấp mà mất đi sinh mệnh.

Nhưng chuyện này với Mạc Ngôn mà nói không phair vấn đề to tát gì. Chỉ cần đến hơi thở cuối cùng, hơn nữa thân thể không gặp vết thương gì quá lớn thì hấn đều có thể vô tư “vận chuyển”.

Còn người thanh niên cánh tay gãy rời kia, Mạc Ngôn hầu như không cần chú ý.

Hấn dồn toàn lực vào mấy tên đeo mặt nạ.

Thông qua cuộc thoại ngắn ngủi của mấy tên này, hấn hiểu được rằng bọn chúng bắt cóc con tin không phải vì mục đích kiếm tiền hay chính trị mà chỉ là để tế thần.

Ngoài ra, kiểu tế thần này không phải là loại huyết tế như trong tiểu thuyết vẫn thường mô tả mà là một loại hiến tế cực kì cổ quái. Đại khái các bước làm cơ bản như sau. Trước khi sử dụng đồ tế phải làm cho vật đem tế sợ hãi, oán niệm điên cuồng, kích thích các tín đồ đi đường gặp phải một bầu không khí không lành mạnh rồi tập trung cảm xúc lại, cuối cùng đem hiến tế.

Nói ngắn gọn, đây chính là một loại tế thần tà ác.

Theo Mạc Ngôn biết, bất luận là Đạo môn chính thống hay Đạo môn Tả Đạo Nhân, thủ pháp tế thần kiểu này đều không tồn tại. Thật sự là có chút thủ đoạn giống ma đói hay là linh hồn hiến tế với tà ma trong thế giới phía tây.

Mạc Ngôn có ý muốn làm rõ nhưng hắn biết, mấy tên đeo mặt nạ này chỉ là tiểu lâu la, dù có bắt sống chúng e rằng cũng không hỏi ra được gì. Những cái khác không nói, chỉ cần dựa vào mấy người này trong buổi tối mưa gió bão bùng man rợ truy bắt người thì chắc chắn bọn chúng chẳng phải nhân vật ghê gớm gì.

Những tên tiểu lâu la như vậy, một kiếm cho nó đứt điểm.

Mạc Ngôn vừa phân tích xong liền hành động. Kiếm phi ra, trong chớp lát, thủ cấp của mấy tên đeo mặt nạ đã lũ lượt rơi xuống.

Anh chàng thanh niên dưới gốc đại thụ bị máu của tên đeo mặt nạ đứng gần nhất phụt tung tóe.

Hắn phát hoảng, ngơ ngác nhìn một khối thi thể không đầu vẫn còn đứng sững, cười toáng lên một tiếng rồi im bặt. Hắn đã rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Giải quyết xong mấy tên đeo mặt nạ, Mạc Ngôn đang định nhảy xuống đất thì đột nhiên, một trận cuồng phong bỗng nhiên nổi lên, cuộn đầy lá khô trên mặt đất.

Trong cơn gió, Mạc Ngôn mơ hồ linh cảm được có ánh nhìn khác lạ đang chực chờ đánh lại mình.

Trong lòng hắn kinh hãi, mắt theo bản năng mở to, sau đó định thần quan sát.

Trong rừng cây dày đặc âm khí, trên mặt đất mấy thi thể không đầu nằm sõng xoài, bỗng nhiên hiện ra bóng người. Những bóng người này vô hình, trên người âm khí nặng, giống như gợn nước rung động gần nhau.

Bọn chúng phiêu dạt trong âm khí, mê man, không có chút thần khí gì của người sống.

271. Chương 242: U Hồn Hiện Ra

- U hồn?

Mạc Ngôn thấy thế, trong lòng không khỏi ngẩn ra. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy u hồn xuất hiện sau khi chết kể từ lúc học nói đến nay.

Cái gọi là u hồn, thật ra chính là cái hiện thực hóa của ý thức con người, cũng là linh hồn mà mọi người thường nói đến.

Thông thường, sau khi con người chết linh hồn cũng sẽ tiêu vong theo, duy có người có oán niệm hoặc ý chí lớn trước khi chết mới có thể xuất hiện u hồn. Nếu lúc chết, chỗ ở chẳng may âm khí dày đặc, những u hồn này sau khi được “bồi bổ” thì sẽ ở trên trần gian một thời gian, hoặc nửa năm, hoặc vài tháng. Nếu không thì, nhiều nhất hai ba giờ đồng hồ sẽ biến thành hư vô. Nếu vận khí không tốt, gặp phải thời tiết mặt trời chói chang thì dù oán niệm hay ý chí bọn họ có lớn đến đâu cũng đều sẽ tan biến ngay lập tức.

- Thật là kỳ quái, những người có thể tụ tập ra hồn ma, phần lớn đều là khi sống có ý niệm cực kì mãnh liệt. chứ mấy con cá bày ra trước mắt, làm sao có thể tụ lại thành u hồn?

Sự việc bất thường vì cái gì!

Mạc Ngôn người mang chân khí, đối với mấy cái u hồn cơ bản là không để vào mắt.

Lúc này hắn tập trung tư tưởng trầm ngâm, phòng bị không phải là không có chút sát thương u hồn mà là tồn tại những cái khác.

Xác suất u hồn có thể nói trong hàng vạn cái mới có một. Lúc này người ta chết đi biến thành u hồn, trong chuyện này hẳn là có nhân tố nào đang chi phối hoặc trực tiếp thao tác tất cả chuyện này.

Từ sau khi Mạc Ngôn mở mắt đến nay, thực tế cũng chỉ trong nháy mắt. Lúc này, cái u hồn cách Mạc Ngôn gần nhất kia đang mang về mặt mê man đánh úp lại hướng Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn vận chuyển chân khí, đang muốn bóp chết u hồn này thì trước ngực đột nhiên xuất hiện một vầng sáng, quét sạch u hồn này.

U hồn không hề phản kháng. Sau khi bị diệt sạch, ảo ảnh đột nhiên biến mất!

Mạc Ngôn xem rõ ràng, u hồn đích thực là biến mất trong ánh sáng, mà không cần phải động tay chân.

Chuyện này là thế nào?

Mạc Ngôn trong lòng hơi ngạc nhiên, đang muốn xem xét sự việc vừa rồi thì đã thấy vầng sáng bỗng nhiên căng phồng lên, sau đó trong phút chốc liền quét sạch mấy cái u hồn còn sót lại.

- Chẳng lẽ sự xuất hiện của những cái u hồn này lại có liên quan đến bội súc? Điều này kì lạ thật...

Trong bội súc có không gian, trong không gian có cánh cửa, sau cửa có một thế giới mới...Đối với Mạc Ngôn mà nói, hẳn sớm đã đem bồi súc không rõ căn nguyên, lai lịch này nhận định là sự tồn tại về mặt pháp bảo. Nhưng hẳn ngàn vạn lần không nghĩ tới, loại bồi súc giá cao chót vót này, lúc này sẽ thả nửa mình dưới đoạn, sao phải thu dọn đám tiểu quỷ, u hồn này.

Mạc Ngôn ngay lập tức phân hóa một luồng ý thức, chìm vào trong bồi súc nhưng trong không gian lại hoàn toàn vắng vẻ lại càng không có sự tồn tại của những u hồn kia.

- Chẳng lẽ đã bị luyện hóa rồi sao? Không đúng, không đúng, chỗ ở của các u hồn vừa mới sinh ra này không lớn, trừ khi là hàng nghìn hàng vạn, nếu không thì sẽ không có giá trị luyện hóa. Nếu như không đoán sai, bọn họ nên được chuyển đến trong thế giới ở cửa sau rồi.

Mạc Ngôn trong lòng kinh ngạc, rất muốn bây giờ đi vào thế giới sau cửa để xem rốt cuộc ra sao, nhưng đáng tiếc là bất luận thời gian, địa điểm lúc này đều không thích hợp xâm nhập tìm kiếm.

- Muốn truy đến tận cùng thì chỉ có giải quyết toàn bộ chuyện trên hoang đảo. sau khi không có nỗi lo gì mới có thể ung dung tiến vào cái thế giới kia.

Vừa nghĩ đến đây, Mạc Ngôn không nghĩ đến những u hồn đấy nữa. Nhảy xuống ngọn cây, hắn đưa tay ôm lấy Minh Ngọc đang té xỉu, sau đó đi thẳng vào rừng cây đầu không ngoảnh lại.

Sau khi quay vào động trong vách núi, hắn sợ vội vàng đi vào sẽ dọa Mạc Sầu đang một mình ở trong núi đá, bèn cất tiếng:

- Mạc Sầu, anh về rồi đây.

Mạc Sầu lập tức lao ra ngoài, thấy Minh Ngọc nằm gọn trong tay Mạc Ngôn, kinh ngạc hỏi:

- Anh, anh thật sự đã cứu được Minh Ngọc rồi sao? Tốt quá rồi, em biết anh sẽ làm được mà.

Nói xong, cô liền tiến lên vài bước, định đỡ lấy Minh Ngọc thì Mạc Ngôn nói:

- Để anh đỡ cho.... Người cô ấy ướt sũng rồi, em chuẩn bị tắm đi.

Mạc Sầu vội hỏi:

- Anh, Minh Ngọc không sao chứ?

Mạc Ngôn đi vào trong vách đá, nói:

- Yên tâm đi, cô ấy không sao đâu, cũng giống như em thôi, thể lực đều đã tiêu hao hết.

Mạc Sầu trong lòng yên tâm hơn một chút, sau khi vào phòng trong hang núi, cô cuống quýt trải tấm thảm lông ra, trong miệng lo âu nói:

- Anh, không có quần áo khô để thay cho cô ấy, làm thế nào bây giờ?

Mạc Ngôn nói:

- Không phải lo, chuyện quần áo để anh giải quyết. Trước hết em nấu một bát canh nóng đã, chờ Minh Ngọc tỉnh lại cho cô ấy bồi bổ sinh lực.

Mạc Sầu nghe thấy câu này, mắt tròn tròn chớp lia lịa, nhìn Mạc Ngôn ngạc nhiên hỏi:

- Anh, anh giải quyết như thế nào? Người ta là con gái... chẳng lẽ anh định cởi sạch quần áo của cô ấy đem hong khô rồi cho mặc lại?!

Mạc Ngôn trừng mắt lườm em gái một cái, bảo:

- Nha đầu óc trái nho thì biết gì? Anh trai em là người như vậy sao?

Mạc Sầu cười hì hì nói:

- Có phải cũng không liên quan...cấp bách thì còn nề hà gì. Anh đã có công cứu mạng cô ấy, nhìn một chút có sao? Hơn nữa, cô ấy có khi cũng mong như vậy. Anh, anh trợn mắt nhìn em làm gì, em nói đều là thật. Người ta từ xa xôi chạy đến Uyển Lăng thăm anh, chẳng phải là có tình ý với anh sao.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, mặc kệ cô em mồm miệng đứng lải nhải, đem thùng Minh Ngọc đặt lên trên thảm, sau đó vận chuyển chân khí, chỉ trong chớp lát đã sấy khô quần áo trên người cô gái.

Bị chân khí tác động, người cô gái toát ra lượng dày hơi nước, nhưng không bao lâu đã bị lửa sưởi nóng rực trong hang núi hút khô.

Mạc Sầu mồm há hốc, hoảng hốt nói:

- Oa, làm tu sĩ thật tốt, đến quần áo cũng có thể vận công giặt được.

Mạc Ngôn lắc đầu cười nói:

- Chỉ dựa vào những lời này của em đã thấy vô duyên với Đạo môn rồi... Để ông chú nghe thấy, kiểu gì em cũng bị ăn đòn.

Nói xong, hắn tiếp tục vận khí, truyền lực vào người Minh Ngọc.

Khoảng mười lăm phút sau, hắn dừng lại, nói:

- Mấy phút nữa cô ấy sẽ tỉnh lại, tinh thần sẽ hơi bị kích động, em hãy chậm rãi an ủi.

Mạc Sầu thấy Minh Ngọc không việc gì, trong lòng cũng yên tâm, cười hì hì nói:

- Anh, đây là chuyện anh nên làm.

Mạc Ngôn giận tái mặt, bảo:

- Đừng có nói linh tinh. Anh đã có bạn gái rồi, Mạc Ngữ chưa nói cho em sao?

Mạc Sầu thè lưỡi, nói:

- Anh hai đã nói với em... nhưng đây là lấy vợ, dù sao cũng phải chọn lựa một chút chứ?

Mạc Ngôn bực mình bảo:

- Đợi đến lúc em bị người ta chọn thì hãy nói với anh những lời này.

- Xí ...

Mạc Sầu bĩu môi, đắc ý bảo:

- Em còn lâu mới là người bị chọn. Em gái anh xinh đẹp mỹ miều, tài đức vẹn toàn, chỉ có đi tuyển người chứ đâu đến lượt người khác tuyển em?

Mạc Ngôn cười lắc đầu, định nói gì đấy rồi bỗng dừng nhớ ra điều gì. Trên vách núi còn có một người đang hấp hối.

- Thôi vậy, chỉ là tiện tay thôi mà, cứu hắn về đây vậy.

Nghĩ tới đây, hắn đứng dậy, nói:

- Mạc Sầu, anh đi ra ngoài một lát, còn có người bị ném ở vách núi thượng. Nếu không nhanh chắc hắn sẽ chết mất.

Mạc Sầu hoảng sợ, nói:

- Còn một người nữa sao? Vậy anh đi nhanh lên, đi đi...

Mạc Ngôn gật đầu, quay người bước ra khỏi hang đá.

Hai phút sau, hắn giống như xách một con chó chết, một tay xách tên thanh niên đang thoi thóp đi về.

- Chu Liệt! Mạc Sầu kinh hãi hô to:

- Sao hắn cũng ở đây? Hả, cánh tay của hắn gãy rồi, sao lại thắm như vậy?

Mạc Ngôn nhún vai, theo thường lệ vận khí truyền lực giải trừ hơi lạnh trên người tên thanh niên, sau đó tiện tay ném vào một góc, không lo liệu nữa.

- Anh ...

Mạc Sầu bắt mắt nhìn Mạc Ngôn một cái, nói:

- Đây là người sống, đừng có xem hắn như bao cát ném qua ném lại thế được không?

Hành động này của Mạc Ngôn trong mắt người thường ít nhiều cũng có chút quá đáng nhưng chuyện này cũng hết cách rồi. Tu sĩ đến cảnh giới này đối với sống chết của người không quen biết ít nhiều đều có chút thấy kệ.

Đối mặt với sự trách cứ của tiểu muội, Mạc Ngôn ha ha cười, tự nhiên sẽ không để trong lòng.

Mạc Sầu là một cô gái lương thiện. Chăm sóc xong cho Minh Ngọc lại đem tắm tắm lông trùm lên người Chu Liệt, sau đó cẩn thận băng bó cánh tay bị gãy.

Mạc Ngôn ngồi một bên nhìn, không giúp đỡ gì. Chờ Mạc Sầu làm xong, cười hỏi:

- Em học qua lớp hộ lý rồi à?

Mạc Sầu gật đầu nói:

- Ở trường có học qua. Đúng rồi anh, bên ngoài vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn nói:

- Có mấy người đeo mặt nạ truy đuổi theo bọn hắn. Lúc anh đến nơi thì Minh Ngọc đã hôn mê, còn cái tên Chu tiểu tử một chút khí khái cũng không có, rồi rít củi đầu xin bọn kia tha mạng.

Mạc Sầu ngáp ngừng đôi chút, hỏi:

- Bọn người truy đuổi Minh Ngọc với Chu Liệt đâu?

Mạc Ngôn không muốn nói nhiều chuyện máu me trước mặt Mạc Sầu, bèn trả lời ngắn gọn:

- Bị anh giết hết rồi.

272. Chương 242-2: Hình Tượng Anh Hùng

Nghe xong câu này, Mạc Sầu có gì đó không hiểu. Trầm ngâm một lát, nói tiếp:

- Giết rồi sao? Cũng tốt...

Thực ra, lúc hỏi câu đó cô đã đoán biết được kết quả. Lúc này nhận được đáp án, trong lòng cũng không quá kinh ngạc mà ngược lại lại có một chút thỏa mãn.

Mạc Ngôn thấy em gái bình tĩnh đón nhận việc mình giết người trong lòng cũng có chút vui mừng.

Hắn luôn hy vọng Mạc Sầu lúc nào cũng sống vui vẻ, nhưng không bao giờ mong cô ngây thơ như vậy. Càng là người ngây thơ càng dễ bị tổn thương. Đôi khi, sự tổn thương này hoàn toàn không phải do người và việc khách quan mang lại mà lại do chính tư tưởng cùng quan niệm bản thân mà ra, cũng chính là do quá nhạy cảm để tâm vào những chuyện vụn vặt.

Mạc Sầu có thể hiểu được đạo lí báo thù. Điều này khiến Mạc Ngôn rất vui.

Lúc này, Minh Ngọc nằm trên tấm thảm lông bông dựng hết lên một tiếng.

- Đói quá... đừng theo tôi..... người xấu, các người đều là người xấu, đừng có động đến một sợi lông chân của tôi!

Mạc Sầu nghe vậy, phì ra cười.

Mạc Ngôn cũng không nín được, cười theo.

Mạc Sầu ngồi bên người Minh Ngọc, nắm chặt cái mũi của nàng nói:

- Đồ ngốc, dậy ăn cơm!

Minh Ngọc hơi nhăn mũi, từ từ mở mắt ra.

- Mạc Sầu?

Trông thấy Mạc Sầu, Minh Ngọc không khỏi ngơ ngác:

- Mình đang ở đâu đây?

Mạc Sầu phụng phịu nói:

- Đây là Âm ti Địa phủ, tớ bị chết đuối, cậu cũng thế. Bây giờ, cậu nên uống thuốc Mạnh Bà!

Minh Ngọc đột nhiên nước mắt chảy dài, nức nở nói:

- Mạc Sầu, cậu cũng chết rồi sao? Xin lỗi cậu, xin lỗi, lần này là tớ liên lụy đến cậu rồi... hu hu, chúng ta chết đối sao, ngay cả đến chết cũng thê thảm như vậy, mẹ tớ mà biết chắc sẽ đau lòng lắm.

Mạc Sầu vốn định trêu đùa Minh Ngọc nhưng thấy bạn khóc ghê quá, không khỏi thương xót, nhất thời cũng òa lên khóc theo.

- Minh Ngọc, đừng khóc, tớ đùa cậu đấy, chúng ta không chết. Sự thật, chúng ta không chết!

- Mạc Sầu, cậu không cần an ủi tớ. Chết thì chết, cũng đâu có gì to tát nhưng bụng tớ đói quá, muốn ăn cái gì đó.

- Chỗ này có thuốc Mạnh Bà, mà không đúng, là canh nóng. Mau ăn đi, ăn xong rồi thì cậu sẽ biết chúng ta không chết!

Thấy hai cô gái khóc sụt sùi một tràng, miệng thì nói những gì không hay biết, Mạc Ngôn không khỏi dở mếu dở cười.

Lúc này, Minh Ngọc thấy Mạc Ngôn ngồi yên một bên, nức nở nói:

- Người là ai, sao ta chưa bao giờ thấy người? Người cũng đã chết rồi sao?

Mạc Ngôn không khỏi khở sở cười, toan mở miệng thì Mạc Sầu vội tiếp:

- Đây là anh trai tớ, cậu đã nhìn qua ảnh rồi đấy... Hai ya, con bé này ngốc quá, đừng khóc nữa, chúng ta không có chết!

Minh Ngọc đột nhiên ngừng nghẹn ngào, tròn mắt nhìn, hỏi lại:

- Thật là chúng ta chưa chết?

Mạc Sầu cắn một cái trên cánh tay Minh Ngọc. Minh Ngọc đau quá lập tức hét ầm lên:

- Mạc Sầu, cậu làm gì thế hả? Đau chết đi được.

Mạc Sầu lau nước mắt nói:

- Đồ ngốc, thế này đã tin mình không nói dối chưa?

Minh Ngọc vẫn không dám tin, nhéo thử vào cánh tay mình, thấy đau nhói mới nín khóc mỉm cười, ôm cổ Mạc Sầu nói:

- Thật là không chết, Mạc Sầu, chúng ta không chết!

Hai cô gái cứ thế mừng mừng tủi tủi đến nửa giờ mới trấn tĩnh trở lại.

Mạc Ngôn này giờ không nói gì. Cứ để yên cho Mạc Sầu thao thao kể mình chạy thoát như thế nào, Mạc Ngôn cứu Minh Ngọc và Chu Liệt như thế nào với Minh Ngọc.

- Ấy, là anh trai mình cứu cậu, cậu phải lấy thân báo đáp nha.

Mạc Sầu ôm cổ Minh Ngọc, thì thào nói nhỏ.

Minh Ngọc trộm nhìn Mạc Ngôn, nét mặt thoáng ửng đỏ.

Cô cùng Mạc Sầu từ Bắc Kinh xuất phát, ý định ban đầu là đi Uyển Lăng, tận mắt xem mặt Mạc thiếu gia cùng với cô bạn gái của hắn.

Minh gia muốn cùng Mạc gia kết thân. Một mặt là vì chính trị, mặt khác cũng vì hai nhà xưa nay cũng đã tình thâm nghĩa nặng.

Đối với chuyện xem mặt, Minh Ngọc mới đầu phản đối rất dữ dội. Mình là một cô gái hiện đại, ai lại đi phò thác thân mình cho một chàng trai chỉ biết nhau có vài lần hồi nhỏ?

Cho nên, từ lúc mới bắt đầu, cô cũng như Mạc Ngôn, cả hai đều chẳng hứng thú gì.

Cũng may Mạc Ngôn tính tình vốn phóng khoáng, ở Bắc Kinh đến bắt chuyện cũng không dám, chỉ để lại bồ câu cho mọi người.

Còn lần này, Minh Ngọc tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng ao ước đến chết, ước gì Mạc Ngôn về sau đừng xuất hiện nữa.

Có điều phụ huynh hai bên chẳng hề có ý muốn buông tha, bắt đầu lên ý tưởng xem mặt lần hai.

Nhưng vào chính lúc này, lại truyền đến tai tin Mạc Ngôn đã có bạn gái.

Sau khi nghe được tin tức này, nhà họ Minh ngay lập tức hủy bỏ, một là vì dựa chèn ép thì không ngọt, hai là Minh gia cũng là gia tộc danh giá, tuyệt đối không thể hạ mình và mất mặt, việc gì phải khuyến khích đại tiểu thư nhà mình đi tranh giành với một cô gái khác?

Sau khi Minh gia được bản tin này, theo lý mà nói, Minh Ngọc đúng là cầu bất đắc.

Nhưng có câu tục ngữ nói rất đúng: “Đo lòng con gái như mò kim đáy biển”.

Sau khi biết Mạc Ngôn có bạn gái, Minh Ngọc có đôi chút khó chịu, cũng chẳng biết phạm phải dây thần kinh nào, bỗng nhiên lại ùng ùng muốn tới Uyển Lăng xem xem bạn gái Mạc Ngôn rốt cuộc có cái gì xuất sắc hơn mình.

Dù là ngoan cố hay tùy hứng hay đơn giản chỉ là chứng minh bản thân mình là ưu tú nhất, tóm lại, cô với Mạc Sầu sau khi bàn bạc một hồi đã quyết định rời khỏi Bắc Kinh, men theo đường bờ biển, theo hướng Uyển Lăng mà đi.

Chuyện tiếp theo đó không cần rườm rà, nói ngắn gọn là lúc hai cô gái nhất thời ham chơi đã gặp phải tai bay vạ gió.

- Tên này bộ dạng thật đẹp trai, so ra còn đẹp hơn cả trong ảnh.

Minh Ngọc lén nhìn Mạc Ngôn, trong lòng tim đập rộn ràng.

Nhắc đến sinh vật đẹp trai, quả thực cô đã gặp nhiều rồi. Luận về diện mạo, Mạc Ngôn trong số những anh chàng đẹp trai mà cô từng thấy, xét mười người đẹp nhất thì cũng chỉ đặt ngang hàng với mười người.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, trong số mười người đó, chỉ đơn thuần đẹp trai về khuôn mặt và hình thể, còn luận về khí chất thì Mạc Ngôn là vượt trội hơn cả.

Nhất là đôi mắt của Mạc Ngôn, thỉnh thoảng lúc mở to thì trong veo như nước những cũng sâu thẳm như biển.

Chỉ có khí chất thôi, với Minh Ngọc mà nói vẫn chưa đủ.

Nhưng, tên thanh niên trước mặt này chẳng những dung mạo, khí chất mà cả tài năng đều đạt được, sát phạt như chơi, cứu người dễ dàng, xoay chuyển tình thế như chớp. Đúng là vị đại anh hùng, bậc đại trượng phu!

Một người đàn ông như vậy, đối với một tiểu thư canh vàng lá ngọc như Minh Ngọc, được dạy dỗ tử tế lại thêm chút bướng bỉnh của tính khí con gái làm sao có thể không bị “sát thương”.

Lúc này, Mạc Sầu ngồi một bên, thấy Minh Ngọc thoáng đỏ mặt nhìn trộm Mạc Ngôn, trong lòng không khỏi đắc ý cười thầm.

Trên thực tế, hình tượng anh hùng vĩ đại, bậc đại trượng phu của Mạc Ngôn chẳng có quan hệ gì đến nửa giờ “tẩy não” của Mạc Ngôn.

Trong nửa tiếng đồng hồ, cô và Minh Ngọc xì xào bàn tán, dốc toàn bộ sức lực mới được phục hồi vào soi xét hình ảnh anh hùng của Mạc Ngôn. Nếu không phải Mạc Ngôn đã dẫn trước một số chuyện không thể nói thì cô đã thổi phồng vị đại ca của mình thành đại thần tiên rồi.

- Mạc, Mạc đại ca, cảm ơn anh đã cứu tôi.

Ấp ủ một hồi, cuối cùng Minh Ngọc cũng thu hết can đảm, nhìn thẳng vào mắt Mạc Ngôn nói ra câu đó.

Mạc Ngôn mở mắt ra, thản nhiên nói:

- Cứu cô chỉ là nhân tiện, không cần cảm ơn.

Hắn nói lời này rất đúng với sự thật, nhưng ít nhiều có gì đó không hợp với đạo làm người. Trên thực tế, hắn cũng biết cô gái này có chút liên quan đến mình nhưng hắn đã có Mạch Tuệ và Đỗ Tiểu Âm làm hồng nhan tri kỷ rồi, thật sự không muốn có thêm người khác nữa.

Hắn cho rằng làm ra vẻ lạnh lùng như vậy ít nhiều cũng có chút tác dụng. Minh Ngọc nghe những lời này, mắt chớp chớp, rồi ghé sát vào tai Mạc Sầu, nhẹ giọng bảo:

- Anh của bạn đúng là một chàng trai tốt, không muốn làm người khác nghĩ mình mắc ơn.

Mạc Sầu đắc ý bảo:

- Đương nhiên, quân tử thì ân bất cầu báo... Anh cả mình từ nhỏ mỗi lúc gặp ông nội, nói mặt anh biến sắc anh cũng không biến sắc. Không giống như anh hai mình, thấy ông nội là lủi mất.

Hai người đang xì xào bàn tán, Mạc Ngôn bỗng nhiên trầm xuống rồi nhắc mình đứng dậy.

Mạc Sầu hoảng sợ hỏi:

- Anh, anh làm sao vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Có mấy con gián ở vách núi đang náo loạn, anh đi xem một chút.

Theo hiểu biết sơ đẳng nhất của mình thì trên núi làm gì có gián?

Vách núi phía trên, ít nhất cũng có ba bốn mươi người tay soi đèn pin, cầm theo súng ống, đang lục lọi khắp xung quanh.

Nhưng người này ngoại hình đều giống nhau, quần áo đen sì và mặt nạ trắng bệch.

Một người trong đám thân hình cao lớn, đầu hắn không chừng dài tới hai mét. Hắn đứng ở đỉnh vách núi, hơi khom khom người, nhìn xuống mặt biển đen sẫm.

Sóng biển vỗ lên vách đá, phát ra những tiếng gầm rú dữ dội.

273. Chương 243: Giết Chóc (1)

- Sau hừng đông, phái vài người kiểm tra dưới vách núi.

Người nam thân hình khôi ngô trên đỉnh núi nói.

Người đứng cạnh hần nao nao, lập tức cung kính nói:

- Nếu ngài cần, bây giờ tôi có thể lập tức phái người đi kiểm tra.

Người nam hơi trầm ngâm, gật đầu nói:

- Tốt lắm, đi đi. Nhất định trước khi trời sáng phải tìm được và giết tên tín đồ dị đoan kia, ta muốn dùng phương thức cũ để hành quyết hần, đem đầu hần tế thần... Ta tin tưởng, thần nhất định sẽ thích đầu của hần!

Hai nam tử đeo mặt nạ đứng trên đỉnh núi, nhìn như đơn giản chỉ nói mấy câu nhưng đã định xong chuyện này, chúng cũng không biết rằng chỉ bằng mấy câu nói đơn giản ấy mà chúng đã không còn cơ hội được nhìn thấy ngày mai nắng hay mưa nữa.

Từ đỉnh núi xuống đến mặt biển, trừ khi dùng dây thừng leo xuống, còn lại không có biện pháp nào khác. Mà một khi có người thông qua dây thừng đi xuống tra xét, vậy huyết động Mạc Ngôn mở ra nhất định sẽ bị phát hiện!

Trên thực tế, lo lắng đến an nguy của Mạc Sầu, ít nhất trước khi trời sáng, Mạc Ngôn cũng không có ý đại khai sát giới.

Nhưng, biển cổ luôn luôn lớn hơn kế hoạch, khi hần nghe được đoạn đối thoại của hai người đàn ông trên đỉnh núi, lập tức sát khí nổi lên.

Không những thế, ngoài những người trên đỉnh núi, hần cũng tính toán đột phá sào huyết đối phương xem tột cùng là có bao nhiêu lợi hại.

Đối phương rốt cuộc có lai lịch thế nào, tế thần có mục đích gì, thần là cái dạng tồn tại gì... Mấy vấn đề này, hần nhất định tra rõ ràng.

Nghĩ đến đây, hần nhìn về phía Mạc Sầu nói:

- Tiểu muội, anh muốn đi ra ngoài một lát, em ở yên đây đừng nhúc nhích, đợi anh chấn cửa động lại...

Chấn cửa lại?

Nghe xong lời này, Minh Ngọc tò mò nhìn quanh bốn phía. Nơi này hoàn toàn vắng vẻ, lấy cái gì ra để chấn cửa?

Mạc Sầu cũng có chút tò mò, đang muốn hỏi, đã thấy Mạc Ngôn cong ngón tay búng ra, điểm vào huyết phủ của Minh Ngọc.

Minh Ngọc ánh mắt nhất thời hốt hoảng, nửa người trên hơi đung đưa, sau đó ngã vào lòng Mạc Sầu mà ngủ.

Thấy vẻ kinh ngạc của Mạc Sầu, Mạc Ngôn cười cười giải thích:

- Có một số việc không thể để cô ấy biết được...

Nói xong, hần đi ra bên ngoài hang đá, xuất ra bốn mạng hồn kiếm cắt mấy khối đá lớn trên vách đá, sau đó đem thông đạo thông vào thạch thất hoàn toàn phá hỏng. Chỉ lưu lại một khe hở nhỏ, để thông khí.

Làm xong việc này, hần vỗ vỗ lên mấy tảng đá kiểm tra, nói qua khe hở:

- Cái cửa đá này ít nhất cũng phải đến 10 tấn, có nó bảo hộ các em, anh an tâm rồi. Kỳ thật anh sớm nên nghĩ đến phương pháp này mới phải...

Đối với lần này, Mạc Sầu cũng đã quen, hơi nhú mồm nói:

- Anh phải đi rất lâu sao?

Mạc Ngôn nói:

- Anh cũng không biết... Đối phương rất nhiều người. Cái đảo này diện tích lại lớn như vậy, nhất thời chỉ sợ khó dọn dẹp sạch sẽ.

Mạc Sầu lo lắng nói:

- Anh, có thể không đi được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng hoảng thế, không đem đảo này dọn dẹp sạch sẽ, chúng ta làm sao có thể rời đi?

Mạc Sầu nói:

- Có thể đợi cảnh sát tới cứu chúng ta mà!

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Hoàn cảnh nơi này bốn bề là nước bao quanh. Địa hình phức tạp, chờ cảnh sát tới cứu, tới lúc đó cúc vàng cũng đã héo (cúc là loài hoa giữ được màu sắc và độ tươi rất lâu, ở đây ý là không kịp)!

Mạc Sầu biết mình không thể ngăn cản Mạc Ngôn, nhin không được bật khóc nức nở nói:

- Anh, ngàn vạn lần phải cẩn thận...

Trên vách núi đã có người mang dây thừng tới. Cột vào đám cây khô cách đó không xa.

Dây thừng dài chừng 100m, cũng đủ xuống tới đáy vách núi.

Vách núi nơi này được thiên nhiên đeo gót thẳng đứng, không thể nghi ngờ đây là một việc cực kỳ nguy hiểm. Nhưng, những người được chọn xuống vách núi kiểm tra này, lại không một ai, không một người nào lùi bước.

- Các người chuẩn bị xong chưa?

Trên đỉnh núi, người kia lù lù mà đứng, âm thanh khàn khàn phát ra dưới cái mặt nạ trắng bạch.

Ba người được chọn trầm giọng nói:

- Vâng, chúng thuộc hạ đã chuẩn bị tốt.

Người kia gật gật đầu nói:

- Vậy đi xuống đi...

Lúc mấy người này bắt đầu leo xuống vách núi kiểm tra, Mạc Ngôn đã đứng ở ngoài cửa hang...

Lúc này mưa gió mãnh liệt, căn bản không biết bao giờ sẽ tạnh, hạt mưa lớn bị cuồng phong thổi đánh lên vách đá thẳng đứng, bạo phát ra hàng loạt thanh âm.

Mạc Ngôn hít thật sâu, dưới chân nhẹ hơn một chút, đón gió mạnh lướt qua động khẩu.

Đột nhiên, hắn xoay người, nhìn về phía đỉnh núi.

Lúc này, ba bốn người theo ba sợi dây thừng, đang run rẩy bầy, chậm chậm leo xuống...

Một trận cuồng phong đánh tới, người ngoài cùng bên phải, không có điểm đặt trụ, bị cuồng phong đánh bật ra, vài giây sau, lại lúi húi trở về, đập mạnh vào vách đá dựng đứng!

- A ...

Người này hét thảm, ít nhất đã bị đập gãy ba cái xương sườn, tay cầm dây thừng cũng có dấu hiệu bị gãy.

Mạc Ngôn lạnh lùng nhìn lên những người này, tâm niệm vừa động, bốn mạng hồn kiếm lập tức bắn ra, cắt đứt ba sợi dây thừng!

Ngay sau đó, ba tiếng hét thê lương vang lên, át cả tiếng mưa gió...

Vách núi cao gần trăm mét, phía dưới biển lại là mỏm đá lởm chởm, những người này ngã xuống, không thể có kết cục nào khác ngoài, “tan xương nát thịt”.

Sau khi điều khiển bốn mạng hồn kiếm cắt đứt dây thừng, Mạc Ngôn lập tức với tay tìm tòi, bám vào một mô đá nhô ra trên vách.

Nhưng, hắn cũng không có vội vã đi lên, mà là cúi đầu ngưng thần, nhìn ngọc bội trước ngực...

Không ngoài sở liệu, vài giây sau, mấy người bị rơi xuống vách núi hoàn toàn bỏ mạng, ngọc bội liền phát ra một đạo thanh quang, bắn về phía đáy vách núi.

Không bao lâu sau, ba u hồn liền bị thanh quang lôi lên, tới cách Mạc Ngôn khoảng chừng 3 thước, ở trong thanh quang biến mất.

- Quả nhiên là như vậy.

Mạc Ngôn gật gật đầu, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đỉnh núi.

Lúc này, trên đỉnh núi đã có người phát hiện dây thừng bị cắt, đang có người từ đỉnh núi, dùng đèn pin soi xuống xem xét.

Ánh đèn đảo qua đảo lại, rất nhanh liền tập trung nơi Mạc Ngôn đang leo lên trên vách đá dựng đứng!

- Phía dưới có người đang leo lên!

Là tên đàn ông đó, hắn đang ở dưới leo lên...

Trên đỉnh núi người kia nghe vậy, lập tức tiến lên vài bước, đoạt lấy đèn pin trong tay một thuộc hạ chiếu xuống phía dưới.

Khi hắn thấy rõ thân ảnh Mạc Ngôn, lập tức rút súng bên hông. Nhắm Mạc Ngôn, quát lớn:

- Tất cả rút súng, hạ hắn cho ta!

Nói xong, hắn quyết đoán bóp cò.

Theo một tiếng súng nổ vang, trong mưa gió, nhất thời liên tiếp những tiếng súng vang lên.

Nếu là trước kia, Mạc Ngôn đối với loại tập kích này tuyệt đối là đau đầu không thôi. Cách ứng phó duy nhất là chạy được bao nhiêu thì chạy. Nhưng hiện tại, thần thức hắn có thể nhìn rõ quỹ đạo của viên đạn, bốn mạng hồn kiếm lại vừa có thể công lại vừa có thể thủ. Loại trình độ tập kích này, đã không thể tạo cho hắn bất cứ uy hiếp gì rồi...

Tiếng súng mặc dù ác liệt, nhưng bị ảnh hưởng bởi nhân tố hoàn cảnh. Chân chính bắn về phía Mạc Ngôn cũng chỉ có bốn năm viên.

Mạc Ngôn ung dung sử dụng kiếm, đem những viên đạn này toàn bộ chém thành hai khúc...

Dưới ánh đèn, trên đỉnh núi tất cả kinh sợ phát hiện, vô số viên đạn bắn về phía Mạc Ngôn, phát ra nhiều bụi mù thậm chí là ma sát đến tóe lửa, nhưng không một viên nào đánh trúng mục tiêu!

Những người này tự nhiên không biết, bốn mạng hồn kiếm vô hình vô chất, người thường tuyệt đối không có cách nào thấy được, những viên đạn chân chính bắn về phía Mạc Ngôn, đã đều bị bốn mạng hồn kiếm thoải mái chặt đứt.

Thấy một màn như vậy, trên đỉnh núi người kia đồng tử co rút lại, điên cuồng hét lên:

- Tất cả tiến lên, bắt hắn cho ta!

Nghe nói thế, Mạc Ngôn cười lạnh, vận chuyển chân khí, dưới chân phát lực, liền bay lên.

Cú nhảy này, độ cao có ít nhất 5 thước, nương theo cuồng phong từ biển thổi lên, lại bay lên thêm hai thước...

Lập tức, hần đạp lên vách đá. Dưới chân nhẹ phát lực, nhất thời lại nhảy lên bốn năm thước.

Cứ như vậy, vài giây sau, hần đã tới đỉnh núi.

Mạc Ngôn tốc độ cực nhanh, hơn nữa phương thức leo núi cũng thật to gan, vượt qua phán đoán của đối phương, thế cho nên những người đang cầm đèn bin, không kịp tập trung soi vào thân ảnh Mạc Ngôn!

- Khốn kiếp !

Người kia thấy thân ảnh Mạc Ngôn đột nhiên biến mất trong màn đêm hắc ám, trong thâm tâm ngoài sự tức giận, một tia sợ hãi đã lặng lẽ nảy sinh

Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện(người tốt thì không đến, người đến thì chắc chắn là không có ý tốt), người kia trong tâm rõ ràng, người trên vách núi đá dựng đứng, tuyệt đối không phải là giả.

Ở trên vách đá dựng đứng không cần công cụ gì có thể thoải mái tung nhảy, điều này cũng không tính làm gì.

Mấu chốt là, người nam kia rất rõ ràng, chính mình có ít nhất 3 phát bắn trúng về phía đầu người đó, nhưng khó có thể tin được là, không những không có một viên nào trúng mục tiêu, mà điểm đạn rơi cũng đều không có.

Viên đạn... Từ hồ liên như tiêu mất giữa hư không!

Người nam kia đối với tài thiện xạ của mình tuyệt đối có phần nắm chắc, hần không tin một mục tiêu lớn như vậy chính mình lại bắn trượt. Xem ra, chỉ có một cách giải thích duy nhất là, người trên vách đá dựng đứng là sứ giả của ma quỷ phái tới!

- Giết hần, giết hần, hần là ma quỷ, là ma quỷ bị thần nguyên rửa!

Người nam kia ném khẩu súng lục trong tay xuống, đoạt lấy một khẩu súng trường tự động, điên cuồng hét lên, một bên hướng vách đá dựng đứng bóp cò...

274. Chương 243: Giết Chóc (2)

Trên đỉnh núi tiếng súng đột nhiên vang lên kịch liệt, vô số viên đạn bắn ra như cuồng phong bạo vũ, hướng tới Mạc Ngôn ập xuống.

Nhưng đạn tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng bốn mạng hồn kiếm, ở trong phạm vi 200 thước thân thức bao phủ, Mạc Ngôn ý niệm trong đầu vừa động, bốn mạng hồn kiếm đã xuất hiện.

Mạc Ngôn “ tâm phân nhị niệm”, một bên điều khiển bốn mạng hồn kiếm phách qua những viên đạn bắn tới, một bên khống chế thân thể tiếp tục hướng phía trên leo lên.

Vì thế, trên vách đá dựng đứng xuất hiện một màn hết sức quỷ dị.

Vô số viên đạn trong bầu trời đêm họa xuất một màn lửa đỏ, hướng tới cùng một chỗ tập kích, nhưng mà lửa đạn này ngay tại thời điểm tới gần mục tiêu, lại giống như bị một tầng bình phong vô hình ngăn cản, sau đó vô ảnh vô tung tiêu thất.

Loại cảnh tượng này cực độ quỷ dị, rồi ngay lập tức lại xuất hiện một cảnh tượng trắng lè khó có thể miêu tả.

Nếu có người lúc này theo vách núi nhìn xuống, sẽ phát hiện, xung quanh thân ảnh đang theo vách núi dựng đứng leo lên, là một vầng ánh sáng rực rỡ đang liên tục nở rộ như một đóa hoa lửa...

Hơn nữa, đóa hoa diễm lệ này đang không ngừng phi lên trên mặt đất!

- Quỷ thần ơi, đây là quái vật hay sao? Vì cái gì mà giết không chết!

- Hần là ma quỷ, hần nhất định là ma quỷ bò ra từ Địa ngục...

- Giết hần, giết hần, thần nhất định sẽ chúc phúc cho chúng ta!

Chứng kiến một màn không thể tưởng tượng này, trong lòng những người trên đỉnh núi không khỏi bắt đầu dao động, có người vẫn tiếp tục điên cuồng bóp cò, có người bắt đầu hướng thần cầu nguyện, có người còn trực tiếp vứt súng, hoảng sợ bỏ chạy....

Một cảnh tượng hỗn loạn, Mạc Ngôn thả người nhảy lên, đã tới đỉnh núi.

Đang ở không trung, hần lạnh lùng nhìn những người trên đỉnh núi này, sát ý sôi trào.

Vừa rồi, hần dưới vách núi đứng đứng bị bao quanh bởi một màn đạn dày đặc, lại vẫn không thể ra tay, điều này làm cho hần vô cùng khó chịu.

... Nhìn thấy Mạc Ngôn như ma thần xuất hiện trên đỉnh núi, đại đa số bọn người này tim đập chân run, thét lên sợ hãi bắt đầu hướng phía rừng cây chạy trốn.

Người nam kia kịch liệt thở dốc, nhìn Mạc Ngôn, quang mang trong mắt như dã thú.

- Dị chủng. Chết đi !

Người nọ biết súng ống đối với Mạc Ngôn vô dụng, bỗng nhiên ném súng đi, mạnh mẽ đánh về phía Mạc Ngôn. Cố gắng thừa dịp Mạc Ngôn chưa kịp ổn định thân thể, lôi hần cùng nhau nhảy xuống núi.

Mạc Ngôn lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, tâm niệm vừa động, bốn mạng hồn kiếm đã chém bay đầu hần.

Người nọ thân cao hơn hai thước, đầu cũng lớn hơn bình thường, rầm một tiếng ngã nhào trên mặt đất, trên cổ, đầu lâu cũng tùy theo rơi xuống...

Xem đầu người nọ mũi ưng mất xà dưới đất, Mạc Ngôn cũng không có bất cứ cảm xúc gì.

Khi thần thức bao trùm ngọn núi, hần liền phát hiện cự hán này là một người tây, ngoài hần ra, còn hai người nữa cũng là người da trắng, hơn nữa nhìn thân phận, có lẽ chỉ dưới cự hán này.

- Xem ra Quy Nhất giáo là do người ngoại quốc lập ra. Chẳng trách trên thân thể những người này không thấy hơi thở đạo môn, cũng không có khí âm tà bàng môn tà đạo, hóa ra là một đám tây man ...

Lúc mới lên đảo, Mạc Ngôn từng hoài nghi cái Quy Nhất giáo này là một giáo phái bàng môn tà đạo, nhưng hiện tại xem ra. Hần là cùng nhân sĩ bản địa không quan hệ.

Sau khi giết no nọ, một đạo thanh quang lại theo ngọc bội phát ra, đem u hồn ngưng tụ ra khỏi thi thể người nam kia...

Mạc Ngôn vuốt ngọc bội trước ngực, cười lạnh nói:

- Người đã thích thu thập u hồn như vậy, lần này dứt khoát cho ngươi hấp thụ đầy đủ... Đối với nhiều người mà nói, 20 phút thời gian cũng chỉ đủ ăn một bữa cơm, trải một lần giường đệm...

Nhưng đối với hần mà nói, 20 phút thời gian, cũng đủ để hoàn thành một vụ giết chóc quy mô nhỏ!

Cuồng phong bạo vũ, đêm đen, đúng là đêm để giết người.

Mạc Ngôn đứng trước rừng cây, mặt đất đầy thi thể cùng máu đen, sắc mặt lãnh đạm.

Hai phút trước, những người từng ở trên đỉnh núi công kích hần, người cuối cùng cũng đã bị hần một kiếm chặt đầu, thi thể phủ phục trên mặt đất...

Đây không phải lần đầu tiên Mạc Ngôn diệt người, nhưng giết nhiều người như vậy, cũng là lần đầu.

Như hần sở liệu, trong thâm tâm, giết một người hay mười người, trăm người, kỳ thật không khác nhau. Giờ phút này, hần cũng không bối vì giết quá nhiều người mà cảm thấy ghê tởm, bất an, không đành lòng, cũng không cảm thấy khoái chí, hưng phấn, muốn giết thêm nhiều nữa.

- Đây đều là tu sĩ a...

Trầm mặc một lát, Mạc Ngôn rút cốc cảm thán một tiếng, khó trách tiểu thuyết lại thích đem tu sĩ miêu tả thành một dạng người bất nhân tính, lúc này xem ra, cũng không phải không có đạo lý.

Trong lúc hẩn cảm thán, một đạo thanh quang đang siêng năng thu thập u hồn.

Mạc Ngôn một đường giết tới, nó liền một đường hấp thu, cần cù chăm chỉ, siêng năng, tuyệt không buông tha một cái u hồn nào.

Xem tình hình này, những u hồn đó đối với nó mà nói hẳn là rất quan trọng .

Nhưng là Mạc Ngôn thế nào cũng không hiểu được, những u hồn cấp thấp như vậy rốt cuộc có công dụng gì?

Nếu không phải thân ở hoang đảo, Mạc Ngôn tuyệt đối sẽ lập tức tiến vào thế giới trong ngọc bội, nhìn xem cái ngọc bội này tốt cùng là đang làm cái quỷ gì.

- Quên đi, đợi sau khi trở về sẽ từ từ tìm hiểu!

Chờ thanh quang thu hồi xong, Mạc Ngôn lắc đầu, đem chân của một cổ thi thể đã văng ra xa, sau đó hướng về trung tâm đảo đi tới.

Một màn giết chóc cứ như vậy bắt đầu, đó cũng là cách giải quyết duy nhất... Trên hoang đảo rừng cây dày đặc, thế nhưng ở trung tâm, lại là một khối đất trống.

Khoảng đất trống này xung quanh có các bụi gai cùng cây cối đan xen làm thành một vòng tường vây, ở giữa khoảng đất trống là một tòa kiến trúc bằng bê tông, bốn mặt thoát nhìn giống như một cái lô cốt trong thế chiến thứ 2.

Cho dù trong đêm mưa to gió lớn, bên ngoài tòa kiến trúc cũng có lính gác mặc áo mưa không ngừng đi tuần.

Nơi này cách vách núi rất xa, hơn nữa bởi vì mưa to gió lớn, mọi người ở đây cũng không nghe được tiếng súng giày đặc lúc trước.

Điều này đối với bọn chúng mà nói, vừa là bất hạnh, nhưng cũng là may mắn.

Bất hạnh là, bọn chúng cuối cùng... cũng sẽ phải chết, không có gì ngoại lệ. May mắn chính là, bọn chúng không giống những đồng bọn ra ngoài vừa nãy, chết trong hoảng sợ cùng bất an, mà là lặng yên không một tiếng động, không hề thống khổ chết đi...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng tiếp cận tòa kiến trúc, vừa rồi đám người kia rời đi, dọc đường đã để lại rất nhiều dấu vết.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, những dấu vết này chẳng khác nào biển chỉ đường trên đường cao tốc.

Nhìn tường vây hỗn tạp bằng bụi gai phía trước, cùng với tường vây bên trong tòa kiến trúc, tâm hẩn ít nhiều thấy có chút kì quái.

Một kiến trúc nho nhỏ như vậy, chỉ có thể chứa được vài người là cùng, chẳng lẽ trên đảo còn có căn cứ khác?

Nhưng, theo thần thức mở ra, nghi vấn này rất nhanh liền tan biến.

Toàn kiến trúc kia, kỳ thật chỉ là một cửa vào, dưới đất, lại có một kiến trúc khác.

- Thì ra là có kiến trúc ngầm...

Mạc Ngôn khẽ gật đầu, thần thức trải rộng xuống, vài giây sau, toàn bộ hình ảnh về tòa kiến trúc ngầm đã không bỏ sót một cái gì.

Từ cửa vào, có một thông đạo đi xuống phía dưới, theo thông đạo này đi lên phía trên, ước chừng khoảng cách tới mặt đất khoảng 5 thước, thông đạo bắt đầu trở lên bằng phẳng.

Cái thông đạo này ước chừng rộng hai thước, đi sâu xuống 5 thước bắt đầu chia thành hai hướng.

Bên trái thông đạo ánh đèn sáng tỏ, phòng ốc hai bên tiện nghi cũng rất đầy đủ, có chăn màn gối đệm cùng đồ dùng trong nhà, hẳn là khu nghỉ ngơi.

Mà bên phải thông đạo, ánh đèn rõ ràng âm đạm hơn rất nhiều, phòng ốc hai bên cũng là một mảng tối đen, trong phòng hoàn toàn vắng vẻ, chỉ có trên mặt đất một tầng cỏ khô. Trong một căn phòng có một “hộ gia đình” phân biệt là 3 nữ một nam. Bốn người này đều nằm ở trên đồng cỏ khô, sắc mặt tái nhợt, một số trắng bệch, hơi thở cũng mỏng manh. Một cô gái trong đó đang sốt cao, nếu không kịp thời cứu chữa, chỉ sợ sống không qua sáng sớm hôm sau.

Thần thức một lần nữa đảo qua phía trái thông đạo, lướt qua khu thần thức dừng lại lúc trước, ước chừng hơn 10 thước, thông đạo lại tả hữu phân hướng.

Trong thần thức kiểm tra, hai hướng thông đạo, bên phải hẳn là một cái nhà kho, chứa đựng bên trong là đồ ăn, nước sạch, cùng súng ống. Bên trái hẳn là trung tâm của khu kiến trúc ngầm này, nơi này có một gian phòng họp, 3 gian là văn phòng với đầy đủ tiện nghi, cùng với một gian diện tích lớn nhất là nơi dùng để tập trung cầu nguyện.

Bên trong gian cầu nguyện, có một bức tượng bằng đồng thau.

Bức tượng này không tay không chân, thân hình trực tiếp liền với một ống tròn dạng trụ, mặt trên trạm khắc một chút hoa văn cùng ký tự, nhìn qua giống một cái đồ dâng trụ.

Thần tượng trước mặt cũng có chút quái dị, không mắt không mũi, không tai, nhưng ở giữa ấn đường lại có một ngón tay màu vàng kim dựng thẳng đứng.

Mạc Ngôn thầm nghĩ, bức tượng này gương mặt thật là buồn cười, nhìn qua, chẳng khác một quả trứng chim là mấy!

Phía dưới thần tượng, đang có ba người quỳ lạy, tất cả đều là người da trắng, bọn hắn phủ phục trên mặt đất, dáng vóc tiêu tụy đang lầm lũi cầu nguyện...

Người gần bức thần tượng nhất, quỳ gối dưới chân bức tượng thần, thân phận rõ ràng là tôn quý nhất, hai người còn lại, thì quỳ phía sau hắn.

Ba người này cho dù ở trong phòng nguyện, cũng không có tháo mặt nạ xuống, mơ hồ âm thanh cầu nguyện từ sau mặt nạ phát ra, quanh quẩn khiến căn phòng lớn như vậy mà âm trầm... tà dị.

275. Chương 244: Đại Ma Vương

Đêm mưa, hai gã lính gác đứng một chỗ, trốn dưới mái hiên tòa kiến trúc hút thuốc

Người thứ nhất nhấc mặt nạ lên, hung hăng hút một hơi, nhổ khói, nói:

- Người có thấy gì không, tình huống có vẻ không ổn...

Tên còn lại hỏi:

- Làm sao vậy?

- Đêm nay đi ra ngoài nhiều người như vậy, đến h một người cũng chưa trở về, người không thấy kỳ quái sao?

- Nghe người nói, thật đúng có chút kỳ quái. Một giờ trước, nơi này còn có người ra ra vào vào, nào nhiệt như chợ. Đã qua hơn nửa h, vẫn không có ai quay lại...

Hai người nhỏ giọng nói thầm, nhưng chỉ cảm giác có chút kì quái, thần sắc cũng không có gì lo lắng.

Thật sự bọn chúng cũng không có gì phải lo lắng...

Hoang đảo này cách xa lục địa, vùng biển xung quanh đá ngầm giày đặc, khiến nơi này thành một địa phương vô cùng an toàn. Hướng chỉ lúc này mặt biển mưa to gió lớn, ngay cả chim cũng khó có thể lên đảo, huống chi là con người.

- Ai, người nói, mấy tên kia đến h chưa về, có phải hay không đang cùng với nữ nhân xxx...

- Hừ, người không muốn sống nữa hả? Lời này mà bị người ta nghe thấy, sẽ lột da người, người tin không?

- Yên tâm đi, nơi này chỉ có...

Người này đang nói, bỗng nhiên thấy trên cổ đối phương phọt ra một đạo tơ hồng, không khỏi hoảng sợ.

Hắn vừa muốn mở miệng hỏi, chợt thấy cổ lạnh nhắt, ánh mắt lập tức mờ lung, ý thức dần dần tan biến, từ từ ngã xuống...

Sao lại thế này?

Người này nỗ lực mở to mắt, một tia ý thức chưa biến mất sau cùng, mơ hồ thấy, trong vòng tường vây, có bảy tám đóa hoa đỏ như máu đang nở rộ.

Mạc Ngôn thoải mái đi lại phía tường bao, màu lông đầy đất, đi vào tòa kiến trúc bằng bê tông.

Ở phía sau hắn, bảy tám thi thể không đầu lẳng lẳng nằm lẫn với nước bùn...

Một đạo thanh quang như băng, siêng năng thu thập những u hồn mới xuất hiện.

Một màn này nhìn như yên ả, kỳ thật lại cực kỳ rùng rợn, trong mắt người thường, Mạc Ngôn tuyệt đối giống như một tên đại ma vương.

Mà trên thực tế luận về hành vi, Mạc Ngôn đích xác cũng có thể coi là một tên giết người đại ma vương!

Từ khi lên đảo đến giờ, hắn đã giết không dưới 40 người, hơn nữa đều là một kiếm chặt đầu, thủ đoạn tàn khốc như vậy hai chữ Ma Vương quả thật là rất xứng đáng. Quan trọng nhất là, đối với Mạc Ngôn mà nói, tất cả mới chỉ là bắt đầu, màn giết chóc vẫn chưa dừng lại, hắn sẽ tiếp tục cho đến khi hoang đảo không còn một người đeo mặt nạ nào nữa!

Đứng dưới mái hiên, Mạc Ngôn bận tới mắt mà vẫn thông dong châm điều thuốc, yên lặng chờ đạo thanh quang biến mất...

Một lát sau, đạo thanh quang hư không tiêu thất.

Mạc Ngôn lặng yên đi vào tòa bê tông kiến trúc.

Sau khi vào cửa, hắn theo thông đạo đi xuống bên dưới, không vội vã, cứ từ từ mà đi.

Trong tòa kiến trúc này, sự xuất hiện của hắn đúng là cực kỳ bất ngờ, những người từng thấy hắn, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là kinh sợ!

Người kia điên rồi sao?

Hắn làm sao dám gỡ mặt nạ thần ban cho xuống, cái mà ngăn cách mọi ô uế thế tục cơ chứ?

Mạc Ngôn độc lập độc hành, cơ hồ toàn bộ những người nhìn thấy hắn, đều sinh ra suy nghĩ như vậy.

Ngay sau đó...

Nghiêm khắc mà nói, kỳ thật là không có sau đó!

Toàn bộ những người nhìn thấy Mạc Ngôn, ngay lúc nhìn thấy, đầu lâu cũng sẽ lặng yên rơi xuống đất, bọn hắn thậm chí không kịp phát ra một tiếng thét chói tai...

Giết chóc yên lặng không một tiếng động tiến hành, bốn mạng hồn kiếm cứ gặp là ngay sau đó đầu rơi xuống đất, huyết quang ngập trời, giống như một hồi kịch câm vậy!

Mạc Ngôn một đường đi qua máu tươi một đường sôi sục, phía sau hắn là một đạo thanh quang mỹ lệ...

Đến cuối thông đạo, Mạc Ngôn lựa chọn bên hướng bên trái đi đến, nơi đó là nơi cuối cùng của kiến trúc ngầm, cũng là chính là nơi trọng yếu nhất.

Lúc này đêm đã khuya, tuyệt đại đa số mọi người đã nghỉ ngơi.

Đối với những người đang đắm chìm trong giấc mộng ấy, Mạc Ngôn không có ý định buông tha. Vô luận bọn họ trên tay chưa từng dính máu, nhưng cũng là đồng lõa của bọn hung đồ, chỉ cần cùng Quy Nhất giáo có liên quan, Mạc Ngôn đều không có ý định buông tha.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, đối với Mạc Ngôn mà nói, phạm là những thứ có thể tạo thành uy hiếp cho mình và Mạc Sâu, cái chết mới là lựa chọn tốt nhất, cũng là kết cục duy nhất.

Nơi này tất cả có thể không phải là ác, mà chỉ là đối với Mạc Ngôn thì đó là ác. Nói ngắn gọn, điều hấn không thích, đó là ác. Phạm là đối với hấn, hoặc với người thân của hấn tạo thành uy hiếp, tức là ác!

Tu sĩ quan niệm thiện và ác, cho tới giờ cũng chỉ là thiện ác của chính mình, do chính bản tâm của mình định đoạt, cùng hệ thống đạo đức của thế tục hoàn toàn không có quan hệ.

Từ góc độ này mà nói, chính như Mạc Ngôn từng tự giễu cợt mà nói, tu sĩ tuyệt đối là dạng tồn tại ích kỉ nhất thế gian này!

Theo bước chân không ngừng tiến về phía trước, giết chóc luôn không ngừng tiếp tục.

Bốn mạng hồn kiếm vô hình vô chất, cho dù là cửa có chắc đến đâu, tường có dày đến đâu, đều không thể ngăn cản nó đi tới.

Nó như một u hồn, xuyên qua xuyên lại toàn bộ các phòng, cần cù chăm chỉ thay chủ nhân thu gặt lấy sinh mạng...

Phía sau bốn mạng hồn kiếm, đạo thanh quang kia liên tục đi theo, tựa như một kẻ đói ăn, liên tục thu lấy những u hồn, không biết mệt mỏi.

Một điều thuốc vừa được hút xong, cả tòa kiến trúc ngầm đã không còn mấy người sống sót.

Nếu lúc này có người xông tới đây thấy một màn như vậy, cho dù thần kinh có được đúc bằng sắt thép, khẳng định cũng bị hù cho phát khiếp...

Cả tòa kiến trúc ngầm, hoàn toàn giống như một tràng tàn sát tràn ngập máu tanh.

Phóng mắt nhìn, vô luận là dưới đất hay trên vách tường, nơi nơi đều là máu đen. Trên tường, máu tanh như một họa sĩ phác họa một bức tranh ấn tượng. Dưới đất, máu tươi chậm rãi tụ lại thành một dòng suối nhỏ uốn lượn màu đỏ sẫm.

Ngoài máu tươi, những cái đầu tròn von he răng trợn mắt, những xác chết không đầu máu tươi đang phọt ra tại cổ, cũng tùy ý có thể thấy được...

Hai phút sau, Mạc Ngôn rút cuộc đi vào trung tâm khu kiến trúc, cũng chính là gian điện diện tích lớn nhất dùng để cầu nguyện kia.

Đứng ở cửa phỏng, Mạc Ngôn dừng bước.

Từ lúc đến hoang đảo đến h, hấn gặp được những người này, số lượng tuy lớn, ước chừng khoảng gần 100 người, nhưng toàn bộ đều là người thường.

Hấn hi vọng, ba tên da trắng đang cầu nguyện trong phòng, có thể cho mình một sự kinh hỉ nho nhỏ.

Đây không phải là hấn có khuynh hướng hưởng thụ ngược đời, mà là hấn luôn mơ hồ cảm thấy, cái Quy Nhất giáo này hấn không đơn giản như vậy.

Ngoài ra, hấn cũng không cho rằng đây là hang ổ của Quy Nhất giáo.

Hoang đảo này, nhìn có vẻ an toàn, nhưng thực tế loại an toàn này chỉ là một tầng giả dối, bởi căn bản là không có đường rút quân!

Biên khơi mờ mịt, một khi bị người ta phát hiện, nơi này liền giống như một tử địa, không có bất kì một con đường nào để rút quân!

Thỏ khôn còn biết đào hai hang, huống chi lại là con người, không lẽ lại không bằng thú vật?

Mạc Ngôn suy nghĩ, sẽ không ai mang hang ổ xây dựng trên một cái tuyệt địa như thế này, trừ khi đầu của hấn toàn đậu hũ!

Nơi này, nhìn qua giống như một chi nhánh, hay là một căn cứ mà thôi.

“Phanh”

Mạc Ngôn một cước đá văng đại môn phòng cầu nguyện.

Ba tên da trắng đang cầu nguyện bên trong quay đầu kinh ngạc nhìn lại...

Ở đây, bọn họ là những sứ giả cao nhất của thần, không một ai dám trong lúc chúng cầu nguyện mà xông vào.

Ba người đồng thời đứng lên, người đứng trước từng bước tiến lại chỗ Mạc Ngôn cả giận quát:

- Người là tín đồ của tổ nào, vì cái gì không mang mặt nạ thần ban? Vì cái gì không có sự cho phép của ta, tự tiện tiến vào cầu nguyện thất?

Mạc Ngôn không khỏi tức cười, chẳng lẽ là mình trên mặt sát khí không đủ, hay bọn này đúng là một lũ đầu toàn đậu hũ?

- Sa Khắc, người không cần nói nữa, không lẽ ngươi còn không nhìn ra, người này không phải là tín đồ của thần hay sao?

Tên nam tử cầm đầu lẳng lặng nhìn Mạc Ngôn, ngăn đồng bọn, quát hỏi.

Người này ngữ khí bình tĩnh, nhìn qua có vẻ không có nhiều khấn trương, nhưng khi hắn thấy cái hố sâu trên cửa bị Mạc Ngôn đá ra, lãnh quang không khỏi ngưng tụ.

Không chỉ có hắn, hai người kia sau khi nhìn thấy cái hố trên cửa, trong mắt đều có một tia kinh hoảng. Đạo môn này tuy là bằng gỗ, nhưng được bao phủ bởi một lớp thép dày 0.5 cm, có thể một cước đá lõm vào cửa đại môn, người như vậy không phải bọn hắn có thể ứng phó.

276. Chương 244-2: Con Đường Hư Không.

Tên cầm đầu rất nhanh thu liễm ánh mắt kinh nghi nói:

- Các hạ, trong trí nhớ của ta, hình như chưa từng gặp qua các hạ, xin hỏi, các hạ tới đây có việc gì?

Mạc Ngôn nhìn về phía nhìn về phía bức thần tượng quỷ dị kia hỏi:

- Được, ta sẽ nói ra ý đồ đến đây, phiền người nói cho ta biết, đây là thần gì?

Người kia nói :

- Chúng ta là người Quy Nhất giáo, thờ tự đương nhiên là Quy Nhất thần.

Mạc Ngôn lại nói:

- Thế nào là Quy Nhất giáo?

Người kia nói:

- Người nước ta có câu, “ Nhất nguyên phục thủy, vạn tượng canh tân”, Quy Nhất giáo chúng ta lại cùng ý tứ này tương phản, chúng ta thờ là thờ vạn vật Quy Nhất thần tượng này từ hỗn độn đi tới, buông xuống mặt đất...

Mạc Ngôn khoát tay áo nói:

- Ta hiểu, không cần nói nữa. Như vậy các ngươi tổ chức tế thần, là có ngụ ý gì?

Người nọ mỉm cười nói:

- Cái gọi là vạn vật, tự nhiên cũng chính là con người. Nhân loại là tạo hóa của thần, là gần với tồn tại của thần nhất, sau khi chúng ra bài trừ linh hồn, lúc này nhân loại là tồn tại tinh khiết nhất sau thần. Vì thế, chúng ta liền có tư cách hướng thần cầu nguyện, nghe thần chỉ bảo, thậm chí là cùng thần tương thông. Mà sau khi chúng ta cầu nguyện, mỗi một ngày, thần phải lấy một ít tri thức nào đó của chúng ta, đó là hình chiếu của thế giới này.

- Từ đó về sau, thần sẽ nâng cao bố đức sáng ngời dẫn dắt chúng ta, chỉ cho chúng ta phương hướng nhìn thấy ánh sáng, có...

- Dừng lại!

Mạc Ngôn lập tức cắt đứt bài giảng đạo của tên này, nói:

- Nếu ta không hiểu sau... Loại tế thần này, thực tế chính là dùng thủ đoạn tàn nhẫn, đem linh hồn và cảm xúc toàn bộ dụ phát ra, sau đó khiến suy nghĩ tinh khiết, có phải như vậy không?

Người nọ gật đầu nói:

- Đại khái mà nói, đích xác là như vậy.

Mạc Ngôn khẽ gật đầu, trên mặt như đang suy nghĩ điều gì đó, nói :

- Ta nghĩ, ta hiểu được....

Thật sự hẳn đã hiểu, cho dù đối phương có miêu tả hình thức tế thần tuyệt vời như thế nào, nhưng trong suy nghĩ của Mạc Ngôn, kỳ thật quá trình tế thần mới là trọng yếu nhất, cái mục đích cuối cùng là khiến con người trở lên tinh khiết, bất quá chỉ là một cái mục đích tuyệt vời, để lừa dối con người như một số loại quảng cáo mà thôi!

Mục đích kỳ thật, đơn giản là thu lấy ý thức của con người về đủ loại cảm xúc, loại thủ pháp này, kỳ thật Đạo gia cùng Phật môn có phương pháp tương tự.

Mạc Ngôn chính là một đại biểu của Đạo gia, hẳn là tu sĩ tinh thần, con đường của hắn vốn là tinh thần chỉ đạo, hẳn biết một loại pháp môn chuyên thu thập 7 vía của phạm nhân, để đề thăng tinh thần, sau khi có chút thành tựu, mới huy kiễm chặt đứt, đó chính là chiêu Thái Thượng vong tình. Ngay như Phật môn, cũng có thủ đoạn tương tự, bọn hắn sở dĩ nói Phật tượng, kim thân, kì thật chính là con đường hấp thu nguyên lực chúng sinh mà thôi.

Thủ đoạn không giống nhau, nhưng mục đích cũng chỉ là một như trăm sông đổ về biển.

Tên cầm nam tử cảm đầu thấy Mạc Ngôn dường như đang có suy nghĩ gì, liền nói:

- Các hạ, tôi nghĩ hiện tại có thể nói ý đồ của mình rồi chứ!

Mạc Ngôn nhìn người này, cười nói:

- Tôi hình như cảm thấy, ông tựa hồ không có chút lo lắng nào cho hoàn cảnh của chính mình thì phải?

Người này phát ra một tiếng cười trầm thấp, nói:

- Tính mạng cùng linh hồn chúng ta đã sớm kính dâng lên thần, cho dù thân tử, cũng sẽ được trọng sinh trong lãnh địa của thần. Quan trọng nhất là, tôi cũng không biết ta hiện có nguy hiểm gì. Tôi không biết anh như thế nào xông được vào đây, nhưng tôi tin tưởng, người lúc xông vào nhất định nhìn thấy thần tín đồ. Có lẽ thân tử anh thực mạnh mẽ, cho dù chúng ta ba người một chỗ cũng không phải đối thủ của anh, nhưng tôi khuyên anh nên tin, ở đây, tôi mới là người nắm quyền chủ đạo.

Khi hắn nói đến lời này, tên còn lại hướng phía ngoài di động, tựa hồ là muốn đi kêu viện binh.

Mạc Ngôn làm như không thấy, nhún vai nói:

- Được, trước khi các người đi tới lãnh địa của thần, hay là tôi bị các người bắt tế thần, tôi còn một vấn đề muốn hỏi ông.

Người kia nói :

- Hỏi đi.

Mạc Ngôn nói:

- Bến cảng nhân số mấy trăm vạn, vì sao người phải lựa chọn du thuyền có những người trẻ tuổi kia, ông ngàn vạn lần đừng nói với tôi, ông không biết thân phận của họ.

Người kia nói:

- Thật xin lỗi, vấn đề này tôi không thể trả lời anh .

Mạc Ngôn nói::

- Tại sao?

Người kia nói:

- Bởi vì tôi cũng không biết đáp án...

Mạc Ngôn mỉm cười cắt đứt lời hắn, nói:

- Người là phụng mệnh làm việc, đúng không?

Người nó giống như có chút bất đắc dĩ, trầm mặc một hồi, nói:

- Đúng vậy, nơi này một phân bộ của Quy Nhất tông, địa phương thần chiếu cổ nhiều nhất cũng không phải nơi này.

Mạc Ngôn nói:

- Tổng bộ của các người ở đâu? Ai là người sáng lập?

Người kia nói:

- Thật xin lỗi, tôi không thể trả lời anh .

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Là ông không muốn trả lời tôi , hay là ông căn bản không biết đúng không? Tôi đoán, hẳn là người đứng sau người, đúng không?

Người nọ trầm mặc gật đầu.

Mạc Ngôn không khởi thờ dài, tâm liền biết chính mình sẽ không có thêm thu hoạch gì.

Nói tóm lại, trước mắt người này coi như thành thật, cũng không có nói dối, vốn hắn dùng thần thức theo dõi, tìm đập cùng tốc độ máu chảy, đều không có gì biến hóa. Điều này cũng đủ để chứng minh hắn hẳn không có nói sai, đồng thời cũng tỏ rõ, ở Quy Nhất giáo, hẳn gần như chỉ là một quân cờ nhỏ không đáng kể.

Mạc Ngôn không muốn lãng phí thêm thời gian, nhún vai nói:

- Ông đã không biết vấn đề này, vậy đi chết đi... Nhớ kỹ, tới lãnh địa của thần, gửi lời hỏi thăm của tôi tới hắn.

Ngay lúc này, tên vừa đi ra ngoài gọi viện binh thất tha thất thểu chạy về mặt tái nhợt hết to:

- Đều chết hết rồi, đều chết cả rồi, tất cả mọi người đã chết! Hẳn là ma quỷ, giết hắn, hẳn là ma quỷ....

Chỉ vài giây đồng hồ sau, Mạc Ngôn đã “dọn dẹp” xong chỗ cuối cùng của hoang đảo này...

Cầu nguyện thất, thanh quang hiện ra, bắt đầu thu thập u hồn.

Mạc Ngôn đi đến bên bức tượng thần, cẩn thận quan sát.

Nhưng nhìn hồi lâu, cũng không phát hiện điểm gì kỳ quái. Trầm ngâm một lát, hắn khẽ động tâm nhãn...

Tâm nhãn mới vừa mở ra, dị dạng xuất hiện!

Tại vị trí mi tâm luôn nửa khép nửa mở, bỗng nhiên mở ra!

Cái gọi là “ mở” thực chất không phải là vận động thông thường, mà là trong hư vô bỗng nhiên vỡ ra, hiện ra một thông đạo sâu thẳm...

Trong thông đạo, một thân ảnh đột nhiên quay đầu lại, trên mắt quang mang nghi ngờ, xuyên thấu hư không nhìn về phía Mạc Ngôn.

Người này cũng mang mặt nạ, ở phía sau hắn, một cái tượng thần cao lớn lù lù đứng đó, vị trí mi tâm Kim Hoàng sắc dựng thẳng phát ra quang mang sâu thẳm, tương liên đón lấy thông đạo trong hư không này.

Người này hiển nhiên có chút bất ngờ, không hề phòng ngự, mắt mang theo vẻ kinh nghi, nhìn thông đạo.

Bất quá Mạc Ngôn cũng có chút kinh ngạc, cũng không biết thông đạo này tầm nhìn là một hướng, hay là đối phương không có năng lực nhìn thấy cuối thông đạo. Người nọ đối diện với Mạc Ngôn nhìn nhau ba bốn giây sau, ánh mắt kinh nghi không những không giảm, ngược lại càng phát ra vẻ hoang mang.

Mạc Ngôn nhướng mi, lập tức hướng về đối phương hoa tay múa chân.

Đối phương như trước không có phản ứng, ngược lại quay thân, cố gắng tìm kiếm đáp án từ nơi đầu tượng to lớn.

- Quả nhiên là nhìn không thấy ta, bất quá thật đáng tiếc, thần thức của ta không thể theo thông đạo đi tới, không thể nhìn rõ được dung mạo của hắc!

Đối mặt với dị trạng này, so sánh với đối phương, Mạc Ngôn hiển nhiên là ung dung hơn nhiều.

Vài giây sau, hư không thông đạo bắt đầu chậm rãi co rút lại.

Ngay tại lúc Mạc Ngôn thấy sắp kết thúc, dị trạng lại xuất hiện!

Người bên kia thông đạo bỗng nhiên cắt qua lòng bàn tay, máu tươi bắn tới đầu tượng, bị máu tươi kích thích, hào quang đại thịnh, một đạo u quang bắn ra tiến thẳng vào não bộ người nọ...

Ô quang nhập vào não, người nọ đột nhiên quay người lại, gắt gao nhìn chăm chăm thông đạo.

Lập tức, trên người hắc hiện ra khói đen dày đặc, hình thành một tấm áo choàng bằng khói đen bao quanh khắp người.

Bên ngoài cái áo choàng, khói đen lượn lờ, cuộn cuộn hùng hực, nhưng khi nhìn kĩ liền phát hiện, làn khói đen quay cuồng ấy mang theo từng khuôn mặt tuyệt vọng, chết lặng!

Người đối diện nọ, sau lớp áo choàng, trên mặt nháy mắt đã trở thành một mảng tối đen, sau đó trên tấm mặt nạ hiện ra một cái mồm to như một chậu máu, hướng tới thông đạo phát ra một tiếng rít gào!

Loại rít gào này cũng không có ý nghĩa phát tiết, Mạc Ngôn lập tức thấy được, âm thanh đó không phải là vật lý công kích, không phải là âm thanh công kích, mà là một loại tinh thần công kích. Nếu như mình không làm gì để ngăn cản, rất có thể sẽ bị âm thanh rít gào đánh tới.

- Thật sự là múa đao trước mặt Quan Công, nặn đất trước mặt Nữ Oa... (ý là múa rìu qua mắt thợ)

Mạc Ngôn lạnh lùng cười, thân là tinh thần tu sĩ, hắc am hiểu nhất đúng là đối phó với loại tinh thần công kích như thế này.

Tâm niệm vừa động, một cái đầu ánh sáng kim quang đại thịnh, từ vị trí mi tâm của hắc lóe lên, khoe môi nhếch lên cười, hướng tới hư vô thông đạo, đánh ra một quyền...

277. Chương 245-1: Không Phải Người

Không có tiếng nổ, không có ánh sáng.

Sau một quyền đó, âm thanh rít gào biến mất, xuyên thấu qua hư không thông đạo nhìn lại, người đối diện, áo choàng bằng khói đen nổ mạnh, mây đen cuộn cuộn tản ra, cả người ngã xuống đất, dưới mặt nạ chảy ra mấy dòng máu tươi...

Không chỉ có hắc, cái đầu tượng cực đại kia cũng bị ảnh hưởng, tại vị trí mi tâm vỡ ra một đạo khe hở hẹp!

Theo đạo khe hở kia vỡ ra, tên đạo sĩ ngã trên mặt đất kia thân thể run lên bần bật, thương thế tựa hồ tăng thêm, một lượng lớn máu tươi từ dưới mặt nạ tràn ra...

Lúc này, hư không thông đạo xuất hiện trạng thái không ổn định, tựa hồ tùy thời có thể biến mất!

Người nọ cố gắng gượng ngồi dậy, nhìn thấy hư không thông đạo sắp biến mất, mắt tràn đầy vẻ kinh nghi và oán độc...

Cho đến tận lúc này, hắn tựa hồ vẫn không biết đang xảy ra chuyện gì!

Sau khi thông đạo biến mất, Mạc Ngôn đi ra khỏi phòng cầu nguyện, trên mặt có chút suy nghĩ.

Đối với Quy nhất giáo này, nói thật, hắn cũng không có hứng thú tiếp tục điều tra.

Chủ yếu là đối phương ở quá xa so với nơi này, hơn nữa che dấu lại vô cùng cẩn mật, nếu cố gắng tìm kiếm, chắc chắn sẽ tốn không ít tinh lực. Đối với Mạc Ngôn mà nói, điều này chỉ khiến hắn lãng phí thời gian mà thôi.

Bất quá hắn cũng biết, mình chẳng muốn truy xét, đối phương vị tất cũng nghĩ như vậy.

Cho nên, nếu có cơ hội, hắn sẽ triệt để diệt trừ cái Quy Nhất giáo này...

Ngoài ra, hắn đối với cái gọi là Quy Nhất thần căn nguyên này cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Bởi vì đây là loại lực lượng hắn chưa từng thấy qua, hơn nữa những gì hắn chứng kiến qua, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ. Nếu có cơ hội, hắn rất muốn đối với cái lực lượng này tiến hành nghiên cứu, một viên đá cũng có thể biến thành ngọc được, cho dù là tây man tử gì đó, cũng là có giá trị nghiên cứu.

- Theo như biểu hiện của tên vừa rồi, thủ đoạn thật có chút giống với ma đạo. Đương nhiên, cũng có thể đó là một thủ đoạn độc môn của bọn tây phương, tựa hồ có thể triệu hồi ra một lực lượng nào đó, cộng với lực lượng bản thân, sau đó đem hiện hóa ra lực lượng tinh thần công kích.

- Đọc vạn quyển sách, cũng éo bằng đi ngàn dặm đường, có lẽ ta thật nên đi ra ngoài xem xét...

Mạc Ngôn trong tâm cảm khái, lúc này hắn tuyệt không thể tưởng tượng được, từ thế giới trong cái ngọc bội kia cũng không ngừng hiện lên thu thập u hồn.

... Nửa giờ sau, Mạc Ngôn đã quét sạch những tín đồ còn sót lại trên đảo, cũng cứu được ba người bị bắt may mắn sống sót.

Hắn cũng không cho những người này thấy mặt, mà nhất nhất phong trụ huyết ngủ của họ, sau đó mang họ tới kiến trúc ngầm.

Tiếp đó, hắn sơ cứu cho cô gái sốt cao kia, cho tới khi cam đoan nàng không việc gì.

Không sai biệt lắm, khoảng 3 h sáng, hắn tới huyết động dưới vách núi.

THấy Mạc Ngôn bình yên trở về, Mạc Sầu trong lòng như chút được tảng đá lớn.

Nàng thậm chí đã nấu xong một chén canh nóng, chỉ chờ Mạc Ngôn về, sẽ giúp hắn khu hàn(giải trừ khí lạnh, tiếng hán hay thật từ mình thích dịch để nguyện hán ngữ hơn)

- Ca, ca cuối cùng cũng trở lại, muội lo lắng muốn chết!

Mạc Ngôn xoa đầu muội muội, cười n ôi:

- Đã nói với muội rồi, trên đời này không ai có thể thương tổn được huynh, muội còn không tin.

Mạc Sầu lau đi nước mắt, cười nói:

- Cái này muội tin, ca ca là lợi hại nhất!

Mấy phút đồng hồ sau, MẠC Ngôn ngồi bên đống lửa, nói:

- Mạc Sầu, lấy vệ tinh điện thoại trong ba lô cho huynh.

Mạc Sầu gật gật đầu, lấy điện thoại vệ tinh đưa cho Mạc Ngôn nói:

- Ca, ca vẫn không nói cho muội biết, tình huống bên ngoài thế nào đâu.

Mạc Ngôn nói:

- Ai đáng chết đều đã chết, ai nên sống...

Nói tới đây hắn có chút dừng lại, nói:

- Bạn bè của muội có một người có thể đã chết, huynh chỉ tìm được 7 người, còn thiếu một người.

Mạc Sầu thần sắc nhất thời ảm đạm, thở dài nói:

- Ca, như vậy là tốt lắm rồi, nếu không phải có ca ca, chúng ta một người đều đừng mong sống được.

Mạc Ngôn cười cười, bấm điện thoại gọi cho Triệu Liệt.

Lúc nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, Triệu Liệt đang ngồi trong một gian phòng của bộ đội bến cảng.

Ngồi đối diện với hắn, là một quân nhân thân hình cao lớn, cùng với một vị chính là Minh Thanh Nguyệt.

Nhìn chung cả bến cảng, nếu Mạc Ngôn muốn tìm máy bay trực thăng, cũng chỉ có thể tìm được ở nơi này.

Đầu tiên là an toàn, thứ hai là bí mật...

Chỉ cần qua những việc Mạc Ngôn đã làm, tuy không nhiều nhưng Triệu Liệt cũng nhận thức rõ ràng, trừ Mạc Sầu cùng Minh Ngọc, an nguy của những người còn lại hắn không quan tâm.

Nói cách khác, chỉ sau khi Mạc Ngôn tìm được Mạc Sầu và Minh Ngọc, chính mình nhất định trước tiên sẽ đón bọn họ về.

Hiện tại, vấn đề duy nhất chính là, Mạc Ngôn khi nào sẽ bấm điện thoại gọi hắn!

- Triệu Liệt, người thành thật nói cho ta biết, Mạc Ngôn rốt cuộc là đang ở đâu? Đến tột cùng là chuyện gì, có đáng để người dữ bí mật như vậy không?

Minh Thanh Nguyệt hơi hơi nhú mày, nhìn Triệu Liệt hỏi, trong mắt mang một tia hồ nghi.

Ban ngày điều tra cơ hồ không có chút tiến triển nào, cứ nghĩ tới vị kia nói đã tìm được một ít manh mối, nhưng Minh Thanh Nguyệt thừa biết, từ trong lời nói có vẻ thoải mái của Dịch Tô Thành, rất dễ đoán được trong đó hàm ẩn ý tứ gì.

Nhưng nàng cũng không có biện pháp gì, ngoài Dịch Tô Thành ra, những đại trình thám gia tộc khác đều đã mời đến, đều như nhau, không tìm được đầu mối gì.

Dưới tình huống như vậy, nàng chợt nhớ tới Mạc Ngôn cùng Triệu Liệt, vì thế nàng mới thử gọi điện cho Mạc Ngôn, hi vọng bọn họ có thể có thu hoạch.

Nhưng điều khiến nàng thất vọng lại là, điện thoại của Mạc Ngôn đã sớm tắt, mà Triệu Liệt điện thoại vẫn không liên lạc được.

Thẳng đến 1h trước, nàng nằm trên giường khách sạn mãi vẫn không ngủ được, lại gọi cho Triệu Liệt, lúc này mới biết, Triệu Liệt đang ở quân doanh của bến cảng.

Biết được tin này, nàng không chút do dự lập tức rời khách sạn, đi thẳng tới quân doanh của bến cảng.

Nàng không hiểu, đêm hôm khuya khoắt Triệu Liệt làm gì ở đó, chắc là đã có chút thu hoạch. Đồng thời nàng cũng bớt được một chút lo lắng, không biết Triệu Liệt đã phát hiện được đầu mối gì, nên lập tức tới quân doanh xin giúp đỡ.

Mang theo tâm tình không yên, nàng tới quân doanh, Minh gia tuy rằng thế lực không bằng Mạc gia, nhưng cũng đủ để nàng đêm khuya tiến vào trong quân doanh, cũng gặp được boss của quân doanh(chỉ huy trưởng ==>)

Lúc nàng nhìn thấy Triệu Liệt, Triệu Liệt bộ dáng rất nhếch nhác. Toàn thân ướt đẫm, môi lạnh ngắt tím tái...

Minh Thanh Nguyệt lúc này chấn kinh, liền trực tiếp hỏi Mạc Ngôn đang ở đâu?

Tiếc rằng Triệu Liệt không chịu hé răng nửa lời, nhất định không tiết lộ vị trí của Mạc Ngôn.

Kỳ thật lần này Mạc Ngôn cũng không có dặn dò hắn, nhưng là Triệu Liệt không phải một kẻ ngu, hắn biết rõ, có một số việc không thể để người ngoài biết được. Hơn nữa ở sâu trong nội tâm, luôn luôn có một thanh âm nói cho hắn biết, nếu nói ra việc Mạc Ngôn lên đảo. Nhất định sẽ có một số chuyện đáng sợ phát sinh!

Có suy nghĩ này, vị cục trưởng cục cảnh vệ quốc gia này quyết đoán lựa chọn im lặng không nói gì, chỉ nói với Minh Thanh Nguyệt rằng, nếu Mạc Ngôn gọi điện thoại tới thì có lẽ sẽ có tin tốt lành.

Đến nỗi chỉ huy trưởng quân doanh, cũng không giám rời khỏi bến cảng, hẳn cũng nhận được điện thoại của thượng cấp, sẽ phải toàn lực ủng hộ trên một số phương diện.

Mà hiện tại, yêu cầu đối với hắn chỉ là xuất động một máy bay trực thăng, yêu cầu đơn giản này không có gì đáng kể.

... Đối mặt với câu hỏi của Minh Thanh Nguyệt, Triệu Liệt như trước trầm mặc.

Hắn nắm chặt điện thoại trong tay, trầm nghĩ. Trước khi trời sáng, Mạc Ngôn sẽ không gọi điện sao?

Sau khi tiếp xúc với Mạc Ngôn, theo thời gian trôi qua, hắn đối với vị Mạc gia này dần dần từ hoài nghi chuyển sang kinh ngạc, rồi lại từ kinh ngạc chuyển thành hoàn toàn tín nhiệm. Cho đến khi Mạc Ngôn điện thoại cho hắn từ hoang đảo... Hắn đối với Mạc Ngôn có cảm giác, từ chỗ hoài nghi, đã thay đổi thành một loại cuồng tín!

Trên thực tế, hắn tiếp xúc với Mạc Ngôn ngắn ngủi cũng chỉ có một ngày, nhưng trong một ngày, Mạc Ngôn đã gây cho hắn rung động liên tiếp. Đã muốn triệt để phá vỡ nhận thức của hắn về thế giới này!

Hơn nữa Mạc Ngôn ngắn ngủi trong 20 phút đã vượt cường phong sóng lớn bơi qua 20 hải lý, hắn cơ hồ đã xem Mạc Ngôn không phải con người rồi!

278. Chương 245-2: Trở Về

- Mạc Ngôn như một thanh niên thần kì đến mức không thể tưởng tượng được, không biết trên đời này còn việc gì có thể làm khó được hắn?

Triệu Liệt tin chắc, chỉ cần Mạc Ngôn còn sống, nhất định có thể đem mấy cô gái an toàn trở về.

Lúc này, điều hắn lo lắng nhất là, Mạc Ngôn còn sống hay không mà thôi?

- Triệu Liệt, người có tin ta sẽ gọi điện thoại trực tiếp cho Mạc Thiếu Thanh hay không?

Thấy Triệu Liệt thủy chung trầm mặc, Minh Thanh Nguyệt nổi giận.

Một bên vị chỉ huy trưởng thấy hai người lời qua tiếng lại, đứng ra khuyên can nói:

- Nhị vị, cũng sắp sáng rồi, hay là ta an bài chỗ nghỉ ngơi cho hai vị, chỉ bằng mọi người hãy nghỉ ngơi trong chốc lát ok men?

Có chút dừng lại, hắn nhìn Triệu Liệt nói:

- Triệu tiên sinh, thân thể của ngài có vẻ mệt mỏi, cuộc điện thoại này để ta giúp ngài nghe, được chứ?

Triệu Liệt từ chối khéo:

- Cảm ơn... Không cần làm phiền các hạ, vẫn nên để ta tự mình nhận.

Trường quan (Chỉ huy trưởng) bất đắc dĩ nhìn về phía Minh Thanh Nguyệt nói:

- Minh tiểu thư, không bằng đi nghỉ ngơi chốc lát được không? Có lẽ sau khi tỉnh giậy sẽ có tin tốt lành cho tiểu thư.

Minh Thanh Nguyệt cự tuyệt đề nghị của đối phương, không buông tha Triệu Liệt nói:

- Triệu Liệt, người không phải là đã mang Mạc Ngôn đi đâu rồi chứ?

Ta dấu hắn?

Triệu Liệt bĩu môi, thậm chí nói hắn là hắn ném ta đi mới đúng.

Trong lòng hắn oán thầm, hơn nữa cũng không có ý định mở miệng... Hắn biết rõ, nghi hoặc của nữ nhân vĩnh viễn là một rồi lại một (ý là hỏi thăm không chịu thôi), chỉ cần thoáng thả ra một chút, Minh Thanh

Nguyệt tuyệt đối sẽ không ngừng hỏi tới, cho tới lúc mình nói ra hết hành tung của Mạc Ngôn, nàng mới có thể bỏ qua.

Lúc này, kim đồng hồ đã chỉ đúng 4h sáng, Minh Thanh Nguyệt đang muốn mở miệng truy vấn(hỏi tiếp), thì điện thoại trong tay Triệu Liệt vang lên!

Triệu Liệt thần sắc chấn động, lập tức thẳng mình, mở khóa điện thoại.

Đúng là Mạc Ngôn gọi tới...

Cả cuộc điện thoại, Triệu Liệt cơ hồ không hề mở miệng, mà chỉ luôn luôn lắng nghe.

Nhưng, ánh mắt của hắn cũng không ngừng biến hóa, đầu tiên là kinh hãi rồi khiếp sợ, sau đó là bình tĩnh, cuối cùng là không ngừng gật đầu...

- Hiểu rồi!

- Vâng, tôi biết rồi...

- Được, mưa gió tạnh hẳn, lập tức xuất phát.

Mấy phút đồng hồ sau, hắn cúp điện thoại, nhìn về phía vẻ mặt đang chờ đợi của Minh Thanh Nguyệt, lần đầu tiên lộ ra khuôn mặt tươi cười nói:

- Minh tiểu thư, nói cho bà một tin tốt lành, Mạc Sầu cùng Minh Ngọc bình yên vô sự.

Nghe được câu này, Minh Thanh Nguyệt trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác kinh hãi, có lẽ vì quá vui mừng, chân nàng mềm nhũn ra, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh(hôn mê ở đây thì chết chắc ^^)

Vị trưởng quan đứng một bên nhanh nhẹn, đỡ lấy nàng (thẳng cha này cơ hội vãi ^^)

Minh Thanh Nguyệt sau một thoáng liền thanh tỉnh, sau đó tiếp tục truy vấn.

- Tin tức này là chắc chắn chứ?

Triệu Liệt nói:

- Trăm phần trăm chắc chắn... Minh Ngọc cùng Mạc Sầu đang ở bên cạnh Mạc Ngôn, hơn nữa vừa rồi ta còn nghe được tiếng của Mạc Sầu.

- Cảm ơn trời đất (thanks god) ...

Minh Thanh Nguyệt mừng quá ứa nước mắt. Ôm mặt, đã không biết phải nói gì cho phải.

Qua vài phút, Minh Thanh Nguyệt bình tĩnh lại, hướng Triệu Liệt hỏi:

- Mạc Ngôn hiện đang ở đâu?

Đến lúc này, Triệu Liệt cũng không cần dấu diếm nữa:

- Ở trên một hoang đảo, bọn họ hiện tại rất an toàn.

Có chút dừng lại. Hắn nhìn về phía vị trưởng quan nói:

- Tôi muốn khi mưa tạnh, máy bay trực thăng có thể xuất phát. Chắc là không có vấn đề gì chứ?

Trưởng quan cười nói:

- (No bờ lộp bờ lem) không cần đợi mưa tạnh hoàn toàn, chỉ cần mưa giảm đi một chút, ta liền phái bọn họ xuất phát.

- Cảm ơn các hạ!

Triệu Liệt nói:

- Mặt khác, ta còn có việc cần nhờ, chờ máy bay trực thăng xuất phát 2h, ta sẽ nói cho người một con đường, đem tọa độ hoang đảo kia báo cho cảnh sát bên cảng, để họ điều một nhóm tuần tra tới đó, trên đảo có tình huống dị thường.

Ba giờ sau, mưa ngớt trên phạm vi lớn.

Một chiếc máy bay trực thăng từ nơi đóng quan ở bến cảng xuất phát, hướng hoang đảo bay đi...

Trên trực thăng, ngoài hai vị lái chính và phụ, chỉ có Triệu Liệt đi theo.

Vẫn là hoang đảo kia, trên vách đá dựng đứng nọ.

Mạc Ngôn đứng ở trên đỉnh núi, nhìn mặt biển xa xa, ở phía sau hắn, Mạc Sầu ngồi trên một tảng đá, trong lòng ôm Minh Ngọc đang ngủ say. Để tránh cho Minh Ngọc sau khi tỉnh lại hỏi lung tung này nọ, Mạc Ngôn vẫn chưa giải huyết an miên (ngủ ngon) cho nàng. Đối với Minh Ngọc mà nói, đây kỳ thật như một loại nghỉ ngơi điều dưỡng. Trong giấc ngủ, thân thể có thể thả lỏng hoàn toàn, trong thời gian ngắn sẽ hoàn toàn khôi phục.

Cả vách núi đã bị Mạc Ngôn bạt ra một nền đá lớn, có thể cho máy bay trực thăng đáp xuống.

Ngoài ra, tất cả các con tin bị bắt, cũng đều bị Mạc Ngôn phong trụ an miên huyết. Nằm ổn định ở trong một gian phòng.

Ngay từ đầu, Mạc Ngôn cũng không định mang họ cùng rời đi nơi này.

- Ca, vì sao không dẫn bọn họ cùng đi?

Mạc Sầu đối với điều này thực không hiểu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ngoài một số người, không ai biết huynh tới qua nơi này, huynh không muốn cho người khác biết.

Mạc Sầu nói:

- Vì sao lại không thể cho người khác biết?

Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu cười nói:

- Thật là muối muối ngốc... Thật nên để muối giống như Minh Ngọc, ngủ say thì tốt.

Có chút dừng lại, hắn giải thích:

- Huynh ở trên đảo giết nhiều người, huynh không sợ người khác nghĩ là đại ma vương làm, nhưng huynh không muốn cho người khác biết đại ma vương lại là đại ca của muối.

Mạc Sầu lè lưỡi, hướng Mạc Ngôn làm cái mặt quỷ.

Cái này gọi là trăm nghe không bằng một thấy, nàng biết Mạc Ngôn vì cứu mình đã giết rất nhiều người, nhưng biết thì cũng chỉ là biết, hơn nữa cũng không biết rõ số lượng. Nếu nàng có thể tận mắt nhìn thấy những thi thể không đầu dưới đất kia, tin rằng nàng tuyệt đối sẽ không như bây giờ thoải mái hướng Mạc Ngôn làm mặt quỷ.

Xa xa trên mặt biển, một chấm đen đang hướng hoang đảo bay nhanh tới...

- Mạc Sầu, đứng qua bên cạnh huynh, Triệu Liệt bọn họ đang tới đây.

Mạc Sầu ôm Minh Ngọc đứng lên, than thở nói:

- Nha đầu này nặng chết a... Ca, ca có thể ôm nàng được không? Mệt chết ta mất.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nam nữ thụ thụ bất thân (lại chém ^^)

- Xi...

Mạc Sầu khinh thường bĩu môi một cái.

Trong lúc nói chuyện. xa xa điểm đen dần dần lộ dạng. đúng là một chiếc máy bay trực thăng quân dụng.

- Ở bên kia!

Trên trực thăng, Triệu Liệt chỉ mấy bóng người trên vách núi nói.

Tên phi công nói:

- Đã thấy rồi... Đúng là chỗ kia, mặt bằng rất tốt, thích hợp đáp xuống, thật rất thuận tiện.

Người phi công trong lòng có chút kì quái thầm nhủ:

- Năm trước tôi bay qua đảo này, không phát hiện có khoảng bằng phẳng nào trên vách núi này cả...

Khi nói chuyện, máy bay trực thăng cực kỳ vững vàng dừng ở trên vách núi.

Triệu Liệt nhảy xuống, hướng Mạc Ngôn đi tới.

- Mạc Tiên sinh, các vị ổn cả chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chúng ta đều ổn, đã làm phiền ngài, triệu tiên sinh.

Lúc này, Mạc Sầu ở một bên hướng Triệu Liệt ngoắc ngoắc nói:

- Triệu đại ca, mau giúp tôi, Minh Ngọc nha đầu này nặng chết tôi mất, tôi vác không nổi rồi...

Triệu Liệt không khỏi có chút quan tâm nói:

- Minh tiểu thư đây là làm sao vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Không cần lo lắng, ngủ một giấc là tốt rồi. Được rồi, nhân lúc mưa gió ngớt, chúng ta nhanh đi thôi.

Mấy phút sau, máy bay trực thăng đột ngột cất cánh, hướng tới bên cảng phi đi.

Khi máy bay tới gần nơi đóng quân, Mạc Ngôn giải khai huyết đạo cho Minh Ngọc.

Cô gái không biết mình đang ở chỗ nào. Duỗi lưng một cái, chậm rãi mở to mắt.

- Con heo lười biếng này, ngủ đã chưa?

Mạc Sầu cười hì hì nhìn Minh Ngọc nói:

- Ngủ như chết ý, nhưng tôi cảm thấy mệt quá.

Minh Ngọc mê mẩn trừng trừng nói:

- Đây là đâu?

Nửa giờ sau, Mạc Ngôn ngồi ở phòng nghỉ trong quân doanh, đang cầm một chén trà nóng, thoải mái uống.

Trong phòng, Mạc Sầu cùng Minh Ngọc ngồi ở một góc, đang xì xào bàn tán.

Minh Ngọc thì thoảng ngẩng đầu nhìn trộm Mạc Ngôn một cái...

Minh Thanh Nguyệt ngồi đối diện với Mạc Ngôn, trong mắt tràn đầy vẻ hân thưởng.

Thấy Minh Ngọc hoàn toàn không có tổn hao gì từ máy bay trực thăng đi tới, vị thiếu phụ trong lòng như trút được một tảng đá lớn.

Lúc gặp mặt, không có nói năng gì quá nhiều. Ba nữ nhân họp cùng một chỗ chỉ nói ba câu, đã bắt đầu vừa khóc vừa cười, náo nhiệt không sai biệt 15 phút sau mới an tĩnh lại. Sau đó, họ gọi điện thoại cho người nhà thông báo đã bình an...

Thẳng đến khi gọi xong điện thoại, Minh Thanh Nguyệt lúc này mới nhớ tới, mình còn chưa có cảm ơn Mạc Ngôn.

- Mạc Ngôn lần này, thật sự cảm ơn cháu, nếu không nhờ cháu, Minh Ngọc rất có thể đã...

Mạc Ngôn cắt lời nàng, mỉm cười nói:

- Gì Minh, Minh gia cùng Mạc gia nhiều năm thế giao, lời cảm tạ không cần nói, chỉ làm cháu có cảm giác xa lạ.

Minh Thanh Nguyệt gật đầu, cười nói:

- Cũng phải. Nói thế thật cũng có vẻ xa lạ.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Mạc Ngôn, có chuyện ta muốn hỏi cháu, không biết cháu có tiện trả lời hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Gì Minh, có phải gì muốn hỏi, rốt cuộc là ai bắt cóc Minh Ngọc cùng Mạc Sầu đúng không?

Minh Thanh Nguyệt gật đầu nói:

- Đúng vậy. Gì thật muốn hỏi đúng là vấn đề này. Cháu cũng biết. Minh gia cùng Mạc gia đều không phải gia đình bình thường, vì vậy cũng có rất nhiều việc cần lo lắng, loại sự tình này phát sinh, khẳng định là phải đem làm rõ ngọn ngành.

Có chút dừng lại, nàng nói với vẻ oán trách:

- Cái lão gia hỏa họ Triệu kia, hỏi cái gì cũng không chịu nói, thần thần bí bí, dì đành phải chạy tới hỏi cháu. Mạc Ngôn, cháu không phải cũng sẽ giấu diếm dì chứ?

279. Chương 246-1: Tai Bay Vạ Gió

Mạc Ngôn cười cười:

- Kỳ thật, chuyện này đều không phải là nhắm vào Mạc gia cùng Minh gia, Mạc Sầu cùng Minh Ngọc chỉ là gặp tai bay vạ gió mà thôi.

Hắn uống một ngụm trà, đem sự tình của Quy Nhất giáo đại khái nói qua một lần.

Trong lời nói hắn cường điệu hóa miêu tả bản chất tà ác của giáo hội này, còn về bộ phận có liên quan đến mình, thì lại lược bớt đi không nói, hay có nói thì cũng là rất sơ lược.

- Thì ra là bọn tà giáo....

Minh Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra nói:

- Dì lo nhất đúng là việc này có quan hệ đến chính trị, nếu không phải như vậy ta cũng yên lòng.

Mạc Ngôn nói:

- Dì Minh, còn gì muốn hỏi không?

Minh Thanh Nguyệt cười cười:

- Không có, không còn gì muốn hỏi nữa.

Nàng trong miệng nói không có, nhưng kỳ thật trong lòng có nhiều nhiều điểm nghi vấn, tỷ như Mạc Ngôn làm sao biết Quy Nhất giáo lại tồn tại ở hoang đảo kia, làm sao dưới hoàn cảnh tồi tệ như vậy giải cứu Mạc Sầu cùng Minh Ngọc...

Những nghi vấn như vậy, một mực quanh quẩn trong lòng Minh Thanh Nguyệt, nhưng nàng thủy chung không có hỏi tới.

Bởi vì trong nội tâm nàng rõ ràng, Minh gia cùng Mạc gia tuy rằng có thâm giao, nhưng song phương dù sao cũng là những gia tộc chính trị, có một số việc nếu hỏi quá sâu, khó tránh có nảy sinh một số hiểm nghi.

Kỳ thật Minh Thanh Nguyệt lần này hoàn toàn hiểu lầm.

Nàng vẫn cho rằng, lần giải cứu Mạc Sầu cùng Minh Ngọc này, là Mạc gia ở bên cạnh thi triển thực lực, mà Mạc Ngôn là người có công lớn nhất.

Có hiểu lầm như vậy, nên nàng không muốn tiếp tục truy vấn, tất nhiên là hợp tình hợp lý.

Ngày hôm sau, Mạc Ngôn cùng Mạc Sầu bay tới thủ đô.

Lần gặp tai bay vạ gió này, Mạc Sầu cùng Minh Ngọc tự nhiên không muốn lại đi Uyển Lăng. Mạc Ngôn mượn một chiếc xe giao cho Triệu Liệt, để hắn trở về Uyển Lăng, còn mình thì cùng Mạc Sầu trở về thủ đô. Còn Minh Ngọc cùng Minh Thanh Nguyệt sau một ngày lưu lại bến cảng, cũng ly khai.

Trở lại kinh đô, Mạc Trọng Dương lập tức gọi hắn vào thư phòng.

Mạc Sầu bị bắt cóc là chuyện không có khả năng qua mắt Mạc Trọng Dương, kỳ thật lúc Mạc Ngôn ở bến cảng, thì lão gia tử đã biết chuyện này.

Sau khi biết chuyện, lão nhân vừa sợ vừa giận, thế nhưng khi lão biết Mạc Ngôn đã tới bến cảng, cũng lập tức bình tĩnh lại.

Sau đó, lão nhân vẫn bình thản dùng cơm chiều, rồi đi ngủ, coi như không có việc gì.

Nhưng trên thực tế, lão nhân nhìn như giấc ngủ bình thường, kỳ thật đều là không chợp mắt. Suốt một đêm, hắn luôn luôn không có ngủ được.

Tận đến khi trời sáng, được tin Mạc Sầu đã được cứu, lão nhân mới mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát.

- Dem chuyện đã trải qua cẩn thận nói lại cho ta...

Mạc Trọng Dương ngồi ở ghế, nhìn Mạc Ngôn, ánh mắt thập phần lợi hại.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Ông à ông lớn tuổi rồi, có một số việc tốt nhất là không nên hỏi.

Lão nhân hừ một tiếng nói:

- Chết nhiều người như vậy, ta có thể không hỏi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông cũng biết rồi, còn hỏi cháu làm gì?

Mạc Trọng Dương trừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Không cần vội nhả với ta... Đúng, đã chết khoảng 100 người, bọn chúng đều là bị người ta chém đứt đầu. Ta cần phải biết, lúc giết người, trong lòng người cảm thấy thế nào!

Trước mặt lão nhân này, việc trên đời này có thể giấu không nhiều lắm.

Sau khi cảnh sát tới hoang đảo, cơ hồ tất cả đều rợn cả người, cảnh tượng máu me làm họ sợ hãi, nhất gan một chút thậm trí có thể ngất ngay tại trường, can đảm một chút, cũng không ngừng nôn thốc nôn tháo.

Sau khi tin tức được truyền tới giám đốc cảnh sát bến cảng, chính phủ đã lựa chọn đem tin tức hoàn toàn phong tỏa.

Loại phong tỏa này không phải là trong thời gian ngắn, mà là nếu điều tra không có kết quả. Sẽ phong tỏa vô thời hạn.

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, con của mấy phú hào bị bắt cóc, hơn nữa huyết án gần 100 người bị chặt đầu, nếu lan truyền đi ra ngoài, cả bến cảng sẽ lâm vào trạng thái khủng hoảng. Quan trọng nhất là, chuyện này quá mức kỳ quái dị, đến khi con tin được cứu, cũng không phát hiện một chút manh mối nào. Đầu mối duy nhất của cảnh sát chính là sự việc này có quan hệ với Quy Nhất giáo thời kì trước, ngoài ra, con tin có hai cô gái có thân phận thâm sâu nhất, được mấy bay tuần tra, trực tiếp mang đi.

Theo lý, hai manh mối này kỳ thật đều có thể kiểm tra được.

Nhưng từ trước đến nay vấn đề tôn giáo vẫn là vô cùng mẫn cảm, hơn nữa trên đảo người chết đều là Quy Nhất giáo tín đồ, nếu giống trống khua chiêng truy xét, nhất định sẽ gây ra vô số phong ba.

Còn với hai người kia, bởi vì thân phận của bọn nàng, cảnh sát lại càng vô pháp điều tra.

Rơi vào đường cùng, chính phủ đối với sự kiên phát sinh lần này cuối cùng đi đến quyết định phong tỏa...

Nhưng loại phong tỏa này chỉ có thể che mắt được bình dân thiên hạ, đối với Mạc Trọng Dương loại cấp bậc nhân vật như vậy mà nói, thậm chí cảnh sát bên cạnh đều đã báo cáo tình hình đầy đủ, trên bàn hắn hiện tại đã đầy một mặt bàn toàn báo cáo nội dung.

Chứng kiến báo cáo nhân số tử vong, lão nhân trong lòng cũng không khỏi khiếp sợ.

Nhất là loại phương thức giết người tàn khốc này, càng làm cho hắn cau mày...

- Cháu nghĩ thế nào ư?

Quay mặt về phía ông nội, ánh mắt nghiêm khắc, Mạc Ngôn thần sắc lại hững hờ nói:

- Chính là cảm giác, bọn hắn đáng chết, vì thế mới giết, cái này có gì quá?

Mạc Trọng Dương khẽ nhủ mày nói:

- Những người đó đích xác đáng chết, hơn nữa lấy một địch 100, hạ thủ tàn nhẫn là không thể tránh khỏi, nếu không người đã không cứu được Mạc Sâu, thậm chí cả mình cũng sẽ cứu không được... Về điều này, ta có thể hiểu. Nhưng có cần phải dùng phương thức tàn khốc như vậy không?

Mạc Ngôn nghe xong lời này, nhin không được cười nói:

- Ông à, có một câu nói, không có tham gia, không nên lên tiếng. Cháu nghĩ, có một số việc ông có lẽ đã hiểu lắm...

Có chút dừng lại, hắn giải thích:

- Với cháu mà nói, không có tồn tại cái gì là tàn nhẫn, những người đó so với gà chó cũng không bằng. Như vậy ông nói xem, bọn chúng trước mặt cháu khác nào một đám ruồi bọ, số lượng nhiều hơn nữa, cũng chính là ruồi bọ mà thôi. Ông nói cháu thủ đoạn tàn khốc, kỳ thật cũng chỉ là một vấn đề. Cháu nói rồi, bọn chúng là một đám ruồi bọ, án tử đã định, đương nhiên là huyết nhục tứ tung, có chút tàn nhẫn, nhưng đây cũng là phương pháp đơn giản mà mau lẹ nhất. Đến nỗi lúc đó cháu còn nghĩ... Ha ha, ông à, lúc ông đánh ruồi bọ, trong đầu sẽ có ý tưởng gì sao?

Nghe xong lời này, lão nhân trầm mặc thật lâu.

Thời gian uống cạn một chén trà, lão nhân mới ngẩng đầu nói:

- Dem chuyện trải qua kể lại với ta một lần đi.

Thấy lão nhân khẳng khẳng muốn hỏi, Mạc Ngôn cũng không cự tuyệt, đem trọn vẹn sự việc từ đầu tới cuối nói qua một lần, không có bất kỳ điểm gì giấu diếm.

Lão nhân sau khi nghe nói xong nói:

- Người cảm thấy cái Quy Nhất giáo này có ý đồ chính trị hay không?

Mạc Ngôn biết lão nhân lo lắng điều gì, trầm ngâm chốc lát, nói:

- Cháu cảm thấy được hắn là không có, bọn hắn cho cháu ấn tượng, đúng hơn là một loại...

Nói tới đây hắn có chút dừng lại, vòng vo đổi đề tài, nói:

- Ông nội, đạo môn tồn tại, cháu tin là ông có biết một ít đúng không?

Mạc Trọng Dương gật đầu nói:

- Việc này ta đương nhiên biết, hơn nữa năm đó cùng những người này giao tiếp không ít...

Có chút dừng lại, lão nhân vung tay lên nói:

- Người tiếp tục nói đi.

Mạc Ngôn nói:

- Quy Nhất giáo cho cháu ấn tượng cùng loại với Đạo môn một loại tồn tại, thứ bọn chúng chú trọng chính là lực lượng thu được. Cá nhân cháu cảm thấy được, sự kiện lần này, cùng với đoạn thời gian trước một số thôn dân tộc ở Uyển Lăng phát sinh bệnh dịch, có liên quan.

Mạc Trọng Dương trầm ngâm chốc lát nói:

- Người nói là, bọn họ có thể thu được một loại năng lượng nào đó?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đây không giống như một thuyết pháp khoa học, nhưng nếu xét về bản chất mà nói, ông nói không sai.

Mạc Trọng Dương gật gật đầu nói:

- Nếu nói như vậy, những kẻ này giải quyết càng sạch sẽ càng tốt...

Có chút dừng lại, hần thở dài, nhìn Mạc Ngôn nói:

- Người vì cứu Mạc Sầu, giết nhiều người hơn nữa, ta đều coi như không biết, hơn nữa sẽ không trách cứ người. Nói thực ra, ta thật sự đang lo lắng chính là tâm tình của người...

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông sợ cháu sẽ trở thành một tên sát nhân máu lạnh đúng không?

Mạc Trọng Dương gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây mới là điều ta lo lắng nhất.

Mạc Ngôn có thể cảm nhận sự quan tâm của lão nhân gia đối với mình, thành khẩn nói:

- Ông nội, người yên tâm đi, cháu sẽ không trở thành một người như vậy đâu. Có lẽ so với một người hiền lành mà nói, cháu quả thật là một kẻ ác, nhưng cháu tuyệt đối sẽ không giết người vô cớ đâu.

- Đối với sinh mạng hiền lành, và kẻ ác có bất đồng như thế nào có thể giải thích được sao?

Lão nhân nghe vậy, bỗng nhiên thở dài, thổn thức nói:

- Năm đó, chú của người đã nói với ta như vậy, thật không nghĩ tới, nhiều năm như vậy, ta lại đang ngồi đây nghe những lời giống như thế.

Lão nhân lắc lắc đầu nhìn về phía Mạc Ngôn lại nói:

- Tốt lắm, không nói chuyện này nữa... Người chừng nào thì đem Mạch tiểu nha đầu về đây cho ta xem mặt?

280. Chương 246-2: Tiếp Tục Thăm Dò Tân Thế Giới (1)

Sau khi tới thủ đô, Mạc Ngôn cũng không vội rời đi, mà ở lại căn nhà cũ đợi hai ngày.

Trong hai ngày này, ban ngày hần cùng Mạc Trọng Dương uống trà, nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên cũng sẽ bồi tiếp lão nhân uống chút rượu. Buổi tối còn lại siêng năng tu luyện, khôi phục lại tinh thần tiêu hao mấy ngày nay, chờ sau này trở lại Uyển Lăng, sẽ tái nhập tân thế giới của ngọc bội tham quan.

Mạc Sầu sau một kiếp nạn, tâm tư cũng đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu thành thành thật thật tới công ty của Chu Hiến Dữ thực tập.

Trước khi rời khỏi thủ đô, Mạc Ngôn ở trong thư phòng của Mạc Trọng Dương tìm được một khối thượng phẩm dương chi ngọc, một lần nữa luyện chế 1 khóa bùa hộ mệnh cho Mạc Sầu.

Theo tu vi của hần từ từ tăng lên, phương tiện luyện chế phù khí cũng càng thêm phong phú, luyện chế bùa hộ mệnh lần này không những lực phòng ngự càng thêm chắc chắn, bên cạnh đó hần cũng kết hợp một số thủ đoạn công kích. Bất quá những thủ đoạn công kích không thực sự là một hệ thống hoàn chỉnh, mà là xây dựng dựa trên cơ sở phòng ngự là chính, nói cách khác, chỉ khi gặp công kích từ bên ngoài tới, bùa hộ mệnh mới có thể khởi xướng phản kích.

Mạc Ngôn làm như vậy, chủ yếu là để phòng trường hợp Mạc Sầu trong lúc vô ý kích thích khả năng công kích của đạo phù, ngộ thương người vô tội.

Đồng thời, hắn còn lạc hạ một đạo hồn ẩn của mình trên đạo phù này, để đảm bảo chắc chắn sự việc tương tự bên cạnh sẽ không phát sinh nữa.

Hai ngày sau, Mạc Ngôn ly khai kinh đô.

Trở lại Uyển Lăng vào buổi chiều, Mạc Ngôn liền xem xét ấn ký lưu lại trên người Đỗ Khuyết.

Như hắn sở liệu, lão đầu này quả nhiên không có rời khỏi Uyển Lăng, mà là chờ đợi trong một toàn tự miếu tại Uyển Lăng.

Ấn ký chỉ có thể phán đoán đại khái hành tung của đối phương, nhưng không cách nào hiểu rõ cụ thể từng khâu nhỏ. Mạc Ngôn đối với hàng vi ẩn thân tại tự miếu của Đỗ Khuyết có chút hơi kỳ quái, bất quá thấy đối phương không có dị động gì, hắn cũng không cần lãng phí tinh thần lực đi tra xét. Tóm lại, trừ khi Đỗ Khuyết đi vào núi Hồ Lô, còn không hắn cũng không có ý định động tới lão đầu này.

Ngày tiếp theo sau khi hắn trở lại Uyển Lăng, hắn theo thường lệ đi tới chỗ Đệ thất môn đọc hồ sơ.

Có tân thế giới trong không gian của ngọc bội, hắn đối với những vụ án tồn đọng năm xưa hứng thú cũng giảm đi một chút. Chẳng qua ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm, nên tới đây xem qua hồ sơ, kỳ thật cũng là một loại làm tâm cảnh yên tĩnh lại. Tinh thần khôi phục không có nghĩa chân khí cũng hồi phục. Chân khí sau khi tiêu hao quá độ, muốn hồi phục không có cách nào khác là phải tu luyện. Mà tinh thần lực khôi phục lại phức tạp hơn một chút, tuy rằng bản tâm không có biến hóa gì, thậm trí còn đoạt được một số lợi ích, nhưng cũng nhiễm phải một số hơi thở chứa tạp niệm. Cho nên, trừ bỏ tạp niệm ngoài siêng năng tu luyện tự tập tinh thần lực, hắn còn có một phương pháp đó là tới nơi này để loại trừ tạp chất cùng những tạp niệm của tinh thần.

Cho nên, hắn lựa chọn tới đệ thất môn đọc hồ sơ, coi như là tới thư viện đọc sách.

Năm đó trong thời gian hắn học đại học, một địa phương mà hắn thích nhất chính là Đồ Thư Quán. Không khí ở đây cực kỳ yên tĩnh, thập phần thích hợp cho một tinh thần tu sĩ như hắn.

- Thùng thùng

Mạc Ngôn ngồi dưới cửa sổ, đang lật xem một phần hồ sơ, bỗng nhiên có người gõ cửa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Đỗ Tiểu Âm đang đứng ở cửa. Vừa cười vừa nhìn mình.

- Lãnh đạo, như thế nào hôm nay có thời gian rảnh đến phòng hồ sơ kiểm tra như vậy?

Mạc Ngôn khép tập hồ sơ trong tay lại, cười hỏi.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Vốn là muốn hỏi anh một chút, em gái của anh hiện tại sao rồi? Nhưng nhìn thấy bộ dáng thoải mái của anh như vậy, tựa hồ cũng không cần phải hỏi nữa rồi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vẫn là lãnh đạo sáng suốt ...

Hắn hiện tại nếu đã ở đệ thất môn, hơn nữa trạng thái tâm lý nhàn nhã như vậy. Tự nhiên cũng đại biểu cho việc Mạc Sầu đã bình yên vô sự.

Trên thực tế, Mạc Ngôn ngày hôm qua về tới Uyển Lăng, đã cùng với Đỗ Tiểu Âm nói chuyện điện thoại. Bất quá đúng lúc lại có điện thoại của Mạc Thiếu Thanh gọi tới, hắn cũng không kịp nói tử tử, chỉ nói cho Đỗ Tiểu Âm biết mình đã trở lại Uyển Lăng mà thôi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể ngồi tán ngẫu(chém gió) với ta một chút không?

Đỗ Tiểu Âm kéo một chiếc ghế qua, ngồi đối diện với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Việc này nói thật ra là như thế này...

Tuy rằng Mạc Ngôn nhận định Quy Nhất giáo không có ý đồ chính trị gì, nhưng loại tà giáo chuyên mê hoặc này lại có lực phá hoại rất lớn, nhất là cái tượng thần quỷ dị kia, chỉ cần có thể hiển lộ một chút thần tích, là có thể dễ dàng dụ dỗ được một lượng lớn ngu phu ngu phụ. Cho nên, từ góc độ phòng ngừa mà nói, Mạc Ngôn cảm thấy cần phải nhắc nhở Đỗ Tiểu Âm, để nàng có thể trong phạm vi A tỉnh chú ý đề phòng nhằm tránh sự xuất hiện của tổ chức tà giáo như vậy.

Mạc Ngôn châm điều thuốc, đem những gì đã trải qua mấy ngày qua đại khái miêu tả lại một lần, tất nhiên là đã lược bỏ bớt một số tình tiết quá mức bạo lực nho nhỏ, cũng cường điệu hóa tính nguy hại của một tổ chức như Quy Nhất tông.

- Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi, em gái của anh có một đại ca như vậy, đó là vận may của nàng...

Đỗ Tiểu Âm sau khi nghe xong nói:

- Còn về tổ chức Quy Nhất giáo này, ta nghĩ nên cho Phương Chính biết thì tốt hơn.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Tôi có thể nói gì cũng hần đây? Nói gì thì nói, bọn họ với việc này cũng hoàn toàn không biết gì cả, không cần tôi nhắc nhở họ đâu.

Báo cáo của sự việc xảy ra ở bến cảng có thể đặt trên bàn của Mạc Trọng Dương, tự nhiên cũng có thể xuất hiện trên bàn làm việc của cục cảnh vệ quốc gia, về điểm này, Mạc Ngôn trong lòng thừa hiểu.

Hai người tùy tiện hàn thuyên vài câu, Đỗ Tiểu Âm nói:

- Những hồ sơ đó anh đều xem xong rồi sao?

Mạc Ngôn nói:

- Uhm, xem xong rồi.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Có vụ án nào hứng thú không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đây là những án tồn đọng từ lâu, rất hại tế bào thần kinh, cô tha cho tôi đi a.

Đỗ Tiểu Âm khó tránh khỏi có chút thất vọng, cười khổ nói:

- Còn tưởng có thể trông cậy vào tài năng của anh góp một vài viên gạch cho đệ thất môn, hại tôi bỏ ra hai buổi tối sửa sang lại đồng hồ sơ đó, hiện tại xem ra là làm vô ích rồi...

- Cũng chưa chắc là vô ích...

Mạc Ngôn mỉm cười, đem bản ghi chép của mình khi đọc những hồ sơ này lấy ra nói:

- Đây là những ghi chép của tôi về một số điểm đáng ngờ trong hồ sơ mấy vụ án này, cô có thể lấy xem qua, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Đỗ Tiểu Âm nhận lấy bản ghi chép, tùy ý mở ra nhìn qua...

Vừa mới bắt đầu, nàng xem cũng không cẩn thận, nhưng nhìn vài tờ giấy phía sau, vẻ mặt cũng trở lên chuyện chú hơn, ánh mắt càng lúc càng sáng.

Sau khi xem xong, nàng hưng phấn vỗ bàn nói:

- Tôi muốn thành lập một tổ phá những chuyên án cũ... Thật tốt quá, Mạc Ngôn, những bản ghi chép này của anh không nghi ngờ gì đã đóng góp công lớn cho việc phá án, theo những ý nghĩ này tiến hành điều tra, ít nhất có thể phá được 1/3 số vụ án. Nếu vận khí tốt một chút, thậm chí ½ cũng có thể được!

Mạc Ngôn làm bản ghi chép này không phải là tùy tiện mà viết ra. Đó là kết luận sau một quá trình kiểm tra kín đáo mới cho ra một số điểm đáng ngờ. Trừ bỏ một số vụ án đã qua quá lâu, cùng với một số vụ án

tin tức thiếu sót nghiêm trọng, còn lại những bản án cũ đó, tất cả đều bị hấn đào móc sửa sang lại từ đó tìm ra một hướng điều tra mới.

Đúng như những gì Đỗ Tiểu Âm nói, theo những khám phá của hấn, ít nhất có thể phá được ít nhất 1/3 số vụ án cũ.

Nói như vậy chứ, theo thời gian trôi đi. Những vụ án đã bị gác lại này rất khó có thể một ngày được đưa ra ánh sáng. Năng lực của đệ thất môn là không phải nghi ngờ(không phải xoắn), nhưng đối diện với những bản án cũ này, bọn họ cũng không có biện pháp nào. Mà hiện tại, Mạc Ngôn có thể cung cấp một bản ghi chép chất lượng như vậy, không chỉ cung cấp một hướng điều tra mới cho bọn họ, hơn nữa cũng đã cấp cho bọn họ một số chiến công chói lọi nữa!

- Nói đi, tôi có thể thưởng cho anh cái gì đây?

Đỗ Tiểu Âm tâm tình vui mừng, cười dài nhìn sang Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn nhìn nụ cười sáng lạn của nàng cười nói:

- Lấy thân báo đáp được không?(=”=)

Đỗ Tiểu Âm lườm hấn một cái, sáng giọng:

- Anh có bao giờ nói chuyện nghiêm chỉnh đâu...

Mạc ngôn ha ha cười nói:

- Tôi sẽ nói ra yêu cầu.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Nói đi, chỉ cần hợp tình hợp lý, tôi khẳng định sẽ đáp ứng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô không phải muốn thành lập tổ phá án cũ sao, để Đại Lý là người đầu tiên trong danh sách đi, cậu ta đã điều tra nhiều vụ, chắc chắn sẽ lập thêm nhiều đại công. Có điều này cũng dễ nói chuyện với tầng lớp lãnh đạo hơn.

Đêm dài yên tĩnh, Mạc Ngôn ngồi xếp bằng bằng trong lầu hai một gian tĩnh thất, thần sắc hững hờ.

Phía sau hấn, Tiểu Vân La có da có thịt cũng ngồi xếp bằng bằng, bộ dáng thập phần giống như một hộ pháp tiểu ngọc nữ vậy.

281. Chương 247-1: Tiếp Tục Thăm Dò Tân Thế Giới (2)

Trải qua hai ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn. Mạc Ngôn tinh thần lực đã hoàn toàn khôi phục, tối nay, đúng là thời cơ để hấn tìm hiểu thế giới mới lạ kia.

Từ từ, Mạc Ngôn đem tinh thần chìm vào tâm linh, thần thể hợp nhất (tinh thần và thể xác), sau đó từ vị trí mi tâm thoát ly bản thể.

Lập tức, hấn đã tiến vào trước phiên cửa gỗ cổ xưa nọ.

Tay cầm nắm cửa, hấn đẩy cửa ra.

Thế giới đằng sau cửa không có... chút nào thay đổi, như cũ trời cao mây tạnh, gió cảnh tú lệ.

Mạc Ngôn đứng ngoài gian nhà đá, cũng không vội vã hành động, mà cẩn thận xem chung quanh...

- Không biết, những u hồn sau khi bị hấp thụ, rốt cuộc là ở nơi nào, vì sao ta một cái cũng không thấy nhỉ?

- Mà, cái thứ thanh quang hấp thụ u hồn thì rõ ràng là có ý thức tự chủ, điều này nói lên, thế giới này chắc chắn có tồn tại sinh vật có trí tuệ. Có lẽ trong thế giới này có dân bản xứ, chắc là giống với sự tồn tại của Vân La, hoặc là, một loại đạo sĩ nào đó...

Nghĩ đến đạo sĩ, Mạc Ngôn trong lòng dâng lên vô tận chờ mong, hẳn thật muốn lúc này trong thế giới này có thể gặp được một vị tu sĩ tồn tại cách mình mấy ngàn năm.

Con đường tu đạo dang dở, đối với Mạc Ngôn mà nói, tuy phía trước hẳn có một con đường mơ hồ, nhưng không có người chỉ đạo, hẳn luôn luôn cảm giác có chút lo sợ.

Vạn nhất ngày nào đó không cẩn thận đi sai một bước nào đó, kiếm củi ba năm thiêu một giờ thì không nói làm gì, mà rất có thể sẽ gặp phải cảnh vạn kiếp bất phục. Nếu có thể ở nơi này gặp được một vị tu sĩ, có thể lĩnh ngộ được từ lời nói của người đó, con đường phía trước dù khó khăn đến mấy, hẳn cũng đủ tự tin vượt qua. Trái lại, dù biết phía trước là một mảnh đường bằng phẳng, hẳn cũng sẽ nơm nớp lo sợ.

- Chỉ mong suy nghĩ thành sự thật...

Mạc Ngôn tâm niệm vi động, triệu hồi ra bốn mạng hồn kiếm.

Từ lúc hẳn đi ra sau căn thạch ốc(nhà đá), tinh thần lực đã bắt đầu liên tục tiêu hao, hẳn không dám coi thường, lập tức triệu hồi ra bốn mạng hồn kiếm, bắt đầu tìm kiếm trong thế giới này...

Ngự (đứng) thẳng trên kiếm, hẳn cũng không vội vã lướt qua. Mà là không ngừng hướng về phía trước từ từ đi tới.

Có câu” đứng càng cao, nhìn càng xa” hẳn hi vọng có thể từ trên không trung tìm được địa phương có tiên nhân.

Bất quá khi hẳn ngự kiếm bay lên ước chừng khoảng được 100m, lại phát hiện, tinh thần lực tiêu hao kịch liệt hơn nhiều...

- Xem ra, ở cái thế giới này, trốn không thoát khỏi hạn chế, càng lên cao, tinh thần tiêu hao lại càng lớn...

Sự thật trong thế giới bình thường, cũng xảy ra vấn đề như vậy, Mạc Ngôn trong lòng rõ ràng, lập tức hạ độ cao xuống.

Hẳn từ trên không trung dõi mắt nhìn ra, thu vào tầm mắt là, núi non trùng điệp, rừng biển mờ mịt, rất khó phát hiện nơi nào đó có tiên minh.

- Bỏ đi, tốt nhất là chọn một hướng rồi đi tới.

Hẳn không cưỡng cầu nữa, theo tâm ý hướng bên trái bay đi.

Ở cái thế giới này ngự kiếm độn không(đứng trên kiếm bay trên không), tốc độ tuy giảm nhiều không nhanh được như tốc độ ý thức, nhưng vẫn nhanh hơn vận tốc âm thanh một chút.

Qua giây lát, Mạc Ngôn đã bay hơn 10 dặm.

Đáng tiếc, những nơi đi qua, ngoài một số sinh vật hình dạng cổ quái thì cảnh sắc trước mắt vẫn là bạt ngàn núi non cùng rừng rậm.

Bay được khoảng 10 phút đồng hồ, quang cảnh bắt đầu thay đổi dần, bên dưới Mạc Ngôn, ngẫu nhiên xuất hiện một phiến ao hồ, có đôi khi thậm chí xuất hiện một ít thảm cỏ bằng phẳng diện tích không lớn...

Ngoài ra, cũng xuất hiện một vài sinh vật thể tích khổng lồ, cùng hơi thở cường hãn.

Những sinh vật này hình dáng đều cực kì quái dị, có những con tắc kè to như những con khủng long. Có những con rùa biển, chiều dài và gai xương lại bén nhọn như loại “rùa lục hành”. Mạc Ngôn thậm trí còn thấy một sinh vật như con ếch nhưng lại to như một con voi ma mút. Một con toàn thân đỏ như máu, nhiều mồm, lưỡi thè dài phân rãnh, dài chừng 20 30 thước. Con ếch to lớn y thái nhân nhĩ ngâm mình ở chỗ sâu nhất của ao hồ, lưỡi thè ra tìm mồi. Quán lấy một con chim lớn đang bay qua, sau đó nuốt chửng vào bụng.

Ngoài những sinh vật độc hành đó, hẳn cũng phát hiện rất nhiều sinh vật sống quần cư, nói thí dụ có loại có thể so với loài kiến Lam Cầu, nếu có động tĩnh gì chỉ một khắc thời gian liền có hàng trăm hàng ngàn con tụ tập lại, cho dù là sinh vật cường hãn đến đâu, cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám dễ dàng trên chọc.

Đoạn đường này phong cảnh quá mức thần kỳ, Mạc Ngôn xem đến hoa mắt thần mê. Tốc độ phi hành bất tri bất giác chậm lại.

Nói thật, nếu không phải bồn mạng hồn kiếm có thủy thuộc tính, hẳn cảm giác bản thân chưa chắc đã là đối thủ của những sinh vật cường hãn này. Nhất là con ếch to vật vờ cùng con tắc kè lớn như con khủng long kia, nếu chỉ dựa vào một chút chân khí kia, sợ rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được hai ba phút thời gian là cùng.

- Thật là một thế giới thần kỳ!

Mạc Ngôn trong lòng không khỏi cảm khái. Nhất thời hứng thú đối với thế giới này càng ngày càng mãnh liệt.

Một đường bay đi, càng ngày càng xuất hiện nhiều sinh vật hình thù kì dị, ngoài những sinh vật trên mặt đất, cũng đã bắt đầu xuất hiện những sinh vật phi hành trên không trung, trong đó cũng có một vài loài chim cường hãn. Cũng may là những sinh vật này tốc độ tuy không chậm, nhưng lại kém xa Mạc Ngôn. Điều này khiến hắn tránh được không ít phiền hà.

- Óe, đây là cái gì?(WTF)

Bay qua một chỗ đầy ao hồ, Mạc Ngôn chợt thấy rừng cây phía dưới bỗng xuất hiện một sinh vật hình dạng tương tự con người.

- Chẳng lẽ nơi này thật sự có dân bản xứ?

Mạc Ngôn trong lòng vui vẻ, lập tức cúi người phóng chéo xuống, hướng sinh vật có hình người nọ bay tới.

Trong rừng cây, một đại hán cơ thể trần trụi, hai tay để trần, chỉ có một bộ da thú bao lấy phần hạ bộ, mặt không chút thay đổi nhìn lên bóng người trên bầu trời.

Hắn đứng ở đó không nhúc nhích, trên mặt không lộ vẻ sợ hãi cũng không kinh ngạc.

Mạc Ngôn rơi trên mặt đất, để tránh sự kinh nghi của đối phương, lập tức tươi cười, cố gắng chiếm một chút thiện cảm của người này.

Nhưng đại hán này lại không có chút biểu cảm gì, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Mạc Ngôn, không chỉ ánh mắt trống rỗng, thần sắc lại càng lãnh đạm đến ngu ngốc.

- Có chuyện gì xảy ra với người này nhỉ? Như thế nào lại là một khối xác thịt không hồn?

Mạc Ngôn nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của đối phương, trong lòng không khỏi một trận kinh ngạc.

Khi hắn nghĩ lại, chỉ cần là người, hẳn là phải có cảm xúc, mặc dù là loại người nguyên thủy chuyên ăn tươi nuốt sống đi nữa cũng không ngoại lệ. Nhưng người trước mặt này thần sắc mờ mịt, ánh mắt trống rỗng, chẳng khác gì một cái xác không hồn đã mất hết tình cảm nhân loại

- Chẳng lẽ là vận khí mình không tốt, đúng lúc gặp phải một kẻ trời sinh không có trí lực? Không đúng, không đúng, cho dù từ nhỏ không có trí lực, cũng sẽ có các loại cảm xúc. Mà người trước mặt này, trừ những bản năng bên ngoài ra, căn bản là không nhìn ra nửa tia cảm xúc của nhân loại. Thật là quái thai...

Tuy rằng đã nhìn ra người này toàn bộ không có một chút cảm xúc nhân loại nào, nhưng Mạc Ngôn vẫn cố thử bắt chuyện.

- Lão huynh, người có thể nghe hiểu ta nói gì không?

Đại hán nghe thấy Mạc Ngôn nói chuyện, thần sắc tuy rằng vẫn hết sức mờ mịt, nhưng trong mắt bỗng nhiên có biến chuyển.

Mạc Ngôn trong lòng vui vẻ, đang muốn mở miệng, thì đại hán bỗng quay đầu bỏ đi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, dưới chân khẽ động một chút, liền lướt xa hơn mười thước, hơi giống như khình công thủy thượng phiêu(phi trên mặt nước). Cùng với sự linh động, cùng với biểu tình khuôn mặt có chút đại ra, đích thị đã có tiến triển tốt hơn rất nhiều.

Mạc Ngôn không hề nghĩ đại hán này lại quay đầu bỏ đi, nhất thời không kịp phản ứng, không khỏi sững sờ tại chỗ...

Nhưng một màn khiến hán kinh ngạc lại xảy ra, đại hán sau khi chạy ra hơn mười thước, nhận thấy Mạc Ngôn không có ý đuổi theo, không ngờ ngừng lại. Sau đó xoay người, như trước thần sắc mờ mịt nhìn về phía Mạc Ngôn. (thằng này nào rồi ==)

Mạc Ngôn trong lòng vừa động, chẳng lẽ... Hán là cố ý đợi chỗ này đợi mình?

Nghĩ tới đây, Mạc Ngôn liền bước về phía trước vài bước, quả nhiên, đại hán kia thấy Mạc Ngôn bước tới phía mình, lập tức xoay người về phía trước bay vút đi.

Mạc Ngôn thấy thế, cũng sinh lòng bồn chồn lại ngừng lại, muốn xem xem suy đoán của mình có chính xác hay không.

Không ngoài dự liệu, đại hán kia thấy Mạc Ngôn dừng lại không đi tiếp, liền ngừng lại, xoay người, sau đó tiếp tục mờ mịt nhìn Mạc Ngôn.

Trên mặt cũng không lộ ra biểu tình thúc giục, hay mất kiên nhẫn, hay biểu tình gì khác, liền cứ như vậy ngu ngu ngơ ngơ, đứng ở đó, giống như chỉ cần Mạc Ngôn bất động, hán liền đứng đó chờ vô thời hạn...

Mạc Ngôn xác định suy đoán trong lòng, sắc mặt ngược lại dần dần ngưng trọng hán lên.

Rất hiển nhiên, đại hán ngu ngốc này chính là một khôi lỗi dẫn đường mà thôi, việc này chẳng phải là, có người luôn điều khiển khôi lỗi đợi hán ở chỗ này rồi đem hán dẫn tới một địa phương không biết nào đó hay sao.

282. Chương 247-2: Sơn Cốc

Một cái xác không hồn giống như một con khôi lỗi không đáng để Mạc Ngôn đuổi theo, chân chính khiến Mạc Ngôn hứng thú là người đứng sau Khôi lỗi này!

- Có chút thú vị, lại có thể để một khôi lỗi đi dẫn đường... người này là ai đây? Là dân bản xứ của thế giới này, hay là cũng như ta, một người từ thế giới bên ngoài vào đây?...

- Bất quá cũng có thể xác định, hán có thể đem một người luyện chế thành một khôi lỗi, hán không phải một người bình thường.

- Quan trọng nhất là, hán lại cho Khôi lỗi đi dẫn đường, rốt cuộc là có mục đích gì đây?

Mạc Ngôn đứng đó, trong lòng không khỏi nảy sinh nhiều suy nghĩ, không biết đối phương rốt cuộc là có gì đồ gì đây.

Bất quá, trước mắt mà nói, hán tựa hồ cũng không thấy có ác ý gì cả.

- Nếu đối phương trong lòng có ác ý, kỳ thật có thể ở một bên, hoặc là thăm dò, hoặc là đánh lén, không cần phải để một khôi lỗi đi dẫn đường. Đương nhiên, cũng có thể là do đối phương thực lực không đủ, cho nên cố bày ra một cái mê trận, để mình tự xa bẫy. Bất quá khả năng này hán là không lớn lắm, ta dù sao cũng là mới đến, chưa quen cuộc sống sinh hoạt nơi này, hơn nữa cũng không có cùng hán xảy ra xung đột gì, hán không lẽ vừa thấy mình đến đã lập tức đối phó sao?

Trầm ngâm một lát sau, Mạc Ngôn quyết định, vô luận đối phương có ý đồ gì, mình cũng muốn đến xem một lần.

Hán đối với thế giới này cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả, thật vất vả mới có thể phát hiện ra một thế giới khác tồn tại, há có thể dễ dàng bỏ qua được sao?

Cho dù đối phương đến cuối cùng là có ý đồ gì, dù là thiện ý, hay ác ý, Mạc Ngôn giờ phút này cũng không để trong lòng.

Một là hán đối với thực lực bản thân hoàn toàn tin tưởng, thứ hai, tu sĩ muốn tiến bộ cần trải qua vô số ma luyện, ở thế giới thật bên ngoài, hán là một người siêu quần xuất chúng, cơ hồ tìm không ra một địa

phương thích hợp để ma luyện. Lúc này đi vào một phương thế giới mới, đúng là cơ hội tôi luyện tốt nhất. Nếu một mực hi vọng mọi chuyện ổn thỏa, thậm trí là sợ đầu sợ đuôi, không dám tiến về phía trước, sẽ khiến đạo tâm bị chao đảo, từ nay về sau khó mà tiến thêm một tấc nào nữa.

Đại hán thân mặc bộ da thú nọ vẫn như cũ đứng chờ phía trước, không có chút nào mất kiên nhẫn...

Mạc Ngôn tâm ý đã định, liền không hề dừng lại, cất bước đi tới.

Đại hán thấy hán đi tới, mắt không biểu tình, xoay người bước nhanh về phía trước, lại bắt đầu dẫn đường.

Mạc Ngôn không nhanh không chậm đi theo phía sau, sắc mặt nhìn như thoải mái, nhưng thời khắc nào cũng không ngừng cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Đại hán tốc độ cực nhanh, mỗi bước đi tới tương đương 2 3 bước bình thường, thân hình hán tuy khổng lồ, nhưng linh mãnh cực kỳ, thoải mái tránh những chỗ bụi cây gai....

Ước chừng 20 phút sau, cảnh sắc thay đổi dần, cây rừng bắt đầu thưa thớt, dưới chân xuất hiện một con đường mòn bằng đá.

Theo con đường này tiến về phía trước, không bao lâu, liền tới một sơn cốc.

Vào tới sơn cốc, đại hán bỗng nhiên dừng lại không chịu đi tiếp.

- Xem ra là tới nơi rồi...

Mạc Ngôn thấy đại hán dừng cước bộ, trong lòng cũng hiểu.

Hán ngừng đầu hướng sơn cốc nhìn lại, con đường đá mòn kéo dài vào tới tận bên trong sơn cốc, hai bên đường mọc đầy hoa cỏ, chủ yếu là Tử Yên hồng, đẹp không sao tả xiết. Ở xa một chút, là từng tán cây ăn quả xum xuê, trên cây trĩu quả, hoặc là đỏ đậm, hoặc là ngậy ngô, hoặc là da cam, mơ hồ truyền đến mùi thơm lạ lùng.

Ngoài ra, trong cốc cũng đôi khi xuất hiện bóng người, có người trong tay cầm công cụ sơ sài, hoặc là làm cỏ, hoặc là xới đất, hoặc là đang tưới cây. Ở chỗ rất xa, còn thấy người đang dưới thạch bích, đeo tạc...

Thoạt nhìn, sơn cốc này có một hương vị yên vui thanh bình.

Trước mắt là một bức tranh thế ngoại đào viên, Mạc Ngôn căn bản nhìn không ra chủ nhân của một nơi như thế này lại có thể đối với mình nảy sinh ác ý.

Nhưng ngay sau đó, hán liền phát hiện ra một ít điểm kỳ quái...

Trong sơn cốc những người đó số lượng ước chừng hơn ba mươi người, ăn mặc rất đơn giản, đều là bố y, giấy rơm, chột nhìn hoàn toàn giống như người dân tộc thiểu số. Nhưng điều khiến Mạc Ngôn cảm thấy kỳ quái chính là, những người này không chỉ đều là nam giới, hơn nữa đều là nam tử đã trưởng thành. Phóng mắt nhìn kĩ, nơi này hoàn toàn không có nữ nhân. Không có hài đồng, tự cũng không có lão nhân luôn.

Ngoài ra, nhìn bề ngoài những người dân tộc này. Đầu là tóc màu đen, cùng Mạc Ngôn giống nhau trăm phần trăm là người da vàng. Nhưng ở phía xa giữa đám người, lại có mấy người, mắt xanh mũi lõ đích thị là người da trắng. Có bộ dáng gây ánh mắt chú ý hơn cả.

Mạc Ngôn trong lòng vừa động, mơ hồ nghĩ tới điều gì.

Ngay lúc này, phía sau trong rừng cây bỗng nhiên có một đám người đi ra, trên người đều mặc da thú, trong tay cầm trường mâu cùng cung tên.

Những người này tựa hồ là đội ngũ phụ trách săn bắn, trong tay hoặc xách, hoặc lôi theo các loại con mồi, mắt không chút biểu tình đi qua bên người Mạc Ngôn, theo con đường đá mòn, hướng chỗ sâu nhất trong sơn cốc đi vào.

Đội ngũ thợ săn này người da vàng chiếm số đông, nhưng trong đó đồng dạng cũng xen lẫn hai tên da trắng mắt xanh mũi lõ. Nhất là tên đầu lĩnh, thân hình phải cao hơn hai thước là ít...

Nhìn thấy những tên này, nhất là tên đầu lĩnh da trắng to lớn kia, Mạc Ngôn trong lòng đã hoàn toàn rõ ràng.

Những người trước mặt hắn này, kỳ thật không phải là dân bản xứ trong phương thế giới này, mà là những tín đồ Quy Nhất tông bị hấn giết trên hoang đảo nọ!

Chính xác mà nói, hắn là những tín đồ sau khi chết sinh ra u hồn!

- Thì ra những u hồn đó được đưa tới đây...

Mạc Ngôn trong lòng không khỏi sợ hãi than, ở trong thế giới thật, những u hồn này vô hình vô chất, chỉ khi mở ra được tâm nhãn, mới có thể qua sát được sự xuất hiện của bọn chúng. Nhưng khi đi vào thế giới này. Bọn hắn lại trở lên có hình hài có hơi thở, trừ bỏ đại não có chút mất linh quang ra, cũng không khác biệt lắm so với một người sống.

- Thật là kỳ diệu, lại có thủ đoạn hóa hư thành thật a, ngay cả ta nữa điểm cũng không phát hiện được! Còn cho rằng bọn họ là nhân loại bình thường...

Mạc Ngôn tấm tắc thở dài:

- Cũng không biết chủ nhân của nơi này thủ đoạn thế nào, phương thế giới này có điểm khác thường gì chăng?

Chứng kiến những u hồn đó hóa thành người, Mạc Ngôn trong lòng bỗng nhiên thoải mái hơn rất nhiều, không hề giống tâm trạng đề phòng vừa rồi.

Nguyên nhân cũng dễ hiểu, nhưng u hồn này đều thông qua đạo thanh quang nọ thu tới đây, chúng đều tập trung nơi này, điều đó cũng tỏ rõ chủ nhân nơi đây cùng ngọc bội có quan hệ vô cùng mật thiết. Mà Mạc Ngôn chính là chủ nhân của ngọc bội, nó đã theo hắn hơn hai mươi năm, cũng đã sớm đem khí tức của mình khắc sâu vào trong đó, vô luận là theo phương diện nào mà nói, hắn bất giác cũng cho rằng ngọc bội này tuyệt đối với mình không có ác ý.

Dừng chân ở ngoài sơn cốc trong chốc lát, Mạc Ngôn nhắc chân đi vào sơn cốc.

Theo con đường đá mòn, hắn chậm rãi bước đi, đi tới chỗ một tán cây lớn rủ xuống.

Trái cây này nhìn tương tự như một quả táo, Mạc Ngôn đưa tay hái một trái đặt bên mũi hít sâu, lập tức một cỗ mùi thơm lạ lùng xông vào trong mũi, nhất thời tinh thần phấn chấn hẳn lên. Hắn lúc này hình thể là do tinh thần lực ngưng kết mà thành, vốn không thể ăn cơm giống với thân thể có huyết nhục, cái cảm giác tinh thần hưng phấn lên này, chính là một loại phản ứng của tâm lý mà thôi, nhưng sau khi ngửi mùi thơm của trái cây này, hắn đã quên chính mình không phải là bản thể, không kìm được cắn một miếng...

Cắn một miếng, nước phọt ra, một cỗ cảm giác trong veo tràn ngập nơi đầu lưỡi.

- Thật là ngon...

Mạc Ngôn nhin không được khen một tiếng, lại cắn thêm một miếng.

Sau khi ăn hết, hắn khẽ gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Đúng như mình đoán, thế giới này quả nhiên có điểm khác thường, những thứ trong thế giới thường không thể dùng mắt mà nhìn thấy được, linh thể, hồn thể, vậy mà trong thế giới này hư hóa thật, trở thành một dạng tồn tại thực chất.

Ném hạt xuống, hắn tiếp tục bước về phía trước.

Con đường đá mòn kéo dài tới chỗ sâu trong sơn cốc, dọc đường đi thỉnh thoảng lại có thể chứng kiến những u hồn đã biến thành những tên dân tộc, hoặc những tên thợ săn...

Đi được khoảng 10 phút, đường mòn đột nhiên biến mất, phía trước rộng mở trong sáng, xuất hiện một cái hồ lớn.

Mạc Ngôn đi tới bên hồ, xoay người thổi xuống hồ nước.

Hồ nước trong suốt như gương, hơi lạnh thoáng qua...

283. Chương 248: Lão Gia, Ngài Đã Tới (1)

Ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt hồ có một tầng hơi nước dày đặc che khuất tầm mắt. Bất quá, ở vị trí trung tâm hồ nước, có thể mơ hồ nhìn thấy một tòa tiểu đảo.

Thấy phía trước không có đường, Mạc Ngôn đang định ngự kiếm phi hành, hướng hòn đảo nhỏ phi tới.

Đúng lúc này, hồ nước bỗng nhiên sóng cuộn lần tăn, một con ô quy thật lớn tách nước nổi lên, hiện ra trước mặt Mạc Ngôn.

Con ô quy này hình thể thật vĩ đại, mai rùa diện tích phải đến mười mấy mét vuông, cái đầu lớn, thậm trí so với cái xot còn muốn lớn hơn gấp đôi...

Con rùa lớn nhìn như khổng lồ dữ tợn. Nhưng tính tình lại thập phần hiền lành, nhất là đôi mắt, mí mắt nháy nháy lộ ra đôi mắt ónh ónh trong sáng, không chỉ có vẻ có nhân tính, hơn nữa thập phần linh hoạt.

Lúc này, con rùa lớn nhìn về phía Mạc Ngôn, một đôi mắt to trong sáng hơi máy động, dường như là đang rất vui vẻ...

- Ừm bờ....

Con rùa rướn cổ, nhẹ nhàng kêu to một tiếng. Dùng cái đầu lớn cọ cọ lên người Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn trong lòng vừa động nói:

- Người muốn ta đứng lên trên người người đứng không?

Con rùa lớn gật gật đầu, cái cổ quơ quơ. Ý bảo Mạc Ngôn bước lên cổ mình lên trên mai rùa.

Chẳng lẽ đây là một con rùa thành tinh? MẠC Ngôn trong lòng kinh dị.

Bất quá hẳn có thể nhận thấy được, con rùa này tính tình rất hiền hòa, cũng không có ác ý gì, thoàng trầm ngâm một lát, hẳn liền bước lên cái cổ thật dài của con rùa đi tới.

Con rùa lớn thấy Mạc Ngôn đứng trên lưng của mình, vui vẻ kêu lên một tiếng, chậm rãi chuyển thân, lặn vào trong nước, chỉ chừa mai rùa nổi trên mặt nước....

Con rùa to lớn này nhìn như ngốc, nhưng tốc độ lại cực nhanh. MẠC Ngôn đứng trên mai rùa, nhìn về phía trước, bọt nước hướng hai bên nhanh chóng rẽ ra, hẳn có cảm giác như đang đứng trên một cái thuyền máy vậy. Hơn nữa so với một chiếc thuyền máy trong thế giới thật, con rùa lớn này ổn định hơn nhiều, không có nửa điểm cảm giác xóc nảy.

Trên mặt hồ hơi nước giầy đặc. Theo con rùa lớn tiến tới, tiểu đảo xa xa dần dần lộ ra hình dáng.

Tiểu đảo diện tích không lớn, ước chừng chỉ bằng hai sân bóng lớn, bất quá phong cảnh trên đảo lại vô cùng khác biệt, kỳ thạch lổm chổm, gian thạch ốc thấp thoáng hoa cỏ. Cỏ cây chen đá, lá chen hoa, những áng mây như những tảng băng trôi, lững lờ đan xen...

Nhìn qua, tiểu đảo này mang một bầu không khí tiên gia thoát tục, những bông hoa không đứng yên mà linh động phiêu giạt theo gió.

Khoảng cách tới tiểu đảo ước chừng còn khoảng 30m, con rùa lớn bỗng nhiên dừng lại, trong miệng nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Nó tựa hồ muốn nói với Mạc Ngôn, mình chỉ có thể đưa được đến đây thôi...

Thấy khoảng cách còn khoảng 30 m con rùa dừng lại, Mạc Ngôn không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ đối với nó mà nói, tiểu đảo kia là cấm địa.

Mục đích cuối cùng vẫn còn ở phía trước, khi con rùa dừng lại, Mạc Ngôn cũng không vội vã lên đảo, mà là đứng tại mai rùa, ngưng thần quan sát.

Vừa nhìn, đã thấy điểm kì quái.

Tiểu đảo nhìn như xa hoa, nhưng ngoài hoa cỏ, lại hoàn toàn không có huyết nhục sinh linh.

Mạc Ngôn lập tức nhớ tới căn thạch ốc lúc mới tiến vào thế giới này, mà ở đây căn thạch ốc trong phạm vi ba trượng tại trung tâm đảo, cũng có dáng vẻ như vậy. Ngoài cây cỏ cũng không thấy có một sinh linh huyết nhục nào cả.

Tuy nhiên rõ ràng, nơi này phạm vi cấm chế còn lớn hơn một chút, ngoài tiểu đảo, phạm vi 30 thước xung quanh cũng đều là khu vực cấm.

Dường như đã hiểu, Mạc Ngôn chân khễ động, nói với con rùa:

- Khó trách người không chịu đi tiếp, bắt quá vãn phải cảm ơn người đưa ta một đoạn đường, chút nữa quay lại sẽ tái kiến.

Con rùa lớn linh trí khá cao, nghe vậy, đứng đưa cái đầu thật lớn, có vẻ hết sức cao hứng.

Mạc Ngôn ha ha cười, cũng không nỡ kiểm, mà đứng thẳng người vọt lên, hướng tiểu đảo ngoài 30 thước nhảy tới.

Đã không có bản thể bó buộc, tuy rằng không thể phi hành một thời gian dài, nhưng chỉ mấy chục thước khoảng cách, đối với hắn mà nói thì “no bờ lớp bờ lem”(không vấn đề gì)

Xẹt qua trường không, Mạc Ngôn vừa nói hết lời, thân đã đứng trên tiểu đảo.

Khi chân vừa đứng vững, còn chưa kịp quan sát xung quanh, một âm thanh giống như cửa trẻ nhỏ hưng phấn vang lên...

- Tiểu nhân ra mắt lão gia, lão gia, người mới tới...

- Từ lúc cửa thế giới mở ra, tiểu nhân liền ngày ngày ngóng đêm trông, trông mong có thể sớm một ngày gặp lão gia(chủ nhân). Đáng tiếc lần trước chủ nhân chỉ hơi dừng chân liền xoay đi, khiến tiểu nhân một trận thất vọng....

Thanh âm cao ngất vọng tới, hơn nữa nội dung lại vô cùng hoang đường, bình tĩnh như Mạc Ngôn, cũng không khỏi bị dọa cho giãy nảy.

Hắn theo hướng âm thanh nhìn lại, đã thấy một con ếch xanh với cái bụng phệ to tướng, đang phủ phục trên một khối đá lồi chồm, trong mắt không dấu nổi vẻ kinh hãi, không ngừng lên tiếng huyền ảo...

Mạc Ngôn kinh dị nói:

- Chú mày đang tâm sự với anh đấy à?

Ếch nói:

- Vâng, em đang nói với anh đây...

(đùa tí)

Có chút dừng lại, nó chợt nhớ tới cái gì, phốc nhảy khỏi quái thạch, nói:

- Ài dà, tiểu nhân đúng là đáng chết, lại quên hành lễ với chủ nhân. Chủ nhân, xin nhận của tiểu nhân 1 lạy!

Nói xong, nó liền dựng cái bụng to tướng lên, bốn chân thẳng tắp phục trên mặt đất, liên tục dập đầu trước Mạc Ngôn.

Thấy một con ếch lạy mình như thế, hơn nữa nhìn không giống giả bộ, trong miệng còn gọi mình là chủ nhân. Mạc Ngôn trong lòng dâng lên một cảm giác hết sức gì và này nọ(ý là cảm thấy hết sức hoang đường)

- Đợi 1 chút, người khoan lạy, ta muốn hỏi người cái này...

Ếch lại nói:

- Lễ không thể bỏ, chủ nhân, có lời gì chờ tiểu nhân khấu đầu xong hãy nói... Ai ui, ta dập đầu mấy cái rồi nhỉ? Chủ nhân lượng thứ. Tiểu nhân thực là quên mất.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Được rồi, được rồi. Người đập đầu bấy nhiêu cái, xem như đủ rồi.

Con ếch hé cái miệng rộng ngoác của nó ra cười nói:

- Chủ nhân nói đủ rồi, thì chính là đủ rồi... Chủ nhân, tiểu nhân khấu đầu, là thành tâm, ngài thấy vừa lòng chứ?

Con ếch xanh này thập phần có ý tứ, hơi giống một đứa trẻ ngây thơ, giọng nói không hề che dấu ý định nịnh hót, khiến cả người Mạc Ngôn nổi da gà, thực có cảm giác vượt thời gian trở lại thành thượng cổ lão gia a. Mà, hẳn lúc này vốn là lấy hình thái ngoài đời thực xuất hiện, rõ ràng là đang thời trai trẻ. Kêu thiếu gia còn nghe được, không biết cái danh xưng lão gia từ đâu mà tới?

- Lão gia, tiểu nhân biết ngài h trong lòng có nhiều điểm nghi vấn, đừng vội, đừng vội. Mời ngài vào trong, để tiểu nhân bẩm báo.

Nói xong, con ếch xanh này nhảy lên ba bước, thay đổi phương hướng, trong miệng nói:

- Lão gia, mời ngài đi theo tiểu nhân.

Mạc Ngôn nhin không được hỏi:

- Người định dẫn ta đi đâu?

Con ếch xanh một bên tiến tới phía trước, một bên đáp:

- Là đi tới trung tâm của thế giới này...

Mạc Ngôn nói:

- Người mới vừa nói mình là linh vật trong thế giới này, ý người là, thế giới này là do người nắm trong tay?

Con ếch xanh nói:

- Lão gia nói gì vậy... Ngài mới là chủ nhân của thế giới này, tiểu nhân chỉ là một giới linh nho nhỏ, nào dám nói cái gì mà nắm trong tay cơ chứ? Bất quá tiểu nhân thân là giới linh, quyền hạn cũng có một chút, tỷ như điều phối mưa, cải tạo núi đồng, tạo ra giống loài, những điều này đều là bổn phận của tiểu nhân.

Nghe xong lời này, Mạc Ngôn nhin không được mắt đã trợn trắng, cái này còn gọi là 1 chút quyền năng sao? (God chứ 1 chút gì =”=)

Đây là việc của thượng đế cùng chúa trời a!

Theo con ếch da xanh tiến về phía trước khoảng 5 6 phút, một gian tiểu thạch ốc(một gian nhà đá nho nhỏ) bỗng hiện ra trước mắt.

Trên tường của căn nhà, có một bức tranh thật lớn, mặt trên núi non sông ngòi ẩn hiện, còn có cả phi cầm tẩu thú...

Mà hình ảnh bên trong bức tranh không hề đình chỉ bất động, mà lúc nào cũng biến ảo, khi thì là núi, khi lại thành ao hồ, giống như một bức tranh từ trên không nhìn xuống...

Con ếch da xanh đi vào bức tranh trên vách tường nói:

- Lão gia, bức tranh trên vách chính là tổng đồ của trung tâm thế giới, từ nơi này nhìn lại, từng gốc cây ngọn cỏ, thậm chí là một hạt cát, một cục đá trong thế giới này đều có thể thu vào mắt.

Bức tranh thật quá sức thần kì, nhưng cũng không khiến Mạc Ngôn cảm thấy hứng thú như căn tiểu thạch ốc này, ước lượng hình dáng kích thước, căn thạch ốc này cùng căn thạch ốc lúc mới vào thế giới này hẳn gặp, cơ hồ giống nhau như đúc.

Hắn nhìn vào cánh cửa của căn thạch ốc hỏi:

- Căn thạch ốc này có phải là một đạo đại môn đúng không?

Ếch da xanh nói:

- Đúng như lão gia nói, căn nhà đá này là cửa của thế giới, cùng với cái thạch ốc lúc ngài mới tới tính chất giống nhau. Chẳng qua là cánh cửa đó từ sớm đã sinh ra linh thức, nên luôn luôn chưa từng mở ra, đến tột cùng là nó thông tới đâu, tiểu nhân quả thực cũng không biết. Còn nữa, loại giới môn này, chỉ có lão gia mới có thể mở, nếu tiểu nhân tự tiện mở ra, lập tức sẽ hóa thành bột.

Thì ra đây chính là giới môn. Cái tên này nói thực chuẩn xác...

284. Chương 248: Lão Gia, Ngài Đã Tới (2)

Mạc Ngôn nói:

- Ta làm sao mở được nó?

Con ếch xanh nói:

- Lão gia, lúc này tu vi của ngài không đủ, ít nhất phải đợi đến lúc ngài tự ra được ngũ hành chân linh, đem thế giới này hóa thành một thế giới chân thật, sau đó tu thành Dương Thần, mới có thể mở được giới môn này.

Trong những lời nói này, bao hàm vô số tin tức, MẠC NGÔN nghe vào trong tai, trong lòng nhảy dựng!

Tự được ngũ hành chân linh, tu thành dương thần? (WTF?)

Đối với MẠC NGÔN mà nói, không có gì có thể khiến hắn động tâm bằng những lời này, trong thế giới thật của hắn, muốn tu thành âm thần dường như đã là một tham vọng quá đáng, huống chi là dương thần!

Nhưng đối với hắn mà nói, trước mắt con ếch này, thậm chí là thế giới này tất cả đều là một cái dấu chấm hỏi lớn, hiện tại hắn chỉ muốn biết nơi này rốt cuộc là địa phương nào, có quan hệ như thế nào với thế giới chân thật của mình.

Thoảng trầm ngâm, MẠC NGÔN quyết định sẽ từ từ tìm hiểu, hắn hỏi con ếch:

- Người có tên không?

Con ếch này ngay lập tức thể hiện khả năng vượt mong ngựa(nịnh hót) nói:

- Tiểu nhân từ khi sinh ra tới nay, đã không có tên họ, cũng không giám tùy tiện, vẫn là chờ lão gia tới, thay tiểu nhân đặt một cái tên...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Lão gia, chọn ngày không bằng hôm nay, (ý là chọn ngày đẹp chi bằng làm luôn ngày hôm nay), xin lão gia dứt khoát ban cho tiểu nhân một cái tên đi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Người chắc là muốn ta đặt tên cho người chứ?

Ếch nói:

- Đó là đương nhiên. Lão gia, tiểu nhân đã đợi rất là nhiều năm rồi...

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát, nhìn đôi mắt chờ đợi của con ếch nói:

- Người một thân xanh lét, trong tên có một chữ “Thanh” đi, xem người đôi mắt lại có vẻ chờ đợi, vậy kêu là “Thanh Đồng” đi!

Nghe lời này, con ếch nhảy lên hơn ba thước, miệng hú hú cười to, nói:

- Hay quá, hay quá, ta hiện giờ cũng có tên.

Vui mừng một lát xong. Nó lại tứ chi thẳng tắp, tại chỗ phục lạy nói:

- Thanh Đồng tạ ơn lão gia ban tên!

Mạc Ngôn nói:

- Được rồi, không nên hơi một tí là quỳ lạy, bộ dáng của người cũng không tiện để phục lạy ta, cái bụng to tổ bố thế kia, chẳng lẽ không thấy khó chịu sao?

Thanh Đồng nói:

- Tiểu nhân thực ra là một đạo khí xanh(tiếng hán là “ thanh khí”, vốn không phải bộ dáng này, chỉ là cảm thấy bộ dáng này rất là oai phong, lưỡi lại dài, muốn ăn cái gì, chỉ cần thè lưỡi cuốn lấy, thập phần tiện lợi, vì thế liền biến thành bộ dáng này, luôn chưa từng thay đổi. Lão gia, nếu ngài xem không vừa mắt, tiểu nhân sẽ thay đổi bộ dáng khác...

Mạc Ngôn hiểu kì nói:

- Người có thể biến thành hình dạng khác sao?(biến thành một tiểu cô nương cho ta ^^)

Thanh Đồng đắc ý nói:

- Tiểu nhân chính là giới linh, từ nhỏ đã biết biến hóa, nếu lão gia không tin, tiểu nhân liền thi triển một chút cho lão gia nhìn...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Lão gia, ngài thích bộ dạng gì?

Mạc ngôn nói:

- Nếu có thể, vậy biến thành một đồng tử đi, nói chuyện với 1 con ếch, thật sự là cảm thấy không quen.
- Được, lão gia, ngài xem!

Thanh Đồng lặn một vòng tại chỗ, bỗng nhiên thanh quang hiện ra, chờ sau khi thanh quang biến mất, một người mặc áo xanh, miệng rộng, mắt to, trên đầu hai chỏm tóc chỉ thiên, một tiểu đồng xấu xí liền hiện ra trước mắt Mạc Ngôn...

Thanh Đồng ngoác cái mồm to như một chậu máu, ngây ngô cười nói:

- Lão gia, ngài xem bộ dáng của tiểu nhân thế nào, có lọt vào mắt xanh của lão gia không?

Mạc Ngôn ngừng cười, nói:

- Yes, yes, yes....

Chờ cho tới khi Thanh Đồng hoan hỉ, ngây ngất ngấm lại toàn thân mình xong, Mạc Ngôn nói:

- Thanh Đồng, đem lai lịch của thế giới này nói cho ta.

Thanh Đồng nói:

- Lão gia, thế giới này cùng Thanh Đồng giống nhau, đều không có tên, nó hình thành như thế nào tiểu nhân cũng không biết. Lão gia, tiểu nhân tuy là linh vật dẫn sinh đầu tiên ở thế giới này, nhưng từ khi linh thức sinh ra, trong đầu mặc dù chứa vô số tin tức, nhưng tuyệt nhiên không có tin tức nào về sự hình thành của thế giới này.

Mạc Ngôn nói:

- Vậy nói cho ta những gì người biết.

Thanh Đồng nói:

- Lão gia, nói tới phương thế giới này, kỳ thật nó không phải là thực giới(thế giới thực), bởi vì nó thiếu ngũ hành chân linh, cùng ánh sáng mặt trời, trước mắt cũng chỉ là một thế giới hư ảo, lúc hư lúc thật mà thôi. Nếu lúc nào nó hội tụ đủ ngũ hành chân linh cùng một mặt trời, không những hư sẽ hóa thật, hơn nữa phương thế giới này còn dung nhập vào vũ trụ hư không, hóa thành một đại thế giới chân chính, còn có thể có cơ hội tạo hóa, thấy được đại đạo, bỏ đi phạm thai, lúc đó là lúc đại thành dương thân chi vị!

Những lời này hấn đã từng nghe qua, lúc này nghe lại, tuy tâm tình vẫn có chút khuấy động, nhưng ôn hòa hơn trước rất nhiều.

Hấn hít một hơi thật sau nói:

- Việc này người làm sao biết được?

Thanh Đồng đặc ý nói:

- Lão gia, không giám giấu ngài, từ lúc đẻ ra tiểu nhân đã biết, khi linh thức tiểu nhân sinh ra đã được khắc lên, đạo lý đó đã khắc sâu trong óc!

Đẻ ra đã biết?

Có lẽ nào... Mạc Ngôn hơi nhú mi, trong lòng thầm nghĩ, Thanh Đồng không biết lai lịch thế giới này, nhưng đối với những chuyện tình của tu sĩ thượng cổ lại nắm rõ như lòng bàn tay, trong chuyện này rõ ràng có chút kì quái.

Hấn cũng không hoài nghi Thanh Đồng có ý đồ gì, mà là nghi ngờ những thứ trong đầu Thanh Đồng có liên quan đến người tu đạo.

Trong thế giới thật, hấn ngay cả tu đến âm thần đều không quá tham vọng, nhưng khi đi vào phương thế giới này, một con đường thênh thang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, cứ như vậy bày ngay ra trước mắt, điều này không khỏi khiến hấn hoài nghi, việc này có liên quan đến vị sư phụ của mình kia.

- Chẳng lẽ, đây là sư phụ vì ta mà an bài trước?

Trong lòng hấn trầm ngâm, liền hỏi Thanh Đồng:

- Thanh Đồng, trước khi gặp ta, người có từng gặp qua người nào khác trong thế giới này không?

Thanh Đồng nói:

- Hồi bẩm lão gia, ngài là người đầu tiên tiểu nhân gặp ở phương thế giới này.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Bất quá, trước khi tiểu nhân sinh ra, hơn 50% khả năng là đã có người tới nơi này.

Mạc Ngôn nhãn tình sáng lên nói:

- Nói ta nghe một chút!

Thanh Đồng nói:

- Lão gia, tiểu nhân là giới linh của thế giới này, từng ngọn cây cọng cỏ, từng hạt cát từng viên đá, tiểu nhân đều nắm trong lòng bàn tay. Nhưng có hai địa phương tiểu nhân lại không nắm được. Nói vậy hấn lão gia cũng đoán được, đúng vậy, chính là hai căn thạch ốc mà lão gia đã thấy. Ngoài ra, thế giới này từ lúc sinh ra, hấn là không có giới môn mới phải, tiểu nhân hoài nghi, hai đạo giới môn này là do đại thần thông của người nào đó mạnh mẽ ngưng hóa mà thành...

Mạc Ngôn nhìn về phía căn thạch ốc, không khỏi nhẹ gật đầu, trong lòng cũng đồng ý với cách lý giải này.

- Đúng rồi, quên hỏi người cái này...

Mạc Ngôn nói:

- Vì cái gì khi người vừa thấy ta, liền xưng ta là lão gia?

Thanh Đồng nói với vẻ điều đó là đương nhiên:

- Lão gia, ngài là chủ nhân của thế giới này, tiểu nhân là giới linh, ngài không phải lão gia, thì ai là lão gia?

- Ta là chủ nhân của thế giới này ư?

Mạc Ngôn nói:

- Người dựa vào cái gì mà nhận định như vậy?

Thanh Đồng cười nói:

- Lão gia, ngài thật thích nói đùa, dựa theo thời gian trong phương thế giới này mà tính, ngài hẳn là đã tế luyện suốt hơn 100 năm qua, từng cọng cỏ ngọn cây, từng hạt cát viên đá trong phương thế giới này, đều chứa đựng hơi thở của ngài, tiểu nhân cũng không ngoại lệ, điều này còn cần phải nhận định gì nữa sao?

Tế luyện trên trăm năm?

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra...

Từ khi hắn 8 tuổi, hắn bắt đầu biết lợi dụng ngọc bội khai thông kinh mạch, cho đến tận khi trưởng thành, khai mở tiên thiên căn nguyên, bắt đầu con đường tu luyện. Có thể nói, đó miễn cưỡng như một loại tế luyện.

Nhưng từ 8 tuổi tính đến hiện tại, tính kiểu gì cũng chỉ có hai mươi năm, trăm năm này là cái quái gì chứ?

Trong lòng hắn nghi hoặc, đang muốn hỏi, lại đột nhiên cảm giác được một sự mệt mỏi từ sâu trong nội tâm vọt tới...

285. Chương 249: Chết Đi Sống Lại (1)

Trong tình thất Mạc Ngôn chậm rãi mở mắt.

Trong nháy mắt vừa rồi, khi cơn mệt mỏi vọt tới, hắn thậm chí không kịp nói 1 lời, đã cảm thấy trước mắt biến ảo, đã thoát khỏi thế giới kia...

Bất quá trong tích tắc rời đi ấy, hắn lơ mơ nghe thấy Thanh Đồng kêu lên:

- Lão gia, ngài sau khi trở về, nhớ lấy máu tế luyện phương thế giới này, bảy bảy bốn chín ngày, khi trở lại sẽ không bị giới hạn, từ nay về sau ngài muốn ở lại bao lâu thì sẽ được ở lại bấy lâu...

- Bảy bảy bốn chín ngày?

Mạc Ngôn trong mắt tinh quang lóe ra, đem lời của Thanh Đồng ghi tạc trong lòng.

Chuyến đi này, thu hoạch rất lớn, nhưng bởi vì nguyên nhân thời gian không cho phép, nên vẫn còn một số nghi hoặc, cần chờ lần tiếp tiến vào, tiếp tục hỏi Thanh Đồng.

- Ngũ Hành chân linh, thái dương chi khí...

Mấy thứ này đi đâu tìm kiếm đây? Ngũ hành chân linh ta cũng hiểu một chút, đơn giản là ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, chỉ cần có thời gian, có thể trong một ngày tập hợp đủ. Thế nhưng thái dương chi khí, phải kiếm ở đâu đây? Theo đạo gia từng nói thái dương chi khí ẩn chứa trong cửu u. thái dương chi khí xức tích bên ngoài tầng thanh khí. Phía ngoài tầng thanh khí, nếu ta đoán không sai, hẳn là nói đến bên ngoài tầng khí quyển, cũng chính là vũ trụ bao la. Nhưng còn cửu u là địa phương nào chứ?

Mạc Ngôn hiện tại thực ra đã có trong tay một dạng của ngũ hành chân linh, đó chính là giọt thực thủy bị bốn mạng hồn kiếm hấp thu, ngoài ra, cái cây đằng mạn giống khuôn mặt một tiểu oa nhi kia có thể là hành mộc chân linh. Cho nên hắn tự tin, chỉ cần cho mình thời gian, trong một ngày tuyệt đối có thể thu thập đủ ngũ hành chân linh. Lúc này tuy là thời hiện đại, nhưng một mảnh địa cầu lớn như vậy, ngũ hành chân linh, cùng một vài địa điểm linh căn, hẳn là sẽ có một ít. Chẳng qua linh vật hiếm gặp, cần mất thời gian chậm rãi tìm kiếm. Đương nhiên, cũng cần phải có cơ duyên mới được.

Ngoài ra, thái dương chi khí mơ hồ cũng có chút phán đoán.

Cho dù việc đoán định này có đúng hay không, hắn cũng không để trong lòng, bởi vì điều này hoàn toàn có thể thông qua thực hành để nghiệm chứng. Giờ là thời đại khoa học kỹ thuật hưng thịnh, chỉ cần có tiền, đi ra ngoài không gian một lần cũng không phải việc khó.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, chân chính khó khăn chính là địa phương gọi là Cửu u kia. Về điểm này, hắn hoàn toàn không có chút kiến thức nào.

- Con đường tu đạo thật rộng lớn, cho tới giờ không có việc gì là dễ dàng cả. So với ngồi đây nghĩ ngợi viển vông, không bằng trước khi phục tinh thần bị tiêu hao đã...

Mạc Ngôn đột nhiên cười, xoay người nhìn Vân La hỏi:

- Ta ly khai được bao lâu rồi?

Vân La nghiêng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói:

- Khoảng nửa giờ!

Mạc Ngôn nhướn mày, kinh ngạc nói:

- Cô xác định là nửa giờ?

Vân La gật mạnh đầu, khẳng định:

- Chắc chắn, tuyệt đối không quá nửa giờ.

Nghe xong lời này, Mạc Ngôn trong lòng linh quang lóe lên. Nhất thời giật mình, khuôn mặt không khỏi giãn ra cười nói:

- Thì ra là thế, khó trách Thanh Đồng nói ta đã tế luyện phương thế giới kia được hơn 100 năm...

Thế giới chỗ Thanh Đồng, Mạc Ngôn lưu lại khoảng 3 giờ, nhưng trong thế giới thật lại mới chỉ qua nửa giờ.

Loại hiện tượng chênh lệch thời gian này chỉ có một cách giải thích. Tốc độ thời gian giữa hai thế giới là không giống nhau. Mạc Ngôn đơn giản nhắm tính cũng đoán được tỉ lệ ước chừng là 6 lần. Nói cách khác, nếu thế giới thật qua 1 ngày, thì trong địa phương kia đã qua 6 ngày.

Điều này đối với Mạc Ngôn, tuyệt đối là một tin đại tốt lành, còn hơn cái ngũ hành chân linh và thái dương chi khí hư vô mờ mịt kia nhiều. Loại chênh lệch thời gian này, có ý nghĩa vô cùng lớn.

Mạc Ngôn là tinh thần tu sĩ, cái hấn tu luyện chính là tinh thần, bản thể tuy không thể tiến vào thế giới kia, nhưng điều này cũng không sao cả. Nói cách khác, từ nay về sau, thời gian sống không hề giảm xuống, nhưng thời gian tu luyện lại có thể tăng lên đến 6 lần! (vãi)

- Đây mới thực sự là chỗ tốt, thấy ngay được trước mắt...

Mạc Ngôn mỉm cười, nhìn Vân La, trên thực tế, loại ưu đãi này người được lợi lớn nhất không phải hấn mà là tiểu Vân La.

Dù sao hấn cũng là thân thể có huyết nhục, vô luận là xuất phát từ nhu cầu của thân thể, hay nhu cầu của tinh thần, hấn đều không có khả năng đem toàn bộ thời gian tiến nhập vào thế giới kia. Mà Vân La thuần túy là linh thể, hoàn toàn có thể quanh năm suốt tháng sinh hoạt trong đó. Ngoài ra, phương thế giới kia hư hư thật thật, còn tốt hơn thế giới thật, rất phù hợp cho sự phát triển của linh thể. Quan trọng nhất là, tiểu Vân La vốn là một linh thể, ở trong thế giới thật rất khó để được người ta thừa nhận. Điều này cũng có nghĩa, vô luận là bây giờ hay là tương lai, nàng cũng không thể có bằng hữu, không thể có được bạn chơi, trừ Mạc Ngôn ra, nàng cũng chỉ có thể chơi với chính mình mà thôi.

Mỗi lần chứng kiến tiểu cô nương bị mình hạn chế tại gian phòng nhỏ này, Mạc Ngôn trong lòng rất khó chịu...

Mà hiện tại, bởi vì có sự tồn tại của phương thế giới kia, toàn bộ vấn đề đã dễ dàng giải quyết hơn rất nhiều. Vân La không những được tự do tự tại sinh hoạt, mà lại có nhiều bạn chơi nữa.

Vừa nghĩ tới vẻ mặt xấu xa của Thanh Đồng, Mạc Ngôn liền nhin không được mỉm cười, thầm nghĩ:

- Kim Đồng Ngọc Nữ(đôi kim đồng ngọc nữ ý nói là xứng đôi vừa lứa), thì không có khả năng, bắt quá là bạn chơi thì tuyệt đối không có vấn đề

Lúc này, một bên Vân La nháy mắt hiếu kì nói:

- Cha, người vừa mới nói Thanh Đồng là ai?

Mạc Ngôn cười nói:

- À, cha là tìm bạn chơi cho con, qua một lát, ta dẫn con đi gặp hấn. À, hấn thoát nhìn cũng tầm tuổi con, tuy có hơi xấu một chút, nhưng tính cách coi như cũng tạm được.

Tiểu Vân La hếch cái miệng nhỏ lên nói:

- Con không cần bạn chơi đâu...

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Tại sao thế?

Vân La nhô bộ ngực nhỏ lên nói:

- Con là người lớn, không thích chơi với trẻ con.

Mạc Ngôn không khỏi cười lớn:

- Được được, Tiểu Vân La nhà ta là người lớn, không chơi với trẻ con.

Sáng hôm sau, Mạc Ngôn dậy sớm, ngồi ở trong mộc đình, lấy ngọc bội trước ngực ra, trong tay nhẹ nhàng vuốt...

Khi rời khỏi thế giới kia, Thanh Đồng từng nói cho hấn biết, lấy máu bản thân tế luyện ngọc bội bảy bảy 49 ngày, sau đó có thể lưu lại thế giới kia mà không có hạn chế. Nhưng cho tới bây giờ hấn ngay cả tinh thần lực cũng còn chưa khôi phục, đúng là hữu tâm vô lực.

Bất quá thân là tu sĩ, đối với điểm này hấn không vội, bất quả chỉ là đợi vài ngày mà thôi.

Qua trọng là, nếu muốn mở rộng đại môn của thế giới kia, hơn nữa phía sau còn muốn một con đường tu đạo rộng rãi bằng phẳng.

Hấn tin tưởng, chỉ cần bản tâm kiên định, theo con đường này từng bước tiến về phía trước, cuối cùng cũng có một ngày có thể thấy được đường lớn.

Đồng thời hấn tin, chỉ cần mình mở được phiến giới môn trên tiểu đảo trong phương thế giới kia, sẽ có một ngày hấn có thể nhìn thấy vị đạo nhân ấy.

- Con đường phải đi còn quá xa xôi, việc trước mắt là hoàn thành luyện hóa ngọc bội. Sau đó sẽ tiến nhập phương thế giới kia, giải đáp một số nghi hoặc trong lòng.

Phương thế giới kia tốt cùng còn những bí ẩn gì, liệu có sinh linh khác tồn tại hay không?

Muốn phương thế giới kia tiến hóa thành một thực giới. Ngoài ngũ hành chân linh cùng thái dương chi khí, còn điều kiện gì nữa không?

Những nghi vấn này, Mạc Ngôn nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Có tri thức sau này mới có thể chọn được đường đi đúng đắn.

Trong lúc Mạc Ngôn đang trầm tư suy nghĩ thì trong phương thế giới kia, Thanh Đồng dương dươn đắc ý, nằm trên một tảng đá, miệng ngậm một cọng cỏ xanh...

Một quả màu da cam bỗng nhiên từ cây rơi xuống, Thanh Đồng thấy vậy, miệng rộng ngoác ra, đem trái cây nọ hút vào miệng, ăn nhồm nhoàm, nước bắn tứ tung.(tởm vãi)

Hấn đang khoan khoái thưởng thức trái cây nọ, bỗng nhớ tới một chuyện, nói:

- A, quên mất còn một chuyện lớn không hỏi lão gia... Không biết chỗ thế giới của lão gia lớn bao nhiêu, có nhiều sinh linh hay không? Nếu là người ít quá, gom không được con số ngàn vạn, sợ rằng muốn tiến thăng thành thực giới tuyệt không có khả năng!

- Đáng tiếc. Hôm đó vội quá, đem những u hồn bị cuốn vào hủy diệt luôn linh thức, nếu không có thể hỏi bạn hấn.

- Ài dà, con số ngàn vạn, thật đúng là một hồi đại sát kiếp, cũng không biết lão gia có hạ thủ được không?

Dùng xong cơm trưa. Mạc Ngôn đang định nghỉ ngơi một lát, sau đó bắt đầu tu luyện buổi chiều.

Lúc này, ngoài viện cơ hồ có tiếng động lớn xôn xao...

- Vân La, đi xem bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn thuận miệng phân phó.

Vân La bay ra ngoài viện, không bao lâu quay lại nói:

- Cha, ngoài sân có rất nhiều người đang muốn đi tới núi Hồ Lô, có lão nhân, có nam nhân, có nữ nhân, còn có mấy người đạo sĩ, hòa thượng...

Mạc Ngôn ngăn ra nói:

- Đạo sĩ, hòa thượng?

Vân La gật đầu nói:

- Vâng, hai đạo sĩ một hòa thượng, bảo là muốn vào thôn trong núi hàng yêu diệt quỷ. Thật kì quái, núi Hồ Lô luôn là một khu vực yên bình, nào có yêu ma quỷ quái gì...

286. Chương 249: Chết Đi Sống Lại (2)

Mạc Ngôn nhin không được cười nói:

- Người không phải một con tiểu yêu sao?

Vân La hướng hấn làm mặt quỷ nói:

- Cha nói vậy, người ta không phải yêu quái đâu...

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng đúng, con không phải tiểu yêu quái, mà người cha nuôi là một tiểu tiên nữ.

Đang nói, ngoài viện, bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cửa.

Mạc Ngôn hướng phía cửa nhìn thoáng qua nói:

- Vân La, con tự mình chơi đi, cha có khách rồi.

Nói xong, hấn đi ra phòng khách, mở cửa viện.

Người đứng ngoài cửa đứng là Đại Lý và Nhạc Duyệt...

- Hai vị khách quý, ngọn gió nào thổi hai vị tới đây?

Đại Lý cười nói:

- Nhớ người thôi, vài ngày không gặp, ngủ không được, cơm ăn không ngon... Thế nào, có cảm động không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Lời này nếu là Nhạc Duyệt Lai nói còn có thể, còn anh thì... Cảm động không có, mà da gà thì nổi đầy cả người đây.

Nhạc Duyệt bĩu môi nói:

- Thôi đi, ta cũng không dám nhớ người.

Mạc Ngôn ra vẻ kinh zị nói:

- Sao lại không dám?

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Tôi lo chỗ Trương đại nhân hạn chế mà thôi...

Mạc Ngôn ha ha cười, liền mời hai người vào trong viện.

Đại Lý nói:

- Không vào, đang có công vụ đây.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Có công vụ còn tới chỗ ta hả? Đây đâu phải phong cách của anh.

Đại Lý giải thích nói:

- Đầu tiên là tiện đường, thứ nhì là tới hỏi anh, có hứng thú hay không cùng đi xem.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Bạch Thủy thôn luôn yên bình nay bỗng xảy ra án mạng, vụ án này có chút quỷ dị, thị cục cảm thấy có chút khó giải quyết, vì thế mới chuyển vụ án cho đệ thất môn thụ lý.

Bạch Thủy thôn ngay dưới chân núi, Mạc Ngôn khi còn hay đi tản bộ cũng từng qua nơi đó, từ đây tới đó cũng chỉ có bảy tám dặm đường.

Mạc Ngôn cũng không hỏi chuyện gì, mà nhìn về phía Nhạc Duyệt cười nói:

- Nếu tôi không nhầm, hôm nay là lần đầu tiên cô ra ngoài xử lý công vụ đúng không?

Nhạc Duyệt đắc ý nói:

- Đồng chí, trí nhớ của anh thật không tệ. Đúng vậy, hôm nay chính là hôm đầu tiên bổn tọa tham gia xử án, có hứng thú học tập hay không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người béo còn phải thở gấp... Tôi hình như cảm giác, cô đang tìm viện binh thì phải?

Đại Lý một bên cười nói:

- Đúng vậy, thật đúng là tới tìm viện binh đây. Bất quá, tôi cam đoan vụ án Bạch Thủy thôn này anh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Mạc Ngôn nói:

- Anh nói thử xem nào.

- Thời gian có hạn. Tôi giới thiệu sơ lược với anh một chút...

Đại Lý nói.

Đại Lý châm điếu thuốc, đem vụ án đại khái nói qua một lượt. (đã vội còn time hút thuốc)

Vụ án hắc kê đích xác có chút quỷ dị, Bạch Thủy thôn ở An Thuận xã, có một thôn dân tên Tưởng Đại Dũng. Người này chơi cờ lêu lổng, là một tên lưu manh du thủ du thực. Nhà hắn ở rìa thôn, bình thường chuyên sống bằng việc tổ chức cờ bạc, trong thôn miễn cưỡng cũng có thể coi là một đại ca.

- Một đoạn thời gian trước. Người này bỗng nhiên không cờ bạc nữa, đêm làm, ngày ngủ, ban ngày cơ hồ không thấy bóng dáng hắn đâu. Người trong thôn không ai biết hắn đang làm cái gì. Chạng vạng hôm qua, có người thấy hắn đứng ngơ ngác ở bờ ao, vì thế liền tiến lên bắt chuyện. Thế nhưng hắn lại hồ hững, đứng ngơ ngẩn nhìn mặt nước. Người thôn dân cùng hắn chào hỏi thấy hắn không thèm nói năng gì nên có chút tự ái, quay về thôn. Không ngờ 10 phút sau, có người phát hiện Tưởng Đại Dũng chết ở bờ ao...

- Người trong thôn lúc ấy liền báo công an, thị cục phái người xuống điều tra, xác định Tưởng Đại Dũng đã tử vong. Giám định pháp y cho thấy, trên thi thể không có dấu vết của việc ám sát, không có vết thương, vết bầm, cũng không hề có dấu hiệu trúng độc. Nhìn qua, hắn là do một căn bệnh bột phát nào đó làm tưởng Đại Dũng tử vong. Cho tới bây giờ, sự vụ vẫn bế tắc, không có tiến triển gì. Thị cục sau khi họp bàn, quyết định đem thi thể giám định pháp y để kiểm tra một lần nữa. Cho đến khi trời tối, trưởng thôn mời đoàn công tác ở lại cơm nước...

- Nhân viên thị cục cũng không từ chối. Trong tiệm cơm của thôn, cơm còn chưa kịp ăn, thì người được thôn trưởng phân phó trông xe mặt trắng bệch xông tới nói, Tướng Đại Dũng sống lại rồi! Nhân viên thị cục nghe xong lời này, căn bản là không thể tin, nhất là vị đã làm giám định pháp ý. Lúc giám định, ngoài kiểm tra mạch đập, cùng độ cứng của tử thi, hắn còn dùng kiểm tra nhiệt độ cơ thể Tướng Đại Dũng. Hắn cam đoan, hắn dám lấy đầu ra đảm bảo, lúc đó Tướng Đại Dũng đã tử vong là 100% chính xác!

- Nhưng mà sự thật trước mắt, lại là, Tướng Đại Dũng đích xác là sống lại. Nhân viên thị cục lao ra sân, tận mắt thấy Tướng Đại Dũng chui ra từ bọc đựng xác! Nhưng chuyện người chết sống lại còn chưa phải là chuyện quỷ dị nhất, sau khi Tướng Đại Dũng sống lại, cũng không nói một lời, cũng không hoảng sợ vì vừa phải ghé qua diêm vương điện, cũng không có vui sướng vì chết đi sống lại. Hắn đứng đó, mắt không biểu tình, tự xé nát y phục trên người mình, sau đó trần truồng đi ra ngoài thôn...

- Lúc này, trời chưa tối hẳn, có người nhìn thấy, Tướng Đại Dũng trên người không ngừng chảy xuống từng đạo mồ hôi đen xì, hơn nữa phát ra một mùi thanh hôi kinh khủng. Chuyện quỷ dị này khiến tất cả mọi người sợ hãi, chính những nhân viên thị cục lúc đó, cũng không ai dám lên ngăn Tướng Đại Dũng lại, chỉ ngây ngốc đứng nhìn hắn đi ra ngoài thôn.

- Tướng Đại Dũng sau khi ra khỏi thôn, cũng không thay đổi phương hướng, hướng tới cái ao ở chân núi lúc trước khi chết hắn đứng đi tới. Sau đó quỳ trên mặt đất, nắm bùn trong ao, từng nắm nắm ăn vào. Lúc này nhân viên thị cục cùng với thôn dân chạy tới, sau khi thương lượng, cảm thấy không thể để Tướng Đại Dũng như vậy được, vì thể định dùng biện pháp mạnh chế phục, Tướng Đại Dũng bỗng nhiên đứng lên, hướng về bọn họ nhe răng trợn mắt, trong miệng tru lên như sói. Ngay sau đó, hắn nắm một cái vỏ trai trên bờ ao, cắt vào ngực mình, bình thường, tối đa cũng chỉ để lại vài vết xước là cùng, thế nhưng hắn lại rất nhẹ nhàng rách ra một vết thương lớn ở ngực, thậm trí lộ ra cả xương. Sau đó, hắn hứng máu đưa lên miệng từng ngụm từng ngụm uống...

Đại Lý là một người tâm trí kiên định, không những thế hắn còn là một thanh tra lão làng, tâm lý vốn rất vững.

Nhưng khi kể tới đây, mặt hắn cũng có chút trắng bệch, vứt tàn thuốc xuống tiếp tục nói:

- Tướng Đại Dũng cuối cùng cũng chết... Sau khi uốn vài ngụm máu, hắn tựa hồ muốn móc trái tim ra, ngón tay hắn xuyên qua xương ngực, sau đó liền giật phăng ra... Mất phút đồng hồ sau, pháp y tiến hàng lần giám định thứ hai, lại phát hiện cơ thể hắn thối rửa nhanh hơn bình thường rất nhiều, ngón tay ấn nhẹ một cái, da thịt liền vỡ tan, một thứ nước đen xì chảy ra.

Nghe xong những gì Đại Lý kể, Mạc Ngôn chợt nhớ tới mấy vị đạo sĩ, hòa thường lúc trước, nếu đoán không sai, bọn hắn hẳn là muốn tới Bạch Thủy thôn.

- Thế nào, vụ án này có hứng thú không?

Đại Lý hỏi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Coi như là có chút hứng thú đi...

Nhạc Duyệt nhân tình sáng lên nói:

- Tức là, anh chịu đi cùng chúng tôi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Xem cô kia, thế không phải là giấu đầu hở đuôi sao? Tôi biết ngay là cô tới tìm viện trợ mà.

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Không phải giấu đầu hở đuôi... Nói thật cho anh biết, tôi biết chắc anh đối với vụ án loại này nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, cho nên mới đến đây mời anh đi cùng chúng tôi. Đi theo dê thì chỉ có ăn cỏ, mà đi hổ thì có thịt ăn, hi hi, bốn cô nương thông minh không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thế này có phải là cô tính cáo mượn oai hùm không hả?

Có chút dừng lại, lại nói:

- Các vị chờ ta một lát, ta đi đổi đôi giày, sau đó chúng ta cùng vào núi.

Đối với vụ án chết đi sống lại, rồi lại tiếp tục chết đi này, nếu nói Mạc Ngôn không hiểu kỳ thì nhất định là nói phét, nhưng đó cũng phải là nhân tố lớn nhất khiến hắn đáp ứng cùng vào núi.

Hắn đã sớm hoài nghi Đỗ Khuyết là vì vụ việc núi Hồ Lô mà đến, lúc này thấy hắn vào núi, tự nhiên muốn đi xem đến cùng là chuyện gì.

Mấy phút đồng hồ sau, hắn đổi giày, đi ra sân.

- Đại lý, Tướng Đại Dũng thi thể hiện ở đâu? Là ở thị cục hay đang ở thất môn?

Hắn vừa đi vừa hỏi.

Đại Lý nói:

- Thi thể thối rữa nghiêm trọng, không thích hợp chuyển đi, vẫn đặt ở thị cục.

Mạc Ngôn nói:

- Khám nghiệm tử thi báo cáo nói sao?

Đại Lý nói:

- Cho tới giờ, nguyên nhân tử vong vẫn chưa xác định được... Anh cũng biết, Tướng Đại Dũng chết đi sống lại, rồi lại chết đi, hơn nữa tốc độ phân hủy cũng vượt qua lẽ thường, nhóm pháp y hiện đang vô cùng vất vả.

Mạc Ngôn nói:

- Chúng ta đây là đang đi điều tra cái gì?

287. Chương 250: Đỗ Khuyết Là Người Tốt

Một hàng ba người theo đường núi tiến vào Bạch Thủy thôn.

Trên đường, Mạc Ngôn nói:

- Tôi cảm giác chuyện này hắn nên để cục cảnh vệ quốc gia điều tra mới đúng.

Đại Lý lập tức hiểu ý tứ của hắn nói:

- Ý anh là, vụ án này cũng với việc bệnh dịch của thôn dân tộc lần trước có liên quan đến nhau?

Mạc Ngôn nói:

- Tuy không chắc chắn, nhưng mơ hồ có loại cảm giác này.

Phía sau Nhạc Duyệt nói:

- Hai vị đang nói chuyện gì vậy? Chẳng lẽ Tướng Đại Dũng chết vì siêu vi khuẩn?

Tin tức về bệnh dịch của thôn dân tộc, cho đến giờ, vẫn là một tin tối mật. Thất môn, chỉ có một vài người mơ hồ biết được nội tình. Giống như Nhạc Duyệt vậy, đơn giản chỉ là một chức vụ văn thư, nên cũng không hay biết gì.

Mạc Ngôn cười cười, cảm thán nói:

- Coi như là một loại siêu vi trùng, thiên địa biến đổi, không nên suy nghĩ nhiều như vậy...

Nói tới đây, hắn lắc lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Theo tu vi tăng lên, hần đối với pháp thuật thời đại cũng có những hiểu biết sâu sắc. Mới lúc đầu, hần nghĩ đến pháp thuật thời đại chỉ là nhằm vào tu sĩ mà nói, không quan hệ tới người thường. Nhưng hiện tại xem ra, pháp thuật thời đại không chỉ do thiên địa linh khí thừa thớt, đồng thời cũng là vì hoàn cảnh của cả một thời đại, đang dần dần đi đến chỗ biến mất.

Loại thay đổi này dấu hiệu cụ thể chính là tai họa dần dần nảy sinh, khí âm tà rục rịch ngóc đầu dậy.

Nói thí dụ như việc Tướng Đại Dũng chết, Mạc Ngôn sau khi nghe Đại Lý kể lại sự việc, cơ hồ lập tức nhận định người này bị một loại khí âm tà nào đó phụ thân. Nói một cách đơn giản một chút chính là bị quỷ nhập...

Lại nói, hần đã ở sơn thôn nhiều năm. Một số truyền thuyết quỷ quái linh tinh cũng đã nghe vô số, bất quá cơ bản đều là lời nói vô căn cứ, hoặc là nghe đồn bậy, hoặc là chuyện bịa đặt để dọa người mà thôi, nhưng thời gian gần đây, từ chuyện cả một tộc thôn bị giết, rồi đến sự xuất hiện của Tiểu Vân La, rồi vụ việc của Tướng Đại Dũng, Mạc Ngôn đều tự mình trải qua.

Việc này. Ngoại trừ trường hợp của Vân La, kỳ thật cũng có thể quy kết cho tai ách cùng khí âm tà từ từ phát sinh.

Quan trọng nhất là, những việc đó chính Mạc Ngôn tự mình trải nghiệm. Mà thế giới lớn thêm những chuyện tưởng tượng khẳng định là không ít, không dám nói chỉ có ở Thiên Đô. Tuyệt đối là vượt qua những hiểu biết của Mạc Ngôn rất nhiều!

- Một chiếc là cũng biết mùa thu, đất trời đã không còn là đất trời của ngày xưa nữa...

Mạc Ngôn trong lòng cảm thán một tiếng, thiên địa linh khí càng ngày càng thừa thớt, ngũ hành không có, không thể chấn áp tai ách cùng tà khí, làm cho chúng dần dần nảy sinh. Theo thời gian trôi qua, động đất, sóng thần, núi lửa bùng nổ, thiên tai ngày càng thường xuyên, các loại Thi Sát, khí âm tà cũng xuất hiện ngày càng nhiều, tàn phá thân hình nhân loại.

Đương nhiên, loại biến hóa này đều không phải một thời gian ngắn là hết. Lúc đó đơn giản mà tính cũng cần tới cả trăm năm, thậm trí ngàn năm. Cũng có thể diễn biến trong hàng trăm triệu năm tồn tại của địa cầu, cho dù nó bắt đầu muộn, nhưng cũng không có khả năng một đêm đã tiến tới giai đoạn cuối cùng.

Mấy người vừa đi vừa nói, bảy tám dặm sơn đạo rất nhanh đã đến. Phía trước là mục đích của bọn họ Bạch Thủy thôn ngay sát chân núi.

Sau khi vào thôn, Đại Lý gặp được nhân viên thị cục.

Nhân viên thị cục lưu lại ở Bạch Thủy thôn là một cảnh sát hơn năm mươi tuổi có thâm niên trong ngành, cũng có chút thành tích, hần gặp đoàn người Đại Lý hỏi:

- Lý đội trưởng, các vị định bắt đầu điều tra từ đây hả?

Đại Lý nói:

- Trước sẽ xem qua tình trạng Tướng Đại Dũng, có lẽ có thể tìm được một chút manh mối.

Viên cảnh sát nói:

- Xuất phát ngay bây giờ sao? Hay chờ một lát, chỗ đó hiện tại có nhiều người, tình hình hơi lộn xộn một chút.

Đại Lý hỏi:

- Sao thế?

Viên cảnh sát cười khổ giải thích:

- Tướng Đại Dũng sau khi chết, người trong thôn đều cho rằng hần nhất định là bị quỷ nhập, cho nên tìm hòa thượng cùng đạo sĩ, hiện tại đang trừ tà cho Tướng Đại Dũng...

Nhạc Duyệt kinh ngạc nói:

- Không phải chứ? Còn mời cả hòa thượng, lại cả đạo sĩ nữa sao? Một bên là đạo gia, một bên là phật gia, đạo bất đồng không thể hợp tác, bọn họ sẽ không sảy ra xung đột gì chứ?

Viên cảnh sát cười nói:

- Đó là chuyện từ thời Hoàng Lịch rồi(hoàng lịch vị vua thứ 3 đời nhà Thanh, ý nói là chuyện này từ đời Tống đời Thanh rồi)... hiện tại chỉ cần có tiền, hòa thượng cùng đạo sĩ cùng nhau niệm kinh không có gì là ngạc nhiên cả.

Nhạc Duyệt nhìn về phía Đại Lý nói:

- Lãnh đạo, không bằng chúng ta qua đó xem một chút. Trừ tà, cho tới giờ tôi vẫn chưa một lần xem qua.

Đại Lý nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Cùng đi được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chúng ta nên phân công ra mà làm việc, tôi đến cái ao trước khi Tướng Đại Dũng chết xem qua một chút....

Hắn sờ dĩ đề nghị như vậy là vì, hắn mới phát hiện, ấn ký lưu lại trên người Đỗ Khuyết hiện tại xuất hiện ngay tại phụ cận bờ ao.

Viên cảnh sát nói:

- Anh biết cái ao ở chỗ nào sao? Có muốn tôi dẫn anh qua đó không?

Mạc Ngôn nói:

- Lúc đến đây, tôi có nhìn thấy ở cửa thôn bên trái có một cái ao, có phải là nơi đó không?

Nhân viên cảnh sát gật đầu nói:

- Đúng rồi, chính là chỗ đó. Ra cửa thôn, quẹo một cái là tới.

Mấy phút đồng hồ sau, bốn người chia nhau hành động, Mạc Ngôn một mình một người tiến ra ngoài thôn, hướng cái ao đi đến.

Tốc độ của hắn cũng không nhanh, lưng thưng, nhìn qua như đang đi tản bộ.

Xuyên qua một con đường mòn, hắn bước vào trong đường canh(là đường bao ngoài hiện trường vụ án do cảnh sát làm).

Cái ao này cũng không lớn, khoảng hai ba mẫu diện tích mặt nước, nước cũng không trong lắm, nước trên mặt có màu xanh lục u u, nhìn qua có cảm giác đục đục.

Cạnh đường canh, một lão nhân thân hình khô gầy đang ngồi, tay vờ lên một nắm bùn trên mặt đất, đặt cạnh mũi người ngồi...

Người này cởi áo cà sà, đúng là Đỗ Khuyết đã thay đổi thành một thân tục giả

Hắn cũng không phát hiện Mạc Ngôn đến, ngồi nơi này, nhìn nắm bùn hòa lẫn máu đen trong tay, mí mắt hơi híp lại, trong mắt lóe lên quang mang kinh nghi bất định.

Khoảng cách tới triều tịch còn hai ngày thời gian, bởi vì Tống Thanh Viễn chết, nên hắn tuy không có ý định tiến vào núi Hồ Lô sớm như vậy, nhưng sáng nay, khi hắn đang ở trong Tự Miếu, thì một vài thôn dân dưới chân núi Hồ Lô đến thỉnh, nhờ sư phụ chùa đi trừ tà.

Bởi vì tò mò, hắn có đứng bên cạnh nghe lén, cho nên biết được sự việc quỷ dị diễn ra dưới chân núi Hồ Lô.

Thân là hậu duệ Đạo môn, hắn đối với pháp thuật thời này hiểu biết cũng không kém Mạc Ngôn, thậm trí còn có phần sâu sắc hơn. Hơn nữa Vân La cũng xuất hiện từ bên trong núi Hồ Lô, cho nên hắn hoài nghi việc Tướng Đại Dũng chết có liên quan đến triều tịch dưới nền đất, vì thế kìm nén không được, hắn lập tức đổi thành một thân tục giả, đi tới Bạch Thủy thôn.

Máu tuy đã đen thui, khô cong, nhưng vẫn có thể cảm thấy cái lạnh thấu xương, có chút không ổn...

Đỗ Khuyết ngồi đó, trong lòng kinh nghi bất định, miệng thì thảo tự nói.

- Điểm chết người chính là, người này đã chết được hai ngày nhưng vết máu cho thấy vẫn còn vương vấn một chút oán niệm!. Không lẽ... truyền thuyết sư phụ nói năm đó là thật?

Hắn thì thảo tự nói, cũng không phát hiện phía sau có người đang đi tới.

Mạc Ngôn mang bộ dáng tản bộ chậm rãi đi tới, khi khoảng cách với Đỗ Khuyết còn ba bốn thước, liền cười hỏi:

- Lão nhân gia, trong hồ có cá sao?

Nghe được phía sau có tiếng nói chuyện, Đỗ Khuyết không khỏi giật mình, lập tức đứng lên, thần tình kinh nghi nhìn về phía Mạc Ngôn.

Lúc này Mạc Ngôn đã đem hơi thở toàn thân hoàn toàn thu liễm, nhìn từ bên ngoài, vóc dáng thập phần giống với người bình thường.

Thân là tu sĩ, Đỗ Khuyết đối với tu vi của mình cũng có chút tự tin, chợt nghe âm thanh của Mạc Ngôn, trong lòng ý niệm đầu tiên chính là, người mới tới nhất định là có tu vi không tồi, nếu không không thể một chút tiếng động cũng không phát ra.

Nhưng giờ phút này nhìn lại, Mạc Ngôn hơi thở lại rất bình thường, căn bản không giống với một người có tu vi cao.

Chẳng lẽ người này đã có thể thu liễm khí tức?

Đỗ Khuyết trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy kinh dị, cẩn thận đánh giá Mạc Ngôn, chờ sau khi hắn xác định là 100% thường nhân, lúc này mới thoáng thở nhẹ ra. Đồng thời, hắn cũng có chút tự trách bản thân có phần quá nhập thần, nên ngay cả một thường nhân đi tới cũng không...

Mạc Ngôn cười nói:

- Lão nhân gia, ta thấy ngài ngồi ở đây đèn nửa ngày, còn tưởng là ngài đang câu cá cơ.

Đỗ Khuyết cười khan nói:

- Ta chỉ tùy tiện nhìn qua thôi... Nơi này cũng không phải là nơi câu cá tốt, thật đáng tiếc, cho dù là có cá cũng khó mà ăn được, mùi rất kinh khủng.

Mạc Ngôn nhìn lên mặt đất chỗ vết máu đen, ra vẻ kinh dị nói:

- Á, sao nơi này nhiều máu như vậy?(giả nai vãi)

Nói xong, hắn giả bộ tò mò ngồi xổm xuống, đưa tay định xóa đi vết máu đen kia...

- Đừng động đấy!

Đỗ Khuyết thấy thế, theo bản năng mở miệng ngăn lại.

Mạc Ngôn ngẩng đầu lên nói:

- Sao vậy lão nhân gia?

Đỗ Khuyết nhú mày nói:

- Đây là máu người, rất xúi quẩy, người tốt nhất không nên đụng vào.

Nghe xong lời này, Mạc Ngôn trong lòng có chút kinh ngạc...

288. Chương 251: Oán Niệm (1)

Lần đầu tiên Mạc Ngôn thấy Đỗ Khuyết thì lão nhân này đang cùng Tống Thanh Viễn ở cùng một chỗ. Có câu trâu tầm trâu ngựa tầm ngựa, Mạc Ngôn theo bản năng liền cho rằng, lão nhân này hơn phần nửa cũng không phải người tốt đẹp gì.

Nhưng là từ việc Đỗ Khuyết vừa rồi khuyên can, lại làm cho ấn tượng của Mạc Ngôn đối với hắn thay đổi một chút.

Máu đen trên đất này không chỉ chứa hàn khí, mà còn lưu lại một tia oán niệm, đối với người bình thường mà nói, nếu không cẩn thận tiếp xúc, tuy rằng cũng không có gì đáng ngại, nhưng cũng tuyệt không phải chuyện tốt. Nặng thì lâm trọng bệnh, tổn khối tiền thuốc thang, nhẹ thì đêm mơ ác mộng, không qua mười ngày nửa tháng, tuyệt đối không thể khôi phục.

- Lão nhân gia, đây là máu người thật sao? Chẳng lẽ nơi này mới có người chết?

Mạc Ngôn ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

Đỗ Khuyết cũng cảm thấy khó chịu, không muốn nhiều lời với tên thanh niên này, nên nói :

- Ta cũng mới nghe người trong thôn kể...

Nói xong hắn định xoay người muốn rời đi.

Nhưng nghĩ nghĩ, lại quay thân, nhặt một mảnh ngói vỡ bên cạnh đường, cẩn thận đem chỗ máu đen xới lên, sau đó hất vào ao.

- Máu người chết thực rất đen đui, cậu thanh niên, những thứ bị nó vấy bẩn, ngàn vạn lần không nên tùy tiện chạm tay vào...

Đỗ Khuyết thuận miệng nói một câu, sau đó ném miếng ngói xuống, xoay người đi vào trong thôn.

Nhìn thân ảnh Đỗ Khuyết rời đi, Mạc Ngôn không khỏi cười cười.

- Xem ra, lão nhân này tâm địa coi như cũng không tồi, ít nhất so với mình nghĩ còn có chút tình người. Kể cũng lạ, ông ta như thế nào lại ở cùng một chỗ với loại người như Tổng Thanh Viễn đây?

Đối với điều này, Mạc Ngôn thủy chung có chút khó hiểu.

Sau khi Đỗ Khuyết vào thôn, cũng không có rời đi, mà là ngụ lại một nhà trọ nhỏ trong thôn.

Bạch Thủy thôn ngay dưới chân núi Hồ Lô, hàng năm có rất nhiều du khách đi qua nơi này, cái gọi là gần núi có cái ăn, trong thôn không chỉ có những người nông dân vui mừng, vì có không ít khách nhân nghỉ trọ, hoặc là họ nghỉ tạm tại một số tiểu khách sạn.

Mạc Ngôn thấy Đỗ Khuyết ở lại Bạch Thủy thôn, trong lòng liền cân nhắc, mình có nên ở lại Bạch thủy thôn một đêm không nhỉ?

Ngay lúc Mạc Ngôn đang trầm ngâm thì một đám người thăm dò địa chất từ trong núi đi ra, hướng tiểu khách sạn đi tới...

Thấy đám người kia, Mạc Ngôn không khỏi nhú mào.

Núi Hồ Lô không chỉ là địa danh du lịch mà còn là một bộ phận của công viên quốc gia, thông thường mà nói, là không cho phép tiến hành thăm dò địa chất mới phải. Ngoài ra, những người này hơi thở cũng có chút không bình thường, trên người có âm khí ẩn hiện, tuy rằng không có gì đáng ngại, nhưng ít nhiều đối với thân thể sẽ tạo thành một số ảnh hưởng.

Loại âm khí ẩn hiện này, đối với các chuyên gia khảo cổ học là xuất hiện nhiều nhất, hoặc là dưới lòng đất, hoặc là một số di chỉ huyết động, chỉ những âm khí dưới nền trầm tích bị ánh sáng mặt trời bên ngoài kích thích mới có thể xâm nhập cơ thể con người.

Mạc Ngôn hơi hơi trầm ngâm, liền đuổi theo đám người kia, gọi lại một người ở cuối đoàn hỏi:

- Chú gì ơi, chú đang muốn thăm dò địa chất phải không ạ?

Lão giả ngăn ra nói:

- Cậu là?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cháu là du khách, đang ở tại khách sạn trong thôn. Chú này, núi Hồ Lô không phải là một phần của công viên quốc gia hay sao? Như thế nào mà lại có người đến thăm dò địa chất, chẳng lẽ... Nơi này có phát hiện khoáng sản gì ạ?

Lão giả cười nói:

- Cậu cảm thấy ta giống với một người thăm dò địa chất lắm hả?

Mạc Ngôn nói:

- Chú không phải sao?

Lão giả cười nói:

- Đương nhiên không phải, ta là giảng viên lịch sử học, cùng địa chất không có liên quan...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tại cháu thấy mấy người mang theo thiết bị thăm dò, còn tưởng là muốn thăm dò địa chất vùng này.

Lão giả nói:

- Cậu nói thăm dò địa chất cũng không sai, bất quá chúng ta không phải là tìm mỏ khoáng sản, mà là lấy kết quả để làm một số so sánh về địa hình...

Lão nhân có chút hiểu biết nói, vừa đi một bên vừa giải thích:

- Gần đây cơ kim hội đầu tư tiền muốn làm một cuộc khai quật di sản văn hóa cổ... Núi Hồ Lô này là một địa điểm tốt. Trước đây nó tên là Vân La, chính là nơi Nho gia, Đạo gia, Thích gia đều để lại rất nhiều di sản văn hóa. Đáng tiếc, bởi vì chiến tranh cùng một số nhân tố khác, rất nhiều di sản cũng vì vậy mà bị chìm ngập trong dòng sông lịch sử. Khoảng 130 năm trước một trận động đất, làm tổn hại ít nhất 20 toàn cổ kiến trúc, việc này là sự kiện nổi tiếng nhất được ghi lại trong thi ca của Uyển Lăng... Công tác của chúng ta chính là khai quật những di chỉ này, thậm trí là tôn tạo. Nếu có thể tái hiện được hiện trạng của di chỉ năm đó, thì đây đúng là một việc làm của hiện tại, mà giá trị của nó sẽ tồn tại thiên thu vạn đại. (ngàn năm khó phai)

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

- Đúng là một chuyện tốt... Chú này, vốn đầu tư lớn lắm đúng không?

Lão giả cười cười nói:

- Cụ thể đầu tư bao nhiêu tôi không rõ ràng lắm, bất quá tôi có thể khẳng định, ông chủ của cơ kim hội không thiếu tiền đâu!

Mạc Ngôn hỏi:

- Vâng, nhưng ai là ông chủ hả chú? Những người có hứng thú với văn hóa cổ cùng số đội khảo cổ hẳn không có nhiều người lắm.

Lão giả cười nói:

- Cậu nếu là người trên tỉnh. Tôi nói tới cái tên này khẳng định là sẽ biết, ông ta chính là chủ tịch tập đoàn Thịnh Đường - Trương Trường Thanh.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ngơ bật thốt lên nói:

- Là ông ta?

Lão giả cười nói:

- Đúng vậy, chính là ông ta, là một doanh nhân trẻ tuổi đại danh鼎鼎 tại A tỉnh.

Đại danh鼎鼎鼎鼎, doanh nhân trẻ... Dùng những từ ngữ này để miêu tả Trương Trường Thanh, Mạc Ngôn cũng không phản đối, nhưng hẳn tuyệt đối không cho rằng Trương Trường Thanh sẽ hứng thú mà đi tìm kiếm và khai quật văn hóa cổ. Nếu nói người này thích văn hóa cổ, thật là cũng có thể tin một chút. Nhưng

nếu là đầu tư để tìm kiếm và khai quật, việc làm không có lợi này với tính cách của hắn, cơ hồ là không có khả năng.

Mạc Ngôn nhớ rất rõ ràng, thời gian vụ việc tiểu khu Mạc Sầu Hồ của Kim Điền bất động sản được làm rõ, Trương Trường Thanh từng cho dỡ bỏ một đền thờ cùng một tòa trạch viện cổ thời Minh Thanh, một thương nhân trong mắt chỉ có lợi ích như vậy, sẽ không đầu tư để tìm kiếm và khai quật một di chỉ văn hóa đấy chứ?

- Tìm kiếm văn hóa cổ sao? Thú vị đấy... Không biết thứ Vân La nói trong cung đơn thư có tính là cổ văn hóa không?

Mạc Ngôn cùng lão giả nói chuyện xong, đứng ở đó không khỏi mỉm cười.

Nếu hắn đoán không sai. Cái gọi là tìm kiếm văn hóa cổ cùng với cơ kim hội, 100% là có quan hệ tới Thích Viễn Sơn đằng sau Trương Trường Thanh có quan hệ.

Theo như lời Mã Thiên Hành, trên đời này số người biết tới cung đơn thư cùng Vân La đích xác là rất ít, còn số biết được vị trí chính xác của cung từ lời nói của Vân La lại càng ít hơn. Rất hiển nhiên, Thích Viễn Sơn thuộc loại người biết cũng Vân La nói, nhưng lại không biết phương hướng cụ thể.

Muốn dùng phương thức này để tìm đến phương vị chính xác sao? Thật đúng là suy nghĩ ngu ngốc...

Mạc Ngôn nhin không được cười một tiếng, thầm nghĩ:

- Cũng không biết làm thế nào Trương Trường Thanh lại thành lập được cái cơ kim hội này? Phương pháp này tuy ngu ngốc, nhưng cũng coi như là làm đến nơi đến chốn, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, thật có khả năng tìm được vị trí cụ thể.

Đối với việc này, Mạc Ngôn ngược lại còn vui mấy thành nữa là khác.

Một tên Đỗ Khuyết, một tên Thích Viễn Sơn, vô luận ai tìm được vị trí cụ thể của cung mà Vân La nói, đều chẳng khác nào là vì hắn mà chuẩn bị áo cưới. Có suy nghĩ này, Mạc Ngôn cảm thấy nên tới tìm Thích Viễn Sơn, sau đó lưu lại trên người hắn hồn ả, để xác định vị trí. Cứ như vậy, vô luận là ai phát hiện trước, hắn đều có thể biết được.

- Hi vọng các người đều thành công...

Mạc Ngôn cười cười xoay người cất bước, chuẩn bị đi tới nhà Tướng Đại Dũng xem xét.

Vừa bước đi vài bước, hắn bỗng nhận được tin nhắn của Đại Lý, nói hắn đến thôn ủy hội.

Mấy phút đồng hồ sau, hắn đi vào thôn ủy hội...

- Anh có thu hoạch gì ở bên kia không?

Vừa đi vào văn phòng thôn ủy hội, Đại Lý lại hỏi.

Mạc Ngôn lắc lắc đầu nói:

- Không có thu hoạch gì, còn hai người thì sao?

Đại Lý hướng cửa sổ bĩu bĩu môi nói::

- Đây, đây là thu hoạch duy nhất.

Mạc Ngôn quay đầu nhìn, đã thấy một thanh niên khoảng 20 tuổi đang bị còng vào cạnh cửa sổ của văn phòng.

Người này mi thanh mục tú, thoát nhìn có chút thật thà, không giống như mấy tên giáo hoạt hay phạm pháp.

Hắn ngồi xổm dưới cửa sổ, một bàn tay bị còng vào thanh chắn cửa sổ, vẻ oan uổng...

289. Chương 251: Oán Niệm (2)

Thấy người này, Mạc Ngôn không khỏi nhú mày, bất quá nhanh liền giãn ra, hỏi Đại Lý :

- Đây là chuyện gì?

Đại Lý nói:

- Vốn không có chuyện gì cả, là người này chính mình chuốc lấy tội vào người...

Khoảng nửa giờ, từ khi hắc và Nhạc Duyệt đi tới nơi chứa thi thể Tướng Đại Dũng, hi vọng có thể tìm được chút manh mối gì. Sau khi vào cửa, phát hiện người trẻ này đang dẫn hòa thượng và đạo sĩ, định dụng pháp trừ tà. Hỏi ra mới biết, thanh niên này tên là Tướng Trường Thủy là cháu của Tướng Đại Dũng. Tướng Đại Dũng là một tay anh chị, một tên du thủ du thực, hắc chỉ có một đứa cháu duy nhất này. Tướng Đại Dũng vừa chết, dựa theo pháp luật, Tướng Trường Thủy chính là người kế thừa duy nhất.

Tướng Đại Dũng hôm trước chết bất đắc kì tử, Tướng Trường Thủy ngày hôm qua liền chạy lại đây, buổi tối ở lại trong nhà Tướng Đại Dũng.

Người trong thôn cho rằng, Tướng Đại Dũng hắc là trêu trọc mà âm hồn ma quỷ nào đó, vì để tránh hậu họa về sau, cậu này liền kiếm tiền mời tới hòa thượng và đạo sĩ. Định cúng bái trừ tà cho căn nhà của Tướng Đại Dũng.

Theo lý mà nói, việc này không có gì to tát, đối với Tướng Trường Thủy mà nói, việc này cũng chưa chắc là có lợi với cậu ta. Nhưng cũng không có chỗ nào bất lợi.

Dựa theo ý kiến của người trong thôn mà nói, có tà trừ tà, không tà thì ít nhất có thể khiến tâm lý an ủi, hơn nữa chuyện này cũng không tốn kém lắm, tội gì mà không làm?

Nhưng mà, Tướng Trường Thủy tiểu tử này cũng không biết thần kinh có vấn đề gì, chết sống cũng không chịu để mọi người trừ tà.

- Lúc chúng ta rời đi, hai bên đã xảy ra xô sát, khuyên can mãi mới ngăn được bọn họ, Đại Lý châm điều thuốc nói:

- Vốn tưởng rằng việc coi như đã xong. Ai biết cậu ta lại là người không chịu hiểu chuyện. Không chỉ có không cho thôn dân mời pháp sư, mà cũng không cho chúng ta tiến vào nhà Tướng Đại Dũng. Nói cái gì hắc là người kế thừa hợp pháp duy nhất, không được sự cho phép của hắc, ai cũng không được tiến vào nhà Tướng Đại Dũng. Cảnh sát cũng không là ngoại lệ, trừ khi xuất ra được lệnh khám xét của tòa án.

Mạc Ngôn cười nói:

- Sao anh không giải thích cho hắc, lý luận của hắc là sai?

- Sao lại không giải thích.

Đại Lý nói:

- Tôi cũng nói, các thủ tục còn chưa xong, cậu ta vẫn chưa phải là chủ nhân chân chính của căn nhà này. Mặt khác, cho tới bây giờ, Tướng Đại Dũng chết cũng không loại trừ khả năng bị mưu sát. Cho nên, chúng ta có quyền kiểm tra nhà hắc. Anh biết thế nào không... Tên này cũng không biết có phải là đã uống nhầm thuốc hay không, hay là nước đổ đầu vịt. Không nghe giải thích cũng không nói làm gì, lại còn cầm một cây chổi lớn, đem chúng ta đánh đuổi ra bên ngoài. Sau khi cảnh cáo, hắc vẫn khăng khăng một mực, tôi đành lấy danh nghĩa cản trở người thi hành công vụ, cho cảnh sát công lại giải tới đây.

Mạc Ngôn cười cười, chuyển chuyển đề hỏi:

- Các vị đã xem xét trong nhà Tướng Đại Dũng chưa?

Đại Lý nói:

- Đại khái có xem qua một lần, không có manh mối gì cả...

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Nhạc Duyệt đâu?

Đại Lý cười nói:

- Còn đang trong nhà Tướng Đại Dũng, cô ấy vẫn chưa bỏ ý định, tiếp tục kiểm tra một lần nữa. Lần đầu tiên chính thức ra ngoài làm việc, đều muốn một lần ăn được miếng lớn, nhớ năm đó tôi cũng vậy a...

Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu cười cười, sau đó nhìn thoáng qua Tướng Trường Thủy, nói với Đại Lý:

- Thả hân ra đi.

Đại Lý ngẩn ra nói:

- Thả?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Không có chuyện gì lớn, giáo huấn hân một chút là được rồi...

Trong miệng hân thản nhiên nói xong, cũng quay lưng về Tướng Trường Thủy, nháy mắt với Đại Lý.

Thấy Mạc Ngôn nháy mắt(đưa tình) với mình, Đại Lý trong lòng lập tức hiểu ra, giả bộ do dự trong chốc lát nói:

- Thôi, coi như nể mặt anh, thả hân ra.

Nói xong, hân đi tới bên cạnh Tướng Trường Thủy mở còng tay cho hân nói:

- Tiểu tử, ngươi có thể biến được rồi. Nhớ kỹ, nếu lần sau còn đánh cảnh sát, lão tử cho ngươi tới nhà giam đếm xà phòng!

Tướng Trường Thủy liên tục không ngừng gật đầu nói:

- Không dám, không dám nữa.

Chờ Tướng Trường Thủy rời đi, Mạc Ngôn nói:

- Đại Lý, gọi điện cho Nhạc Duyệt trở về đi.

Đại Lý lấy điện thoại di động ra, hỏi:

- Tôi không biết, trong hồ lô của anh bán thuốc gì vậy? Anh kêu thả người này ra, chẳng lẽ hoài nghi hân có liên quan đến cái chết của Tướng Đại Dũng.

Mạc Ngôn nói:

- Có lẽ có, có lẽ không, tôi không xác định...

Đại Lý nhắn tin cho Nhạc Duyệt xong, ngẩng đầu nói:

- Có quan hệ cũng tốt, không quan hệ cũng được, nói tôi nghe một chút xem.

Mạc ngôn lại nói:

- Đại Lý, nếu anh tin tôi, chờ Nhạc Duyệt trở về, các anh nên rời khỏi nơi này đi.

Đại Lý ngẩn ra nói:

- Anh có ý gì vậy?

Mạc ngôn nói:

- Ý của tôi là, vụ án này không phải là một vụ án giết người, các anh cũng không cần tiếp tục điều tra nữa.

Có chút dừng lại hân giải thích:

- Để tôi nói cho anh hay... Tướng Đại Dũng chết, rõ ràng là do một năng lượng bên ngoài nào đó. Đường nhiên, nó cùng với loại năng lượng đã gây lên bệnh dịch ở dân tộc thôn lùn trước là khác nhau, nói tóm lại,

đây không phải là trường hợp bị lây bệnh dịch đó. Bất quá thế sự không có gì là tuyệt đối, nếu muốn điều tra rõ ràng loại phụ năng lượng này ngọn nguồn là gì, các anh tốt nhất nên rời khỏi nơi này trước.

Nghe Mạc Ngôn giải thích xong, Đại Lý lập tức hiểu được, việc này mình tuyệt đối không giải quyết nổi.

Hắn lắc đầu cười khổ nói:

- Không phải tôi không rõ, mà là thế giới này biến hóa quá nhanh... Trước kia phá án đều dựa vào suy luận, đến thời của chúng ta, chủ yếu dựa vào các ngành nghiên cứu về tội phạm học. Hiện tại khi khoa học cũng không áp dụng được, đành phải nhờ tới thần công.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đoạn này hình như trong phim có nói, anh nắm khoa học kỹ thuật, tôi có thần công!

Đại Lý bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Được, chờ Nhạc Duyệt về, chúng ta lập tức “đẹp đường hồi phủ.”

Đến lúc rời đi, cũng không biết Mạc Ngôn rốt cuộc làm những gì, Đại Lý cũng không có hỏi.

Sự thần kì của Mạc Ngôn hắn đã tận mắt thấy qua, sự thần bí của Mạc Ngôn hắn cũng khắc sâu trong người, thấu hiểu rất rõ. Đồng thời hắn cũng biết, có một số việc tốt nhất không nên hỏi, không nên biết vẫn sẽ hơn, ngược lại sẽ là một loại gánh nặng.

Mạc Ngôn để Đại Lý và Nhạc Duyệt rời đi nơi này, chủ yếu là suy nghĩ cho an toàn của bọn họ, đám máu đen của Tướng Đại Dũng ở bờ ao kia chứa đựng âm khí mãnh liệt cùng một tia oán niệm, Mạc Ngôn không muốn để Đại Lý và Nhạc Duyệt bị thương tổn. Tuy nói xác suất không cao, nhưng cũng chính một câu hắn đã nói, thế sự không có gì tuyệt đối. Như đã xác định cái chết của Tướng Đại Dũng không phải là mưu sát, tự nhiên là nên để họ rời xa nơi này, hoàn toàn không cần phải chờ đợi tại một nơi đầy tai họa ngầm này.

Ngoài ra, lúc mới nhìn ánh mắt của Tướng Trường Thủy, Mạc Ngôn liền phát hiện trên người thanh niên này có ẩn một tia oán niệm không hiểu từ đâu mà có.

Cái gọi là oán niệm, kỳ thật cũng tương tự như hồn ả.

Chẳng qua một người công chính bình thản, rất khó bị phát hiện, nhất người âm tà quỷ bí, chỉ cần tu ra Linh Giác, có thể cảm ứng được.

Mà cũng chính là nguyên nhân Mạc Ngôn khiến Đại Lý thả lỏng Tướng Trường Thủy.

Cái gọi là tìm hiểu nguồn gốc, biết rằng ngọn nguồn oán niệm này, nhất định trước phải nói lỏng Tướng Trường Thủy, sau đó mới có thể làm rõ ràng chân tướng.

Đưa Đại Lý và Nhạc Duyệt cùng với vị cảnh sát thâm niên kia đi, Mạc Ngôn tìm thôn trưởng, mượn một gian phòng trống thôn ủy hội mà ở.

Sau khi Đỗ Khuyết vào khách sạn, không bao lâu liền ra khỏi phòng, đi đến chỗ Tướng Đại Dũng.

Xem qua một bãi máu đen Tướng Đại Dũng để lại bên ao, phiền nhiễu nhất không phải là khí âm tà trong máu, mà là một ít oán niệm còn sót lại...

Với hắn mà nói, cho dù không có Tống Thanh Viễn hậu thuẫn, hắn cũng có thể đối phó âm sát dưới nền đất Vân La đạo cung, chẳng qua cần trả giá lớn hơn thôi. Nhưng, nếu ngọn nguồn tia oán niệm kia thật sự có quan hệ cùng truyền thuyết, Đỗ Khuyết tự vẫn lòng, đừng nói là lấy được đan thư, chỉ sợ chính mình còn không có vào được đại môn Vân La đạo cung, liền gặp kết cục là cái chết bất đắc kỳ tử.

Quan trọng nhất là, nếu truyền thuyết kia là thật sự, chết bất đắc kỳ tử bỏ mình kỳ thật cũng không tính là kết cục thảm nhất!

- Chỉ mong là ta quá lo lắng, nhưng mặc kệ như thế nào, cẩn thận một chút cũng không có sai...

Đỗ Khuyết chấp tay sau đít, chậm rãi đi đến chỗ Tướng Đại Dũng.

Khi hắn đi đến cửa viện, Tướng Trường Thủy vừa mới từ trong viện đi tới...

Đỗ Khuyết cũng không biết chỗ này có tân chủ nhân, sau khi thấy Tường Trường Thủy, không khỏi nao nao.

Tường Trường Thủy nhìn hẩn một cái, khóa kỹ cửa, thậm chí còn vòng một vòng khóa ở tay cầm trên cửa, sau đó đi đến tiểu siêu thị trong thôn.

Đỗ Khuyết nhìn thấy bóng lưng của hẩn, sắc mặt âm trầm như nước.

290. Chương 252: Truyền Thuyết

Ánh trăng in trên dòng nước, chảy xuôi trong sơn thôn yên tĩnh.

Mạc Ngôn ở thôn ủy mượn một gian làm van phòng, luôn không rời khỏi đây, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn. Tối cảnh giới của hẩn, tuy rằng không thể hoàn toàn không ăn, nhưng vài ngày đêm thì không vấn đề gì.

Bóng đêm buông xuống, hẩn kéo rèm che kín căn phòng, lẳng lặng tu luyện.

Đến khi trăng cao quá đầu, hẩn mới đi ra cửa, thả người nhảy xuống nóc nhà, nhìn về phía núi Hồ Lô bát ngát mờ mịt...

Ban ngày hẩn phát hiện, cả ngọn núi Hồ Lô đều giầy đặc âm khí. Bất quá bởi vì ánh nắng mãnh liệt, nên âm khí bị áp chế gắt gao.

Thiên địa có âm dương, phạm là địa phương lâu ngày không có ánh mặt trời, đều sẽ xuất hiện âm khí, điều này vốn không kì quái. Tỷ như giếng nước ngầm, huyết động, thường xuyên sẽ có âm khí lắng đọng. Người thường nếu ở lâu tại những chỗ đó, thân thể liền xuất hiện đủ loại bệnh trạng, nghiêm trọng hơn có thể chết bất đắc kì tử.

Mạc Ngôn sẽ ở lại chân núi Hồ Lô, thời gian ban đêm, ngẫu nhiên sẽ mở tâm nhãn xem khí tức xung quanh.

Mỗi lần sau đó, hẩn trong đều có thể qua tâm nhãn nhìn ra được, trong bóng đêm núi Hồ Lô âm khí nồng đậm hơn nhiều địa phương khác. Nhưng vẫn là câu nói kia, thiên địa có âm dương, núi hồ lô là địa phương thuộc công viên nguyên sinh nên chưa bao h bị chặt phá, âm khí có nồng đậm hơn bình thường một chút cũng là dễ hiểu. Nếu âm khí thừa thốt hoặc là không có âm khí, đó mới là điều không bình thường nhất. Bởi nếu như vậy tức là âm dương đã mất cân bằng, thiên địa sẽ xuất hiện kịch biến.

Tóm lại, âm dương hòa hợp mới là trạng thái bình thường của thế giới.

Nhưng, hiện tại, ban ngày ở núi Hồ Lô, dưới tình huống ánh nắng chói thẳng xuống, còn có thể xuất hiện một lượng âm khí lớn như thế, điều này có vẻ không bình thường.

Mạc Ngôn đứng ở nóc nhà, mở ra tâm nhãn, nhìn về bóng đêm trong núi Hồ Lô...

Còn hơn ban ngày, núi Hồ Lô ban đêm âm khí thật nồng đậm, không có ánh nắng át chế, âm khí đã bốc qua ngọn cây, dày đặc quay cuồng, bao trọn ngọn núi Hồ Lô bên trong.

Loại âm khí dày đặc thế này. Nếu là người huyết khí hơi yếu một chút, ở trong rừng cây nghỉ ngơi 2 3 canh giờ, ắt sẽ lâm trọng bệnh một thời gian. Cho dù là trai tráng tuổi trẻ khí thịnh. Nếu thời gian lưu lại quá lâu, cũng khó tránh khỏi cảm mạo, phát sốt. Nghiêm trọng hơn thậm trí có thể gây ra một ít bệnh mãn tính, ví dụ như phong thấp ...

- Diện tích âm khí lớn như thế, rốt cuộc là do cái gì gây ra đây?

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, dường như nhớ ra điều gì, lập tức xoay người hướng nội thành Uyển Lăng nhìn lại.

Dưới bóng đêm Uyển Lăng thật sự có vẻ bình yên hiếm có, tuy rằng cũng có âm khí tràn ngập, nhưng vẫn nằm trong phạm trù bình thường...

Thông thường mà nói, âm khí phạm vi lớn tràn ngập chỉ có một khả năng, phải là địa hình có biến động, làm âm khí dưới nền đất lắng đọng lâu ngày bay lên từ kẽ đất mà ra.

Nói cách khác, loại tràn ngập âm khí diện rộng như thế này, kỳ thật chính là báo trước dấu hiệu động đất. Nhưng trước mắt loại tình huống này hiển nhiên là không phải, Núi Hồ Lô cùng nội thành Uyển Lăng hiển nhiên là cùng địa vực. Nếu quả phát sinh động đất, Uyển Lăng âm khí hẳn không thể loãng như vậy.

- Xem ra vấn đề nằm ở chính bản thân núi Hồ Lô này...

Mạc Ngôn thoáng an tâm, hẳn sao có thể lãnh đạm không lo lắng, bởi hẳn không muốn địa phương nơi mình sinh sống trở thành một đồng hoang tàn.

- Liệu việc này cùng với cung mà Vân La nói tới có liên quan gì không? Theo Mã Thiên Hành nói, chỗ này vài ngàn năm trước chìm dưới lòng đất, chẳng lẽ... Đây là nói tới dấu hiệu báo trước sự hiện thế của cung?

Về tin tức của Vân La, Mạc Ngôn biết cũng không nhiều, hẳn chỉ có thể phỏng đoán, nhưng không cách nào kết luận một cách chính xác.

Xem hết khí tượng núi Hồ Lô xong, hẳn đem sự chú ý lên người Đỗ Khuyết...

Lúc này đã qua 0 giờ, lúc tối, Đỗ Khuyết có trọ lại trong tiểu khách sạn, từ đó tới h vẫn luôn ở trong phòng không xuất môn.

Bất quá Mạc Ngôn tin, lão đầu này nếu lựa chọn lưu lại bạch thủy thôn, tất nhiên có ý đồ của hẳn.

- Mặc kệ hẳn tính toán cái gì, ta chỉ cần theo dõi là được rồi...

Mạc Ngôn ngồi khoanh chân trên nóc nhà, một bên hành công, một bên chú ý đến hành tung của Đỗ Khuyết.

Khoảng nửa giờ sau, Đỗ Khuyết lặng yên ly khai tiểu khách sạn, hướng sân nhà Tướng Đại Dũng đi đến.

Mạc Ngôn mỉm cười, nhảy khỏi nóc nhà, bám theo...

Trong bóng đêm, sân nhà Tướng Đại Dũng là một mảng tối đen.

Nhưng lúc này nếu có người nhìn qua tường viện liền phát hiện, phòng ngủ bên trái sân, một tia sáng từ ngọn đèn le lói qua khe cửa sổ.

Giữa phòng ngủ, Tướng Trường Thủy trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, tay cầm một cái xẻng nhỏ đang đào bới ở góc tường sát với giường ngủ.

Góc tường còn chưa bị đào lên hoàn toàn, mẹ nó chứ lớp xi măng mới như thế này hẳn là, nơi này mới bị người ta xây lại.

Không bao lâu, Tướng Trường Thủy đã đào xong một góc tường xi măng, sau đó moi từng viên gạch bên trong ra.

Ngay sau đó, hẳn hạnh phúc thở mạnh, mặt hưng phấn tươi cười, vươn tay vào cái khe trong tường...

Ở trong cái khe rút ra một hồi, Tướng Trường Thủy lấy ra một khối đá màu đen, mắt không chớp nhìn chân chân viên đá trong lòng bàn tay, thanh âm run rẩy vang lên:

- Vàng vàng, thật là nhiều vàng a... Đại Dũng thúc, người chết thật đúng lúc a, hiện tại, phòng ốc của người, vàng đều là của ta!

Không đúng không đúng, không chỉ có nhiều đây... Còn cả cái động vàng này, giờ cũng là của ta!

- Chú Đại Dũng à, chú nói xem cháu phải cảm ơn chú thế nào đây!

- Chết hay lắm, chú Đại Dũng, người chết thật là tốt a, rất đúng lúc. Không nói gạt người, chỉ sợ người hiện giờ không chết, vài ngày nữa ta cũng muốn giết chết người! Động vàng này rõ ràng là cả hai chúng ta phát hiện, người lại đem toàn bộ vàng giấu ở nơi này, còn nói cái gì cho ta cưới vợ! Ta nhổ vào, cả một tòa kim động a, tùy tiện lấy mấy khối vàng đổi thành tiền, còn sợ không cưới được vợ sao? Đại Dũng thúc, người rõ ràng muốn độc chiếm a, người lòng dạ thật hiểm độc!

Tướng Trường Thủy đang cầm mấy khối đá màu đen, trong miệng thì trào tự nói, nụ cười trên mặt quỷ dị đến cực điểm!

Lúc này, dù là một đứa bé ba tuổi ở trong này, cũng có thể nhận ra trong tay hắn đang cầm rõ ràng là mấy khối đá bình thường, sao lại nói cái gì vàng a!

... Ở ngoài cửa sổ, Đỗ Khuyết giống như một con báo nằm yên trên cửa sổ, hắn xuyên qua khe hở của cánh cửa, nhìn thấy tướng Trường Thủy trong phòng đã lâm vào trạng thái thần kinh. Sắc mặt tương đối khó coi.

Ban ngày, hắn phát hiện Tướng Trường Thủy trên người có oán niệm, trong lòng liền hoài nghi thanh niên này cùng Tướng Đại Dũng giống nhau, đều bị vật âm tà nào đó ám vào người.

Mà hiện tại xem ra, Tướng Trường Thủy không chỉ có oán niệm ám trên người, thậm chí còn bị oán niệm ăn mòn tâm trí.

Nếu khoanh tay đứng nhìn. Nhiều nhất là 2 ngày thời gian, thanh niên này sẽ dập khuôn theo Tướng Đại Dũng, chết không kịp ngáp!

Nói vậy, thân là hậu duệ Đạo môn, hiển nhiên là đối lập với những thứ âm tà. Đối lại bình thường, Đỗ Khuyết hơn phân nửa sẽ khu trừ tà trên người Tướng Trường Thủy. Việc này với thiện ác không quan hệ, đơn giản chỉ là một loại tín niệm tất yếu. Tựa như việc, phòng ở bẩn thỉu, mọi người sẽ rửa sạch sẽ. Đối với đạo môn hậu duệ mà nói, loại khí âm tà này là một thứ uế vật(vật ô uế), nếu bỏ mặc, thiên địa linh khí vốn đã khô kiệt, sẽ càng trở nên không trong sạch, đó là điều mà bọn họ không thể chịu được.

Nhưng giờ phút này, hắn lại không có nửa điểm ý niệm ra tay trong đầu.

Với Đỗ Khuyết mà nói, Tướng Trường Thủy sống hay chết kỳ thật không quan trọng. Quan trọng là... hắn muốn làm rõ oán niệm cùng khí âm tà này từ đâu mà có? Bởi điều này có quan hệ đến việc hắn có thể tiến vào cung mà Vân La đã nói, và có được bức đan thư mà hắn tha thiết mơ ước hay không!

Trong phòng ngủ, Tướng Trường Thủy đang cầm “Vàng” ngây ngô cười, chừng mười phút đồng hồ sau, vẻ mặt lại chuyển thành sợ hãi, thì thào lẩm bẩm:

- Không được, kim động này quá gần thôn, nói không chừng sẽ bị người ta phát hiện, ta phải sớm đem vàng toàn bộ đào ra mới được... Được rồi, ta sẽ làm ngay bây giờ, chờ sau khi đem toàn bộ số vàng đào ra, ta sẽ mang bán. Sau đó cao chạy xa bay, tới một thành phố lớn hưởng phúc! Hắc hắc chú Dĩnh à, ngươi thật sự quá tốt, chết thật đúng lúc a!

Hắn ngây ngô cười hắc hắc, sau đó đem” vàng “ nhét vào động, sau đó dùng xẻng phá hỏng bức tường.

291. Chương 253: Di Biến Trong Động (1)

... 20' sau, Tướng Trường Thủy mang theo một cái xẻng và một cái túi da, lén lút ly khai Bạch Thủy thôn.

Đỗ Khuyết lập tức đi theo, với tu vi của hắn, cho dù dán ngay sau gáy Tướng Trường Thủy, cũng không sợ bị phát hiện.

Hướng chỉ lúc này, Tướng Trường Thủy tâm trí đã bị ăn mòn, tính cảnh giác cùng thần trí đều đã xuống đến mức thấp nhất...

Có câu, bọ ngựa rình ve, se sẽ sau đó, lúc Đỗ Khuyết theo sát Tướng Trường Thủy, hắn cũng không biết, phía sau mình khoảng 100m, cũng có một người gắt gao bám theo hắn.

Đối với lần này, hắn cũng có chút tò mò.

Có thể nói, cho dù không có nhân tố là Đỗ Khuyết, hắn cũng sẽ đi theo phía sau Tướng Trường Thủy, để điều tra ra chân tướng của chuyện này.

Trong bóng đêm, ba người một trước một giữa một sau, hướng chỗ sau trong núi hồ lô đi tới.

Tướng Trường Thủy chỉ là người thường, đi qua thâm sơn rừng rậm, hơn nữa lại là đêm tối, gian nan có thể nghĩ là biết.

Nhưng hần lúc này tâm thần đã mê muội, đèn soi tới đâu, là tiến lên tới đó, quần áo bị nhánh cây cùng bụi gai cắt qua, thậm chí đã muốn tóe cả máu, nhưng hần dường như không hề biết đến đau đớn và mệt mỏi.

Khoảng 1h sau, Tưởng Trường Thủy rời khỏi con đường núi, theo sườn dốc hướng một chỗ trong sơn cốc đi đến.

Rõ ràng là không có đường đi, hần té ngã khỏi sườn dốc, cũng không sợ đau chân, hần không hề có ý từ bỏ, vẫn khập khiễng tiến về sơn cốc kia.

Trong sơn cốc, nơi nơi đều là đá vụn, ngẫu nhiên còn thấy một tí gạch ngói vỡ không rõ niên đại, có thể thấy được, nơi này có thể là một di tích lịch sử bị chìm trong dòng thời gian...

Bất quá vị giảng viên lịch sử học ban ngày nói chuyện với Mạc Ngôn từng nói, núi Hồ Lô vốn không phải là một nơi vô danh, hơn ngàn năm trước đây là một nơi cực kì hưng thịnh. Nếu không phải hơn 700 năm trước xảy ra một vụ động đất, nơi này hẳn là một thắng cảnh lịch sử.

Tưởng Trường Thủy không biết mệt mỏi đi về phía trước, xuyên qua hơn nửa sơn cốc, cuối cùng cũng dừng lại.

Hần đứng ở đó, mồm há ra thở phì phò, nhìn cái động khẩu bị cỏ dại cùng dây leo che kín phía trước, trên mặt hiện ra một nụ cười ngây ngô quỷ dị!

Trên thực tế nơi này đã cách Bạch Thủy thôn khá xa, hơn nữa tính bì mật lại rất cao, khả năng bị phát hiện là không lớn. Bất quá Tưởng Trường Thủy tâm trí đã bị ăn mòn, trong đầu luôn tưởng tượng ra một đồng vàng hư ảo, tất yếu phải đem hết số vàng tới nơi này cất giấu mới bằng lòng quay về...

Thở hổn hển mấy hơi xong, hần đẩy cỏ dại cùng dây leo trước cửa động ra hai bên, xoay người đi vào.

Đỗ Khuyết thấy Tưởng Trường Thủy đi vào trong động, trong lòng không khỏi có chút do dự...

Hần bám theo Tưởng Trường Thủy mà đến, là để nghiệm chứng suy đoán trong lòng, thế nhưng khi đáp án vừa đến tay, thì một vấn đề mới lại phát sinh.

Nếu suy đoán của mình cùng đáp án không trùng nhau, mới là tốt nhất.

Nhưng nếu đáp án hoàn toàn giống những gì bản thân lo lắng, việc này chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con...

Đỗ Khuyết chần chờ một lát, cuối cùng quyết định, lẩm bầm nói:

- Nơi này cách cung Vân La nói chừng hai ba mươi dặm, liệu có liên hệ gì không...

Nói xong hần cắn răng, đẩy cỏ dại hai bên ra, xoay người chui vào động khẩu.

Một phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn chậm rãi xuất hiện...

Những lời Đỗ Khuyết vừa nói, hần đều nghe được...

Cung mà Vân La nói cách nơi này hai ba mươi dặm sao? Ha ha, lão nhân, người không nói tới đan thư, nhưng lại chỉ cụ thể phương vị, không uổng công ta bám theo người thời gian lâu như vậy.

Cái huyết động này là một cái huyết động tự nhiên, cửa động hơi nhỏ, nhưng bên trong lại có vẻ rất rộng rãi, đủ cho ba bốn người sống vai mà đi.

Tưởng Trường Thủy soi đèn pin, vội vã hướng chỗ sâu bên trong huyết động đi đến.

Càng đi vào trong, nhiệt độ là càng thấp, không bao lâu, khí khi Tưởng Trường Thủy thở ra liền ngưng kết thành một đám sương mù màu trắng.

Nhưng hần vẫn căn bản là không cảm thấy lạnh, chỉ một đường đi thẳng về phía trước.

Đỗ Khuyết đi theo sau hần, càng đi vào trong, sắc mặt lại càng khó coi.

Với hần mà nói, nhiệt độ thấp căn bản không tính là cái gì, chân chính khiến hần lo lắng chính là, càng đi vào sâu trong huyết động, âm khí càng nồng đậm hơn. Còn hơn âm khí trong huyết động, nơi này độ dày cũng phải gấp hơn 10 lần, hơn nữa theo từng bước đi vào, độ dày vẫn không ngừng tăng lên...

Hơn nữa, âm khí nơi này cũng không tinh khiết, mà là pha tạp một chút tà uế khí tức.

Lúc này, hần không dám bám sát, mà cố ý chậm lại.

Cho đến khi phía trước truyền đến từng trận âm thanh đánh vào tường đá, cùng với tiếng cười điên dại của Tưởng Trường Thủy hần mới chậm rãi đi vào....

Nơi tường Trường Thủy dừng lại là điểm cuối cùng của huyết động.

Hần quỳ rạp trên đất tay cầm một cái chùy màu đục đục, đang cố gắng đập lên bức tường đá.

Theo từng lần đập, từng khối đá màu đen rơi đầy xuống mặt đất...

Đỗ Khuyết khi nhìn thấy Tưởng Trường Thủy, không khỏi khê khê lắc đầu, trong mắt có phần thương hại.

Loại khí âm tà mãnh liệt này, ngay cả hần cũng phải toàn lực vận công mới có thể đảm bảo an toàn cho bản thân, mà Tưởng Trường Thủy là một người thường thì lại càng không cần phải nói.

Lúc này cho dù Đỗ Khuyết ra tay giúp đỡ, Tưởng Trường Thủy cũng sẽ không sống quá một năm thời gian.

Ngoài khí âm tà dày đặc, nơi này cũng không có gì kì quặc...

Đỗ Khuyết đánh giá một vòng huyết động, trong lòng an tâm một chút.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt hần bỗng nhiên giật mình.

Theo từng chùy Tưởng Trường Thủy đánh xuống, trên thạch bích bỗng nhiên lộ ra một động khẩu đen xì cỡ một cái bát lớn!

Một loạt âm thanh người thường không nghe được, trong chốc lát gào thét, như tiếng trẻ con khóc đêm, đánh sâu vào ý thức bên trong Đỗ Khuyết.

- Ôi không, truyền thuyết kia không ngờ là sự thật.

Đỗ Khuyết sắc mặt kịch biến, vận chuyển toàn thân công lực bảo vệ, sau đó đổi thân, hướng cửa động chạy vội ra!

Trong thạch động, ngoài ánh đèn của Tưởng Trường Thủy, không còn một thứ ánh sáng nào khác.

Đỗ Khuyết tu vi tuy rằng thâm hậu, nhưng cũng không thể nhìn trong đêm như ban ngày được, cũng may thạch động cũng lớn, mặt đất không có nhiều chướng ngại, hơn nữa linh giác của hần miễn tuệ hơn người, có thể mơ hồ cảm giác được phía trước có chướng ngại vật gì không, thất tha thất thểu chạy băng băng về phía trước, tốc độ cũng không quá chậm.

Bất quá, ngay khi hần mới chạy đi khoảng 7 8 phút thời gian, vô số lần tinh từ cửa động bật ra, phiêu du trong không trung, đem huyết động chiếu thành một mảng xanh lục.

Đỗ Khuyết thấy phía sau xuất hiện lục quang, trong lòng lập tức hoảng sợ, thừa dịp ánh sáng chiếu sáng phía trước, dưới chân đột nhiên tăng lực, muốn chạy nhanh khỏi đây.

Ở phía sau hần, một trận âm phong cuồng bạo từ chén khẩu trên thạch động đánh úp tới, sau đó ngưng tụ thành một đạo, vọt mạnh vào cơ thể Tưởng Trường Thủy.

Bị một kích này, Tưởng Trường Thủy nhất thời ngã phủ phục xuống đất, thân hình run lên bần bật như cái giấy vậy.

Khoảng 2 3 giây sau, hần bỗng nhiên ngừng rung động, trong miệng thở ra từng đạo hắc khí dơ bẩn.

Đạo hắc khí phun ra trên thạch bích, lập tức ăn mòn, giống như bị axit hắt vào vậy.

Hít sâu một hơi, Tưởng trường Thủy nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn phương hướng Đỗ Khuyết rời đi, ánh mắt lóe lên quang mang màu hồng yêu dị!

Ngay sau đó, hắn ngã phục xuống đất, tay chân chống xuống, nhìn chăm chăm bóng lưng Đỗ Khuyết, giống như một con báo bật mạnh nhảy lên lướt ra ngoài

Trong u quang màu xanh biếc, tốc độ của hắn cực nhanh, tạo thành một đạo tàn ảnh phía sau, mấy lần tung nhảy liền đã tới phía sau Đỗ Khuyết.

Đỗ Khuyết không nghe phía sau bất kì một tiếng bước chân nào, nhưng trong mũi lại ngửi thấy một cỗ mùi hôi thối nồng nặc. Hơn nữa linh thức cũng không ngừng đang nhắc nhở hắn. Phía sau chắc chắn có cái thứ khủng bố gì đó đang đuổi theo mình.

Đỗ Khuyết không chỉ là Đạo môn hậu duệ, lại là người từng trải qua vô số mưa gió cuộc đời, khi mùi hôi thối bốc lên phía sau lưng, trong lòng hắn biết, cứ như vậy chạy trốn cũng không phải là giải pháp.

Vì thế hắn cắn răng một cái, dưới chân chậm dần, sau đó xoay nửa người lại. Vận lực, một chỉ hướng phía sau bắn ra.

Hắn lẳng không bắn ra, dưới tình huống bình thường, uy lực tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Ngoài việc hi vọng có thể dùng phương thức này ngăn cản đối phương, đồng thời, cũng là một kiểu thử. Hắn muốn biết, tà vật phía sau có phải là vật trong truyền thuyết hay không.

292. Chương 253: Dị Biến Trong Động (2)

Nói thật ra, sự sợ hãi trong lòng Đỗ Khuyết lúc này, là đến từ truyền thuyết lâu đời kia, nếu không có truyền thuyết này, hắn cũng không sợ hãi đến như vậy, càng sẽ không xoay người bỏ chạy.

- Vù...

Một nội lực ẩn chứa mạnh mẽ công phá hướng tới người Tướng Trường Thủy.

Tướng trường thủy bất ngờ không kịp phòng ngự, đầu vai nhất thời huyết hoa bắn ra, hắn đau đớn kêu lên một tiếng, giống như một cái hồ lô lăn trên đất, đầu đập mạnh vào thạch bích...

Đỗ Khuyết xoay nửa người về phía trước chạy trốn. Khóe mắt nhìn thấy một màn vừa rồi, trong lòng khẽ thở ra, cảm giác mình có chút quá mức cẩn thận.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra được, lúc này tướng Trường Thủy đã không còn là chính hắn, hắn bị quỷ ám. Bị một tà vật nào đó hoàn toàn đoạt xá, hiện tại Tướng Trường Thủy gần như chỉ là một khôi lỗi!

Đỗ Khuyết nhận định, vật đuổi theo mình chỉ cần không phải là vật trong truyền thuyết kia, việc tự bảo vệ hắn không thành vấn đề.

Dù sao Tướng Trường Thủy cũng chỉ là người tường, thân thể gầy yếu, khí huyết thiếu hụt. Tà vật bám trên người hắn cho dù cường đại thế nào, cũng không có chỗ thi triển, bởi thân thể không thể phát huy được.

Tướng Trường Thủy giờ phút này bị một chỉ bắn thủng bả vai, đã chứng minh suy luận của hắn.

- Khôi lỗi dù sao cũng chỉ là khôi lỗi, chỉ cần đánh gãy tay chân người, cho dù người bản lãnh thông thiên, cũng không có đất dụng võ.

Bất quá nơi này quá mức nhỏ hẹp, không cần phải dây dưa với hắn, nên rời khỏi đây rồi tính...

Đỗ Khuyết một kích đắc thủ, trong lòng an tâm hơn một chút, dưới chân tốc độ không giảm, tiếp tục hướng động khẩu bỏ chạy, nhưng lại ung dung hơn khi nãy rất nhiều.

Nhưng sự tình cũng không đơn giản như hắn nghĩ...

Tướng Trường Thủy bả vai bị bắn thủng xong, thân thể nhất thời mất đi cân bằng, lăn trên mặt đất mấy vòng, đầu đập mạnh vào thạch bích, có thể nói đã thương lại thêm thương.

Cảm giác đau cũng không mất đi, nằm phục trên đất rên la thảm thiết, trên đầu và vai máu tươi không ngừng chảy ra xối xả, nhiễm đỏ toàn thân.

Nhưng ngay sau đó, thân thể hắn lại bắt đầu phát sinh dị biến!

Đầu tiên, cả người đổ thẫm máu bỗng nhiên biến thành màu đen, tán phát một trận tanh hôi. Đồng thời vết thương trên vai cũng biến thành một mảng thịt đen, qua giây lát miệng vết thương liền khép miệng lại. Vết thương trên đầu cũng như vậy...

Cùng lúc đó, hai tay hắn còn phát sinh biến hóa quỷ dị hơn, móng tay bỗng nhiên toàn bộ rớt xuống, xương ngón tay do da thịt thối rữa bắt đầu chồi ra ngoài cơ thể, chở thành một bàn tay xương xẩu, sắc nhọn!

Thạch động này cũng không phải là thẳng tắp về phía trước, chuyển qua một chỗ ngoặt, Đỗ Khuyết đã đem Tượng Trường Thủy bỏ xa lại phía sau.

Mắt thấy cửa động phía trước, cước bộ của hắn càng ung dung hơn.

Nhưng đúng lúc này, một cỗ mùi tanh hôi xen lẫn trong gió xộc tới!

Đỗ Khuyết trong lòng kinh hãi... Chuyển biến vừa rồi hắn cũng từng xoay người lại nhìn thoáng qua, Tượng Trường Thủy nằm cách mình ít nhất hơn trăm thước, làm sao có thể nhanh như vậy chạy tới đây?

Hắn không dám lãnh đạm nữa, xoay nửa người lập lại chiêu cũ, cong ngón tay búng ra.

- Phốc!

Tượng Trường Thủy bị kinh phong mạnh mẽ đánh trúng, nhưng lúc này đây không có bất cứ hiệu quả gì, chỉ phong bắn lên người Tượng Trường Thủy, như trứng đập vào đá, chỉ khiến áo ngoài của hắn thủng một lỗ!

Một kích không có kết quả, nhìn thấy mấy miếng vải rách bay đầy trời như bướm bướm, Đỗ Khuyết trong lòng kinh hãi đã không cách nào hình dung!

Hắn một chỉ này uy lực tuyệt đối không thua gì một viên đạn, lại ở vị trí gần thi triển, uy lực thậm trí còn hơn lúc trước.

- Đây rốt cuộc là tà vật gì? Ngắn ngủn mười giây, lại có thể biến một khối lõi đến trình độ này! Tổng Thanh Viễn lấy thi thể luyện chế cũng không đỡ được một kích này, mà quái vật này tựa hồ còn không thêm để ý, chẳng lẽ.... Tà vật này đúng là vật kia?

Mới nghĩ tới đây, một chút thanh thoi vừa mới liễm tụ trong lòng Đỗ Khuyết lập tức băng tán, nửa điểm tâm tư tiếp tục đối kháng cũng không có, trong lòng thầm nghĩ làm sao để chạy khỏi nơi này.

Chỉ cần rời khỏi huyết động hẹp này. Hắn tin tưởng bằng thân thủ của mình, tự bảo vệ bản thân là không có vấn đề gì.

Cái gọi là tự bảo vệ mình, kỳ thật cũng chính là một chữ “Trốn”, ngoài động địa thể rộng rãi, hơn nữa còn cây cối, đã lởm chởm, khe rãnh đan xen, có rất nhiều trở ngại cho đối phương truy đuổi.

Trong lòng hắn nghĩ thế, dưới chân càng không dám lãnh đạm. Cơ hồ đem toàn thân khí lực tập trung tại hai chân, liều mạng chạy ra ngoài.

Phía sau Đỗ Khuyết, Tượng Trường Thủy đuổi theo không rời, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn một chút. Khoảng cách tới động khẩu còn khoảng 2 3 thước, hắn đã đuổi tới Đỗ Khuyết, vung móng vuốt đen thui lên hung tợn chụp lên ngực Đỗ Khuyết.

Đỗ Khuyết tuy tốc độ chậm hơn một chút, nhưng linh giác cũng cực kỳ mẫn tuệ.

Tượng Trường Thủy 1 chảo đánh tới, sớm bị hắn cảm ứng được...

Vừa nãy khi quay thân lại, cũng là lúc phát hiện Tượng Trường Thủy phát sinh dị biến. Ánh mắt màu đỏ tươi, thịt đen xì, nhất là cặp móng vuốt đen xì sắc bén kia, lại càng khiến hắn âm trầm quỷ dị.

Đỗ Khuyết nói thế nào cũng không giám tự phụ, lúc này không dám lấy huyết nhục chi thân để đón đỡ một kích này!

Rơi vào đường cùng, hắn xoay người, lẳng không một cước đá vào tay phải của Tượng Trường Thủy.

Nói đúng ra, một cước này không phải là đã, mà là điểm một cái!

Đỗ Khuyết một cước lẳng không đá ra, đầu ngón chân điểm nhẹ vào lòng bàn tay của Tưởng Trường Thủy, mục đích là để kéo dài thể công của đối phương. Thuận thể mượn lực đạo lao ra ngoài!

Một cước điểm ra xong, hấn lập tức phun ra một ngụm trọc khí, khiến thân thể trở lên nhẹ nhàng hơn, sau đó đợi Tưởng Trường Thủy đánh mình bay ra ngoài. Nhưng mà, mọi chuyện thường không như mong muốn. Sự thật không phải lúc nào cũng giống như cảm nghĩ. Tưởng Trường Thủy thấy một cước đá tới, trong miệng phát ra tiếng cười hí hô trầm thấp, cổ tay phải bỗng nhiên chuyển động, bắt lấy mắt cá chân của Đỗ Khuyết vào tay!

Cảm giác được chỗ mắt cá chân có cự lực truyền tới, Đỗ Khuyết nhất thời hồn phi phách tán, không kịp suy nghĩ, cái chân còn lại theo bản năng liên hoàn đá ra...

Nhưng là ngay sau đó, Tưởng Trường Thủy lại toại nguyện cho ý định đầu tiên của hấn, tay phải vung lên ném hấn từ không trung ra tới cái động khẩu hình tròn!

Huyệt động này vốn hẹp, Đỗ Khuyết bị Tưởng Trường Thủy cầm cổ chân trên không trung ném ra cửa, đầu khó tránh khỏi bị va đập vào một số tảng đá.

Cũng may hấn phản ứng nhanh, không chỉ đem toàn thân nội lực vận chuyển tới đầu, hai tay cũng vòng lên bảo vệ đầu.

Chỉ nghe bang bang hai tiếng thân thể va chạm với thạch bích tạo ra những tiếng trầm đục, Đỗ Khuyết giống như bao cát bị Tưởng Trường Thủy ném ra ngoài động...

Đỗ Khuyết song chưởng(2 tay) đau đớn kịch liệt, ý thức cũng có phần mơ hồ, trên không trung đã không thể hoàn toàn khống chế bản thân, trơ mắt nhìn mình vọt ra khỏi động khẩu đập vào một tảng đá lớn.

Ngay lúc đó, một cỗ lực đạo dịu dàng vọt tới, bao lấy toàn thân hấn...

- Phốc

Đỗ Khuyết chật vật không chịu được rơi trên mặt đất, cũng may vừa có cỗ lực đạo kia bảo vệ, hấn không chỉ không đập vào tảng đá lớn bên ngoài, hơn nữa cũng không chịu tổn thương gì, tối đa cũng chỉ chật vật một chút mà thôi.

- Rống rống.

Tưởng Trường Thủy đuổi theo Đỗ Khuyết nhảy ra khỏi động, đi nhanh tới trước người Đỗ Khuyết, một trảo đánh xuống!

Đỗ Khuyết là một người từng trải, cỗ lực đạo kia vừa mới xuất hiện, hấn liền biết có người tương trợ.

Nhưng là đối mặt với một trảo đen xì của tưởng Trường Thủy, hấn căn bản không kịp suy nghĩ, chật vạy lặn một vòng ngay tại chỗ, khó khăn tránh thoát một kích này...

Ngoài động, ánh trăng như nước, chiếu rọi không trung yên tĩnh. Tưởng Trường Thủy bỗng nhiên đình chỉ công kích, ngẩng đầu lên trời mở to đôi con ngươi đỏ rực, dưới ánh trăng phát ra tiếng sói tru dài.

Ngay sau đó, dị biến lại phát sinh!

Bị ánh trăng chiếu xuống, thân thể Tưởng Trường Thủy bỗng nhiên lông đen dài ra, hai vai gồ lên, sau lưng mở ra cong lại, hình thể trở nên cực kì lạ lùng. Chợt nhìn, cũng không khác so với nhân vật người sói trong tiểu thuyết giả tưởng cùng tên của phương tây là mấy...

Đỗ Khuyết thấy Tưởng Trường Thủy bỗng nhiên biến thân, chỉ biết đây là thời cơ tốt nhất để mình thoát đi.

Hấn không dám chậm trễ, trong miệng hét hoảng kêu lên:

- Vị bằng hữu vừa rồi, đây là một tà vật, nếu chưa đột phá thiên quan, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của nó, nên rời đi nhanh lên

Vừa nói, hấn vừa xoay người đứng lên, hướng bên ngoài sơn cốc cấp tốc chạy đi.

Chẳng qua vừa mới chạy được vài bước, chợt nghe có tiếng nói bên tai hỏi hẩn:

- Cái gì là thiên quan?

Đỗ Khuyết không khỏi hoảng sợ, theo bản năng xoay người nhìn lại, cả diện mạo người đó cũng không phát hiện.

Đồng thời trong lòng hẩn cũng có chút kỳ quái, chỉ thấy thanh âm này tựa hồ có chút quen quen...

293. Chương 253-3: Ma Vật Lộ Hình

Cái gọi là thiên quan chính là nói tới 17 cảnh giới của võ công đạo môn.

Mã Thiên Hành gọi công phu đạo môn là phá hạm, còn Đỗ Khuyết lại gọi là phá thiên quan, kỳ thật là cùng một ý tứ, chỉ là cách gọi bất đồng mà thôi.

Nhưng nói một cách chính xác, tên gọi thiên quan có chính xác hơn một chút, bởi lẽ từ cảnh giới Nhập thất tới cảnh giới Khổ Hải, đó là quá trình tồn tại thật sự, đến khi chân chính là một tu sĩ, tức là đạt tới cảnh giới Khổ Hải mở ra, không chỉ có tuổi thọ kéo dài, đồng thời cũng đạt được lực lượng siêu thoát phạm tục. Theo sự phát triển của sinh vật mà, đó không phải là một sự tiến hóa vượt khỏi phạm trù con người, nhưng có thể vượt trên đỉnh cao sinh mệnh, siêu việt hơn rất nhiều.

Bởi vậy, nói công phu đạo môn gọi là thiên quan, hiển nhiên là chính xác hơn.

Nhất phá thiên quan, tức là... cảnh giới thoát khỏi phạm tục, suy nghĩ cùng với nhu cầu bản thân, đều thoát khỏi phạm trù của một người thường.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, trước khi đạt tới cảnh giới khổ hải, hẩn đối với trường sinh mà nói theo đuổi cũng không mãnh liệt, ước nguyện ban đầu cũng chỉ vì để bảo mệnh mà thôi. Nhưng sau khi đạt tới cảnh giới Khổ Hải, nhắm nháp sự thoát mái giữa thể tục, không chịu gông cùm thể tục, hẩn mới kiên định quyết tâm một lòng cầu đạo. Đồng thời, đủ loại dục niệm của một thường nhân cũng suy yếu trên phạm vi lớn, ngoài những thứ liên quan đến công việc, chuyện thị phi đều không để vào mắt. Có thể nói đã sớm coi tiền tài là cặn bã, danh lợi như mây khói mà thôi.(thoát tục hóa tiên chẳng)

Cảnh giới cùng với thiện ác và đạo đức không có quan hệ gì, mà chỉ vì kết quả cuối cùng là sinh mệnh tiến hóa.(dài hơn)

Thật giống như người nguyên thủy, từ khi biết dùng lửa, liền vứt bỏ cách thức ăn tươi nuốt sống trước đây.

Trong sơn cốc, Mạc Ngôn đem âm thanh ngưng tụ thành tuyến(đường, đạo) truyền thẳng tới lỗ tai (thiên lý truyền âm chẳng)

Cái gì là thiên quan, kỳ thật hẩn sớm đã đoán ra hàm ý, vừa rồi hỏi, kỳ thật chỉ là cùng Đỗ Khuyết chào hỏi mà thôi.

Mà Đỗ Khuyết lúc này chạy trốn chết, căn bản là không có tâm tư cùng hẩn nói chuyện.

- Bằng hữu, có chuyện gì, đợi sau khi rời khỏi đây hãy nói đi, nếu người không đi sẽ không kịp nữa đâu!

Đỗ Khuyết mơ hồ cảm thấy được thanh âm vừa rồi mình đã nghe ở đâu đó rồi, nhưng trong lúc vội vàng nhất thời không kịp suy nghĩ nhiều, thuận miệng đáp một câu xong, vẫn liều mạng phi về phía trước chạy trốn.

Mạc Ngôn kì thật đang đứng trên tường đá ở ngoài sơn cốc, nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Đỗ Khuyết, hẩn nhin không được cười lên một tiếng, tiếp tục đem thanh âm ngưng tụ thành tuyến nói với lão:

- Lão nhân, lão chạy không thoát con quái vật kia đâu, không tin lão quay đầu lại nhìn xem, khoảng cách nó với lão ngày càng gần rồi kìa....

Đỗ Khuyết nghe xong lời này, buồn bực suýt nữa phun ra một búng máu.(bực đến ói máu zzz)

- Chạy đã không kịp, người còn bảo ta quay đầu lại nhìn sao? thật sự là nói không biết nghĩ mà. Người có phải không coi tà vật này vào đầu đúng không?(ý là ông đây đang sợ vãi cả ra quần mà mày còn ung dung như thế chắc là không biết sợ)

Đỗ Khuyết trong lòng buồn bực, lại không làm thế nào bỏ xuống được, mang một bụng buồn bực cắm đầu chạy.

Nhắc tới cũng kỳ quái, tưởng tưởng thủy biến thành người sói kỳ thật là gần chỗ Mạc Ngôn hơn, nó hẳn là phải sớm phát hiện ra Mạc Ngôn trên thạch bích mới đúng chứ. Nhưng lại dường như không nhìn thấy, mà cứ cắm đầu đuổi theo Đỗ Khuyết.

- Lão gì ơi, nó cách ông còn có một thước thôi...

- Không tốt, móng vuốt nó đang bổ về lưng của lão kìa!

- Lão nhân, cổ lên zeeeeeeee... Quẹo trái nhanh lên!

Mạc Ngôn ở trên thạch bích thoải mái tung nhảy, như giẫm trên đất bằng, luôn luôn bám sát phía sau Tưởng Trường thủy và Đỗ Khuyết.

Được hần liên tiếp nhắc nhở, Đỗ Khuyết mới mấy lần tránh được hung hiểm. Bất quá hiển nhiên, lão nhân này tâm tình cũng vô cùng khó chịu rồi. Ngoài việc lo cho cái mạng già, trong lòng buồn bực đã bành trướng tới cực điểm.

Hần nhện không được quát:

- Quỷ tha ma bắt, nó vì sao chỉ đuổi mình ta vậy?

Mạc Ngôn ha ha cười nói:

- Quả chín đương nhiên là dễ hái, nó lại không phải loại ngu ngốc, không đuổi lão thì đuổi ai?

Hần lời này cũng không bóng gió nữa, mà là nói thật.

Hần sớm nhìn ra, Tưởng Trường Thủy đúng là tà vật biến dị, kì thật cũng không có quá nhiều trí tuệ, nhưng đối với nguy hiểm nó lại có trực giác rất mãnh liệt. Khi nhìn thấy ánh mắt Mạc Ngôn, nó cảm được được uy áp lớn đối với sinh mệnh của mình, cho nên ngay từ đầu, luôn không giám tới gần Mạc Ngôn. Nhưng điều hay là ở chỗ, tuy rằng trực giác của nó mãnh liệt, nhưng chỉ số thông minh cũng thấp một cách đáng thương, loại cây đá cứng rắn thì không giám đụng(ý là không giám sờ vào Mạc Ngôn) nhưng hần lại liều mạng đuổi theo một quả hồng chín. Nếu trí tuệ nó cao một chút, liền sẽ biết, chạy như điên trong đêm tối như vậy, hẳn là rất thiệt thân!

Nhưng mà trí tuệ thấp, kết hợp với khả năng chịu đựng, khiến nó đối với một người huyết khí dồi dào như Đỗ Khuyết có khát vọng cực điểm, vì thế nó liền mặc kệ sự có mặt của Mạc Ngôn, điên cuồng truy đuổi.

- Mình là quả hồng chín dễ hái sao?

Đỗ Khuyết nghe xong lời này, suýt nữa phun ra một búng máu.

- Ta đường đường là tu sĩ nhập thất cảnh giới, khi nào biến thành một quả hồng chín vậy?

Đỗ Khuyết lúc ở cùng Tống Thanh Viễn, vẫn luôn một mực che dấu thực lực. Tống Thanh Viễn vẫn cho rằng lão nhân này tu vi chắc cũng là cảnh giới Đăng Đường như hần mà thôi, chẳng qua là hỏa hầu có tinh thâm hơn một chút.

Nhưng trên thực tế, Đỗ Khuyết mười năm trước đã tiến nhập Nhập Thất cảnh giới, chỉ kém một bước cuối cùng là tiến vào cảnh giới phá thiên, tiến vào Khổ Hải cảnh giới.

Nhưng một bước này cũng vô cùng khó khăn!

Nếu không khó khăn, hần sao có thể cun cút lo chạy thoát thân trong sơn cốc như chó nhà có tang đây?

Buồn bực thì buồn bực, kỳ thật Đỗ Khuyết lúc này cũng nhìn ra, so với tên gia hỏa đang không ngừng nói bên tai mình, thì mình đúng là một quả hồng mềm. Vừa rồi hần bỏ chạy trốn chết không có thời gian suy

nghĩ nhiều, nhưng được Mạc Ngôn đằng sau nhắc nhở, lúc này mới ung dung được một chút, một suy nghĩ lập tức lóe lên trong lòng.

Nói thí dụ như lực đạo vô thanh vô thức xuất hiện cứu hẩn một mạng lúc trước, hiển nhiên không phải là một người thường có năng lực làm được.

Trên thực tế đừng nói là người thường, cho dù là hẩn đã bước chân vào cảnh giới nhập thất, cũng vô pháp không tiếp cận mà có thể cứu người như vậy!

Ngoài ra, bên tai mình luôn quanh quẩn thanh âm của hẩn, cũng có thể nói lên người nói chuyện thực lực vô cùng thâm hậu.

Chỉ nghe thanh âm này, mà không thấy thân ảnh đâu, đó là một.

Có thể tụ âm thành tuyến, như xa như gần, lại rõ ràng vô cùng, giống như đem thanh âm khắc vào lòng người, đây là hai.

Đỗ Khuyết trong lòng rõ ràng, có hai điểm này, hơn nữa lực đạo vô thanh vô thức sinh ra, đủ để chứng minh người này thực lực vượt xa mình!

- Ta đã là tu sĩ cảnh giới nhập thất, thực lực của hẩn lại vượt xa mình, chẳng lẽ...

Mới nghĩ tới đây, Đỗ Khuyết trong lòng vừa mừng vừa sợ!

Hẩn kinh hãi bởi vì người này tu vi rất có khả năng đã đột phá phá thiên cảnh giới, đây là mật pháp thời đại(thời đại pháp thuật tàn lụi), điều này quả là kì tích trong kì tích.

Hẩn vui vẻ chính là vì, nếu người này quả có cảnh giới phá thiên, vậy mạng già này của mình có thể giữ lại rồi!

- Bằng hữu, mọi người đều là Đạo môn hậu duệ, người nhần tâm xem ta khổ sở thế này sao... lão già lợm khộm này sắp bị tà vật truy đến hộc máu ra rồi?

Đỗ Khuyết một bên trốn, một bên xuất lời dò xét.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cứu ông không thành vấn đề, nhưng ông sẽ dùng cái gì để trả công cho ta đây?

Đỗ Khuyết lúc này chỉ cầu mạng sống, vừa né tránh công kích của Tướng trường thủy xong, hẩn thở gấp hét lớn:

- Chỉ cần anh chịu cứu tôi một mạng, cái mạng già này xem như là giao cho anh đi!

Hẩn lời này nói ra có vẻ hào sảng cực kì, trên thực tế cũng là có chút tâm tư.

Đỗ Khuyết hiểu rõ...

Đầu tiên, ân cứu mạng khẳng định là phải báo. Tiếp đó, nếu người cứu mình quả thật cảnh giới là phá thiên, thế nào còn để ý đến cái gọi là báo đáp cơ chứ? Cái này giống như nhà giàu cứu một cái mạng hèn mọn, kẻ hèn mọn lấy gì báo đáp hẩn đây? Cho nên, dưới tình huống như vậy, kẻ được cứu chỉ có một lựa chọn duy nhất, hoặc là nói phương pháp tốt nhất để báo đáp, chính là giao cả người cả mạng cho đối phương. Cứ như vậy, không chỉ nói lên cái tâm muốn báo ơn, mà nói theo một cách nào đó đây là một cách tiến nhập thế giới thượng lưu!

Đỗ Khuyết có tiểu tâm tư ấy, Mạc Ngôn nghe qua là đã nhìn ra được.

Trên thực tế, lúc trước Mã Thiên Hành cũng ôm tâm tư như vậy, đều chính là muốn mượn bóng cây lớn để đạt đến một tầng thứ khác...

294. Chương 254: Ba Lý Do Giết Hẩn (1)

- Lão nhân, cái thân già khộm của lão, hãy cứ giữ lại từ từ mà ăn hành đi, tôi không có hứng...

Mạc Ngôn nói:

- Muốn tôi cứu ông không khó, chỉ cần trả lời tôi mấy vấn đề là được.

Đỗ Khuyết liên tục nói:

- Tôi cam đoan, biết gì nói đấy!

Lúc này Đỗ Khuyết không sai biệt đã chịu đựng tới cực hạn, dưới chân thất tha thất thểu, xấp không chịu được nữa.

Mạc Ngôn gật gật đầu, không muốn tiếp tục xem cuộc vui nữa, triệu hồi ra bốn mạng hồn kiếm, nhẹ nhàng một kiếm đâm chém bay đầu Tưởng Trường Thủy!

Tưởng Trường Thủy rầm một tiếng ngã xuống, đầu lăn qua một bên, trong cổ nhất thời máu đen ồ ạt chảy ra...

Nhưng là, giờ phút này, chết đi chỉ là nhục thể của hắn, tà vật nhập trong người hắn vẫn bình yên vô sự!

Theo máu đen ồ ạt chảy ra, một đạo sương khói màu đen từ trong cổ bay ra, trên không ngưng tụ thành một con tà vật đầu sói mình chim...

Tà vật này bỗng nhiên xuất hiện, phiêu phù trogn không trung, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này, Đỗ Khuyết nghe được động tĩnh phía sau, cũng nhin không được quay đầu nhìn lại.

Mới vừa quay đầu lại hắn liếc thấy Tưởng Trường Thủy nằm phủ phục trên mặt đất, đầu đã phân lìa, trên mặt nhất thời một tia kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó, dưới ánh trăng, hắn thấy một tà vật đầu sói mình chim phiêu phù trong không trung, lập tức sắc mặt trắng bệch, kêu toáng lên:

- Ma vật, đấy là ma vật, là yêu vật từ ý niệm trong đầu mà ngưng hóa ra!

- Ma vật?

Mạc Ngôn không khỏi ngần ra... Nói thật, hắn mặc dù có được công pháp truyền thừa có thể đột phá phá thiên quan của sự phụ, nhưng dù sao hai người thời đại cách nhau cũng tới mấy ngàn năm, lấy được một phần nhỏ truyền thừa, khó tránh khỏi có chút thiếu sót.

Cũng vì vậy, hắn thật không biết tà vật và ma vật có sự khác nhau.

Là yêu ma... tại thời đại mạt pháp này, thật sự có yêu ma tồn tại sao?

Mạc Ngôn ngần ra, ma vật ở không trung tảo lại, trong làn khói đen ngưng tụ ra ma vật đầu sói mình chim, xuất hiện hai điểm màu đỏ tươi, mang theo một cái nhìn tà ác, nhìn về phía Đỗ Khuyết.

- Phù...

Ma vật bỗng nhiên ngưng tụ thành một hắc tuyến, như một mũi tên cắt qua bầu trời, lập tức hướng Đỗ Khuyết bắn tới...

Từ khi chứng kiến ma vật này, đỗ Khuyết tâm thần đã bị nó chấn nhiếp, lúc này sắc mặt trắng bệch, cả người cứng đờ, hoàn toàn không có khả năng né tránh!

Đây là muốn đoạt xác sao?

Mạc ngôn đã đáp ứng Đỗ Khuyết, lúc này tự nhiên sẽ không đứng nhìn thờ ơ, lập tức cong ngón tay búng ra, một đạo chân khí phát ra sau mà tới trước bắn lên người ma vật...

Mạc ngôn chân khí tuy chưa có luyện hóa đủ ngũ hành thuộc tính, nhưng cũng ẩn chứa âm dương. Chân khí thuần dương cũng chính là cương khí, mạnh mẽ vô bì, nặng như núi, không gì không phá nổi, nhất là hàng quỷ trừ ma.

Ma vật ăn một kích này, nhất thời phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân hình có xu thế tan rã...

Mạc Ngôn thấy chân khí có tác dụng, lập tức bấm tay làm bộ, chuẩn bị hoàn toàn tiêu diệt ma vật .

Nhưng đúng lúc này, ngọc bội trước ngực bỗng nhiên phát ra một đạo thanh quang, đem ma vật phía trước hấn bao vào trong...

Bắt đầu hấp thu.

Mạc Ngôn thấy diệt sạch cuốn ra, lập tức liền ngừng lại.

Ma vật bị diệt sạch, giống u hồn , không có chút lực phản kháng nào, nháy mắt liền biến mất hư không...

Lúc này, Đỗ Khuyết đã hơi thanh tỉnh, nhìn một màn thần kỳ trước mắt này, khiếp sợ vô cùng, lúc này mới thật sự rõ ràng cảm nhận được, mạng già của mình này xem như được bảo vệ!

Mạc Ngôn nhảy xuống thạch bích, đi đến bên Đỗ Khuyết.

Dưới ánh trăng, Đỗ Khuyết nhìn hình dáng Mạc Ngôn, bật thốt lên nói :

- Là cậu?

Hắn sớm đã cảm thấy thanh âm của Mạc Ngôn có chút quen tai, tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào đó. Lúc này nhìn lại, ân nhân cứu mạng đang đi tới này, không phải là người tuổi trẻ mà ban ngày nhìn thấy ở bên ao kia sao?

Lúc này Mạc Ngôn vẫn thu hồi hơi thở, thoạt nhìn không có gì khác người thường.

Nhưng Đỗ Khuyết cũng không cho rằng như vậy, hắn nhìn thấy Mạc Ngôn tuổi trẻ quá mặt, rất khiếp sợ, trong lòng bỗng nhiên liền nổi lên một tia bi ai...

Hắn vốn tưởng rằng, người cứu chính mình dù tuổi trẻ thế nào, tuổi cũng xấp xỉ mình, nếu không không có khả năng đập phá Thiên quan.

Cần biết con đường cần từ từ, mỗi một đoạn đường, mỗi một tiến bộ, đều cần trải qua thời gian tu luyện, đứt một bước là không thể.

Nhưng người trẻ tuổi trước mắt kia lại rõ ràng là đánh vỡ loại gông cùm xiềng xích này!

Nhìn thấy Mạc Ngôn từng bước đi tới, trong lòng Đỗ Khuyết ai thán một tiếng, mình già như vậy thời gian, mới có chút thành tựu đáng đường thôi mà?

Mạc Ngôn đi đến trước mặt Đỗ Khuyết, cười nói:

- Có thể không phải là tôi sao ...

Đỗ Khuyết sắc mặt cực kỳ phức tạp nhìn Mạc Ngôn, nói :

-Thật không nghĩ người tới cứu tôi chính là cậu. Buổi chiều nhìn thấy cậu, tôi còn tưởng rằng cậu là một người thường...

Có chút dừng lại. Hắn vuốt lại quần áo nhiều nếp nhăn trên người, cung kính hành lễ hướng Mạc Ngôn, nói :

- Tại hạ Đỗ Khuyết, xin hỏi đại tôn tính danh ân công?

- Ân công?

Mạc Ngôn bị những từ ngữ sớm không còn trong cuộc sống hàng ngày này làm cho kinh ngạc một chút, nói :

- Tôi là Mạc Ngôn, ông trực tiếp kêu tên của tôi được rồi, ân công chẳng hạn, cũng đừng có nhắc lại, tôi nghe buồn nôn.

Nghe xong lời này, Đỗ Khuyết đúng là muốn tìm cũng tìm không thấy. Ngẫm lại cũng thấy một lão già khom, lại muốn gọi một tiểu tử là ân công, trên mặt thật sự là có chút mất mát không nhận được.

Sau đó hắn nói vài câu cảm tạ, lại ho nhẹ vài tiếng, hỏi:

- Mạc tiên sinh, ngài luôn đi theo sau tôi ?

Mạc Ngôn cũng không giấu diếm, nói :

- Đúng vậy, luôn luôn đi theo ông. Từ sau khi ông rời khỏi tiểu khách sạn ở Bạch Thủy thôn, tôi luôn luôn đi theo ông!

Đỗ Khuyết than nhẹ một tiếng, cười khổ nói:

- Tôi lại không biết một chút gì, thật sự là hổ thẹn...

Mạc Ngôn bĩu môi một cái, không khách khí chút nào nói:

- Nếu thật là bị ông phát hiện, nên hổ thẹn đúng là tôi .

Có chút dừng lại. Nói :

-Tôi muốn đi đến chỗ cái thạch động vừa rồi nhìn xem, ông cùng ta đi, hay là ở chỗ này chờ tôi?

Đỗ Khuyết ngẩng ra, nói :

- Cậu muốn đi cái thạch động vừa rồi kia?

Mạc Ngôn nói :

- Có vấn đề sao?

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Theo tôi được biết, ma vật vừa rồi vô cùng có khả năng chính là yêu ma nào đó trong đầu phân hoá ra. Mạc tiên sinh, tôi lo lắng...

Mạc Ngôn cắt đứt lời của hắn, nói :

-Thời gian không còn sớm, có lời gì chúng ta nói sau. Tôi thấy ông đã mệt muốn chết đi được, ở lại chỗ này nghỉ ngơi đi...

Nói xong, hắn xoay người bước vào hướng thạch động.

Mạc Ngôn đi rất khoát cực kỳ. Không có chút nào chần chừ, thật ra khiến trong lòng Đỗ Khuyết nhin không được kinh ngạc, chẳng lẽ hắn không lo lắng mình nhân cơ hội trốn?

Mạc Ngôn có lưu ẩn ký trên người Đỗ Khuyết, tự nhiên không lo lắng lão nhân này sẽ nhân cơ hội trốn. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra, trải qua lần gây sức ép vừa rồi kia, Đỗ Khuyết không chỉ có trên thân thể đã là cực độ mệt mỏi, ý chí chiến đấu trong lòng lại càng uể oải không chịu nổi, nói là như chim sợ cành cong cũng không đủ.

Cho nên hắn hoàn toàn không tính toán mang theo Đỗ Khuyết cùng đi vào thạch động...

Mạc Ngôn rời đi, Đỗ Khuyết đứng ở dưới ánh trăng, thần sắc trên mặt liền có chút do dự.

Theo lý thuyết, Mạc Ngôn là ân nhân cứu mạng của hắn, hơn nữa từ mặt ngoài mà xem, quan hệ lẫn nhau tựa hồ cũng không có xung đột ích lợi gì, Đỗ Khuyết căn bản cũng không cần phải trốn. Nhưng, Đỗ Khuyết cũng không phải người ngốc, Mạc Ngôn sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, lại luôn hiện thân ở phía sau, ý đồ kia không nói cũng hiểu.

- Nếu không đoán sai, hắn cũng hẳn vì đan thư mà tới...

- Có thể hắn rõ ràng đã đập phá thiên quan, đan thư với hắn mà nói, hẳn là không có trợ giúp gì quá lớn chứ?

Đỗ Khuyết hai hàng lông mày nhíu lại, ở trong lòng tính toán ý đồ của Mạc Ngôn.

- Không đúng, không đúng... có thể không chỉ có riêng đan thư, hắn mưu đồ có lẽ là vật gì đó khác, thậm chí có thể là cả tòa đạo cung!

- Nếu thật là như vậy, thật là có thể thử hợp tác cùng hắn. Đây gọi là tựa vào đại thụ hóng mát... Dưới nền đất ma vật đã xuất hiện, truyền thuyết kia vô cùng có khả năng là thật sự, muốn tìm đường sống từ chỗ chết, nhất định phải leo lên cây đại thụ đã đập phá Thiên quan như hắn!

295. Chương 254: Ba Lý Do Giết Hắc (2)

Đỗ Khuyết trầm ngâm thật lâu sau, rốt cục thì có tính toán.

Lập tức, tầm mắt của hắn dừng ở trên thi thể Tưởng Trường Thủy, không khỏi lắc đầu.

- Cũng là người đáng thương, ngay cả thi thể hoàn chỉnh cũng không được ...

Hắn thở dài, không đành lòng thi thể Tưởng Trường Thủy cứ như vậy trong hoang dã, đồng thời cũng có chút bận tâm thi thể phát sinh qua dị biến này bị dã thú cắn, sẽ gọi ra việc ngoài ý muốn, vì thể đào cái hố ở chỗ bí mật trong sơn cốc, qua loa an táng cho thi thể Tưởng Trường Thủy.

Hắn mới vừa chôn xong thi thể, Mạc Ngôn liền hiện ra trước mắt hắn.

Đỗ Khuyết đáp ở đất mộ phần chút đất bồi cuối cùng, nói:

- Mạc tiên sinh, ngài đã trở lại?

Mạc Ngôn gật gật đầu, nhìn thấy mộ phần mới vừa đắp xong, nói:

- Chôn Tưởng Trường Thủy ở trong này sao?

Đỗ Khuyết thở dài, cười khổ nói:

- Trong hoang sơn dã núi, cũng không thể cứ nhìn thi thể của hắn bị dã thú cắn nát nát...

Mạc Ngôn gật gật đầu, không nói gì.

Đỗ Khuyết nhìn hắn một cái, nhin không được trong lòng tò mò, hỏi:

- Mạc tiên sinh, chuyến đi này có thu hoạch hay không?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Hiện giờ ở nơi này chỉ là một thạch động bình thường, ngoài âm khí hơi nồng hậu một chút, cũng không có dị trạng.

Đỗ Khuyết nhíu mày hỏi:

- Hang đá Ma vật chui ra còn không?

Mạc Ngôn nói :

- Thạch động toàn bộ sụp xuống từ tận cùng bên trong, làm sao còn có hang đá?

Nói xong. Hắn cười cười nhìn Đỗ Khuyết, lại nói:

- Chuyện Thạch động chúng ta nói sau... bây giờ tôi còn tưởng rằng ông đã đi khỏi nơi này!

Đỗ Khuyết nghiêm mặt nói:

- Mạc tiên sinh nói đùa... Cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, đại ân chưa báo, tôi làm sao có thể rời đi?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Nếu ông biết Tống Thanh Viễn là tôi giết, có thể ông cũng không nghĩ như vậy .

Đỗ Khuyết nghe vậy. Thật vất vả thở ra, chậm chậm mặt cũng trắng bệch, nhìn thấy Mạc Ngôn, kinh hãi nói :

- Ông Thanh Viễn là ... Là cậu giết?

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Rất kỳ quái sao? Nếu nói trên mặt mình dát vàng thì người cận kề giống như Tống Thanh Viễn, nên được giết, tôi giết hắn có cái gì kỳ quái ? Lại nói tiếp, bản thân tôi thấy có chút kỳ quái, ông là một đạo môn thuần túy chính tông, vì sao lại cùng hắn ở một chỗ?

Có chút dừng lại, lại nói:

- Tổng Thanh Viễn lấy Thi Sát xác ướp cổ ngàn năm luyện thân, ông không phải không biết?

Đỗ Khuyết sắc mặt cực kỳ phức tạp, chần chừ nửa ngày, cuối cùng thở dài, nói :

- Tôi tìm tới Tổng Thanh Viễn, kỳ thật cũng là bất đắc dĩ.

Mạc Ngôn nói sòng phẳng:

- Là vì đan thư?

Đỗ Khuyết nhìn Mạc Ngôn, cười khổ nói:

- Cậu quả nhiên biết đan thư tồn tại... Đúng vậy. Tôi cùng Tổng Thanh Viễn ở một chỗ, chính là để có được đan thư.

Nói xong, hắn đem chuyện về âm sát Vân La đạo cung ngầm nói ra không hề giấu diếm.

Đỗ Khuyết trong lòng rõ ràng, muốn leo lên cây to Mạc Ngôn này, có một số việc nhất định phải chủ động nói ra. Như thế, không chỉ có thể làm cho đối phương có thiện cảm, đồng thời cũng là cho ngày sau song phương hợp tác có được trụ cột.

Nghe xong Đỗ Khuyết nói chuyện, Mạc Ngôn thế mới biết thêm một ít tình tiết cụ thể về Vân La đạo cung.

- Mạc tiên sinh, vô luận cậu có tin hay không, ở trong kế hoạch của tôi, Tổng Thanh Viễn thật ra là sống không lâu. Nói cách khác. Người này tôi sẽ phải giết mau thôi!

Nói xong chuyện âm sát dưới nền đất, Đỗ Khuyết bỗng nhiên nhướng mày, nói như thế.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, nhìn về phía Đỗ Khuyết thì đã thấy thần sắc hắn cực kỳ nghiêm túc, không hề giống là lời nói dối.

- Vậy thì sao, có mới nói cũ à?

Mạc Ngôn nói :

- Tổng Thanh Viễn mặc dù là đồ cận bã, nhưng ý nghĩ này của ông, tựa hồ cũng có chút không hiền hậu ?

Đỗ Khuyết lại hỏi ngược lại:

- Mạc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, cậu hiểu biết bao nhiêu về Tổng Thanh Viễn ?

Mạc Ngôn nói :

- Chưa nói tới mức quá hiểu, một thời gian trước, ở thôn Dân Tộc thành phố Uyển Lăng phát sinh bệnh dịch chắc là ông biết nhỉ? Từ nơi đó mà tôi biết Tổng Thanh Viễn...

Đỗ Khuyết nói :

- Việc này tôi đương nhiên biết... Nếu tôi không đoán sai, bệnh dịch ở thôn dân tộc đột nhiên được yên ổn, hẳn là có công lao Mạc tiên sinh ?

Mạc Ngôn từ chối cho ý kiến, hỏi:

- Ông rốt cục muốn nói cái gì?

Đỗ Khuyết thở dài, nói :

- Tôi nghĩ cậu nói rất đúng... so sánh với những gì Tổng Thanh Viễn từng làm, bệnh dịch thôn dân tộc thật sự không tính cái gì. Mạc tiên sinh, cậu có biết, vì dùng Thi Sát luyện thể, ở Châu Phi trên đại lục, Tổng Thanh Viễn từng diệt sạch một Bộ Lạc?

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, nhưng nghĩ lại, kỳ thật cũng không có gì kỳ quái.

Mượn bệnh dịch ở thôn Dân tộc mà nói, nếu không phải hắn ra tay, phạm vi hơn mười dặm thôn dân tộc, cả người lẫn vật đều phải chết hết, từ nay về sau hóa thành một nơi ma quỷ không ai tiến vào. Ở cả vùng đất Trung Hoa cường thịnh còn như thế, một Bộ Lạc nguyên thủy trên đại lục Châu Phi toàn bộ chết hết, cũng không sao có thể kỳ quái .

- Thì ra là vì vậy ông mới nổi lên sát tâm?

Mạc Ngôn hỏi.

Đỗ Khuyết cười lạnh nói:

- Không phải bộ tộc của tôi, chết không còn một móng cũng đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Tôi là tu sĩ, cũng không phải là cảnh sát quốc tế...

Có chút dừng lại, hắn giải thích nói:

- Tổng Thanh Viễn ở ngoài quốc thổ dù gây sức ép thế nào, đều không quan hệ với tôi. Nhưng hắn ngàn vạn lần không nên, không nên chạy vào quốc nội làm gió làm mưa... Đối với hậu duệ Đạo Môn như tôi mà nói, hắn làm như vậy, chỉ ít có ba chỗ không được. Thứ nhất, nơi này không chỉ có là nơi người thường sinh sống, cũng là quê hương hậu duệ Đạo Môn như tôi. Hắn rắc Thi Sát chung quanh, chẳng khác gì là vậy bấn ở trong vườn nhà người ta. Thứ hai, trong hậu duệ Đạo Môn chúng ta, cũng không phải mỗi người đều thích hợp bước vào con đường này, chúng ta cần tu đạo hạt giống từ giữa những người thường tìm được người thích hợp, truyền thừa kéo dài xuống. Mà Tổng Thanh Viễn tứ không kiêng sợ reo rắc tử vong, liền chẳng khác gì là đoạn tuyệt truyền thừa Đạo Môn chúng ta. Mọi người chết hết, hạt giống tu đạo tự nhiên cũng sẽ không có đất trồng...

- Thứ ba, kẻ tà đạo như Tổng Thanh Viễn, chỉ cần chịu đoạn tuyệt nhân tính, tốc độ tu hành, vượt xa xa nhanh hơn chính đồ Đạo Môn. Đối với hậu duệ Đạo Môn tâm trí không kiên nhẫn mà nói, đây là một loại hấp dẫn khó có thể chống cự ...

- Tổng Thanh Viễn bây giờ còn chưa tu thành hồn, nhưng có thể tưởng tượng, nếu mặc kệ như vậy, nhất định sẽ có một ngày, bên cạnh hắn tất sẽ hấp dẫn vô số hậu duệ Đạo Môn chịu không được sức hấp dẫn, muốn một bước lên trời... Đến lúc đó, những người này tất cả đều trở thành đệ tử Đạo Môn tà môn, thậm chí giết chóc khắp thiên hạ!

Đỗ Khuyết phen này nói đến lý do, đúng tại hợp tình hợp lý, khiến người khác không thể không tin.

- Tóm lại, Tổng Thanh Viễn tôi tuyệt sẽ không lưu hắn sống trên đời...

Đỗ Khuyết tiếp tục nói:

-Nếu hắn không muốn làm gió muốn làm mưa ở quốc nội, tôi cùng hắn tới đa cũng chính là đạo bất đồng bất tương vi. Nhưng thực đáng tiếc, hắn đã bị che mắt, lại bị tôi được biết hành tung, thân là hậu duệ Đạo Môn, tôi làm sao lại có thể tiếp tục lưu hắn gây sóng gió trên đời này?

Mạc Ngôn nghe đến đó, thần nhiên nói:

- Nhưng dù sao ông cũng không giết hắn, đừng quên, cuối cùng hắn là chết ở trên tay của tôi!

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Vâng, thật sự là tôi không giết hắn. Còn nguyên nhân... Chính như vừa rồi tôi nói cùng cậu, là tôi muốn giữ lại hắn xông vào nơi âm sát triều tịch, chỉ điểm này mà nói, là tôi đang có tư tâm.

Mạc Ngôn thấy hắn thẳng thắn thừa nhận có dấu tư tâm, gật gật đầu, sau đó không tiếp tục dây dưa cái đề tài này.

Tu sĩ cho tới bây giờ luôn không phải là con người đạo đức toàn vẹn, không chỉ có không phải, thậm chí có thể nói bọn họ là một đám người ích kỷ nhất trên đời này. Đối với chuyện này, Mạc Ngôn cũng thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ. Nói thí dụ như hắn ban đêm xông vào dưới nhà bảo tàng Cửu Phật sơn, chính là vì thu được nguyên lực. Một khắc này, đạo đức cũng thôi, pháp luật cũng thế, cũng không thể trói buộc hắn.

Con đường vốn là hành trình, hơn nữa là tranh đồ, nếu là không tranh, hay là không thích tranh, cả đời cũng chỉ có thể làm tiểu tu sĩ trong mắt người khác.

Đối với người thường mà nói, duy nhất đáng được ăn mừng là tu sĩ thuộc tầng cao nhất, khao khát tiền tài danh lợi cùng với quyền thế cũng không lớn, Nếu không mà nói, thế giới này chỉ sợ sớm đã rối loạn.

- Mạc tiên sinh, có một vấn đề trong lòng tôi tự hỏi đã lâu. Không biết có nên thỉnh giáo cậu không ?

Mạc Ngôn ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói :

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, vẫn nên quay về thôn Bạch Thủy rồi nói sau.

Đỗ Khuyết lúc này đã là kiệt lực, đã sớm muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi một hồi, gật đầu nói:

- ở thôn Bạch Thủy tôi bao hết một căn nhà, chúng ta đi nơi đó nói chuyện đi.

296. Chương 255-1: Thương Lượng

Bước dưới ánh trăng, hai người quay lại thôn Bạch Thủy.

Dọc theo đường đi. Hai người đều không nói lời nào. Mạc Ngôn lười mở miệng, mà Đỗ Khuyết lại yên lặng tính toán ở trong lòng một sự tình...

Hắn đã quyết định cần leo lên cây to Mạc Ngôn này, lại lo lắng đối phương căn bản không coi chính mình vào mắt. Dọc theo đường đi nhìn không được cũng có chút không yên, cân nhắc nên làm như thế nào mới có thể thuyết phục Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thoải mái chém giết Tướng Trường Thủy, cùng sử dụng một đạo kỳ dị diệt được ma vật. Việc này Đỗ Khuyết đều nhìn thấy. Nếu như nói hắn vừa mới bắt đầu còn có chút hoài nghi Mạc Ngôn có phải thật sự đập phá thiên quan hay không, nhưng tận mắt nhìn một màn thấy thần kỳ này, trong lòng liền không còn nghi ngờ.

- Về truyền thuyết kia, mình rốt cuộc có nên nói thật hay không đây?

- Nếu nói cho hắn biết, trong chuyện này nguy hiểm là rõ ràng, hắn có thể vì vậy mà tiến bước hơn hay không?

- Nếu không nói cho hắn... Không được, không được, nếu là cố ý giấu diếm, chờ đến khi hắn phát hiện chân tướng, chỉ sợ sẽ là một phát khai đao với mình để thỏa cơn giận trong lòng!

Đỗ Khuyết trong lòng do dự, nhưng luôn không đưa ra được chủ ý.

Mãi đến khi tới gần thôn Bạch Thủy, thời gian cho hắn đã không nhiều lắm , hắn mới cắn răng một cái, quyết định nói thật.

- Thôi, dù sao hắn đã cứu mình, vẫn nên ăn ngay nói thật, đến lúc đó nên làm như thế nào, do chính hắn quyết định. Hơn nữa, truyền thuyết kia cũng chưa chắc hoàn toàn là thật, nếu chỉ mình nói. Tin hay không cũng là ở chỗ chính hắn...

Hai người vào thôn Bạch Thủy, lập tức đi vào tiểu khách sạn kia.

Tiểu khách sạn này quy mô tuy rằng không lớn, nhưng phương thức kinh doanh cũng thực nhân tính hóa, không chỉ có kinh doanh hai mươi bốn giờ, cung cấp nước ấm, ngay cả phòng bếp đều có đầu bếp giỏi đứng trực.

Đỗ Khuyết vào khách sạn, chuyện thứ nhất đó là gọi đầu bếp tới, bảo hắn thay mình chuẩn bị chút thức ăn.

Giữa co hơn nửa đêm, lúc này trời đã sắp sáng, đối mặt vị khách rạng sáng bốn năm giờ gọi đồ ăn như Đỗ Khuyết này, đầu bếp cũng quen nên không trách. Bởi vì nguyên nhân Núi Hồ Lô, du khách vào ở trong tiểu khách sạn không chỉ có người đứng đắn, cũng có một vài người hành tẩu giang hồ không tốt đẹp gì. Nói thí dụ như trộm cướp, hay nói thí dụ như trộm mộ, thậm chí còn có một vài tên buôn ma túy mượn chuyện Núi Hồ Lô đến đây...

Đối với những người này, ông chủ khách sạn từ trước đến nay luôn mở một mắt nhắm một mắt, chỉ cần cung cấp giấy căn cước hợp pháp, chuyện khác từ trước đến nay không hỏi nhiều, cũng không dám hỏi nhiều.

Mạc Ngôn theo Đỗ Khuyết vào phòng, Đỗ Khuyết nói :

-Mạc tiên sinh, cậu đợi chút, tôi đi tắm rửa.

Hắn lúc này không chỉ kiệt lực, trên người cũng bởi vì mồ hôi lạnh mà có vẻ dính như hồ, lúc này dội qua một bồn tắm nước nóng không những bỏ được mồ hôi dơ bẩn, đồng thời cũng có thể khôi phục một mỗi một cách hữu hiệu.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

- Ông đi đi.

Đỗ Khuyết không dám bắt Mạc Ngôn chờ lâu, mười phút sau liền tắm rửa xong đi ra.

Lúc này, đầu bếp khách sạn cũng đem rượu và thức ăn đến phòng...

Các món ăn rất đơn giản, đều là nguyên liệu trên núi để nấu ăn, rượu là rượu gạo người trong thôn ủ, vị cam thuần ngon miệng, mang theo hương vị ngọt ngào.

Đỗ Khuyết rót đầy chén rượu, nâng chén nói :

- Mạc tiên sinh, chén rượu thứ nhất này tôi uống cạn trước vì kính cậu, cảm ơn ân cứu mạng của cậu.

Mạc Ngôn cũng không nói nhiều, giơ lên chén rượu nói :

-Cùng uống đi...

Một chén rượu uống xong, Mạc Ngôn nói :

- Ông có cái gì muốn hỏi cứ việc nói thẳng đi, sau khi hỏi xong, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ông.

Đỗ Khuyết gật gật đầu, thật cẩn thận nói :

- Mạc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, một thời gian trước cậu có đi qua thành phố Nhạc Dương hay không?

Nghe xong lời này, Mạc Ngôn ngẩng đầu nhìn Đỗ Khuyết, cười nói :

- Ông đang muốn hỏi, đêm đó người ở cửa sau nhà bảo tàng có phải tôi hay không ?

Hắn nói lời này nhìn như hỏi lại, trên thực tế cũng chẳng khác gì là trả lời vấn đề của Đỗ Khuyết.

Quả nhiên là cậu!

Đỗ Khuyết nghe vậy, trên mặt không khỏi cười khở, nhưng trong lòng đột nhiên thoải mái vô cùng.

Trong khoảng thời gian này, có hai câu hỏi luôn luôn ở trong đầu của hắn.

Thứ nhất, đó là đêm hôm đó ở cửa sau nhà bảo tàng tôn giáo văn vật Cửu Phật sơn gặp được cái gì, thứ hai, còn lại chính là Tống Thanh Viễn chết.

Thứ nhất quỷ dị không hiểu, sau đó cũng quỷ dị không hiểu, đều rất tà tính...

Đối với Đỗ Khuyết mà nói, nếu không bởi vì lực hấp dẫn của đơn thư quá lớn, hắn tuyệt đối đã sớm chạy xa xa khỏi A tỉnh.

Hắn cũng từng đoán, hai chuyện này đều là cùng một người gây nên, còn về mục đích, rất có thể là nhằm vào Tống Thanh Viễn, nhưng cũng có thể là nhằm vào chính mình. Nếu như là nhằm vào Tống Thanh Viễn, hắn tự nhiên không có gì bận tâm, nhưng nếu là nhằm vào chính mình, thì chứng minh mạng già của mình này, đã hoàn toàn nắm giữ ở trong tay người khác. Hoặc sống hoặc chết, đều ở trong suy nghĩ của người khác...

Đây cũng là nguyên nhân trong khoảng thời gian này hắn luôn luôn tránh ở Tự Miếu nơm nớp lo sợ, thâm cư không ra ngoài.

Cũng may, từ lúc Mạc Ngôn xuất hiện cùng với câu hỏi lại vừa rồi kia, hai cây đinh này đồng thời được nhổ ra. Đối với Đỗ Khuyết mà nói, một tảng đá lớn treo trong ông ngực đã lâu đã rơi ra, rốt cuộc không cần lo lắng cái gì. Dù dùng gót chân suy nghĩ, hắn cũng có thể nhìn ra Mạc Ngôn chính là nhằm vào Tống Thanh Viễn, không phải chính mình. Nếu không mà nói, dựa vào khả năng của người trẻ tuổi trước mắt kia, chỉ sợ trong nháy mắt có thể lấy tánh mạng của mình, chứ không cần ở trong này cùng mình nói vô nghĩa?

- Quả nhiên là Mạc tiên sinh...

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Không dối gạt cậu mà nói, từ sau đêm đó, tôi không thể nào ngủ ngon giấc. Nhất là sau khi Tống Thanh Viễn chết, tôi lại càng lo lắng đề phòng hàng đêm, sợ bước rập khuôn theo hắn.

Hắn đã quyết nhất định phải leo lên, lúc này nình bộ Mạc Ngôn, cũng nặn lên nét mặt già nua, cố làm cho chính mình có vẻ đáng thương hơn một ít.

Mạc Ngôn không để ý đến hắn, hỏi:

- Ông còn có cái gì muốn hỏi không ?

Đỗ Khuyết lắc đầu nói:

- Đã không còn..

Trong miệng hắn nói như thế, kỳ thật trong lòng không biết tồn tại bao nhiêu nghi vấn về Mạc Ngôn, nhưng không dám hỏi ra thôi.

Mạc Ngôn truyền thừa người nào, lại có thể đập Phá Thiên quan ?

Nghi vấn này đối với Đỗ Khuyết mà nói, thậm chí còn có lực hấp dẫn hơn so với đan thư.

Dan thư mặc dù tốt, nhưng kỳ thật hiệu quả dù sao chưa được nghiệm chứng. Huống chi đan thư chỉ là một bộ điển tịch ghi lại phương thuốc luyện đan dần gian, cũng không phải đan dược đã muốn luyện chế xong, cho dù có được đan thư, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi quá trình tìm thuốc, chế thuốc, nuôi thuốc, thí nghiệm thuốc. Quan trọng nhất là, cho dù thành công luyện chế ra Đan dược tăng thọ, cũng đơn giản là tăng thọ một giáp đến một trăm năm. Đối với tu sĩ mà nói, cũng chính là nhân tố đủ thời gian chuẩn bị đập phá Thiên quan, mà không phải nhân tố tuyệt đối. Có đập Phá Thiên quan được không, cuối cùng còn phải xem cơ duyên của mình.

Mà Mạc Ngôn tồn tại cũng đã khiến tất cả chuyện này có vẻ thừa.

Ở trong mắt Đỗ Khuyết, Mạc Ngôn tuổi còn trẻ có thể đập Phá Thiên quan, hoặc là có được công pháp truyền thừa từ sư phụ giỏi, hoặc là nương nhờ bí thuật nào đó. Nếu như có thể có được công pháp hoặc bí thuật này, chính mình vị tất không thể bước qua cảnh giới, thăng Phá Thiên quan!

Nhưng hắn cũng biết, ý nghĩ này của mình không chỉ có một bên kia không tình nguyện, thậm chí là cực kỳ nguy hiểm.

Thiên quan vừa vỡ, đó là khác nhau giữa người bình thường và trên mặt đất thần tiên, hai cái thực lực khác biệt, lại còn là cách biệt một trời. Đỗ Khuyết biết rõ, nếu như mình dám nghĩ cách đối phó Mạc Ngôn, tuyệt đối nguy hiểm hơn gấp trăm lần nếu so với tìm kiếm Vân La đạo cung! Cho nên, hắn không chỉ không dám xuất lời dò xét, thậm chí cả nghĩ đều không dám nghĩ nhiều. Cần biết tu sĩ xưa nay miễn cảm đối với khí cơ, ngay cả Đỗ Khuyết đều có thể cảm ứng được thiện ý hay ác niệm từ người khác bằng Linh Giác, càng không nói đến Mạc Ngôn?

Đây gọi là ma lâu đời thì linh, người lão thành tinh, Đỗ Khuyết không hổ là tu sĩ lão làng. Hắn cũng không biết Mạc Ngôn chuyên tu tinh thần, cảm ứng thiện ý ác niệm người khác đối với hắn, càng thêm linh mãnh hơn so với Tu sĩ luyện Khí. Nhưng nương bằng kinh nghiệm của mình, Đỗ Khuyết không chỉ có thành công áp chế tham dục trong lòng, cũng bởi vậy tránh được một kiếp nạn.

- Ông đã không có gì cần hỏi , như vậy kế tiếp nên là tôi hỏi ông?

Mạc Ngôn uống một hớp rượu, nói :

- Ông có quen được Thích Viễn Sơn?

Hắn không vội vã hỏi lai lịch ma vật kia cùng với chuyện Vân La đạo cung, mà trước là muốn làm rõ ràng, ngoài Đỗ Khuyết và mình ra, còn có bao nhiêu người đang nhìn vào Vân La đạo cung.

- Thích Viễn Sơn?

Đỗ Khuyết nói :

-Tên của người này bản thân tôi đã nghe qua, nhưng cũng chưa giao tế. Nếu nhớ không lầm, người này hẳn là tu sĩ Nam Phương...

Có chút dừng lại, hần hỏi:

- Mặc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, Thích Viễn Sơn có phải có ý dòm ngó Vân La đạo cung hay không?

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

- Hẳn là vậy ...

Nói xong, hần đem chuyện Thích Viễn Sơn cùng Trương Trường Thanh hợp tác, cùng với hội nghiên cứu văn hóa cổ nói một lần.

297. Chương 255-2: Nỗi Khổ Trong Đạo Môn

Ở trong mắt Mạc Ngôn, Thích Viễn Sơn cùng Trương Trường Thanh đi cùng nhau, đơn giản là muốn mượn trợ giúp của Trương Trường Thanh về tiền vốn cùng lực người để có được đan thư thôi, tuy rằng chưa nói tới có được đường đường chính chính, nhưng cũng không có gì đáng trách.

Hần nghĩ như thế, liền nói:

- Đơn giản là một hình thức hợp tác ...

Đỗ Khuyết nói :

- Mặc tiên sinh, Đạo Môn có một quy củ, đó là chuyện trong Đạo Môn, hẳn là đều do người trong Đạo Môn giải quyết. Hoặc thành hoặc bại, hoặc sống hoặc chết, luôn là tu vi bản thân, cơ duyên, nhân mạch tương quan. Quan trọng nhất là, vô luận kết cục là cái gì, cũng không thể để người thường liên lụy vào.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Đây là vì cái gì?

Đỗ Khuyết lúc này cũng nhìn ra, Mạc Ngôn tuy rằng tu vi cao ngất, nhưng đối với một vài quy củ Đạo Môn cũng gần như cho không biết. Điều này làm cho hần nhin không được suy đoán, chẳng lẽ người thanh niên này là từ mật địa Đạo Môn đi tới ?

Hậu duệ Đạo Môn kỳ thật chỉ là một cách gọi chung, Trên thực tế cả Đạo Môn rộng lớn, ngay cả loại người từng trải như Đỗ Khuyết cũng chỉ biết ba bốn phần mười mà thôi.

Hậu duệ Đạo Môn, có người ẩn vào thành phố giống Đỗ Khuyết, cũng có người lấy hình thức gia tộc kéo dài truyền thừa như Mã Thiên Hành. Theo hình thức mà nói, chính là kể cả Thích Viễn Sơn cùng Tống Thanh Viễn, những người này kỳ thật đều thuộc về phái bước vào đời. Đã có vào đời, đương nhiên cũng có xuất thế, hậu duệ Đạo Môn, cũng có rất nhiều người từ nhỏ đã bị dẫn vào thâm sơn, thậm chí là cô độc trên đảo, một lòng tiềm tu đạo pháp, không nghe không thấy chuyện thế sự.

Nếu so sánh, lựa chọn trước càng thêm thế tục hóa, lựa chọn sau càng thêm thần bí hóa.

Người ở lựa chọn trước hiểu biết đối với người phía sau không nhiều, người sau thì lại khinh thường người trước, cho rằng bọn họ đã bị lây dính hồng trần. Đã mất đi khí đạo thanh tịnh cùng lòng thành kính nên có. Mà luận thực lực hai người, ở cảnh giới ngang nhau, tu vi người sau đích xác cao hơn người phía trước một bậc.

Bởi vì Mạc Ngôn khuyết thiếu hiểu biết về Đạo Môn. Đỗ Khuyết khó tránh nghĩ hẳn thuộc người một lòng cầu đạo, không tranh chấp sự đời xuất thế.

- Nói lên điều này, kỳ thật có nhân tố khác...

Đỗ Khuyết uống một hớp rượu, giải thích nói:

- Đầu tiên, đây là một loại biện pháp bảo hộ chính mình. Vài ngàn năm trước, đạo pháp đã không còn xuất hiện hậu thế, nhưng về lực lượng mà nói, những người như chúng ta rõ ràng không thoát khỏi phạm trù người thường. Dựa theo lẽ thường, những người chúng ta hẳn là đứng ở trên đỉnh các động thực vật, nhưng đáng tiếc chính là, người đông đảo như kiến, nhưng tu hành cũng không một người đạt đỉnh. Cái này làm cho chúng ta không có lực lượng cường đại, trụ cột cũng bạc nhược, không chịu nổi một kích. Có câu cửa miệng nói: kiến nhiều cắn chết voi, huống chi chúng ta còn không phải voi...

- Mấy ngàn năm qua, bất luận triều đại nào. Người thống trị đã phòng bị đối với chúng ta, lại có người ngấp nghé. Hơn nữa linh khí cơ hồ hoàn toàn khô kiệt, lực lượng Đạo Môn dần dần bị suy yếu tới thấp nhất. Tới hiện đại, đạn dược thịnh hành, khoa học kỹ thuật hưng thịnh, tình trạng Đạo Môn càng thêm xấu hổ. Để không ngừng truyền thừa, khi súng đạn mới thịnh hành, hậu duệ Đạo Môn liền có ý thức bắt đầu rời khỏi thế tục, có người lui vào thâm sơn, có người thay hình đổi dạng... Tóm lại, để truyền thừa được tiếp tục, để khiến người thống trị yên tâm, hậu duệ Đạo Môn cơ bản ngăn cách liên hệ cùng người thường. Cho dù có liên hệ, cũng là lấy thân phận người thường giao tiếp cùng thế nhân.

Nghe đến đó, Mạc Ngôn gật gật đầu, nói :

- Tôi hiểu được... Đây không chỉ là một biện pháp tự bảo vệ mình, đồng thời cũng là một loại thái độ.

Đỗ Khuyết nói :

- Đúng vậy, đây thật sự là một loại thái độ, là thái độ cho người thống trị thấy. Đối với bọn họ mà nói, một hai người tu đạo cũng không đáng sợ, đáng sợ là người tu đạo lấy sức mạnh mê hoặc người bình thường, rồi sau đó tự thành tà giáo. Cho nên, chúng ta lựa chọn ẩn lui, để tỏ rõ thái độ của mình!

Loại chủ đề này, lúc trước Mạc Ngôn cùng Mã Thiên Hành cũng từng nói qua, chẳng qua phía sau Mã Thiên Hành có vương bản gia tộc, lại là lần đầu tiên gặp mặt Mạc Ngôn, đề tài này liền không thể nhưng nói thấu, trước Mạc Ngôn có chút kiêng kị. Nhưng nói sơ lược, luôn không ảnh hưởng.

Mà Đỗ Khuyết cùng Mã Thiên Hành có khác nhau rõ ràng, hẳn không chỉ là một người cô độc, đồng thời cũng là một giáo sư lịch sử học, nói về cái đề tài này không chỉ có rất sâu sắc, hơn nữa cũng không có gì kiêng kị.

- Còn những nguyên nhân khác , kỳ thật đều coi đây là trụ cột. Mượn chuyện hợp tác của Thích Viễn Sơn cùng Trương Trường Thanh này mà nói, thành hay bại đều có tai hoạ ngầm rất lớn. Đầu tiên, người thường biết được hậu duệ Đạo Môn tồn tại, trong lòng khó tránh sẽ sinh ra ý nghĩ xằng bậy, hoặc là theo đuổi sức mạnh, hoặc là theo đuổi trường thọ. Nhưng không phải mỗi người đều có tư chất tu đạo, muốn tìm cũng tìm không thấy, ý nghĩ xằng bậy sẽ biến thành oán niệm thậm chí thù hận. Oán hận cả đời, ai biết họ biết làm ra những chuyện gì? Những thứ không nói đâu xa, riêng họ đem chuyện hậu duệ Đạo Môn tuyên truyền ra ngoài, liền gây nên phong ba không nhỏ, đồng thời cũng sẽ dẫn tới cơ quan bạo lực chú ý. Đến lúc đó, chỉ sợ toàn bộ hậu duệ Đạo Môn đều phải ẩn vào núi rừng mới có thể tránh một hồi thanh tẩy...

Mạc Ngôn nghe xong lời này, nói :

- Lời nói của ông chỉ sợ có chút quá rồi chứ?

Đỗ Khuyết thở dài, nói :

- Có lẽ vậy... nhưng mọi việc luôn cần suy nghĩ đến khả năng xấu nhất, nhất là trên mảnh đất này, chúng sinh có hơn mười triệu dân cư, ổn định từ trước đến nay áp đảo hết thảy. Nếu là phong ba nổi lên, hơn nữa người nào đó có ý chí trợ giúp, lại sinh ra đủ loại ý nghĩ xằng bậy, từ mức độ nào đó mà nói, cái đó và tà giáo có cái gì khác nhau chứ? Đến lúc đó, không chỉ có mảnh đất này gặp tai nạn, kiếp nạn với Đạo Môn càng lớn!

Có chút dừng lại, lại nói:

- Kỳ thật đây còn chưa đáng lo lắng nhất...

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Còn có cái gì có thể khủng bố hơn?

Lo lắng này của Đỗ Khuyết, kỳ thật hẳn vẫn thực tán thành. Trên mảnh đất lịch sử này, những người mượn dùng sức mạnh tôn giáo gây sóng gió có vô số kể, tuy rằng những người thành công trong ấy ít ỏi, nhưng tạo thành hỗn loạn tuyệt đối là không nhỏ. Chợt có một hai người thành công, cũng sẽ được lên ngai vàng quyền lực, sau đó cực lực cắt bỏ những ghi chép về thời gian này, bởi vì so với bất luận kẻ nào bọn họ càng thêm hiểu biết thủ đoạn này, không muốn làm cho một màn này tái diễn với chính mình.

- Đương nhiên có những chuyện càng khủng bố hơn so với những điều này...

Đỗ Khuyết nói :

- Vẫn là lấy hợp tác của Thích Viễn Sơn cùng Trương Trường Thanh mà nói, nếu bọn hắn thật sự chiếm được đan thư, đối với Thích Viễn Sơn mà nói, sự tình coi như dừng ở đây . Nhưng đối với Trương Trường Thanh – người thường mà nói, sự tình giờ mới bắt đầu. Hẳn dù sao cũng là người thường, cho dù tăng thọ trăm năm, tương lai tất nhiên cũng sẽ đến lúc hóa thành một đồng đất vàng. Đồng thời, hẳn lại là nhà tư bản có quyền thế, ngoài sinh mệnh, tiền tài cùng tiền tài sinh sôi ra, quyền thế là theo đuổi lớn nhất của hắn. Dưới tình huống không thể được Trường Sinh, cậu đoán hẳn có thể đạt được ích lợi lớn nhất hay không?

- Nếu là sự vật thông thường thì thôi, mặc hắn kiếm bao nhiêu tiền vàng thì như thế nào? Nhưng đây là đan thư, mặt trên ghi lại nếu là cách luyện chế ra đan dược... Ha ha, đan dược có thể tăng thọ trăm năm, đừng nói là gây nên một hồi tranh phân , chính là tạo thành thế chiến tôi đều không thấy kỳ quái! Mặc tiên sinh, cậu có phải lại muốn nói tôi nói ngoa, thậm chí là nói chuyện giật gân hay không? Ha ha, đây tuyệt đối không phải nói chuyện giật gân. Đầu tiên, đan dược nếu thật sự được luyện chế ra, bản thân nó chính là trân bảo quý giá và lộng lẫy nhất nhất trên thế giới này. Tiếp theo, đan dược Đạo gia cũng không phải là thuốc pha chế sẵn hay thuốc tây bình thường, nó không chỉ cần đại sư tinh thông đan đạo luyện đan, đồng thời cần đại lượng dược liệu quý hiếm. Luyện Đan không chỉ cần thực vật, cũng cần động vật, thậm chí là một ít thiên địa linh vật...

- Địa Cầu lớn như vậy, những thứ này nhiều như vậy, hơn nữa đại sư Luyện Đan còn ít hơn so với gấu trúc ... Xin hỏi, đối với những người có tiền có thể có súng này mà nói, bọn họ sẽ làm như thế nào? Công bằng mà cạnh tranh, hợp lý mua bán? Ha ha, đừng quên năm đó đế quốc Nhật chính là lũ hải tặc ...

Nghe đến đó, Mạc Ngôn không thừa nhận cũng không được, lời nói này của Đỗ Khuyết nhìn như nói chuyện giật gân, rất khó tin, nhưng dựa theo quy luật khách quan sự vật phát triển mà nhìn, cơ hồ chính là tất nhiên!

298. Chương 256: Nói Về Yêu Ma (1)

Đương nhiên, loại tất nhiên này thực sự không phải là một lần là xong, mà là tiến hành theo chất lượng, từ từ tích lũy. Nhưng không ai có thể phủ nhận, khi rất nhiều nhân tố tích lũy đến một cực hạn, chiến tranh là lựa chọn tất nhiên. Cái này giống như hai thôn tranh chấp nguồn nước, vừa mới bắt đầu có lẽ chỉ là phụ nữ và trẻ em cãi cọ, sau đó là nhục mạ rồi đánh nhau, đợi cho người đàn ông tham gia vào thì một trận đánh nhau quy mô lớn và dùng binh khí là không thể tránh được.

Huống hồ đây chỉ là uống nhiều hay ít đi một ngụm nước, không quan hệ với sinh tử.

Nếu là nguồn nước đổi thành có thể tăng thọ trăm năm, tương đương với làm việc cả đời, không đánh nhau đến nổi đầu óc người đánh ra thành đầu óc cầu mới là lạ!

- Nghe ông nói như thế, hợp tác giữa Thích Viễn Sơn cùng Trương Trường Thanh đích thật là tai họa ngầm. Trương Trường Thanh thì tôi hiểu, chưa đạt mục đích thì hẳn không từ một thủ đoạn nào, hơn nữa dã tâm rất lớn. Tôi có thể khẳng định, vô luận là được đan thư hay không, hẳn đều biết chuyện này là một thiên cơ!

Đỗ Khuyết gật gật đầu, nói :

- Trương Trường Thanh người này tôi cũng hiểu biết một chút, không phải người hướng thiện. Nhưng, chỉ chuyện đan thư này mà nói, hẳn sẽ không thể nào thực hiện được.

Mạc Ngôn nói :

-Ông dựa vào cái gì khẳng định như vậy?

Đỗ Khuyết nói :

- Nguyên nhân rất đơn giản... Thích Viễn Sơn sở dĩ cùng Trương Trường Thanh hợp tác, đơn giản là muốn mượn trợ giúp của hắn tìm kiếm cho được phương vị cụ thể của Vân La đạo cung. Nhưng Vân La đạo cung dù sao cũng là Thánh Địa đạo giáo vài ngàn năm trước, làm sao một đám người phàm phu tục tử có thể tìm được ?

Mạc Ngôn gật gật đầu, cũng hiểu được tính hiện thực của khả năng này quả thật không lớn, liền chuyển qua đề tài này, nói :

- Nói cho tôi nghe một chút phương vị cụ thể của Vân La đạo cung, cùng với lai lịch ma vật kia đi.

Đỗ Khuyết nghe vậy, tinh thần không khỏi rung lên, thầm nói cuối cùng đã tiến vào chính đề .

Nhưng trước đó, có một việc hắn muốn xác định trước, nói :

- Mạc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, với tu vi của cậu, đan thư đối với cậu mà nói, chỉ sợ đã không có tác dụng gì chứ?

Mạc Ngôn nói :

- Đối với tôi là vô dụng, nhưng bất kể là ai, cũng không phải tự nhiên từ trên trời rớt xuống, tôi có người nhà, cũng có thân bằng bạn tốt...

Nói tới đây, hắn liền ngừng lại, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng .

Đỗ Khuyết lo lắng nhất đúng là Mạc Ngôn không có hứng thú đối với đan thư, nghe xong lời này, trong lòng không khỏi thoải mái rất nhiều.

Không sợ người tu vi thâm, chỉ sợ người không theo đuổi... Đỗ Khuyết mừng thầm, nói :

- Phương vị cụ thể Vân La đạo cung ngay ở Ứng Chủy Câu (cái khe hình miệng ưng), một chỗ rất dễ tìm.

- Ứng Chủy Câu?

Nghe tới tên địa danh, trong lòng Mạc Ngôn không khỏi vừa động, nói:

- Ông không phải là muốn nói,Vân La Đạo Cung ở ngay tại phía dưới đầm tiên nữ chứ?

Đỗ Khuyết nao nao, nói :

- Mạc tiên sinh cũng biết đầm tiên nữ?

Nói tới đầm tiên nữ trong Ứng Chủy Câu , Trên thực tế Mạc Ngôn từng hoài nghi nơi đó chính là nơi Tiểu Vân La sinh ra, nhưng trí nhớ Vân La giới hạn từ linh trí sinh ra nên cũng không có ấn tượng gì đối với tòa tiên nữ này.

- Chỗ đó tôi cũng biết không nhiều, chỉ biết là nước hồ âm hàn, hơn nữa sâu không thấy đáy.

Mạc ngôn nói:

- Nhưng nghe ông nói qua, xem ra chỗ đó đúng là cửa vào Vân La Đạo Cung.

Đỗ Khuyết gật gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu, nói:

- Anh nói chỉ đúng một nửa.

Có chút dừng lại, không đợi Mạc Ngôn đặt câu hỏi, liền giải thích nói:

- Nói chính xác ra thì, chỗ đó chính là cửa đi thông tới địa ngoài Vân La Đạo Cung.

Mạc Ngôn ngẩn ra nói:

- Bên ngoài?

Đỗ Khuyết nói:

- Đúng vậy, chính là bên ngoài...Trên thực tế, tuyệt đại đa số mọi người đối với sự tồn tại của Vân La Đạo Cung có một phần không biết, bọn họ đều nghĩ tới đó là một cung đan thư, kỳ thật đều không phải như thế. Theo tôi được biết, đan thư kỳ thật chính là nói tới một cái đan phòng bên ngoài cung mà thôi, mà cái gọi là đan thư cũng không phải là một cuốn sách, mà là một phương pháp luyện đan được chạm khắc trên thạch bích. Bộ phương pháp luyện đan này theo tôi biết, có thể so sánh với thiên thư (sách trời ý là rất trân quý), nhưng Vân La Đạo Cung, kỳ thật cũng không khác một cái thư viện sách báo thời hiện đại lắm...

Nghe xong lời này, Mạc Ngôn không khỏi gật đầu, bởi vì trong tay hắn còn có một phiến đá khắc một đoạn đầu của đan thư, bởi vậy có thể thấy được. Lời này của Đỗ Khuyết cũng không phải là nói láo.

- Ngoài việc đó ra, còn một điều nữa mà họ không biết, hầu hết mọi người đều nghĩ rằng cung mà Tiểu Vân La nói tới là một tòa kiến trúc duy nhất, hay là một tế đàn. Nhưng theo tôi được biết, Vân La Đạo Cung, trên thực tế là một “Giới” tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài!

Mạc Ngôn nhin không được cắt đứt lời nói của Đỗ Khuyết, ngạc nhiên nói:

- Giới?

Đỗ Khuyết gật đầu nói:

- Điều này chính là điều mà sư phụ năm đó đã nói cho tôi biết... “Giới” này cùng loại với Thiên Ngoại Thiên trong truyền thuyết, là một tiểu thế giới hỗn độn. Đương nhiên, cách nói này cũng có chút khoa trương. Theo sư phụ tôi nói, Giới này hẳn là lấy đạo gia pháp trận ngăn cách một phần thế giới tự nhiên ra, ngoài việc tách biệt hoàn toàn so với bên ngoài, có còn có công hiệu ngưng tụ linh khí. Giới này người thường không thể nhận ra, mặc dù là tu sĩ, nếu không dưới tình huống có người chỉ điểm, tôi đa cũng chỉ hơi có cảm ứng mà thôi.

Nghe đến đó. Mạc Ngôn không khỏi nhớ tới thế giới trong ngọc bội kia...

- Một cái có thể dung nạp linh hồn cùng linh thể, còn có thể tiến giai thành một thế giới chính thức, so với một cái là dùng đại gia pháp trận tách ra một phần của thiên địa tự nhiên tạo thành một “Giới”, thì tựa hồ thế giới trong tay mình cao cấp hơn một ít.

Mới nghĩ đến đây, hắn nói:

- Ông biết Vân La Đạo Cung chính xác là ở chỗ nào không?

Đỗ Khuyết nói:

- Vân La Đạo Cung, dĩ nhiên là ở trong núi. Nhưng như tôi vừa nói, Vân La Đạo Cung kỳ thật là một ngăn cách “ giới”. Sự tồn tại của nó vượt ngoài nhận thức của con người... Thật xin lỗi, Mạc tiên sinh, tôi cũng không biết nó chính xác là ở nơi nào, thậm trí cả phương thức tồn tại của nó là gì, tôi đều cũng chỉ có thể phỏng đoán mà thôi.

Nghe xong lời này. Mạc Ngôn cũng không lộ vẻ thất vọng, đối với việc này hắn đã sớm đoán trước...

Như ngọc bội trước ngực của hắn vậy, ai mà biết bên trong lại ẩn dấu một cái thế giới vô biên vô hạn chứ?

Ngay cả hắn dù là tu sĩ đã đột phá cảnh giới Khổ Hải, nhưng cũng phải có gần trăm năm tế luyện, cùng với hấp thu nguyên lực, cuối cùng mới cảm nhận được thế giới bên trong đó, người thường càng không có khả năng phát hiện bí mật bên trong.

- Cái gọi là dâng tu di cho hạt cải. Có lẽ Vân La Đạo Cung chân chính có thể ẩn trong một viên đá, một ngọn cây trong núi Hồ Lô cũng nên(vì một cái ngọc bội nho nhỏ mà chứa đựng một thế giới vô hạn cơ mà)

Suy ngẫm cẩn thận điểm ấy, Mạc Ngôn đối với Vân La Đạo Cung mà nói hứng thú vẫn như cũ không hề giảm, nhưng cũng bớt đi một chút chấp nhất.

Con đường cầu đạo, quan trọng là cơ duyên, cứ một mực chấp nhất, chỉ khiến trong lòng sinh ra chấp niệm.

Thân là tinh thần tu sĩ, Mạc Ngôn tự nhiên không có khả năng phạm phải loại sai lầm sơ đẳng này. Với hắn mà nói, ngay cả chuyện có thể nghe được những hiểu biết của Đỗ Khuyết về Vân La Cung cũng đã là một loại cơ duyên. Hắn hoàn toàn có thể từ từ, chậm rãi từng bước, thể ngộ, tìm kiếm, không cần phải xốt

xăng quá. Huống chi, hắc vốn sẽ ở lại núi Hồ Lô, trên lý thuyết là cùng vị trí với Vân La Cung đó là địa lợi. Ngoài ra, bên cạnh hắc còn có Tiểu Vân La sinh ra tại Vân La sơn, đợi khi nàng bước vào âm thần cảnh giới, trí nhớ hoàn toàn khôi phục, nói không chừng từ trí nhớ của nàng có thể tìm ra vị trí của tiểu cung, đây là nhân hòa.

Mạc Ngôn vẫn cảm thấy sự tồn tại của Tiểu Vân La cùng với Vân La cung mà nàng nhắc tới có liên hệ nào đó. Tục ngữ nói, “ cùng sơn ác thủy xuất điều dân, thiên địa chung tú uẩn tinh hoa.(nơi đất cằn cỗi thì sinh ra người xấu, còn nơi thiên địa tốt thì sẽ sinh ra những thứ tinh hoa.). Sự tồn tại của Vân La, thiên địa phàm trần sợ rằng khó mà có thể sinh ra được!

- Mạc tiên sinh, ngài đối với Vân La Đạo Cung thật sự có hứng thú sao?

Đỗ Khuyết thấy Mạc Ngôn trầm ngâm không nói, nhân tiện hỏi:

- Thứ cho tôi mạo muội khuyên ngài một câu, loại chuyện này nghe qua là được rồi, ngàn vạn lần không nên ghi nhớ tới.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Vì sao? Vân La Đạo Cung bên ngoài còn có đan thư loại cao quý nhất tồn tại, bên trong lại càng không cần phải nói, chẳng lẽ ông một chút hứng thú cũng không có sao?

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Tôi làm sao có thể không hứng thú cơ chứ? Nhưng địa phương kia...

Nói tới đây, hắc lắc lắc đầu, đem chén rượu trong tay uống cạn, nói:

- Mạc tiên sinh, ngài không phải vừa mới hỏi ta lai lịch của nơi đó sao? Ta sở dĩ chỉ dám mơ tưởng tới đan thư cũng không dám ngấp nghé tới Vân La đạo cung, kỳ thật cùng ma vật này có quan hệ. Mà nói đến lai lịch của ma vật này, càng không thể không nói tới nguyên nhân đột ngột biến mất của Vân La Đạo Cung!

Mạc Ngôn đưa tay mở chai rượu, thay Đỗ Khuyết trước mặt rót rượu, nói:

- Ông biết nguyên nhân biến mất của Vân La đạo cung? Mau nói rõ một chút...

299. Chương 256: Nói Về Yêu Ma (2)

Đỗ Khuyết nhất thời có chút được yêu quá hóa sợ, vội vàng gơ chén lên, tỏ vẻ cung kính.

- Mạc tiên sinh, tôi biết rất rõ việc này, kì thật cũng là do trưởng bối trong môn phái truyền lại, đó chưa chắc đã là nguyên nhân chính, tôi nói cho ngài biết cũng không sao.

Đỗ Khuyết nói:

- Theo sư phụ tôi nói lại, vài năm trước, Vân La Đạo Cung từng đứng đầu trong Đạo Môn, tầm ảnh hưởng không gì sánh kịp. Hơn nữa còn nói trong cung chắc chắn có tu sĩ bước qua cảnh giới thiên quan... Nhưng vạn vật đều có quy luật, cực thịnh rồi sẽ suy tàn, từ thiên cổ đã là như thế. Vân La Đạo Cung trải qua thời kì cực thịnh, nhưng dù sao cũng không tránh khỏi quy luật thế gian, mà tu sĩ cảnh giới Phá Thiên, đối với chúng ta mà nói không khác gì thần tiên trên trần thế, nhưng chung quy vẫn là phàm thể, không phải là thân thể thần tiên. Cho nên, bọn họ cũng tránh không được cái quy luật khách quan thịnh cực mà suy này.

- Theo sư phụ tôi nói, vài ngàn năm trước, trên mảnh đất này có ma kiếp buồn xuống. Đạo Ma bắt lưỡng lập(hai phe đối lập), thân là Đạo Môn chí tôn, Vân La Đạo Cung tất nhiên cần đứng ra ứng kiếp...

- Làn tranh đấu này, những tình tiết cụ thể đã sớm mai một trong dòng sông lịch sử, ai cũng không biết quá trình bên trong. Nhưng theo sư phụ nói, kết quả cuối cùng hắc là Vân La Đạo Cung thắng thảm, bọn họ phải trả một cái giá quá lớn, cuối cùng trấn áp được 18 tôn yêu dưới sơn môn...

- Làn này ma kiếp được hóa giải, Vân La Đạo Cung đệ tử thương vong thảm trọng, lực lượng tàn lực cuối cùng tập hợp một chỗ trấn áp yêu ma. Vì thế cơ hồ trong vòng một đêm, Vân La Đạo Cung liền biến mất, từ đó về sau không hiện thế!

- Mạc tiên sinh, chúng ta lúc trước gặp phải ma vật kia, rất có thể chính là một yêu ma bị Vân La Đạo Cung trấn áp phân hóa ra một tia ý niệm. Một tia ý niệm còn có chi uy như vậy, càng không cần phải nói tới bản thể... Đây chính là điều khiến tôi chỉ giám nghĩ tới đan thư bên ngoài cung, cũng không giám tìm hiểu nguyên nhân Vân La Đạo Cung suy tàn. Trong chuyện này cố nhiên là có ý niệm khiếp sợ, nhưng yếu tố chính khiến tôi sợ hãi không phải là tử vong, điều tôi lo sợ chính là, rất có thể vì ham muốn bản thân mà cái họa mấy ngàn năm ma kiếp một lần nữa sẽ phủ xuống nhân thế!

Hiện tại cùng Đỗ Khuyết nói chuyện, không cần biết điều ông ta nói có phải là sự thực, nhưng ít nhất Mạc Ngôn đối với ông ta đã có thêm một chút thiện cảm.

Theo như Mạc Ngôn thấy, lão nhân này là một tu sĩ thuần túy, không thể phân rõ thiện ác, nhưng làm việc lại có nguyên tắc của chính mình. Nếu nhất định phải nhận định người này là thiện hay là ác, Mạc Ngôn thậm chí cảm thấy được, lão nhân này so với mình còn có tình người và tinh thần trong nghĩa hơn. Tỷ như ông ta từng ở bên bờ ao khuyên can hấn một "người thường" không lên để nhiệm khí tức âm tà, trong sơn cốc, còn mai táng thân thể Tướng Trường Thủy.

Từ hai chuyện này mà nói, người này trước tuy chỉ là thuận miệng nhắc nhở, Mạc Ngôn tự nhận cũng có thể làm được. Nhưng việc sau đó... Mạc Ngôn cảm giác được, mình từ trước tới nay giết người khẳng định sẽ không có kiên nhẫn mà chôn cất thi thể.

Nói chuyện tới giờ, trời cũng đã sáng rõ.

Mạc Ngôn nói:

- Trên đời này thực sự tồn tại yêu ma?

Đỗ Khuyết nói:

- Cho dù có, cũng là chuyện mấy ngàn năm trước, dù sao tôi cũng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Mạc Ngôn nói:

- Ông cảm giác được, những yêu ma bị Vân La Đạo Cung trấn áp kia vẫn còn sống sao?

Đỗ Khuyết trầm ngâm một lát sau, cuối cùng cười khổ nói:

- Điều này tôi cũng không giám khẳng định... Trên thực tế, trong điển tịch Đạo Môn, yêu ma không phải là cùng một loại tồn tại, yêu là yêu, ma là ma. Theo khoa học hiện đại mà nói, yêu kì thật là một dạng sinh vật, nửa người nửa thú, là do động vật cấp thấp tiến hóa mà thành. Chúng là động vật sống, tuổi thọ ắt có hạn chế. Mà ma tồn tại lại càng phức tạp, ở Đạo Môn điển tịch, ma phân ra thành hai loại, một loại là do cảm xúc điên loạn nảy sinh tâm ma. Theo khoa học hiện tại mà nói, đó là một loại người có đệ nhị nhân cách, hơn nữa một khi nảy sinh, rất nhanh sẽ lẫn át nhân cách cũ.

Trong Đạo Môn, các bậc sư phụ thường xuyên nhắc nhở đệ tử không được để tâm trí tiến nhập ma đạo, loại này không đơn thuần chỉ là tâm ma. Một khi rơi vào ma đạo, người cũng biến thành ma...

- Nếu Vân La Đạo Cung trấn áp chỉ là yêu, tôi phỏng chừng, qua mấy ngàn năm, chúng hơn phân nửa là đã tiêu hao hết sinh mệnh. Nhưng nếu thứ bị trấn áp là ma, thì sẽ rất khó nói.

Mạc Ngôn gật gật đầu, lại nói:

- Vậy theo ông, là khả năng nào đây?

Đỗ Khuyết trầm ngâm chỉ chốc lát nói:

- Có lẽ cả hai loại đều có, nhưng khả năng thứ hai còn lớn hơn(tức khả năng phong ấn là ma kiếp). Tại kiếp mà Vân La Đạo Cung phải hứng chịu chính là ma kiếp, và phi yêu kiếp. Hơn nữa, yêu kiếp thì có thể giết chết, mà ma kiếp tồn tại, sẽ rất khó nói, cho nên mới có việc trấn áp vừa nói. Quan trọng nhất là, mấy giờ trước chúng ta gặp ma vật, đó chỉ là một tia oán niệm xâm nhập vào một vật nào đó mà thôi, đó cũng là một minh chứng!

Sắc trời đã sáng, cả Bạch Thủy thôn cũng đã thức tỉnh.

Mạc Ngôn cùng Đỗ Khuyết tán gẫu đến hiện tại, có thể nói là đã thu được ích lợi không nhỏ, không khí hai bên cũng dần dần xích gần hơn một chút.

Tiểu khách sạn này cũng không lớn, lúc sáng sớm này có khách, ngoài phòng liền truyền tới từng trận tiếng động xôn xao lớn.

Mạc Ngôn triển khai thần thức quét ra ngoài căn phòng một vòng, cười nói:

- Ông có biết những khách bên ngoài đó là những người nào không?

Đỗ Khuyết ngẩn ra, lập tức đi đến phía trước cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Những vị khách này đúng là những người của Cơ Kim hội mà Mạc Ngôn đã gặp chiều hôm trước, giờ này bọn họ đã sớm ra khỏi giường, rửa mặt đánh răng xong, mang theo dụng cụ, chuẩn bị đi tới cửa hàng ăn sáng ở đầu đông thôn.

Thấy những người này trên người mang theo một ít trang bị, Đỗ Khuyết trong lòng nhất thời hiểu rõ, quay người lại ngồi xuống:

- Nếu tôi đoán không sai, bọn họ hẳn là những chuyên gia được Thích Viễn Sơn cùng Trương Trường Thanh mời tới.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là bọn họ. Ông có để ý, trên người họ âm khí so với thường nhân nồng đậm hơn nhiều không?

Đỗ Khuyết ngẩn ra, nói:

- Tôi thật không chú ý...

Nói xong, hắn lại đứng dậy đi đến bên cửa sổ xem xét trong chốc lát, quay đầu lại mang theo thần sắc nghi hoặc nói:

- Mạc tiên sinh, thứ cho mắt tôi vụng về, tôi không thấy trên người họ âm khí nồng đậm hơn người thường a...

Mạc Ngôn cười cười hỏi:

- Nói tới việc này, tôi muốn thỉnh giáo, không biết ông dùng phương pháp nào để xem khí tức?

Đỗ Khuyết trầm ngâm chốc lát, nói:

- Đạo Môn tuy có thuật xem khí tức, nhưng trên thực tế, cái gọi là “xem” này thực ra chỉ là một loại cảm ứng của linh giác mà thôi. Đạo Môn hậu duệ từ trong ma luyện, linh giác cần đi ngàn dặm đường, cảm nhận vạn vật chi khí, dùng điều này mà phân định hơi thở của vạn vật. Nói toạc ra, thuật này cần phải tốn công phu rất lớn, giống như một nhà thực vật học phải sưu tập từng loại thực vật vậy...

Nghe Đỗ Khuyết giải thích xong, Mạc Ngôn lập tức hiểu được Đỗ Khuyết vì sao nhìn không ra âm khí trên những người này. Phàm là sinh vật, bẩm sinh có âm dương nhị khí, mà bên ngoài âm khí của những người này chỉ hơi cao hơn người thường một chút. Nếu không có tâm nhãn, chỉ trông vào Linh Giác để cảm ứng, tự nhiên là không thể có một kết luận chính xác.

Mạc Ngôn đứng lên, đi đến bên cửa sổ, chỉ vào núi Hồ Lô xa xa nói:

- Ông xem âm khí của ngọn núi này thế nào?

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Mạc tiên sinh, ngài đây là đang làm khó tôi rồi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Sao lại nói vậy?

Đỗ Khuyết như trước cười khổ nói:

- Linh giác của tôi chỉ có thể cảm ứng trong phạm vi 20 mét, cậu bắt ta xem xét khí tức của ngọn núi cách đây mấy trăm thước, không phải là làm khó tôi sao?

Có chút dừng lại lại nói:

- Trên thực tế, ngoài những phong thủy tu sĩ chuyên tu phong thủy, trong Đạo Môn không ai có thể nhìn núi non sông ngòi mà biết được khí tức.

300. Chương 257: Đích Thân Ra Trận

Mạc Ngôn hiểu lầm lời của hắn nói:

- Chẳng lẽ Phong Thủy tu sĩ là chuyện tu Linh Giác?

Đỗ Khuyết nói:

- Cũng không phải...Luận về Linh Giác phong thủy tu sĩ đích xác là mạnh hơn so với tu sĩ bình thường nhưng cũng chỉ là hơn một chút mà thôi. Bọn họ sở dĩ có thể xem được khí tức bên ngoài của sông núi, chủ yếu là nhờ các loại phong thủy thuật. Nói trắng ra, nói bọn họ xem khí không bằng nói là bọn họ biện khí(không phải xem mà dùng phương thức đặc thù suy luận ra khí tức). Ví dụ như, những cổ mộ mới khai quật, thường chứa rất nhiều ô xít các bon (CO), loại khí này mắt thường khó mà phát hiện được, tuy nhiên, có thể dùng ngọn nến, hoặc cây đuốc kiểm tra sự tồn tại của nó(làm tắt lửa). Đương nhiên, các thuật phogn thủy khẳng định là tinh diệu hơn loại thủ pháp thô thiển này rất nhiều, nhưng về bản chất cũng không có gì khác biệt.

- Đó là sự khác nhau giữa xem và biện.

Mạc Ngôn là sử dụng tâm nhãn để xem, có thể trực tiếp nhìn ra hơi thở của thiên địa vạn vật, cùng với diễn biến của hơi thở, tồn tại cùng lý hợp, đây là pháp!

Mà phong thủy sư dùng phương pháp là biện, tức là dùng đủ loại bí thuật để xem xét, nghiệm chứng hơi thở vạn vật, đây là thuật!

Một bên là pháp một bên là thuật, chỉ cần nói qua cũng có thể thấy, ai cao ai thấp.

Mạc Ngôn lấy giấy bút, thoăn thoắt, đem những ký tự trên phiến đá nọ viết ra, sau đó đưa cho Đỗ Khuyết nói:

- Ông có thể đọc những ký tự này không?

Đỗ Khuyết cúi đầu nhìn, lại nói:

- Đây là Đan phù.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra nói:

- Ông thực sự có thể nhận biết được?

Đỗ Khuyết gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây là đan phù, là ký tự chuyên dụng của Đan Đạo... Đan Đạo và y học hiện đại hoàn toàn khác biệt, nó chú trọng chính là tâm ngộ cùng tâm luyện, mà không phải là dựa vào những chỉ thức thông thường. Từ mấy chữ đan phù này mà nói, mặt ngoài ý tứ của nó không khó lý giải, nhưng nếu luyện đan chỉ án chiếu theo những ý tứ này, thì trăm phần trăm sẽ thất bại. Nói ví dụ như chữ phù này, nghĩa của nó là “ Thừa”. Trên thực tế, chữ phù này lại ẩn chứa một đoạn Đan Đạo khẩu quyết, nhật định phải lấy tâm Hành Chi, mới có thể giải thích được ẩn ý trong đó. Ngoài ra, các ký tự ghép lại bất đồng cũng có ý nghĩa bất đồng. Loại tổ hợp này không thể biểu đạt trên giấy bút, chỉ có thể dùng tâm để cảm ngộ... Quan trọng nhất là, mỗi người khác nhau có thể ngộ ra những ý nghĩa khác nhau của cùng một ký tự. Mà những ý nghĩa bất đồng này có thể đều chính xác, nhưng nếu đem so sánh với nhau sẽ có phân cao thấp.(ý nói một bên hiểu sâu một bên hiểu nông cạn)

- Mạc tiên sinh, đan phù chi đạo có thể nói là vô cùng uyên thâm, huyền diệu, một hai câu rất khó nói hết tinh túy bên trong...

Mạc Ngôn nghe đến đó, trong lòng cũng không khỏi kinh zị.

Hắn tưởng rằng, chỉ cần lấy được đan thư, lấy năng lực thôi diễn của mình cùng nhận thức của bản thân, luyện chế ra Duyên Thọ Đan chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng lúc này xem ra, không những mình đã quá tự cao tự đại, mà còn quá khinh thường trí tuệ uyên thâm của cổ nhân rồi!

Mới nghĩ đến đây, hắn lại lấy giấy bút ra, đem toàn bộ chú thích trên phiến đá hoàn toàn viết ra.

- Ông giúp ta nhìn xem, những chú thích này có vấn đề gì không?

Đỗ Khuyết tiếp nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua, nói:

- Nhìn bên ngoài những chữ này mà nói, hoàn toàn không có vấn đề gì... Nhưng vẫn là câu nói kia, Đan phù là một loại văn tự kết hợp giữa “hình và ý”, hơn nữa còn ẩn chứa đủ loại Đan Đạo pháp quyết, mới có thể tạo thành một hệ thống đầy đủ. Chỉ có những chú thích này, cũng không có tác dụng gì.

Nghe Đỗ Khuyết nói vậy, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát, nói:

- Ở Uyển Lăng tìm một chỗ ở lại, tốt nhất là một địa phương thanh tịnh một chút. Tôi đối với Đan Đạo không hiểu biết nhiều, nhưng cũng biết, muốn luyện chế một lò đan được tốt, thời gian đều lấy đơn vị “năm” để tính toán. Tìm một địa phương tốt lưu lại, chờ điện thoại của tôi, có lẽ hai ba ngày sau, ông có thể chuẩn bị luyện đan...

Lời hắn vừa nói ra, không chỉ xác định cùng Đỗ Khuyết hợp tác, đồng thời cũng nói cho Đỗ Khuyết biết, chuyện đan thư hắn sẽ một mình gánh chịu, không cần Đỗ Khuyết – cái thân già này cùng mình mạo hiểm.

Đỗ Khuyết nghe vậy, vui không tả siết, triệt triệt để để yên tĩnh quyết tâm.

- Thực sự là ông trời có mắt, lại có thể cho mình gặp được một kỳ nhân như Mạc Tiên sinh.

- Không những có hi vọng tìm được đan thư, mà còn không cần phải lấy cái mạng già này đi mạo hiểm...

Giờ phút này Đỗ Khuyết thực sự là cảm tạ ông trời cùng người trẻ tuổi trước mắt từ sâu trong nội tâm.

Hắn thân đã già, hơn nữa trong cơ thể lại có nội thương, nếu không có Duyên Thọ Đan kéo dài mạng, cho dù đạt cảnh giới Phá thiên cũng không sống quá trăm tuổi. Lúc này gặp được Mạc Ngôn, đích thật là trời xanh có mắt, ông trời chúc phúc.

Sáng sớm, Mạc Ngôn về tới tiểu viện 36.

Trải qua một đêm này, đối với hắn mà nói chỉ có thể dùng một câu để hình dung, “một buổi nói chuyện hăm mười năm đọc sách”

Từ lai lịch của Vân La Đạo Cung, cho tới ma vật dưới nền đất, rồi đến việc luận bàn về đan phù, Mạc Ngôn tuyệt đối là được lợi ích không nhỏ. Nếu không hắn cũng sẽ không dễ dàng hợp tác cùng Đỗ Khuyết...

- Vụ án Tướng Đại Dĩnh trực tiếp hủy bỏ điều tra, coi như hắn là bạo bệnh bỏ mình...

- Coi như?

Đại lý nghe xong lời này nói:

- Nghe anh nói như vậy, có phải là đã tìm được đáp án?

Mạc Ngôn nói:

- Có thể coi là như vậy... Nhưng những phát hiện của tôi không thể nói ra ngoài, cũng không thể ghi vào hồ sơ vụ án. Anh hiểu được không?

Đại Lý cười khổ nói:

- Có phải là do yêu ma quỷ quái gì đó không?

Mạc Ngôn cười cười, thầm nói lần này thật đúng là do yêu ma quỷ quái gây ra, so với nó, Tống Thanh Viễn căn bản không tính là cái gì.

Về những yêu mà bị Vân La Đạo Cung trấn áp, Mạc Ngôn cũng không thực quá lo lắng.

Thứ nhất, những gì Đỗ Khuyết biết cũng chỉ là truyền thuyết truyền miệng, chắc gì đã là sự thật. Thứ hai, cho dù yêu ma thực sự tồn tại, cũng không có gì phải e sợ, đơn giản là binh đến tướng ngăn mà thôi.

Theo như Mạc Ngôn suy xét, nếu mình chỉ là một tu sĩ luyện khí bình thường, có khi không thể địch nổi những yêu ma này. Nhưng mình ngoài là một Luyện Khí sĩ, còn là một vị hồn tu chuyên khắc yêu ma quỷ quái. Bên cạnh những hiểu biết của đạo nhân, kỳ thật hắn còn biết nhiều hơn về loại tồn tại này. Ma đầu tiên là vô hình, sinh ra từ tâm, mượn khí mà sinh, hình thành thiên ma. Mượn vật hóa hình, trở thành ma. Nói trắng ra, ma lúc đầu kỳ thật là một ý niệm sinh ra trong hư vô, quá trình nó tu luyện chính là từ ý niệm hư vô này dần dần thay đổi thành một ý thức tự chủ có suy nghĩ. Nhưng vô luận nó có hình dạng thì vẫn là mượn vật hóa hình, căn bản, vĩnh viễn rất khó giết chết, chỉ có thể trấn áp ma thức mà thôi!

Ngoài ra, có thực thủy bồn mạng hồn kiếm, có loại khắc chế đặc biệt đối với linh thể, hồn thể, ma khí này, hắn căn bản là không sợ những yêu ma bị trấn áp mấy ngàn năm ấy.

Huống chi, trước ngực hắn còn đeo một ngọc bội không rõ nguồn gốc, từ sự huyền diệu của đạo thanh quang có thể thấy, tựa hồ nó sẵn có tác dụng trừ tà.

- Có một số việc một hai câu không thể nói rõ, anh cũng đừng để tâm làm gì...

Mạc Ngôn tự nhiên sẽ không đem Vân La Đạo Cung nói cho một người thường như Đại Lý nghe.

- Đúng rồi, anh có nhớ tên Tướng Trưởng Thủy hôm trước không?

Đại Lý nói:

- Đương nhiên nhớ rõ, chuyện mới hôm qua, tôi cũng chưa giả đến mức bị đãng trí, thế nào mà quên nhanh như vậy được?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nói cho anh biết, hắn tối qua đã chết, nguyên nhân cái chết cũng... giống với Tướng Đại Dũng.

Đại Lý ngẩn ngơ nói:

- Hắn cũng đã chết? Thi thể đâu?

Mạc Ngôn nói:

- Thi thể tôi đã xử lý, anh hãy coi như là hắn mất tích đi... Đại Lý, sở dĩ tôi nói với anh việc này, chính là đã có cân nhắc trong lòng. Nói tóm lại, chuyện Bạch Thủy thôn các anh đừng điều tra nữa. Nếu tiếp tục nhận được những vụ án tương tự, nhất định phải nhớ rõ, trước tiên gọi điện cho tôi, ngàn vạn lần không được tùy tiện xử lý.

Đại Lý nghe xong lời này, cau mày nói:

- Tôi hỏi thật, Bạch Thủy thôn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lời này của anh nói ra khác gì xát muối vào lưng tôi...

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh cứ coi như là do ma quỷ làm đi... Nếu anh thực sự muốn biết, một ngày nào đó có rảnh, tôi sẽ từ từ nói cho anh. Bất quá tôi thực lo lắng, chờ anh làm rõ ràng xong, rất có thể niềm tin sẽ hỏng mất.

Đại Lý hơi bực mình nói:

- Từ khi gặp anh, niềm tin của tôi xem như đã hỏng rồi.

Chấm dứt cuộc điện thoại, Mạc Ngôn đi vào hậu viện, trong một đình khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tế luyện ngọc bội.

Với hấn mà nói, sự thần bí của Vân La Đạo Cung cũng chỉ là một chút nhạc đệm nho nhỏ. Cơ duyên tới, hấn không ngại tìm tòi đến cùng, cơ duyên không tới, coi như không tồn tại. Đây cũng không phải là tâm tính của hấn đã vượt qua cảnh giới của sự ham muốn, đã có thể hoàn toàn xem thường sự tồn tại thần bí của Vân La Đạo Cung, mà là trong tay hấn còn có một thế giới huyền diệu hơn nhiều, đang đợi hấn thăm dò, tìm hiểu!

301. Chương 258: Lối Vào

Trương Trường Thanh vội vàng đi vào Cơ Kim hội, tìm Thích Viễn Sơn đang nằm dài xem xét bản đồ.

Thích Viễn Sơn ngẩng đầu, thần sắc phấn chấn nói:

- Trường Thanh, chúng ta đã có thể tìm được cửa vào cung!

Trương Trường Thanh trên mặt vui vẻ nói:

- Vậy sao!

Thích Viễn Sơn nói:

- Anh qua đây xem bản đồ...

Chờ Trương Trường Thanh đi tới, hấn chỉ vào một điểm trên bản đồ núi Hồ Lô, nói:

- Thấy chỗ này không, tôi hoài nghi cửa vào nằm ở chỗ này!

Trương Trường Thanh ngưng thần nhìn lại, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Ứng Chủy Câu... đầm Tiên nữ ...

Thích Viễn Sơn lấy ra một tập tư liệu nói:

- Đây là ta sửa sang lại tư liệu về Ứng Chủy Câu cùng đầm tiên nữ, có truyền thuyết sơn dã, có báo cáo thăm dò, cũng có một ít tư liệu cổ ghi lại, còn có một vài tấm ảnh hiện trường.

Trương trường thanh tiếp nhận tư liệu, xem qua chừng hơn mười phút đồng hồ sau đó nói:

- Lão Thích, so với tu sĩ, tôi hoàn toàn là một người ngoài ngành. Nói thật, tôi còn chưa nhận ra truyền thuyết này cùng với cái cung đó có liên hệ gì. Nhưng chỉ cần lão có thể xác định, tôi nghe kết quả là được.

Thích Viễn Sơn lại nói:

- Vẫn không thể hoàn toàn xác định, chỉ có thể nói từ những đầu mối này, thì đây là nơi có khả năng lớn nhất.

Trương Trường Thanh nói:

- Nếu là khả năng lớn nhất, vậy hãy để cho người tiếp tục thăm dò cẩn thận...

Thích Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Sự tình không đơn giản như vậy, nếu nơi này đúng là lối vào, gần đây chuyên gia tiếp tục thăm dò chẳng khác gì là hại đến tính mạng bọn họ. Quan trọng nhất là, cửa vào một khi bị mở ra, tất sẽ có dị tượng xuất hiện, chẳng lẽ anh hi vọng bọn họ sẽ chứng kiến chuyện này sao?

Trương Trường Thanh nói:

- Ý của ngài là?

Thích Viễn Sơn trầm giọng nói:

- Ý của tôi rất đơn giản, việc thăm dò cuối cùng chỉ có thể do chính mình đi. Nhưng trước đó, có một số việc cần anh an bài...

- Mời nói, đừng úp mở nữa...

Thực ra yêu cầu của Thích Viễn Sơn cũng rất đơn giản, đầu tiên là rút toàn bộ chuyên gia về, say đó chỉ cần một người duy nhất cùng mình vào núi, dùng để làm cảnh giới bên ngoài. Không cần nhiều người, khoảng 5 đến 6 người là đủ chỉ cần mấy bảo vệ ở bờ hồ Tiên Nữ là được. Tiếp theo, ông ta yêu cầu một thợ lặn được trang bị chuyên nghiệp lặn, Uyển Lăng không phải là khu duyên hải, các thiết bị hoàn toàn có thể mua được cho nên ông ta cần Trương Trường Thanh đi làm việc này. Ngoài đó ra, ông ta còn hi vọng Trương Trường Thanh có thể chuẩn bị được một ít thuốc nổ mạnh...

- Cần những thứ này để làm gì?

Trương Trường Thanh có chút kinh ngạc hỏi.

Thích Viễn Sơn nói:

- Lo trước họ khỏi xảy ra họa thôi... Không ai biết ở dưới có cái gì, là mê cung hay là huyết chưởng ai biết được... Chuẩn bị một ít đánh phá rất có thể trong thời khắc mấu chốt sẽ phát huy tác dụng.

Thực ra ông ta yêu cầu Trương Trường Thanh chuẩn bị thuốc nổ còn có một mục đích khác, nếu thực sự vào được đạo cung ở hồ Tiên Nữ, dù có lấy được đan thư hay không thì y cũng sẽ phá hủy nơi này. Nếu như lấy được đan thư thì cũng chẳng khác nào phá hủy toàn bộ dấu vết. Nếu không được cũng hủy diệt đường vào. Tóm lại là y có lấy được đan thư hay không thì người khác cũng đừng mong vào đây mong được lợi lộc gì.

- Những chuyện khác để làm thôi, còn chuẩn bị thuốc nổ thì cần chút thời gian...

Trương Trường Thanh trầm ngâm nói.

Tuy y là một bên đại ngạc nhưng trong lúc cần thiết muốn đến những nơi có những thứ nhạy cảm cũng cần một khoảng thời gian cân nhắc.

Thích Viễn Sơn nói:

- Ông chỉ có 24h. Chậm nhất là ngày kia phải có những thứ ấy. Trường Thanh à, không phải tôi giục ông cái gọi là đêm dài lắm mộng, tôi lo thời gian để càng lâu thì sẽ gặp nhiều chuyện xấu, đạo lý này hẳn ông cũng rõ.

Trương Trường Thanh gật đầu nói:

- Lão Thích, ngài không cần nói nhiều. Việc này tôi lập tức giao cho lão Hắc làm.

Lão Hắc là bảo vệ bên cạnh ông ta, đã từng đi lính khá nổi tiếng trên giang hồ, việc này giao cho gã là thích hợp nhất.

Thích Viễn Sơn nói:

- Đúng rồi, tôi còn một yêu cầu nữa. Những thứ trang bị ấy không chỉ nhỏ mà còn không được thấm nước...

Trương Trường Thanh gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ nói với lão Hắc.

Dừng lại một chút dường như y có do dự gì đó lại nói:

- Lão Thích, lần thăm dò này có thể cùng đi với tôi không?

Thích Viễn Sơn kinh ngạc nói:

- Ông và tôi cùng xuống?

Trương Trường Thanh nói:

- Không, không. Đương nhiên là không phải thế, ngoài người ở bên ngoài canh gác thì dù sao cạnh ngài cũng cần 2 người nữa, chờ sai khi vào hồ Tiên Nữ ít nhất cũng cần một người tiếp ứng.

Thích Viễn Sơn nghe thấy vậy không khỏi nhú mày:

- Thực ra mà nói, tôi không đề nghị ông làm như vậy. Tôi đã nói rồi, nếu thực sự cung đó có lối ra vào đến lúc đó sẽ xuất hiện một vài hiện tượng đặc biệt. Ông không phải là tu sĩ, tôi lo ông sẽ bị thương...

Trương Trường Thanh lại nói:

- Tôi có thể ở xa một chút.

Thích Viễn Sơn thấy ông ta cứ khẳng khẳng như vậy trong lòng cười lạnh mấy tiếng nhưng ngoài miệng thì lại sáng khoái nói:

- Được rồi, đến lúc đó ông sẽ đi cùng tôi. Sau khi tôi xuống, đúng là trên bờ cũng cần một người tiếp ứng.

Thích Viễn Sơn là người từng trải, cũng lắm rõ lòng người.

Thân là hậu môn đạo duệ, đương nhiên y biết hợp tác với Trương Trường Thanh có tai hại như thế nào. Nhưng y đã sớm nghĩ, nếu lấy được đan thư y sẽ ghi nhớ toàn bộ nội dung say đó đầu tiên là hủy diệt nó cứ như vậy dù tin tức có bị Trương Trường Thanh tiết lộ ra ngoài thì y cũng không cần quá lo lắng cho sự an toàn của bản thân. Cái gọi là đầu cơ kiếm lợi sau khi đan thư bị phá hủy thì y đã có một đan thư khác. Cái này có hơi giết chết gấu mèo nhưng chính là quốc bảo. Nếu việc này không có kết quả thì cũng như không có duyên với đan thư, như vậy y có thể trực tiếp xử lý Trương Trường Thanh rồi cao chạy xa bay...

Thích Viễn Sơn có sự tính toán của mình, Trương Trường Thanh cũng không ngoại lệ.

Sau khi Thích Viễn Sơn rời đi, ông ta gọi lão Hắc đến ngoài những yêu cầu của Thích Viễn Sơn còn phá lệ dặn dò một vài chuyện khác.

36 hào viện, Mạc Ngôn ăn cơm trưa xong nghỉ ngơi trog một đình.

Lúc này đã là tháng 7. Thời tiết đã bắt đầu nóng lên nhưng 36 hào viện ngay dưới chân núi Hồ Lô, thỉnh thoảng còn có gió núi thổi xuống hơn nửa xung quanh có rất nhiều cây cối trong viện nhiệt độ cũng không cao.

Mạc Ngôn đang chợp mắt thì bị Vân La đánh thức.

- Cha, điện thoại...

Vân La giờ cái di động quý báu chạy đến.

Mạc Ngôn mở mắt ra nói:

- Điện thoại của ai vậy?

- Con không biết...

Vân La thoáng nhìn dây số nói:

- Con chưa thấy số này bao giờ.

Mạc Ngôn cầm lấy điện thoại thoáng nhìn .

Mạc Ngôn mở khóa, nói:

- Chào ngài, tôi là Mạc Ngôn.

Trong điện thoại vang ra một tiếng cười sang sảng nói:

- Mạc Ngôn, ta là Mã thúc của cháu đây.

Cục trưởng Mã

Mạc Ngôn không khỏi ngần ra, ông ta gọi điện cho mình làm gì?

- Mạc ngôn à, ta chờ làm khách của cháu mà lâu quá. Ta nói, có phải Mã thúc không có ý đến diện kiến thì cũng không gặp được cháu...

Thực ra dụng ý của Mã cục trưởng gọi đến cũng rất đơn giản, chính là mời Mạc Ngôn đến nhà làm khách.

Nói đến chuyện làm khách, thực ra cục trưởng Mã cũng muốn về tuy đã bị Mạc Ngôn viện đủ lý do để từ chối.

- Hôm nay ta được nghỉ, dì Mã đang làm chút thức ăn, bây giờ đang thiếu người uống rượu.

Mạc Ngôn phiền nhất là đi thăm người thân nhưng cục trưởng mã nói mọi việc đã quyết hẳn thực sự ngưng từ chối nói:

- Chú Mã, nếu chú không chê cháu phiền, rượu này cháu nhất định uống rồi.

Mã sảng cười dài nói:

- Vậy thì mau đến đây đi, cháu có biết địa chỉ không...

Cúp điện thoại Mạc Ngôn không khỏi cười khở, nhìn đồng hồ mới hơn 12h, cơm trưa trong bụng hẳn còn chưa kịp tiêu hóa.

Ra cửa lên xe hẳn nổ xe chạy đến chỗ của cục trưởng Mã.

Nửa đường, hẳn dừng lại mua giỏ hoa quả, lần đầu tới cửa dù có thể nào cũng phải có một chút lễ vật mà giỏ hoa quả chính là lựa chọn không tồi.

Tới chỗ của cục trưởng Mã, Mạc Ngôn xuống xe xách giỏ hoa quả đi vào cửa.

Mã cục trưởng ở một tiểu khu Bình Hồ, biệt lập với một tiểu viện, tuy không xa hoa lắm nhưng yên tĩnh bên trong cũng thanh nhã.

- Vào đi, vào đi, rượu ngon đang chờ cháu đấy.

Cục trưởng Mã mặc thường phục, tự mình ra mở cửa cho Mạc Ngôn.

Phía sau ông ta là một người phụ nữ thướt tha đang nhìn Mạc Ngôn cười híp cả mắt.

Người này chính là vợ của cục trưởng Mã, nhìn Mạc Ngôn cười nói:

- Lão Mã, đây chính là Mạc Ngôn mà ông nhắc tới hả, người Mạc gia các cháu thật đẹp trông rất lịch sự...

Mạc Ngôn cười gọi dì Mã sau đó đưa giỏ hoa quả.

302. Chương 259: Mã Gia Yến

Mã phu nhân nói khách sáo mấy câu sau đó cùng với Mã cục trưởng tiếp đãi Mạc Ngôn.

- Chỉ là mấy việc cón con, rượu cũng không phải rượu gì ngon lắm, là bản địa Uyển Lăng sinh ra lão Đốt. Luận về tuổi nó không hơn cháu là bao. Cát suốt 30 năm trong hầm...

Đối với cục trưởng Mã mà nói, bữa cơm hôm nay chính là vì muốn quan hệ gần hơn với Mạc gia, cho nên không khí cũng thoải mái lại thân thiết.

Nhưng tỉ mỉ lại khiến hẳn có chút khổ tâm.

Đồ ăn thì bình thường nhưng rượu cất hầm 30 năm có tiền cũng chưa chắc đã mua được thứ tốt, dùng để chiêu đãi Mạc Ngôn cũng đủ độ thành ý. Ngoài ra ông ta biết Mạc Ngôn thân phận nhạy cảm cho nên hôm nay mới cùng vợ giả làm bảo mẫu.

Ba người ngồi xuống bàn ăn, Mã cục trưởng phu nhân cầm đũa, mượn cớ dời khỏi bàn ăn.

- Chúng ta uống nào, không cần phải để cho bà ấy xen vào...

Mã cục trưởng nói:

- Các lão gia uống rượu tốt nhất là không có đàn bà, Mạc Ngôn uống với Mã thúc một chén.

Mạc Ngôn giờ chén rượu lên cười nói:

- Mã thúc, chén rượu này cháu mượn hoa hiến Phật, mời chú.

Tử lượng của Mạc Ngôn thì không cần phải nói, Mã cục trưởng cũng có kinh nghiệm, một hũ rượu hơn 30 năm chưa đầy nửa tiếng đã vào bụng hai người.

Mã cục trưởng đứng dậy lấy một chai, cười nói:

- Môn này hai người uống cao hứng, có tin Mã cục trưởng xử lý được bình rượu này không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chỉ cần Mã thúc cao hứng, cháu khẳng định là uống được.

Mã cục trưởng cười ha ha, mở nắp bình ra đang định rót cho Mạc Ngôn thì chuông cửa vang lên.

Chỉ một lát sau, Mã phu nhân đã dẫn một người có khuôn mặt trắng nõn đeo mắt kính đi đến.

- Mã Ngôn, giới thiệu với cháu, cháu đây chính là cháu trai ta, gọi là Khúc Thanh.

Mã phu nhân cười giới thiệu với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đứng lên cười nói:

- Hân hạnh!

Khúc Thanh có vẻ lễ phép, bắt tay với Mạc Ngôn sau đó nhìn về phía Mã cục trưởng cười hì hì nói:

- Dượng, cháu nhớ lão Đốt 30 năm lên mới đến...

Thực ra anh ta nói vậy nhưng trong bụng cũng ngạc nhiên. Dượng mình không tích rượu nhưng lại thích giấu rượu sai hôm nay lại lấy lão Đốt ra chiêu đãi người thanh niên này.

Khúc Thanh nhớ rất rõ, bình rượu hơn 30 năm này là lúc thổ thụ mình còn sống chính là thể diện của nhạc phụ vậy mà hôm nay gọi Mạc Ngôn đến lại có thể lấy ra hai chai.

Mã cục trưởng tức giận nói:

- Bớt lời đi, xuống bếp lấy chén rồi ngồi xuống.

Khúc Thanh lại nói:

- Dượng, con có nói giỡn đâu... thực ra đi qua con thuận đường đến thăm ngài và cô rồi đi ngay mà.

Mã cục trưởng cau mày nói:

- Làm gì mà phải vội đi ngay, thời gian uống với khách một chén rượu cũng không có.

Cậu ta đối với ấn tượng của vợ mình cũng không tệ lắm, nếu đã đến bà ấy đã có lòng giới thiệu với Mạc Ngôn. Xem ra cũng có duyên với vợ mình, Mạc đại thiếu gia không phải là người mà ai cũng có thể kết duyên được.

- Dượng, thực sự là cháu không có thời gian, cháu phải đến kinh độ gặp mấy người bạn...

Nói xong, cậu ta giương giương tự đắc nói:

- Là người của Hồ gia.

Mã cục trưởng cau mày nói:

- Người Hồ gia có nhiều lắm, cháu nói là người Hồ gia nào?

Khúc Thanh nói:

- Chính là Thương Dịch của tập đoàn Hồ gia.

Tập đoàn Thương Dịch.

Thực ra Mạc Ngôn cũng biết tập đoàn này, chủ yếu là kinh doanh điện tử lớn nhất trong nước. Tuy không có nhân vật đại biểu thế giới nhưng cũng không thể khinh thường.

Đương nhiên cục trưởng Mã cũng biết tập đoàn này nói:

- Sao cháu lại biết người của Hồ gia?

Khúc Thanh có chút đắc ý nói:

- Lần trước đến kinh đô liên hệ một số việc, qua bạn bè giới thiệu cháu mới biết. Lần này chính là một tiểu bối của Hồ gia, nghe nói là người thừa kế thứ 3, anh ta đã chiêu đãi cháu, lần này đến Uyển Lăng thì đương nhiên cháu cũng phải tận tình.

Dừng lại một chút cậu ta lại nói:

- Thực ra bọn họ đã đến từ mấy hôm trước, hôm qua bọn cháu mới gặp. Tối hôm qua uống nhiều rượu nên cháu về nhà thay quần áo... nhưng bọn họ đã gọi điện giục cháu qua.

Mã cục trưởng gật đầu nói:

- Vậy thì cháu đi đi, đường để cho người ta đợi lâu, còn nữa rượu Cốt Cương Dao, tửu lượng cháu ít uống ít thôi...

Khúc Thanh gật đầu liên tục sau khi bắt chuyện với Mã phu nhân liền chuẩn bị dời đi.

Đúng lúc này Mạc Ngôn lại nói:

- Khúc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, bạn Hồ gia của cậu là nam hay nữ?

Khúc Thanh không khỏi ngẩn người ra không rõ sao Mạc Ngôn lại hỏi vậy nhưng anh ta vẫn đáp:

- Là nam, gần bằng tuổi tôi. Sao vậy, Mạc tiên sinh cũng biết cậu ấy?

Mạc Ngôn cười, không trả lời mà tiếp tục hỏi:

- Tôi đoán, tối hôm qua lúc các cậu uống rượu bên các cậu hẳn là có rất nhiều đàn bà.

Khúc Thanh cau mày nói:

- Là bạn bè tụ họp có con gái thì cũng là bình thường.

Mạc Ngôn gật đầu không nói nữa.

Đúng là không hiểu ra sao cả... Khúc Thanh bị Mạc Ngôn nói cho mấy câu mà không hiểu sao cả, nếu không phải dữ thể diện cho Dượng thì cậu ta đã hỏi Mạc Ngôn cho rõ ràng.

- Dượng, cô, con đi đây, lúc về con sẽ đến thăm hai người.

Khúc Thanh chào vợ chồng Mã cục trưởng rồi dời đi.

Vừa đi đến cửa thì Mạc Ngôn lại mở miệng nói:

- Khúc Thanh, tối qua lên giường với mấy người?

Lúc này câu đó đã trực tiếp khắc sâu vào ý thức của Khúc Thanh.

Khúc Thanh nghe thấy vậy thốt lên:

- Một người, là người bạn của Hồ Tuấn mang đến trông rất xinh đẹp...

Còn chưa nói hết cậu ta đã thấy không ổn liền lấp bắp nhìn về phía Mã cục trưởng nói:

- Dượng, cháu.... tối qua cháu uống nhiều quá.

Giáo dục của Khúc gia từ trước đến nay đều rất nghiêm, huống hồ là đứng trước mặt một cục trưởng cục cảnh sát. Khẳng định là Khúc Thanh không thể thoát khỏi bị mắng chửi.

Đàn ông phong lưu một chút ở bên ngoài thì cũng không có gì to tát nhưng lên giường hơn nửa lại là hành vi say rượu gặp trưởng bối cũng không làm bộ như không bị phát hiện.

Mã cục trưởng nói:

- Người cầm miệng cho ta.

Mã phu nhân ở bên cạnh sắc mặt cũng không tốt, trừng Khúc Thanh nói:

- Đứa trẻ này thật đúng là làm cho người ta không tin tưởng được, trên đầu chữ sắc có một cây đao cháu có biết không hả?

Là đàn bà nên cũng mềm hơn, không có vẻ gì là trách mắng thực ra bà cũng muốn ngăn lời chồng, để tránh tức giận trách Khúc Thanh trước mặt Mạc Ngôn. Nhưng bà cũng thấy có chút kì lạ sao Mạc Ngôn lại biết chuyện của Khúc Thanh mà nói ra trước mặt mọi người.

Lúc này, cục trưởng Mã nhìn về phía vợ trầm giọng nói:

- Bà cũng im miệng cho tôi.

Mã phu nhân cũng ngăn người ra cũng không biết vì cái gì mà chồng lại ra vẻ uy phong với mình. Nhưng bà xưa nay vốn hiền lành cả lại trước mặt Mạc Ngôn cũng khó mà nói được cái gì, chỉ oán hận nhìn chồng một cái.

Đương nhiên, không phải vô duyên vô cớ mà Mã cục trưởng tức giận, cũng không chỉ có chuyện hoang đường của Khúc Thanh.

Ông ta nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Có vấn đề.

Mạc Ngôn gật đầu cũng không nói gì.

Sắc mặt của cục trưởng Mã trở nên khó coi nói:

- Nghiêm trọng không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thực ra là nghiêm trọng nhưng gặp cháu... Ha ha, có cháu ở đây Mã thúc cứ yên tâm đi.

Mã cục trưởng nghe thấy vậy không khỏi thở phào.

Hai người, một hỏi một trả lời, Mã phu nhân và Khúc Thanh ở bên cạnh không hiểu sao cả, cũng không biết rốt cục là hai người này đang nói cái gì.

Mã phu nhân không nhịn được liền hỏi:

- Lão Ma, các ông đang nói cái gì vậy?

Mã cục trưởng tức giận nói:

- Không sợ nói cho bà biết, chính tôi cũng không biết đang nói cái gì?

Lời này của ông ta như vớ vẩn nhưng thực tế cũng là câu nói thật.

Ở tỉnh sảnh, ngoài Đỗ Tiểu Âm ra thì ông ta là người hiểu Mạc Ngôn nhất.

Mạc Ngôn chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra tối qua Khúc Thanh đã phạm phải chuyện hoang đường, cục trưởng Mã thấy bất thường không có gì là lạ. Chỗ thực sự không bình thường chings là loại rượu này thực ra cũng có điểm hoang đường không phải là chuyện gì to tát theo lý thuyết chắc là Mạc Ngôn sẽ không vạch trần nhưng Mạc Ngôn không những vạch trần mà còn nói trước mặt mọi người.

Có sự khác thường là vì cái gì, Mã cục trưởng là trình thám nhiều năm lập tức hiểu ngay trong chuyện này có gì đó kỳ quặc.

Với sự hiểu biết của Mạc Ngôn, tuy người thanh niên này có điểm lạnh lùng nhưng cũng không phải là không biết đối nhân xử thế hẳn làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Đối với Khúc Thanh, ông ta chưa kịp hỏi cụ thể mà là muốn là muốn làm rõ chuyện hoang đường trong đó có nghiêm trọng hay không.

Vì thế mới có đoạn hỏi đáp mê mị kia.

- Dì Mã, cháu có mấy câu muốn nói với Mã thúc, dì có thể cùng Khúc Thanh tránh đi một chút được không?

Mạc Ngôn nhìn về phía Mã phu nhân mỉm cười hỏi.

Mã phu nhân đang ngăn người ra thấy chồng nhìn mình ra hiệu lập tức gật đầu nói:

- Được, ta và Khúc Thanh sẽ ở phòng bên, ta cũng có chuyện cần hỏi nó.

Khúc Thanh có vẻ không vui đáp nói:

- Cô, cháu còn có việc...

Mạc Ngôn cười nói:

- Khúc Thanh, tôi cần cậu ở đây không được đi.

Khúc Thanh cau mày nói:

- Anh có ý gì?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Ý của tôi rất đơn giản... Nếu bây giờ cậu đi khỏi chỗ này, tôi cam đoan cậu không sống nổi một năm nữa. Nếu cậu cứ đi thì ngay cả cô gái hôm qua cậu ngủ cùng thì nửa năm cũng không sống nổi đâu.

303. Chương 260: Lại Thấy Sâu Độc

Khúc Thanh nghe thấy những câu này vẻ mặt không khỏi đại ra.

Lúc này Khúc Thanh nhìn về phía Mạc Ngôn ánh mắt không khác gì coi thường.

Không chỉ có anh mà mà Mã phu nhân cũng nghĩ thâm đứa bé của Mạc gia này không phải đầu óc có vấn đề gì đấy chứ?

Mạc Ngôn nói chuyện không giạt gân cũng không khiêu khích sự chú ý của bà ta nhưng Mã cục trưởng là người đa nghi. Trước đây là chuyện mờ quặng đến Đạm Thủy sơn trang cho đến bệnh tình của thôn Dân Tộc, rồi đến cái vấn kiện kia ông ta đều rõ, đối với Mạc Ngôn ở cả tỉnh sảnh thì ông ta hiểu Mạc Ngôn chỉ sau Đỗ Tiểu Âm.

Lúc này ông ta thấy ánh mắt của Khúc Thanh có vẻ miệt thị, trong lòng tức giận tiểu tử này thật đáng đánh.

- Khúc Thanh, cháu có ánh mắt gì vậy, có tin là ta dùng lão bì đánh cháu không?

Cục trưởng Mã dùng từ lão bì thực ra là tiếng địa phương của Uyển Lăng, nó chính là cái dây lưng.

Khúc Thanh thực sự sợ dựng nghe xong những câu này kìm chế sắc mặt.

- Mã thúc, chú cứ yên tâm, chờ một chút đừng nóng nảy.

Mạc Ngôn cười với Mã cục trưởng, sau đó nhìn về phía Khúc Thanh nói:

- Khúc Thanh, có phải cậu cảm thấy chuyện vừa rồi rồi tôi nói có vẻ giạt gân không?

Khúc Thanh trợn mắt không nói lên lời nhưng lại nói thầm. Há chỉ nói chuyện giạt gân đúng là làm trò nguyên rủa ta.

Về mặt không thoải mái của cậu ta, Mạc Ngôn cũng không tính toán, hần chỉ vào chỗ dưới huyệt thiên trung nói:

- Khúc Thanh, cậu hãy dùng tay ấn ở chỗ này một cái.

Khúc Thanh nghi ngờ nói:

- Đang yên đang lành ấn chỗ này làm gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tự nhiên là tốt, cậu cứ ấn rồi biết.

Khúc Thanh vẫn có chút do dự, Mã cục trưởng tức giận nói:

- Bảo làm theo thì làm theo đi, ấn vào thì nó chết à.

Khúc Thanh đỡ khóc đỡ cười. Đành phải làm theo nói:

- Là chỗ này sao?

Mạc Ngôn nói:

- Dịch lên phía trước 1cm.

Khúc Thanh nhún vai, di chuyển ngón tay lên phía trước.

- Là chỗ này, không cần ra sức chỉ cần nhẹ là được, nếu nặng tôi e là cậu ăn không tiêu đâu.

Mạc Ngôn dặn dò.

Làm sao mà Khúc Thanh chịu tin những lời này của hắn, sau khi tìm được vị trí anh ta khinh thường cười yếu ớt rồi ần xuống.

Nhưng ần một cái, cậu ta liền cảm thấy được ngón tay như một cây sắt cắm vào ngực.

- Ôi.

Từ bé đến lớn Khúc Thanh chưa bao giờ cảm thấy đau như thế. Sau khi kêu lên một tiếng thảm thiết cái mặt khổ nhăn trắng bệch đi đúng là đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

May mà Mã phu nhân đứng bên cạnh vội đỡ lấy cậu ta vội la lên:

- Tiểu Thanh, tiểu Thanh cháu sao vậy?

Mạc Ngôn thấy thế không thể lắc đầu liền đỡ lấy Khúc Thanh nói:

- Dì Mã, giao cho cháu đi.

Mã phu nhân vội kêu lên:

- Mạc Ngôn, rốt cục đây là thế nào? Tiểu Thanh không sao chứ?

Mạc Ngôn lấy cái ghế ra để Khúc Thanh ngồi xuống rồi nói:

- Yên tâm đi, cậu ta không xảy ra chuyện gì lớn đâu nghỉ ngơi là khỏe lại ngay mà.

Nói xong hắn cầm tay của Khúc Thanh thay cậu ta vuốt kinh mạch.

Ngay khi Khúc Thanh bước vào cửa, Mạc Ngôn đã phát hiện ra cậu ta có cái gì đó không đúng.

Bính thường mà nói, Khúc Thanh còn trẻ như vậy dương cương khí đủ nhưng trong mắt Mạc Ngôn, Khúc Thanh lại là âm thịnh dương suy, trong cơ thể dương khí từng thiếu hụt.

Khí trong cơ thể người lấy âm dương làm cơ sở tổng thể là cân bằng.

Nếu dương khí thiếu hụt, có 2 cách có thể bổ sung, một là thuốc bổ, hai là thực bổ. Nhưng cả hai cách này đều có chỗ thiếu hụt, tốc độ quá chậm chỉ để điều dưỡng chứ không bổ sung được ngay tức thì. Nhất là như Khúc Thanh dương khí thiếu hụt, cả thuốc bổ và thực bổ đều không kịp. Trong tình huống này, cơ thể người sẽ không chống đỡ được!

Điểm chết người chính là, đối với Khúc Thanh mà nói, dương khí trong cơ thể cậu ta không chỉ bị thiếu hụt mà còn không ngừng bị tiêu hao.

Điều này cũng có nghĩa là nếu chuyển dời công phu thì tuổi thọ của cậu ta sẽ ngày càng giảm.

Đây là Mạc Ngôn đột nhiên thốt ra như vậy, tình trạng này phát triển hơn nữa đừng nhìn thấy Khúc Thanh bây giờ vui vẻ nhưng thực ra cậu ta khó mà sống được đến sang năm.

Cũng may là lấy cách bổ sung căn nguyên dương khí, cũng thực sự không phải là vung lên mà là nhu cầu khác thường.

Còn đối với Khúc Thanh mà nói, đây cũng không phải là một tin tốt duy nhất thực sự may cho cậu ta là gặp được Mạc Ngôn ở đây.

Có Mạc Ngôn cậu ta muốn chết cũng khó, hơn nữa cũng không cần tiêu hao dương khí.

Tuy Mạc Ngôn không thể thay đổi ngũ hành nhưng âm dương đủ cả, chỉ cần vượt qua một đạo chân khí cũng đủ để kéo Khúc Thanh từ cõi chết trở về.

Nhưng Mạc Ngôn cũng không vội ra tay mà liên tục xem xét kĩ.

Mọi chuyện đều có nguyên nhân.

Mạc Ngôn phát hiện sức khỏe của Khúc Thanh dồi dào, rất khỏe không giống như là cơ thể phần ngoài xuất hiện vấn đề.

Sau khi xem xét kĩ lưỡng, rốt cục thì hắn cũng xác nhận hiện tại đúng là Khúc Thanh không xuất hiện kết quả là có nguyên nhân.

Chỗ lồng ngực của Khúc Thanh có hai vết thương rất lớn, đối xứng nhau. Miệng vết thương chỉ to như hạt vừng hơi sưng đỏ nhưng gần vết thương có dính chất lỏng, lại là chất lỏng có chứa độc tính. Sau khi xem xét cẩn thận Mạc Ngôn thấy hai vết thương này chính là vết cắn của loại sâu không biết tên.

Ngoài ra, dưới vết thương khoảng 1cm còn có cất dấu một quả trứng của con sâu vừng.

Cái trứng này cũng kì lạ, ngủ đông trong cơ thể Khúc Thanh không sống dựa vào máu mà là không ngừng hấp thụ dương khí của cậu ta.

Sau khi thấy trứng con côn trùng này, suy nghĩ đầu tiên trong đầu Mạc Ngôn chính là Khúc Thanh đã bị người hạ độc cổ.

Hi vọng sự phân biệt này của hắn chính xác, bởi vì tiếp tục xem xét hắn còn phát hiện trứng con côn trùng này và hơi thở của cô gái còn vương ở trên người Khúc Thanh là hoàn toàn khác nhau.

Mạc Ngôn cũng không thành thạo về côn trùng cổ đạo nhưng hắn cũng biết dù là bọ mạng cổ thì cũng vẫn là sâu độc, nó và hơi thở của chủ nhân nó là hoàn toàn khác nhau nếu không nói là cổ không còn là cổ mà nhiều nhất chỉ có thể coi là côn trùng.

Thực tế không có loại côn trùng nào sinh ra đã độc, cái gọi là sâu độc thực ra phải trải qua bí pháp mà có. Đúng từ góc độ mê tín mà nói, quá trình nuôi và diễn biến của nó không có được quy mô lớn có thể nói mỗi một con sâu độc đều là độc nhất vô nhị. Cũng không có cách nào phục chế lại tiến trình diễn biến mà chỉ có thể mơ hồ không chế được nó.

Sau khi so sánh hơi thở Mạc Ngôn lập tức khẳng định, người hạ cổ Khúc Thanh chỉ có thể là cô gái tối hôm qua đã chung giường gối với cậu ta.

Gặp chuyện này Mạc Ngôn không thể mặc kệ được.

Đây cũng không phải là chuyện hắn thích lo hay là tinh thần trọng nghĩa, nói trắng ra là chỉ là một cái nhìn lãnh địa. Hắn tu hành ở Uyển Lăng nơi này một phần ba là của hắn, sao hắn có thể để các tu sĩ tùy ý vào cửa nhà của mình được? Hồng chim đây là một nơi tu sĩ ngoài không thể có mặt. Mạc Ngôn thấy, loại cổ này thậm chí là tà tu của Tổng Thanh Viễn cũng còn kém xa.

Quan trọng nhất là KHúc Thanh là cháu trai của vợ chồng Mã cục trưởng, hắn không thể mặc kệ đứng nhìn.

Sau khi nhập một đạo chân khí, Khúc Thanh đã từ từ tỉnh lại.

Mạc Ngôn không có ý định xử lý người này nhưng việc đã đến nước này hắn cũng không thêm kéo xuống.

Hắn vạch áo Khúc Thanh ra.

Sau đó, dùng ngón út nhú lại phá vết thương sưng đỏ trên ngực Khúc Thanh.

Mã phu nhân đứng bên không khỏi hoảng sợ nói:

- Mạc Ngôn, cháu đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ không dùng tiêu độc được sao?

Mã cục trưởng liền lườm vợ một cái nói:

- Đừng có nói.

Lúc này Mạc Ngôn đang dùng chân khí hút trứng côn trùng ra, để lên đầu ngón tay cười nói:

- Dì Mã, dì cứ yên tâm đi, Khúc Thanh chỉ bị con sâu cắn một cái thôi.

Mã phu nhân nhìn thấy cái trứng sâu còn nhỏ hơn hạt vừng, sắc mặt trắng bệnh đi nói:

- Không chỉ bị nó cắn đấy chứ?

Mạc Ngôn cười kể lại nói:

- Cháu cũng không rõ nhưng tóm lại là bây giờ Khúc Thanh không sao rồi.

Nói xong hắn vận chuyển chân khí lên đầu ngón tay biến trứng côn trùng này thành bột mịn.

Một phòng xa hoa ở Uyển Lăng, có một người đang ngồi trên ghế salon đọc tạp chí đột nhiên phun ra ngụm máu tươi rồi ngã nhào từ ghế xuống đất.

Người đàn bà này chưa đến 30 tuổi, trông có vẻ lẳng lơ, nhất là làn da bôi phấn trắng chói cả mắt.

Phun một ngụm máu tươi ra, cô ta ngã trên mặt đất làn da cũng héo đi chỉ trong nháy mắt cũng trở lên khô cằn giống như thao một lớp sáp thấm nước vậy.

- A Nhã, sao vậy?

Ngoài phòng một người phụ nữ 30 tuổi thấy trong phòng có động tĩnh liền vội đẩy cửa vào.

Cô ta thấy A Nhã ngã phục trên mặt đất vô cùng hoảng sợ, lập tức ôm lấy A Nhã đặt lên ghế salon.

Mọi A Nhã vẫn còn máu nhìn thấy người phụ nữ này nói:

- Sư tử, tử cổ của em bị người ta phá rồi.

Người được gọi là sư tử đó không khỏi kinh ngạc nói:

- Em khẳng định?

A Nhã giãy dựa trên ghế, môi đỏ lên cũng phun ra một con sâu lạ trắng như ngọc.

304. Chương 261: Hạ Độc Cổ

Con sâu này thoát nhìn có vẻ giống con ve trên lưng, còn có ba vết máu tươi.

Lúc này nó ghé sát vào tay A Nhã run lên dường như cũng cảm nhận được sự thống khổ.

- Sư tử xem, trên bốn mạng của em có 4 đạo huyết bây giờ chỉ còn lại 3.

Sư tử cau mày nói:

- Sao tử cổ lại bị người ta phá?

A Nhã nói:

- Tử cổ hôm qua vừa mới sinh trứng bây giờ chúng còn chưa kịp nở.

Sư tử nói:

- Đêm qua em và tên họ Khúc?

A Nhã gật đầu nói:

- Chính là hắn, người này sinh cơ dồi dào, dương khí mạnh mẽ nơi thích hợp nhất để trứng nở.

Nói xong cô ta run lên lại ho ra máu nói:

- Sư tử, ở đây có cao nhân. Tốt nhất là chúng ta mau chóng đi đi.

Sư tử không cho là đúng nói:

- Chuyện còn chưa lo sao có thể đi được? Hơn nữa, có Hồ sư đệ ở đây cho dù là có cao nhân cũng không làm khó dễ được ta. Đừng quên, đó là tiền tài và thể lực để vào thế giới lực đan. Có Hồ sư đệ, có biếm vàng chắn phía trước làm gì có chuyện phải đi.

Về mặt lo âu cô ta vượt khuôn mặt khô cằn của A Nhã thương tiếc nói:

- Để chị đi lấy bình máu đến cho em.

A Nhã giữ chặt cô ta lại nói:

- Sư tỷ, tiếng động lớn quá?

Sư tỷ nói:

- Không sao, em ngủ trước đi, cô ấy hút thuốc qua nhiều nơi này ăn uống cái gì cũng có không ai nghi ngờ đâu.

A Nhã lại nói:

- Không phải là em lo mà là sợ.

Còn chưa dứt lời, sư tỷ đã nhận tiện nói luôn:

- Em lo cáo tên kia phá cổ tử của em? Cứ yên tâm đi, mặc kệ hắn là ai dám ra tay làm chuyện xấu tốt nhất là chuẩn bị chịu hậu quả đi.

Trong thư phòng của Mã gia, Mã cục trưởng nói:

- Mạc Ngôn, nói cho ta một chút đây rốt cục là chuyện gì?

Mạc Ngôn ngồi đằng say ghế, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Mã thúc, có một số chuyện không phải cháu không muốn nói mà là cháu lo nói ra chú sẽ không chịu được.

Mã cục trưởng cau mày nói:

- Không chịu được? Phương diện nào?

Mạc Ngôn chỉ vào huyết thái dương nói:

- Ở quan niệm.

Mã cục trưởng nhìn về phía Mạc Ngôn sắc mặt có vẻ kì lạ nói:

- Từ khi cháu rời khỏi Thất Xử, những chuyện kì lạ còn ít sao? Được rồi cứ nói thẳng ra đi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cháu có thể nói ngay lập tức, chờ cho cháu nói xong chú đừng có chỉ trích cháu là nói và làm vớ vẩn đấy.

Mã cục trưởng không nhịn được cười nói:

- Nói đi, nói đi tên tiểu tử này.

Mạc Ngôn gật đầu nghiêm mặt nói:

- Mã thúc, Khúc Thanh bị người ta hạ cổ.

Mã cục trưởng ngẩn người ra nói:

- Hạ cổ?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng vậy, cổ của sâu độc. Mấy năm gần đây thứ này rất thịnh hành ở Nam Cương, trong truyền thuyết cũng thường thấy những thứ này. Mã thúc, trứng con trùng mà vừa rồi chú nhìn thấy chính là trứng cổ.

Hắn uống một ngụm trà rồi phác họa sự nguy hiểm của trứng cổ một lần, Mã cục trưởng nghe thấy vậy khéo mắt không khỏi nhảy ra mấy lần định nói nhưng lại nhịn được.

Tuy ông ta chưa từng làm việc xấu nhưng nghe Mạc Ngôn nói thứ này thật quá đáng, đã khiến cho ông ta bị đả kích không nhỏ.

- Mạc Ngôn à, nói cho cháu nghe nếu không phải ta biết cháu thì chỉ với những lời này ta nhất định sẽ đưa cháu vào bệnh viện tâm thần đấy.

Sau khi nghe xong Mã cục trưởng cười khở lắc đầu.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Thực ra, nếu có dì Mã ở trong này nhất định cháu sẽ không nói. Nhưng Mã thúc không giống như vậy, chú vừa nghe không có động tĩnh gì có một số việc giải thích chỉ cần có ích không xấu là được.

Mã cục trưởng gật đầu nói:

- Chuyện ở thôn Dân Tộc, chỉ e cũng có quan hệ đến loại người này?

Mạc Ngôn nói:

- Cứ coi là thế đi.

Mã cục trưởng gật đầu không hỏi lại chuyện ở thôn Dân Tộc nữa nói:

- Chuyện của Khúc Thanh, cháu định xử lý thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Sao vậy, Mã thúc, chú không có ý định ra tay sao? Khúc Thanh là cháu chú mà.

Mã cục trưởng tức giận nói:

- Ta ra tay thế nào đây? Chẳng lẽ cháu muốn ta nói cho người dưới có kẻ dùng sâu độc hại người?

Lặng yên một chút, ông ta uống ngụm trà rồi nhìn Mạc Ngôn cười cười nói:

- Quan trọng nhất là, đối phương chính là người của Hồ gia, Mã thúc chỉ là một cục trưởng nhỏ nhoi lấy gì mà đấu với người ta?

Mạc Ngôn không khỏi cười nói:

- Được rồi, Mã thúc chú trực tiếp liên hệ để cháu thay chú nói cho.

Mã cục trưởng lại nghiêm mặt nói:

- Không chỉ là thay ta trút giận, quan trọng nhất là nên vì bản thân mà đảm nhiệm. Ví như hôm nay bỏ mặc thì ngày mai người gặp phải sẽ là Mã Thanh, Triệu Thanh...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Mã thúc, đồng ý với ý kiến của chú nhưng nếu cháu ra tay kết quả sẽ rất dữ dội.

Mã cục trưởng cười hơi có vẻ lo âu nói:

- Cháu có thể gọi cho cục quốc thổ, cái gì Lộ nhĩ... đúng rồi Lộ Lương. Cháu tìm cậu ta không tồi đâu, cậu ta nhất định sẽ rất thích hợp tác với cháu.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Mã thúc, xem ra chú cũng không phải là không biết gì về cục quốc thổ.

Mã cục trưởng ha ha nói:

- Chưa ăn thịt lợn còn chưa thấy lợn chạy? Ta cũng không phải là bang gia với tiểu tử ấy chỉ một ngày một ngày hai, có một số việc tuy không rõ nhưng cũng đoán được mấy phần.

Hai người đang trò chuyện thì lại đột nhiên nghe thấy Khúc Thanh ồn ào hình như đang gọi điện thoại.

- Nói to lên một chút, tôi nghe không rõ.

- Cái gì, Vinh Li Li bị Hồ Húc Đông mang vào phòng cho tới giờ cũng chưa ra?

- Bị bọn họ khóa trong phòng?

Được sự giúp đỡ của Mạc Ngôn, Khúc Thanh nhanh chóng khôi phục lại. Lúc này sắc mặt cũng không còn như bị thiếu dưỡng khí nữa.

Cậu ta cầm điện thoại nhú lông mày lớn tiếng hỏi han.

- Này , này, nói chuyện với tôi sao lại ngắt thế?

Mạc Ngôn và Mã cục trưởng đi ra phòng khách thì Khúc Thanh đang nói chuyện điện thoại.

- Khúc Thanh, không biết trong nhà có khách sao?

Mã cục trưởng quát mắng nói:

- Gọi điện, đến trần nhà cũng bị cháu đánh rách rồi, thật là kì lạ.

Khúc Thanh thấy Mã cục trưởng cũng như chuột thấy mèo miệng lắp bắp một câu cũng không nói lên lời.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Khúc Thanh, có phải kẻ địch của cậu ở ngoài Minh Viên xảy ra chuyện gì không?

Khúc Thanh vội gật đầu nói:

- Đúng, đúng, kẻ thù của tôi xảy ra chút chuyện không phải tôi cố ý quấy nhiễu mọi người đâu.

Mạc Ngôn nói:

- Có thể cho tôi biết là chuyện gì không?

- Anh xem pháp Tướng Thiên Hiếu? Vậy thì tốt quá!

Khúc Thanh vội vàng nói:

- Chuyện là như vậy hôm qua lúc tôi đi gặp Hồ Húc Đông, ở ngoài Minh Viên có gặp mấy cô gái...

Lời của cậu ta còn chưa dứt, Mã cục trưởng đã cười lạnh nói:

- Mấy kẻ thù của cháu đều là nữ chứ gì?

Khúc Thanh liền xấu hổ không dám phủ nhận đành phải gật đầu rồi lại giải thích nói:

- Đừng trêu chọc cháu, đúng là gặp ngoài Minh Viên. Sau khi các cô đó biết được thân phận của Hồ Húc Đông đã không muốn cháu giới thiệu cho nữa.

Khúc Thanh vừa nói như thế, Mạc Ngôn và Mã cục trưởng liền hiểu ngay.

Minh Viên như vậy, đại khái là có 3 loại người. Loại người thứ nhất là bị phục vụ người khác, những người này phi vụ tức quý, đến Minh Viên là vì hưởng thụ. Loại người thứ hai là người phục vụ, tiếp khách, nhân viên tạp vụ, lái xe, đều thuộc loại người này. Còn về loại người thứ 3 đến Minh Viên là để tránh đám đông. Những người này đều là nam thanh nữ tú, tùy lúc mà thay đổi, có thể làm tiếp viên, người hầu, thậm chí một vài thời điểm trở thành người phục vụ theo nhu cầu.

Khúc Thanh theo lời những cô gái này phân biệt chính là những nhân vật loại này.

Mã cục trưởng hừ một tiếng không nói gì.

Mạc Ngôn nói:

- Khúc Thanh, cậu nói tiếp xem mấy người bạn bè tốt của cậu rốt cục là gặp phải phiền toái gì?

Khúc Thanh nói:

- Vừa rồi Trương Duyệt gọi điện cho tôi, nói là Vinh Li Li bị Hồ Húc Đông mang vào phòng , còn cô ấy cũng bị người ta khóa trong phòng.

Đừng một chút cậu ta giờ điện thoại lên bắt đắ dĩ nói:

- Trương Duyệt chỉ nói có một nửa, thì điện thoại bị gián đoạn. Cụ thể là xảy ra chuyện gì tôi cũng không rõ nhưng có thể nghe ra là cô ấy đang bị kích động.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Cậu gọi lại xem rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Khúc Thanh và mấy cô gái kia quan hệ cũng bình thường, nhưng dù sao họ cũng cậu ta giới thiệu họ cho Hồ Húc Đông, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì thì cậu ta cũng không hay ho gì.

Khúc Thanh không dám lãnh đạm, lập tức gọi lại.

Nhưng lúc này điện thoại của Trương Duyệt đã mất liên lạc.

- Điện thoại của cô ấy tắt rồi...

Khúc Thanh ngẩn ra sắc mặt không tốt.

Lúc này, cục trưởng Mã nghiêm mặt nói:

- Bây giờ cháu định thế nào?

Khúc Thanh lúng túng nói:

- Các cô ấy là do cháu giới thiệu cho Hồ Húc Đông, nếu xảy ra chuyện gì cháu cũng có trách nhiệm, cho nên cháu tính ...

Trương Duyệt và Vinh Li Li rốt cục là xảy ra chuyện gì, tạm thời còn chưa rõ nhưng dù sao cũng không phải là chuyện tốt.

Mọi người đều biết rõ, Mạc Ngôn nói:

- Khúc Thanh, việc này cứ giao cho tôi lo liệu đi.

Nói xong, hẩn lấy điện thoại ra gọi cho Tưởng Thiên Hiếu.

Đổi lại là bình thường, chuyện hư hỏng này hẩn cũng không quản nhưng có nhân tố cổ côn trùng, hơn nữa trước mặt Mã cục trưởng hẩn cũng không thể như thế liền quyết định lo chuyện này.

305. Chương 261-2: Khai Thông Và Hợp Tác

Rất nhanh điện thoại được kết nối, bên kia là tiếng của Tưởng Thiên Hiếu:

- Mạc tiên sinh, ha ha sao hôm nay lại gọi điện cho tôi thế này?

Mạc Ngôn cười nói:

- Lâu rồi không gặp, Tưởng tiên sinh có câu: không có chuyện thì không lên tam bảo, hôm nay gọi điện thoại cho ông là có chuyện cần nhờ ông.

Tưởng Thiên Hiếu cười cười nói:

- Mạc tiên sinh khách khí quá, có chuyện gì ngài cứ việc dặn dò, Tưởng tôi nhất định dốc lực công hiến.

Tưởng Thiên Hiếu sáng khoái hòa khí như vậy còn vì một ân tình của Mạc Ngôn tiếp theo cũng là cũng có ý kết giao với kì nhân này.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông chủ Tưởng, chuyện là như vậy tôi có hai người bạn hiện đang gặp phiền toái nhỏ ở Minh Viên...

Hẩn đem chuyện của Trương Duyệt và Vinh Li Li nói đại khái một lần, Tưởng Thiên Hiếu nghe xong nói:

- Có thể là đùa, không có chuyện gì lớn. Tôi đây sẽ qua xem...

Loại chuyện này, hằng năm Minh Viên đều gặp Tưởng Thiên Hiếu đã thành quen.

Minh Viên vốn là vậy, dù nam hay nữ đều có lúc chơi đùa. Nói như vậy, chỉ cần không xảy ra án mạng thì cuối cùng cũng sống chết mặc bay đơn giản thôi mà.

Mạc Ngôn nhắc nhở nói:

- Ông chủ Tưởng, ông đi xem cho là tốt rồi, đối phương là người Hồ gia ở kinh đó, thân là ông chủ Minh Viên không cần phải đắc tội với họ...

Tưởng Thiên Hiếu cười nói:

- Tôi biết là người của Hồ gia, nhưng Minh Viên có quý củ của Minh Viên, đùa quá đáng tôi cũng không thể coi như không thấy. Yên tâm đi, Mạc tiên sinh việc này tôi khẳng định là sẽ dàn xếp ổn thỏa.

Tưởng Thiên Hiếu cũng không phải là thiện tra, thân là rắn độc đúng là để tiểu bối của Hồ gia vào mắt liền cam đoan trong điện thoại.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ông chủ Tưởng, lời cảm ơn cũng không cần nói nhiều. Hơn nữa tôi cũng cần nói rõ ông đi xem qua cho là tốt rồi, chuyện này tôi sẽ đích thân xử lý.

Tưởng Thiên Hiếu ngạc nhiên nói:

- Chuyện nhỏ như vậy không cần cậu tự đến đâu.

Ông ta cho rằng chuyện này rất nhỏ thậm chí cả bản thân mình cũng không cần phải ra mặt chỉ cần cho bảo vệ đến nơi là được.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi đã qua không chỉ vì chuyện này, người của Hồ gia từng vô lễ với một người bạn của tôi, tôi cần một lời giải thích.

Tưởng Thiên Hiếu nói:

- Thì ta là như vậy... được rồi, trước hết để người đi xem rồi chờ ngài đến xử lý nhưng vẫn là câu nói kia có chỗ cần tôi thì cứ việc dặn dò.

Là người từng trải, Tưởng Thiên Hiếu biết là không có cái để hỏi bởi vậy cũng không phải là mâu thuẫn nhỏ mà là ân oán. Là ông chủ Minh Viên, không thành vấn đề nếu tham dự vào thì có chút không sáng suốt.

Tuy trên miệng y nói là không để mắt đến người của Hồ gia nhưng thực thể với bản thân của mình y cũng không dễ dàng gì mà đụng vào họ.

Mạc Ngôn cúp điện thoại nhìn về phía Mã cục trưởng nói:

- Mã thúc, cháu đến đó xem hôm nào đó lại uống rượu tiếp với chú.

Mã cục trưởng còn chưa nói gì, Khúc Thanh ở bên đã rất có trách nhiệm đứng ra nói:

- Cháu cùng đi với chú.

Mã cục trưởng vừa bực vừa buồn cười nói:

- Cháu câm miệng cho ta, không biết trời cao đất dày là gì.

Đương nhiên là lúc này Khúc Thanh vẫn không biết là chuyện xảy ra trên người mình đáng sợ thế nào, lại càng không biết ba người dưới thân phận là người của Hồ gia cũng là những đạo sĩ.

Mạc Ngôn vỗ vỗ bả vai Khúc Thanh nói:

- Thời gian này cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, Minh Viên kia đúng là nơi tuyệt vời...

5' đồng hồ sau, Mạc Ngôn đã rời khỏi Mã gia.

Nửa tiếng sau Mạc Ngôn đã đi vào cửa Minh Viên.

Hắn không vội vào mà ngồi trên xe gọi điện cho Lộ Lương.

Đang ở văn phòng xem tài liệu nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, Lộ Lương vô cùng giật mình.

- Người này sao lại gọi điện cho mình?

Nghi hoặc anh ta mở khóa.

- Lộ khoa, đã lâu không gặp , gần đây có bận gì không?

Lộ Lương nói:

- Mạc Ngôn, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, với tính cách của cậu không có chuyện thì đâu gọi cho tôi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vẫn là Lộ trưởng khoa hiểu tôi... Anh nói đúng, có chuyện cần tìm anh.

Dừng lại một chút lại nói:

- Hỏi anh một chuyện, Hồ Húc Đông của Hồ gia ở kinh đô, các anh biết bao nhiêu?

Lộ Lương ngẩn ra nói:

- Hồ gia có một tập đoàn Thương Dịch ở kinh đô.

Mạc Ngôn nói:

- Đúng vậy, chính là Hồ gia, tôi muốn hỏi thăm về Hồ Húc Đông, nghe nói là người thừa kế thứ 3 của Hồ gia.

Lộ Lương nói:

- Tôi biết người này, đang yên đang lành hỏi đến y làm gì.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nhất định là có nguyên nhân.... Nói cho tôi biết trước, các anh có biết nhiều về y sau đó tôi sẽ nói nguyên nhân cụ thể.

Mắt Lộ Lương chuyển động nói:

- Nguyên nhân của cậu tôi rất muốn biết chi bằng đổi điều kiện đi.

Mạc Ngôn ngẩn ra nói:

- Đổi điều kiện là có ý gì?

Lộ Lương cười tủm tỉm nói:

- Chi bằng cậu hãy nói cho tôi biết rốt cục là Tống Thanh Viễn chết như thế nào?

- Tống Thanh Viễn chết như thế nào?

Mạc Ngôn có vẻ ngạc nhiên nói:

- Việc này tôi còn không biết sao anh lại nghi ngờ tôi giết y?

Lộ Lương tức giận hừ một tiếng nói:

- Tôi cũng không tin, Đỗ Tiểu Âm lại không nói cho cậu biết chuyện này.

Mạc Ngôn cười nói:

- Lộ khoa trưởng, lời này của anh không đúng rồi. Anh không tin tôi sao, nhưng anh cũng không có lý do gì để hoài nghi hành vi nghiệp vụ của trưởng phòng Đỗ, cái này cũng có chút quá đáng.

Lộ Lương cười lạnh nói:

- Sao tôi lại nghi ngờ cô ấy được. Cho đến giờ tôi cũng chưa từng nhắc qua Tống Thanh Viễn với cậu thì xin hỏi sao cậu biết được người này, cái tên Tống Thanh Viễn cho dù là cục quốc thổ cơ mật cũng tương đối cao ngàn vạn lần không nói cho ai, cậu nghe thấy cái tên này trên đường chắc.

Trăm mật thất luôn có đường thông, nghe xong những lời này Mạc Ngôn không khỏi cười khổ.

Trước khi biết Tống Thanh Viễn, đúng là được nghe qua từ Đỗ Tiểu Âm, hơn nữa vì nguyên nhân mật ở chỗ Thất Xử thậm chí là cả Tỉnh Sảnh tên và thân phận của Tống Thanh Viễn với thân phận là cố vấn như Mạc Ngôn cũng không có tư cách biết đến.

- Được rồi, tôi thừa nhận biết Tống Thanh Viễn qua Đỗ Tiểu Âm nhưng cũng không có gì lạ, ở thôn Dân Tộc, Đỗ Tiểu Âm đã nói cho tôi biết về Tống Thanh Viễn cũng không có gì đáng trách. Lời này có thể anh không thích nghe, ngộ nhờ Tống Thanh viễn lại gây sóng gió, người có thể đối phó với y, chỉ có thể là tôi chứ không phải anh.

Lộ Lương nghe xong những câu này, cái mũi cũng phải lệch đi những cũng không thể nào phản bác được.

Theo như lời Mạc Ngôn, ngộ nhờ lại xảy ra dịch bệnh tương tự như thôn Dân Tộc thì vấn đề chỉ có hãn mới giải quyết được chứ không phải Lộ Lương, Lưu Lương, Trương Lương hay gì Lương.

Từ góc độ này thì Đỗ Tiểu Âm nói tư liệu về Tống Thanh Viễn cho Mạc Ngôn biết cũng không có gì là đáng trách.

- Tống Thanh Viễn đã chết rồi, y không thể gây sóng gió được nữa.

Lộ Lương nói:

- Bây giờ tôi muốn biết cái chết của y có liên quan gì đến cậu không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Lộ khoa, dù có quan hệ hay không thì anh nghĩ là tôi sẽ nói cho anh đáp án sao?

Lộ Lương thần nhiên nói:

- Cậu không nói đáp án thì tôi cũng không cho cậu tài liệu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Lộ khoa, lời này anh hãy tự chịu trách nhiệm đi nhé.

Lộ Lương nói:

- Tôi làm thì sao lại không chịu trách nhiệm?

Mạc Ngôn nói:

- Chúng ta nói chuyện cũng không phải một hai lần, anh thấy tôi là loại người làm việc nhìn trước ngó sau, lên tiếng hỏi thân phận của đối phương rồi mới động thủ sao?

- Cậu làm nhưng không phải cho đến giờ cũng không phải...

Lộ Lương hừ một tiếng nói:

- Đương nhiên là cậu không sợ người, cậu che dấu vô vùng tốt.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cảm ơn đã khích lệ.

Lộ Lương lại hừ lạnh một tiếng đang định nói nhưng trong lòng lại về chổ cũ nhất thời có vẻ sợ hãi đứng lên nói:

- Đợi một chút, cậu sẽ có xuông tay với Hồ Húc Đông.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi nói sẽ động thủ với y sao? Anh nhất định là đã nghe lầm, tôi chỉ muốn hỏi thăm chút chuyện thôi. Được rồi, anh không chịu nói vậy tôi cũng không hỏi nữa.

- Đợi một chút, đừng tắt máy.

Mặt mũi Lộ Lương trắng bệch ra nói:

- Vì sao cậu phải đối phó với người của Hồ gia, bọn họ đắc tội với cậu à?

Mạc Ngôn cũng không còn kiên nhẫn, không vòng vèo mà nói luôn:

- Không phải tôi muốn đối phó với y mà là y trêu chọc bạn tôi.

Lộ Lương biết tính cách trở mặt của Mạc Ngôn lập tức hạ giọng nói:

- Nói đi, rốt cục là cần đến đâu, tôi sẽ không từ chối.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Anh cũng trước ngạo mạn sau cung kính quá.

Nghe xong những câu này thực sự Lộ Lương muốn tắt máy nhưng đối với Mạc Ngôn cũng phải thở dài, cười khổ nói:

- Không phải tôi trước ngạo mạn sau cung kính mà là cậu có lực sát thương quá lớn. Với cậu nói thẳng tôi và Phương cục trưởng đến Uyển Lăng một phần nguyên nhân cũng vì cậu.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Anh trở lên thẳng thắn từ khi nào thế?

Lộ Lương lại thở dài nói:

- Chuyện này với trí tuệ và bối cảnh của cậu có thể dấu được sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Coi như anh thông minh. Anh đã thẳng thắn thừa nhận thì tôi cũng nói thẳng. Sở dĩ hôm nay tôi gọi điện thoại thực ra cũng là ý này. Có một số việc trong vòng quản lý của các anh nhưng thực ra với thực lực ấy mỗi văn kiện đều có thể xử lý được. Tôi sống trong thành phố này, có một số việc các anh trông không đến, tôi cũng chỉ có thể xử lý theo cách của mình, để biến những kẻ giương oai thành bãi rác, cho nên tôi thấy giữa chúng ta cần phải xây dựng một con đường...

Dừng lại một chút hắn nói trắng ra:

- Một con đường thoát ly đạo đức và pháp luật, tôi nói như vậy anh hiểu chứ?

306. Chương 262: Phiền Nã Của Hồ Húc Đông (1)

Lộ Lương trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cậu dùng từ như vậy tôi không đồng ý, nhưng tôi nghĩ cần có con đường này.

Hai người nói chuyện đều không rõ ràng nhưng trong lòng họ thì rõ như lòng bàn tay.

Cái gọi là con đường nói toạc ra chính là một loại hợp tác.

Thời gian này, Mạc Ngôn cẩn thận xem xét phát hiện vụ án Triệu Việt buôn thuốc phiện, những gì chính mình trải qua dường như không thoát khỏi ánh mắt người khác. Đây gọi là cẩn thận mấy cũng có sai sót, trải qua chuyện này sẽ có cái nhìn kĩ lưỡng hơn. Lộ Lương và Trương Chính chính là ví dụ tốt nhất để chứng minh. Vì thế Mạc Ngôn bắt đầu suy nghĩ nếu đã bị chú ý thì cứ cố che đi không bằng thoải mái đứng ra, đem hoài nghi và sợ hãi biến thành trợ lực của mình.

Những cái trước khác không đề cập đến. Chuyện giết người ở đảo hoang và Tống Thanh Viễn khó tránh khỏi bại lộ. Lúc này cần một cách thoát ly khỏi hệ thống pháp luật để hợp lý tội cho mình.

Mạc Ngôn thấy như vậy, Cục quốc thổ đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Còn với cục quốc thổ mà nói, hợp tác với Mạc Ngôn đồng nghĩa với là chuyện tốt. Đừng quên một trong những mục đích Trương Chính và Lộ Lương đến Uyển Lăng đó là thu phục Mạc Ngôn. Đương nhiên là với tình hình trước mắt thì nhiệm vụ này không chỉ không thể hoàn thành mà còn có một chút khờ dại và ngây thơ. Có một số việc chỉ có thể thông không thể chắc. Có những người chỉ có thể hợp tác không thể thu phục. Từ góc độ này mà nói, nếu có thể cùng Mạc Ngôn xây dựng một con đường thông suốt thì cũng chẳng khác nào gián tiếp bước đầu hoàn thành nhiệm vụ.

Thậm chí Lộ Lương không xin chỉ thị của Trương Chính mà đồng ý ngay với đề nghị của Mạc Ngôn. Bởi vì anh ta biết chỉ cần mình chần chừ thì tên kia sẽ cúp máy ngay lập tức. Ngoài ra anh ta cũng tin rằng Trương cục trưởng sau khi nghe được tin này cũng chỉ gạt đầu mà không lắc.

- Bây giờ anh nói vào việc chính đi.

Lộ Lương nói:

- Nói đi, Hồ Húc Đông trêu chọc cậu ở chỗ nào?

Mạc Ngôn nói:

- Nói cho tôi trước, hiểu biết của các anh về y rồi tôi sẽ nói nguyên nhân.

Mạc Ngôn vừa nói vừa khởi động xe đi vào Minh Viên.

Hình như Lộ Lương ở bên kia đang tìm tư liệu nói:

- Hồ Húc Đông là người bình thường, ít nhất trong trí nhớ của tôi cũng không nhớ là Hồ gia có người nào không bình thường không?

Lộ Lương biết rõ Mạc Ngôn đã tìm mình giải thích thì khẳng định chuyện cũng không đơn giản.

1' đồng hồ sau anh ta mới nói:

- Đọc tư liệu thì không có gì đáng chú ý cả.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi phải nói một câu, công tác của các anh triển khai vô cùng không ổn tí nào.

Lộ Lương liếc mắt nói:

- Có phải cậu phát hiện ra cái gì bất thường không?

Mạc Ngôn vừa đi vừa nói chuyện của Khúc Thanh.

Lộ Lương nghe xong cau mày nói:

- Mạc Ngôn, chuyện này cậu có thể khẳng định sao?

Mạc Ngôn nói:

- Trứng cổ này là chính tay tôi lấy ra, anh có thể nói là tôi không khẳng định ư?

Lộ Lương nói:

- Vậy thì cậu định là thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tạm thời thì vẫn không xác định nhưng tôi là người thích ăn miếng trả miếng, đối với Hồ Húc Đông kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ không đẹp.

Lộ Lương nói:

- Vậy cậu cần những thứ gì?

Đối với Lộ Lương có một số việc một khi đã khẳng định thì nhất định phải xử lý. Còn vụ án có liên quan đến bối cảnh và thân phận thì đương nhiên có người ra mặt đi lo.

Mạc Ngôn nói:

- Tôi chỉ gọi điện thông báo với anh một tiếng thôi, còn anh phải làm những gì đấy là chuyện của anh tự mình đi lo liệu đi.

Nói xong hắn lập tức cúp máy sau đó vội chạy qua bảo vệ hỏi:

- Anh bạn, chạy nhanh như vậy có phải phía trước xảy ra chuyện gì không?

Trước khi cúp điện thoại hắn thấy có mấy người bảo vệ vội vàng qua Minh Viên.

Người bảo vệ thở gấp nói:

- Có người làm loạn, mười mấy anh em chúng tôi phải vội vàng đến giúp.

Mạc Ngôn nói:

- Là ai mà vậy?

Người bảo vệ cười khổ nói:

- Tôi cũng không những người này, nào dám động thủ nhưng người ta lại không kiêng dè, nghe nói đã có hai anh em bị ới ra máu, xe cấp cứu đang vào.

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày nói:

- Không báo cảnh sát sao?

Lúc này ông chủ Tưởng đang đau đầu không thôi.

Sau khi nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, hắn cũng không được nghỉ nhiều, lập tức liền cho trợ thủ của mình đi qua xem đến tột cùng có chuyện gì. Gặp loại chuyện này, luận công hay tư, hắn đều được xử lý. Về công, hắn là ông chủ của Minh Viên kiêm cổ đông lớn nhất, bảo đảm an toàn cho mỗi một người khách nơi này là trách nhiệm hắn không thể chối từ. Về tư, khách đến nơi đây vị tất đều là phú hào quyền quý, nhưng đều cũng có mối quan hệ của chính mình trong vòng, bất kỳ một người nào nhìn như không đáng vào mắt phía sau có lẽ đều đứng một cây đại thụ. Thân là ông chủ của Minh Viên, hắn cũng không muốn làm cho mình bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà bị vây động...

Suy nghĩ đến đối phương là người của Hồ gia, Tưởng Thiên Hiếu rất sáng suốt không để cho bảo vệ trị an ra mặt, mà cho phụ tá của mình tự mình đi xem xét.

Hắn nghĩ, đối phương hơn phân nửa là bởi vì hưng phấn quá độ, mà đùa quá một cái, chỉ cần nhắc nhở thích hợp một chút là được.

Hắn thậm chí đã nghĩ, nếu người bằng hữu của Mạc Ngôn vì vậy mà bị thương tổn thân thể cùng trên tinh thần, chỉ cần chính mình thay thế Hồ gia cho tiền bồi thường thích hợp. Như vậy, cho dù thế nào, trong chuyện này, có thể nói tất cả đều vui vẻ. Còn về ân oán theo lời Mạc Ngôn, chính mình coi như là không nghe thấy, vả lại cứ cho chính bọn họ đi xử lý.

Thân làm một người làm ăn, Tưởng Thiên Hiếu xử lý như vậy, phải nói là rất khéo. Minh Viên tuy lớn, hơn nữa xa hoa, nhưng nói chung không có gì khác quán trà khách sạn... Đúng là luôn phải mở miệng cười. Không có lý gì vì một việc nhỏ mà đắc tội khách.

Nhưng hắn không nghĩ tới, trợ lý đã đi hơn mười phút. Liền bằng bó một ngón tay ôm mặt, chật vật không chịu nổi chạy trở về. Tên thủ hạ đáng thương này thậm chí cũng chưa tiến vào cửa, đã người của Hồ Húc Đông cho một cái tát thêm.

Có câu là đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân, Tưởng Thiên Hiếu thân là bọn răn độc, cho dù tu dưỡng tính nết, lúc này cũng không chịu nổi mà nổi giận.

Người của chính mình ở trên địa bàn của mình bị người ngoài chần đánh, người còn cho ông chủ như hắn chút thể diện nào không?

Vì thế hắn không nói hai lời, lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ qua xử lý.

Nhưng mãi đến lúc này. Hắn vẫn chưa tự mình ra mặt.

Để tránh cho sự tình càng làm càng lớn, thế cho nên dù muốn ra tay, hắn cũng cố ý không ra mặt, chính là lưu lại cơ hội thương lượng lẫn nhau.

Nhưng, Hồ Húc Đông lại hung hăng càn quấy như trước, không chỉ có cho người đánh người bảo vệ của Tưởng Thiên Hiếu bị cảnh đầu rơi máu chảy, thậm chí còn phát ngôn bừa bãi yêu cầu ông chủ Tưởng lập tức tự mình đi đến xin lỗi ...

Sự tình càng làm càng lớn, lửa giận của Tưởng Thiên Hiếu rốt cục không thể ngăn chặn .

Nhưng vì an toàn suy nghĩ, hắn thực vô lại lựa chọn báo công an, tính toán cho cảnh sát đi xử lý chuyện này trước...

Không có biện pháp, Hồ Húc Đông mang đến mấy người đều là trai tráng, Minh Viên đã phái đi mười mấy bảo vệ lại bị hai ba người của đối phương làm cho khắp nơi bỏ loạn. Điểm chết người chính là, đối phương xuống tay vô cùng ác độc, hai bảo vệ của Minh Viên thậm chí bị đánh đến nổi hộc máu đường trường. Tưởng Thiên Hiếu là ông chủ, tự nhiên không chịu đi cho người ta coi mình là bao cát đánh, vì thế liền lựa chọn báo cảnh sát.

Nhưng mà khiến hắn thật không ngờ chính là, thậm chí ngay cả cảnh sát Hồ Húc Đông cũng dám đánh!

Nhưng lúc này đây, cảnh sát bị đánh mang đến một tin tức, những vị khách bên cạnh Hồ Húc Đông nhìn như rất bình thường, lại là công tử nhà thường ủy A tỉnh. Hắn tự mình ra mặt làm chứng với cảnh sát, là bảo vệ mình viên vô cớ gây rối trước. Hồ tiên sinh bắt đắc dĩ, mới lựa chọn tự phòng vệ...

Người cảnh sát bị đánh cùng Tưởng Thiên Hiếu đều hiểu được, vị công tử này mặc dù là trốn mắt bịa đặt, nhưng coi như là cho cảnh sát và Tưởng Thiên Hiếu một cái bậc thang, xem người có đi xuống dưới hay không.

Cảnh sát đến Minh Viên làm nhiệm vụ chính là cảnh sát cấp nhỏ, bị công tử nhà thường ủy đánh, ngoài tự nhận không hay ho, tựa hồ cũng không còn đường khác có thể đi.

Nhưng Tưởng Thiên Hiếu lại bất đồng, thân là một ông chủ ở Uyển Lăng, hắn có thể nào nhịn được ‘Cái tát’ của tiểu bối Hồ gia!

Nhưng làm cho người ta kinh ngạc là, bên cạnh Hồ Húc Đông có một công tử nhà thường ủy, cánh tay Tưởng Thiên Hiếu tiếp tục to, cũng với không quá đũa người ta. Kết quả là, hắn trốn ở trong phòng làm việc của mình, vô đầu bứt tai, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhịn xuống cơn tức này, ba chữ Tưởng Thiên Hiếu kia, ngày mai có thể vứt ra đường cái được rồi.

Không đành lòng? Chẳng lẽ muốn chính mình vì chút chuyện nhỏ, đi cố chấp đối kháng công tử nhà lãnh đạo thường ư?

Thật sự là tai bay vạ gió ...

- Ông chủ, bảo vệ đang bị đuổi quá, bây giờ nên làm gì?

Lúc này, trợ lý mới vừa rồi bị một cái tát tiến vào hội báo.

Tưởng Thiên Hiếu liếc mắt, tức giận nói :

- Đầu óc người bị nước vào sao? Cảnh sát ra mặt cũng không được, đám bảo vệ này có thể dùng được không? Cho bọn họ nhanh chóng trở lại cương vị, càng nhiều người, xấu mặt lại càng lớn...

Trợ lý nói :

- Ông chủ, oan có đầu, nợ có chủ, ngài cũng nên thay người khác ra mặt... Tôi cảm thấy được, chuyện này còn cần chính người bị hại ra mặt.

Tưởng Thiên Hiếu mặt không chút thay đổi nói :

- Người trốn ở chỗ này cho ta. Thật sự nghĩ ta sợ tên tiểu bối Hồ gia kia à? Ta đây chẳng phải đang phải chịu đựng sao? Chờ xem, thiên cuồng có mưa, người cuồng có họa...

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại cầm tay của hắn bỗng nhiên vang lên.

Nhìn thoáng qua dãy số, cuối cùng Tưởng Thiên Hiếu nhẹ nhàng thở ra, nói với trợ lý:

- Thấy không, chính chủ đã xuất hiện!

- Ông chủ Tưởng, đã làm phiền rồi... Yên tâm đi, việc này là do tôi, đương nhiên cũng phải để tôi giải quyết.

Cúp điện thoại, Mạc Ngôn không khỏi lắc lắc đầu.

307. Chương 262: Phiên Nã Của Hồ Húc Đông (2)

Ở trong điện thoại, hắn từ miệng Tưởng Thiên Hiếu biết được chuyện đã xảy ra vừa rồi ở trong Minh viên. Nói thành thật mà nói, hắn thật không hiểu tại sao Hồ Húc Đông hung hăng can quấy và cuồng vọng.

Lấy thân phận Hồ Húc Đông cùng vị công tử nhà thường ủy kia, một cú điện thoại có thể giải quyết mọi chuyện, làm sao đến nỗi cần đánh cảnh sát?

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, đưa điện thoại di động vào túi, đi đến chỗ Hồ Húc Đông.

- Húc Đông. Việc này tôi chỉ có khả năng giúp đỡ đến đây, chuyện khác... Chính anh xử lý đi.

Chỗ Hồ Húc Đông ở là một tòa biệt thự hai tầng ở nam Minh Viên, lúc này, một người đàn ông ước chừng không đến ba mươi ngồi đối diện với hắn, đang khẽ nhứ mày, trên vàng trán, tựa hồ có chút bất mãn và oán khí.

Tuổi của Hồ Húc Đông cũng chỉ chừng ba mươi, hắn thở dài, nói :

- Gia Minh, lần này đã làm phiền cậu.

Bị hắn gọi là Gia Minh lắc lắc đầu, nói :

- Húc Đông, không phải tôi nói cậu, người bên cạnh cậu cũng nên quản lý cho tốt. Bảo đảm yên ổn còn chưa được, ngay cả cảnh sát cũng dám đánh. Điều này thật sự là hơi quá đáng. Còn nữa, bạn của hai cô gái kia tên gọi là Khúc Thanh à? Nếu tôi nhớ không lầm, tên Khúc Thanh này cũng không phải người thường, dường như là cục trưởng cục cảnh sát A tỉnh ...

Nghe xong lời này, Hồ Húc Đông không khỏi ngẩn ngơ, nói :

- Không thể nào? Tôi biết Khúc Thanh, hắn không nói với tôi có một người dượng làm cục trưởng cảnh sát !

Gia Minh nói :

- Mã cục trưởng là người tôi biết, là một người tác phong rất già dặn, gia giáo tương đối nghiêm. Khúc Thanh không dám khoe danh ông ta ở bên ngoài cũng rất bình thường.

Hồ Húc Đông biến sắc, nói :

- Hồng!

Gia Minh cau mày nói:

- Làm sao vậy?

Hồ Húc Đông lúc này thật là có chút khổ nói không nên lời, lắc lắc đầu, nói :

- Cũng không có gì, ngày hôm qua lúc nói chuyện có chút bất kính đối với hắn.

Gia Minh nói :

- Cũng chỉ là một cục trưởng mà thôi, việc nhỏ không cần để ở trong lòng, anh vẫn nên tính nên xử lý hai cô gái đó như thế nào đi. Húc Đông, cần nói tôi đã nói trước, nếu thật là mất mạng người, tôi nhất định không tham gia ...

Vừa dứt lời, một người con gái đi vào phòng khách, cười khanh khách nói :

- Này, Hứa đại công tử, anh vậy cũng quá vô tình nhỉ? Một đêm vợ chồng trăm đêm ân ái, anh đã ở chỗ tôi một buổi tối!

Hứa Gia Minh nhìn người này, trên mặt nhin không được cũng có chút xấu hổ.

Nói thành thật mà nói, người này so với những phụ nữ hần biết, hương sắc tối đa cũng chỉ ở trên trung bình, hơn nữa tuổi cũng hơi lớn, đã qua ba mươi. Nhưng người này trời sinh khéo léo, kỹ thuật trên giường càng làm cho người ta điên đảo, đối với người con gái này, Hứa Gia Minh liền giống như hít thuốc phiện mà nghiện, chỉ cần vừa thấy nàng, trong đầu suy nghĩ chính là một chuyện vĩnh viễn là lên giường!

- Cô không thể đứng đắn một chút sao?

Hồ Húc Đông trừng mắt nhìn người kia, sắc mặt xanh mét, nói :

- Theo như cô đã nói rất nhiều lần, làm chuyện gì trước tiên đều phải động não trước! Nhưng cô nói vậy, làm việc thì càng ngày càng không kiêng sợ, càng ngày càng ương bướng. Đánh mấy bảo vệ còn chưa tính, ngay cả cảnh sát cũng dám đánh...

Người đẹp họ Vu không đợi hần nói xong, chen vào nói:

- Vậy anh bảo tôi làm sao bây giờ? Cho bọn họ xông tới mang hai cô gái đó đi? Nhờ anh dùng đầu óc ngẫm lại, hai cô gái kia hai ba ngày không được ra, hiện tại cho các cô ấy đi ra ngoài, chờ người khác khiêu cáo anh giam cầm và đánh gây thương tổn phi pháp nặng độ thì sao? Đây còn chưa tính, dù sao anh có tiền, vô luận là đưa ra giải quyết chung hay là giải quyết riêng, luôn có thể bình ổn. Nhưng mấy cô ấy hiện tại người không ra người quý không ra quý, nếu thả đi ra ngoài, chẳng lẽ anh không sợ làm cho người khác hoài nghi?

Hứa Gia Minh nghe xong lời này, cau mày nói:

- Nói điều này, tôi vẫn chưa hỏi anh, hai cô gái kia rốt cuộc là làm sao? Chừng mười phút thôi, liền trở nên khô héo như cái cây khô, có phải các người sử dụng thuốc cấm nào đó đối với các cô ấy hay không?

Hồ Húc Đông cùng người đẹp họ Vu liếc nhau một cái, sắc mặt hai người đều có chút thay đổi...

Hứa Gia Minh thấy hai người không nói lời nào, nói :

- Các người nói đi, bộ dạng hai cô gái kia như hấp hối, tôi nhìn mà trong lòng đều phát lạnh. Tôi nói đây, sẽ không thật sự làm tai nạn chết người chứ?

Hồ Húc Đông khoát tay áo, nói :

- Yên tâm đi, chỉ chơi mạnh quá thôi, nghỉ ngơi hai ba ngày liền khôi phục, sẽ không xảy ra chuyện.

Hần nói lời này bảy phần thực, ba phần giả, miễn cưỡng xem như lời nói thật.

Chỉ cần xử lý đúng lúc, hai cô gái kia đích xác không có nguy hiểm tánh mạng. Nhưng nếu bỏ mặc, nhiều nhất ngày mai liền trở thành hai cái cây khô.

Hồ Húc Đông lo lắng cũng không phải điều này. Mà là người bị hần nghĩ lầm là con nhà quan gia bình thường – Khúc Thanh ...

Hần nhìn về phía người con gái, thấy vẻ mặt nàng bình thản không biết không sợ. Trong lòng nhin không được còn có chút tức giận.

- Thật sự là có trời mới biết, sao ta gặp phải hai kẻ mà sức suy nghĩ còn ngu xuẩn hơn so với con lừa ...

Nói đến người đẹp họ Vu, không thể không nói đến thời thiếu niên của Hồ Húc Đông.

Đối với Hồ Húc Đông mà nói, sanh ở Hồ gia là may mắn cũng là bất hạnh. May mắn chính là hấn từ nhỏ được phú quý. Không may, thân là đệ tử Hồ gia, muốn nắm giữ được vận mệnh của mình, cũng cần trả giá rất đắt. Từ trình độ nào đó mà nói, cái giá này thậm chí vượt xa người thường. Nói thí dụ như, khi hấn mười sáu tuổi, để được trưởng bối cho phép, hấn một mình đã đi Nam Cương học hơn trung. Nếu trong lúc này, hấn không thể bằng vào cố gắng của mình thi đỗ đại học ở kinh đô, chẳng khác nào là quên đi quyền thừa kế. Hồ gia có thể nói gia đại nghiệp đại, nhưng chính bởi vì quá lớn, nên càng thêm chú trọng nuôi dưỡng đối với người thừa kế. Đối với con cháu Hồ gia mà nói, nếu như ngay cả bài vở đều không thông qua, người như vậy hiển nhiên là không thể đảm đương trọng trách.

Hồ Húc Đông mười sáu tuổi rời nhà, rời xa cha mẹ, một mình bên ngoài đi học ở trường.

Trong lúc này, hấn chẳng những nhăm nháp được cuộc sống cô độc và phấn đấu học xong, đồng thời cũng có một thời gian thoải mái gặp gỡ người thường.

Lớp 11, trong một lần dạo chơi ngoại thành, hấn gặp một lão nhân sở trường về nuôi cổ, cũng kết được một tình thầy trò.

Về thời gian này, nếu miêu tả hết, không có trăm vạn chữ viết không xong. Tóm lại, sau khi học xong cổ thuật, thành một người tu sĩ, Hồ Húc Đông dựa vào tiện lợi cổ thuật mang đến. Không chỉ có thuận lợi học xong trung học, thi đậu đại học kinh đô, hơn nữa leo lên phía trước, cuối cùng lấy thân phận dòng chính, ngồi trên vị trí người thừa kế Hồ gia.

Rời khỏi Nam Cương, hấn liền không còn có nhìn thấy sư phụ của mình.

Lão đầu kia thích sống một mình, hơn nữa không có chỗ ở cố định, không ở một nơi quá lâu. Hồ Húc Đông tưởng rằng, chính mình chỉ sợ rất khó gặp lại lão đầu này, nhưng không nghĩ tới, nửa năm trước, hai người con gái mang theo thư lão nhân tự tay viết tìm đến hấn.

Hai người này đó là người họ Vu cùng A Nhã.

Xem hết lá thư, Hồ Húc Đông mới biết được, chính mình cũng không phải đồ đệ duy nhất của sư phụ. Hai người con gái này nhìn như chừng ba mươi, tuổi thật cũng đã qua bốn mươi, là sư tỷ đồng xuất một sư môn của hấn.

Lão nhân ở trong thư không có nói nhiều, chỉ nói cho hấn biết, nhìn thấy thư thì chiếu cố tốt hai người này. Ngoài ra, nửa năm sau có một mối cơ duyên, cần ba sư tỷ bọn hấn tề tâm hợp lực.

Từ đó về sau, họ Vu cùng A Nhã liền lưu lại bên Hồ Húc Đông.

Đối với chuyện này, Hồ Húc Đông ban đầu rất cao hứng, đầu tiên ba người là đồng môn, ở trên lợi ích có phù hợp đương nhiên. Tiếp theo, theo thân phận dãi dãi, có rất nhiều chuyện hấn đã không tiện tự mình ra tay, bên cạnh có mấy người giúp đỡ.

Mà trên thực tế, nửa năm qua, hai nữ nhân này đúng là giúp hấn rất nhiều, khiến cho đường của hấn đi tới càng ngày càng rộng mở.

Nhưng hai nữ nhân này cũng có một đại khuyết điểm, là hơi thở giang hồ quá nồng, làm việc quá mức kịch liệt.

Vì thế, Hồ Húc Đông cũng không ít lần thay hai người chùi dùi...

Ngoài ra, họ Vu cùng A Nhã bởi vì nguyên nhân bổn mạng cổ, còn có một khuyết điểm chính là không thoát khỏi đàn ông sức khoẻ dồi dào.

Bổn mạng cổ của hai người tên là Bạch Ngọc âm dương cổ, giỏi về hấp thu dương khí đàn ông, rồi sau đó chuyển làm tinh hoa sinh mạng phụng dưỡng cho chủ nhân, lấy bổ thân. Mà đàn ông bị hấp thu dương khí, trạng thái thân thể sẽ dần dần đi đường xuống dốc, một vài người bách bệnh quần thân, nghiêm trọng thậm chí sẽ chết sau một năm.

Ngoài ra, trên đời này đàn ông thân thể khoẻ mạnh nhìn như có rất nhiều, nhưng được gọi là sức khoẻ dồi dào cũng là trong nghìn chọn một. Cái này cũng làm cho hai nữ nhân chỉ cần thấy mục tiêu thích hợp, sẽ gặp không từ một thủ đoạn nào câu dẫn trên giường. May mắn các nàng là nữ, hơn nữa tư sắc không tồi,

lại tinh thông kỹ thuật phòng the, cho nên cho tới nay, cũng không vì vậy mà gây ra tai vạ, duy nhất phải chú ý đúng là một vấn đề cái ‘Độ’. Mà được Hồ Húc Đông thường xuyên nhắc nhở, hai nữ nhân cũng rất biết chừng mực, cơ hồ không từng bởi vì quá độ hấp thu dương khí mà trực tiếp lấy đi tánh mạng của người khác. Đương nhiên, loại này chỉ là vì càng thêm bí mật, thực sự không phải là bởi vì tính cách của các nàng. Trên thực tế, những người bị hấp thu dương khí mặc dù không vì vậy mà trực tiếp tử vong, nhưng thống khổ bách bệnh quần thân cùng với giết bọn họ có cái gì khác nhau chứ?

Nói tóm lại, ba sư đệ tỷ này hợp tác coi như không tệ, phiền toái nhỏ không ít, nhưng đại phiền toái chưa bao giờ gặp phải.

Nhưng lúc này đây có chút bất đồng, mục đích ba người tới Uyển Lăng, là vì cơ duyên nửa năm trước trong thư nhắc tới. Vì bảo đảm chắc chắn lộ trình thuận lợi, họ Vu cùng A Nhã bắt đầu không để ý hậu quả cố tăng tu vi...

Từ kinh đô đến Uyển Lăng, Khúc Thanh cũng không phải mục tiêu thứ nhất bị các nàng không để ý hậu quả hấp thu dương khí, trước đó, chỉ ít có ba nam nhân bởi vì tham hoan lạc một đêm, một năm sau bước đến tử vong không đường về!

Đối với chuyện này, Hồ Húc Đông mặc dù có chút lo lắng, nhưng vì cơ duyên, lại không khuyên can. Hẳn xem ra, chỉ cần hai nữ nhân này không xuống tay với công tử như Hứa Gia Minh, mục tiêu của họ sẽ không xảy ra vấn đề. Dù sao đây chỉ là một loại hấp thu năng lượng vô hình, với trình độ hiện hữu ngành nghiên cứu, dù là ai cũng không cách nào liên hệ các nàng cùng thời gian tử vong một năm sau.

Nhưng hiện tại, Hồ Húc Đông lại chợt phát hiện, hậu quả chính mình dung túng hai nữ nhân dường như đã hiển hiện ra...

Kỳ thật, hẳn cũng không phải đặc biệt lo lắng cục trưởng phía sau Khúc Thanh kia, cho dù Khúc Thanh tử vong, ít nhất cũng là chuyện một năm sau đó, ai sẽ liên hệ cái chết của hắn cùng mình chứ?

Hơn nữa, sau khi biết thân phận Khúc Thanh, sự tình chung quy còn có thể dùng các biện pháp xoay chuyển.

308. Chương 263: Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ (1)

- Húc Đông, Tướng Thiên Hiếu đến hiện tại cũng chưa ra mặt, xem ra cơn tức này hẳn chuẩn bị nhịn xuống rồi!

Hứa Gia Minh đứng lên, nói :

- Nếu hắn không có ý định xuất hiện, vậy tôi liền rời đi trước. Nhưng trước khi đi, tôi còn muốn nhắc nhở anh một câu, chuyện hai cô gái kia anh nhất định phải xử lý tốt. Nếu hai ngày nữa truyền ra cái xì căng đan gì, tôi nhất định là sẽ không chịu trách nhiệm.

Hứa Gia Minh tự vẫn đã là kết thúc tình bằng hữu.

Dù sao Tướng Thiên Hiếu cũng là người có thân phận, chính mình hôm nay không chút khách khí quét vào thể diện của hắn, cũng là phiền toái không nhỏ. Tối thiểu, từ nay về sau, chính mình nhất định sẽ bị Minh Viên liệt vào trong danh sách không được hoan nghênh.

Hồ Húc Đông cũng đứng lên, cười nói:

- Yên tâm đi, Gia Minh, việc này tôi nhất định sẽ xử lý tốt, sẽ không mang đến phiền toái cho anh!

Hứa Gia Minh nhún vai, lại nói:

- Tôi thì không sao cả, mấu chốt là không thể để cho cha tôi bị ảnh hưởng chuyện này, nếu Tướng Thiên Hiếu thật là trở mặt, nói thực ra, trước mặt ba của tôi cũng không tiện. Anh có biết, phía sau lão Tướng cũng có người không?

Hồ Húc Đông cười khổ nói:

- Tôi đương nhiên hiểu được... Haiz, nói đến nói đi đều tại tôi vừa rồi không đi ra sớm một chút, nếu không cũng sẽ không phát sinh sự tình này.

Nói xong, hắn nhin không được tức giận trừng mắt liếc họ Vu bên cạnh.

Họ Vu dù sao cũng là người trong chốn giang hồ đi ra, cho dù tới hiện tại, vẫn chưa nhận thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Nàng cong môi khêu gợi lên, nhẹ nhàng bĩu, có vẻ rất khinh thường.

... Mấy phút đồng hồ sau, Hứa Gia Minh rời khỏi biệt thự này.

Lúc này, người ở phía ngoài đã hoàn toàn giải tán đi. Chỉ có hai cái bảo vệ trị an ở cách đó một trăm thước, đứng xa xa nhìn bên này.

Hứa Gia Minh lắc đầu, thầm nói lão Tưởng kỳ thật rất được, vì loại chuyện này đắc tội hắn, thật là có chút được không bù nổi mất.

Nhưng nói trở lại, đắc tội cũng đã đắc tội, trong lòng Hứa Gia Minh cũng không có gì hối hận.

Hồ Húc Đông từng giúp hắn hai lần đại ân. Một lần là giúp hắn, một lần là giúp cha hắn. Có thể nói, đây đối với cha con hắn đều là ân nhân. Hôm nay có khả năng giúp đỡ được chuyện nhỏ, coi như là có đi có lại...

Hứa Gia Minh dứt tay ở trong túi quần, chậm rì rì mà đi. Trong lòng cân nhắc, hai ngày nữa chờ sự tình ổn định, có nên sai người đi xin lỗi Tưởng Thiên Hiếu hay không?

Hắn đang nghĩ như vậy, ngẩng đầu lại chợt phát hiện, có người chặn đường đi của mình.

Đây là một đường mòn trải đá vụn, hai bên là cây sồi xanh, lúc này giữa đường, đang là một thanh niên đứng và mặt mỉm cười, hai tay cầm ở trong túi quần, đang rất hứng thú nhìn Hứa Gia Minh.

Hứa Gia Minh khẽ nhíu mày. Nói :

- Đây, cậu ngăn trở đường của tôi ?

Người chặn đường dĩ nhiên là Mạc Ngôn, hắn cười híp mắt nhìn Hứa Gia Minh, nói :

- Nghiêm khắc mà nói, hắn là anh chặn con đường của tôi...

Đường mòn này rộng chỉ có một mét. Tuy rằng không tính rất rộng, nhưng cũng đủ cho hai người sóng vai mà đi. Nhưng lúc này hai người, một người là có ý chặn đường, một người thì kiềm chế thân phận, không chịu nghiêng người, vì thế liền đối mặt.

- Tôi chặn đường của cậu? Còn đạo lý hay không!

Hứa Gia Minh vốn là đang có chút tức giận. Nhưng hắn cũng không phải người ngu, lập tức liền hiểu được, nói :

- Cậu là người của Tưởng Thiên Hiếu ?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Tôi không quan hệ với Tưởng Thiên Hiếu ... Tôi tới nơi này là thay người khác đòi một số nợ.

Hứa Gia Minh ngẩn ra, nói :

- Truy nợ? Truy nợ của ai?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh biết rõ còn cố hỏi, trong lầu phía trước kia là ai đang ở, anh không phải không biết chứ?

Hứa Gia Minh cảm thấy được việc này có chút cổ quái, nói :

-Cậu là nói Hồ Húc Đông thiếu tiền của người khác? Điều đó không có khả năng ...

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Không phải tiền, mà là bán một nhân mạng!

Mạng người?

Trong lòng Hứa Gia Minh không khỏi lộp bộp nhảy dựng... Lấy thân phận của hắn, cũng không dám dễ dàng lấy dính mạng người. Quan trọng nhất là, đối phương có vẻ không sợ hãi, hiển nhiên cũng không phải là người thiện, chính mình có lẽ không cần phải giẫm vào cơn lốc xoáy này.

- Oan có đầu, nợ có chủ, có nợ gì, cậu cứ đi tìm Hồ Húc Đông, không lý vào ngăn đường của tôi ?

Hứa Gia Minh hiểu không rõ lai lịch đối phương, khẩu khí lập tức liền yếu hơn rất nhiều.

Hắn cũng không lo lắng bối cảnh đối phương hùng hậu, thực sự để cho hắn sợ hãi chính là người trước mắt này rất có thể chính là loại người 'Lấy người tiền tài, thay người tiêu trừ tai họa'. Chính mình thân kiêu thị quý, không đáng cùng loại người giang hồ này mặt đối mặt. Những người này vô cùng hung ác, một cái mạng, chó cũng rút giậu thì không quản người là công tử nhà tỉnh trưởng hay là tiểu thư nhà bí thư, tóm lại đều là lấy dao nói chuyện...

Hứa Gia Minh không sợ cảnh sát không sợ quan, nhất sợ đúng là loại coi thường cái mạng.

Cũng may Mạc Ngôn mi thanh mục tú, cười lên cũng rất ấm áp, thoạt nhìn không giống là cái loại côn đồ liều mạng này.

Nhưng cho dù như vậy, Hứa Gia Minh cũng hạ quyết tâm, ba mươi sáu kế nhẫn vẫn làm kế đầu, vẫn nên rời khỏi nơi này rồi nói sau.

- Anh là Hứa Gia Minh, Đại công tử nhà Hứa gia, đúng không?

Mạc Ngôn đột nhiên hỏi.

Hứa Gia Minh ngạc nhiên nói :

- Cậu biết tôi ?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Không biết, là vừa nghe người khác nói vậy... Anh không phải muốn biết vì cái gì tôi ngăn đường của anh sao? Nguyên nhân rất đơn giản, hôm nay có một người cảnh sát và hai bảo vệ trị an bởi vì anh mà bị thương, tôi cảm thấy được, nên tìm anh nhờ một chút.

Có chút dừng lại, lại giải thích nói:

- Thuận tiện nói một câu, hai bảo vệ đó không liên quan đến tôi, nhưng người cảnh sát bị đánh, tôi phải thay anh ta đòi công bằng.

Hứa Gia Minh cau mày nói:

- Tôi cũng chỉ là đứng ra nói một câu nói mà thôi, cậu dựa vào cái gì tìm tôi ? Mặt khác, cậu rốt cuộc là ai, là thân phận gì?

- Tôi dựa vào cái gì tìm anh?

Mạc Ngôn cười cười, nói :

- Chỉ dựa vào tôi là nửa cảnh sát... Nghe nói qua "Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ" chưa? Tôi là cố vấn Thất Xử của công an A tỉnh, nghe thấy đồng nghiệp của mình khi đang chấp hành công vụ bị người ta đánh, tâm lý của tôi thực mất hứng!

Hứa Gia Minh nghe xong lời này, trong lòng ngược lại trầm tĩnh lại, cười nói:

- Tôi còn tưởng là thân phận gì cơ, thì ra là một chuyên gia cố vấn thôi. Ha ha, nói thực ra, tôi thực thích lòng quả cảm cừu nhân của cậu. Nhưng tôi còn khuyên cậu một câu, không đáng vì chút tình thần trọng nghĩa đáng thương ấy mà vì làm phiền chính mình. Cậu đã biết thân phận của tôi, như vậy cậu cảm thấy được. Sự mất hứng của cậu, có thể tạo thành một chút ít ảnh hưởng đối với tôi sao?

Mạc Ngôn thực nghiêm túc nói:

- Tôi bị mất hứng , hậu quả bình thường đều thực nghiêm trọng.

Hứa Gia Minh cười lắc đầu, nói :

- Được rồi, cậu muốn đi tìm Hồ Húc Đông gây phiền phức, vậy tôi không ngăn cản cậu. Hiện tại, thì phiền toái cậu tránh đường đi ... Nghe tôi khuyên một câu. Không phải tất cả những người người thân phận như tôi đều dễ nói chuyện giống nhau. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ nhanh chóng rời nơi này.

Mạc Ngôn tới là đặc biệt tìm Hồ Húc Đông. Đối với Hứa Gia Minh vốn là không để ở trong lòng, nhưng thấy cảnh sát bị đánh, hẳn tự nhiên không thể bỏ mặc. Nếu không mà nói. Chờ Đỗ Tiểu Âm và Đại Lý biết chuyện này, nhất định sẽ trút giận, thậm chí là xem thường.

Còn Hứa gia rõ là thân phận công tử, ở trong mắt Mạc Ngôn, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

- Bây giờ tôi đi được không ?

Hứa Gia Minh thấy Mạc Ngôn luôn luôn trầm mặc, cho là hẳn là sợ , vì thế nhún vai, nhìn như rộng lượng hỏi.

Mạc Ngôn cười cười, nghiêng mình. Nói :

- đương nhiên có thể.

Thật sự là người trẻ tuổi... Hứa Gia Minh khinh miệt cười, lắc lắc đầu, đi qua bên người Mạc Ngôn.

Ở một góc ngoài Minh Viên, Lộ Lương giờ kính viễn vọng nhìn Mạc Ngôn và Hứa Gia Minh phía xa.

Người cô Sở Ngọc từng giả dạng liền đứng ở bên cạnh hẳn, trong tay cũng cầm kính viễn vọng...

- Đầu to. anh nói xem, Mạc Ngôn có thể làm gì họ Hứa hay không ?

Lộ Lương nói :

- Cô cảm thấy thế nào?

Sở Ngọc nói:

- Tôi cảm thấy được à, có lẽ không... Mạc Ngôn tính cách kỳ thật rất tốt, không giống như là loại người tính tình cuồng bạo. Hơn nữa, Hứa Gia Minh dù sao cũng là người có thân phận, Mạc Ngôn không nên động đến hẳn nhỉ?

Lộ Lương thần nhiên nói:

- Đó là vì cô không biết Mạc Ngôn.

Sở Ngọc vừa chuyển nhãn cầu. Nói :

- Đầu to, hay là chúng ta đánh cược?

Đánh cược?

Lộ Lương buông kính viễn vọng, nói :

- Nói nghe một chút.

Sở Ngọc cười hì hì nói:

- Tôi cá là Mạc Ngôn sẽ không ra tay, cược một bữa tiệc lớn, khách sạn năm sao... Thế nào, đầu to, anh có dám đánh cược hay không?

Lộ Lương mỉm cười, nói :

- Tôi sao lại không dám ? Cô nhất định thua, người trẻ tuổi...

Mấy chục phút trước, hẳn nhận được điện thoại Mạc Ngôn sau đó lập tức mang theo Sở Ngọc chạy tới Minh viên.

Hiệp định miệng của Lộ Lương cùng Mạc Ngôn nửa giờ sau đã được hội báo cho Trương cục trưởng, không ngoài dự liệu của Lộ Lương, đối với lần này Trương Chính không chỉ có không có bất kỳ dị nghị gì, ngược lại rất tán thưởng. Dùng lời của hẳn mà nói chính là, có mãnh tướng bối cảnh thâm hậu như Mạc Ngôn

này ở mũi nhọn phía trước, hiệu suất công việc của cục quốc thổ A tỉnh sẽ tăng lên gấp bao nhiêu lần. Mà chúng ta cần cần phải làm là cung cấp phục vụ tốt nhất, giúp hấn rửa sạch tàn cuộc, thu thập đầu đuôi.

Đối với lần này Lộ Lương cũng rất đồng ý.

Ở trong lịch sử, chức năng chủ yếu của cục quốc thổ cùng cục an toàn quốc gia của Mĩ có chút tương tự, nhưng gần hai năm qua, một vài tình huống dị thường liên tiếp phát sinh, không thể không sử dụng một bộ phận tinh lực tập trung theo dõi các loại kỳ nhân dị sĩ. Trên thực tế ở thời điểm rất sớm, cục quốc thổ cấp tỉnh cũng không được xử lý loại chuyện này, nhưng theo tình thế biến hóa, tình anh như Trương Chính và Lộ Lương bắt đầu được đưa tới địa phương, thành lập cơ cấu đặc biệt.

309. Chương 263: Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ (2)

Nhưng Trương Chính cùng Lộ Lương tuy rằng đều là tinh anh, cũng luôn có loại người tinh anh hơn, gặp gỡ người như Tống Thanh Viễn, bọn hấn tinh anh như vậy hiển nhiên không đủ dùng. Cho nên, Trương Chính thỉnh cầu trợ giúp từ tổng bộ, đưa tới nhân sĩ chuyên nghiệp như Sở Ngọc. Nhưng ở Uyển Lăng, bởi vì Mạc Ngôn tồn tại, Sở Ngọc hiển nhiên cũng là không đủ dùng. Cho nên, từ lúc Trương Chính nhậm chức, liền bắt đầu cân nhắc, làm như thế nào mới có thể mời quái vật như Mạc Ngôn tới dưới trướng...

Mà hiện tại, tuy rằng mời chào vĩnh viễn khó có khả năng thực hiện, nhưng thành công xây dựng một tư tưởng trao đổi, đây đối với Trương Chính cùng Lộ Lương mà nói, vẫn là đáng quý trọng.

Có một số việc chỉ có thực sự trải qua, mới biết được đáng quý trọng đó.

Mượn Lộ Lương mà nói, ban đầu chẳng thèm ngó tới người như Mạc Ngôn, nhưng trải qua chuyện ở thôn dân tộc, cùng với sự kiện nhà bảo tàng văn vật tôn giáo Cửu Phật sơn. Quan niệm đã có biến chuyển cực lớn.

Hắn biết rõ, nếu như không có Mạc Ngôn che chắn cho nhân viên công tác của cục quốc thổ, một khi phát sinh một vài tình huống dị thường, chỉ dựa vào những người đặc nhiệm có hạn của A tỉnh, không đến vài năm, chỉ sợ cũng sẽ chết và tổn thương hầu như không còn!

Đây không phải nói chuyện giật gân, mà là số liệu từ mấy lần thực tế chiến đấu có được.

Vì để cho Sở Ngọc dung hợp được cương vị công tác mới. Trương Chính từng diễn tập vài lần thực tế chiến đấu, do Sở Ngọc sắm vai phần tử khủng bố, ba tổ Đặc nhiệm liên hợp lại. Tiến hành bao vây năng trong các hoàn cảnh thì dưới tình huống song phương trang bị giống nhau, kết quả cuối cùng đúng là ba tổ Đặc nhiệm toàn quân bị diệt trong một ngày rưỡi, mà Sở Ngọc thì lông tóc không tổn hao gì!

Kết quả này gây cho Trương Chính cùng Lộ Lương cảm thụ đã không chỉ là khiếp sợ. Mà là tim đập chân run.

Hai người đều rất rõ ràng, ở trong hậu duệ Đạo Môn, Sở Ngọc còn non nớt, ngay cả ba tổ đặc nhiệm còn có thể dễ dàng bị giết như thế, lại càng không cần phải nói người như Mạc Ngôn rồi!

Cho nên, khi Mạc Ngôn chủ động phát ra thiện ý thì Lộ Lương thậm chí không kịp hội báo cho Trương Chính, liền tự tiện làm chủ quyết định.

Kỳ thật, hấn và Trương Chính đều rõ ràng, cái Mạc Ngôn gọi là hợp tác. Kỳ thật chính là người thay mình làm vệ sinh mà thôi. Hợp tác như vậy, quyền chủ đạo vẫn nắm giữ ở trong tay Mạc Ngôn, kỳ thật cũng không công bằng.

Nhưng cho dù như vậy, hai người vẫn là hân hoan vui mừng. Chỉ cần có thể thực hiện chức năng, hoàn thành nhiệm vụ. Chịu ủy khuất nho nhỏ, tựa hồ cũng không có gì lớn. Hướng hồ có câu cách ngôn là : chuyện do người làm, chỉ cần có con đường tạo dựng lên, quan hệ cùng Mạc Ngôn gần hơn, cuối cùng ai có thể chiếm cứ địa vị chủ đạo. Còn chưa thể biết được...

- Oa, đầu to, anh thua rồi, Mạc Ngôn tránh đường kìa!

Sở Ngọc mắt thấy Mạc Ngôn nhượng đường, nhin không được hoan hô lên.

Lộ Lương thản nhiên nói:

- Đừng nóng vội, tiếp tục xem đi...

Trên mặt hần hồ hững, nhưng trong lòng là hừ lạnh... Tên kia trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, trước một giây đồng hồ còn cười, sau một giây đồng hồ có thể muốn mạng người. Hơn nữa trong mắt chưa bao giờ coi ai ra gì, làm việc lại càng không kiêng sợ, hần là người có thù tất báo, sẽ dễ dàng buông tha Hứa Gia Minh?

Sau khi đi vào Minh viên, hần cũng đã biết Hứa Gia Minh, cùng với chuyện đánh cảnh sát chấp hành công vụ.

Đối với chuyện này, hần cũng tương đối phần nộ. Chính như Mạc Ngôn nói câu nói kia, Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, thân là người của cục quốc thổ, hần tuyệt đối không thể khoan dung đồng nghiệp bị đám quyền quý ấu đả phát sinh ở trước mắt của mình!

Nhưng hần cũng biết, có Mạc Ngôn ở trong này, không tới phiên chính mình xuất hiện.

- Đầu to, không cần nhìn, anh thua!

Mắt thấy Hứa Gia Minh đi ra hai mét, Mạc Ngôn lại thờ ơ như cũ, Sở Ngọc lại kêu lên.

Nhưng mà, nàng vừa dứt lời, bỗng nhiên hai chân Hứa Gia Minh không khỏi mềm nhũn, sau đó giống cái cọc gỗ, thẳng tắp ngã quỵ về phía trước!

- Phịch...

Mắt Hứa Gia Minh đập trên đường đá vụn, nhất thời cái trán vỡ tan, mũi gãy, máu tươi trên mặt liền giống như nước, ồ ồ ứa ra bên ngoài...

Hứa Gia Minh phát ra một tiếng hét thảm, che mặt, lăn trên mặt đất.

Mạc Ngôn trên mặt lên mỉm cười đi qua, hơi hơi cúi người nhìn thoáng qua thương thế trên mặt Hứa Gia Minh, tựa hồ có chút không vừa ý, khẽ lắc đầu, sau đó bỗng nhiên nâng chân phải lên, thực nhẹ nhàng đạp trên bàn chân phải Hứa Gia Minh một cước!

Một cước này nhìn như nhẹ, nhưng làm cho xương bảp chân Hứa Gia Minh gãy nát.

Hứa Gia Minh thân kiêu thịt nộ, làm sao nếm qua đau đớn như thế? Trong miệng lại phát ra một tiếng hét thảm, đau đến hôn mê bất tỉnh...

Mạc Ngôn lúc này mới thỏa mãn gật gật đầu, thẳng người, nhưng nhìn về phía Lộ Lương cùng Sở Ngọc, mỉm cười phát phát tay.

- Hần thấy chúng ta à! Đầu to, anh mau nhìn, hần đang ngoắc chúng ta ...

Sở Ngọc cũng là nha đầu không có tim không có phổi, thấy Mạc Ngôn ngoắc chính mình, lập tức giơ chân phát tay, cười hì hì đáp lại Mạc Ngôn.

Chờ Mạc Ngôn rời đi, Lộ Lương nói :

- Cô có biết không, hần động tay chân như thế nào?

Sở Ngọc ngẩn ngơ, nói :

- Không ... Tôi căn bản là không phát hiện hần ra tay.

Lộ Lương cười khổ nói:

- Cô cũng là hậu duệ Đạo Môn, ngay cả hần ra tay như thế nào đều không phát hiện à?

Sở Ngọc thè lưỡi, nói :

- Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên thôi... Tôi vốn còn chưa tin hần là một cao thủ, hiện tại tin rồi!

Có chút dừng lại, nàng thấy Hứa Gia Minh ngã xuống đất ngất đi, nói :

-Đầu to, cần giúp hấn kêu cỗ xe cứu thương hay không?

Lộ Lương cười lạnh nói:

- Cho hấn nằm ở nơi này đi, chặt đứt một chân mà thôi, sẽ không chết người.

Hấn hiện tại chỉ là xem cuộc vui, cũng không sợ sự tình làm lớn.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì hấn biết bối cảnh của Mạc Ngôn... Hứa Gia Minh ý vào chính mình có một người cha làm chỗ dựa, dám dung túng người bên cạnh ẩu đả cảnh sát, như vậy dựa theo Logic, hấn nhất định phải bị Mạc Ngôn – người có bối cảnh càng thêm thâm hậu, chặt đứt một chân!

Cái này gọi là ác nhân có ác nhân trị!

Ở trong mắt Lộ Lương xem ra, luận chữ “Ác” này, trên đời này có bao nhiêu người có thể vượt qua được người đã có bối cảnh kinh thiên, lại có thực lực siêu nhân, và “Lòng dạ hẹp hòi” như Mạc Ngôn?

Mạc Ngôn gây ra động tĩnh ở trên đường mòn đá vụn không tính lớn, nhưng không coi là nhỏ.

Minh Viên cũng có người thấy toàn bộ sự việc, nhưng không ai chịu đứng ra, chỉ hội báo chuyện đã xảy ra cho Tướng Thiên Hiếu.

Sau khi nghe xong, Tướng Thiên Hiếu chỉ ha ha cười, nói cái gì cũng chưa nói liền cảm điện thoại.

Ông chủ vui sướng khi người gặp họa, người phía dưới dĩ nhiên là biết nên làm cái gì...

Minh Viên không ai đứng ra, tất nhiên là hợp tình lý, nhưng biệt thự cách đường mòn đá vụn chỉ có hơn mười thước cũng không động tĩnh, cái này có vẻ có chút kỳ quái !

Hứa Gia Minh vừa rồi kêu hai tiếng kêu thăm thiết, có thể nói kinh thiên động địa, người trong biệt thự không có khả năng không nghe được.

Nhưng mãi đến khi Mạc Ngôn xoay người đi đến hướng biệt thự, Hồ Húc Đông cùng người bên cạnh hấn, đều chưa đi tới xem chuyện gì...

- Có chút kỳ quái ...

Mạc Ngôn chậm lại cước bộ, mở ra ý thức bản ngã, nhìn về phía biệt thự.

Hấn vừa nhìn, nhất thời giật mình!

Ngay sau đó, mũi chân hấn điểm một cái, thân hình như gió lướt, sau mấy cú nhảy, liền vọt vào biệt thự...

Lộ Lương cùng Sở Ngọc thấy thế, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Trước một giây đồng hồ, Mạc Ngôn còn thoải mái nhàn nhã mà đi, một giây sau lại giống như vọt vàng đi cứu hỏa vọt vào biệt thự, đây là tình huống gì?

- Oa, tốc độ của hấn thật nhanh!

- Đầu to, anh nói xem, có phải trong biệt thự có chuyện gì xảy ra hay không? Chúng ta có nên cùng qua đó xem hay không ?

Thấy Mạc Ngôn đột nhiên tăng tốc, Lộ Lương liền biết, trong biệt thự đây nhất định là xảy ra chuyện gì đó kì lạ. ngoài việc trên mặt đất có mấy người đang nằm ngất xỉu ra thì không có gì lạ nữa.

Mạc Ngôn khởi động tâm động, sử dụng ý thức bản ngã hướng ra ngoài.

Xuyên qua hai cửa sổ là đến vườn hoa sau khu biệt thự.

Khi ý thức bản ngã khó khăn mới xuyên qua được cửa sổ, vài người ở vườn hoa sau tựa hồ như phát hiện ra Mạc Ngôn đang thăm dò, có vẻ có thể cắt đứt ý thức bản ngã của Mạc Ngôn xuất hiện lần nữa.

Mạc Ngôn liền cảm thấy “tâm mất” của mình giống như bị bịt kín bởi một tầng thủy tinh mờ.

Nhưng Mạc Ngôn lúc đó đã có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý, nên sức ảnh hưởng và quấy nhiễu của năng lượng này bị giảm đi rất nhiều.

Tuy rằng cậu không thể nhìn rõ được cảnh tượng như lúc trước nhưng có thể cảm nhận được. lúc này trong vườn hoa sau có ba sinh vật thể.

Trong đó cảm xúc của hai sinh vật đang dữ dội, mang theo sự tuyệt vọng, còn sinh vật thể khác lại bình tĩnh hơn, cảm xúc yên lặng như nước, không hề gợn sóng.

Ngoài ra, Mạc Ngôn còn phát hiện nguồn năng lượng tạo ra để làm quấy nhiễu đến mình tựa hồ như cao hơn so với thần hồn của mình một bậc.

310. Chương 264: Miêu Yêu

Nói tóm lại là số lượng và cường độ năng lượng của ý thức thể đến từ đối phương mạnh hơn thần hồn của Mạc Ngôn nhiều. nhưng về chất lượng thì không dám khen ngợi. nếu so sánh ý thức bản ngã của Mạc Ngôn với thành thủy ngân thì năng lượng của đối phương giống như hạt cát. Nó có thể ngăn cản tầm nhìn của Mạc Ngôn là bởi vì số lượng của nó nhiều, mới có thể ngăn cản được “thủy ngân tĩnh bình” của Mạc Ngôn. Nhưng do chất lượng khác nhau nên nó chỉ có thể ngăn chặn tạm thời được công hiệu thooim chỉ cần Mạc Ngôn kiên nhẫn một chút thì sớm hay muộn đều có thể xuyên thấu qua khe hở của hạt cát, thăm dò được hoàn toàn phong cảnh sau bức tường.

Mà sau khi Mạc Ngôn chuẩn bị xong tâm lí, cho dù là trong lúc cấp bách cậu cũng có thể cảm nhận được những sự việc sau “bức tường”.

Ví dụ như lúc này, cậu có thể cảm nhận được sau vườn hoa có ba sinh vật thể, một vật thể có hơi thể mạnh mẽ và ung dung, còn lại thì chỉ có thể lấy hai chữ “ngắc ngoải” để hình dung lên.

Mạc Ngôn tính toán một lúc, muốn công phá “bức tường cát” của đối phương cần đến hai ba phút.

Nếu đây là một bàn mài dũa, cậu chắc hẳn sẽ từng bước công phá hàng phòng tuyến. nhưng đó cũng không phải một bàn mài mà là một cuộc ngộ chiến nên Mạc Ngôn tự nhiên không thể ngốc nghếch đứng đó chơi trò chơi cùng đối phương.

Ý thức bản ngã không dùng được vậy trực tiếp dùng ánh mắt để nhìn vậy.

Sau khi Mạc Ngôn nhìn thấy vị trí của đối phương, ngược với sự bình tĩnh vừa rồi, lập tức lui lên tầng hai.

Sau khi lên tới tầng hai, cậu không hề chậm trễ, triệu hồi ra bản mệnh hồn kiếm, một kiếm bỏ đôi cửa sổ phía nam của tầng hai.

Hơi thở của bản mệnh hồn kiếm vừa bá đạo vừa ẩn chứa thuộc tính của nước, khí bình thường hiện ra nhẹ nhàng mà nội liễm, nhưng nó dù sao cũng là một thanh kiếm, dù sao cũng vô hình vô chất, vẫn là một thanh kiếm được luyện ở giai đoạn ban đầu, được chủ nhân giao phó cho thành một thanh kiếm sắc bén và kiên cường.

Cái gọi là tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy.

Khi bản mệnh hồn kiếm xuất ra, khi hiển thị ra sự bá đạo của bên trong, mấy vật ở trong vườn hoa phía sau lập tức cảm nhận được hơi thở không phá nổi được này.

Tâm tình của hắn có chút dao động, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức là sự sợ hãi toát ra theo bản năng.

Loại cảm xúc này lập tức bị Mạc Ngôn cảm nhận được.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, một kiếm bỏ đôi cửa sổ, ấn đầu ngón chân xuống, chạy trốn ra ngoài theo đường cửa sổ.

Trong khi thân trong không trung, cậu vẫn không hề thôi đề phòng, bản mệnh hồn kiếm vô hồn vô chất biến thành một bộ áo giáp vô hình, bao trùm toàn thân yếu ớt của cậu.

Đồng thời, cậu vận đủ thị lực, nhìn lại phía vườn hoa phía sau.

Vừa nhìn dù là ý chí cậu có cứng cỏi, tính tình lãnh đạm cũng không khỏi sợ hãi tí thì bị té.

Trong vườn hoa phía sau có một gương mặt trắng bệch nằm ngửa dưới đất.

Bộ quần áo trước ngực bị xé nát, lộ ra bộ ngực trắng nõn, mà ở giữa đôi gò bồng đảo trắng nõn nà kia xuất hiện một lỗ thủng dính máu rõ ràng là giống như A Nhã.

Hồ Húc Đông cũng có bộ dạng ngửa mặt lên trời giống như vậy, nhưng không hề ngất đi, hần mở to đôi mắt tuyệt vọng, nhìn sinh vật trước mắt, trong miệng phát ra âm thanh hoảng sợ cực độ.

Mạc Ngôn cũng nhìn thấy sinh vật kia, tuy không đến mức hoảng sợ nhưng cũng bị kinh hãi, nhanh chóng điều chỉnh lại hơi thở thiếu chút nữa thì té xuống đất.

-Thực sự là nhìn thấy quỷ, sao lại là con một con mèo được chứ?

Trong vườn hoa phía sau, một con mèo đen có khí chất nho nhã thò ra chân trước, thực sự ôn nhu đặt lên lồng ngực Hồ Húc Đông.

Bộ móng vuốt nhẹ nhàng ôn nhu, thoạt nhìn thực đáng yêu, nhưng dừng trên lồng ngực Hồ Húc Đông cũng nặng như núi Thái Sơn, với tu vi của Hồ Húc Đông lại không thể có chút phản kháng nào.

Lúc này con mèo đen tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, nó nghiêng đầu về phía Mạc Ngôn, trong mắt có sự nghi hoặc, cũng có sự đề phòng.

Ngoài ra trong miệng của nó còn ngậm một con sâu tựa như viên ngọc màu trắng, đang liều mạng giãy dụa.

Nói đến đây, con mèo đen này cũng được coi như là người quen của Mạc Ngôn.

Một thời gian trước, Mạc Ngôn từng tận mắt nhìn thấy Hắc Miêu sai khiến hàng trăm con mèo hoang mèo nhà gây sự chú ý khắp thành phố.

Mà con mèo này tựa hồ như thấy rất hứng thú với cậu, còn từng chạy tới ngửi ngửi người cậu.

Mạc Ngôn lúc ấy đã cảm thấy việc này có điều gì đó kì quái, cảm thấy con Hắc Miêu này quá có nhân tính, nói là yêu miêu cũng không đủ, nhưng cách nghĩ này dù sao cũng hơi vô căn cứ một ít, chỉ chợt lóe lên, cũng không suy xét kĩ.

-Meo meo.

Hắc Miêu sau khi nhìn thấy Mạc Ngôn, mặc dù có kinh ngạc thậm chí đề phòng nhưng phong độ nho nhã lại chưa từng mất đi.

Nó nhẹ nhàng hướng tới Mạc Ngôn kêu “meo meo”, tựa hồ như đang chào hỏi người quen, sau đó từ từ nuốt từ từ vào bụng.

Sau đó, nó nghiêng đầu qua mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn Mạc Ngôn, lại dùng móng vuốt gõ vào ngực Hồ Húc Đông, tựa hồ như đang hỏi anh cũng muốn một miếng?

Mạc Ngôn ngó người ra ở đó, nhất thời không biết làm thế nào cho đúng.

Giờ phút này đương nhiên cậu biết con mèo đen này không phải là con mèo bình thường, có thể ngăn cản được ý thức bản ngã của cậu chẳng nhẽ lại là một con mèo bình thường được sao? Có thể nhẹ nhàng xử lí được Hồ Húc Đông một cách đẹp mắt lẽ nào lại chỉ là một con mèo bình thường?

-trên đời này quả nhiên là có yêu quái, hơn nữa còn là con mèo yêu.

Mạc Ngôn đột nhiên cảm giác được trên đời này có nhiều chuyện thực hoang tưởng, hai ngày trước cậu còn thảo luận với Đỗ Khuyết rằng trên đời này có yêu quái hay không, hôm nay liền nhìn thấy đáp án sống.

Còn có chuyện gì hoang đường hơn sao?

Phải biết rằng lúc ấy cậu và Đỗ Khuyết thảo luận rất nghiêm túc, tên thực tế không có ai làm chứng.

Trên đời này có yêu hay không?

Không hề nghi ngờ gì, đáp án đã rõ ràng, bất luận là trong điển tịch đạo môn hay là trong miệng người tã đạo thì yêu cũng thực sự tồn tại một cách hư vô.

Nhưng dù sao cũng là ghi chép của sách cổ, ở thời đại mạt pháp linh khí gần như hoàn toàn khô cạn, ngay cả người cũng không thể đạt cửa Phá Thiên được, càng không thể nói đến linh khí đất trời cần thiết mới có thể hóa thành mông muội, sinh ra linh trí và cảm thú.

Nếu như nói mức độ khó của người phạm khi biến thành ts là 10 thì cảm thú luyện thành yêu cũng ít nhất là 100.

Với mức độ khó mà nói, con mèo đen trước mặt hiển nhiên là nghịch thiên hơn cả Mạc Ngôn- người đạt cửa Phá Thiên này.

Cho nên Mạc Ngôn tình nguyện tin tưởng Vân La đạo cung ngằm trần án mê muội cũng không tin trên đời này thực sự có yêu.

-Meo meo.

Hắc Miêu thấy Mạc Ngôn đứng sừng sững ở đó, liền kêu to một tiếng, hơn nữa có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Ý nghĩa như đang thúc giục Mạc Ngôn, món ăn ngon trước mặt, muốn ăn thì ăn, không muốn thì làm phiền tránh ra chỗ khác.

Có ý nghĩa, nó rõ ràng không nói, nhưng ý nghĩa biểu đạt của nó Mạc Ngôn cũng hiểu rất rõ.

-Meo meo...

Thấy Mạc Ngôn vẫn đứng đó không nhúc nhích, Hắc Miêu cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, liếc Mạc Ngôn một cái, sau đó nâng móng vuốt lên, định đào một lỗ trên ngực Hồ Húc Đông.

Mạc Ngôn bị ánh mắt của con mèo đen này làm cho giật mình, trong lòng không khỏi kêu to, đây chỉ là con mèo cái thôi.

Móng vuốt của Hắc Miêu đâm vào vùng ngực của Hồ Húc Đông, người kế thừa thứ ba của Hồ gia này liền liều mạng vận vẹo.

Miệng của hắn tựa hồ như bị cái gì đó khóa trụ lại, ngoài âm thanh “hách hách” sợ hãi ra thì không phát ra bất cứ âm thanh nào khác nữa.

Đúng lúc này ở vườn hoa phía sau có Mạc Ngôn, dưới tình thế cấp bách của Hồ Húc Đông, cũng không quan tâm hắn ta là thần thánh phương nào, quay đầu ánh mắt mang theo tia cầu xin, liều mạng cầu cứu Mạc Ngôn.

Hồ Húc Đông chết hay sống Mạc Ngôn cũng không thêm quan tâm, nhưng là lo lắng cho Lộ Lương còn chờ bên ngoài, cũng khổ thế mất công đến đây, hơn nữa xuất thân của Hồ Húc Đông cậu vẫn còn chưa nắm rõ, càng không biết sau người hắn có bao nhiêu người, sau khi bắt hắn, cũng vì tốt cho một số câu hỏi tra vấn.

Vừa nghĩ đến đây Mạc Ngôn mở miệng nói:

-Cái gì kia, người này giữ lại cho tôi sao?

Hắc Miêu bị người khác cắt ngang bữa ăn của mình tức giận trừng mắt nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn kì thật cũng khó mở miệng, thật sự không biết nên giao tiếp với một con mèo như thế nào.

Đầu tiên cách xưng hô này chính là một phiền phức.

Nên xưng hô thế nào với con mèo này đây? Kêu nó là Miêu tiểu thư, Miêu nữ sĩ, hay Miêu nữ hiệp, Miêu tiên nữ?

Mạc Ngôn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu không xưng hô được thì bỏ bớt đi.

Cậu đi về phía trước mấy bước nói:

-chúng ta coi như có duyên gặp mặt một lần, thương lượng một chút, giao người cho tôi được không?

Thấy cậu đi lên trước, Hắc Miêu hơi có chút khấn trương, nhưng nó có tính quật cường, lập tức liền ngẩng đầu, khinh thường nhìn Mạc Ngôn, miệng khẽ “meo meo”.

Mạc Ngôn lập tức hiểu ý của nó: Vừa rồi cho người, người không cần, bây giờ lại đổi ý, ta sẽ không cho người, người có thể làm khó ta được à?

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Nếu người còn không giao, vậy tôi chỉ còn cách là cướp thôi.

Hắc Miêu nghe thấy vậy lập tức chấp tay lên eo, cảm giận trừng mắt nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nói:

-tuy có thứ tự trước sau, đến trước người đẩy thắng. nhưng ta là người, cô là mèo, tôi là tu sĩ, cô lại là đối tượng bị người ta trấn áp. Cô hẳn là may mắn mới gặp được tôi, nếu không bộ dạng yêu nghiệt này của cô mà bị bại lộ thì kết cục thế nào chỉ cần nghĩ cũng biết.

Hắc Miêu trừng mắt nhìn Mạc Ngôn vô cùng cảm giận, nhưng không động vào Hồ Húc Đông nữa.

Mạc Ngôn mỉm cười tiếp tục tiến lên phía trước.

Hắc Miêu thấy việc này không thể làm được bỗng nhiên chìa chân trước ra, dựng thẳng móng vuốt sắc nhọn lên, khoa tay múa chân với Mạc Ngôn như kiểu giơ ngón tay giữa ra vậy.

Ngay sau đó, nó xoay người nhảy nhẹ nhàng ra 10m bên ngoài bức tường bao vây.

311. Chương 264-2: Núi Hồ Lô Dưới Bóng Đêm

-Thế mà đã chạy rồi à?

Nhìn thấy Hắc Miêu khoa một ngón chân như người sau đó bỏ chạy không chút do dự, Mạc Ngôn không khỏi ngạc nhiên.

Đương nhiên nếu như cậu nguyện ý không dám nói nhất định có thể giữ lại con mèo này, nhưng ít nhất cũng không để cho nó đi nhẹ nhàng như vậy.

Thấy Hắc Miêu biến mất ở đầu tường, Mạc Ngôn cuối cùng từ bỏ ý định đuổi theo. Cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy con mèo đen này, cậu có một dự cảm, bản thân mình nhanh chóng có thể nhìn thấy một con mèo đen kiêu ngạo.

Ngoài ra, cậu cũng có thể cảm nhận được, con mèo đen có chút quỷ quái này không có chút ác ý nào với mình cả, nếu không cũng sẽ không mời mình “ăn bữa tiệc lớn” vừa rồi.

Đổi lại là người bình thường có thể cảm thấy con sâu âm dương màu trắng này thật kinh tởm, đừng nói là ăn sống, đến chiên rán, rắc thêm muối tiêu thơm phức cũng không dám cho vào mồm. nhưng Mạc Ngôn thì khác, con sâu màu trắng này thực ra ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh dồi dào, có công hiệu bồi bổ không kém gì sâm nhiều năm tuổi trong truyền thuyết.

Ví dụ như Mai Thanh Giản lúc trước, nếu như có thể ăn một con sâu bản mệnh như thế thì dù không có Mạc Ngôn cứu thì cô cũng có thể mượn tinh hoa của sinh mệnh này, ít nhất cũng có cuộc sống bình thường trong mười lăm năm nữa.

Đương nhiên đối với ts mở bể khổ như Mạc Ngôn mà nói thì hiệu quả của loại này cơ bản là bằng không.

-Không nhìn không biết, thế giới thực kì diệu, thật không nghĩ tới, trên đời lại thật sự có yêu...

Mạc Ngôn lắc đầu, than nhẹ một tiếng.

Sự kì lạ trên thế giới là không thể tưởng tượng được. hai ngày trước cậu nhìn thấy một con ma, nay lại nhìn thấy một con yêu như trong truyền thuyết. có phải chỉ trong một thời gian ngắn nữa lại xuất hiện phật trên khắp bầu trời nữa không?

-Cứu...cứu tôi...

Khi Mạc Ngôn đang suy nghĩ thì Hồ Húc Đông trên mặt đất đã hơi hồi tỉnh một chút, vươn tay, muốn nắm lấy mắt cá chân của Mạc Ngôn, miệng cũng không ngừng cầu cứu.

Mạc Ngôn cúi đầu nhìn về phía Hồ Húc Đông, nở nụ cười sáng lạn, lập tức điểm vào huyệt Thái Dương của hắn, làm có hắn vừa tỉnh lại ngất đi.

Trước mắt thì A Nhã ở phòng trên tầng hai và Vu Mỹ Nương ở vườn hoa sau không thể sống lâu hơn được, Hồ Húc Đông lúc này được coi như là nhân chứng sống duy nhất nên đương nhiên là được giữ lại.

Trên thực tế nếu Hồ Húc Đông là một hậu duệ đạo môn chính tông, thì Mạc Ngôn nhìn trên phương diện là thể diện của đồng đạo, có lẽ sẽ thả hắn rời đi, hoặc sẽ giết hắn, nhưng nhất định là không thể giữ hắn ở đội đặc cần của cục an ninh được nữa.

Nhưng điều đáng tiếc là hai người phụ nữ bên cạnh hắn là ngoại đạo, không phải là ts, tính nguy hiểm rất lớn, Mạc Ngôn muốn đảm bảo rằng nguy hiểm này không ảnh hưởng đến những người thân, bạn bằng hữu của mình nên nhất định phải áp dụng biện pháp không giống như bình thường.

Cho nên cậu giao Hồ Húc Đông cho Lộ Lương không một chút do dự, sau đó Lộ Lương ra mặt, đi điều tra rõ nguồn gốc của Hồ Húc Đông trên tư liệu của cục an ninh.

Sau khi đánh ngất Hồ Húc Đông, Mạc Ngôn lấy điện thoại ra gọi cho Lộ Lương.

Hai phút sau, Lộ Lương liền đưa Sở Ngọc vội vàng đi vào vườn hoa phía sau.

-Anh Mạc, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Sở Ngọc coi như là người quen cũ của Mạc Ngôn, sau khi gặp mặt có vẻ rất vui mừng, cười hì hì chào hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

-Đúng, lại gặp rồi, tôi nhớ cô là người miền Bắc, có quen sống ở Uyển Lăng không?

Sở Ngọc cười hì hì nói:

-không quen thì cũng phải chịu thôi, ai bảo người ta bị bắt đi tòng quân đâu.

Lộ Lương nghe vậy, lập tức nét mặt nghiêm nghị lại, ho khan một tiếng.

Sở Ngọc không để ý đến hắn, xem đôi nam nữ đang nằm trên mặt đất nói:

-Mạc đại ca, đây là do anh làm à? Oa, anh ra tay ác độc quá đấy, đến cả con gái cũng không tha.

Lộ Lương nhìn thấy cũng nhú mày, thấy Vu Mỹ Nương có một lỗ thủng trên ngực lộ ra liền nói:

-Với thân thủ của anh, không cần phải dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy chứ?

Mạc Ngôn tức giận trả lời:

-Các người có ai nhìn thấy là tôi làm không?

Lộ Lương ngẩn ra nói:

-Không phải anh à?

Mạc Ngôn trả lời:

-Khi tôi đến đây thì mọi chuyện đã như vậy rồi, có người đến trước tôi...

Cậu nói lời này mà thoải mái vô cùng, dừng lại ở tai Lộ Lương lập tức là một hương vị khác.

Nét mặt Lộ Lương lập tức biến sắc nói:

-Có người đuổi phía trước chúng ta?

Với cậu ta mà nói thì điều không mong muốn nhất là nhìn thấy có nhân tố xuất hiện ngoài ý muốn. một Mạc Ngôn thôi đã đủ cho cậu ta đau đầu lắm rồi, nếu như lại có thêm người nữa chắc cậu ta phát điên lên mất.

Mạc Ngôn cười cười nói:

-Nói có thể cậu không tin, nhưng thực ra không phải là người, mà là một con mèo đuổi phía trước chúng ta.

Lộ Lương ngẩn ngơ, móm móm lỗ tai nói:

-Anh nói cái gì? Tôi nghe không rõ, một con mèo?

Tai của hắn rất tốt, đương nhiên không phải là không nghe rõ mà là lời nói của Mạc Ngôn thật sự quá vớ vẩn, thế nên làm cho Lộ Lương cảm thấy như tai mình có vấn đề.

Sở Ngọc đứng bên cạnh cũng nghe thấy rõ ràng, kinh ngạc nói:

-Mèo? Anh Mạc, anh đang nói đùa đấy à?

Mạc Ngôn lấy chân đá Hồ Húc Đông nói:

-Tôi có nói đùa hay không cứ để người này tỉnh dậy rồi biết.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

-Đúng rồi, trên tầng có một cô gái là đồng lõa với Hồ Húc Đông, đều là ts tu luyện bản mệnh cổ, còn hai cô gái khác thì là bạn của tôi, tình hình không tốt lắm đặc biệt là Dung Lệ Lệ, muốn để cô ấy khôi phục lại như bình thường, e rằng phải nhờ đến Hồ Húc Đông. Ngoài ra, không chỉ dựa vào nghi ngờ Dung Lệ Lệ được mà còn phải dựa vào bản thân mấy người.

Lộ Lương gật đầu nói

-Tôi hiểu, những việc này đều là bổn phận của tôi, anh yên tâm đi.

Mạc Ngôn lại nói:

-Lộ Khoa, bất luận là mọi người tìm được tin gì, cũng đừng quên nói cho tôi biết, những tin khác tôi không quan tâm, tôi chỉ cần biết, mục đích của Hồ Húc Đông ở Uyển Lăng là gì, sau hắn còn ai nữa không? Bất kể là ai thì cũng phải diệt cỏ tận gốc, nếu không khi một ts hiện thân nhất định phải trấn áp xuống nếu không hậu họa sẽ khó lường. Lộ Khoa, tôi nghĩ cậu hiểu được ý của tôi.

Lộ Lương nói:

-Yên tâm đi, cho dù anh không nói thì tôi cũng sẽ vẫn nói kết quả cho anh đầu tiên.

Mạc Ngôn không đứng ở đây lâu, chỉ đại khái miêu tả một lần rồi rời khỏi.

Ra khỏi công viên, đầu tiên cậu gọi cho Thiên Hiếu để cảm ơn sau đó gọi cho cục trưởng Mã.

-Chú Mã, sự việc cơ bản đã được giải quyết, hai người bạn của Khúc Thanh cũng được cứu. nhưng trong thời gian ngắn e rằng Khúc Thanh không thể nhìn thấy bọn họ được.

Mạc Ngôn nói:

-người bên cục an ninh đã rat ay, người có liên quan đến sự việc này đều sẽ được “chăm sóc” ở mức độ nhất định.

Thân là cảnh sát Mã Thiên Hành đương nhiên là nghe rõ ý của Mạc Ngôn.

-Có cần Khúc Thanh phối hợp điều tra cùng bọn họ hay không?

Ông ta hỏi.

Mạc Ngôn trả lời:

-Cháu đã nói chuyện với Lộ Lương, có thể sẽ cần, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là ghi chép lại thôi.

Cuộc gọi điện này nhanh chóng chấm dứt, Mạc Ngôn cũng không nói cụ thể đã trải qua chuyện gì, còn cục trưởng Mã cũng không hề hỏi cặn kẽ. bất luận là chuyện gì, chỉ cần có cục an ninh nhúng tay vào thì đều là chuyện phiền phức, cục trưởng Mã biết rõ điều này, đương nhiên là trốn được thì trốn. hướng chỉ việc này còn liên quan đến vợ của ông, nếu như hỏi quá nhiều quá sâu, thì người của cục an ninh cũng không ngại gì mà mời ông uống trà cùng.

Nhưng có một số việc thì có thể giấu được, một số việc lại không thể giấu.

Thí dụ như “li kì vụ mất tích” của người thừa kế thứ ba tập đoàn ngoại thương của Hồ gia và công tử nhà Mỗ Thường Ủy bị đánh gãy một chân, điểm quan trọng chính là hai việc này đều có liên quan đến cổ vấn của Thất Xử.

Thân là lãnh đạo tối cao của tỉnh, cục trưởng Mã nhanh chóng cảm nhận được áp lực lớn từ xung quanh.

Nhưng điều này đều là sau khi công tử này bị đánh gãy chân vẫn nằm nguyên xi trên nền đá lạnh lẽo, bất tỉnh nhân sự.

-Tiền trao cháo múc, lão tiên sinh, khuôn viên này, còn có cả vườn hoa quả, bây giờ đều thuộc về ông rồi.

Cách núi Hồ Lô chừng 20m có một người đàn ông bí mật ẩn nấp đứng trước mặt Đỗ Khuyết.

Mà Đỗ Khuyết nhìn trang trại nhỏ trước mắt cũng cảm thấy vừa lòng.

Sau khi Mạc Ngôn chia tay ông ta, ông không dám trì hoãn, lập tức vào thành tìm mua một trang trại nhỏ có vườn cây ăn quả trong vòng một ngày.

Luyện đan cần có một môi trường thích hợp, nếu như nói tốt nhất là dựa vào núi, gần sông hồ, ít người lui tới.

Nhưng ở đây nơi dựa vào núi sớm bị biến thành địa điểm du lịch, làng du lịch hoặc là khu biệt thự của người có tiền rồi, mà nơi ít ai lui tới ngoài rừng nguyên sinh, sa mạc và núi tuyết ra thì không còn chỗ nào khác nữa. cho nên đối với Đỗ Khuyết, căn nhà biệt lập trong khu rừng yên tĩnh như thế này là lựa chọn tốt nhất rồi.

Nói tóm lại, trong một ngày mà tìm được chỗ này, đồng thời làm xong thủ tục mua bán là quá hài lòng rồi.

-Được rồi, ông có thể đi rồi, sau này có việc gì, tôi sẽ tìm ông.

Đỗ Khuyết đuổi người môi giới này đi, sau đó mang cuộn thước ra bắt đầu đo đạc diện tích của khu vườn này, ông định dỡ bỏ hết căn nhà tranh bên phải khu vườn xuống, sau đó xây dựng một phòng luyện đan, ngoài ra biện pháp phòng hộ cần thiết cũng cần phải nghĩ đến.

-nơi này tuy rằng rất yên tĩnh, nhưng luyện đan thì không thể để chút sơ hở nào, hoặc là... có thể xem xét việc xây dựng phòng luyện đan dưới lòng đất.

Đỗ Khuyết nghĩ đi nghĩ lại, để cho ổn thỏa, cuối cùng từ bỏ phương án đầu tiên, quyết định xây phòng luyện đan dưới lòng đất.

Ngoài ra để không khiến cho người ngoài nghi ngờ, ông còn định đi mua công cụ và vật liệu xây dựng để tự mình xây dựng.

Nửa giờ sau, ông liệt ra những thứ cần mua, rồi đi ra ngoài, khóa cửa lại, chuẩn bị vào thành phố để mua.

Khu vườn này cách núi Hồ Lô khoảng 20m, ra khỏi cửa ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy chân núi phía xa xa.

312. Chương 265: Thần Hồn Nát Thần Tính

Đỗ Khuyết ra khỏi vườn cây ăn quả, men theo con đường làng đi đến đường xi măng vào thành phố, đang định giơ tay vẫy xe thì có một tiếng động lạ bỗng vang lên.

-Đây là có chuyện xảy ra?

Khẽ nhíu mày, theo bản năng nhìn về phía núi Hồ Lô.

Sau khi hợp tác thành công với Mạc Ngôn, thì hẳn biết chuyện tình trong núi Hồ Lô cơ bản cũng không liên quan đến mình, việc cần làm duy nhất bây giờ là chờ Mạc Ngôn đem đan thư tới, sau đó thu thập tài liệu, đóng cửa tĩnh tu, một lòng luyện đan trường thọ.

Nhưng đan thư dù sao vẫn còn ở Vân La đạo cung, chứ chưa hề nắm trong tay.

Đối với Đỗ Khuyết mà nói, ngày nào mà đan thư còn chưa đến tay thì còn lo lắng ngày đấy.

Đây gọi là nghĩ nhiều sẽ bị loạn, đan thư đối với ông ta không chỉ là linh dược đối với sinh mạng mà còn là bước đệm cho đạp cửa Phá Thiên, ông ta không thể hờ hững giống như Mạc Ngôn được.

Kỳ thực Đỗ Khuyết có thể nhận ra được, việc Mạc Ngôn có lấy được đan thư hay không, bên ngoài thì tỏ ra rất tin tưởng nhưng bên trong nhất định là có rất nhiều suy nghĩ trái chiều.

Nói ngắn gọn, đối với đan thư, Mạc Ngôn có một tâm thái tùy duyên. Cái gọi là được thì tôi hưởng, mất thì tôi chịu, cầm được đan thư dĩ nhiên là tốt, không chiếm được cũng không có gì to tát cả.

Mạc Ngôn là tu sĩ đích thực đạp cửa Phá Thiên, nên đương nhiên là hờ hững, nhưng Đỗ Khuyết thì khác, dù thế nào cũng không thể hờ hững.

Đỗ Khuyết nhìn chằm chằm dãy núi Hồ Lô phía xa xa kia, dần dần nhú mày.

-Vẫn cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra... chẳng nhẽ mình nhất định phải đợi ở đây, đem vận mệnh của mình giao hết cho người khác à?

Đỗ Khuyết không thể tin tưởng Mạc Ngôn 100% sau khi hơi trầm ngâm một lát cuối cùng hạ quyết tâm nói:

-Không được, ta phải vào núi xem sao, không có gì dĩ nhiên là tốt nhất, nếu thực sự sắp xảy ra chuyện gì đó ít nhất có thể hòa hoãn thời gian xung đột.

Nghĩ đến đây, ông không thể chậm trễ việc tiến đến núi Hồ Lô.

Hướng ông đi là hướng đối diện làng Bạch Thủy không bao lâu thì đến tiểu thôn quen thuộc này.

-Ông chủ, hôm nay có vẻ như ăn không tốt lắm nhỉ.

Ông không vội vàng đi vào núi, mà là đi vào một khách sạn nhỏ, có gắng lấy một ít thông tin từ chủ khách sạn.

-Cũng không hẳn...

Ông chủ nói:

-Mấy người tham gia khảo cổ học kia đều đi hết rồi, đột nhiên dọn ra một nửa phòng có thể không không tốt được sao?

Đỗ Khuyết hỏi:

-Tất cả đều đi rồi sao? Tôi nhớ là bọn họ hình như là thuê phòng lâu dài mà.

Nghe xong lời này, ông chủ lập tức vui mừng nói:

-Đúng là thuê phòng lâu dài, đến tận 15 tháng sau, haiz, thế mới nói bây giờ những người tham gia khảo cổ học thực đúng là có tiền, nói đi là đi, đến tiền thừa thuê phòng cũng không cần.

Đỗ Khuyết ra vẻ kinh ngạc nói:

-Hào phóng như vậy, đến cả tiền thừa cũng không cần á?

Ông chủ cười nói:

-Ông nghĩ xem, Bọn họ hoặc là có tiền nhiều nên không cần nữa, hoặc là có việc gấp cần phải đi, nói đi là đi ngay, đến không cả chào hỏi đã đi rồi.

Đỗ Khuyết nói:

-Bọn họ đi vào núi à?

Ông chủ lắc đầu:

-không đi vào núi mà quay về thành phố.

Không vào núi.

Đỗ Khuyết đột nhiên có ý nghĩ không tốt.

Nói đến đây, ông không hiểu Thích Viễn Sơn cho lắm, nếu không phải là Mạc Ngôn nhắc đến, ông thậm chí cũng không biết rằng Thích Viễn Sơn cũng ham muốn có được đan thư như ông.

Nhưng có điểm ông khẳng định là Thích Viễn Sơn nhỏ tuổi hơn ông, nhưng cũng không nhỏ hơn nhiều, cũng tiến đến hành trình cuối cùng của sinh mệnh rồi.

Đỗ Khuyết tự vấn lòng, nếu như mình là Thích Viễn Sơn, trước khi chưa cầm được đan thư, nhất định sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm.

Đáp án không thể nghi ngờ là phủ định.

Bởi vậy Đỗ Khuyết đoán được, Thích Viễn Sơn phần lớn là đã tiến được vào cửa của Vân La đạo cung rồi, nếu không ông ta nhất định sẽ không dễ dàng mà giải tán những chuyên gia này.

-Có cần phải gọi điện cho Mạc Ngôn hay không?

Đỗ Khuyết rời khỏi khách sạn, lấy điện thoại ra, do dự không biết có nên gọi cho Mạc Ngôn hay không?

Kì thực trước đây ông cũng đã nghĩ nếu trong núi Hồ Lô có chuyện gì xảy ra thì ông cũng không cần làm gì cả, chỉ cần gọi điện cho Mạc Ngôn là được rồi. dù trời có sập xuống thì cũng có người gánh vác. Có ts đích thực đập cửa Phá Thiên –Mạc Ngôn trước mặt rồi, không cần phải mang bộ xương già khom của mình đi liều mạng nữa.

Nhưng cho tới bây giờ, cái tin tức này chỉ là suy đoán chủ quan của ông mà thôi, không có bằng chứng xác thực nào cả, nếu cứ như vậy mà báo cho Mạc Ngôn, nhiều ít cũng có hiềm nghi vu vơ, thần hồn nát thần tính.

Mặc dù già rồi, nhưng nét mặt của Đỗ Khuyết cũng không đến mức già quá, để tránh bị tiểu bối cười nhạo, ông cuối cùng cắt điện thoại đi, định sau khi đi vào núi xem có chuyện gì không rồi mới báo cho Mạc Ngôn.

-cửa đi vào Vân La đạo cung nằm dưới đầm tiên nữ, trước tiên đến đó xem đã, nếu như chung quanh không có động tĩnh gì thì chứng tỏ mình đã lo lắng hão.

Nói đến đây Đỗ Khuyết cũng là cao nhân nhập thất cảnh, có thể nói, ông cũng là một trong những đại ts trong thiên hạ. xa thì không nói, đơn giản thì khi mà ông tìm tới Thích Viễn Sơn, ý khí của ông như làn gió, tràn đầy tự tin.

Nhưng khi ông liên tiếp gặp ma vật dưới đất cùng Mạc Ngôn người đập cửa Phá Thiên thì sự tự tin của ông đã hoàn toàn sụp xuống trong đêm đó.

Tỷ như lúc này, sau khi ông quyết định vào đầm tiên nữ ở núi Hồ Lô xem thế nào, đúng là đến đường núi cũng không dám đi, mà cẩn thận lựa chọn đường đi vào dãy núi bên cạnh.

Từ thôn Bạch Thủy đến đầm tiên nữ không xa, khoảng 50m, hơn nữa đường gập ghềnh khó đi, mãi đến chạng vạng tối Đỗ Khuyết khó khăn lắm mới đi đến rãnh ưng.

Đầm tiên nữ nằm ở rãnh ưng, Đỗ Khuyết dừng ở đây cách đầm tiên nữ khoảng hai ba mét.

Đến đây ông ta liền dừng lại, đầu tiên cần dừng lại để lấy hơi, tiếp đó là ông lo có người đến đầm tiên nữ trước rồi, nếu như mình tùy tiện xông vào đó, nói không chừng sẽ có một trận tranh đấu sinh tử diễn ra. Nếu đổi lại là trước kia, để có được đan thư, cho dù có mất cái mạng già này ông cũng không tiếc, nhưng từ khi ở sau Mạc Ngôn “tai to mặt lớn”, ông liền dập tắt ngay cái ý nghĩ liều mạng lấy đan thư này.

Nghỉ tạm một lúc rồi ông tiếp tục lên đường.

Nhưng bước chân ngày càng chậm hơn, đồng thời cũng dùng linh thức nhiều nhất có thể.

Cẩn thận này của ông quả nhiên có kết quả, không bao lâu ông đã phát hiện ra có dấu vết của con người đằng sau bụi cây.

Với dấu vết khô mà nó để lại, thời gian xuất hiện của nó cùng lắm là khoảng hai tiếng đồng hồ.

-Nơi này quả nhiên là có người đã tới.

Đỗ Khuyết khẽ thở dài, tuy rằng đây chỉ là dự đoán nhưng vẫn là điều mà ông không mong muốn nhìn thấy. từ trong thâm tâm ông chỉ hi vọng những dự cảm của mình chỉ là sự suy đoán chủ quan mà thôi.

Trên thực tế, trong phạm vi 1000m tính từ trung tâm đầm tiên nữ, không chỉ có người từng xuất hiện mà có không ít người từng xuất hiện.

Ngoài Thích Viễn Sơn, Trương Trường Thanh và Đỗ Khuyết ra, vùng phụ cận đầm tiên nữ còn có dấu vết của nhiều người khác nữa.

Bóng đêm dần dần buông xuống, bao phủ cả núi non.

Cho dù là Đỗ Khuyết hay người khác, đều không có phát hiện ra vào ban đêm núi Hồ Lô đang lặng lẽ có một sự biến hóa nào đó.

Vùng trung tâm đầm tiên nữ có một tầng sương mỏng không thể nhìn thấy được đang từ từ nảy sinh dưới lòng đất.

Tầng sương mù này rất kì quái, nó dày lên quay cuồng hướng ra phía ngoài, lại không hề ngăn cản tầm mắt của con người, cùng lắm chỉ thấy trong nháy mắt tầm mắt của mình đột nhiên hướng xuống dưới. nếu đây là ban ngày, thì những tu sĩ như Đỗ Khuyết và Thích Viễn Sơn phần lớn là phát hiện ra hiện tượng khác thường này, nhưng dưới sự bao phủ của màn đêm đen tối, đúng là không ai có thể phát hiện ra được.

Diện tích đầm tiên nữ không lớn, khoảng 300m², hình dạng giống trái trứng, dưới ánh trăng như một chiếc gương được khảm trong sơn cốc.

Nước hồ yên lặng không một gợn sóng.

Lúc này mặc dù đã vào hạ, nhưng hàn khí trên mặt nước vẫn đâm vào da làm người ta thấy đau.

Đây là điểm kì dị nhất của đầm tiên nữ, nếu không phải là một nơi quá hẻo lánh, hơn nữa đường lại khó đi, chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để nó biến thành một địa điểm du lịch.

-Sớm đã nghe người ta nhắc đến nơi này... haiz, nước này cũng lạnh thật đấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trương Trường Thanh ngồi xổm bên bờ thò tay vào nước thử độ ẩm toàn thân lập tức run lên.

313. Chương 265-2: Sương Mù Nổi Lên

- Thích lão, ông là bác học, ông có biết môi trường ở đây do đâu tạo nên không?

Trương Trường Thanh đứng lên, nhìn về phía Thích Viễn Sơn đang mặc bộ quần áo lặn, khiêm tốn thỉnh giáo.

Thích Viễn Sơn tuy rằng nhiều tuổi, nhưng dáng vóc lại giữ tương đối tốt, có bộ quần áo lặn giữ ấm mặc trên người, nếu không nhìn mặt, chắc chắn sẽ cho rằng ông là một người trẻ tuổi.

Thích Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Việc này tôi cũng không trả lời được, ...thực ra về môi trường địa chất ở nơi này mấy chục năm nay ngành địa chất cũng từng tiến hành thăm dò qua, nhưng vẫn chưa có kết luận cuối cùng chỉ quy vào hiện tượng đầm hàn chưa giải thích được mà thôi.

Trương Trường Thanh nói:

- Thích lão, ông là đại sư huyền học, ông nghĩ... hiện tượng này có thể dùng nguyên lí ngũ hành âm dương để giải thích không?

Thích Viễn Sơn cười ha ha nói:

- Câu hỏi này của ông coi như là hỏi đúng chỗ rồi, không sai, theo góc độ huyền học và phong thủy thì đây là một mắt của địa âm, cũng gọi là âm huyết. Nếu như tôi không nhầm thì dưới đầm tiên nữ có một âm

mạch, khí của nó dày đặc, không thể nào tiêu trừ đi được, cuối cùng chỉ có một lối ra duy nhất là hình thành nên đầm hàn này.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Vừa rồi ông thấy nước hồ lạnh lẽo, thực ra nghiêm túc mà nói, không phải là nó lạnh lẽo, mà là âm hàn. Băng và lạnh chỉ là sự thay đổi của nhiệt độ, còn âm hàn là một thuộc tính khác, người bình thường nếu như bị nhiễm lạnh chỉ cần lập tức giữ ấm nơi bị nhiễm lạnh là được. Nhưng nếu như âm khí nhập vào cơ thể sẽ khiến cho cơ thể bị rối loạn, những vật giữ ấm về cơ bản là không có tác dụng gì.

Không thể không nói, Thích Viễn Sơn là một nhà bác học, sau khi giải thích lí luận ngũ hành âm dương, thì người bình thường càng dễ tiếp nhận hơn.

Đương nhiên giải thích này không phải là điểm quan trọng của đêm nay, Trương Trường Thanh chỉ là tiện thì hỏi thôi, trong khu rừng rậm được bao phủ dưới ánh trăng, câu hỏi này giống như một liều thuốc điều hòa tâm lí.

- Thích lão...

Trương Trường Thanh thấy Thích Viễn Sơn ăn mặc chỉnh tề, ho khan một tiếng nói:

- Nước dưới hồ này rất lạnh, cơ thể của ông có chịu nổi không?

Thích Viễn Sơn cười ha ha:

- Mặc dù tôi đã già nhưng vẫn có thể làm được... yên tâm đi, từng này âm hàn không làm khó tôi được đâu.

Nói xong, ông đeo chiếc ba lô đã chuẩn bị từ trước lên lưng, sau đó kéo khóa cẩn thận.

- Trương Trường Thanh, nếu hai tiếng nữa mà không thấy tôi lên bờ thì ông hãy mau rời khỏi đây.

Trước khi xuống nước, Thích Viễn Sơn nhìn về phía Trương Trường Thanh, đặc biệt dặn dò.

Trương Trường Thanh nói:

- Ông nói cái gì thế... Thích lão, tôi tin ông lần này sẽ mã đáo thành công, tôi sẽ luôn chờ ở đây cho đến khi ông lên bờ.

Thích Viễn Sơn không nói gì chỉ cười cười rồi bỗng nhiên xoay người, thần nhiên nhìn về phương Nam nói:

- Haha, mượn câu may mắn của ông, Trương Trường Thanh à, ông thật là có tâm...

Trương Trường Thanh thấy thế, trong lòng hơi giật mình.

Lão già này chẳng nhẽ đã nhận ra được điều gì rồi?

Trương Trường Thanh không khỏi bồn chồn trong lòng, ở phía Nam, lão Hắc lúc này đang mang theo súng phục sẵn ở đó.

Có câu “không làm hại ai nhưng cũng không thể không tự bảo vệ mình”. Bề ngoài Trương Trường Thanh rất tôn trọng Thích Viễn Sơn, nhưng sâu trong thâm tâm lại chưa bao giờ thực sự tin tưởng người này. Lấy đơn thư làm ví dụ, trước đây mặc dù khả năng tồn tại của nó rất cao, nhưng cả sự việc chỉ là do Thích Viễn Sơn tự nói, Trương Trường Thanh ít nhiều có chút bận tâm rằng lão già này chỉ treo đầu dê bán thịt chó mà thôi, bề ngoài thì quảng cáo đơn thư, nhưng thực chất bên trong thì có ý đồ khác.

Nếu như chỉ là bị lừa thôi thì không sao, điều mà Trương Trường Thanh lo lắng nhất là sau khi tính toán của Thích Viễn Sơn thành công, sẽ không chút khách khí mà giết người diệt khẩu, cho nên để bảo vệ mình phải có biện pháp chuẩn bị từ trước.

Ngoài ra, nếu đơn thư quả thật tồn tại, chờ sau khi Thích Viễn Sơn có được, có tiếp tục hợp tác với mình hay không cũng là vấn đề cần lo lắng trước tiên.

Theo như Trương Trường Thanh thì nếu như có thể tiếp tục hợp tác, thì tất cả đều vui vẻ, nếu hắn có ý định độc chiếm, thì cũng không thể tránh mình tàn nhẫn, ra tay mạnh hơn.

Trương Trường Thanh tin rằng chỉ là cơ thể bằng xương bằng thịt thì sẽ không thể tránh được viên đạn nào bắn ra, cho dù người này có là tu sĩ đi nữa.

Thích Viễn Sơn nhìn lướt qua phía Đông Nam rồi thu tầm mắt lại, trên mặt cũng không có biểu lộ điểm khác thường nào, Trương Trường Thanh an tâm hơn một chút. Từ trong thâm tâm ít nhất trước khi luyện chế thành công tăng Thọ đan, ông không muốn phản bội Thích Viễn Sơn.

- Trường Thanh, tôi xuống đây.

Thích Viễn Sơn đi đến bờ đầm tiên nữ, hít một hơi thật sâu, nhảy xuống không chút do dự.

- Sư phụ nhảy xuống rồi.

Cách đây khoảng trăm mét, hai người đàn ông khoảng hơn 30 tuổi chăm chú nhìn đầm tiên nữ từ xa.

Trong đó một người hơi hơi đen hừng phần nói:

- Sư phụ, sư phụ đã xuống rồi... mấy tên bảo vệ của Trương Trường Thanh kia bây giờ có cần giải quyết luôn không?

Một người khác có mái tóc quăn lắc đầu nói:

- Không cần đâu, sư phụ đã nói rồi, chỉ cần Trương Trường Thanh không nổi tâm địa thì cứ theo hắn đi. Dù sao sau khi chờ ngày đan thư tới tay, rất nhiều tài liệu còn phải nhờ hắn đi thu thập nữa.

Người đàn ông kia nói:

- Nhưng để cho mấy tay cầm súng phục ở kia cũng không đúng chút nào cả.

Người đàn ông tóc quăn gật đầu nói:

- Anh nói đúng, thật là không thỏa đáng. Sư phụ có mệnh cũng chỉ là người bình thường có máu thịt, không thể ngăn cản được viên đạn... thế này đi, chúng ta tiếp tục phục ở đây, lặng lẽ ẩn nấp coi chừng những tay súng kia.

Người còn lại trả lời:

- Coi chừng phiền phức đấy, dứt khoát trực tiếp đánh cho bọn họ ngất đi.

Người đàn ông tóc quăn chăm chú nhìn đầm tiên nữ phản đối:

- Chuyện cỏn con này không cần anh lo liệu.

- Có tất cả là mười ba người, ngoài Thích Viễn Sơn và Trương Trường Thanh ra, những người khác phân bố ở sáu vị trí khác nhau.

Ở chỗ cách đầm tiên nữ khoảng 1m, một cô gái trẻ tuổi tóc ngắn đang nhìn chiếc đồng hồ to cứng ngắc trên tay, trong miệng còn không ngừng báo cáo số liệu, trang bị cô mang theo đương nhiên là rất hiện đại, đương nhiên là dưới sự hiển thị của tia hồng ngoại có thể nhận ra được có sinh vật trong phạm vi vài dặm.

- Tiểu Phàm, đi sang phía Đông một chút, nơi đó hình như có người.

Sau khi báo cáo số liệu, cô gái tóc ngắn quay đầu, nói với cậu thanh niên đang điều khiển thiết bị gì đấy cách đó không xa.

- Không thành vấn đề...

Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mờ mịt, trên độ cao vài trăm mét, một chiếc camera mang theo tia hồng ngoại đang chậm rãi bay trên đầm tiên nữ.

- Thực sự là có người, tí nữa thì lộ rồi.

Cô gái tóc ngắn nói:

- Bây giờ có tất cả mười bốn người rồi.

ở chỗ cách cô không xa, có một người đàn ông sau lưng chấp tay phía sau, đứng trên một tảng đá lớn chăm chú nhìn và đắm tiên nữ từ nơi xa.

Ánh mắt của ông ta rất chăm chú, đứng thẳng người, dưới ánh trăng giống như một canh trúc xanh.

- Mười bốn người?

Trong miệng hần lẩm bẩm:

- Tối nay thật là nhiều người đó, cũng không biết có cái tay Mạc Ngôn kia không?

Cô gái tóc ngắn nói:

- Sếp, anh muốn hần tới hay không?

Người trung niên nói:

- Theo kế hoạch ban đầu, tôi không hi vọng là hần tham gia vào việc này, nhưng theo như tin tức thu thập được chiều nay thì có lẽ hần đã đạt được thỏa thuận ngầm với Trương Chính rồi. Nếu như tin đó là thực, tôi hi vọng hôm nay hần sẽ đến, có hần, thì áp lực của chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều.

Có chút dừng lại bỗng nhiên thở dài nói:

- Những người này tối nay đến đây ít nhất là có hai người có thể áp chế được với thực lực của chúng ta. Thật là áp lực lớn đấy.

Cô gái tóc ngắn nói:

- Nếu như vậy sao không nhờ bên Trương Chính giúp đỡ, còn có Sở Ngọc, cô ấy cũng có thể đến hỗ trợ mà.

Nghe cô gái nhắc đến Sở Ngọc, người đàn ông trung niên không nhịn được cười nói:

- Cái tên nha đầu đấy không gây thêm phiền phức cho chúng ta là tốt rồi, còn trông cậy gì vào sự giúp đỡ của cô ta chứ? Thân thủ của hần rất nhanh, hơn nữa do được huấn luyện khắc khe, khi đối mặt với tu sĩ, không thể phát huy được tinh thông của mình, cơ bản không thể giúp được gì.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Mặc khác, chiều nay bọn họ đã hợp tác với Mạc Ngôn, bắt được mấy tên ngoại đạo hại người này hiện tại đã mệt lắm rồi.

Cô gái tóc ngắn hiểu kì nói:

- Là tu bản mệnh cổ à?

Người nam trung niên gật đầu nói:

- Ủ, hơn nữa còn là loại âm độc nhất, nghe nói là Bạch Ngọc âm dương cổ...

Tiểu Phàm bên cạnh đột nhiên hỏi:

- Sếp, Mạc Ngôn thật sự lợi hại thế sao?

Người trẻ tuổi dù sao cũng là người trẻ tuổi, từ trước đến nay, hần thường nghe thấy rằng Mạc Ngôn được tổng bộ liệt vào danh sách nhân vật cấp cao, trong lòng khó tránh khỏi có chút ý kiến.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm chút rồi nói:

- Dựa vào tài liệu từ tổng bộ, hần có thể là tu sĩ đạt Phá Thiên môn duy nhất tại thời điểm này, cậu nói xem hần có lợi hại hay không?

Tiểu Phàm trừng mắt nói:

- Không thể nào, sếp à... nhất định là ông đang nói giỡn với tôi đúng không?

Người đàn ông trung niên cười khổ nói:

- Ta cũng hi vọng là mình đang nói giỡn, nhưng khả năng này thật sự là rất cao, đây không phải là phán đoán của tôi, mà là kết luận của tổ chuyên gia trên bộ.

Tiểu Phàm há miệng thở dốc, đang muốn nói gì đó thì cô gái tóc ngắn bỗng nhiên kêu lên:

- Sếp, hình vẽ bị quấy nhiễu, không ổn định.

Người đàn ông trung niên lập tức đi tới nói:

- Chuyện gì thế?

Cô gái tóc ngắn trả lời:

- Tôi cũng không rõ lắm, hình như là có một năng lượng nào đó quấy nhiễu.

Người đàn ông trung niên nhìn lên chấm đỏ của chiếc đồng hồ cứng nhắc đang lập lòe:

- Là truyền tín hiệu bị quấy nhiễu, hay là camera có vấn đề.

Cô gái tóc ngắn lập tức lấy thiết bị đo đạc nhỏ ra thử rồi nói:

- Tín hiệu rất rõ ràng, hẳn không phải là vấn đề ở chỗ này.

Người đàn ông này không khỏi nhủ mày, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía đầm tiên nữ.

314. Chương 266-1: Mất Tích

Trong căn phòng 36 yên tĩnh, Mạc Ngôn ngồi khoanh chân, bắt tay vào luyện bội sức.

Lúc này là nửa đêm, ngoài cửa sổ ánh trăng mệnh mông, có lúc có gió thổi qua.

Mạc Ngôn bỗng nhiên mở mắt ra một lần nữa đưa bội sức về trước ngực, lại khẽ nhíu mày.

Sớm đã quen với việc thay cha mình hộ pháp, Vân La thấy thế, hiểu kì nói:

- Cha, trời còn chưa sáng đâu.

Bội sức bình thường mà Mạc Ngôn luyện sẽ kết thúc vào sáng hôm sau, lúc này cách khi trời sáng còn hai ba tiếng nữa, nên Vân La mới cảm thấy kì lạ. Thân là một chiếc áo bông bên cạnh cha mình, Vân La sớm đã biết bội sức của cha mình chứa một thế giới thần kì nào đó, vì vậy mấy ngày nay điều mà cô kì vọng chính là cha mình sớm luyện xong, sau đó mình có thể đi vào thế giới thần kì đó đi tìm con ếch xanh chơi đùa.

Mạc Ngôn đem cất kĩ bội sức, khẽ lắc đầu nói:

- Hôm nay cảm thấy tâm tình không yên nên cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Vân La nhin không được chút bận tâm nói:

- Cha, có phải bên cô Mạc Sầu lại xảy ra chuyện gì không?

Mạc Ngôn mỗi lần từ bên ngoài trở về cũng đều đem kinh nghiệm của mình giảng giải cho Vân La nghe, đây cũng coi như là dạy bảo con cháu mình, đồng thời hi vọng từ kinh nghiệm của bản thân mình mà Vân La có thể đạt được tri thức nhất định.

Cô Mạc Sầu bị trói, cùng với vụ giết người trên đảo hoang, việc này Vân La đã sớm biết, lúc này thấy cha có vẻ bất ổn, liền nghĩ ngay đến cô Mạc Sầu mình chưa gặp lần nào, có phải cô lại xảy ra chuyện gì hay không?

Ở độ tuổi của cô bé, ngoài mình ra, người mà cha cô quan tâm nhất là dì Mạch Tuệ, dì Tiểu Âm, và cô Mạc Sầu ở nơi xa kia.

- Đừng nói lời ngốc nghếch nữa, cô Mạc Sầu của con thì làm gì có kiếp nạn gì chứ?

Mạc Ngôn cười cười, xoa đầu cô con gái bé nhỏ.

Cậu hơi không yên lòng, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra, nhưng việc này không đề cập đến an nguy của mình, cũng không liên quan gì đến những người thân bên cạnh vì vậy cậu mới có thể chơi đùa với Vân La.

Thân là tu sĩ thần hồn, điều mà cậu tin tưởng nhất không phải là tu vi của mình, mà là từ sâu trong thần hồn của mình mà có được những dự cảm huyền diệu.

- Cha, nếu không phải là chuyện đại sự gì, vậy cha vẫn còn phải luyện sao?

Vân La tha thiết hỏi.

Mạc Ngôn lắc đầu:

- Đã mấy ngày nay không ngủ ngon giấc rồi, mọi việc dường như đã dừng lại, đi nghỉ ngơi thôi.

Có chút dừng lại, thấy vẻ mặt thất vọng của Vân La, vừa cười vừa nói:

- Con cũng không cần sốt ruột...một tháng nữa cha sẽ cho con vào đây chơi thoải mái.

Vân La trừng mắt nhìn, cười hì hì:

- Người ta không phải là vào đây chơi mà là vào tu hành.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng, đúng...là tu hành...con gái yêu của cha là chăm chỉ nhất.

Vân La lại hỏi:

- Cha, cái thế giới kia thực sự là thích hợp để tu hành sao?

Mạc Ngôn nói:

- Tất nhiên rồi, nhưng có những việc con phải tự mình trải nghiệm. Cha không phải là trời sinh ra đã thế, hơn nữa bội sức cũng chưa luyện thành công hoàn toàn cho nên có nhiều thứ không dám khẳng định.

Nói xong, cậu đứng lên, đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía núi Hồ Lô.

Vừa nhìn lông mày chợt nhíu lại.

Vân La đi đến trước cửa sổ nói:

- Cha, lông mày cha lại nhăn lên rồi kìa...

Mạc Ngôn nói:

- Con có phát hiện ra hay không, âm khí ở núi Hồ Lô hôm nay lại dày đặc hơn.

Lúc này âm khí ở núi Hồ Lô tràn ngập, cao hơn so với hôm trước rất nhiều, bây giờ nhìn lại thậm chí còn không cần mở tâm nhãn ra, liền cảm nhận được khí lạnh thấu xương.

Vân La nhìn về phía núi Hồ Lô, đầu hơi nghiêng, không cho là đúng tự nhiên nói:

- Không có gì đâu cha, thường thì có một thời gian núi Hồ Lô sẽ có dạng như thế này mà.

Mạc Ngôn nói:

- Con nói thường thì có một thời gian cụ thể là bao lâu.

Vân La chớp mắt trầm tính trong lòng:

- Khoảng 3 năm...cha, không phải ông Đồ đã nói qua rồi à, âm sát dưới nền đất Vân La đạo cung cứ ba năm dâng lên hạ xuống một lần. Mấy ngày nay là thời điểm đấy.

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát gật đầu đồng ý nói:

- Có lẽ đây là mạnh quá mà suy...trước khi mức độ lên xuống giảm, cường độ âm khí tăng mạnh cũng coi là một hiện tượng bình thường. Điều này cũng giống như đạo lí hắc ám, trước thời khắc mặt trời mọc thường là lúc hắc ám nhất.

Vân La không quan tâm cái gì mà hắc ám, kéo tay áo Mạc Ngôn nói:

- Cha, suốt ngày với cái núi này thì có gì hay chứ, cha kể chuyện cho con nghe đi.

Bị cô bé quấy rầy, Mạc Ngôn thu tầm mắt lại cười nói:

- Câu chuyện của ta đều bị con đòi kể hết sạch rồi, làm sao còn chuyện gì để mà kể nữa?

Vân La trừng mắt nhìn, nói:

- Tại sao lại không có? Không phải là còn có con mèo yêu à? Cha, cha nói xem nó còn xuất hiện nữa không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cha cũng không biết...con hi vọng nó sẽ xuất hiện sao? Haha, nếu thật là nó đến nhà chúng ta, thì việc đầu tiên nó làm là ăn hết sạch mấy con cá mà con nuôi đấy.

Vân La hiểu kì nói:

- Tại sao nó lại ăn hết mấy con cá mà con nuôi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Bởi vì mèo thích ăn cá nhất, ngửi thấy mùi cá thì đi không vững nữa. Cũng giống như con nhìn thấy kẹo vậy...

Gần trưa ngày hôm sau, Mạc Ngôn ra khỏi giường và mở cửa sổ, nhìn về phía núi Hồ Lô lại phát hiện ra lúc này núi Hồ Lô đã trở về trạng thái bình thường.

Dưới ánh mặt trời núi Hồ Lô lúc này bao phủ một màu xanh non, tươi sáng và sinh động, giống như một bức tranh màu nước vừa được hoàn thành.

Toàn bộ ngọn núi không có một chút âm khí nào cả, chim muông, cây cỏ, côn trùng trong rừng dường như còn phát triển mạnh hơn, cho dù là trong căn phòng số 36 cũng có thể nghe thấy mấy sinh linh này hò reo vui mừng.

Từ khi bắt đầu tu luyện bội sức, đã rất lâu rồi Mạc Ngôn không ngủ một giấc thật ngon, bây giờ nhìn thấy hình ảnh tràn đầy sức sống trước mắt, không thể không duỗi lưng một cái, sau đó hít vào một hơi luồng khí tươi mới mát mẻ.

- Cha, đánh răng.

Ngoài cửa, Vân La sớm đã cảm nhận được Mạc Ngôn muốn rời khỏi giường, vì thế chạy đến lấy kem đánh răng cho cha, chuẩn bị trước cả nước súc miệng.

Trong khoảng thời gian này, cô bé đang học “tuyển tập thơ toàn tương nhị thập tứ hiếu”, quyết định noi gương cổ nhân, khiến mình trở thành chiếc áo bông ấm áp của cha.

Mạc Ngôn đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Vân La đang cầm nước súc miệng và bàn chải đánh răng nhu thuận đứng trước cửa, lập tức khen ngợi:

- Con gái của ta thật là ngoan quá đi, đúng là cha yêu thương con là không thừa...

Rửa mặt xong, cậu mở tủ lạnh, kiểm tra lại thức ăn dự trữ, phát hiện ra không còn nhiều đồ ăn lắm, nhân tiện nói:

- Vân La, thức ăn trong tủ gần hết rồi, con muốn ăn gì để tí nữa cha đi siêu thị mua.

Vân La nghiêng đầu, nói ra hết những thứ mà mình muốn ăn, đang nói thì có tiếng chuông cửa.

- Có khách đến, con đi mở cửa.

Vân La chạy tung tăng ra ngoài.

Mạc Ngôn bắt lấy cô, cười nói:

- Tiểu nha đầu, con như thế này chẳng khác gì mang theo kính chiếu xạ thông tin, đi mở cửa không khéo khiến người ta sợ chết khiếp, được rồi, đứng ngoan ở đây để cha tự đi mở cửa.

Kì thật hiện tại Vân La đã có thể ngưng hóa toàn bộ thực thể.

Loại thực thể này bề ngoài có máu thịt, thậm chí còn có thân nhiệt và hơi thở, ít nhất là trước mắt người bình thường, tuyệt đối không được có chút sơ hở nào.

Nhưng Mạc Ngôn không có ý định để cô bé đứng trước mặt người khác.

Một là cậu chưa biết giải thích thế nào về lai lịch của cô bé.

Hai là cảm thấy ở Vân La trước khi chưa phổ cập âm thần cho cô mà để cho cô xuất hiện trước mặt người khác ít nhiều có trách nhiệm. Đây gọi là tự hồi, về bản chất Vân La chưa hoàn toàn thoát li được phạm trù linh vật thiên địa. Nếu bây giờ tùy tiện hiện thân có thể sau này xác suất lớn là gặp phải kiếp số tối tăm.

Cho nên sau khi Mạc Ngôn cân nhắc cuối cùng quyết định ngày nào Vân La chưa tăng bậc âm thần thì ngày đó chưa cho phép xuất hiện.

Vốn dĩ cậu còn nghĩ quyết định này của mình có phần tàn nhẫn, nhốt một cô bé gái hoạt bát trong một khuôn viên nhỏ, không chỉ không nhân đạo mà còn bất lợi cho sự phát triển về thể xác và tinh thần của cô bé. Nhưng cùng với sự phát hiện về thể giới bội sức, Vân La có thể tự có được một không gian vui chơi cho riêng mình, Mạc Ngôn liền không còn băn khoăn nữa.

Sau khi Vân La bị Mạc Ngôn giữ chặt lại, cũng không nhàn rỗi nữa mà che kín thân hình, tung tăng chạy theo Mạc Ngôn, đi đến phía trước khuôn viên.

Sau khi Mạc Ngôn mở cửa, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Đúng là vị khách may mắn... Lộ Trường phòng, cơn gió nào mang cậu đến đây thế?

Người đứng ngoài cửa chính là Lộ Lương, phía sau còn có một nam một nữ, người con gái là Sở Ngọc còn người con trai là người có thân hình mạnh khỏe, cường tráng.

315. Chương 266-2: Mất Tích

Thần sắc Lộ Lương lúc này có vẻ nghiêm trọng, Sở Ngọc cũng nhíu đôi lông mày thanh tú của mình, tựa hồ như gặp phải phiền toái gì đấy.

Chỉ có người con trai kia là có thần sắc bình thường, hần mỉm cười đánh giá Mạc Ngôn.

- Nếu không có việc thì cũng không dám đến đây, chúng tôi đến đây là có việc muốn nhờ giúp đỡ.

Lộ Lương cười khổ, lập tức giới thiệu người đàn ông đi phía sau:

- Giới thiệu một chút, đây là cấp trên của tôi, cục trưởng Trương Chính Phương.

- Hóa ra là cục trưởng Trương.

Mạc Ngôn đưa tay ra nói:

- Thực sự nghe danh đã lâu.

Chính Phương nắm tay Mạc Ngôn, cười nói:

- Mạc tiên sinh là cao nhân, kì nhân, ngưỡng mộ đã lâu – câu này phải để tôi nói mới đúng chứ.

Sau khi hàn huyên vài câu, cậu dẫn ba người vào phòng khách nói:

- Mời người đợi một chút để tôi đi pha trà.

Lộ Lương lại nói:

- Mạc Ngôn, không cần phải vội, lần này chúng tôi đến là bởi vì...

Mạc Ngôn cắt lời hần cười nói:

- Mặc dù là chuyện lớn gì cũng không thể không đi pha trà rồi, lần đầu tiên khách đến nhà tôi không thể thất lễ được.

Lộ Lương muốn nói gì nữa lại bị Phương Chính chặn lại, cười nói:

- Mặc tiên sinh, không giấu gì cậu, từ khi ngủ dậy đến giờ tôi vẫn chưa uống ngụm nước nào, giờ đang khát khô cả cổ đây.

- Chỗ tôi không có trà ngon gì, nhưng nước thì nhiều...

Mạc Ngôn cười đi vào phòng bếp.

Cậu đem chén trà từ tủ ra, sau khi tráng ấm thì cho lá trà vào.

Lúc này điện thoại của cậu bỗng vang lên.

Nhìn thoáng qua dãy số, Mạc Ngôn không khỏi khẽ nhú mày, nói thầm:

- Chị này không phải đang ở nước ngoài cùng Mạch Tuệ sao?

Người gọi điện đến không phải ai khác mà là Tô Cận- người đã lâu không gặp.

- Tô tiểu thư, sao lại gọi cho tôi thế?

Mạc Ngôn kẹp điện thoại bên tai vừa rót trà vừa hỏi.

Giọng của Tô Cận có chút vội vàng nói:

- Mạc Ngôn, tôi muốn gặp anh.

Mạc Ngôn cười trêu:

- Cô muốn gặp tôi? Không thành vấn đề... nhưng trước tiên phải được lãnh đạo của tôi đồng ý mới được.

Giọng Tô Cận thực cần thiết nói:

- Mạc Ngôn, tôi thực sự cần anh giúp đỡ, đừng nói giỡn nữa được chứ?

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Không phải bây giờ cô đang ở nước ngoài sao?

Tô Cận trả lời:

- Chiều nay tôi sẽ quay về, Mạch Tuệ cũng đi cùng.

Mạc Ngôn nói:

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Làm gì mà vội thế?

Tô Cận nói:

- Một hai câu không thể nói rõ được, chúng ta gặp mặt rồi nói sau được chứ?

Nhìn qua cửa phòng bếp, Mạc Ngôn nhìn thoáng qua mấy vị khách đang ngồi bên ngoài nói:

- Thứ nhất, tôi chưa chắc đã có thời gian, thứ hai, tôi với cô đến bạn bè cũng không phải, dựa vào cái gì mà phải giúp chứ?

Vừa dứt lời, đầu bên kia liền truyền đến giọng của Mạch Tuệ:

- Mạc Ngôn, là em...

Mạc Ngôn cười nói:

- Biết là em mà, sớm đã nghe thấy giọng em rồi, lén la lén lút.

Mạch Tuệ sáng giọng:

- Sao mà lén lút? Đây, chị chân dài thực sự là gặp phiền phức rồi, anh giúp cô ấy một chút có được không?

Mạc Ngôn ngạc nhiên hỏi:

- Trên đời này còn có chuyện em không giải quyết được sao? Tùy tiện nói một câu, sẽ có sứ giả rải hoa đến giúp đỡ à?

Mạch Tuệ nói:

- Em cũng không phải rõ ràng rồi sao... nhưng từ hôm qua đến giờ, cô ấy luôn lo âu bất an, nhất là sau khi rời khỏi giường, không ngừng gọi điện thoại nhưng không gọi được, cả người sắp sụp đổ rồi, em hỏi cô ấy là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng cô ấy có chết cũng không chịu nói, chỉ nói là chuyện này chỉ anh mới giúp được thôi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cô ấy đúng là coi trọng anh quá rồi, như vậy có phải anh nên tỏ ra được sủng ái và lo sợ một chút không, sau đó không nói nhiều lời mà lập tức giúp đỡ.

Cậu vẫn nói châm chọc, nhưng trong lòng đã có chút dự đoán.

Cậu biết Tô Cận là trẻ mồ côi, người có thể khiến cô lo lắng ngoài Nhan Phương đã chết ra e rằng chỉ còn lại một người là Thích Viễn Sơn, mà Thích Viễn Sơn đạo này bận rộn tìm kiếm việc của Vân La đạo cung, lần này Tô Cận gọi điện nhờ giúp đỡ nhất định là có liên quan đến chuyện này.

Chẳng lẽ Thích Viễn Sơn gặp bất trắc gì ở núi Hồ Lô?

- Hôm nay là ngày đầu tiên hiện tượng thủy triều dưới đất suy giảm, cũng là thời cơ tốt nhất để tiến vào đạo cung. Chẳng nhẽ Thích Viễn Sơn đã tìm thấy cổng vào rồi, rồi lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Trong lòng Mạc Ngôn không ngừng suy đoán, cảm thấy khả năng này là rất cao.

- Này, chị chân dài cuống đến phát khóc rồi, anh đừng nói mát thế được không?

- Không cần cứ phải nói này này đâu, kêu một tiếng ông xã nghe coi...

- Quỷ xử, bên cạnh vẫn còn có người đấy.

- Thì ở trước mặt người khác mới kêu, để cho anh cổ cảm giác tí thôi, ngoan nào, mau gọi ông xã nghe coi.

Mấy phút sau, Mạc Ngôn cúp điện thoại, cho dù Mạch Tuệ đã ra mặt nói giúp nhưng cậu vẫn không đơn giản mà đồng ý với Tô Cận, chỉ nói là sau khi về sẽ bàn tiếp.

Sau đó nhanh chóng đặt chén trà vào khay rồi bưng ra ngoài phòng khách.

- Xin lỗi, tôi có điện thoại, làm mọi người đợi lâu rồi.

Mạc Ngôn bưng trà đặt lên bàn, cười cười tạ lỗi.

Phương Chính cười nói:

- Không sao, cậu khách khí quá rồi...Ừm, trà này khá ngon, màu sắc thanh, hương thơm xông vào mũi, thật sự là trà ngon.

Ngoài thức ăn ra, những đồ dùng hàng ngày ở đây đều là Tô Vũ mua, trà này cũng là cô nhờ người sao mang đến từ tỉnh Giang Tô.

Trà này không những có hương vị thanh khiết mà còn rất thơm, giá của nó chắc cũng khá đắt, đúng là làm nổi bật thân phận của chủ nhân khu biệt thự này. Dùng lời của Tô Vũ nói thì chính là dùng trà mười mấy tệ một cân để đãi khách còn không bị người khác cười cho thối mũi?

Mạc Ngôn không hiểu về trà cho lắm, nên cũng không để ý lời khen ngợi của Phương Chính cho lắm, nhìn Sở Ngọc đứng ngồi không yên, nét mặt mang vẻ lo âu, nhân tiện hỏi:

- Cục trưởng Phương, có chuyện gì ông cứ nói thẳng đi.

Phương Chính gật đầu nói:

Được, để ta đi trực tiếp vào vấn đề.

Có chút dừng lại ông ta nhìn Mạc Ngôn rồi nói tiếp:

- Mạc tiên sinh xin hỏi cậu hiểu gì về núi Hồ Lô sau căn nhà?

Nghe xong lời này Mạc Ngôn ngẩn người ra, lập tức không khỏi nhú mào.

Sao lại là núi Hồ Lô?

Phương Chính nhìn thấy Mạc Ngôn nhú mào, còn thừa rằng mình thừa nước đục thả câu liền giải thích:

- Mạc tiên sinh, tôi hỏi như vậy là có nguyên nhân...

Còn chưa dứt lời Mạc Ngôn liền nói:

- Ông muốn hỏi tôi có biết Vân La Sơn, và đạo cung ở núi này hay không hả?

Phương Chính không khỏi ngẩn ngơ đột nhiên nói:

- Hóa ra cậu biết chuyện này?

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Trong thời gian này, hình như tôi chẳng nghe được chuyện gì khác, nghe đi nghe lại, hình như ai ai cũng thảo luận về đạo cung.

Câu tuy có vẻ hơi khuếch đại một chút nhưng đều là sự thật.

Từ khi Mạc Sầu gặp ác mộng đến giờ, rồi cuộc điện thoại vừa rồi của Tô Cận, trong khoảng thời gian này cậu cơ hồ đều gặp phải những chuyện liên quan đến Vân La đạo cung và đan thư.

Thấy Mạc Ngôn hồ hững nói, Phương Chính và Lộ Lương liếc nhau một cái nói:

- Mạc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi câu này, cậu nghĩ sao về đạo cung này?

Mạc Ngôn thẳng thắn nói:

- Đương nhiên là có hứng thú rồi, tôi là tu sĩ, phạm là những vật có ích đối với con đường tu đạo của mình tôi đều có hứng thú.

Lời này của cậu là đương nhiên, hơn nữa còn hoàn toàn đúng, không hề có sự che giấu nào.

Trong khoảng thời gian này, cậu hiểu rõ, trên đời này những thứ tồn tại như mình không phải là độc nhất vô nhị, ít nhất cũng có một quần thể ngoài kia, mình không cần phải che giấu nhiều quá làm gì, mà trong thế giới của các tu sĩ, càng thẳng thắn và rõ ràng hơn thế giới của người bình thường nhiều, từ trước đến nay, người mạnh làm vua, có đủ thực lực cũng không cần lộ diện, nếu không e rằng sẽ làm cho người khác lo sợ.

Cậu vẫn cảm thấy việc không cố ý khiêm tốn này hay là hành vi giả trụ ăn cộp kì thực không sáng suốt. Anh càng khéo léo che giấu càng dễ gặp phiền phức, nếu không trên đời sẽ không có câu “khi túng phạ ác” rồi, đặc biệt dưới tình trạng thực lực của bản thân rõ ràng là cao hơn người đời, nên không cần phải tự tìm phiền não.

Xa không nói mà lấy ngay mấy người trước mắt đây làm ví dụ, nếu như Mạc Ngôn không thể hiện thực lực của mình ra cho dù cậu là con trai nhà họ Mạc cũng khó có thể có được địa vị này. Đặc biệt là sau vụ giết người ở hoang đảo cậu càng có một nỗi lo sợ vô hình đối với những thứ tàn khốc và vô tình kia.

Về việc liên quan đến Vân La đạo cung và đan thư, nếu như mấy người trước mắt không hay biết gì cả thì cậu cũng không ngại gì mà nói cho bọn họ biết. Nhưng đương nhiên đám người Phương Chính lần này cũng không phải hoàn toàn không biết gì, như vậy Mạc Ngôn cần phải nói rõ chuyện này, để đến lúc đó không gây ra những tranh chấp không cần thiết.

Thái độ của cậu lúc này rất rõ ràng, về chuyện của Vân La đạo cung và đan thư, mình không chỉ biết mà nhất định phải có.

- Tôi hiểu ý cậu Mạc tiên sinh...

Phương Chính cười khỏ nói:

- Nhưng mà hứng thú này của cậu e rằng đã muộn một chút rồi.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Cục trưởng Phương, ông nói lời này là có ý gì? Chẳng nhẽ có người đã có được đan thư?

Phương Chính nói:

- Có người có được đan thư chưa thì tôi không rõ lắm, nhưng có chuyện tôi rất rõ ràng...

Có chút dừng lại ông cầm chén trà uống một ngụm rồi nói tiếp:

- Mạc tiên sinh, theo như tin tức tôi biết, thì tối hôm qua có người đã cố gắng tiến vào Vân la đạo cung. Hơn nữa còn không chỉ một, nhưng tiếc rằng là bọn họ không thành công, hơn nữa tất cả đều mất tích rồi. Không giấu gì cậu, trong đó có cả người của chúng tôi...

Hốc mắt Sở Ngọc ngồi bên cạnh đột nhiên đỏ lên, rơi lệ nói:

- Anh Mạc, bác em cũng nằm trong số đó.

316. Chương 267: Sương Mù, Ảo Giác

- Bác của cô?

Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn Sở Ngọc.

Sở Ngọc nước mắt gập đầu, đang muốn nói gì đó thì Phương Chính nói:

- Sở Ngọc, hay là để tôi nói cho, ở trong nhà cậu Mạc mà khóc khóc mếu mếu như vậy thật thất lễ quá, việc bác của cô cứ để tôi nói, cô đi rửa mặt trước đi.

Tính cách của cô vốn bướng bỉnh và tùy hứng, nhưng khi cậu Mạc Ngôn lại có vẻ nhu thuận khác thường.

Sau khi Sở Ngọc rời đi, Phương Chính nói:

- Cậu Mạc, sự việc là như thế này... bác Sở Ngọc tên là Sở Chấn Đường, cũng là tu sĩ, ngoài việc đến từ thái châu Trường Thanh môn ra, ông ta còn có một thân phận khác là trưởng phòng bộ tổng hợp của cục an ninh, với trí tuệ của Mạc tiên sinh chắc cũng đoán ra nhiệm vụ chính của bộ tổng hợp rồi, nhiệm vụ chính của nó chính là đặc biệt xử lý những sự việc kì dị, và quản lý theo dõi hậu duệ của đạo môn.

Nói tới đây, ông ta nhẹ nhàng ho khan một tiếng, có chút xấu hổ nói:

- Tôi biết cậu Mạc đây là tu sĩ, có thể sẽ có phản cảm với từ “theo dõi” nhưng tôi đây là nói thẳng nói thật, hi vọng cậu đừng để ý.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Không có gì phản cảm cả, tôi cũng nghe nhiều rồi, hơn nữa cục an ninh cũng tốt, bộ an ninh cũng được, đều là hệ thống xã hội bình thường, cơ quan cần thiết, nếu như không có những ban bộ này trái lại tôi mới thấy kinh ngạc... cục trưởng Phương... ông cứ nói tiếp đi.

- Cậu hiểu là tốt rồi...

Phương Chính gập đầu nói tiếp:

- Nói ngắn gọn một chút chuyện về Vân La đạo cung đi, trưởng phòng Sở một năm trước đã theo dõi chuyện này, có liên quan đến thái châu Trường Thanh, cụ thể việc trải qua thì tôi cũng không rõ, tôi cũng chỉ mới biết sáng nay, tôi nhận được điện thoại của trên tổng bộ, mới biết được rằng trưởng phòng Sở thời gian trước đã đến Uyển Lăng, khoảng vào ba giờ sáng nay thì gián đoạn liên lạc với tổng cục.

- Bây giờ tổng cục muốn xác định trưởng phòng Sở và hai nhân viên của ông đã đi vào đầm tiên nữ ở núi Hồ Lô và mất tích, ngoài ra, theo như tin tức mà trưởng phòng chuyển đến tổng bộ trước khi mất tích thì lúc đó đã xảy ra một chuyện rất kì quái.

Nói xong ông quay đầu về phía Lộ Lương.

Lộ Lương hiểu ý, lập tức đưa tài liệu trong cặp mình ra, cùng với một máy phát thanh.

Phương Chính nói:

- Mặc tiên sinh, đây là tài liệu mà trưởng phòng Sở chuyển đến cho tổng cục trước khi mất tích, ghi chép âm thanh này là việc cuối cùng phát sinh khi đó.

Mạc Ngôn cầm tài liệu, nhưng không vội vã nghe bản thu âm mà xem tư liệu trước.

Sau khi xem xong không khỏi cười khở.

- Thật không ngờ ngoài Thích Viễn Sơn và Đỗ Khuyết ra lại có nhiều người tiềm kiếm đan thư như vậy.

Từ tập tài liệu này có thể nhận ra những người có mặt ở đầm tiên nữ sáng nay có khoảng gần 20 người, Thích Viễn Sơn và Trương Trường Thanh rõ ràng được liệt vào danh sách đấy. Hơn nữa tâm điểm của cả tập tài liệu này là một cái đầu xà nhà.

Lúc ấy Thích Viễn Sơn xuống nước để tìm báu vật, còn Trương Trường Thanh đứng bên hồ hộ tống, chung quanh đầm tiên nữ có cả Sở Chấn Đường, ít nhất cũng có mười mấy người vây xem Thích Viễn Sơn và Trương Trường Thanh.

Trên tập tư liệu này thì thân phận của những người này được chú thích rõ có người thì chỉ dùng dãy số hoặc mẫu để thay thế.

Người có thân phận được chú thích hiển nhiên là người bị cục an ninh theo dõi, còn người không chú thích thân phận phần lớn là mối mới gia nhập hoặc cũng là tu sĩ ẩn nấp đêm khuya.

Đương nhiên không phải tất cả trong số này đều là tu sĩ, tỉ dụ như Trương Trường Thanh và lão Hắc, và hai tâm phúc dưới tay Trương Trường Thanh, cũng là người bình thường.

Mạc Ngôn đặt tập tư liệu xuống, cười nói:

- Không giấu gì hai người, tôi vốn dĩ định tối nay đi lấy đan thư, lại không ngờ rằng lại có nhiều người tìm đến trước tôi như vậy.

Cậu vừa nói xong, trong lòng lại nghĩ, nếu lão Đỗ biết có người đến đây trước mình chắc cũng sẽ bị giật mình lắm.

Nghĩ tới Đỗ Khuyết, cậu theo bản năng cảm nhận dấu vết lưu lại trên người Đỗ Khuyết.

Cảm ứng lần này thần sắc của Mạc Ngôn đột nhiên biến đổi.

Điều này sao có thể!

Thần sắc trên mặt Mạc Ngôn khẽ chuyển biến, nhưng trong lòng như sóng cuộn.

Đến bây giờ cậu mới phát hiện dấu vết trên người Đỗ Khuyết đã không cánh mà bay.

Dưới tình huống bình thường như vậy, sự biến mất của dấu vết thần hồn có hai khả năng.

Một là Mạc Ngôn chết hai là Đỗ Khuyết tử vong.

Nhưng Mạc Ngôn bây giờ vẫn ngồi thoải mái ở đây vậy chỉ có thể là...

- Đỗ lão đã chết?

Mạc Ngôn trong lòng kinh ngạc khó hiểu, nhưng lại rất nhanh liền phát hiện ra mình cảm nhận sai.

- Không đúng, dấu vết không hề biến mất, chỉ là bị che phủ kín đi mà thôi.

Dấu vết mà Mạc Ngôn lưu lại là một phần của thần hồn của mình, nếu như tiêu tán đi, tất nhiên ngay từ đầu sẽ cảm nhận được, nhưng bây giờ dấu ẩn mà cậu lưu lại trên người Đỗ Khuyết chỉ là không thể cảm nhận được, chứ không hề có bằng chứng tiêu tán xác thực. Nếu không với thần hồn của “cơ thể mẹ” nhất định là có cảm ứng.

- Thú vị đấy, trên đời này còn nhiều người có thể che dấu dấu vết mà mình đã lưu lại! Đây rốt cuộc là do Đỗ Khuyết tự làm, hay là mượn lực bên ngoài để làm?

Mạc Ngôn đề sợ hãi trong lòng xuống, lấy điện thoại ra gọi cho Đỗ Khuyết, không nằm ngoài dự kiến, điện thoại không có ai nghe cả.

Phương Chính nhìn thấy Mạc Ngôn sau khi xem xong tập tài liệu bỗng nhiên gọi điện thoại liền hỏi:

- Mạc tiên sinh, đây là...

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, chỉ là chợt nhớ tới một người bạn thôi.

Lời này của cậu rõ ràng chỉ nói cho có lệ, nhưng Phương Chính và Lộ Lương muốn nhờ cậu lúc này cũng không gặng hỏi kĩ.

Mạc Ngôn đặt điện thoại xuống, trong lòng mơ hồ đoán được, người vây xem Thích Viễn Sơn và Trương Trường Thanh ở đầm tiên nữ phân nửa là có ông Đỗ.

- Vẫn có điểm chưa thông... trong lòng Đỗ lão hản rõ một điều là dựa vào ông ta nhất định sẽ không thể xuyên qua lớp thủy triều dưới nền đất đấy được, hơn nữa mình cũng đã đồng ý hợp tác với ông ấy rồi, ngồi nhà và chờ hưởng thành quả chứ không có lí gì mà chạy đến đây góp vui chứ?

Mạc Ngôn không lí giải được, sau khi châm điếu thuốc thì cầm chiếc máy ghi âm lên, quyết định là trước tiên cứ làm rõ xem lúc ấy đã xảy ra chuyện gì đã.

Phương Chính nói:

- Đoạn ghi âm này dài khoảng 5 phút, nội dung khá kì lạ mà tôi và Lộ Lương đều là người ngoài ngành, nghe thì không rõ tên Đường gì đấy mà Sở Ngạc thì vì lo lắng cho trưởng phòng Sở dẫn đến không thể tập trung nghe được, hơn nữa lai lịch thì không đủ, kinh nghiệm còn thiếu nên không thể đoán được rốt cuộc nội dung của đoạn ghi âm này là gì... Mạc tiên sinh, tôi hi vọng là cậu có thể giúp được chúng tôi.

Mạc Ngôn không đồng ý cũng không từ chối nói:

- Trong tổng bộ mọi người chẳng nhẽ không còn ai là tu sĩ chuyên nghiệp nữa sao?

Phương Chính cười khổ nói:

- Tổng hợp lại hậu duệ đạo môn, cũng chỉ là chuyện của mấy năm gần đây, nhân viên vẫn thiếu hụt...sự theo đuổi của tu sĩ và người bình thường không giống nhau, mà con đường của chúng tôi thì không chỉ vất vả mà còn vô cùng áp lực và nguy hiểm, đừng nói là tu sĩ, đến người bình thường cũng chưa chắc đã muốn giữ vững trận địa, không giấu gì cậu, phòng tổng hợp bây giờ ngoài trưởng phòng Sở là trụ cột ra, cũng có hai ba người, hơn nữa đều là người trẻ.

Có chút dừng lại, ông ta thấy Mạc Ngôn có chút hoài nghi lại tiếp tục giải thích:

- Đương nhiên mặc dù về mặt nhân viên hơi căng thẳng nhưng trưởng phòng Sở có quan hệ khá rộng, giao lưu nhiều với hậu duệ đạo môn. Khi cần thiết sẽ có thể tìm được sự trợ giúp thích hợp. Lấy chuyện đơn thư làm ví dụ, lúc đầu làm công tác tình báo đã có được sự trợ giúp của rất nhiều hậu duệ đạo môn, cái gọi là nước xa không cứu được lửa gần, những người khác mặc dù đồng ý giúp đỡ, nhưng ngay lập tức cũng không thể đến Uyển Lăng được, cho nên...

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Cho nên mấy người mới tìm tới tôi?

Phương Chính nói:

- Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân chúng tôi đến đây nhờ giúp đỡ, nhưng đây chỉ là nguyên nhân thứ hai.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Vẫn có nguyên nhân chính?

Phương Chính gật đầu:

- Đúng thế, nguyên nhân chính để chúng tôi tới đây chính là vì tu vi và thực lực của Mạc tiên sinh...nhân tiện nói luôn, đây không phải là cách nghĩ của riêng tôi và Lộ Lương mà là ý kiến của cả tổng bộ.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Không cần phải nịnh nọt thế đâu, tôi không đồng ý thì nói gì cũng thế mà thôi.

Phương Chính nói với vẻ mặt kì vọng:

- Mạc tiên sinh, cậu sẽ giúp việc này, đúng không?

Mạc Ngôn cải chính:

- Không phải là tôi đồng ý giúp hay không mà căn bản là tôi không có hứng thú với chuyện này.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Thôi không nói chuyện phiếm nữa, những chuyện khác để tôi nghe đoạn ghi âm này đã rồi nói tiếp.

Phương Chính và Lộ Lương nghe thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Còn Sở Ngọc vừa rửa mặt ra ngoài xong sau khi nghe thấy Mạc Ngôn nói thế bộ mặt tái nhợt cũng thoải mái hơn một chút.

Mạc Ngôn ấn máy ghi âm, sau đó đặt lên bàn trà.

Âm thanh của máy ghi âm này khá tốt, trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng tạp âm lẫn trong tiếng gió hiu hiu.

- Tiểu Phàm, tầng sương mù này có phần không ổn, thu hồi kinh khí cầu lại đi, chuẩn bị rời khỏi đây.

- Sếp, phải rút lui thật sao?

- Ủ, lớp sương mù này có lực khắc chế cao đối với linh giác, hơn nữa còn có tác dụng sinh ra ảo giác rất nhanh, mấy người đừng có chậm chạp như thế nữa, tôi hình như đã bắt đầu có ảo giác rồi đây này.

- Sếp, chúng ta phải đi đâu, chúng không phải rút lui sao?

- Lâm Hi, Lâm Hi, cô thất thần làm gì thế? Trưởng phòng hình như có ảo giác rồi, sao không ngăn ông ấy lại đi?

- Lâm Hi, sao trên đầu cô lại mọc hai cái sừng thế?

- Lâm Hi, cô đâu, tôi là Hồ Phàm, là Hồ Phàm đây, tôi nói cho cô biết đừng có mà chạy lung tung...

Đoạn trước của cuốn ghi âm này cũng khó lí giải, chắc là vì lớp sương mù này mà Sở Chấn Đường bắt đầu xuất hiện ảo giác, sau đó dưới tác dụng của ảo giác vội vàng rời đi, cô gái tên Lâm Hi và cậu thanh niên Hồ Phàm cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác, chẳng qua là mức độ tỉnh táo khác nhau tựa hồ như vì linh giác càng mạnh thì ảo giác càng mạnh.

317. Chương 267-2: Ảo Giác

Âm thanh trong đoạn băng này trầm thấp, vô cùng kì quái, tiếng khàn khàn gầm thét lên truyền vào tai khiến cho người ta có cảm giác như một con rắn trắng muốt uốn éo liềm lên người.

Âm thanh này ngay từ khi bắt đầu đã thừa thốt, chỉ có mấy tiếng ít ỏi, nhưng ngay sau đó mỗi lúc một nhiều lên, hỗn loạn trong tiếng gió vù vù, giống như bao trùm cả vùng núi.

Phương Chính cùng mấy người kia đương nhiên là đã nghe qua đoạn băng này rồi nhưng sau khi nghe lại vẫn có sắc mặt khó coi như trước. Đặc biệt là Sở Ngọc, cô là tu sĩ duy nhất trong ba người đó, có linh giác,

nên khá nhạy cảm với tiếng âm ma quỷ dị này, cô bé ngồi trên ghế lúc đó nét mặt tái mét, hơn nữa còn lấy tay che miệng, cố gắng áp chế cảm giác buồn nôn.

Mạc Ngôn không khỏi nhú mào.

Âm thanh này khiến người ta kinh hồn bạt vía, vừa chui vào tai đã cho người ta cảm giác khiếp đảm tột cùng. Hơn nữa đây mới chỉ là ghi âm lại, nếu như tận mắt chứng kiến và nghe thấy âm thanh ma ám này thì e rằng chỉ có tu sĩ thần hồn mới có thể chịu được.

Đoạn ghi âm chạy đến gần đoạn kết thúc.

Đúng lúc đó Mạc Ngôn chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

- Tiểu nha đầu, thu linh giác lại đi, đừng có nghe âm thanh này...đi sang bên kia đi.

- Đi theo tôi đến đầm tiên nữ, cửa đạo cung đã mở rồi, nơi đó tương đối an toàn.

Đỗ Khuyết? Nghe thấy âm thanh này Mạc Ngôn không khỏi rướn mào.

- Lão Đỗ quả nhiên là đi vào núi, hơn nữa kinh nghiệm còn rất phong phú, biết trong tình huống như vậy phải cố gắng thu linh giác lại, không nên cố gắng cảm nhận thứ âm thanh ma quái này. Chỉ là ông tin chắc rằng cửa đạo môn đã mở?

Đỗ Khuyết từng nói với Mạc Ngôn, thực tế Vân La đạo cung là một “giới”, cũng không tồn tại trong thế giới hiện thực, mà nơi mà đan thư nói đến thực ra là bên ngoài Vân La đạo cung. Nói cách khác, đến bản thân Đỗ Khuyết cũng không biết Vân La đạo cung thực sự là nơi nào, thế nhưng trong đoạn ghi âm ông ta lại khẳng định cửa lớn của đạo cung mở rồi như thế, làm Mạc Ngôn không thể không sinh lòng hoài nghi.

- Ảo giác...

Mạc Ngôn sờ lên cằm, trầm nghĩ:

- Trong băng ghi âm Sở Trưởng phòng có đề cập đến từ ảo giác này, hơn nữa còn vì bị ảo giác mà tự mình rời đi. Lão Đỗ lúc này e là cũng bị ảo giác nên không tự nhận thức được.

Mạc Ngôn đang nghĩ ngợi gì đó thì đoạn ghi âm bỗng nhiên dừng lại, thời gian không nhiều không ít chỉ khoảng 5 phút đồng hồ.

Phương Chính nói:

- Mạc tiên sinh, cậu có muốn nghe thêm một lần nữa không?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Không cần đâu.

Phương Chính nhìn Mạc Ngôn chờ đợi nói:

-Mạc tiên sinh, cậu có giải thích gì không?

Mạc Ngôn nói:

- Chưa nói gì đến giải thích cả, tôi cũng đang suy nghĩ, thật ra có một chút, nhưng tôi tạm thời không muốn nói...

Sở Ngọc đứng bên cạnh hỏi nhút nhát:

- Anh Mạc, sao lại không muốn nói?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Chưa chứng minh xác đáng thì không quen nói ra...

Cậu thực sự là có đoán được chút ít về đoạn ghi âm này.

Hơn nữa cho rằng sự phán đoán của mình cũng gần tiếp cận được đến sự thực.

Có một số việc phải tự mình trải nghiệm, mới có thể phát hiện được ra manh mối. Mạc Ngôn đại khái là một trong mấy người trên thế giới hiểu rõ về Vân La đạo cung nhất. Cậu không chỉ từng nghe Đỗ Khuyết nói đến những kinh nghiệm trấn áp yêu ma của Vân La đạo cung, mà còn tận mắt nhìn thấy đồng thời cũng từng tiêu diệt một con ma vật. Hơn nữa thời gian này âm khí trong núi Hồ Lô rất kì lạ. Có xu hướng lấy âm phủ dương, cậu khó mà có thể liên kết lại giữa sự việc xảy ra sáng nay và những yêu ma bị trấn áp dưới Vân La đạo cung kia.

Chẳng qua những việc này đã hoàn toàn vượt quá khỏi tầm tư duy của người bình thường, nên khi nói ra chỉ càng làm cho họ thấy hoang loạn, nên thà rằng không nói còn hơn.

- Cục trưởng Phương, ngoài đoạn băng ghi âm này ra ông còn phát hiện ra điều gì nữa không?

Mạc Ngôn chậm điều thuốc nói:

- Nếu như tôi đoán không nhầm thì trước khi đến đây mọi người đã đến qua đầm tiên nữ rồi đúng không?

Phương Chính gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, nhưng còn về manh mối...

Ông ta dừng lại một lúc tựa hồ như đang xem xét xem nên nói thế nào, một lát sau mới nói tiếp:

- Trong phạm vi 3m quanh đầm tiên nữ, không hề có thi thể cũng không có dấu vết nào, trừ một số trang thiết bị được bỏ lại ở đấy ra, thì chúng tôi không phát hiện được ra thứ gì khác nữa. Theo bước đầu nhận định thì sáng hôm nay tất cả những người đến đầm tiên nữ đều biến mất một cách kì lạ. Nhân tiện nói luôn, sau khi nhận được tin từ tổng bộ việc đầu tiên mà chúng tôi làm chính là kiểm soát tất cả mọi con đường ra vào Uyển Lăng, bao gồm đất liền, đường thủy, và đường hàng không. Nhưng cho đến bây giờ vẫn không thu được bất kì báo cáo nào về những người mất tích này cả.

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm thì núi Hồ Lô bây giờ đã được người của các ông khống chế rồi chứ?

Phương Chính trả lời:

- Không chỉ có núi Hồ Lô mà cả mấy con đường núi ra vào đây cũng được giám sát chặt chẽ, ngoài ra, trước khi đến chỗ cậu tôi vừa gọi điện cho cục trưởng Mã bên cảnh sát, đồng thời đề nghị ông ta hợp tác giúp đỡ. Tôi định mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhưng nhân lực không đủ cho nên...

Lời còn chưa dứt Mạc Ngôn liền cắt ngang nói:

- Dừng phí công nữa, có một số việc dùng chiến thuật biến người là không có tác dụng, trái lại tôi khuyên ông một câu, tốt nhất là đưa tất cả người của ông rút lui khỏi đầm tiên nữ. Bây giờ là ban ngày vấn đề này không lớn, một khi về đêm ai dám cam đoan bọn họ sẽ lại không giẫm lên vết xe đổ?

Phương Chính cười khổ nói:

- Những lời này cậu nói tôi đều hiểu được... nhưng nếu tôi đưa hết người quay về thì có khác gì với việc ngồi yên không làm gì cả? trước tiên không nói đến việc không thể nào mà đối đãi với tổng bộ, đến trong lòng cũng cảm thấy không yên tâm.

Mạc Ngôn thần nhiên nói:

- Nếu ông đã thấy cảm giác của mình quan trọng như thế thì hà tất còn đến tìm tôi làm gì?

Phương Chính không khỏi ngẩn ngơ, lập tức cười khổ giải thích:

- Không giấu gì cậu, trước khi đến đây tôi cũng không dám chắc là cậu có chịu ra tay giúp đỡ hay không?

Có chút dừng lại rồi ông ta nói tiếp:

- Nếu như có Mạc tiên sinh giúp đỡ, vậy mọi chuyện đều nghe theo cậu, cậu chờ một lát, tôi lập tức bảo bọn họ rút lui khỏi đầm tiên nữ.

Mạc Ngôn cải chính:

- Tôi nói rồi, không phải tôi đang giúp ông, mà là tôi vốn đã có hứng thú với chuyện này.

Nói xong, cậu đứng lên nói:

- Mọi người, mặc dù đã là giờ cơm trưa, nhưng tôi đã nhận việc này, cần có thời gian suy nghĩ cẩn thận, không tiếp đón mọi người được.

Mấy người Phương Chính không hề để ý gì đến giờ cơm trưa cả, nhưng sau khi nghe thấy Mạc Ngôn có ý muốn tiễn khách vẫn có chút kinh ngạc.

- Anh Mạc, chẳng lẽ anh định một mình xử lý chuyện này sao? Em có thể ở lại giúp anh...

Sở Ngọc kinh ngạc hỏi.

Mạc Ngôn không hề tỏ ra khách sáo với Lộ Lương và Phương Chính, nhưng lại có ấn tượng khá tốt với Sở Ngọc, cười nói:

- Không cần đâu... tục ngữ có câu tôm có đường của tôm, cua có đường của cua, phong cách và phương pháp làm việc của tôi rất đặc biệt, hơn nữa sợ nhất là bị làm phiền, cho nên ý tốt của cô tôi xin nhận.

Sở Ngọc gật đầu, không tiếp tục nài nữa, hướng con mắt đỏ hoe về phía Mạc Ngôn và nói:

- Anh Mạc, mong anh nhất định phải tìm được bác của em.

Mạc Ngôn đưa tay ra cầm lấy cánh tay cô mỉm cười nói:

- Tôi không dám nói là nhất định có thể tìm được ông ấy nhưng tôi cam đoan với cô là nhất định sẽ cố hết sức.

Sau khi Mạc Ngôn tỏ ý tiễn khách, Phương Chính và Lộ Lương mặc dù rất muốn được đi theo nhưng trước mặt Mạc Ngôn cuối cùng không còn cách nào khác là ra về.

Đi ra khỏi căn nhà số 36, Phương Chính thở dài:

- Thật là có cảm giác bất lực chẳng quen chút nào cả... rõ ràng là chuyện của chúng ta, cuối cùng lại phải rời xa khỏi việc này, chỉ có thể bị động đứng nhìn, đến đứng xem cũng không được.

Lộ Lương cũng cười khổ nói:

- Đây cũng là chuyện không còn biện pháp nào khác, ai bảo chúng ta phải đi nhờ chứ? Nói thực thì trước khi đến chúng ta đã lường trước được việc này rồi, những tu sĩ khác thì không dám nói nhưng tên Mạc Ngôn này...haiz, cậu ta có thể đồng ý chuyện này đã là tương đối khá rồi, hi vọng hoàn toàn hợp tác với chúng ta là chuyện không thể.

Có chút dừng lại, hắn bỗng nhiên nhăn mặt nói:

- Cục trưởng, ông có cảm thấy hình như Mạc Ngôn chuyện gì cũng giấu chúng ta không? Tôi thiết nghĩ, hình như cậu ta hiểu rất rõ về Vân La đạo cung, sự việc xảy ra sáng nay hẳn là cũng có phán đoán rõ ràng chứ.

Phương Chính gật đầu nói:

- Cậu nói không sai, tôi cũng có cảm giác này. Nhưng đối với chúng ta mà nói thì đây là một tin tốt lành, phán đoán càng rõ ràng, thì khả năng tìm thấy trưởng phòng Sở càng lớn.

- Vậy có nghĩa là...

Lộ Lương gật đầu nói:

- Nhưng nói thực nếu như Mạc Ngôn rất hiểu về bối cảnh hiện tại, tôi thậm chí còn nghi ngờ việc mất tích của trưởng phòng Sở là do cậu ta giả trò. Anh nghĩ xem, cậu ta là tu sĩ, biết sự tồn tại của đan thư, thậm chí vừa rồi trước mặt chúng ta còn thể hiện ra điều này, sống dưới chân núi Hồ Lô, hiểu rõ về Vân La đạo cung, thực tình mà nói, nếu như theo trình tự thông thường thì cậu ta là đối tượng tình nghi số một...

Sau khi mấy người Phương Chính ra về, Mạc Ngôn không hề xem xét suy nghĩ về việc này như mình vừa nói mà thần nhiên mở tủ lạnh lấy thức ăn ra nấu cơm trưa.

318. Chương 268-1: Tự Thú

Sau khi nấu xong, thoải mái đi đến vườn sau, ngồi vào trong đỉnh gỗ, bắt đầu tu luyện bội sức.

Đối với cậu mà nói thì về chuyện ở núi Hồ Lô, xảy ra hay không xảy ra thì cũng giống nhau mà thôi, không vì vậy mà có ảnh hưởng gì cả.

Với cậu, nhất định là muốn có được đan thư, thậm chí trong trường hợp phải xuống Vân La đạo cũng tìm kiếm cũng được, những điều này cậu đã sớm lên kế hoạch rồi, bất luận là sự việc sáng sớm nay có xảy ra hay không cũng không thể thay đổi được kế hoạch của cậu.

Đối với người bình thường mà nói, sự kiện mất tích vào rạng sáng nay là một sự nhắc nhở, đồng thời cũng vì thế mà cẩn thận hơn nữa.

Nhưng đối với Mạc Ngôn thì không như vậy, con đường gian nan vất vả dù là việc lớn hay việc nhỏ, cậu cũng đã sớm quen với việc dốc toàn lực để đối phó rồi. Tâm trí của tu sĩ thần hồn phải cao hơn người bình thường, thậm chí là tu sĩ luyện khí, cậu sẽ không vì đen đủi và cảnh tỉnh của người khác mà cẩn thận hơn, bởi vì khoảng cách giữa cẩn thận quá mức và sợ sệt nhút nhát cách nhau quá xa. Đồng thời cậu cũng không vì thực lực tăng lên của mình và những lời tăng bốc của người khác mà sinh lòng kiêu căng, từ đó trở nên tự cao tự đại, mất đi tính cảnh giác.

Tóm lại, sở trường chính của tu sĩ thần hồn chính là ý thức bản ngã, không động tâm vì vật bên ngoài, không vì người khác mà chạy trốn, cũng không buồn vui vì thành công hay thất bại.

Cho nên sau khi mấy người Phương Chính rời đi, tâm tính và hành vi của Mạc Ngôn không có gì thay đổi cả, đồng thời cũng không suy tính hơn thiệt khi đám người Sở Chấn Đường gặp tai họa.

Vào 6 giờ tối, Tô Cận và Mạch Tuệ trở về Uyển Lăng bằng máy bay, đi thẳng đến căn nhà số 36.

- Hai vị đúng là khách quý, đặc biệt là cô Mạch Tuệ, xem chút là tôi không nhận ra cô rồi...

Mạc Ngôn đứng ở bậc thềm trước phòng khách nói với giọng trêu chọc.

Mạch Tuệ cười trừ nói:

- Anh đừng có mà khen em nữa...thời gian duy trì cảm giác mới mẻ mới có thể giữ chân được trái tim của những người đàn ông này.

Có chút dừng lại, cô kéo tay Mạc Ngôn làm nũng nói:

- Anh chàng đẹp trai, đã nấu cơm tối chưa, em đói chết rồi đây này.

Mạc Ngôn thoáng nhìn qua dung nhan tiêu tụy của Tô Cận, cười tủm tỉm nói:

- Chúng ta ra ngoài ăn đi...cô Tô mời đúng không?

Tô Cận nghe thấy vậy ngẩn cả người, sau đó lập tức nói:

- Không vấn đề gì, tôi là người đến đây xin anh giúp đỡ, mời khách là chuyện hiển nhiên rồi.

Mạch Tuệ lại cảm thấy hơi ngượng ngùng, lặng lẽ cầu Mạc Ngôn một cái, sáng giọng:

- Làm gì có ai như anh chứ, khách đến nhà lại kêu người ta mời?

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh muốn cô ý mời là có cái lí của anh, cô Tô đây nếu như đủ thông minh thì mới có thể hiểu được ý của tôi...

Ý này của cậu thực ra chính là chuẩn bị đồng ý giúp Tô Cận, cái gọi là mời khách cũng chỉ xem như là trả chút thù lao trước thôi mà.

Bởi vì tư liệu mà Phương Chính mang đến, Mạc Ngôn đã xác định Tô Cận đến là vì Thích Viễn Sơn, bất luận là giúp hay không thì cậu cũng vẫn phải đến thăm tiên nữ, vì vậy không cần đợi Tô Cận nói rõ lí do đến đây thì cậu cũng thể hiện rõ thái độ của mình.

Tô Cận là một cô gái thông minh, tất nhiên sẽ hiểu được những lời Mạc Ngôn nói.

Trong lòng cô cảm thấy rất vui mừng, nhưng vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ liền hỏi lại:

- Mạc tiên sinh, anh đồng ý giúp tôi đúng không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô nói xem?

Tô Cận có chút bần khoản nói:

- Tôi nghĩ nhất định ý anh là như thế, nhưng...tôi vẫn chưa nói nguyên nhân tôi đến đây mà.

Mạch Tuệ cũng có chút quái lạ hỏi:

- Đúng thế, Tô Cận chưa nói muốn nhờ anh giúp việc gì mà, sao anh đã đồng ý rồi? ngộ nhỡ không giúp được thì anh...

Cô còn chưa dứt lời thì Tô Cận đã vội vàng lên tiếng:

- Không, Mạc tiên sinh chỉ cần đồng ý giúp đỡ, là nhất định có thể giúp được, điểm này tôi tin tưởng không hề nghi ngờ gì cả.

- Anh chắc chắn là giúp được chứ?

Mạch Tuệ cảm thấy kì lạ, chỉ cảm thấy rõ ràng là mỗi câu mình đều nghe rõ, nhưng sao như không nghe hiểu câu nào chứ?

Tô Cận cảm thấy ngại ngùng, do dự một lát rồi nói:

- Mạch Tuệ, có thể để tôi nói chuyện với anh Mạc một lát không?

Tô Cận biết Mạch Tuệ không phải là tu sĩ, hơn nữa, từ lời nói bình thường của Mạch Tuệ cũng không khó nhận ra, cô thực sự cũng không biết Mạc Ngôn là một tu sĩ, cho nên, Tô Cận mới đề nghị được nói chuyện riêng với Mạc Ngôn.

Nhưng vừa nói dứt lời thì Mạc Ngôn đã lên tiếng:

- Có chuyện gì cứ nói trước mặt Mạch Tuệ là được rồi, không cần phải ngại đâu.

Cho đến bây giờ, có nhiều nguyên nhân khiến cậu chưa hề nói cho Mạch Tuệ biết mình là tu sĩ.

Nhưng Mạc Ngôn biết, mình không thể giấu cô cả đời chuyện này được, có một số chuyện sớm hay muộn cũng phải nói cho Mạch Tuệ biết. ngoài ra, thân phận tu sĩ của cậu đến nhiều người ngoài còn biết, trong đó có cả những người bình thường như Lộ Lương, Phương Chính. Nếu như cứ tiếp tục giấu người gần gũi nhất với mình như vậy thật có chút không cam tâm.

Theo cậu nghĩ hôm nay chính là cơ hội tốt nhất, có thể mượn lời của Tô Cận để vạch trần sự thật này.

Ngoài điều này ra, cậu còn định tìm thời điểm thích hợp để giới thiệu cô với Vân La, kể từ đó về sau nếu có xảy ra chuyện gì thì có thể đường đường chính chính để Vân La bảo vệ Mạch Tuệ. Đồng thời cũng có thể để cho Vân La có người nói chuyện. Bất luận thế nào thì Vân La cũng là một cô bé, hơn nữa còn là một cô bé có nhiều điều hiếu kì, có nhiều điều không tiện tự mình nói cho cô bé, nên cần một người con gái chỉ dẫn cho cô bé. Mà người hướng dẫn thì không ai có thể hơn được Mạch Tuệ, dựa vào những mối quan hệ đó, Vân La cũng có thể gọi cô là mẹ quá.

Mạch Tuệ dĩ nhiên không biết Mạc Ngôn là một tu sĩ, càng không biết dù mình chưa bước chân vào cửa nhà họ Mạc đã có một “cô con gái”. Lúc này cô nhìn Mạc Ngôn với vẻ mặt kì quái:

- Mấy người rốt cuộc đang nói chuyện gì thế? Đây, anh có phải có chuyện gì giấu em phải không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng là anh có việc giấu em, nhưng em cũng đừng nghĩ nhiều quá, anh không phải cố tình giấu em, mà là có những chuyện cần phải có thời gian để chấp nhận được.

Nghe Mạc Ngôn nói xong, Mạch Tuệ càng nghi ngờ hơn, hoài nghi hỏi:

- Không phải anh nói cho em rằng anh là người ngoài hành tinh đấy chứ?

Mạch Tuệ hơi nhú mào, đang muốn nói gì đấy thì Mạc Ngôn lại nói:

- Được rồi, không còn sớm nữa, trước tiên chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đã, sau đó từ từ nói.

Trong khu biệt thự công viên Sâm Lâm có mấy nhà hàng rất được, diện tích không lớn lắm, nhưng lại rất thanh nhã và yên tĩnh. Chủ yếu nhằm phục vụ cho những nhân sĩ nổi tiếng giống như Tô Cận. Đường nhiên, giá cả ở đây cũng không đắt như bình thường, người bình thường sẽ không dễ mà dám vào nơi như thế này.

Sau mười phút, ba người đi bộ đến một nhà hàng, ngồi vào ghế.

- Mạc tiên sinh, cậu uống gì?

- Cho một chai rượu vang đi. Ngoài ra đừng có cứ gọi tiên sinh đi, cứ gọi tôi là Mạc Ngôn là được rồi.

Tô Cận mỉm cười:

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Mấy phút sau, rượu và thức ăn đã được bày ra, Mạch Tuệ sau khi vào nhà hàng không nói lời nào là người đầu tiên cầm ly rượu lên uống một hơi, sau đó lại rót đầy cho mình một chén khác.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Làm gì mà em uống kinh thể chứ?

Mạch Tuệ vẫn không nói gì, cầm ly lên lại tu sạch một hơi, sau đó nhắm mắt lại ngồi trấn tĩnh ở đó, chờ cho cảm giác chệnh choáng men say giảm đi mới mở to mắt nhìn Mạc Ngôn một cách dễ thương:

- Được rồi, có gì cần nói thì cứ nói cho em biết đi, e đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi, cho dù anh là người sao hỏa thì bản cô nương đây cũng chấp nhận được hết.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Anh đẹp trai như người sao hỏa sao?

Mạch Tuệ chớp chớp mắt nói:

- Anh thực sự không phải là người ngoài hành tinh à?

Mạc Ngôn lấy cho Mạch Tuệ một bát canh nói:

- Uống chút cho giải rượu đi, sao đó anh từ từ nói cho em nghe.

Nửa tiếng sau, Mạch Tuệ lẩm bẩm nói:

- Hóa ra anh là cái loại người mà người ta gọi là tu sĩ à?

Mạc Ngôn nói:

- Nghe ý của em thì có vẻ như em sớm đoán ra rồi.

Mạch Tuệ tức giận lườm cậu một cái:

- Em đâu phải đứa ngu, sau khi xuất hiện thì đã chẳng giống người rồi, sau khi ra trường thì càng kì quặc hơn, cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, chỉ thiếu nước là khắc hai chữ “siêu nhân” lên trán nữa thôi. Xì, em không phải mù ná, càng không phải kẻ ngu, anh đúng là coi em không nhìn ra chút nào hả?

Có chút dừng lại, cô có chút ghen tị nhìn Tô Cận, lại nói:

- Chỉ là không ngờ, người phụ nữ này cũng cùng một ruộc với anh.

Tô Cận cười khổ nói:

- Tôi với người đàn ông của cô không phải là một ruộc, không giấu gì cô, đến bản thân tôi cũng không biết mình có phải là tu sĩ hay không nữa.

Mạc Ngôn lại nói:

- Cô có truyền thừa chính thống, mặc dù cảnh giới chưa cao nhưng không nghi ngờ gì nữa mà chính là một tu sĩ.

Vấn đề về tu sĩ, là một người bình thường như Mạch Tuệ, có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Mạc Ngôn, nhưng cô biết lúc này không phải là lúc để truy khảo, nhân tiện nói:

- Tô Cận, nói chuyện chính đi, rốt cuộc là chị đã xảy ra chuyện gì mà cần Mạc Ngôn giúp.

Tô Cận cười khổ đáp:

- Thực ra tôi cũng không rõ lắm.

Mạch Tuệ cau mày nói:

- Chị nói cái gì thế? Chị sốt sắng đòi em cho gặp Mạc Ngôn, mà đến bản thân mình muốn gì cũng không biết là sao? Này, đại tiểu thư, không phải chị gấp quá đến mức hồ đồ rồi đấy chứ?

Mạc Ngôn lại nói:

- Chị có thể chắc chắn không biết?

Mắt Mạch Tuệ sáng ngời, tò mò nhìn Mạc Ngôn:

- Này, thần tiên, anh có phải là người có phép thuật tiên đoán như trong tiểu thuyết không ? Ngay cả cái này cũng biết?

Tô Cận cũng tò mò nhìn Mạc Ngôn.

Đúng như đoán nguyên nhân mà Tô Cận đến nhờ giúp đỡ hôm nay chính là vì Thích Viễn Sơn, nhưng cô không hề biết mưu đồ của Thích Viễn Sơn và sự tồn tại của Vân La được. Cho nên cô mơ hồ đoán là Thích Viễn Sơn đã xảy ra chuyện gì đó, còn cụ thể là chuyện gì thì cô cũng không biết.

319. Chương 268-2: Đan Dược Trường Sinh

Việc này bắt đầu từ ngày hôm qua.

Chiều hôm qua, Tô Cận nhận được bưu kiện chuyển fax nhanh của Thích Viễn Sơn, trong bưu kiện có mấy tập tư liệu, cùng với một tờ giấy. Những tài liệu này đều liên quan đến tài sản bao gồm cổ phần, bất động sản, tài khoản ngân hàng... hơn nữa đều chuyển sang tên Tô Cận.

Sau khi nhìn những tài liệu này, trong lòng Tô Cận có một dự cảm xấu.

Mà từ mấy tờ giấy ít ỏi này, hoàn toàn có thể chứng minh phán đoán của cô.

Tờ giấy mà Thích Viễn Sơn viết không nhiều lắm, chỉ đại khái nói cho Tô Cận biết là ông ta có việc phải ra ngoài, nếu ngày mai mà không nhận được thoại của cô thì có thể là không bao giờ trở về nữa, cho nên, trước tiên anh chuyển hết số tài sản sang tên Tô Cận, hi vọng cô có thể tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, cuối cùng, ông ta nói với Tô Cận, đừng đi tìm ông ta.

Ngộ nhỡ một ngày nào đó phát hiện được manh mối gì, hơn nữa cũng vì đó mà gặp phải nguy hiểm gì, thì có thể đến tìm Mạc Ngôn giúp đỡ.

Xem xong tờ giấy này, trong lòng cô cảm thấy vô cùng bất an, không ngừng gọi điện thoại cho Thích Viễn Sơn.

Nhưng tiếc là điện thoại Thích Viễn Sơn lại tắt máy.

Không chỉ có điện thoại Thích Viễn Sơn không gọi được mà hai sư huynh của anh ta cũng không thể gọi dc.

Tóm lại, Tô Cận có thể đoán được rằng Thích Viễn Sơn có thể đã xảy ra chuyện, nhưng là chuyện gì thì cô không biết.

Mà hiện tại, Mạc Ngôn lại là ngồi ở kia, nghe ngữ khí của cô, tựa hồ như không chỉ biết nguyên nhân mà Tô Cận đến đây, thậm chí còn biết được Thích Viễn Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Tôi đoán không nhầm thì cô đến vì sư bá Thích Viễn Sơn của cô đúng không?

Mạc Ngôn chậm điều thuốc thản nhiên hỏi.

Cậu quả nhiên là biết, mắt Tô Cận sáng lên, không ngừng gật đầu liên tục, giống như con gà mổ thóc.

Mạc Ngôn tiếp tục nói:

- Tô Cận, cô hiểu gì về đan thư?

Tô Cận vẻ ngỡ ngàng nói:

- Đan thư gì?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cô quả nhiên là không biết.

Tô Cận giải thích, nói:

- Sư phụ tôi giấu tôi rất nhiều chuyện, sư bá cũng vậy, đan thư gì mà anh nói, tôi chưa nghe thấy bao giờ. Nhưng tôi mơ hồ biết được sư bá đang thực hiện một mưu đồ gì đấy, nhưng cụ thể là gì thì tôi không rõ lắm.

Có chút dừng lại cô buồn bã nói:

- Thực ra nếu đoán không nhầm thì cái chết của sư phụ cũng liên quan đến chuyện này.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Cô đoán đúng đấy, sư phụ cô đúng là vì việc này mà chết thật. mà cái nguyên nhân chính chính là đan thư.

Mạch Tuệ tò mò chen lời nói:

- Đan thư rốt cuộc là cái gì? Còn nữa, sư phụ của cô là ai? Anh cũng quen người đó sao?

Mạc Ngôn nói:

- Chuyện này nói thì dài lắm...

Tiếp theo đó, Mạc Ngôn kể lại sơ lược một lần nữa chuyện của Mạc Sầu và Nhan Phương, đồng thời cũng nhẹ nhàng nói ra sự tồn tại của đan thư.

Sau khi nghe xong, không chỉ có Mạch Tuệ cảm thấy khó tin mà đến Tô Cận cũng cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

- Trời ơi, là em bị điên hay cái thế giới này bị điên rồi thế?

Mạch Tuệ kinh hãi:

- Trên đời này thực sự có thuốc trường sinh bất lão á?

Mạc Ngôn cười đĩnh chính lại:

- Không phải là thuốc trường sinh bất lão, mà chỉ là tăng tuổi thọ thôi, có thể kéo dài tuổi thọ từ một giáp đến một trăm năm.

Mạch Tuệ kinh hãi kêu lên:

- Vậy cũng là giỏi lắm rồi, chẳng khác gì sống thêm một đời nữa à?

Tô Cận sau khi khiếp sợ, bỗng yếu ớt than một tiếng:

- Hẳn nào mà sư phụ và sư bá tốn cả nửa đời người để mưu đồ chuyện này, thật là quá hấp dẫn, nhưng như vậy thực sự đáng sao?

Mạc Ngôn nói:

- Theo tôi thấy, cô vẫn chưa được tính là tu sĩ thực thụ, nên việc không giải thích được bọn họ theo đuổi thứ này cũng là dễ hiểu. Tôi nói với cô, đối với người bình thường mà nói, đan được tăng Thọ được ghi chép lại trên đan thư, có công hiệu lớn nhất chính là kéo dài tuổi thọ, nhưng đối với hậu duệ đạo môn như sư phụ và sư bá cô mà nói thì đó cũng là thứ quan trọng để có thể đạp Phá Thiên môn.

Tô Cận hiểu kì hỏi:

- Cái gì gọi là đạp Phá Thiên môn?

Mạc Ngôn trả lời:

- Đây là cảnh giới liên quan đến phân chia trong đạo môn, cũng là theo đuổi cả đời của tất cả hậu duệ đạo môn.

Nói xong, cậu giải thích sơ qua một lượt.

Sau khi nghe Mạc Ngôn nói xong, Tô Cận cười khỏ nói:

- Hóa ra anh sớm biết mưu đồ của sư phụ sư bá tôi rồi...vì thế sau khi nhận điện thoại của tôi, anh mới không cần phải hỏi nguyên nhân đúng không?

Mạc Ngôn trả lời:

- Cũng không phải hoàn toàn là như thế, thực ra khi cô gọi điện cho tôi, tôi cũng đang tiếp một vị khách khác, mục đích của bọn họ cũng giống cô, hơn nữa còn có trong tay tập tài liệu khá phong phú. Sau khi tôi xem xong những tài liệu đó mới xác định chắc chắn được cô đến đây là vì Thích Viễn Sơn.

Tô Cận không khỏi ngẩn người kêu lên:

- Còn có người khác đến nhờ anh giúp vì chuyện này nữa sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người biết sự tồn tại của đan thư không chỉ có mình sư phụ sư bá của cô, tôi nói cho cô biết những người gặp chuyện không hay như sư phụ sư bá của cô có khoảng 20 người tất cả.

Dừng lại một chút lại nói:

- Đã có người đến tìm tôi vì chuyện này, mà tôi lại rất có hứng thú với nó, cho nên...một con dê cũng phải đuổi, mà một đàn dê cũng vẫn phải đuổi, vì thế chuyện này cứ giao cho tôi. Nhưng cũng không phải là nói gở đâu chứ kết quả thế nào tôi cũng không dám đảm bảo chắc chắn.

Tô Cận nào còn dám yêu cầu nhiều hơn thế nữa, vội thành khẩn nói:

- Anh chịu giúp tôi là tốt lắm rồi, kết quả thế nào tôi cũng không dám đòi hỏi quá nhiều.

Lúc này, Mạch Tuệ lại cau đôi mi thanh tú, nhìn Mạc Ngôn lo lắng hỏi:

- Em biết chuyện anh đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, từ trước đến nay vẫn vậy, nhưng mà, việc này có nguy hiểm không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, gan anh nhỏ lắm, chuyện gì chưa nắm chắc mười phần thì sẽ không làm đâu.

Cậu biết Mạch Tuệ nhất định sẽ vì mình mà lo lắng, cho nên cũng không nói cho cô biết chuyện xảy ra rạng sáng nay, càng không cố miêu tả lại cái âm thanh kì quái kia.

Thực ra đó cũng là hậu di chứng của một loại chỉ ra thân phận.

Nhiều khi biết càng nhiều, lo lắng càng nhiều. Mà thứ hạnh phúc thường lại thuộc về những điều gì đó không biết.

Đối với Mạch Tuệ mà nói, khi cô biết được trên đời này còn tồn tại một nhóm người vượt trội hơn so với người bình thường, sau khi trải qua trại thái khiếp sợ và hưng phấn, tâm trạng lo lắng cũng theo đó xuất hiện. Cô không lo lắng cho mình, hay lo lắng cho những người khác mà là lo lắng cho Mạc Ngôn. Theo cô thấy, Mạc Ngôn mặc dù cũng là một thành viên trong cái quần thể ấy, nhưng cũng vì thế mà nguy hiểm càng nhiều. Lấy một ví dụ như, một con dê khi sống trong một đám động vật ăn cỏ, bởi vì tuân theo quy luật tự nhiên, ít nhất cũng không phải lo lắng rằng mình sẽ trở thành bữa ăn của đồng bọn. Thế nhưng khi một con hổ hung ác sống trong một đám động vật ăn thịt, cho dù nó là chúa tể sơn lâm, cũng có thể giấu trong bụng những mãnh thú khác, hơn nữa khả năng này còn là rất cao, dường như là chắc chắn 100%.

Mạc Ngôn nhận ra sự lo lắng của Mạch Tuệ, cầm tay cô cười nói:

- Em không cần phải lo lắng đâu, anh không giống với các tu sĩ khác, giữa tu sĩ với tu sĩ cũng có sự khác biệt, mà sự khác biệt giữa anh với bọn họ là đẳng cấp giữa người bình thường và tu sĩ, thậm chí còn cao hơn rất nhiều.

Câu nói này của cậu thực sự không phải là mèo khen mèo dài đuôi, mà là lời nói thật lòng.

Đương nhiên, nếu không vì an ủi Mạch Tuệ, mặc dù là lời nói thật thì cậu cũng không dễ dàng mà nói ra khỏi miệng. Đây gọi là cái lợi của sự khiêm nhường, tự kiêu thì gặp hại, câu này được nói đến rất nhiều, chỉ có hại đối với sự rèn luyện đạo đức, chứ không có lợi ích gì cả.

Mạch Tuệ dĩ nhiên cũng không vì lời trấn an của Mạc Ngôn mà cảm thấy yên lòng. Cô nhìn Mạc Ngôn, mấy lần định mở miệng khuyên ngăn nhưng cuối cùng lại không nói gì nữa.

Mạc Ngôn trầm nghĩ, rồi ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói:

- Em đừng lo lắng nữa, khi về nhà anh còn có chuyện muốn nói với em. Sau khi nghe xong, em sẽ không còn phải lo lắng cho anh nữa đâu. Đúng rồi, sau khi về nhà, anh muốn giới thiệu cho em một người.

Mạch Tuệ ngạc nhiên hỏi:

- Buổi tối có khách tới sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải là khách mà là người nhà, hơn nữa còn là người luôn ở trong nhà.

Mạch Tuệ vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Làm sao có thể chứ? Trong nhà còn có người mà em không biết sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô bé là một người nhà đặc biệt, dưới tình huống bình thường, em sẽ không nhìn thấy cô bé.

Mạch Tuệ hơi nhú mồm nói:

- Người nhà không nhìn thấy...? Vậy... cô bé đó có quan hệ gì với anh?

Mạc Ngôn cố nhịn cười nói:

- Dựa theo quan hệ của anh với cô bé, thì nó nên gọi em là mẹ.

Mạch Tuệ trừng mắt liếc nhìn Mạc Ngôn nói:

- Đừng nói linh tinh nữa.

Mạc Ngôn cười nói:

- Em đừng không tin, là thật đấy, em bé của chúng ta cũng biết đánh nước tương rồi.

Tô Cận ngồi bên cạnh thấy hai người xì xào bàn tán, nếu là trước kia nhất định sẽ trêu chọc, nhưng hôm nay vì là muốn nhờ giúp đỡ nên chỉ coi như không nhìn thấy.

Còn về người nhà mà không nhìn thấy kia, Mạch Tuệ luôn nghi vấn, nhưng cô cũng không thể thất lễ để mặc Tô Cận được, vì thế tạm dừng cuộc nói chuyện với Mạc Ngôn lại, nói với Tô Cận:

- Tô Cận, tối nay có muốn tôi ở cùng với cô không?

Tô Cận lắc đầu nói:

- Không cần đâu, cả ngày vất vả rồi, cứ ở bên Mạc Ngôn đi.

Có chút dừng lại, rồi nói với Mạc Ngôn:

- Tôi còn vài chuyện muốn hỏi anh, không biết anh...

Mạc Ngôn cắt lời nói:

- Không cần khách sáo, có vấn đề gì thì cứ hỏi đi.

Tô Cận gật đầu nói:

- Tôi có hai vấn đề muốn hỏi; thứ nhất tôi muốn biết, anh đã đồng ý giúp tôi vậy khi nào thì anh bắt tay vào việc, thực thứ lỗi, tôi biết câu hỏi này thật không đúng chừng mực và có phần thất lễ, anh đã giúp tôi như vậy tôi cũng không nên thúc giục anh.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, nếu là cô tôi có khi còn sốt ruột hơn chứ, còn khi nào thì tôi bắt đầu, thì chắc là khoảng ngày mai, đêm nay tôi còn phải ở bên Mạch Tuệ nữa...

Cái gọi là người lạ thì không nên nói hết mọi chuyện, nên cậu không thể nói cho Tô Cận biết rằng tối nay mình sẽ thực hiện, cho dù Tô Cận không phải là người xấu, cũng không thể nói thật với cô ấy được.

320. Chương 269 - Nhìn Không Thấy Người Nhà

- Cám ơn...

Tô Cận thực thành khẩn cảm ơn.

Tục ngữ nói cứu người như cứu hỏa, ở trong quan niệm người bình thường, nếu như đã đáp ứng đi tìm người rồi, cứu người, dĩ nhiên là cần đi gấp bất kể đêm tối. Nhưng Tô Cận biết, Mạc Ngôn chịu đáp ứng ra tay giúp đỡ đã là rất nhiệt tình, mình không thể tiếp tục có yêu cầu nhiều hơn. Hơn nữa nàng nghĩ, việc này có tính phiêu lưu thật lớn, vì cầu vạn toàn, bỏ thêm chút thời gian làm công tác chuẩn bị, cũng là hợp tình hợp lý.

- Thời gian không còn sớm, còn có vấn đề gì cùng nhau nói chuyện đi.

Mạc Ngôn nói.

Tô Cận giống như là có chút do dự, trầm ngâm một lát, cũng lắc đầu nói:

- Tôi không có vấn đề gì.

Vấn đề thứ hai thuần túy là lòng hiếu kỳ, không mấy liên quan đến chuyện cứu Thích Viễn Sơn, hơn nữa vấn đề này hỏi ra rồi, nhiều ít sẽ có chút thất lễ, do dự một chút, cuối cùng là không hỏi.

Mạc Ngôn là người thông minh lanh lợi, cười cười, nói :

- Cô đang muốn hỏi thái độ của tôi đối với đan thư, cùng với vì cái gì tôi không như sư bá cô, vào núi tìm bảo vật hả?

Tô Cận có chút xấu hổ nói :

- Đây thật là nghi hoặc trong lòng tôi , nhưng tôi cũng biết, vấn đề này hỏi ra có chút thất lễ.

Có chút dừng lại, nàng lại giải thích nói:

- Mỗi người đều có tính hiếu kỳ, tôi cũng không ngoại lệ. Đan thư à, tuyệt đối là hấp dẫn nhất trong thiên hạ, so sánh thì tiền tài cũng tốt, danh lợi cũng thế, đều xem như mây trời. Tôi thực muốn biết, nó đối với anh chẳng lẽ sẽ không có một chút lực hấp dẫn sao?

Vấn đề này, không chỉ có Tô Cận, một bên Mạch Tuệ kỳ thật cũng rất tò mò.

Mạc Ngôn cười nói:

-Về đàn thư, tôi vẫn có chút hứng thú. Nhưng không hơn, tuyệt đối chưa tới mức hấp dẫn. Còn vì cái gì tôi không có như sư bá cô mà vào núi tìm bảo bối, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì thời cơ không đúng.

Đơn giản trả lời vấn đề của Tô Cận rồi, Mạc Ngôn đứng lên, nói :

- Thời gian không còn sớm, chúng tôi cũng cần phải về. Tô tiểu thư. Cảm ơn bữa tối của cô...

Mạch Tuệ cũng đứng lên, lôi kéo tay Tô Cận, nhỏ giọng nói:

- Buổi tối có muốn tôi ở cùng cô hay không ?

Tô Cận thấp giọng cười nói:

- Đừng giả bộ. Vẫn nên trở về với người đàn ông của cô đi.

Mạch Tuệ nhẹ cấu ở bên hông nàng một cái, sáng giọng:

- Thật sự là hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú, tôi thấy cô đáng thương mới nghĩ nói chuyện cùng cô cho vui. Cô thì ngược lại, không linh tình còn chưa tỉnh, lại còn táp ngược lại.

Tô Cận thở dài, nói :

- Mạch Tuệ, không phải tôi không nhận chân tình của cô, mà là lần này tôi nợ người đàn ông của cô chút ân tình, cũng không biết sau này làm như thế nào trả lại. Nếu tiếp tục không chừng mực chiếm cứ cô, tôi lo lắng anh ta sẽ trở mặt.

Mạch Tuệ cười khanh khách nói :

- Không biết báo đáp anh ấy như thế nào à? Thì lấy thân báo đáp thôi, tôi không để ý đâu ...

Tô Cận cũng không ở quá xa Mạc Ngôn, xem như hàng xóm tiêu chuẩn.

Ba người đi bộ ra khỏi nhà hàng. Mạc Ngôn cùng Mạch Tuệ đưa Tô Cận trở về nhà trước, lúc sau mới xoay người đi đến hướng tiểu viện 36.

Đối với Mạch Tuệ mà nói, bữa cơm đêm nay có thể nói thu hoạch không nhỏ, những năm gần đây nghi hoặc trong lòng nối tiếp nhau vô cùng nhiều, đều được giải đáp trong bữa cơm này. Nhưng biết đến càng nhiều. Càng nhiều nghi hoặc cũng theo mà đến...

- Nay, anh nói người nhà kia người tốt cuộc là ai?

Mạch Tuệ kéo cánh tay Mạc Ngôn, tò mò hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Sau khi trở về sẽ biết, làm gì mà vội?

Mạch Tuệ quơ cánh tay của hắn, làm nũng nói :

- Em chỉ là muốn sớm biết một chút thôi... Nói như thế nào cũng là người nhà của anh, lần đầu gặp mặt. Em cũng tiện chuẩn bị tâm lý. Đúng rồi, em còn không biết của người nhà này là nam hay nữ đâu.

Mạc Ngôn nói :

- Là nữ, tên là Vân La...

Mạch Tuệ nói :

- Mạc Vân La? Tên này rất êm tai ...

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới, chính mình chỉ lo tìm tên cho Vân La, nhưng không cho nàng một cái họ.

Mạch Tuệ thấy thần sắc hắn đờ ra, nói :

- Anh làm sao vậy?

Mạc Ngôn lấy lại tinh thần, cười cười, nói :

- Tên này đích xác rất êm tai, thế nào, anh đặt tên không tệ chứ?

Mạch Tuệ trong lòng có chút không yên, nói :

- Đây, cô ấy không thật sự là con gái của anh chứ?

Mạc Ngôn biết nàng đang lo lắng cái gì, trong miệng lại cười ha ha nói :

- Đương nhiên, trăm phần trăm huyết mạch Mạc gia!

Hắn lời này nửa thật nửa giả, con gái đúng là con gái, nhưng cũng có chút đùa, còn một câu sau cũng là nói thật. Vân La luyện hóa máu huyết hắn ban cho, lúc này đã sắp ngưng tụ thành cơ thể thật, một khi sinh ra huyết nhục, dĩ nhiên là là trăm phần trăm huyết mạch Mạc gia.

Mặt Mạch Tuệ nhất thời khổ sở, nhưng nghĩ nghĩ, lại nói:

- Em không tin.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Vì cái gì không tin?

Mạch Tuệ hừ hừ nói:

- Nói cho cùng chỉ là nghe anh nói, nói khó nghe thì... Chỉ dựa vào bộ dạng cái cọc gỗ của anh ban đầu ở trường học kia à, ngoài em đây cái mắt bị mù ngốc nghếch ra, người nữ sinh nào thích anh chứ? Càng không nói sinh cho anh một con gái!

Mạc Ngôn kinh ngạc nói :

- Lúc đầu chẳng lẽ trông anh thực què mùa sao?

Mạch Tuệ cười khanh khách nói :

- Cũng không tính què mùa... nhưng hàng ngày anh ngâm mình ở trong thư viện, người ta nữ sinh xinh đẹp đứng ở trước mặt anh, anh đều làm như không thấy, một lúc sau, người khác đều cảm thấy người là tảng đá không hiểu phong tình, cũng không còn tâm tư với anh!

Hai người đi bộ về tới tiểu viện 36, ở phía trước cửa vào, Mạch Tuệ cũng chưa thể làm rõ ràng, người nhà chính mình sắp nhìn thấy đến tột cùng là lai lịch gì?

Sau khi vào cửa, Mạc Ngôn bật đèn trong phòng khách.

Mạch Tuệ đứng ở cửa phòng khách, hơi hơi nhíu mi, nói :

- Trong nhà luôn luôn không bật đèn, trong nhà không giống như có người mà!

Mạc Ngôn âm u cười nói:

-Không phải tất cả mọi người đều cần ngọn đèn...

Mạch Tuệ tức giận trắng mặt nhìn hắn một cái, sắc giọng:

- Không được làm em sợ!

Nàng cũng không biết, lúc chính mình nói chuyện, một tiểu cô nương nhìn không thấy liền đứng ở cạnh nàng.

Tiểu Vân La nghiêng đầu qua, khi thì nhìn về phía Mạch Tuệ, khi thì nhìn về phía Mạc Ngôn, không biết đêm nay cha định làm gì?

Người chị gái xinh xắn trước mắt này, nàng đã thấy qua rất nhiều lần, hơn nữa cũng rất thích.

Trẻ con đều có thiên tính bắt chước, Vân La cũng không ngoại lệ. Nếu nàng là nam, đối tượng bắt chước dĩ nhiên là Mạc Ngôn. Nhưng nàng là một cô gái, có sở thích chưng diện, làm nũng ... cùng khí chất đàn ông tinh khiết của Mạc Ngôn đương nhiên không hợp. Vì thế, Mạch Tuệ khí chất không gì sánh kịp trở thành đối tượng thứ nhất, cũng là người Vân La thích bắt chước nhất.

Có thể nói, ở trong đầu nhỏ của Vân La, người chị xinh xắn này quan trọng chỉ sau cha ...

- Em yêu, chúng ta chơi trò chơi đi!

Mạc Ngôn đóng cửa viện và phòng khách. Cười hì hì nói.

Mạch Tuệ hiển nhiên là hiểu lầm lời của hắn, sáng giọng:

- Em còn chưa tắm rửa đâu.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, nói :

- Em nghĩ chỗ nào vậy. Ý anh không phải cái này...

Mạch Tuệ mặt đỏ lên, nói :

- Rốt cuộc anh muốn nói cái gì, từ lúc ăn cơm bắt đầu cần nhân. Thật sự là chán ghét!

Mạc Ngôn cười nói:

- Chúng ta đi chơi trò chơi, trò chơi này tên là người nhà nhìn không thấy...

Nói xong, hắn lấy ra một đồng tiền xu, sau đó kéo tay Mạch Tuệ, đặt tiền xu ở đầu ngón tay của nàng.

- Cứ cầm như vậy, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích...

Mạc Ngôn dặn dò.

Mạch Tuệ không hiểu ra sao, nhìn tiền xu trên đầu ngón tay, nói :

- Làm cái gì vậy?

Mạc Ngôn nói :

- Ngoan nào, không nên hỏi gì... trước tiên em nhắm mắt lại, đợi sẽ biết nguyên nhân .

Mạch Tuệ lườm Mạc Ngôn một cái. Lập tức cũng nghe lời, nhắm hai mắt lại.

Chờ đợi Mạch Tuệ nhắm mắt lại, Mạc Ngôn nháy mắt với Vân La, ý bảo nàng nâng tiền xu lên.

Vân La lại không hiểu ra sao cả, nhưng nàng làm con cưng của cha, chút chuyện nhỏ tự nhiên không nói hai lời liền làm theo .

Đầu ngón tay Vân La chạm vào tiền xu, Mạch Tuệ lập tức liền cảm thấy tiền xu truyền ra chấn động khẽ...

Ngay sau đó, nàng liền nghe được thanh âm của Mạc Ngôn.

- Mạch Tuệ, em có thể buông tay xuống.

Mạch Tuệ buông tay theo lời hắn, vốn tưởng rằng kế tiếp sẽ nghe được thanh âm của tiền xu rơi xuống, nhưng vài giây sau, tiếng vang trong ý liệu lại không hề vang lên.

- Bây giờ, em có thể mở mắt ra .

Mạch Tuệ thực muốn biết chuyện gì xảy ra, nghe vậy, lập tức khẩn cấp mở mắt ra.

Ngay sau đó, nàng thấy tiền xu trong không trung không chỗ nương tựa, lại trôi nổi trên không trung, nhất thời kinh ngạc bịt miệng...

Nàng ngẩng đầu nhìn hướng Mạc Ngôn, nói :

- Anh ... Anh làm như thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái đó không quan hệ với anh, vừa rồi nói với em rồi, cái trò chơi này tên gọi là người nhà mà nhìn không thấy. Đầu em thông minh như vậy, có thể nghĩ ra đáp án không?

321. Chương 269–2: Nhìn Không Thấy Người Nhà

Mạch Tuệ bị một màn trước mắt này làm cho rung động không thể suy nghĩ được gì, rất lâu mới bình tĩnh lại, nói :

- Ý của anh là nói...

Nói được một nửa, nàng đột nhiên cảm giác được ý nghĩ của mình quá mức hoang đường, nhúu nhúu mảy, cuối cùng cũng không nói hết.

Mạc Ngôn lại cười nói:

- Đúng vậy, hiện tại tiền xu này chính là Vân La dùng đầu ngón tay nâng lên, em có muốn trông thấy cô bé hay không?

Lời kia vừa thốt ra, người cao hứng nhất chính là Vân La .

Nàng quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn, trong mắt tràn đầy kinh hỉ, mắt to chớp chớp, tựa hồ đang hỏi Mạc Ngôn: cha, cha nói những điều này là thật sự sao?

Mạch Tuệ bán tín bán nghi, nhin không được đưa tay đi quơ tiền xu trong không trung.

Mạc Ngôn nháy mắt với Vân La, tiểu cô nương lập tức hiểu ý, vì thế liền giống như làm trò chơi, nâng tiền xu tránh xa tay Mạch Tuệ.

Tay Mạch Tuệ vài lần vô huyệt, cuối cùng đã tin lời nói Mạc Ngôn, trong lòng ngoài rung động, thì là mừng rỡ không thôi. Nói đến lòng hiếu kỳ, con gái so với con trai đều tuyệt không kém cỏi, nhất là loại sự việc mang theo tính thần quái thể này, liên gợi hứng thú của các nàng lên. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì có Mạc Ngôn làm bạn bên mình, hơn nữa trước khi vào cửa đã có chuẩn bị tâm lý, Nếu không mà nói, tuyệt đối là chỉ kinh vô hỉ, cuối cùng không thể không hét lên một tiếng té xỉu, sợ tới mức hốt hoảng mà chạy...

Mạch Tuệ ngừng chơi “Trò chơi”, nhìn về phía Mạc Ngôn, hưng phấn nói:

- Em nên làm như thế nào mới có thể nhìn thấy cô bé?

Mạc Ngôn cười nói:

- Rất đơn giản, anh dạy cho em một câu câu thần chú, sau khi đọc xong, nó sẽ hiện thân .

Mạch Tuệ nhảy nhót nói :

- Anh nói mau, nói mau...

Mạc Ngôn cười nói:

- Câu thần chú rất đơn giản, em hãy nghe cho kỹ ... Vân La Vân La mau hiện thân, chị mua cho em kẹo ngọt, một xâu kẹo đường, không nhanh không kịp!

Mạch Tuệ dở khóc dở cười, sáng giọng:

- Hòa thượng thôi, anh lại trêu cợt em, đây là câu thần chú sao? Rõ ràng chính là dụ trẻ con...

Mạc Ngôn ha ha cười, hướng về không khí trước người Mạch Tuệ, nói :

- Tốt rồi lắm, con gái, không phải suốt ngày con nói muốn gặp chị Mạch Tuệ sao? Hiện tại cơ hội tới rồi, con có thể ra rồi!

Có chút dừng lại, lại dặn dò:

- Nhưng không cần quá nhanh. Đừng làm chị Mạch Tuệ sợ hãi .

Vân La nghe xong lời này, nhất thời mặt mày hớn hớn, khẩn cấp bắt đầu lộ hóa thân hình...

Mạch Tuệ trợn mắt há hốc mồm nhìn lên khoảng không khí trước người.

Một tiểu cô nương mảnh khảnh, đang từ trong hư vô chậm rãi hiện lộ thân hình.

Lúc này bởi vì thân hình tiểu Vân La đang dần dần thực chất hóa, đáng vẻ lại nhỏ đi một chút, nhìn qua nhiều nhất chỉ sáu bảy tuổi...

Tiểu cô nương mặc một cái váy công chúa màu trắng, dưới váy là giày da nhỏ màu phấn hồng. Tóc dài màu đen dài đến dưới lưng...

Khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo một đôi mắt xanh nhạt, cùng với vẻ mặt thiên chân hồn nhiên...

Thế gian này những gì đẹp thuần túy nhất hội tụ, nháy mắt đã chinh phục được Mạch Tuệ!

- Trời ạ!

Mạch Tuệ nhin không được một tiếng thét kinh hãi, nói :

- Tiểu nha đầu xinh quá... Thật sự là không tưởng tượng được, sao có thể đáng yêu đến như thế?

Nàng kinh hô cùng ca ngợi. Theo bản năng cúi người, muốn ôm Vân La.

Nhưng tay mới vừa chìa ra, nàng bỗng nhiên ý thức được cái gì, lập tức ngẩng đầu nhìn Mạc Ngôn, nói :

- Em có thể ôm nó không ?

Nếu trước mắt là một tiểu cô nương bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không đi trưng cầu ý kiến Mạc Ngôn, nhưng nàng ý thức được, trạng thái tiểu Vân La hiển nhiên có chút đặc thù, chính mình nếu tùy tiện đi ôm nàng, nói không chừng liền gây ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mạc Ngôn cười mà không nói, lại nháy mắt với Vân La.

Vân La lập tức hiểu ý, chìa hai tay với Mạch Tuệ, nũng nịu nói :

- Chị ơi, ôm ... ôm ...

Nghe thế , Mạch Tuệ nhất thời cảm giác mình giống như bị luồng điện đánh trúng. Cả người đều mềm nhũn...

- Đêm nay Vân La ngủ với em...

Nửa giờ sau, Mạch Tuệ ngồi ở trên ghế sa lon, ôm tiểu Vân La ngồi ở trên đùi nàng, đắc ý nói.

Mạc Ngôn nhún vai, nói :

-Anh không ý kiến, nhưng đêm nay không được.

Mạch Tuệ trừng mắt nói :

- Vì cái gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đêm nay nó phải hộ pháp cho anh!

- Hộ pháp?

Mạch Tuệ hơi hơi nhú mi. Nói :

- Nó nhỏ như vậy, làm thế nào hộ pháp cho anh được?

Vân La nằm ở trong lòng Mạch Tuệ, chớp tròng mắt nói :

- Chị ơi, Vân La kỳ thật rất lợi hại đấy ...

- Lợi hại cũng không được...

Mạch Tuệ nói :

- Trước kia em một mình lẻ loi hiu quạnh, cũng đã đủ đáng thương, bây giờ còn bị anh ấy bóc lột sức lao động, chị quyết không cho phép.

Mạc Ngôn dở khóc dở cười, nói :

- Em nói có đạo lý chút được không? Vân La chỉ là hộ pháp thay anh, sao có thể đánh đồng cùng với bóc lột sức lao động? Hơn nữa, nó không phải đứa trẻ bình thường, ngọc không mài không bóng, đạo lý đó em biết chưa? Hừ, nói thực ra, anh thấy thật là lo lắng ...

Mạch Tuệ ngạc nhiên nói:

- Anh lo lắng cái gì?

- Mẹ hiền làm hư trẻ...

Mạc Ngôn nói :

- Anh lo lắng chờ chúng ta sau này có con, em sẽ làm hư nó. May mắn là con gái mình được anh hun đúc, đã sắp thành công định hình, cũng không sợ em đầu độc.

Hơn nữa giờ qua, Mạch Tuệ không chỉ đã biết lai lịch Vân La, lại biết cả lúc “Đấu trí so dũng khí” của nàng cùng Mạc Ngôn lúc trước. Hơn nữa tiểu Vân La cũng nói cho nàng biết, mình bị một ít đồ ngọt trong tủ lạnh “Lừa phỉnh”, trong lòng lại càng nổi lên tình thương của mẹ, ôm tiểu cô nương thật chặt vào trong lòng, chỉ mong từ nay về sau không phân khai.

- Ai với sinh con với anh? Nằm mơ!

Mạch Tuệ hừ một tiếng, nói :

- Hơn nữa, trước khi tiểu Vân La trưởng thành, em sẽ không sinh con.

Mẫu tính của con gái một khi tràn ra, luôn luôn không nói đến đạo lý, Mạch Tuệ cũng không ngoại lệ.

Mạc Ngôn nhin không được cười nói:

- Đợi nó lớn à? Ha ha, hay đấy, đợi chúng ta một trăm tuổi, nha đầu kia cũng chưa hẳn có thể trưởng thành.

Mạch Tuệ kinh ngạc nói:

-Vì sao lại như vậy?

Mạc Ngôn nói :

- Nó là thân thể âm linh, do âm sát thuần nhất trong thiên địa thai nghén mà ra, cho dù sau khi luyện hóa huyết, ngưng tụ thành thân thể huyết nhục, cũng là có khác nhau rất lớn cùng người thường. Thân hình của nó lớn nhỏ, có quan hệ cùng tu vi, cảnh giới, nhưng quan hệ cùng thời gian năm tháng không lớn. Hơn nữa, em không biết là hiện tại bộ dạng nó đáng yêu nhất sao? Thực trưởng thành, chuyện phiền lòng liền có nhiều hơn...

Hắn lời nói này, coi như là cho Mạch Tuệ thưởng thức một ít tri thức thông dụng giới tu hành. Nếu như đã tự thú thân phận của mình, như vậy còn cần phải cho Mạch Tuệ hiểu biết càng nhiều về tu sĩ. Có lẽ, nó sẽ tạo thành phiền não nhất định với Mạch Tuệ, nhưng Mạc Ngôn tin tưởng, theo thời gian trôi qua, phiền não sẽ dần dần nhạt đi.

Vân La cũng hét lên:

- Em không muốn lớn lên đâu, hiện tại thật tốt mà, vừa đáng yêu, lại xinh đẹp, còn có thể làm nũng ...

Mạch Tuệ cười xì ra tiếng, nói :

- Em từ đâu học được câu này đó? Còn làm nũng nữa... Thật là một nha đầu lém lỉnh.

Có chút dừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn, nói :

- Anh tính toán giúp Tô Cận như thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Kỳ thật người là em muốn hỏi, anh giúp Tô Cận có thể mang đến nguy hiểm cho mình hay không, đúng không?

Mạch Tuệ thở dài, thần sắc cũng có chút phức tạp, nói :

- Em vốn luôn buồn rầu vì không hiểu anh nhiều, hiện tại vậy là đủ hiểu anh rồi, nhưng so với trước kia càng thêm khổ não. Một thời gian trước, em biết anh là cháu đích tôn nhà Mạc gia, đã kinh hãi nói không ra lời. Nhưng hôm nay em mới phát hiện, so với thân phận tu sĩ, thân phận đại thiếu gia Mạc gia thật đúng là tính không cái gì...

Có chút dừng lại, lại nói:

- Mạc Ngôn, vô luận anh là tu sĩ hay là đại thiếu gia Mạc gia, thân phận này với em mà nói đều không trọng yếu, em chỉ hi vọng anh có thể bình yên sống cùng em, cùng nhau sống đến một ngày chúng ta ngừng thở!

Mạc Ngôn cầm tay Mạch Tuệ, ôn hòa nói:

- Yên tâm đi, chúng ta không chỉ có sẽ ở bên nhau, hơn nữa sẽ đời đời kiếp kiếp bên nhau!

Nghe xong lời này, sắc mặt Mạch Tuệ lại phức tạp hơn.

Nàng ngửa đầu dịu dàng nhìn chăm chú vào Mạc Ngôn, thầm nghĩ: anh là tu sĩ, em là người bình thường, anh có thể cùng em đi qua cả đời này, đã là phúc kiếp trước em tu luyện mà có. Ngoài ra, em sao dám yêu cầu xa vời...

Kỳ thật lúc ăn bữa tối, nàng cũng đã ý thức được điểm này, nhưng nàng không dám nghĩ nhiều, càng không dám nói ra khỏi miệng.

Mạc Ngôn cũng nhìn thấu tâm tư của nàng, ở nàng bên tai dịu dàng nói :

- Có một số việc em không cần quá lo lắng, nếu anh lựa chọn nói ra thân phận của mình vào hôm nay, đối với những chuyện từ nay về sau tự nhiên cũng có an bài. Tin tưởng anh đi ... Chỉ cần em nguyện ý, chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên nhau!

Mạch Tuệ hồ nghi nói :

- Em cũng không phải tu sĩ, điều này sao có thể?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên có thể, cái vũ trụ này, không phải chỉ có thể giới chúng ta thân đang ở này. Ở trong cái thế giới này, em có lẽ chỉ có thể theo anh một đời một kiếp, nhưng ở thế giới kia, em có thể làm bạn anh đến vĩnh cửu!

Hắn lời này không phải là bắn tên không đích, mà là có phán đoán một về thế giới kia, hơn nữa có thể thực hiện.

Đương nhiên, trong chuyện này có rất nhiều quan ải phải vượt qua, nhưng Mạch Tuệ dù sao còn trẻ, khoảng cách đến cái chết tự nhiên ít nhất còn hơn phân nửa thế kỷ. Nói cách khác, Mạc Ngôn có rất nhiều thời gian để nghiệm chứng và mưu đồ suy đoán của mình!

322. Chương 270-1: Tìm Kiếm Đáy Đầm

Đêm muộn thì Mạc Ngôn đi lên tầng hai, Vân La giống chỉ đuôi nhỏ đi theo phía sau hắn.

Mạch Tuệ đã đi vào giấc ngủ, để bảo đảm chắc chắn nàng sẽ không quấy nhiễu mình hành động đêm nay, Mạc Ngôn đã điểm huyết ngủ yên của nàng .

Tối nay âm sát triều tịch dưới nền đất yếu bớt một chút, dấu hiệu này kỳ thật ban ngày đã hiển lộ, âm khí trong Núi Hồ Lô không chỉ đã khôi phục đến cường độ bình thường, thậm chí còn hơi yếu hơn .

- Thiên địa vạn vật vạn hành, đều có quỹ tích, đêm nay hẳn chính là thời cơ tốt nhất tìm kiếm Vân La đạo cung...

Mạc Ngôn nhìn Núi Hồ Lô dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, trong miệng thì thào nói.

Tìm kiếm đêm nay, mục tiêu chủ yếu của hắn là lấy được đan, mục tiêu thứ yếu mới là tìm kiếm những người mất tích.

Vô luận là Phương Chính nhờ, hay là Tô Cận xin giúp đỡ, kỳ thật hắn đều không để ở trong lòng, nếu không phải hắn sớm quyết định đi đến bên ngoài Vân La đạo cùng tìm tòi đến tột cùng, chỉ dựa vào thể diện Phương Chính cùng Tô Cận, còn không đủ để mời được hắn.

- Vân La, bây giờ cha đi ra ngoài thời gian có thể dài một chút, con cần chuẩn bị tâm lý.

Mạc Ngôn đóng chặt cửa sổ, đi trở về phòng, khoanh chân ngồi xuống.

Vân La dùng sức gật đầu, nói :

- Con biết, cha...

Mạc Ngôn mỉm cười, để tâm thần chìm vào tâm linh, một lát sau thoát ra bản ngã, cùng bốn mạng hồn kiếm hợp làm một thể, xuyên tường mà đi.

Có bốn mạng hồn kiếm bảo vệ, thực lực của hắn vượt qua tu vi bản thân, còn hơn một tu sĩ vừa mới đạt Phá Thiên quan Luyện Khí, hay là tu sĩ tinh thần tâm linh sơ khai, ít nhất là mạnh hơn một cảnh giới.

Nói cách khác hắn lúc này đã có thực lực âm thần.

Thực lực này đến từ chính sự siêng năng, thêm nữa nếu không có giọt thực thủy nhờ cơ duyên có được mà bốn mạng hồn kiếm dung hợp được một ít, lúc này vị tất có thể được như vậy.

Mạc Ngôn thoát ra bản ngã, chỉ dài có hai tấc, thân trên không trung, xác định phương hướng đâm tiên nữ, không có bất kỳ trì hoãn liền mau chóng đuổi tới.

Chỉ trong chớp lát đã đi tới trên không đâm tiên nữ.

Dưới bóng đêm đâm tiên nữ lóng lánh, phản xạ lên ánh trăng, liền giống như một cái kính màu bạc .

Mạc Ngôn không có vội vã tiến vào trong đó, mà tuần tra một phen ở chung quanh .

Lúc này quanh đâm tiên nữ yên tĩnh vô cùng, không chỉ có không có con người, ngay cả trang thiết bị đám người Sở Chấn Đường lưu lại đều đã bị người của Phương Chính lấy đi.

Không khí chung quanh cũng rất trong lành, âm dương khí cân bằng...

Nhưng Mạc Ngôn chú ý thấy, ở trong phạm vi ba nghìn thước đâm tiên nữ, còn sót lại một hơi thở cực kỳ khó hiểu.

Loại hơi thở này quái dị không hiểu, mang theo một tia dao động tinh thần còn sót lại, đại khái giống ma vật mà Mạc Ngôn trước đây từng thấy ...

- Quả nhiên là ma vật dưới nền đất đang tác quái...

Tuy rằng sớm có dự đoán trước, nhưng sau khi xác định được, trong lòng Mạc Ngôn ít nhiều có chút không thoải mái bởi vì ý nghĩa đám người Sở Chấn Đường rất có thể không về được, cho dù có thể tìm thấy bọn hắn, khi đó đám người Sở Chấn Đường rất có thể người đã không thuộc thế giới này, theo chân chú cháu Tướng Trường Thủy ...

Đương nhiên, loại khả năng này trước mắt chính là Mạc Ngôn đoán, chân tướng sự tình đến tột cùng như thế nào, còn phải chờ đợi tìm kiếm.

Ở quanh đâm tiên nữ dạo vài vòng sau, cũng không có thu hoạch gì thực chất tính, Mạc Ngôn lại về tới đâm tiên nữ .

Nhìn xuống nước hồ, lần này hắn không hề trì hoãn, vọt đi vào.

Âm khí trong Núi Hồ Lô tuy rằng đã tiêu tán rất nhiều, nhưng nước hồ vẫn rất lạnh, mới vừa vào nước, Mạc Ngôn liền cảm thấy từng trận âm hàn khí thuần túy nhất xâm nhập bản ngã ...

Nhưng ngay sau đó, loại âm hàn khí này đã bị bốn mạng hồn kiếm hấp thu.

Mạc Ngôn luyện chế bốn mạng hồn kiếm, chất liệu từ thạch, lấy Ngũ Hành làm cơ sở, lấy âm dương làm hạch, có thể nói là một món đồ các tu sĩ thần hồn đều tha thiết ước mơ có được. Nó lấy Ngũ Hành âm dương làm cơ cấu hồn khí, đặc điểm lớn nhất không phải giải về tấn công, cũng không phải phòng ngự, mà là ở chỗ dung hợp. Nếu không, lúc trước nó cũng sẽ không đạt tới trạng thái này, dễ dàng hấp thu một giọt thực thủy!

Nói đến giọt thực thủy kia, kỳ thật Mạc Ngôn cũng không biết, nếu để cho hắn đi luyện hóa, không đủ năm năm, căn bản không thể hấp thu hết!

Đối mặt nước âm hàn khí trong đầm, bốn mạng hồn kiếm lấy âm dương làm hạch dễ dàng đã hấp thu nó, không có chút quấy nhiễu với Mạc Ngôn.

Hơn nữa nó đích thực là thuộc tính thủy, nước hồ không chỉ không thể làm gông cùm xiềng xích, ngược lại trở thành một loại động lực.

Bốn mạng hồn kiếm đi xuống, nước hồ tự hành trình ra một con đường, cuốn lấy Mạc Ngôn, không ngừng hướng vào chỗ sâu trong nước hồ mà đi...

Nước hồ thật sâu, không biết sâu bao nhiêu.

Mạc Ngôn lặn xuống phía dưới, chừng hai mét, vẫn không thấy đáy đầm.

Lúc này, hắn không khỏi nhớ tới lời của lão người miền núi lúc trước ...

- Chẳng lẽ nơi này thật sự thông sang Long cung?

Nước hồ tuy rằng sâu không thấy đáy, nhưng càng hướng xuống, đường kính lại càng nhỏ, lặn tới sâu hai mét, không gian chung quanh đã thu nhỏ lại đến hơn mười mét, hình tượng một chút mà nói, đầm tiên nữ này kỳ thật là một hình trụ, phía dưới nhỏ, mặt trên lớn, thẳng tắp cắm vào mặt đất.

Đồng thời, càng lặn xuống, âm hàn khí cũng đặc hơn.

Mạc Ngôn đánh giá một cái, lấy cường độ âm hàn khí nước hồ dưới hai mét, nếu là bản thể đến nơi đây, cần vận chuyển chân khí toàn lực mới có thể bảo đảm chắc chắn không đáng ngại.

Tiếp tục lặn xuống ước chừng ba mươi mét, rốt cục mơ hồ nhìn thấy đáy đầm dày đặc...

Mạc Ngôn hơi có chút hưng phấn, sử dụng bốn mạng hồn kiếm, tính một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, lặn tới đáy đầm.

Hắn lúc này cũng không biết, ngay một khắc khi hắn thấy đáy đầm này, bên bờ đầm tiên nữ, lại tới thêm một vị 'Du khách'!

Bờ đầm Tiên nữ, dưới ánh trăng, với một hình dáng hết sức nhỏ, duyên dáng, Hắc Miêu bước đi tao nhã đến, đặt chân đến bờ đầm.

Đi vào trên tảng đá bờ đầm, nó nghỉ chân dừng lại, cúi đầu nhìn nước hồ sâu thẳm, trong mắt giống như có chút suy nghĩ...

Suy nghĩ sâu xa một lát, trong miệng nó thở dài, bỗng nhiên miễn cưỡng gục xuống trên tảng đá, phía sau một cái đuôi dựng đứng trên không trung, nghịch ngợm lắc đi lắc lại.

Một tiếng thán này, mang theo vẻ tang thương không khác người bình thường, nếu chỉ nghe thanh âm không nhìn ngoại hình, hơn phân nửa sẽ nghĩ đây là một vị tuyệt sắc giai nhân dưới ánh trăng nhìn trời mà thán...

Miên cưỡng nằm úp sấp trong chốc lát, nó ngáp, lại bỗng nhiên ngồi dậy, trong miệng nhả ra một viên châu ngọc xanh, bắt đầu phun ra nuốt vào khí từ ánh trăng.

Viên châu ngọc này ước chừng bằng quả trứng chim, hào quang xanh ngọc dày ngàn vạn lần bình thường, nhìn qua rất đẹp, lại có chút kỳ quặc.

Châu ngọc trôi nổi không trung, giống như trái tim hơi hơi chấn động, tận lực hút vào khí trăng vô tận đầy trời ...

Nói tới Mạc Ngôn, hẳn lặn tới đáy đầm, đầu tiên thấy được là mấy di hài, cùng với các loại công cụ trải rộng đáy đầm.

Nước hồ âm hàn, không chỉ có ngăn cản sinh vật, đồng thời cũng có thể bảo tồn mấy di hài này.

Di hài tổng cộng có 4 cái, xem trang phục trên người bọn họ, có lẽ là người bắt đồng niên đại, một người trong đó trên trán tịnh quang, sau đầu lưu một cái đuôi sam, hẳn là người triều Thanh, còn lại ba người, có hai người là mặc đồ thời cổ, nhìn không ra cụ thể triều đại nào, còn lại một người hiện đại, đeo một đôi giấy da, cùng với áo lao động màu lam ...

Đáy đầm có những công cụ bất đồng, có những thứ là trang bị lặn xuống nước vài thập niên trước, có công cụ của bọn đào mồ trộm, ngắn gọn nhưng hữu dụng, cũng có mấy cái, có thể dùng để thở dưới nước... ngoài ra, đáy đầm còn có đoạn dây thừng vớt tán loạn ...

Mấy thứ này cách hiện tại ít nhất cũng vài thập niên nhưng bởi vì môi trường đáy đầm độc đáo nên không có chút nào tổn hại và thối rữa.

Mấy di hài cũng là như thế, không thối không phân hủy, bộ mặt trông rất sống động, vừa nhìn, làm người ta sinh ra cảm giác như những người này mới chết không lâu.

Đổi lại là một người nhất gan, thấy một màn như vậy, hơn phân nửa sẽ giẫm chân tại chỗ.

Nhưng là đối với Mạc Ngôn mà nói, cảnh tượng này thậm chí không cách nào làm cho tâm cảnh của hắn sinh ra một chút ít gợn sóng...

Đối với những di hài này, hắn chỉ hơi nhìn lướt qua, sau đó đã đem lực chú ý tập trung đến cảnh vật chung quanh và tìm kiếm .

Mặc dù đã thấy đáy, nhưng đây cũng không phải mục đích cuối cùng.

Hắn muốn đến chính là Vân La đạo cung, chứ không phải nơi này...

Một lát sau, hắn rốt cục phát hiện, đáy đầm có một mạch nước ngầm khác lúc ẩn lúc hiện .

Theo dòng nước này, hắn đi vào một bức tường đá ước chừng cao bằng người hắn.

Sau tường đá, giấu có một huyết động cao nửa người, mạch nước ngầm đáy đầm chính là từ nơi này chậm rãi vận hành...

323. Chương 270-2: Kỳ Thạch

Mạc Ngôn đem ý thức bản ngã kéo dài trong huyết động, đi lên trước hai mét, chỉ phát hiện huyết động này là đi hướng tây, này chiều dài cũng vượt ra khỏi hai mét.

Mạc Ngôn không do dự chút nào liền đi vào huyết động, lấy bốn mạng hồn kiếm ngự thủy, theo đường lát gạch uốn lượn mà đi.

Càng đi lên trước, đường lát gạch lại càng rộng lớn, qua hai mét, Mạc Ngôn lại thấy một di hài .

Di hài này thê thảm hơn, chỉ còn lại có một bộ xương cốt, cả người huyết nhục cũng không biết là bị cái gì vậy cắn sạch sẽ, hay là tự nhiên thối rữa không còn.

Lướt qua di hài, Mạc Ngôn tiếp tục đi tới, qua chừng bốn mét, lại liên tiếp thấy mấy di hài chỉ còn lại có xương cốt.

Mạc Ngôn trong lòng kinh hãi, hắn biết, nhìn qua di hài càng nhiều, khoảng cách mục đích cuối cùng cũng càng gần!

Lướt qua bốn mét nữa, đường lát gạch bắt đầu dần dần kéo dài về phía trước...

Lúc này, Mạc Ngôn miễn cảm nhận thấy được, nhiệt độ chung quanh cũng không theo đường lát gạch dài mà tăng lên, mà là có vẻ càng âm hàn!

- Xem ra, sắp tiếp cận âm mạch dưới nền đất...

Tính một chút, tới chỗ này đã đi tìm gần một giờ, Mạc Ngôn không muốn ở trên đường tiêu phí quá nhiều thời giờ, tâm niệm vừa động, lập tức Ngự lên bốn mạng hồn kiếm, tốc độ nhanh hơn.

Chỉ mười phút đồng hồ sau, hần chợt thấy thân hình nhẹ hơn, bản ngã đã nhảy lên mặt nước.

Ngay sau đó, hiện ra ở trước mặt hần là một động ngầm rộng rãi...

Trong động vô số kỳ thạch (đá lạ), hơn nữa chiếu ánh sáng nhạt, tụ tập lại, làm cho trọn cái động rộng rãi trở nên xa hoa!

Ngoài ánh sáng nhạt ở kỳ thạch, trong động đá vôi đương nhiên không thể thiếu các loại nhũ thạch hình thái khác nhau.

Đồng thời, dày độ dày âm hàn khí đá vôi trong động bởi vì đã đạt đến một cực hạn, đã ngưng tụ thành trạng thái như sương mù.

Nó phản xạ lên ánh sáng nhạt, nhìn qua liền giống như vô cùng diễm lệ, ở trong kỳ thạch, thạch nhũ có vẻ phiêu du, mơ hồ tới cực điểm.

Nhưng mà, những ánh sáng nhìn như xinh đẹp vô hại này lại có lực sát thương thật lớn, nhất là những tia sáng ẩn hàm màu đen, trong màu đen đó là âm sát ngàn vạn năm đông lại!

Loại âm rất này là kết quả âm khí quá độ tinh khiết hóa mà thành, tuy rằng so ra kém âm khí, nhưng lại cực khó được.

Mạc Ngôn không vội vã đi sâu hướng vào động rộng rãi, mà dừng lại, ngự trên bốn mạng hồn kiếm, bắt đầu hấp thu âm sát này.

Nếu không phải luyện khí, âm sát này đối với hần cơ bản vô dụng, nhưng bốn mạng hồn kiếm vốn là một loại khí, hấp thu loại âm sát tinh khiết này rồi, chẳng khác gì là lại luyện hóa một loại vật chất thuộc tính âm, tuy rằng so ra kém thực thủy, so không bằng âm khí nơi u linh, nhưng cũng không phải không có lợi.

Bốn mạng hồn kiếm quả nhiên không hổ là hồn khí giỏi nhất về dung hợp ngoại vật, nó phân ra một đám những bóng nước trong treo, bay múa ở trong động đá vôi, tận lực bắt giữ những tia sáng kia...

- Thôi nào, tiểu béo, chúng ta còn có chuyện phải làm, sắp đến nơi rồi, không nên quá tham lam ...

Mười phút sau, Mạc Ngôn nói.

Quả cầu trên không trung bay múa lung tung lập tức nhẹ nhàng trở về, lấy lòng cọ xát ở trên mặt Mạc Ngôn, dung nhập bản thể.

Bốn mạng hồn kiếm tiến triển linh trí cũng không lớn, nhưng lại càng ngày càng nhân tính hóa, hơi có chút giống tiểu Cầu lớn dần dần, không chỉ có càng ngày càng trung thành đối với chủ nhân, hơn nữa khả năng lấy lòng khoe mẽ cũng là càng ngày càng thành thạo...

Dừng lại mười phút, Mạc Ngôn tiếp tục đi trước, hướng vào chỗ sâu trong động rộng rãi.

Động trước mặt này diện tích cực lớn, càng đi vào chỗ sâu trong đó, âm sát khí cũng càng dày đặc hơn, sau khi đi tới đại sảnh ước chừng bằng nửa bãi bóng, độ dày âm sát khí đã đạt tới cực điểm, ánh sáng lay động trên không trung, có rất nhiều chính là do âm sát khí màu đen ngưng kết mà thành.

Mà ở trong này, Mạc Ngôn thấy càng nhiều di hài.

Hần đếm, chỉ tại trong đại sảnh bằng nửa bãi bóng này, có mười tám di hài, hình thái khác nhau, bộ dạng, tuổi cũng là khác nhau. Từ trang phục mà xem, cơ hồ chính là những người từ triều Đường tới nay...

- Bởi vì tài tử, không quản thực vong, tu sĩ nhìn như không màng gì, nhưng cũng không có ngoại lệ.

Nhìn thấy di hài tán lạc trong đại sảnh, Mạc Ngôn không khỏi thở dài, nhiều ít có chút cảm khái.

Cả một chặng đường đi tới, nơi này người chết nhiều nhất, trong lòng Mạc Ngôn phỏng đoán, đại sảnh này hẳn là chính là nơi âm sát triều tịch tràn ra lúc ban đầu ...

- Bây giờ là thời gian triều tịch yếu nhất, nói cách khác, giờ phút này đang đứng nơi này chính là thủy triều xuống thấp nhất. Thật không biết, cả triều tịch tràn ra thì nơi này sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Cái gọi là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, hần cậ có bốn mạng hồn kiếm hộ thể, âm sát khí dù tràn ra thế nào, cũng không thể làm gì mình, trong lòng nhịn không được liền nhìn về tình hình thực tế trong tương lai khi thủy triều lên ...

Mạc Ngôn tưởng tượng thủy triều lên thì tình hình sẽ thế nào, thậm chí hần đoán rằng vào triều tới khi triều cường liệu có thể sinh ra âm khí hay không?

Lập tức hần át chế suy đoán của mình sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hang đã rộng cuối cùng cũng có một đường thông, đó cũng là đường thông duy nhất quanh co khúc khuỷu kéo dài về hướng tây.

Mạc Ngôn đi vào đường thông đạo, sau khi đi được khoảng 10 phút đồng hồ hần thấy địa hình không có thay đổi gì lớn nhưng lại có dấu vết rùi đục của con người xuất hiện.

Đường thông đạo cũng càng ngày càng rộng, trên hai bên thạch bích có xuất hiện một hòn đá được khắc hình thạch động có điểm giống với điện thờ.

Sau khi đi sâu thêm vào vài trăm mét nữa bất ngờ một mật thất ngấm hiện ra trước mắt Mạc Ngôn.

Chỗ này và hang động rộng vừa nãy hoàn toàn khác nhau.

Cái động rộng rãi này là kết quả của quá trình địa chất hóa, là tiêu chuẩn của tự nhiên, tạo hóa.

Còn những chỗ khe hẹp, sâu còn có dấu vết của vỏ đất, phong cảnh này rất lạ không giống với thế giới dưới lòng đất.

Nơi này có bùn đất màu đen rất dày, trên nền bùn đất đó còn có một ít thực vật sinh tồn nhưng rất nhiều cây khô héo, những cái cây thẳng tắp vươn lên trời.

Trong sơn cốc có một đường đá uốn lượn.

Hai bên đường có thể tình cờ nhìn thấy đá sụp xuống. Trong số những hòn đá đó có thỉnh thoảng lại nhìn thấy những hòn là nông cụ thô sơ.

- Chỗ này hần là bên ngoài của Vân La đạo cung.

Mạc Ngôn phấn chấn hơn nhiều, mất khoảng gần 2 tiếng cuối cùng hần cũng tìm được chỗ phải đến.

- Thật là vĩ đại, kỳ tài!

Mạc Ngôn không khỏi kinh hãi, nhìn địa hình nơi này, hẻm núi của bề mặt trái đất đến tận chỗ này. Lục địa ngấm không có gì là mới mẻ nhưng điểm khiến người ta phải thực sự cảm than chính là chỗ ngồi trong khe đá này hoàn toàn không hao tổn gì không hề có dấu vết của sự sụp đổ. Hơn nữa không gian trên đỉnh cũng không biết xuất phát từ nguyên lý gì mà hành phong đóng lại hình thành một cái vòng tròn.

Mạc Ngôn thấy cả một sơn cốc này giống như bị người ta cắt xén vậy, phong ấn trong một bọt khí sau đó khoan khoan nhượng mà nhét vào trong lòng đất.

- Tọa hóa thật thần kì, thật là khó mà làm cho người ta có thể tưởng tượng được...

Mạc Ngôn cảm thấy vô cùng cảm khoái, dù thiên nhiên trong đây có sức mạnh to lớn đến nhường nào thì cũng đều khiến hần phải sợ hãi và sùng bái.

Xúc động trong chốc lát hần đi theo đường mòn bước sâu vào trong sơn cốc.

Xung quanh đường mòn còn có dấu vết của con người, đã thấy xuất hiện những đường bờ ruộng dọc ngang và đất vườn cùng với những nương máng khô cạn.

Đi được khoảng mấy phút đồng hồ, Mạc Ngôn thấy xuất hiện một mái nhà. Nhà đó toàn là ngói màu đen, bên trong có một căn phòng có giường đá và chiếu cổi. Nhìn qua căn phòng đó như là một nơi yên tĩnh của tu sĩ, cảnh vật bên ngoài cũng đơn giản, sáng sủa.

Theo thuyết pháp của Đỗ Khuyết nơi này cũng là chỗ thanh tu của các đệ tử, tuy không phải là khu vực trung tâm nhưng cũng coi như là một bộ phận của Vân La đạo cung.

Mạc Ngôn trước đó không muốn thăm dò. Tâm niệm của hắn vừa động hắn đã bay lên không trung từ chỗ cao nhất nhìn xuống.

Từ vị trí của hắn nhìn xuống khoảng ngoài 200 dặm, hắn dừng lại ở chỗ hẻm núi người hắn như bị một thanh đao chặt đứt.

Phía bên trái cuối cùng của sơn cốc sừng sững một ngọn thạch bích, ngọn thạch bích này cao khoảng mấy trượng có nhìn thấy kí hiệu mờ mờ.

Mạc Ngôn vui vẻ thầm nghĩ:

- Chỗ đó hơn nửa chính là quy tắc để luyện đan.

Mục đích chủ yếu của hắn lúc này là hiểu được những quy tắc chạm khắc trên khối thạch bích, lúc đang nhìn mục tiêu rất cụ thể thì hắn cũng không kiềm chế được hắn đã ngự trên bốn mạng hồn kiếm để bay lên không trung.

Chỉ trong một chốc hắn đã đi được mấy dặm.

Đi đến trước phiến thạch bích kia, Mạc Ngôn tập trung suy nghĩ, những kí hiệu sắc sỡ trên phiến đá thạch bích giống hệt với những kí hiệu trên phiến đá trong hồ nước đã được phát hiện ở nhà của hắn.

324. Chương 271-1: Đắc Thủ

Phiến đá thạch bích này cao chừng 3 trượng, rộng khoảng 10 trượng, mặt trên được bao kín bằng những kí hiệu là những hình như đồng tiền xu nhỏ chỉ chút chữ, ít nhất cũng có mấy vạn chữ.

Đổi lại nếu là người thường thì mấy vạn kí hiệu lạ hoắc kia họ không thể nhớ được, đến những người thông minh cũng phải mất đến mấy tháng. Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, mấy vạn kí hiệu này hắn chỉ liếc mắt một cái là xong, hắn đã nhập toàn bộ sâu vào trong tâm linh, chỉ đợi sau khi trở về viết ra giấy bút là được.

Nhất là những kí hiệu ở phía dưới, rõ ràng một đồng cũng không thiếu, hoàn toàn phù hợp với những phiến đá trong hồ của tiểu viện 36.

- Mục đích của chuyến đi này, đơn giản chỉ như thế đã hoàn thành.

Sau khi phân hình những kí tự trên phiến đá thạch bích kia, thậm chí Mạc Ngôn cũng không dám tin là mọi việc lại thuận lợi đến như thế.

Đoạn đường này hắn đi không có sợ hãi, không có gian nan, nguy hiểm thậm chí có thể nói là nhàm chán.

Quan trọng nhất chính là Mạc Ngôn dự đoán ma vật cũng không đến được đoạn đường này. Nhìn cả chặng đường đi qua, lời của ông lão hái thuốc cũng không có gì lạ, mà trên thạch bích có vô số những kí tự chung của các tu sĩ cũng chỉ như một gốc cây thảo được thông thường, đưa tay ra là có thể hái được không cái gì ngăn cản cả...

Trên thực tế Mạc Ngôn cảm thấy cái thuận lợi cuối cùng là mục đích, nếu như thực lực của hắn không đủ thì cho dù là không có triều cường thì sau khi đến đây hắn cũng chỉ có chết mà thôi.

Ngay lúc này, dưới phiến thạch bích kia có hơn 10 mấy âm sát nhập vào hải cốt đó chính là một chú thích tốt nhất.

Những người này đến đây cũng giống với Mạc Ngôn, cũng cảm thấy những kí hiệu trên thạch bích kia có những quy tắc chung nhưng vì nguyên nhân thực lực mà bọn họ rất cụ thể cũng không thể dời đi được...

- Sau bao nhiêu năm, khẳng định là sẽ có kẻ đến được nhưng cũng không biết bao nhiêu người có thể sống sót được mà ra ngoài.

Thấy những hải cốt dưới phiến thạch bích kia, Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu hắn không tìm nổi mình liên ngự sử trên bốn mạng hồn kiếm đi đến trước phiến thạch bích bơi trong câu chữ.

Mục đích chính của việc này đã đạt được, lúc Mạc Ngôn tính thời gian trời cũng còn sớm hẳn cũng không vội dời đi.

Trên thực tế, nếu không phải xem trên dọc đường thì nhiều nhất cũng chỉ 20 phút là hẳn đã có thể hoàn thành toàn bộ hành trình.

Mục đích chính đã đạt được, hẳn bắt đầu từ từ tìm tòi trong hang động hy vọng có thể tìm thấy dấu hiệu của ma vật hoặc là hành tung của bọn Thích Viễn Sơn.

Thực ra đối với Mạc Ngôn mà nói, hẳn muốn tìm nhất không phải là Thích Viễn Sơn và Sở Trần Đường mà là Đỗ Khuyết.

Tìm thấy Thích Viễn Sơn và Sở Trần Đường thì đơn giản chỉ cần nhờ Tô Cận giúp đỡ là được không cần phải quá tốn sức.

Nhưng để tìm được Đỗ Khuyết thì không giống như vậy...

Đối với Mạc Ngôn mà nói có được đan thư, bây giờ thiếu nhất là Đỗ Khuyết, ông ta không chỉ hiểu về các kí tự của đan thư mà còn là một cao thủ về luyện đan, y có thể giúp hẳn luyện đan.

Suy cho cùng dù sao Mạc Ngôn cũng là một tu sĩ muốn lên cao hơn thì nhất định phải có thời gian trên lưỡi dao. Nếu đem toàn bộ thời gian để dịch các kí hiệu, thu thập đan tài, luyện đan, thì cho dù là có thể chế thành công ra duyên thọ đan thì cũng mất rất nhiều thời gian. Dù sao hẳn cũng là một tu sĩ đích thực, hơn nữa còn có trong tay thể giới mới, đan thọ đối với hẳn mà nói không hề hấp dẫn cho nên lúc này hẳn chỉ muốn tìm được Đỗ Khuyết để thay mình luyện đan.

Đáng tiếc là không được như mong muốn của hẳn, hẳn tìm nửa tiếng trong sơn cốc ngoài một đồng hài cốt ra thì chẳng có người nào.

Trong sơn cốc chỉ có tĩnh mịch và tĩnh mịch.

Nơi này không chỉ không có dấu vết của người bị mất tích mà ngay cả hơi thở của ma vật cũng không có tí manh mối nào.

Nửa tiếng sau, Mạc Ngôn đã hoàn toàn thất vọng và dời khỏi nơi này...

Trên bờ hồ Tiên Nữ, Hắc Miêu trên tảng đá phun ra rồi lại nuốt ánh trăng vào nuốt hết trứng lớn trứng nhỏ vào bụng.

Chân ngọc vào bụng, nó lập tức rung lên .

Lập tức nói đứng lên chuẩn bị rời đi.

Nhưng đi đến bờ hồ thì nó nhìn thấy cái bóng của mình dưới nước nó dừng chân lại.

Một lúc sau, nó thở dài chìa cái chân lông xù ra làm như đối tượng của mình đang bắt mắt nhìn có vẻ rất hối tiếc.

Nó thán xong một tiếng rồi quay đi.

Đúng lúc này, nước trong hồ bỗng có có động, bọt sóng bắt đầu cuộn lên.

Hắc Miêu kinh hãi lập tức tập trung nhìn xuống đáy hồ.

Mắt của nó màu nâu xanh thậm chí có thể nhìn thấu cả lòng người.

Nhưng dưới mặt nước có sóng dù nó có cố nhìn thế nào đi nữa thì cũng không ra một đầu mối gì.

Trong nháy mắt nó kinh hãi nhưng thân bắt do kỉ đành phải lùi lại.

Nhìn thấy sóng nước mỗi lúc một mạnh , sau khi do dự cuối cùng nó cũng kìm chế sự sợ hãi và dời đi.

Nó chạy rất nhanh chỉ một chốc đã chạy được 200m, nó nhảy tót lên một cây đại thụ, nấp trong đám cành lá xum xuê cẩn thận quan sát các động tĩnh dưới hồ ở phía đằng xa.

Nước hồ Tiên Nữ cuộn cuộn trở mình dĩ nhiên là bồn mạng hồn kiếm, sau khi nó hấp thu lực thủy, ngự thủy như đã trở thành bản năng của nó.

Mạc Ngôn cũng không để ý đến nó, lúc này đang yên tĩnh trong rừng sâu không sợ bị người thấy.

Hơn nữa, bồn mạng hồn kiếm và ý thức bản ngã của Mạc Ngôn vốn vô hình vô chất, ngoài điểm linh thức giống Mạc Ngôn ra thì những tu sĩ bình thường cũng không có cách nào nhìn thấy được.

Sau khi xuyên ra mặt trước Mạc Ngôn đang định đi về hướng 36 hào viện nhưng vừa xẹt qua tảng đá bên hồ trong lòng hần bỗng động, hần lập tức dừng lại...

- Chỗ này vừa rồi đã có người tới?

Trước khi vào hồ tiên nữ, Mạc Ngôn đã cẩn thận xem xét các vùng lân cận, từng ngọn cây, gọng cỏ đủ các loại hơi thở hần đã sớm cho vào ngực.

Sau đó, trên tảng đá gần bờ hồ lại thoáng hiện lên một hơi thở, tuy là nhạt nhưng trong cảm ứng của Mạc Ngôn lại rất rõ ràng như ánh trăng trên không trung vậy.

- Từ từ đã, hơi thở này có vẻ quen thuộc.

Càng khiến cho Mạc Ngôn ngạc nhiên chính là tuy loại hơi thở này quyên thuộc nhưng sau khi cẩn thận xem xét hần lại thấy có bóng dáng của Miêu yêu.

- Sao lại là nó?

Mạc Ngôn sửng sốt trong lòng không hiểu...

Ở trước hồ Tiên Nữ, hần đã quả quyết đám người mất tích và ma vật treo lên câu nhưng lúc này hần lại chợt phát hiện chính mình còn sót.

Hơn nữa, hần đã gặp cho miêu yêu ở Minh Viên, hần thấy loại tồn tại này cực mạnh.

Tuy hần không biết phân chia cảnh giới của yêu như thế nào nhưng với vốn cảnh giới của tu sĩ, hần miêu kia ít nhất cũng đã từng vượt qua thiên quan.

- Chẳng lẽ, đám người Sở Chấn Đường mất tích là do nó dở trò quỷ?

Mạc Ngôn trầm ngâm... Có nên vứt bỏ ma vật dưới mặt đất này không, nhất là khuôn phép của con mèo này thậm chí là hiếm người duy nhất.

Không còn cách nào ai bảo nó vượt xa đám người của Sở Chân Đường hơn nữa lại còn cố tình xuất hiện ở đây?

Lúc Mạc Ngôn trầm ngâm thì Hắc miêu ở xa cũng đang dao động...

Cũng như Mạc Ngôn biết hơi thở của nó thì nó cũng không lạ gì với hơi thở của hần.

Lướt qua mặt Mạc Ngôn, lập tức nó cũng cảm giác được không có cái gì có thể che lấp được hơi thở của mình.

Đồng thời trong linh thức của nó, hồ Tiên Nữ hiện ra những ánh sáng màu vàng rực, có một mặt người đang trầm ngâm.

- Gặp quỷ rồi, người này là tu sĩ nhưng lại ra khỏi ý thức bản ngã của ta.

Hắc Miêu khó hiểu, nó trượt chân suýt nữa thì rơi xuống cây.

Cũng may là nó đủ nhanh nhẹn, nó xù lông nhẹ nhàng bắt vào cành cây nhanh chóng đứng lên.

Nhưng lúc này người kia đang yên lặng, một chút động tĩnh cũng khiến cho người ta cảnh giác, huống hồ người này lại không phải là người thường.

Cách mấy trăm mét nhưng ngay lập tức Mạc Ngôn cảm nhận được tiếng động vang lên trong bồn mạng hồn kiếm phát ra một sát khí lạnh đến thấu xương đứng cây đại thụ mà Hắc miêu đang ở.

Bàn về cảnh giới, thực lực tu vi của Hắc miêu cũng không thua kém gì so với Mạc Ngôn.

Nhưng Mạc Ngôn có bốn mạng hồn kiếm, hơn nữa là bốn mạng hồn kiếm hấp thụ nước, sát khí của mình lạnh đến thấu xương đúng là khắc tinh lớn nhất của Hắc miêu.

Bị sát khí này trứ giận, Hắc miêu rùng mình một cái không nhiều lời ngay lập tức nó bỏ chạy.

Thực ra miễn cưỡng thì cũng có thể coi nó và Mạc Ngôn là người quen, có thể Mạc Ngôn chưa thấy thể nào nhưng theo bản năng nó lại sợ hãi, không nghĩ ngợi nhiều mà trốn tránh chính vì lần trước nhìn thấy Mạc Ngôn và hơi thở của hắn làm cho nó sợ hãi.

- Thật là đáng chết, sao thời đại mạt pháp này có thể biến thái như vậy?

Hắc miêu chạy toán loạn, hoàn toàn không còn ung dung như vừa rồi.

- Quả nhiên là mi!

Xa xa, Mạc Ngôn nhìn về phía Hắc miêu chạy chốn, không biết là cười hay xúc động nữa đây.

Lần đầu nhìn thấy Hắc miêu, ngoài kinh ngạc ra, cảm giác này của hắn cũng không mãnh liệt cho lắm.

Lần thứ hai gặp Hắc miêu, thì sự kiêu ngạo của nó đã để lại ấn tượng mạnh cho hắn. Nhất là vẻ kinh thường và ung dung của nó làm cho người ta có cảm giác nó như nữ vương bệ hạ vậy.

Mà lúc này không biết nữ vương bệ hạ vì nguyên nhân gì mà ngay cả mặt mũi cũng không dám nhìn, kinh hoàng chạy trốn như nhà có tang vậy.

- Thì ra người cũng có lúc sợ hãi đến như vậy.

Mạc Ngôn thâm mỉm cười trong lòng.

325. Chương 271-2: Theo Dõi (1)

Lần trước gặp mặt một người, một con mèo tốt xấu gì cũng có điều trao đổi lần này gặp mặt lại một thì bỏ trốn một thì theo dõi.

Mạc Ngôn đuổi không dời, bởi vì người mà hắn tìm đã mất tích và con mèo này có quan hệ. Còn sợ dĩ Hắc miêu này quay người bỏ chạy ngoài bản năng là sợ hãi bốn mạng hồn kiếm ra thì nguyên nhân chính lớn nhất đúng như theo sự đoán của Mạc Ngôn, thực sự là nó có quan hệ đến đám người Sở Chấn Đường bị mất tích.

Nghiêm chỉnh mà nói thì nó không phải là tên đầu sỏ gây nên vụ mất tích nhưng chỗ mất tích gần đó.

Nhưng nguyên nhân trong đó có chút phức tạp, một hai câu không thể nói rõ ràng được.

Tóm lại trong lòng Hắc miêu này có quỷ, khi nó nhìn thấy Mạc Ngôn ở hồ Tiên Nữ, nó khó mà tránh khỏi chột dạ hơn nữa lại sợ hãi bốn mạng hồn kiếm, ba sáu kẻ thì chuẩn là thượng sách..

Dưới ánh trăng trong núi rừng, Mạc Ngôn đuổi Hắc miêu trốn chạy ban về tốc độ lúc này với Mạc Ngôn hắn là đệ nhất cực nhanh của Thế giới, hắn cũng không đuổi sát sao mà là không nhanh cũng không chậm chỉ lạng lẹ ở phía sau. Mục đích của hắn rất đơn giản là muốn thấy con mèo này rốt cuộc là sẽ trốn về hướng nào?

Nguyên nhân như vậy thực ra cũng là vì đám người Sở Chấn Đường, Mạc Ngôn thấy nếu Hắc miêu này là thủ phạm của vụ mất tích đó thì mình cần phải quan sát chăm chú hơn biết đâu sẽ có thu hoạch. Nếu không được thì cũng có thể bào được sào huyệt của Hắc miêu này.

Chẳng qua là hắn coi thường tu vi của Hắc miêu nàu đồng phạm đã đi vào chủ nghĩa sai lầm.

Vốn Mạc Ngôn cho rằng sau khi thu hơi thở của mình vào thì Hắc miêu này không thể nhìn thấu được tung tích của mình nhưng hắn không biết là cảnh giới của Hắc miêu thực sự là hơn hắn. Nếu không có bốn mạng hồn kiếm thì nhất định hắn không phải là đối thủ của nó

Ví dụ như lúc này, hắn cho là mình đã thu lại hơi thở ý thức bản ngã của hắn vô hình vô chất thì hắn khẳng định là Hắc miêu cũng không thể nhìn ra hành tung của nó. Nhưng cảnh giới của Hắc miêu cũng không

phải trống rỗng, tu linh của nó tuy chưa đến mức vô hình nhưng cũng là một con số khổng lồ hơn nữa phạm vi bao trùm cũng rất rộng. Trong linh thức đó tuy hành tung của Mạc Ngôn không rõ như ban ngày nhưng cũng như trăng sáng rõ ràng có thể nhìn thấy được.

Như vậy là ở chỗ này một người, một con mèo liền xuất hiện chút hiểu lầm.

Mạc Ngôn đi theo không nhanh không chậm bởi vì hấn cảm giác hành tích bí ẩn của mình không bị đối phương nhìn thấu.

Hắc miêu ở bên này còn Mạc Ngôn thì từ đầu đến cuối đi theo không nhanh không chậm, người nàu ỷ vào thực lực mà cố ý trêu đùa mình, lời này không dễ nghe chút nào đúng là mèo vờn chuột,

Hấn miêu vốn là một con mèo nhưng bây giờ lại bị người khác cho rằng mình là chuột, đối với nó mà nói trong thiên hạ không còn chuyện gì đáng châm chọc hơn?

- Người này đúng là đáng giận, nếu không phải ở đây hoàn toàn không có linh khí làm cho tu vi của nó chậm không thể mạnh lên được chứ không nhất định ta sẽ cho người một quả đẹp. Uống phí lúc đầu ta còn tưởng người hiền lành đúng là mất bị mù rồi...

Hắc miêu cảm giận trong lòng, định quay lại hỏi Mạc Ngôn, vì sao các hạ lại đuổi theo tôi?

Nhưng trong tim nó cất giấu một sự sợ hãi nhỏ, hơn nữa lại bị bổn mạng hồn kiếm uy hiếp, sợ là vấn đề không thể hỏi ra mồm đối phương sẽ không nói lý lẽ.

Vì thế nó trấn át suy nghĩ trong đầu chỉ cảm đầu chạy về phía trước.

Dưới ánh trăng nó giống như một tia điện xẹt qua núi rừng, tốc độ cũng không chậm.

- Cứ tiếp tục như vậy cũng không thể được... tâm nhãn của người này hỏng rồi, hơn nữa là đợi mình kiệt lực, bạn tôi mất mà vẫn thông dong trêu đùa ta. Không được, ta phải tìm cách thoát thân.

Hắc miêu quay đầu lại nhìn về hướng nam của núi Hồ Lô chỗ đó có một huyện động bí ẩn, là chỗ ẩn lấp hiện thời của nó. Đám Sở Chấn Đường mất tích cũng đã bị nó giấu ở trong này. Phen này chạy trốn nó đã cố gắng đi xa sào huyệt ít nhất thì tạm thời cũng không lo bị Mạc Ngôn phát hiện.

Hắc miêu cũng không rõ Mạc Ngôn đuổi mình vì mục đích gì nhưng đối với nó bọn Sở Chấn Đường tương đối quan trọng, tuyệt đối không thể buông tha. Nó vừa trốn vừa suy nghĩ một lúc sau thì quyết định, tốt nhất vẫn là nên tạm thời rút lui về núi Hồ Lô.

Hơn nữa, tuy lúc này nó bị Mạc Ngôn truy đuổi ngoài sự căn gián ra nó còn cả lo lắng. Xét về tốc độ nó không thể bằng Mạc Ngôn nhưng nó có thoát thân chi đạo, đơn giản là chỉ cần

Mạc Ngôn cũng không rõ những biến hóa trong lòng Hắc miêu, hấn cứ thoải mái, thông dong theo ở phía sau còn cho là mình đang tàng hình.

Sau khi lướt qua một ngọn núi, bỗng nhiên tốc độ của Hắc miêu chậm lại.

Mạc Ngôn trong lòng mừng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đã đến sào huyệt của nó?

Hấn đang phấn chấn, thì thấy bỗng nhiên Hắc miêu ngừng lại sau đó xoay người trong mắt nó mang theo vẻ hài hước nhìn hấn.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra, chẳng lẽ nó thấy mình?

Đáp án.... Không thể nghĩ ngờ gì nữa, khẳng định là như vậy.

Ngay sau đó, hấn chỉ thấy con Hắc miêu xù lông chìa chân ra phía trước, hình như đang khoa chân múa tay gì đó.

Lần thứ hai hấn bị con mèo này dựng thẳng ngón giữa lên, dưới cự ngạc nhiên hấn cũng không tự chủ được phải dừng lại.

Hắc miêu thấy hắc dừng lại, ánh mắt có vẻ tươi cười, lại như cũ cũng không dám lạnh lùng, lập tức nó cắn lưỡi phun ra một giọt máu tươi.

Giọt máu này chịu thua lực hút của trái đất, sau khi quay tròn trên không trung dạo quanh một vòng, bỗng nhiên nó nổ biến thành một trùn huyết vụ. Dưới ánh trăng, chùm máu này quý dị Hắc miêu nhìn Mạc Ngôn với vẻ khinh thường sau đó đâm đầu và chuyết vụ.

Mạc Ngôn nhìn thấy thế cũng không hiểu ra sao cả, căn bản là hắc cũng không biết Hắc miêu này đang làm cái gì.

Nhưng ngay sau đó thì hắc đã hiểu ra.

Sau khi Hắc môn nhảy vào huyết vụ thì nó biến mất một cách lý kì chỉ trong bóng dáng đã không thấy đâu.

- Ta nhỏ vào...

Nhìn thấy cảnh quý dị này, Mạc Ngôn không nhịn được ói ra một câu thô tục, trong lòng hắc cũng rung động mãi không thôi.

- Chẳng lẽ đây là truyền thuyết huyết độn.

Trong truyền thừa của tả đạo, về mặt pháp thuật thì ghi cũng không nhiều không phải là lão gia không ghi mà là ở thời kì mạt pháp, thực sự kĩ năng pháp thuật này rất vô bổ. Phát huy pháp thuật không chỉ có tự thân cảnh giới, tu vi tương quan mà đồng thời còn cần một lượng linh khí thiên địa làm môi giới và động lực. Cái này nổ giống như bom âm thanh của nó truyền đi trong không khí cũng không giống nhau.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, nếu pháp thuật là một môn, một ngành học thì hắc thấy hoàn toàn không thể được. Sau hi, hắc chứng kiến Hắc miêu dùng thuật ở thời đại mạt pháp thuật huyết độn cũng hỉ giống như một học sinh tiểu học chứng kiến một hiện tượng vật lý, trong lòng có ngạc nhiên và chấn động nhưng chỉ cần nghĩ là biết.

Nhưng, điều này cũng chỉ khiến hắc cảm thấy thêm phần hứng thú với Hắc môn mà thôi.

- Không chỉ có yêu thân nhưng lại không thể phát huy pháp thuật thiên địa linh khí cái này thực sự càng ngày càng thú vị.

Sau khi khiếp sợ, Mạc Ngôn thấy Hắc miêu biến mất liền lẩm bẩm nói:

- Người cho là như vậy có thể đào thoát được sao? Đã quá coi thường ta rồi.

Hắc miêu biến mất không phải là giả nhưng cũng đã lưu lại dấu vết.

Mạc Ngôn bay nhanh về phía trước, đi vào chỗ mà Hắc miêu biến mất, sau đó vẫy tay thu lại những huyết vụ còn sót lại trên không trung.

Huyết vụ này do máu của Hắc miêu biến mà thành. Trong đó cơ bản là ẩn chứa hơi thở của Hắc miêu có thể nói là độc nhất vô nhị ở trên đời, Mạc Ngôn chỉ cần nhớ kĩ loại hơi thở này thì sẽ tìm được tung tích của Hắc miêu.

Nhưng việc này cần tốn một khoảng thời gian nhất định, xem ra Hắc miêu kia trốn cũng không xa lắm nhưng nếu là trăm, ngàn dặm thì Mạc Ngôn cũng không có cách nào còn trong phạm vi 10km thì hắc chỉ cần tốn ít thời gian là có thể cảm ứng được vị trí của nó.

- Để ta xem xem, rốt cục là người có chạy được xa hay không?

Mạc Ngôn tập trung suy nghĩ, rất nhanh hắc đã có mặt ở hơn 10 dặm về hướng bắc, cảm ứng được hơi thở của Hắc miêu...

Nhưng tốc độ cảm ứng của hắc cực nhanh, Hắc miêu này chạy cũng không chậm đâu. Chỉ vừa cảm ứng thấy thì nó đã biến mất, nhìn phương hướng một lần nữa mới ở hướng bắc mà nó đã thoát khỏi sự cảm ứng của nó trong phạm vi xa nhất.

- Xem như người trốn nhanh, không hổ là có 4 cái chân...

Mạc Ngôn không khỏi tức giận.

Từ khi xuất đạo cho đến nay chưa bao giờ hấn nếm phải sự quá quắt của đối phương nhưng sau khi gặp Hắc miêu không chỉ có bị nó liên tiếp dựng thẳng ngón giữa lên mà còn hai lần bị đối phương trốn thoát, điều này khiến hấn rất khó chịu. Hấn bực mình nhưng cũng chỉ an ủi bằng cách cho rằng đối phương nhiều hơn mình 2 cái chân...

Nhưng dù sao hấn cũng có thần chí của tu sĩ, tuy trong lòng có tức giận nhưng cũng rất nhanh chán tỉnh trở lại được.

Hơn nữa hấn cũng không có cảm giác là duyên phận đối với con mèo này đã hết, sáu trong cảm giác đã nói cho hấn biết không còn bao lâu nữa hấn sẽ gặp lại Hắc mao này một lần nữa mà đến lúc đó hôm nay nhất định sẽ càng thêm thú vị.

326. Chương 272-1: Theo Dõi (2)

Mạc Ngôn trấn tĩnh trở lại, bay về hướng hào viện 36.

Sau khi xẹt qua một đỉnh núi, hấn bỗng nhiên ngẩn người ra theo bản năng hấn nhìn về hướng nam của núi Hồ Lô.

Hắc miêu đi hướng bắc, nhưng lúc này trong khu vực phía nam Mạc Ngôn lại cảm nhận được hơi thở quen thuộc của nó.

Hơi thở này rất đậm nhưng cũng rất hư vô và giống như đức hơi thở của Hắc miêu kia.

Mạc Ngôn cũng không cho rằng đây là Hắc miêu đã quay lại mà nhân định khu vực phía nam cất giấu hang ổ của Hắc miêu hoặc là nó đã từng ở nơi này thời gian cũng khá dài.

- Nhưng bất luận là có phải nơi ở của nó không thì cũng nên xem qua. Nếu tìm được chỗ ở của nó thì cái này gọi là chạy nhưng không thể che dấu được... Nếu không phải thì ít nhất cũng có thể xác định được đường hoạt động của nó.

Nghĩ đến đây, ngay lập tức Mạc Ngôn điều chỉnh phương hướng đo về phía nam.

Chỉ một lát sau hấn đã đi vào một đường hẹp dài trong sơn cốc. Trong sơn cốc này cây cối rất nhiều, có những cây trên trăm năm tuổi mà không hề có dấu hiệu bị chặt, ngoài ra rừng cây cổ đại, chim chóc cũng rất phong phú.

Một khu vực có thảm thực vật đẹp như vậy cho dù là ở công viên Quốc gia Sâm Lâm gần núi Hồ Lô cũng không nhìn thấy.

- Chỗ này ít có người đến, dùng để ẩn thân thì đúng là không tồi.

Mạc Ngôn tập trung suy nghĩ, cách chỗ hơi thở đậm kia mấy ngàn thước sau khi xác định được phương hướng cụ thể hấn như một con chim lao vào rừng cây.

Chỗ có hơi thở là chỗ sơn động có vô số dây.

Trên thực tế, đá thạch bích ở chỗ này không lớn cũng không nhỏ, chẳng qua là vì mấy trăm ngàn năm không hề bị phá hoại cho nên cây dây mới leo lên chằng chịt. Cành lá um tùm tươi tốt, cái động rộng khoảng một thước, cao khoảng 2 thước được dấu trong đó.

Mạc Ngôn cũng không vội đi vào, mà mở vốn ý thức ra cẩn thận dò xét trong động.

Đổi lại là 10 phút trước, hấn không hề cẩn thận như thế nhưng lúc này khi ý thức được đây có thể là sào huyệt mà Hắc miêu tu vì hấn tuyệt đối không thể khinh suất. Nếu sơ ý chưa biết chừng lại gặp phải kinh ngạc.

Giả sử huyệt động là do thiên nhiên hình thành không có dấu vết búa rìu của con người, ngoài những cây dây leo làm thành một tầng giả che ở ngoài thì nó còn là một tuyến phòng ngự.

Huyệt động cũng không sâu, chỉ khoảng 20 thước, nhưng lúc tiến lên khoảng 10m trong huyệt động bỗng trở lên rộng rãi khoảng 5 đến 6m.

Trong thạch sảnh ngổn ngang, lộn xộn là hơn 20 người, nữ có, nam có, trẻ có, già nó...

Tuyệt đại đa số những người này Mạc Ngôn cũng không hề nhận ra nhưng có 4 người thì có hóa thành tro hán cũng nhận ra.

- Thích Viễn Sơn, Trương Trường Thanh, lão Hắc và Đỗ Khuyết...

Thấy những người này, hán đã phải đi mòn gót giày để tìm, vậy là cũng không mất công.

Sau khi tìm kiếm ở bên ngoài đạo cung Vân La không có kết quả thì hán cũng không còn tâm tư gì tìm kiếm những người này nữa, hán cũng không có ý định phí thời gian. Nhưng thế sự chính là những điều kì diệu như vậy khi hán buông tha cho những người này thì chính những người này lại không để cho hán chạy đi.

Trong huyết động, những người này nằm chồng chất lên nhau, hình tượng mặc dù có chút không ổn nhưng hơi thở thì đều đều cũng không có vẻ gì là nguy hiểm đến tính mệnh.

Thấy những người này bình yên vô sự, Mạc Ngôn lại cảm thấy được chuyện phát sinh rất quỷ dị.

Nhìn dấu hiệu trước mắt, chuyện những người này mất tích đương nhiên là không thể không có quan hệ nhưng mục đích của nó làm như vậy là vì cái gì đây?

Trữ hàng huyết thực?

Đây là ý niệm đầu tiên toát ra trong đầu Mạc Ngôn nhưng rất nhanh chính hán lại phủ định lại.

Không nghi ngờ gì nữa Hắc miêu kia là một yêu thân, nhưng có cái khó, trên người của nó Mạc Ngôn cũng không có phát hiện gì phản đối hơi thở. Không có huyết tinh, tàn nhẫn và quái đản, tức khí của nó sâu thẳm và trong veo, từ góc độ này mà nói mặc dù là yêu quái nhưng nó là một con yêu quái tốt. Đây cũng là phát hiện của Mạc Ngôn sai khi biết nó là yêu thân, tò mò và thú vị chứ căn bản là không có sinh ra nguyên nhân dịch ý gì. Nếu không thì tuyệt đối hán không thể hóa thân thành hiệp khách chính nghĩa, để diệt trừ yêu ma.

- Mặc dù tàng trữ rất nhiều huyết thực cũng không biến nó thành một yêu quái xấu xa... giống Thích Viễn Sơn một hậu duệ đạo môn huyết khí rất mạnh, đối với một yêu quái như nó mà nói thì có thể rất bổ. Lão Hắc bị tử sắc nên trên người cũng khó tránh khỏi nguy cơ biến mất làm sao lọt được vào mắt nó?

- Nếu không phải vì dự trữ huyết thực, thì nó mang những người này tụ tập một chỗ để làm gì đây?

Trong ý thức bản ngã của hán những người này không chỉ không có nguy hiểm gì về tính mạng mà thậm chí còn được cứu trợ. Ví dụ như Thích Viễn Sơn, trên người của y có lưu lại sinh khí, hán là đã thay hàn khí trong cơ thể của y. Ngoài ra, còn có một cô gái hơn 20 tuổi bị một mình trong huyết sâu cũng được ở chỗ bằng phẳng, thậm chí dưới chân còn được lót thảm cỏ khô.

- Cô bé này hán là đội viên của Sở Chấn Đường.

Mạc Ngôn không vào động, cũng không vội rời đi.

Ý đồ của Hắc miêu hán càng nghĩ thì lại càng không đoán ra.

Ngoài ra, hán cũng không quên đoạn ghi âm. Theo dấu hiệu ban đầu, đám người Sở Chấn Đường mất tích có quan hệ chặt chẽ đến ma vật mà còn lưu lại hơi thở trên bờ hồ Tiên Nữ, tất cả đã đầy đủ để hiểu điểm này.

- Chẳng lẽ Hắc miêu có cấu kết với ma vật.

- Hay là nó gặp may cứu được những người này từ ma vật?

Mạc Ngôn trầm ngâm... Dấu hiệu trước mắt hán thấy khả năng này càng ngày càng lớn. Dù sao những người này mất tích đến giờ phút này cũng không có hao tổn gì thậm chí còn được Hắc miêu chăm sóc. Bởi vậy có thể thấy dù tính toán thế nào thì Hắc miêu cũng không hề có sát tâm.

- Không có sát tâm nhưng cũng chưa chắc đã có hảo tâm. Có câu cửa miệng không phải tộc của ta kì tâm ắt khác, mình không thể lấy góc độ của người để bình phán nó được.

Mạc Ngôn lắc đầu, hán tiếp tục chú ý đến những người này.

Vì để đảm bảo chắc chắn mình không nhìn lầm, thậm chí hắn còn mở cả tâm nhãn ra quan sát triệt để những người này.

Kết quả quan sát cuối cùng cho hắn biết, những người mất tích này có quan hệ trực tiếp đến ma vật, bởi vì trên người của họ còn sót lại ma khí.

Tuy ma khí còn lại không thể làm tổn thương đến họ nhưng cũng đủ để nói lên bọn họ đã từng bị ma vật xâm nhập.

- Muốn làm rõ xem rốt cục là xảy ra chuyện gì, điểm mấu chốt là ở Hắc miếu. Đáng tiếc không biết khi nào mới lại được nhìn thấy nó...

Mạc Ngôn lắc đầu, hắn ghi nhớ tướng mạo và những đặc thù của mấy người này say đó đi vào khoảng không.

Cứu người sống sót, đương nhiên hắn không có thân lực thân vi, sau khi trời sáng, hắn gọi điện cho Phương Chính đến lúc đó sẽ có người đến cứu viện.

- Mặt khác còn phải nhắc nhở Phương Chính, sau khi những người này tỉnh lại không thể nói lỏng, nhất là những người mà ta không quen biết nhất định phải làm rõ hoàn cảnh và thân phận thật của bọn họ...

Mạc Ngôn cẩn thận rất muốn gieo ản kí lên những người này nhưng ản kí dù sao cũng là một bộ phận của tinh thần trong nháy mắt mà chia cho 20 người có cổ hết sức cũng chỉ rơi vào đường cùng chỉ có thể mượn lực lượng của Phương Chính đi điều tra hoàn cảnh và thân phận của những người này.

Thực ra chuyện này cho dù hắn không nhắc nhở thì Phương Chính cũng không dễ dàng gì mà tha cho bọn họ. Trên thực tế, chuyện trong nội bộ cục quốc thổ mất tích ở hồ Tiên Nữ đã được liệt vào sách đỏ.

Sáng sớm hôm thứ 2, lúc Mạch Tuệ tỉnh lại trong giấc mơ mới đi ra khỏi phòng ngủ cô đã thấy Vân La đứng ở ngoài cửa...

- Chị Mạch Tuệ, chị dậy rồi ạ?

Mạch Tuệ cười xoa đầu Vân La nói:

- Ủ, em đứng ở cửa làm gì vậy?

Vân La nói:

- Đợi chị thức dậy... Em đã chuẩn bị kem đánh răng cho chị còn cả nước súc miệng nữa.

Mạch Tuệ liền ngồi xổm xuống, ôm Vân La vào lòng nói:

- Nhỏ còn bé, thật sự rất đáng yêu. Chị phải chăm sóc em chứ sao lại để em chăm sóc chị? Vân La hãy nhớ việc này không cần em phải làm đâu.

Vân La nghiêng cái đầu nói:

- Kem đánh răng mỗi sáng của cha đều cho em

Mạch Tuệ vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Cha của em chính là một đồ đại lừa, em bé như vậy mà cũng sai khiến, thật là kì cục.

Dừng một chút, cô lại hỏi:

- Đúng rồi, cha của em chở về chưa?

Vân La nói:

- Đã về từ sớm, đang luyện tập ở hậu viện.

Lúc rạng sáng, Mạc Ngôn đã từ núi Hồ Lô về, sau khi gọi điện cho Phương Chính hắn cũng không buồn lên giường ngủ mà một mực mồi

Mạch Tuệ biết đêm qua Mạc Ngôn vào núi Hồ Lô là để dò la đám người Thích Viễn Sơn, lúc này nghe được hắn đã về trong lòng cô thấy nhẹ nhõm.

Cô xoa đầu Vân La, sau khi rửa mặt xong liền đi ra hậu viện.

327. Chương 272-2: Lên Men

Lúc này Mạc Ngôn đã xong, sau khi nhìn thấy Mạch Tuệ hần cười hỏi:

- Tối qua em ngủ có ngon không?

Mạch Tuệ lườm hần một cái nói:

- Anh biết rõ còn cố hỏi...

Cô đối với những thủ đoạn tu gia của Mạc Ngôn đều hoàn toàn không biết gì cả nhưng cô cũng có biết về điểm huyết ngủ, hơn nữa đêm qua cô ngủ còn vô cùng ngon giấc sau khi tỉnh dậy thấy tinh thần rất sảng khoái, hoàn toàn không giống với cảm giác thường ngày, đương nhiên là cô đoán được đêm qua Mạc Ngôn đã động chân động tay.

Mạc Ngôn lập tức nói chuyện chuyển đề tài cười:

- Sáng nay, em muốn ăn gì? Đến anh gọi điện thoại cho người đưa tới.

Mạch Tuệ nói:

- Chưa ăn sáng vội... Em muốn biết, tối hôm qua anh rời khỏi đây có thu hoạch gì không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chưa thu hoạch được cái gì nhưng những người mất tích anh đã tìm thấy rồi.

Mạch Tuệ vui mừng nói:

- Thật sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là thật rồi... Tối qua đã nói với em, anh là một đại tu sĩ độc nhất vô nhị, chút chuyện nhỏ này dễ như trở bàn tay ấy mà.

Mạch Tuệ đi tới hôn nhẹ lên mắt hần, cười dài nói:

- Được rồi, không cần khoe khoang nữa, em biết anh là lợi hại nhất được chưa?

Dừng lại một chút cô lại nói:

- Em đi gọi điện cho Tô Cận để cô ấy không phải lo lắng nữa.

Mạc Ngôn suy nghĩ nói:

- Lúc gọi điện em nói luôn cho cô ấy biết, anh đã thay cô ấy tìm Thích Viễn Sơn về nhưng có chút miễn cưỡng, người của cục quốc thổ đã can dự vào. Cho nên, ít nhất cũng phải trong vòng 2,3 ngày nữa cô ấy mới có thể chắc chắn nhìn thấy sự bá của mình.

Mạch Tuệ không khỏi ngẩn ra nói:

- Người của cục quốc thổ?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Việc này dài lắm, đợi lúc nào có thời gian anh sẽ nói cho em biết.

Tối hôm qua, tuy hần muốn vạch trần thân phận tu sĩ của mình nhưng trong có mấy giờ ngắn ngủi không có khả năng đem toàn bộ tun tức nói cho Mạch Tuệ. Cho nên hần tính toán sau khoảng thời gian này, mỗi ngày hần sẽ nói một chút làm cho Mạch Tuệ hiểu cái này là thoát ly hần thế giới người thường.

Người đời thường sợ vì không biết còn muốn Mạch Tuệ sau này không phải lo lắng cho mình thì cần phải nói dần dần để cô ấy hiểu những chuyện này.

Mạch Tuệ gật đầu nói:

- Được, bây giờ em phải gọi điện cho Tô Cận ngay.

Sau 20 phút Tô Cận đã đi bộ vào 36 hào viện tự mình đến cảm ơn.

- Mạc Ngôn, thật sự tôi không biết phải cảm ơn anh như thế nào...

Tô Cận cảm kích nói.

Mạc Ngôn cười:

- Thuận thay thì làm thôi, cô không cần phải để trong lòng đâu.

Tô Cận nghiêng túc nói:

- Không thể nói như vậy được, tục ngữ có câu cứu một mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp. Anh đã cứu được người thân nhất của tôi dù tôi có tạ ơn thế nào đi nữa cũng không đủ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Sau này khi xuất cảnh, cô giúp tôi chiếu cố Mạch Tuệ như vậy đã là báo đáp cho tôi rồi.

Tô Cận biết Mạch Tuệ đối với Mạc Ngôn quan trọng thế nào vì thế cô đã nghiêng túc gật đầu:

- Anh yên tâm, chỉ cần có tôi ở đó thì tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy thiệt thòi đâu.

Dừng lại một chút, cô lại nói:

- Mạc Ngôn, sự bá của tôi, sức khỏe bây giờ có tốt không?

Mạc Ngôn nói:

- Yên tâm đi, ông ta không sao cả chẳng qua là đang ở chỗ nào đó nghỉ ngơi hai ngày thôi.

Tô Cận sớm đã nghe Mạch Tuệ nói qua vấn đề này, cô cười khổ nói:

- Chỉ cần ông ấy bình an thì ở đâu tôi cũng không có ý kiến gì.

Lúc này người đưa bữa sáng đã đến, 3 người sau khi ăn sáng Tô Cận và Mạch Tuệ còn có việc phải làm họ đã lái xe đi đến công ty.

Hai người đi ra khỏi cửa chưa được bao lâu, Phương Chính và Lộ Lương đã đến 36 hào viện.

- Hai vị lãnh đạo, cơn gió nào đã đưa hai vị đến đây vậy?

Sau khi thấy Phương Chính và Lộ Lương, Mạc Ngôn đã biết nhưng còn cố tình hỏi:

Không biết ý đồ của 2 người này đến đây có giống Tô Cận đều đến để tạ ơn?

- Mạc tiên sinh, chúng tôi đến nghe cậu báo cáo...

Phương Chính cười nói.

Lúc này nhìn Phương Chính không ra một cái giá là cục trưởng, bộ dạng tươi cười hơn hở thật là rất giống cấp trên báo cáo công việc với cấp dưới.

Sau khi hàn huyên mấy câu, Mạc Ngôn đón tiếp hai người trong phòng khách hỏi:

- Người cũng tìm được rồi?

Phương Chính nói:

- Sau khi nhận được điện thoại của cậu, chúng tôi đã lập tức hành động, bao gồm cả trưởng phòng, tất cả mọi người đều đã được tìm thấy. Mạc tiên sinh, tôi đến đây cũng là để cảm ơn tiếp theo là để cậu nghe cậu nói về tình hình tối qua một chút.

Mạc Ngôn nói:

- Cảm ơn thì không cần đâu, còn về phần tối qua đã trải qua thực ra cũng không có gì để nói, tôi chỉ dùng chính cách của tôi để tìm bọn họ thôi...

Cụ thể tối qua trải qua cái gì, đương nhiên Mạc Ngôn không thể nói cho Phương Chính và Lộ Lương, đối với bọn họ biết quá nhiều chuyện chưa hẳn đã là tốt.

Dừng lại một chút, hẳn lại tiếp tục nói:

- Về phần Sở trưởng, bọn họ rốt cục là mất tích thế nào thực ra tôi cũng không rõ lắm. Muốn làm rõ chuyện này chỉ e là phải đợi trưởng phòng tỉnh lại, anh tự đi hỏi ông ta. Ngoài ra,

Phương Chính nói:

- Thân phận giữa những người này có chút nhạy cảm, chỉ e là không thể giữ lại trong thời gian quá dài.

Mạc Ngôn cười nói:

- Anh là chỉ Trưởng Trưởng Thanh.

Phương Chính cười khổ nói:

- Không chỉ có mình ông ta... theo điều tra bước đầu, trong những người này có cả giáo sư, thương nhân, thậm chí còn có cả quan chức nữa.

Trong núi Hồ Lô, Hắc Miêu quay lại chỉ thấy một cái hang rộng tuếch, nó tức giận meo meo một tiếng. Nó cào cào tảng đá nát dưới chân.

Hôm nay lúc rạng sáng, nó bị Mạc Ngôn bức phải đi xa hơn trăm dặm nhưng nó vẫn yên tâm về những người trong hang này, khi hừng đông quay về thì lại phải lặng lẽ quay lại...

Sau đó nó chứng kiến trước mặt mình chỉ toàn là một nơi vắng vẻ.

Nó không thể xác định rốt cục những người này là được ai cứu đi nhưng nó cũng không ngại đem khoản này tính lên một tên khốn nạn nào đó...

- Nếu không phải là một tên khốn nạn nào thì sao những người này lại biến mất? Người là tên khốn nạn, thôi, trứng vịt mặn, ta sẽ nhớ người!

Hắc Miêu hùng hực gầm gầm, chìa lông xù và móng vuốt ra tức giận cào một đám đất thành bột mịn.

Sau khi phát tiết một phen cuối cùng thì nó cũng bình tĩnh trở lại. Nó bắt đầu cảm ứng những hơi thở còn lưu lại trong huyết động.

Mấy người mất tích này đối với nó mà nói rất quan trọng, liên quan đến tương lai tu đồ và vận mệnh của nó. Lúc này đây, dù có thế nào nó cũng không dễ dàng mà buông tha, nhất định trong thời gian ngắn nó phải tìm thấy những người này.

Hơi thở lưu lại trong động cực kì hỗn độn, không chỉ có hơi thở của những người bị mất tích mà còn có hơi thở của những người xa lạ.

Sau khi Hắc Miêu nhớ những hơi thở này nó đi ra ngoài huyết động cẩn thận tìm dấu vết.

Những dấu vết còn lại rất nhiều, ví dụ như bụi cỏ bị đè xuống, nhánh cây bị gãy, còn có cả vết giày...

Nhưng những dấu vết này cũng chỉ có hạn không có kéo dài ra phía ngoài.

Hắc Miêu đã vào trần gian được một khoảng thời gian, đối với những khoa học kĩ thuật của thế giới không phải là nó hoàn toàn không biết gì cả.

- Xem ra những người này đã được máy bay trực thăng cứu đi...Cái thành phố này nơi có thể điều động được trực thăng cũng không nhiều, chẳng

Nghĩ đến đây, nó không một chút do dự chạy gầy về phía Uyển Lăng.

Lúc này nó không hề lo lắng gì đến sự tồn tại của Mạc Ngôn, bởi vì đối với nó mà nói nếu mất đi cơ hội lần này thì tương lai có thể mấy chục năm nữa e rằng nó vẫn phải sống tạm trong thân miêu... hơi thở này dơ bẩn phàm trần thế tục...

Vì không muốn để cho người ta chú ý nên sau khi ra khỏi núi Hồ Lô, nó bắt đầu đi chậm chậm, sau đó nó tìm cơ hội nhảy lên chiếc xe buýt.

Khách trên xe buýt thấy con Hắc miêu xinh đẹp chỉ cảm thấy thú vị và đáng yêu chứ không có ai đuổi nó xuống xe cả.

Sau khi vào thành phố Hắc miêu cũng không vội chạy lung tung mà nó tập trung hơn 10 con mèo khác lại sử dụng chúng để tìm mục tiêu.

Những con mèo hoang này sớm đã bị nó phục tùng, mặc dù không có linh trí nhưng thông qua dấu vết thì việc tìm kiếm đơn giản chúng có thể đảm nhận được. Hắc miêu nói cho chúng biết những dấu vết của chiếc trực thăng một khi đã phát hiện ra thì phải lập tức trở về báo cáo.

Những con mèo hoang này sau khi nhận được nhiệm vụ liền lập tức chạy ra 4 hướng, chạy đến cả những chỗ hẻo lánh nhất của thành phố.

Bất kể là những chỗ có rộn như trường học, hay những chỗ có kỉ luật nghiêm minh như cơ quan chính phủ đều không thể ngăn được bước chân xâm lấn của chúng, rất nhanh chúng đã thu thập được một ít tin tức về cục sắt đó.

Sau mấy tiếng Hắc miêu đã xâu chuỗi lại những tin tức đó lại.

- 27 chỗ có thể có trực thăng, trong đó có 8 điểm cơ bản có thể xác định...hoàn hảo, địa điểm không nhiều lắm, khổ cực trong nửa ngày đã thu phục được.

Thế giới này chưa bao giờ làm một chuyện chuyển động, cùng lúc Hắc miêu đang tìm kiếm những người này thì tin mất tích của Hồ Húc Đông và Hứa Gia Minh đã bị người ta cắt đứt, bởi vì thân phận và bối cảnh của bọn họ đã dần dần lên men.

328. Chương 273: Đánh Người Trong Nội Bộ (1)

- Cục trưởng La, thân là một thị trưởng cục cảnh sát lại không thể bảo vệ được dân của của thành phố mình, thực ra là đối với công tác của ông tôi rất có ý kiến.

- Về vụ án của Gia Minh, trong cục đã muốn thành lập tổ chuyên án, ngài yên tâm, cho tôi thêm thời gian 2 ngày nữa tôi cam đoan sẽ cho ngài một kết quả.

- Không phải là cho tôi một kết quả mà là phải công bố rộng rãi với toàn bộ dân chúng trong thành phố.

- Vâng, vâng, Hứa Kí ngài nói rất đúng. Nhưng Hứa Kí tôi có chuyện cần báo cáo với ngài đồng thời cũng hi vọng được ngài giúp đỡ... Chuyện là như vậy, vụ án của Gia Minh ở Minh Viên. Theo lý thuyết, Minh Viên cũng có một chút trách nhiệm. Nhưng ngài cũng biết ông chủ của Minh Viên là Tưởng Thiên Hiếu, ông ta và Trịnh Ký tương đối gần nhau, trong vụ án Gia Minh không biết ông ta xuất phát từ mục đích gì mà không chỉ có không chủ động hỗ trợ chúng ta phá án mà ngược lại hỏi gì cũng không biết, phủ sạch mọi chuyện. Khiến cho người ta giận chính là thậm chí ông ta còn từ chối cả ghi hình đối phương, giả vờ nguyên nhân là vì phương pháp ghi hình đều đã cắt bỏ...

- Tưởng Thiên Hiếu?

Đầu dây bên kia có vẻ trầm mặc một lát sau mới nói:

- Tôi biết rồi, việc này tôi sẽ đích thân gọi điện thoại đến hỏi ông ta, hãy chờ tin tức.

Cục trưởng La nghe thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Thân là cục trưởng đương nhiên ông ta cũng không ngu ngốc lại càng không phải là người nhược trí.

Sau khi nhận được tin tố giác của Hứa gia, đầu tiên là ông ta đoán được các nhân tố trong vụ án này là có trình tự. Không nói những thứ đầu xa, chỉ với thái độ của Tưởng Thiên Hiếu đã khiến cho ông ta phải cảnh giác. Vụ án này đối với mình mà nói cũng không phải chuyện gì to tát, đơn giản chỉ là vụ án thông thường.

Lo lắng đến thân phận của Hứa Ký và bối cảnh phía sau của Tưởng Thiên Hiếu không thể không là cho Cục trưởng La không suy nghĩ.

Ông ta biết rõ, thân là cục trưởng cục thành phố của Uyển Lăng đối với người thường mà nói thì thân phận của mình như vậy là hiển hách nhưng trên nữa thì thân phận ấy chỉ như bọt nước không dậy sóng nhiều nhất cũng chỉ là vật hi sinh.

Vì chuyện của Hứa gia mà bận trước bận sau, thậm chí còn không dám trái kỉ luật, cục trưởng La tự hỏi là có thể nhận nhưng vì Hứa gia mà phải sung làm pháo hôi thì nhất định ông ta không cam lòng. Quan trọng nhất chính là cho đến bây giờ từ đầu đến cuối ông ta không biết nguyên nhân chính của chuyện này là vì cái gì. Tục ngữ nói, chết thì cũng phải hiểu được vì sao chết nếu vì vậy mà u mê, đắc tội với tôn đại nhân vật nào đó với chức cục trưởng nhỏ nhoi e rằng sớm muộn gì cũng bị lật đổ.

- Cục trưởng La, còn chuyện nữa...

Hứa Ký nói:

- Người của Hồ gia đã từ Kinh Đô đến Uyển Lăng, Hồ Húc Đông mất tích đã được mấy ngày. Vụ án này tôi cảm thấy các cậu có thể đều tra được. Dù có thể nào thì Hồ Húc Đông mất tích và Gia Minh bị đánh e rằng có một vài liên hệ. Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi, người của Hồ gia bây giờ còn chưa rõ lắm cho nên cậu có biếu bây giờ phải làm gì không?

Cục trưởng La nói:

- Đương nhiên, đương nhiên... hai vụ án này gián tiếp thì cũng có một vài liên hệ nhưng trực tiếp thì theo tôi thấy nhất định là không có.

Địa điểm làm việc của cục quốc thổ ở A tỉnh trên thực tế là chia làm hai nơi, địa điểm của người thứ nhất nằm cách trung tâm chợ khoảng chừng 2 cây số, tầng 2 trên kí túc xá, nhìn qua thì không có gì là thu hút. Nếu không nhìn vào sổ nhà thì chẳng ai biết là ở đây chính là tổ chức tình báo lớn nhất của A tỉnh. Những lúc bình thường, Phương Chính làm việc trong đó. Hằng ngày đều làm việc đến muộn cũng không khác gì so với các nhân viên công vụ khác.

Trên thực tế, chỗ này của cục quốc thổ chỉ như một cái cửa sổ, thực ra nếu muốn thành lập thì nó phải ở một ngoại ô xa xôi. Cục quốc thổ là một ngành nhạy cảm, phần lớn làm trong công ty. Ví dụ như, Lộ Lương

Ngoài khoa hành động và khoa tình báo ra thì nơi này còn có một bộ môn về y tế, chính là chỗ để giải cứu những người mất tích trở về, họ đang được ổn định ở trong đó.

Sau khi những người mất tích đó được giải cứu trở về luôn trong trạng thái ngủ, hơn nữa dùng cách gì cũng rất khó làm họ tỉnh lại. Lần này cũng làm cho nhân viên y tế của cục quốc thổ đại đầu mãi không thôi...

Cũng may những người này tuy ngủ say không tỉnh nhưng những chỉ số về sức khỏe cũng rất ổn định, không có dấu hiệu gì bất thường. Chỉ cần cung cấp đủ dinh dưỡng cho cơ thể thì ít nhất là trong một khoảng thời gian ngắn họ cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Về vấn đề này, thực ra từ lúc đến thăm Phương Chính và Lộ Lương cũng đã hỏi qua Mạc Ngôn nhưng câu trả lời của hắn chỉ còn bất lực thuận theo lẽ tự nhiên.

Lúc sớm còn ở trong núi Hồ Lô, thực ra Mạc Ngôn cũng đã phát hiện tình trạng ngủ say lạ thường này với năng lực của hắn hoàn toàn có thể khiến cho những người này tỉnh lại nhưng hắn lo lắng trước sau chuyện này có mờ ám, hắn chỉ lựa chọn yên lặng để theo dõi.

Mọi chuyện đều có nguyên nhân, những người này bị ép vào trạng thái ngủ say lại không có nguy hiểm gì đến tính mạng trong chuyện này nhất định là có nguyên nhân nào đó.

Mạc Ngôn là một người tò mò, nhất là đối với Hắc miêu với hắc mà nói là một sự mê say. Cho nên hắc đã không chút do dự mà chọn yên lặng để theo dõi. Hắc tin, nếu trong chuyện này có nguyên nhân hoặc mục đích nào đó thì chắc chắn Hắc miêu kia sẽ hành động.

Thân là thu sĩ, mượn sức mạnh để thúc đẩy năng lực. Từ trước đến nay những phán đoán của Mạc Ngôn đều chính xác lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ là hắc thật không ngờ, hành động kia của Hắc miêu sớm hơn so với hắc dự đoán nhiều lắm, hơn nữa cách hành động của nó cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cục quốc thổ xây dựng một trụ sở ở ngoại ô, một con mèo đen hiền ngang đến vòng vây nó hoàn toàn coi thường các phương tiện theo dõi ở trên tường.

Nhân viên trong phòng theo dõi vì có chỗ nhầm lẫn cho dù có phát hiện con Hắc miêu nàu thì cũng chỉ liếc mắt qua hoàn toàn không để tâm đến nó...

Trời tối thì ai còn để ý đến một con mèo đây?

- Hắc là trong chỗ này, ta đã ngửi thấy mùi của những người đó.

Hắc miêu dương dương tự đắc ghé vào bụi cỏ ngoài tường linh thức của nó đã sớm lướt qua tường vây hơn nữa đã tìm thấy hơi thở của mục tiêu...

Nhưng thời gian kéo dài linh thức nó cũng có vẻ cẩn thận hơn.

Bởi vì nó không thể khẳng định, cái kẻ khốn nạn chặt vật truy đuổi mình kia có đang ở trong căn cứ này hay không?

Vì an toàn nó cẩn thận sử dụng đến linh thức. Đường như kéo dài về phía trước.

Cũng may là tên kia không ở trong này, mãi đến lúc sau khi tìm thấy mục tiêu nó cũng không phát hiện thấy hơi thở của tên kia.

Đối với lần này Hắc miêu không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

- Hồn ý thức bản ngã quả thực mạnh hơn so với tinh thức, sở dĩ những người này bị phát hiện chắc hẳn là xuyên qua ý thức bản ngã của ta, chỗ những giọt huyết trung của ta đã nắm lấy hơi thở của bọn họ... Người có ý thức bản ngã ta có yêu đan, chỉ cần đem toàn bộ hơi thở dựa vào yêu đan trừ khi người tu hành đã thành thần thức nếu không thì không thể tìm được.

Hắc miêu có chút tự đắc nhưng xuyên qua linh thức thấy những người này ổn định trong phòng bệnh, con người của nó có chút mệt mỏi.

- Tên khốn nạn nào không có xuất thần, ta cảm giác không phải là? Nếu không sao cần phải chạy đến nơi này mất cả công sức?

Nó nghĩ như vậy nên không khỏi thở dài, sau đó đứng lên tìm một góc để theo dõi thả người lướt qua đầu tường...

Mấy phút đồng hồ sau, bỗng có một y tá của cục quốc thổ thở phào, vui mừng nói:

- Chị Lâm, mau nhìn xem ở hành lang có một con mèo...

Khu y tế này yên tĩnh hơn bệnh viện thường rất nhiều, hơn nữa biện pháp cách âm cũng tương đối tốt, nếu không có ai đi lại và nói chuyện thì chỉ một tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

- Con mèo đẹp qua, nó đến từ đâu vậy?

Người được gọi chị Lâm cũng vui mừng... Thực ra công việc trong đây rất nhàm chán. Đầu tiên là người bệnh thì ít, bình thường cũng không có chuyện gì làm, tiếp theo là chế độ cực kì nghiêm khắc cho dù là có rảnh rỗi cũng chỉ có thể đọc sách, tâm sự một chút chẳng hạn. Ở trong này đừng nói gì lên mạng chứ điện thoại cũng bị ngăn cấm.

Cho nên, lúc này các cô nhìn thấy một con mèo xinh đẹp không mừng mà đến đương nhiên là tràn ngập vui mừng.

- Chị Lâm, có phải là con mèo hoang không?

- Không đâu, một con mèo xinh đẹp như vậy chắc chắn phải được nuôi nấng. Em nhìn lông của nó này, sáng bóng, hẳn là phải được chăm sóc. Em biết không yêu vật nuôi rất tốt hàng năm người ta tiêu tốn vào trại bảo vệ vật nuôi còn tốn hơn cả tiền lương của chúng ta nhiều. Chị đoán, đây là con mèo không cẩn thận đã bị lạc hơn nữa chủ nhân của nó hẳn phải là người có tiền lắm.

Trong hành lang, con mèo xinh đẹp kia nhì hai người y tá với vẻ sợ hãi nhưng trong nháy mắt nó cũng đánh bại hai người này.

329. Chương 273: Đánh Người Trong Nội Bộ (2)

- Trời ơi, con mèo này thật là đáng yêu. Chị Lâm hay là chúng ta nhận nuôi nó đi? Dù sao cũng không cấm được nuôi mèo.

- Đừng có u mê thế chứ, không cấm được nuôi mèo hay sư tử nhưng em cứ thử nuôi một con xem? Đồ ngốc đừng quên đây là chỗ nào.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đuổi nó đi? Vậy thì tàn nhẫn quá bên ngoài có rất nhiều chó hoang...

- Nói em ngốc đúng là ngốc thật, em nhìn thấy con mèo này đến? Dù sao cũng không phải là chị phát hiện ra.

- Đúng vậy, cũng không phải là em phát hiện ra, hi hi, chị Lâm chị thật là xấu.

- Được rồi, em có bánh bích quy không? Để chị thử xem có thể dẫn nó vào phòng nghỉ được không...

- Em mới ăn hết xong nhưng em còn sữa... Chị Lâm thử đi, mèo rất thích uống sữa...

Nó xinh đẹp và ngoan ngoãn cũng không kêu bậy không chạy toán loạn, vào được chỗ của những y tá này nó dương dương tự đắc uống một ít sữa nghe họ nói chuyện.

Vẻ đẹp của nó đã hấp dẫn tất cả những y tá, chẳng qua là có người sờ nó thì lại phải né tránh tổng hội, dần dần những y tá cũng như thành thói quen nhìn nó thẹn thùng.

- Chị Lâm, chị nói xem nó là đực hay cái?

- Chị đoán nó là mèo đực.

- Vì sao?

- Em không thấy chúng ta vừa mới gần nó, nó đã tránh sao? Đây à thẹn thùng, của một con mèo đực.

Nghe các cô y tá nói chuyện, Hắc miêu trợn trắng mắt lên, nhàm chán lắm mới đi nói ra những lời đó không nghĩ mà đã nói.

Rơi vào đường cũng nó phải chú ý đến hai người y tá này nói chuyện, toàn bộ tập trung lên người bệnh... - Ông chủ Tưởng, hôm nay tôi đến Minh Viên, không có chuyện thì không lên đến điện tam bảo, có việc cầu ông rồi.

Khoảng 2h chiều, Tưởng Thiên Thiệu đã ở ngoài Minh Viên tiếp đãi một vị khách mà y không thể từ chối.

Vị khách này họ Lý là một nhân sĩ tài chính, lúc Tưởng Thiên Thiệu ở vị trí thấp nhất đã từng vay ông ta một khoản. Có thể nói, Tưởng Thiên Hiếu có ngày hôm nay nhờ phần lớn vào công lao của những người này. Nếu dùng ngôn ngữ của thầy bói thì vị khách họ Lý này chính là quý nhân phù trợ của y.

Có cái khó là mặc dù người này có ơn với Tưởng Thiên Thiệu nhưng từ trước đến nay dù trước mặt hay sau lưng ông ta đều chưa hề nhắc đến chuyện này cũng chưa bao giờ có hành vi gọi là đòi báo đáp.

Nói cách khác, người này có ơn với Tưởng Thiên Hiếu và Tưởng Thiên Hiếu cũng thiếu người này một đại nhân tình.

- Ồ, Lý huynh hôm nay ngọn gió nào thổi Lý huynh đến đây vậy?

Tưởng Thiên Hiếu cũng không phải là loại người không biết ơn, thấy người khách họ Lý này đến cửa y đã gác lại mọi chuyện tự mình pha trà tiếp đãi người này cực kì nhiệt tình.

- Ông chủ Tưởng, hôm nay tôi đến là có chuyện cầu đến ông, hi vọng ông có thể nể cái mặt dày này mà giúp đỡ.

Người khách họ Lý nói ngắn gọn.

Tưởng Thiên Hiếu cười nói:

- Lý huynh, hãy cứ gọi tôi là Tưởng Thiên Hiếu đi, hai chữ ông chủ tôi không dám đâu. Hơn nữa, có chuyện gì huynh cứ việc nói qua điện thoại là được sao phải đến tận cửa thế này, quan hệ của hai chúng ta chẳng lẽ lại có thể nói không được sao?

- Được, vậy thì tôi gọi là Tưởng Thiên Thiếu.

Người khách cười nói:

- Thiên Thiếu à, cậu đồng ý nể mặt lão Trương đây thì tôi mới dám nói.

Trong lòng Tưởng Thiên Thiếu thấy có chút kì lạ, mình đã mấy lần bày tỏ báo đáp đều bị người này từ chối sao hôm nay ông ta lại chủ động đến nhà cũng không biết là vì chuyện đại sự gì đây?

Thân là ông chủ của Minh Viên, Tưởng Thiên Thiếu cũng không lo thiếu không khí để thở, tự tin cho dù người này có đưa ra yêu cầu gì chỉ cần không quá đáng với thực lực của mình có thể sẽ giúp được.

- Lý huynh, có chuyện gì xin cứ nói, chỉ cần làm được tôi nhất định không từ chối.

- Thiên Hiếu à, chuyện là như vậy...

Người khách nói:

- Thực tế là hôm nay tôi làm thay chân chạy cho người khác. Nghe nói mấy hôm trước, công tử của Hứa gia bị người ta cắt đứt một chân bởi vì một vài nguyên nhân không chịu phối hợp điều tra. Thiên Hiếu trong chuyện này có phải có ẩn tình gì đó không?

Nghe xong những lời này Tưởng Thiên Hiếu không khỏi nhú mày.

Chuyện nhà Quan Vu Hứa, y đã sớm biết tất nhiên là đằng sau có người vắn tóc không phải là y sợ mà thừa tâm mà nói y cũng ở bên coi như là chuyện cười. Cho nên mấy bận y đã từ chối trợ giúp điều tra. Đương nhiên y làm như vậy là vì một nguyên nhân lớn nhất, y không chịu khai ra Mạc Ngôn. Đầu tiên là Mạc Ngôn đã từng có đại ân với y, tiếp theo là thân phận thần bí của hắn đến nay còn chưa rõ ràng. Cuối cùng là hôm Hứa Gia Minh bị cắt chân không chỉ có Mạc Ngôn xuất hiện mà còn có những người khác mà hình như những người này cũng không có quan hệ gì đến hắn.

Xét mấy nhân tố này, y không cần nghĩ ngợi nhiều liền từ chối hợp tác ngay.

Người khách nhú mày nói:

- Thế nào, Thiên Hiếu. Cậu có lỗi khổ gì sao?

Tưởng Thiên Hiếu cũng không dấu người này mà thở dài nói:

- Lý huynh, với sự giao tình của chúng ta dù có chuyện gì hấn em cũng đứng về phía anh nhưng cũng như anh nói đấy, thật sự trong chuyện này em có lỗi khổ rất lớn.

Người khách thử nói:

- Nói như vậy là cậu biết người đã cắt đứt chân của Hứa Gia Minh?

Tưởng Thiên Hiếu khẽ gật đầu nói:

- Em cũng không dấu anh, thực sự là em biết người này nhưng hấn đã từng có đại ân với em, cho nên em không thể nói cho anh hấn là ai được.

Người khách nghe thấy vậy cười khổ nói:

- Không nói cũng không sao. Thực tế hôm nay anh cũng không phải là cảnh sát mà đến đây.

Tưởng Thiên Hiếu không khỏi ngần người ra nói:

- Không phải vì chuyện này?

Người khách cười nói:

- Mục đích chủ yếu hôm nay, tôi đến đây là để xác định một chuyện.

Dừng lại một chút, anh mắt của ông ta bỗng trở nên nghiêm túc nói:

- Thiên Hiếu, tôi cũng chỉ muốn biết, chuyện này là phát sinh ngoài ý muốn hay là người khác đã có kế hoạch từ trước?

Nghe xong những lời này Tưởng Thiên Hiếu liền tỉnh ngộ.

Hứa bí thư lo lắng là trong chuyện này có nhân tố chính trị...Ông ta không khỏi buồn cười nhưng nghĩ lại muốn rời từ nội tâm lại lý giải lên vị Hứa bí thư kia. Tục ngữ có câu, mông quyết định đầu, vị trí không giống nhau thì đương nhiên suy nghĩ cũng không giống nhau. Đối lại nếu là mình ngồi ở vị trí kia e rằng cũng nghĩ như thế. Hơn nữa thân phận và bối cảnh của mình không hợp tác chỉ e sẽ có tác dụng mê hoặc.

Tưởng Thiên Hiếu suy nghĩ cẩn thận những đạo lý đó.

Ông ta trầm nghĩ:

- Nếu ông ta lo lắng thật ngại nói ra cho bọn họ biết những điều thật. Làm như vậy thứ nhất là trả nhân tình tiếp theo là cũng không cần cung xuất Mạc Ngôn. Người của Hứa gia e là không biết, vì nguyên nhân là Hồ Húc Đông, người của Cục quốc thổ cũng đã tham dự vào chuyện này. Một khi đã như vậy, rõ ràng là cần phải cho các người uống thuốc an thần, ta muốn nhìn Hứa Ký tầm sát của cục quốc thổ sẽ thế nào?

Nghĩ đến đây y nhìn về phía người khách thành khẩn nói:

- Lý huynh, em hiểu được ý của anh không dấu gì anh, ấn tượng của tôi về Hứa gia luôn không tốt, đối lại là người khác đến thì em tuyệt đối không nói thật nhưng là anh Lý đã đích thân đến...

Nói đến đây, y dừng lại như hạ quyết tâm:

- Anh Lý, nói cho anh nghe, chuyện này chỉ là phát sinh ngẫu nhiên cũng không có nhân tố phát sinh, cũng không có trong tưởng tượng của ai đó. Còn về khởi nguyên, hẳn là có qua hệ đến Hồ gia, Hứa Gia Minh chính là bị liên lụy.

Người khách nghe đến đó liền tươi cười, với ông ta mà nói biết được nhân tố chính trị trong đó nhiệm vụ của Hứa bí thư coi như đã hoàn thành. Còn những chuyện khác ông ta cũng không rảnh để nghĩ đến, ông ta cũng không phải là người của Hứa gia.

Người khách họ Lý gật đầu nói:

- Được, những chuyện này tôi sẽ chuyển lời, chuyện này đến đây thôi, coi như đã xong. Tôi biết Hứa Gia Minh không cho rằng cậu là chủ của Minh Viên nhưng cậu cũng đã từ chối điều tra. Chuyện này đến đây thôi, mọi người coi như đã tính toán xong, được không?

Tưởng Thiên Hiếu cười ha ha nói:

- Em đâu thì nhất định không thành vấn đề chỉ e Hứa đại công tử không chịu bỏ qua mà thôi.

Người khách cười nói:

- Nói chu vậy... chuyện này không chỉ có duy nhất một chỗ có thể tìm ra hung thủ, say đó để cho ông ta có nên trừng phạt hay không. Ngoài lần đó ra sẽ không còn cảnh mẹ đẻ cảnh con nữa, điểm này tôi có thể cam đoan với cậu. Tóm lại mọi người cúi đầu không thấy, ngẩng đầu không gặp, không cần phải oan oan tương báo...

Tưởng Thiên Hiếu ngoài thì gật đầu giả cười đợi cho người khách họ Lý đi khỏi liền lập tức gọi điện cho Mạc Ngôn.

- Anh nói là Hứa gia đang theo dõi tôi?

Nghe xong Tưởng Thiên Hiếu miêu tả lại, Mạc Ngôn ở đầu dây bên kia có chút kinh ngạc cười nói:

- Thực ra mà nói, nếu anh không gọi cuộc điện này thì em đã quên chuyện này mất rồi.

Tưởng Thiên Hiếu nghe thấy tiếng của Mạc Ngôn bình tĩnh như thường liền khẳng định trong lòng là bối cảnh của người thanh niên này bất thường, cười nói:

- Là Hứa gia lo lắng trong chuyện này có nhân tố chính trị bên trong, cho nên mới sai người đến chỗ của tôi chứng thực, thật sự là mất thể diện, nhưng cậu yên tâm về chuyện của cậu tôi một lời cũng chưa nói.

Mạc Ngôn không cho là đúng liền nói:

- Cũng không có gì, bình đến tướng ngăn nước tới thì đắp đất chặn mà thôi...

330. Chương 274: Xin Đi Cùng Chúng Tôi Một Chuyến (1)

Tưởng Thiên Hiếu nhắc nhở nói:

- Tôi cảm thấy cậu nên cẩn trọng một chút thì hơn, đó là chuyện con của Hứa gia, hơn nữa chuyện này mà truyền ra ngoài nếu không tìm được hung thủ thì khẳng định là sẽ mất thể diện.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tìm được hung thủ là tôi đây, mặt của bọn họ e rằng sẽ phải buộc nhiều...

Sau khi chấm dứt cuộc điện thoại với Mạc Ngôn, Tưởng Thiên Hiếu nghi hoặc thanh niên thời nay rốt cục là cái gì đây?

Dù gì Hứa bí thư là người trong thường ủy sao nghe giống như hương tướng vậy?

Tưởng Thiên Hiếu cũng không biết, dù có nhắc lại nhưng điện thoại đã ngắt Mạc Ngôn đã ném chuyện này ra khỏi đầu...

Đối với Mạc Ngôn mà nói chuyện này thực sự không cần phải nhớ. Bàn về thủ đoạn, tất thấy những quy tắc trên thế gian này đều không thể trói buộc được hắn. Luận về bối cảnh chỉ cần một cuộc điện thoại thì người của Hứa gia sẽ lạng lẽ mà hành quân, đánh vỡ rằng rồi lại nuốt vào trong bụng.

Thế nhưng hắn lại quên thủ đoạn và bối cảnh ấy chỉ có hắn mới biết, những người ở bên ít người biết được, Hứa gia và Hồ gia thật sự cũng không biết.

Hai ngày này Mạc Ngôn chỉ làm có hai chuyện, thứ nhất là tiếp tục luyện hóa bội sức, thứ hai là lạng lẽ viết toàn bộ nội dung của đơn thư ra. Nội dung của nó vốn là cần phải phiên dịch nhưng có Đỗ Khuyết người của đạo gia khâu này hiển nhiên là có thể giảm đi. Mạc Ngôn tính toán bước đầu, nếu lấy tàn trang đầu ra xem tin tức, muốn thôi diễn toàn bộ nội dung thời gian cần ít nhất cũng phải nửa tháng hơn nữa chỉ có thể chính xác được 7 đến 8 phần.

Nếu đây là một quyển tiểu thuyết thì phiên dịch chuẩn xác 7 đến 8 phần thì cũng có thể đọc được. Hơn nữa độc giả cũng ít phải động não, đại khái cũng có thể biết được thực tế tiểu thuyết cũng liền mạch. Nhưng nếu là một quyển sách tham khảo, đúng nói là chuẩn xác đến 7, 8 phần mà chỉ sơ xuất trong một từ thì cũng có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng nhất.

Đương nhiên đang nói cụ thể đến đơn thư, vấn đề này không phải là không có cách giải quyết đó chính là cần nhiều thời gian để nghiệm chứng chỗ nào không chính xác...

Mạc Ngôn tính toán một cái, nếu như với thực lực của mình đại khái cần khoảng 5 đến 6 năm mới có thể cho ra lò duyên thọ đơn thành công. Nhưng còn xây dựng trên cơ sở đủ tài liệu hơn nữa còn có thời gian thu thập được liệu thì 15 đến 16 năm chưa hẳn đã luyện chế thành công.

Cho nên hắn sớm đã suy nghĩ kỹ, đợi sau khi lạng lẽ viết hết nội dung đơn thư này ra thì phải tìm Phương Chính nói chuyện thả Đỗ Khuyết ra trước.

- Vân La, lấy giúp ta cái điện thoại.

Mạc Ngôn viết được mấy vụn chữ rồi bỏ vào ngăn kéo đi ra khỏi thư phòng.

Rất nhanh Vân La đã cầm điện thoại đến trước mặt hắn nói:

- Cha, cha đã sửa lại các kí hiệu của đơn thư này được rồi sao?

Mạc Ngôn cầm lấy di động gật đầu nói:

- Vừa sửa lại thôi.

Vân La nói:

- Con có thể xem được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Trở lên chăm học từ khi nào vậy? đi đi, ở trong ngăn kéo ấy nhưng con đừng có làm rối lên.

Sau khi dặn dò Vân La, hắn cầm di động đi ra hậu viện gọi cho Phương Chính định đòi thả Đỗ Khuyết ra.

- Mạc tiên sinh, sao hôm nay lại rảnh rồi gọi điện đến đây vậy?

Tốc độ nghe điện thoại của Phương Chính cũng khá nhanh, thái độ cũng rất khách khí nói:

- Có cần dặn dò gì không vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Phương cục, ông khách sáo quá, tôi nào dám dặn dò gì? Còn nữa chúng ta là chỗ quen biết, Phương cục cứ gọi tôi trực tiếp là Mạc Ngôn đi.

Dừng lại một chút hắn lại nói tiếp:

- Phương cục, tình trạng của trưởng phòng bây giờ thế nào rồi?

Phương Chính nói với vẻ buồn rầu:

- Chưa có gì khởi sắc, vẫn như cũ chúng tôi đang cầu đến tổng bộ giúp đỡ, đại khái là chiều nay sẽ có hai bác sĩ chuyên khoa đến.

Mạc Ngôn cười cười, nghĩ thầm có hai bác sĩ chuyên khoa chứ một trăm người cũng chưa chắc đã dùng được, trừ khi tìm được người có ý thức bản ngã giống như ta, hoặc là có linh thức như Hắc miêu mới có thể giải quyết được khốn cục này.

Đương nhiên, cuối cùng thì cũng có nhiều cách vậy thì vẫn phải kiên nhẫn chờ đợi.

Theo Mạc Ngôn tính toán ở trong này khoảng 1 đến 2 ngày những người đó tự nhiên sẽ tỉnh lại.

- Phương cục, cầu ngài một chuyện nhân tiện hãy mở cho tôi cửa sau.

Bên đầu dây bên kia Phương Chính không khỏi ngăn người ra, thậm chí nói tu sĩ như cậu mà cũng cần bọn tôi hỗ trợ sao?

Nhưng ông ta lập tức ý thức được, đây chính là một cơ hội tốt để gần Mạc Ngôn.

Tuy trên đầu lưỡi là cục quốc thổ A tỉnh và Mạc Ngôn có hợp tác nhưng đến tận bây giờ đều là Mạc Ngôn đơn phương nỗ lực. Phương Chính biết rõ, loại hợp tác song phương này rất bất bình đẳng, trụ cột còn yếu ớt, mình cần phải nhân cơ hội này thừa dịp gần hơn với Mạc Ngôn không

Từ Mạc Ngôn có thể dễ dàng tìm được đám người Sở Chấn Đường về, hắn cứ việc nói không trải qua nhưng Phương Chính khắc sâu trong ý thức có một tu sĩ như Mạc Ngôn bên cạnh

- Nói đi, có gì cần tôi giúp chỉ cần làm được thì tôi tuyệt đối sẽ không từ chối.

Phương Chính thực sự phóng khoáng nói.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cũng không phải là chuyện gì đại sự...Phương cục và trưởng phòng Sở mả tích, thân phận của bọn họ đều đã xem xét.

Phương Chính nói:

- Ngoài những người đó ra những người khác thân phận đều đã được nhận định.

Mạc Ngôn nói:

- Trong chuyện này có một người tôi biết, họ Đỗ tên Khuyết, là một giáo sư lịch sử. Tôi hi vọng sau khi ông ta tỉnh lại thì anh có thể thả ông ta ra đầu tiên...

Dừng lại một chút hẳn lại giải thích nói:

- Vị lão tiên sinh này từng là chỗ quen biết với tôi, cũng coi như bạn. Sau khi quý cục tiến hành thẩm tra ông ta nếu như không phát hiện ra vấn đề gì lớn thì có thể lấy tôi làm người bảo đảm cho ông ta.

Phương Chính nghe thấy vậy chỉ lo lắng trong vài giây liền thoải mái nói:

- Không thành vấn đề, tôi đồng ý với cậu.

Trong lòng ông ta rất rõ, những người trên bờ hồ Tiên Nữ đó không một ai có thân phận là đơn giản cả Đỗ Khuyết cũng không ngoại lệ. Trong kế hoạch của Phương Chính, những người này không thể đơn giản mà thả ra được nhất định phải theo pháp luật nếu không có nghi ngờ gì thì mới thả cộp về rừng được.

Nhưng nếu như Mạc Ngôn đã ra mặt đảm bảo cho Đỗ Khuyết thì Phương Chính cũng sẽ vui vẻ mà chấp nhận chuyện này.

Ông ta cho rằng Đỗ Khuyết có giá trị lợi dụng rất cao nhưng giá trị này so với Mạc Ngôn thì hoàn toàn không đáng kể. Lấy Đỗ Khuyết ra mà đổi lấy cảm tình của Mạc Ngôn cuộc trao đổi này cũng được. Ngoài ra nếu Đỗ Khuyết có gì bại lộ thì cũng có Mạc Ngôn đảm bảo thu nhận y mình cũng bớt lo được một chút.

Đương nhiên cũng không phải là Phương Chính không nghĩ qua, Mạc Ngôn thay Đỗ Khuyết bảo đảm mục đích cũng không chỉ đơn giản như hắn nói.

Từ trước đến nay những chuyện trên đời này đều có được và mất, muốn buộc chặt tình hữu nghị với Mạc Ngôn thì nhất định phải trả giá.

Sau khi nói mấy câu đơn giản về Đỗ Khuyết, Mạc Ngôn nói:

- Đúng rồi, Phương cục chuyện điều tra về Hồ Húc Đông thế nào rồi.

Phương Chính nói:

- Tạm thời cũng không có tiến triển gì nhiều... Cậu có biết việc này chủ ở chỗ trưởng phòng, lần đầu y đến Uyển Lăng, trong đó có một nhiệm vụ chính là mang Hồ Húc Đông và hai người đang bà kia đi, chỉ là không ai ngờ được kế hoạch lại bị quấy rầy như vậy.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi... Phương cục, nếu có kết quả phiên ông hãy nói cho tôi một tiếng.

Sau khi gọi điện cho Phương cục xong, theo thói quen Mạc Ngôn đã cảm ứng được một chút hơi thở của Hắc miêu.

Nhắc tới đúng dịp, căn cứ của cục quốc thổ cách 36 hào viện của Mạc Ngôn có 5km cũng nằm trong phạm vi cảm ứng của Mạc Ngôn. Đến hai ngày nay, ngoài việc luyện bội sức và viết đơn thư ra dừng như cứ cách hai tiếng đồng hồ hẳn lại cảm ứng được hơi thở của Hắc miêu.

Nhưng đáng tiếc chính là chỉ như vậy rồi Hắc miêu kia lại biến mất.

- Đúng là mất, vẫn còn có diệu pháp khác, ngăn cảm ứng của ta ư?

Từ sau khi nhìn thấy Hắc miêu phát huy thuật huyết độn xong, Mạc Ngôn thấy tự tin vào năng lực của mình hơn trước nhưng vẫn có vài phần mê tín.

Nghĩ đến Hắc miêu kia rất có thể đã dùng diệu pháp nào đó ngăn cản cảm ứng của mình, hắn cảm thấy mình cần đi một vòng quanh căn cứ của cục quốc thổ.

- Ngày mai hoặc ngày kia phải đi nhìn tận mắt thì mới yên tâm được... Cục quốc thổ, trụ sở ở ngoại ô.

Sau khi Hắc miêu lẳng lặng nhìn y tá bỗng nhiên nó giật mình đứng dậy.

Con người có sâu thẳm mà trong veo, nó nhìn về phía khu vực phòng bệnh trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lúc này đã là sẩm tối, các ban đang bận rộn, không ai chú ý đến nó. Có một bệnh nhân đang mấy máy mắt đây chính là dấu hiệu của sự tỉnh lại.

Khóe miệng của nó cong lên nhìn qua như có vẻ đang cười.

Ngay lập tức nó bước đi nhẹ nhàng, tránh tầm mắt của y tá rồi lẳng lặng đi về phía phòng bệnh.

331. Chương 274: Xin Đi Cùng Chúng Tôi Một Chuyến (2)

Bệnh nhân trong phòng sắp tỉnh, đứng ở chỗ trưởng phòng Sở Chấn Đường.

Bởi vì thân phận của ông ta không giống, chỗ phòng bệnh này của ông ta cũng được trang bị tốt nhất.

Ý thức của Sở Chấn Đường mơ hồ hỗn loạn. Ông ta chỉ cảm giác ở chỗ mí mắt của mình bị đè nặng như có một tảng đá lớn, có cố gắng thế nào thì cũng không thể mở to mắt ra được...

Vì thế ông ta đã cố gắng kháng cự, dồn hết sức lực cố gắng lật đổ ngọn núi lớn này.

Theo sự dự tính của Mạc Ngôn, những người bị cưỡng chế vào trạng thái ngủ say, ít nhất ngày mai đến ngày kia mới có thể tỉnh lại. Lúc xế chiều theo những chuyên gia y học những người này có tỉnh lại hay không còn chưa biết được.

Đương nhiên theo thuyết pháp của những chuyên gia này căn bản là không khuôn phép còn theo dự đoán của Mạc Ngôn cũng không hoàn toàn chính xác.

Sơ với người khác, tu vi của Sở Chấn Đường thâm hậu nhất, ý chí hiển nhiên là cứng cỏi và mạnh mẽ hơn.

Từ hôm qua đến nay, ý thức của y thỉnh thoảng có tỉnh lại một chút, tuy là chỉ trong nháy mắt nhưng đó cũng là cơ hội tốt, thông qua sự nỗ lực không ngừng khoảng cách tỉnh lại hoàn toàn đã dần ngắn lại.

- Đây là chỗ nào vậy?

Sở Chấn Đường mở to hai mắt ra nhìn thấy một mây trắng ánh sáng điện trên trần nhà trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

Lúc này vẫn chưa vận động được cơ thể, ngoài việc mở to mắt ra ngay cả cổ cũng không thể cử động được.

Nhưng khứu giác của ông ta đã bắt đầu khôi phục lại, những mùi trong phòng này cho ông ta biết có thể mình đang ở bệnh viện...

- Sao mình lại ở trong bệnh viện? Chẳng lẽ mình bị thương rồi sao?

Sở Chấn Đường đang mê man trong mắt ông ta xuất hiện một con mèo.

Tuy thần kinh của ông ta đủ mạnh nhưng vẫn còn hơn xa người thường, nhưng ông ta nhìn con mèo long xù này vẫn thấy hoảng sợ.

- Đây là một con mèo?

Sau khi tu tầm mắt về gần hơn, rốt cục thì Sở Chấn Đường cũng thấy rất rõ trong mắt ông ta là một con mèo đen.

Hiện giờ, Hắc miêu đang nghiêng đầu lẳng lặng nhìn hắn, con người sâu thẳm giống như có thể nhìn thấu được lòng người.

Thân là tu sĩ, Sở Chấn Đường trải gàu không biết bao nhiêu chuyện kinh dị tự hỏi kiến thức cũng được coi là phong phú. Nhưng khi chạm phải ánh mắt của Hắc miêu này trong lòng ông ta lại cảm thấy sợ hãi...

Nhưng cảm giác sợ hãi này đến rất nhanh đi lại càng nhanh bởi vì ngay sai đó ông ta lại chìm vào hôn mê như trước.

Hắc miêu trên đầu giường đặt móng vuốt xù lông lên trán của Sở Chấn Đường, trong mắt thoáng hiện ra vẻ thất vọng.

- Người này có thể tỉnh lại đầu tiên tu vi cũng không tồi đâu. Nhưng đáng tiếc người không phải là người mà ta muốn tìm.

Hắc miêu nhảy xuống đầu giường khẽ thở dài.

- Nếu như người không phải là người ta muốn tìm thì người cứ ngủ tiếp đi... tuy là để chào nhưng nếu phải nhớ thì cũng không tốt, tỉnh lại sớm, tuy ý chí của người khác với những người khác nhưng tai họa về sau cũng càng lớn... Sắc trời u ám, đèn mới sáng được.

Trên ngã tư đường phố, mấy chiếc xe cảnh sát đang lặng lẽ chạy về hướng công viên Sâm Lâm.

Dẫn đầu là một xe cảnh sát ngồi bên cạnh tài xế là một cảnh sát trẻ đang nghiêng đầu về phía sau nói với tổ trưởng tổ chuyên án:

- Đội trưởng, tôi cảm thấy chuyện này hơi có chút không được khuôn phép cho lắm.

Đội trưởng cau mày nói:

- Sao lại không được khuôn phép?

Người cảnh sát trẻ nói:

- Người gọi là Mạc Ngôn này, liên tiếp có nhiều hiềm nghi mà không tính, Lệ Hành hỏi cũng thể thôi, sao lại ra tay nhiều như vậy?

Đội trưởng nói:

- Ai nói là Lệ Hành hỏi?

Người cảnh sát trẻ ngần ra nói:

- Cho đến giờ cũng không có chứng cứ trực tiếp, chẳng lẽ cũng ta phải bắt hán?

Đội trưởng nói:

- Không phải vậy bắt mà là lo liệu đặc biệt thôi... này cậu cũng không biết người đánh là ai, áp lực cấp trên rồi lại áp lực cục trưởng, cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ?

Dừng lại một chút lại nói tiếp:

- Thực ra cậu nói cũng không sai, cái này chính xác là một lần đi hỏi, nhưng không phải là tiến hành hỏi trong nhà đối phương mà là mang mục tiêu về cục. Ngoài ra cậu cũng không được quên, lần này là 2 hợp 1. Vụ án của Hứa Gia Minh thực ra cũng không được coi là nghiêm trọng, nhưng vụ Hồ Húc Đông mất tích thì nghiêm trọng rồi. Lo lắng đối phương có thể là bọn cướp. Chúng ta rất cần phải mang thêm mấy người nữa.

Nghe xong những lời này, người cảnh sát trẻ không khỏi trầm lặng.

Dù thân phận của Hứa Gia Minh có thể nào còn thân phận của Hồ Húc Đông cũng khiến cho cả tổ chuyên án phải có áp lực to lớn mà từ trước đến nay chưa từng có.

Lần hành động này nêu đối lại là những lần bình thường thì tối đa cũng chỉ cần 2 cảnh sát. Một người hỏi, một người ghi chép là xong việc. Có thể khen ngược rằng, vì áp lực mà sắc mặt của toàn tổ chuyên án đang lộ rõ dốc lực ứng phó, xuất lực ra cả 4 chiếc xe cảnh sát.

- Dù sao thì tôi cảm thấy việc này cũng không được khuôn phép cho lắm.

Người cảnh sát trẻ than thở nói:

- Nếu người ta không chịu phối hợp thì chẳng lẽ lại cưỡng chế mang về cục? Đội trưởng, ngài cũng đừng quên, người ta là chủ của một biệt thự xa hoa, một cuộc điện thoại là có luật sư, đến lúc đó người xấu mặt tro còn không phải là chúng ta hay sao?

Đội trưởng giận tái mặt nói:

- Cậu nói nhảm nhiều như thế để làm gì?

Người cảnh sát trẻ nói:

- Đội trưởng, không phải tôi nhiều lời tôi cũng chỉ lo lắng nên nghĩ vậy thôi. Ngài ngẫm lại xem có ai lại dấn tội với kẻ co tiền? Nếu như có chứng cứ thì chẳng sợ thiên vương lão tử gì tôi cũng dám đi điều tra. Còn bây giờ chỉ là bằng mấy lời nói gián tiếp của mấy người phục vụ, căn bản là chúng ta không có cách nào làm người khác tâm phục mà thôi.

Dừng lại một chút, anh ta lại nói:

- Còn nữa, tôi chưa từng gặp người theo người bị hại lại đi tìm hiềm nghi, rõ ràng là trái với...

Đội trưởng lập tức ngắt lời anh ta, cau mày nói:

- Đừng có nói bậy, chính ta mang theo người bị hại thì sao?

Người cảnh sát trẻ nhìn vào kính chiếu hậu vừa định nói chuyện vừa nghe đội trưởng nói:

- Những người ở công viên Sâm Lâm không có quan hệ đến chúng ta, nhớ không?

Ngồi cạnh ngồi ở giữa hai người mặc thường phục, phong độ và trang phục rõ ràng là phi phú tức quý.

Hai người kia, trong đó có một người họ Hồ, đúng là người của Hồ gia ở kinh đô, anh ta đặc biệt dè dặt kính trọng đến Uyển Lăng chỉ vì chuyện Hồ Húc Đông mất tích.

Hồ Húc Đông thân là đệ tam thừa kế của Hồ gia sau khi mất tích ở Uyển Lăng không thể không lèm cho Hồ gia coi trọng.

Nhưng vẫn là chuyện cũ, mặc dù Hồ gia biết Hồ Húc Đông mất tích có thể có quan hệ với ông chủ Minh Viên Tường Thiên Hiếu, vị đại công tử của Hứa gia cũng không thoát khỏi liên quan, những trong lúc cấp thiết rất khó tìm ra lỗ hổng của hai người này, cho nên chỉ có thể chỉ có thể lấy thân phận của người mất tích mà tạo áp lực cho cảnh sát mà thôi.

Đương nhiên theo lý âm nói không chỉ có người của Hồ gia hành động. Ví dụ như vừa ở Uyển Lăng vị đặc phái viên của Hồ gia này đã liên hệ với mấy đại ca họ cũng ứng thuận rồi...

Nửa tiếng sau, 4 chiếc xe đã đậu ở cổng của công viên Sâm Lâm.

Đội trưởng không xuống xe mà để hai người mặc thường phục kia xuống...Trong hào viện, Mạc Ngôn vừa mới ăn cơm xong, đang gọi Vân La đi rửa bát.

- Cha, chị Mạch Tuệ nói cha là đồ đại lừa, chị ấy còn nói với con để con phải nghiêm chặn hành vi bắt trẻ em làm nô dịch.

- Cô ấy đang mê hoặc lòng người đấy, không được nghe cô ấy...Ta nói cho con biết, cha đây là nuôi con. Con gái phải biết cái gì gọi là đức trí chứ?

- Con biết, con biết, con đã xem qua trong sách của học sinh tiểu học rồi.

- Chỉ xem qua thì không được, con phải tự trải nghiệm mới được... Ngoan, nhanh đi rửa bát đi, sau đó dọn sạch đồ ăn trên bàn, ta nói cho con biết đây chính là bước đầu thể nghiệm đó.

Nhìn thấy Vân La cầm bát đĩa vui vẻ đi vào phòng bếp, Mạc Ngôn cười ha ha sau đó rót cho mình một chén trà mở TV và ngồi trên ghế salon.

Trong TV có tin tức mới, đều là những thứ mà hắn chưa xem hết thì đã có chuông cửa reo.

Mạc Ngôn mở ý thức bản ngã ra xem thì không khỏi hơi khấn lại.

Ngoài cửa, một chiếc xe cảnh sát hai người đã đứng ở cửa.

Nếu chỉ có như vậy thì Mạc Ngôn cũng không nhíu mày nhưng càng khiến hấn kinh ngạc chính là ngoài chiếc xe thì trong chỗ khuất đường mòn còn dấu thêm 3 chiếc xe nữa.

- Sao trận vậy lại lớn thế?

Lúc nhìn thấy những chiếc xe đó, Mạc Ngôn cũng ý thức được họ đến phân nửa là Hứa Gia Minh và Húc Đông Lai.

Lần này hấn sớm đã dự đoán nhưng thật không ngờ những người cảnh sát đó không chỉ đã đến mà lại còn tổ chức một vòng vây lớn như vậy.

- Thú vị...

Mạc Ngôn cười cười, đứng dậy mở cửa.

Hai người cảnh sát, một người chỉ có 20 còn một người đã 50 tuổi rồi.

Người cảnh sát trung niên khề nhieu mày, nghiêm túc ra vẻ mình là cảnh sát.

Ông ta nhìn thấy Mạc Ngôn trầm giọng nói:

- Cậu chính là Mạc Ngôn?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, chính là tôi.

Người cảnh sát trung niên gật đầu, nghiêm túc nói:

- Là cậu thì tốt rồi, có chút chuyện cần cậu, mặc áo khoác vào xin đi theo chúng tôi một chuyến.

Mạc Ngôn không nhịn được cười noi:

- Xin ông chuyên nghiệp một chút đi được không? Rõ ràng là cảnh sát chính quy mà lại phối hợp với đội viên phòng ngự như vậy. Xin ông nói rõ thân phận của mình, đồng thời trình giấy tờ ra...

332. Chương 275: Tôi Muốn Hai Cái Chân Của Hấn (1)

Người cảnh sát trung niên chính là tổ trưởng tổ chuyên án phục trách vụ mất tích của Hồ Húc Đông và Hứa Gia Minh, ông ta họ Trần là một cảnh sát có nhiều năm kinh nghiệm, gọi thêm chữ lão đằng sau. Người này tính cách và thủ đoạn có vẻ lầy cá, giỏi về quy tắc. Khi đối mặt với sự nghi ngờ của người khác thì không dựa và giấy tờ, hồng hách được thì hồng hách, đối trá được thì đối trá, thích nhất là dọa người khác, thậm chí là công phá phòng tuyết của đối phương...

Với thủ đoạn như vậy, đối với thương dân mà nói thì đúng là có hiệu quả nhất là những người nhát gan, dân không hiểu pháp luật co dủ trong lòng không có quỷ thì cũng bị dọa sợ đến toát mồ hôi.

Nhưng trong thời đại tiến bộ, nhân dân đã ý thức được pháp luật, nhất là ý thức bảo vệ bản thân đã được tăng lên.

Nhân dân còn như thế, Mạc Ngôn lại nhìn như có tiền, người có tố chất thì lại càng không phải nói.

Cảnh sát Trần thấy chiêu thứ nhất của mình không hiệu quả, trên mặt không có bất kì sự biểu tình nào. Trên thực tế, trước khi đến đây ông ta đã biết hấn là một sinh viên tài cao, biết là trêu chọc, dọa người không dùng được cũng là hợp lý.

Ông ta ho khan một tiếng rồi đưa văn kiện chính xác cho Mạc Ngôn nói:

- Tôi là người của cục cảnh sát, đây là giấy tờ chính xác... Hôm nay, chúng tôi tìm cậu chỉ yếu là muốn cậu giải thích một chuyện hi vọng cậu có thể phối hợp với chúng tôi.

Từ đầu đến cuối Mạc Ngôn cũng không nhận tờ giấy kia của đối phương, trong ý thức bản ngã hắn đã sớm đọc nó rồi không cần phải nhìn lại lần nữa.

- Tôi biết ông là người của cục cảnh sát, muốn tôi hợp tác thế nào đây?

Mạc Ngôn dựa lưng vào khung cửa, hút điếu thuốc.

Cảnh sát Trần hơi nhíu mày nói:

- Chúng tôi biết tình hình khá nhạy cảm, cho nên tôi hi vọng cậu có thể đi cùng chúng tôi đến thị cục.

Mạc Ngôn cười nói:

- Sau khi tôi đi, các ông phải làm một chuyện, chỉ e là các ông sẽ tìm lý do để giam giữ tôi 24h thôi.

Mặt cảnh sát Trần không chút thay đổi nói:

- Điều đó không thể... Chúng tôi chỉ tìm cậu giải thích một chuyện thôi, sẽ không hạn chế sự tự do của cậu đâu.

- Được rồi, hảo kế, chiều này tôi không dùng, vẫn là nói đến vụ án.

Nói chung Mạc Ngôn cũng là một nửa cảnh sát, cho nên thái độ vẫn có vẻ khách sáo, ít nhất hắn cũng không cố ý làm hai cảnh sát này khó xử.

Nhưng trong mắt hai cảnh sát này, thái độ và ngữ khí của hắn ít nhiều cũng có vẻ phớt lờ, nhất là mùi vị trên quần áo.

Người cảnh sát nhỏ tuổi hơn nghiêm mặt nói:

- Điều như anh đã nói, vụ án này khá nhạy cảm, nếu anh không phối hợp thì thực là làm khó cho chúng tôi...

Cảnh sát Trần liên khuyên nhủ:

- Tiểu Lý, không cần phải nói như vậy, tôi tin Mạc tiên sinh sẽ biết phối hợp với chúng ta.

Dừng lại một chút ông ta lại hướng về Mạc Ngôn có chút khẩn thiết nói:

- Mạc tiên sinh, là như vậy?

Hai người kẻ xướng người họa phối hợp khá thành thực.

Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Hai người trước khi đến đây đã thương lượng một người hát mặt đen một người hát mặt đỏ sao?

Người cảnh sát trẻ lập tức không nhịn được nói:

- Người này làm sao đây? Nghiêm túc một chút có được không? Chúng tôi đang chấp hành công vụ...

Mạc Ngôn ngắt lời của anh ta nói:

- Được rồi, nếu là công vụ thì đừng nói để tôi đoán thử, các ông đến là vì chuyện của Hứa Gia Minh?

Có triển vọng?

Cảnh sát Trần và cảnh sát Lý nghe thấy vậy nhìn nhau có vẻ vui mừng.

Cảnh sát Trần kìm sự vui mừng lại ho khan một tiếng đang định hỏi Mạc Ngôn thì không ngờ hắn lại nổ trước.

- Nếu các ông vì chuyện của Hứa Gia Minh, để tiết kiệm thời gian nhưng tôi nói cho các ông biết, chân của y đúng là tôi chặt đứt!

Mạc Ngôn nhún vai, lạnh lùng nói.

Nghe xong câu này, dường như hai người cảnh sát không thể tin vào lỗ tai mình, người kia vẫn là nhiều kinh nghiệm, mình còn chưa đưa ra câu hỏi thì hắn đã tự khai.

Trước khi đến từ những người phục vụ trong Minh Viên bọn họ đã biết được, vụ án của Hứa Gia Minh có quan hệ đến người thanh niên họ Mạc. Nghiêm chỉnh mà nói thì đây là một tin tức chưa được khảo nghiệm còn chưa có chứng cứ gì. Nhưng bởi vì áp lực từ cấp trên, hơn nữa manh mối của tổ chuyên án có duy nhất một tin khả dụng cho nên không tiếc mà gây chiến, quy nghi ngờ đi đến 36 hào viện.

Thành thật mà nói, trước khi đến bọn họ đã chuẩn bị không công mà lui. Không có cách nào, có thể bao vây biệt thự ở khu công viên Sâm Lâm, không có ai, không có một ngọn đèn nào, không có chứng cứ xác thực muốn làm cho đối phương đi theo mình cơ bản là không thể.

Nhưng bọn họ không ngờ là đúng lúc này những nghi ngờ chưa tính đến Mạc Ngôn thì chính miệng hắn lại nói ra việc này khiến cho 2 người cảnh sát vui mừng mãi không thôi.

- Ông thấy đây, tôi đã cho các ông kết quả rồi đây...

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Nhưng mấu chốt của vấn đề là, các ông có chứng cứ gì để chứng minh lời của tôi không?

Cảnh sát Trần mỉm cười nói:

- Chỉ cần cậu nói rõ là chân của Hứa Gia Minh là bị cắt đứt thì không cần chứng cứ... Ngoài ra cậu không biết là nói những lời này trước mặt cảnh sát là có chút hung hăng kiêu ngạo không?

Cảnh sát Lý hừ lạnh một tiếng nói:

- Tôi chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy... Nếu anh biết bối cảnh của Hứa Gia Minh e rằng không thể kiêu ngạo như vậy.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi biết bối cảnh của y, đơn giản chỉ có một người cha tốt mà thôi. Hơn nữa, tôi nghĩ các ông đã hiểu lầm tôi rồi. Sở dĩ tôi nói cho các ông kết quả là có hai nguyên nhân. Thứ nhất, tôi không muốn lãng phí thời gian của mọi người. Tiếp theo chúng ta cũng được coi là một nửa đồng hành. Tóm lại là tôi không có ác ý lại càng không hung hăng kiêu ngạo gì.

Nghe xong những câu này, hai người cảnh sát lại ngậy người ra.

Cảnh sát Trần nghi ngờ nói:

- Một nửa đồng hành, câu này của cậu là ý gì?

Mạc Ngôn mang giấy chứng nhận cổ vấn ra đưa cho đối phương nói:

- Tôi là cổ vấn của Thất Xử, đây là giấy chứng nhận...

Cảnh sát Trần nhận giấy nhìn thoáng qua, không khỏi kinh ngạc nói:

- Thật đúng là đồng hành.

Cảnh sát Lý cũng nhìn qua, rất ngạc nhiên nhìn về phía Mạc Ngôn nghi hoặc tăng thêm vài phần. Thân là cảnh sát, cậu ta và cảnh sát Trần đương nhiên là có thể nhìn ra tờ giấy chứng nhận kia không phải là giả mạo, hơn nữa làm đồng hành bọn họ giao tiếp cũng không phải ít với Thất Xử. Trong lòng cũng có một cảm giác thân cận nhưng có điều họ nghĩ mãi mà không ra tại sao Mạc Ngôn phải chính mình thừa nhận là đã làm tổn thương Hứa Gia Minh.

Cảnh sát Trần trả lại giấy chứng nhận cho Mạc Ngôn cau mày nói:

- Nếu là đồng hành vậy thì tôi nói thẳng, chân của Hứa Gia Minh là do cậu làm tổn thương?

Mạc Ngôn cười nói:

- Trăm phần trăm là tôi, chẳng lẽ các ông cần lấy cả ảnh của tôi đến chỗ Hứa Gia Minh xác nhận sao?

Cảnh sát Trần có chút lúng túng nói:

- Vị đại công tử Hứa gia kia đang điều trị trong bệnh viện thật ra chúng tôi cũng đã đến tìm cậu ta, cũng đã đưa ảnh nhưng cậu ta không dám khẳng định chỉ giám xác nhận là có 7, 8 phần giống.

Mạc Ngôn nhìn thoáng qua vào mấy chiếc xe trong rừng cây cười nói:

- Cho nên các ông liền thu hết quân đội đuổi giết đến đây sao?

- Không còn cách nào áp lực từ trên quá lớn...

Cảnh sát Trần cười khỏ, thở dài một tiếng sau đó lại trở về chủ đề chính nói:

- Ngoài ta nói thật tôi cũng không biết mục đích của cậu là gì, chỉ có một số việc khi cậu thừa nhận, e rằng chúng ta phải cùng đi nhất định phải làm rõ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Những điều ông nói tôi đều hiểu nhưng nếu tôi thừa nhận chuyện này dĩ nhiên là hai vị sẽ không bị khó xử. Hai vị cảnh sát, các ông có thể gọi điện báo cho lãnh đạo, sau đó để cho họ gọi cho cục trưởng Mã. Tôi nghĩ đợi cho bọn họ nói chuyện xong thì ít nhấ về mặt công việc chuyện này cơ bản coi như xong.

Cảnh sát Trần trầm nghĩ Mạc Ngôn có cục trưởng Mã làm chỗ dựa vững chắc nói:

- Thực ra, tôi không cho rằng cục trưởng Mã có thể gánh vác được nhưng nếu như cậu đã nói vậy thì nhất định là có cái lý của cậu. Suy cho cùng, đây cũng chỉ là một vụ án thương tích bình thường vẫn có thể len giải hòa được.

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu như vậy thì làm hai vị vất vả rồi...

Cảnh sát Trần lại nói:

- Mọi người cũng đi thì không vất vả. Nhưng Mạc tiên sinh, chuyện này không chỉ có đơn giản là Hứa Minh bị tổn thương...

Mạc Ngôn ngăn người ra nói:

- Tôi không rõ ý của ông, chẳng lẽ trong chuyện này còn có chuyện khác?

Cảnh sát Trần ho khan một tiếng nói:

- Thực tế, hôm nay chúng tôi tìm cậu không chỉ vì chuyện của Hứa Gia Minh...

Dừng lại một chút, ông ta lại nhìn Mạc Ngôn chăm chú nói:

- Mạc tiên sinh, chẳng lẽ... Cậu thực sự không rõ hiểu tôi đang nói đến cái gì sao?

Thực ra ông ta cũng có chút hoài nghi Mạc Ngôn thừa nhận chính mình là hung thủ làm Hứa Gia Minh bị tổn thương, hơn nữa đại nhân vật Mã cục trưởng này mục đích gì mà lãnh nặng tìm nhẹ, che lấp mình trong vụ án Hồ Húc Đông mất tích đầy hiểm nghi.

Mặc dù mọi người đều là đồng hành nhưng công ra công, tư ra tư, vụ án Hồ Húc Đông mất tích đã là trọng án. Cảnh sát Trần không thể khinh địch buông tha điều nghi ngờ trước mắt...

333. Chương 275: Tôi Muốn Hai Cái Chân Của Hắc (2)

Mạc Ngôn lại là người thông minh lanh lợi, cau mày nói:

- Chẳng lẽ... Ông nói đến chuyện Hồ Húc Đông mất tích?

Cảnh sát Trần cũng không dấu giếm, gật đầu nói:

- Đúng vậy, hôm nay chúng tôi đến đây đơn giản nữa là vì chuyện của Hồ Húc Đông. Ông ta mất tích li kì cùng với lúc Hứa Gia Minh bị thương đến nay vẫn không rõ. Mạc tiên sinh có thể nói cho tôi biết một vài tin tức về phương diện này không?

Mạc Ngôn bỗng cười lắc đầu nói:

- Tôi còn tưởng bọn họ đã xử lý tốt chuyện này rồi...

Cảnh sát Trần nghe thấy vậy mắt sáng lên nói:

- Bọn họ là ai?

Mạc Ngôn cười vui vẻ nói:

- Về chuyện này, các ông đi tìm người của cục quốc thổ đi, chuyện có hơi nhạy cảm tôi cũng chỉ nói nhiều đến vậy thôi.

Cục quốc thổ?

Cảnh sát Trần và cảnh sát Lý ngẩn người ra.

Là cảnh sát, đương nhiên bọn họ rất rõ về cục quốc thổ, có thể nói phàm là cục quốc thổ, người ẩn hiện dù là việc lớn hay nhỏ, mắt xích thì đều chuyển về những người kia.

- Quay về gọi cho lãnh đạo của các ông thì sẽ tìm được đáp án...

Mạc Ngôn nhún vai, bắt đầu muôn đoải khác nói:

- Tôi cũng đã nói, thời gian không còn sớm nữa tôi không giữ hai vị.

Đối với hai người cảnh sát kia tuy chuyện vẫn còn mờ mịt nhưng ít ra cũng có một phương hướng. Chuyện đi này có thể nói là không tồi.

- Vậy được, chúng tôi không quấy rầy cậu nữa.

Cảnh sát Trần nói:

- Mặt khác, người đồng hành tôi phải nhắc nhở cậu về mặt công việc thì chuyện này dừng ở đây nhưng về lý cậu cũng cần phải tự chú ý...

Lấy được tin tức từ chỗ Mạc Ngôn rất nhanh đã đến tai cục trưởng La.

Lần này cục trưởng La cũng không dám thờ ơ, ông ta liên tục gọi điện cho cục trưởng Mã và cục quốc thổ.

Mã cục trưởng trả lời rất đơn giản, ông ta đang gọi điện cho cục trưởng La, giải quyết việc chung có chứng cứ thì có thể trực tiếp bắt người.

Cục trưởng La cũng là người thông minh lanh lợi há lại không nghe ra ngụ ý này?

Ý của cục trưởng Mã đã rõ ràng, nếu có chứng cứ thì không còn lời gì để nói. Nếu không có chứng cứ mà dám đụng đến cổ vấn của Tỉnh Sản thì cũng đừng có trách ta khách sáo.

Một bên là Hứa Kí một bên là lãnh đạo trực tiếp. Cục trưởng có đặc tộ với ai cũng không nổi nhưng đây đúng là kết quả mà ông ta đang suy nghĩ.

Nếu là thần tiên thì tùy thần tiên đánh nhau, mình nhiều nhất cũng chỉ là truyền lời. Về mặt công việc việc này tự kết thúc rồi.

Vì thế, ông ta lập tức báo việc này cho Hứa Kí còn Hứa Kí sau khi nhận được điện thoại chưa nói gì đã cúp máy ngay.

Còn về bên cục quốc thổ đối phương đã trả lời thuyết phục, việc này đề cập đến bí mật quốc gia quý cục có thể phá án.

Vì thế cục trưởng La đã đem đáp án thuyết phục này đến Minh viên và người của Hồ gia.

Đối với cục trưởng La và thị cục mà nói, sau hai cuộc điện thoại này chuyện này có thể thoát thân được rồi.

Nhưng đối với Hứa gia và Hồ gia, chuyện còn chưa chấm dứt, hơn nữa bọn họ bằng những còn đường khác nhau đã biết được Mạc Ngôn... Đúng, đúng là người kia.

Hứa Gia Minh nằm ở trên giường thấy Mạc Ngôn nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Đúng vậy, chính hẳn... nhìn ở giấy chứng nhân không rõ lắm nhưng nhìn tấm ảnh này thì rất rõ.

Người trên giường bệnh cầm ảnh chụp đúng là người của Hồ gia, người này

Ông ta nhìn thấy Hứa Gia Minh nói:

- Gia Minh, bây giờ cha cậu có ý gì?

Hứa Gia Minh nói:

- Người họ Mạc này có Mã cục bảo vệ, Tưởng Thiên Hiếu lại không chịu phối hợp, ý của cha tôi là để sau một thời gian nữa hãy nói.

Hồ Bàn cau mày nói:

- Gia Minh, lời này có chút khó nghe, hiện giờ Húc Đông còn chưa rõ, các cậu chờ nổi chứ tôi đây thì không thể chờ nổi.

Dừng lại một chút, ông ta lại nói thêm:

- Ngoài ra, rốt cục là hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tôi lại nhận được tin Húc Đông mất tích có quan hệ đến người của cục quốc thổ?

Về mặt của Hứa Gia Minh xám lại nói:

- Cục quốc thổ? Đó là đơn vị gì?

Hồ Bàn kiềm chế thần sắc một lát sau cười khổ giải thích nói:

- Nó là để bảo vệ trị an của tổ quốc...

Hứa Gia Minh chợt nói:

- Thì gia là quốc an... Một đơn vị không tồn tại mạnh mẽ, phương diện này bọn họ muốn làm gì?

Cái gọi là một trăm dạng người giống nhau, tất phải nói, trên đời này cso Mạc Ngữ đồng ý thay mặt tiến lên đương nhiên cũng có một Hứa Gia Minh dốt nát như vậy.

Thấy vẻ mặt của Hứa Gia Minh không đúng lắm Hồ Bàn cũng không nói gì.

Nhưng nói lại, ông ta ít nhiều cũng có hiểu về chức năng của cục quốc thổ nhưng cũng chỉ có hạn. Còn Hứa Gia Minh thật ra cũng không khá hơn chút nào.

Hai người này, một người thì dốt nát, một người thì là con thương gia, hơn nữa cảm tình của cục quốc thổ trong nhân dân rất yếu có rất nhiều người không biết nó có khác cục cảnh sát không này không biết và kinh ngạc cũng là hợp lý thôi.

- Nếu đã có quan hệ với cục quốc thổ, vậy thì các ông có thể tìm bọn họ để hỏi không? Các ông là người quen, đợi tôi tìm người đi hỏi giúp...

Hứa Gia Minh nhân tiện nói.

Hồ Bàn nói:

- Hỏi thì hỏi rồi nhưng đám người kia rất chán ghét, một cuộc điện thoại đã từ chối chúng tôi.

Hứa Gia Minh nói:

- Không phải? Loại tiểu nha môn này có giá... Ông chờ, tôi sẽ đi tìm người hỏi giúp các ông.

Hồ Bàn nói:

- Thôi, bỏ đi... Việc này nhất định là tên họ Mạc đã giở trò quỷ, trừ khi cha cậu ra mặt nếu không thì sẽ không hỏi ra nguyên do đâu.

Hứa Gia Minh nói:

- Vậy bây giờ ông có ý gì? Chẳng lẽ cứ chờ đợi như vậy sao?

Hồ Bân cau mày nói:

- Tôi đang lo, liệu có cần trực tiếp tìm tên họ Mạc kia không?

Hứa Gia Minh mắt sáng lên nói:

- Vậy thì đi thôi, tôi ủng hộ ông.

Y bị Mạc Ngôn cắt đứt một chân, ngoài việc đau khổ ra thì tinh thần cũng như bị sỉ nhục.

Đường đường là một công tử quý gia, bị người ta cắt chân một cách không rõ ràng, chuyện này đối với y là một đại sỉ nhục. Có thể nói, chuyện này trước khi chưa có kết quả thì y còn phải xấu hổ với bạn bè.

Hồ Bân nói:

- Không giấu gì cậu, người tôi cũng đã tìm rồi, bây giờ điều tôi lo lắng chính là ngộ nhờ xuống tay mạnh thì sẽ khó tránh khỏi những phiền toái không cần thiết. Cậu có biết, tên họ Mạc kia còn có Tỉnh Sảnh bảo vệ không?

Hứa Gia Minh lập tức ngắt lời ông ta nói:

- Việc này không cần lo lắng, cái gọi là huyện quan không bằng hiện quan, chỉ cần ông không để lại dấu vết thì chuyện khác tôi bao hết. Cục trưởng thì sao, cha tôi vẫn là phó bộ. Ông ta có thể bao che cho họ Mạc kia thì cha tôi cũng có thể che chở được cho các ông. Hơn nữa chuyện này ít nhiều cũng cần tiền... Ngộ nhờ thuộc hạ có để lại dấu vết gì, tốn ít tiền cũng có nhiều kẻ đồng ý chết thay.

Hồ Bân cười u ám nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy có thể nói Húc Đông là tốt nhất, nếu không coi như thay cậu báo thù vậy.

Hứa Gia Minh chìa hai ngón tay ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tôi muốn hai cái chân của hắn.

Hồ Bân nói:

- Không thành vấn đề, chỉ cần cậu phụ trách xử lý phần đầu và cuối thì tôi cam đoan này mai tên họ Mạc sẽ phải nằm trên giường bệnh.

Hứa Gia Minh cười nói:

- Tốt nhất là cũng ở bệnh viện với ta.

- 50 vạn?

Trong chiếc xe thương vụ màu đen, một người đeo kính râm trông có vẻ hào hoa phong nhã, nhìn thấy Hồ Bân liền cười nhạo:

- Hồ tiên sinh, anh cho rằng chúng tôi là đồ rách nát sao? 50 vạn ấy còn chưa đủ cho huynh đệ chúng tôi uống rượu, chứ đừng nói gì ông vào cửa.

Nhìn qua cửa kính xe 36 hào viện thấp thoáng trong rừng cây, y lại tiếp tục nói:

- Tòa biệt thự này giá trị ít nhất cũng đáng ngàn vạn lần, người ở trong đó chắc là giàu có. Ông muốn cho tôi làm việc hắn không thành vấn đề dù sao chúng tôi ăn bát cơm này chỉ cần giá thích hợp thì tí phú tôi cũng sẽ ra tay nhưng điểm mấu chốt của vấn đề là giá của ông không thể hiện thành ý.

Hồ Bân cười nói:

- Bên Uyển Lăng này tuy tôi không quen nhưng cũng biết, ăn bát cơm của người này không chỉ có riêng cậu.

Người đang ông đeo kính nhún vai:

- Không sao cả, ông có thể đi tìm người khác...

Dừng lại một chút y lại nói tiếp:

- Có câu làm gì cũng có luật lệ, nói cho ông hay ăn bát cơm của người này cũng phải có quy tắc. Đây là thịt có giá của thịt, xương có giá của xương. Nếu muốn tôi giúp ông thu thập cái vỏ bọc, 10 vạn tôi sẽ làm. Có thể, mục tiêu của ông là quý nhân trong cao cấp kia, điều này có thể đánh đồng được sao?

Hồ Bân không một chút kiên nhẫn nói:

- Vậy cứ nói thẳng giá đi.

Người đàn ông đeo kính tỉnh táo lại nói:

- 150 vạn!

Hồ Bân cau mày nói:

- Anh cũng quá đen tối.

Người đàn ông đeo kính nói:

- Một chút cũng không đen tối... 150 vạn này thực ra chia 3, người thứ nhất 50 vạn là trụ cột, người thứ hai 50 vạn là vất vả phí cho các huynh đệ, cuối cùng 50 vạn là cho đệ tử quýt làm cam chịu.

Hồ Bân suy nghĩ nói:

- Tôi đồng ý nhưng chuyện phải lo liệu suôn sẻ cho tôi.

334. Chương 276: Giáo Sư Biến Thái

Người đeo kính hào phóng nói:

- Bao ở trên người của tôi! Thứ nhất xin hỏi các huynh đệ kia, thứ hai cắt của người đó hai cái đùi, tôi nói không sai chứ?

Hồ Bân gật đầu nói:

- Vậy thì bắt đầu đi.

Người đàn ông đeo kính nhìn trời nói:

- Còn hơn một tiếng nữa là trời tối, đợi đã. Đúng rồi, Hồ tiên sinh cảnh sát bên này đều chuẩn bị tốt chứ? Đừng có đến lúc chuyện phát sinh xong xuôi thì cảnh sát lại xông tới.

Hồ Bân thản nhiên nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần cậu giải quyết vấn đề trong vòng một tiếng thì tuyệt đối sẽ không có cảnh sát đến quấy rầy đâu.

Người đàn ông đeo kính cười nói:

- Tôi yên tâm rồi... Làm việc thay người có tiền phải suôn sẻ chứ.

Nói xong, y đi xuống đi về chiếc hơi cũ ở đằng xa.

Nhìn người kia rời đi, trong mắt Hồ Bân thoáng hiện sự căm ghét.

Thân là đệ tử Hồ gia, người đàn ông kia không phải là không có qua lại nhưng qua lại càng nhiều thì y lại càng là người đáng kinh bỉ.

- Người có ngày hôm nay không có ngày mai, 150 vạn hãy tự mình mua quan tài đi...

Gã cười khinh miệt rồi nhắm mắt lại ngồi tựa lưng vào ghế xe.

Trời rất nhanh đã đen lại, ánh đèn rực rỡ Hồ Bân mới gọi điện cho người đàn ông đeo kính chuẩn bị động thủ, sau đó sắp xếp lái xe đến 36 hào viện lấy phương tiện chính mình đi thường thức màn này...

Chiếc xe không cũ không mới kia sau khi khởi động đã từ từ chạy về hướng 36 hào viện.

Sau mấy phút đồng hồ nó đã đứng trước cửa 36 hào viện.

Lúc này tuy trời đã tối nhưng đèn của 36 hào viện rất sáng, soi rõ trước cửa.

Hồ Bân thấy rõ, trong xe tải có 4 người, khuôn mặt đều rất hung hãn, cao lớn vạm vỡ hơn nữa bên hông bọn họ còn căng phồng lên hình như cất giấu cái gì đó...

Ngay sau đó người đàn ông đeo kính không vội gõ cửa mà thông dong nói đổi xe chính lại âu phục nhiều nếp nhăn.

Là bằng những nếp gấp sau đó người đàn ông kia mới chậm rãi bước xuống đi vào cửa 36 hào viện.

Mười mấy giây sau cửa đại đã bị mở ra.

Trong nháy mắt 4 người đàn ông vạm vỡ đã đi vào cửa, một người trong đó rút súng ra, hung hăng chỉ vào người mở cửa...

Người thanh niên mở cửa dường như bị choáng váng, bị 4 người bao vây liên tiếp lùi về phía sau, giống như một con thỏ trắng yếu trong nháy mắt đã bị lũ sói bao vây.

Lập tức người đàn ông đeo kính đi vào bên trong.

Thấy cảnh như vậy Hồ Bân bật cười lấy thuốc ra hút, thích ý hít một hơi.

Sau khi cửa 36 hào viện bị đóng lại hình như cũng không có dấu hiệu mở ra nữa.

Nhìn cảnh cửa kia Hồ Bân có thể tưởng tượng bên trong nó một cảnh máu người khác không đành lòng nhìn thấy sẽ diễn ra thê thảm.

Thực ra trong 36 hào viện cũng không có cảnh đầm máu, không chỉ không có máu mà thậm chí còn có điểm buồn cười.

Người đang ông đeo kính dẫn đầu 5 ác khách đang giơ hai tay lên cao đi dọc tường, một chữ gối đã quỳ dưới tường.

Người đàn ông đeo kính vác trên đầu một hòn đá tròn, lúc này đang cất lực duy trì sự cân bằng cố gắng giữ tảng đá trên đầu lâu một chút...

Một cô bé đứng phía sau nghiêng đầu cười hì hì nói:

- Không được làm rơi, dám làm rơi, tôi sẽ mời nếm thử mùi vị của người vừa rồi...

Dưới chân cô gái là mất khẩu súng nếu quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện mấy khẩu súng này còn lẫn cả máu răng nữa.

Người đàn ông đeo kính này kêu đau trong lòng, lớn còn chưa tính, một kẻ tiểu nhân biến thái, một đứa nhỏ đâm người, còn đau hơn đao. Đáng sợ nhất chính là ngoài đau ra còn có hàn khí không chạy trong người người đông lạnh ngay cả xương cũng đau.

Lúc này chỉ cách lúc người đàn ông đeo kính khi lọt vào sân có 5 phút đồng hồ.

Trong cửa viện những người đàn ông này đều có suy nghĩ giống nhau tất cả đều nằm trong tay mình.

Nhưng chuyên phát sinh tiếp theo quá sự tưởng tượng của bọn chúng.

Ngay lúc cửa bị mở người thanh niên ngoảnh mặt kính ngạc và sợ hãi nhìn về phía mọi người và cười.

Hắn cười rất xán lạn như gió mùa xuân.

Cảnh tượng bắt đầu từ khắc này có chút thay đổi.

Trên thực tế sau đó xảy ra những chuyện gì người đàn ông đeo kính cũng cảm thấy hồ đồ.

Y chỉ nhớ rõ, chính mình trong nháy mắt của người này cùng với 4 thủ hạ của mình không hề có điểm báo trước ùm ùm ngã vào nhau. Trên người bọn họ là súng cũng giống như bị từ trường hút lại họ ào ào bay đến dưới chân người thanh niên.

Tiếp sau đó là bị hắn bạt tai rồi ngã xuống.

- Thật thà thì cho về nhà ăn tết, kháng cự thì lao xuyên thủng mặt.

Tiểu cô nương cười nói phía sau người đàn ông đeo kính:

- Bây giờ thì hãy khai báo mục đích đến đây đi, công đầu tiên có thưởng ...

- Tôi khai báo!

Thân là lão đại, người đàn ông đeo kính là người thứ nhất đứng ra hưởng ứng lời của cô bé.

Trong lòng y biết rõ chính mình đã thành một đồng sắt rồi.

Đổi lại là bình thường rất có thể y đã lựa chọn cách cứng nhắc.

Có câu mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng...

Nói ngắn gọn chính là có gan thì giết chết ta, nếu không giết được ta quay đầu lại ta sẽ giết chết ngươi.

Thông thường mà nói, lúc vào phòng y không sợ chết tinh thần ấy thông thường cũng có hiệu quả.

Nhưng hôm nay không giống như vậy, y căn bản là không ngoan cố chống cự.

Nguyên nhân rất đơn giản, người ngồi trong tiểu viện này rất quái tà.

Nhất là tiểu cô nương kia, y căn bản là không biết cô xuất hiện khi nào. Trước đó y còn không có cô ta vậy mà sau khi mình ngã xuống đất thì tiểu cô nương này ở đâu nhảy xổ ra, ngồi xổm trên mặt đất cười dài dùng ngón tay đâm lên người mình...

Mà cái ngón út của cô ta giống như cái tram vậy chỉ nhẹ mà cũng đủ làm cho người ta cảm thấy đau đớn đến tận linh hồn.

Y thấy rõ, một đại, một tiểu này hẳn là những kì nhân dị sĩ có trong truyền thuyết, mình muốn chơi đùa trước mặt họ, lớn nhất chính là giết người diệt khẩu, sau đó là tiêu hủy dấu vết.

Cho nên y đã không một chút do dự mà khai Hồ Bán ra.

- Thì ra là người của Hồ gia, đúng là phiền toái.

Một to một nhỏ trong tiểu viện đương nhiên là Mạc Ngôn và Tiểu Vân La.

- Vân La, người ở phía ngoài gia cho con gọi điện cho Phương Chính. Hãy nhớ, đem những người này đến nơi, ra tay phải có chừng mực không cho phép ra mạng người lại càng không được dọa người.

- Được, cha!

Tiểu cô nương ngoan ngoãn đáp, sau đó nhảy nhót ra mở cửa.

Nghe hai người này nói chuyện xong, người đàn ông quỳ dưới đất vô cùng sợ hãi...

Mã rốt cục là ai?

Một đứa nhãi ranh giậy một tiểu ác.

Nhất là cái câu dặn dò kia không cho phép ra mạng người, nghe mà giống như đại nhân dặn dò nhi đồng không được ăn vụng đường vậy, lại thầy giáo này cũng quá biến thái rồi.

Sau khi Phương Chính nhận được điện thoại của Mạc Ngôn lập tức mang người đến 36 hào viện.

Vào đến cửa, ông ta đã nhìn thấy một hành đàn ông đang quỳ

- Xấu hổ quá, lần này là do chúng tôi sơ sẩy. Gần đây bạn quá không lo lắng thông báo được đến người của Hồ gia.

Phương Chính nói tạ lỗi:

- Đây là sai lầm của nhóm công tác khiến cậu gặp phiền toái rồi.

Trên thực tế ông ta giải thích thuần túy là vì cho Mạc Ngôn một cái công.

Bởi vì theo lệ thường, trước khi chuyện còn chưa rõ ràng thì cục quốc thổ không thể đem sự thật thông báo với Hồ gia được.

Đối với lần này, Mạc Ngôn cũng rõ liền cười nói:

- Phương cục, khách sáo rồi. Tôi mời ông đến, chính là muốn ông mang những người này đi, giao họ cho cảnh sát thì không thích hợp lắm mà thả thì lại càng không được tôi nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy giao cho ông xử lý là thích hợp nhất.

Phương Chính gật đầu nói:

- Không thành vấn đề những người này cứ giao cho tôi. Mặt khác chuyện này tôi đã thông báo lên tổng bộ, tôi tin là Hồ gia sẽ không có người đến quấy rầy câu nữa đâu.

Phương Chính mang đám người của Hồ Bân đi, lúc đó đã là hơn 8h tối.

Chờ sau khi Phương Chính đi, Mạc Ngôn nhìn về phía Vân La nói:

- Vừa rồi họ Hồ nói Hứa Gia Minh dưỡng thương ở bệnh viện nào?

Vân Lan nói:

- Bệnh viện Từ Hòa. Cha, trước kia cha làm việc ở chỗ nào?

Mạc Ngôn gật đầu cười hỏi:

- Có muốn đến chỗ cha từng làm việc xem qua chỗ đó không?

Vân La mắt sáng lên nói:

- Con có thể đi cùng cha sao?

Mạc Ngôn lắc đầu cười nói:

- Không phải đi cùng ta mà là một mình con đi.

Vân Lan ngạc nhiên nói:

- Cha, cha chịu thả cho con ra ngoài sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Con tiến bộ rất nhanh, nằm ngoài dự tính của ta đương nhiên là con có thể ra ngoài mà không có vấn đề gì.

Là đêm, Hứa Gia Minh dưỡng thương ở bệnh viện Hiền Hòa.

Nhưng làm cho người khác thấy kỳ lạ chính là, không ai biết hung thủ nén vào phòng bệnh thể não mà các thiết bị theo dõi ngoài hành lang đều không có hình ảnh của hung thủ. Đương sự duy nhất là Hứa Gia Minh vị đại công tử lúc ấy đang ngủ đồng nghĩa với việc không biết hình dáng hung thủ sao.

335. Chương 277: Gặp Nhau Lần Thứ 3

Mười mấy phút sau, chuyện này đã đến tai Hứa bí thư.

Vị tỉnh ủy thường vụ này tức giận không kiềm chế được liền trực tiếp gọi điện thoại cho cục trưởng...

Không ai biết ông ta và cục trưởng Mã nói những chuyện gì nhưng làm cho người ta nhớ lại là ngay ngày hôm sau ông ta đã mang Hứa Gia Minh đi bệnh viện khác. Cho đến lúc hai chân của anh ta khỏi hẳn cũng không quay về Uyển Lăng nữa.

- Tiến bước Hứa Gia Minh... Vốn là vị đại công tử Hứa gia này gây sự với người khác trước, sau đó lại còn thuê hung thủ đến cửa nhà người ta, với tính tình của lão Mạc cắt đứt hai chân của y cũng coi như đã khách sáo rồi. Tiểu Hứa không hiểu chuyện nhưng lão Hứa thì trong lòng rõ như tuyết có kết quả này thì hãy cười trộm đi.

- Quan trọng nhất là chuyện này có rất nhiều liên lụy. Ngoài mặt ân oán ra còn có cả cục quốc thổ. Lão Hứa đã có mấy chục năm làm chính trị, sao ông ta lại không biết phức tạp? cho nên nói Hứa gia cất bước đi chính là lựa chọn tốt nhất.

ở trong phòng khách nhà họ Mã, cục trưởng Mã ngồi trên ghế tán gẫu với ông bạn già của mình.

Mã phu nhân không có hứng thú với chính trị nhưng cũng thích cái lo bát quái trong đó, nghe vậy mà cảm than nói:

- Lão Mã, nếu ông không nói tôi cũng không biết chỗ nào, khen cho lão Hứa, bình thường là một người uy phong mà mấy hôm nay cứ như

Cục trưởng Mã cười nói:

- Tin của bà đúng là tin vỉa hè, bà không tận mắt nhìn thấy sao biết là người ta như quả cà.

Mã phu nhân lườm ông ta nói:

- Vâng, vâng tôi là tin vỉa hè chỉ là mấy ngày hôm nau, tin của A tỉnh không thấy có hình ảnh của ông ta mà thôi?

Cục trưởng Mã nói:

- Khiêm tốn một chút ai bảo việc này còn liên quan cả đến cục quốc thổ?

Dừng lại một chút, ông ta lại quay sang dặn dò Mã phu nhân:

- Nói đến việc này, tôi cảm thấy bà tốt nhất là bớt thời gian về nhà một chuyến, nói cho mẹ để đứng ra ngoài nói lung tung. Nhất là Khúc Thanh lần này có thể mang cái mạng nhỏ đấy về là phúc còn lớn đấy nếu còn có lần sau thì không ai cứu được cậu ta đâu.

Mã phu nhân lườm ông ta một cái nói:

- Cậu này một năm ông đã nói đến 8 lần rồi, ông không thấy phiền hay sao?

Mã cục trưởng thở dài nói:

- Cậu này nói nhiều tôi cũng không ngại phiền... vị trí của người này có rất nhiều nguyên nhân không phải là tự thân, mà là liên lụy đến hậu bối. Bây giờ có nói thế nào, đúng rồi. Chính là vết xe đổ của Hứa Gia Minh, lão Hứa lần này suýt nữa đã bị con trai hại chết rồi...

- Có người đã tỉnh lại?

Mạc Ngôn cầm di động nói:

- Phương cục, nếu tiện có thể đi xem một lát không?

Qua mấy ngày ngủ say, được những y tá chăm sóc đã có 4 người tỉnh lại. Mà Phương cục cũng tuân thủ nghiêm ngặt những gì đã thương lượng với Mạc Ngôn, trước tiên là gọi điện thông báo cho hắn.

Đầu dây bên kia, Phương Chính cười nói:

- Cậu cũng không được... trưởng phòng Sở còn chưa tỉnh lại, chỗ tôi còn đàn thiếu chuyên gia như cậu.

Mạc Ngôn nói:

- Được rồi, nói địa chỉ đi tôi sẽ qua ngay.

Phương Chính nói:

- Hay là để tôi cho xe đến đón cậu, quy tắc bên kia khá nghiêm không có nguyên nhân đặc biệt người và xe không giống là không được vào.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vậy được, tôi chờ ở nhà.

Nửa tiếng say, một chiếc xe khá tầm thường đã dừng trước cửa 36 hào viện.

Chiếc xe này bụi bẩn , chạy còn rất nặng mùi xăng giống như mấy năm rồi chỉ chạy ở quê và thị trấn chuyên vận chuyển hành khách vậy.

Tài xế không phải ai khác mà chính là Lộ Lương.

- Lộ khoa, đích thân đến đón tôi?

-

Mạc Ngôn đi đến trước xe, thở dài:

- Tôi nói này Lộ khoa, ông đi xe này cũng quá buồn xỉn. Theo lý thuyết, các ông cũng không thiếu tiền mà.

Lộ Lương nói:

- Chúng ta muốn đi đến chỗ nhảy cảm cũng phải giữ bí mật, loại xe này thích hợp sẽ không làm cho người khác chú ý đâu.

Mạc Ngôn gật đầu:

- Thì ra là như vậy...

Nói xong hắn lên xe ngồi vào ghế tay lái phụ nói:

- Lộ khoa, hiện tại có mấy người đã tỉnh lại? tình trạng thế nào?

Lộ Lương nổ máy, quay đầu xe nói:

- Trước khi đến, thì đã có 5 người tỉnh lại trong đó có người đảm bảo là Đỗ Khuyết. Còn tình trạng theo như bác sĩ nói nhìn dưới góc độ y học thì tất cả đều bình thường.

Mạc Ngôn nói:

- Các ông có tiến hành thăm hỏi không?

Lộ Lương nói:

- Còn chưa kịp...Những người này thì có 3 người là tu sĩ, nói bình thường đối với bọn họ căn bản là không có tác dụng gì. Ý của Phương cục là chờ cậu đến rồi nói sau.

Mạc Ngôn nói:

- Tâm trạng của bọn họ thế nào?

Lộ Lương cười nói:

- Tạm được... nhất là mấy người kia, hậu duệ đạo môn thích ứng được mọi hoàn cảnh. Thực tế bọn họ cũng tương đối hiểu về hoàn cảnh của chúng ta cũng không dựa vào tu vi để làm liều.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cho dù bọn họ làm liều thì các ông có chắc là sẽ có cách ứng phó không?

Lộ Lương liếc nhìn Mạc Ngôn có vẻ tự giễu nói:

- Không phải tất cả hậu duệ đạo môn đều biến thái giống cậu đấy chứ?

Những câu này của Lộ Lương là có tầng ý nghĩa, đầu tiên là rõ rõ thái độ đối với hậu duệ đạo môn, bên cục quốc thổ nhất định sẽ dùng thủ đoạn để kim hãm, tiếp là cảm thán dùng thủ đoạn như vậy cũng chỉ là vì người khác, đối với người khác có lẽ là dùng được nhưng đối với một tu sĩ như Mạc Ngôn thì dường như không hề có tác dụng.

Mạc Ngôn cố gượng xem như một người khiêm tốn , nghe xong những câu này hắn không nhàn mà cười nói:

- Để sau đi, tôi nghĩ trước tiên là đi thăm Đỗ Khuyết cái này không thành vấn đề chứ?

Lộ Lương nói:

- Đương nhiên là không thành vấn đề, do cậu và y có gia tiếp không thích hợp lắm nhưng đây cũng là hi vọng của Sở chúng tôi.

Nửa tiếng sau chiếc xe bụi bẩn đã lao vun vút vào căn cửa của cục quốc thổ ở ngoại ô thành phố.

Nhìn bên ngoài rất cũ nát thực ra nó được xây dựng trên cái nền của một kho hàng.

Nhưng khi đi vào trong căn cứ cũng không khác gì một động thiên...

Xe chạy rất nhanh vào một kho hàng.

Lộ Lương dừng xe lại nói:

- Đây chính là cửa ra vào của căn cứ, xuống xe thôi...

Mạc Ngôn đi xuống xem nhìn xung quanh sau đó chà chà lên mặt đất nói:

- Công trình ngầm?

Lộ Lương cười nói:

- Đúng vậy, khi y tể ở bên trong, toàn bộ chỗ này đều đặt dưới mặt đất 5m.

Mạc Ngôn nói:

- Nơi này của các ông cũng không phải tổng bộ, không phải đơn vụ quân sự, không cần phải cẩn thận như vậy chứ?

Lộ Lương giải thích nói:

- Nửa thế kỉ trước, chỗ này chính là nhà xưởng quân sự, tất cả tiêu chuẩn đều theo thời chiến.

- Thì ra là như vậy...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi còn tưởng các vị cố tình làm nó dưới mặt đất.

Sau mấy phút đồng hồ, Mạc Ngôn đã đi thang máy với Lộ Lương đến khi y tể.

Nơi này trừ cái không có ánh sáng ra thì cũng không khác gì bệnh viện. Đương nhiên so với bệnh viện thường thì chỗ này yên tĩnh hơn nhiều.

Lộ Lương đi vào phòng y tể đến chỗ bàn quản lý đăng kí với ban hộ sĩ kí tên sau đó ngẩng đầu lên nói với Mạc Ngôn:

- Đỗ Khuyết ở phòng 012, cần tôi đi cùng không?

Theo quy định thì ông ta phải đi toàn bộ hành trình cùng với Mạc Ngôn để ghi chép.

Nhưng Phương Chính đã sớm dặn dò, Mạc Ngôn là ngoại lệ khi tiếp xúc với hắn dù là chuyện lớn hay nhỏ tốt nhất là lên hỏi ý kiến hắn sau đó làm theo quyết định của hắn.

Dùng lời của Phương Chính thì đây không phải là không cố ý lấy lòng mà là tôn trọng một loại quyền uy.

Lộ Lương thấy Mạc Ngôn tiếp xúc với người của cục quốc thổ tương đối nhiều, đồng ý với quan điểm này của Phương Chính. Ông ta cũng hiểu biết hơn về hậu duệ đạo môn, ông ta cũng bắt đầu hiểu người như Mạc Ngôn theo đuổi không giống người thường. Bọn hắn là để ý đến tương sinh chi đạo chứ danh lợi và quyền sắc căn bản là không để vào mắt.

Bất kể là ai, không theo đuổi tài sắc danh lợi thì tâm tính chưa chắc đã thuần khiết hơn người thường, nhưng khẳng định là thuần khiết hơn rất nhiều.

Người thuần túy làm việc thường không rõ ràng, coi rẻ âm mưu và quỷ kế.

Trong mắt Lộ Lương, Mạc Ngôn cũng là một người như vậy, dù là chuyện gì cũng rõ ràng trực tiếp không dài dòng lại càng không biết sử dụng mưu mẹo nham hiểm. giao tiếp với người như vậy, thực ra rất đơn giản một là tôn trọng hắn, hai là nói thẳng không vòng vo.

- Nếu tiện thì để tôi đi một mình đi.

Mạc Ngôn không thích phía sau lại có cái đuôi hăn nói không chút do dự.

Lộ Lương gật đầu nói:

- Đi thẳng hành lang sau đó rẽ phải là đến nơi.

Chờ Mạc Ngôn đi khỏi, hai y tá trực ban không nhịn được nói:

- Lộ khoa trưởng người kia là ai? Để cho hăn một mình tiếp xúc với người bệnh có đúng quy định không?

Lộ Lương cười nói:

- Người này à, bây giờ đang là cố vấn của chỗ chúng tôi... Còn quy định, quy định là chết, người là sống.

Đỗ Khuyết nằm trên giường bệnh, hai mắt nửa nhắm nửa mở nhìn lên trần nhà.

Sau khi tỉnh dậy, y biết đây là chỗ nào. Thân là tu sĩ mặc dù y không trực tiếp qua lại với cục quốc thổ nhưng với tổ chức này y không xa lạ gì. Cho nên muốn làm rõ đây là chỗ nào, y liền sử dụng ý niệm trong đầu. Chỗ này nhìn như bệnh viện, mấy cô y tá trực ban cũng chỉ là mấy cô gái bình thường. Nhưng Đỗ Khuyết tin là nếu mình dời khỏi chỗ này sẽ có vô số họng súng chĩa vào mình.

Quan trọng nhất là y cô độc là một giáo sư lịch sử cũng có chút ràng buộc với thế tục. Cái gọi là hòa thượng y không hi vọng chuyện mình làm lại tự chuốc lấy phiền toái.

336. Chương 278: Người Quen Cũ

- Ôi, không biết Mạc Ngôn bên kia thế nào?

Đỗ Khuyết nằm trên giường, nhìn mặt không có vẻ gì nhưng trong lòng thì bồn bễ sóng dậy.

Y không biết tại sao mình lại rơi vào tay của cục quốc thổ? Lại càng không biết sau cái đêm quỷ dị đó Mạc Ngôn đã lấy được đan thư một cách thuận lợi...

- Hăn đích thực là một tu sĩ đập phá thiên quan...

Đỗ Khuyết đang suy tư thì có người gõ cửa.

Y tưởng là bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe nên đã thuận miệng nói:

- Nói với các người nhiều lần rồi, tôi không có bệnh, không cần phải kiểm tra. Ngoài ra, sao đến giờ lãnh đạo của các cô không thấy xuất hiện? chẳng lẽ các cô tính giam tôi cả đời hay sao?

- Lão Đỗ, cảm giận lớn quá rồi.

Mạc Ngôn đứng ở cửa cười dài nói.

Thấy tiếng của Mạc Ngôn, Đỗ Khuyết không khỏi ngẩn người ra lập tức ngồi dậy nhìn Mạc Ngôn đứng cửa nói:

- Sao lại là cậu?

Mạc Ngôn đi vào phòng bệnh, ngồi xuống ghế ở trước giường nói:

- Có thể không phải là tôi sao...

Đỗ Khuyết từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng nói:

- Mạc tiên sinh, thật không ngờ lại thấy cậu ở đây, thật sự là khiến tôi giật mình!

Dừng lại một chút, ông ta lại nói với vẻ nghi ngờ:

- Mạc tiên sinh, cậu không giống tôi, cũng là bị bọn họ...

Ông ta định nói hết nhưng trong ý tứ lại để lộ ra vẻ nghi ngờ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải như ông nghĩ đâu tôi và cục an ninh chỉ có chút quan hệ hợp tác thôi.

Đỗ Khuyết lập tức nói:

- Thì ra là như vậy... Tôi nói với tu vi của Mạc tiên sinh, sao lại bị giam giống tôi ở nơi này thế?

Khẩu khí của ông ta vừa mang sự bất đắc dĩ vừa có chút tự giễu nhưng sắc mặt lại thoải mái hơn nhiều.

Đỗ Khuyết mà nói thì Mạc Ngôn đến không thể nghi ngờ tin tốt lành, trong chuyện này ẩn chứa 2 tin tức.

Đầu tiên, Mạc Ngôn như đã hiện thân, hơn nữa vẻ mặt còn thoải mái với ý nghĩ này rất có thể hẳn đã mang đơn thư tới.

Tiếp theo Mạc Ngôn tự xưng có quan hệ hợp tác với cục an ninh A tỉnh, như vậy thì quan hệ của mình và hẳn, thoát thân từ chỗ này như ván đã đóng thuyền.

Tục ngữ có câu nhân lão tinh, quỷ lão tinh. Tuy Đỗ Khuyết đã là ông già nhưng kinh nghiệm và sự từng trải và ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấu Mạc Ngôn cũng đã suy đoán ra được nhiều tin tức.

- Lão Đỗ nói với tôi chuyện đêm đó đi.

Mạc Ngôn nói ngắn gọn:

- Có chuyện tôi luôn không suy nghĩ mà không rõ. Theo lý thuyết đêm đó ông không nên hiện ra ở đó.

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Người đã già, dễ sinh lòng nghi ngờ...

Nói xong ông ta đem những ngày đã trải qua và tâm lý từ đầu đến cuối nói hết ra.

Mạc Ngôn nghe xong cười nói:

- Nghe ông nói như thế, cũng không tính là nghi ngờ sinh ngu muội, hẳn là ông nhận thấy trong núi Hồ Lô có chuyện phát sinh.

Dừng lại một chút, hẳn lại hỏi tiếp:

- Ông vừa mới nói trận sương mù kia thực rất quỷ dị, có thể biến người thành bụi, vậy còn sau đó?

- Sau đó?

Đỗ Khuyết lắc đầu cười khổ:

- Lúc ấy vì tác dụng của ảo giác, tôi nhìn thấy rất nhiều căn bản là những cảnh tượng không có khả năng tồn tại, có bầu trời, cung điện, cũng có người dưới địa ngục... Những điều này tôi nhớ rõ nhưng say đó tôi đi đâu, làm gì thì không hề còn ấn tượng nào nữa.

Mạc Ngôn gật đầu không hỏi tiếp nữa.

Đỗ Khuyết lại có chút không nhận được, mang vẻ mặt chờ đợi rồi lại nói cẩn thận:

- Mạc tiên sinh, chúng tôi chưa từng nghe thấy đồ vật kia, ngài đã lấy được rồi sao?

Đồ vật kia dĩ nhiên là đơn thư rồi, vừa hỏi lúc này trong lòng Đỗ Khuyết vừa có sự nghi ngờ vừa có sự chờ đợi.

Lo lắng đây chính là địa bàn của cục an ninh, ông ta không dám hỏi trực tiếp mà phải dùng cách khó hiểu.

Mạc Ngôn thì không băn khoăn được nhiều như vậy gật đầu nói:

- Đã lấy được hơn nữa, toàn bộ đã viết ra giấy, chờ khi ông ra khỏi nơi này tôi sẽ giao nó cho ông.

Đỗ Khuyết nghe thấy vậy trong lòng như đẩy được một tảng đá ngấm xuống, ông ta ngồi trên giường cả nửa ngày không nói gì trong mắt tự hi tự bi...

Một lúc lâu sau, ông ta mới bực bực tâm tình nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Mạc tiên sinh, yên tâm lão hủ nhất định sẽ không làm cậu thất vọng đâu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Những lời này lại nói nữa rồi.

Đỗ Khuyết gật đầu lại nói:

- Đúng rồi, Mạc tiên sinh tôi còn một nghi vấn nhỏ, ngài có biết sao tôi lại đến đây không?

Mạc Ngôn nói:

- Đêm hôm đó, có cùng với ông gặp được người không chỉ có một người mà trong chuyện này còn có người của cục an ninh. Cũng sau ngày hôm ấy, các ông bị phán là mất tích ly kì, cho nên người của cục quốc thổ tìm tôi, hi vọng tôi có thể tìm ra tung tích của các ông. Sau đó...

Hắn nhún vai không nói nữa nhưng ý trong lời đã rất rõ ràng.

Đỗ Khuyết tỉnh ngộ nói:

- Thì ra là ngài đã cứu tôi!

Mạc Ngôn cải chính lại:

- Không thể nói là cứu các ông mà nghiên chính một chút tôi chỉ phát hiện ra các ông... Nhưng bởi vì tình huống đặc biệt tôi không mang một mình ông đi được mà phải để lại cùng với những người khác giao cho người của cục an ninh.

Dừng lại một chút hắn nhìn vào đồng hồ trên tay nói:

- Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều tôi phải đi gặp những người khác, có chuyện gì để nói sau nhé.

Nói xong hắn đứng dậy chuẩn bị dời đi.

Đỗ Khuyết thấy hắn phải đi hình như định nói gì nhưng lại thôi có vẻ như do dự.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Ông có gì muốn nói sao?

Đỗ Khuyết nói:

- Có một việc, tôi không biết nên nói thế nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Có gì ông cứ nói thẳng mọi người đều là đồng đạo, ông không cần phải cố che giấu.

Đỗ Khuyết cười khổ nói:

- Cũng không phải là tôi không muốn nói thẳng mà chuyện này ít nhiều cũng có chút hoang đường, tôi chỉ e sẽ bị người ta chê cười.

Dừng lại một chút ông ta lại nói:

- Mạc tiên sinh, khoảng thời gian trước chúng ta có từng nói tới ma và yêu quái, chỗ này có một con yêu quái...

Mạc Ngôn ngăn người ra nói:

- Yêu quái?

- Tôi cũng không dám khẳng định...

Đỗ Khuyết nói:

- Chuyện là như vậy, đêm qua lúc tôi tỉnh lại mở to mắt không thấy bất kì ai xung quanh mình nhưng có một con mèo. Nó ngồi xổm lên đầu giường nhìn tôi chăm chăm. Thực ra tôi cũng là những đã trải qua sinh

tử, nhìn mọi việc cũng hơn người thường nhưng không hiểu sao lúc bị con mèo này nhìn vào vực sâu vạn trượng tôi lại có một sự sợ hãi không nói lên lời.

Ông ta nói xong thấy Mạc Ngôn thoáng cười khổ, nhân tiện cũng nói luôn:

- Sao vậy? Mạc tiên sinh.

Mạc Ngôn cười khổ nói:

- Vậy con mèo đó có phải màu đen không?

Đỗ Khuyết kinh ngạc nói:

- Đúng vậy, chính là màu đen! Mạc tiên sinh chẳng lẽ cậu cũng gặp nó rồi?

Mạc Ngôn thở dài nói:

- Đúng vậy, thực sự là tôi đã gặp nó hơn nửa còn không chỉ một lần...

Miệng hắn nói như thể là xong, nhưng ý thức bản ngã của hắn đã vận chuyển đến cực hạn...

Mấy ngày qua hắn cũng không có thả lỏng cảnh giác với con Hắc miêu kia, dường như cứ hai canh giờ lại cảm ứng thấy hơi thở của nó nhưng vẫn không có thu hoạch gì, Hắc miêu có diệu pháp che được cảm ứng đó. Nhưng dù sao hắn chỉ đoán chứ không khẳng định được.

Lúc này nghe Đỗ Khuyết nói xong, hắn mới hoàn toàn khẳng định Hắc miêu kia quả là có chút tài năng không chỉ che được cảm ứng của mình thậm chí còn đuổi đến trước mình, đã xâm nhập vào nơi này.

- Không thể tưởng tượng được nó có thể nhanh như vậy.

Tuy rằng không thể cảm ứng được hơi thở nhưng dấu vết thì không có cách nào lau được, Mạc Ngôn vận chuyển ý thức bản ngã đến cực hạn, điên cuồng tìm tung tích của Hắc miêu.

Trong góc phòng sáng sủa dành cho người hộ sĩ, Hắc miêu đang nằm co mình vào ngoan ngoãn ngủ trong đó.

Bị ý thức bản ngã của Mạc Ngôn xâm nhập vào nơi này, cái đuôi của nó như bị người ta dẫm lên, nó cả kinh nhảy lên 3m cả lông dựng đứng.

Thật là đáng chết, người này sao tìm đến đây nhanh vậy?

Hắc miêu vừa giận vừa sợ.

Bản năng nói cho nó biết, bây giờ bỏ chạy còn kịp, dù sao nơi này cũng là khu vực ngầm, chí ít cũng có hai ống thông dẫn nó cũng có thể ung dung rút lui.

Nhưng nhiều năm chờ đợi và sự kiêu ngạo sâu trong nội tâm nó khiến nó lưỡng lự.

Đi hay không đi?

Lúc Hắc miêu do dự, Mạc Ngôn đã dùng ý thức bản ngã tập trung vào nó.

Lập tức một dòng khí lạnh đến thấu xương, hơi thở xé rách bầu trời trong nháy mắt bao phủ cả phòng dành cho người hộ sĩ.

Mạc Ngôn đã gọi ra bốn mạng hồn kiếm, từ từ tập trung lên Hắc miêu đồng thời hắn lấy di động ra gọi cho Phương Chính.

- Mạc tiên sinh, ở đây có chuyện gì?

Đỗ Khuyết không thể nhìn ra Mạc Ngôn gọi ra bốn mạng hồn kiếm, lại có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương này, sắc bén đồng thời ông ta cũng nghe thấy hắn gọi điện cho Phương Chính.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Không có gì, tôi đã tìm thấy con Hắc miêu kia, hơn nữa tôi và nó cũng là người quen cũ mà.

Đỗ Khuyết nghe thấy vậy vui mừng nói:

- Nó ... đúng là một con yêu quái sao?

337. Chương 279: Quyết Định Của Hắc Miêu

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hắc là thế... Luận về cảnh giới thậm chí nó còn hơn tôi, hơn nữa nó là mèo không phải yêu quái thì là gì?

Mấy ngày nay, tôi đang cân nhắc về cảnh giới của Hắc miêu cuối cùng tôi đã xác định tu vi của nó có lẽ không bằng tôi nhưng cảnh giới thì có khả năng hơn tôi.

Cảnh giới còn cao hơn cậu?

Đỗ Khuyết nghe xong câu này không khỏi kinh ngạc vội la lên:

- Mạc tiên sinh cần tôi hỗ trợ không?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Mặc dù cảnh giới của nó cao. Nhưng tu vi chưa hẳn đã cao, hai lần trước gặp đều là nó trốn tôi truy ... Về thực lực mà nói, tôi ăn đứt nó.

Lời của hắn tràn đầy sự tự tin, nhưng còn một câu hắn giấu trong lòng không nói ra, ngộ nhờ nó thực sự muốn trốn thì cũng không có cách hay gì. Cái loại này không cần thiên địa linh khí mà có thể thi triển thuật độn huyết, hai ngày nay Mạc Ngôn suy nghĩ mà vẫn chưa có cách nào phá được .

- Lão Đỗ, ông cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, để tôi đi xem thế nào.

Mạc Ngôn đi ra khỏi phòng bệnh nhẹ nhàng khép cửa lại.

Đỗ Khuyết ở trên giường không khỏi cười khổ... Mạc Ngôn để cho ông ta yên tâm nghỉ ngơi thực ra là hắn để mình chiếu cố chính mình, ngàn vạn lần cũng không muốn bị làm phiền thêm nữa.

Tuy Mạc Ngôn nói khéo, nhưng há Đỗ Khuyết nghe lại không hiểu?

Đương nhiên cho dù là không có những câu này Đỗ Khuyết cũng không ra ngoài xem náo nhiệt, dù sao thì nó cũng là một con yêu cảnh giới cao hơn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đi ra khỏi phòng bệnh thì hai người y tá cũng bắt đầu rút đi.

Bước đi của cô ta ung dung dứt khoát hẳn là phải trải qua huấn luyện.

Mạc Ngôn thấy thế liền dừng bước chân, lặng yên chờ người y tá đó dời đi.

Nhưng trong ý thức bản ngã của hắn cũng không buông lỏng mà tập trung vào Hắc miêu trong phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ Hắc Miêu đã không định chạy trốn. Cũng không phải nó không muốn trốn, mà trong lúc do dự nó đã bị bồn mạng hồn kiếm của Mạc Ngôn chú ý đến, ngoài thi triển thuật độn huyết ra nếu không quay đầu lại e rằng thanh kiếm này cũng sẽ không lưu tình cho nó.

Nhưng, thuật huyết độn há lại thi triển giỏi đến thế sao?

Ở đây dĩ nhiên là một thế giới khô kiệt, mỗi lần thi triển thuật độn huyết đều phải tiêu hao một giọt máu. Không giống với người tu sĩ là mỗi giọt máu của yêu tu đều rất quý, mỗi giọt đều là sinh mệnh, là tinh hoa. Nếu đã tiêu hao thì rất lâu sau đó mới có thể phục hồi lại được.

Mấy hôm trước Hắc miêu đã tiêu hao một giọt máu, lúc này chưa bổ sung được lại. Nếu không để ý đến hậu quả, khi độn huyết thậm chí có thể ngã xuống cảnh giới thấp hơn...

Cho nên, sau khi nó bị bồn mạng hồn kiếm của Mạc Ngôn tập trung, nó cần rằng lựa chọn là đứng yên tại chỗ.

Ngoài việc không được làm hao tổn máu, nguyên nhân lớn nhất thúc đẩy nó ở lại chủ yếu là không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đối với nó mà nói, vất vả đợi mấy chục năm, kết quả chỉ trong nháy mắt đã không thấy, nếu không thể tự mình xem một cái vật thì chết nó cũng không nhắm mắt.

Ở hành lang các y tá đã rút lui hết, chỉ còn có một mình Mạc Ngôn.

Hắn chăm chú nhìn Hắc miêu trong ý thức bản ngã, không khỏi mỉm cười, hắn đi trong hành lang vắng vẻ hướng về phía phòng nghỉ.

Cửa phòng nghỉ khép, nhìn qua khe cửa có thể thấy Hắc miêu kia đang cắn giận...

Mạc Ngôn đứng trước cửa hắn cũng không vội đi vào mà gõ cửa.

Cho đến lúc này hắn cũng không có ác ý với Hắc miêu. Trên thực tế có thể nói hắn muốn trao đổi thân mật một lần với đối phương.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận việc này nhưng thực tế thì đang bày ra trước mắt.

Theo góc độ nghiên cứu mà nói, tu hành thực ra là một loại biến hóa, cảnh giới càng cao thì trình độ tiến hóa cũng càng cao. Từ góc độ này không thể nghi ngờ rằng so với Mạc Ngôn sinh mệnh của nó cao hơn.

- Chúng ta lại gặp mặt rồi.

Mạc Ngôn cũng không khách sáo.

Mặc dù hắn không vào cửa thậm chí còn lịch sự gõ cửa nhưng cũng không thể dấu rằng bốn mạng hồn kiếm của hắn đang tập trung vào đối phương.

Trong cánh cửa không có ai trả lời, chỉ có hơi thở rất nhanh.

- Có lẽ chúng ta nên chờ một chút...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tao đoán mày nghe có thể hiểu những điều tao nói, đúng không?

Hắc miêu trong cánh cửa vẫn không đáp lại nhưng hơi thở đã nhẹ đi một chút, dường như cũng có chút động lòng với đề nghị của Mạc Ngôn.

- Người này thật là muốn tâm sự hay cố tình làm ta tê liệt đây?

Hắc miêu hành tẩu trong nhân gian, đối với tâm trạng của con người cũng có hiểu biết sâu sắc, thực ra mà nói nó cũng không tin tưởng lắm vào người kia.

Mạc Ngôn thanh tú, đôi mắt trong veo, đối với người thường mà nói có lực sát thương lớn, dù là giơ chân hay giơ tay đều có lực tương tác. Nhưng ở đây là Hắc miêu, cái gọi là lực tương tác nửa điểm cũng không có tác dụng gì.

- Con người có câu đến mà vẽ mặt cười hì hì không phải là thứ tốt... Người này vừa nhìn đã thấy nham hiểm không thể không đề phòng. Nhưng nếu hắn đồng ý nói chuyện. Nếu ứng phó tốt, biết đâu lại ở thêm được mấy ngày ở đây.

Trong lòng Hắc miêu suy tính một lát, sau thì có chủ ý.

Ngoài cửa, mặc dù Mạc Ngôn thấy đối phương không đáp nhưng cũng không chạy trốn nhân tiện hắn nói luôn:

- Người không lên tiếng ta coi như đã chấp nhận.

Nói xong hắn đẩy cửa đi vào phòng nghỉ.

Trong trung tâm phòng nghỉ, con Hắc miêu đang nhìn với ánh mắt nghi ngờ và cảnh giác, nó lẳng lặng nhìn Mạc Ngôn.

- Không cần phải đề phòng như vậy, thực ra ta không có ác ý với người đâu.

Mạc Ngôn cười nói.

Hắc miêu lộ ra vẻ khinh thường hừ nhẹ, lập tức nó ngẩng đầu lên nhìn bốn mạng hồn kiếm đang trôi nổi trên không trung... Dùng bốn mạng hồn kiếm chỉ vào người ta mà nói là không có ác ý? Thật đúng là giả dối.

Nghe thấy tiếng hừ nhẹ Mạc Ngôn cười cười trên mặt cũng không một chút xấu hổ nào, lại càng không có ý thu hồi lại bốn mạng hồn kiếm.

Không còn cách nào, Hắc miêu trước mắt này quá yếu dị, mặc dù hắn không có ý làm hại nhưng cũng không thể không đề phòng.

- Tính ra, đây cũng là lần thứ 3 chúng ta gặp mặt rồi. Thành thật mà nói, ta thấy rất lạ, lần gặp trước sao người lại bỏ chạy?

Mạc Ngôn cũng không vội hỏi mục đích của đối phương lên vào đây, mà như bạn lâu ngày gặp lại, nổi hứng tán gẫu chuyện cũ.

Hắc miêu lặng nhìn hắn trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu...

Mạc Ngôn vỗ đầu một cái làm ra vẻ tỉnh ngộ nói:

- Ta hồ đồ mất rồi, người mặc dù không phải là con mèo thường nhưng cũng vẫn là mèo, ta quên mất mèo thì không nói được.

Dừng lại một chút, hắn thở dài nói:

- Người định nói ta đây là đàn bầu gãy tai trâu?

Đàn gãy tai trâu?

Trong mắt Hắc miêu có sự tức giận, bỗng nhiên nó há mồm ra phun một tia bạch quang...

Ánh sáng trắng hiện ra, Mạc Ngôn bất động như núi, nhưng vẫn thông dong, hắn mỉm cười đứng đó. Bởi vì ánh sáng trắng này thực sự không phải dẫn hắn đi mà là đánh úp phía sau, làm hỏng camera ở phía sau.

- Người mới là trâu, các người đều là trâu hết.

Camera vừa mới bị làm hỏng Hắc miêu đã liên tiếp nói ra những câu trong trẻo.

Tiếng của nó mềm mại mà trong trẻo. Như hoàng anh xuất cốc, như nước suối réo rắt, nghe như một cô gái mới 15, 16 tuổi.

- Được rồi, nhà của chúng tôi đều là trâu, con trâu già, con trâu trẻ...

Mạc ngôn nghiêm chỉnh gật đầu, rồi lại ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Đây, thì ra người cũng có thể nói à?

Hắc miêu hừ nhẹ một tiếng khinh thường nói:

- Đừng có giả bộ, người chít chít xiêu xẹo không phải là muốn ta mở miệng nói chuyện sao?

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Đúng vậy, đúng là ta có ý này. Ta đây thành ý trao đổi với người, khai thông nhưng người vẫn giả vờ câm điếc ta cũng chỉ còn kế nhỏ này thôi.

Ngay cả Tiểu Vân La cũng có thể nói chuyện, đây là con mèo đã tu luyện bao nhiêu năm sao lại không nói được?

Âm thanh chính là qua sự chấn động đến dây thanh quản, đối với Hắc miêu mà nói, dù là qua dây thanh hay là có dùng yêu thuật thì cũng có thể dễ dàng nói chuyện. Đối với lần này, Mạc Ngôn rất rõ.

- Người thật sự muốn trao đổi với ta?

Hắc miêu nghi hoặc nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ngươi và ta không phải là kẻ thù sinh tử gì, vì sao lại không thể trao đổi đây?

Hắc miêu trừng mắt nhìn Mạc Ngôn rồi lại nhìn bốn mạng hồn kiếm lơ lửng trong không trung nói:

- Ta không có thói quen trao đổi với người khác trong tình huống như vậy...

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Nếu ngươi cam đoan là không chạy trốn thì tình hình này không phải là không thay đổi được.

Hắc miêu cười lạnh trong lòng... Ta muốn trốn thì đã sớm trốn xa rồi, còn ở đây nói những lời vô nghĩa với ngươi hay sao?

Nó cười lạnh trong lòng nhưng miệng lại có vẻ thành khẩn:

- Không thành vấn đề, ta cam đoan sẽ không chạy trốn.

Mạc Ngôn gật đầu thu hồi lại bốn mạng hồn kiếm nói:

- Trước tiên xin tự giới thiệu, tôi họ Mạc tên Ngôn.

Hắc miêu chớp mắt nói:

- Tôi họ Tiểu tên Di.

Mèo mà cũng có họ?

Mạc Ngôn ngạc nhiên, rồi lại suy nghĩ Di không phải là Di trong từ Dì sao? (ý là gọi là dì)

Hắn trầm mặt xuống nói:

- Ngươi đang đùa ta?

Hắc miêu trừng mắt nói với vẻ vô tội:

- Ai đùa ngươi?

Thấy Mạc Ngôn mặt càng đen lại nói cười hì hì nói:

- Cái này vốn là ta nhân rồi nên tự nghĩ ra, ngươi không muốn gọi thì thôi... cái mặt đen như Bao Công thật là khó coi.

338. Chương 280: Không Công Bằng

Mạc Ngôn không nhận được, xem ra con mèo này đã sống lâu trong nhân gian ngay cả Bao Hắc Tử mà nó cũng biết.

- Tên thật của ta không thể cho người gọi được, tùy ngươi ... thấy thế nào đơn giản thì gọi thôi.

Hắc Miêu nói.

Mạc Ngôn gật đầu không nói tiếp đề tài này nữa:

- Lần gặp trước, sao ngươi lại bỏ chạy?

Hắc miêu nói không được hảo khí cho lắm:

- Bởi vì ta sợ ngươi, không được sao?

Mạc Ngôn thấy buồn cười, tiếng của nó mềm mại thánh thót, phảng phất như một cô gái mới 15, 16 tuổi kháu khỉnh và tính nết cũng thế. Mười phần là điều ngoa, bốc đồng thất thường như một tiểu cô nương.

- Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, mục đích của ngươi đến đây không?

Mạc Ngôn hỏi.

Hắn hỏi vấn đề này trong lòng còn Hắc miêu nghe trong ai, trong lúc cấp thiết không tìm ra lý do gì mất nó xoay động lại nói:

- Cái này không công bằng!

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Sao lại không công bằng?

Hắc miếu hừ hừ nói:

- Người luôn miệng nói là trao đổi, khai thông vậy thì hai bên phải bình đẳng, không lý gì mà người cứ hỏi còn ta thì cứ phải trả lời.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Người có vấn đề muốn hỏi ta?

Hắc miếu vênh vác tự đắc nói:

- Không được sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Được, dĩ nhiên là được. Có vấn đề gì người cứ hỏi thẳng.

Hắc miếu trừng mắt nói:

- Vừa rồi người hỏi ta, lần lần trước gặp sao phải chạy? Bây giờ ta muốn hỏi người, chúng ta không oán không hận tại sao người lại cứ sống chết phải đuổi theo ta?

Vậy mà cũng là vấn đề?

Ta là tu sĩ người là yêu quái.

Mạc Ngôn không khỏi ngạc nhiên lập tức cười nói:

- Nguyên nhân ta đuổi người cũng rất đơn giản, bởi vì ta nghi ngờ người có quan hệ đến những người mất tích. Đây cũng chính là những người đang nằm trong phòng bệnh này đây.

Hắc Miếu bĩu môi một cái nói:

- Đúng là lòng lang dạ sói, những người đó là do ta cứu, nếu không có ta thì họ đã chết từ sớm rồi!

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Vì cái gì mà người ra tay cứu bọn họ?

Hắc Miếu nghe thấy vậy không nhận được nó thăm mắng người này đúng là giáo hoạt, rõ ràng là mình hỏi rồi lại bị hấn hỏi lại.

Sở dĩ nó hỏi Mạc Ngôn thực ra là muốn kéo dài thời gian, sau đó sẽ nghĩ cách khuấy đục nhưng Mạc Ngôn cứ quanh quẩn không rời vấn đề trung tâm khiến nó cũng có chút khó làm.

Nó quay trở lại lập tức nói:

- Lúc ta đến đã thấy những người này hôn mê sau khi đưa bọn họ về sơn động trị thương, họ cũng không bị thương gì nhiều...

Lời 7 phần là thật, Mạc Ngôn nghe trong lúc cấp thiết cũng khó đoán được là thật hay giả.

Hắc Miếu thấy Mạc Ngôn không nói chuyện liền dương dương tự đắc nói:

- Ta còn là ân nhân cứu mạng của bọn họ nữa đây.

Mạc Ngôn cười nói:

- Bọn họ có thể coi người là ân nhân cứu mạng, thật là may mắn, rõ ràng mình bị người khác truy đuổi lại còn đến đây thăm họ, ta nghĩ đợi sau khi những người này tỉnh lại họ sẽ cảm động mà rơi nước mắt đây.

Sao Hắc Miếu lại không nghe ra hắc đang châm chọc mình chứ, ngay lúc đó nó tức trợn tròn mắt lên cũng không phản bác. Ai bảo xa không đi, gần không đi lại cứ đến cái chỗ nhạy cảm này?

Hơn nữa, nó ở nhân gian cũng đủ lâu, đối với lòng người nó cũng hiểu biết, bình thường cũng là thông tuệ vô song nhưng gặp người tâm linh trong sáng như Mạc Ngôn nó lại không hơn được.

Dù nó có thể nào kéo dài, nguy biến cũng luôn bị Mạc Ngôn kéo về vấn đề cũ điều này thực sự khiến nó bất đắc dĩ.

- Thực ra cũng có thể thấy, việc này người cũng không có ác ý gì, nhưng ta cũng có thể nhìn ra được, trên người bọn họ người cất giấu một bí mật...

Mạc Ngôn thấy con mèo mày từ đầu đến cuối cứ nhìn xung quanh vì thế hắn đã vạch trần nói:

- Nếu ta đoán không sai, người tự lên vào đây chính là cũng vì bí mật này đúng không?

Hắn vừa hỏi vừa đoán chứ không có căn cứ xác thực.

Nhưng với tình hình trước mắt đây là đáp án hợp lí nhất, nếu không không thể giải thích được động cơ lên vào đây của nó.

Hắn vừa nói ra Hắc Miêu đã im lặng.

Mạc Ngôn cũng không giục nó, đứng ở cửa hắn nhàn nhã hút điếu thuốc.

Hắc Miêu chỉ lặng lẽ trong chốc lát nói:

- Đúng là ta tới đây có mục đích nhưng không thể nói cho người biết được. Điều duy nhất ta có thể cam đoan là, ta không có ác ý gì đối với người và những người bệnh khác.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Ta tin là người không có ác ý với bọn họ, nhưng tiếc là không thể vì vậy mà bỏ qua cho người được...

Hắc Miêu chớp mắt nói:

- Người nhất định phải bức ta nói thật mới buông tha cho ta sao?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Đúng vậy, đúng là như thế.

Mắt nó chớp nhẹ nhàng thái độ khác thường tội nghiệp nói:

- Cũng không thể để ta suy xét từng cái một sao?

Mạc Ngôn bị từ để cho của nó mà không nhịn được cười nói:

- Từng cái của người là bao lâu?

Hắc Miêu vẫn dùng giọng tội nghiệp nói:

- Ta cũng không hiểu, chuyện này đối với ta rất quan trọng, rất khó quyết, người có thể để ta suy nghĩ vài ngày được không?

Dừng lại một chút nó lại nói:

- Người xem, bây giờ ta bị người chặn ở trong này, không thể trốn được. Bàn về tu vi, ta cũng không phải là đối thủ của người, đây gọi là dao thót là của người còn ta là thịt cá thì người còn lo gì? Chẳng qua... Người chỉ cần tìm cái phòng tốt giam ta lại, chuyện này đối với ta rất quan trọng, ta ... ta thực sự cần thời gian để lo liệu.

Mạc Ngôn nhìn thấy ánh mắt của Hắc miêu một lúc lâu không nói gì hắn có chút động lòng.

Có thể được!

Hắc Miêu mừng thầm... Tha cho cái tâm như sắt của người, cũng bị những lời mềm yếu của ta trêu chọc.

Nó đang đắc ý, nhưng ngay sau đó Mạc Ngôn đã phá vỡ mộng đẹp này...

- Mấy ngày thì lâu lắm hay là một lúc đi. Cho người 10 phút, nếu sau 10 phút không chịu nói ra đáp án ta cũng chỉ cho người làm dao thót được thôi.

Hắc Miêu nghe thấy vậy tức ngực cả rằng, oán giận nói:

- Người thật khốn nạn, chẳng lẽ không được thì đánh ta mấy ngày hay sao? Ta thừa nhận thực lực của ta không bằng người nhưng cố chấp nếu ta liều mạng với người, người cũng không dễ dàng gì mà thắng đâu.

Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Chính là trở mặt hả?

Hắc Miêu thở hồng hộc nói:

- Là người ép ta.

Mạc Ngôn gật đầu nghiêm mặt nói:

- Cũng được, không đánh chỉ e người vĩnh viễn cũng không nói thật thôi...

Hắc Miêu hoảng sợ vội lùi về phía sau nói:

- Nay, không phải người muốn đấu võ đay chứ?

Mạc Ngôn đang định gật đầu thì thu hồi ý thức bản ngã bỗng hần thấy có một sự dị thường.

Cách khu phòng bệnh mấy chục mét có xuất hiện một bóng ma.

Hắc Miêu cũng nhận ra, tuy linh thức của nó không bằng Mạc Ngôn nhưng số lần thắng cũng rất nhiều thậm chí nó còn nhận ra bóng ma này trước Mạc Ngôn.

- Công phu không phụ lòng người, lại có thể để cho ta ở lại, ông trời đúng là có mắt!

Hắc Miêu mừng rỡ, lập tức vận chuyển linh thức, quan sát cẩn thận đồng thời nó cũng quyết định phải tìm được con ma này sau đó dùng thuật độn huyết để chạy trốn.

Ma niệm này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Mạc Ngôn.

Từ lúc ở núi Hồ Lô, hần đã kiểm tra mấy người mất tích đó, khẳng định là trong cơ thể của bọn họ không có bị ma nhập.

Nhưng rõ ràng là hần không thể cảm nhận được con ma này giống với hơi thở của Hắc Miêu.

- Thú vị, lại có thể che được cảm ứng của ta...

Mạc Ngôn có hơi ngạc nhiên đồng thời thấy kì lạ, hơn nữa nó đã trốn, giờ còn chạy ra làm gì?

- Chẳng lẽ có quan hệ với Hắc Miêu?

Mạc Ngôn lập tức nhìn về phía Hắc Miêu, đã thấy mắt nó sáng lên có vẻ như kích động.

Lúc này Mạc Ngôn nhận thấy một linh thức khổng lồ đang lặng lẽ vận chuyển như thủy triều đi về phía phòng bệnh.

Phòng bệnh được cách li có khoảng hơn 20 người, có người đã tỉnh, có người vẫn còn ngủ say.

Lúc này có một con ma xuất hiện ở vị trí cao nhất, nhưng thời gian nó tồn tại cũng không dài chỉ trong nháy mắt lại đột nhiên biến mất giống như một con thú hoảng sợ, sau khi ra ngoài thế giới hiểm ác lại rút ngay về động.

Sự xuất hiện của nó chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, ngay cả nửa giây cũng chưa tới.

Nhưng đối với Mạc Ngôn và Hắc Miêu nửa giây này cũng đủ để họ bắt giữ ngọn nguồn linh hồn này.

Một người một mèo suy nghĩ giống nhau, không hẹn mà cũng buông tha giằng co, vận chuyển ý thức bản ngã và linh thức dường như cùng một lúc tập trung vào ngọn nguồn của con ma.

Cái gọi là ngọn nguồn thực ra chính là cái mà con ma kí nhờ.

- Thì ra là y!

Sao lại là y?

Sau khi tập trung, Hắc Miêu và Mạc Ngôn biểu hiện suy nghĩ không giống nhau.

Hắc Miêu thì vui sướng, sau khi biết được đáp án thì cảm thán.

Còn Mạc Ngôn thì lại thấy kì lạ...

339. Chương 281: Ma Niệm Nhập Thân (1)

Một phòng bệnh chưa đến 10m2, Trương Trường Thanh hơi mở mắt nhìn chung quanh đầy nghi hoặc.

Quần áo bệnh nhân trên người cùng với những thiết bị của phòng bệnh không khó để nhìn ra đây là bệnh viện. Nhưng y không thể nhớ nổi là sao mình lại ở trong này?

Trương Trường Thanh nghi ngờ không biết người ở chỗ nào.

Cách y mấy chục mét Mạc Ngôn cũng đầy nghi hoặc.

Đầu tiên là nhìn thấy bóng ma mềm mại, lúc này đương nhiên là nó đã biến mất mặc cho Mạc Ngôn có điều tra thế nào cũng không tìm được một chút dấu vết, điều này khiến cho hắn thấy rất kinh dị.

Tiếp theo hắn nghĩ mãi mà không ra con ma này vì sao lại chọn Trương Trường Thanh là vật thể? Trong những người mấy hôm trước mất tích chỉ ít cũng có một nửa là tu sĩ hơi thở trường kì, khí huyết mạnh thích hợp nhất để kí thể. Theo lý thuyết nó phải chọn họ mới đúng sao lại chọn một người thường gầy yếu.

Cuối cùng tuy Mạc Ngôn phát hiện ra Trương Trường Thanh bị ma kí thể nhưng khi so sánh rõ ràng là có sự bất đồng.

Lúc này tuy là Trương Trường Thanh vừa mới tỉnh lại nhưng trên mặt thần khí và ánh mắt có vẻ linh động không có dấu hiệu bị ma nhập mà uể oải. Toàn thân cũng không có hơi thở của ma, tinh khí thần sắc so với trước còn tốt hơn nhiều.

Nếu không phải ma niệm đó hiện ra trong nháy mắt Mạc Ngôn tự hỏi cho dù là mở tâm nhãn chỉ e cũng không thể nhận ra nó trốn trên người Trương Trường Thanh là có gì không ổn.

Mà đây đúng chính là chỗ mà nó nghi ngờ nhất.

Trương Trường Thanh mang theo nghi hoặc ngồi dậy trên giường bệnh, y nhúc nhích, lại phát hiện ngoài ý muốn trên người mình không có bất kì cái gì là không khỏe mạnh, mà ngược lại là tràn ngập sức sống.

Lúc này y nhớ tới chuyện hôn mê, trong lòng ít nhiều cũng không yên tâm, trầm ngâm một lát, y cầm khóa cửa định mở, muốn xem rốt cục đây là chỗ nào.

Nhưng mà cả khu phòng bệnh đã bị khóa cửa, sau khi những bác sĩ và y tá rút lui họ đã khóa toàn bộ cửa lại.

Cửa phòng loại này cực kì chắc chắn, lực của y cũng không thể lay động được gì.

Rơi vào đờm cùng y lại nằm trên giường bệnh, một lần nữa hai mắt nửa khép nửa mở cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì?

- Thú vị thật người này thoát nhìn thì vẫn bình thường, không có gì là giống bị ma niệm nhập cả.

Thấy Trương Trường Thanh lại nằm lên giường bệnh, Mạc Ngôn thu hồi sự chú ý lại rồi nhìn về phía Hắc Miêu.

Trạng thái của Trương Trường Thanh rốt cục là gì Mạc Ngôn tạm thời còn không xác định được.

Nhưng hắn biết nếu mình đoán không sai thì Hắc Miêu nên biết những cái gì...

Hắc Miêu ngẩng đầu lên nhìn Mạc Ngôn hai ánh mắt tóe lên, vừa như mừng thầm vừa như trêu chọc.

Sau khi xác định Trương Trường Thanh chính là kí thể, mục đích chuyển đi này của nó dĩ nhiên là đạt được rồi, nó cũng không cần ở lại chỗ này với Mạc Ngôn nữa, bởi vậy nó nhìn hắc với vẻ hài hước...

Mạc Ngôn cũng là người thông minh hắc nhận ra sự khác thường trong mắt Hắc Miêu ngay.

Trong lòng hắc lúc đó có một luồng ánh sáng xẹt qua... Chẳng lẽ mục đích của Hắc miêu đến đây là để xác định sự tồn tại của ma niệm?

Nghĩ đến đây, hắc biết ngay Hắc Miêu này hơn nửa là muốn lập lại chiêu cũ trốn chạy...

Mà một khi nó trốn chạy chỉ e là mình muốn nhìn thấy nó cũng không có bao giờ nữa.

Hắc Miêu đúng là đang tính sẽ rời đi mục đích đã đạt được không cần phải ở chỗ này .

Nó hơi hí mắt thoáng hiện ra một ý cười châm chọc, sau đó trong miệng nó lại phun ra một giọt máu tươi.

Sở dĩ nó thi triển thuật độn huyết mà không cần mượn thiên địa linh khí bởi vì như vậy sẽ rất khó cắt đứt, chỉ cần máu biến thành vụ huyết trừ khi là dương thần tu sĩ trên đời thì không ai có thể giữ được nó. Đây cũng là lý do nó dám ở ngay tại chỗ Mạc Ngôn thi triển quân bài chưa lật. Nếu không nó đã sớm chạy trốn rồi.

- Người đang tính sẽ chuẩn đi sao?

Hắc Miêu đắc ý, Mạc Ngôn đứng ở đó bất động như núi căn bản là không có ý ngăn cản, chỉ là cười dài hỏi một câu.

Hắc Miêu hừ lạnh một tiếng khinh thường nói:

- Ai bảo là ta muốn chuẩn? Đây là ta quang minh chính đại dời đi... Hừ, có bản lĩnh thì giữ ta ở lại đi!

Mạc Ngôn cười cười cũng không nói mà vươn tay ra như thể bảo xin cứ tự nhiên.

Hắc Miêu thấy thế trong lòng nó ngược lại thấy không yên, chẳng lẽ người này có cách giữ mình lại sao?

Trong lòng nó bồn chồn nhưng ngoài miệng nó cũng không chịu yếu thế nói:

- Họ Mạc kia, chúng ta cũng coi như đánh nhau xong cũng là bằng hữu. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài sau này chúng ta còn gặp lại...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tạm biệt, không tiễn.

Hắc Miêu thấy hắc cười nhẹ trong lòng lại thấy nghi nghi. Nhưng lúc này tên đã vào cung nó cũng không thể nghĩ được nhiều, vì thể tâm niệm vừa động, theo máu đã bay lơ lửng trên không trung.

Máu trong nháy mắt đã biến thành huyết vụ.

Hắc Miêu ngược lên thăm dò huyết vụ trước khi đi nó liếc nhìn Mạc Ngôn một cái có vẻ đắc ý nói:

- Ta suy nghĩ, người thực sự quá xấu xa, chúng ta sau này không gặp lại thì tốt rồi...

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Người đã nghĩ như vậy thì ta đây cũng không nói tạm biệt nữa.

Hắc Miêu nói:

- Đúng vậy, không gặp lại là tốt nhất.

Nói xong một nửa cơ thể của nó đã ở trong huyết vụ.

Ngay lúc này Mạc Ngôn vẫn cố nói:

- Nói thêm một câu, nếu người không ở lại, ta sẽ giết người thì người không có ý kiến gì chứ?

Nghe xong những câu này người Hắc Miêu như run lên, đúng là nó ngã từ trên không trung xuống.

Nó ngã cực kì thảm hại, lúc rơi xuống thì đầu tiếp đất trước.

Mạc Ngôn thấy vậy không nhịn được liền cười ha ha.

Hắc Miêu vừa xấu hổ vừa tức, nó quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn ánh mắt như có thể phun ra lửa.

Nó rơi xuống, huyết vụ trong không trung cũng mất đi sự khồng chế lập tức tiêu tán biến thành vô hình.

Nhìn thấy giọt máu bị lãng phí như vậy, Hắc miêu tức giận Mạc Ngôn hận là không thể nào cắn cho hắn mấy cái mới can tâm được.

Ngoài tức giận ra trong lòng nó còn có xấu hổ, nó chưa bao giờ bị ngã thảm hại như vậy. Ngã thảm hại xấu mặt thì cũng thôi đằng này lại còn bị tên kia nhìn một cách ghê tởm, điều này khiến cho nó vô cùng xấu hổ, hận là không thể có một cái lỗ mà chui vào.

- Người không cần phải nhìn ta với ánh mắt hung tợn như thế đâu.

Mạc Ngôn không cười nữa, lẳng lặng nhìn Hắc Miêu đang thở hồng hộc nói:

- Câu nói vừa rồi thực ra là để thử, nhưng xem ra người cũng có điểm yếu nhưng ta vẫn nói câu đó, chỉ cần người đồng ý chúng ta vẫn có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau một cách ôn hòa.

Hai phút sau Mạc Ngôn ngồi trên ghế trong phòng nghỉ sắc mặt có vẻ bình tĩnh.

Hắc Miêu nhẹ nhàng nhảy lên bàn, đứng trước mặt hắn cũng ra vẻ bình tĩnh.

- Thực sự người sẽ giết người kia?

Hắc Miêu hỏi.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Y đã bị ma niệm kí thể, nếu không có nguyên nhân đặc thù nhất định ta phải giết y.

Hắc Miêu bĩu môi hỏi:

- Sao người lại dùng y để uy hiếp ta?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ta vừa mới nói rồi, đây chẳng qua là tình thế cấp bách nhưng bây giờ ta thấy hiệu quả cũng không tồi lắm.

Hắc Miêu nghe thấy vậy nhỏ nhẹ nói:

- Đúng là thử sao? Sợ là trong lòng đã sớm như vậy rồi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tất cả mọi người đều là tu sĩ, nhất tư nhất niệm đều do tâm, người nói như vậy cũng chưa chắc đã là không thể.

Dừng lại một chút hắn lại giải thích;

- Người sớm không đi, muộn không đi lại cố tình vội vã đi sau khi ma niệm xuất hiện khó mà làm cho ta không nghĩ...

Hắc Miêu ngắc đầu suy nghĩ nói:

- Đúng vậy là ta quá vội vàng, nếu ở lại có thể người đã không nghi ngờ.

Mạc Ngôn nói:

- Bây giờ không phải là chúng ta nên đi vào vấn đề chính sao?

Lúc này nhược điểm lớn nhất của Hắc Miêu đã bị Mạc Ngôn nắm trong tay, nó đúng là thịt cá còn người đúng là dao thớt, nó thở dài nói:

- Có gì cần người cứ hỏi, chỉ cần ta biết nhất định sẽ không im lặng.

Dừng lại một chút nó lại nói:

- Nhưng trước ta có hai yêu cầu, nếu người không đáp ứng ta thà chết trong tay người chứ nhất định cũng không nói chuyện gì.

Nói xong nó xoay đầu về một bên hất cái đầu tỏ vẻ không khuất phục.

Mạc Ngôn cười nói:

- Người nói trước đi, chỉ cần hợp lý thì sao ta lại không đáp ứng?

Cái này làm cho Hắc Miêu quay đầu lại nói:

- Thứ nhất, ta nói cho người biết mục đích của ta đến nơi này thậm chí là lai lịch của ta nhưng nhất định người phải đồng ý sau khi ta nói xong người không được giết người họ Trương kia.

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát nói:

- Trương Trường Thanh dù sao cũng bị ma niệm kí thân, nếu y bỗng nhiên biến thành ma...

Hắn còn chưa nói xong Hắc Miêu đã ngắt lời:

- Điều này người cứ yên tâm, ta cam đoan trong vòng 3 năm y tuyệt đối sẽ không biến thành ma. Ngoài ra người còn phải đồng ý nếu người này biến thành ma người phải là người đầu tiên trị y.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Nói vậy thì ta có thể đồng ý nhưng người nhất định phải nói cho ta biết vì sao người lại để ý đến tính mạng của y.

Hắc Miêu lườm hắn một cái nói:

- Yên tâm, điều này ta sẽ nói cho người biết.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Được rồi, nói yêu cầu thứ hai của người đi.

Hắc Miêu nói:

- Yêu cầu thứ hai của ta rất đơn giản, ta không muốn ngoài người ra còn có người khác biết sự tồn tại của ta.

Mạc Ngôn nói:

- Cái này hơi có chút ép buộc... Phải biết rằng, những người người gặp cũng không ít, hơn nữa bọn họ cũng nghi ngờ người là yêu quái.

Hắc Miêu hừ lạnh một tiếng khinh thường nói:

- Người thoát nhìn thì có vẻ thông minh nhưng thực ra cũng ngu ngốc chết đi được...

Mạc Ngôn ngẩn ra nói:

- Ý của người là gì?

340. Chương 281: Ma Niệm Nhập Thân (2)

Hắc Miêu tức giận nói:

- Người đúng là ngu ngốc. Ý của ta là sau khi người biết lai lịch của ta người cũng không cần phải há cái miệng rộng đi nói ồn ào, cái này mà cũng không hiểu đúng là ngốc chết đi được...

Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Thì ra là vậy, yên tâm đi, ta sẽ không nói ra nguồn gốc của người đâu.

Hắc Miêu gật đầu ngẩng đầu nhìn camera bị hỏng nói:

- Chỗ này không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta đi chỗ khác.

Mạc Ngôn giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đã đến lúc hắn gọi điện cho Phương Chính, mất gần 30 phút đồng hồ thực sự nếu không đi ra ngoài e rằng Phương Chính cũng sẽ dẫn người xông vào.

- Cũng được, chỗ này không tiện để nói chuyện.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hay là người đi trước đi, đợi gặp ở ngoài trụ sở?

Hắc Miêu trừng mắt nói:

- Người không sợ nhân cơ hội này mà ta chạy trốn sao?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

Người chạy trốn cũng được, không trốn cũng được tóm lại là ta cũng chẳng có tổn thất gì.

Nghe xong những câu này Hắc Miêu không khỏi thở hồng hộc, hừ một tiếng.

Đương nhiên nó nghe ra Mạc Ngôn không có ý uy hiếp nhưng nếu như dám trốn thì người bị ma niệm kí thân chắc chắn sẽ chết.

- Đúng rồi còn người họ Trương kia, người tuyệt đối không được đụng đến hắn, hơn nữa tốt nhất cũng không được quấy rầy, hết thấy phải thuận theo tự nhiên, ta tới Trung Nguyên đợi ta sẽ nói cho người nghe...

Trước khi đi Hắc Miêu còn đặc biệt dặn dò lại.

Mạc Ngôn gật đầu đồng ý...

Chờ cho Hắc Miêu đi qua ống thông gió Mạc Ngôn cũng gọi điện cho Phương Chính.

- Phương cục trưởng, chuyện đã xong, ông có thể cho nhân viên quay lại làm việc.

Phương Chính nói:

- Mạc tiên sinh, vừa rồi rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Còn nhớ lần trước ở ngoài Minh Viên chúng ta gặp một con mèo đen không? Vừa rồi tôi lại phát hiện ra nó...

Phương Chính kinh ngạc nói:

- Nó xuất hiện trong trụ sở? Nó đến đây làm gì?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi cũng không rõ lắm nhưng hình như nó cũng không có ác ý gì, chúng tôi giăng co một lát nó đã chủ động dời đi rồi.

Phương Chính có chút lo lắng nói:

- Mạc tiên sinh, cậu có cảm thấy nó có quan hệ đến trưởng phòng Sở mất tích không?

Mạc Ngôn nói:

- Có lẽ có mà cũng có thể không, ai mà biết được?

Ứng phó với Phương Chính, Mạc Ngôn cũng không ở lại lâu, nửa tiếng sau hắn dời khỏi trụ sở.

Đỗ Khuyết vừa mới tỉnh lại, phải trải qua hàng loạt luật lệ mới có thể thoát thân cho nên cũng không thể đi cùng với Mạc Ngôn được.

Lộ Lương lái xe đưa Mạc Ngôn trở về nhưng lại bị Mạc Ngôn từ chối khéo.

Đúng lúc Sở Chấn Đường tỉnh lại, Phương Chính và Lộ Lương vội vã đến thăm ông ta cũng không đưa Mạc Ngôn về nữa, lúc vị trưởng phòng này tỉnh dậy nếu không Phương Chính và Lộ Lương nhất định sẽ lôi kéo Mạc Ngôn thỉnh giáo hẳn nghiên cứu thảo luận hàng loạt sự việc đã xảy ra.

Sau khi dời khỏi căn cứ, Mạc Ngôn đi về hướng nam.

Chỗ cách trụ sở khoảng 500m, có một công viên hắt và Hắc Miêu hẹn gặp nhau ở đó.

Công viên gần sông này không lớn, xây dựng dọc theo sườn dốc, mấy cái đình, mấy cây liễu rủ, cỏ cây xa xa có mấy điểm câu cá, có thể nói là yên tĩnh, thậm chí hơi có phần hoang dã.

Mạc Ngôn đi dọc theo đường mòn đến một chỗ ven sông yên lặng ngồi trên cỏ.

Hắn vừa mới ngồi xuống con Hắc Miêu đã lặng lẽ đi đến ngồi bên cạnh hắn.

Một người một con mèo ngồi song song, rất cảm cảnh. Trên trời có đám mây trắng xa xa có người đang gần nhau như một bức tranh...

- Người nói cũng có biết ít nhiều về Vân La đạo cung?

Hắc Miêu nhìn nước sông lặng như vật áo hỏi.

Mạc Ngôn quay đầu lại liếc nhìn nói một cái thâm nghĩ:

- Ngươi nói này nghe có vẻ kì lạ, chẳng lẽ nó và Vân La có quan hệ gì sâu xa.

Hắn muốn nói đến sự suy tàn của Vân La đạo cung, nguyên nhân trực tiếp chính là bị yêu ma xâm nhập. Mà trước mắt Hắc Miêu này trần phần trần là yêu tu hay có thể nó là tên đầu sỏ, bây giờ đang trốn khỏi Vân La đạo cung.

Mạc Ngôn suy nghĩ lại càng cảm thấy khả năng này rất lớn, đừng quên nói riêng về cảnh giới cho yêu mèo này còn hơn hắn.

Kiếp này thiên địa linh khí như không, bình thường sinh linh muốn luyện thành yêu so với tu sĩ còn khó hơn đập phá thiên quan nhưng xác suất của nó cũng rất nhỏ, dường như là không có.

Trạng thái của Hắc Miêu có thể nói là nghịch thiên, không chỉ là yêu quái mà cảnh giới còn hơn Mạc Ngôn, thấy thế nào nó cũng không giống tồn tại trong thế giới này.

- Đối với Vân La đạo cung, ta cũng có biết một chút, mấy nghìn năm trước nó là thánh địa đạo gia.

Mạc Ngôn nói:

- Nghe khẩu khí của ngươi, dường như rất hiểu về nó.

Hắc Miêu nhỏ nhẹ nói:

- Ta chính là đến từ Vân La đạo cung, ngươi nói xem ta có hiểu được nó hay không?

Mạc Ngôn giật mình nói:

- Chẳng lẽ truyền thuyết là sự thực?

Hắc Miêu nói:

- Truyền thuyết về cái gì?

Mạc Ngôn nói:

- Vân La đạo cung bị yêu ma trấn áp, ngươi là yêu miêu, chẳng lẽ mấy ngàn năm về trước ngươi là một phần tử trấn áp?

Hắc Miêu quay đầu lai lườm hắn một cái nói:

- Ngươi mới bị trấn áp ấy.

Mạc Ngôn nói;

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Hắc Miêu lúc này có vẻ sầu não nhìn về núi Hồ Lô ở xa xa nói:

- Đương nhiên là không phải, ta từ nhỏ đã lớn lên ở Vân La đạo cung, nơi đó là nhà của ta...

- Cha mẹ ta là thạch sùng linh thú ở Vân La đạo cung, ta chính là sinh ra ở đạo cung...

Hắc Miêu nói:

- Những đệ tử đạo cung đều được tuyển chọn, ngoài việc một phần nhỏ người nhất định sẽ trở thành trụ cột thì những người có tu vi bình thường sớm muộn gì cũng bị ra ngoài.

Hắc Miêu thủ thủ bên tai lúc này nó giấu kỹ yêu dị trong mắt nó chỉ toàn phiền muộn.

Mà trong sự phiền muộn còn mờ mịt không biết đường.

Mạc Ngôn yên lặng nghe, trong lòng hần như có mặt nước tĩnh lặng không chút gợn sóng. Thân là tu sĩ tiến được đến cảnh giới này hẳn bị thế giới bên ngoài tác động, một sự phiền muộn của Hắc miêu kia căn bản là không thể làm hần xúc động được.

Hắc miêu quay đầu lại nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Đó là lai lịch của ta ngươi còn muốn hỏi gì nữa không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Về Vân La đạo cung, ta là sự ngưỡng mộ. Nói vậy chắc ngươi cũng biết, thế gian có rất nhiều truyền thuyết về nó, chỉ e một trăm năm các tu sĩ còn có những lời khác nhau về nó, khó mà gặp được người có quan hệ chặt chẽ với nó đến vậy hơn nữa lại đồng ý giải thích cho ta những nghi hoặc nhưng chuyện ta muốn hỏi rất nhiều nhất là trong lúc này ta không biết hỏi bắt đầu từ đâu, hay là ngươi cứ nói đại đi coi như là nói chuyện phiếm cũng được...

Hắc miêu lườm hần một cái nói:

- Đừng cho là ta không biết ngươi đang có chủ ý gì, ta nói càng nhiều, càng phức tạp thì lượng tin tức lại càng phong phú. Nếu ta nói dối, ngươi còn có thể mượn mấy tin này so với nhau để kiểm chứng... Hừ nói đến cùng thì là ngươi không tin ta.

Mạc Ngôn cười nói:

- Chưa đến mức tin hay không... Nói tóm lại là ta lắng nghe ngươi nói. Nhưng cũng phải nói là với bộ dạng của ngươi hiện chỉ e là không thể trao đổi được với người ngoài? Bây giờ khó mà có được một người lắng nghe như ta, ta cảm thấy hần là ngươi cao hứng lắm.

Lời này hoàn toàn là khắc vào tâm khảm của Hắc miêu... Yêu cũng được mà người cũng được chỉ cần chính thức thoát ra ngoài hậu thế thì cảm giác cô độc và tĩnh mịch đều không tránh khỏi, vấn đề đơn giản là nhiều hay ít mà thôi.

Hắc miêu đi qua nhân gian, dời xa con người, nó cô đơn chỉ có thể nghe gió nói chuyện, cô độc chỉ có thể nói chuyện với trăng, Mạc Ngôn nói những câu này đã đánh trúng vào chỗ mềm yếu của nó...

Hắc miêu cười trong mắt có vẻ âm áp, nói cúi đầu trong miệng lại nói khinh thường:

- Gặp con người, quả là chuyện xui xẻo nhất đời mình, cái gì mà vui mừng chứ?

Lúc này đằng xa có một thiếu phụ mang con đi dạo, đứa con cũng khoảng 3,4 tuổi mập mạp rất đáng yêu.

Nhìn thấy con Hắc miêu xinh đẹp từ xa nó lập tức bỏ tay mẹ ra tung tăng chạy đến...

- Thật là đáng yêu, meo meo...

Đứa bé có vẻ vui mừng, đưa tay muốn xoa đầu Hắc miêu.

Hắc miêu thở hồng hộc nói:

- Tiểu tử, cú ngay!

Thằng bé lập tức giật mình ngơ ngác nhìn Hắc miêu, khoảng 3, 4 giây sau cái miệng nhỏ của nó òa khóc. Nó liều mạng chạy về phía mẹ, bà mẹ hoảng sợ ôm lấy con trai hỏi có chuyện gì?

Thằng bé khóc trong lòng mẹ nói:

- Mèo mèo là yêu quái...còn biết nói con hãy biến đi ngay...

Một con mèo làm sao có thể nói được?

Đương nhiên là người thiếu phúc không tin lời con trai nói, chỉ cho là Mạc Ngôn già rồi mà mắt nết có ý dọa nạt con trai mình, ngay lập tức bà ta nhìn Mạc Ngôn rồi lườm một cái...

Mạc Ngôn không khỏi cười khỏ nhìn về phía Hắc miêu nói:

- Người cổ ý?

Ánh mắt của Hắc miêu lộ ra vẻ giảo hoạt nó cười mà không nói gì.

341. Chương 282: Phong Ấn

Mạc Ngôn hút điều thuốc nói:

- Ta được biết, Vân La đạo cung biến mất đến nay đã mấy nghìn năm, vậy tính ra ngươi chẳng phải là...

Hắn còn chưa nói xong, Hắc miêu đã ngắt lời:

- Ngươi muốn nói là là lão yêu ngàn năm phải không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Hắc miêu bĩu môi nói:

- Tính theo thời gian thì cũng có thể nói là như thế. Nhưng thực tế, một trăm tuổi ta còn không có lấy đâu ra mấy nghìn năm, lại càng không thể có ngàn tuổi được. Còn nữa bộ tộc của chúng ta sống đã lâu, đối với con người các ngươi mà nói thời gian một cuộc đời trăm năm nhưng đối với chúng ta khó khăn nhất là giai đoạn trưởng thành.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Ý ngươi là ngươi vừa mới trưởng thành.

Hắc miêu gật đầu nói:

- Đúng vậy, từ những trải nghiệm của ta thì ta vừa mới trưởng thành...

Dừng lại một chút nó giải thích nói:

- Khi ta còn bé thì đã bị cha mẹ phong ấn, rồi sau đó họ đưa ta ra ngoài cung, mãi đến 60 năm sau mới nhớ lại... Ngươi cũng là tu sĩ nên có thể hiểu được những lời ta nói?

Phong ấn?

Về mặt chữ nghĩa đương nhiên là Mạc Ngôn hiểu phong ấn nhưng trong Mật Pháp Tả Đạo Lục thì Tả Đạo Nhân cũng không có nói qua về phương pháp này, cho nên hắn vẫn hiểu đây chỉ là nói trong tiểu thuyết chứ không phải là đạo pháp thật. Lúc này nó nghe thấy khó tránh khỏi cảm giác quá mức huyền diệu.

Có thể phong ấn được sinh vật mấy ngàn năm, cơ thể không bị hủ, hồn vía không mất đây đúng là phương pháp huyền diệu.

Nhưng nghĩ lại loại phương pháp huyền diệu này đứng ở góc độ nghiên cứu có thể giải thích được, nói ví dụ như ngành nghiên cứu sự ảo tưởng trong cơ thể con người ít nhất là có thể tự bào chữa trên mặt lý luận.

- Vì sao cha mẹ ngươi lại phải phong ấn ngươi?

Mạc Ngôn hỏi.

Trong mắt Mạc Ngôn có vẻ âm ỉ nói:

- Bởi vì ma kiếp...

Mạc Ngôn nói:

- Vậy trận ma kiếp mấy ngàn năm về trước là có thật?

Hắc Miêu hỏi ngược lại nói:

- Người cũng biết trận ma kiếp này?

Mạc Ngôn nói:

- Có nghe người ta nói qua...

Hắc Miêu liền thấy hứng thú nói:

- Không ngờ thời đại này lại vẫn còn có người biết đến trận ma kiếp đó, đúng là nằm ngoài ý muốn. Đúng rồi, người có thể nói rõ những điều người biết về ma kiếp được không? Vừa rồi người cũng nói qua truyền thuyết về Vân La đạo cung có rất nhiều phiên bản, ta muốn biết, chuyện ma kiếp của người có giống chuyện ma kiếp của ta hay không.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Hắn gảy nhẹ tàn thuốc, sau đó nói hết về trận ma kiếp mà Đỗ Khuyết đã nói cho hắn nghe.

Hắc Miêu nghe xong, khoe miệng của nói hơi nhếch lên nói:

- Bây giờ thì ta tin những điều người nói về truyền thuyết Vân La đạo cung có rất nhiều phiên bản...

Mạc Ngôn nghe ra ý tứ giấu trong câu nói của nó, hắn ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ chuyện ma kiếp của hai chúng ta không cùng một chuyện?

Hắc Miêu nói:

- Miền cương thì cũng tính là một chuyện, thời gian và địa điểm cũng gần giống như thế...

Nói đến đây nó cũng không nhịn được nữa mà cười thầm, rồi lại cười khanh khách ra tiếng:

- Quả nhiên là thế gian giới về đồn bậy, đúng là làm người ta chết cười... Rất nhiều yêu ma xâm hại đến Vân La đạo cung à? Tại sao người không nói là có người ngoài hành tinh tấn công trái đất.

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Ta cũng chỉ nghe người khác nói thôi mà... Đây, người không cần phải vui đến mức như vậy chứ?

Hắc Miêu ngừng cười nói:

- Mấy nghìn năm về trước, thiên địa linh khí đã dần khô cạn, trong biên giới của Vân La đạo cung miền cương có thể tu luyện được, còn ngoài biên giới cũng không khác với thế giới hiện tại là bao nhiêu. Người cũng không muốn hoàn cảnh tàn khốc. Trên thực tế khi đó ở ngoài đạo cung chính xác có 3 tiểu yêu, nhưng tu vi thấp, hơn nữa nguyện vọng lớn nhất của chúng là có thể bá nhập đạo cung làm đạo binh của thạch sùng.

- Còn về phần có thiên ma, địa ma, nhân ma chi phân nhưng bất kể là loại ma nào, thì cũng chưa thể hoàn toàn biến mất ở đạo pháp, đều khó có khả năng xuất hiện.

Nghe xong những lời này, Mạc Ngôn không khỏi gật đầu. Lúc trước hắn cũng hiểu được Đỗ Khuyết nói có phần quá với sự thật, chẳng qua là thời gian đã quá lâu muốn cũng không thể nghiệm chứng được, chỉ có thể nói như vậy mà thôi. Ngoài ra, về sự giải thích của Hắc Miêu về ma và người thuyết pháp hoàn toàn nhất trí với Mật Pháp Tả Đạo Lục của Tả Đạo Nhân.

- Đạo pháp không biến mất hoàn toàn, ma cũng không có khả năng xuất hiện trong quy mô lớn, vậy đây là vì cái gì?

Mạc Ngôn tò mò hỏi.

Hắc miêu thở dài xa xôi nói:

- Có hai nguyên nhân... Thứ nhất, đạo pháp tồn tại ở trên đời cho thấy linh khí trong thiên địa đã hoàn toàn khô kiệt, mà một khi linh khí đã tồn tại thì ma khí dĩ nhiên lại càng ít. Dù có thiên ma địa ma, nhân ma dù có tu hành không cùng nguyên khí thì mãi mãi cũng không nổi danh được.

- Còn về phần nguyên nhân thứ 2, thực ra cũng là do ta bị phong ấn. Trận ma kiếp mấy ngàn năm về trước thực tế là không có quan hệ gì đến ngoại giới, mà vấn đề xảy ra là tự thân Vân La đạo cung. Không thể không nói đến bản thân Vân La đạo cung. Trong mắt người ngoài Vân La đạo cung đương nhiên là thánh địa đạo giáo, là một đàn tràng tu sĩ tập hợp nhưng trên thực tế nó là một động thiên pháp bảo lưu truyền từ thời viễn cổ đến nay. Mà sở dĩ nó được gọi là Vân La đạo cung cũng là bởi vì sứ mạng từ trước đến nay của nó là trấn áp Ma Uyên dưới chân núi Vân La...

Hắc Miêu nói nghe mà ên tai, trận ma kiếp mấy ngàn năm về trước là có thật.

- Còn về phần rốt cục là Ma Uyên tồn tại dưới dạng nào thì thực ra ta cũng không rõ, ta chỉ biết ma của nó lúc ít, lúc nhiều mà sứ mệnh của Vân La đạo cung chính là trấn áp nó.

- Trước khi ta bị phong ấn, Vân La đạo cung có ba vấn đề, làm một trận ma kiếp xưa nay chưa từng có. Có lẽ lúc đó trưởng giáo quyết định, cũng vì sự đồng ý của những người trong Vân La đạo cung. Tóm lại là vì ứng phó với trận ma kiếp kia mà quyết định giam cầm tách khỏi thế giới bên ngoài. Lúc đó, vì ta còn nhỏ trước khi phong ấn cha mẹ ta đã xuất cung...

Mạc Ngôn nghe đến đó cho dù là người bình tĩnh như hắc thì cũng phải hoa mắt, choáng váng.

Thời đại này mặc dù có rất nhiều hậu duệ đạo môn, nhưng những người được gọi là tu sĩ thực sự ngoài hắc ra thì e rằng cũng chỉ còn Hắc miêu...

Nhưng khi nghe xong Hắc miêu miêu tat lại cái thời đại mạnh mẽ kia, trong lồng ngực hắc không khỏi sinh ra sự trì hoãn mấy ngàn năm cảm khái.

Đại trượng phu phải như là cầm kiếm chém yêu, bảo vệ đạo lý.

Có như thế mới không uổng công tu hành.

Hắc miêu không thể cảm nhận được những suy nghĩ trong lòng Mạc Ngôn nó lại nói tiếp:

- Ngày còn nhỏ ta ngây thơ có một số việc lại không nhìn ra được trong đó nó lại bao hàm nhiều ý. Mãi đến khi phong ấn được buông lỏng, hậu thế xuất hiện mới dần cảm nhận được nỗi khổ của cha mẹ. Cho nên những năm gần đây ta luôn tìm kiếm đường về nhà...

- Tuy là đạo cung đã biến mất nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được nó, nó vẫn tồn tại như cũ. Mặc dù ta không biết nó đang ở đâu nhưng ta đã đặt quyết tâm cho dù phải bỏ sức lực cả đời thì ta cũng phải quay về thăm nó! Ta biết mấy ngàn năm qua đi chắc mà cha mẹ ta đã vắng thế, có thể là họ đã chết trận, cũng có thể là đã chết già. Nếu là chết trận thì ta phải về thu hồi hài cốt. Còn nếu là chết già thì ta muốn lập cho họ một tấm bia mộ sau đó khấu tạ ơn nuôi dưỡng của bọn họ...

Mạc Ngôn nghe đến đó cho dù trái tim của hắc có rắn như sắt thì cũng có một tia xúc động.

Ngoài ra, hắc mơ hồ cũng đoán được một chuyện, vì thế hắc mới nói:

- Người lén vào căn cứ của cục an ninh, hắc là nhờ ma niệm kia để tìm được đường về nhà?

Hắc miêu nhìn hắc một cái rồi thở dài nói:

- Thông minh như ngươi nhưng thực ra cũng nhiều chuyện vô cùng...

Dừng lại một chút nó lại nói:

- Đúng vậy, ta không có người giết tên họ Trương kia chính là muốn mượn cơ thể của y cho ma niệm kí thân để tìm được đường về nhà.

Mạc Ngôn nói:

- Ở đây còn có cách nói khác sao?

Hắc miêu nói:

- Khoảng 30 năm, trong núi Vân La sẽ xuất hiện ma vật hoặc ma niệm nhưng ma trong Ma Uyên chưa bao giờ có tiền lệ trực tiếp xuống hậu thế, trừ khi Vân La đạo cung thực sự biến mất mới có khả năng này. Nhưng ta có thể cảm ứng được đạo cung tồn tại có lẽ đã lâm vào trạng thái ngủ say hoặc đang trong trạng thái khôi phục, tóm lại là nó tồn tại như cũ. Như vậy ma vật hoặc ma niệm chỉ có thể chạy trốn ra ngoài Vân La đạo cung...

- Những ma vật hoặc ma niệm này sau khi xuất thế vì bản thân nó gầy yếu và linh khí chưa nhiều cũng không có khả năng sống sót. Cho dù có ám ảnh con người thì cũng rất nhanh sau đó sẽ tiêu vong. Duy chỉ có một chút ma niệm sinh ra linh khí mới có thể có gượng sống sót. Ba mươi năm ta chưa từng bắt được một con ma niệm nào như vậy, muốn thông qua nó để tìm được đường về nhà. Tìm được đường về nhà đáng tiếc là quá nóng vội không cần thận ta đã giết chết nó.

Mạc Ngôn nghe đến đó đại khái cũng hiểu được suy nghĩ và mục đích của Hắc miêu.

Nhưng hắn vẫn có một chút nghi hoặc, hắn liền hỏi:

- Thì ra mục đích của ngươi là bám vào ma niệm trên người Trương Trường Thanh nhưng ta nghĩ mãi mà không rõ bây giờ nó đã xuất hiện tại sao ngươi lại không lập tức tới bắt nó? Chẳng lẽ ngươi sợ ta sẽ làm khó dễ?

342. Chương 283: Chuyện Cũ Ở Đạo Cung

Hắc Miêu nhìn hắn một cái nói:

- Người này vừa mới nhìn thấy một cái đã đòi giết. Đương nhiên là ta sợ ngươi làm khó dễ nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chính...

Dừng lại một chút nó lại giải thích:

- Ma niệm sinh ra linh trí vô cùng xảo quyệt, sau khi kèm trên thân thể con người trước tiên là nó sẽ phong bế mình, ngủ say, mãi cho đến sau khi mọc rễ trong thức hải của túc chủ mới có thể tạm thời thức tỉnh. Nhưng loại thức tỉnh này cũng chỉ trong nháy mắt rồi lại bị phong bế. Cho đến khi túc chủ hoàn toàn hòa vào làm một, trong ta có người, trong người có ta, người tức là ta, mà ta tức là người thì mới có thể hoàn toàn thức tỉnh, chân chính hiện thân hậu thế.

Mạc Ngôn không khỏi giật mình nói:

- Thào nào mà ta không phát hiện ra trên người Trương Trường Thanh có ma niệm, thì ra là nó ám ảnh, bắt đầu tự phong bế.

Hắc miêu nói:

- Đúng vậy, sau khi ma niệm phong bế, trừ khi người đã tu đến mức xuất thần nếu không sẽ không thể phát hiện ra nó. Ngoài ra khi nó đã hoàn toàn dung hợp với túc chủ đã sinh ra một hình thái sinh mệnh mới cũng chính là cái gọi là người ma. Nó thu hồi hơi thở thì cũng đồng nghĩa là người không thể phát hiện ra nó. Cho nên muốn bắt được linh trí của ma thì chỉ có thể thừa dịp lần đầu tiên mới có thể nó thức mới có thể bắt được.

Mạc Ngôn nói:

- Những ngày ngươi tiềm phục trong căn cứ của nó chính là bắt giữ lúc nó tỉnh chỉ trong nháy mắt?

Hắc miêu nói:

- Đúng vậy... ta biết ma niệm trên cơ thể những người kia nhưng người cụ thể được nó lựa chọn thì ta không rõ lắm cho nên ta mới luôn chờ đợi trên những người này.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Bây giờ nguyện vọng của người đã đạt được, tiếp theo là người định làm gì?

Hắc Miêu lườm hắc một cái nói:

- Đương nhiên là tiếp tục chờ rồi... người không nghe ta vừa mới nói sao? Ma niệm chỉ có thể đạt tới trạng thái trong người có ta trong ta có người mới có thể hoàn toàn thức tỉnh. Ta nghĩ muốn hỏi hắc đường về nhà thì chỉ có thể chờ đến lúc nó ở trong tức chủ một ngày mới được. Nếu không cho dù nó có thức tỉnh thì cũng chỉ là một con ma ngu ngốc...

Mạc Ngôn gật đầu dường như nó đang suy nghĩ gì đó nói:

- Nói như vậy thì lúc này Trương Trường Thanh đã không còn là Trương Trường Thanh nữa rồi?

Hắc miêu xốc lại nói:

- Y vẫn là y, y cũng không phải là y...

Mạc Ngôn cười không muốn dây dưa vấn đề này nữa hắc nói:

- Thực ra vừa nghe người nói như vậy ta cũng có chút mong đợi. Ta cũng rất muốn xem sau khi hóa ma rốt cục là Trương Trường Thanh sẽ biến thành hình dạng như thế nào? Cũng không biết là khi nào mới có thể được thấy một mà như vậy?

Hắc miêu nói:

- Ngắn thì một hai năm mà lâu thì ba năm, nhưng rất ít khi có khả năng một hai năm.

Mạc Ngôn cười nói:

- Hèn chi mà lúc này người cứ sống chết thề là trong vòng 3 năm y sẽ không biến thành ma.

Dừng lại một chút, hắc nhìn về Hắc miêu nói:

- Bây giờ ta có hai nghi vấn nếu người có thể trả lời được thì coi như chuyện phiền lần này nói đã xong.

Hắc miêu nói:

- Người nói đi.

Mạc Ngôn nói:

- Thứ nhất, người còn chưa nói cho ta biết, đêm hôm đó rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Những cái này người đừng có nói là đã cứu người... Thứ hai, ta cam đoan là sẽ không giết chết Trương Trường Thanh, sẽ không cắt đứt đường về nhà của người thì ta được cái gì đây? Chúng ta đều là tu sĩ, phải có nhân quả. Hôm nay, ta làm việc thiện thì người có thể cho ta quả gì đây?

Sớm đã biết là người đòi lợi lộc...

Hắc miêu hừ một tiếng khinh thường, lưu manh nói:

- Bây giờ chỉ còn cái thân của ta, phải chết thì cũng chỉ có một cái mạng, còn lại một nửa ưu đãi cũng không có.

Tiếng của nó trong trẻo như chim Hoàng Anh như một cô gái nếu nói là như lưu manh thì cũng có chút không nên...

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Ta cần cái mạng của người làm gì? Nhà của ta còn thiếu người trông cửa hay là người cùng về nhà với ta làm linh thú bảo vệ,

- Hay chết người!

Hắc miêu cảm giận tròng mắt lườm Mạc Ngôn thở phì phò nói:

- Cảnh giới của ngươi không bằng ta, lại dám để cho ta làm thú bảo vệ? cái mặt của ngươi so với tường thành còn dày hơn đấy!

Sắc mặt Mạc Ngôn có vẻ nghiêm nghị nói:

- Nói như vậy thì không phải là không thể nói chuyện được tiếp sao?

Hắc miêu cảm giận nói:

- Cái người này thật là khờ hay là giả ngốc? đạo cung chính là một bảo tàng lớn nhất, chờ khi ta tìm được đường về nhà thì có thể thiếu chỗ tốt cho ngươi sao? Ngàn vạn lần cũng đừng nói cho ta là ngươi không nghĩ đến điều này... Ngươi toàn một bụng xấu, ánh mắt tàn độc làm sao có thể không nhìn ra đạo cung lớn như vậy?

Hắc miêu nói những lời này đúng là oan uổng cho Mạc Ngôn.

Trong khoảng thời gian gần đây, tuy là Mạc Ngôn không vội hỏi chuyện về Vân La đạo cung nhưng thực thể hắn cũng không có thực sự để chuyện này trong lòng. Với hắn mà nói, thể giới trong bối sức mới là quan trọng nhất, chỉ có đem luyện hảo hoàn toàn bối sức thì mới có thể thực sự tiếp xúc với thể giới huyền diệu khó lý giải, do đó mà người tả đạo đã để lại cho hắn một con đường kia đều thoải mái...

Còn về phần Vân La đạo cung đơn giản chỉ là một con đường nhỏ dạo đầu, nghe qua, gặp qua chứ không có liên quan gì.

Cho nên thực ra hắn cũng không nghĩ là sẽ được lợi lộc gì trong Vân La đạo cung kia. Vừa rồi đòi ưu đãi từ Hắc miêu thực ra cũng chỉ là đùa cho vui, đơn giản là hắn thấy con mèo này có vẻ kiêu ngạo nên nó đùa chút thôi.

Nhưng một số sự việc một khi đã hiểu thấu sẽ khó tránh khỏi khiến cho người khác suy nghĩ.

Đạo cung chính là một kho báu?

Lông mày của Mạc Ngôn dựng lên .

- Lão gia, nói về thể giới ày thực ra nó không phải là một thể giới thực bởi vì nó thiếu ngũ hành và mặt trời, trước mắt cũng chỉ là một thể giới hư ảo xem vào thể giới thật. Nếu như tập hợp đủ ngũ hành và mặt trời thì không chỉ biến hư thành thật đem thể giới kia nhập vào vũ trụ hư không mà còn có thể biến thành một thể giới thực sự.

Nói đến ngũ hành và thái âm, thái dương trong khoảng thời gian gần đây Mạc Ngôn đã thầm nghĩ sẽ nhanh chóng luyện hóa bối sức còn chưa kịp lo đến ngũ hành chân linh và thái âm, thái dương nhưng hắn cũng biết mình muốn chứng minh Dương Thần thì việc này sớm hay muộn cũng phải hoàn thành. Còn Mạc miêu nói cho hắn cái tỉnh hoặc là trong vân la đạo cung thì mình cũng có một vài dấu vết...

- Dù có nói thể nào thì Vân La đạo cung cũng là thánh địa đạo giáo từ mấy nghìn năm về trước, đi vào đó tìm ngũ hành chân linh và thái âm, thái dương sao mình lại mù quáng mà chạy loạn khắp nơi tìm nhĩ...

Mắt Mạc Ngôn cũng dần sáng lên, nhìn trong mắt Hắc miêu có vẻ gì đó xấu.

- Bây giờ lại đang tính toán cái quỷ gì thế?

Mạc Ngôn cười cười kìm chế, hắn chỉ nói:

- Không nói trước là ngươi không tìm được đường về nhà mà cho dù là có tìm được rồi thì đạo cung sau mấy ngàn năm cũng có lưu lại thứ gì tốt cơ chứ?

Hắc miêu khinh thường nói:

- Thứ thực sự tốt thì làm sao mà bị tổn hại được? Ví dụ như một ít cây làm linh dược, càng lâu năm thì càng lớn... Thật không thể ngờ được một tu sĩ như ngươi lại có thể nói ra những lời thiếu chuyên môn như vậy.

Mạc Ngôn nói:

- Người đừng quên, đạo cung đã trải qua ma kiếp... Văn minh trong thế tục còn bị chiến tranh hủy diệt huống hồ chỉ là một đạo ma trong chiến tranh.

Hắc miêu nghe thấy vậy không khỏi trầm mặc một lát sau nó mới nói:

- Dù sao là vật dư thừa, lại càng không có khả năng bảo vệ cho người, người muốn có lợi thì cũng chỉ có một con đường... Chính là tự người hãy lo liệu lấy đi.

Mạc Ngôn do dự trong chốc lát rồi miễn cưỡng nói:

- Thôi, bỏ đi...

Mắt Hắc miêu sáng lên nó nói:

- Người đồng ý?

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Dù sao thì chỗ của người hiện tại cũng không có gì tốt, ta có thể làm gì được? coi như là mua sổ số đi, chưa biết chừng trong tương lai lại có được giải thưởng lớn.

Cái mà hắn gọi là giải thưởng lớn đương nhiên là ngũ hành chân linh và thái âm, thái dương khí nhưng đây cũng không phải là xuất phát từ ý tốt, Hắc miêu biết hắn có lòng tham như vậy, nó nhào lên cắn cho hắn một cái. Ngũ hành chân linh và thái âm, dương âm khí tồn tại như vậy dù mặt trời có ở chỗ nào thì cũng đều thuộc vào trần giáo chi bảo và Phật giáo căn cơ. Cái này và sự ưu đãi trên nghĩa bình thường là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Nói theo các khác, ngày nào đó nếu như người cứu một người đối phương thành tâm có ý tạ ơn người thì người lại nói:

- Những vật khác ta không lạ gì cả người hãy cho ta trái tim của người đi...

Thử nghĩ mà xem, yêu cầu ngớ ngẩn như thế kẻ ngốc mới đáp ứng cho người?

343. Chương 284: Ôm Đùi

Mạc Ngôn cố tình đưa ra hai chữ giải thưởng lớn không để cho Hắc miêu có thời gian kịp phản ứng lập tức hắn thay đổi đề tài nói:

- Nói chuyện đêm đó đi.

Hắc miêu mở hai mắt rõ to nói:

- Chuyện đã qua rồi vẫn cần phải nói lại sao?

Lông mi của Mạc Ngôn giương lên hắn nói:

- Lời này của người dễ dàng để ta sinh ra những ý nghĩ khác về ông ta...

Hắc miêu bĩu môi nói với vẻ lưu manh:

- Không cần người phải nói, ta muốn nói thật cho người biết...

Tính cách con mèo này thật là thú vị, thậm trọng đa nghi đôi khi lại rất là kiêu ngạo tính tình lại còn có vẻ như một đứa trẻ. Nhất là trước mặt Mạc Ngôn dường như nó rất khinh thường...

- Chuyện đêm đó là do kế hoạch của ta, ba mươi năm ta sẽ làm một lần đáng tiếc là đã thất bại trong gang tấc, vừa rồi ta đã nói qua rồi...

Hắc miêu thừa nhận nói.

Mạc Ngôn khẽ nhún mày nói:

- Ta biết là người muốn tìm đường về nhà thế nhưng sao mà làm được có phải người coi mạng người như cỏ rác hay không?

Hắc miêu khinh thường nói:

- Thứ nhất, những người kia là tự động đi đến cửa không có quan hệ gì đến ta. Thứ hai ta làm như vậy tuy là làm hại đến tính mạng của hai người nhưng xét trên tổng thể cũng có công lớn, dù đạo đức thế gian có thế nào thì với tu hành của bản thân ta vẫn không hổ thẹn với lương tâm.

Mạc Ngôn nói:

- Lời này của ngươi là sao?

Hắc miêu giải thích nói:

- Cứ cách 30 năm thủy triều trong lòng đất rất yếu, trong núi Hồ Lô có ma vật xuất hiện tuy số lượng không nhiều nhưng nếu cứ mặc kệ thì ít nhất cũng phải có mấy trăm người phải chết. Đêm hôm đó ta đã lợi dụng mạch nước ngầm đã dụ những ma khí này ra không chỉ là vì tìm được đường về nhà mà đồng thời còn tiêu diệt được tai họa ngầm. đúng vậy tên họ Trương kia có thể bị mất đi tính mạng nhưng trong mắt ta mất một người mà cứu được trăm người cho dù không tính nó là việc thiện nhưng chắc chắn nó cũng không phải việc gì ác.

Nghe xong những lời này Mạc Ngôn gật đầu xem như là đã chấp nhận.

Đây cũng không phải là hăn dễ tin mà là trước đó hăn và Đỗ Khuyết đã gả hai ma vật hạ người, Tưởng Đại Dũng và Tưởng Trường Thủy là ví dụ

Hắc miêu có chút dừng lại nó thực khinh thường nói:

- Hơn nữa ngươi cho là tên họ Trương kia có cái gì tốt đẹp hay sao?

Mạc Ngôn nghe thấy vậy ngạc nhiên nói:

- Nhìn vào phẩm hạnh của Trương Trường Thanh đương nhiên y không có gì tốt đẹp nhưng sao ngươi biết?

Hắc miêu nói:

- Ta không biết y là người tốt hay người xấu nhưng nếu đã bị ma niệm ám ảnh thì thường cũng là người xấu nhất. Giống như chúng ta cùng tu hành, mục tiêu đầu tiên là khí huyết thịnh vượng và bản thân tương khỏe, hơn nữa có tu hành có cốt cách của thanh niên? Ma niệm cũng thế chỉ cần có thể chọn nhất định nó sẽ chọn người có ma tính mạnh, người giả dối chứ tu hành như vậy nhất định đã được một nửa thành công sau này.

Lời của nó cũng không khó để lý giải nhưng đây là lần đầu tiên mà Mạc Ngôn nghe thấy vậy.

Nghĩ lại Trương Trường Thanh tuy rằng không phải là người tu hành nhưng bàn về phẩm chất so với đám người Sở Chấn Đường, Đỗ Khuyết, Thúc Viên Sơn thì đúng là phù hợp cho ma niệm ham muốn.

- Thì ra mặt này còn có thể nói như thế, thụ giáo.

Mạc Ngôn thật lòng nói.

Hắc miêu thấy thế nó không khỏi đắc ý nói:

- Ta thấy thời gian người này tu hành không lâu lắm sau này có chỗ nào chưa hiểu cứ việc đến xin ta sẽ dạy cho...

Mạc Ngôn cười nói:

- Vừa mới nói ngươi béo, ngươi đã vội suyễn lên.

Hắc miêu không phục nói:

- Sao ta lại suyễn lên? nhiều nhất cũng chỉ là dạy đời thôi... Cơ duyên này người khác cầu cũng không được đâu. Tuy là ta không thực vừa mắt với ngươi nhưng mấy chục năm nay ngươi là người đầu tiên nói chuyện với ta không phải tiện thể khoe khoang đâu...

Mạc Ngôn bị nó nói câu người thanh niên không nhẹ nhưng nghĩ lại nếu luận về tuổi tác thì ngươi đúng là lão tiền bối.

- Được rồi, cái gì nên nói ta đã nói rồi, người còn gì để hỏi không?

Hắc miêu thấy Mạc Ngôn không linh tính, có vẻ giận liền có ý dời đi.

Mạc Ngôn lắc đầu đang định nói nhưng trong lòng hăn lại nhớ ra chuyện gì đó nói:

- Đúng rồi, trong núi Hồ Lô còn có một con âm linh người có biết không?

Mắt Hắc miêu sáng lên nói nói:

- Người nói đến Tiểu Linh Mị?

Mạc Ngôn ngẩn ra:

- Linh Mị?

Hắc miêu nói:

- Đúng vậy, Linh Mị phạm là linh thể chỉ cần có thể sinh ra linh trí thì đều được gọi là Mị, ta đã chú ý đến Tiểu Linh Mị trong núi Hồ Lô từ lâu đáng tiếc cô ấy là linh thể người không có duyên đến gần chỉ làm kinh động cô ta.

Dừng lại một chút nó lại nói:

- Thời gian trước ta mãi chuẩn bị cho phát ma khí trong lòng đất nên không để ý đến cô ấy... Không ngờ cũng trong khoảng thời gian này cô ấy lại biến mất, cũng không biết là đã đi đâu...

Nghe xong những câu này Mạc Ngôn không khỏi trầm ngâm.

Hắc miêu thấy hăn không nói câu nào nó không khỏi hồ nghi nói:

- Cô ấy mất tích không phải có liên quan đến người đấy chứ?

Mạc Ngôn không trả lời nó mà hỏi:

- Cái gì mà người có đại phúc duyên?

Hắc miêu nói:

- Cái gọi là phúc duyên chính là số mệnh thâm hậu, quả nó dạng nghịch thiên- hảo sự người đều có phúc còn nếu không sẽ đưa đến tai họa. Hoặc rõ ràng là chuyện xấu nhưng sau khi gặp được người có phúc thì chuyện xấu sẽ dần biến thành chuyện tốt.

Mạc Ngôn nói:

- Cái này của người đích thực là duy tâm.

Hắc miêu nói:

- Duy tâm hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là nếu thực sự Tiểu Linh Mị ở trong tay người thì ta khuyên người là tốt nhất nên thả cô ấy ra.

Hắc miêu cũng không phải là không thông minh nó thấy Mạc Ngôn trầm ngâm không nói nên cũng mơ hồ đoán ra cái gì đó.

Mạc Ngôn cười nói:

- Người không cần phải thế, ta nói thật cho người biết Tiểu Linh Mị kia đúng là đang ở trong nhà ta. Ồ, đúng rồi, bây giờ cô ấy có một cái tên dễ nghe hơn tên là Vân La... Người cũng có thể gọi cô ấy là Mạc Vân La.

Trong núi Hồ Lô có một nơi cổ danh gọi là Vân La, Hắc miêu cũng không lạ gì cái tên này nhưng nó vẫn trờng mắt kinh ngạc nói:

- Cô ấy đúng là đã bị người bắt sao?

Dừng lại một chút nó lại thấy không đúng nói:

- Không đúng, không đúng... Người họ Mạc, cô ấy cũng họ Mạc. Nói như vậy chính là người đã cho cô ấy cái tên... lẽ nào cô ấy can tâm tình nguyện để người thu phục?

Trăm mối trong lòng Hắc miêu cũng không có cách giải...

Tính đúng thời gian, vậy khi Tiểu Linh Mị mất tích nếu từ trước đến nay đều ở chỗ hắc cỉ cần hắc không phải là người có đại phúc như trong truyền thuyết thì tướng mạo lúc này phải có dấu hiệu xói mòn. Huống hồ hắc còn tự tiện đặt tên cho Tiểu Linh Mị hơn nữa lại còn gọi theo họ của mình trói hai số mệnh này với nhau với số mệnh của Tiểu Linh Mị chỉ cần số mệnh của người này hơi kém một chút thì hắc hắc đã sớm bị cô ấy làm cho khắc chết rồi chứ?

Hắc miêu tập trung quan sát Mạc Ngôn cũng không thấy hắc có dấu hiệu đoán mệnh.

- Chẳng lẽ đúng là người này có đại phúc duyên?

Trong lòng Hắc miêu không khỏi áy náy.

Dù là người hay yêu quái, đều có tâm lý ôm đù cho dù là bình tĩnh hay kiêu ngạo như Mạc Ngôn thì cũng không ngoại lệ khác nhau ở chỗ thế gian này không ai đáng để hắc ôm đù mà thôi. Nếu có một ngày người tả đạo từ trên trời giáng xuống hắc tất nhiên sẽ phải khóc, cũng không cần biết là người này có biết hay không tóm lại là trước khi đối phương ôm đù.

Mạc Ngôn không thể ngoại lệ còn Hắc miêu lại càng như vậy.

Nó nghĩ thầm luôn tìm đường về nhà. Nó thấy nếu cùng đường với người có đại phúc mượn ít hậu phúc duyên thì nhất định sẽ làm lên thành công.

- Vậy Tiểu Linh Mị bây giờ có khỏe không?

Hắc miêu mở to mắt ngửa khí có vẻ nhỏ nhẹ hỏi.

Lúc này, nó chưa thể khẳng định Mạc Ngôn có phải là người địa phúc trong truyền thuyết hay không nhưng muốn làm rõ vấn đề này cũng không khó lắm chỉ cần nhìn trạng thái của Tiểu Linh Mị là biết. Nếu lúc này trạng thái của Tiểu Linh Mị cao thì đủ để nói lên Mạc Ngôn là người đại phúc

Mạc Ngôn nói:

- Người thực sự quan tâm đến cô ấy sao?

Hắc miêu gật đầu nói:

- Tuy cô ấy không biết sự tồn tại của ta nhưng ta đã chứng kiến cô ấy lớn lên từng ngày đương nhiên là có quan tâm.

Mạc Ngôn nói:

- Hiện tại cô ấy rất tốt, có ăn, có uống, có chơi hơn nữa cũng đang ngưng tụ thành thực thể...

Hắc miêu là truyền thừa của Vân La đạo cung đương nhiên là có kiến thức sâu rộng, nghe thấy vậy nói không khỏi ngạc nhiên:

- Ngưng tụ thành thực thể? Chẳng lẽ... Người để cho cô ấy luyện hóa bằng máu của người?

Mạc Ngôn nói:

- Có vấn đề gì sao?

Hắc miêu trợn mắt lên một lúc lâu cũng không nói lên lời...

Thực là không có thiên lý, người này một bụng xấu không ngờ lại là người có đại phúc duyên... Số mệnh thì thời điểm này còn cho cả máu mình cho Tiểu Linh Mị, đánh đồng sinh tử tương liên, căn nguyên tương khế! Nếu đổi lại là người khác, cho dù là có đại phúc duyên thì cũng sẽ bị cô ấy liên lụy biến thành một khối xương khô. Có thể khen ngược hắc, lúc này số mệnh hắc không chỉ có đậm hơn mà còn được kéo dài đúng không không có thiên lý!

Hắc miêu ghen tỵ nhìn về phía Mạc Ngôn có lời chua cay không nói

Nhưng tâm trạng này cũng chỉ trong giây lát

Ngay sau đó, nó đã chuyển đổi tâm trạng, nó tính xem là sao có thể quan hệ tốt với người này để được chia một phần phúc duyên của hắn...

- Ta... Ta nghĩ ta với người hãy về thăm cô ấy, có được không?

Hắc Miêu biết vâng lời, so với sự kiêu ngạo lúc trước thì nó đã ngoan hơn nhiều.

Mạc Ngôn thấy lạ cũng không ngờ là Hắc Miêu này bỗng nhiên lại sinh ra tâm trạng ôm đúi. Cái này không phải là hắn không đủ cảnh giác mà thực sự hắn không có tốt bụng đến mức ấy, nghĩ đến chỉ cần hổ chấn động, quần nó mèo đen mèo trắng thì sẽ dâng đầu bái lên.

344. Chương 285: Lạt Mềm Buộc Chặt

- Người và ta cũng về thăm cô ấy?

Mạc Ngôn hỏi.

Hắc Miêu gật đầu lấy giọng nói:

- Có được không?

Mạc Ngôn nói:

- Không thành vấn đề, cô ấy vốn là người cô độc có người trò chuyện cũng không tồi đâu.

Hắc Miêu hưng phấn nói:

- Bây giờ, chúng ta đi thôi.

Sau khi Hắc Miêu gặp Vân La, một linh một miêu đều rất vui vẻ.

Lúc đầu Vân La chỉ cảm thấy đơn giản là con mèo này rất đáng yêu, sau đó chính cha cô nói nó là một lão yêu tự nhiên cô lại thấy có cảm giác thân thiết. Đây gọi là ngư tử tâm ngư mã tâm mã, một linh một miêu tuy không cùng đồng loại nhưng trong thế giới thống trị mà nói chúng hoàn toàn có thể cùng một loài. Bởi vậy một linh một miêu vừa mới gặp mặt dĩ nhiên là chúng cảm thấy thân thiết. Huống hồ Hắc Miêu đã tận mắt nhìn thấy Tiểu Vân La lớn lên từng ngày. Chẳng qua nó tự nghĩ duyên phúc mình mong lên không dám hiện thân mà thôi...

Hắc Miêu thì càng thấy vui mừng.

Nó nhìn thấy Vân La ngay cả hình ảnh hư ảo cũng không duy trì trong một thời gian dài, nó sắp trưởng thành ngưng tụ thành một thực thể tồn tại. Không còn nghi ngờ gì nữa nó đã xác định Mạc Ngôn chính là người đại duyên phúc trong truyền thuyết, như lời của tiểu thuyết gia số mệnh của người này chính là số mệnh được định đoạt trước.

- Dựa vào cây đại thụ này hóng mát, ta phải nghĩ cách ở lại mới được...

Tuy Hắc Miêu kiêu ngạo nhưng tuyệt đối nó là người của chủ nghĩa thực dụng, ánh mắt nó chớp liên hồi nó đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể ở lại được tiểu viện này.

Nhưng nó cũng biết dục tốc bất đạt, nửa tiếng trước vừa mới từ chối người ta mà bây giờ lại muốn ở lại kẻ gốc cũng đoán ra đây là chuyện khó làm.

- Có câu lạt mềm buộc chặt, muốn ở lại đầu tiên cũng không nên thái quá tiếp theo là phải ghi điểm với Tiểu Vân La...

Hắc Miêu thầm hạ quyết tâm, sau khi nói chuyện với Tiểu Vân La rồi nói tạm biệt với Mạc Ngôn nó nhẹ nhàng lướt đi.

Nó cực kì tự nhiên không có nửa phần lưu luyến khiến cho Tiểu Vân La thấy phiền muộn về vị khách này...

- Chị Sơn Nhuyết vì sao chị lại không muốn ở lại đây? Chẳng lẽ chị không thích em sao?

Vân La nhón mày lên vẻ mặt buồn bã.

Mạc Ngôn cũng không bàng quan với cuộc nói chuyện của bọn họ khi nghe thấy vậy hẳn không khỏi kinh ngạc nói:

- Con gọi cô ta là gì?

- Chị Sơn Nguyệt ạ.

Vân La nói:

- Cô ấy nói cho con biết, lúc cô ấy sinh ra mặt trăng đang lên đỉnh núi cho nên mới có cái tên này.

Sơn Nguyệt?

Cái tên này trái lại nghe cũng không tồi... Mạc Ngôn gật đầu nhìn Hắc miêu dờ đi cười nói:

- Con gái, không cần lo lắng, cha cam đoan, nhiều nhất cũng chỉ một hai ngày nữa là cô ấy sẽ tìm đến chơi đùa với con.

Vân La nói:

- Cha, cha nói thật không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là thật chứ... Cô ấy ngay cả tên mình cũng nói cho con biết, thì chính là đã tính làm bạn với con sao lại không thích con được? hơn nữa cha vẫn chưa đãi ngộ từ con mới biết được tên của cô ấy.

Vân La vui mừng trở lại nói:

- Như vậy thì tốt quá!

Mạc Ngôn cười cười cũng giống như Vân La tìm được bạn chơi vậy.

Nếu đổi Hắc miêu là người khác đương nhiên là Mạc Ngôn sẽ đồng ý cho Vân La tiếp xúc nhưng hẳn nhìn thấy được thực ra Hắc miêu này ngoài một chút kiêu ngạo ra thì tâm tư nó cũng đơn giản vô cùng. Hoàn toàn mới chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, có chút ngây thơ, còn hơi có âm mưu nữa.

Thực ra với sự không khéo của Mạc Ngôn sao hẳn lại không nhìn ra Hắc miêu kia có tâm tư đi nhưng thực ra là muốn ở lại.

Chẳng qua, hẳn cũng không biết thực sự mục đích của nó là gì hay chỉ đơn thuần là thích Tiểu Vân La hay là gãi vờ cảm giác cô độc.

Đương nhiên là Hắc miêu cũng thích Vân La cũng xuất phát từ sự thật lòng nhưng thiên tính của họ nhà mèo không thể ở đâu trong một thời gian dài được.

Sau khi Hắc miêu dờ đi cùng với chuyện của núi Hồ Lô và Vân La đạo cung, cơ bản là tổ cáo một giai đoạn.

Hai ngày sau đó, Đỗ Khuyết, Thích Viễn Sơn và bọn Trương Trường Thanh đã bị phóng thích.

Đỗ Khuyết được thả hoàn toàn là nhờ vào Mạc Ngôn.

Còn sở dĩ Thích Viễn Sơn được thả nhanh như vậy theo sự phán đoán của Mạc Ngôn y và cục quốc thổ có thương lượng nào đó. Còn về phần Trương Trường Thanh hẳn là có quan hệ đến thân phận của y. Dù có nói thế nào thì y cũng đã từng buôn bán với A tính, vô duyên vô cớ biến mất trong nhiều ngày đã thâm gây lên nhiều sóng gió. Nếu không phải là cục quốc thổ đã thông báo với Trương gia bố trí, tin rằng các tạp chí sẽ rất thích đưa tin về chuyện này. Ngoài ra Trương Trường Thanh cũng không phải là tu sĩ liên lụy đến chuyện này cũng bởi vì những nhân tố ngẫu nhiên. Cục quốc thổ thấy không cần phải tiêu tốn sức lực cho người này. Bởi vậy, sau khi y tỉnh đến ngày thứ 3 đã được đưa ra khỏi căn cứ.

Đỗ Khuyết, Trương Trường Thanh, Thích Viễn Sơn đều là những người đầu tiên được phóng thích.

Mạc Ngôn trước tiên phải biết được tin tức này.

Vì thế hắn đã gọi 2 cuộc điện thoại, một cuộc gọi cho Đỗ Khuyết dặn dò ông ta nghỉ ngơi một chút sau khi tỉnh dưỡng lại tinh thần sẽ nói chuyện. người thứ 2 hắn gọi điện chính là cho Tô Cận đang xuất cảnh cần phải thông báo cho cô ấy biết Thích Viễn Sơn đã được thả.

Tô Cận tỏ vẻ cảm ơn đợi sau khi cô về Uyển Lăng sẽ cùng với Thích Viễn Sơn đến cảm ơn nhưng cô vừa mới nói đã bị Mạc Ngôn khước từ...

- Thích lão đầu lần này xem như không ăn trộm được gà lại còn mất nắm gạo, không có được đàn thư lại còn bị cục quốc thổ treo hào, coi như phát huy sức lực dư thừa đi...

Sau khi cúp điện thoại,, Mạc Ngôn không khỏi cười khổ.

Chỗ cục quốc thổ cũng không phải là mặc cho người khác tùy tiện ra vào. Hắn tin Thích Viễn Sơn được phóng thích nhanh như vậy nhất định là đã kí thỏa thuận bán mình.

- Tuy vào cửa công môn như biển nhưng có thân ở công môn tu hành thuyết pháp... Thích lão đầu người cứ phát huy nhiệt lượng dư thừa đi vậy xem như là chuộc lại lỗi lầm trước kia.

Mạc Ngôn cũng không có cảm tình gì với Thích Viễn Sơn. Lúc này hắn khó tránh khỏi được cảm giác vui mừng khi người khác gặp tai họa.

- Xuất hiện đi, đừng có né ở nơi đó...

Sau khi Mạc Ngôn dứt điện thoại vào túi hắn liền xoay người nhìn về phía phòng khách...

Vừa dứt lời Hắc miêu đã hiện lên trong tầm mắt của hắn.

- Rõ ràng là vừa rồi người không mở ý thức bản ngã, hơn nữa ta cũng đã thu lại hơi thở mà sao người vẫn biết ta ở ngoài cửa?

Hắc miêu nghiêng đầu nhìn với vẻ nghi hoặc.

Mạc Ngôn cười to nói:

- Đúng là con mèo ngốc... nhìn xuống chân của người đi.

Hắc miêu vừa cúi đầu nhìn xuống đã thấy cơ thể mình bị ánh mặt trời chiếu bóng xuống đất, nó xấu hổ hận là không có cái lỗ nào để lao đầu xuống...

Cũng may là Vân La xuất hiện đúng lúc giải trừ cho sự xấu hổ của nó.

- Chị Sơn Nguyệt, quả nhiên là chị đến tìm em...

Vân La chạy ào tới tinh thần rất vui vẻ.

Hắc miêu trừng mắt nhìn nghiêm nghị nói:

- Vừa khéo chị đi qua đây nên tiện thể ghé thăm em một chút...

Nghe xong những câu này, Mạc Ngôn cười lắc đầu Hắc miêu này đúng là vẫn kiêu ngạo.

- Chị Sơn Nguyệt. chúng ta ra hậu viện chơi đi, lần trước cá trong hồ gặp được chị đều sợ đến mức lẩn hết xuống đáy. Em đã giáo huấn cho nó một trận, đảm bảo là lần này sẽ không như vậy nữa đâu, hừ hừ đứa nào mà còn trốn xuống đáy nữa chúng ta sẽ ăn thịt ngay!

Vân La kéo Hắc miêu chạy ra hậu viện.

Hắc miêu bất đắc dĩ nói:

- Đừng vội, Vân La để chị nói chuyện với cha em mấy câu đã...

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có chuyện thì không lên tam bảo, người đến là vì chuyện của Trương Trường Thanh?

Hắc miêu gật đầu nói:

- Y đã ra rồi, ta đặc biệt đến thông báo cho người một tiếng. nhưng nghe khẩu khí của người hẳn là đã biết chuyện này...

Vừa rồi cô ta còn mới nói là đi qua mà giờ lại nói là đặc biệt đến cửa, lời nói trước sau đều mâu thuẫn. nhưng Mạc Ngôn đã sớm hiểu tính tình của cô ta kiêu ngạo hẳn cũng lười vạch trần liền gật đầu nín:

- Tiếp theo người định làm gì?

Hắc miêu nói:

- Còn có thể làm sao, đương nhiên là theo dõi y thôi...

Dừng lại một chút nó nói:

- Ta đã gieo ẩn kí trên người y, ít nhất là trong vòng một năm y không thể phát hiện ra. Nhưng những linh thức của ta không bằng ý thức bản ngã của người. Ma niệm trong cơ thể y sẽ dần thức tỉnh hơn nữa sẽ phát hiện ra ẩn kí. Cho nên ta hi vọng người có thể giúp ta một chuyện...

Mạc Ngôn nói:

- Người là muốn ta dùng ý thức bản ngã thay thế ẩn kí của người?

Hắc miêu gật đầu nói:

- Có được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Không thành vấn đề nhưng ta vẫn nói câu kia người dùng cái gì để cảm tạ ta?

Cuối cùng cũng đợi những câu này của người... Hắc miêu mở tròng hai mắt trong lòng thì đắc ý nhưng ngoài miệng thì lại nói:

- Tiếp cận Trương Trường Thanh chẳng khác nào trứ trong liễn đạo kho báu, đây đối với người cũng có lợi! ta thực sự không rõ tất cả mọi người đều là vì chuyện có lợi, người vì cái gì mà không chịu bỏ ra một chút sức lực?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nói như vậy, hình như ta có lòng tham không đáy thì phải?

Hắc miêu thở dài nói:

- Bây giờ người mới biết sao?

Đây gọi là chín quá hóa nẫu, cô ta sợ Mạc Ngôn bỗng nhiên đồng ý không hoàn trả vì thế không đợi Mạc Ngôn mở miệng, cô ta đã nói:

- Thôi, thôi, cái gọi là giang sơn dễ đổi, đánh chết không thừa, gặp người như vậy ta còn có thể yêu cầu những thứ gì xa vời đây? Nói đi, lần này là người cần cái gì?

345. Chương 286: Sơn Nguyệt Mộc Cận

Mạc Ngôn nhin cười nói:

- Người thân dư thừa, thế nào mới có lợi cho ta?

Hắc miêu lườm hẳn một cái nói:

- Ghê gớm, người nhìn cánh cửa đi.

Mạc Ngôn còn chưa nói, Vân La đã vui mừng nói:

- Chị Sơn Nguyệt, chị ở lại đây nhé...

Sau khi Hắc miêu lục đục một phen, Hắc miêu ở lại 36 hào viện trở thành một con linh miêu thủ vệ.

Lần này Mạc Ngôn cũng thấy vui, từ đó không chỉ Vân La có bạn mà thực ra cũng chẳng khác gì cho mình và Vân La có đồng đạo.

Nhất là Vân La, cô là âm linh thân thể, cái gọi là tu luyện thực ra là một bản năng thiên phú.

Còn Mạc Ngôn từ người truyền thừa trong tả đạo về tu luyện linh thể cũng có nói được sơ qua, hệ thống cũng chưa hoàn chỉnh bởi vậy hẳn rất khó chỉ đạo cho Vân La tu luyện.

Nhưng Hắc miêu tới cũng thật là tốt đã giúp hắn giải quyết vấn đề này.

Hắc miêu tuy là yêu quái nhưng dù sao cũng đến từ Vân La đạo cung, từ nhỏ đã là truyền thừa chính thống của đạo gia. Một truyền thừa như vậy chính là một bộ phận trụ cột cũng không chuyên nghiệp cực hạn mà là một loại hệ thống bằng đại hào chặt chẽ. Cái này giống với tiểu học và trung học bất kể là địa lý, văn học, hóa học, đều là những ngành học trụ cột có đề cập đến.

Hắc miêu từ nhỏ đã tiếp thu loại truyền thừa phức tạp, khổng lồ này, tuy tất cả đều là sở trường của nó nhưng so với Mạc Ngôn thì nó cũng cao minh hơn nhiều lắm.

Có Sơn Nguyệt chỉ điểm, Mạc Ngôn có thể chuyên tâm lo luyện hóa bội sức mà không cần quan tâm đến tu luyện của Vân La.

Bởi vì ba phương đều có nhu cầu, thời gian gần một ngày, Hắc miêu Sơn Nguyệt đã sát nhập vào 36 hào viện.

Trên thực tế nếu không phải cái tính kiêu ngạo của co ta thì đã sát nhập vào 36 hào viện từ mấy hôm trước và trở thành một thành viên trong đó rồi. Đâu cần lần này phải đi gây sức ép... Mạc tiên sinh, theo lý thuyết, ta đã nên báii kén từ mấy hôm trước, cũng là cảm cái ơn cứu mệnh của người nhưng nhiều chuyện quần lấy thân, không buông đến tận bây giờ thực sự là vô cùng có lỗi.

Trong phòng khác 36 hòa viện, Sở Chấn Đường ngồi trên ghế salon, nói lời xin lỗi.

Bên cạnh ông ta là Sở Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt

Dễ nhận thấy bình thường cô ta có vẻ hơi tùy tiện, trước mặt Sở Chấn Đường lại bày ra một bộ dạng khác rất ngoan ngoãn.

Sở Chân Đường mang Sở Ngọc đến báii phỏng cũng là có ý nếu không sẽ rất thất lễ.

- Trưởng phòng Sở khách sáo quá...

Mạc Ngôn cười nói:

- Chẳng qua là gặp đúng dịp, chứ chưa nói đến ơn cứu mạng.

Sở Chấn Đường cười nói:

- Mạc tiên sinh đúng là người khiêm tốn, không muốn nghe ngghiều đến chữ ơn, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa. Cái gọi là đại ân bằng lời không thể cảm tạ hơn, chuyện này Sở mỗ sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.

Mạc Ngôn chợt nhớ ra một chuyện nói:

- Muốn tạ ơn, có một việc đúng là ông có thể giúp ta.

Sở Chấn Đường nói:

- Vậy sao, Xin Mạc tiên sinh cứ nói thẳng, chỉ cần Sở mỗ có thể làm được thì tuyệt đối không khước từ.

Mạc Ngôn muốn nói chuyện này thực ra trong lòng đã cân nhắc chẳng qua là thời cơ chưa tới hơn nữa việc này có phiền toái nhỏ cho nên mới chưa nói...

- Chuyện là như vậy, khoảng thời gian trước tôi thu nhận và giúp đỡ một tiểu cô nương, năm nay đã 6 tuổi là cô nhi cũng không có hộ tịch tôi muốn trưởng phòng Sở giúp chuyện này.

Sở Chấn Đường nghe thấy vậy không khỏi ngần người ra.

Nhập quốc tịch, chuyện này đối với người thường mà nói có thể phiền toái hơn nhiều nhưng với thân phận của Mạc Ngôn thì không cần đến mình giúp chứ nhỉ?

Mạc Ngôn nhìn ông ta không giải thích cười nói:

- Tuy chuyện này không khó nhưng theo con đường chính quy khó tránh việc phải tìm căn nguyên, nguồn gốc thậm chí sẽ để lại một tai họa ngầm. Tóm lại, tôi không muốn cho người khác biết về lai lịch của đứa trẻ này, càng không muốn người ta đi truy xét lai lịch của nó. Cho nên, cũng chỉ có thể nhờ Sở trưởng phòng giúp đỡ.

Sở Chấn Đường mặc dù là người của cục quốc thổ nhưng cũng là hậu duệ đạo môn, nghe xong những câu này lập tức hiểu ngay. E rằng tiểu cô nương kia không phải là người bình thường, nếu không đâu cần chạy đến nhờ cậy mình?

Với ông ta mà nói đây chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí không cần cô gái lộ diện chỉ cần biết danh tính, tuổi và ảnh chụp là có thể sắp xếp mà không lộ ra thân phận thật.

- Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho tôi, nhân tiện Mạc tiên sinh bây giờ có ảnh của đứa trẻ ấy không cho tôi, lâu nhất chỉ ngày kia là tôi có thể làm xong.

Sở Chấn Đường vui vẻ đồng ý, không một chút dè dặt, đồng thời ông ta cũng không có hỏi những gì không nên hỏi.

- Trưởng phòng Sở, cái này đúng là phải cảm ơn ông.

Mạc Ngôn cười cảm ơn, Vân La ngưng thần nghe thấy cuộc đối thoại này trong phòng khách bỗng nhiên vui mừng nhướn mày nói:

- Chị Sơn Nguyệt, em sắp có thân phận rồi.

Hắc miêu Sơn Nguyệt bùi môi nói:

- Cũng chỉ là thân phận thôi... Hơn nữa làm người có gì mà thú vị?

Vân La trợn hai mắt lên nói:

- Rất thú vị chứ chị Sơn Nguyệt, chẳng lẽ chị không muốn làm người sao?

Hắc miêu khinh thường nói:

- Chị không thấy lạ.

Vân La nhú long mày nói:

- Chính là, cảnh giới tăng lên, chị Sơn Nguyệt một ngày là có thể tu hành thành nhân thân.

Nhân thân.

Hắc miêu Sơn Nguyệt trong mắt bỗng xẹt qua một tia buồn rầu.

Vân La thấy ánh mắt của cô ta có vẻ không đúng nói:

- Chị Sơn Nguyệt, em đã nói vậy sao?

Hắc miêu Sơn Nguyệt nhẹ lắc đầu, nhìn qua phòng khách bỗng nhỏ giọng nói:

- Nói cho em một bí mật, nhưng không được nói cho tên kia nghe.

- Không nói cho cha sao?

Vân La liền cảm thấy thú vị, nó gật đầu như gà mổ thóc nói:

- Được, được... Chị Sơn Nguyệt mau nói ra bí mật đi, em nhất định sẽ không nói cho cha đâu.

Hắc miêu Sơn Nguyệt lại nhìn về phía phòng khách, xác định Mạc Ngôn không thể xuất hiện vào lúc này liền nín thở ngưng thần mở thức hải nguyên thần ra.

Dù là yêu tu hay người tu, sau khi mở thức hải vốn ý thức của nguyên thần đều lấy thân thể làm gốc.

Ví dụ như vốn ý thức của Mạc Ngôn, là bộ dạng của một tiểu hòa thượng, mặt mày thanh tú vô cùng đáng yêu.

Theo lý thuyết, Sơn Nguyệt vốn là mèo vốn ý thức của nó phải có hình con mèo mới đúng nhưng lúc này trong nguyên thần thức hải lại hiện ra hình một cô gái.

Cô gái này khoảng chừng 15,16 tuổi vẻ mặt sắc xảo, ngây thơ, không có vẻ gì là giống một cô gái phiêu bạt và thanh lệ.

Vân La ngơ ngác nhì rồi lè lưỡi, cô bé nhăn mặt ha ha nói:

- Chị Sơn Nguyệt... Chị không phải là miêu yêu sao?

Cô gái cau mặt nói:

- Chị không phải là miêu yêu gì đâu là chị lừa cha em đó.

Vân La suy nghĩ, nhìn cô gái ngưng thần, tiếp tục là chờ người ra cô bé cắn ngón tay, lẩm bẩm nói:

- Chính là, chính là...

Một phút đồng hồ sau, nguyên thần cô gái trở về thức hải, còn Hắc miêu thì mở to hai mắt chìa móng vuốt xoa đầu Vân La cười hì hì nói:

- Thấy ngu chưa? Tiểu nha đầu?

Vân La thành thực gật đầu nói:

- Đúng là choáng váng... Chị Sơn Nguyệt, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?

Hắc miêu Sơn Nguyệt thở dài nói:

- Chuyện này dài dòng lắm, hơn nữa còn có chút quan ải chị nghĩ chưa thôn, đây cũng là nguyên nhân chính chị luôn muốn về nhà. Được rồi, Vân La em không cần hỏi lại một ngày nào đó chị suy nghĩ cẩn thận rồi sẽ nói cho em biết.

Vân La dùng sức gật đầu nói:

- Chị Sơn Nguyệt, chị nhất định phải suy nghĩ cẩn thận hơn nữa cũng nhất định phải tìm được đường về nhà.

Hắc miêu Sơn Nguyệt cười nói:

- Cảm ơn em... nhân tiện nói cho em nghe một bí mật nhỏ, thực ra Sơn Nguyệt là tên của bộ tộc còn tên thật của chị là Sơn Nguyệt Mộc Cận.

Sở Chấn Đường cũng không ở lâu trong tiểu viện 36, khoảng nửa tiếng sau ông ta mang theo Sở Ngọc dời đi.

Hôm nay ông ta đến thăm chủ yếu là để cảm tạ Mạc Ngôn, nhân tiện là cho mối quan hệ thêm gần gũi, sau khi đạt được mục đích này một câu dư thừa ông ta cũng không nói.

Thực tế về chuyện của Tiểu Vân La, lúc này trở lên có chút màu nhiệm thậm chí là nhạy cảm.

Nguyên nhân vô nó có thể khái quát trong một câu, tất cả đều là họa của đan thư gây ra.

Đỗ Khuyết, Trường Trường Thanh, Thích Viễn Sơn cũng đều vì đan thư mà đến. ý đồ của Sở Chấn Đường tuy đa phần là vì nhân tố công vụ nhưng thân là tu sĩ há ông ta lại không nhìn thấy đan thư?

Ngoài ra, Thích Viễn Sơn bị người của cục quốc thổ một mẻ lưới bắt hết tin tức về đan thư cũng không thể né tránh mà bắt đầu tung ra không chỉ giới hạn trong hậu duệ đạo môn.

Đối mặt với sự hấp dẫn của Trường Sinh, tu sĩ không thể cự tuyệt người thường lại càng không thể cự tuyệt...

Cho nên, lúc này lấy Phương Chính, Sở Chấn Đường cầm đầu và Thích Viễn Sơn hiệp thương thì đan thư này có thể gọi là nhạy cảm.

Tóm lại về chuyện của đan thư, trước mắt là đã có một giai đoạn tổ cáo, nhưng xung quanh nó như một mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Hơn nữa, nó không chỉ giới hạn hậu duệ đạo môn mà ngày càng có nhiều người tham dự vào.

Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, chuyện này đã hoàn toàn chấm dứt. Những người khác làm thế nào, nghĩ thế nào cũng không có liên quan gì đến hắn...

Hai ngày nay, hắn luôn cố gắng luyện hóa bội sức, hy vọng có thể nhanh tiến vào thế giới bên trong kia.

Nhưng hành sự cho đến giờ đều mài nước cối xay, dùng gió tấn công.

346. Chương 287: Hung Án Vườn Trường (1)

Mạc Ngôn vốn tưởng rằng chỉ cần thời gian cho phép thì mình có thể tập trung tinh thần luyện hóa bội sức thành công nhưng đến nửa thời gian hắn lại phát hiện cần dừng lại nghỉ ngơi một chút...

- Người này sợ, không phải điên rồi sao?

Trong hậu viện, Hắc miêu nhìn thấy bội sức trước ngực Mạc Ngôn nói:

- Cuối cùng thì bảo bối không được, người không tiếc máu để tế luyện nó? Người này đúng là một kẻ điên. Máu huyết là gốc rễ của con người, trong khoảng thời gian ngắn mà tiêu hao nhiều máu như vậy không sợ tổn hại đến căn cơ sao?

Hai ngày nay, lúc Mạc Ngôn luyện hóa bội sức cũng không có ý cố tình né tránh cô ta.

Lần này Hắc miêu vẫn một lòng hướng thụ, đối với Mạc Ngôn mà nói cũng có tin tưởng cô ta, cũng bởi vậy hằng này thấy hắn lấy máu luyện hóa bội sức cô cũng không nhịn được nhắc nhở.

Mạc Ngôn khó được mọi cái duỗi lưng cười nói:

- Cám ơn người đã nhắc nhở, thực ra không cần người nói ta cũng biết phải nghỉ ngơi...

Hắc miêu nói:

- Bội sức này của người rốt cục là bảo bối gì vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Một cánh cửa thông sang một thế giới khác...

Nhưng lời này nếu lọt vào tai người khác thì nhất định là họ sẽ không hiểu ra sao cả, Hắc miêu cũng kinh ngạc nói:

- Người nói... nó là một động thiên pháp sao?

Lập tức cô quyết đoán lắc đầu nói:

- Không thể, Vân La đạo cung là một thượng cổ vật còn không hơn một động thiên pháp bảo, bội sức của người lại càng không thể.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ta chưa nói nó là động thiên pháp bảo, rốt cục nó là dạng gì thực ra ta cũng không biết.

Những lời này không phải đều là trống rỗng...

Mãi đến lúc này, hắn cũng chưa thể xác định rốt cục nó là dạng như thế nào?

Động thiên pháp bảo?

Có khả năng... nhưng động thiên pháp bảo tồn tại trong không gian, thực ra chỉ là một thế giới vùng biên, không giống thế giới kia là một thế giới độc lập có đủ thứ. Nếu không thì đã không cần đến động thiên vì danh?

Thêm nữa, trong biên giới của động thiên pháp bảo là hư vô, nói cách khác nó là một thế giới độc lập tồn tại trong không gian. Có thể nuôi được vạn vật trong trời đất, có thể dùng để tu hành, cũng có thể làm nhà để sống được.

Nhưng trong đó nửa thật nửa giả, chỉ linh thể sinh hoạt từ góc độ này mà nói cấp bậc của nó thua xe động thiên pháp bảo. nhưng nói có thể thăng cấp, không những lên được thế giới thật mà còn có sông có núi, có biển! Từ điểm này mà nói trong tiềm lực thăng cấp của nó còn tốt hơn cả động thiên pháp bảo.

- Được rồi, người cũng đừng suy nghĩ về nguồn gốc của nó nữa...

Mạc Ngôn nhìn trogn mắt Hắc miêu cười nói:

- Chờ khi ta luyện hóa nó xong sẽ mời người vào làm khách.

Kiến thức của Hắc miêu có thể cao hơn hẳn, nếu cô chịu đi biết đâu lại nhìn ra manh mối gì.

Hắc miêu bĩu môi nói:

- Ta không vào đâu, ai mà biết được trong đó có cái gì, chỗ quỷ quái?

Mạc Ngôn cười nói:

- Người sợ?

Đương nhiên là Hắc miêu sẽ nói:

- Người đúng là một bụng xấu, đương nhiên là ta sợ...

- Cha không phải là người xấu đâu... chị Sơn Nguyệt, không được nói cha như vậy.

Vân La chơi đùa bên bờ ao nghe thấy những lời này liền phản bác bênh vực kẻ yếu.

Hắc miêu với bộ mặt tháo chạy nói:

- Chị sai rồi, chị sai rồi...Hai phụ nữ cãi nhau

Vân La nghiêm túc nói:

- Chỉ cần chị không nói vậy, thì người ta không cãi nhau với chị đâu

Mấy ngày nay, Đỗ Khuyết ở ngoại ô Uyển Lăng trong phòng nhỏ cây trái dường như không thể nếm được ngon giấc.

Ông ta một mực chờ điện thoại của Mạc Ngôn nhưng mãi cũng không thấy cuộc điện thoại này.

- Chẳng lẽ bên Mạc tiên sinh đã xảy ra chuyện gì?

- Không đâu, không đâu, hẳn đích thực là một tu sĩ đập phá thiên quan, ngay cả hiểm cảnh hồ Tiên Nữ cũng không là gì, nói đi nói lại không thể xảy ra chuyện gì được?

- Hay là hẳn đã tìm được người luyện đan thư tốt hơn mình rồi?

Đỗ Khuyết suy tính thiệt hơn, tinh thần không định trong đầu toàn là chuyện về đan thư...

Cũng không thể trách được ông ta lại lo âu như thế. Chuyện thế gian này đã không muốn nhiều. Quan trọng nhất là chuyện về đan thư không phải cứ chạm vào là được mà cần phải có thời gian thu thập được liệu, luyện đan, nuôi đan. Cần phải có thời gian bào chế, ông ta thực sự lo lắng cho tuổi thọ của mình thật là không thể đợi một ngày đan thư luyện thành sao?

Mấy hôm nay dường như ông ta không có làm việc gì mà chỉ chăm chăm nhìn vào cái điện thoại.

Cũng may là Mạc Ngôn không để cho ông ta phải đợi lâu, bốn ngày trước đã có cuộc điện thoại. Rất cục đã nhận được điện thoại của Mạc Ngôn.

- Đúng, đúng, tôi đã tìm được chỗ luyện đan. Ngay trong rừng ở ngoại ô thành phố, chỗ đó cũng hẻo lánh, yên lặng, không sợ người ngoài quấy rầy.

- Được, được, tôi sẽ qua ngay...

Sau khi nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, Đỗ Khuyết chạy ngay đến 36 hào viện, lúc này ông ta mới biết thì ra Mạc Ngôn ở dưới chân núi Hồ Lô.

Mạc Ngôn tiếp đãi Đỗ Khuyết trong hậu viện.

Vừa vào đến tiểu viện Đỗ Khuyết đã cảm nhận được thiên địa linh khí ở nơi này nồng đậm hơn những chỗ khác.

Ông ta vừa vui mừng, vừa nói:

- Mạc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, hình như linh khí thiên địa ở chỗ này đậm hơn bên ngoài rất nhiều.

Mạc Ngôn nói:

- Lão Đỗ cũng cảm thấy à? Đúng vậy, thiên địa linh khí trong này gấp đôi bên ngoài... Nhưng, đối với những tu sĩ như chúng ta mà nói, mới chỉ tăng như vậy cũng không có gì lớn trừ phi độ dày của nó gấp bội hơn nữa may ra mới đủ dùng.

Đỗ Khuyết lại nói:

- Mạc tiên sinh, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, lời này của ngài đúng mà cũng không đúng.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Lời này làm sao?

Đỗ Khuyết hưng phấn nói:

- Cùng với tu hành mà nói, điểm ấy linh khí đúng là không có nhiều tác dụng nhưng nếu dùng để luyện đan thì thật có ích. Có được linh khí thiên địa tăng gấp đôi sau khi luyện được đan được, được tính của nó tăng ít nhất cũng phải gấp 3. Quan trọng nhất là cũng có đủ linh khí, thời gian luyện đan có thể ngắn lại theo tôi tính toán ít nhất cũng phải tiết kiệm được một phần ba thời gian!

Trong lòng ông ta vui không tả xiết, cũng đã quên tiết kiệm được thời gian đối với mình rất có ý nghĩa.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Nghe ông nói như thế thì đúng là tin tốt lành rồi.

Đỗ Khuyết ngay lập tức liền thấy lời nói của mình có chỗ không ổn, mặt liền đỏ lên nói:

- Chê cười rồi, thật là đã làm cho Mạc tiên sinh chê cười rồi... Lão hủ có chút tâm tư, xin Mạc tiên sinh bỏ quá cho.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không có gì, chuyện thường tình mà...

Đỗ Khuyết thất Mạc Ngôn cũng không có ý trách móc, ông ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm nói:

- Mạc tiên sinh, vì sao ở chỗ này thiên địa linh khí lại đậm hơn những chỗ khác? Nếu có thể được tôi hi vọng ngài đồng ý luyện đan ở chỗ này...

Dừng lại một chút ông ta lại giải thích nói:

- Xin hãy tin tôi, tôi vừa nói chỗ kia tốt hơn.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Tôi biết ông không nói sai nhưng thật xin lỗi, nơi này của là chỗ ở của tôi không thể cho ông mượn để luyện đan được.

Đỗ Khuyết nghe thấy vậy vẻ mặt không khỏi thất vọng.

Ông ta cắn chặt răng, nét mặt già nua như đang tính toán rồi lại nghe Mạc Ngôn nói:

- Nhưng ông cũng đừng thất vọng, vấn đề này thực ra cũng không phải là không thể không giải quyết được... Ông đi theo tôi.

Nói xong, Mạc Ngôn đi đến một đình, ghé được dọn sạch hẳn

- Sở dĩ linh khí chỗ này của tôi đậm hơn những chỗ khác nguyên nhân là do trên tụ linh trận này. Tụ linh trận này vốn là để nuôi đan, bây giờ ngoài tầng linh khí thì thực ra cũng không có nhiều tác dụng. Ông có thể mang nó về, dọn chỗ của ông rồi ổn định chỗ luyện đan...

Đỗ Khuyết nhìn tụ linh trận, phần chấn đến mức run rẩy nói:

- Mạc tiên sinh, thực sự tôi có thể mang nó về được sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng quên, lão Đỗ ông luyện đan được cũng có một phần của tôi, tôi cũng có chút sức lực...

Đỗ Khuyết xúc động không phải vì vấn đề linh khí được giải quyết mà sau khi nhìn thấy tụ linh trận cái này đã thực sự khiến cho ông ta rung động.

Sau khi mở một đình ra một cỗ linh khí rất đậm đập vào mặt, còn tụ linh trận kia vốn dĩ không có gì lạ nhưng nó huyền diệu ở đường vân, trong nháy mắt đã chiếm hết tâm thần của Đỗ Khuyết.

- Tụ linh trận đã sớm thất truyền.

Đỗ Khuyết cũng không khỏi có chút thất thố, cúi xuống nhẹ nhàng vuốt ve trận bàn...

Mạc Ngôn ho nhẹ một tiếng nói:

- Lão Đỗ, trận bàn này sau khi ông mang về, có rất nhiều thời gian để nghiên cứu không cần vội!

Đỗ Khuyết lập tức tỉnh lại, nét mặt già nua lại đỏ lên nói:

- Bị chê cười, chê cười rồi... Tôi sống đến lớn tuổi như vậy rồi mà lần đầu tiên mới được nhìn thấy tụ linh trận đã thất truyền, nhất thời đã thất thố. Mạc tiên sinh không lấy làm phiền lòng chứ?

Mạc Ngôn cười cười, đem ván gỗ để lại chỗ cũ sau đó mới đi chuẩn bị bản sao đan thư.

347. Chương 287: Hung Án Vườn Trường (2)

- Lão Đỗ, tôi còn có chút chuyện, nói ngắn gọn thôi.

- Đây chính là đan thư trên vách đá ở Vân La đạo cung, ông mang về nghiên cứu một chút. Nếu phát hiện ra vấn đề gì, thì hãy gọi điện thoại cho tôi. Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.

- Ngoài ra, thu thập được liệu, nếu ông không thấy có gì kho khăn thì cũng nói cho tôi biết. Nhất là khả năng đến thiên địa linh vật kia, có lẽ tôi có khả năng giúp được...

Nửa tiếng sau Đỗ Khuyết mang bản sao đan thư rời khỏi 36 hào viện.

Chờ cho ông ta đi khỏi, Hắc miêu u linh hiện ra đằng sau Mạc Ngôn nói:

- Người lại có thể vi phạm quy tắc chung về đan thư?

Mạc Ngôn xoay người nói:

- Có gì dạy dỗ?

Hắc miêu lắc đầu nói:

- Ta đâu có gì chỉ bảo... chỉ là cảm thấy, thứ này đối với người hình như không có tác dụng gì? Nhất là đối với Duyên thọ đan, nhưng có thể kéo dài cuộc sống đến một giáp hơn nữa là người có thể sống lâu, đối với người ma nói căn bản là không có tác dụng gì.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng quên, ta cũng không đụng vào khe đá, Duyên thọ đan thứ này đối với ta vô dụng nhưng đối với người thân của ta thì lại rất có tác dụng.

Hắc miêu bữu môi nói:

- Tuy là ta hiểu được tâm trạng của người nhưng người cảm thấy như vậy có thể dùng được sao? Đối với người thân của người mà nói, sống lâu vài chục năm có thể không tồi. Nhưng đối với người mà nói, mấy chục năm này là sự già yếu... Phàm là người thì cũng là người mà thôi. Bọn họ sống càng lâu, người lại càng không muốn dần dần thậm chí còn ảnh hưởng đến tâm đạo của người. Lời này người không thích nghe cứ như vậy không bằng cứ thuận theo lẽ tự nhiên, nên để đi đi...

Mạc Ngôn nghe thấy vậy không khỏi trầm mặc.

Một lát sau hắc gật đầu thở dài nói:

- Người nói rất đúng, điều này thực sự là ta đã cố chấp rồi.

Dừng lại một chút hắc lại nói:

- Nhưng ta làm như vậy cũng là có nguyên nhân, không hề chỉ vì người thân của ta được sống thêm mấy chục năm.

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- Là nguyên nhân gì vậy?

Mạc Ngôn cười mắt sáng lên nói:

- Sau này người sẽ biết.

Hắc miêu lại phát tác sự kiêu ngạo nó nói:

- Cắt, giả thần giả quỷ, người không nói ta cũng không thèm nghe...

Mạc Ngôn cười ha ha đang định nói chuyện thì di động trong túi lại vang lên.

Hắc lấy điện thoại ra, nhìn thấy dãy số liền mở khóa cười nói:

- Lãnh đạo, lâu rồi không gặp, sao lại gọi điện cho tôi thế này?

Người gọi điện tới chính là Đỗ Tiểu Âm cô nói:

- Vừa mới nhận được đặc án tử, tôi cảm thấy chỉ có anh mới có hứng thú.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi sẽ có hứng thú? Lãnh đạo lời này của cô là khẳng định chứ?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Không phải tôi vô đoán, mà là trong vụ án này có nhân tố mà anh sẽ hứng thú... Có muốn biết là nhân tố gì không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Để tôi đoán thử... Là người đẹp?

Đỗ Tiểu Âm cau nói:

- Anh đúng là càng ngày càng không đứng đắn, nói vào việc chính đi.

Mạc Ngôn nói:

- Được rồi, không đùa nữa, rốt cục là vụ án gì vậy?

Lúc hai người nói chuyện Hắc miêu Sơn Nguyệt ở ngay phía sau Mạc Ngôn, nó vênh tai lên nghe.

Nhắc tới sự hiếu kỳ của động vật khẳng định mèo là loại thứ nhất.

- Phá án? Nghe có vẻ thú vị nhỉ?

Hắc miêu chớp mắt, lắng nghe Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm nói chuyện không sót một chữ nào.

Vụ án Đỗ Tiểu Âm nói thực ra ở Uyển Lăng, đã khiến cho A Tỉnh có chấn động khá lớn.

- Biết A Đại không? Vụ án này phát sinh ở chỗ đó...

Đỗ Tiểu Âm nói.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Biết, Cam Lam học trong đó.

Thực ra không chỉ có Cam Lam mà ngay cả Mai Thanh Thiển cũng chọn hơi đó để học đại học.

Đỗ Tiểu Âm noia:

- Tôi biết Cam Lam học trong đó, lúc điều tr hiện trường còn gặp cả cô ấy...

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp về vụ án:

- Thực ra, vừa rồi tôi nói còn chưa chính xác. Nghiêm chỉnh là nói, đây không phải là một vụ án mà là một vụ án ác tính. Đương nhiên với quan điểm này bên Thất Xử cũng có những ý kiến khác nhau.

- Vụ án này ban đầu là do Thị cục tiếp nhận, bốn ngày trước, một lưu học sinh nước ngoài bị hại ở khu Nam Hiệu, thăm dò bước đầu cho kết luận là vụ mưu sát. Nhưng sau khi truyền thông can dự thì lại có những sự so sánh. Trong 7 tháng trong sân trường A Đại có 7 học sinh tử vong, chia ra mỗi tháng một người. những học sinh này rất nhiều người là tự sát, có người chết ngoài ý muốn...

- Theo tần xuất mà nói, nhất là một trường đại học, tần suất người chết cao như vậy có chút kì lạ. hơn nữa từ trước đến nay truyền thông đều không có chữ sợ hãi, sau vài lần đưa tin đã có mấy người liên liên hệ đến chuyện mưu sát. Đương nhiên, truyền thông cũng không có trực tiếp liên hệ mà trên thảo luận, nghiên cứu đã cho ra nguông gốc như vậy...

- Anh có biết khi truyền thông đã đánh trống gieo hò, thì chính quyền phải chú ý. Hơn nữa một vài tờ báo nhỏ còn phải chịu trách nhiệm, điều chỉnh sự kiện đã đưa... Xã hội đã rất nhạy cảm, các học sinh A Đại bắt đầu hoảng loạn vì thế vụ án này đã chuyển đến Thất Xử.

- Sai khi Thất Xử tiếp nhận lập tức triển khai điều tra. Bây giờ đang thu thập manh mối. Lần tự sát này hoàn toàn độc lập không có liên hệ gì đến những vụ án tử vong trước đó.

- Anh có biết, từ trước đến nay Thất Xử đều nói chuyện có chứng cứ, vừa mới bắt đầu tôi đã cho rằng cái này là một vụ án độc lập nhưng sau khi nghe báo cáo về sự tử vong tôi lại thay đổi suy nghĩ này.

- Chứng cứ? Không, tôi không có phát hiện gì chính xác mà chỉ là báo cáo, vụ án này chính các không phải là tử vong ngoài ý muốn hay tự sát, cũng không nhìn ra dấu hiện mưu sát. Nhưng lúc tôi chụp ảnh trên người chết tôi có phát hiện ra bốn hình xăm...

Lúc Thất Xử tiếp nhận vụ án này, cũng không có liệt nó vào danh sách ưu tiên chỉ là điều tra theo trình tự.

Suy cho cùng thì đây cũng chỉ là một hung án bình thường, ngoài ảnh hưởng của nó đến xã hội thì cũng không có gì đặc thù.

Chỗ Thất Xử có 4 người làm công việc ngoài tổ, mỗi tổ đều có những khó khăn rất lớn vụ án cấp bách chờ xử lý cho nên nhìn vụ án này tưởng như bình thường đã chuyển đến Thất Xử, bốn tổ cũng không quá quan tâm đồng ý tiếp nhận. Theo bọn họ thấy thì vụ án này Thị cục hoàn toàn có thể xử lý được không cần phải lãng phí thời gian chuyển đến Thất Xử.

Là trưởng phòng Đỗ Tiểu Âm hoàn toàn đồng ý với sự lý giải này, thời gian gần đây công việc cũng không bận lắm cho nên đã tự mình tiếp nhận vụ án này. Đồng thời, vì không làm công việc ngoài tổ cho nên cô đã điều động mấy nhân viên cùng hợp tác làm tổ chuyên án, coi như là bồi dưỡng thêm cho nhân viên, còn công việc trước kia đã chuyển cho Nhạc Duyệt...

Lúc mới bắt đầu Đỗ Tiểu Âm cũng không đặc biệt coi trọng vụ án này, theo tôn chỉ rèn luyện con người mới cô chỉ ra hiện trường điều tra một lần, sắp xếp toàn bộ công việc cho đám Nhạc Duyệt mình chỉ phụ trách chỉ huy trấn thủ.

Cô thấy, với lực lượng kho học kỹ thuật của Thất Xử hơn nữ nhân viên của mình có tư chất chỉ cần làm theo trình tự bình thường cho dù là nhân viên cũng thoải mái phá được vụ án này. Dù sao A Đại cũng không phải trong nội thành, khu vực bị phong tỏa người ngoại lai ít, hơn nữa dường như còn không cố định, đối với vụ án phát sinh trong nội thành mà nói phá án và phạm vi bắt giam nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng khiến cho Đỗ Tiểu Âm không ngờ chính là sau khi tổ chuyên án vào vườn sau. Có không ít manh mối, hoài nghi nhưng khi tiến hành xâm nhập điều tra thì lại bị gián đoạn hoặc là vô dụng cáo gọi là đối tượng bị tình nghi không có thời gian gây án.

Nói ngắn gọn công tác điều tra phá án vừa mới bắt đầu đã đi vào đường cùng.

Đối mặt với cục diện này, đổi lại là cảnh sát thông thường sẽ thấy vô cùng nhức đầu nhưng đối với Đỗ Tiểu Âm mà nói ngược lại cô rất có hứng thú.

Người chỗ Thất Xử ám hiểu đúng là xương cốt cứng rắn, xương cốt càng cứng rắn thì đứng lên càng có mùi vị.

Mà vụ án này hiển nhiên là một vụ án xương cốt cứng rắn.

348. Chương 288-1: Ván Bài

- Lúc tôi tiếp xúc qua vụ án. Rất ít khi tiếp xúc phải vụ vừa mới bắt đầu đã đi vào đường cùng, cụ thể hung án này chúng ta có thể gọi là vụ án giết người hoàn mỹ.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Anh có biết, sau khi vụ án này đi vào đường cùng cảnh sát đã làm một chuyện ở góc độ tư duy, một lần nữa xem kỹ lại vụ án. Mà lúc thay đổi lại lối suy nghĩ anh thử đoán xem tôi nghĩ tới điều gì?

Cô cũng không vội nói cho Mạc Ngôn biết mình đã phát hiện ra 4 hình xăm mà nói đến vụ án của chính mình.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Tôi đoán... khẳng định là cô liên tưởng đến tự sát hoặc là chuyện tử vong ngoài ý muốn.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Vì sao lại nói như vậy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Bởi vì vô vừa mới nói vụ án giết người hoàn mỹ... thực tế trong mắt tôi, một vụ mưu sát không thể tính là một vụ án giết người hoàn mỹ được, giết người hoàn mỹ hẳn là tử vong ngoài ý muốn hoặc là tự sát. Nói cách khác, theo cảnh sát đến hiện trường vụ án này đã chấm dứt! tôi thất đây mới đúng là giết người hoàn mỹ.

Dừng lại một chút hần lại nói:

- Vừa rồi cô còn nói, A Đại trong vòng 7 tháng đã chết 7 người, toàn bộ là tự sát hoặc tử vong ngoài ý muốn, với tần suất đó mà nói đúng là quá cao. Có câu cửa miệng, chuyện khác thường là vì cái gì. Đổi lại cách nhìn, ít nhất chúng ta có thể hoài nghi vụ án tử vong đó là vụ án giết người hoàn mỹ trong truyền thuyết.

Mạc Ngôn như một đại não yêu, Đỗ Tiểu Âm cũng sớm quen rồi, cô cười không trách nói:

- Nói chuyện với người này đúng là bết phiền, đúng vậy, thật sự tôi cũng nghĩ như vậy... Nói thật, đôi khi có cảm giác làm cảnh sát càng lâu thì lại càng có lối suy nghĩ sơ cứng. Lúc mới bắt đầu, tôi cảm thấy lúc truyền thông đưa tin vụ án này là làm chuyện bé xé ra to những lời đồn đại càng dè bủ nhưng bây giờ đầu óc của tôi đúng là có điểm xơ cứng rồi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Hay là nói đến cái hình xăm kia đi, tôi tin nó chính là điểm mấu chốt để cô liên hệ tới các vụ tử vong trước kia.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Lúc này có thể anh nói sai rồi, ít nhất trước mắt những hình xăm này chưa hề có liên hệ gì trực tiếp đến những vụ án tử vong trước kia.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra nói:

- Không có liên hệ trực tiếp?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Ít nhất là ngoài mặt không có liên hệ gì trực tiếp, nhưng không phải trọng điểm, nhưng quan trọng là nó làm cho tôi chợt nhớ ra anh...

Dừng lại một chút cô lại nói:

- Bây giờ tôi chuyển những hình xăm đó đến chỗ anh, sau khi anh xem xong sẽ biết được vì sao tôi lại khẳng định anh có hứng thú với vụ án này.

Một lát sau, Mạc Ngôn đã nhận được những hình ảnh mà Đỗ Tiểu Âm gửi đến.

Sau khi mở những hình xăm này, Mạc Ngôn vốn là người lập tức khoe miệng hân nhếch lên... Quả nhiên những thứ này khiến mình có hứng thú.

Trên hình xăm rõ ràng là Mất Kim Hoàng của Quy Nhất Giáo.

- Nhìn thấy ảnh chưa?

Đỗ Tiểu Âm nói.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thấy rồi, quả nhiên là tôi có hứng thú với mất thứ này.

Lần trước sau khi trở về từ bến cảng, hắn từng nói với Đỗ Tiểu Âm về chuyện của Quy Nhất Giáo, đặc biệt là 4 bức tranh kia.

- Lãnh đạo, cô cảm thấy những người tử vong kia có quan hệ đến Quy Nhất Giáo?

Mạc Ngôn hỏi.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Có lẽ có quan hệ mà cũng có thể không có quan hệ gì đó. Nhưng dù nói thế nào tín đồ của Quy Nhất Giáo đã có trong trường học, hơn nữa tử vong ngoài ý muốn ít nhất cũng đáng để đi thăm dò đúng không?

Mạc Ngôn cúi nhìn những hình ảnh trong di động nói:

- Từ những hình xăm trên màu da thì chủ nhân của nó là một người da đen?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tôi quên chưa nói cho anh biết, những người chết kia có 4 người ngoại quốc, một người da đen và ba người da trắng...

- Ha ha, đúng là càng ngày càng thú vị...

Mạc Ngôn cười nói:

- Vừa đúng 2 ngày này không có việc gì tôi sẽ tiếp nhận vụ án này.

Sau khi chấm dứt cuộc điện thoại, Mạc Ngôn và Vân La đi ra khỏi.

Hắn vừa mới khởi động xe thì nhìn thấy một bóng đen lóe lên trong cửa sổ.

Hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy Hắc miêu ngồi trong vị trí tay lái phụ.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Người làm gì vậy?

Hắc miêu trừng hai mắt nói:

- Đi nhờ xe không được sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Với cái chân của người, đến Thành Nam cũng chỉ mất ít thời gian thôi cần phải đi nhờ xe sao? Hơn nữa, có phải người đã quên cương vị của mình hay không? Nghiêm chỉnh mà nói, không có sự cho phép của ta người không được rời khỏi tiểu viện.

Hắc miêu nói:

- Được rồi, ta ở trong sân đợi rất nhàm chán, bây giờ ta muốn ra ngoài có được không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Thực ra cũng không phải là không được nhưng cũng không cần phải đi theo ta? Đến núi Hồ Lô đi dạo không phải tốt hơn sao, nó đó coi như là lão gia của người còn gì...

Hắc miêu chớp mắt nói:

- Ta vừa nghe thấy cái gì mà vườn trường, ta cảm thấy vào đó đi dạo cũng không tồi, nhiều người, chỗ lạ rộng...

Mạc Ngôn lắc đầu, đóng cửa lại nhìn Hắc miêu nói:

- Nói thẳng ra đi, rốt cục là người muốn làm cái gì?

Hắc miêu biu môi nói:

- Hằng ngày ở nhà giúp khuê nữ của người làm bảo mẫu. Phiền, nhàm chán muốn tìm một vài chuyện để làm được chưa?

Mạc Ngôn nói:

- Cho nên ta mới đi theo người đến A Tỉnh, học người ta làm cảnh sát, làm trinh thám?

Hắc miêu ngạo nghễ nói:

- Cần phải học? nói thế nào thì ta cũng là đại yêu ngàn năm, trong cuộc sống cũng có chút thủ đoạn, chuyện xấu xa, dùng mắt đảo qua là có thể nhìn thấu còn cần học? lời này của người đúng là buồn cười chết đi...

Mạc Ngôn cải chính nói:

- Là cười chết mèo hay là cười chết yêu?

Hắc miêu tức giận trợn trắng mắt lên lườm hắn một cái nói:

- Không cần phải làm người ưu tú trước mặt ta có bản lĩnh

Mạc Ngôn cười nói:

- Hay là chúng ta đánh cược đi?

Hắc miêu liền thấy cao hứng nói:

- Đánh cược? ta thích... Nói đi người và ta đánh cược cái gì?

- Không phải là người muốn học làm cảnh sát sao?

Mạc Ngôn nói:

- Được, ta cho người cơ hội này...

5 phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn khởi động ô tô, chạy về phía A Đại.

- Sơn Nguyệt, cuối cùng ta nhắc nhở ngươi, nếu ngươi đánh cược bị thua thì ngươi sẽ thành đứa ở hơn nữa còn không có tiền lương đâu.

Hắc miêu quay ra nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, vẻ mặt không phục nói:

- Ngươi có thể khẳng định là mình thắng sao?

Mạc Ngôn nhún vai không nói câu nào nhưng vẻ mặt thì đã nói hết những lời này.

Hắc miêu hừ hừ nói:

- Việc của ta có lẽ không bằng ngươi nhưng nói đến phá án, tìm hung thủ, thì ta có ưu thế hơn ngươi nhiều.

Một người một mèo giữ ván bài, đúng là vì vụ án lưu học sinh chết ở A Đại.

Hắc miêu nhà rồi tán gẫu còn Mạc Ngôn thì có chút trẻ con ngây thơ, hơn nữa hắn cũng không muốn từ nay về sau giam cầm nó trong 36 hào viện cho nên mới đánh cược ván này...

- Ưu thế hơn ta?

Mạc Ngôn cười hỏi.

Bàn về cảnh giới, thật sự hắn không bằng Hắc miêu nhưng luận về tu vi và năng lực suy diễn đối phương vượt. Hơn nữa, đối với xã hội và lòng người hắn hơn Hắc miêu cho nên hắn cảm giác mình không thể thua trong trận cược này.

Hắc miêu dương dương tự đắc nói:

- Đúng vậy, là ưu thế hơn.

Mạc Ngôn khiên tốn thỉnh giáo nói:

- Là ưu thế gì?

Hắc miêu nói:

- Ngươi cảm thấy là ta sẽ nói cho ngươi biết sao? Nếu là ngươi khác thì ta cũng nói nhưng là ngươi thì thôi...

Chưa hoàn toàn phần thắng bại, đương nhiên là Hắc miêu không chịu nói ưu thế của mình cho Mạc Ngôn nghe, vấn đề này không chỉ có thắng thua nó còn liên quan đến địa vị sau này cô ở lại 36 hào viện.

Theo giao hẹn, nếu cô thua ván này từ nay về sau sẽ là đứa làm công cho 36 hào viện, ít nhất làm thủ vệ 100 năm.

Nếu thắng, từ nay về sau không chỉ được tùy ý ra vào 36 hào viện mà còn được có phòng riêng của mình ngang hàng với Mạc Ngôn.

- Nói tiếp, ta còn chưa biết sự phụ truyền thừa của ngươi, có thể hỏi ngươi không?

Hắc miêu ngồi ở ghế gần người lái, sau khi nhìn cảnh phố nó không nhịn được đã mở miệng hỏi.

Mạc Ngôn liếc nhìn nó một cái nói:

- Ngắm phong cảnh đủ rồi à?

Hắc miêu nói:

- Nhìn mấy chục năm cũng sớm đủ rồi...

Nói đến sự quen thuộc về thành phố này, chính là mục đích lần này đến A Đại, cô ta rất quen có thể nói mỗi tòa nhà, mỗi đường phố đều có bước chân của bọn ta đo đạc.

Mạc Ngôn nói:

- Sao lại nhớ ra mà hỏi đến sự phụ của ta thế?

- Tò mò thôi...

Hắc miêu song phảng nói:

- Sau khi ta tỉnh dậy từ phong ấn, cũng chưa từng gặp một tu sĩ chân chính... Thực tế, cho dù là mấy nghìn năm trước, tu sĩ đích thực như ngươi cũng không nhiều. Hơn nữa, phần lớn đều tích lũy từ tuổi tác, sau khi Vân La đạo cung suy tàn khó khăn lắm mới đạt được đạo môn hạm. Nói tóm lại, tu sĩ khi đó chưa đến 80 còn trong bể khổ, trước khi đại nạn đến mới miễn cưỡng đập phá cửa hạm...

Hắc miêu quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn trong mắt tràn đầy vẻ tò mò nói:

- Ta thấy rất lạ, ngươi còn trẻ hơn nữa lại ở thời đại mạt pháp, rốt cục là đập phá đạo môn hạm thế nào đây?

349. Chương 288-2: Ưu Thế Của Hắc Miêu

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Luận về tuổi thì thực sự người cũng không được coi là lớn, theo thuyết pháp bây giờ người mới trưởng thành... Vậy thì thế nào mà ngươi đạt được đến cảnh giới hiện tại đây?

Lúc này Hắc miêu đã ngưng tụ thành yêu đan, theo tinh thần của nhân tộc tu sĩ bây giờ cô vừa lúc là cảnh giới âm thần. So với Mạc Ngôn thì cảnh giới của cô lớn hơn.

Hắc Miêu dương dương tự đắc nói:

- Chúng tôi chính là vật cứng trong thiên địa linh thú, không khoa trương chứ ngay trong lúc ngủ tu vi cũng tăng, có phải người hâm mộ không?

Mạc Ngôn nhìn:

- Thiên địa chi đạo, cho đến giờ đều là bất danh bất khuy, bộ tộc của các ngươi được sủng ái. Khẳng định là có tai họa ngầm hoặc có chỗ gian nan... Ta không nói sai chứ?

Hắc Miêu thở dài nói:

- Người nói không sai, nhìn thì bộ tộc của chúng tôi như vật cứng trong thiên địa. Nhưng trên thực tế cũng đã sớm diệt tộc mất rồi...

Mạc Ngôn một chút cũng không thấy kì lạ, theo ý đó mà nói thiên địa chi đạo thực ra cũng chính là cân bằng chi đạo.

Trên thế giới này càng mạnh thì càng khó có thể sinh sôi được, Hắc miêu ngay cả ngủ cũng đều tăng tu vi sinh sản khó khăn đương nhiên là chuyện hợp tình hợp lý.

Mạc Ngôn thoáng nhìn Hắc miêu, cười nói:

- Xem ra, ngươi phải nhanh chóng tìm bạn trai, nếu không thì đúng là sắp diệt tộc rồi.

Hắc Miêu lườm hắt một cái nói:

- Chuyện riêng của ta không đến lượt ngươi lo, cảm ơn...

Dừng lại một chút, nó lại nói:

- Người này đúng là giáo hoạt. Rõ ràng là ta đang hỏi ngươi, thế nào mà lại dă động đến mặt này?

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Nói đến sự phụ truyền thừa của ta, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Trước khi ngươi bị phong ấn, ngươi có nghe nói đến Tả Đạo Nhân không?

Hắc miêu ngẩn ra nói:

- Tả Đạo Nhân? Ngươi nói đến đạo của Tả Đạo Nhân à?

Mạc Ngôn nghe thấy vậy ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ có rất nhiều Tả Đạo Nhân?

Hắc miêu lắc đầu nói:

- Ta chỉ biết có một Tả Đạo Nhân, hơn nữa người đó trước kia, rất lâu rồi... Ta không khẳng định được Tả Đạo Nhân người hỏi và Tả Đạo Nhân mà ta biết có cùng một người hay không?

- Người rất lâu trước kia?

Mạc Ngôn nhướn mi nhìn về phía Hắc miêu nói:

- Người nói rất lâu là bao lâu?

Hắc miêu lắc đầu nói:

- Năm thì cụ thể ta không nhớ, tóm lại là lão cổ nhân, trước khi xây dựng Vân La đạo cung đã có ông ta rồi...

Mạc Ngôn nói:

- Người biết bao nhiêu về ông ta?

Hắc Miêu lắc đầu nói:

- Chưa nói đến cái gì hiểu biết, chỉ là gặp trong đạo cung, thật ra cũng có hỏi mấy câu...

Dừng lại một chút nó lại nói:

- Nhưng có mấy câu đã cho ta ấn tượng sâu sắc, trong điển tịch ông ta được vinh dự trong chương 273.

Mạc Ngôn đang định nói chuyện thì Hắc Miêu như chợt nhớ ra cái gì bật thốt lên nói:

- Đúng rồi, Tả Đạo Nhân cũng là một tu sĩ.

Cuối cùng Mạc Ngôn cũng không nói cho Hắc miêu biết về truyền thừa của mình.

Tuy hẳn đã cơ bản khẳng định người mà Hắc Miêu nói chính là sư phụ nhưng dù sao cũng không hoàn toàn khẳng định...

Đối với tu sĩ đạo gia mà nói, đạo thống là chuyện cực kì nghiêm túc, loạn nhận hay nhận sai sư phụ cũng khác khác gì nhận lầm cha.

Cho nên hẳn thà im lặng không nói gì, còn hơn là tùy tiện liên hệ bừa hai người này với nhau.

Nửa tiếng sau, chiếc xe QR màu đen đã chạy nhanh vào sân trường A.

Mạc Ngôn mang xe ra bãi đỗ rồi gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Âm.

- Lãnh đạo tôi đã đến Đại học A, làm sao có thể tìm được cô?

- Tôi ở khu kí túc Đại Bắc, tầng 3 Hoa Vân phòng 322, anh có thể đến đó tìm tôi...

Mạc Ngôn cúp điện thoại, xoay người nói với Hắc miêu:

- Người đi cùng ta hay đi dạo quanh đây?

Hắc miêu bĩu môi nói:

- Đương nhiên là đi cùng người, vụ án này cụ thể ta còn chưa biết.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vậy thì cùng đi... Nhưng ta đã nói trước, sau này người nhất định phải sắm cái màu sừng của mình cho tốt, không được tự tiện lộ dị dạng .

Hắc miêu nói:

- Cái này không cần người phải dặn, lúc ta hành tẩu trong nhân gian người còn chưa sinh đâu... Nhưng người nói cái màu sừng kia là cái gì?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Ta là người, người là mèo, màu sừng của người đương nhiên là sừng vật mèo rồi...

Lời còn chưa dứt, Hắc miêu đã ngao một tiếng cắn vào tay hắn một cái.

Mạc Ngôn đã sớm có sự chuẩn bị, sau khi vận chuyển chân khí, bàn tay hắn cứng như sắt, Hắc miêu hung hăng cắn một cái không được cái gì mà còn khiến cho răng của mình bị đau.

- Được rồi, đừng có làm bừa, có người tới...

Mạc Ngôn cười nói.

- Oa, còn mèo thật đẹp, đáng yêu quá, nhìn bộ dạng của nó này như đang tức ai thì phải...

Mấy cô nữ sinh đi tới thấy Hắc miêu đang hở hồng hộc trong mắt liền toát ra một tiểu tinh tinh.

- Học trưởng, đây là con mèo anh nuôi sao? Thật đáng yêu quá...

- Học trưởng, còn mèo này giống gì? Mua ở đâu vậy?

Mấy cô nữ sinh vây quanh Hắc miêu rồi rít không ngừng, cũng có người ngồi xổm xuống cố gắng sờ Hắc miêu...

Hắc miêu bực cỡ nào cũng có sự kiêu ngạo.

Nó nhẹ nhàng nhảy một cái, cực kì tao nhã tránh được mấy cái ma thủ sau đó duyên dáng bước đi uốn ngược đi về phía kia ngôi trường ...

Tiếp theo, trong sân trường Đại học A có xuất hiện một cảnh yêu nghiệt.

Mạc Ngôn bước chậm về phía trước, Hắc miêu nhẹ nhàng đi đến, nhắm mắt theo sau hắn.

Thường thì người ta đi hay mang theo chó chứ ít khi có cảnh sát mang theo mèo. Đối với chó mà nói, loài vật này có đủ thiên tính chúng không lưu luyến gia đình cũng không yêu người, ưu thích cuộc sống tự do tự tại.

Thân hình Mạc Ngôn cao lớn, diện mạo cũng có chút thanh tú, hắn dứt tay túi quần đi chậm chậm, một con Hắc miêu đi theo sau hắn với vẻ cực kì ngoan ngoãn.

Những sinh viên xung quanh nhìn thấy cảnh này thì nhau chụp ảnh.

- Sao lại còn dẫn theo một con mèo?

Sau khi Mạc Ngôn đưa Hắc miêu vào phòng Đỗ Tiểu Âm cũng lấp lăm kinh hãi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Trên đường nhặt được nó thấy cũng đẹp nó lại cứ theo tôi đuổi không đi...

Hắc miêu nghe xong những câu này giận đến mức ngứa răng, nhưng cũng chỉ mình tức mình.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Tôi đoán nhất định là một con mèo cái...

Mạc Ngôn cười nói:

- Có muốn kiểm tra không?

Đỗ Tiểu Âm lườm hắn một cái, câu nói:

- Đến đây nói bậy... Con mèo này cũng bị mù hay sao mà lại chọn một chủ nhân như anh chứ?

Dừng lại một chút, cô lại chỉ vào Hắc miêu kinh ngạc nói:

- Này, nó giống như đang tức ai đấy! Tôi không nhìn lầm đâu, nó đang lườm anh đấy?

Mạc Ngôn cười nói:

- Con mèo này vô cùng kiêu ngạo, nó nói bậy hay lừa cô cũng đừng để ý tới nó là được.

Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên nói:

- Nó còn nghe hiểu anh nói chuyện?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô nói nó tốt nó đều nghe không hiểu, còn nói bậy nó sẽ cảm nhận được ngay.

Đỗ Tiểu Âm cười lắc đầu nói:

- Được rồi, được rồi, không cần tám chuyện nữa vào việc chính đi.

Cô đi đến bàn làm việc lấy trong ngăn kéo ra một túi tài liệu đưa cho Mạc Ngôn nói:

- Đây là hồ sơ, anh xem một chút đi.

Mạc Ngôn nhận túi hồ sơ, cũng không vội mở ra mà xem xét văn phòng nói:

- Văn phòng này hẳn là nhân viên của trưởng cho nhóm cô mượn?

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Tổng cộng cho mượn 3 phòng, bọn Nhạc Duyệt cách có bức tường này...

Mạc Ngôn ngồi xuống ghế sofa, sau đó mở túi tài liệu ra bắt đầu cẩn thận xem.

Sau khi Đỗ Tiểu Âm rót cho hắn một chén trà rồi đi sang phòng bên cạnh.

Cô vừa đi, Hắc miêu đã nhảy lên ghế sofa ngồi gần Mạc Ngôn nó nghiêng đầu nhìn kĩ tài liệu...

Mạc Ngôn có chút kinh ngạc nói:

- Ta còn tưởng người lại định cắn ta...

Hắc miêu bĩu môi khinh thường cũng không thèm nói câu gì.

Mạc Ngôn được cái mắt mắt không khỏi lắc đầu cười, liền cúi xuống xem tài liệu...

- Juan, Tập Lạc Tư, người da trắng, lưu học sinh đến từ Mỹ...

Người này tên là Juan, chính là người da trắng bị hại mấy ngày trước ở khu Nam, năm này 24 tuổi, sau khi bị lưỡi dao sắc bén đâm trúng bụng vì mất quá nhiều máu nên đã tử vong.

Vụ án phát hiện ra ở phía nam rừng cây lúc phát án là 3h sáng.

- Không có người chứng kiến, không phát hiện ra hung khí, hơn nữa gần sáng còn có một trận mưa rào cho nên đã rửa sạch toàn bộ dấu vết...

- Người chết học giỏi nhiều mặt, không có tiền án, việc xấu, không hút thuốc, không uống rượu, cũng không có người yêu, chuyện giết khả năng rất ít...

- Người chết đến Đại học A đã được một năm rưỡi, tình tình vui vẻ hòa đồng, có nhiều bạn bè nhưng rất nhanh được điều tra. Các nam sinh này không có thời gian gây án, trước khi người đó bị hại, bạn cùng phòng người thì còn ngủ, người thì chơi điện tử suốt đêm...

Rất nhanh Mạc Ngôn đã xem xong túi tài liệu, hắn quang nó ra ghế salon rồi hỏi Hắc miêu:

- Người có ý kiến gì không?

Hắc miêu bĩu môi nói:

- Chút tài liệu này chẳng có chút giá trị nào, chúng ta cần nhiều manh mối hữu dụng hơn.

- Chúng ta?

Mạc Ngôn cười nhắc nhở:

- Người là người, ta là ta... vụ án này là chúng ta đánh cược.

- Nói sai, được chưa?

Hắc miêu tức giận nói.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Có một chút người nói rất đúng, chúng ta càng cần nhiều manh mối, mà muốn tìm được nhiều manh mối nhất định phải ra hiện trường, với cách của ta và người, một lần nữa điều tra hiện trường... Nhưng chỉ có một, là người đi trước hay ra đi trước?

- Ưu tiên nữ!

Hắc miêu nhảy lên nhanh như tia chớp nó phi qua cửa sổ, cũng không thèm quay đầu lại.

Mạc Ngôn không khỏi cười lắc đầu.

Đối với vụ án đặc biệt này, thật ra hắn cũng không quan tâm lắm cũng tùy vào để gây sức ép cho Hắc miêu.

Hắn thực sự quan tâm đến hình xăm kia.

Sau khi Hắc miêu dời khỏi văn phòng lập tức bước đi chầm chậm cố để người khác không chú ý đến nó đi vào bụi cây nhỏ.

Rừng cây này diện tích không lớn lắm, chỉ có 3 mẫu nó là phong cảnh chính của trường đại học A.

Bên hồ, rừng cây là chỗ mà các học sinh yêu thích nhất.

Cho dù là mấy hôm trước có xảy ra án mạng, rừng cây này vẫn nhiều du khách như cũ.

Du khách này dĩ nhiên là những học sinh, Hắc miêu nói thầm thời thế thay đổi, vật đổi sao dời đồng thời nó phát động linh thức ẩn núp vào những sinh vật bé nhỏ.

350. Chương 289-1: Điều Tra Bước Đầu

Một lát sau, trong rừng cây một nhóm người bị chuột, cóc, rắn và những côn trùng xấu xa dọa sợ chạy toán loạn.

Cuối cùng là thanh tịnh, thấy mấy học sinh chạy hốt hoảng Hắc miêu cười xấu xa.

Bước đầu tiên là đuổi đám học sinh đó ra sau đó Hắc miêu tiếp tục vận chuyển linh thức, bắt đầu gọi những con mèo lưu lạc ở Đại học A về.

Trước khi tới Đại học A nó từng nói với Mạc Ngôn, mình có nhiều ưu thế.

Mà hiện tại chính là nó đang bày biện chút ưu thế của mình ra sau đó mới tăng dần.

Một con mèo trong trường đã nhanh chóng chạy đến rừng cây.

Sau khi thấy Hắc miêu nó giống như thần tử gặp được quân vương, lo sợ phục lạy xuống đất, thở cũng không dám thở mạnh.

Hắc miêu như không nhìn thấy tiếp tục vận chuyển linh khí.

Càng nhiều mèo từ xa chạy đến, chúng cũng giống như con mèo da hổ kia, phục lạy xuống đây, hoan nghênh Hắc miêu đến.

Khoảng 10' sau, Hắc miêu đã tụ tập được gần 40 con mèo lưu lạc trong rừng cây.

Đen, trắng, hoa, vàng, nâu mèo các loại màu tập trung xung quanh Hắc miêu, nhìn màn này có vẻ quỷ dị và quyền lực...

Có thể rất nhiều người không tưởng tượng được, trong sân trường Đại học A lại có thể ẩn chứa nhiều mèo lạc đến vậy. Nhưng trên thực tế, trong trường đại học giáo viên nhiều, sinh viên hơn mấy vạn người, thực phẩm bỏ đi hằng ngày đừng nói là vài chục con mèo, chứ đến một ngàn con cũng có thể nuôi sống được.

Huống hồ, trong sân trường Đại học A có phong cảnh sơn thủy, hữu tình, rừng cây rất thích hợp cho mèo lạc sinh tồn, chỉ cần Hắc miêu đồng ý thì nó hoàn toàn có thể triệu tập được rất nhiều mèo lạc.

Nó triệu tập được những con mèo lưu lạc ở những vùng phụ cận, lấy hồ của trường làm tâm điểm Hắc miêu nhìn là đẹp nhất.

Quan trọng nhất là, ban đêm chúng đi kiếm ăn, muốn tìm hiểu rõ mấy đêm trước trong rừng cây này rốt cục là xảy ra chuyện gì thì chúng là những con vật này là chứng kiến tốt nhất.

Đúng vậy, chúng chứng kiến chứ không phải là kể chuyện.

Những con mèo lưu lạc đó là những sinh vật bình thường, không có sinh ra linh trí không thể trông cậy vào chúng nói về những chuyện đã xảy ra chỗ mình.

Nhưng cái này cũng không làm khó được Hắc miêu.

Nhìn thấy những con mèo được tụ tập trong rừng đã kha khá, gần 40 con, Hắc miêu thôi không gọi về nữa.

Nó ngồi trên cỏ, sau khi tản linh thức ra nó chia làm hơn chục tổ sau đó cẩn thận thăm dò sâu vào những ý thức của những con mèo hoang này.

Đối với loài người mà nói, đại não của mèo cực kì nhỏ, ý thức mỏng manh hoàn toàn có thể dùng từ mỏng manh để hình dung. Tìm sâu trong ý thức chỉ cần gây một chút hơi thô bạo thì não những con vật đáng thương này sẽ sưng lên mà chết.

Nhưng đối với Hắc miêu mà nói không phải là khó, loại chuyện này nó làm không thiếu.

Nó phân hóa linh thức thành tơ, sau khi cẩn thận ném vào sâu trong ý thức của những con mèo hoang rất nhanh nó tìm được vô số những hình ảnh hữu dụng.

Chế ngự dung tích những con mèo hoang, Hắc miêu tìm những hình ảnh không có một người nào là đầy đủ đều chỉ là những đoạn bề vờ ngắn ngủi.

Nhưng cái này cũng không phải là vấn đề gì khó khăn, đây gọi là gộp ít thành nhiều. Sau khi tập hợp hàng ngàn vạn những đoạn ngắn lại sau khi tập hợp, cắt giảm, thôi diễn một đoạn hình ảnh đầy đủ đã hiện lên trong đầu Hắc miêu.

5' đồng hồ Hắc miêu thu hồi linh thức, ánh mắt nó lộ ý cười.

Ngay sau đó, nó nhẹ nhàng huýt sáo rồi ra lệnh cho những con mèo dời khỏi rừng cây này.

Đúng lúc đó Mạc Ngôn cũng lấy được bản báo cáo tử vong của Thất Xử.

- Nội dung bản báo cáo tuy là đầy đủ nhưng đều thiếu cái gì đó cơ bản, lượng tin tức khả dụng rất ít, chẳng lẽ các cô không điều tra bổ sung sao?

Mạc Ngôn ngồi trên ghế salon, đối diện hỏi Nhạc Duyệt.

- Những người này đều là tự sát hoặc tử vong ngoài ý muốn, đương nhiên là tin tức không quá nhiều, còn phần điều tra bổ sung thì...

Mặc thường phục, giấy chứng nhận lộ ra ở trước ngực Nhạc Duyệt có vẻ ngạc nhiên nói:

- Đây, không phải anh và chị Tiểu Âm có cùng ý tưởng cho rằng đây là có dấu hiệu mưu sát đấy chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nếu không thì cô nghĩ tôi và cô đến đây làm gì?

Mắt Nhạc Duyệt lập tức sáng lên, cô hưng phấn nói:

- Tuy tôi không đồng ý với quan điểm của anh nhưng tôi rất hi vọng quan điểm của anh là đúng.

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra nói:

- Lời này của cô là sao?

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Thất Xử sớm đã định vụ án này nếu chúng tôi lật lại... Oa, đây chính là vụ án dài, nếu là án hung sát thì lần này tôi có thể phát tài rồi.

Đỗ Tiểu Âm ở bên lắc đầu nói với Mạc Ngôn:

- Đừng để ý đến tiểu nha đầu này muốn phá án đến phát điên rồi... Nhưng cô ấy nói cũng đúng, nếu quả thực có chứng cứ xác định đây là vụ án mưu sát thì thân là thành viên tổ chuyên án đúng là cô ấy kiểm được lời rồi. Hơn nữa, đừng nói là công việc bên ngoài chính công việc như Đại Lý cũng không có một lần phá án và bắt giam mà có kết quả.

Nhạc Duyệt cười hì hì nói:

- Anh đẹp trai, lần này có lập công được hay không chính là trông vào anh đấy!

Mạc Ngôn cười trêu chọc nói:

- Nếu đúng đây là vụ án giết người, công lao của cô còn không lớn sao?

Nhạc Duyệt lập tức làm như hạnh phúc đến mức té xỉu nói:

- Nếu đúng là như vậy thì em sẽ dùng toàn bộ số tiền thưởng mời mọi người đi ăn tiệc.

Ba người đang cười nói thì Hắc miêu ỡn ngực đi đến, nó nhảy lên ghế salon ngồi bên cạnh Mạc Ngôn.

Nhìn bộ dạng của nó Mạc Ngôn hiểu ngay nhất định là cô nàng đã có được thu hoạch gì đó.

- Ôi, con mèo thật là đáng yêu.

Nhạc Duyệt lập tức bị Hắc miêu hấp dẫn, cô chạy nhanh đến ghế sofa ôm nó.

Cảnh tượng như vậy không biết Hắc miêu đã gặp phải bao nhiêu lần, nó nhẹ nhàng nhảy dựng lên thoát khỏi hai tay của Nhạc Duyệt.

- Nhạc Duyệt trong lúc đang làm việc không được trêu chọc mèo, đây là tiểu hầu vô cùng kiêu ngạo của Mạc Ngôn, để ý không nó sẽ cắn em đấy...

Đỗ Tiểu Âm nói.

Nhạc Duyệt chưa từ bỏ ý định, cô vòng qua Mạc Ngôn chạy đến ôm Hắc miêu.

Lần này Hắc miêu không một chút lưu tình nào nó vươn móng vuốt ra hung hăng cào lên mu bàn tay của Nhạc Duyệt.

- Ôi, con mèo hư, dám cào ta.

Nhạc Duyệt hoảng sợ, rút tay về thì trên mu bàn tay của cô đã có mấy vết cào đỏ ửng.

Nhìn bộ dạng của Hắc miêu có vẻ hung ác nhưng thực ra nó cũng rất biết hạ thủ lưu tình.

Dấu đỏ trên mu bàn tay của Nhạc Duyệt nhìn thì dọa người nhưng thực ra cũng không bị sao cả.

Hắc miêu vênh vao tự đắc nhìn Nhạc Duyệt, trong mắt nó đầy vẻ khinh thường.

Chín chắn như Đỗ Tiểu Âm cũng không chịu nổi sợ hãi cô than nói:

- Mạc Ngôn, con mèo này của anh ở đâu ra vậy? Anh xem vẻ mặt của nó kìa đúng là biến tính, sắp thành tinh rồi...

Mạc Ngôn cười nói, chuyện đề tài:

- Kệ nó đi, chúng ta bàn về vụ án nào... về chuyện tử vong, các cô có tu liệu gì về anh ta hay không?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tôi có thể cung cấp nhiều tư liệu như vậy thực ra là còn nhờ người đi tìm. Nói thử xem tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?

Mạc Ngôn trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Vậy thi thể của anh ta đã hỏa táng chưa?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đã mấy tháng trước rồi, không chỉ có hỏa táng thi thể mà có tro cốt đã sớm được đưa về nước rồi ấy chứ...

Mạc Ngôn gật đầu, tư liệu về vụ án tử vong này quả thực quá ít, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra là phải bắt đầu từ đâu.

Trầm ngâm một lát hắn lấy tờ giấy chứng nhận cổ vắn ở ngực ra nói:

- Tôi đi ra ngoài một chút đến thăm bạn cùng phòng của người đã chết.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Ý của anh là những vụ án tự sát và tử vong ngoài ý muốn là?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy... nếu trong lúc tử vong thực sự có liên hệ thì không có ghi vào báo cáo. Muốn giải thích việc này cùng cần phải tìm nhân viên nhà trường.

Mạc Ngôn nói:

- Di vật chẳng hạn, tôi đến xem phòng của cậu ta trước.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Có muốn tôi đi cùng hay không?

Mạc Ngôn giơ ngón tay lên bản báo cáo, lắc đầu nói:

- Không cần, tôi đến xem thể nào không cần cô đi cùng đâu.

Trên đường đi đến khu ký túc, Mạc Ngôn đi rất chậm dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hắc miêu đi theo sau hắn, ngẩng đầu, ưỡn ngực bộ dạng có vẻ rất hăng hái.

Thu hoạch được trong rừng cây nó cho rằng đã thắng lợi nhiều lắm, dù có thể nào thì Mạc Ngôn cũng không thể phá án được trước nó.

Trên đường đi, nó vô cùng đắc ý chỉ còn chờ Mạc Ngôn mở miệng hỏi.

Nhưng khiến nó khó hiểu chính là suốt chặng đường Mạc Ngôn luôn giữ yên lặng dường như hắn đã sớm quên vụ án và vụ đánh cược kia.

20' sau khu nhà trọ đã hiện ra, rốt cục thì Hắc miêu cũng không nhận được nữa nó ngửa đầu nói:

- Này, chẳng lẽ người không muốn biết ta có thu hoạch gì sao?

Mạc Ngôn thoáng nhìn Hắc miêu hắn buồn cười nói:

- Ta còn tưởng người nhận được luôn chứ...

Hắc miêu trừng mắt nói:

- Có phải người cố ý không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Não của người còn nhanh viết chữ mau tới hỏi ta... có hỏi hay không người đều muốn nói, ta muốn xem rốt cục là người nhận được đến khi nào?

Hắc miêu liếc mắt nói:

- Người thực là nhàm chán!

351. Chương 289-2: Giác Hưng, Ngộ Hưng

Mạc Ngôn dừng bước nói:

- Được rồi, tiểu thư Sơn Nguyệt xinh đẹp, xin hãy cho tôi biết cô thu hoạch được gì trong rừng cây kia thế?

Hắc miêu dương dương tự đắc nói:

- Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là hung thủ rồi!

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn ra nói:

- Tìm được hung thủ nhanh vậy sao?

Hắn biết, với năng lực của Hắc miêu nhất định là nó có thể phát hiện ra những manh mối mà cảnh sát không thấy, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ Hắc miêu lại tìm được hung thủ nhanh như vậy.

- Hừ hừ, cứ trốn mất đi?

Thấy vẻ giật mình của Mạc Ngôn, trong lòng Hắc miêu vô cùng sáng khoái, quả thực không có cách nào để hình dung nó vui mừng cả trong từng lỗ chân lông.

Mạc Ngôn nhún vai nói:

- Đúng là có chút ngoài ý muốn.

Đi đến trước tầng của nhà trọ, Mạc Ngôn cũng không vội vào mà hắn ngồi xuống ghế đá ở trước đó.

Hắc miêu nhẹ nhàng nhảy lên ghế đá, nó quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn trong mắt tỏ ra vô cùng đắc ý.

Mạc Ngôn nói:

- Được rồi, vụ đánh cược này có lẽ là ta thua rồi, bây giờ người chính thức là thành viên của tiểu viện 36.

Khi hắn nói những lời này, trong lòng hắn cười thầm.

Nhìn có vẻ thành khẩn, vẻ mặt chịu thua của hắn nhưng thực tế là hắn trộm cười.

Từ khi bắt đầu hắn cũng không có ý định đối đãi với Hắc miêu như đứa ỏ.

Nó có tự do, cho nên căn bản là hắn không để tâm vào vụ đánh cược.

Thắng cũng được mà thua cũng được, thực ra đều không thể thay đổi rằng Hắc miêu sẽ ở lại tiểu viện 36, dù sao nó vào làm bảo mẫu cũng là sự thực vì chuyện theo dõi Trương Trường Thanh.

Hắc Miêu có cầu Mạc Ngôn, nói cách khác dù Mạc Ngôn có trở mặt thì nó cũng sẽ dày mặt mà ở lại.

Nói ngắn gọn cho dù vụ đánh cược này có thua thì Mạc Ngôn cũng không có tổn thất gì.

Tổn thất, đơn giản chỉ là thừa nhận Hắc miêu là một thành viên của tiểu viện 36 trên danh nghĩa mà thôi.

Trên thực tế hắn hoàn toàn vui vẻ cho qua.

Để cho Hắc miêu chính thức trở thành một thành viên của tiểu viện 36 đối với Mạc Ngôn mà nói đó không phải là không có thu hoạch.

Không nói những thứ đầu xa, với mấy vụ hung sát trước mắt Hắc miêu chỉ cần ra ngoài có hơn nửa tiếng đồng hồ mà đã tìm ra thủ phạm. Tìm đầu ra trợ thủ đắc lực như vậy?

Tóm lại là trông cửa, bảo mẫu đều trong một.

Một người trông nhà đa công năng, có nhiều tiền cũng khó mà mua được. Quan trọng nhất là, dù Mạc Ngôn cố ý hay vô ý thua cuộc thì tâm lý mấy tầng ngăn cách kia của Hắc miêu cũng tan rã. Đương nhiên là nó nhận ra cái mới của mình.

Thành viên mới của tiểu viện 36.

Mạc Ngôn cúi đầu cười trộm, Hắc miêu lại cho rằng hắc cúi đầu nhận thua, trong lòng nó vô cùng khoan khoái...

- Nhận thua dễ dàng như vậy sao?

Hắc miêu nói:

- Ta còn chưa nói cho người biết hung thủ là ai, chẳng lẽ người khẳng định đáp án của ta là chính xác sao?

Mạc Ngôn hút thuốc, cười nói:

- Đổi lại nếu là người khác thì ta chỉ tin 3 phần còn lại 7 phần cần phải nghiệm chứng. Nhưng đây là những lời người nói ta hoàn toàn không cần phải xác minh...

Trong lòng Hắc miêu thất ám áp nó có phần ngạc nhiên nói:

- Người tin ta như vậy sao?

Mạc Ngôn gật đầu lại cải chính nói:

- Nghiêm chỉnh mà nói đó là sự tin tưởng vào năng lực và tu vi của người.

Hắc miêu đắc ý nói:

- Cái này còn cần phải người nói sao? Đương nhiên là năng lực của ta là đáng tin rồi...

Ngoài miệng nó thì dương dương tự đắc nhưng thực ra trong lòng nó có hơi thất vọng... Hừ, năng lực của ta đáng tin thế chẳng lẽ nhân phẩm của ta không đáng tin sao?

- Được rồi, vụ đáng cược này ta đã thua, bây giờ thì người hãy nói cho ta biết rốt cục hung thủ là ai?

Mạc Ngôn hỏi.

Hắc miêu gật đầu đang định nói thì trong mắt nó lại nổi lên một tia nghi hoặc.

Mạc Ngôn hỏi:

- Sao vậy?

Hắc miêu quay đầu nhìn hắc nghi ngờ nói:

- Người nhận thua dễ dàng như vậy, ta cảm giác có điều không đúng...

Mạc Ngôn nghe thấy vậy chỉ cười không nói gì.

Hắc miêu nhìn vẻ nghi ngờ của hắc, nhưng nó càng nghĩ lại càng không có cách nào lý giải được...

Một lát sau, nó lắc đầu không suy nghĩ về vấn đề này nữa mà nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Mở tâm linh của người ra.

Nếu là người khác có thể nghe không hiểu những lời nó nói nhưng Mạc Ngôn lại hiểu.

Hắc gật đầu không chút do dự mở tâm linh để Hắc miêu truyền linh thức vào...

Hắc vốn là tu sĩ.

Tuy cảnh giới không bằng Hắc miêu nhưng vốn ý thức của nó thuần khiết, cũng có tâm linh Hắc miêu cũng đều ở phía trên. Cho nên hắc cũng không lo Hắc miêu thừa cơ âm mưu với mình. Hơn nữa, trải qua một quãng thời gian sống chung thực ra độ tín nhiệm của hắc với Hắc miêu rất cao. Sơn Nguyệt có khuyết điểm ví dụ như điểm này: Kiêu ngạo.

Nhưng nói về tổng thể thực ra nó cũng không lớn hơn một đứa trẻ, tâm tư rất thuần khiết.

Ghét cũng rất phân minh.

Hắc miêu truyền đến linh thức của hắc một loạt những hình ảnh.

Đêm mưa, rừng cây...

Một thanh niên người da trắng cao lớn, lao vút vào rừng cây không ngừng nhìn vào đồng hồ trên cổ tay.

Nhìn anh ta dường như đang chờ ai đó.

Hình ảnh chợt lóe lên, khoảng chừng nửa tiếng sau rốt cục người mà cậu thanh niên da trắng chờ cũng đã tới.

Có chút nằm ngoài dự tính của Mạc Ngôn chính là, người đó không phải là học sinh mà là một người trung niên khoảng 40 tuổi. Mặt chữ quốc (vuông), mộc mạc nhìn qua hẳn là người làm vệ sinh của đại học A.

Hai người bắt đầu đứng nói chuyện với nhau.

Đoạn hình ảnh này Hắc miêu truyền đến cũng không có âm thanh, hơn nữa cũng không rõ lắm. Mạc Ngôn phải nhìn khẩu hình miệng để đoán họ đang nói chuyện gì với nhau.

Sau mấy phút đồng hồ họ nói nhỏ với nhau thì thái độ bỗng trở lên gay gắt bắt đầu khắc khẩu.

Tiếp theo, mâu thuẫn giữa hai người ngày càng lớn, khoảng 5' đồng hồ sau hai bên đều ra vẻ không lấy làm vui vẻ gì...

Nhưng sau khi hai người này đi được 3,4m thì bỗng không báo nhau mà cùng quay lại. Cố gắng đánh lén đối phương. Nhìn trong hình ảnh cả hai bên Tay hoặc tu vi đều không tồi.

Nhất là người trung niên có tu vi đại thành, cả quyền cước và hơi thở đều lạnh đến thấu xương.

Trời đây mưa phùn, căn bản là không thể tiếp cận anh ta.

Còn người thanh niên ra trắng kia là hệ thống tu vi khác, nhanh nhẹn, lực mạnh.

Vốn có thể chất cùng với tốc độ phản ứng của thần kinh đều vượt xa người thường. Đối mặt với người trung niên có đẳng đường đúng là không thể đấu được.

Nhưng cũng là lão lạt, người trung niên thấy đối phương cũng không kém cỏi so với mình bao nhiêu bỗng nhiên phát ra một mặt kính trong suốt.

Anh ta phun một giọt máu từ chót lưỡi.

Trong phút chốc, mặt kính hiện lên bốn đường ánh sáng đại thịnh.

Mắt khó mà nhìn thấy được kiếm khí lạnh đến thấu xương,

Người thanh niên da trắng không kịp trở tay, đành trơ mắt nhìn bốn đạo kiếm xuyên qua bụng mình.

Bốn đạo kiếm khí này không chỉ có lạnh thấu xương mà dường như còn rất có hiệu quả. Người thanh niên da trắng ngã phục xuống đất cũng không chết ngay.

Nhưng căn bản là không thể nhúc nhích được, cuối cùng chết vì mất quá nhiều máu.

- Tên mọi rợ này chết đi...

Bị người ta dùng phù khí mưu đồ không nói, cuối cùng lại chết vì mất nhiều máu, đúng là chết mà không thể nhắm mắt... nhưng nói đi nói lại thì ngoại di chính là ngoại di, thô lỗ, ngu dốt đại não đơn giản, không biết phù khí đạo gia lợi hại.

Hắc miêu không tìm không phỉ bình luận nói, nó hoàn toàn không ý thức được những lời của mình là tiêu chuẩn của chủ nghĩa chủng tộc.

Dừng lại một chút nó nhìn về phía Mạc Ngôn nói:

- Hung thủ ngươi nhìn thấy rồi, ta đoán người này vẫn đang ở trong trường này, người định thế nào? có muốn ta thay ngươi bắt y hay không?

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Tích cực vậy sao?

Hắc miêu nói:

- Buồn quá thôi.... Dù sao thì cũng nhàn rồi không bằng làm người tốt đi bắt hung thủ, điều tra, phục vụ. Sau khi ta thu phục người có thể mang hung thủ đi gặp cô bé họ Đỗ kia.

Lấy lòng Đỗ Tiểu Âm?

Mạc Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Hung thủ thực sự cứ thả đã, không phải vội.

Vẫn thả như trước, không vội.

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Mạc Ngôn nói:

- Tuy đã biết hung thủ nhưng ở thời đại này những thứ đó vô ích thôi...

Hắc miêu trà trộn vào nhân gian đã nhiều năm nó lên hiểu ngay ý của Mạc Ngôn:

- Ý người là phải tìm chứng cứ mới được?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhất định chúng ta phải tìm chứng cứ hoặc là khiến cho hung thủ tự nhận tội.

Dừng lại một chút hần lại nói:

- Nhưng cái này cũng không phải là quan trọng nhất... Sơn Nguyệt chẳng lẽ người không biết, trong vườn trường này bỗng nhiên lại xuất hiện một tu sĩ là một việc rất kì lạ sao?

Sao?

Hắc miêu đồng ý nói:

- Đúng là rất kỳ lạ, ẩn đến trường này đúng là rất kỳ lạ hơn nữa lại là người ngoại quốc... Với năng lực của cậu ta hẳn là tu luyện trong hệ thống nào đó cũng có điểm tương tự với tu sĩ đạo gia.

352. Chương 290-1: Múa Rìu Qua Mắt Thợ

Mạc Ngôn giơ tay chỉ vào hồ sơ nói:

- Càng ngày ta càng khẳng định, vụ án này có liên quan đến tu sĩ. Cho nên ta cảm thấy chúng ta không cần phải tìm hung thủ gấp mà trước hết làm rõ vụ án này đã...

Hắc miêu nói:

- Người tính như vậy... Đúng rồi, trước khi đến đây ta thấy người rất có hứng thú có đầu mối gì sao?

- Nói về vụ án này...

Mạc Ngôn nói về chuyện hần trải qua ở hoang đảo, ngoài việc bội sức có thể phát hiện diệt sạch mấy u hồn ra còn có chuyện khác.

Tất cả hần đều không dấu điểm Hắc miêu.

Sau khi nghe xong Hắc miêu kinh ngạc nói:

- Nghe nói Quy Nhất Giaó nuôi con mắt kia có điểm giống với ma vật.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Ta cũng cho rằng như vậy...

Sau khi trở về từ bến cảng thực ra hần cũng không có loại nhận thức này mãi cho đến chuyện phát sinh ở thôn Bạch Thủy hần mới loáng thoáng nghĩ như vậy.

Sau khi phát sinh mới lơ mơ có ý nghĩ như vậy.

- Sơn Nguyệt, ngoài Vân La đạo cung trấn áp Ma Uyên ra, trên thế giới này ngoài y ra còn có Ma Uyên nữa không?

Hắc miêu lắc đầu nói:

- Hắc là không có. Loại Ma Uyên này tồn tại một cái cũng đã đủ cho người ta đau đầu có nhiều chỉ e thế giới này đã sớm bị hủy diệt rồi... Nhưng có thể khẳng định, chưa chắc có Ma Uyên nhưng nhất định là có ma vật tồn tại. Bên phương Tây thịnh hành cái gọi là quỷ hút máu gì đó, hay người sói chẳng hạn, nhiệm chính mà nói thực ra chúng nó cũng là một loại ma vật.

Mạc Ngôn gật đầu đứng lên nói:

- Đi thôi chúng ta đến nhà trọ đó xem sao.

Một người, một con mèo đi vào khu nhà trọ, tìm quả lý của khu nhà này.

Người quản lý đã sớm nhận được điện thoại của nhân viên trong trường nhìn thất Mạc Ngôn, sau khi xác nhận tài liệu liền lấy chìa khóa ra nói:

- Cảnh sát Mạc, anh đi lên phòng đó ở tầng 6, tôi sẽ đi cùng các anh...

Mạc Ngôn ngăn ông ta mỉm cười nói:

- Không cần như vậy, tôi hi vọng chỉ có một người lên là được.

Người quản lý không chút do dự.

Nhưng ngay sau đó, y liếc mắt nhìn sâu trong đồng tử của Hắc miêu lập tức vô tư giao chìa khóa.

Mạc Ngôn cảm ơn người quản lý mang theo Hắc miêu cùng vào thang máy.

Thang máy mở, Mạc Ngôn nói:

- Sơn Nguyệt, nói với người nhiều lần rồi không được mê hoặc người thường, ý thức của bọn họ rất yếu không chịu được sức ép của người đầu.

Hắc miêu cười hì hì nói:

- Yên tâm đi, chỉ tiếp xúc ở mức thấp nhất thôi không gây tổn thương đâu. Linh thức của ta tuy không bằng của người nhưng thuần khiết nói đến nói đến xoay chuyển không thấp hơn người đầu.

Mạc Ngôn cười lắc đầu.

- Ting tong...

Thang máy dừng lại ở tầng 6, sau khi cửa mở ra Mạc Ngôn đi ra ngoài trước.

Ở tầng này có 8 phòng.

Ra hành lang ngắm phong ở đây quả là không tồi, cũng phải bằng khách sạn 3 sao. Những người thuê trọ trong đây phần lớn là những lưu học sinh có quốc tịch nước ngoài, gia đình vào hào cảnh cũng không tồi.

Mạc Ngôn cầm chìa khóa bước nhanh trong khu nhà trọ.

Đi đến cửa, hắn vừa định mở cửa thì lông mày hắn bỗng dừng lại nhướn cao lên...

Mắt Hắc miêu cũng sáng lên nó nhìn Mạc Ngôn với ánh mắt cười cười.

- Có chút thú vị...

Mạc Ngôn và Hắc miêu liếc nhìn nhau không khỏi mỉm cười.

Hắn và Hắc miêu đều đã phát hiện, lúc này trong căn hộ đã có người đến trước bọn hắn một bước.

Thú vị nhất là vị khách không mời mà đến này không phải ai khác mà chính là người đàn ông trung niên ở cùng với cậu thanh niên da trắng trong rừng.

Lúc này, người đó mặc tây phục, đeo kính đen, cách ăn mặc rất giống một giảng viên đại học.

Y đứng trong phòng trọ, hơi nhắm mắt tập trung suy nghĩ dường như đang lấy linh giác tra xét vào từng chỗ hẻo lánh của khu nhà trọ.

Mạc Ngôn ngoài cửa cũng đang suy nghĩ, sau đó hắn đưa chìa khóa vào ổ.

Người đàn ông trung niên bên trong cánh cửa lấp bắp kinh hãi, nhìn Mạc Ngôn cảnh giác.

- Cậu là ai?

Tuy là cảnh giác nhưng người này cũng không kích động, y khẽ nhú mày, nhìn chằm chằm Mạc Ngôn như một học sinh, rất nghiêm túc hỏi.

Mạc Ngôn cũng nhăn mi lại nói:

- Ông là ai? Phòng trọ này là tôi vừa mới thuê, sao ông lại ở trong này?

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Mạc Ngôn và cái chìa khóa cũng dần mất đi vẻ cảnh giác cười nói:

- Tôi là giáo sư khoa triết Kim Hà Nam, cũng là tới xem phòng. Tôi có một đứa cháu đang ôn thi tính tìm nhà trọ bên này... Nếu cậu muốn thuê thì tôi đi tìm chỗ khác.

Dừng lại một chút y lại liếc nhìn Mạc Ngôn.

Hắc miêu ở phía sau ôn hòa nói:

- Vị đồng học ơi, tôi phải nhắc nhở anh ở đây không cho nuôi súc vật đâu.

Mạc Ngôn liền làm ra vẻ câu nệ, gật đầu liên tục nói mình sẽ đi ra ngoài trường.

- Vậy cũng được, là học sinh cần tuân thủ kỉ luật.

Người đàn ông trung niên gật đầu nhẹ nhàng đi ra cửa.

Vừa đi, y còn vừa vỗ vai Mạc Ngôn một cách thân thiết.

Nhưng vừa vỗ vai xong bỗng lại vỗ nữa nói:

- Anh bạn học...

Mạc Ngôn nói:

- Giáo sư còn có việc gì sao?

Trong mắt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ khác thường chậm rãi nói:

- Nhìn kĩ mắt tôi...

Mạc Ngôn không biết gì, sững sờ nhìn vào mắt đối phương.

Ánh mắt của người đó biến ảo, ngữ khí cũng mơ màng ôn nhu nói:

- Anh bạn, hãy nhớ kĩ hôm nay chưa từng gặp ta...

- Đúng vậy, tôi chưa từng gặp ông...

Về mặt Mạc Ngôn có vẻ đỡ dần.

Thấy thế người đàn ông nhìn mỉm cười bảo hắn:

- Bây giờ hãy đếm đi, đếm đến một trăm.

Mạc Ngôn không có bất kì một sự kháng cự nào, về mặt hắn ngậy ra và bắt đầu đếm. lúc Mạc Ngôn đếm đến 50, người đàn ông trung niên này mới gật đầu, chấp tay sau đít rồi thản nhiên rời khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, ông ta cũng không vội đi mà trốn ở ngoài cửa lắng lắng nghe động tĩnh ở trong phòng.

Trong phòng Mạc Ngôn vẫn đến như vậy cho đến 100 rồi hắn mới bình tĩnh, kinh ngạc nói:

- Không phải đến để dọn vệ sinh ư? Sao đang yên đang lành lại đứng ngẩn ở đây ra thế này.

Người đàn ông trung niên ở ngoài cửa nghe thấy Mạc Ngôn tự nói với mình không khỏi mỉm cười rồi xoay người đi thẳng về phía cầu thang.

- Người này đang làm cái quỷ gì vậy?

Thấy Mạc Ngôn giả bộ ngốc nghếch, Hắc miêu lườm hắn một cái.

Mạc Ngôn cười nói:

- Người không biết là ta cố gắng như vậy là có ý gì sao?

Hắc miêu không thở nói:

- Ta chỉ biết người này là hung thủ giết người, với năng lực của người hoàn toàn có thể bắt y sau đó khiến y phải chủ động nhận tội...

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Ta đã gieo ản kí lên người y không cần phải vội.

Hắc miêu nói:

- Nhưng mà có mục đích gì? Tâm nhân người này quá nhiều không thể không có mục đích gì được.

Dừng lại một chút nó lại chầm chọc nói:

- Nhưng nói cố gắng cũng buồn cười, người này có thể thôi miên với một tu sĩ như người thật đúng là chuyện đáng buồn cười nhất.

Vừa rồi chỉ cần một khoảng khắc động niệm là Mạc Ngôn có thể khiến cho đối phương trở lên ngu ngốc.

Như Hắc miêu nói thì triển thuật thôi miên với một tu sĩ như Mạc Ngôn quả thực là buồn cười, cũng như múa rìu qua mắt thợ vậy.

- Ta làm như vậy là có mục đích...

Mạc Ngôn đi ra cửa trước, sau đó giải thích nói:

- Không có người nhìn thấy. Ta vẫn chưa thể khẳng định hắn là hung thủ ...

Hắc miêu nói;

- Đạo lý này không cần người phải nói, là người đều có thể thấy được. Ta thấy kì lạ là vì sao người lại không trực tiếp bắt hắn? chẳng lẽ người không nghĩ rất có thể y là hung thủ sát hại Chiêm Ninh Tư sao?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Y không có khả năng sát hại Chiêm Ninh Tư đâu... Trước hết là anh ta đã chết từ 7 tháng trước ở Thiên Thai, nếu hung thủ là người này thì 7 tháng trước hắn đã qua điều tra phòng trọ này, chứ không thể đợi đến 7 tháng sau mới để lục soát một lần. Tiếp theo, vừa rồi ta dùng vốn ý thức để tra xét nội tình người này một lần, những căn cứ chính xác trên người này cho ta biết, y tên là Trương Tiểu Điền. Theo thời gian, y có khả năng không phải là hung thủ đã sát hại Chiêm Ninh Tư.

Hắc miêu nói;

- Đạo lý này không cần người phải nói, là người đều có thể thấy được. Ta thấy kì lạ là vì sao người lại không trực tiếp bắt hắn? chẳng lẽ người không nghĩ rất có thể y là hung thủ sát hại Chiêm Ninh Tư sao?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Y không có khả năng sát hại Chiêm Ninh Tư đâu... Trước hết là anh ta đã chết từ 7 tháng trước ở Thiên Thai, nếu hung thủ là người này thì 7 tháng trước hắn đã qua điều tra phòng trọ này, chứ không thể đợi đến 7 tháng sau mới để lục soát một lần. Tiếp theo, vừa rồi ta dùng vốn ý thức để tra xét nội tình người này một lần, những căn cứ chính xác trên người này cho ta biết, y tên là Trương Tiểu Điền. Theo thời gian, y có khả năng không phải là hung thủ đã sát hại Chiêm Ninh Tư.

353. Chương 290-2: Buông Mẽ Cá Lớn

Nghe đến đó Hắc miêu không khỏi gật đầu nói:

- Nghe người nói như thế thì tên họ Trương này không có khả năng giết Chiêm Ninh Tư nhưng ta cho rằng chúng ta có thể trực tiếp bắt y... Vốn y giả là người làm vệ sinh, giết một tên mọi rợ lại còn chạy qua phòng người ta. Dù y có mục đích gì thì chúng ta vẫn có thể bắt y đi thẩm vấn không phải như vậy hết thấy sẽ rõ ràng hết sao?

- Đây chưa chắc...

Mạc Ngôn cười nói:

- Người đừng quên, trong lúc Chiêm Minh Tư chết còn có 6 vụ án tử vong khác. Người cảm thấy sau khi bắt được Trương Tiểu Điền thì hắn sẽ lộ chân tướng trong vụ án này sao?

Hắc miêu suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- E là không thể,... Trương Tiểu Điền này đến Đại học A chưa được một tháng mà đã có 8 vụ án nêu như cùng là một chủ thể thì nhiều nhất y cũng chỉ là một phần tử trong đó, chưa chắc đã biết hết mọi chuyện. Hơn nữa, theo cảm giác của ta người này dường như là đang tìm manh mối gì đó. Nói cách khác, y và ta giống nhau cùng đi tìm người.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, đây cũng chính là nguyên nhân ta nói lỏng y.

Trí tuệ của Hắc miêu cũng không dưới Mạc Ngôn nó nghe thấy huyền âm liền hiểu ngay, lập tức gật đầu đồng ý nói:

- Ý kiến hay... Không biết là y đến đây tìm cái gì, nêy đã đến thì cứ tiếp tục tìm đi. Cứ như vậy chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi y như vậy thì manh mối sẽ tự tìm đến cửa!

Mạc Ngôn cười nói:

- Cũng không thể trông cậy hoàn toàn vào y được trước hết chúng ta vẫn cần phải tự điều tra.

Hắc miêu lập tức tỉnh táo nói:

- Tiếp theo chúng ta bắt đầu từ đâu?

Dừng lại một chút nó lại nói:

- Chỗ này cũng không cần điều tra nữa, mà ta dùng linh thức phân hình qua cũng không thấy có gì đáng chú ý.

Cũng giống như Mạc Ngôn đã kiểm tra qua căn phòng này, ngoài dưới giường có mấy đồng tiền xu ra, trên đệm có mấy quyển tạp chí thì trong phòng cũng có vẻ tương đối sạch sẽ.

- Đi đến nhà ăn...

Mạc Ngôn nói.

Hắc miêu ngẩn ra:

- Đi đến nhà ăn?

Mạc Ngôn chỉ ra cửa sổ cười nói:

- Cũng không còn sớm nữa, chẳng lẽ người không thấy đói sao...

Người là sắt, cơm là thép. Cảnh giới của Mạc Ngôn không đủ để hắn có thể hoàn toàn tích trữ lương thực, hơn nữa hắn cũng không có ý không ăn uống gì.

Hắc miêu thì có thể không ăn uống trong một thời gian dài nhưng đừng quên, đối với loài vật này thì lười ăn cũng là một thuộc tính bẩm sinh.

- Nhà ăn thì có thứ gì ngon?

Hắc miêu bĩu mũi nói:

- Hay là ra ngoài trường ăn đi. Lúc đến ta thấy gần đây có một phố mỹ thực, đẹp giá rẻ, chúng ta đến đó ăn đi.

Hắc miêu không chỉ có thích lại còn bắt bẻ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ta không có nhiều thời gian, ăn ngay trong Đại học A đi.

Bất đắc dĩ Hắc miêu đành phải nói:

- Được rồi, nhưng ta muốn đi đến nhà ăn bé... Ăn trong nhà lớn ẩm ỉ ta không muốn lông ngắn, lông dài cùng chen chúc một chỗ.(?!)

Một người, một mèo đi ra khỏi khu nhà trọ hướng về phía nhà ăn.

Trên đường đi Mạc Ngôn gọi điện cho Đỗ Tiểu Âm.

- Lãnh đạo, còn làm việc không?

Mạc Ngôn nói:

- Đi đến nhà ăn, chúng ta ăn chút gì đó đi?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Không cần đâu, tôi và Nhạc Duyệt vừa mới mua cơm hộp rồi. À phải rồi, anh ra ngoài một vòng có thu hoạch gì không?

Mạc Ngôn nói:

- Đúng là có nghiệm thu được...

Nói xong, hắn nói cái tên Trương Tiểu Điền cho Đỗ Tiểu Âm để cô hỗ trợ hắn điều tra lai lịch của tên này.

- Đó là người một tháng trước vào Đại học A nhận dọn vệ sinh, khoảng 40 tuổi...

Mạc Ngôn nói:

- Nếu tôi không lầm, tên của y là chữ Nhật Bản, hơn nửa phần nửa là giả. Nhưng dù là giả thì tướng mạo thì cũng không thể thay đổi được cô có thể bắt đầu điều tra theo phương hướng này.

Sau khi Đỗ Tiểu Âm nhớ cái tên Trương Tiểu Điền cô nói:

- Tôi phải đi tìm nhân viên nhà trường để có căn cứ chính xác, thông qua bộ phận phân biệt mặt của phần mềm máy tính mới có thể điều tra lai lịch của y được.

Mạc Ngôn nói:

- Tốt nhất là cô đừng có ôm hi vọng nhiều, điều tra y chỉ là trình tự chưa chắc đã có kết quả gì đâu.

Đỗ Tiểu Âm ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Mạc Ngôn nói:

- Tôi cho cô biết, người này chính là hung thủ sát hại cậu thanh niên da trắng kia, tạm thời tôi chưa thể cung cấp chứng cứ xác thực được nhưng kết quả này chắc chắn không sai đâu. Ngoài ra cũng không được xem thường người này, có thể coi y là Tổng Thanh Viên thứ hai đây, với tính uy hiếp mà nói khẳng định là y vẫn ít hơn Tổng Thanh Viên nhưng dù vậy cũng không phải là người mà các cô đối phó được. Tóm lại người này cực kì nguy hiểm, che dấu thân phận cũng rất thâm...

Mạc Ngôn lo lắng đám Đỗ Tiểu Âm và Nhạc Duyệt sẽ đánh rần động cỏ, cũng vì vậy mà bị những thương tổn không cần thiết cho nên hẳn cũng không dấu diếm gì mà báo cáo về Trương Tiểu Điền cho cô biết. Đồng thời hẳn cũng dặn dò cô, tốt nhất là nên lấy thông tin từ nhân viên bên ngoài, tìm cơ hội để đọc tài liệu về y, ngàn vạn lần không tìm tài liệu một mình tránh đánh rần động cỏ.

Đỗ Tiểu Âm nghe xong cũng không khỏi lo lắng nói:

- Nghe anh nói thế tôi cảm thấy trước hết để cho bọn Nhạc Duyệt rút khỏi trường Đại học là được.

Mạc Ngôn nói:

- Không thể rút hết, giữ lại cho tôi mấy thanh niên dấu đi, rút hết sẽ khó tránh khỏi bị nghi ngờ. Mặt khác, những người giữ lại cũng không cần quá liều lĩnh, cứ điều tra án như bình thường là được, còn y cứ giao cho tôi.

Đỗ Tiểu Âm thở dài, nghĩ có chút sợ hãi nói:

- Thật không ngờ, vụ án này lại gặp người giống Tống Thanh Viễn...May mà có anh thông báo nếu không...

Mạc Ngôn cười an ủi cô nói:

- Thực ra cô cũng không cần lo lắng, tôi nói rồi chỉ cần đề phòng. Trên thực tế người giống Tống Thanh Viễn rất ít... Còn nhớ tôi cho cô điều tra về Đỗ Khuyết không? Thực ra, năng lực của ông ta còn hơn cả Tống Thanh Viễn, nhưng một người như vậy nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối sẽ không trúng đích của cảnh sát. Thế giới này có vô số ranh giới có người thấy có người không thấy. Nhưng có một chút có thể khẳng định là đều không dễ đối lập với quốc gia...

Đỗ Tiểu Âm cũng không hỏi sao mà Mạc Ngôn lại điều tra ra manh mối về Trương Tiểu Điền, Mạc Ngôn thần kì như thế nào cô đã sớm lĩnh giáo rồi, cô cũng không thấy lạ.

Sau khi để điện thoại xuống, cô lập tức để Nhạc Duyệt và mấy cô khác về tỉnh sảnh, chỉ để lại hai chàng trai.

Sau khi đuổi đám Nhạc Duyệt đi, cô vẫn có chút không yên tâm, cuối cùng cô quyết định đi đến nhà ăn tìm Mạc Ngôn nói chuyện.

Nhà ăn phong vị Giang Nam trong sân trường Đại học A, Mạc Ngôn gọi một phần cơm, một bát canh cà chua và một phần sườn xào chua ngọt.

- Người ăn gì?

Sau khi gọi đồ ăn của mình, Mạc Ngôn hỏi Hắc miêu.

Hắc miêu nằm rạp trên bàn ăn, nghiêng đầu nhìn thực đơn, sau khi xem xong nó chìa móng vuốt lông xù về một cái, chọn cá hấp cho mình.

Người phục vụ đứng bên há mồm trợn mắt nói:

- Nó... nó không phải biết gọi món đấy chứ?

Người có phong cách thì đi đến đâu cũng phong cách, mèo cũng vậy.

Hết cách, con mèo này rất yêu, thế nên những người gặp nó không thể không kinh ngạc.

Nhìn bộ dạng ăn cơm của nó không chỉ có ung dung tao nhã mà còn hơn cả thực nữ hơn nữa còn có vẻ thần kì.

Quay về phía cá hấp nó hơi cúi đầu, nó nhẹ liếm một cái một phần thịt đã bị nó cuốn vào trong miệng.

Một lát sau, một bộ xương cá hoàn chỉnh còn ở trong mâm, xương trắng như ngọc không còn dính tí thịt nào trông giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Ăn cá sạch sẽ như thế mà lại không làm tổn hại đến khung xương cá nói thần kì cũng rất đúng, canh cá một chút cũng không bị vương ra.

Mà thần kì này đã bị nhiều học sinh chụp lại sau đó đưa lên diễn đàn của trường, rất nhanh nó đã khiến cho nhiều người hưng phấn chạy tới vây quanh xem hắc miêu...

Đỗ Tiểu Âm vào nhà ăn thì nhìn thấy nhiều nữ sinh đang vây quanh Hắc miêu chụp ảnh, còn Mạc Ngôn thì ngồi ở bàn bên cạnh cách đó mấy mét, lắc đầu cười khổ.

- Sao lại thế này?

Đỗ Tiểu Âm ngồi xuống cạnh Mạc Ngôn tò mò hỏi.

Về mặt bắt đắc dĩ của Mạc Ngôn nói:

- Nuôi một con mèo yêu, hơn nữa tôi cũng hơi xem nhẹ vận tốc truyền đạt thông tin thời hiện đại...

Vừa rồi lúc mấy nữ sinh chụp ảnh hắc cũng không ngăn cản, hắc chỉ nghĩ là các cô sau khi chụp ảnh sẽ đi. Ai biết là họ cho lên diễn đàn trường.

354. Chương 291-1: Cảm Giác Yên Tâm

Sau khi Đỗ Tiểu Âm biết nguyên nhân sự tình cười nói:

- Cái này cũng không nên trách người ta tại anh nuôi con mèo đáng yêu quá thôi.

Mạc Ngôn nhún vai trong lòng nói thầm, vốn là yêu thú, hơn nữa còn là đại yêu ngàn năm...

- Tôi đã để cho bọn Nhạc Duyệt rút rồi...

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Chỉ để lại hai đồng sự nam giúp tôi một phần công việc. Mạc Ngôn có thể nói cho tôi cẩn thận hơn về phát hiện của anh được không?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Không thành vấn đề nhưng chỗ này không tiện nói chuyện chúng ta ra ngoài nói đi.

Đỗ Tiểu Âm quay đầu lại nhìn Hắc miêu nói:

- Con mèo của anh làm sao bây giờ? Không gọi nó đi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tùy nó đi không lạc được đâu?

Hai người bước ra khỏi nhà ăn, lúc này đã là 6h chiều, gió phơ phất thổi, đi đường mòn trong vườn trường có vẻ rất thích ý.

- Cụ thể sao lại phát hiện ra Trương Tiểu Điền tôi cũng không muốn nói nhiều...

Mạc Ngôn quay đầu nhìn về phía Đỗ Tiểu Âm giải thích nói:

- Có một số việc nói ra tôi sợ sẽ làm hỏng quan niệm của cô.

Đỗ Tiểu Âm cười cười nói:

- Ý tốt của anh tôi hiểu được nhưng anh không biết là quan niệm của tôi sớm đã bị anh làm hỏng rồi sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chưa chắc... Trên đời này nhiều loại chuyện li kì, dùng một câu quảng cáo mà nói thì chỉ có li kì hơn không có li kì nhất. Theo ý của tôi một vài hành vi trước kia của tôi có thể đã đủ ly kì hơn nữa cô cũng đã dần thích ứng, nhưng trên thực tế nó chưa phải là li kì nhất. Có một số việc sau khi nói ra không phải là ly kì mà là hoang đường.

Hoang đường.

Đỗ Tiểu Âm hơi nghiêng đầu dụi dụi mắt nhìn Mạc Ngôn nói:

- Nói ví dụ như?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cô khẳng định là muốn biết?

Đỗ Tiểu Âm cười gật đầu vẫn dịu dàng như thế nói:

- Có một chút...

Đối với đặc tính uyển chuyển, kiều ngạo của cô gái mà nói thì có được đáp án chính trong miệng người đàn ông tự nói ra thì cô gái đó mới thành công. Nếu như ép hỏi người đàn ông thì cuối cùng cũng có đáp án nhưng mất đi tự ăn ý và tin tưởng...

- Nếu tôi nói với cô trong nhà ăn kia Hắc miêu là một con yêu quái thì cô có tin không?

Mạc Ngôn cười hỏi.

Đỗ Tiểu Âm không khỏi ngẩn ra bật thốt ra nói:

- Anh đang nói đùa đấy à?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô xem, người ta nói thật cho cô biết cô không tin. Thế này nói lên cái gì? Nói lên chính cô cũng không chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận sự hoang đường này nhưng đúng nó là thật.

Có chút dừng lại hần nhìn vào sự dịu dàng trong mắt Đỗ Tiểu Âm nói:

- Cho nên chúng ta hãy đổi đề tài đi.

Đỗ Tiểu Âm nhẹ gật đầu rồi lại lập tức nhú mi có chút không cam lòng nói:

- Trên đời này thật sự có yêu ma sao?

Bây giờ tâm trạng của cô rất phức tạp...

Chủ tâm cô rất tin tưởng Mạc Ngôn nhưng sự thật này của Mạc Ngôn rất hoang đường, trên đời này làm sao có thể có yêu ma đây?

Câu hỏi cuối cùng của Đỗ Tiểu Âm, Mạc Ngôn cũng không trả lời bởi vì vừa rồi hần đã cung cấp đáp án rồi.

Còn Đỗ Tiểu Âm cũng không hỏi lại, thông minh như cô đương nhiên là có thể nhận ra ý biểu đạt trong cái cười kia của Mạc Ngôn...

Cô khẽ thở dài trong lòng... Thế giới này mình còn hiểu được sao?

Nếu đổi Mạc Ngôn là người khác, lúc này nhất định là trong lòng cô rung động thêm hoang mang thậm chí là không biết là phải làm sao.

Nhưng đi trong đường mòn vườn trường lúc chạng vạng, tẩm gió đêm, ngửi hơi thở độc hữu của người đàn ông kia tâm trạng của cô cũng chỉ còn một mảnh yên lặng.

Dù thế giới này có bao nhiêu li kì, bao nhiêu hoang đường, có hần bên cạnh đường như cũng không có gì đáng sợ nữa.

Cô quay đầu, trộm nhìn Mạc Ngôn.

Tuy Mạc Ngôn là hoa thơm sớm đã có chủ, nhưng mỗi khi Đỗ Tiểu Âm gặp nguy hiểm hần lại xuất hiện thần kì bên cạnh cô, ví như ở Lạn Vĩ Lâu lần trước, hay ở thôn Dân Tộc... chưa từng ngoại lệ.

Điều này khiến cho Đỗ Tiểu Âm vô cùng yên tâm.

Hai người bước đi chậm rãi, quay một thảm cỏ đã đi đến trước quảng trường.

- Theo phán đoán của tôi là như vậy, từ Chiêm Ninh Tư đến Juan chưa chắc đã là cùng một chính thể, nhưng khẳng định là bên trong có quan hệ...

Mạc Ngôn nói:

- Loại liên hệ này có lẽ là người kia, có lẽ là đồ vật nào đó, chỉ cần tìm ra loại liên hệ này thì mọi chuyện sẽ được lộ chân tướng.

- Cho nên anh mới cố ý nói lỏng Trương Tiểu Điền, để cho y thay anh đi tìm liên hệ, đúng không?

Đỗ Tiểu Âm hỏi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Đúng là có quyết định này nhưng cũng không thể hoàn toàn trông cậy vào y.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Chẳng lẽ anh còn manh mối khác sao?

Mạc Ngôn nói:

- Tạm thời thì không có manh mối nào ngoài y, nhưng theo góc độ người kia mà nói thì bản thân chuyện này chính là manh mối. Hôm nay mới xem hết chỗ ở của Chiêm Ninh Tư, ngày mai sẽ theo trình tự điều tra đến bước hai. Đi từng bước một...

Dừng lại một chút hắt lại nói:

- Nếu tôi không nhớ nhầm, thì vụ án thứ hai người chết cũng là một lưu học sinh.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Đúng vậy, là một cô gái, đến từ Bắc Âu, tên là Catherine, năm nay 29 tuổi. Báo cáo nói, cô bé này có mắc bệnh về tâm lý đã từng được trị liệu. 6 tháng trước cô bị người ta phát hiện chết trong bồn tắm, chết vì cắt cổ tay tự sát...

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Có... có thấy từ Chiêm Ninh Tư, toàn bộ những người chết đều trong một cộng đồng đặc thù không?

Đỗ Tiểu Âm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói:

- Ngoài thân phận là học sinh ra tôi không thấy bọn họ có cùng cộng đồng gì đặc thù cả.

Mạc Ngôn nói:

- Thực ra không chỉ có một cái là cùng một cộng đồng mà còn có hai cái. Đầu tiên là tuổi của bọn họ... Có phát hiện thấy tuổi của bọn họ chênh lệch không lớn tất cả đều khoảng 30 tuổi.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Tuổi của lưu học sinh chênh lệch là chuyện bình thường bọn họ đều học xong trong nước rồi mới đến A Đại. Còn mấy học sinh trong nước kia đều là tốt nghiệp trung học lên, tuổi có chênh lệch lớn cũng là bình thường.

Nói đến đây bỗng nhiên cô lắc đầu cảm giác như sự giải thích của mình có gì không ổn.

Lưu học sinh và nghiên cứu sinh chênh lệch lớn là bình thường nhưng 8 vụ án này có vẻ rất không bình thường.

- Tôi hiểu ý anh...

Đỗ Tiểu Âm chợt nói:

- Trong vòng 7 tháng chết 8 người, tuy thân phận của nạn nhân không giống nhau nhưng đều còn trẻ, đều là 28 đến 30. Theo xác suất đó mà nói, đây đúng là có chút không bình thường. Ngoài ta thân phận của bọn họ đều là lưu học sinh và nghiên cứu sinh.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, về mặt này khẳng định là chúng ta không biết một sự liên hệ nào đó...

Miệng thì hần nói như thế nhưng thực tế lần này hần cũng chỉ phán đoán mơ hồ.

Trương Tiểu Điền là tu sĩ, Juan cũng là tu sĩ, nếu người chết đều có điểm chung này thì có thể giải thích về câu đố tuổi trẻ đó. Thông thường mà nói, sự thành thực của tu sĩ trong giai đoạn từ 25 đến 30 tuổi tiến bộ rất nhanh, chỉ cần có tư chất và đủ siêng năng cùng với một vài nhân tố bên ngoài thì thực dễ dàng bước vào đường đời chi cảnh.

Còn đối với tu sĩ mà nói sau khi bước vào đường đời chi cảnh đúng lúc với vừa tốt nghiệp đại học thì vào giảng hồ sẽ rất có kinh nghiệm.

Mạc Ngôn thấy những người này rất có thể vì một nhiệm vụ nào đó mà vào Đại học A.

Giống như ban đầu trên đường đi Cửu Phật Sơn, Mạc Ngôn gặp chị em nhà Mã Thị...

- Mạc Ngôn, anh vừa mới nói có hai điểm giống nhau, còn có cái gì nữa không?

Đỗ Tiểu Âm hỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Thời gian nhập học, chính là mấy người tốt nghiệp trung học và những học sinh trong nước đến Đại học này cho đến giờ chưa đầy 2 năm.

Đỗ Tiểu Âm nhớ lại một chút nói:

- Đúng là như vậy, nếu tôi nhớ không lầm, người đến sớm nhất là tháng 3 năm ngoái, người muộn nhất là tháng 6 năm ngoái...

Dừng lại một chút, cô nhìn Mạc Ngôn nói:

- Anh thấy mặt này có liên hệ gì không?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Thông tin quá ít, tạm thời chưa thể xác định... Nhưng tôi có cảm giác, bọn họ đến vì một chuyện hay một đồ vật gì đó.

Nói đến đây, trong lòng hần vừa động:

- Giữa năm trước đến đầu năm nay trường Đại học này có phát sinh chuyện gì đặc biệt không?

Đỗ Tiểu Âm lắc đầu nói:

- Cái này tôi cũng không rõ nhưng lúc về tôi có thể điều tra thêm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến quảng trường, đúng lúc thành phố đã lên đèn một tiếng còi xe xẹt qua hai người.

Tốc độ của chiếc xe cũng không nhanh lắm nhưng màu đèn đỏ như lửa của nó có vẻ khiến cho mọi người chú ý.

Đỗ Tiểu Âm quay đầu lại thoáng nhìn đã thấy nó đi được 7, 8m bỗng nhiên nó lại lùi lại.

Xe vừa mới dừng, một cô gái đã bước xuống xe chạy đến bắt tay Đỗ Tiểu Âm vui mừng nói:

- Chị Tiểu Âm, thì ra là chị! Em còn tưởng mình bị hoa mắt cơ...

Nói xong cô lại nhìn về phía Mạc Ngôn cười hì hì nói:

- Khai báo thành thật đi, anh chạy đến Đại học Aojinnieci làm gì? Có phải muốn gặp chị Mạch Tuệ phao chị Tiểu Âm của tôi không?

Cô gái quý quái này đương nhiên là Cam Lam.

355. Chương 291-2: Phong Cách Của Mèo

Mạc Ngôn tức giận lườm cô một cái nói:

- Còn dám nói xằng bậy, có tin anh đá móng cô không?

Cam Lam dương dương tự đắc nói:

- Đại ca, chỗ này là địa bàn của em. Anh dám động vào đầu ngón tay em thì kết cục thảm lắm đấy nha...

Cô còn chưa nói hết thì đã bị Mạc Ngôn giả làm súng chĩa vào thái dương, cô sợ đến mức hét lên:

- Nói đùa thôi mà...

Mạc Ngôn thu tay về nói:

- Anh hay đùa như thế...

Nói xong hần mỉm cười nhìn cô gái bước xuống xe sau Cam Lam.

Nhìn cô bé này có vẻ mềm yếu lại e thẹn nhưng khi nhìn về phía Mạc Ngôn lại không giấu được sự vui mừng...

- Mạc đại ca, sao anh lại đến đây?

Cô gái đó là Mai Thanh Thiển, lúc này ngoài vẻ mềm yếu thì nhìn thần sắc của cô cũng không tồi.

Vóc dáng của Mai Thanh Thiển không cao chỉ có 1m60 đứng trước mặt Mạc Ngôn còn phải hơi ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy ánh mắt hắn.

- Gần đây sức khỏe thế nào rồi?

Mạc Ngôn cười cười xoa đầu cô gái hỏi:

- Có gì không ổn không ...

Mai Thanh Thiển hưởng thụ sự quan tâm của huynh trưởng Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Không có. Rất khỏe ạ.

Mấy người sau khi hàn huyên, Cam Lam bắt đầu hiểu kì nói:

- Chị Tiểu Âm, các chị đến đây làm gì vậy? Không phải đặc biệt đến thăm bọn em đấy chứ?

Đỗ Tiểu Âm không nói gì, Mạc Ngôn liền hừ lạnh một tiếng nói:

- Đặc biệt đến thăm em? Em tự nghĩ sướng quá đi...

Dừng lại một chút hắn lại nói:

- Em hùng hổ muốn đi đâu vậy? lái xe nhanh thế không sợ đụng phải người sao?

Cam Lam làm mặt hề cười hì hì nói:

- Bình thường thì không như vậy, có việc gấp...

Mạc Ngôn nói:

- Việc gì vậy?

Mai Thanh Thiển đứng bên đáp:

- Vừa rồi, bọn em lên diễn đàn thấy một con mèo rất đẹp rất nhiều nữ sinh đã đến đây...

Cam Lam nói:

- Không chỉ có xinh đẹp mà còn đáng yêu lại hiểu tiếng người nữa.

Nói xong cô lấy di động ra đưa cho Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm xem để chứng minh mình không có nói quá.

Hai người họ liếc nhìn nhau, trong mắt Đỗ Tiểu Âm cười còn Mạc Ngôn thì lắc đầu cười khổ.

Cam Lam ngạc nhiên nói:

- Hai người biểu cảm gì vậy?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Cam Lam, lâu rồi em không đến tiểu viện 36?

Cam Lam gật đầu nói:

- Đúng vậy, em và Thanh Thiển đã quen sống trong trường rồi, cho nên thời gian này sẽ không qua đây. Sao vậy?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Nếu em đến thường xuyên thì không chừng đã là bạn của Hắc Miêu trước đó rồi.

Cam Lam nghe thấy vậy giật mình lập tức kinh ngạc nhìn về phía Mạc Ngôn vui sướng nói:

- Không phải là mèo của anh mang đến Đại học A đấy chứ?

Cô hét lên chói tai, cầm cánh tay Mạc Ngôn nói:

- Thật tốt quá, thật tốt quá... Đại ca, đại hiệp, đại đại ca tặng nó cho em và Thanh Thiển được không?

Thực ra hai cô vội đến nhà ăn không chỉ có vì ngạc nhiên mà cũng tính muốn tìm chủ nhân con mèo để thương lượng mua. Hai cô gái này cũng không phải là người thiếu tiền, Mai Thanh Thiển lại là một trong những người thừa kế chính của Mai gia, đối với các cô mà nói mua một con mèo này căn bản là không khó gì.

Biết con mèo kia của Mạc Ngôn, Mai Thanh Thiển cũng rất mong muốn được gặp nó.

Đối với các cô mà nói, có những thứ không có cách nào cự tuyệt được như kim cương, hoa hồng, vật yêu lông xù...

Mạc Ngôn cười nói:

- Tặng cho em? Không thành vấn đề nhưng anh có một điều kiện tiên quyết...

Cam Lam vội la lên:

- Nói nhanh, nói nhanh có điều kiện gì?

Mạc Ngôn liếc mắt nhìn Hắc miêu đi tới nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần các em có thể làm cho nó can tâm tình nguyện ở với các em thì nó chính là của các em...

Nói xong hắn hếch cằm lên nói:

- Nó đến rồi đấy, có bản lĩnh thì các em mang nó đi đi.

Hai cô lập tức quay đầu lại phía sau.

Hắc miêu Sơn Nguyệt thấy hai cô gái đang nhìn mình chăm chăm, nó liền cảnh giác rồi lại nhìn Mạc Ngôn đầy nghi hoặc.

- Ôi, con mèo thật đáng yêu, ngoan nào, mau để chị ôm...

Cam Lam đi nhanh đến, ngồi xổm xuống cố gắng ôm Hắc miêu.

Hắc miêu hơi bĩu môi, nó nhảy lên thành xe.

- Đúng là nghịch ngợm...

Cam Lam cười hì hì lại gần nó nói:

- Mau xuống đi, để chị ...

Thật là đáng ghét!

Hắc Miêu cầm gậy sau đó giơ móng vuốt thủ trên đầu xe.

Thấy ánh mắt đầy uy hiếp của Hắc Miêu, Cam Lam không khỏi ngẩn ra.

Cô không thể tưởng tượng nổi liền quay lại nhìn Mai Thanh Thiển nói:

- Bạn có thấy là hình như nó đang uy hiếp chúng ta không?

Mai Thanh Thiển kinh ngạc có chút do dự nói:

- Không phải đâu? Chỉ là một con mèo thôi mà sao có thể có nhân tính được...

Mạc Ngôn ở bên cười xấu xa nói:

- Cam Lam, Thanh Thiển các em cứ đến thử xem.

Mọi người ở đây thì tâm trạng của Đỗ Tiểu Âm là phức tạp nhất.

Cô hơi căng môi nhìn lên Hắc miêu cực kì yêu dị rồi lại thầm nghĩ nó đúng là con mèo sao?

- Thử thì thử...

Cam Lam không tin sau khi hừ một tiếng đã tiến lên từng bước một.

Vừa mới đi được nửa bước cô chợt xuy một tiếng lùi lại cái lọng che hơn 10cm.

Sao có thể ?

Cam Lam và Mai Thanh Thiển che miệng kinh hãi không nói lên lời.

Một lúc lâu Mai Thanh Thiển mới cẩn thận nói:

- Cam Lam, thử tiến lên phía trước xem.

Cam Lam cũng muốn vì thế đã giơ chân lên thăm dò.

Hắc Miêu sẽ không khách sáo với các cô, lông xù móng vuốt giơ lên không chút do dự nó bay lên.

- Oa, nó tìm ai, rất đẹp đấy...

Nửa tiếng sau 4 người đi vào quán cà phê ngoài trường.

Hắc Miêu ngồi gần Mạc Ngôn vẻ mặt thích ý hưởng thụ một đĩa sữa.

Ngoài Mạc Ngôn ra tất cả mọi người đều nhìn nó tò mò, nhất là Cam Lam và Mai Thanh Thiển không chỉ nhìn mà còn như nịnh nó.

Hết cách, con mèo này không chỉ đáng yêu, còn đẹp không chỉ đẹp lại còn ranh mãnh, hai cô bé này không chống cự được nó.

Cam Lam xì xào bàn tán với Mai Thanh Giản, thảo luận về việc làm thế nào mới có thể thắng được “tâm hồn thiếu nữ” của Hắc Miêu.

Nhưng mà Mạc Ngôn mời cô uống café không phải vì mục đích này.

- Cam Lam, em ở Đại học A cũng coi như là lão làng rồi, anh hỏi em một chuyện.

Mạc Ngôn hỏi.

Cam Lam trừng mắt nhìn, giả vờ như không nghe thấy.

Mạc Ngôn gõ gõ mặt bàn, nhắc nhở:

- Anh đang nói chuyện với em đấy.

Cam Lam làm mặt xấu nói:

- Em là lão làng, là đồ mặt dày lỗ tai đằng sau lưng... xin hỏi tiên sinh, anh đang nói chuyện với em đây à?
- Được rồi, là anh sai, anh không nên gọi em là lão làng.

Mạc Ngôn dờ khóc dờ cười nói:

- Được rồi, em cũng đừng quậy nữa, anh thật sự là có chuyện muốn hỏi em.

Cam Lam chun mũi lại, nói với vẻ đặc ý:

- Thế còn nghe được, nói đi, anh rốt cuộc là muốn hỏi cái gì?

Mạc Ngôn nhấp một ngụm café rồi hỏi:

- Cam Lam, Đại học A trong hai năm qua có phát sinh sự việc gì đặc biệt không?

Cam Lam hỏi lại:

- Cái “đặc biệt” mà anh nói là cái gì?

Mạc Ngôn giải thích:

- Một số việc khác thường, ví dụ như kì dị, thậm chí là những việc liên quan đến tâm linh. Trong năm qua có xảy ra những chuyện như thế không?

Cam Lam liên tục gật đầu:

- Có, có ạ.

Mạc Ngôn lập tức đầy hứng thú nói:

- Nói nghe xem, là chuyện gì thế?

Hắn hỏi dồn dập, nhưng sau khi chờ Cam Lam nói xong, lại cảm thấy dờ khóc dờ cười. Không chỉ có thế mà Đỗ Tiểu Âm bên cạnh cũng cười như nắc nẻ.

Cái “sự việc tâm linh” mà Cam Lam nói không phải là chuyện gì mới mẻ cả, mà chính là việc có mấy người chết mà Tiểu Âm đang điều tra.

Cam Lam là một cô gái thông minh, thấy hai người cười một cách khó hiểu, lại liên tưởng tiếp đến thân phận của bọn họ, lập tức hiểu ra, kinh ngạc nói:

- Chị Tiểu Âm, không phải hai người đến đây vì việc này đấy chứ?

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Em nghĩ thế nào?

Cô không đưa ra được đáp án, nhưng ý tứ lại tỏ ra như không bỏ sót điều gì.

Mạc Ngôn bên cạnh cải chính lại:

- Nói nghiêm túc hơn một chút, thì bọn anh đến đây là để điều tra vụ án Hồ An bị hại.

Cam Lam có vẻ giật mình nói:

- Em đã nói rồi, làm gì có chuyện tự dưng mọi người thích thú chạy đến Đại học A này chứ, hóa ra là để điều tra án.

Ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng mà chị Tiểu Âm, chị không phải ở bên Thất Xử à? Theo lí mà nói thì vụ án này thuộc quyền xử lí của tỉnh mà...

Mạc Ngôn ngồi bên cười nói:

- Thật không ngờ cái này mà em cũng biết đấy.

Cam Lam lườm cậu một cái nói:

- Em có phải đưa ngu đâu chứ, quyền hạn cơ bản lại không biết phân biệt rõ ràng nữa à?

Về việc liên quan đến vụ án này Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm không thể tiết lộ chân tướng cho Cam Lam và Mai Thanh Giản được, làm như vậy một là không được phép, hai là cũng để bảo vệ cho họ. Mạc Ngôn có ba hoa chích chòe vài câu cũng chỉ là để đánh lạc sự chú ý mà thôi, chỉ nói đơn thuần là vì vụ án của Hồ An mới đến, Cam Lam lại không hề nghi ngờ gì, Hồ An vốn dĩ là người nước ngoài, nhanh chóng phá xong án cũng giúp nâng hình tượng của thành phố và công an Uyển Lăng.

356. Chương 292-1: Liên Minh Hiệp Khách

Nói như vậy, có thể vẫn mang theo hoài nghi.

Nhưng sự việc là như thế, hình tượng của bên cảnh sát cũng liên quan đến hình tượng của thành phố. Mà hình tượng của thành phố lại liên quan đến hình tượng của cả một quốc gia. Đối với một quốc gia đang xây dựng hình tượng, nguyên tài nguyên tập trung phong phú, xử lý nhanh chóng những việc liên quan đến người người nước ngoài đến đây mà gặp rắc rối, cụ thể lấy thành phố cổ ngàn năm Uyển Lăng, nơi đây có hình tượng rất đẹp ít nhất là trong con mắt khách du lịch, điều này có ý nghĩa rất quan trọng.

Đương nhiên là mỗi người sẽ có một cách nghĩ khác nhau với cùng một sự việc.

Ít nhất là Mạc Ngôn không cho việc này là đúng, nếu như bản án này không phải là đề cập đến tu sĩ, nếu như không phải hấn mới có được một chút thời gian thì nhất định sẽ chẳng hơi đâu mà đi quản mấy việc sống chết mọi rợ kia.

Từ một góc độ nào đó thì hấn còn theo chủ nghĩa dân tộc hơn là Hắc Miêu.

- Em vừa nói những chuyện này đều là nghe đồn tầm bậy, vậy ngoài chuyện này ra, còn chuyện gì kì lạ nữa không?

Cam Lam lắc đầu nói:

- Ngoài chuyện này ra thì cũng không có chuyện gì kì quái nữa cả, dù sao cũng là trường học, lấy đâu ra mà lắm chuyện kì quái như thế chứ?

Ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Nhưng sự việc trong trường em vừa nói thực ra có ảnh hưởng rất lớn, cũng không biết là do ai loan tin, bây giờ đã truyền đi khắp nơi, đều nói là trong trường có âm hôn giết người, rất nhiều học sinh nữ bây giờ không dám ra khỏi phòng nữa... haiz, đại hiệp, tí nữa anh có thể đưa em với Mai Thanh Giản về được không.

- Không thành vấn đề...

Mạc Ngôn gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tiểu Âm nói:

- Nói đến đây, tôi vẫn chưa biết tối nay ngủ ở đâu đây, bên phía nhà trường chắc là có sắp xếp chỗ ngủ cho mình chứ?

Đỗ Tiểu Âm trả lời:

- Sắp xếp rồi, chính là chỗ chúng ta làm việc, sau khi mấy người Nhạc Duyệt dời đi thì có hai phòng trống, buổi tối anh có thể ở đó.

Cam Lam nghe thấy vậy mắt sáng như sao nói:

- Chị Tiểu Âm, buổi tối hai người ngủ trong trường học?

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Đúng vậy, sao thế?

Cam Lam kéo tay Thanh Giản cười hì hì:

- Chị Tiểu Âm, buổi tối bọn em có thể cũng vào ở trong trường được không? Em chưa được thấy công an phá án lần nào... hơn nữa, bốn cô nương cũng là đầu sỏ ở đây, trong trường có những giáo viên, học sinh nổi tiếng nào không có ai là em không quen, nói không chừng là em có thể giúp được mọi người ý chứ.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Buổi tối chị cũng cần phải nghỉ ngơi chứ, em nghĩ cảnh sát là người sắt à, nhưng mấy người Nhạc Duyệt cũng mới dời đi rồi, bên đây chỉ có mỗi chị là con gái, nếu như các em vào đây thì chị có người để nói chuyện cùng rồi.

Bốn người ngồi ở quán café khoảng một tiếng mới đi vào trong trường.

Buổi tối Đỗ Tiểu Âm còn có vài việc phải giải quyết, Cam Lam và Mai Thanh Giản thì hứng khởi đi cùng vào văn phòng, Mạc Ngôn thì lại đi về phòng nghỉ, bắt đầu bài học buổi chiều.

Hắc Miêu là người rất nhàm chán, hơn nữa lại là người kì dị trời phú, hoàn toàn không cần phải học, Mạc Ngôn lặng im một lúc rồi từ cửa sổ nhảy ra, không biết đi tản bộ ở đâu.

Hai ngày nay Mạc Ngôn muốn tạm dừng việc luyện bội sức, nhưng cậu có thể nhận thấy mối liên hệ giữa mình và bội sức ngày càng sâu sắc, dường như mơ hồ có cảm giác có một dòng huyết mạch tương quan nào đó.

Giờ đã là khoảng 8 giờ tối, trong thời gian Mạc Ngôn tu hành, một cô gái lái xe đạp đến bên hồ của thành phố A.

Nếu Mạc Ngôn nhìn thấy cô bé này sẽ cảm thấy rất kinh ngạc.

- Sở Ngọc, giờ cô còn đến đây làm gì?

Bên hồ, một người đeo kính xem ra là một người con trai khá cứng nhắc đứng dậy khỏi ghế đá.

Hắn nhìn thấy Sở Ngọc nên cảm thấy hơi bất mãn.

Sở Ngọc bĩu môi một cái:

- Anh bạn, anh nghĩ tôi cũng giống anh đấy à? Công việc hàng ngày bạn muốn chết, không phải dễ dàng bỏ ra thời gian mà đến cái chỗ này đâu. Anh cũng tự biết chừng mực đi.

Cậu thanh niên đeo kính nhiều tuổi hơn Sở Ngọc khoảng ba tuổi gì đấy, với độ tuổi như thế mà gọi là nam sinh thì có vẻ không thích hợp cho lắm.

- Nhưng hôm trước cô đã đồng ý đến đây rồi, dù vội thế nào thì cũng không thể đến muộn như thế này được chứ?

Người con trai đeo kính vẻ mặt cứng nhắc, tính cách lộ rõ vẻ cố chấp.

Sở Ngọc khựng chân lại, mắt kiên nhẫn rồi nói:

- Giang Hiểu Thiên, anh có không thấy phiền à, tôi đã nói trước với anh rồi, bác tôi đến Uyển Lăng rồi, ông ấy chưa đi, sao anh có thể một mình chạy đến đây chứ? Anh cũng không phải không biết ông ấy quản tôi chặt như thế nào, dưới con mắt của ông ấy tôi còn dám ra ngoài à?

Giang Hiểu Thiên thấy Sở Ngọc rời được khỏi Sở Chấn Đường lập tức trấn tĩnh lại, mãi mới thốt lên lời:

- Bác cô đi rồi à?

Sở Ngọc tức giận trả lời:

- Đi rồi.

Giang Hiểu Thiên dường như là rất sợ Sở Chấn Đường, nghe thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Sở Ngọc nói với vẻ mặt khinh bỉ:

- Yên tâm đi, bác tôi chỉ có hứng thú với những con người ... thôi, chứ bắt con tôm nhỏ như anh về để làm cu-li à?

Giang Hiểu Thiên không khỏi cảm thấy xấu hổ, cúi đầu ho khan vài tiếng.

Sở Ngọc thấy hần xấu hổ lại phá lên cười nói:

- Được rồi, được rồi, đừng có ra cái vẻ ủy mị đấy nữa, cứ làm như kiểu ai xả giận vào anh không bằng ý.

Giang Hiểu Thiên cười khở lắc đầu, chuyển chủ đề hỏi:

- Tài liệu mà tôi nhờ cô giúp cô đã tìm thấy chưa?

Sở Ngọc lắc đầu nói:

- Tôi cũng tìm rồi nhưng không tìm thấy gì cả. Những người trong danh sách anh đề cập đến lai lịch đều rất trong sạch, không có điểm gì đáng hoài nghi hết cả.

Nghe xong Giang Hiểu Thiên cũng không tỏ ra thất vọng mà gật đầu nói:

- Như trong dự đoán...

Sở Ngọc tò mò hỏi:

- Giang Hiểu Thiên, anh đã ở lại thành phố A gần hai năm rồi, rốt cuộc là anh muốn tìm ai?

Ngập ngừng dừng lại rồi cải chính:

- Không phải, tôi nên hỏi là các anh muốn tìm ai mới đúng?

Cô tăng thêm ngữ khí, cố tình nhấn mạnh hai chữ “ các anh”.

Giang Hiểu Thiên lắc đầu nói:

- Sở Ngọc, thật xin lỗi, việc này tôi không thể trả lời được, trừ phi... cô có thể tham gia cùng bọn tôi.

Sở Ngọc lườm hần một cái nói:

- Anh đừng có mà nói lời này nữa, tôi nghe đến phát chán cả ra rồi, anh trai, đây là thế giới hiện thực chứ không phải thế giới trong truyện tranh đâu, thế giới này có cảnh sát, có pháp luật, có cục an ninh của bọn tôi, không cần đến các anh đàm luận chính nghĩa.

Giang Hiểu Thiên trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Dù cô nghĩ là sự tồn tại của bọn tôi là không hợp thời, sao còn ba lần bảy lượt giúp đỡ làm gì?

Sở Ngọc cười hì hì nói:

- Đầu tiên, không nói đến cái gì giúp mới không giúp, chỉ là ngẫu nhiên cung cấp tài liệu mà thôi. Thứ hai anh chưa nghe câu “không vào hang cọp sao bắt được cọp con” à? Tôi tiếp cận các anh nói không chừng cũng bởi vì dùng các anh quăng lưới để bắt được cả bọn cũng nên nhá... đừng quên, bạn học Giang Hiểu Thiên, tôi là người của cục an ninh đấy.

Giang Hiểu Thiên lại nói:

- Cô đừng có mà lừa tôi, tôi có thể nhận ra được cô là thật tâm muốn giúp tôi.

Sở Ngọc liếc mắt nói:

- Thôi được rồi, được rồi, không cần phải tự mình cảm thấy tốt đẹp như thế đâu, thật là hết cách với anh rồi.

Cô có chút dừng lại rồi nhìn ra chung quanh nói:

- Sao hôm nay chỉ có một mình anh vậy, liên minh hiệp khách của anh đâu hết rồi?

Khi nói đến bốn chữ “ liên minh hiệp khách”, ánh mắt cô mang theo vẻ hài hước.

Đương nhiên là cô không ưa cách gọi chỉ có trong tiểu thuyết với trong truyện tranh này.

Giang Hiểu Thiên không vui nói:

- Sở Ngọc, lần sau khi nhắc đến liên minh hiệp khách, ngữ khí có thể nghiêm túc hơn được không? Trong mắt cô có thể chúng tôi ấu trĩ, không phân biệt đâu là hiện thực đâu là hư ảo, nhưng với chúng tôi đây là những gì mà chúng tôi kiên trì theo đuổi.

Đây đương nhiên là không phải lần đầu tiên Sở Ngọc nghe trình bày của hần hay triết lí liên minh hiệp khách của anh ta nên lập tức ngắt ngang:

- Tôi sai rồi, sai rồi... lần sau nếu còn nhắc đến cái liên minh hiệp khách của các anh nhất định tôi sẽ tỏ lòng kính trọng, được chưa?

Mặc dù miệng thì nói thế nhưng cái vẻ mặt của cô chẳng có tí nào tỏ ra là kính trọng cả.

Lần này Giang Hiểu Thiên cũng là bất đắc dĩ, cũng không tiếp tục giải thích lí lẽ của mình nữa, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Thôi quên đi, tùy cô.

Trời sinh Sở Ngọc đã có tính hoạt bát, không có tiếng nói chung với người đàn ông đeo kính cứng nhắc này, sau khi hàn huyên vài câu thì nói:

- Thôi được rồi, nếu không còn chuyện gì thì tôi đi trước đây, nói đi cũng phải nói lại, người như anh thật là, chuyện như thế cũng không nói rõ trên điện thoại được, bắt tôi phải chạy đến đây.

357. Chương 292-2: Lời Cảnh Cáo

Sở Ngọc quen Giang Hiểu Thiên từ rất lâu rồi, nhưng chỉ là giao tiếp bình thường, sau này mới vô tình phát hiện ra người này tuy trông cứng nhắc, thành thật nhưng lại là thành viên của tổ chức “liên minh hiệp khách”.

Từ một cô gái có lòng hiếu kì, thêm vào đó là bệnh nghề nghiệp, nên cô có ý nghĩ muốn tiếp cận hần, với ý đồ tìm hiểu thông tin về tổ chức này.

Nhưng cô phát hiện ra mặc dù tổ chức này nghe danh có vẻ bình thường, lại giống như một quyển truyện tranh, nhưng lại có công tác làm ăn bí mật vô cùng chặt chẽ. Quen biết Giang Hiểu Thiên lâu như vậy lại không nghe ngóng được tin tức gì có giá trị cả.

Không chỉ có như thế, tên này thoạt nhìn thì có vẻ cứng nhắc, trái lại lại luôn cố gắng muốn thu nạp cô làm thành viên mới.

Ngoài những điều đó ra, cô còn phát hiện ra ít nhất thì bề ngoài liên minh hiệp khách cũng không phải là một tổ chức bí mật làm những việc khó ưa mà mình nghĩ, mà nó là một tổ chức diệt trừ hậu duệ của đạo môn, thậm chí là người thường làm việc trong những tổ chức xấu.theo như cách nói của bọn họ thì năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, thân là tu sĩ, mà đi theo đuổi sự hư vô, bằng không dùng năng lực của mình đi làm những việc có ích hơn cho con người và xã hội.

Xem ra thì khẩu hiệu và mục đích như vậy hơi ấu trĩ, nhưng thực tình mà nói thì lại có sức hấp dẫn đối với một thanh niên không hiểu nhiều về thế giới này như Sở Ngọc.

Nhắc đến liên minh hiệp khách, mặc dù miệng nói luôn tỏ ra khinh thường nhưng trên thực tế, nếu như không phải từ sớm đã được bác Sở Chấn Đường dẫn dắt vào cục an ninh thì e rằng cũng sớm gia nhập vào cái tổ chức kia rồi.

Bất kể thế nào thì ít nhất bề ngoài cái tổ chức này cũng tràn đầy năng lượng.

Sự giáo dục của nó đối với cô cũng không khác gì Sở Chấn đường là mấy.

Đây là lí do cô vẫn giữ bí mật về tổ chức liên minh hiệp khách, không hề báo cáo sự tồn tại của nó cho Sở Chấn Đường. hơn nữa còn là nguyên nhân chủ yếu để cô thường xuyên giúp đỡ đối phương.

Đối với người sống trên mảnh đất này, cơ hồ mỗi người đều mang trong lòng giấc mơ trở thành hiệp sĩ của mình, và Sở Ngọc cũng không ngoại lệ.

- Tôi tìm cô vì có một việc khác muốn nhờ cô giúp.

Giang Hiểu Thiên thấy Sở Ngọc muốn đi, liền vội vàng nói ra yêu cầu của mình.

Sở Ngọc nhíu mày nói:

- Lại có chuyện gì nữa? Tôi cho anh biết nhá, tôi giúp anh là vì tình cảm, còn không giúp là bổn phận của tôi, anh đừng có mà tham lam quá, biến tôi thành nha đầu sai vặt à?

Giang Hiểu Thiên vội vàng nói:

- Không, không, tôi không có ý đó, lần này thực sự cần cô giúp đỡ.

Sở Ngọc hừ một tiếng:

- Rốt cuộc là chuyện gì, anh nói nghe xem nào.

Giang Hiểu Thiên vội vàng trả lời:

- Vẫn là muốn nhờ cô giúp tìm một người.

Nói xong hắn lấy một tập tư liệu đưa cho Sở Ngọc nói:

- Chính là người này, hắn tên là Trương Tiểu Điền, là nhân viên vệ sinh của thành phố A, chúng tôi nghi ngờ hắn có liên quan đến vụ án giết người mấy hôm trước.

Sở Ngọc cầm tư liệu, nhìn thoáng qua nói:

- Chắc chắn hắn là tu sĩ?

Giang Hiểu Thiên lắc lắc đầu:

- Tạm thời chưa dám khẳng định, nhưng có khả năng rất lớn.

Tìm tài liệu về việc này không quá khó khăn đối với Sở Ngọc, sau khi quay về vẩy tay cái là có thể làm xong, vì thế sẽ không từ chối.

- Đúng rồi, rốt cuộc là vụ giết người kinh hoàng gì vậy, xảy ra ở thành phố A à?

Sở Ngọc cầm lấy tài liệu, tiện hỏi một câu.

Giang Hiểu Thiên cũng không gạt cô, nói lại một lần chuyện một du học sinh da trắng tên Juan bị giết chết.

- Nếu Trương Tiểu Điền là tu sĩ, chỉ dựa vào cảnh sát, thì cái vụ án này vĩnh viễn không bao giờ điều tra ra và bắt giam được, cho nên chúng tôi quyết định nhúng tay vào...

Giang Hiểu Thiên nói.

Sở Ngọc cười như không nói:

- Không còn nguyên nhân nào khác nữa à?

Cô ở trong cục an ninh cũng không phải là vô nghĩa, từ ánh mắt của Giang Hiểu Minh có thể cảm nhận được trong đó nhất định còn một nguyên nhân nào khác.

Giang Hiểu Thiên không dễ coi thường, đối diện với nghi vấn của Sở Ngọc chỉ im lặng.

- Không nói thì thôi, giả vờ câm gì chứ?

Sở Ngọc bĩu môi, nói tiếp:

- Thực ra các người coi thường cảnh sát quá rồi, trong bọn họ cũng có người rất lợi hại. Giang Hiểu Thiên, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, nói không chừng hung thủ thì chưa tìm thấy, nhưng lai lịch của các người lại bị cảnh sát tìm ra đấy.

- Tuy rằng khả năng này về cơ bản là không tồn tại, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn lời nhắc nhở của cô, đồng thời chúng tôi sẽ cẩn thận chú ý hơn.

Giang Hiểu Thiên tỏ vẻ cảm ơn nói:

- Theo như tin tức mà tôi nhận được, vụ án này đã được Thất Xử tiếp nhận rồi, khả năng của bọn họ rất lớn. Nhưng bọn họ lại là những người bình thường, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, sẽ không sao đâu.

Hắn còn chưa nói xong, Sở Ngọc liền hô lên thất thanh:

- Cái gì, anh bảo là người của Thất Xử?

Người ngoài không biết trong thất xử có một boss siêu nhân, nhưng cô thì biết rất rõ điều này.

Vì thế, cô nhìn thấy ánh mắt cổ quái khác người của Giang Hiểu Thiên

Nếu như bị anh Mạc nhận ra, thì bọn họ nhất định sẽ bị điều tra ra hết.

Giang Hiểu Thiên mặc dù có chút cứng nhắc, nhưng không phải là kẻ ngốc, lập tức nhìn ra thái độ khác thường của Sở Ngọc, nhíu mày hỏi:

- Cô sao thế, Sở Ngọc?

Sở Ngọc trả lời:

- Anh vừa mới nói Thất Xử tiếp nhận vụ án giết người này rồi... tôi hỏi anh, tin này có chính xác không?

Giang Hiểu Thiên gật đầu nói:

- Chính xác, mấy ngày trước bọn họ đã tiếp nhận. Nhưng theo tôi được biết thì đến tận bây giờ hình như là chưa có tiến triển gì cả.

Sở Ngọc ngắt lời, cười khỏ nói:

- Không có tiến triển mới gay.

Cô nói không sai, về vụ án này, Thất Xử càng không có tiến triển gì, thì càng thu hút đến sự chú ý của Mạc Ngôn.

Giang Hiểu Thiên khó hiểu nói:

- Sở Ngọc, cô rốt cuộc là đang nói cái gì thế? Sao tôi chẳng hiểu gì hết vậy?

Sở Ngọc mất kiên nhẫn trả lời:

- Cái này anh không cần phải biết.

Có chút dừng lại, cô nhìn sang Giang Hiểu Thiên, nghiêm nghị nói:

- Giang Hiểu Thiên, anh nghe tôi là được rồi, nếu không muốn bị bác tôi bắt đi làm cu-li thì từ giờ trở đi, lập tức dừng lại mọi hoạt động ở thành phố A! Nhớ kĩ, đây không phải là nhắc nhở, mà là lời cảnh báo.

Giang Hiểu Thiên vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng mơ hồ cảm thấy được thái độ đột nhiên thay đổi của Sở Ngọc chắc là có liên quan gì đến Thất Xử.

Hắn cũng không phải là không biết gì về Thất Xử mà có hiểu đôi chút.

Thất Xử là nơi có những loại trang thiết bị tốt nhất, tiên tiến nhất với nhiều nhân tài, bất luận là thực lực mềm hay thực lực cứng đều đứng đầu cả nước. Có thể nói, Thất Xử hoàn toàn là phòng nghiên cứu điều tra những vụ án nghiêm trọng cấp quốc gia.

Đối mặt với sự tồn tại này của Thất Xử, cho dù thân là tu sĩ thì Giang Hiểu Thiên và những người như hắn cũng phải cẩn thận.

Mà trên thực tế thì khi ngày đầu tiên Thất Xử đến thành phố A thì mấy người làm cùng Giang Hiểu Thiên đã tiếp cận, sau khi quan sát kĩ lưỡng, đã đưa ra kết luận là không có uy hiếp gì đến bọn hắn cả.

Giang Hiểu Thiên không hề nghi ngờ gì kết luận này cả, nhưng hiện tại xem ra...

Hắn nhìn thấy Sở Ngọc đang hơi nôn nóng nói:

- Sở Ngọc, cô có thể nói rõ hơn chút được không? Tôi có thể nghe ra là cô quan tâm đến chúng tôi, nhưng tôi cũng không thể nói cho những người khác hiểu được.

Sở Ngọc cắt lời hẳn:

- Tôi cũng không rõ, hơn nữa cũng không muốn nói rõ. Tóm lại tôi đã hết nước hết cái rồi, nghe hay không là việc của các anh.

Có những việc cô không thể nói rõ được, cũng không dám nói rõ.

Không có nguyên nhân gì cả ngoài việc sự tồn tại của Mạc Ngôn thật sự quá nhạy cảm.

Trong danh sách của cục an ninh, Mạc Ngôn ngay từ đầu đã được liệt vào danh sách bí mật nhất. Không còn cách nào khác, ai bảo người ra là người có gia cảnh vững chắc, hơn nữa lại là người duy nhất có khả năng không ai có, lại là tu sĩ nữa chứ?

Uy lực của tu sĩ thực sự rất lớn, người ngoài không thể hiểu được, nhưng với Sở Chấn Đường một người trong nghề mà nói thì lại tường tận đến mức không còn gì để che giấu được nữa.

Theo như mấy người như Sở Chấn Đường, khả năng sát thương của tu sĩ xem ra cũng không kém hơn vĩ khí hạt nhân là mấy.

Khi chưa xác định được trình độ của Mạc Ngôn, mấy người Sở Chấn Đường còn có tham vọng nắm giữ cục trong cục an ninh, nhưng thời gian trôi qua, bọn họ đã nhanh chóng dập tắt cái ý nghĩ này. Tôn chỉ của cục an ninh bây giờ là mượn sức từ sự tồn tại của Mạc Ngôn. Tuyệt đối giữ bí mật, không làm được chiến hữu thì làm đồng minh, không làm đồng minh thì làm chiến hữu, cũng có thể vừa làm đồng minh vừa làm chiến hữu... ít nhất cũng không thể trở thành kẻ địch.

Sở Ngọc là người tiếp xúc với Mạc Ngôn sớm nhất ở cục an ninh, hơn nữa ấn tượng của Mạc Ngôn về cô cũng khá tốt. xét về khía cạnh này nên khi Sở Chấn Đường rời khỏi Uyển Lăng từng dặn dò Sở Ngọc phải thường xuyên liên lạc với Mạc Ngôn, cố gắng thiết lập mối quan hệ bạn bè thân thuộc. đồng thời ông còn luôn dặn Sở Ngọc nhất định không được nói sự tồn tại của Mạc Ngôn cho bất kì ai. Càng không thể mang tình khí trẻ con.

358. Chương 293-1: Lần Đánh Giá Thứ Hai

- Giang Hiểu Thiên, tôi chỉ nói đến đây thôi, việc của anh, anh tự thu xếp cho ổn thỏa đi.

Sở Ngọc dắt xe toan rời đi, trước khi đi nhắc nhở lần cuối:

- Thất Xử không hề đơn giản như anh nghĩ đâu... Giang Hiểu Thiên, bất luận là các anh có kế hoạch gì đi nữa cũng nên dừng tay lại đi, đừng có mà đi trêu chọc bọn họ.

Sở Ngọc biết Mạc Ngôn là cố vấn ở chỗ Thất Xử, hơn nữa có quan hệ rất tốt với mấy người ở đấy, Thất Xử chỉ cần gặp khó khăn gì đầu tiên đầu nhờ Mạc Ngôn giúp đỡ. Mà Mạc Ngôn từ trước đến nay chưa chối lẩn nào. Sở Ngọc hiểu rõ nếu bọn Giang Hiểu Thiên kiên quyết tham gia vào vụ án này, kết quả nhất định sẽ thu hút sự chú ý của Mạc Ngôn...đến lúc đó, kết quả cuối cùng của bọn họ sẽ là bị bác “bắt” đi làm cu-li, xấu nhất là biến mất khỏi thế giới này mà không để lại dấu vết gì.

Với sự hiểu biết của Sở Ngọc về Mạc Ngôn thì cô thấy khả năng này càng lớn hơn. Sở Ngọc đạp xe vội vàng rời khỏi thành phố A.

Sau khi cô biết Thất Xử đã nhúng tay vào vụ án này phản ứng đầu tiên của cô là rời khỏi thành phố này, tránh bị liên lụy.

Nói thực ra thì nếu không phải vì quan hệ giữa cô và Giang Hiểu Thiên thì cô nhất định đã báo tin tức này cho cậu ta rồi.

Sau khi Sở Ngọc rời đi, Giang Hiểu Thiên đứng ở nơi đó mãi không động đậy.

Hắn để ý thái độ ban nãy của Sở Ngọc, chưa bao giờ hắn thấy cô có thái độ thất lễ như thế cả.

Đúng vậy, đó là thất lễ, đặc biệt là khi cô nhắc đến Thất Xử, thái độ của Sở Ngọc khiến người ta liên tưởng đến một con mèo bị dẫm vào đuôi.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Giang Hiểu Thiên nhú chặt hai hàng lông mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không hay.

Trong ấn tượng của hắn thì Sở Ngọc luôn là một cô gái hoạt bát, to gan, có lúc thậm chí còn hơi đánh đá nữa, nếu không cô cũng không thể gánh vác trọng trách điều tra tổng hợp của cục an ninh được, và trở thành bằng hữu với thành viên của liên minh hiệp khách này.

- Rốt cuộc là ai lại có thể khiến cô sợ hãi đến vậy?

Giang Hiểu Thiên tưởng mạo cồng kềnh, nhưng trái tim lại rất tinh tế, sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ hắn định nghe theo lời khuyên của Sở Ngọc.

Nhưng nội bộ của liên minh hiệp khách hắn không phải là nhân vật trung tâm, nên cuối cùng làm thế nào thì hắn cũng còn phải nghe người khác phân phó.

Vì thế hắn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Số điện thoại quả nhiên là người đánh giá bên Thất Xử.

Giang Hiểu Thiên nói thẳng:

- Chị Tiêu Nhã, phải chị hơi vô đoán khi đánh giá và phán đoán về Thất Xử không?

Đầu dây bên kia là một cô gái, giọng hơi khan khàn trả lời:

- Ý cậu là sao?

Giang Hiểu Thiên nói:

- Em vừa mới gặp Sở Ngọc, cô ấy nói với em rằng trong Thất Xử có một nhân vật nổi, đồng thời khuyên chúng ta tạm thời dừng mọi hoạt động lại.

Có chút dừng lại rồi nhấn mạnh:

- Là toàn bộ hoạt động.

Tiêu Nhã cười nhạo nói:

- Không phải cậu lại đùa nữa đấy chứ? Đây đang là thời khắc quan trọng, cậu lại... thôi bỏ đi, lời này cậu không cần phải nói với tôi, mà đi nói với tổ trưởng đi.

Giang Hiểu Thiên trả lời:

- Em sẽ nói với tổ trưởng, nhưng trước đó, em muốn xác định chắc chắn xem đánh giá của chị có thiếu sót hay vô đoán gì không?

Tiêu Nhã lập tức tỏ vẻ không vui, nói:

- Người bên cảnh sát là do chị tự tay tiếp đãi, địa điểm làm việc cũng do chị sắp xếp, điều tra kỹ từng người một, không thể nhầm được.

Giang Hiểu Thiên trầm mặc một lúc rồi tiếp lời:

- Chị Tiêu Nhã, chị cũng biết thân phận của Sở Ngọc rồi đấy, chị nghĩ chúng ta có nên coi trọng lời nói của cô ấy hay không?

Thân phận của Sở Ngọc cũng không bí mật gì ở trong liên minh hiệp khách, hơn nữa nội bộ minh hội cũng ủng hộ Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc giao thiệp với nhau, thậm chí còn có người đề nghị tăng tính thân thiết, có thể đưa Sở Ngọc vào tổ chức của mình.

- Cô ấy là người của bên tổng hợp, nắm được nhiều thông tin hơn chúng ta, lời của cô ấy nhất định là quan trọng rồi.

Nói đến đây, Tiêu Nhã thoáng trầm ngâm nói:

- Nhưng trước hết chị cần phải biết cô ấy đã nói gì với em đã.

Giang Hiểu Thiên gật đầu, nói lại chuyện vừa rồi.

Tiêu Nhã sau khi nghe xong nói:

- Cô ấy chỉ là nhắc nhở thôi, không nói với em nguyên nhân là gì à?

Giang Hiểu Thiên nói:

- Không nói... em có hỏi nhưng cô ấy không chịu nói.

Tiêu Nhã lại trầm ngâm một lát rồi nói:

- Như thế này đi, sáng mai em đi cùng chị đến gặp người ở Thất Xử. Đánh giá của chị có thể có sơ hở hay vô đoán, nhưng cách nhìn của em cũng không tệ, trực giác cũng tốt hơn chị, chúng ta cùng làm cuộc đánh giá thứ hai đi.

Giang Hiểu Thiên chần chừ nói:

- Ngày mai? Em nghĩ chuyện này chúng ta phải lập tức báo cáo với tổ trưởng.

Tiêu Nhã ngắt lời hần nói:

- Chị nghĩ không cần đâu, tổ trưởng cũng cần phải báo cáo lên cấp trên, báo đi báo lại, ít nhất cũng phải đợi đến chiều mai mới có thể đưa ra được kết quả, chị nghĩ cứ để đến chiều mai đã, không bằng thực hiện tiếp một lần đánh giá nữa, nếu chắc chắn là có vấn đề, chúng ta liền tạm dừng mọi hoạt động, rồi báo cáo lên cấp trên.

Giang Hiểu Thiên cảm thấy đây cũng là một cách, dù sao thì cũng chưa có bằng chứng gì, nếu trực tiếp báo lên cấp trên có thể sẽ không khiến họ tin được.

- Được rồi, cứ như vậy đi, sáng ngày mai em sẽ đi cùng chị.

Giang Hiểu Thiên gật đầu, đồng ý với đề nghị của Tiêu Nhã.

Nhưng khi cúp điện thoại, cậu vẫn mơ hồ cảm thấy sự bất an, cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Đến lúc này hần vẫn không có phản ứng gì, cảnh cáo của Sở Ngọc là dừng lại toàn bộ hoạt động, trong đó bao gồm cả việc hần và Tiêu Nhã định thực hiện lần đánh giá thứ hai...

Sáng sớm hôm sau, sau khi Mạc Ngôn rửa mặt xong thì đi ra khỏi phòng làm việc của Thất Xử.

Cậu vừa ra khỏi cửa thì Hắc Miêu như bóng ma đi lên.

- Cả đêm hôm qua không thấy cô đâu, đi đâu chơi thế?

Hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm, Mạc Ngôn chậm rãi bước đến phía nhà ăn.

Hắc Miêu nói:

- Tôi đi theo tên họ Trương kia rồi.

Mạc Ngôn hỏi:

- Có thu hoạch gì không?

Hắc Miêu lắc đầu nói:

- Tên đó đi ngủ rất sớm, tôi đợi cả đêm cũng chẳng phát hiện ra điều gì, chán chẳng buồn chết.

Mạc Ngôn ngạc nhiên hỏi:

- Cô kiên nhẫn thật đấy, chờ được cả đêm cơ à.

Hắc Miêu hừ hừ nói:

- Làm người cần làm đến nơi đến chốn, mặc dù tôi thắng cậu vụ đánh cược đó, nhưng hần ngày nào chưa quy án, thì tôi vẫn chưa được tính là thắng hoàn toàn.

Mạc Ngôn cười cải chính:

- Cô nên nói là làm Miêu (con mèo) cũng phải làm cho đến nơi đến chốn.

Hắc Miêu liếc mắt nói:

- Lúc nào cũng nói cái này, có ý gì thế hả?

Mạc Ngôn cười ha hả, không tiếp tục trêu chọc Hắc Miêu nữa.

Hắc Miêu hỏi:

- Anh đi đâu thế?

Mạc Ngôn trả lời:

- Đi ăn sáng thôi.

Hắc Miêu bĩu môi một cái nói:

- Anh là một đại tu sĩ, không ăn thì chết được sao? Tôi thấy xem ra anh định đi mua một ít đồ ăn ngon, rồi mang đến chỗ cái cô họ Đỗ kia thì phải.

Một người một mèo vừa đi vừa đấu khẩu.

Vừa bước tới trước cửa nhà ăn, điện thoại của Mạc Ngôn đột nhiên đổ chuông.

- Mới sáng sớm ai gọi không biết?

Mạc Ngôn thò tay lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại lại là của Đỗ Khuyết.

- Chú Đỗ, có chuyện gì mà sớm vậy đã tìm cháu rồi.

- Thật có lỗi, Mạc tiên sinh, tôi cũng không muốn tìm cậu sớm thế này đâu.

Đỗ Khuyết nói qua điện thoại:

- Không giấu gì cậu, tối qua tôi nghiên cứu cả đêm đan thư của cậu, có một số việc cần phải nhanh chóng báo cáo với cậu, mà ta lại có cái tính nôn nóng cho nên...

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Chú Đỗ, không cần phải giải thích đâu, có gì cần nói thì cứ nói thẳng đi. Chúng ta đều là tu sĩ, thời gian nghỉ ngơi cũng không giống người bình thường, chú không cần phải để ý mấy cái đó.

- Mạc tiên sinh, tối qua tôi đã nghiên cứu cẩn thận bộ đan kia, các loại pháp môn cần có thời gian từ từ suy nghĩ, nhưng duyên thọ đan (đan được tăng thọ) cần có các loại dược liệu, tôi đã cơ bản liệt kê ra được.

Đỗ Khuyết nói:

- Muốn luyện được một lò duyên thọ đan, tổng cộng cần 49 vị thuốc chính, kết hợp với số Đại Diễn, thêm 108 vị thuốc phụ, làm nên số Thiên Cương Địa Sát, bỏ ra chút thời gian là có thể thu thập được. Nhưng 49 loại thuốc chính kia thì hơi khó tìm, tôi làm trong nghề này bao nhiêu năm mới chỉ có được 18 vị thuốc và thuốc chính hợp nhau.

Bởi vì có vị đan đạo Đỗ Khuyết mà Mạc Ngôn hầu như từ bỏ việc nghiên cứu đan.

Bộ đan này vốn là những quy tắc chung mà Vân La Đạo Cung đúc rút ra, có thể nói là rất uyên thâm, muốn biết được hết tinh hoa trong đó, không có thời gian trăm năm e rằng không đủ, mặc dù chỉ là học cái bề ngoài của nó cũng mất đến hơn mười năm.

Mạc Ngôn tay nắm thế giới, hàng ngày đều phải luyện tập tu hành, làm gì còn thời gian mà đi nghiên cứu đan nữa.

Cho nên sau khi cậu viết toàn bộ nội dung về đan ra thì đưa cho Đỗ Khuyết, để cho ông ta tự đi nghiên cứu.

Lúc này cậu nghe xong báo cáo của Đỗ Khuyết thì trong lòng cũng có chút giật mình nói:

- Cần hơn một trăm vị thuốc cơ à?

359. Chương 293-2: Đứng Núi Này Trông Núi Nọ

- Cần hơn một trăm vị thuốc cơ à?

Đỗ Khuyết trả lời:

- Vị thuốc phụ thì dễ rồi, chỉ cần bỏ chút thời gian là được, nhưng quan trọng là vị thuốc chính, 49 vị thuốc chính kết hợp với Đại Diễn chỉ số không chỉ cần có thời gian tìm kiếm mà chỉ sợ là phải có cơ duyên nữa cơ.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vậy chú định làm thế nào?

Đỗ Khuyết trả lời:

- Tôi vội gọi cho cậu cũng là có ý này. Một là tôi muốn lập tức đi tìm 31 vị thuốc này, tôi già rồi, thật sự là không dám chậm trễ một giờ một phút nào, hi vọng Mạc tiên sinh có thể hiểu được nỗi niềm của tôi.

Khó trách sớm như vậy chú đã gọi điện cho cháu...Mạc Ngôn cười cười, ngoài miệng lại nói:

- Không thành vấn đề, chú Đỗ, khi nào chú muốn xuất phát thì cứ xuất phát, cháu không có ý kiến gì.

Đỗ Khuyết cảm ơn nói:

- Cảm ơn Mạc tiên sinh đã hiểu, ngoài ra tôi còn có một yêu cầu hơi quá đáng nữa.

Mạc Ngôn nói:

- Chú Đỗ, có việc gì cứ nói thẳng, luyện ra được một lò Duyên Thọ đan chuẩn không chỉ là nguyện vọng của chú mà còn là của cháu nữa.

Đỗ Khuyết lại tỏ vẻ cảm ơn, sau đó nói thẳng ra cái gọi là yêu cầu hơi quá đáng đó của mình.

- Tôi vừa nói qua 49 vị thuốc chính chủ yếu ngầm có ý chỉ đại diễn chỉ số, muốn tìm được tất cả chỉ dựa vào thời gian và tiền e rằng không đủ mà còn phải cần cơ duyên nữa. Mạc tiên sinh, Duyên Thọ đan mặc dù do tôi luyện chế nhưng đan lại là do cậu tìm được, vì vậy tôi nghĩ cái cơ duyên này chỉ sợ là thuộc về cậu mà thôi.

Mạc Ngôn đại khái hiểu được ý kiến của ông ta, khẽ nhún mày nói:

- Chú Đỗ, ý của chú không phải là muốn cháu đi tìm những vị thuốc chủ yếu này đấy chứ?

Một nghĩa khác của cơ duyên là vận mệnh, không chỉ người thường tin mà những người đạo sĩ cũng rất tin tưởng.

Ý này của Đỗ Khuyết chính là những vị thuốc chính nào nếu chủ nhân của Duyên Thọ đan không xuất hiện thì chỉ dựa vào một mình ông ta e rằng không thể thu thập được.

- Mạc tiên sinh, cậu hiểu lầm ý của tôi rồi...

Đỗ Khuyết biết tâm tư của Mạc Ngôn không hề để ở Duyên Thọ đan, vội vàng giải thích nói:

- Tôi đâu dám để cậu tự đi tìm những vị thuốc này. Ý của tôi là muốn nhờ cậu dốc lực một chút, như là giới thiệu cho tôi mấy người quen biết làm trong nghề. Cái gọi là “một cây làm chẳng lên non, ba cây chụm lại lên hòn núi cao”, hoặc có thể chỗ bọn họ có giữ lại 31 vị thuốc chủ yếu kia... cơ duyên là thứ từ trước đến giờ đều rất mơ hồ, nhưng huyền diệu, càng không thể không tin, tôi tin cậu là người có may mắn.

Lời nói Đỗ Khuyết rõ ràng, nhưng lại phạm vào khó khăn của Mạc Ngôn.

Đó là lời này của ông ta không chỉ liên quan đến vận may của Mạc Ngôn, cầu cái cơ duyên, thực ra cũng là muốn mượn gia thế và tài năng của Mạc Ngôn. Theo như nhìn nhận của Đỗ Khuyết thì Mạc Ngôn là một đạo sĩ đích thực, thân phận và gia thế của cậu nhất định là hơn mình. Nói một cách nghiêm túc thì sự hiểu biết này của ông ta không hề sai, ít nhất là hơn người thường một bậc, gia thế của Mạc Ngôn nhất định là rất vững chắc. Nhưng có một điểm đáng tiếc đó là gia thế này chẳng có tác dụng gì đối với con đường đạo sĩ cả.

Còn về năng lực của cậu trên con đường đạo sĩ... Mạc Ngôn nghĩ đi nghĩ lại cái gọi là đồng đạo mà mình từng biết, một lời là có thể nói được, hơn nữa cũng không phải là thân quen.

Đầu bên kia ngừng lại, Đỗ Khuyết thấy Mạc Ngôn mãi không nói gì, cho là mình đã phạm phải lỗi gì, vội hỏi:

- Mạc tiên sinh, cậu tùy ý giới thiệu cho tôi mấy đồng đạo là được rồi, chứ đừng hiểu lầm ý của tôi, tôi không có ý muốn tìm sư môn của cậu.

Mạc Ngôn đương nhiên không giải thích với Đỗ Khuyết, bản thân mình thực ra là một người kế thừa, không có dã tu sĩ của sư môn, cười cười nói:

- Tôi giới thiệu hai đồng đạo cho chú, chú tự đi tìm bọn họ nói chuyện.

Hai đồng đạo mà cậu nói là Mai Tam Đỉnh Mai lão gia, còn người kia là Mã Thiên Hành ở Tô Giang.

Mai Tam Đỉnh cũng được coi là trưởng bối của cậu, song quan hệ không tốt cho lắm, Duyên Thọ đan này là một vật tốt, chia một chút cho ông cũng coi như là hậu bối kính trưởng bối. Còn Mã Thiên Hành lúc trước từng đưa cho Mạc Ngôn tin tức của đan được, xem như là người biết một nửa, hơn nữa người này tính cách rất tốt, rất cung kính Mạc Ngôn, nếu hợp tác với ông ta, ít nhất thì cũng tốt hơn người khác.

Mạc Ngôn đưa cách liên lạc với hai người này cho Đỗ Khuyết rồi nói tiếp:

- Chú Đỗ, hai người này một là trưởng bối của cháu, người kia thì có quan hệ rất tốt với cháu, có thể tin tưởng được, quan trọng nhất là chú định nói chuyện thế nào với họ?

Đỗ Khuyết nói rõ ràng:

- Tất nhiên là tùy theo cậu sắp xếp, cậu muốn nói thế nào tôi sẽ nói thế đấy.

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Cháu nghĩ sau khi chú tìm được bọn họ, không cần phải che giấu, đưa thẳng đan được cho bọn họ xem. Đặc biệt là vị Mã Thiên Hành kia, không chỉ là hậu duệ đạo môn, mà còn người hiểu biết cao nhất về đan được, lúc trước ông ấy còn đi vào núi Hồ Lô cùng tổ tiên. Người ta cũng không phải loại ngốc, nếu như ông giấu diếm, hoặc giả như không có thành ý nói không chừng còn có thể vụng chèo khéo chống.

Đỗ Khuyết nói:

- Mạc tiên sinh, vị Mã Thiên Hành này tôi cũng từng nghe nói qua, trình độ của ông ta về đan đạo rất tốt. Cậu nói đúng, đối với người trong nghề không cần thiết phải che giấu, thực ra chỉ cần liệt ra 31 loại thuốc chính kia thì đến phân nửa là cảm thấy có phần kì quặc.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Chú Đỗ, có câu “Thân huynh đệ minh toán tướng”. lần này luyện đan ông có công nhất, nên làm thế nào thì cứ nói với họ, chú có thể toàn quyền quyết định. Tóm lại một câu là ai có sức giúp sức, có tiền giúp tiền, cháu hoàn toàn hợp tác.

Mấy phút sau, Mạc Ngôn nói chuyện điện thoại với Đỗ Khuyết xong, ngay sau đó lại gọi điện cho Mai Tam Đỉnh và Mã Thiên Hành.

Cái gọi là tiếng lành đồn xa, khi gọi điện cho Mã Thiên Hành, cậu trực tiếp nói thẳng chuyện về đan đạo cho ông ta biết.

Ông ta cũng không nói gì đến việc yêu cầu giúp đỡ hay hợp tác, bởi vì theo như ông thấy thì đây căn bản chính là phúc duyên lớn được đưa đến cửa, bản thân không cần phải nghĩ tự hạ thấp mình.

Mà sự thật thì đúng là như thế, sau khi Mã Thiên Hành nghe được ba chữ Duyên Thọ đan liền bị kích động không thốt lên lời. Cuối cùng cho biết mình đâu có phải là táng gia bại sản gì, giết người phóng hỏa cũng phải giúp vị đồng đạo họ Đỗ kia tìm ra hết những vị thuốc chính.

Còn gọi điện thoại cho ông Mai thì nói hàm ý rất nhiều.

Lão gia tử cũng không tính là hậu duệ đạo môn thực thụ, có một số việc có thể nói thẳng, không hiểu rõ lại sợ khiến ông sợ.

Mạc Ngôn nói với lão gia tử qua điện thoại, có vị hậu duệ đạo môn chân chính sắp đến thăm, hơn nữa còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng, chuyện này nếu thành nói không chừng còn có thể khiến cho lão gia tử mở mày mở mặt.

Lời nói này của cậu tuy rất nhiều hàm ý nhưng hai cái từ “hậu duệ đạo môn” và “mở mày mở mặt” đủ khiến cho ông coi trọng. Trong điện thoại ông nói mình sẽ gác lại mọi việc để chờ vị cao nhân kia tới.

Sau khi Mạc Ngôn cúp điện thoại Hắc Miêu bên cạnh châm chọc:

- Đứng núi này trông núi nọ...

Mạc Ngôn ngẩn ra nói:

- Là ý gì?

Ánh mắt Hắc Miêu có chút đắc ý nhưng ngoài miệng lại nói:

- Không có gì, vừa học được thành ngữ mới nên muốn ôn tập thôi.

Đứng núi này trông núi nọ?

Mạc Ngôn là người thông minh bỗng nhiên ngồi xổm xuống, thấy Hắc Miêu nói:

- Cô là nhắc nhở ta, Duyên Thọ đan cần có 49 vị thuốc chủ yếu kia, kì thật cũng không hề khó tìm, thậm chí là có thể tìm được ở núi Hồ Lô?

Hắc Miêu không khỏi cảm thấy tức cười, nhìn Mạc Ngôn chán chề mới hít một hơi rồi nói:

- Không hổ danh là người tu thần hồn, cái đầu cũng nghĩ nhanh hơn người khác.

Nghe xong lời này, Mạc Ngôn cảm thấy phần chần chừ hơn, nói:

- Nói như vậy có nghĩa là tôi đã đoán đúng rồi.

Mạc Ngôn không hề có yêu cầu bức thiết với Duyên Thọ đan, nhưng thứ này dù sao cũng nhạy cảm, nếu “chân không bước ra khỏi nhà” mà vẫn có thể tìm thấy toàn bộ những vị thuốc chính thì thật là dễ dàng, trên thế gian này không có bức tường nào là gió không thể lọt qua được, bí mật làm việc cũng được, nhưng cũng không thể giữ được người ngoài có ý tò mò.

Sau khi Hắc Miêu cuộc thắng, không chỉ có tâm tình tốt hơn, hơn nữa còn vào ở căn nhà số 36, dù sao hiện tại cũng là một trong những chủ nhân ở đây.

- Đoán thì cũng đúng, nhưng chưa đúng hoàn toàn.

Hắc Miêu không định thừa nước đục thả câu, nói thẳng:

- Anh có biết tại sao các quy tắc của bộ đan đạo kia lại chạm khắc lên vách đá dựng đứng mà không phải cất giữ trong các đạo cung không? Nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì trong đó hầu hết là vị thuốc dân gian, đều được biên soạn căn cứ vào dược liệu trong núi Vân La... Đương nhiên, ý tôi chính là núi Vân La nghìn năm tuổi, chứ không phải núi Hồ Lô, có sở hữu chín chín tám mốt phiến thuốc, chia làm ba cấp bậc, cùng bảy nghìn chín trăm năm mươi bốn loại dược liệu, trong đó 1/10 cũng có thể được coi là linh dược.

- Đáng tiếc, trước khi chính tôi phong bế đạo cung, thì những phiến thuốc trong này đã bị thu hoạch hết, chỉ còn để lại hạt giống giấu trong đất. Trải qua mấy ngàn năm nữa, hạt giống này phát triển tươi tốt, có loại lại thối rữa, cũng không còn tồn tại trên nhân gian nữa. Cho dù sau này dược liệu có mọc rễ nảy mầm ở đâu cũng vì thời gian chuyển rời mà cũng dần dần tuyệt chủng.

360. Chương 294-1: Tiếp Cận Đánh Giá

- Nói đến Duyên Thọ đan, mặc dù cũng coi là đan dược khá tốt, nhưng năm đó cũng chỉ liệt vào hàng ngũ những loại đan dược bình thường. 49 vị thuốc chủ yếu này chỉ có ba loại là linh dược, đến nỗi những vị

thuốc chính khác lúc ấy ở núi Hồ Lô cũng có gần hơn 30 loại, có thể nhiều hơn 18 vị thuốc mà ông họ Đỗ kia có trong tay nhiều. Hai bên cùng hợp tác tôi đoán ít cũng phải có đến ít nhất 40 vị thuốc lập tức có thể tìm ra.

Bốn mươi vị?

Nghe xong Mạc Ngôn cảm thấy hưng phấn nói:

- Đủ rồi, đủ rồi, đối với người bình thường thì Duyên Thọ đan coi đây như là nghịch thiên cải mệnh, nếu không trải qua một chút khó khăn để tìm ra được 49 vị thuốc kia, thì quả là quá viên mãn, e rằng cũng không phải là việc tốt.

Hắc Miêu gật đầu khen:

- Khó trách anh tỉnh táo như thế, anh nói không sai, Duyên Thọ đan tuy không tính là đồ tốt gì, nhưng chỉ là năm đấy, chứ còn bây giờ thì cái thứ nghịch thiên cải mệnh gì đó mà xuất hiện, nếu không trải qua thời gian khó khăn thì sau khi luyện thành đan nhất định sẽ đem đến tai họa cho người luyện đan cũng như người dùng đan.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Sơn Nguyệt, ba vị linh dược mà tôi vừa nói có trong núi Hồ Lô không?

Hắc Miêu trả lời:

- Chỉ có một vị... linh khí dần dần khô cạn, linh dược cũng khó có thể tồn tại, trong núi Hồ Lô lúc này cái được coi là linh dược ước chừng chỉ có hơn mười loại. Mà trong chuyện này chỉ có một loại Duyên Thọ đan là cần dùng.

Mạc Ngôn nói:

- Là loại nào?

Hắc Miêu lại úp úp mở mở nói:

- Anh quên câu tôi vừa nói rồi à?

- Là câu “đúng núi này trông núi nọ” à?

Mạc Ngôn khẽ nhún mày, xem xét lại câu nói đầy ẩn ý kia.

Hắc Miêu nói:

- Đúng, chính là câu đấy.

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời nói:

- Không phải cái cây không ra cây Vân La trồng đằng sau vườn đấy chứ, cái bụi cây không giống bụi cây đấy?

Sau khuôn viên nhà số 36, trồng mấy loại cây không giống cây, không sợ nóng lạnh, chạc cây mỗi năm chỉ cao lên thêm như cây ngô, lúc trước, Vân La còn từng đưa cho Mạc Ngôn làm quà tặng.

Quả này không thể ăn được, nhưng có trong hồ lại rất thích ăn, hơn nữa sau khi ăn lại xuất hiện một số thứ khác thường.

- Đúng vậy, chính là thứ đó, đừng thấy nó không vừa mắt, thực tế nó cũng chính là một loại linh dược.

Hắc Miêu nói.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Khó trách Vân La cho nó là bảo bối sau vườn, hóa ra là có lai lịch như vậy.

Hắc Miêu cũng nói:

- Vân La là linh thể, rất mẫn cảm với những loài thực vật có linh khí, cô biết tất cả tên cũng như cách dùng của các loại linh dược, nhưng có thể cảm nhận được linh khí ở trong đó.

Mạc Ngôn trầm ngâm chốc lát rồi tiếp lời:

- Nếu có thể tìm được phần lớn dược liệu trong núi Hồ Lô, như vậy kế hoạch bên Đồ Khuyết cần chỉnh sửa một chút.

Hắc Miêu lại nói:

- Nếu là tôi, thì căn bản không cần chỉnh sửa.

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Tại sao?

Hắc Miêu nói:

- Thứ dễ dàng tìm thấy quá sẽ không ai thấy quý trọng, trước tiên cứ để cho bọn họ tìm để tạo sức ép đã, lòng tham con người là cái hố không đáy, nếu cậu dễ dàng đưa những dược liệu này ra, bọn họ không chừng lại nảy sinh ý đồ khác... Quan trọng nhất là có hai vị thuốc chính nhất ở núi Hồ Lô sớm đã tuyệt chủng, những thứ này nhất định phải dựa vào bọn họ mới tìm ra được.

Có chút dừng lại rồi nói:

- Hôm nào tôi đưa Vân La lên núi Hồ Lô tìm những dược liệu kia, đợi đến thời điểm máu chốt thì anh đưa ra.

Mạc Ngôn hơi trầm ngâm rồi đồng ý với cách của Hắc Miêu.

Hắc Miêu nói rất đúng, việc gì quá dễ dàng sẽ không được ai coi trọng, chẳng trách tên của vật này lại gọi là Duyên Thọ đan.

Ngoài ra, nếu Mạc Ngôn dễ dàng đưa ra 40 vị thuốc chính này, sẽ dễ khiến người khác có tính ỷ lại. dù sao thì Duyên Thọ đan này cũng phải luyện thành trong một lần, khi tìm đủ được dược liệu, thì khi luyện chế nhất định sẽ có cảm giác nơm nớp sợ hãi, có tính cẩn thận hơn. Nếu như thất bại, cuối cùng khó tránh được mở lò luyện thứ hai. Đến lúc ấy Đồ Khuyết và Thiên Hành nhất định dám đứng trước Mạc Ngôn nói cái gì đó, có thể bọn họ nhất định sẽ khích Mai Tam Đỉnh cầu khẩn Mạc Ngôn, thử hỏi, nhóm dược liệu thứ hai Mạc Ngôn có cầm không?

Đương nhiên sự việc trước sau gì cũng sẽ xảy ra, nhưng phòng bệnh hơn là chữa bệnh.

Quan trọng nhất là, trên đời này không có bức tường nào có thể chắn được gió, tin tức nếu truyền ra ngoài, khó tránh khỏi có người tìm đến Mạc Ngôn. Mạc Ngôn không quan tâm đến phương thuốc dân gian này, cũng không quan tâm đến việc Đồ Khuyết luyện đan cho người khác, nhưng không thể đến được dược liệu cũng không cung cấp được chứ?

Thế giới này như một bàn cờ, giao lưu rộng rãi, ai mà không có đến ba bốn người bạn thân thiết.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, cho dù Mạc Ngôn có quyết tâm từ chối thì cũng vẫn gặp phải phiền phức. cho nên ngay từ đầu phải dập tắt ngay cái hi vọng này, và đơn giản nhất là phương pháp ổn thỏa nhất. Phương thuốc dân gian tôi có thể cho anh, người luyện đan cũng có thể giới thiệu cho anh, nhưng dược liệu và linh dược... thực xin lỗi, anh phải tự tìm cách thôi.

- Sơn Nguyệt, cô muốn ăn gì?

Mạc Ngôn đi vào trong nhà ăn, nhìn thấy một bàn thức ăn xếp sẵn, hỏi nhỏ Hắc Miêu.

Hắc Miêu dương dương tự đắc nói:

- Mua cho tôi chai sữa tươi là được rồi, nhưng cũng không thể ăn ở đây chứ, những đứa trẻ này nghịch chết đi được, phiền muốn chết.

Mạc Ngôn cười ha ha, lấy mấy món, mang theo giấy ăn rồi rời khỏi nhà ăn cùng Hắc Miêu.

Dọc đường đi, Hắc Miêu cười nhạo:

- Tôi nói cậu sớm lấy lòng cô bé họ Đỗ kia rồi, anh còn không chịu.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi còn mua sữa cho cô nữa, chẳng nhẽ cũng là lấy lòng cô chắc?

Hắc Miêu nói:

- Chúng ta ở cùng dưới một mái hiên, cậu mua sữa cho tôi không phải là việc nên làm sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng suy bụng ta ra bụng người... nói đến cái đấy, tôi cũng muốn nói với cô chuyện này, cô ăn không ở không ở đây mấy ngày thì không sao, nhưng thời gian dài không thấy ngại à?

Cậu vốn dĩ không phải người thích tranh luận với người khác, nhưng cái tên Hắc Miêu này lại là ngoại lệ. Bất luận là việc lớn việc nhỏ, chuyện thị phi, nói đi nói lại phải vài câu mới thấy trong lòng thoải mái được.

Điều này có nghĩa là Hắc Miêu bình thường thì thấy tao nhã lịch sự, nhưng lúc gặp Mạc Ngôn thì hoàn toàn khác. Điều này là cách mà cô đối đãi với một Tiểu Vân La kiên nhẫn tỉ mỉ, thái độ dịu dàng thân thiết, đã hình thành một sự tương phản.

Lúc này cô nghe Mạc Ngôn nói mình ăn không ở không lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác nói:

- Cậu có lương tâm không thế? Người ta khổ sở ở đây, làm bảo mẫu, hai hôm nữa còn phải vào núi tìm thuốc cho cậu, lại còn dám nói tôi ăn không ở không à?

Có chút dừng lại nói:

- Cái khác thì không nhắc đến, nhưng những dược liệu trong núi kia thì tùy tiện lấy một gốc ra thì uống sữa cả trăm năm cũng có gì là nhiều... tâm địa của anh đen tối đến mức nào, da mặt dày đến mức nào mới dám nói là tôi ăn chùa uống chùa.

Mạc ngôn sờ cằm nói:

- Cũng là tại tôi quên mất những dược liệu trong núi Hồ Lô kia.

Có chút dừng lại cậu nói với vẻ mặt không hề xấu hổ:

- Được rồi, nhiệm vụ của cô là vào trong núi tìm thuốc, coi như là phí ăn uống và ở đây ba năm được chưa...

- Anh đi chết đi...

Một người một mèo đầu khẩu tận đến lúc về tới tổ chuyên án ở kí túc xá.

Sau khi lên lầu đứng lúc Đỗ Tiểu Âm cùng Cam Lam, Mai Thanh Giản rửa mặt xong.

- Oa, anh Mạc, anh học cách chăm sóc người khác từ bao giờ thế? Lại còn mua đồ ăn sáng cho bọn em nữa chứ, thực là cảm động chết đi được...

Cam Lam lấy một hộp sữa tươi từ trong túi ra, miệng oa oa kêu lên. Cô vốn dĩ rất thích gọi những câu như “ đại hiệp, anh chàng đẹp trai, nhưng sau khi ở cùng Mai Thanh Giản một thời gian cũng học Thanh Giản gọi anh Mạc.

- Đừng có mà tưởng bỏ, đây là anh nịnh bợ lãnh đạo, liên quan gì đến em chứ?

Mạc Ngôn cười nói.

Cam lam làm mặt xấu cười hì hì nói:

- Để em đi mách chị Mạch Tuệ, anh đi nịnh bợ lãnh đạo, không chịu yên thân yên phận...

Mạc Ngôn cười nói:

-Nói thì nói làm gì, mau thực hiện đi chứ.

Nói xong, cậu đặt một túi giấy đựng đầy đồ ăn lên bàn rồi nói với Đỗ Tiểu Âm:

- Tôi mua đồ ăn sáng cho sáu người, cô gọi cả hai tên kia dậy đi...

Hai tên kia mà cậu nói đến là hai nam cảnh sát cũng ít tuổi, cũng lần đầu tiên ra ngoài làm nhiệm vụ như Nhạc Duyệt.

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Được, để tôi đi gọi bọn họ, tối qua chỉnh sửa tài liệu cả đêm, chỉ sợ không dậy nổi thôi.

Nói xong cô quay người đi gọi hai nam đồng sự kia.

Mai Thanh Giản là người có tính khí dịu dàng, cầm một chiếc bánh bao từ từ ăn, ngồi bên cạnh Hắc Miêu.

Cam Lam cắn ống hút, nhìn về phía Mạc Ngôn cười hì hì:

- Đại hiệp, chị Tiểu Âm nói anh là người chủ đạo trong vụ phá án bắt người lần này, bước tiếp theo anh định thế nào?

Mạc Ngôn trả lời:

- Sao thế? Muốn học gì à?

Cam Lam không ngừng gật đầu nói:

- Đúng thế, em muốn đứng sau anh học chút gì đó.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tặng em hai chữ.

Cam Lam hỏi:

- Chữ gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chỗ nào mát thì đến.

361. Chương 294-2: Lại Gặp Tu Sĩ

Cam Lam sớm quen với việc bị Mạc Ngôn quở thúc và trêu chọc rồi, nghe vậy cũng không hề tức giận, chỉ bĩu môi nói:

- Không muốn dậy thì tí nữa em đi tìm chị Tiểu Âm.

Cam Lam bỗng nhiên ngẩng đầu nói nghiêm túc:

- Anh Mạc, câu anh nói không chỉ có hai chữ đâu.

Mạc Ngôn còn chưa nói gì, Cam Lam lại nói tiếp:

- Xin anh đấy, đại tiểu thư, hài hước một chút có được không?

Sau khi mấy người vừa ăn vừa cười xong, Cam Lam và Mai Thanh Giản bị Mạc Ngôn đuổi về phòng học, hai nam cảnh sát sớm quay về văn phòng, tiếp tục chỉnh sửa tài liệu trong tay.

- Mạc Ngôn, hôm nay anh định bắt đầu điều tra từ phương án thứ hai sao?

Đỗ Tiểu Âm hỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Tối hôm qua Trương Tiểu Điền không có động tĩnh gì, bây giờ là ban ngày, chắc hẳn cũng sẽ không có động tĩnh gì đâu. Hắn thì nhàn rồi nhưng chúng ta không thể nhàn rồi được, đợi lát nữa chúng ta đến chỗ Khảm Sát Lâm- người làm công vụ trước đây xem sao.

Có chút dừng lại nói tiếp:

- Thực ra thì thể người chết mới là manh mối tốt nhất, chỉ tiếc là bọn họ đã đem hỏa táng mất rồi.

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Báo cáo khám nghiệm tử thi của bọn họ anh cũng xem qua rồi, không có manh mối nào khả nghi à?

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Góc độ quan sát cả pháp y của tôi không giống họ, thứ bọn nhìn thấy là tầm vĩ mô, còn tôi là tầm vi mô.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy khám nghiệm tử thi của pháp y cũng có mặt vi mô vi mô đấy, có phải quá khoa trương không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Vi mô vi mô cũng là tương đối thôi, theo tôi thấy thì bọn họ kiểm tra được là vĩ mô... thông thường mà nói thì bọn họ kiểm tra và quan sát cấp tế bào, còn tôi lại bắt đầu từ nguyên tử nhỏ bé nhất của thế giới này.

Đỗ Tiểu Âm sớm được linh hội sự thần kì của Mạc Ngôn, nên có rất nhiều tò mò và nghi vấn.

Lúc này thấy Mạc Ngôn chủ động nhắc đến nhân tiện nói:

- Nguyên tử nhỏ nhất? Tôi có thể hỏi đó là cái gì không?

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Nếu tôi đoán không nhầm, nó hẳn không phải là loại phân tử nguyên tử gì đó mà là một lại tồn tại mà tôi không biết được, đúng không?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô tất nhiên là không biết rồi.

Đỗ Tiểu Âm ngẩn ra nói:

- Chẳng lẽ còn nhỏ hơn cả nguyên tử, nơ-tron à?

Mạc Ngôn nói:

- Những thứ mà cô nói đến là dạng vật chất tồn tại, là nguyên tử nhỏ nhất cấu thành nên vật chất. Còn thứ mà tôi nhắc đến lại là một nguyên tử nhỏ nhất ...

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Cô có còn nhớ năng lượng phụ mà tôi từng nói qua không?

Đỗ Tiểu Âm chợt nói:

- Hóa ra là nó à?

Mạc Ngôn vẫn lắc đầu nói:

- Cũng không phải chỉ chỉ nó. Nói nghiêm túc thì nó chỉ là một trong những loại đấy, theo tôi theo cách nói của con người thì có một tên gọi là “khí”, khí này cũng gọi là “khí”.

Cậu viết trên không chữ “khí” rồi nói:

- Khí này là tiên thiên chi khí, phía trước là khí, còn lại là khí thiên, đều là loại năng lượng thần bí được miêu tả trong điển tịch Đạo gia. Lại ví dụ năng lượng phụ ở thôn Dân Tộc, kì thật cũng là một loại khí, mà còn là sắt khí tương đương với một chất độc, là tinh khí biến hóa từ khí tồn tại trong xác ướp cổ, nên cũng được gọi là thi sắt.

Mạc Ngôn nói một cách hồ hởi làm Tiểu Âm mê mẩn ngồi nghe.

Không hề để ý là một tiếng đã trôi qua.

Đỗ Tiểu Âm bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Những việc này từ trước đến giờ anh chưa hề nói qua, sao hôm nay lại nói vậy?

Mạc Ngôn lẳng lặng nhìn Tiểu Âm một lúc rồi nói:

- Nhân sinh khó tìm được tri kỉ, nhất là hồng nhan tri kỉ, tôi chỉ muốn cho cô hiểu hơn thôi.

Chỉ là tri kỉ thôi sao?

Đỗ Tiểu Âm trong lòng dậy sóng, ngồi trước mặt Mạc Ngôn nhưng lặng lẽ không nói gì.

Ánh sáng rạng rỡ buổi sớm xuyên qua ô cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt hai người, dung nhan Đỗ Tiểu Âm xinh đẹp tuyệt trần và có chút mê hoặc lòng người, đặc biệt là đôi lông mi cong vút.

- Ngày hôm nay ánh mặt trời thật đẹp, hi vọng là cứ như thế này mãi.

Đỗ Tiểu Âm bỗng hạ ánh mắt xuống, nhẹ nhàng nói một câu.

Mạc Ngôn cười cười, đang muốn nói gì đó thì có tiếng bước chân truyền lại từ phía sau.

- Cảnh sát Đỗ, chào cô.

Cùng với tiếng bước chân là một âm thanh hơi khàn khàn truyền đến.

Người đang nói là một cô gái khoảng 30 tuổi, tướng mạo bình thường, đi giày cao bình thường, mặc bộ váy màu xám.

- Giáo sư Tiêu?

Đỗ Tiểu Âm nhìn về phía cô gái kia, mỉm cười hỏi:

- Sao hôm nay cô lại có thời gian đến đây thế? Trong trường không có hoạt động gì sao?

Nói xong cô giới thiệu với Mạc Ngôn:

- Người này là giáo sư Tiêu Nhã trưởng khoa hành chính đại học A, văn phòng của chúng ta ở đây cũng là do cô ý sắp xếp.

Mạc Ngôn khẽ gật đầu với Tiêu Nhã nói:

- Chào cô.

Đỗ Tiểu Âm tiếp tục giới thiệu:

- Giáo sư Tiêu, đây là cố vấn Mạc Ngôn ở chỗ chúng tôi.

Mạc Ngôn?

Tiêu Nhã nhìn thấy Mạc Ngôn trầm nghĩ, sao lại có thêm một cố vấn nữa?

Cô vươn tay ra bắt tay Mạc Ngôn rồi nói với Đỗ Tiểu Âm:

- Tôi đúng lúc đi qua đây, tiện thể qua xem thế nào. Cảnh sát Đỗ, nếu cần bên trường giúp đỡ gì thì cứ nói ra, có điều gì làm không được thì cứ nói, phía nhà trường nhất định sẽ giúp được với tốc độ nhanh nhất.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Giáo sư Tiêu, cô khách khí quá, mọi chuyện ở đây đều ổn, không có chuyện gì đâu.

- Vậy là tốt rồi...

Tiêu Nhã mỉm cười gật đầu nói:

- Hôm nay trong trường có hoạt động bán hoa quả, tôi cũng mang đến cho mọi người một ít, học sinh sắp mang đến đây rồi, mong cảnh sát Đỗ đừng từ chối.

Khi nói chuyện một người đeo kính, có vẻ cứng ngắc và có vẻ lo lắng đang cầm hai giỏ hoa quả đi đến, giọng ấp úng:

- Giáo sư Tiêu, những thứ này để ở đâu ạ?
- Giáo sư Tiêu, cô thực sự quá khách khí rồi.

Đỗ Tiểu Âm nói.

Tiêu Nhã cười:

- Là việc nên làm mà, đúng rồi, cảnh sát Đỗ, cô xem giỏ hoa quả này để ở chỗ nào được?

Đỗ Tiểu Âm trả lời:

- Phiên cậu học sinh này đem đến văn phòng đi, là căn phòng phía trước kia.

Nam học sinh gật đầu, đem giỏ hoa quả đi đến gian phòng bên kia.

Khi đi sát qua người Mạc Ngôn, hắn lơ đãng nhìn Mạc Ngôn qua chiếc kính.

Sau khi Tiêu Nhã và cậu nam sinh này đến, nụ cười mỉm trên mặt Mạc Ngôn không hề tắt, nhìn qua rất có lực tương tác.

Nhưng không ai chú ý tới, trong nụ cười đó bao hàm nhiều suy nghĩ.

Tiêu Nhã cơ hồ có chút hứng với Mạc Ngôn, cố tình nói chuyện với cậu vài câu.

Sau khi cô biết Mạc Ngôn là người mới bên quân chi viện ở Thất Xử thì ánh mắt lóe sáng.

Một lát sau, người sinh viên nam đeo kính từ văn phòng đi ra.

Tiêu Nhã lập tức nhìn về phía cậu ta, ý muốn hỏi ý kiến.

Thừa dịp Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm không để ý, cậu ta lắc đầu.

Tiêu Nhã không hiểu là nên phấn khởi hay thất vọng, đột nhiên cất cao giọng nói với Mạc Ngôn:

- Mạc tiên sinh hôm nay mới đến à? Năm nay cậu chắc mới hơn 20 tuổi hả? Với diện mạo của cậu nếu như gặp trong sân trường nhất định sẽ nhầm là sinh viên trường này chứ không phải là cố vấn của Thất Xử.

Cô cố tình nhắc đến, lập tức nam sinh đeo kính chú ý đến Mạc Ngôn.

Cố vấn của Thất Xử?

Nam sinh đeo kính này là người chạm mặt với Sở Ngọc ngày hôm qua, lần này đến đây là để đánh giá lần thứ hai.

Hắn lặng yên chăm chú nhìn sau lưng Mạc Ngôn, thầm nghĩ trong lòng.

- Trong văn phòng hai người cảnh sát đều là người thường, tuyệt đối không phải là tu sĩ... còn cố vấn Mạc này hơi thở không có gì đặc biệt, chắc cũng không có vấn đề gì.

Lúc này ngoài Tiểu Âm ra, thì mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, đến Hắc Miêu đứng bên cạnh không ai chú ý đến cũng vậy.

Cô nhìn Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên thầm nghĩ:

- Càng ngày càng không có ý tứ gì cả, tự dưng cái chỗ này lại lắm tu sĩ thế, thật là kì...đặc biệt là hai người này, rõ ràng là có mục đích gì đó mới tới đây. Có ý gì...từ chiều hôm qua đến giờ, chưa đến 24 tiếng, đã gặp đến ba tu sĩ, bên trong trường này không biết còn bao nhiêu người nữa, đúng là như trong sách nói giờ nhiều tu sĩ thế. Nói đến đây mới nhớ trước đây đến khu trường này luôn luôn bình thường, rất là yên tĩnh.

Hắc Miêu có thể nhận ra hai người này là tu sĩ, Mạc Ngôn thì càng không cần phải nói.

Thực ra khi Tiêu Nhã vừa đi vào phòng làm việc là cậu đã nhận ra cô là tu sĩ rồi.

Lần này cách nghĩ của Mạc Ngôn và Hắc Miêu giống nhau, cảm thấy chuyện này càng lúc càng thú vị.

Trường đại học A có quy mô đứng đầu cả nước, có đến cả vạn học sinh và giáo viên. Nhưng lấy một ví dụ, tu sĩ xuất hiện ở trường này có vẻ hơi nhiều thì phải, nói nhiều thì có vẻ hơi khoa trương. Cần hiểu rằng bình thường một thành phố có dân số triệu người, mới có thể xuất hiện một tu sĩ.

- Hai người này một là học sinh một là giáo viên, giữa hai người không chỉ là quen biết, mà rõ ràng còn có một sự ấn ý nào đó, có thể nào là họ cùng ở trong một tổ chức nào đó ?

Nét mặt Mạc Ngôn bề ngoài thì mỉm cười khách sáo, nhưng trong lòng thì không ngừng suy nghĩ, hợp tác giữa hai người cùng lắm có thể coi là một tổ hợp, nhưng Mạc Ngôn mơ hồ cảm nhận được, Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên còn có đồng bọn khác.

- Chẳng nhẽ ở thành phố A thực sự là có tồn tại một tổ chức tu sĩ nào đó sao?

Mạc ngôn vừa nghĩ vừa gieo thần hồn lên kí ức của Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên.

362. Chương 295-1: Làm Theo Kế Hoạch

Mạc Ngôn có thể nhìn ra được, mục đích của hai người này đến đây là gì, nhất định là để dò xét Thất Xử. Đặc biệt là cậu thanh niên đeo kính này, vừa vào trong phòng đã không ngừng dùng Linh Giác thăm dò người của Thất Xử.

- Cảnh sát Đỗ, Mạc tiên sinh, không quấy rầy hai người nữa.

Sau khi hàn huyên với Tiểu Âm vài câu, Tiêu Nhã liền cáo từ.

Ấn tượng của Tiểu Âm với Tiêu Nhã rất tốt, từ sau khi đến đây, người này luôn tỏ ra khách khí đón tiếp chu đáo tới cô, dù là làm việc hay sinh hoạt bình thường đều rất thoải mái.

- Giáo sư Tiêu, để tôi tiễn cô.

Đây gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau, Đỗ Tiểu Âm tiễn Tiêu Nhã rời khỏi chỗ làm việc, nam sinh đeo kính vẫn lặng lẽ dõi theo hai người.

- Anh có cảm thấy chỗ này càng lúc càng thú vị không?

Nhìn thấy đám Tiêu Nhã rời đi, Hắc Miêu nhìn Mạc Ngôn nhẹ nhàng hỏi.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cô cũng nhìn ra rồi à?

Hắc Miêu hừ một tiếng, nói:

- Đến con rắn trên đầu người hói còn nhận ra được nữa là tôi. Một nam một nữ không chỉ là tu sĩ mà ý đồ còn rất khả nghi, nhất là cậu nam sinh kia, vừa vào cửa đã dùng Linh Giác loạn cả lên.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Là hẳn tìm xem chúng ta có phải đồng đạo hay không.

Hắc Miêu nói:

- Anh nhất định là gieo ấn kí ức lên người bọn họ rồi hả?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- đương nhiên rồi, tự đương đưa đến cửa hai manh mối, sao tôi có thể buông tha được chứ?

Hắc Miêu trầm ngâm trong chốc lát bỗng nhiên đưa ra ý kiến:

- Tôi nghĩ, mấy vụ chết người kia là chuyện của mấy tháng trước rồi, cho dù là có tìm được manh mối gì thì bây giờ e rằng cũng bị sai khác đi so với thời gian rồi. Cứ theo mấy vụ án đấy mà điều tra chậm chạp thì thà tìm hiểu rõ ở đây rồi cuộc có bao nhiêu tu sĩ trước còn hơn. Chỉ cần làm rõ điều này thậm chí chúng ta còn không cần phải tự đi phá án, mà chân tướng tự đương lộ ra thôi. Anh thường nói mọi chuyện đều

có nguyên nhân của nó, ở trong ngôi trường này sự tồn tại của các tu sĩ này là “nguyên nhân”, chỉ còn siết chặt được bọn họ thì kết quả sớm hay muộn cũng hiện ra thôi.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Cô nói cũng đúng, tôi cũng nghĩ như thế, nhưng trường này cũng rộng, nhiều người, muốn tìm hiểu rõ xem ở đây giấu bao nhiêu tu sĩ e không phải chuyện dễ.

Hắc Miêu lại nói:

- Có phải bắt một mình anh đi tìm đâu, không phải có cả tôi nữa à? Ý thức bản ngã của anh thì chắc chắn là hơn linh thức của tôi, nhưng nói đến phạm vi quan sát thì tôi hơn anh nhiều.

Khi một người một mèo còn chưa thương lượng ra được kết quả cuối cùng thì Đỗ Tiểu Âm đã quay về.

- Mạc Ngôn, chúng ta có đi đến nơi Khảm Sát Lâm từng sống không?

Đỗ Tiểu Âm hỏi.

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Việc này không vội, cô trước tiên điều tra hai người vừa đến đây lúc này giúp tôi đã.

Tiểu Âm không hiểu, ngăn người ra nói:

- Điều tra bọn họ? tại sao?

Mạc Ngôn giải thích:

- Bọn họ không phải người bình thường, mà tồn tại giống như tôi, nói chung là tu sĩ.

Đỗ Tiểu Âm có vẻ giật mình, thực ra cô biết trên đời này tồn tại một đám người giống như Mạc Ngôn, chỉ là không biết gọi như thế nào thôi.

Thật không ngờ Tiêu Nhã cũng là tu sĩ...

Đỗ Tiểu Âm gật đầu nói:

- Tôi sẽ cho người đi điều tra, nhưng cậu nam sinh vừa này có thể sẽ phiền phức hơn một chút, vì tôi không biết tên của hắn.

Mạc Ngôn nói:

- Hắn tên là Giang Hiểu Thiên, Hiểu trong Xuân Hiểu, Thiên trong Thiên Địa.

Đỗ Tiểu Âm không khỏi ngạc nhiên, đang định hỏi Mạc Ngôn làm thế nào mà biết được tên người này chợt nhớ tới năng lực của Mạc Ngôn nên lập tức không hỏi nữa.

- Có tên tra rất nhanh, anh chờ tôi một chút, tôi lập tức đi điều tra đây.

Đỗ Tiểu Âm quay người đi vào văn phòng.

Cô không dùng mạng trường đi kiểm tra dữ liệu của sở cảnh sát mà gọi điện thoại cho cấp dưới là Nhạc Duyệt.

Khoảng mười phút sau thì Nhạc Duyệt chuyển tài liệu về Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên vào điện thoại của cô.

- Mạc Ngôn, Nhạc Duyệt gửi tài liệu tới rồi, anh nhìn qua một lần đi, hầu như không có gì phải chú ý cả.

Đỗ Tiểu Âm ra khỏi phòng, đưa điện thoại cho Mạc Ngôn nói:

- Hoàn cảnh gia đình của bọn họ nhìn qua thì cũng bình thường, không có gì... thôi bỏ đi, hay là anh tự mình xem nhé.

Mạc Ngôn không cầm điện thoại của cô, nói:

- Tôi bảo cô đi tìm tài liệu thực ra chỉ để xác nhận một chuyện, những thứ khác không quan trọng.

Nếu đối phương là tu sĩ, như vậy thân phận của bọn họ có thể là giả, có nhìn hay không cũng giống nhau thôi.

Đỗ Tiểu Âm hỏi:

- Là cái gì?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Nếu tôi đoán không sai thì thời gian bọn họ đến thành phố này chưa quá ba năm rồi, chắc chắn hơn thì khoảng hai năm đến hai năm rưỡi.

Đỗ Tiểu Âm cúi đầu nhìn tài liệu trong tay gật đầu nói:

- Anh nói không sai, Tiêu Nhã đến đây hồi tháng 10 năm ngoái, còn Giang Hiểu Thiên thì tháng ba năm trước đến trường này học nghiên cứu sinh.

Có chút dừng lại cô ngẩng đầu nói tiếp:

- Thời gian hai người này đến trường đại học này cùng thời điểm với những nạn nhân đến đây, chỗ này có quan hệ gì không?

Mạc ngôn nói:

- Chắc chắn có liên hệ, chỉ là chúng ta chưa xác định được là quan hệ như thế nào thôi.

Khi Mạc Ngôn và Đỗ Tiểu Âm nói chuyện về Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã thì hai người họ cũng nói chuyện về bọn họ.

- Thế nào? Có tìm ra manh mối gì không?

Sau vườn trường yên tĩnh và hẻo lánh, Tiêu Nhã hỏi vội vã.

Giang HIểu Thiên khẽ nhú mày nói:

- Mấy người này đều rất bình thường, hơi thở thì dài hơn so với người bình thường một chút, hẳn là do thường xuyên rèn luyện, tóm lại những người này không thể nào là tu sĩ được.

Tiêu Nhã nghe vậy đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói:

- Đây là chuyện tốt mà, cậu nhú mày làm gì?

Giang HIểu Thiên cười khổ nói:

- Không biết tại sao em vẫn luôn có cảm giác xấu. Chị Tiêu Nhã, chị đừng quên Sở Ngọc là người của cục an ninh, tin tức mà cô ấy biết vượt xa chúng ta.

Tiêu Nhã không nghĩ vậy liền nói:

- Đúng là cô ấy nắm tin tức hơn chúng ta nhưng cậu có nghĩ đến việc cô ấy cố tình tiêu khiển cậu hay không?

Giang HIểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Không đến mức đấy chứ?

Tiêu Nhã nói:

- HIểu Thiên, cậu hai lần nhắc nhở tôi đừng quên thân phận của cô ấy, nhưng chị lại thấy cậu xem nhẹ thân phận của cô ấy thì có. Cô ấy dù sao cũng là người của cục an ninh, dĩ nhiên là đứng ở phe đối lập với chúng ta. Đương nhiên chị không có ý rằng cô ấy có ác ý gì, nhưng cậu không thể hi vọng cô ấy có thể toàn tâm toàn ý đứng về phía chúng ta, chị nghĩ, có lẽ là cô ấy đang thăm dò liên minh hiệp khách của chúng ta, trước đây khi cậu quen cô ấy, không phải cô ấy đã dùng rất nhiều cách để thăm dò chúng ta sao? Lần này có khi cũng không phải ngoại lệ.

Giang HIểu Thiên cân nhắc một lúc thì thấy cũng có khả năng này.

Cậu hiểu tính cách của Sở Ngọc, nhìn thì có vẻ tùy tiện nhưng thực ra làm chuyện gì cũng có chủ ý cả, hơn nữa trời sinh tính būng bình, thích đùa dai.

- Chị Tiêu Nhã, cũng có thể là như chị nói.

Giang Hiểu Thiên cũng không phải là người có chủ kiến gì, suy nghĩ một lúc liền gật đầu đồng ý với cách nói của Tiêu Nhã.

Tiêu Nhã nói:

- Nếu như vậy thì cứ thực hiện theo kế hoạch cũ đi, tối nay chúng ta đến xem nội tình chỗ Trương Tiểu Điền.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Đêm nay phải đi rồi sao?

Tiêu Nhã bắt đắ dĩ nói:

- Sở Ngọc không chịu cung cấp tài liệu về Trương Tiểu Điền thì chúng ta chỉ có thể tự đi tìm mà thôi.

Có chút dừng lại nói:

- Tên Trương Tiểu Điền này đột nhiên xuất hiện, thực ra chị thậm chí còn lo rằng hắn cũng là người bên bộ tổng hợp của cục an ninh.

Giang Hiểu Thiên khẽ nhíu mày, lo lắng hỏi:

- Nếu đúng như vậy thì phiền toái rồi.

Tiêu Nhã an ủi hắn nói:

- Chị cũng chỉ là nói thế thôi chứ khả năng này không cao. Được rồi, chị còn có chuyện phải làm, mười hai giờ đêm nay chúng ta gặp nhau ở hồ Trường.

Giang Hiểu Thiên gật đầu.

- Đã sớm nói với anh rồi, chỗ đó căn bản không cần thiết phải đến, việc của nửa năm trước, dù có dấu vết gì đi nữa cũng sớm bị phá sạch rồi.

Hắc Miêu đi ra khỏi phòng của Khải Sát Lâm, quay đầu oán hận lên Mạc Ngôn.

Người chết thứ hai mà Mạc Ngôn điều tra là Khải Sát Lâm, treo cổ tự sát ở phòng này, cho nên không có ai dám đến đây. Cho dù là như vậy thì một tuần quét dọn một lần cũng xóa sạch toàn bộ dấu vết rồi.

Mạc ngôn không hề để ý sự oán hận của Hắc Miêu, đi thẳng về phía trước.

363. Chương 295-2: Tượng Đá Trong Hồ

Hắc Miêu vội vàng đuổi theo hỏi:

- Bây giờ anh định đi đâu?

Mạc Ngôn cười:

- Không phải cô muốn tìm hiểu rõ xem trong trường có bao nhiêu tu sĩ à? Bắt đầu từ chỗ này đi.

Hắc Miêu nói:

- Vậy không thể đi lung tung à, sân trường rộng như vậy, anh nên tìm lấy cái bản đồ, rồi sau đó phân chia khu vực sắp xếp có trình tự chứ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thật không ngờ cô còn biết làm như thế cơ à?

Hắc Miêu giận nói:

- Nói chuyện nghiêm túc với anh chỉ mất thời gian, không cần phải chọc cười người khác đâu.

Một người một mèo đầu khẩu, không biết tới hồ Trường từ lúc nào.

Mạc Ngôn cũng biết là Hắc Miêu nói cũng đúng, nhưng cậu tùy tiện quen rồi, chẳng muốn đi tìm bản đồ, bắt giặc đưa Hắc Miêu đến nơi này.

- Xem ra tu sĩ ở đây cũng không nhiều như chúng ta tưởng đâu.

Mạc Ngôn đứng bên hồ, nhìn mặt nước lặn tằm gợn sóng, nói một câu.

Từ phòng ngủ của Khải Sắt Lâm đến đây có ba đoạn đường, trên đường gặp không biết bao nhiêu người nhưng không có ai là tu sĩ cả.

Hắc Miêu bữu môi nói:

- Tu sĩ cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể để anh tùy tiện nhìn thấy được chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Hay là chúng ta chia ra thành hai đường đi.

Hắc Miêu tìm được chiếc ghế băng sạch sẽ rồi ngồi xuống một cách dương dương tự đắc, nói:

- Tôi mặc kệ, coi như nghĩ thông suốt rồi, đây là việc của anh, tôi vội gì chứ?

Mạc Ngôn ngồi lên mặt ghế đá, ngắm nhìn phong cảnh trước mắt, châm điếu thuốc rồi nói:

- Phong cảnh ở đây đẹp đấy, có vẻ khá hơn so với phong cảnh bình thường.

Hắc Miêu nói:

- Nơi này vốn là một khu trồng cây cảnh, anh nhìn hồ Trường này, nhất là phần bên trong.

Mạc Ngôn nói:

- Cô quen thuộc với nơi này lắm à, trước đây từng ở đây sao?

Hắc Miêu thì hỏi một đấng trả lời một nẻo nói:

- Hương vị của cá trong hồ này rất ngon, hơn nữa cả thập kỉ rồi không ai vớt, có mấy con sắp thành tinh rồi.

Mạc Ngôn lập tức hiểu ý của cô, cười nói:

- Trước đây cô ở chỗ này là vì cá ở đây à?

Hắc Miêu cười dương dương tự đắc nói:

- Không phải tôi vừa nói rồi sao, nơi này có mấy con cá sắp thành tinh rồi, đối với tôi thì chúng rất là bổ, vì thế tôi đã ở đây khoảng nửa năm.

- Rất bổ?

Mạc Ngôn giương mi lên hỏi:

- Nói đến đây, tôi lại nhớ đến cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, sâu bạch ngọc âm dương của Hồ Húc Đông cũng rất bổ đối với cô?

Hắc Miêu trả lời:

- Dương nhiên rồi.

Có chút dừng lại, cô quay đầu nhìn về phía Mạc Ngôn, nửa cười nửa không:

- Yên tâm đi, đại hiệp khách, tôi không phải là loại người không phân biệt được thiện ác, Hồ Húc Đông là người như thế nào anh còn rõ hơn tôi, nếu như hắn không hại người tôi cũng sẽ nhất định không động đến hắn. Anh là hiệp, tôi là yêu, ngộ nhỡ tôi bị đại hiệp anh hàng phục yêu ma thì làm thế nào?

Mạc Ngôn nghe xong không khỏi bật cười nói:

- Tôi chỉ là thuận miệng thì thôi thôi, không cần phải nhạy cảm như thế chứ? Những loại như hàng yêu phục ma thực ra tôi cũng không muốn dính dáng đến.

Hắc Miêu nhìn cậu một lúc lâu gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ thế, anh là người quá lãnh đạm, làm cái gì cũng tùy tâm tùy ý, sẽ không vì hàng yêu phục ma mà hàng yêu phục ma. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tu đi tu lại, liền quên mất bản thân mình, còn giống yêu hơn cả tôi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô là đang lấy cớ để mắng tôi đúng không?

Ánh mắt Hắc Miêu lộ ra vẻ đắc ý, không nói gì cả.

Mạc Ngôn thấy giữa hồ có một tảng đá điêu khắc nói:

- Kia là điêu khắc gì vậy? Trông có vẻ giống con hổ?

Hắc Miêu trả lời:

- Không phải hổ, không thấy sau lưng nó có cánh à? Bình thường hổ làm gì có cánh... thứ này giống như hổ mà không phải hổ, giống như sư tử mà không phải sư tử, còn có một chiếc đuôi, thực ra tôi cũng không biết nó là con gì.

Mạc Ngôn nói:

- Nhìn tảng đá kia có vẻ như dấu vết loang lổ nhiều màu, chắc niên đại của nó cũng khá lâu rồi.

Hắc Miêu nói:

- Niên đại cụ thể cũng rất rõ ràng, nhưng nhất định là Tùy Lâm Viên lưu lại, ít nhất cũng khoảng trăm năm rồi.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Khí vận của tảng đá này rất dồi dào, trầm trở và ý nghĩa của nó cũng rất được, nhân viên nhà trường phải bảo vệ mới đúng chứ, ít nhất cũng phải có cái gì đó che nắng che mưa chứ?

Hắc Miêu cười nhạo nói:

- Có gì mà phải bảo vệ chứ, trong sân trường cũng có mấy chục phiến đá được chạm trổ như vậy.

Mạc Ngôn ngẩn ra nói:

- Trong trường còn nhiều tượng đá giống thế này nữa à?

Hắc Miêu nói:

- Nhiều, tầm khoảng... anh chờ một chút, tôi nghĩ lại xem nào, xem có bao nhiêu phiến.

Cô mừng rỡ lại toàn cảnh ngôi trường trong đầu, sau đó cẩn thận đếm những phiến đá điêu khắc.

Lần đếm này cô khê giật mình.

Mạc Ngôn hỏi:

- Sao thế?

Hắc Miêu trả lời:

- Số phiến đá chạm khắc có vẻ kì lạ, anh biết không, những phiến như vậy có tất cả 49 phiến.

Mạc Ngôn cũng ngẩn ra:

- Số Đại Diễn?

Hắc Miêu gật đầu, có chút buồn bực nói:

- Tôi xem đi xem lại nhiều lần mấy tượng đá đó, nhưng không đếm số lượng bao giờ, thực sự là...

Trên đời này con số Đại Diễn nhiều thật đấy, chỉ cần không phải là vật trời sinh thì không có gì để ngạc nhiên cả. nhất là kiến trúc của vật, có ngầm ý số thiên cơ gì đó rất nhiều, ví như sen ba lá, lương trụ 36 cột, bốn chín bậc thang ...

Nói một cách ngắn gọn thì những tượng đá trước mắt có hàm ý số Đại Diễn cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Mạc Ngôn cũng không để trong lòng.

Nhưng sau khi nghe Hắc Miêu than thở, cậu lại cảm thấy có chút nghi hoặc.

- Sơn Nguyệt, cô không biết những tượng đá này có điều gì không đúng sao?

Hắc Miêu ngẩng đầu:

- Có chỗ nào lạ à?

Mạc Ngôn trả lời:

- Đừng quên, cô là một yêu tu, đối với số Thiên Cơ, càng mẫn cảm hơn đối với tu sĩ người thường chứ. Những bức tượng đá này cô đã nhìn nhiều lần rồi, sao lại không ý thức được về số lượng của nó chứ?

Bất luận là người tu hay yêu tu, một khi đã nhìn qua thì không thể quên được, càng nhạy cảm hơn với những thứ có ngầm ý là số thiên cơ.

Hắc Miêu sinh sống ở đây khoảng nửa năm trời, nhìn qua những tượng đá này vô số lần, nhưng lại không hề ý thức được nó bao hàm số Đại Diễn, Mạc Ngôn thấy điều này là không thể.

Hắc Miêu cũng giật mình, thở nhẹ nói:

- Ý của anh là linh thức của tôi bị người ta che mắt?

Mạc Ngôn nhìn chằm chằm bức tượng giữa hồ lắc đầu nói:

- Khẳng định là che đây rồi, nhưng chưa chắc là người... những tượng đá này tồn tại đến cả trăm năm rồi, không thể có người nào luôn bảo hộ nó được. Hơn nữa, cảnh giới của cô hơn tôi, trên thế giới này e rằng không ai có thể hoàn toàn che được khỏi linh thức của cô. Điểm này đến tu sĩ thần hồn như tôi còn không làm được.

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Anh nói cũng đúng, dù có người che giấu khỏi được linh thức của tôi thì cũng chỉ che giấu được trong nháy mắt chứ không thể trong một thời gian dài mà tôi không hay biết gì như vậy được...nếu quả thật là có người như vậy thì ít nhất cũng là tu sĩ thần hồn của cảnh giới đại thành âm thần.

Hai người chăm chú nhìn tượng đá giữa hồ, mắt sáng lấp lánh.

Mạc Ngôn nói:

- Cô thấy 49 tượng đá này có phải là một pháp trận không?

Hắc Miêu trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Có khả năng này chứ, nếu không không thể giải thích được nguyên nhân tôi bị che giấu... nhưng phạm vi phân bố của 49 tượng đá này rất rộng, nếu bọn họ thực sự làm trận pháp, thì quy mô của nó cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, trận pháp có quy mô như vậy thật là hiếm thấy.

Mạc Ngôn lại nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm thì đây là trận pháp được lập dựa trên địa thế và phong thủy tự nhiên, làm thành pháp trận thiên địa tự nhiên, chứ không phải là pháp trận có mô hình nhỏ theo kiến trúc ngũ hành chúng ta thường nói đến.

Hắc Miêu nhìn về phía Mạc Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Anh cũng nghiên cứu về pháp trận à?
- Không nói gì đến nghiên cứu hay không, tôi chỉ là có biết chút ít mà thôi...

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Cô đến từ Vân La đạo cung, chắc cũng nghiên cứu về pháp trận chứ?

Thiên, địa, nhân mà Hắc Miêu nói đến Mạc Ngôn cũng biết.

Cái gọi là thiên trận, là bao hàm đủ loại trận pháp của số thiên cơ, huy hoàng, số lượng rất nhiều, động triếp là then chốt trong việc lấy nhật nguyệt tinh lập trận.

Loại trận pháp này thật ra không được tính là trận pháp, mà là diễn biến của vũ trụ. Trong điển tịch của đạo gia có ghi chép về loại địa trận thứ 295 của trận pháp này, thực ra cũng không khác với truyền thuyết hương dã trong dân gian là mấy. thậm chí có người còn cho rằng đây chẳng qua là vì đạo gia muốn mở rộng tầm ảnh hưởng của mình nên mới bịa đặt ra mà thôi. Thành thực mà nói thì Mạc Ngôn cũng không tin cái thế giới này cho lắm, hay là vũ trụ này có loại pháp trận huyền diệu đến mức không miêu tả được.

Còn địa trận không chỉ được ghi chép nhiều trong điển tịch của đạo gia mà còn tồn tại thực sự.

Ví dụ như 40 tượng đá trong đại học A chẳng hạn, rất có thể là loại địa trận đó.

364. Chương 296-1: Địa Trận

Loại pháp trận này lấy núi non sông ngòi, khí hậu khác nhau ở từng khu vực để lập trận, lấy linh khí thể gian làm nguyên, có tác dụng kì diệu, không phải có một mà có rất nhiều, hoặc là có tác dụng tụ linh, ẩn nấp...

Còn pháp trận tụ linh cỡ nhỏ theo kiểu ngũ hành mà Mạc Ngôn từng lập cũng là một loại trong địa trận, nhưng lấy núi non sông ngòi, khí hậu khác nhau của từng khu vực giản đơn đi để thuộc vào ngũ hành.

Còn nhân trận thực ra là lấy người làm trận, trong tiểu thuyết, khi khi đội quân thời cổ đại đối chọi với nhau, thường xuyên bày ra thiên môn trận, xếp thành một hàng dài, lưỡng nghi âm dương trận, thực ra cũng là một loại nhân trận. đương nhiên loại nhân trận này chỉ là xếp thành hình chứ không có hiệu quả gì thực tế. Nếu lấy đạo binh bố trận của đạo giáo, khí tức trong cơ thể liên hệ với inh khí của trời đất, cuối cùng khiến cho pháp trận chuyển thành địa trận 295, hoặc là vây địch, hoặc là giết địch, lúc này mới được gọi là nhân trận thực thụ.

Mạc Ngôn nhìn về phía tượng đá giữa hồ nói:

- Nếu nơi này thực sự là một pháp trận, thì tượng đá kia chắc hẳn là trận bàn hoặc trận kì rồi.

Có chút dừng lại rồi nhìn về phía Hắc Miêu nói:

- Ba trận thiên, địa, nhân, thiên trận thì quá hư vô, nhân trận thì do nhiều loại vũ khí nóng xuất hiện nên không còn được dùng nữa, nên muốn nghiên cứu cũng không nghiên cứu được. Sơn Nguyệt, trước mặt có khả năng rất lớn là địa trận, có muốn nghiên cứu thử không?

Hắc Miêu nói:

- Hứng thú thì nhất định là có... nhưng chắc hẳn là mất rất nhiều thời gian mới nghiên cứu được pháp trận lấy núi non sông ngòi, khí hậu khác nhau ở từng vùng này làm trận. Không thể một lúc làm hai việc được, chẳng nhẽ anh định từ bỏ vụ án này sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Nói gì mà từ bỏ án... Sơn Nguyệt, chẳng nhẽ cô không thấy pháp trận trong trường đại học A này có mối liên hệ nào đó đến vụ án kia sao?

Hắc Miêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Anh nói đúng, bình thường một trường đại học vừa có tu sĩ lại vừa có pháp trận, trường hợp này thực sự rất ít, nếu nói là không có liên hệ gì, quả thực tôi cũng không tin.

Mạc Ngôn nói:

- Tất nhiên là như vậy, trước tiên chúng ta cứ điều tra theo manh mối tượng đá này đi.

Hắc Miêu nhìn tảng đá giữa hồ nói:

- Bức tượng này cách chúng ta khoảng hơn 200m, hơn nữa cũng không có thuyền, giữa ban ngày ban mặt đạp nước đi qua có phải làm người ta quá sợ hãi không?

Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn cô nói:

- Đại học A không chỉ chỗ này có tượng đá, chỗ này không xem được thì chúng ta đi xem ở chỗ khác.

Nghe xong lời này, Hắc Miêu ngăn người ra, lập tức buồn bã nói:

- Thật là đáng chết, chẳng nhẽ vừa vào ngôi trường này là đầu óc của tôi có vấn đề rồi sao?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Không phải đầu óc của cô có vấn đề, tôi nghĩ vẫn là pháp trận này có ảnh hưởng đến cô.

Hắc Miêu không phục đáp:

- Vậy tại sao không ảnh hưởng đến anh?

Mạc Ngôn cười chỉ vào đầu mình trả lời:

- Đừng quên tôi là tu sĩ thần hồn, là khắc tinh của tuyệt đại đa số pháp trận, đặc biệt là loại pháp trận có thể áp chế được linh thức và linh giác giống loại này, cơ hồ sẽ không có ảnh hưởng tới tôi.

- Là anh giỏi!

Hắc Miêu có vẻ than thở một câu, lại không có phản bác gì.

Trong đầu cô hiểu rõ, lời nói của Mạc Ngôn không phải là mề khen mề dãi đuôi, mà sự thật chính là như vậy. Tu sĩ thần hồn lấy thần hồn nhập đạo, mà sở trường của nó là thừa nhận vận khí của thiên địa. Còn địa trấn lấy núi non sông ngòi, khí hậu khác nhau ở từng khu vực phong thủy làm đầu mối quan trọng, nói thẳng ra thì là vận dụng hoặc làm đảo lộn hơi thở của vạn vật, che đậy lối tư duy của con người. Loại pháp trận này không phải là hoàn toàn không có tác dụng đối với tu sĩ thần hồn như Mạc Ngôn mà là thuộc tính của nó tương khắc, cũng không đánh nhau.

Lấy một ví dụ khác, nếu như pháp trận trong đại học A hình thành một mê cung hắc ám thì khi người thường đi vào, trong tình huống hai mắt không nhìn thấy gì, chỉ có thể lấy tay chậm rãi khua khoắng mà thôi.

Còn đối lại là Hắc Miêu, linh thức của cô giống như một chiếc đèn pin bật sáng, có thể miễn cưỡng thấy được đường đi phía trước, dưới tình huống như vậy cô có thể dựa vào ánh sáng đó chỉ có thể thoát ra được khỏi mê cung, nhưng ít nhất là khẳng định mình không bị đâm đầu vào tường.

Nhưng đối lại là Mạc Ngôn, thì ý thức bản ngã của cậu giống như một chiếc đèn pin có thể chiếu được đi xa, hơn nữa còn có thể nhìn được, sau khi có được chiếu đèn pin nhiều chức năng, cho dù mê cung hắc ám phiền phức thế nào, thoát ra ngoài cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cách ví dụ này cũng không phải chuẩn xác lắm, nhưng ý đại khái của nó thì là như thế.

- Sơn Nguyệt, tượng đá gần đây nhất là ở đâu?

Mạc Ngôn hỏi.

Hắc Miêu nghĩ nghĩ, nói:

- Cách 300m bên phải có một bức, cách 300m bên trái có một bức, anh định đi hướng nào?

- Nam trái nữ phải, vậy đi đến tượng bên trái đi.

Mạc Ngôn cười nói.

Thực ra hướng phải hướng trái đều giống nhau, tổng cộng có 49 bức tượng không thể chỉ xem kỹ một bức mà có thể nhìn rõ được chân tướng của nó, Mạc Ngôn cũng chỉ là thuận miệng thì nói thế thôi.

- Được rồi, vậy thì đi bên trái.

Hắc Miêu nhảy khỏi ghế, đi trước dẫn đường.

Một lát sau, một người một mèo đi vào một tòa nhà dạy học.

Mạc Ngôn tìm bức tượng đá giống con hổ mà không phải con hổ, giống con sư tử mà không phải sư tử ngay tại cửa vào của toàn nhà này.

Nó lặng lẽ đứng sừng sững ở đấy, ánh mắt trầm mặc nhìn về phía chính Nam.

Thân thể bức tượng đá này bóng loáng, hẳn có rất nhiều người đã vuốt qua, khác hoàn toàn với bức tượng đá sặc sỡ giữa hồ.

Mạc Ngôn cũng không vội vàng nhận xét, mà hỏi Hắc Miêu:

- Sơn Nguyệt, cô đã nhìn qua tất cả các bức tượng đá, tôi hỏi cô, những bức tượng khác được bảo tồn thế nào?

Trước toà nhà này rất trống trải, không có nhiều học sinh, Hắc Miêu nhẹ nhàng nói:

- Tất cả đều rất hoàn chỉnh, cơ hồ không có bất kì tổn hại nào cả.

Mạc Ngôn gật đầu, mỉm cười nói:

- Có chút thú vị...

Hắc Miêu khó hiểu liền hỏi:

- Nó có nghĩa gì sao?

Mạc Ngôn nhìn chằm chằm vào bức tượng đá rồi nói:

- Cô vừa nói với tôi, đại học A dựng lên trên cơ sở của một vườn hoa, mà tượng đá ở đó ít nhất cũng trăm năm tuổi... nhưng cô xem khung cảnh quanh đây, ngoài bức tượng đá này ra, đều là kiến trúc hiện đại, cô không nghĩ điều này rất thú vị sao?

Hắc Miêu lập tức hiểu ra nói:

- Tôi hiểu ý của anh rồi... ý anh là, bất luận là môi trường biến đổi thế nào, thì 49 bức tượng đá này cũng đều được bảo tồn rất tốt, trong chuyện này nhất định là có nguyên nhân nào đó.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ý của tôi chính là như thế. Nếu như là một bức tượng đá, trải qua thời gian trăm năm mà vẫn hoàn hảo như trước thì không có gì ngạc nhiên cả, nhưng 49 bức tượng này trải qua mưa gió cả trăm năm trời, mặc dù nhân viên nhà trường không cố ý bảo vệ nhưng cũng thể bảo tồn tốt như thế này được.

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Đúng thế, nơi đây có hàng vạn học sinh hoạt động, lại là tuổi hiếu động... rất khó tưởng tượng được mấy chục năm qua bức tượng này lại có thể bảo tồn được giữa hàng vạn học sinh hiếu động này.

Đang nói thì có một nữ sinh cầm sách vở đi từ trong ra.

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Em sinh viên ơi, có thể hỏi em mấy câu không?

Cô bé nữ nhiệt tình nói:

- Được ạ, anh muốn hỏi gì thế?

Mạc Ngôn cười chỉ chỉ vào bức tượng đá nói:

- Anh muốn hỏi tượng đá này tên là gì?

Cô nữ sinh quay đầu nhìn về phía bức tượng đá, vẻ mặt ngẩn ngơ nói:

- Ấy, đây cũng có tượng đá sao?

Mạc Ngôn nói:

- Em không biết à?

Nữ sinh này vẻ mặt có chút mơ hồ nói:

- Cũng không thể nói là không biết... thực ra trong trường có rất nhiều bức tượng đá như vậy, nhưng không để ý là ở đây cũng có.

Mạc Ngôn lại nói:

- Thế em biết trong trường có bao nhiêu bức tượng như thế không?

Nữ sinh lắc đầu nói:

- Cái này em cũng không rõ.

Mạc Ngôn hỏi:

- Em biết tên của chúng không.

Nữ sinh vẫn lắc đầu như trước.

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, lại nói tiếp:

- Bình thường các em có nói chuyện về nó không? Ngoài ra, nhìn niên đại của đá và chạm trổ tinh xảo của nó thuộc phạm trù văn vật học mà chẳng nhẽ trường các em không giới thiệu qua về chúng sao?

Nữ sinh trả lời:

- Mấy bức tượng này hầu như ngày nào cũng nhìn thấy, có lẽ nhìn thấy nhiều quá, nên cũng không để tâm đến, em cũng không nghe thấy ai nói chuyện về nó cả. Còn văn vật gì gì đó, thì nhà trường từ trước đến nay chưa từng nói qua.

Vài phút sau, nữ sinh này cầm sách rời khỏi.

Mạc Ngôn nói:

- Xem ra chúng ta đã tìm được nguyên nhân bức tượng còn nguyên vẹn mà không bị tổn hại gì rồi.

Hắc Miêu gật đầu:

- Đồng thời cũng chứng minh được nơi này nhất định là tồn tại pháp trận, hơn nữa còn trên dưới một trăm năm nay, nó luôn hoạt động chưa từng ngừng lại.

Mười phút trước, cô và Mạc Ngôn còn chưa dám khẳng định 100% là có tồn tại pháp trận, nhưng qua cuộc nói chuyện vừa rồi, họ đã chắc chắn hoàn toàn điều này.

Mạc Ngôn tiến lên trước mấy bước, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên bức tượng đá trước mặt.

Đồng thời một luồng ý thức bản ngã lặng lẽ luồn vào bên trong bức tượng đá.

Nhưng khi tìm kiếm từ ý thức bản ngã, bức tượng này không có điểm gì lạ cả, ngoài vẻ bề ngoài kì quái ra thì hoàn toàn là một khối đá lạnh như băng.

Hắc Miêu cũng linh thức để quan sát.

- Anh có tìm ra manh mối gì không?

Một lát sau, Hắc Miêu nói:

- Trong khi tôi dùng linh thức, nó giống như một bức tượng đá bình thường, không có điểm gì lạ cả.

Mạc Ngôn trả lời:

- Tôi cũng thế.

365. Chương 296-2: Mở Tâm Nhân

Một người một mèo nhận định tượng đá chỗ này là một phần của pháp trận, hoặc là trận kì, hoặc là trận môn. Theo lý thuyết khi lấy ý thức bản ngã và linh thức quan sát, tượng đá nhất định sẽ có một phản ứng nhất định. Nhưng đáng tiếc là việc trong dự tính không hề phát sinh.

Hắc Miêu chớp mắt, chìa móng vuốt ra đặt lên tượng đá, đưa yêu nguyên vào đó.

Cái gọi là yêu nguyên thực ra cũng giống như chân nguyên của tu sĩ, còn chân nguyên là bản tiền hóa tu chân khí của tu sĩ luyện khí. Cũng là tu vi của luyện khí. Hắc Miêu vượt qua tu sĩ luyện khí gà mờ Mạc Ngôn nhiều.

Chính vì hiểu được điều này cho nên Mạc Ngôn cũng mừng rỡ mà giấu dốt, không tự động thử lấy chân khí thăm dò tượng đá.

Nhưng điều đáng tiếc chính là sau khi đạo yêu nguyên này được đưa vào thì lại như ném vào biển rộng, không có kết quả gì như thế.

- Vẫn không có phản ứng gì...

Hắc Miêu uể oải thu móng vuốt về, vẻ mặt không cam lòng.

Mạc Ngôn lại là người đứng ngoài tỉnh táo nói:

- Không có phản ứng gì thực ra là một phản ứng mạnh nhất.

Hắc Miêu đầu tiên ngẩn ra nhưng sau đó cũng lập tức hiểu ý của cậu nói:

- Đúng vậy, bình thường thì một hòn đá làm sao mà có thể chịu được yêu nguyên này của tôi chứ? Bức tượng đá này quả thật có chút kì quái.

Có chút dừng lại nói:

- Đáng tiếc, biết rõ là nó có điểm kì lạ lại không thể tra ra được, thật khiến cho người khác bức mình.

Mạc Ngôn cười nói:

- Địa trận vốn là lấy non nước sông ngòi, khí hậu khác nhau từ phong thủy khác nhau, là hiện hóa sức mạnh to lớn của đất trời, nhất thời không tìm ra được manh mối cũng là chuyện trong dự tính thôi.

Hắc Miêu nói:

- Chẳng nhẽ chúng ta cứ từ bỏ như vậy sao?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Đẳng nào cũng đến trước cửa rồi, há có thể không vào trong xem xét?

- Tôi biết là anh sẽ không từ bỏ nhưng bây giờ anh có nghĩ ra được cách nào không?

Hắc Miêu hỏi.

Cô biết người thanh niên trước mặt này có một bụng mưu kế, thủ đoạn cũng rất nhiều, mà quan trọng nhất là lúc công kích của tu sĩ thần hồn rất mạnh, nhưng vì chuyên tu thần hồn nên thường có thể tự đào bới từ thần thông nào đó từ cơ thể ra, do vậy cô rất kì vọng vào Mạc Ngôn.

Mà Mạc Ngôn cũng không để cô phải thất vọng, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Còn có một biện pháp cuối cùng, nếu như vẫn không tìm ra manh mối gì, chỉ e rằng phải từ bỏ thật...

Thủ đoạn cuối cùng như cậu nói chính là thứ sinh ra đầu tiên khi mở tâm linh, cũng là thần thông hạng nhất cho tới bây giờ, tâm nhãn!

Lấy tâm nhãn để nhìn thế giới, thứ nhìn thấy không phải là biểu tượng của thế giới mà là bản chất hơi thở của thiên nhiên vạn vật.

Tượng đá trước mắt, bất luận là trận kì hay trận môn của pháp trận, chỉ cần pháp trận ở đây vẫn đang vận chuyển thì ắt nó sẽ có mối liên kết nào đó với trung tâm của pháp trận.

Mạc Ngôn xoay người tránh ra vài bước, đứng cách bức tượng khoảng bảy tám mét, rồi lại xoay người dừng lại, mở tâm nhãn.

Tâm nhãn mở ra, vạn vật đất trời trong nháy mắt đều biến thành màu sắc ảo, huyền diệu.

Trong tầm nhìn của tâm nhãn, bức tượng cổ quái kia nhất thời linh động, không còn trầm mặc và trì trệ như vừa rồi nữa.

Nó ngồi ở đó, đôi cánh phía sau từ từ giơ lên tựa hồ như muốn bay lên trời.

Mà đầu của nó không biết đã quay lại từ lúc nào đối diện với Mạc Ngôn.

Đặc biệt là ánh mắt của nó, khi nhìn Mạc Ngôn rõ ràng trong suốt như nước, rồi lại tỏ ra vô cùng mênh mang và mê li.

Đổi lại là người bình thường, sau khi chứng kiến cảnh tượng như này nhất định sẽ nghĩ rằng tượng đá kia như sống lại, rồi lại phát sinh ra linh tính.

Nhưng Mạc Ngôn thì hiểu rằng tượng đá này vẫn là vật chết, sự linh động mà nó phát ra hoàn toàn là do khí cơ mà pháp trận này trao cho nó.

Mạc Ngôn không để ý đến những biểu tượng đó, tiếp tục vận chuyển tâm nhãn, nhìn xuống dưới bức tượng đá.

Ở phần dưới bức đá này có một tầng khí dày mênh mỏng thanh nhẹ như hoa sen.

Mà dưới đáy bông sen ấy lại chỉ có một thân rễ dài xanh biếc cắm xuống lòng đất.

Chiếc rễ này có sức sống mãnh liệt, nếu không nhầm thì đó là mối liên kết giữa tượng đá và pháp trận, chỉ cần đi theo nó để điều tra thì tìm ra trung tâm của pháp trận chỉ còn là vấn đề thời gian.

Theo lí thuyết thì Mạc Ngôn lúc này phải cảm thấy vui sướng mới đúng, nhưng vài giây sau cậu đột nhiên thở dài, không chỉ khép tâm nhãn lại mà mắt thường cũng nhắm chặt.

Hắc Miêu thấy thế không khỏi hoảng sợ.

Sắc mặt Mạc Ngôn lúc này trắng bệch, có vẻ rất mệt mỏi, nhất là hai bên huyệt thái dương, giựt giựt liên hồi tựa như đang đánh trống loạn cả lên.

- Anh làm sao thế?

Hắc Miêu vội la lên:

- Mạc Ngôn, anh không sao chứ?

Mạc Ngôn hít một hơi thật sâu, mở mắt ra trả lời:

- Tôi không sao, tinh thần bị vận chuyển quá độ, nên hơi mất sức thôi.

Hắc Miêu thở phào nhẹ nhõm, lập tức nghi ngờ nói:

- Vừa rồi có phải anh dùng tâm nhãn không?

Mạc Ngôn cười cười đáp:

- Cô nhìn ra rồi à?

Hắc Miêu bĩu môi nói:

- Trong nháy mắt mà tiêu hao nhiều năng lượng như vậy, ngoài tiểu thần thông của tu sĩ thần hồn ra thì còn cái gì vào đây nữa? Còn cái tiểu thần thông để hình thành nhất của tu sĩ thần hồn chính là tâm nhãn, cái này giống với cái đầu bóng loáng của phật môn, thần thông hiện ra đầu tiên chính là thiên nhãn thông.

Mạc Ngôn ban đầu bị trầm mê trong điển tích đạo phật ở thành phố H, cũng không phải cậu muốn đi làm hòa thượng, mà là tu hành trong phật môn và phương pháp hồn tu có điểm giống nhau. Lục thần thông của phật môn bao gồm thiên nhãn thông, thiên nhĩ thông, thiên tâm thông, thiên mệnh thông, thần túc thông, lậu tẫn thông. Mà cái gọi là thiên nhãn thông cơ hồ giống hệt với tâm nhãn của hồn tu, đều là dùng khí để xem xét thế giới. Đương nhiên cũng có điểm khác nhau, thiên nhãn thông của Phật môn có khả năng nhận ra hơi thở như yêu khí, ma khí, khí của quỷ... còn tâm nhãn của Mạc Ngôn thì có thể nhận ra được khí của đất trời, như ngũ hành khí, hai khí âm dương.

Hắc Miêu không hổ là yêu tu đến từ Vân La đạo cung, vừa nghe Mạc Ngôn nói thần hồn chuyển vận quá mức, lập tức đoán ra là cậu dùng tâm nhãn.

- Quy mô pháp trận ở đây thực sự rất rộng, khí cơ xâm nhập sâu xuống lòng đất nhưng thần hồn của tôi không tới được, chỉ có thể xuống được dưới đất bảy tám mét thôi...

Mạc Ngôn cười lắc đầu, thừa nhận.

Hắc Miêu cũng khó tránh khỏi trào phúng Mạc Ngôn, thành khẩn nói:

- Anh như thế là đã rất giỏi rồi... với độ tuổi của anh, có thể luyện thành được tâm nhãn là tốt lắm rồi, nhận thức cũng thiên tư như vậy, nếu đặt ở thời đó chắc chắn sẽ là kiệt xuất.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cảm ơn cô đã khích lệ, thật không dám nghĩ tới lại có thể nghe được lời khen hoa mỹ từ chị.

Vừa mới khen được câu mà đã lên mặt, Hắc Miêu lườm cậu một cái nói:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì? Xem về mặt của anh hình như là có dự liệu trước rồi hả?

Mạc Ngôn tuy rằng không tìm ra đầu mối theo thân rễ ngầm kia được, nhưng lúc này lại cảm thấy rất thoải mái. Cũng không có gì uể oải cả, Hắc Miêu đã ở cùng với cậu không phải ngày một ngày hai, phân nửa là đoán ra được người này đã tìm ra được manh mối gì.

- Chưa có dự định gì cả. Chỉ có một ý tưởng.

Mạc Ngôn lắc đầu nói.

Hắc Miêu lập tức hưng phấn trở lại nsoi:

- Nói nghe xem nào.

Mạc Ngôn không vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, mà miêu tả lại một lần những gì mình nhìn thấy khi dùng tâm nhãn:

- Tuy rằng không thể trực tiếp tìm được đầu mối từ khí cơ kia, nhưng muốn tìm xem nó đi theo hướng nào thì tôi có một cách, trước tiên tìm thấy tất cả 49 bức tượng đá đi đã, sau đó vẽ ra toàn bộ hướng đi của khí cơ thông với trung tâm của pháp trận. như vậy đầu mối của pháp trận tự khắc hiện lên.

Hắc Miêu mắt sáng bừng nói:

- Cách hay.

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải là biện pháp tốt gì, đây là nguyên lý đến ngay cả học sinh tiểu học cũng tìm ra được. Nói chính xác hơn thì đây thực ra chỉ là một biện pháp ngu ngốc mà thôi.

Biện pháp đã tìm được, Hắc Miêu lại lo lắng nói:

- Biện pháp này rất được, nhưng anh cũng biết, pháp trận là một nguyên lý toán học đơn giản có thể giải thích được, đặc biệt là pháp trận có quy mô lớn. Tôi sợ là sau khi xâm nhập xuống dưới lòng đất pháp trận sẽ xuất hiện biến hóa khác.

Mạc Ngôn nói:

- Cô nói rất đúng, muốn dùng cái này để xác định được đầu mối của pháp trận, khả năng thành công lần thứ nhất không lớn, nhưng có sao đâu chứ? Tôi tin biện pháp này mặc dù không thể xác định được vị trí trung tâm nhưng nhất định xác định phạm vi đại khái thì không vấn đề gì. Còn về phần chuyện này thì từ từ tìm hiểu vậy.

- Cũng chỉ có thể thế thôi.

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu hành động đi, 49 bức tượng đá trải rộng khắp sân trường này tốn không ít thời gian đâu.

Đúng như lời Hắc Miêu nói, muốn xem toàn bộ bức tượng đá nhất định là rất tốn thời gian.

Thực ra đến tận tối khuya họ cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ này được.

Không có cách nào khác, những bức tượng đá này có vị trí khác nhau, bức này ở ven đường, bức kia ở trong vườn hoa, đều là những chỗ dễ tìm cả. Còn một số bức tượng đá nằm ở nơi không chỉ hẻo lánh, mà còn không dễ gì quan sát giữa ban ngày ban mặt được. Như bức tượng đá nằm giữa hồ kia, một bức tượng đá không nằm bên ngoài mà nằm trong tòa nhà dạy học chẳng hạn. Thật không hiểu lúc trước khi đặt nó vào đây không biết phải bảo quản nó như thế nào?

366. Chương 297-1: Du Lịch Đêm

Còn có một bức tượng đá khó tìm nhất, nó bị giấu trong một ngọn núi giả, xung quanh là ao, có cá cảnh và đài phun nước, bên cạnh còn có biển cấm đi gần lan can. Gặp những bức tượng đá như vậy Mạc Ngôn và Hắc Miêu chỉ có thể đứng từ xa quan sát, hoặc dùng ý thức bản ngã và linh thức quan sát, mặc dù tâm nhân có thể quan sát khí từ xa, nhưng khí cơ của bức tượng đá lại thấp dưới mặt đất rất nhiều, do đó khoảng cách càng xa thì càng hao tổn sức lực. Trong trường hợp bất đắc dĩ như vậy Mạc Ngôn chỉ có thể quyết định xem xét mấy bức tượng đá này vào ban đêm.

- Muốn xem hết từng bức tượng đá trong vào một ngày chắc chắn là không được. Đừng quên rằng trong hồ Trường còn có một bức tượng đá nữa nhá.

Đi bộ trong trường cả nửa ngày trời, Hắc Miêu cũng có chút mệt mỏi, nói:

- Tôi thấy hơi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Được, chúng ta đi ăn cơm trước, đợi đến tối thì hành động.

Hắc Miêu nói:

- Bao gồm cả bức tượng đá trong hồ Trường kia, còn có 13 bức tượng đá chưa xem qua, xem ra tối nay chúng ta phải che mặt làm đạo tặc U Linh trong sân trường rồi.

Mạc Ngôn thuận miệng nói:

- Dựa theo cách nói của người phương Tây thì số mười ba là điềm xấu, cô đoán xem, đêm nay chúng ta sẽ gặp chuyện gì đây?

Cậu vừa nói xong liền cười, Hắc Miêu hoàn toàn không thèm để ý đến cậu, ngay từ đầu cô luôn là người hiểu cậu, lập tức hướng về phía nhà ăn đi tới.

- Lâu thế rồi mà không nhìn thấy anh, có thu hoạch được gì không?

Đỗ Tiểu Âm vừa ăn cơm vừa ngẩng đầu lên nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn không thể giải thích cho cô sự tồn tại của pháp trận, cười nói:

- Tạm thời thì chưa có thu hoạch gì, nhưng chỉ cần coi chặt mấy tu sĩ trong đây thì nhất định sẽ có thu hoạch.

Đỗ Tiểu Âm buông đôi đũa trong tay nói:

- Cái này tôi chỉ sợ không giúp được anh thôi, người của tôi phần lớn đã trở về rồi. Thực ra dù có không về thì bọn họ cũng có tác dụng gì chứ? Bọn họ đều là người thường, làm sao có thể đối phó với tội phạm, đối phó được với những tu sĩ như anh.

Mạc Ngôn nghĩ nghĩ nói:

- Tôi thấy toàn bộ quân của cô đều rút về rồi cũng tốt.

Đỗ Tiểu Âm kinh ngạc hỏi:

- Là anh bảo tôi cũng rời đi sao?

Mạc Ngôn gật gật đầu nói:

- Vì an toàn của cô, đó là cách tốt nhất. Dù sao cũng không quy định là tổ chuyên án phải ở lại đây buổi tối, sáng mai đến đây là được rồi. Sự tồn tại của những tu sĩ này thực ra cũng không khác tính tình của Hắc Miêu nhiều lắm, thích hoạt động ban ngày và làm chuyện xấu ban đêm, nên luôn luôn lựa chọn buổi tối.

Đỗ Tiểu Âm là một người có li trí, biết đề nghị này của Mạc Ngôn là muốn cho mình an toàn, trầm ngâm một lúc liền gật đầu.

Sau khi ăn cơm xong, cô lập tức gọi hai nam cảnh sát kia đến, lái xe đi ra khỏi trường đại học A.

Ở cửa trường, Giang Hiểu Thiên nhìn chiếc xe gắn biển xanh rời đi, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Nhã.

- Chị Tiêu Nhã, người ở Thất Xử rời đi rồi.

- Tôi vừa nhìn thấy rồi, nhưng bọn họ vẫn còn một người ở lại chính là cố vấn Mạc Ngôn mà sáng nay chúng ta gặp.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Chị Tiêu Nhã, chị thấy sao hẳn không đi.

Tiêu Nhã nói:

- Chị làm sao mà biết được... ý tôi là có phải cậu vẫn đang lo lắng lời nói của Sở Ngọc không?

Giang Hiểu Thiên nhíu mày nói:

- Chẳng qua là em không yên tâm thôi.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Thôi bỏ đi, tối nay mấy giờ chúng ta bắt đầu?

Tiêu Nhã nói:

- Sau 0h đi, khi ấy chúng ta gặp nhau ở hồ Trường.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Hành động đêm nay có ai tham gia nữa không?

Tiêu Nhã nói:

- Tổ trưởng đích thân chỉ dẫn đoàn, thành viên chỉ có cậu và tôi. Trương Tiểu Điền chỉ là người mà chúng ta muốn tìm, không cần phải nhiều người đi thể làm gì.

Giang Hiểu Thiên gật đầu nói:

- Vậy được, tối gặp nhá.

Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã tiến hành kế hoạch điều tra tận gốc đối với đối tượng Trương Tiểu Điền vào tối nay, còn Mạc Ngôn và Hắc Miêu cũng định sau 1 giờ thì đi điều tra xem xét những bức tượng đá này.

Cái gọi là trùng hợp ngẫu nhiên khi bọn họ lựa chọn đối tượng đầu tiên chính là bức tượng đá giữa hồ kia.

Còn ở đây Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã cũng hẹn được chỗ gặp.

0 giờ trôi qua, sân trường dần trở nên yên ắng.

Mạc Ngôn và Hắc Miêu đi ra khỏi tòa nhà làm việc, đi thẳng đến bên hồ.

Hắc Miêu có ưu thế về chủng tộc, căn bản không cần phải che dấu dấu vết của mình, trên đường đi nghênh ngang.

Mạc Ngôn lại mở ý thức bản ngã, cẩn thận không cho người khác biết tung tích của mình. Cho dù là thân phận là cố vấn ở Thất Xử hay là cảnh sát thì đêm hôm khuya khoắt thế này mà một mình lẩn lút trong lúc nửa đêm thế này cũng có chút kì dị.

Gần tới bờ hồ, Mạc Ngôn bỗng nhiên ngừng lại.

Hắc Miêu quay đầu lại nghi ngờ hỏi:

- Dừng lại làm gì thế?

Mạc Ngôn mỉm cười nói:

- Bên hồ có người.

Hắc Miêu lập tức mở linh thức ra, hướng tới phía hồ xem xét, kinh ngạc nói:

- Không chỉ là có người mà còn có hai người quen.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Cô thấy có phải bọn họ đang bí mật hẹn họ không?

Đúng là Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã xuất hiện đúng lúc đó bên cạnh hồ, hai người tựa hồ như vừa mới họp, thấp giọng nói cái gì đó.

Hắc Miêu bĩu môi một cái nói:

- Hai người này vừa nhìn là thấy không hợp bất tợ, sao lại có thể hẹn hò được chứ? Hơn nữa anh nhìn hai người họ mà xem, hình như đang đợi ai đó đến.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô biết xem tướng à?

Hắc Miêu có vẻ đắc ý nói:

- Biết sơ sơ thôi, có muốn hôm nào tôi xem cho không?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Cám ơn cô trước nhá, nhưng không cần đâu.

Hắc Miêu ti hí mắt nhìn về bên hồ nói:

- Nếu vô tình gặp bọn họ, kế hoạch của chúng ta có phải là sẽ có chút thay đổi không?

Bên bờ hồ Trường, Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên hoàn toàn không biết cách hơn 100m ngoài kia có một người và một mèo đang theo dõi mình từ trong bóng tối.

Tối nay không có trăng, gió mặt hồ thổi hiu hiu lạnh.

Người mà Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên chờ vẫn chưa đến, bèn nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ trong tối hôm nay là điều tra tận gốc Trương Tiểu Điền, đối với Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên thì nhiệm vụ như thế này đã làm rất nhiều rồi, coi như là ôn tập bài cũ thôi. Hơn nữa Trương Tiểu Điền dù sao cũng là kẻ bị tình nghi, còn họ là tu sĩ có thực lực cao hơn người thường, nên hai người họ không hề có áp lực gì cả.

Huống hồ, hành động của liên minh hiệp khách từ trước đến nay đều là một tổ gồm ba người, với tổ trưởng có thực lực mạnh nhất, sau đó là Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã. Một vòng tam giác như vậy mặc dù là đối mặt với tu sĩ hay tra khảo tâm trí thì cũng có thể chiến đấu không lùi bước. Cho nên Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên không hề lo lắng cho hành động lần này.

- Tổ trưởng chắc sắp tới rồi.

Tiêu Nhã nhìn đồng hồ.

- Nếu là em thì em nghĩ nhiệm vụ lần này chỉ cần hai chúng ta là được lắm rồi, căn bản là không cần đích thân tổ trưởng xuất trận.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Thôi vậy, từ khi em tham gia vào liên minh hiệp khách, nhiệm vụ như thế này rất nhiều, chưa sai sót bao giờ, em thấy bây giờ để cho chúng ta tự hành động là được rồi.

Tiêu Nhã cười nói:

- Lời này em đi nói với tổ trưởng đi, nói với chị thì có tác dụng gì chứ? Nếu anh ấy đồng ý thì sau đó sẽ báo cáo lên cấp trên, thì em có thể tự dẫn đầu một tổ rồi, không phải dị ứng với tổ trưởng nữa.

Giang Hiểu Thiên bình thường tỏ ra khá cứng nhắc, nhưng trước mặt Tiêu Nhã lại tỏ ra thoải mái, nhún vai nói:

- Em không phải muốn làm tổ trưởng, mà đơn giản chỉ nghĩ rằng muốn gặp người sáng lập ra liên minh hiệp khách... chỉ có chị biết, theo như trình tự của tổ chức, sau khi trải qua cuộc sát hạch cuối cùng mới có tư cách này.

Có chút dừng lại, hần nhìn về phía Tiêu Nhã nói:

- Chị Tiêu Nhã, chị gia nhập vào liên minh hiệp khách sớm hơn em, chẳng nhẽ chị không muốn đi gặp hội trưởng, gặp mặt nghe chỉ bảo à?

Giang Hiểu Thiên ba mươi tuổi vẫn chưa qua khảo sát tâm lý 297, nhưng cũng tham gia vào liên minh hiệp khách 13 năm rồi.

Hậu duệ đạo môn của hần và Sở Ngọc không giống nhau, mười ba năm trước, hần chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường, đặc biệt là thích đọc mấy quyển truyện tranh và siêu nhân, như batman, spider man và hàng loạt những vị anh hùng khác. Còn bây giờ trong các loại anh hùng mà hần thích nhất chính là batman chứa đầy khí hắc ám.

Nhưng hần cũng biết, truyện tranh dù sao cũng chỉ là truyện tranh, trong hiện thực không thể nào tồn tại những loại siêu nhân như thế được.

Cho nên cho dù là hần si mê yêu thích những thể loại đấy nhưng chưa bao giờ tham vọng sẽ trở thành một trong những nhân vật đó.

Thế nhưng trên thế gian không có gì là tuyệt đối, khi trên đường đi học về, hần bị mấy tên du côn chặn lại đòi xin tiền, một anh hùng chính nghĩa đã xuất hiện.

Vị anh hùng này nhẹ nhàng đánh bật mấy tên du côn, mà thủ đoạn của anh ta ít nhất cũng nằm trong phạm trù siêu việt đối với người bình thường như Giang Hiểu Thiên.

Còn vị anh hùng này chính là tổ trưởng hiện tại.

367. Chương 297-2: Tra Khảo Tâm Trí

Chuyện tiếp theo không cần phải nói nhiều, từ ngây ngô trở thành một anh hùng cấp 3 Giang Hiểu Thiên, cứ như vậy dần dần bước vào cánh cửa của liên minh hiệp khách.

Đương nhiên, quá trình này không phải đơn giản, mà phải trải qua rất nhiều lần kiểm tra đánh giá.

Trên thực tế, cho đến bây giờ, kiểm tra đánh giá đó vẫn tiếp tục. Đối với Giang Hiểu Thiên mặc dù hẳn muốn gia nhập hoàn toàn vào liên minh hiệp khách nhưng chỉ có thể bước một chân vào đó, vẫn còn một chân nữa vẫn đứng bên ngoài cửa.

- Chị đương nhiên cũng muốn sớm nhìn thấy hội trưởng rồi, nhưng em cũng không phải không biết, đối với chị thì hội trưởng chính là thần tượng lớn nhất đời chị.

Thấy Giang Hiểu Thiên nhắc tới hội trưởng của liên minh hiệp khách, ánh mắt Tiêu Nhã không khỏi tỏa sáng, người ba mươi tuổi mà như nữ sinh hai mươi theo đuổi thần tượng của mình, nói:

- Chị cũng có chút mâu thuẫn, trong đầu chị hội trưởng nhất định là một nam nhân hoàn mỹ không tỳ vết. Chị sợ sau khi một ngày nào đó được gặp người đấy, thì phát hiện ra ông ta là một tên hói đầu, bụng phệ.

Giang Hiểu Thiên không khỏi bật cười:

- Tuổi của hội trưởng thì em không dám khẳng định, nhưng người đấy tuyệt đối không có hình tượng như chị nghĩ đâu. Em nghe tổ trưởng nói, hội trưởng là tu sĩ đạt cảnh giới đại thành, có hơi thở cô đọng nhất, một tu sĩ như vậy, cho dù là có vẻ ngoài không đẹp mắt thì khí chất cũng vượt xa người bình thường, làm gì mà không chịu nổi so với tướng tượng của chị chứ?

Tiêu Nhã cười nói:

- Em nói cũng có lí, nhưng về tuổi thọ của hội trưởng, thực ra chị cũng biết một chút, chỉ từng nghe tổ trưởng nói qua tuổi của hội trưởng tương đương với tuổi của anh ấy, khoảng 40 tuổi.

Giang Hiểu Thiên không khỏi sợ hãi, than:

- 40 tuổi đã nhập thất cảnh đại thành rồi? hội trưởng thật đúng là siêu nhân, thực hy vọng là có thể thông qua cuộc sát hạch cuối cùng, sớm nhìn thấy hội trưởng.

Lúc trước đã nhắc đến, sau khi Giang Hiểu Thiên gia nhập vào liên minh hiệp khách, thì các cuộc kiểm tra đánh giá của cậu vẫn còn tiếp tục.

Nếu hẳn không thể chứng minh mình có đủ thực lực để lãnh đạo một tổ, thì không thể chứng minh hẳn đủ trung thành với liên minh hiệp khách, như vậy hẳn mãi mãi chỉ là một tổ viên mà thôi. Còn trong liên minh hiệp khách, chỉ có sau khi trở thành tổ trưởng, mới có thể nhìn thấy người sáng lập kiêm hội trưởng của liên minh hiệp khách mà thôi.

Về vị hội trưởng thần bí này, Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên cũng không thể không chấp nhận.

Từ khi bắt đầu gia nhập liên minh hiệp khách bọn họ đã được cho biết, tổ chức mà mình gia nhập là một tổ chức hoạt động bí mật, lại là một tổ chức tràn đầy năng lượng. Tổ chức này từ ngày được thành lập thì đã là đối thủ và đối tượng cạnh tranh của cơ quan bạo lực quốc gia. Cho nên hoạt động của tổ chức hoàn toàn bảo mật, thậm chí là thần bí là điều dĩ nhiên.

Nhất là sau khi thành lập cục an ninh, trình tự hoạt động của liên minh hiệp khách cũng theo đó mà càng chặt chẽ hơn. Theo như cách nhìn nhận của Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã thì đây là biện pháp tự bảo vệ mình, không có gì đáng trách cả.

Trong khi Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên nói chuyện phiếm, Hắc Miêu và Mạc Ngôn núp sau bụi cây trong bóng tối cũng nghe và thấy thú vị, cái miệng cũng không ngừng hoạt động.

- 40 tuổi nhập thất cảnh đại thành mà cũng dám xưng là rồng trong thiên hạ?

Hắc Miêu bĩu môi nói:

- Thực sự là quá tự hào rồi, nhớ ngày trước Vân La đạo cung thì 30 tuổi mà chưa thể nhập thất cảnh đại thành đều trở thành đối tượng bị trục xuất.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Vậy giống như tôi ý, khi đó Vân La đạo cung thuộc tầng lớp thứ mấy.

Hắc Miêu trầm mặc mãi mới không cam lòng trả lời :

- Nếu anh sinh ra sớm mấy nghìn năm, thì rất nhiều trưởng giáo hội sẽ khóc lóc cầu xin anh làm đệ tử của hội, nói cách khác, là chờ sau khi hắc thoái vị thì anh chính là trưởng giáo tiếp theo.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Anh có ý gì?

Hắc Miêu tuy rằng kiêu ngạo nhưng lại không thích dối trá, Mạc Ngôn chưa đến 30 tuổi, hơn nữa còn là tu sĩ thần hồn tu ý thức bản ngã, tư chất như vậy nếu đặt ở mấy nghìn năm trước có thể nói là nghịch thiên. Theo như lời của Hắc Miêu thì nếu Mạc Ngôn sinh sớm hơn mấy nghìn năm thì trưởng giáo của Vân La đạo cung nhất định sẽ khóc lóc muốn thu nạp cậu làm đệ tử của mình. Trong Vân La đạo cung lúc bấy giờ, đệ tử có thể nhập thất cảnh đại thành trước 30 tuổi mới có thể là đệ tử được trở thành là người kế thừa, chỉ có đạt được cấp độ này mới có tư cách tiến vào Vân La đạo cung chân chính để hấp thu được linh khí dồi dào ngoài thế giới để tự luyện cho bản thân...chỉ có như thế mới có hi vọng đạp Phá Thiên quan, trở thành tu sĩ chân chính.

Nhưng cho dù là như vậy thì người cuối cùng cũng là người chiến thắng trong hàng trăm người.

Mà trước 50 tuổi trở thành người như vậy được, càng là thiên tài trong thiên tài. Sau này không phải là người lớn tuổi nữa mà là người quyết định mọi việc trong cơ cấu đạo cung.

Bởi vậy có thể thấy được, con đường khổ nạn không phải là câu nói khoác.

Tóm lại, trên đời này chỉ có một Tả Đạo Nhân, không cần linh khí trời đất mà có thể đạp cửa Phá Thiên có thể khiến người khác tức giận. Sau đó mới có Mạc Ngôn, đứng trên một đôi cánh xa xa, nhẹ nhàng đứng trên bảng danh sách đầu tiên của thiên tài trong thiên hạ.

Hắc Miêu cũng biết Mạc Ngôn là người kế truyền, nên trong mắt cô, tư chất của Mạc Ngôn cũng có thể nói là nghịch thiên, cho dù là trong lòng cô không tình nguyện nhưng cũng không thể không thừa nhận.

Mạc Ngôn cũng biết mình biết ta, biết bản thân mình có tư chất tuyệt vời nhưng tuyệt đối không tự xưng mình là nghịch thiên gì đó.

Theo cậu chẳng qua là cậu đang thừa hưởng từ sự phụ của mình mà thôi.

Cho nên đối với việc Hắc Miêu không cam tâm tình nguyện khen cậu, cậu chỉ mỉm cười.

Cậu không nói gì cả, Hắc Miêu cũng tự để cho chủ đề này lắng xuống, tập trung chú ý đến liên minh hiệp khách, nói:

- Anh có nghe qua liên minh hiệp khách chưa?

Mạc Ngôn lắc đầu:

- Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tổ chức này, đáng tiếc là thời gian quá muộn rồi, nếu không có thể liên hệ cho Sở Chấn Đường, hỏi xem ông ấy có biết không...

Hắc Miêu nói:

- Có thể Đỗ Khuyết sẽ biết, anh ta là người từng trải, thông tin có thể nắm rõ hơn Sở Chấn Đường.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Có khả năng, ngày mai chúng ta thử gọi hỏi xem sao.

Hắc Miêu lại nói:

- Trước mắt hai chúng ta là người biết chuyện này, có nên bắt hai người họ lại không?

Mạc Ngôn nói:

- Những lời vừa nãy bọn họ nói với nhau chẳng nhẽ cô không nghe thấy sao? Hai người này cùng lắm cũng chỉ là con tốt, bắt bọn họ lại thì được gì chứ? Còn cái tổ trưởng mà bọn họ nhắc tới có thể biết nhiều hơn một chút.

Hắc Miêu nói tiếp:

- Vậy chờ thêm một lát nữa, đến lúc đó vây lưới bắt hết bọn chúng.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chúng ta còn chưa biết mục đích của bọn họ, cứ chờ để xem thôi.

- Cũng đúng, kịch hay còn chưa xem hết mà...

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái gì mà liên minh hiệp khách nghe ra thì cũng khá là chính nghĩa đấy chứ.

Mạc Ngôn cười nói:

- Cái tên không nói lên tất cả, hơn nữa, hiện tại không phải vài nghìn năm trước cũng có tổ chức như thế này sao, sự tồn tại của liên minh hiệp khách giờ đã không còn đất dung thân nữa rồi.

Hắc Miêu lang thang trong nhân gian đã vài chục năm rồi, với thời đại phát triển khoa học kỹ thuật như hiện nay cũng biết:

- Hiệp sĩ dùng võ là phạm luật sao?

Mạc Ngôn trả lời:

- Đại khái là như thế... tồn tại loại hiệp khách như thế này, cho dù là bản thân tràn ngập năng lượng thì cũng chỉ là bông hoa ác trong cái xã hội này thôi.

Hắc Miêu bĩu môi nói:

- Đừng quên anh cũng là một tu sĩ, đối với xã hội này mà nói, sự tồn tại của nó còn khiến người ta chán ghét hơn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Đạt tới cảnh giới như chúng ta, cô thấy sự tồn tại của chúng ta có hại cho xã hội này sao?

Hắc Miêu nghĩ nghĩ một hồi lại nói:

- Đạt đến cảnh giới như chúng ta, ý niệm duy nhất trong đầu chúng ta là bước lên một tầm cao mới, không cần bắt thứ gì trên thế giới này nữa, đương nhiên là không có hại... nhưng anh có nghĩ tới việc, nếu như dưới thành phố Uyển Lăng này có giấu những linh vật có lợi cho anh, hơn nữa nhất định phải hủy diệt một nửa thành phố mới có được nó, anh sẽ làm như thế nào không?

Ví dụ này của Hắc Miêu không chỉ xảo quyệt mà còn sắc bén.

Đối với tu sĩ như Mạc Ngôn và Hắc Miêu mà nói, sau khi đạt Phá Thiên môn xong, thì trường sinh hư vô chính là thứ mà họ theo đuổi. Theo như lý thuyết phạm là ngăn cản con đường của họ, bất luận là người hay vật đều thuộc vào đối tượng cần hủy diệt. Về điểm này đối với yêu tu mấy nghìn năm như Hắc Miêu mà nói, đáp án cơ hồ là khẳng định. Dù sao thế giới này cũng không phải là thế giới mà cô quen thuộc, mọi người ở đây càng không có chút quan hệ nào tới cô. Nhưng đối với Mạc Ngôn người sinh ra lớn lên ở đây thì khác, cậu có thể làm được điều này không?

Trên thực tế, câu hỏi mà Hắc Miêu vừa đưa ra, là khảo sát tâm lý đối với Mạc Ngôn.

368. Chương 298-1: Thầy Giáo Ưông

Đáp án của Mạc Ngôn nếu như là có, vậy nghĩa là tương lai cậu sẽ bước lên con đường vô tình.

Còn nếu là không, thì tương lai của cậu tương đương với việc không có tương lai.

Hắc Miêu rất tò mò về câu trả lời của Mạc Ngôn.

Sau khi Mạc Ngôn nghe câu hỏi, lại mỉm cười nói:

- Vấn đề này của cô thực ra tôi đã sớm nghĩ đến rồi, đáp án của tôi chính là “tùy tâm”.

Sau khi Hắc Miêu nghe đáp án, không khỏi thán một câu:

- Không hổ là tu sĩ thần hồn, , rõ ràng là sáng suốt hơn người luyện khí như chúng tôi.

Mạc Ngôn ngăn ra nói:

- Lời này của cô là có ý gì?

Hắc Miêu tiếp tục thở dài nói:

- Câu hỏi vừa rồi tôi đưa ra, chính là nói vấn đề của bản thân mình, tựa hồ như chỉ có hai đáp án. Có thể nói là có hoặc không, nhưng trên thực tế, dù là nói có hay không, thì đều là sai lầm. Trong Vân La đạo cung, đâu chính là một câu hỏi khảo sát tâm lí. Mỗi khi có tu sĩ đáp Phá Thiên môn, đều trải qua khảo tra như vậy, lúc trước tôi cũng từng trải qua.

Mạc Ngôn lập tức đầy hứng thú, nhìn thoáng qua hai người bên hồ, tựa như không động tĩnh gì giống như trước, liền hỏi:

- Cô từng trải qua rồi sao?

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Trước đây trưởng giáo từng hỏi tôi những vấn đề tương tự như thế, chẳng qua là đổi thành phố Uyển Lăng thành Vân La đạo cung mà thôi, mà tôi thì đưa ra đáp án là “không”... sau khi trưởng giáo nghe thấy vậy liền thở dài, không nói gì quay người bỏ đi.

Mạc Ngôn cau mày nói:

- Chẳng lẽ ông ấy cho rằng tâm của cô không kiên định sao?

Hắc Miêu lắc đầu nói:

- Không phải tôi vừa nói rồi sao, câu hỏi này thực chất là khảo sát tâm lí, bất luận anh nói là có hay không, cũng không phải là đáp án chính xác.

Mạc Ngôn lập tức hiểu được, liền gật đầu nói:

- Đúng là như thế... với việc tưởng tượng để đưa ra đáp án thì căn bản là trở ngại tâm lí đối với tu sĩ.

Hắc Miêu đồng ý gật đầu nói:

- Đúng thế, rõ ràng không xảy ra sự việc, lại tưởng tượng ra một đáp án chính xác là chuyện bình thường đối với người thường, nhưng đối với tu sĩ cần sự thật mà nói thì là một trở ngại tâm lí. Cho nên, loại khảo sát tâm lí nào thực ra không có đáp án, chỉ có điều kiện tiên quyết, cũng chính là “tùy tâm” mà anh vừa nói. Có điều kiện tiên quyết này, thì có hay không không quan trọng, không có điều kiện tiên quyết, bất luận là làm gì cũng đều phạm sai.

Bên hồ, Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã không có động tĩnh gì, một mèo một người rảnh rỗi nói chuyện, bắt đầu thảo luận về khảo sát tâm lí.

Bây giờ Mạc Ngôn cũng không biết cần bao thời gian nữa mới đến lượt mình được trải nghiệm cuộc khảo sát tâm lí này.

Hơn nữa, so với cuộc khảo sát sắp gặp trong tương lai, việc hủy diệt một nửa thành phố chỉ là chuyện nhỏ.

Việc này để sau hẵng nói, tạm thời không đề cập tới.

Bên hồ Trường, người mà Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã đợi rốt cuộc cũng đã tới.

Một người đàn ông khoảng 40 tuổi từ từ tiến đến theo con đường mòn bên hồ.

- Chờ sốt ruột rồi chứ?

Người này có dáng rất cao, tướng mạo nho nhã, sau khi nhìn thấy Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên mỉm cười nói.

- Tổ trưởng, tôi với chị Tiêu Nhã cũng vừa tới chưa lâu...

Giang Hiểu Thiên nhìn thấy người này có vẻ rất cung kính.

Người này không chỉ là tổ trưởng của hắc mà còn là người dẫn dắt hắc, Giang Hiểu Thiên luôn luôn tỏ ra kính sợ hắc.

- Cứ gọi tôi là thầy giáo Ương đi, như vậy nghe thân thiết hơn đấy.

Người đàn ông kia cười.

Trong cuộc sống hiện thực, ông ta là một giảng viên đại học, làm việc ở đại học A hơn mười năm, không phải giống như Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã, vì làm nhiệm vụ mới đến đây hai năm trước, thân phận cũng là giả tạo.

- Thời gian cũng được rồi, chúng ta đi thôi.

Thầy giáo Ương nói:

- Nhiệm vụ như thế này không phải là lần đầu tiên mọi người thực hiện, trình tự cũng như nhiệm vụ tôi cũng không nói nhiều, tóm lại là mọi người cẩn thận một chút.

Nói xong, ông ta quay người đi vào kí túc xá công nhân viên chức bên phía Nam trường.

Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã liếc nhìn nhau, lập tức đi theo.

Phía sau ba người, Mạc Ngôn chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, nhẹ giọng nói:

- Tôi đại khái đoán ra được bọn họ muốn làm gì rồi.

Hắc Miêu đi ra theo phía sau hỏi:

- Là làm gì?

Mạc Ngôn trả lời:

- Hướng bọn họ đi tới là kí túc xá công nhân viên chức...

Hắc Miêu lập tức hiểu được:

- Bọn họ là muốn đi tìm Trương Tiểu Điền sao?

Mạc Ngôn gật đầu:

- Đoán không nhầm thì là như vậy, hơn nữa điều bộ này bọn họ hắc là đi tìm phiền phức rồi... haha, tôi còn tưởng rằng bọn họ cùng phe với Trương Tiểu Điền cơ.

Mắt Hắc Miêu lóe sáng, nói:

- Chúng ta cũng nhanh qua đây đi, không chỉ để xem màn kịch hay, biết đâu còn bắt được hết bọn họ.

Mạc Ngôn nói:

- Cứ xem thế nào đã... dù sao thì bây giờ chúng ta còn không biết bọn họ có tất cả bao nhiêu người, biết ngoài họ ra còn có bên thứ ba nào nữa không, thậm chí là bên thứ tư? Đừng quên, những nạn nhân đã chết khi đó phần lớn là người nước ngoài, tối nay sau khi chứng kiến liên minh hiệp khách bỗng nhiên nhảy ra, tôi nghi ngờ trong trường đại học A còn có tổ chức đến từ nước ngoài nào đó nữa.

Dưới bóng đêm, Hắc Miêu tỏ ra có vẻ yêu dị nói:

- Nghe anh nói như thế, sự tình trở nên càng ngày càng thú vị, hơn so với tôi tưởng nhiều.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Thêm 49 bức tượng đá kia nữa, sự việc quả thật là càng ngày càng thú vị...cô nói xem, mục đích bọn họ đến đại học A có liên quan gì đến trận pháp không?

- Có thể có, có thể không...

Hắc Miêu nói:

- Nhưng theo trực giác của tôi, thì tôi nghiêng về bên có liên quan.

Mạc Ngôn cũng gật đầu nói:

- Tôi cũng cho rằng như thế, nhưng chân tướng của sự việc rốt cuộc là như thế nào còn phải điều tra tiếp.

- Vậy còn chờ gì nữa.

Hắc Miêu nhìn thấy đám người kia đi xa nói:

- Bắt lấy cái đuôi của bọn họ thôi, không chừng chân tướng tự lộ ra thôi.

Ba người kia không hành động cùng nhau, mà tiến về phía trước theo đội hình tam giác.

Dẫn đầu là thầy giáo Ưông, cũng là người duy nhất không cố ý giấu thân phận. Còn Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã lại một người bên trái một người bên phải đi theo ông ta, đồng thời giấu thân mình trong bóng đêm.

Cách kí túc xá này khoảng 200m thì có một rừng cây, diện tích không lớn lắm, cũng chỉ có hai mẫu. Nhưng những cây này trồng lâu rồi, thân cao lớn, cành lá sum xuê, là một nơi rất u tịch.

Trước khi đi vào rừng cây, thầy giáo Ưông dừng lại, giơ tay phải lên.

Phía sau Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã nhìn thấy thế không ai tiếp tục đi lên phía trước nữa, mà theo các hướng khác nhau tiến vào rừng cây.

Thầy giáo Ưông thoáng nhìn về phía sau sau đó tiếp tục bước đi.

Một lát sau ông ta tiến vào kí túc xá.

Trương Tiểu Điền cũng không ở trong kí túc xá, là người dọn vệ sinh căn phòng ở tầng trệt trong kí túc xá này mới là nơi hắn ở.

Thầy giáo Ưông nhìn thấy căn phòng thứ hai bên trái, mắt hiện lên một tia sáng nhạt, nơi đó chính là phòng của Trương Tiểu Điền.

Lúc đó, khoảng cách đến phòng Trương Tiểu Điền còn khoảng 15m nữa, gần thì không gần, xa cũng chẳng phải xa.

Nhẹ nhàng hít một hơi, trong bàn tay phải của ông ta hiện ra một cục đá tròn xoe.

Lập tức ông ta vận chuyển hơi thở trong cơ thể, bao trùm lấy viên đá rồi ném cục đá đi.

Sau khi cục đá bị bao trùm bởi luồng khí, không biến đổi nhanh mà ngược lại với tốc độ rất chậm, ước chừng còn chậm hơn 1/3 so với bình thường.

Mục tiêu của cục đá chính là cửa sổ kí túc xá của Trương Tiểu Điền.

Theo bình thường khi viên đá đập vào cánh cửa thủy tinh nhất định sẽ phát ra âm thanh, nhưng thực tế thì không phải như vậy, lực của cục đá này rất kì quái, khi đục qua lớp kính thủy tinh này cơ hồ như không phát ra âm thanh gì cả, chỉ lưu lại một lỗ tròn nhỏ.

Chiêu này chính là chiêu đo đường trước khi hành động của giang hồ.

Sau khi thầy giáo Ưông ném viên đá ra, lại không hề tàng hình, cũng không hề tránh đi, mà hai tay bắt ra sau, bình tĩnh đứng ở đó.

Chiêu dò đường trước khi hành động này thoát nhìn thì vô cùng bình thường, nhưng thực ra cũng rất có ý nghĩa.

Nếu trong phòng là người bình thường, trong khi ngủ khó mà phát hiện ra động tĩnh nhỏ này, chỉ có tu sĩ tại thính mới có phản ứng. Quan trọng nhất là lực của cục đá kia và lỗ nhỏ nó tạo ra chỉ có tu sĩ mới nhìn thấy được.

Nói đơn giản thì chiêu dò đường trước khi hành động này đặc biệt nhằm vào tu sĩ.

Với phép thử này, nếu Trương Tiểu Điền đúng là tu sĩ thật dù cho có biết đây là phép thử, thì trước tiên cũng bước ra xem thế nào, chứ không lựa chọn tiếp tục ẩn nấp.

Nguyên nhân rất đơn giản, người khác nếu lấy tu sĩ ra làm phép thử, thì đã cho thấy bản thân mình ít nhiều cũng đã vào tầm ngắm của đối phương, dưới tính huống như vậy, tiếp tục trốn tránh cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Bởi lẽ từ nay về sau mình ngoài sáng, địch trong tối, đối phương có thể ở một nơi bí mật nào đó quan sát mình, mà chính mình từ nay về sau sẽ mất đi thể chủ động.

Cho nên khi Trương Tiểu Điền đang nằm trên giường mà nhìn thấy từ ngoài một cục đá chui vào từ cửa kính, nét mặt chợt kinh sợ, hoài nghi lập tức nhảy dựng lên, nhào tới phía trước cửa.

Tối nay không có trăng, nhưng với thị lực của Trương Tiểu Điền rất nhanh có thể phát hiện ra thầy giáo Ưông đang mỉm cười với mình.

Sắc mặt Trương Tiểu Điền nhất thời trùng xuống.

Quả nhiên là tu sĩ, thầy giáo Ưông đứng ngoài cửa sổ mỉm cười, nhẹ nhàng xuất một chiêu với Trương Tiểu Điền, rồi sau đó quay người bước đi. Nơi này dù sao cũng là nơi sinh hoạt, thăm dò cũng được, tiếp cận cũng được, nhưng cũng không phải nơi thích hợp để khiến cho người bình thường chú ý. Khu rừng nhỏ vừa rồi băng qua mới là nơi mà ông chuẩn bị gặp Trương Tiểu Điền.

Sau cửa sổ, sắc mặt Trương Tiểu Điền rất khó coi.

Nhưng hắn cũng không hề do dự gì, cùng lúc thầy giáo Ưông quay người, hắn cũng đẩy cửa ra nhẹ nhàng đi ra.

369. Chương 298-2: Dò Xét Trong Đêm

Đối với Trương Tiểu Điền thì hiện tại chỉ có hai sự lựa chọn.

Một là dọn đồ đạc lập tức rời khỏi đại học A, đây gọi là kế chuồn là tượng sách, mặc kệ đối phương là ai, có mục đích gì thì đây cũng là sự lựa chọn an toàn nhất.

Thứ hai chính là đi theo để làm rõ ý đồ và mục đích của đối phương, như vậy sẽ rất nguy hiểm, nhưng lại là lựa chọn tất yếu để hoàn thành nhiệm vụ.

Tu sĩ là một quần thể kiêu ngạo hơn nhiều so với người bình thường, do đó Trương Tiểu Điền không hề do dự khi chọn con đường thứ hai.

Thầy giáo Ưông phía trước cũng không hề đi nhanh, sắc mặt Trương Tiểu Điền không thay đổi đi theo phía sau.

Hắn sợ dĩ lựa chọn con đường thứ hai không chỉ bởi sự kiêu ngạo của tu sĩ, tự tin vào thực lực và yêu cầu của nhiệm vụ mà còn biết trong trường này không phải chỉ có mình là tu sĩ, hai bên đối mặt nhau chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Hoặc là vì hắn chủ động tìm đối phương, điểm khác biệt chính là đây, vậy đương nhiên là hắn nắm quyền chủ động.

Một lát sau thầy giáo Ưông đi vào khu rừng nhỏ kia.

Trương Tiểu Điền đứng trước khu rừng hơi do dự rồi cũng đi vào.

- Là người giết Hồ An.

Sau khi thầy giáo Uông đứng lại, không nói những lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào vấn đề.

Nét mặt Trương Tiểu Điền không hề thay đổi nói:

- Trước khi trả lời câu hỏi của ông, ông nên tự giới thiệu mới đúng chứ?

Thầy giáo Uông cười cười nói:

- Mọi người đều biết, chẳng nhẽ cậu không biết thân phận của tôi?

Trương Tiểu Điền nói:

- Tôi chỉ biết bên ngoài, còn con người thật của ông, tôi không biết.

Thầy giáo Uông cười nói:

- Chúng ta từ trước đến giờ đều xuất hiện đơn lẻ, cậu không cần phải hiểu tôi.

Trương Tiểu Điền gật đầu nói:

- Điều này cũng đúng, nhưng tôi không thích giọng điệu của ông, hùng hổ dọa người. Mọi người đều là tu sĩ, luận về tu vị, ông cũng chưa chắc đã hơn tôi, chẳng qua là có cách nhìn nhận khác nhau thôi. Nhưng tôi cũng không phải là người không, nếu dám đến thành phố A, giao du với kẻ xấu, đương nhiên cũng chuẩn bị bài lật cho mình. Cho nên, ông thu lại cái kiểu hùng hổ dọa người kia vào đi.

Thầy giáo Uông không hổ là thầy giáo, dáng điệu vẫn rất tốt nói:

- Vậy cậu nghĩ tôi nên đối đãi cậu với thái độ như thế nào?

Trương Tiểu Điền lạnh lùng nói:

- Tôi có thể trả lời câu hỏi của ông, nhưng sau khi tôi trả lời xong, ông cũng phải trả lời câu hỏi của tôi, nếu hai bên đều hài lòng với đáp của đối phương, vậy chúng ta tiếp tục thực hiện cách này.

- Lấy đáp án đổi đáp án à?

Thầy giáo Uông nói:

- Như vậy xem ra là một cuộc giao dịch công bằng... nhưng làm sao có thể chứng minh câu trả lời câu đưa ra đều là sự thực.

Trương Tiểu Điền cười lạnh nói:

- Tôi không cam đoan gì cả, hơn nữa cũng không cần phải bảo đảm, chỉ cần tôi cảm thấy áp án của ông có phần không đúng sẽ lập tức dừng cuộc giao dịch này lại.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Vì công bằng, tôi thậm trí còn có thể trả lời cho ông trước một việc. sau đó muốn tiếp tục hay không tùy ông quyết định.

Thầy giáo Uông gật đầu nói:

- Được, vậy trả lời câu hỏi của tôi trước đi, Hồ An là do cậu giết có phải không?

Trương Tiểu Điền trả lời dứt khoát:

- Đúng, là do tôi giết.

Thầy giáo Uông sớm đoán trước dc đáp án này gật đầu nói:

- Đến phiên cậu hỏi.

Trương Tiểu Điền thoáng trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Những người tự sát và chết ngoài ý muốn trước Hồ An kia có phải do ông làm hay không?

Thầy giáo Uông nghe thấy vậy không khỏi nhú mào.

Sắc mặt Trương Tiểu Điền trầm xuống nói:

- Sao, không muốn trả lời à?

Thầy giáo Uông lắc đầu nói:

- Không phải là tôi không muốn trả lời, mà là câu hỏi này của cậu giống với câu mà tôi đang định hỏi.

Trương Tiểu Điền nghe xong lời này, nhất thời kinh ngạc nói:

- Nói như vậy cũng không phải là do các ông giết.

Thầy giáo Uông chăm chú nhìn ánh mắt của Trương Tiểu Điền, thấy sự kinh ngạc trên mặt hắn không giống giả bộ, mới chậm rãi lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không phải rồi.

Trương Tiểu Điền không khỏi nhú chặt hai hàng lông mày, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ còn có kẻ thứ ba?

Cùng một câu hỏi, đối với thầy giáo Uông, tin tức của ông còn nhiều hơn Trương Tiểu Điền, bởi vậy ông không định tiếp tục với vấn đề này nói:

- Bây giờ, tôi hỏi cậu một câu.

Trương Tiểu Điền bình tĩnh trở lại gật đầu nói:

- Câu hỏi vừa rồi đã có đáp án, ông có thể hỏi câu hỏi tiếp theo.

Thầy giáo Uông nói:

- Nói cho tôi biết cậu đến đại học A có mục đích gì?

Trương Tiểu Điền kinh ngạc nói:

- Câu hỏi này cần trả lời sao?

Thầy giáo Uông nói:

- Tôi chỉ muốn xác nhận một chút thôi.

Trương Tiểu Điền nhún vai nói:

- Còn có thể là vì cái gì? Đương nhiên là vì truyền thuyết kia rồi.

Cho dù là hắn không nói ra cái truyền thuyết kia là gì thì thầy giáo Uông cũng xác định được mục đích của người này hoàn toàn giống của liên minh hiệp khách.

Sau đó đến lượt Trương Tiểu Điền hỏi.

- Mặc dù sắp xếp thứ tự trước sau, nhưng dù sao cũng đã đứng ở đây, vì vậy câu hỏi của tôi là, chúng ta có thể hợp tác không?

Trương Tiểu Điền thử hỏi, đối với hắn, câu hỏi này không chỉ là để thăm dò xem đối phương có khả năng muốn hợp tác hay không, mà còn dò xem thái độ của đối phương đối với mình. Nếu như đồng ý hợp tác, tất nhiên mọi người đều vui vẻ còn ngược lại thì hắn cần phải chuẩn bị để đối phó rồi.

Mọi người đều có mục đích giống nhau lại không muốn hợp tác, từ điều này có thể sẽ dẫn đến sự cạnh tranh đối kháng với nhau.

Còn đối với tu sĩ mà nói cái gọi là cạnh tranh thường có ý nghĩa là một sống một chết.

- Hợp tác?

Thầy giáo Uông không khỏi ngăn người.

Phản ứng đầu tiên của ông chính là cự tuyệt đối phương, nhưng lập tức tỉnh ngộ lại, câu hỏi này còn bao hàm một ý khác nữa.

Ông cười như không cười nhìn Trương Tiểu Điền, nói:

- Nếu tôi không đồng ý hợp tác, thì có phải cậu muốn trở mặt với tôi hay không?

Trương Tiểu Điền cười lạnh nói:

- Ông cảm thấy thế nào?

Thầy giáo Uông nói:

- Quan điểm của chúng ta không giống nhau, thứ ta theo đuổi cũng không giống nhau, cho nên tôi có thể nói chắc chắn với cậu rằng, hợp tác là điều không thể, nhưng trước khi động thủ, tôi có một đề nghị...

Trương Tiểu Điền nói:

- Nói nghe xem nào.

Đề nghị của thầy giáo Uông rất đơn giản, đó là trước khi động thủ, mọi người phải lần lượt hỏi nhau năm câu hỏi. Dùng lời của ông nói thì là cuối cùng không cần biết ai thắng ai thua, cũng phải đảm bảo rằng đối phương không mất công một chuyến. Nghe thì có vẻ như là một lời đề nghị, nhưng thực ra là sự tự tin mãnh liệt vào thực lực của mình.

Có lẽ quan điểm không giống nhau, hoặc là do nguyên nhân nào khác, tóm lại là ông ta từ chối lời đề nghị hợp tác của Trương Tiểu Điền.

Xem ra, hai bên đối chọi là việc không thể tránh né.

Nhưng thực ra, lời đề nghị này của ông ta cũng có chút ngây thơ với dáng vẻ thư sinh.

Trương Tiểu Điền sau khi nghe thấy lời đề nghị này nhin không được liền cười nói:

- Nghe ý của ông cứ như là cầm chắc chiến thắng trong tay rồi vậy.

Thầy giáo Uông lạnh nhạt nói:

- Tôi luôn tin tưởng vào bản thân mình, sao nào, cậu không dám chấp nhận đề nghị của tôi à?

Trương Tiểu Điền cười nói:

- Về tuổi, ông nhiều tuổi hơn tôi, nhưng luận về giang hồ thì tôi hơn ông, phép khích tướng như vậy đừng có áp dụng với tôi. Thậm chí cái gọi là chiếm ưu thế về tự tin, theo tôi thấy đổi lại thì hợp hơn đấy.

Đôi mắt cười của thầy giáo Uông đột nhiên ngưng lại nói:

- Ý cậu là gì?

Trương Tiểu Điền quay đầu nhìn quanh liếc một cái bữu môi nói:

- Không cần phải giả ngu, ông dám một thân một mình lôi kéo tôi đến đây, tôi không tin là ông không có chuẩn bị sẵn sàng, nếu tôi không nhằm thì bên phải bên trái đều có mai phục rồi.

Những nơi mà hắn nhìn đúng là chỗ ẩn nấp của Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã.

Linh giác của người này rất mạnh. Trong lòng thầy giáo Uông đột nhiên kinh hãi, cảm giác mình đã đánh giá thấp người này.

Nhưng có lẽ vì dậy học lâu rồi nên trong mình cũng mang theo tính khí thanh cao và thư sinh, ông cũng không tiếp tục che giấu nữa, thừa nhận:

- Đúng, đúng là tôi mang theo hai thuộc hạ, nhưng bọn hắn là để phòng người kiên quyết đòi chạy trốn, sẽ không ra tay với cậu đâu. Nói tóm lại, đối thủ của cậu chỉ có mình tôi, nếu người thắng tôi, bọn họ sẽ không ngăn cản cậu, đồng thời đề nghị vừa rồi của tôi vẫn có hiệu lực.

- Tin ông mới là lạ.

Trương Tiểu Điền bĩu môi, tiêu chuẩn của hắn ta là giang hồ, lời này của thầy giáo Uông dù là thật hay giả thì hắn cũng sẽ không tin. Đồng thời hắn cũng không tiếp tục chơi trò người tung kẻ hứng này nữa, gọi là song quyền nan địch tứ thủ, hơn nữa hắn lại bị đối phương dẫn dụ ra đây, sớm đã mất thế chủ động, vì vậy sau khi xác định được thân phận của đối thủ, hắn quyết định chọn kẻ cuối cùng trong 36 kẻ: chuẩn là thượng sách.

Hắn hiểu rõ, chỉ cần rời khỏi nơi này, bản thân có thể biến mình thành thế chủ động, từ chỗ sáng ẩn trong chỗ tối.

Mà cùng lắm là hắn chỉ tổn thất thân phận lao công giả tạo này thôi. Chỉ cần an toàn rời khỏi đây, sao mà không thể ẩn thân được cơ chứ?

370. Chương 299-1: Người Tung Kẻ Hứng

Kì thực từ lúc trước khi tiến vào rừng cây, Trương Tiểu Điền đã có ý nghĩ chạy trốn, bởi vì muốn xác định thân phận cũng như mục đích của đối phương nên mới giả vờ đến bây giờ. Còn cái gọi là hợp tác, cũng chỉ thử mà thôi, chứ không phải là điểm quan trọng. Lúc này, mục đích của hắn đã đạt được nên lập tức thực hiện kế sách thứ nhất trong 36 mưu kế (bình pháp Tôn Tử).

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, đối phương dám dẫn mình đến đây, thậm chí đến chân dung diện mạo cũng che dấu, điều này chứng tỏ đối phương đã chuẩn bị rất tốt, muốn rời đi nhất định phải dốc hết sức mới được. Hơn nữa lần đầu tiên đã xảy ra trận chiến lớn nhất:

- Không cần phí lời nữa, mọi người đều là tu sĩ, cuối cùng thì cũng vẫn phải đấu võ so tài thôi.

Trương Tiểu Điền đứng thẳng người đồng dạng nói:

- Muốn biết trong bụng tôi có gì thì cứ đánh thẳng tôi đi đã rồi hãy nói. Nhưng ở đây dù sao cũng là trường học, không nên gây ra tiếng động quá lớn, mọi người đều giữ lại ba phần sức đi.

Sau khi nói xong, hơi thở trong cơ thể cũng được vận chuyển.

Thầy giáo Uông ở trong trường cũng lâu rồi, tuy rằng không quá tin vào việc Trương Tiểu Điền sẽ giữ lại ba phần lực như ông nói, nhưng bản thân cũng hơi thả lỏng. Hơn nữa sau lưng có Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã trợ giúp, nên cũng không cần thiết phải cố quá mức.

- Các hạ, xin thỉnh giáo...

Trương Tiểu Điền ôm quyền nói.

Thầy giáo Uông gật đầu, đang muốn nói gì đó, Trương Tiểu Điền thừa dịp ông ta không chú ý, giơ tay trái lên, trực tiếp đưa ra con bài lớn nhất - một chiếc kính bạc sáng chói.

Chiếc kính bạc này chính là phù khí đã giết chết Hồ An, tuy là đêm tối, nhưng màu bạc sáng lên chói lọi.

Trương Tiểu Điền đưa tay, một ánh sáng chói trắng như tuyết hướng đến cặp mắt của thầy giáo Uông, làm đau mắt ông ta.

Chiếc kính bạc này là phù khí giết người, dùng để làm lóa mắt người chỉ là khúc dạo đầu, sự nguy hiểm lớn nhất của nó chính là tứ đạo kiếm khí ẩn chứa của nó.

Sau khi đưa kính bạc ra, bảy phần khí của Trương Tiểu Điền chui vào trong đó, đồng thời cắn chót lưỡi phun ra một chút máu.

Mặt kính thẩm đầy máu tươi, liên hệ giữa Trương Tiểu Điền và chiếc kính càng trở nên rõ ràng hơn.

Tứ đạo kiếm khí phun ra dày đặc theo tâm niệm của Trương Tiểu Điền.

Đôi mắt của thầy giáo Uông bị ánh sáng bạc làm hoa mắt, theo bản năng đưa tay lên chắn nhưng lập tức tỉnh táo lại, dừng ngay động tác vô nghĩa này. Đồng thời cố gắng lấy linh giác thay thế cho đôi mắt cảm thụ nhất cử nhất động của đối phương. Đối với tu sĩ mà nói, trong phạm vi nhỏ, linh giác còn đáng tin cậy hơn cả đôi mắt.

Nhưng linh giác vừa được dùng đã bị kiếm khí khiến cho đau lạnh đến tận xương.

Loại cảm giác đau đớn này khác với cảm giác đau lúc trước, nó trực tiếp truyền lên não, cảm giác đau mãnh liệt và trực tiếp hơn.

- Lại là kiếm khí.

Trong lòng thầy giáo Ưông kinh hãi, lập tức từ bỏ tâm tư đối kháng, đứng thẳng người, lùi về phía sau, xuất chiêu Thiết Bản Kiềm.

Mục đích lớn nhất của Trương Tiểu Điền là rời khỏi nơi này, mà không phải giết người, tứ đạo kiếm khí sau khi xuất ra, chỉ có hai chiêu là trúng thầy giáo Ưông, ngoài ra hai trường kia một sang phải một sang trái, hướng về phía ẩn nấp của Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã.

Trong lòng hắn hiểu rõ, thực lực của người này không kém mình là bao nhưng lại có người giúp đỡ. Cho nên, hắn chỉ dùng hai đạo kiếm khí để đối phó với thầy giáo Ưông, còn hai đạo khiếm khí còn lại để đối phó với người đang âm thầm theo dõi mình. Vừa ngăn cản đường tấn công của mấy người kia, vừa khiến cho mình có thể tranh thủ thời gian rời khỏi chỗ này.

Giang hồ vẫn là giang hồ, chiêu này của hắn rất mạnh và đột ngột, thêm vào tính hung hiểm hách của cây kiếm, phản ứng đầu tiên của Giang Hiểu Thiên, Tiêu Nhã và thầy giáo Ưông là chạy trốn.

Có còn cách nào khác, đối mặt với một đòn công kích kiếm khí lừng lẫy tiếng tăm như thế, bọn hắn không thể không tránh né.

Bất luận là kiếm khí đi theo phù khí, hai là bản thân ts ẩn dấu kiếm khí, đều thuộc về uy lực mạnh mẽ nhất của tu sĩ, cách thức tấn công nhanh nhất. Đừng nói là một mình đối mặt, thậm chí là ba người hợp lực chống cự cũng không thể bắt được.

Nhưng thanh kiếm khí này cũng có điểm hạn chế, chính là tốc độ và uy lực của nó được xây dựng với sự tiêu hao lớn. Đối với tu sĩ chưa qua đọ Phá Thiên môn thì nhiều nhất cũng chỉ có sức đánh hai lần mà thôi. Quan trọng nhất là kiếm khí khó có thể không chế, tốc độ nhanh chậm và góc độ tấn công hoàn toàn nằm trong tay linh giác.

Cho nên đối mặt với kiếm khí đầy đặc này, bản năng sự lựa chọn của thầy giáo Ưông là tránh đi.

Chỉ cần né khỏi đòn công kích này, ba người họ hợp lực, kết cục của đối phương chính là chịu trôi.

Trong nháy mắt, hai bên đều có tính toán của mình.

Nhưng Trương Tiểu Điền dù sao cũng chủ động phóng ra, hơn nữa cũng không có ý định thắng thua hay giết người. Sau khi đánh một chiêu, thấy phản ứng của đối phương đúng như mình đoán, khoe miệng cười lạnh lùng, lập tức chạy trốn theo hướng Nam của ngôi trường.

Trước khi đi, hắn vẫn không quên nói một câu:

- Cơm không ăn cơm còn đó, các vị, sau này chúng ta còn gặp lại.

Phía Nam ngôi trường là ký túc xá học sinh, nơi đó là nơi có nhiều người nhất, chỉ cần chui vào khu ký túc xá, coi như là đảm bảo an toàn cho hắn rồi.

Tranh đấu giữa các tu sĩ với nhau mãi mãi nằm ngoài tầm nhìn của những người bình thường, tạm tính là quy tắc tiền đề của một tu sĩ.

Nhất là sau khi thành lập cục an ninh, loại cơ tắc tiền đề này cơ hồ đã trở thành thiết luật.

Còn đối với thầy giáo Ưông và tu sĩ không thể lộ ra ngoài ánh sáng như Trương Tiểu Điền thì cái loại thiết pháp này càng có khả năng.

Trương Tiểu Điền không hề lo lắng vì đám người của thầy giáo Ưông sẽ đuổi theo hắn, thì cái không gian yên tĩnh này thực sẽ trở nên ồn ào rồi, mình cũng không thể chạy cả đời được, kết cục của đối phương cũng không tốt hơn chút nào. Nhẹ nhàng hơn thì tung tích bại lộ, nhiệm vụ không hoàn thành, còn nặng hơn thì bị cục an ninh liệt vào danh sách đen, từ nay về sau lưu vong chân trời góc bể.

Như Trương Tiểu Điền dự liệu, sau khi hấn nhảy ra khỏi rừng cây, thầy giáo Uông vốn định truy bắt bỗng dừng lại, còn kêu cả Giang Hiểu Thiên và Tiêu Nhã dừng lại.

- Thôi đi, đừng đuổi theo nữa, cứ để cho hấn đi.

Vừa rồi chưởng kia dính trong cự li gần nhất, nếu không sớm tỉnh chỉ sợ lúc ấy kiếm khí đâm xuyên qua tim, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Còn Tiêu Nhã và Giang Hiểu Thiên thì tốt hơn nhiều, Trương Tiểu Điền phân ra hai đạo khí công kích hai nơi, hơn nữa khoảng cách cũng xa hơn, nên hai người không phải chịu hoàn toàn lực công kích này.

- Thầy giáo Uông, sao lại không đuổi theo nữa?

Giang Hiểu Thiên hỏi.

Đây là lần đầu tiên hấn để cho mục tiêu chạy thoát khỏi tay mình, thầy giáo Uông khó tránh khỏi cảm thấy hơi xấu hổ nói:

- Hướng mà hấn chạy trốn là khi kị tức xá, chúng ta cho dù có đuổi theo, cũng không dám gây ra ồn ào. Ngoài ra, cậu không thấy kiếm khi mà hấn vừa phát ra sao? Mặc dù về lí thì cùng lắm chỉ đánh được hai chưởng nhưng dưới tình huống chó cùng rứt dậu như vừa rồi, liều mạng nên hao tổn nhiều tu vi, lần công kích tăng lên gấp đôi. Không sợ hai người cười chứ tôi cũng chỉ tránh được một lần công kích này thôi, nếu như hấn liều mạng mà không cần đến tu vi nữa, liên tiếp công kích như vậy, ba người chúng ta khó tránh khỏi tang thương.

Nói xong, mặt ông dần xấu hổ hơn, may mắn nói:

- May là người này chỉ là muốn trốn, không có ý nghĩ kia nếu không hôm nay chúng ta thua rồi.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Thầy giáo Uông, từ ngày gia nhập liên minh hiệp khách, tôi chưa bao giờ để tâm tới cái mạng này nữa cả.

Thầy giáo Uông trừng mắt liếc hấn nói:

- Người không sợ chết, chẳng nhẽ ta sợ chết?

Giang Hiểu Thiên vội vàng giải thích:

- Thầy giáo Uông, ý của tôi không phải như thế này, ý tôi là...

Chưa dứt lời, thầy giáo Uông liền cắt lời hấn nói:

- Được rồi, tôi biết cậu không có ý này. Giang Hiểu Thiên, cậu không sợ chết, thầy giáo Uông cũng không sợ chết, vì ý niệm trong lòng, chết là cái gì? Nhưng cùng là một cái chết, nên phân biệt được đáng hay không đáng, lấy ví dụ chuyện của Nguyệt Tài, chúng ta bây giờ nên nghĩ xem làm thế nào để bắt được hấn, giảm thiểu tính nguy hiểm đến mức thấp nhất. Giang Hiểu Thiên, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, đừng quên chức trách của chúng ta. Một khi chuyện bé xé ra to, bên nhập cuộc không chỉ có cảnh sát đâu, người vừa rồi là tu sĩ, cho dù có chạy trốn thì có khó gì, ít nhất hấn cũng thu hút sự chú ý của nhiều người.

Nếu như chúng ta tiếp tục truy kích, khó tránh khỏi cuộc tranh đấu sinh tử, hơn nữa, là tranh đấu trước rất nhiều người. Vô luận là đối phương chết hay chúng ta chết, cậu cho rằng người của cục an ninh sẽ không phát hiện ra sao? Huống hồ, tính sát thương trong loại đấu tranh sinh tử của tu sĩ rất lớn, nếu như có học sinh ra xem có gì ồn ào ngoài kia thì cậu thấy bọn họ có thể an toàn được không? Theo tôi nghĩ, không những không thể thậm chí còn có thể bị bắt làm con tin.

Giang Hiểu Thiên nghe thấy vậy mặt đột nhiên đỏ bừng, còn Tiêu Nhã và thầy giáo Uông không chú ý đến khuôn mặt đỏ của hấn, thị lực của tu sĩ tốt hơn nhiều so với người bình thường, nhưng trường hợp này chỉ có thể nhìn thấy đại khái ngoại hình của vật thể, không phân biệt được màu sắc khác nhau.

Cách ba người khoảng 300m, Mạc Ngôn lặng lẽ nghe thầy giáo Uông nói.

Lời này của thầy giáo Uông bất luận là đặt ở đâu cũng tràn đầy năng lượng, vô cùng vĩ đại, chính nghĩa.

Nhưng có điều là Mạc Ngôn không tin.

371. Chương 299-2: Mèo Vờn Chuột

Lúc này, Hắc Miêu cũng không đứng bên cạnh cậu, khi Trương Tiểu Điền đi ra khỏi rừng cây thì cô cũng đi theo hẳn.

Đối với nhóm người thuộc liên minh hiệp khách này Mạc Ngôn cũng chưa có ý định động tới, nhưng Trương Tiểu Điền thì không thể buông tha.

Trong rừng cây, thành viên liên minh hiệp khách vẫn tiếp tục nói chuyện.

- Tổ trưởng, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Tiêu Nhã hỏi.

Thầy giáo Uông trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhiệm vụ hôm nay coi như hỏng rồi, trách nhiệm chính thuộc về tôi, nếu trước đó chuẩn bị tốt hơn thì kết quả không phải như thế này. Hơn nữa, vừa rồi người kia đã nhìn thấy tôi, cho nên tiếp theo là tôi phải rời khỏi đây.

Giang Hiểu Thiên nghe thấy vậy kinh ngạc nói:

- Thầy giáo Uông, ông cần rời khỏi thật sao?

Thầy giáo Uông trả lời:

- Cũng không phải là hoàn toàn rời khỏi, sau khi người đó biết được thân phận của tôi, trừ phi từ bỏ nhiệm vụ đến thành phố Q nếu không nhất định sẽ có người âm thầm theo dõi tôi. Dưới tình huống như vậy tôi không thể tiếp tục liên lạc với mọi người được, nếu không mấy người cũng sẽ bị bại lộ. Nhưng chuyện xấu nhất cũng chưa chắc đã không thể biến thành chuyện tốt, sau khi tôi rút lui, ít nhất có thể thu hút sự chú ý của hắn, nếu sắp xếp tốt ít nhất cũng có thể bắt được hắn.

Có chút dừng lại rồi nói tiếp:

- Sự việc hôm nay tôi sẽ báo cáo lên hội trưởng, hai ngày này hai người vẫn nên đến lớp, đi làm, tiếp sau đó thế nào thì chờ tôi thông báo.

Sau khi Trương Tiểu Điền rời khỏi rừng cây, đi về bên trái, rất nhanh đến cổng trường trường đại học A.

Đến lúc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như hắn nghĩ, người trong rừng cây không hề đuổi theo.

- Một đám người tự cho là mình tài giỏi, chỉ bằng bộ óc bả đậu của các người mà nghĩ rằng có thể cứu sinh độ thế được sao?

Hắn nhếch mép cười, tỏ vẻ khinh thường.

- Bọn họ quả thực rất cổ hủ, nhưng hình như người cũng giống như thông minh chạy đi đâu hết rồi ý nhỉ?

Một giọng nói trong trẻo vang lên trong đêm, lúc bên trái lúc bên phải, thực mơ hồ.

Trong lòng Trương Tiểu Điền hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn xung quanh, đến bóng ma cũng không nhìn thấy, thốt lên:

- Ai?

Vài phút sau, tiếng nói kia mới nhỏ nhẹ nói:

- Người nên hỏi “Yêu ma phương nào” mới đúng...

Không cần phải nói, chủ nhân của tiếng nói kia đương nhiên là Hắc Miêu. Trong thời điểm Trương Tiểu Điền chạy ra khỏi rừng cây, nàng ta cũng đã đuổi theo rồi. Trương Tiểu Điền tốc độ cực nhanh, đây cũng là một trong những lí do Uông sư phụ từ bỏ ý định đuổi theo, nhưng với Hắc Miêu mà nói, tốc độ của hắn so với rùa bò chẳng khác nhau là mấy. Ngoài ra, Uông sư phụ lo rằng Trương Tiểu Điền chó cùng dứt giậu,

gây ra hoạ tới mức không thể cứu vãn. Nhưng Hắc Miêu chẳng để tâm đến mấy chuyện này, theo thủ đoạn của nàng, ít nhất cũng có tới hơn 10 phương pháp làm Trương Tiểu Điền hoàn toàn bị chặn lại.

Cái gọi là “con mèo” tài cao thì gan lớn, chính là nói Hắc Miêu.

Lại thêm cái tính khí bướng bỉnh của nàng ta, sau khi gặp phải Trương Tiểu Điền, định diễn trò 300 con mèo vờn chuột, không khỏi sinh ra suy nghĩ đùa bỡn.

Lúc này, nàng tạm ẩn đi, không vội ra tay, mà vui vẻ trốn trong bóng tối giả thần lộng quỷ.

Mặc dù Trương Tiểu Điền là người từng trải, từng trải qua những chuyện vượt xa những tu sĩ bình thường, nhưng chưa từng gặp qua một màn âm thanh quái dị như vậy, lúc bên trái lúc bên phải, lúc thì như ở xa tít nơi nào, lúc thì như vang ngay bên tai.

Nhưng đây cũng không phải điều gì quá quái nhất, điều thực sự làm hấn kinh hãi là câu nói lúc này vừa thoát ra khỏi miệng “ai vậy” trong màn đêm u tịch như này, đáng ra phải từ vắng vắng truyền đi mới đúng. Nhưng thực tế không phải vậy, câu nói vừa thoát ra, ngay lập tức như đập phải tường, không chỉ là đập vào tường phả lại, mà còn tạo thành một chuỗi âm vang ngay bên tai...

Ngoài ra, người nói chuyện vừa nãy một mực không lộ diện, quanh cảnh xung quanh lại hoàn toàn vắng vẻ, không có bất kì chỗ nào có thể ẩn nấp, những điều như vậy làm Trương Tiểu Điền kinh hãi không thôi!

Lẽ nào người này biết thuật tàng hình?

Trương Tiểu Điền kim lòng không nổi. Nuốt nước bọt, lòng bàn tay bởi vì quá lo lắng toát mồ hôi.

- Rốt cục các hạ là ai? Muốn gì, hãy nói thẳng ra, hà tất phải chốn ở đó giả thần giả quỷ....

Người giang hồ tự có khả năng quan sát của người từng trải, Trương Tiểu Điền lập tức phán đoán ra trò mèo vờn chuột, người trốn trong bóng tối kia bất luận có lai lịch thế nào, thực lực vượt xa bản thân mình. Như hấn thấy, người này nói không chừng là số con cháu hậu duệ giỏi giang tài vẹn đếm được trên đầu ngón tay của Lão bất tử. Điều quan trọng nhất chính là, lúc này thi triển phù khí, hấn đã tiêu hao mất phân nửa khí lực, mà người trốn trong bóng tối kia thực lực rõ ràng còn mạnh hơn cả Uông sư phụ, làm rõ được ý đồ đến của đối phương tuyệt đối tốt hơn là mù quáng tháo chạy, càng phù hợp hơn so với tình hình trước mắt.

Câu nói này của Trương Tiểu Điền không chỉ là hỏi đáp thông thường, thanh âm trong lời nói hàm chứa 1 tia nội tức, vừa ra khỏi miệng liền quay ngược lại.

Hấn muốn thử xem, người trốn trong bóng tối kia có hoàn toàn ngăn cách trong không gian này hay không.

Lúc sau, hấn đã có ngay đáp án.

Tiếng động hướng về phía trước, ước chừng trong tầm năm sáu mét lại lần nữa phản lại, hơn nữa thanh thế cực lớn, âm âm vang đến bên tai, giống như tiếng sấm rền vang, tiếng động bên tai càng làm Trương Tiểu Điền kinh hãi, không chỉ bàn tay toát mồ hôi, sau lưng cũng sợ tới mức toát mồ hôi hột.

Trong điển tịch Đạo môn, thủ đoạn ngăn cách không gian này, chỉ có đập phá thiên quan đạo sĩ mới có thể thi triển, thủ đoạn này khi đã thi triển, ngăn cách âm thanh chỉ là ý nghĩa nhỏ, phong bế ngũ giác, đoạn tuyệt khả năng phân tích mới là hiệu quả lớn nhất.

Loại thủ đoạn như này, Trương Tiểu Điền chỉ tại một điển tịch của Nho giáo từng gặp qua, ngoài kinh hãi ra, sâu trong tim còn có một cảm giác vô cùng hoang đường.

- Ta chẳng qua chỉ là một tên đạo sĩ mới nhập cảnh, há có tài đức gì, vậy mà gặp được loại thủ đoạn chỉ tồn tại trong điển tịch như này? Đúng là chiếu cố ta rồi...

Trong nháy mắt, trong đầu hấn hiện ra đủ loại với từ ngữ “pháo cao xạ đánh muỗi, dùng đao mổ trâu giết gà ...”, thậm chí còn cảm thấy, nếu có thể chết dưới loại thủ đoạn năng lực cao mới có thể thi triển, cũng là một lựa chọn không tồi.

Ý nghĩ này của hấn xem ra có vẻ hoang đường, nhưng thực ra không có gì kì lạ, nói thẳng ra, dù sao chỉ là tâm lí “tửu quỷ nguyện chết trong bầu rượu, sắc quỷ nguyện chết dưới sắc hoa”. Thân là một tu sĩ, chết là không thể tránh khỏi, hấn tự nguyện chết dưới tay của một tu sĩ đích thực. Đây gọi là ngộ đạo, tịch có thể

chết, trước khi chết thấy được thủ đoạn của vị tu sĩ chân chính trong truyền thuyết, cũng coi là xứng với kiếp tu hành này.

Suy nghĩ này vừa nảy ra, tâm lí sợ hãi của Trương Tiểu Điền lập tức tiêu tan nhiều phần, đồng thời cũng bỏ ngay ý định kháng cự hay tháo chạy.

Hắc Miêu chẳng hề biết ý nghĩ của hắn, vẫn không hề hiện thân, mà thay là một thanh âm u trầm, nói :

- Ta không phải người, ta là yêu quái, là ma...Muốn gặp được ta, nhất định phải trả giá linh hồn của người...

Trương Tiểu Điền hai tay nắm quyền, cung kính hướng về phía phát ra âm thanh hành lễ, nói:

- Tiền bối, Trương mỗ tu vi ở thấp cạn, nhưng cũng không phải người không có mắt, ngài là tu sĩ chân chính, thủ đoạn siêu tuyệt, một ngón cái có thể nghiền chết, có yêu cầu gì xin ngài nói thẳng, hà tất phải trêu đùa vãn bối.

Nghe những lời này, ẩn tại bóng tối, Hắc Miêu phì cười không thôi, vốn dĩ định trêu đùa một chút Trương Tiểu Điền, ai ngờ rằng người này so với biểu hiện khi nãy dưới gốc cây hoàn toàn tương phản, không chỉ không chút tư tưởng kháng cự nào, ngược lại biết được chân tình còn gọi mình một tiếng tiền bối....

Thật chẳng có chút ý vị gì...Hắc Miêu bĩu môi.

Nàng nghĩ nghĩ, lại không muốn dừng tay như vậy, mắt chớp nhẹ, cùng đó triệt bỏ tất cả thủ đoạn, sau đó tránh xa đi...

Trương Tiểu Điền cung kính đứng ở đó, đợi “dạy bảo” của tiền bối.

Ai ngờ rằng cái đợi này là đợi tới mấy chục phút đồng hồ, cho đến sau khi hắn phát hiện ra thanh âm xung quanh đã có thể truyền đi bình thường, lúc này mới phản ứng lại, vị tiền bối này không biết từ lúc nào biến mất không thấy rồi “ Đây là ý gì?” Trương Tiểu Điền tròn lòng vừa kinh vừa nghi, đứng ở đó nhất thời đúng là không biết phải làm sao mới tốt.

- Tiền bối, ngài như vậy là muốn thả tôi đi sao?

Hắn cung kính mở miệng thăm dò, trong lòng tràn đầy xáo trộn.

Xung quanh một màn yên tĩnh, đáp lại hắn chỉ là thanh âm cực nhỏ của gió...

372. Chương 300: Mạnh Mối

Mười phút sau, không đợi được bất kì phản ứng lại Trương Tiểu Điền chuyển người theo lối cổng lớn sau trường mà đi.

Lần này đây không gặp bất cứ ngăn trở nào, hắn nhẹ nhàng bước ra khỏi đại học A.

Bước ra con đường ngoài trường, những nghi ngờ trong lòng hắn không những nhẹ bớt, ngược lại càng thêm nặng nề.

Hắn thực sự không hiểu nổi, vị cao thủ lúc này thực sự đến có mục đích gì?

Vốn dĩ hắn định ẩn xuống dưới, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ, nhưng vị tiền bối cao nhân này đột nhiên lộ ra, lập tức làm tan biến ý nghĩ này của hắn.

Ý niệm duy nhất trong đầu Trương Tiểu Điền chính là trốn, thoát được càng xa càng tốt, thoát được càng nhanh càng tốt.

- Quản cái gì nhiệm vụ chó má, đảm bảo được cái mệnh nhỏ này mới là tốt! Thật không ngờ tới, ngay đến vị tu sĩ chân chính trong truyền thuyết cũng xuất hiện rồi...

Trương Tiểu Điền lúc này sở dĩ vứt bỏ chống cự, cũng chỉ bởi vì thực lực song phương khác biệt quá lớn, không có nghĩa hắn thật sự không sợ chết. Lúc này, hắn thật không biết vì sao vị cao nhân kia tha cho hắn một mạng, nhưng có được cơ hội này, hắn cũng không ngốc tới mức lưu lại nơi này.

Hắc Miêu thật sự tha cho hắn một mạng sao?

Đương nhiên không phải!

Thân là một con mèo, sau khi gặp chuột, trước chụp sau tung hứng, đây mới là sự bình thường. Không chơi con chuột tới khi tàn phế, sao có thể xưng là một con mèo đủ tư cách!

Trên con đường dài, Trương tiêu Điền dọc theo hai bên mặt tiền cửa hàng mà đi, cố hết sức tránh những cameras kia.

Hắn xoay lưng một cái, lúc ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn đèn đường trước mặt, Ông sư phụ đang hướng về phía mình cười lạnh...

Trương Tiểu Điền kinh hãi, không cần suy nghĩ lấy ra ngân kính, hướng phía trước kính phun ra một ngụm máu.

Sau khi phun ra một ngụm máu, bởi vì nội tức vẫn chưa hồi phục, chỉ có hai nhát kiếm dày đặc phát ra, hướng về phía Ông sư phụ phản kích ra!

Hai nhát kiếm này mãnh liệt vô cùng, tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền đâm xuyên ngực bụng Ông sư phụ.

Nhưng Ông sư phụ đứng nghiêm mà không ngã, hãy còn đứng đó hướng Trương Tiểu Điền cười lạnh, hơn nữa chỗ ngực bụng bị đâm xuyên cũng chẳng chảy máu tươi.

Trương Tiểu Điền thấy thế, nét mặt không khỏi tái nhợt, kinh hãi nói:

- Người...người sao có thể không sao!

Ông sư phụ nghe xong lời này, nhìn nhìn vết thương trên người, vỗ vỗ đầu, nói:

- A dà, thật ngại quá, lại có thể quên mất “ Chết !”

Nói xong, toàn thân hắn mềm nhũn, giống như một bãi bùn ngã xuống mặt đất, hơi thở hoàn toàn đoạn tuyệt.

Kì dị như vậy, dù là Trương Tiểu Điền tự xưng gan lớn, cũng kinh hãi tới mức khắp người run tẩy.

Nét mặt hắn trắng tuyết, lòng không kìm được liền lui về sau, thuận mình quay lại làm toàn thân khí lực bỏ chạy...

Hắn vừa quay người, thì thể Ông sư phụ liền nhảy dựng lên, cười hắc hắc nói:

- Lúc này mới có chút thú vị này...

Nói xong, hắn lắc mình một cái, hiện ra Hắc Miêu bản thể, sau đó nó tung người chạy vào lên trên mái hiên cửa tiệm gần đó, đuổi theo Trương Tiểu Điền.

Tiếp sau đó, Hắc Miêu hoá thân thành hình dáng Tiêu Nhã, Giang Hiểu Thiên, lần lượt bị Trương tiêu Điền “ giết chết” một hồi.

Cuối cùng nàng lại hoá thân thành Ông sư phụ, lại lần nữa bị Trương Tiểu Điền giết lần nữa, cho dù Trương Tiểu Điền có gốc chằng nữa, thời khắc này cũng thấy không thích hợp, đợi lúc “ Ông sư phụ” lần thứ ba xuất hiện, hắn sắc mặt trắng bệch ném vật trong tay ra, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Tại sao đến bây giờ mới quay lại?

Bên hồ rộng, Mặc Ngôn ngồi trên mặt đá, đợi tới mức có chút không kiên nhẫn.

Hắc Mao cười hi hi nói:

- Tên kia thực rất gian xảo, hao tổn rất nhiều khí lực mới bắt được hắn...

Mặc Ngôn đối với con mèo này thực hiểu rất rõ, không hảo khí nói;

- Hắn gian xảo? Tôi thấy là cô chơi chưa đã thì phải? Với thực lực của cô, bắt hắn chỉ là việc trong phút chốc, cô tự xem xem, lần này là gần một giờ đồng hồ rồi..

Hắc Miêu sau khi bị Mặc Ngôn vạch trần, chẳng chút xấu hổ, trái lại còn hùng hồn lí lẽ noi:

- Anh thực sự bá đạo, chơi một lúc có sao chứ? Anh có gặp qua con mèo vờn chuột nào một miếng nuốt sạch chưa?

Mạc Ngôn cười lắc lắc đầu nói:

- Được, được, là tôi sai. Có điều “con chuột” mà cô bắt được đâu, không thể chơi xong liền một miếng nuốt trôi chứ?

Có chút dừng lại nói:

- Thịt người mùi vị thế nào?

Hắc Miêu liếc mắt, nói:

- Là chua, được chưa nào?

Nàng ta tất nhiên không thể một miếng nuốt Trương Triều Đức, nàng dù là yêu nhân, nhưng từ nhỏ ở Vân La đạo cung thánh địa đạo giáo này lớn lên, ăn thịt người loại chuyện này đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

- Tên đó vốn dĩ tên Trương Triều Đức, ta làm hắn mê đi xong, ngại hắn quá nặng, liền vứt hắn phía dưới tháp Vân La, giấu rất kĩ, không thể bị người phát hiện. Sau này phải xử lí, anh tự mình lo liệu đi...

Hắc Miêu nói.

- Hắn tên Trương Triều Đức sao? Lại lịch ra sao?

Mạc Ngôn hỏi.

Hắc Miêu nói:

- Người này là thợ săn tiền thưởng, có điều hắn chỉ sống cuộc sống bình thường có chút quan hệ với Đạo Môn, không can thiệp vào cuộc sống thế tục. Hắn lần này tới đại học A, cũng là do nhận uỷ thác, nhiệm vụ cụ thể là tìm hiểu một món đồ tên là “Lưỡng thạch giới”.

- Lưỡng thạch giới? Đó là món đồ gì?

Mạc Ngôn khẽ nhún mày, nói.

Hắc Miêu nói:

- Nghe Trương Triều Đức nói, hắn là một pháp khí, cụ thể công dụng không rõ, lúc tiếp nhận nhiệm vụ này, bên uỷ thác không nói rõ chi tiết cho hắn, chỉ nói lưỡng giới thạch này rất huyền diệu, chờ khi người nhìn thấy nó, tự nhiên có thể biết nó là cái gì.

Lưỡng giới thạch...Mạc Ngôn khẽ gật gật đầu, món đồ này nghe có vẻ có liên quan đến không gian, thật ra cũng đáng tự mình truy đuổi.

- Bên uỷ thác là ai?

Mạc Ngôn hỏi.

Hắc Miêu nhún vai nói:

- Bên uỷ thác rất thần bí...mấy lần bên uỷ thác gặp Trương Triều Đức, qua lại cũng rất nhanh, nhưng vẫn chưa từng thấy qua đối phương lộ diện. Có điều theo như hắn đoán, đối phương hẳn cũng là người trong Đạo Môn, bởi mấy nhiệm vụ lần trước, đối phương trả thù lao đều là có quan hệ với tu hành.

Nói xong, nàng biến khí pháp dường như lấy ra một mặt kính, nói:

- Vật phù khí này chính là bên uỷ thác trả thù lao, tôi nhìn rồi, cũng không tồi, là dưỡng mười hai năm kiếm khí, xem như là cực phẩm trong số phù khí. Đang tiếc Trương Triều Đức thực lực không đủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát ra bốn năm kiếm khí, nếu không, ba tên vừa rồi e là sớm đã biến thành lục cắt.

Mạc Ngôn nói:

- Nói như vậy, người thuê Trương Triều Đức này thực lực thật hùng hậu.

Hắc miêu nói:

- ở thời điểm thời đại này mà nói, đích thực được xưng là thực lực hùng hậu.

Có chút dừng lại , nói:

- Theo Trương Triều Đức nói, trước khi lấy được ngân kính, người thuê vốn dĩ định trả một quyển điển tịch Thanh Thành động thực bảo lục”, nhưng lúc ấy hắn cần gấp một món đồ có tính công kích phù khí, cho nên cùng cổ chủ hiệp lượng, cuối cùng đổi thành kính kim ngân này.

Thanh Thành động thực bảo lục?

Mạc Ngôn nhướn mày, lập tức nhớ lại sự việc ở Cửu Phật sơn.

Ban đầu người ở Cửu Phật sơn gấp ghé cây Phật tượng, có cả chị em nhà họ Mã cùng Đỗ khuyết, đều do có người uỷ thác mà đến. Mà bên uỷ thác ra thù lao, vừa hay là quyển ghi lại bảy mươi hai loại Đạo Môn bùa chú ((Thanh Thành động thực bảo lục))!

Hắc Miêu thấy hắn nhướn mày, nàng hiểu kì nói:

- Anh từng nghe qua quyển “Thanh Thành động thực bảo lục” này?

Mạc Ngôn gật gật đầu , nói:

- Đây là bản sách vốn ghi lại Đạo gia điển tịch bảy mươi hai loại Đạo Môn bùa chú, thời gian trước tôi đã từng nghe người ta nhắc đến.

Nói xong, hắn mang chuyện ban đầu ở Cửu Phật sơn đơn giản nói lại một lần.

Hắc Miêu sau khi nghe xong, nói:

- Như vậy đây là manh mối, chúng ta có thể thuận theo manh mối này dò ra xuất thân của bên uỷ thác.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đích thị là manh mối, có thể thử được.

Có chút dừng lại, nói:

- Từ lời Trương Triều Đức, cô còn moi được gì nữa?

Nếu đem Hắc Miêu đổi thành người khác, Mạc Ngôn chưa chắc quan tâm nàng ta đi hỏi nội tình Trương Tiểu Điền, cũng không phải là không tín nhiệm nàng, mà chỉ là lo lắng nàng hỏi không ra được gì. Nhưng sau khi cùng Hắc Miêu chung sống một thời gian, hắn đã gần như hiểu hết đối với nàng, tuy nàng ta có chút ngạo mạn, lại thêm ngày thường đôi lúc hồ đồ, nhưng trên thực tế lạnh lợi tới cực độ. Mấy chục năm tại nhân gian, thực không chỉ là dùng để rong chơi, với tình đời, với lòng người, Hắc Miêu này sớm đã có nhận thức rõ ràng....

Chẳng qua con mèo này hoặc là vì quá đơn thuần, hay vì không để ý tới thế gian đủ loại thủ đoạn quỷ quái cùng lòng người xấu xa, bình thường không thích biểu hiện ra năng lực của mình trên phương diện này, càng giống như một con mèo lười được chẳng hay chớ, hôm nay có cá hôm nay ăn.

Song nếu thực sự gặp phải tình thế cần nàng đi làm, sự khôn khéo và thông tuệ lập tức có thể thể hiện ra ngoài.

Mạc Ngôn thậm chí có lúc còn cảm thấy, trên thế gian này thứ duy nhất có năng lực giúp được hắn e rằng cũng chỉ có con mèo này thôi.

373. Chương 301: Người Có Đức

Hắc Miêu hỏi:

- Thượng hạ đều có rất nhiều thứ, anh muốn biết phương diện nào của sự việc?

Mạc Ngôn nói:

- Có hỏi hần chuyện của liên minh hiệp khách hay không?

Hắc Miêu nói:

- Đương nhiên có hỏi, có điều hần cũng không biết nhiều đối với nội tình của liên minh hiệp khách, chỉ biết đây cũng cùng loại với tổ chức của “ Ngoài biên chế cảnh sát”, khẩu hiệu là thay trời hành đạo, chuyên đối phó với những tu sĩ vi phạm pháp lệnh của Đạo Môn. Trước kia Trương Triều Đức ở đại học Q, cũng đã từ bên uỷ thác biết được liên minh hiệp khách đã xây dựng cơ sở tạm thời ở đại học Q, hơn nữa có thể cũng là hướng về cái lương thể thạch gì đó ...

Mạc Ngôn nói:

- Liên minh Hiệp khách này không phải chuyên đối phó với những kẻ giỏi phạm pháp của đạo môn hậu duệ sao? Sao lại chạy tới tìm kiếm lương thể thạch này?

Hắc Miêu trừng to mắt, bĩu môi nói;

- Anh thực sự tin bọn họ là thiên sứ chính nghĩa sao?

Mạc Ngôn cười cười, noi:

- Tôi đương nhiên không tin, có điều bọn họ nếu đã tự xưng là hiệp khách, cũng là bạch đạo miêu tả trong tiểu thuyết, người trong chính đạo, mặc kệ làm điều gì dù sao cũng phải sư ra xuất danh mà? Xem tiểu ngạo giang hồ chưa, bên trong vị Nhạc đại quân tử trước khi làm chuyện xấu, đều là tìm lấy một lí do đường đường chính chính. Tôi nghĩ mấy vị tự xưng là hiệp khách này cung không ngoại lệ đâu?

Hắc Miêu thật là chưa từng xem qua tiểu ngạo giang hồ, nhưng điều này không gây trở ngại cho nàng hiểu được ý của Mạc Ngôn, nàng nói:

- Thật là bị anh đoán trúng rồi, theo lời Trương Triều Đức nói, liên minh hiệp khách thực sự rất thích viện lí do, chính như anh nói sư ra xuất danh. Mặc kệ là việc gì, cho dù rõ ràng hay chính nghĩa không quan hệ, bọn họ đều có thể phủ thêm một tầng áo khoác xinh đẹp. Ví dụ như mấy năm trước ở hải ngoại có một hội đấu giá, một món đồ chơi cổ hư hư thực thực phù khí bị đánh cắp, kết quả phát hiện ra đạo tặc chính là người của liên minh hiệp khách, anh biết bọn họ nói gì không? Bọn họ nói vật này là phù khí của đạo môn, không thể để lọt ra hải ngoại, sa vào tay ngoại bang nước ngoài. Ngoài ra, loại đạo gia này khí nặng, làm có đức, có duyên tất gặp, liên minh hiệp khách chỉ là tạm thời giữ hộ, đợi đến lúc người có đức có duyên xuất hiện, thì sẽ hai tay dâng trả...ha ha, dùng lời nói của họ, liên minh hiệp khách này tuyệt đối lại trở thành loại kĩ nữ còn muốn lập bia quân tử...

Dừng lại một chút, lại nói:

- Có điều liên minh hiệp khách này vẫn là có sức hiệu triệu, tập hợp được không ít những kẻ tu sĩ nhiệt huyết, nghe nói bọn họ cũng tự mình đào tạo không ít người. Tóm lại, đối với cơ cấu của liên minh hiệp khách thì Trương Triều Đức cũng không thực hiểu hết, nhưng với phong cách với thủ đoạn hành sự cũng là có biết đôi chút.

Hần là kẻ dựa vào tiền thưởng mà sống, có nhiều lần trong nhiệm vụ có bóng dáng của liên minh hiệp khách, dù không trực tiếp giáp mặt, nhưng thời gian lâu rồi, thời gian đối với thiên sứ chính nghĩa kia ít nhiều có chút hiểu biết.

Nghe xong mấy lời nói này, Mạc Ngôn khẽ gật gật đầu.

- Tôi vẫn tưởng rằng đây là một tổ chức rất huyền bí, nghe lời cô nói vậy, hóa ra lại là như vậy. Ngay đến loại thợ săn tiền thưởng như Trương Triều Đức cũng biết sự tồn tại của nó, tôi nghĩ cục an ninh nửa phần chắc có hồ sơ của bọn họ.

Hắc Miêu nói:

- Anh định tìm người của cục an ninh giúp đỡ sao?

Mạc Ngôn nói;

- Không đến mức tìm họ giúp đỡ, chỉ là đọc chút tư liệu mà thôi. Với lại, Trương Triều Đức cũng cần giao cho bọn họ, loại người này giết bản tay, thả hấn ra nguy hại lại quá lớn, giao cho người của cục an ninh là phù hợp.

Hắc Miêu nghĩ nghĩ, nói:

- Tôi không phản đối anh giao Trương Triều Đức cho cục bảo vệ quốc thổ, chỉ là phải đợi chuyện ở đây kết thúc xong mới được.

Mạc Ngôn thế nào nhìn không ra chút tâm tư này của nàng, như cười như không cười nói:

- Cô coi trọng cái lương giới thạch kia?

Hắc Miêu đương nhiên nói:

- Đạo môn khí nặng, duy có ở người có đức, tôi tuy chỉ là yêu, nhưng cũng là yêu có đức, coi trọng thì sao chứ? Quan trọng nhất là, món đồ này tên nghe có quan hệ đến phù khí không gian thậm chí pháp khí, với việc tôi tìm đường về nhà có lẽ có trợ giúp, tôi nhất định phải tận mắt nhìn một lần mới được...

- Con chuột? Cái gì con chuột ?

Sở Ngọc kinh ngạc nói.

Trên mặt cô kinh ngạc giả bầy phần thực ba phần, trên đường tới đại học A, cô liền biết chuyện mình luôn lo lắng đã xảy ra...

Sau khi trở về từ đại học A, nàng một mực lo lắng Giang Hiểu Thiên, không phải vì nàng quan tâm tên kia bao nhiêu, mà là lo lắng mình có thể bị liên lụy. Cho dù nói thế nào nàng cũng là người của cục an ninh, không chỉ tự ý tiếp xúc liên minh hiệp khách, thậm chí từng cung cấp tin tức cho đối phương,. Chỉ dựa vào hai điểm này, đã đủ khiến Sở Chấn Đường “ đại nghĩa diệt thân”, đá nàng từ cục an ninh ra ngoài.

Sở Ngọc không hề muốn rời khỏi cục an ninh, lúc mới bắt đầu, nàng thực sự là bị bác trai dỗ dành lừa gạt vào, nhưng sau một thời gian công tác, nàng thực đã thích cách sống và tiết tấu này.

- Nếu là vì nguyên cớ giữa tên họ Giang kia với liên minh hiệp khách bị đại bá đuổi ra khỏi chỗ đó, có bao nhiêu oan chứ?

Trong lòng Sở Ngọc, cũng không có cảm giác mình với liên minh hiệp khách tiếp xúc có gì là không thể cứ vãn, cho dù là cung cấp cho đối phương chút tin tức, thì cũng chỉ là tư liệu cấp thấp, để tạo thành nguy hại xem như không tính. Ngoài ra, người của liên minh hiệp khách cũng đều không tồi, ít nhất cho tới bây giờ, bọn họ tuân hoàn nguyên tắc là ‘ Thay trời hành đạo, diệt trừ loại đạo môn bại hoại’ .

Nhưng Sở Ngọc cũng biết, qui định vẫn là qui định, chế độ chính là chế độ, vạn nhất có người phát hiện mình có liên tiếp xúc với người của liên minh hiệp khách, bác trai nhất định là người đầu tiên bị áp dụng ‘Đại nghĩa diệt thân’.

Cho nên, cho dù nàng không hề cảm thấy mình có gì sai, nhưng tận tâm cẩn thận như cũ ...

Nhưng mà hiện tại, chính mình tựa như sắp bại lộ rồi, nên làm sao đây?

Hiện tại hy vọng duy nhất của nàng chính là “ con chuột ” bị Mạc Ngôn động vào - họ Giang.

- Có thể là Giang Hiểu Thiên sao? Không nên phải chứ....tôi đã cẩn thận cảnh cáo hấn, tên này không đến mức ngốc thế chứ?

Sở Ngọc trong lòng không yên, chỉ có thể thầm cầu khẩn con chuột Mạc Ngôn bắt được còn có người khác....

Đối với năng lực của Mạc Ngôn, cô từ trước tới nay chưa từng nghi ngờ.

Lúc nàng phát hiện Mạc Ngôn xuất hiện ở đại học A, trong lòng đã đoán định, nếu như Giang Hiểu Thiên cùng những kẻ bên hấn không nghe lời cảnh cáo của mình, huỷ diệt tuyệt đối là ngay trước mắt... nhất định, không thể sai được!

- Tôi cũng không biết hấn nói con chuột là cái gì nhưng tôi đoán hấn là tu sĩ...nếu là người bình thường, anh ta nhất định giao cho Thất Xử, mà không phải đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho tôi.

Lỗ Lương nói.

Sở Ngọc nói:

- Sự việc cụ thể ra sao anh ta không nói sao?

Lỗ Lương lắc đầu nói:

- Không nói...tên kia thích nhất úp mở, qua rồi hỏi đi.

Nói rồi, hắn lấy chìa khoá xe đi ra phía ngoài.

Sở Ngọc vội la lên:

- Đầu to, tôi với anh cùng đi.

Lỗ Lương nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Cũng tốt, cô là tới từ phòng tổng hợp, bản thân cũng là tu sĩ, loại sự việc này có cô tham gia không còn gì tốt hơn...

Sở Ngọc ra vẻ thoải mái cười cười, lấy chìa khoá trong tay Lỗ Lương, nói:

- Để tôi lái.

Lúc này nàng đã hiểu được, nếu như Giang Hiểu Thiên thực sự bị Mạc Ngôn bắt được, mình cùng những người ở đây bị khai ra, không bằng tự mình chủ động xuất kích, tự mình đi xem đến tột cùng. Lại nói tiếp, nàng tuyệt đối cảm thấy Mạc Ngôn rất dễ nói chuyện, quan hệ với mình cũng rất tốt, tự mình còn có thể nghiêm mặt đi nịnh bợ, đem mình bộc lộ ra trước...

Mang theo tâm trạng không yên , Sở Ngọc lái xe cùng Lỗ Lương đến đại học A.

Bên hồ rộng, Sở Ngọc thật xa đã thấy Mạc Ngôn đứng bên hồ hút thuốc, bên cạnh hắn hoàn toàn vắng vẻ, không có chút hình ảnh của ai khác.

Có điều sau khi xuống xe nàng và Lỗ Lương mới phát hiện, trên mặt ghế đá bên cạnh Mạc Ngôn, có một con Hắc Miêu đang ngồi kia.

Nhìn thấy con Hắc Miêu này, mặt Lỗ Lương lập tức hiện vẻ nghi hoặc, nói:

- Con mèo này...

Lợi chưa nói hết, Mạc Ngôn đã nói:

- Không sai, nó chính là con mèo xuất hiện tại địa bàn của các anh, hiện tại nó theo tôi.

Theo hắn?

Hắc Miêu nghe mấy lời này, lập tức tặng cho Mạc Ngôn một cái liếc mắt.

Như là biểu hiện nhân tính hoá, nếu đổi thành Cam Lam với Mai Thanh Giản ở đây, khẳng định có thể hô to gọi nhỏ, hận không thể lập tức sủng ái yêu nghiệt Hắc Miêu này.

Nhưng mà Lỗ Lương và Sở Ngọc đều không phải là những người thường, hai bọn họ đều biết đến sự tồn tại của con yêu mao này... Đương nhiên, loại hiểu biết này cũng chỉ là ngoài mặt, hay nói là một kiểu đoán định. Trong tay bọn họ không có bất cứ bằng chứng thực tế nào chứng minh đây chính là con yêu trong truyền thuyết, cũng không có cùng Hắc Miêu chính diện gần gũi tiếp xúc qua.

Lúc này, hai người nhìn thấy Hắc Miêu như thể biểu tình sau của nhân sinh hoá, trong lòng không có tới nghĩ đến chuyện khác, tràn đầy kinh hãi...

374. Chương 302: Thăm Dò

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời trầm mặc lại, không biết nên nói gì cho phải.

Sở Ngọc sớm đã quên mất việc của Giang Hiểu Thiên, len lén nhìn Hắc Miêu, trong lòng tràn ngập kinh nghi... đây chính là con mèo làm loạn cả căn cứ lên đây sao? Nó thực sự là yêu sao? Thoạt nhìn thật đáng yêu nha...

Tầm mắt Lộ Lương càng nhiều hơn là đặt trên người Mạc Ngôn, điều nghĩ trong lòng cùng Sở Ngọc cũng là hoàn toàn bất đồng.

- Cách ngôn nói quả đúng, cái gì mà người chơi cái gì điều....người trên đời này dù có tiền thế nào, nhiều nhất cũng chỉ là nuôi hổ, báo chẳng hạn, người này thật giỏi, lại có thể nuôi nổi yêu thú.

Nếu thực là có thể, Mạc Ngôn thật không muốn sự tồn tại của Hắc Miêu bị người khác biết được.

Nhưng không có cách nào, lúc tại Minh Viên thu thập Hồ Húc Đông, Hắc Miêu này từng xuất hiện trong tầm mắt của cục an ninh, sau đó lại còn làm ầm ĩ một phen ở cục an ninh, bây giờ muốn mang nàng giấu đi, thì đã quá muộn rồi.

- Được rồi, cô ta cũng chẳng phải là con yêu trong tưởng tượng của mọi người, đơn giản là bộc lộ linh trí, có chút nhỏ môn đạo thôi. Luận chỉ số thông minh, ngang bằng với nhi đồng ba bốn tuổi. Mặt khác, cô ta hãy còn chưa hoàn toàn thoát li tính ngỗ ngược, tôi mang cô ta theo người, chính là vì không để cô ta tại bên ngoài gây hoạ.

Mạc Ngôn thấy tầm chú ý của hai bọn họ đều bị Hắc Miêu thu hút rồi, liền cười, giải thích nói.

- Lại dám nói ta ngỗ ngược chưa thuần, nói chỉ số thông minh của ta chỉ cao như đứa bé ba bốn tuổi...

- Hừ hừ, ta quấy nhiễu chết người, quấy nhiễu chết người...

Hắc Miêu nghiêng đầu sang, trong lòng tưởng tượng Mạc Ngôn biến thành đứa bé một tác, bị móng vuốt cong quấy nhiễu cho chết đi sống lại, kêu cha gọi mẹ...

Nghe xong lời giải thích của Mạc Ngôn, Lộ Lương và Sở Ngọc trong lòng đã thoải mái hơn nhiều, trên đời này có một Mạc Ngôn yêu nghiệt đã đủ lắm rồi, nếu lại có thêm một con nữa, còn muốn cho người sống không vậy?

- Sở Ngọc, sao cô cũng đến?

Mạc Ngôn thấy biểu cảm của hai người nhẹ nhõm xuống rồi, liền lập tức chuyển đề tài.

Sở Ngọc chớp chớp mắt, nói:

- Tôi là tới xem con chuột kia.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Chuột khổng có ở đây, đợi lát tôi đưa các người đi.

Có chút dừng lại, nói:

- Sở Ngọc, người từ tổ tổng hợp chuyển trở lại sao?

Sở Ngọc gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, kỳ thừa tôi hiện tại vẫn là người của bộ tổng hợp, chỉ là tạm thời điều tạm đến bên này.

Mạc Ngôn nói:

- Lúc cô ở tổ tổng hợp, người có từng nghe qua tên một tổ chức liên minh hiệp khách?

Trong lòng Sở Ngọc “bịch” nhảy dựng...đến rồi, đến rồi, quả nhiên là sợ cái gì là gặp cái đó!

- Liên minh Hiệp khách ... hình như có từng nghe qua tên tổ chức này. Mạc đại huynh, sao đột nhiên hỏi tới chuyện này vậy?

Sở Ngọc cực lực che giấu nỗi bất an trong lòng, hỏi.

Nàng trong miệng thả nhiên hỏi, biểu hiện nét mặt cũng rất bình tĩnh, Lộ Lương bên cạnh hoàn toàn không cảm thấy nội tâm dậy sóng của nàng.

Nhưng biểu hiện gọn sóng như che giấu rất tốt kia, há lại có thể giấu nổi Mạc Ngôn và Hắc Miêu?

Hắc Miêu lập tức hứng thú bưng bưng nhìn Sở Ngọc, cô nàng này có chút kỳ quái...

Trong lòng Mạc Ngôn cũng có chút kinh ngạc, nhưng nét vẫn vẫn mỉm cười như trước, nói:

- Con chuột mà tôi bắt có quan hệ tới liên minh hiệp khách, cho nên đặc biệt muốn thỉnh giáo cô...Sở Ngọc cô đối với liên minh hiệp khách có hiểu biết bao nhiêu ...

- Điều tôi biết cũng không phải là nhiều..

Sở Ngọc cười nhẹ nhún mày, tự mình nói sơ lược những điều mà mình biết có liên quan đến liên minh hiệp khách.

Nàng nói mấy tin tức đều là tư liệu thu thập từ phòng tổng hợp, nội dung không nhiều, giống như Hắc Miêu lấy tư liệu từ mồm Trương Triều Đức.

Ở thời điểm này, nàng không có làm gì giấu diếm, bởi nàng biết cho dù nàng không tự nói, Mạc Ngôn cũng chỉ cần gọi một cú điện thoại tới bác trai là có thể biết được những tư liệu kia. Ngoài ra, về việc của liên minh hiệp khách, kì thực nàng biết cũng không nhiều hơn so với Trương Triều Đức.

Hơn nữa đây cũng là một trong những lí do nàng vẫn luôn duy trì quan hệ với Giang Hiểu Thiên. Tâm lí tò mò của con gái so với nam nhân càng mạnh, Sở Ngọc tiếp cận Giang Hiểu Thiên và liên minh hiệp khách, ngoài tôn chỉ và phong cách của họ hấp dẫn, nhiều hơn nữa vẫn là vì hiếu kì. Thời gian cùng tiếp xúc với Giang Hiểu Thiên, nàng luôn cố ý vô ý tìm hiểu cơ cấu của liên minh hiệp khách cùng danh sách nhân sĩ cao tầng. Đáng tiếc, dù Giang Hiểu Thiên có vẻ cứng nhắc, nhưng tuân thủ kỉ luật, tuân theo chế độ như đứa con ngoan, căn bản không để lộ nửa lời cho nàng.

Sau khi Sở Ngọc mang những điều mình biết về liên minh hiệp khách nói ra, Mạc Ngôn chỉ gật gật đầu, không tiếp tục truy hỏi.

Lỗ Lương nói:

- Mạc Ngôn, anh nói con chuột cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

- Chuyện này với án của Thất Xử có liên quan.

Mạc Ngôn mang mừng đích mà mình tới đây nói qua một lượt, có điều không hề nhắc tới pháp trận, lưỡng giới thạch cùng những chuyện Giang Hiểu Thiên.

- Sự tình đại khái là như vậy, Trương Triều Đức không chỉ là hung thủ giết hại Hồ An, đồng thời còn là tu sĩ, tôi thấy giao anh ta cho bọn anh là thích hợp.

Mạc ngôn nói:

- Tình trạng hiện tại của anh ta rất tốt, chìm sâu trong hôn mê, tôi đoán chừng phải vậy ngày mới có thể tỉnh lại, anh mang người về đi, còn về làm sao xử lí, các anh tự mình lo liệu đi.

Lộ Lương gật đầu:

- Được, người chúng ta mang đi, sau đó giao cho bên tổ tổng hợp xử lí.

Tiếp sau đó, Mạc Ngôn để Hắc Miêu dẫn Lộ Lương sang bên kia Bạch Vân tháp, lại tìm lí do giữ chân Sở Ngọc.

Đợi Lộ Lương đi rồi, hẩn châm điều thuốc, nhìn Sở Ngọc giả cười giả không, nói:

- Em không muốn nói gì ư?

Sở Ngọc giả vẻ kinh ngạc, nói:

- Em chẳng có điều gì muốn nói sất.

Mạc Ngôn cười lắc đầu, nói:

- Được rồi, đừng có giả bộ trước mặt anh, nói đi, giữa em và liên minh hiệp khách có phải có gì hay không?

Lúc này nói tới Trương Triều Đức, vốn dĩ Sở Ngọc bắt giặc cấp bách tới mức buông lỏng cả người ra, theo nàng thấy, người họ Trương kia là ai, chỉ cần người bắt được con chuột không phải Giang Hiểu Thiên, coi như tự mình qua được một cửa ải.

Tuy nhiên nàng không ngờ tới, chút tiểu tiết trong lòng kia, sớm đã bị Mạc Ngôn nhìn thấy trong mắt.

Sở Ngọc nhảy lên nói:

- Không có, không có? Anh biết mới lạ! Anh đừng có nói bừa, mặc dù mọi người đều là người quen, nhưng đừng quên nói bừa vẫn là không tốt, em là người của tổ tổng hợp, sao có thể có qua lại với bọn học được.

Mạc Ngôn cười nhún vai, nói:

- Được rồi, không có thì không có, em xem như anh chưa từng nói gì.

Nghe xong lời này, Sở Ngọc trái lại ngại ngùng cả người...

Nàng lại không phải người ngốc, tự biết được Mạc Ngôn lúc này hỏi ra những lời đó, khẳng định là trong tay đã nắm được điều gì đó. Mà lúc này nàng phủ nhận, cũng chỉ là bản năng phản ứng cấp bách. Lời vừa ra khỏi miệng, , nàng tự thấy mình có phần phản ứng thái quá. Có điều nàng cũng không lo lắng, dù sao Lộ Lương cũng không có ở đây, dựa vào quan hệ của mình với Mạc Ngôn, sau đây chỉ cần mềm mỏng cầu khẩn, không tin người này có thể bán đứng mình.

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Mạc Ngôn đúng là nhẹ nhàng băng quơ rồi bỏ qua đề tài này.

Không phải chứ...lại có thể nhẹ nhàng bỏ qua như vậy?

Nhìn thấy Mạc Ngôn nhàn nhã hút thuốc, trong lòng Sở Ngọc ngược lại càng thêm bất an.

Nói tóm lại, Sở Ngọc là người cầm thì được buông cũng được, trời sinh cũng rất bướng bỉnh và hào hiệp, từ lúc ban đầu thấy nàng sắm vai tiểu ni cô có thể nhìn ra nàng tính tình khiêu thoát.

Thấy Mạc Ngôn ra vẻ cao thâm, nàng ngừng lại một hồi, nói:

- Được rồi, được rồi, mặc kệ anh đang thăm dò em, hay là cố ý trá em, tóm lại em đầu hàng rồi.

Lộ Lương theo Hắc Miêu đến Bái Vân tháp, ở quanh Bạch Vân tháp tìm thấy Trương Triều Đức hôn mê bất tỉnh.

Lộ Lương bỏ ra rất nhiều sức lực mới đưa được Trương Triều Đức ra ngoài, khuỷu tay đều xước cả ra. Hắc Miêu chỉ đứng một bên nhìn, căn bản là không có ý định giúp đỡ.

Đương nhiên rồi, Lộ Lương chưa hề mong mỗi nàng giúp đỡ. Đây chỉ gần như sự tồn tại của một con yêu, hắn không ngốc đến nỗi trước mặt nàng vênh mặt hất hàm sai khiến. Thực tế trên đường đi, hắn càng giống như người hầu của Hắc Miêu, luôn cẩn thận theo sau, chỉ sợ con miêu này nhìn mình không thuận mắt, bổ lên mặt mình mà cào cho mấy vết thương...

Sau khi thấy Lộ Lương mang Trương Triều Đức từ trong cổng ra ngoài, Hắc Miêu giống như lão địa chủ, gật gật đầu, tỏ vẻ rất dè dặt, tựa như biểu dương sự cần cù của Lộ Lương.

Lộ Lương cười khổ một tiếng, đem Trương Triều Đức khiêng trên vai.

Hắc Miêu tao nhã xoay người, nhìn sang hướng hồ trường

Nhưng vừa đi được hai bước, nàng đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt sắc bén, quay đầu hướng phía Đông vườn trường.

Vừa rồi trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên phát giác có người đang nhìn mình thăm dò, hơn nữa còn mơ hồ mang theo ác ý.

Những kẻ thăm dò kia tại xa phương phạm vi linh thức tra xét, lúc ngẩng đầu nhìn lại, Hắc Miêu chỉ có cảm thấy một tia ác ý không thể bỏ qua.

375. Chương 303: Tàn Tháp

Lộ Lương khiêng Trương Triều Đức đang hướng phía trước mà đi, Hắc Miêu đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác, trong mắt loé sáng, mờ mờ lộ vẻ sắc bén.

Lộ Lương hoảng sợ, tưởng rằng mình không cẩn thận ở đâu đó mạo phạm vị Miêu đại gia này (thực tế là cô mèo), lập tức không ngừng lui ra phía sau, cảnh giác nhìn lên Hắc Miêu.

Hắn đã hạ quyết định, vạn nhất con miêu này nhào lên cắn mình, nói không ác phải lấy vai của vị huynh đệ này làm bìa người đỡ đạn.

Có điều hắn dù sao cũng là xuất thân Đặc Công, thấy tầm mắt của Hắc Miêu lướt qua người mình, cũng không có tập trung chính mình, lập tức hiểu rằng Hắc Miêu nhằm vào thực chất không phải mình.

Phía sau có người?

Hắn quay đầu nhìn lại, đã thấy sau lưng một màn bao la, nửa bóng người cũng không thấy, hơn nữa cũng chẳng có nơi nào có thể ẩn náu được.

Trong lòng hắn đang hoài nghi, khoé mắt bỗng xoẹt qua một lượt Hắc Miêu, lúc chăm chú nhìn, như mũi tên rời cung nhọn hướng phía Chính Đông phương!

Nó đang muốn làm gì?

Lộ Lương thấy vậy, trong lòng vừa kinh vừa nghi, lập tức muốn theo sau xem rút cuộc là chuyện gì, nhưng ý nghĩ này vừa nổi lên, liền lập tức nén xuống.

Chẳng có cách nào, tốc độ của Hắc Miêu thật sự quá nhanh, chưa đến ba giây đã biến mất khỏi tầm mắt của Lộ Lương. Lộ Lương tự hỏi, đừng nói là dùng hai chân đuổi theo, ngay đến chạy xe cũng đừng nghĩ tới đuổi kịp vị miêu Đại gia này...

Hắc Miêu cấp tốc lao về phía trước, mục tiêu là vườn của phương Chính Đông.

Lúc này tuy rằng hơi thở của kẻ nhìn lên kia đã giấu kín, nhưng biến mất cũng không hoàn toàn sạch sẽ, lúc đó Hắc Miêu ra sức truy kích, chính là muốn nhanh chóng trong lúc hơi thở kia chưa hoàn toàn biến mất, bắt được cái đuôi của đối phương.

Nàng có thể cảm nhận được, kẻ nhìn lên kia thực lực vượt xa Trương Triều Đức và đám người Uông sư phụ.

Trên thực tế, ngoài phạm vi linh thức ra đối với Hắc Miêu tiến hành dò hỏi kì thực không có hiểm lộ, một đêm nhìn kính viễn vọng là có thể làm được. Nhưng trong nháy mắt Hắc Miêu quay đầu, đối phương đã có cảnh giác, lại quyết đoán thu lại hơi thở, giấu kín thân hình, điều này nói lên rằng kẻ nhìn lên kia thực lực và nhanh nhạy đều là nhất đẳng.

Theo Hắc Miêu thấy, kẻ nhìn lên kia có thể đã đập phá Thiên quan.

- Ngoại trừ Mạc Ngôn ra trên đời này còn có người thứ hai đập phá Thiên quan ư?

Hắc Miêu rất tò mò đối với lần này...

Ngoài ra nàng cũng không phải là cái đèn đã cạn dầu, trong tầm mắt của kẻ nhìn lên kia rõ ràng mang ác ý, dựa vào tính tình nóng nảy của nàng, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua cho người kia!

Trên đời này người duy nhất làm nàng kiêng nể chỉ có Mạc Ngôn, trừ điều này ra, tất cả những người khác đều không là gì trong mắt nàng.

Dưới bóng đêm, tốc độ của Hắc Miêu càng ngày càng nhanh, nhất là thoát khỏi tầm mắt của Lộ Lương, nàng bắt đầu không ngừng tăng tốc, cơ hồ như lướt trên mặt đất....

Nhưng mà xa xa hơi thở càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng chậm chậm biến mất trong thiên không.

Nơi hơi thở cuối cùng biến mất là ở một toà tháp.

Đây là một toà tàn tháp, chỉ còn sót lại dưới cùng hai tầng tháp, trên tấm gạch cũ kĩ che đầy loang lổ với đầy mây, xem ra cổ kính và tang thương.

Toà tháp này không biết là kiến trúc của thời đại nào, cụ thể về niên đại và tên đã không thể các định, học sinh và giáo viên trong trường học gọi nó là tháp Vô Danh.

Đổi lại với những nơi khác, tàn tháp này sớm đã bị dỡ bỏ, nhưng ở đại học A toà tháp này nhân văn nồng hậu, cũng không phải là thiếu đất vườn trường, nó lại được bảo tồn như kì tích.

Một lát sau, Hắc Miêu đứng dưới toà tháp, tâm tình hiện vẻ có chút buồn bực.

Chỉ thiếu chút nữa, nàng có thể bắt kịp đuôi của hơi thở kia....

- Tên khốn, đừng tưởng người trốn đi rồi ta không thể tìm thấy người, ta đã nhớ rõ hơi thở của người, chỉ cần dám lộ diện, bà nội này nhất định cho người khó coi.

Hắc Miêu không can tâm, đi vòng quanh toà tàn tháp tới lui vài vòng, cuối cùng vẫn là không đạt được gì.

Mấy phút sau, nàng hậm hực trở về bên Lộ Lương.

Lộ Lương thấy nàng đi rồi quay lại, có lòng muốn hỏi vài câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là ngậm miệng thì hơn.

Hắn xác định con miêu này có thể nghe hiểu tiếng người, những nghe hiểu chưa hẳn đại biểu nó đồng thời có thể nói được, đây là hai khái niệm không giống nhau, Lộ Lương vẫn cảm thấy rằng mình vẫn là miễn mở miệng là tốt, nếu không trong lúc tự lầm bầm, sẽ bị con miêu này khinh thường...

Kì thực cho dù hắn có mở miệng hay không, Hắc Miêu tâm tình không tốt từ đầu đến cuối không có để ý đến hắn, tự bước đi tào nhả như trước, hướng về phía hồ trường.

Lộ Lương lắc lắc đầu, khiêng Trương Triều Đức sát sao đuổi theo.

Sau khi quay về bên trường hồ, Lộ Lương đem Trương Triều Đức ném vào trong xe, sau đó nói với Mạc Ngôn:

- Con mèo này của anh không biết lúc này phát hiện ra điều gì, chuẩn đi một lúc lâu mới thấy quay trở lại.

Mạc Ngôn trong lòng ngẩn ra, khẩu ác nói:

- Con mèo này là nhìn thấy động vật nhỏ ác, đoán chừng là phát hiện ra chuột hay gì đó chẳng hạn...

Lộ Lương gật đầu noi:

- Tôi cũng đoán vậy.

- Muốn chết chắc...

Hắc Miêu đầu tiên cảm tức Mạc Ngôn, thấy Lộ Lương gật đầu phụ hoạ, lập tức quay đầu nhìn tên này, trong ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Đồng thời giờ vuốt ra vẻ ra, trên mặt đất liên tiếp những đốm lửa.

Lộ Lương hoảng sợ, vội vàng đứng nấp sau Mạc Ngôn.

Lúc đầu đối mặt với Mạc Ngôn, hắn chưa từng sợ như vậy, nhưng lúc đối mặt với Hắc Miêu, hắn lại không thể không sợ. Chẳng có cách nào, hắn dù sao cũng đường đường là một trưởng ban, cũng không thể phân cao thấp với một con mèo? Huống chi con mèo này cũng chẳng phải con mèo bình thường, dựa vào điểm thực lực này, vẫn chưa bằng một cái móng vuốt người ta...

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, các anh nên về trước đi, nói không chừng còn có thể ngủ thêm một hồi nữa.

Mạc Ngôn ngồi xổm xuống, vỗ về một chút Hắc Miêu, sau đó thúc giục Lộ Lương và Sở Ngọc rời đi.

Lộ Lương gật gật đầu, thuận miệng nói hai câu, liền dẫn Sở Ngọc dời đi.

Trước khi lên xe, Sở Ngọc đột nhiên quay đầu lại hướng Mạc Ngôn làm bộ mặt quý, miệng nhẹ nhàng không tiếng động nói câu cảm ơn...

Nhìn thấy ô tô chạy xa, Mạc Ngôn xoay người lại, hỏi:

- Sơn Nguyệt, lúc này cô phát hiện ra điều gì?

Hắc Miêu vừa nghiêng đầu, nói:

- Không có gì, nhìn thấy một con chuột, đuổi theo nửa ngày cũng không đuổi kịp.

Mạc Ngôn nhin không nổi cười nói:

- Ồ, tức giận rồi?

Hắc Miêu không chỉ quay đầu, đến toàn thân đều quay đi, một vẻ bà cô tức giận, tiểu tử người đừng trêu chọc vào ta.

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, là tôi sai, trở về mời cô ăn kem.

Hắc Miêu nghĩ nghĩ, xoay đầu nói:

- Phải thùng lớn.

Mạc Ngôn gật đầu:

- Không thành vấn đề, thùng lớn.

- Như vậy còn tạm được.

Hắc Miêu lầm bầm, xem như tha thứ cho Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thấy nàng không còn tức giận nữa, liền hỏi:

- Rút cục lúc này cô phát hiện ra điều gì?

Hắc Miêu muốn trả lời, ánh mắt trượt đi một vòng sau nói:

- Anh nói cho tôi biết trước, lúc này cái cô bé họ Sở kia tại sao làm mặt quỷ với anh?

Mạc Ngôn cười nói:

- Biểu cảm phong phú mà thôi.

Hắc Miêu bĩu môi, nói:

- Dễ quỷ chắc... dễ trẻ con, nhìn bộ dạng cô ta cũng biết, giữa hai người nhất định có tin giấu.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Không có bất cứ tin gì, miễn cưỡng coi là bí mật nhỏ.

Hắc Miêu tròng mắt, nói:

- Có phải liên quan đến liên minh hiệp khách?

Lúc trước nhắc đến liên minh hiệp khách, Sở Ngọc có vẻ không tự nhiên, Hắc Miêu cũng là nhìn thấy, do vậy lập tức đoán ra Mạc Ngôn nói bí mật nhỏ kia chắc chắn liên quan tới liên minh hiệp khách.

Mạc Ngôn gật đầu, nói:

- Nha đầu này có can hệ với liên minh hiệp khách, hơn nữa là quan hệ riêng tư...

Lúc Hắc Miêu cùng Lộ Lương đi tới Bạch Vân tháp, Sở Ngọc triệt để đem sự tình giữa mình và liên minh hiệp khách toàn bộ đều nói ra hết, còn thỉnh cầu Mạc Ngôn giúp mình giữ bí mật. Trong lòng cô rất rõ ràng, giấu kín trước mặt chân tu sĩ Mạc Ngôn, nói dối đều là không có tác dụng, chỉ có nói thật với mình mới có tác dụng nhất.

Có điều, Sở Ngọc không nghĩ tới, Mạc Ngôn nghe xong rồi liền cười cô bé, rồi còn nói mấy câu xin lỗi nàng.

Sở Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Việc này là em làm sai rồi, anh vì sao phải nói xin lỗi chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Sai không sai, nên do bác trai của em đánh giá, anh không có tư cách nói em, anh cũng chẳng phải lĩnh ác với phụ huynh của em, dựa vào cái gì nói em sai chứ? Hơn nữa theo anh thấy, quan hệ riêng tư giữa em và liên minh hiệp khách, cũng chỉ bởi hiểu kì mà mở ra một kiểu trò chơi nhỏ. Mà bây giờ, bởi vì nguyên nhân ở anh mà cắt đứt trò chơi của em, đương nhiên cần nói câu xin lỗi với em rồi...

Sở Ngọc sau khi nghe xong, mắt bỗng trợn lớn, rất lâu mới nói được câu ngốc nghếch, nói:

- Anh thật giống bác của em nhá!

Bởi vì thái độ của Mạc Ngôn khác hẳn so với người thường, cõi lòng Sở Ngọc ngập tràn thấp thỏm, nhưng lúc dời đi toàn thân nhẹ nhõm.

376. Chương 304: Cơ Duyên Đến?

- Tôi còn tưởng là bí mật gì cơ đấy...

Hắc Miêu sau khi nghe Mạc Ngôn nói xong, miệng bĩu một cái, khinh thường nói:

- Lá gan cô nàng này thật nhỏ, cái chuyện nhỏ nhặt ấy, mà cũng đáng lo lắng? Nghĩ tới lúc ban đầu tại Vân La đạo cung, tôi còn từng cùng Ma Uyên len lén liên hệ đấy...

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Thật sao?

Hắc Miêu nói:

- Đương nhiên là thật rồi! Lén tự mình tiếp xúc cùng ma vật, ở đạo cung là đại kị, bị phát hiện rồi phải bị huỷ bỏ toàn bộ tu vị, đuổi khỏi đạo cung.

- Cũng may tôi đủ thông minh, đủ tỉnh táo, không chỉ không bị người của đạo cung phát hiện, ma vật cũng chẳng cách nào hại tôi, hi hi...

- Lá gan của cô cũng thật là lớn...

Mạc Ngôn cười lắc đầu.

Nói cười mấy câu xong, Mạc Ngôn nói:

- Bây giờ cô có thể nói cho tôi, lúc này cô phát hiện ra cái gì chứ?

Hắc Miêu gật gật đầu, mang những việc lúc này phát hiện nói ra một lần.

Mạc Ngôn sau khi nghe xong, không khỏi khẽ nhíu mày, nói:

- Cô khẳng định người nhìn lên cô đã từng đập phá Thiên quan?

Mạc Ngôn ngẩn ra , nói:

- Cô là nói...nơi này có người giống cô tồn tại sao?

Hắc Miêu lắc đầu như trước, nói:

- Chỉ là cảm thấy không giống như hơi thở của con người, cụ thể là tồn tại, tôi không dám khẳng định. Có điều hơi thở này tôi đã nhớ rõ, chỉ cần hần xuất hiện xung quanh tôi năm trăm mét, tôi lập tức có thể phát hiện ra.

Mạc Ngôn trầm ngâm chốc lát, nói:

- Vậy hơi thở kia cuối cùng biến mất ở đâu?

Hắc Miêu nói:

- Là tại một toà tàn tháp, một toà tàn tháp chỉ còn sót lại hai tầng, nếu tôi nhớ không nhầm, nó được các giáo viên và học sinh ở đây gọi là tháp Vô Danh...

Tháp Vô Danh?

Lúc ban ngày, Mạc Ngôn đã đi trong vườn trường này đi khắp, lập tức nhớ lại từng chạy qua toà tàn tháp tang thương này.

Lúc này sắc trời đã hơi hơi sáng, vườn trường cũng bắt đầu thức tỉnh, bên hồ trường sớm có sinh viên vây quanh bắt đầu chạy bộ sáng sớm.

Mạc Ngôn tuy rằng ăn mặc đều an nhàn, nhưng là xen lẫn trong đó mặc đồ thể thao, đi giày chạy trong đám luyện chạy buổi sáng, ít nhiều có điểm hiện ra khí thế. May mắn bên cạnh hắn chỉ có con mèo, có sinh viên chạy đến bên hắn, chỉ cho là hắn sáng sớm cùng mèo chạy qua...

- Uầy, trời đã nhanh chóng sáng rồi, chúng ta nên quay về thôi.

Hắc Miêu nhắc nhở nói.

Mạc Ngôn lại nói:

- Không vội quay về, chúng ta tới tàn tháp kia xem đi.

Hắc Miêu nói:

- Anh nghi ngờ tàn tháp kia có vấn đề?

Mạc Ngôn nói:

- Tạm thời không thể khẳng định, chỉ là cảm thấy phương vị của nó có chút đặc biệt. Cô không phát hiện ra sao? Nếu kết hợp bốn mươi chín toà tượng đá kia, vị trí của tàn tháp kia vừa hay tại chính giữa những tượng thạch kia.

Hắn vừa rồi còn mơ hồ cảm thấy mình bỏ sót chỗ nào,, sau khi nghĩ tới bốn mươi chín tượng đá kia, không khỏi giật mình...những tượng đá kia giống như rải ra ở các góc vườn trường, không có bất cứ quy tắc nào, lại vừa đứng vây quanh tàn tháp ở chính giữa.

- A, thật đúng là vậy...

Hắc Miêu sắp hàng tàn tháp và chỗ bốn mươi chín tượng thạch ở trong thức hải, lập tức phát hiện ra điểm này. Nàng nhìn phương hướng của tàn tháp, có chút cảm giận, nói:

- Chỗ pháp trận này thật đáng giận, một mực áp chế linh thức của tôi, dấu hiệu rõ ràng như vậy mà không có phát hiện ra.

Mạc Ngôn cười cười, không có đáp trả.

Hắc Miêu nghĩ nghĩ, lại nói:

- Lại nói phương vị của tàn tháp này không chỉ cổ quái, nó có thể bảo tồn nhiều năm không có bị dỡ xuống, cũng cơ là một chuyện đáng là kì quái.

Phía trước nói qua, phương vị toà tàn tháp này không chỉ còn lại hai tầng tháp cuối cùng, niên đại cùng lai lịch đều đã không thể đoán ra, không có quá nhiều giá trị bảo tồn, đổi lại ở nơi khác, e rằng sớm đã bị dỡ bỏ rồi. Nhưng nó đã trải qua vô số mưa gió, vẫn như cũ đứng sừng sững ở tại trung tâm đại học A.

Mạc Ngôn nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm, chắc là pháp trận phát ra tác dụng. Giống như tượng đá kia, rõ ràng tồn tại, nhưng mọi người lại luôn xem nhẹ sự tồn tại của nó. Cho dù có một hai người ngẫu nhiên nhận thức được sự tồn tại của nó, tư duy cũng xuất hiện lệch lạc, chỉ cảm thấy sự tồn tại của nó là đạo lý hiển nhiên. Không giấu cô, hôm qua lúc nhìn thấy tàn tháp kia, tôi liền cho rằng nó sẽ bị dỡ bỏ, là nhân viên vườn trường cố ý bảo tồn loại kỷ vật có hơi thổ lịch sử không trọn vẹn này...

Hắc Miêu nói:

- Anh từng nghĩ qua chưa? Xem ra không chỉ là linh thức của tôi bị áp chế, bản ngã của tôi tựa như cũng bị ảnh hưởng.

Mạc Ngôn gật gật đầu, thừa nhận nói:

- Mặc dù ý thức bản ngã đủ tinh khiết, nhưng cảnh giới vẫn là kém một đẳng, bình thường đối với tu sĩ không có vấn đề, nhưng gặp phải loại quy mô to lớn như đồ trận này, nghĩ không bị chút áp chế nào cũng là không thể nào.

Lúc một người một mèo kia nói chuyện, cũng đã hướng về tàn tháp kia.

Hắc Miêu nói:

- Anh cảm thấy toà tàn tháp kia có thể là đầu mối pháp trận sao?

Mạc Ngôn nói:

- Tạm thời vẫn chưa thể khẳng định, nếu là đúng, trái lại có thể tiết kiệm không ít khí lực của chúng ta.

Sắc trời dần dần sáng, còn cách thật xa, Mạc Ngôn đã nhìn thấy toà tàn tháp không tên kia.

Ngày hôm qua khi nhìn thấy toà tàn tháp kia, hắn cũng không có cảm giác gì, nhưng lúc này nhìn lại thấy mơ hồ lại có cảm giác huyền diệu...

Vị trí của toà tháp này chẳng hề nằm ở trung tâm của vườn trường, nhưng theo địa thế mà nhìn, nó lại hoàn toàn phù hợp là trung tâm của địa thế của khu vực này.

Cho dù không mở mắt, Mạc Ngôn cũng có thể cảm thấy cung quanh của toà tháp này đang dày lên đủ loại linh khí.

Gọi là đầu mối địa khí, có điểm giống như lỗ xoáy, không cần cố ý chỉ dẫn, đã có thể hội tụ phụ cận bao gồm cả đủ loại linh khí bên trong. Chỉ có điều so với lỗ xoáy, đầu mối địa khí rõ ràng cố vẻ hoà hoãn hơn nhiều, hơn nữa cũng không phải một vị thôn tính cùng hấp thụ, đồng thời cũng dẫn tới một tác dụng điều tiết nhất định.

Mạc Ngôn đi đến trước tàn tháp, giơ tay phẩy nhẹ trên tấm gạch đá cũ kĩ.

Hắc Miêu nhỏ giọng hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Mạc Ngôn không trả lời, đem ý thức bản ngã kết nối thành một sợi tơ, thuận theo thân tháp ngấm tìm xuống phía dưới...

Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, nói:

- Đây là đầu mối địa khí, tác dụng của toà tàn tháp này là hấp thụ linh khí và trấn áp, nói hình tượng một chút, sự tồn tại của nó chính là một cái công tắc chỉ có tiến không lùi, trong lúc hấp thụ linh khí, cũng dẫn tới tác dụng nhất định.

Hắc Miêu nói:

- Có phát hiện đặc biệt gì về hơi thở không?

Mạc Ngôn nói:

- Cô là nói tới hơi thở của kẻ nhìn lên kia?

Hắc Miêu gật gật đầu, nói:

- Tôi nghi ngờ kẻ đó chính là mượn toà tháp này mà tháo chạy... Tôi có thể cảm nhận thấy, linh khí ở đây so với những nơi khác là nồng hơn, đặc biệt là hơi thở hành thổ. Nhiều loại hơi thở như vậy tụ tạo một lúc, hình thành một mặt nước không ngừng xoay tròn, mang hơi thở của kẻ nhìn lên kia hoà tan đi.

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Cô nói không sai, cho dù hơi thở của người đó có lưu lại, cũng sớm đã bị hoà tan sạch rồi.

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, nhìn quanh lên xung quanh toà tháp, cảm thán nói:

- Cũng không biết là ai xây dựng trận pháp toà tháp này, qui mô lớn đến như vậy, cấu tứ tinh xảo như vậy, thật là bút pháp lớn. Hơn nữa, đây chỉ là một bộ phận trên mặt đất, trận pháp bản có thể còn lớn hơn nữa.

Hắc Miêu nhẹ gật đầu, coi như tán đồng cách nhìn của Mạc Ngôn.

Nàng là từ Vân La đạo cung tới, tầm mắt càng ở trên Mạc Ngôn. Cho dù là vài ngàn năm trước, loại qui mô trận pháp như vậy cũng không phải thấy nhiều, nghiêm khắc mà nói, chủ toà trận pháp của đại học A là cấp bậc hộ sơn đại trận, người có thể xây dựng loại pháp trận như này, cho dù tại Vân La đạo cung, cũng chỉ có ít ỏi mấy người.

Hắc Miêu nói:

- Trời đã sáng rồi, tiếp theo chúng ta nên làm sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ăn cơm, đi ngủ, trừ những thứ này ra cái gì cũng không làm, ban ngày đợi đủ sinh lực, tranh thủ buổi tối đem nội tình của trận pháp này làm cho rõ ràng.

Hắc Miêu nói:

- Liên Minh Hiệp khách kia, còn cái gì bên thứ ba, bên thứ tư, đều mặc kệ sao?

Mạc Ngôn nói:

- Đã bắt được Trương Triều Đức rồi, bên này bảy phần có thể kết thúc vụ án rồi. Còn những người và việc khác, đều là râu ria, để mặc họ đi... hiện tại duy nhất hứng thú với tôi chính là trận pháp này.

Hắn ngẩng đầu nhìn toà cổ tháp tàn tạ này, lại nói:

- Sơn nguyệt, tôi có loại cảm giác, nếu chúng ta có thể vạch trần chân thực diện mục trận pháp này nhất định có thu hoạch không tưởng tới.

Hắc Miêu nghiêng đầu qua , hỏi:

- Tại sao lại nói vậy?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Lương giới thạch....mặc dù tôi không biết nó rốt cục là thứ đồ gì, nhưng tôi có loại cảm giác, cảm thấy thứ đồ này tương lai với tôi có tác dụng rất lớn!

Thân là một tu sĩ, hắn đối với con đường của mình có ý thức rõ ràng.

Với việc có lợi cho tiền đồ, khẳng định cần dốc sức khai thác, liên tỹ như cái khăn như cũ che dấu tầng mặt của pháp trận.

Với chuyện không quan hệ đến đạo đồ, lúc nhàn rồi hoặc sau này lại lấy giải sầu, nhưng ngoài lúc nhàn rồi, hắn thật là đến nhìn chẳng muốn nhìn một cái.

Mượn những người liên minh hiệp khách mà nói, mấy tiếng trước hắn có lẽ còn có hứng thú, nhưng hiện tại đến nửa điểm hứng thú đều thiếu ...

377. Chương 305: Tôi Không Ngốc Như Vậy

- Đây, lương giới thạch là của tôi không cho phép giành với tôi!

Hắc Miêu lập tức không vui, tức tối nói:

- Đây là tin tức do tôi moi ra từ miệng Trương Triều Đức, hơn nữa anh cũng đã nói qua rồi, anh đối với nó không có hứng thú!

Mạc Ngôn cười nói:

- Vốn dĩ tôi không có hứng thú, nhưng sau khi nhìn thấy toà tháp này, không khỏi có cảm giác rung động. Cô có biết, tu sĩ tinh thần đều là tuý tâm mà động, lúc bản tâm có động, hoặc là kiếp nạn đang tới, hoặc là cơ duyên buông xuống. Thời gian gần đây, tâm cảnh của tôi so với trước càng thêm trong suốt, sau khi bấm tay tính toán phát hiện, lần này khả năng là cơ duyên lớn hơn nhiều là kiếp nạn...

Hắc Miêu nhắc móng hướng chân Mạc Ngôn, cả giận nói:

- Anh nói không giữ lời!

Mạc Ngôn lui về phía sau một bước, tránh xa móng vuốt sắc bén của Hắc Miêu, cười nói:

- Chúng ta hiện tại cũng xem như người một nhà, cơ duyên của tôi cũng là cơ duyên của cô, cần gì phải phân ra lẫn nhau? Thêm nữa, Đồ vẫn chưa tới tay, chúng ta thậm chí tới hình dạng của nó, công dụng đều không biết... nếu bây giờ bắt đầu nội chiến, lời nói ra làm người ta chê cười.

Có chút dừng lại, nói tiếp:

- Được rồi, cô đừng làm loạn nữa... nếu cô ngoan một chút, có thời gian tôi có thể nói cho cô chuyện bên thế giới kia.

Thời điểm Mạc Ngôn tế luyện, cũng không cố ý giấu nàng, hơn nữa nàng ở Vân La cũng lén lén nghe qua cái từ “thế giới bên kia” này, có thể nói, nàng đối với chuyện này sớm đã hiểu kì không chịu được rồi.

Có điều nàng cũng biết, Mạc Ngôn tuy rằng không cố ý tránh mình, nhưng cũng không đại biểu nàng có thể không kiêng kị gì tiến hành dò tìm.

Nàng là xuất thân Vân La đạo cung, nhân giới so với Mạc Ngôn càng cao minh, tự hiểu rằng phạm là vật có cái từ “thế giới kia” đều là vật khó lường. Nàng không biết Mạc Ngôn nói về thế giới kia là thật là giả, là hư chỉ hay là thực chỉ, nhưng chính vì không biết, nàng mới tốt độ hiếu kì. Phải biết rằng, ban đầu nàng xuất thân Vân La đạo pháp chỉ là có tính biên giới của động thiên tính chất, khoảng cách thế giới mà nói còn rất xa. Nàng không tin, tu sĩ tinh thần nho nhỏ Mạc Ngôn trong tay có thể nắm giữ một thế giới chân chính!

Mạc Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là thật rồi!

Mạc Ngôn vẽ mặt chân thành, không có nửa điểm giả bộ...

Hắc miêu nghiêng đầu qua nói:

- Tôi có chút không tin... cứ cho rằng anh nói cái thế giới bên kia thật sự tồn tại, tôi không tin anh có thể nói cho tôi. Mạc Ngôn, anh biết thế giới bên kia rốt cục là đại biểu cho cái gì không?

- Tôi đương nhiên biết! Đối lại là người khác, tôi khẳng định không nói, nhưng là cô...vậy nói với cô đi, tôi chưa chắc là đặc biệt tin tưởng cô, mà cảm thấy bất luận là quỷ hay người, trên đời này có thể cùng tôi đồng hành tồn tại, ước chừng ngoài cô và Vân La, thì đã không còn ai khác nữa! Dù nói tu sĩ từ trước tới giờ không sợ cô đơn, nhưng cũng là tương đối mà nói. Tôi không hy vọng bao nhiêu năm sau, thế giới này chỉ còn lại một mình độc hành...

Hắc Miêu sau khi nghe vậy, lặng yên rất lâu mới ngẩng đầu nói:

- Tôi ước chừng cũng hiểu được ý của anh...

Nàng sau khi từ trong phong ấn tỉnh dậy, cô đơn trôi dạt trên thế tục mấy chục năm, cô đơn và cô quạnh thực sự khó có thể nói hết. Mà cũng là nguyên nhân chủ yếu nàng ốm ở lại tiểu viện số 36, nếu không mà nói, dựa vào năng lực của nàng ta, đi đâu mà không được?

- Như thế nào mới xem là triệt để tin tưởng đây?

Hắc Miêu nghiêng đầu qua hỏi, theo nàng thấy, tin tưởng cái này hoàn toàn là duy tâm, cho tới giờ liên không có một tiêu chuẩn định lượng nào. Ít nhất nàng không cách nào triệt để tín nhiệm Mạc Ngôn, không có cách nào, ai bảo tất cả là tu sĩ đâu. Con đường gian nan, tại tranh tại đoạt, lúc một người có thể đạt

cơ duyên lâu dài đặt ở trước mắt, nàng mới tin tưởng, trước mắt tên mặt trắng bụng đầy ý nghĩ xấu này, tuyệt đối sẽ trở mặt!

Giữa phu thê còn có đông sàng dị mộng, huống chi hai người tu sĩ!

Mạc Ngôn cười nói:

- Cách ngôn nói: lâu ngày mới gặp được người tâm phúc, tin tưởng thứ này từ trước tới nay đều là không có tiêu chuẩn cố định, hãy để thời gian nói đi.

Hắc Miêu bĩu môi, nói:

- Anh tạm thời đến kể lại cho tôi, anh để tôi từ bỏ lương giới thạch, còn lấy thế giới bên kia để hấp dẫn tôi ... Được, tôi thừa nhận ta bị hấp dẫn rồi. Nhưng hiện tại anh lại lấy chuyện tin tưởng để nói, không chiếm được tin tưởng của anh, liền không cách nào chân chính tiếp xúc thế giới kia. Anh không thấy anh hơi quá đáng sao? Anh nói gì thì là cái đó, tôi không ngờ như vậy đâu!

Một người một mèo vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới chỗ kí túc xá cho người của Thất Xử.

Lúc này trời đã sáng rõ, trên đường liên tiếp có sinh viên và giáo viên luyện thể dục sáng đi qua, Hắc Miêu vì không muốn người khác đến mình, không chỉ đem thanh âm hạ thấp giống như ruồi muỗi, còn ngưng tụ thành tuyến, trực tiếp truyền tới bên tai của Mạc Ngôn.

Thực chất với thực lực của nàng và Mạc Ngôn, hoàn toàn có thể dùng linh thức cùng bản ngã để giao tiếp. Những vẫn là câu nói kia, một người một mèo lúc này thiếu tin tưởng, căn bản không hề nghĩ tới dùng phương pháp này để giao tiếp. Tâm linh tu sĩ cùng thức hải giống như là hệ thống trung tâm của máy tính, cánh cửa này một khi mở ra, cũng có nghĩa tự mình đem tất cả kí ức và chuyện cũ đều bày ra trước mắt đối phương.

Với Hắc Miêu mà nói, thực chất là như vậy. Linh thức của nàng mặc dù bằng bạc, nhưng đẳng cấp căn bản là không bằng ý thức của Mạc Ngôn, nhất thời mở ra ý thức lẫn nhau, khả năng lớn nhất là kinh nghiệm của nàng bị Mạc Ngôn nhìn thấu, hơn nữa tự mình lại hoàn toàn không thu hoạch gì.

Tóm lại, phương thức giao tiếp này với Mạc Ngôn mà nói có thể không ngại, nhưng Hắc Miêu chưa từng nghĩ qua, chính như nàng vừa nói lúc này, hẳn tưởng ta ngốc chắc!

Đến trước ký túc xá, Hắc Miêu lanh lợi nhảy nhót lên lối bậc tam cấp, đột nhiên quay đầu lại nhìn phía trước ngực Mạc Ngôn, nói:

- Anh nói cái thế giới bên kia chính ở trong ngọc bội này à?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô không phải sớm biết rồi sao? Thời điểm tôi tế luyện chưa từng tránh xa cô, cô biết rõ rồi còn cố hỏi? Hơn nữa, tiểu Vân La cũng nói cho cô biết rồi mà?

Hắc Miêu nói:

- Tôi chỉ muốn xác định lại lần nữa.....lương giới thạch thì tôi có thể từ bỏ, nhưng tôi có yêu cầu, anh phải đưa bội sức kia cho tôi mượn hai ngày.

Mạc Ngôn nói:

- Đầu tiên, vật này cho dù giao cho cô, cô cũng nhìn không ra về sau như nào. Kì thực, tôi vẫn là câu nói đó, trước khi tôi chưa hoàn toàn tin tưởng cô, tôi không thể để cho cô tiếp cận nó.

Hắc Miêu tức giận nói:

- Tin tưởng cái này căn bản không có cách nào định lượng, có bản lĩnh anh nói ra cái tiêu chuẩn....nếu không, anh nói tin thì tin, nói không tin thì không tin, tôi chẳng phải là cả đời đều bị anh dắt mũi dẫn đi à?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô cũng chẳng phải là trâu bò, tôi dắt mũi cô làm gì chứ?

Hắc Miêu giờ vuốt cong hướng bấp chân Mạc Ngôn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói;

- Anh mới là trâu bò, bò ngu xuẩn, ngu ngốc, đàn gậy tai trâu...

Mạc Ngôn tránh xa móng vuốt Hắc Miêu, nói:

- Được rồi, đừng ồn nữa, cô không phải muốn có một tiêu chuẩn định lượng sao? Được, tôi có thể cho cô một tiêu chuẩn, nhưng tôi cảm thấy, với tính cách của cô, tiêu chuẩn này e rằng vĩnh viễn không đạt được.

Hắc Miêu thu lại móng vuốt, hừ hừ nói:

- Chỉ cần là hợp lý, anh dựa vào cái gì nói tôi không đạt được? Anh thành thật đối đãi tôi, tôi cũng tự nhiên có thể thành tâm đối đãi anh, anh nói ra tiêu chuẩn đi, chỉ cần có thành ý, không can hệ tới an toàn và lợi ích của tôi, đừng có làm tôi đùa cái gì mà tử mình chí loại, tôi có gì mà không làm được?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiêu chuẩn tín nhiệm của tôi rất đơn giản, vừa không can hệ tới an nguy của cô, cũng không tổn hại lợi ích của cô

Hắc Miêu hồ nghi nói:

- Anh có hảo kiến gì chứ?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đầu là nói chân thành với bạn bè, lẽ nào cô hy vọng tôi đưa một tiêu chuẩn cô không có cách nào đạt được sao?

Nhìn thấy Mạc Ngôn một vẻ chân thành ý cười, Hắc Miêu trong lòng cảm thấy có điều không đúng.

Nàng chần chờ chốc lát, nói:

- Được rồi, cuối cùng thì là tiêu chuẩn như nào, anh trước tiên nói nghe chút.

Mạc Ngôn nhìn vào đồng tử sâu thẳm của nàng, thản nhiên nói:

- Tiêu chuẩn này rất đơn giản, đợi khi nào cô nói cho tôi biết tên thật của mình, tôi liền có thể hoàn toàn tin tưởng cô.

Hắc Miêu trong lòng khẽ động, trong miệng lại theo bản năng nói:

- Tên thật của tôi anh đã biết rồi đấy, Sơn Nguyệt thôi...

Mạc Ngôn nửa cười nửa không, nói:

- Thật sao?

378. Chương 306: Lam Tiên Sinh

Hắc Miêu thật sự muốn gật đầu nói “ thật sự”, nhưng nhìn thấy Mạc Ngôn nét mặt rất biểu cảm kia, mang theo nét hài hước ý cười, lập tức chỉ sợ người này đã biết điều gì....

Muốn biết tên thật của ta? Hừ, sướng được người...

Hắc Miêu gương cảm, cái gì cũng không nói, quay người kiêu ngạo hướng phía lầu mà đi đến.

Mạc Ngôn ha ha cười, nói:

- Cô xem, tôi đã rất có thành ý rồi, nhưng cô một chút thành ý cũng không có, cho nên lưỡng giới thạch thuộc về tôi.

Hắc Miêu thân hình dừng lại, rất muốn quay đầu nói “ người đợi đấy”, nhưng nghĩ lại nghĩ, quyết định vẫn là nhịn đi.

Trong lòng thực sự rất rõ, nếu Mạc Ngôn muốn lưỡng giới thạch, chính mình căn bản không có cách nào tranh được với hắn. Chơi tâm nhân không phải đối thủ của hắn, đánh cũng đánh không lại, tự mình dựa vào gì mà tranh với hắn? Người ta lúc này khẳng định nói chuyện có phân có lượng, chính là đã nể mặt rồi. Nếu mình không biết chừng mực, một mực đòi đối nghịch, tên này không biết chừng chơi bạo lực....hừ hừ, ta không có ngu như vậy đâu!

Nghĩ đến đây, Hắc Miêu quyết định không suy nghĩ lưỡng giới thạch nữa, nói cho cùng, món đồ này cũng chỉ là giúp nàng có thể tìm đường trở về nhà, đều không phải là tuyệt đối. Quan trọng nhất là, Mạc Ngôn đã đồng ý giúp nàng tìm đường trở về nhà, nếu như lưỡng giới thạch có tác dụng, hơn nữa lại bị Mạc Ngôn lấy được, cuối cùng chiếm lợi vẫn là chính mình....

Nghĩ đến đây, tâm trạng Hắc Miêu liền hiện vẻ vô cùng thoải mái, sôi nổi nhảy nhót tiến lên bậc thang.

Mạc Ngôn thấy thế, không khỏi không hiểu ra sao, con miêu này lúc nào lại nói chuyện ngoan như vậy?

Buổi sáng sau chín giờ, Đỗ Tiểu Âm đã tới đại học A.

Sau khi hai người gặp mặt, Mạc Ngôn liền nói cho nàng tổ chuyên án có thể rời khỏi đại học A.

Từ hiểu rõ đối với Mạc Ngôn, Đỗ Tiểu Âm lập tức đoán ra, tối hôm qua khi mình đi vắng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó....

- Tối qua xảy ra chuyện gì? Nếu anh nói không có chứng cứ, tạm thời còn không thể động vào Trương Tiểu Điền sao?

Đỗ Tiểu Âm hỏi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Trước khác nay khác, tối qua thật sự phát sinh một vài chuyện không tưởng đến. Thuận tiện nói một câu tên thật của Trương Tiểu Điền là Trương Triều Đức, nghề nghiệp là thợ săn tiền thưởng.

Còn về chuyện xảy ra tối qua, hắn không có định giấu diếm gì, đại khái nói một lượt.

- Trương Triều Đức đã bị bắt rồi, cục an ninh cũng đã can dự, tôi cảm thấy bảy phần có thể rút lui.

Mạc Ngôn nói.

Đỗ Tiểu Âm gật gật đầu, nói:

- Thực sự là có thể rủ rồi, việc mà anh nói đã vượt qua phạm vi quyền hạn của cảnh sát, tôi có muốn tiếp tục tham dự cũng không có năng lực. Có điều, anh nói tôi làm sao giải thích với nhà trường? Nếu đã muốn kết thúc vụ án khẳng định cần có báo cáo vụ án, nhà trường cùng với người nhà bị hại đều là có quyền biết rõ sự việc.

Thấy Đỗ Tiểu Âm hơi nhăn mày, Mạc Ngôn không nhịn được cười nói:

- Cô thật là thông minh cả đời hồ đồ nhất thời....cô không có cách nào giải thích với nhà trường, có thể để cục an ninh ra mặt mà. Còn về Juan hay Hồ An, tên đó với Trương Triều Đức giống nhau, đều là kẻ săn tiền thưởng, thân phận khẳng định là ngụy tạo. Nếu tôi đoán không nhầm, người nhà của họ hiện tại đều không có liên hệ gì?

Đỗ Tiểu Âm nghĩ nghĩ, nói:

- Tựa hồ là như vậy.... chuyện liên hệ người nhà này do người bị hại ở đại sứ quán xử lý, tôi không đặc biệt rõ ràng lắm nhưng có một điểm tôi có thể xác định, bao gồm mấy chuyện ngoài ý muốn hoặc mấy người ngoại quốc tự sát mà chết, người nhà bọn họ tới nay vẫn chưa liên hệ với nhà trường.

Mạc Ngôn nói:

- Chính là vậy...nếu tôi đoán không sai, mấy tên kia đều không phải người tốt gì không phải sát thủ cũng là thợ săn tiền thưởng.

Đỗ Tiểu Âm biết việc này không nên tự mình quản, tự mình cũng không có năng lực can dự, nhưng thân là một cảnh sát tìm kiếm căn nguyên chính là bản năng, nhúm mi nói:

- Những người kia đến đại học A rốt cục là vì cái gì? Gọi là vô lợi không dậy sớm, bao gồm cả lúc này nói tới liên minh hiệp khách đó, bọn họ tới đây, đều là có nguyên nhân cả?

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Bọn họ đến đây nên là vì tìm một món đồ gọi là lưỡng giới thạch.

Lưỡng giới thạch?

Đỗ Tiểu Âm nói:

- Đây là vật gì, phát âm thật kì quái.

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như tôi đoán không sai, đây là vật có liên quan đến tu sĩ...

Hắn đem những chuyện liên quan đến tu sĩ tận lực truyền lại cho Đỗ Tiểu Âm, ví là lúc nào nàng ta gặp phải quỷ án, có tâm lí cùng hành động chuẩn bị càng tốt hơn. Cảnh sát hành động này căn bản rất nguy hiểm, lại thêm quãng thời gian gần đây, thành phố Uyển Lăng dấu tích của tu sĩ ngày càng nhiều hơn, há không muốn để Đỗ Tiểu Âm vì thiếu hiểu biết về tu sĩ mà gặp phải nguy hiểm.

Lướt qua chuyện tình thôn tộc không nói, Đại Lý cùng Nhạc Duyệt lần trước đi Bạch Thủy thôn tra án nếu không phải lâm thời gặp được Mạc Ngôn, chuyến đi đó tuyệt đối là lành ít dữ nhiều. Hơn thế lần này kiện án phát sinh trong đại học A nếu là Mạc Ngôn không can dự, để trước mắt xu thế phát triển thêm nữa, tổ chuyên án Thất Xử sớm đã gặp phải nguy hiểm.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, nếu như tu sĩ như Trương Triều Đức cùng gà đất chó kiểng không khác nhau là mấy, nhưng những người này lúc đối mặt người bình thường, lập tức có thể từ gà đất chó kiểng biến thân thành máy móc giết chóc giết người vô hình. Cho dù Đỗ Tiểu Âm trên người có bùa hộ mệnh Mạc Ngôn luyện chế, cũng tuyệt không hơn là bao.

- Được rồi, không tán gẫu với anh nữa... tôi hiện tại đi liên hệ Lộ Lương, để bọn họ ra mặt đối phó nhà trường.

Đỗ Tiểu Âm nhìn nhìn đồng hồ tay.

Nàng xoay người đi đến hướng phía bên ngoài, lúc đi tới cửa, lại đột nhiên xoay người, nói:

- Anh vẫn định ở đây sao?

Mạc Ngôn vẽ mặt chính trực, nghiêm túc nói:

- Đây là tất nhiên, thân là cố vấn của Thất Xử, thân làm một công dân tốt thành phố, không đem ngâm hoa ở đây triệt để giải quyết, tôi sao có thể dời đi.

Đỗ Tiểu Âm nhin không nổi lườm hắn một cái, nói:

- Loại lời nói nghiêm trang lăm lệt như vậy không cần nói nữa, làm người ta cười cho.

Mạc Ngôn kinh ngạc nói:

- Làm người ta chê cười? Tại sao vậy?

Đỗ Tiểu Âm cười ngâm nga, nói:

- Tôi không biết anh ở lại đây cuối cùng là vì cái gì, nhưng tôi biết khẳng định không phải vì chính nghĩa và cảm giác trách nhiệm. Bởi vì rất đơn giản, anh không phải là tôi, không phải là Đại Lý, không phải Lộ Lương, cũng không phải là Trương Hiệp Lâm...

Nàng đưa ra nguyên nhân có vẻ rất đơn giản, nhưng thật sự là hiểu rõ Mạc Ngôn đến tận xương tủy.

Nghe lời này xong, Mạc Ngôn cũng là không có lời nào phản bác. Tu sĩ nguyên vốn là người lãnh đạm nhất và ích kỉ nhất trên đời này, mượn Mạc Ngôn mà nói, trừ là người và việc mà hắn quan tâm, chưa từng gặp qua hắn vì chính nghĩa mà đứng ra?

Thời gian Đỗ Tiểu Âm và Mạc Ngôn quen biết, tính đi tính lại cũng là hơn nửa năm, nhưng đối với hắn thì cô hiểu rõ tới tận xương tủy.

- Lãnh đạo, lời này của cô là chữ người không mang theo thô tục đấy. Hơn nữa rất có cảm giác trên mặt hiem nghi dất vàng cho mình.

Mạc Ngôn cười nói.

Đỗ Tiểu Âm cười nói:

- Tôi chỉ ăn ngay nói thật, không có ý hạ thấp anh. Thêm nữa, tôi vẫn luôn cho rằng, nhìn người nên “luận hành không luận tâm”. Luận tâm trên đời không ai hoàn hảo, mặc kệ trong lòng anh nghĩ ra sao, ít nhất lúc hành động, anh là một anh hùng.

Lúc nói lời này, nàng tại đáy lòng lặng lẽ thêm một câu, bất kể người khác nhìn người như nào, ít nhất... anh với tôi là anh hùng!

Sau khi Đỗ Tiểu Âm rời đi, Mạc Ngôn lấy ra điện thoại, bấm số điện thoại Đỗ Khuyết.

Đỗ Khuyết lúc này đã đến quý phủ của Mã Thiên Hành, sau khi thấy số điện thoại của Mạc Ngôn, cho rằng là hắn gọi tới để hỏi thăm về chuyện luyện đan.

- Chuyện về dược liệu ông xem tự lo liệu là được, tôi gọi điện thoại không phải vì chuyện đó.

Mạc Ngôn cười cắt đứt hồi báo của Đỗ Khuyết, trong núi Hồ Lô cơ bản đã chiếm toàn bộ, lúc này hắn không phải thực để bụng.

- Đỗ lão, tôi là muốn hỏi ông, lúc trước người muốn ông đi cứu phạt sơn trộm trượng phạt kia rốt cục là ai? Ngoài ra, Mã lão có bên cạnh ông không? Nếu tôi không nhớ nhầm, nguyên nhân Mã Hiểu ban đầu muốn đi Cửu phạt sơn hình như cũng là có người ủy thác. Mã lão nếu như ở bên cạnh ông, cổ chủ các ông có phải là cùng một người?

Đỗ Khuyết nói:

- Lúc đầu người ủy thác tôi là một người gọi là Lam tiên sinh, người này trong giới tu sĩ rất có danh, nhân xưng Đạo Bảo tiên sinh. Người này thường xuyên có thể khai ra một vài ủy thác, để người ta giúp hắn thu thập một ít đồ, hoặc là phù khí, điển tịch, hoặc là một loại linh vật, linh dược. Hơn nữa ông ta trả thù lao, cũng phần lớn là vật mà tu sĩ có thể dùng đến. Chính giống như cái Phật trượng lần trước, ông ta trả thù lao chính là “ Thanh Thành động thực bảo lục”. Ngoài ra, nếu là tu sĩ cảm thấy hứng thú với cái gì, cũng có thể ủy thác người khác thu thập. Không giấu cậu mà nói, lần này luyện chế Duyên Thọ Đan, trong đó có mấy loại linh dược rất khó có thể thu thập được, tôi cùng lão Mã đã thương lượng, nếu không ủy thác được thì nhờ vị Lam tiên sinh kia giúp thu thập....

379. Chương 307: Tên Lâu La

Có chút dừng lại, Đỗ Khuyết lại nói:

- Mạc tiên sinh, ngài chờ chút, lão Mã tới rồi. Để tôi hỏi ông ta, ban đầu chuyện của Cửu phạt sơn có thật hay không vẫn là chịu sự ủy thác của Lam tiên sinh.

Điện thoại kia lập tức yên tĩnh, hắn là Đỗ Khuyết che microphone đang cùng Mã Thiên Hành nói chuyện.

Theo Mạc Ngôn thấy, với tuổi tác của Mã Thiên Hành, có thể gọi một tiếng “ Mã lão”, nhưng trước mặt Đỗ Khuyết càng lớn tuổi hơn, Mã lão lập tức liền hạ thấp làm lão Mã....

Một lát sau, tiếng của Đỗ Khuyết lại lần nữa vang lên, nói:

- Mạc tiên sinh, tôi đã hỏi qua lão Mã rồi, bên ủy thác của tôi và ông ta là cùng một người, chính là vị Lam tiên sinh kia. Ngoài ra, lão Mã nhờ tôi hỏi thăm ngài....

Mạc Ngôn cười nói:

- Cũng thay tôi hỏi thăm ngài ấy.

Có chút dừng lại, nói:

- Đồ lão, ông nói xem Lam tiên sinh này, có tài liệu cụ thể nào liên quan đến hắn?

Đỗ Khuyết nói:

- Phương thức liên hệ tôi có, nhưng chỉ là hòm thư. Còn về bản thân Lam tiên sinh, tôi chưa từng gặp qua. Kỳ thực không chỉ là chưa từng gặp qua, theo tôi biết, cho tới bây giờ, hình như chưa có ai từng biết được diện mạo thật của ông ta. Lai lịch người này với hành tích đều vô cùng thần bí, có điều tôi thấy là có thể giải thích. Đa Bảo tiên sinh mà... thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội, thực sự lộ hành tích, e rằng lúc sáng vừa lộ diện, buổi chiều liền có thể phơi thây đầu đường.

Có chút dừng lại, hắn lại nói:

- Mạc tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, ngài tìm Lam tiên sinh này có chuyện gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Hôm qua ngẫu nhiên nghe người khác nhắc tới, ông ta với tôi mơ hồ có chút quan hệ, do đó mới hỏi vậy. Đúng rồi, Đồ lão, ông từng nghe qua tên tổ chức liên hiệp minh khách chưa?

Đỗ Khuyết nói:

- Mơ hồ nghe nói qua, nhưng không phải thực hiểu rõ. Kỳ thực trong môn đạo, loại tổ chức như này không phải nhiều, nhưng cũng tuyệt không phải ít, cũng coi như là theo thời cục mà xuất hiện...

Nói chuyện với Đỗ Khuyết cũng không có thu hoạch gì lớn, có điều Mạc Ngôn cũng không để tâm đến, tu sĩ hành sự, từ trước đến nay là trực chỉ căn nguyên, chỉ cần hiểu rõ pháp trận và sự tình của lưỡng giới thạch, những chuyện khác chỉ là nhánh chi cuối tiết.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, hắn lệnh cho Hắc Miêu rời khỏi ký túc xá, từ cửa sau trốn vào Đồ Thư quán của đại học A, dự định ở đây cư ngụ được một ngày.

Sau khi tổ chuyên án của Thất Xử đi khỏi, nơi tạm thời dùng làm chỗ làm việc này khẳng định cũng bị thu hồi, Mạc Ngôn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Đồ Thư Quán nên là chỗ tốt nhất ...

Bên chỗ Mạc Ngôn không nói, lúc giữa trưa, chính tại văn phòng, Tiêu Nhã biết tổ chuyên án Thất Xử đã rút khỏi, án kiện của Juan carlos đã phá xong, trong lòng sinh ra cảm giác không ổn.

Nàng vội vàng ra khỏi văn phòng, tìm một nơi yên tĩnh, bấm điện thoại cho Uông sư phụ.

- Tổ trưởng, tin tức Thất Xử rút lui anh biết chưa?

- Tôi cũng là mới biết, đang cân nhắc này... Tiêu Nhã, cô thấy thế nào?

Tiêu Nhã nói:

- Tôi cảm thấy có chút không đúng.... lúc này chủ nhiệm gọi điện thoại tới, nói là án kiện đã được phá, cũng sai tôi đi tìm người thu thập gửi văn kiện cho bên cảnh sát. Tôi nói bóng nói gió một chút, hỏi hắn có biết cuối cùng hung thủ là ai hay không. Chủ nhiệm nói ngài ấy cũng không rõ, cụ thể vụ án hình như có liên hệ đến nguyên tắc bảo mật gì đó, tạm thời không thể công khai ra ngoài, nhưng có một điểm ngài ấy có thể chắc chắn, án đó khẳng định là phá được rồi, hơn nữa hung thủ giết người cũng đã bị bắt.

Có chút dừng lại, nàng lại nói:

- Tôi cảm thấy chuyện này có hai khả năng, hoặc là cảnh sát cố tình bố trí mê trận, hoặc là...người của cục an ninh đã can dự rồi!

Nghe nàng nói như vậy, điện thoại bên kia Uông sư phụ không khỏi trầm mặc lại.

Tiêu Nhã nói hai loại khả năng này, khả năng trước không có gì đáng sợ, hoàn toàn có thể không cần lo liệu. Nhưng nếu là lời sau, còn về Uông sư phụ mà nói, là một hậu quả có tính tai nạn...

Tiếng của Uông sư phụ tuy rằng có chút trầm thấp, nhưng vẫn bình tĩnh như trước. Mà Tiêu Nhã nghe xong lời của hắn, lại tỏ vẻ càng thêm lo lắng.

- Tổ trưởng, nếu đoán đúng là vậy, chúng ta nên làm sao?

Thanh âm của Tiêu Nhã rõ ràng có chút âm rung.

Tuổi của nàng so với Giang Hiểu Thiên có lớn hơn, hiểu biết về liên minh hiệp khách cũng muốn thêm sâu sắc, cho nên nàng rất rõ bị người của cục an ninh ngấm trúng thì kết quả sau này sẽ như thế nào. Bất luận là tôn chỉ của liên minh hiệp khách dù đường hoàng thế nào, trên cơ bản so với những tổ chức phi pháp kia không có gì khác biệt, thậm chí càng thêm tồi tệ. Theo nàng thấy, trừ phi vị hội trưởng thần long kiến thủ bất kiến vũ kia đập phá thiên quan, nếu không, trước công cụ của cục an ninh quốc gia, kết cục duy nhất của liên minh hiệp khách là bị nghiền thành bột mịn.

- Mỗi lần gặp ác sự, cần có tỉnh khí....Tiêu Nhã, cô hoảng cái gì?

Uông sư phụ nghe thấy sự hoảng loạn của Tiêu Nhã, không vui nói.

Tiêu Nhã vẻ mặt cứng lại, thuận tiện giải thích nói:

- Tổ trưởng, tôi là vì lo lắng.

Uông sư phụ nói:

- Không có gì phải lo lắng, cũng không phải là không có dự án?

Để che dấu bóng đêm trong tổ chức, tổ chức của liên minh hiệp khách vẫn là rất thận trọng, hơn nữa đối mặt với trùng trùng sự cố phát sinh, trước đó sớm đã chuẩn bị rất nhiều dự án ứng phó.

- Mặc kệ Trương Tiểu Điền có lọt vào tay của cục an ninh hay không, theo quy định, Tiêu Nhã hiện tại cần tránh đi một thời gian, đồng thời, tổ của chúng ta cũng tiến vào kì ngủ đông. Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Tiêu Nhã lập tức xin nghỉ phép rời đại học A. Tiêu Nhã, cô nên nhớ kĩ, trừ phi là tổ chức chủ động liên hệ với các cô, nếu không cô và Giang Hiểu Thiên không cần gọi điện thoại cho tôi. Ngoài ra, cô đem chuyện này thông báo cho Giang Hiểu Thiên, đồng thời làm tốt công tác yên lòng cho hắn. Tên này đầu óc có chút hạn chế, đừng để cho hắn làm xảy ra chuyện gì.....

Uông sư phụ đầu vào đấy tiếp tục nói:

- Có điều trước khi bước vào kì ngủ đông, cô và Giang Hiểu Thiên vẫn còn một nhiệm vụ, Tiêu Nhã hy vọng hai người mau chóng hoàn thành.

Tiêu Nhã vội vàng nói:

- Tổ trưởng, ngài nói.

Uông sư phụ nói:

- Cô lập tức thông báo cho Giang Hiểu Thiên, bảo hắn đi tiếp xúc với vị Sở Ngọc kia, xem xem có thể từ miệng cô ta moi ra thêm chút tin tức nào của Trương Tiểu Điền hay không. Nếu có thu hoạch gì trước ba tấm đá trụ của bạch vân tháp để lại dấu hiệu, sau đó tôi sẽ liên hệ các cô.

Tiêu Nhã có chút lo lắng nói:

- Tổ trưởng, thân phận của Giang Hiểu Thiên, Sở Ngọc đã biết rồi, đây vốn dĩ là một cái hoạ ngầm...

Lời còn chưa dứt, Uông sư phụ liền cắt đứt lời, nói:

- Điểm này không cần lo lắng... đối với liên minh hiệp khách Sở Ngọc vốn dĩ đã có chút thiện cảm, hơn nữa cô lên tiếp xúc với liên minh hiệp khách, đã trái với qui định của cục an ninh. Dưới tình hình này, tôi cảm thấy cơ ấy có thể đem chuyện Giang Hiểu Thiên nói ra ngoài.

Hai người nói chuyện điện thoại xong, Tiêu Nhã vội vội vàng vàng đi thông báo cho Giang Hiểu Thiên, còn Uông sư phụ cầm điện thoại lên, sau khi xin nghỉ từ chủ nhiệm khoa, một mình chậm rãi rời khỏi đại học A.

Trên người của hắn lưu lại dấu hiệu của Mạc Ngôn, vừa rời khỏi đại học A, đã bị Mạc Ngôn ở Đồ thư quán phát hiện.

Có điều Mạc Ngôn không có quá để ý, chỉ cần vị Uông sư phụ này không rời khỏi thành phố này, là vẫn ở trong tay của mình.

Hắc Miêu cũng phát hiện Uông sư phụ rời khỏi nhỏ giọng hỏi:

- Có người rời khỏi rồi, anh mặc kệ sao?

Mạc Ngôn vùi đầu đọc sách, thản nhiên đáp:

- Tùy hắn đi, một tên lâu la nhỏ mà thôi, không cần xử lí...

Mười phút sau, Hắc Miêu lại lần nữa nhắc nhở hắn:

- Uầy, lại có tên lâu la nữa dờ đi vẫn không quản sao?

Mạc Ngôn nghiêng đầu, cười nói:

- Sao, cô muốn cùng đi xem?

Hắc Miêu ngáp một cái, nói:

- Tôi cũng không thích xem sách, vô vị chết mất...

Mạc Ngôn cười lắc đầu, nói:

- Đi thôi đi thôi. Có điều cô nhớ kĩ, không có điều gì đặc biệt, không cần tự tiện ra tay. Nếu không gây ra tai hoạ gì, tôi lại phải theo đuôi xử lí cho cô ...

Hắc Miêu vừa xấu hổ vừa giận, đưa móng vuốt, nói:

- Anh thực thô bỉ!

Ngoài vườn trường đại học A, Giang Hiểu Thiên lo lắng đi ra cổng trường, đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Một chiếc màu vàng nhạt dừng lại, Giang Hiểu Thiên mở cửa xe, khấn cấp chui vào trong xe, miệng nói:

- Lái xe, làm phiền đi đến đường Giang Lăng.

Nửa giờ sau, sau khi Tiêu Nhã từ từ giao cho Giang Hiểu Thiên nhiệm vụ ngủ đông, hắn liền lập tức liên hệ với Sở Ngọc, yêu cầu gặp mặt nàng ta.

Sở Ngọc đang làm việc, không hề nghĩ tới tên này, nhưng lúc nghe điện thoại thực sự nói không rõ, suy nghĩ một lúc cuối cùng là miễn cưỡng nhận lời.

Hai người hẹn tại một tiệm cà phê trên đường Giang Lăng gặp mặt.

380. Chương 307-2: Tranh Thủ Khoan Dung

Giang Hiểu Thiên lên xe taxi mau chóng đi khỏi, lúc đi được gần hai mươi mét, thân ảnh của Uông sư phụ đột nhiên từ một gian sách báo mạo hiểm xông ra.

Hắn nhìn như nhàn nhã đi vài bước, đến bên đường, tiến vào một chiếc xe nhỏ đậu bên đường.

Lên xe xong, hắn lập tức cho xe chạy, vừa chuyển tay lái, theo sát chiếc xe vàng nhạt phía trước. Đồng thời rút di động, bấm một số điện thoại...

- Hội trưởng, tôi đã theo dõi Giang Hiểu Thiên.

Điện thoại bên kia, một giọng nói có vẻ khàn khàn vang lên, nói:

- Tạm thời không cần ra tay, trước tiên nghe xem bọn họ nói như nào.

- Tôi biết phải làm sao rồi, hội trưởng...

Uông sư phụ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trong miệng hắn như là nói, trong lòng vẫn là khe khẽ thở dài...

Cho tới nay, tiếp xúc giữa Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc cho là một con đường tin tức có tín hiệu tốt. Mà trong kết hoạch dài hạn của liên minh hiệp khách, vai trò trong tương lai của liên minh hiệp khách, đã bị coi là một cái đinh thâm nhập cục bảo vệ quốc thổ.

Đối với lần này, liên minh hiệp khách đã vạch ra kế hoạch chi tiết, dự định thông qua tiếp xúc với Sở Ngọc, làm Giang Hiểu Thiên thu phục “hoàn toàn tỉnh ngộ” “thống cải tiền phi”, sau đó bỏ gian tà theo chính nghĩa, lấy thân phận quy phục tu sĩ đánh vào cục bảo vệ quốc thổ....

Nếu kế hoạch này thực hiện thuận lợi, liên minh hiệp khách không tiếc hy sinh mấy cái ròng rọc nhỏ trong tổ chức, đem Giang Hiểu Thiên quy phục tư chất, cũng là quảng danh trạng.

Có điều xem ra hiện tại, bởi vì chuyện của Trương Tiểu Điền, kế hoạch này phần nhiều thất bại rồi.

Không chỉ kế hoạch thất bại, Giang Hiểu Thiên tại hoạ ngầm này cũng cần triệt để thanh trừ.

- Anh nhớ kĩ, cô bé của cục bảo vệ quốc thổ kia tốt nhất không nên động vào, cho đến hiện tại, cô ta chỉ biết sự tồn tại của Giang Hiểu Thiên, chứ không biết thân phận của anh và Tiêu Nhã. Cho nên, trừ phi là vận bất đắc dĩ, nếu không tận lực không động đến cô ta, đám người đội tổng hợp chỗ kia biết sẽ nổi điên....

- Tôi hiểu, hội trưởng. Tôi có thể đợi bọn họ chia tay xong sẽ hành động.

- Anh nhớ kĩ quan trọng nhất không phải là thanh trừ Giang Hiểu Thiên, mà là nghe ngóng ra tin tức của Trương Tiểu Điền. Nếu Trương Tiểu Điền thực sự rơi vào tay của cục bảo vệ quốc thổ, việc anh cần làm chính là lập tức dời khỏi thành phố Uyển Lăng, theo lộ trình dự định xuất cảnh, hiểu chưa?

- Vâng, tôi hiểu....

Sau khi Ưông sư phụ cúp điện thoại, trên mặt một vẻ âm trầm.

Giang Hiểu Thiên là hắc một tay dạy dỗ, nói là đệ tử cũng không quá, hiện tại lại muốn tự mình ra tay đem Giang Hiểu Thiên theo thời thế mà huỷ diệt, trong lòng hắc khó tránh có chút khó chịu. Ngoài ra, hắc hiểu rõ hơn ai hết, theo tính cách vị hội trưởng kia, chính mình sớm muộn cũng trở thành Giang Hiểu Thiên thứ hai.

- Đều nói ngay khi nhập môn rồi, tổ chức như liên minh hiệp khách này cảm giác không ổn mà?

Hắc khe khẽ thở dài, đem suy nghĩ thu hồi lại, chăm chú nhắm vào chiếc xe phía trước.

Trong một tiệm cà phê trên đường Giang Lăng, trên mặt Giang Hiểu Thiên biểu hiện như thản nhiên, nhưng lúc nhìn ra cổng ngoài, trong mắt lại mang vẻ lo lắng thâm sâu.

Ngoài thân phận tu sĩ, hắc còn là nghiên cứu sinh, bình thường nhìn có vẻ có chút hiền như khúc gỗ, trên thực tế chỉ số thông minh và chỉ số tình cảm đều vượt trên người bình thường.

Lúc trước gia nhập liên minh hiệp khách, hắc thực sự là một thiếu niên nhiệt huyết, nhưng theo thời gian trôi qua, hắc đã dần dần cảm giác tới ở trong liên minh hiệp khách, tồn tại rất nhiều lí tưởng lúc trước đã không hợp thời.

Nhưng tựa như Ưông sư phụ lúc này thở dài, một khi gia nhập tổ chức sâu như biển này, có một vài thứ cho dù phát hiện rồi, hiểu rõ rồi, thì sao chứ?

Lúc ở cùng Sở Ngọc, hắc toàn sức thể hiện một mặt nhiệt tình và chính nghĩa, nhưng thực tế trong lòng hắc rất rõ, sau rất nhiều năm sau, nhiệt huyết và chính nghĩa đã không chỉ là mặt nạ của liên minh hiệp khách, đồng thời cũng thành mặt nạ của chính mình!

Mỗi người đều đeo mặt nạ, Giang Hiểu Thiên cũng không ngoại lệ, cho dù với Tiêu Nhã, lúc ở cùng với tổ trưởng, hắc cũng không gỡ bỏ mặt nạ này.

Cho nên, trong mắt Tiêu Nhã và tổ trưởng, hắc vẫn là nhiệt tình, chính nghĩa, bạo dạn, đồng thời có chút xúc động.

Nhưng trên thực tế, hắc hiểu rõ hơn ai hết, tự mình sớm đã không còn là Giang Hiểu Thiên trước kia.

Lại nói tiếp, tiếp xúc với Sở Ngọc, kì thực chính là hắc dự lưu một con đường lui.

Muốn từ tổ chức thoát thân, biện pháp tốt nhất chính là làm “chỗ bần chứng nhân”, nếu không phải luôn luôn chân chính leo lên, vẫn chưa hiểu sâu sắc về liên minh hiệp khách, không có cách nào đưa ra một cái tên có phân lượng, hẳn có thể sớm đã quy phục cục bảo vệ quốc thổ..

- Trương Tiểu Điền nếu quả thực rơi vào tay cục bảo vệ quốc thổ, việc duy nhất ta cần làm chính là lập tức phản bội!

Trương Tiểu Điền sa lưới mang đến nậu quả nghiêm trọng, Giang Hiểu Thiên hiểu rõ Uông sư phụ, cũng không biết đi đâu.

Nói tóm lại, có một vài việc hẩn tạm thời vẫn là không cách nào làm rõ từng cái, nhưng đã cảm nhận được nguy hiểm trên vẻ mặt mà đến.

- Hôm nay chính là cơ hội tốt nhất, bỏ lỡ lần này, e rằng mặt trời ngày mai cũng không thấy được nữa! Ngủ đông? Hừ, dễ quỷ chắc...

Chính lúc Giang Hiểu Thiên hạ quyết tâm, Sở Ngọc đi vào quán cà phê.

- Bên này...

Giang Hiểu Thiên lập tức đứng dậy, hướng Sở Ngọc vẫy tay.

Sở Ngọc đi đến trước mặt hẩn ngồi xuống, trừng mắt liến hẩn, noi:

- Có chuyện gì mau nói....

Giang Hiểu Thiên trái lại hiền lành như ngày thường, nói:

- Trước tiên uống chút gì đi, cà phê hay trà xanh?

Lúc hai người nói chuyện, một người sắc mặt phát hoảng, một nam tử trung niên bước vào quán cà phê, từ từ đi đến phía sau Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc ngồi xuống.

Khí chất người này rất bình thường, Giang Hiểu Thiên nhìn hẩn một cái, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Mà ngoài cổng quán cà phê, một con mèo ngáp dài, tìm một chỗ sạch sẽ, trong ánh nắng thư thái nằm xuống, đánh giấc ngủ...

- Rốt cuộc có chuyện gì, nói mau nói mau, tôi còn có việc.

Sau khi một ly trà xanh được mang đến, Sở Ngọc liền không ngừng thúc giục Giang Hiểu Thiên.

Trên thực tế, nàng đã đoán ra mục đích Giang Hiểu Thiên muốn hẹn nàng.

Tối qua ở đại học A, sau khi nàng bị Mạc Ngôn vach trần về điểm bí mật nhỏ này, liền không còn lo lắng bị bác trai mắng nữa, càng không cần lo lắng bị tổ tổng hợp đuổi đi. Bởi vì Mạc Ngôn đã đồng ý tìm cơ hội thay nàng giải thích chuyện này, có một tu sĩ ngay sau lưng là chỗ dựa, lúc này Sở Ngọc không dám nói không gì kiêng kị, nhưng ít nhất không cần lo lắng bác trai mắng cẩu huyết phun đầu....

Trừ bỏ khúc mắc này, lúc Sở Ngọc đối diện với Giang Hiểu Thiên, tâm tình vô cùng thoải mái.

Đồng thời, nàng cũng nhận thấy, tên hiền như khúc gỗ này hẹn chính mình gặp mặt, nhiều phần là muốn thăm dò chuyện của Trương Triều Đức.

- Là thế này, tôi hôm nay hẹn gặp mặt cô, là muốn hỏi thăm một chuyện.

Giang Hiểu Thiên nói.

Sở Ngọc bữu môi nói:

- Lại là nghe ngóng tin tức, tôi đã biết là vậy mà....

Có chút dừng lại. Nàng nhìn Giang Hiểu Thiên, nói:

- Họ Giang, lúc hỏi thăm tin tức trước tiên nên xem xem. tôi hỏi anh, lần trước tôi nhắc nhở anh cần tránh đi, không nên gây chuyện, anh rút cuộc có để tâm không?

Giang Hiểu Thiên giật mình, nói:

- Cái này...

Lời còn chưa dứt, Sở Ngọc lại liền cười lạnh nói:

- Đừng cái này cái kia, vậy nói cho anh, nếu anh dám chắc nghe lời khuyên cáo của tôi, hôm nay liền không hẹn gặp mặt tôi rồi.

Giang Hiểu Thiên giương mi, nói:

- Ý cô là nói, kì thực các cô sớm đã nhắm tôi rồi sao?

Sở Ngọc bĩu môi, nói:

- Bọn tôi không có thừa thời gian, tôi với anh quen biết cũng không phải một ngày hai ngày, thực sự muốn nhắm vào các người, sớm đã mời người trở về uống trà rồi...

Nàng nhìn nhìn đồng hồ, có chút không kiên nhẫn nói:

- Thời gian củ ắt rất gấp, người đừng có hỏi đông hỏi tây nữa, vẫn là để ta nói đi. Người hôm nay hẹn gặp tôi, có phải muốn từ miệng tôi biết tung tích họ Trương nào đó?

Giang Hiểu Thiên không khỏi giật mình, thốt lên nói:

- Trương Tiểu Điền thật sự trong tay các cô?

Trương Tiểu Điền?

Sở Ngọc khinh thường nói:

- Đó là tên giả của hắn...

Giang Hiểu Thiên cười khò nói:

- Tên chỉ là ký hiệu, thật giả không sao cả, quan trọng là... cô đã có đáp án.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Sở Ngọc, lúc nãy cô nói, cục bảo vệ quốc thổ kì thực không có nhắm vào chúng tôi, nhưng Trương Tiểu Điền này lại rơi vào tay các cô, đây rốt cuộc là chuyện gì? Lẽ nào tên này là ra tự thú?

Sở Ngọc liếc mắt, nói:

- Tôi dựa vào gì phải trả lời người?

Giang Hiểu Thiên trầm ngâm chốc lát, sau cùng hạ quyết tâm, nghiêng răng nói:

- Tôi hiện tại chỉ là muốn một đáp án, sau khi cô giải nghi hoặc cho tôi, tôi sẽ đem toàn bộ chuyện có liên quan đến liên minh hiệp khách nói cho cô.

Nghe xong lời này, Sở Ngọc không khỏi ngẩn tò te, lúc sau mới nói:

- Ý anh là...

Giang Hiểu Thiên rất khẳng định gật gật đầu nói:

- Không sai, ý tôi là bỏ gian tà theo chính nghĩa, tranh thủ khoan dung!

Lúc hắn nói những lời này, vị trung niên cách hắn không xa, trong ánh mắt một tia âm lạnh....

Người này chính là Ưông sư phụ giả trang, Giang Hiểu Thiên mấy lời lúc này, giống như một cây kim nhọn, chui vào trong đầu hắn. Cho dù lúc này Sở ngọc nói ra Trương Tiểu Điền bị bắt, sắc mặt hắn cũng không khó coi như lúc này.

- Oa, thật nhìn không ra, tên mày rậm mắt to như anh cũng có một ngày phản bội!

Sở Ngọc nhìn Giang Hiểu Thiên, không biết nói lời nào.

381. Chương 308-1: Trêu Chọc Không Nổi Người Nào Đó

Sở Ngọc trong miệng tuy nói đối phương là phản đồ, trên thực tế trong lòng lại mở cờ trong bụng.

Từ khi tổ tổng hợp cục bảo vệ quốc thổ thành lập, nhiệm vụ đầu tiên chính là xử lý các loại sự kiện kinh dị trong mắt của người thường, nói toạc ra kì thực chính là đối phó bao gồm kì nhân dị sĩ bên trong tu sĩ. Mà thứ yếu nhiệm vụ lại là tại trong số kỳ nhân dị sĩ kia tuyển chọn có thể thu nạp về người có thể dùng...

Thời gian Sở Ngọc gia nhập tổ tổng hợp không lâu, cũng là gánh vác nhiệm vụ như vậy. Nhưng vì nguyên nhân gia thế và tuổi tác, nàng tới nay không có vì tổ tổng hợp thu lại chỗ phát khả năng. Ban đầu nàng tiếp cận Giang Hiểu Thiên, kì thực chính là tồn tại mục đích như vậy, chỉ là vẫn chưa thể hiện thực nó.

Mà hiện tại, cơ hội của nàng tới rồi, hơn nữa còn là cơ hội tự động tới cửa.

- Anh muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa...a... Chúng tôi bên này dù ai muốn gia nhập đều tiếp nhận, nhưng phải trải qua sàng chọn nghiêm ngặt và thẩm tra, hơn nữa còn cần có đầy đủ trọng lượng của người bên trong làm cam đoan gia nhập.

Giang Hiểu Thiên cười khổ nói:

- Cô xem rồi làm cho tốt, tóm lại tôi hiện tại là định cùng cô, cho dù cô quay đầu liền ném tôi vào lao, tôi cũng chấp nhận.

Khoa trương như vậy?

Sở Ngọc ngẩn ra, nói:

- Anh có phải gặp phải nguy hiểm gì không?

Giang Hiểu Thiên cười khổ gật đầu, đem trải nghiệm của mình với sự việc phát sinh tối qua đơn giản nói một lượt.

Nếu đã lựa chọn phản bội, những chuyện này hẳn cũng sớm đều nghĩ rồi, đơn giản là sớm muộn mà thôi. Mà bàn giao càng sớm, với hắn mà nói càng có lợi...:

- Đại khái là như vậy, bởi vì quan hệ của tôi với cô, tôi đoán phần lớn cô sẽ không thể ném tôi đi...

Giang Hiểu Thiên thanh âm trầm đục nói.

Sở Ngọc hiểu kì nói:

- Anh dựa vào gì nhận định như vậy?

Giang Hiểu Thiên cười khổ nói:

- Bởi vì ba năm trước tôi từng chấp hành qua nhiệm vụ thanh trừ như vậy ... Đương nhiên, vừa mới bắt đầu tôi không biết đây là nhiệm vụ thanh trừ, thậm chí còn không biết mục tiêu và tôi đều là người của liên minh hiệp khách. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi từ trong khe hẹp ngăn kéo của mục tiêu tìm thấy một cái usb. Lúc đó vì tò mò, tôi lén giấu đi usb này... Sau khi tôi xem nội dung ghi ở bên trong, tôi cuối cùng hiểu được, bất kì tổ chức giấu tại sau lưng của pháp luật và mặt trời, cho dù áo ngoài của nó có đẹp thế nào, bản chất này đều là tà ác. Bắt đầu từ lúc đó, tôi liền có ý niệm thoát ly liên minh hiệp khách.

Sở Ngọc cau mày nói:

- Anh nếu đã sớm có ý niệm như vậy, vậy tại sao không sớm nói với tôi ?

Giang Hiểu Thiên uống một ngụm cà phê lạnh, cười nói:

- Hai nguyên nhân, một là lo lắng sức của chính mình không đủ, không dậy được coi trọng của các cô, cứ như vậy, dựa vào lực lượng gia nhập, là không cách nào ứng đối liên minh hiệp khách theo sát trả thù. Tiếp theo, tôi dù sao cũng là một tay tổ trưởng nuôi dạy, chỉ là cảm kích mà nói, tôi vẫn rất cảm kích anh ta, tôi không muốn vì tôi phản bội mà liên lụy tới anh ấy. Ngoài tôi còn có Tiêu Nhã, cô ấy đối với tôi cũng rất tốt, tôi cũng là không muốn liên lụy tới cô ấy...

Có chút dừng lại, hắn lại thở dài, tiếp tục nói:

- Hai năm lại đây, tôi một mực rất rối rắm, trước đó vẫn không hạ được quyết tâm. Nói thật, nếu không có sự việc lần này, tôi có thể vẫn tiếp tục do dự.

Nghe đến đây, Sở Ngọc ngắt lời hẳn, nói:

- Được rồi, tôi hiểu ý của anh rồi. Tóm lại, anh hiện tại đã không có lựa chọn nào khác, đúng không?

Giang Hiểu Thiên gật đầu nói:

- Không sai, hiện tại con đường duy nhất đặt trước mắt tôi chính là dựa vào quý phương.

Sở Ngọc thoáng trầm ngâm một lát, nói:

- Về lựa chọn của anh, tôi trước tiên bày tỏ hoan nghênh. Có điều... theo như anh nói, việc của anh có chút phức tạp, tiếp nhận anh, bảo vệ anh khẳng định không vấn đề gì, nhưng việc về sau tôi không làm chủ được, nhất định trước tiên cần hội báo.

Giang Hiểu Thiên gật đầu nói:

- Tôi hiểu...

Có chút dừng lại, hẳn thấy Sở Ngọc rút điện thoại ra, liền nói:

- Trước khi cô hội báo, có thể trả lời tôi một câu hỏi không ?

Sở Ngọc dừng lại, nói:

- Câu hỏi gì hỏi đi, có điều tôi không bảo đảm có thể trả lời.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Vấn đề nói kì thực tôi lúc này đã hỏi qua, các cô nếu đã không xem trọng sự tồn tại của liên minh hiệp khách tại trường A , tại sao cô có thể đột nhiên đưa ra cảnh cáo cho tôi? Ngoài ra, Trương Tiểu Điền cuối cùng là sao? theo tôi thấy, anh ta như vậy có lẽ không chủ động quy phục các cô...

Sở Ngọc bĩu môi, nói:

- Vấn đề này ta kì thực đã trả lời người rồi...Giang Hiểu Thiên, còn nhớ lúc ấy tôi làm sao nhắc nhở anh không?

Giang Hiểu Thiên nhú nhú mày, nhớ lại cảnh tượng lúc đó, trong miệng vô thức lẩm bẩm nói:

- Tôi nhớ, lúc đó đầu tiên tôi nói về cảnh sát của Thất Xử kia, sau đó cô mới nói với tôi cảnh cáo. Hơn nữa còn khuyên cáo tôi, trong cảnh sát cũng có người tu sĩ ...nói như vậy, là vì Thất Xử của tỉnh sảnh?

Sở Ngọc nhún vai, không có trả lời thẳng, nhưng động tác của nàng và biểu lộ trên mặt giống như nói ra đáp án.

Giang Hiểu Thiên cũng sinh nghi hoặc, nói:

- Đây không có khả năng? Bởi vì cảnh cáo của cô, tôi với Tiêu Nhã đặc biệt làm đánh giá lần thứ hai đối với những cảnh cáo kia, bọn họ đều là những người bình thường, không nhìn ra bất thường gì!

Sở Ngọc cái miệng nhỏ nhếch lên, cười nhạo nói:

- Chỉ dựa vào tu vi của anh cũng muốn nhìn ra nội tình của người ta? Xí, đừng nói là anh ... chỉ cần người ta không muốn, toàn bộ tu sĩ chết yếu dưới cùng một chỗ, đều đừng nghĩ nhìn ra nội tình của anh ta! Giang Hiểu Thiên, đã nói thật với anh rồi, anh hôm nay tới tìm tôi, tuyệt đối là việc tốt nhất trong đời. Anh nếu tiếp tục lưu lại đại học A, tiếp tục lưu tại liên minh hiệp khách, đến lúc đó đến chết cũng không biết là chết như thế nào. Không chỉ anh, bao gồm tổ trưởng gì đó của anh, hội trưởng, một người cũng chạy không thoát....

Giang Hiểu Thiên nghe lời này, không nhịn nổi nói:

- Quá khoa trương rồi chứ?

Hắn tuy đã dự định dời khỏi liên minh hiệp khách, nhưng trong lòng vẫn rõ, liên minh hiệp khách thực sự rất sâu, hắn trong đó chỉ là lính hầu mà thôi, so với hắn cao minh hơn. Ít nhất, hắn tuyệt đối không tin trên thế giới này có ai có thể đơn thương độc mã đem tổ chức này đánh rơi.

Sở Ngọc cũng không dự định nói sâu đề tài này, sự tồn tại của Mạc Ngôn, cho dù tại tổ tổng hợp cũng thuộc loại mật cấp, nằng nếu không phải may mắn gặp dịp, kì thực là không có tư cách biết đến chuyện này.

- Anh thích tin hay không thì tùy ... được rồi, anh vẫn nên trực tiếp theo tôi quay về cục bộ đi, việc hội báo đợi đến cục bộ lại nói cũng không muộn.

Sở Ngọc nói.

Giang Hiểu Thiên vội nói:

- Tôi cảm thấy cô vẫn là nhanh chóng hội báo thì tốt, một tiếng sau, bọn họ không nhận được tin tức của tôi, khẳng định có thể dẫn đến nghi ngờ. Mặt khác, lẽ nào cô không muốn một lưới bắt hết bọn họ sao?

Hắn nếu như đã quyết định dời bỏ liên minh hiệp khách, tự nhiên liền hy vọng mượn dùng lực lượng cục bảo vệ quốc thổ đến liên minh hiệp khách triệt để thanh trừ. Nhưng xem ý của Sở Ngọc, thực là không nhanh không chậm, giống như một chút cũng không để tâm và gấp gáp...

Sở Ngọc nhìn hắn, ánh mắt hiện vẻ ít nhiều có chút cổ quái, nói:

- Theo như anh nói, chuyện này của anh cho dù hội báo đến tổng bộ, ít nhất trong vòng hai ba ngày, là không thể có kết quả gì.

Giang Hiểu Thiên vội nói:

- Tại sao?

Sở Ngọc nói:

- Bởi vì bọn tôi không muốn anh gia nhập làm ai đó không vui...

Giang Hiểu Thiên không hiểu ra sao theo Sở Ngọc dời khỏi quán cà phê.

Trong lòng hắn đã có nghi hoặc, cũng có kinh hãi, Sở Ngọc nói “ai đó” cuối cùng là ai? Lại có thể ngay đến cục bảo vệ quốc thổ cơ quan bạo lực này cũng tôn kính mà không gần gũi?

Trong lòng tồn tại nghi hoặc và kinh hãi nhập không chỉ có hắn, giả dạng thành người thanh niên, Ưng sư phụ trong lòng giống nổi phong ba pháp phùng.

Hắn nhìn bóng Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc dời đi, không có vội vã đi theo..

- Rốt cục là cái gì, ngay đến nhập cục bảo vệ quốc thổ cũng không được đây? Người này là hướng tới lương giới thạch, hay là hướng tới liên minh hiệp khách? Nếu là việc trước thật không có gì đáng sợ, trên thân phận của liên minh hiệp khách hao phí mười năm, thẳng đến gần nhất mới rõ ràng. Bên ngoài người kia chỉ là văn phong mà đến, không có manh mối thực tế, liên minh hiệp khách không uly cạnh tranh. Nhưng nếu là chuyện sau, rắc rối này liền lớn rồi. Nghe lời của Sở Ngọc, người nọ tu vi e rằng có thể trốn từ nơi bí ẩn đối phó hội trưởng chúng ta...

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn càng thêm bất an, liền đưa ra quyết định, tự mình tốt nhất vẫn là ra ngoài tránh đầu gió!

- Ba mươi sáu kế chạy trên hết, quần nó có bao nhiêu phiền phức, hay là để hội trưởng đi xử lí đi....

Có điều trước lúc này, hắn chắc chắn trước tiên thanh trừ Giang Hiểu Thiên phiền toái này.

Dựa theo kế hoạch trước, hắn là không định động đến Sở Ngọc, nhưng hắn vạn vạn không thể nghĩ tới Giang Hiểu Thiên lại có thể quyết đoán phản bội liên minh hiệp khách như này, cứ như vậy, hắn liền nhất định Sở Ngọc cũng xử lí sạch.

Nghĩ đến đây, hắn đứng lên, đi đến hướng công.

382. Chương 308-2: Hai Cái Bạt Tai

Bên ngoài quán cà phê, Sở Ngọc và Giang Hiểu Thiên đã lên xe, đang từ ghế ngồi nhìn làn xe.

Ông sư phụ cúi đầu đến trước xe của mình, trong lòng cân nhắc đoạn đường từ nơi này đến cục bảo vệ quốc thổ, nơi nào mới thích hợp hạ thủ.

- Thanh Sơn đại đạo đường như là một nơi không tồi, đường rộng xe ít, có thể tạo một vụ tai nạn xe cộ...có điều ta nhất định phải đuổi đến đó trước họ!

Sau khi Ông sư phụ hạ quyết tâm, liền tăng nhanh tốc độ, mở cửa xe ngồi xuống.

Từ đây đến Thanh Sơn đại đạo có hai đường có thể đi, khoảng cách không cách xa là mấy. Ông sư phụ mất thấy xe của Sở Ngọc từ bên phải đường chạy cách sau, vừa chuyển tay lái, định từ bên trái đường chạy tới đại đạo Thanh Sơn ...nhưng làm hắn không ngờ tới là, vừa giảm chân xuống chân ga, ô tô đột nhiên tắt máy.

Hơi nhú mảy, hắn lại lần nữa khởi động xe, nhưng quỷ dị chính là, mặc hắn thế nào xoay khoá, ô tô cũng không có nửa điểm chuyển động.

- Chuyện gì thế này, lẽ nào là xe hỏng rồi?

Ông sư phụ oán hận vỗ tay lái, thật sự là nhà đột lại gặp mưa... Lúc này, xe của Sở Ngọc đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, trong lòng Ông sư phụ rõ ràng, nếu tiếp tục chậm chễ, tự mình từ lúc này trở đi e rằng liền bỏ mạng yếu rồi... Chỉ có đem Sở Ngọc cùng Giang Hiểu Thiên thanh trừ hết, hắn mới có thể ung dung ẩn núp. Nếu không, đợi hắn là người bị truy nã vô hạn của cục bảo vệ quốc thổ!

- Chỉ có thể đổi một chiếc xe khác!

Ông sư phụ đem tầm mắt hướng bên cạnh nơi cập bến xe kia...thời gian gấp rút, hắn không dám có bất trì hoãn, đưa tay liền muốn đẩy cửa xuống xe.

Liền tại lúc này, một con mèo lông lá lồm xồm móng vuốt đáp xuống bờ vai của hắn....

Chủ nhân bộ móng vuốt dĩ nhiên chính là Hắc Miêu Sơn Nguyệt.

Nàng cùng đến với Ông sư phụ mà, tại một bên cửa quán cà phê sưởi nắng, một bên nghe Sở Ngọc và Giang Hiểu Thiên đối thoại rất rõ ràng. Nàng tại thế tục dân gian du đãng vài chục năm qua, gặp qua đủ loại lòng người, từng trải qua không thể không phong phú. Nhưng sau khi nghe thấy “ tự khai” của Giang Hiểu Thiên, tâm tư con người thực rất phức tạp, quá sâu thẳm...

Mượn lời của Giang Hiểu Thiên mà nói, ngày hôm qua nàng với Mạc Ngôn vẫn còn cảm thấy tên này mặc dù bị người khác lợi dụng, nhưng bản chất vẫn là rất tốt, có thể coi là người nhiệt huyết gan đực khơi trong, đầu óc một kẻ lí tưởng chính nghĩa đơn thuần. Ai từng nghĩ, tên này kì thực một chút không đơn giản, trong tim ngầm ẩn nhẫn, biểu hiện lương thiện làm bộ, một chút cũng không kém cái giang hồ gọi là Lão Hồ Ly.

Theo Hắc Miêu thấy, người này, bất luận tương lai của hắn là hướng về ánh mặt trời mà đi, hay là hướng hắc ám mà đi, vẫn là một kẻ hùng.

Có điều, sự chú ý của hắn không quá tập trung tại Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc, mà luôn chặt chẽ tập trung nhìn vào Ông sư phụ.

Muốn bắt được đuôi của liên minh hiệp khách, họ Ông này mới là trọng yếu nhất.

Nàng cùng Mạc Ngôn giống nhau, trong ánh mắt thật sự không xem trọng việc của liên minh hiệp khách. Nhưng nếu đã đi cùng, nàng tự nhiên cũng thấy ngưỡng ngừng tay không mà về, đều là muốn đào ra một chút điểm gì mới được. Nếu không, còn không bị tên họ Mạc kia cười chết mất?

Cho nên, khi Ông sư phụ ra khỏi quán cà phê, lúc tính toán đi tắt chặn đường Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc, Hắc Miêu quyết đoán trước tiên ngăn chặn hắn!

Theo bản năng của nàng, là ai chuẩn bị luôn luôn đi theo người này, xem xem có thể tìm hiểu cội nguồn, đem ông chủ sau màn liên minh hiệp khách kia vén lên. Nhưng lúc Ông sư phụ rời quán cà phê, trên người phát ra cái sát khí nồng đậm kia, làm nàng không thể không tạm thời thay đổi chủ ý.

Đối với Hắc Miêu mà nói, sống chết của Giang Hiểu Thiên, nàng đến một đồng cũng không can hệ, nhưng là sống chết của Sở Ngọc nàng không thể không quan.

Cô gái này từng tới tiểu viện 36 làm khách, cho nàng ấn tượng rất tốt.

Đơn thuần, thẳng thắn, mang theo chút mơ hồ, luận tính cách mà nói, Hắc Miêu cả thấy cô gái này rất giống mình. Ngoài ra, Sở Ngọc và Mạc Ngôn quan hệ cũng rất tốt, nhìn trên điểm này, Hắc Miêu cũng không thể thấy chết mà không cứu. Nếu không đợi Mạc Ngôn biết chuyện này rồi, khẳng định sẽ oán hận, thậm chí là khinh bỉ chính mình.

Nếu đã quyết định ra tay, Hắc Miêu liền không do dự thêm nữa.

Đối với người bình thường mà nói, muốn từ trong tay Ông sư phụ cứu Giang Hiểu Thiên và Sở Ngọc, tuyệt đối là một chuyện khó khăn.

Nhưng đối với Hắc Miêu mà nói, chẳng qua là chuyện đưa ra một móng vuốt...

Trên ghế lái, Ông sư phụ đột nhiên bả vai trầm xuống, liền giống như một ngọn núi ngàn vạn tấn từ trong hư không đè áp xuống!

Lực lượng to lớn này không chỉ tấn công bả vai hắn, hơn nữa thuận theo cơ thể, khung xương hướng lan xuống toàn thân, hắn thậm chí không kịp cảm thấy sợ hãi, toàn cơ thể đã bị lực lượng này hoàn toàn chèn ép...

Nửa giây sau, cảm xúc kinh sợ mới từ đáy lòng trào ra, như thủy triều tràn lan mở ra.

May mà, miệng của hắn vẫn có thể mở ra.

- Ai...người nào?

Hắn đem toàn bộ sức lực từ trong cổ họng nghẹn ra một câu, thanh âm khàn khàn giống như nửa tháng không uống nước.

Đồng thời, hắn chuyển động con mắt, hướng kính chiếu hậu nhìn lại. Cổ hắn tuy không cách nào nhúc nhích, nhưng con mắt vẫn có thể chuyển động. Giờ này khắc này, trừ tư duy, hắn duy nhất có thể miễn cưỡng vận dụng khí quản chỉ còn lại miệng và ánh mắt...

Nhưng đáng tiếc là, phía sau hoàn toàn vắng vẻ, ngay đến cái bóng quỷ cũng không có.

Ông sư phụ trong lòng càng thêm kinh hãi, bật thốt nói:

- Người...người rút cuộc là vật gì?

- Bốp...

Ông sư phụ vừa dứt lời, mặt bên trái liền trúng một cái bạt tai vang dội!

Cái bạt tai đến vô ảnh vô tung, hoàn toàn chính là trống rỗng mà hiện, dường như là từ không khí ngưng kết thành một cánh tay to, hung hăng tại mặt hắn quạt một cái!

Khoé miệng của Ông sư phụ nhất thời đổ máu đầm đìa, nhưng cái này vẫn chưa tính xong, bàn tay vô hình kia quay ngược lại tại bên mặt phải của hắn lại hung hăng tát một cái.

Chính phần hai bạt tai kia đánh cho Ông sư phụ đầu óc hôn mê, lúc đầu óc chớp lên, hai bên mang theo dấu vết đỏ thẫm, răng cửa rơi ra!

- Người là vật gì, cả lũ các người đều là đồ khốn!

Một thanh âm mền mại thanh thúy bỗng nhiên trong xe vang lên, ngữ khí căm hận, thậm chí mang có chút sát khí.

Khuôn mặt Ông sư phụ đã là sưng phồng lên, hắn rũ cụp đầu, trong đầu đã là một mảnh mơ hồ.

Lúc loáng thoáng, hắn chỉ cảm thấy có người từ trong túi áo của mình lấy ra di động, sau đó tại nơi cái khoá nhấn một cái...

Nói đến di động vật này, Hắc Miêu đã không thấy qua bao nhiêu lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên sử dụng.

Nàng ngồi vào ghế lái phụ, kéo ra móng vuốt sắc nhọn, vung về bấm dãy số trên màn hình, sợ rằng không cẩn thận đem màn hình chọc thủng.

- Thật là đáng ghét, cái thứ đồ hư, dùng gì mà phức tạp vậy...

Nàng lầm rầm nhỏ, một vẻ là không thích.

Một lát sau, điện thoại cuối cùng kết nối.

- Alo, là Mạc Ngôn sao? Là tôi, là tôi đang nói chuyện với anh ...

Hắc Miêu vẫn là lần đầu tiên nói chuyện trong điện thoại, tự mình cảm thấy có chút mới lạ.

Nghe được thanh âm của Hắc Miêu, người nhận điện thoại kia mơ hồ như giật mình, rất lâu sau mới nói:

- Sơn Nguyệt?

Hắc Miêu hì hì cười nói;

- Mới nghe thấy sao? Hì hì, anh thật ngốc chết mất....

Người nhận điện thoại kia dĩ nhiên chính là Mạc Ngôn. Hắn kinh ngạc nói:

- Cô lúc nào đã học được gọi điện thoại rồi?

Hắc Miêu hừ một tiếng, nói:

- Anh là đang khen tôi, hay là đang chế giễu tôi?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi sao dám cười cô, chỉ là cảm thấy bất ngờ mà thôi.

Có chút dừng lại, nói:

- Cô từ đâu gọi điện thoại vậy?

Hắc Miêu đắc ý nói:

- Tôi tại đường Giang Lăng, anh đoán xem tôi gặp chuyện gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi cũng không phải là thần tiên, sao đoán được chứ. Nói đi, rút cuộc là chuyện gì.

Hắc Miêu cười hì hì nói:

- Nói anh không tin, lúc nãy có một con chuột nhỏ, tìm thấy một con mèo nhỏ, nói là muốn cải tà quy chính. Sau đó, con chuột nhỏ làm đại lão chuột không vui, sau đó liền cân nhắc xem xử lí con chuột nhỏ kia cùng tiểu thư mèo như thế nào

Lời này của nàng, nếu là đối người khác khẳng định nghe như lọt vào sương mù, nhưng người nhận điện thoại bên kia Mạc Ngôn liền lập tức hiểu ra.

- Cô là nói, Giang Hiểu Thiên nghĩ muốn thoát khỏi liên minh hiệp khách?

- Đúng vậy, anh không nghĩ tới đâu....tên kia xem ra hiền như khúc gỗ, kì thực một bụng dã tâm, nghe khẩu khí của hắn, dường như sớm đã có ý nghĩ này.

- Nói như vậy, cái vị họ Uông kia hẳn chính là Đại lão chuột, hơn nữa đã bị cô bắt chứ gì?

Hắc Miêu đắc ý nói:

- Tôi chính là dùng điện thoại của hắn gọi cho anh nè.

383. Chương 309: Kế Hoạch Câu Cá

Mạc Ngôn lại nói:

- Cô nói tiểu thư mèo kia là ai? Không phải là Sở Ngọc chứ?

Hắc Miêu nói:

- Ngoài cô ta ra còn ai chứ? Giang Hiểu Thiên một mực duy trì liên lạc cùng cô ấy, chính là lấy cô ấy làm con đường rút lui cuối cùng....

Đợi Hắc Miêu đem chuyện đã xảy ra đại khái nói xong, Mạc Ngôn hỏi:

- Sơn Nguyệt, cô hiện tại định làm sao?

Hắc Miêu kinh ngạc nói:

- Tôi sao biết làm thế nào? Nếu biết, cần gì gọi điện thoại cho anh?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cảm thấy cô gọi điện thoại cho tôi, là muốn tôi giúp cô

Lời còn chưa dứt, Hắc Miêu liền cả giận nói:

- Họ Mạc kia, anh nếu dám nói mấy câu thô lỗ kia, tôi sẽ trở mặt với anh!

Có chút dừng lại, không đợi Mạc Ngôn mở miệng, nàng tiếp tục nói:

- Ngoài ra anh đừng quên, tôi thì là yêu, không phải người. Nếu tùy ý tôi xử lý chuyện này, đơn giản chính là giết người diệt khẩu, huỷ thi diệt tích, sau đó trốn đi...anh hy vọng tôi làm vậy sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Được rồi, được rồi, tôi đến xử lí. Thế này, cô ở đó trước chờ đi, tôi liền gọi điện thoại cho Sở Ngọc, bảo cô ấy qua đem Đại lão chuột kia mang đi. Ngoài ra, cô xác định Đại lão chuột kia đã không có khả năng hành động nữa chứ?

Hắc Miêu nói:

- Yên tâm, có thể chịu hai cái bạt tai của tôi còn có năng lực hành động con người, ít nhất ở thiên quan dưới đất không tồn tại. Yên tâm yên tâm, hắc không làm hại nổi cô bé họ Sở kia, anh bảo cô ta qua đây đi. Trước tiên gác máy, thừa dịp Sở Ngọc chưa đến, tôi phải tranh thủ thời gian moi chút tin tức từ miệng tên này.....

Lúc Sở Ngọc nhận điện thoại của Mạc Ngôn, ccash quán cà phê kia kì thực chỉ mới có mấy chục phút đồng hồ lộ trình.

- Biết rồi, ừ, ừ...

- Được rồi, Mạc Ngôn đại ca, em liền quay về đó ngay, anh yên tâm đi, em sẽ cẩn thận.

Sau khi cúp điện thoại, nàng quay đầu nhìn hướng Giang Hiểu Thiên, tầm tắc nói:

- Tôi nói nhé, anh tới tìm tôi tuyệt đối là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời anh!

Giang Hiểu Thiên khẽ nhú mày, nói:

- Có phải là xảy ra chuyện gì rồi?

Sở Ngọc cười đắc ý nói:

- Đích xác là có chuyện xảy ra, lúc này... bỏ đi, dù sao cần quay đầu, đợi một lúc anh tự biết.

Nói xong, nàng quay tay lái, lên đường đi đến quán cà phê....

Mười phút sau, Giang Hiểu Thiên nhìn thấy người ngồi trên ghế lái đã hôn mê bất tỉnh là Ưông sư phụ, trên mặt liên tục biến ảo, hiện vẻ cực kì phức tạp.

Sở Ngọc vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Đây chính là tổ trưởng của anh?

- Chính là người đó...

Giang Hiểu Thiên gật đầu hỏi:

- Sở Ngọc, cô có thể nói cho tôi nghe, đây rốt cục là chuyện gì?

Sở Ngọc đem râu giả trên mặt Ông sư phụ bóc ra, nói:

- Tên này theo dõi anh thôi, còn nhớ bộ râu giả này không? Lúc này người ngồi sau lưng chúng ta chính là anh ta... anh nói những lời kia, anh ta đều nghe được, sau đó chính là muốn giết chúng ta giết khẩu. May mắn chúng ta có người bảo vệ, tên này động thủ, trước hết người đó đã thu thập xong rồi!

Có chút dừng lại, nàng lại lần nữa vỗ vai Giang Hiểu Thiên, tiếp tục nói:

- Hiện tại anh nên biết mình may mắn thế nào chứ?

Giang Hiểu Thiên cười khổ, rất lâu sau không nói gì.

Sở Ngọc nói:

- Được rồi, hoạ lớn trong lòng anh đã giải quyết, tạm thời khẳng định là không nguy hiểm nữa. Năm chắc thời gian đi, anh lái xe của tôi, tôi lái chiếc xe này. Chúng ta sớm chút quay về cục bộ.

Giang Hiểu Thiên nói:

- Sở Ngọc, giúp chúng ta giải quyết tai hoạ ngầm, có phải chính là vị cao nhân cô nói đến kia?

Cao nhân trong lòng Giang Hiểu Thiên lúc này đang cầm ly cà phê, trông có vẻ rất thú vị.

Mạc Ngôn ngồi bên phía nam cửa sổ quán cà phê, ánh sáng đầy đủ, hơn nữa tĩnh lặng.

Hắc miêu giống như U Linh xuất hiện dưới chân của hắn. Lập tức nhẹ nhàng nhảy, ngồi lên ghế bên cạnh của hắn.

Mạc Ngôn quay đầu nhìn nàng một cái, cười nói:

- Lần này chơi có vẻ đã rồi?

Hắc Miêu đem âm thanh ngưng lại một đường nói:

- Cái gì gọi là xong? Tôi là đang giúp anh làm việc tốt hay không! Hừ hừ, nếu không phải tôi theo họ Ông kia, Sở Ngọc lúc này e rằng sớm đã hương tan ngọc nát rồi...

- Cứu một mạng người, bằng xây bảy toà tháp, lần này thật đúng là thiệt cô rồi.

Mạc ngôn nói:

- Có điều cô giày vò như vậy, Phương Chính bên kia nhất định phải tìm được cái cớ mà nói.

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- Nói gì?

Mạc ngôn nói:

- Tôi qua đưa đi một Trương Triều Đức, hôm nay đưa đi một Ông sư phụ. Đúng rồi, vẫn còn Giang Hiểu Thiên chủ động đưa tới cổng kia....cục bảo vệ quốc thổ cũng không phải là sở thu nhận, cô cảm thấy, bọn họ sẽ chẳng quan tâm, chỉ lo thu nhận sao?

Hắc miêu nói:

- Ý anh nói là, bọn họ cũng muốn can dự?

Mạc ngôn gật đầu nói:

- Can dự là chắc chắn, đây là chức trách của bọn họ, nhưng không thể bởi vì nguyên nhân chúng ta mà giả vờ không nhìn thấy gì, có điều suy nghĩ tới lực lượng của bọn họ, lại thêm tôi không muốn làm bọn họ đứt dây động rừng. Quấy nhiễu chúng ta thăm dò pháp trận, cho nên tôi đồng ý với Phương Chính, về chuyện của liên minh hiệp khách, tôi sẽ bảo bọn họ ít nhất những gì có thể ghi vào báo cáo....

Hắc miêu trừng mắt nói:

- Cũng chính là nói, chúng ta phải triệt để lật tung liên minh hiệp khách?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đại khái chính là như vậy....chúng ta không thể chỉ hưởng thụ tiện lợi, nhiệm vụ và trách nhiệm cũng cần dốc sức chút, thêm nữa, liên minh hiệp khách này đem đến ấn tượng cho chúng ta cũng không tốt, nếu thuận tay, tại sao không đem bọn họ đào hết ra?

Có chút dừng lại, lại nói:

- Được rồi, nói thu hoạch của cô đi.

Hắn nói là thu hoạch, tự nhiên là chỉ manh mối Hắc Miêu có được từ trong miệng Ôn sư phụ đó.

Theo hắn suy đoán, Ôn sư phụ trong liên minh hiệp khách nên xem là trung đẳng nhân sĩ, không chắc nắm được bao nhiêu tin tức cốt lõi. Nhưng ít nhất được nhìn qua vị thần bí trong hội kia...

Mà phong cách hành động của Mạc Ngôn trước nay chỉ trực căn nguyên, chỉ cần có thể bắt được hội trưởng liên minh hiệp khách, các cái khác chính là chuyện nhỏ nhặt, hoàn toàn có thể giao cho người cục bảo vệ quốc thổ xử lí.

Lại nói tiếp, về việc của liên minh hiệp khách hắn căn bản là dự định thuận theo tự nhiên, lại hoặc là nói tìm hiểu nguồn gốc, nếu không tối qua đã đem Ôn sư phụ và Giang Hiểu Thiên một mẻ bắt gọn. Nhưng biến hoá vĩnh viễn là lớn hơn kế hoạch, bởi vì sự rút lui của thất sở dẫn đến cảnh giác của Ôn sư phụ. Lại bởi vì Giang Hiểu Thiên bỏ tà theo chính, khiến hắn không thể không cho Phương Chính bên kia một lời giải thích.

Nếu Hắc Miêu từ trong miệng Ôn sư phụ moi ra manh mối trực chỉ ra cốt lõi tầng của liên minh hiệp khách, hắn không ngại ở bầu trời đen tối hôm trước làm xong xuôi chuyện này.

Lúc này đã chừng ba giờ chiều, ở mùa này, sắc trời phải gần bảy giờ mới có thể hoàn toàn đen lại.

- Lại nói tiếp, tên họ Ôn và Giang Hiểu Thiên có chút tương tự. Đều không phải là hậu duệ đạo môn, mà là từ trong người thường chọn ra. Đạo sư của hắn chính là người sáng lập liên minh hiệp khách, cũng chính là người được gọi là hội trưởng kia. Theo họ Ôn kia nói, hội trưởng của liên minh hiệp khách họ Lê, thân phận thật sự không rõ, quê quán cùng chỗ ở càng không biết. Có điều theo hắn đoán, họ Lê hẳn là ở nước ngoài...

- Lại nói tiếp, hắn với vị họ Lê hội trưởng này tiếp xúc gần nhất là việc của ba năm trước, địa điểm là tại Lưu Cầu đảo, hắn là nhân cơ hội đi du lịch ra ngoài. Lần đó gặp mặt cũng là một lần tăng lớp trung đẳng hội viên liên minh tự hội, xem là hằng năm đi, hội năm đó ba năm một lần, địa điểm không cố định, nhưng khẳng định là ở nước ngoài.

- Theo lời hắn nói, hội viên liên minh hiệp khách lớn, trừ hắn là tổ nhỏ, chính là không còn ai khác. Thậm chí ngoài trường, hắn không phải rất rõ ràng... tiểu tổ này của hắn tất cả có ba người, hắn, Giang Hiểu Thiên, cùng với cô giáo sư họ Tiêu. Nhiệm vụ của bọn họ chính là tìm tung tích liên quan đến lương giới thạch, có điều mấy chục năm trước, nhiệm vụ này đã bắt đầu. Trừ là nhiệm vụ dài hạn này ra, bọn họ bình thường cũng có thể theo mệnh lệnh trước chấp hành một ít nhiệm vụ ngoài tỉnh. Dần dà, bọn họ đã đem kế hoạch lớn thành trường kỳ cứ điểm....

- Có thể nói, nếu như đoạn thời gian trước đột nhiên có nhiều người chạy đến tìm lương giới thạch, bọn họ gần như đã quên hết nhiệm vụ trường kỳ kia rồi.

Hắc miêu rủ rủ nói xong, tới nơi này, nàng chớp tròng mắt phân tích, nói:

- Chỉ là ...theo tôi phán đoán, hẳn không phải là bọn họ quên nhiệm vụ này, mà là trong phạm vi lớn, ý thức và tư duy trong một lúc chịu ảnh hưởng của pháp trận, thế cho nên thường xuyên xem nhẹ nhiệm vụ của mình và manh mối đưa tay là có thể tìm được. Nếu không, không thể nào sau khi mười mấy năm qua đi rồi, nhiệm vụ này vẫn không có bao nhiêu rõ ràng. Theo lời của họ Ôn, nhiệm vụ này ban đầu triển khai kì thực là nhiệm vụ ngắn hạn, hơn nữa có ba tiếng đồng hồ đồng thời chiếm giữ, dự định trong vòng một năm hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng theo thời gian trôi qua, nhiệm vụ không có đầu mối, những người khác cũng dần dần rút khỏi, chỉ để lại hẳn ở trong này ngắn ngủi đến mười năm, hơn nữa còn phát triển hai tổ viên....

Mạc Ngôn nghe đến đó, không khỏi khẽ nhú mày.

384. Chương 309-2: Yêu Nguyên

Ôn sư phụ tại đại học A đợi mười năm nay, nhiệm vụ không có manh mối gì rõ ràng, điểm này không có gì đáng kì quái. Cho thêm thực lực tuyệt đối này, tại đại học phải chịu ảnh hưởng của pháp trận, lại không nói đến Ôn sư phụ loại sừng nhỏ kia?

Hẳn kì quái chính là, một nhiệm vụ tiến hành mười mấy năm lại không có chút đầu mối nào, thượng tầng của liên minh hiệp khách chính là đàn heo, hẳn cũng đoán đến đây có mặt kì quái?

Dưới tình huống như vậy, liên minh hiệp khách đại khái có ba lựa chọn, một là gia tăng nhân lực, hai là thay mới nhân công, ba là bỏ qua nhiệm vụ.

Nhưng làm hẳn ngạc nhiên là, ba lựa chọn này liên minh hiệp khách đều không chọn, mà là theo mười mấy năm Ôn sư phụ ở trong này, đem cứ điểm liên minh hiệp khách đặt tại tỉnh này....

- Nếu anh muốn đao sắc chặt đay rồi, e rằng không được... vị Lệ hội trưởng đã không ở đại học A, cũng không ở A tỉnh, thậm chí đến khả năng trong nước cũng rất nhỏ.

Hắc miêu nói tiếp.

- Cái này chưa chắc.

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Tôi cảm giác liên minh hiệp khách ở đại học A không chỉ là một tiểu tổ.

Hắc miêu nói:

- Tại sao nói vậy?

Mạc Ngôn đem nghi hoặc trong lòng nói hết ra:

- Một nhiệm vụ tiến hành mười mấy năm nay đều không từ bỏ, đủ để nói liên minh hiệp khách đối với lương giới thạch coi trọng như thế nào. Dưới tình hình này, bọn họ lại thấy Ôn sư phụ không có chí tiến thủ, cô không cảm thấy kì quái sao? Cô nên biết, pháp trận áp lực và che chắn đối với tư duy con người và ý thức, chỉ cực hạn trong trường, không ảnh hưởng tới người ngoài trường...

Hắc Miêu nói:

- Nghe anh nói vậy, thực sự có chút kì quái... Mạc Ngôn, đối với lần này anh có thể đoán ra một lời giải thích hợp lí không?

Mạc Ngôn lắc đầu, nói:

- Tin tức quá ít, tôi không cách nào giải thích.

Có chút dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, cô có hỏi Ôn sư phụ, những người ngoài ý muốn tử vong và tự sát là sao hay không?

Hắc miêu nói:

- Đương nhiên rồi, theo họ Uông nói, trừ Juan ra, những người khác đều là hán giết, sau đó giả tạo thành tự sát hoặc chết ngoài ý muốn. Nhưng cụ thể lại lịch những người kia hán cũng không rõ, hán là sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, mới biết sự tồn tại của mấy người đó.

Mạc Ngôn nghe đến đó, không khỏi cười cười, nói:

- Xem ra cao tăng liên minh hiệp khách kia đối với sự việc đại khái rõ như lòng bàn tay...

Lúc này, Hắc Miêu không biết từ đâu biến khí pháp dường như lấy ra một cái điện thoại di động, nói:

- Là điện thoại của Uông sư phụ, mặt trên có số điện thoại của Lệ hội trưởng, anh có muốn thử không?

Mạc Ngôn nhận lấy điện thoại, rất nhanh liền tìm đến dãy số theo lời của Hắc Miêu.

Lập tức, hán không chút do dự bấm dãy số kia....

Điện thoại rất nhanh liền được kết nối, nhưng vẫn không có người nhận, đến tận khi tự động ngắt kết nối.

Mạc Ngôn đem điện thoại ném lên bàn, nói với Hắc Miêu:

- Không ai nghe điện thoại...

Nói đến đây, hán bỗng nhiên nhướng mày, nói:

- Không đúng, e rằng đối phương đã biết tôi không phải Uông sư phụ!

Hắc Miêu ngạc nhiên nói:

- Hán cũng không nhìn thấy mặt anh, làm sao có thể biết được?

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Rất đơn giản...nếu là Uông sư phụ, bình thường lúc Uông sư phụ cùng vị hội trưởng này liên lạc, trước tiên có thể là gọi điện thoại, sau đó kêu vài tiếng liền lập tức ngắt, đợi đối phương liên hệ hán. Đây chỉ là một chút thủ đoạn, nhưng rất thực tế.

Hắc Miêu nghe xong, không khỏi cúi đầu trầm ngâm lúc lâu, mới nói:

- Còn có thủ đoạn nhỏ vậy sao? Họ Uông không nói cho tôi ...

Mạc Ngôn cười nói:

- Không phải hán không nói cho cô, mà là cô căn bản không hỏi.... cô vạn lần đừng nói với tôi, lúc người từ miệng hán dò tìm manh mối, hán vẫn còn tỉnh táo nhá.

Hắc Miêu hướng Mạc Ngôn liếc mắt, bĩu môi, nhưng không có phản bác.

Đúng như Mạc Ngôn nói, lúc nàng trả hỏi Uông sư phụ, đối phương đã bị nàng làm cho sống dở chết dở, trừ là máy móc trả lời các câu hỏi của Hắc Miêu, tư duy và ý thức đều đã bị vây ngưng đến một nửa trạng thái....

Một lát sau, Hắc Miêu nói:

- Chúng ta đây có gọi là bứt dây động rừng?

Mạc Ngôn cười nói:

- Coi vậy đi, có điều không có gì lớn. Đối phương đã che dấu càng tốt, đợi chúng ta đem pháp trận kia phá giải, sau khi lấy được lương giới thạch, cô còn sợ hán không lộ diện sao?

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Cũng đúng vậy....nếu như vậy, chúng ta liền thêm lực, tranh thủ đem hôm nay chờ đợi kết quả.

Mạc Ngôn nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm, đợi sau khi có kết quả, bao gồm cả vị hội trưởng liên minh hiệp khách này, và toàn bộ ngư quý xà thần chú ý đến lương giới thạch, đều cũng nhảy ra.

Hắc Miêu nói:

- Ý của anh là... đợi sau khi phá giải pháp trận, chúng ta còn cần chủ động đứng ra tuyên dương, thu hút sự chú ý của bọn họ?

Mạc Ngôn liếc nàng một cái, nói:

- Đồ dần, pháp trận khi đã phá giải, áp lực của pháp trận với bọn tu sĩ có thể giảm bớt thậm chí là biến mất.... đến lúc đó, còn cần chúng ta đứng ra tuyên dương sao?

Đại lý dị trạng vốn dĩ rất nhiều, như tượng đá, như tàn tháp, nếu không có triển khai và áp chế pháp trận, đừng nói là tu sĩ, e là đến người bình thường cũng có thể phát hiện bất thường ở đây.

Theo Mạc Ngôn thấy, chỉ cần hiệu dụng của pháp trận bị trừ bỏ, những người luôn chú ý tới lương giới thạch, tất nhiên đều sẽ lộ ra!

Cho nên trong kế hoạch của Mạc Ngôn, cho dù pháp che chắn và áp chế pháp trận tác dụng hoàn hảo, hắn cũng nghĩ cách đem các loại pháp trận này tạm thời đóng lại.

Trong Đồ Thư Quán, Mạc Ngôn đợi đến sẩm tối mới ra ngoài.

Mà trước khi hắn rời khỏi Đồ Thư Quán, Tiêu Nhã cũng bị người của cục quốc thổ mời đi uống trà đến tận đây, liên minh hiệp khách mai phục ở Đại học A coi như bị rút hoàn toàn.

Không có mùi tanh cũng không có quá nhiều động tĩnh, từ đầu tới cuối thậm chí Mạc Ngôn còn chưa xuất thủ cứ kết thúc lặng im không một tiếng động.

Đối với Mạc Ngôn mà nói, chuyện chính là đơn giản như vậy nhưng thuận tay sử dụng, hắn đem hết tinh lực tập trung vào trận pháp, cũng không biết lai lịch nhưng đến giờ bỗng nhiên khiến hắn tâm động trên hai giới đá.

Sau khi rời khỏi Đồ Thư Quán, hắn và hắc miêu tìm một nhà hàng nhỏ ăn cho đầy bụng sau đó đi vào rạp chiếu phim của Đại học A.

Một màn hỗn loạn mãi đến đêm khuya mới chấm dứt, mọi người một mèo thản nhiên rời khỏi rạp chiếu phim đi về phía Đại học A.

Lúc này đêm đã về khuya.

- Đêm nay dường như rất yên tĩnh...

Hắc Miêu đứng bên hồ, thở bầu không khí từ từ nói.

Mạc Ngôn nói:

- Thiếu một con chuột đương nhiên là phải yên tĩnh hơn nhiều.

Hắc miêu có chút hưng phấn nói:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu đi, tôi không kịp đợi nữa rồi.

Mạc Ngôn gật đầu nhìn tượng đá giữa hồ nói:

- Được, bắt đầu từ chỗ tượng đá này.

Nói xong hắn tiến lên hai bước đi đến trước Hắc miêu nói:

- Tu vi của cô thâm hậu hơn tôi, lần này làm phiền cô rồi.

Hắc miêu ngăn ra nói:

- Anh có ý gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi là gà mù luyện khí sĩ, cũng chưa luyện qua đẳng bình độ thủ, cô không để cho ta đi qua đây chứ?

Hắc miêu không phải khiêm tốn lại càng không muốn nhàn hạ, với hắc gà mù luyện tu khí thì đúng là không thể vượt qua mấy trăm mét mặt nước này, trừ khi là có bổng mạng hồn kiếm, mới có thể qua mặt nước được. Nhưng hiển nhiên, ngự sử bổng mạng hồn kiếm không những cần phải hao phí tinh thần, mà đến này không vạch trần trận pháp bí mật, tinh thần lực lại càng quan trọng, hắc cũng không muốn lãng phí dễ dàng vào loại chuyện này.

Đương nhiên là Hắc miêu cũng hiểu được đạo lý này, nó bỗng hóa thành một màn sương mù cuốn Mạc Ngôn vào trong đó rồi lướt nhẹ trên mặt nước đi về phía có tượng đá.

Mạc Ngôn ở giữa cũng không có nhàn rồi, hắc cảm thấy cần tiết kiệm một luồng cảm ứng, cần thận cảm ứng lên màn sương đen này.

Tuy Hắc miêu hóa thành khói đen nhưng không ảnh hưởng đến việc nói chuyện nó hừ hừ:

- Không cần bối mồm cảm ứng, màn sương mù này của tôi trước mắt tu vi của anh không là trò gì đâu...

Mạc Ngôn cười nói:

- Đây là yêu nguyên sao? Rất không giống với tưởng tượng của tôi ...

Tốc độ Hắc Miêu biến thành một màn sương mù cực nhanh, trong khoảnh khắc một người, một mèo đã đứng trước tượng đá.

Sau khi rơi xuống đất, Hắc miêu liền ngưng tụ tạo thành bản thể của nó.

Nó ngẩng đầu lên ngạc nhiên nói:

- Sao lại không giống với tưởng tượng của anh?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Vốn tưởng dù là yêu khí hay yêu nguyên thì tức khí phải xấu, ví dụ như mùi tanh, tàn nhẫn hoặc u ám. Yêu từ thú nhân mà đến cho dù có mở linh trí, thông hiểu ngôn ngữ con người cũng đều không cùng tập tính hơi thở với thú nhân. Ví dụ như huyết thực tốt, đấu tranh... cái này làm cho hơi thở của yêu vật có nhiều khuynh hướng khác nhau. Mà yêu vật tu luyện chi đạo hoặc mục đích cuối cùng là tu vi thì cũng thuộc tính của hơi thở này, nếu không thì không thể bước vào cảnh giới cao được.

385. Chương 310: Phía Trong Tàn Tháp

Dừng lại một chút, Mạc Ngôn nhìn Hắc miêu tò mò tiếp tục nói:

- Làm yêu quái phải bỏ đi loại hơi thở này, với cảnh giới của tu sĩ mà nói chính là nửa bước dương thần chỉ cảnh, chính xác là khí tu của cô cao hơn tôi nhưng cảnh của bước đến cảnh giới dương thần lại là một trời một vực, tôi rất tò mò... Hơi thở vừa rồi của cô, hiền lành, trong veo không có nửa điểm xấu xa, vừa rồi trong nháy mắt thậm chí tôi còn nghĩ đến loại tu sĩ như cô không tranh với đời, cũng không dính hơi thở khí sĩ hồng trần. Sơn Nguyệt, đây là chuyện gì? Cô không muốn nói cho tôi, cô đã đạt được một nửa bước cảnh giới Dương Thần...

Hắc miêu hừ một tiếng nói:

- Nếu tôi có được một nửa bước cảnh giới dương thần thì đã sớm tắt cho anh một cái gần chết rồi.

Mạc Ngôn cười ha ha nói:

- Lời này tôi tin, với tính tình của cô, tắt cho tôi một cái gần chết còn là nhẹ...

Dừng lại một chút hắc lại nói:

- Sơn Nguyệt, cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi?

- Dựa vào cái gì mà tôi phải trả lời anh?

Hắc miêu dương đầu lên nói rất là khinh thường.

Bên ngoài nó kiêu ngạo nhưng thực ra trong lòng hối hận còn không được. Người này kiếp trước nhất định là chó nghiệp vụ, cái mũi rất thính, sớm biết để hấn tự lợi cho xong...

- Được rồi, có chuyện này, đừng hạnh hởi nữa.

Hắc miêu tiến lên mấy bước nhìn lên tượng đá.

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Được rồi, mỗi người đều có bí mật của mình, cô không muốn nói thì cứ giấu trong bụng cho tốt đi.

Bí mật?

Hắc miêu vốn không muốn hỏi Mạc Ngôn nhưng nghe thấy những lời này nó lại càng thêm buồn cười. Đối với nó mà nói, đây đúng là một bí mật hơn nữa lại là một bí mật vô cùng lớn. Nhưng cho dù là bí mật gì, nếu để cho người khác biết thì sớm muộn gì cái vỏ bí kia cũng bị bóc ra, trừ khi là mình tự vạch trần bí mật này...

Nghĩ đến đây Hắc miêu giả bộ không để ý, nó khinh thường nói:

- Đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử... Tâm trạng của con người các người là phức tạp nhất, cho nên lúc nhìn người khác chỉ toàn nhìn thấy ác ý... cất, hơi thở của tôi làm gì có bí mật gì? Tôi sinh ra ở Vân La đạo cung, tuy trời sinh là yêu nhưng cũng là chính tông đạo môn công pháo, không có mặt xấu chẳng lẽ kỳ quái thế sao?

Mạc Ngôn cười cười không điều tra nữa.

Hắn càng không nói lời nào thì Hắc miêu lại càng chột dạ... Chẳng lẽ đúng là người này đã nhìn ra? Hay là tiểu Vân La bán rẻ ta?

Tâm trạng nó không yên liền nén nhìn trộm Mạc Ngôn, đã thấy hắn nhắm mắt lại, bắt đầu quan sát tượng đá trước mặt.

Tượng đá này và tượng đá trong sân trường không khác nhau chút nào. Mắt thường và vốn ý thức bản ngã đều không nhìn ra manh mối gì.

Nhưng trong tương tượng của Mạc Ngôn, tượng đá này linh động vô cùng, không có nửa điểm im lặng và chờ đợi.

Nó ngồi các cánh như đang muốn bay lên, hai mắt trong như nước, ánh mắt lóe lên tia sáng không có vẻ lừa gạt và mê ly.

Hơi thở trong sạch như hoa sen. Xuống xem chút nữa một con màu xanh biếc thân dễ dài đo về phía nền đất...

- Được rồi, tôi đã ghi chép lại khí cơ của nó, có thể dời khỏi chỗ này đến tượng đá kia rồi.

Một lát sau Mạc Ngôn mở to mắt, xoay người nhìn về phía hồ nói:

- Sơn Nguyệt lần này lại làm phiền cô rồi.

Hắc Miêu hừ một tiếng gật đầu bất đắc dĩ.

Lập tức nó lại biến thành một làn khói đen cuốn Mạc Ngôn vào trong dời khỏi trung tâm hồ...

Lần này trở lại bên hồ Mạc Ngôn có vẻ thành thật không nghiên cứu tức hơi thở của nó nữa.

Sau khi trở lại bên hồ, Mạc Ngôn nói:

- Còn cái tượng đá ngằm trong lòng đất cách chúng ta gần nhất đi đến chỗ đó đi.

Hắc Miêu gật đầu nói:

- Tranh thủ trong vòng một tiếng phải xe hết, sau đó lại đi đến chỗ tàn tháp đó.

Một người, một mèo tốc độ cực nhanh, trong bóng một giờ đã xem hết mấy cái tượng đá.

Sau khi xem xong tượng đá sắc mặt của Mạc Ngôn tái nhợt đi.

Hắn liên tục vận chuyển tâm nhãn, cố hết sức tập trung thần hồn đã bị tiêu hao năm, sáu phần.

Hắc Miêu nói:

- Sắc mặt của anh không được tốt lắm, anh không sao chứ?

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Không sao, tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút là khỏe ngay.

Hắc Miêu vẫn bận tâm như cũ nói:

- Anh cũng không nên cậy mình mạnh.

Mạc Ngôn nói:

- Yên tâm đi, thần hồn của tôi chỉ ít cũng được 95% ngưng tụ, chỉ cần bản ngã của tôi không bị động thì tinh thần có tiêu hao thể nào cũng không sao, căn bản không bị tổn thương.

Hắc Miêu nói:

- Nói như vậy thì hãy đến tàn tháp đó nghỉ ngơi đi.

Trong sự tính toán của Mạc Ngôn, tàn tháp hẳn là chỗ pháp trận có thể rút ra năng lượng, thậm chí chỗ này là nơi có linh khí dồi dào nhất vườn trường, nghỉ ngơi ở chỗ này người thường cũng có lợi còn đối với tu sĩ mà nói cũng là một vùng trù phú.

Mạc Ngôn phản đối nói:

- Đi ngay đến đó đi.

Thực ra linh khí gần tàn tháp đó không có nửa điểm tác dụng với thần lực, nhưng sau cùng có một mục đích sớm hay muộn cũng phải đi, cho nên Mạc Ngôn cũng không phản đối.

Đi vào tàn tháp, Mạc Ngôn tìm một chỗ ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Hắc Miêu ngồi xuống bên cạnh hắn nói:

- 49 tượng đá cũng đã xem hết, anh tính đến tâm điểm của chúng chưa?

Mạc Ngôn nói:

- Tâm điểm ngay dưới chân chúng ta, hoặc gọi là ở chính chỗ gọi là tàn tháp vô danh.

Hắc Miêu gật đầu cũng không thấy kỳ lạ một chút nào.

Rạng sáng ngày hôm qua, bọn hắn đã quan sát chỗ ngồi này, lúc đó cũng có phỏng đoán như vậy.

- Anh nghỉ ngơi trước đi, tôi đi xem trước cái đã...

Hắc Miêu đứng lên, bắt đầu đi xung quanh tàn tháp.

Trong bóng đêm, tàn tháp này đứng sừng sững không kể về năm tháng tang thương...

Các cửa của tàn tháp đã bị phong bế, hơn nữa là gạch đá, bụi đất với hồ hợp nước gạo nếp.

Hắc Miêu sau khi đi quanh một vòng, quay đầu lại nhìn Mạc Ngôn cuối cùng cũng không nhận được tò mò hỏi, thả người nhảy lên nhảy tới đỉnh tàn tháp...

Cái gọi là đỉnh thực ra chính là tầng tháp thứ 2 của tàn tháp.

Đứng trên vách đá, Hắc Miêu cúi đầu nhìn xuống.

So với bên trong nó càng thêm rách nát, các sàn gác giữa tầng thứ nhất và tầng thứ 2 đã sớm mục. Các thanh gỗ chỉ còn lại một nửa.

Đã không có sàn gác che, Hắc Miêu có thể dễ dàng nhìn thấy đáy.

Nhưng trong mắt nó tàn tháp nàu ngoài gạch vỡ, ngói vỡ, gỗ vụn thì cũng không còn gì khác.

Hắc Miêu không khỏi nhú mày, lẩm bẩm nói:

- Thật là kỳ lạ, tòa tháp này lẫn với gạch ngói ngoài cỏ với rêu ra không có sinh vật nào...

Bất chợt, Hắc Miêu cảm giác bị thăm dò. Loại cảm giác bị thăm dò này Hắc Miêu cũng không xa lạ gì.

Nó lập tức quay đầu, nhìn về phía dưới đáy tàn tháp, nơi đó vẫn rách nát như thế nhìn không có sinh vật tồn tại còn ánh mắt thăm dò kia, nó quay đầu lại nhìn trong nháy mắt đã tiêu mất.

Hắc miêu liền đi đến tận cùng của xúc động nhưng lúc này Mạc Ngôn lại đi đến cạnh nó.

- Sao vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Nhìn bộ dạng của cô hình như là có phát hiện gì?

Hắc miêu nhìn xuống đáy tàn tháp nói:

- Vừa rồi có gì đó thăm dò tôi, nhưng tôi vừa mới nghiêng đầu thì nó biến mất.

Mạc Ngôn lập tức khởi động vốn ý thức quét xuống đáy một lần nhưng không có phát hiện gì, khẽ nhú mày nói:

- Sơn Nguyệt, cô chắc chắn là không nhầm chứ?

Hắc miêu không thở nói:

- Tôi cũng không phải là gà mờ, sao lại lầm được?

Mạc Ngôn suy nghĩ nói:

- Cô cảm thấy có cái gì thăm dò cô, vậy cô có bắt được hơi thở của nó.

Hắc Miêu nghe thấy vậy không khỏi ngẩn ra, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc...

Sau đó nó mới chậm rãi nói:

- Nghe anh hỏi như vậy đúng là cũng có cái gì đó kỳ lạ... Theo lý thuyết, nếu linh thức của tôi cảm nhận được có thứ gì đó đang thăm dò thì nhất định tôi phải bắt được khí tức của nó, nhưng trên thực tế tôi lại không cảm ứng được hơi thở của nó, điều này đúng là có chút không hợp lý.

Đối với tu sĩ mà nói, linh thức thua xa so với khứu giác, thính giác thì lại càng nhạy bén hơn. Nếu như Hắc Miêu có thể lấy linh thức mà cảm nhận được có cái gì đó thăm dò mình thì như vậy nhất định là có thể nắm bắt được hơi thở của đối phương, nói không quá đáng thì cũng chỉ giống như lấy tay ngoáy lỗ mũi, cho dù là nhắm mắt lại cũng biết là dùng tay trái hay tay phải, chìa ngón út hay ngón giữa...

So sánh cái này không hợp lắm nhưng cũng giống nhau về đạo lý.

Hắc Miêu cảm ứng có cái gì thăm dò nó nhưng lại không thể nắm bắt được hơi thở của đối phương, đối với tu sĩ mà nói cái này là một nghịch biện.

386. Chương 311: Dò Thám

- Xem ra trận pháp ngòi ở chỗ này thật không đơn giản, nếu đoán không sai thì hẳn là bên trong nó có người bảo vệ.

Mạc Ngôn nhìn thấy tàn tháp tối đen, mắt hắt nheo lại nói:

- Mặc khác, vừa rồi cô sinh ra cảm giác đó rất có thể là ảo giác, nếu không thì cô đã không thể bắt được hơi thở của đối phương.

Đáy của tàn tháp này so với bên ngoài còn âm u hơn rất nhiều, hoàn toàn là một màn đen tối nhưng với Hắc miêu và hẳn cho dù là dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấu được.

Bị ảo giác che mắt?

Hắc Miêu nghe xong những câu này, tuy trong lòng nó không muốn thừa nhận nhưng sau khi trầm ngâm nó nói:

- Vậy sao, hẳn là trận pháp này có thể áp chế được linh thức của tôi như vậy trong nháy mắt cũng không thể có ảo giác của tôi nhưng vì sao nó phải làm như vậy?

Mạc Ngôn nói:

- Có lẽ là nó muốn dụ dỗ cô đi vào một mình.

Hắc Miêu nghe xong những câu này không khỏi thở dài thành thật thừa nhận nói:

- Vừa rồi nếu anh không đi lên thì tôi đã nhảy xuống rồi...

Nó lắc đầu, quay lại nói:

- Mạc Ngôn, anh cảm thấy trận pháp này thực sự có người bảo vệ sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cũng chưa chắc đã là người, có lẽ chỗ trận pháp này muốn sản sinh ra trận linh...

Hắc miêu suy nghĩ lại nói:

- Tôi cảm thấy không có khả năng này, hôm qua tôi cảm giác hơi thở kia không chỉ có ác ý hơn nữa còn rõ ràng sinh ra dao động, không giống với loại linh trận thuần túy sinh năng lượng và ý thức hợp thể...

Mạc Ngôn nói:

- Dù nó là cái gì, không phải đi xuống xem một chút là biết sao? Cả tòa trận pháp này manh mối của nó đều là tàn tháp dưới mặt đất, tìm là có đường đi vào.

Nói xong hắn liền định nhảy xuống.

Hắc miêu vội vàng nói:

- Đợi một chút...

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Sao vậy?

Hắc miêu nói:

- Người không phát hiện ra ở dưới có cái lạ hay sao? Không có côn trùng, không có cây cối, nửa điểm không khí cũng không có, quả thực chính là nơi chết, tùy tiện đi xuống ta e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Đương nhiên là Mạc Ngôn muốn phát hiện dưới đáy tàn tháp này nhưng hắn cũng không cho rằng có cái gì nguy hiểm.

Nói tóm lại, tuy tàn tháp này có thiếu hơi thở nhưng hắn chỉ cho rằng vì các loại hơi thở ở đây quá nồng đậm cho nên sinh vật không thể sinh sống được thôi. Ngoài ra, tinh thần tu sĩ đối với cảm giác nguy hiểm cũng rất nhạy cảm hắn cũng không cảm thấy ở dưới có gì nguy hiểm cả.

Nhưng hắn lo mọi sự không phải là tuyệt đối, hắn hơi trầm ngâm, nhân tiện nói:

- Sơn Nguyệt, người ở lại làm tiếp tống, ta một mình xuống đó xem thể nào.

Cái gọi là cẩn thận chống đến vạn năm thuyền, Hắc miêu bình thường cũng có hơi tùy tiện mơ mơ màng màng nhưng vào thời khắc quan trọng này nó cũng tỉnh lại, gật đầu nói:

- Được, vậy ta ở lại trước.

Sở dĩ nó thăng thần như vậy không chỉ có vì Mạc Ngôn cần nó làm tiếp ứng mà đồng thời cũng là nó lo lắng cho linh thức của mình bị trận pháp này áp chế. Nếu tùy tiện cùng Mạc Ngôn đi xuống không chỉ có không giúp được gì rất có thể còn ngăn cản Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thấy Hắc miêu sáng khoái như thế trong lòng nó có chút kinh ngạc nói:

- Đồng ý dễ dàng như vậy ư? Ta còn tưởng với tính tình của ngươi thì phải khẳng khẳng theo ta xuống chứ.
Hắc miêu liếc mắt nói:

- Ta là người không biết nặng nhẹ như vậy sao?

Nói xong nó bỗng nhấc chân trước lên dúi Mạc Ngôn, đây Mạc Ngôn xuống dưới đáy tàn tháp...

Nếu Mạc Ngôn phản ứng nó cũng tránh được trảo này, nhưng dù sao cũng là cần đi xuống, hẳn cũng không tránh móng vuốt của Hắc miêu, mà là biết thời thế để nhảy xuống.

Với độ cao của tàn tháp mà nói, tối đa cũng phải bảy, tám, mét. Mạc Ngôn trên không trung đã tìm chỗ để đặt chân.

Nhưng ngay sau đó hẳn liền nhận ra có dị trạng.

Độ cao bảy, tám mét này trong nửa cái nháy mắt đã có thể dơi xuống mặt đất. Nhưng Mạc Ngôn phát hiện một giây đồng hồ qua đi hẳn vẫn ở trên không trung, hơn nữa lúc nhìn xuống thì lại vẫn còn một khoảng cách nữa với tàn tháp.

- Có kì lạ!

Mạc Ngôn lập tức đề phòng, đồng thời ứng động vốn ý thức hướng đến phía đáy tàn tháp tìm kiếm.

Trong mắt thường, tàn tháp cách hẳn khoảng 3,4m nhưng trong vốn ý thức của nó đáy tàn tháp này ngoài gạch ngói vụn còn sót lại thì cũng không có gì thêm, nghênh đón hẳn chỉ là một màn đen tối, dường như cuối cùng cũng không có đáy.

Trên không trung Mạc Ngôn đã nhận ra có cái gì đó không ổn, hơn nữa còn như rơi xuống.

Nhưng trong mắt của Hắc miêu, cảnh tượng hoàn toàn không giống như vậy.

Trong mắt của nó, lúc Mạc Ngôn nhảy xuống mọi thứ đều rất bình thường nhưng lúc sắp rơi xuống đất trong nháy mắt đó cả người bỗng nhiên tiêu biến mất.

Hắc miêu ghen hòng nhìn trần trời...

- Đây là có chuyện gì?

Nó nhìn nên đồng đồ nát, không có sinh cơ ở đáy tàn tháp.

- Chẳng lẽ phía dưới chính là thông đạo đi vào trận pháp?

Cũng may là nó không phải là chim ngay sau đó liền phản ứng lại.

Loại trận pháp huyền diệu này tồn tại cũng không phải là kiến trúc mà người thường có thể nhìn thấy được, cửa chính là cửa, cửa sổ chính là cửa sổ. Chỉ cần tìm được cửa sổ thì có thể thoải mái tiến vào trong, mà loại trận pháp này tồn tại không chỉ có thân mình hư thật mà con đường thông đạo từ trước đến nay cũng không có quy tắc. Với Vân La mà nói chính là xây dựng bên trong bức tranh. Muốn đi vào, nhất định phải lấy linh thức buộc vòng lên bức tranh thêu sau đó gõ 3 tiếng, thì lập tức cánh cửa này hư sẽ biến thành thật, nó sẽ tự động mở ra...

Những cái thường thức đó Hắc miêu đã sớm biết, chẳng qua là nhiều năm qua rồi nên cũng có sự phai nhạt, lúc này nó liếc mắt thấy Mạc Ngôn tiêu mất trong không trung thậm chí còn không kịp phản ứng.

- Nếu có thể tiến vào thông đạo của trận pháp thì cũng có thể đảm nhận nhân tâm rồi.

Sau khi Hắc miêu kịp phản ứng lo lắng về Mạc Ngôn cũng giảm đi rất nhiều, lập tức nó lấy một hòn gạch ném xuống tàn tháp.

Tiếng gạch rơi trên mặt đất cũng không có phát sinh dị trạng gì.

Hắc miêu thấy thế cũng không thấy kì lạ, màn này là nằm trong dự kiến của nó.

Sau khi thoáng trầm ngâm một lát nó nhảy xuống tàn tháp, gần đây tàn tháp nó bắt được hai con côn trùng không biết tên, lại còn bắt được cả một con chim trong tổ đang ở trên cây, rồi nó nhả một cái cây chưa trưởng thành.

Một lát sau nó mang chiến lợi phẩm về đi lên tàn tháp.

Thấy đây tàn tháp tối đen, nó không chút do dự ném cái gốc cây nhỏ kia xuống.

Lần này cũng không có phát sinh dị trạng gì, sau khi cái cây nhỏ rơi xuống đây tàn tháp cũng không có biến mất.

Nhưng nửa phút đồng hồ sau, bằng mắt thường có nhìn thấy cái cây này khô héo, co rút lại, rồi biến thành một cành củi khô. Gần 2 phút sau lại từ củi khô biến thành một đồng bột vụn.

Hắc miêu trừng mắt lên nhìn, bóp chết hai con côn trùng, rồi ném một con xuống.

Con côn trùng bị bóp chết rơi xuống đây, sau đó cũng giống như cái cây kia biến thành bột mịn. Còn một con côn trùng nửa sống nửa chết thì biến mất trên không trung.

- Quả nhiên là tiến vào thông đạo trận pháp, hơn nữa sợ là người lạ sẽ chết...

Hắc miêu than thở một tiếng đảm bảo là chắc chắn hoàn thành, nó lại ném con chim nhỏ kia xuống.

Con chim nhỏ này bị Hắc miêu làm sợ muốn chết, sau khi bị ném xuống tàn tháp nó hoảng sợ đến cánh cũng quên không mở ra.

Lúc rơi xuống được 3,4m bản năng đã thức tỉnh nó lập tức vỗ cánh.

Nó giương cái cánh nhỏ muốn bay, muốn thoát ra khỏi cái chỗ chật hẹp này.

Nhưng lúc này giương cánh thì trời đã tối, nó vỗ cánh về phía trước, cố gắng bay lên nhưng lại bị rơi xuống...

Chỗ này chỉ có một con chim nhỏ với một màn tối không thấy đường như nó vĩnh viễn cũng không thể quay đầu lại được.

Hắc miêu thấy con chim nhỏ này cũng giống như Mạc Ngôn, trong giây lát đã biến mất trong không trung.

- Nếu đã vậy thì mình cũng có thể đi xuống một chút xem sao...

Thấy cái đây của tàn tháp, Hắc miêu cũng muốn thử.

Tuy nó đồng ý làm tiếp ứng cho Mạc Ngôn nhưng ngồi ở chỗ này trận pháp đã ngăn trở nó, sau khi mất đi sự liên hệ thì cũng không cần phải làm tiếp ứng nữa.

- Tiếp ứng tốt cũng phải tùy cơ ứng biến, chứ không thể cứ ngốc nghếch đứng chờ như thế được.

Sau khi Hắc miêu gầm bồm hai tiếng, nhìn xuống cái tàn tháp không đây, nó không chút do dự mà nhảy xuống...

Dưới tàn tháp, Mạc Ngôn đứng ở giáp đó mười mấy phút không hề nhúc nhích.

Lúc này đã gần xế chiều, trên bầu trời mây đen xám xịt, giống như một cái mũ lớn để toàn bộ thế giới vào trong đó.

Cảnh sắc chung quanh giống như thường ngày nhưng hoàn toàn vắng vẻ, ngoài trận gió mát ra thì một nửa bóng người cũng không có...

Mạc Ngôn vẫn đứng ở đó chưa hề động đậy, ánh mắt híu lại nhìn cảnh sắc xung quanh.

Chính là trước kia đi con đường của Đồ Thư Quán, bên trái là khi giáo học lâu A Tứ, bên phải là nhà điêu khắc bị rừng cây che khuất, chỉ để lộ ra một cái đỉnh nhọn tinh tế. Cạnh rừng cây còn có con đường mòn, còn lại là con đường duy nhất đi đến trường hồ.

387. Chương 312: Bụi Cây Mũi Tên

- Có ma?

Nhìn thấy cảnh vườn trường trước mắt quen thuộc rồi lại như xa lạ, Mạc Ngôn không khỏi thì thào lẩm bẩm:

- Trận pháp bắt chước ảo ảnh? Hay là cảnh thượng không gian qua kính.

Mấy phút trước, hần nhẹ nhàng nhảy xuống tàn tháp này, sau khi đã cân nhắc chắc chắn, thấy chỗ trước mắt đã quen thuộc rồi lại như xa lạ.

Đã là trận pháp thì có thể tạo ra cảnh tượng hảo huyền, cường đại tính năng, thậm chí là có thể xây dựng ra một màn không gian hư thực.

Về điều này trước khi Mạc Ngôn nhảy xuống cũng đã chuẩn bị trước tâm lý.

Dù là vậy nhưng khi chứng kiến cảnh vườn trường trước mắt hần vẫn kinh ngạc đến nửa ngày.

Đây quá chân thực đi!

Chỉ trong mắt có thịt, chỗ này mỗi một chi tiết nhỏ đều quá mức chân thực nhìn không có một chút sơ hở. Hơn nữa còn đúng trăm phần trăm so với cảnh sắc vườn trường thật, từng ngọn cây gọng cỏ các phương vị kiến trúc đều không may mắn lệch lạc...

Điểm chết người chính là làm cho Mạc Ngôn mở ý thức bản ngã ra kiểm tra thì tin tức phản hồi về cho hần biết, thế giới này đúng là thật!

Đây mới chính là điều khiến Mạc Ngôn kinh ngạc thậm chí là kinh hãi cho nên hần đứng ở đó cả nửa ngày để định thần lại.

- Chẳng lẽ chỗ này không phải là ảo ảnh mà cũng là một thế giới thật?

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày đắn đo khả năng này.

Nhưng rất nhanh hần buông tha ý nghĩ này. Đúng là trận pháp chỗ A Đại là rất lớn nhưng vẫn thiếu linh khí thiên địa không thể xây dựng được một thế giới thật song song trong không gian như vậy.

Hần nguyện tin là nơi này do trận pháp tạo ra giống như hình ảnh thực đầy đủ màu sắc. Còn trong ý thức bản ngã của hần những số liệu thật kia cũng không thể đảo ngược được kết quả. Cũng tức là nói trận pháp không chỉ là cảnh sắc ngược mà chính là cảnh sắc trong đó còn ẩn chứa cả số liệu.

- Hần là như vậy... thực tế là thiếu linh khí, cho lên quy mô của trận pháp này tiếp tục lớn lên, cũng không có cách nào xây dựng một không gian chân thật. Trừ khi trận pháp này có tu di bảo vật. Mặt khác dùng gương chiếu lên thế giới...

Mạc Ngôn nói thầm, dùng một hơi cảm thụ được phản hồi từ dưới chân truyền đến.

Cùng với sự cảm nhận trong thế giới thật cũng không có gì khác.

- Có điểm thú vị, ngay cả bản thể cũng giống nhau như đúc.

Sự khiếp sợ ban đầu ở đây trong nháy mắt Mạc Ngôn đã bình phục lại.

- Điều duy nhất thấy lạ chính là, nếu ngay cả ánh mây đều có thể đi vào thì vì sao lại không có dấu vết của con người và động vật.

Chỗ ngồi trước mắt này và thế giới vườn trường không có khác nhau chút nào, chỉ có thiếu chân khí. Phóng tầm mắt nhìn, công trình đầy đủ mọi thứ, không chỉ có không có chim chóc, côn trùng mà ngay cả vạn vật linh trưởng như con người hai gốc mao đều không có phát hiện gì...

Mạc Ngôn đi mấy bước rồi dừng lại, sau đó mở tâm nhãn tra xét cái vườn trường quỷ dị này.

Dự tính được, sau khi mở mắt ra, bản chất của thế giới này liền lộ ra trước mặt hần.

Trong tầm nhìn của hần, toàn bộ cảnh sắc đều đã không còn tồn tại mà trở thành các loại hơi thở.

Thấy những hơi thở hỗn độn đó nhưng cẩn thận công nhận hần liền phát hiện, dù là loại hơi thở nào thì cũng đều huyền diệu khó giải thích theo quy luật vận chuyển lưu động.

Đối với pháp trận chi đạo Mạc Ngôn cũng không tinh thông lắm, hần không thể nhìn ra hơi thở này alf dùng phương thức lưu chuyển gì. Nhưng hần có thể cảm giác được dù chúng có lưu chuyển tuần hoàn như thế nào thì cuối cùng cũng đi về cùng một hướng...

Thời gian Mạc Ngôn mở tâm nhãn không dài, xem trong chốc lát hần liền dừng lại.

Sau đó hần nheo mắt nhìn về phía trung tâm vườn trường, nơi đó có địa thế cao nhất, cũng là nơi vừa rồi có hàng vạn hàng nghìn hơi thở biến ảo vọt lên cao. Đồng thời, chỗ đó cũng là nơi xử lý việc công của Đại học A trong thế giới thật.

- Nếu đoán không sai, nơi đó hần là chỗ đầu mối của pháp trận...

Mạc Ngôn sờ vào cảm lăm lăm:

- Dù nó là ảo ảnh hay là thế giới kính tượng thì xem kĩ rồi hãy nói.

Nghĩ đến đây, nẩy hần không can thiệp vào những mặt khác thì sẽ quyết tâm đi về phía sâu trong sân trường.

Muốn đi vào sân trường thì phải vòng quan trường hồ, cho nên hần chọn con đường bên phải.

Trong mấy phút đầu, cảnh sắc không có gì thay đổi, nhìn chung quanh cũng rất yên tĩnh, ngoại trừ việc không có bóng người thì giống như đúc trong vườn trường thật. Nhưng sau khi xuyên qua rừng cây lúc tiếp cận với hồ nước, cảnh sắc bỗng nhiên có thay đổi.

Một ngôi đình đá cũ hiện ra trước mắt Mạc Ngôn.

Nhưng trong trí nhớ của hần, Đại học A thật cũng không có ngôi đình đá này.

Bề ngoài thạch đình có vẻ rực rỡ, thậm chí dưới bậc thang còn có cả rêu xanh, bên ngoài còn có cả một hành lang gỗ dài, quanh co khúc khuỷu thông ra phía hồ. Hành lang xuyên qua mặt hồ cuối cùng cũng đến giữa hồ chỗ đó còn có một hòn đảo nhỏ ước chừng khoảng 2 mẫu.

Mạc Ngôn không khỏi dừng bước.

- Có thú vị, cảnh sắc lại thay đổi, chỗ có thạch đình lại không có thạch đình nữa mà giữa hồ lại xuất hiện một hòn đảo nhỏ.

Hần nhớ rất rõ vốn dĩ trung tâm hồ đó có một tượng đá, còn bây giờ lại là một tảng đá.

Tườn đá kia bật vô âm tín, biến thành một hòn đảo nhỏ, diện tích khoảng 2 mẫu.

Hần thu hồi tầm mắt nhìn thạch đình trước mặt lông mi hần nhướn lên.

- Đúng rồi, trong thế giới thật, chỗ thạch đình này là một cái tượng đá.

- Tượng đá này đã biến mất, quy tắc là cướp lấy vật khác không biết về mặt này có gì cần chú ý không?

Mạc Ngôn vừa cẩn nhắc vừa chậm chậm đi vào thạch đình.

Thạch đình này cũng không tinh xảo lắm nhưng thực ra rất chắc, hoàn toàn làm bằng đá mà thành...

Mạc Ngôn di chuyển một vòng, cũng không có phát hiện ra cái gì bất thường, vì thế hần ra ngoài hành lang đi về phía hồ.

Đúng lúc này một trận cuồng phong nổi lên từ phía sau hần.

Ngoài mặt hần có vẻ không thèm để ý nhưng thực ra trong lòng hần chưa hề buông lỏng.

Nghe thấy trận cuồng phong phía sau, dưới chân hần hơi động một chút giống như trượt băng vật cả người hần quay vòng 180 độ.

Mới xoay người, hần liền nhìn thấy một bụi cây đã mọc ngay trong hành lang không biết từ lúc nào rồi vương lên không trung hung hăng đâm về phía hần.

Cái gọi là cẩn thận chống thuyền đến vạn năm, cuối cùng hần cũng không biết đó là vật gì, hần cũng không dùng tay đỡ mà chỉ trượt chân rất nhẹ nhàng tránh cái gốc cây cao ngất ngưỡng đó.

Trong phút chốc cái cây đó biến thành một mũi tên sau khi vượt qua Mạc Ngôn nó đâm xuống mặt đất.

Mũi tên vừa mới chui xuống mặt đất liền phát ra tiếng vù vù, một giây đồng hồ sau nó lại bay về trở thành bụi cây thấp bé.

- Có thú vị...

Mạc Ngôn đang sợ hãi thì phía sau lại vang lên tiếng của trận gió.

Lần này hần chưa quay đầu lại chỉ hơi nghiêng người, lại tranh một mũi tên như cái bụi cây kia.

Mũi tên này đột kích vô dụng, sau khi rơi xuống đất lại một lần nữa hóa thành bụi cây.

Tiếp theo trên hành lang lại mọc một bụi cây khác biến thành mũi tên lao về phía hần mà đâm.

Mạc Ngôn không phản kích, chỉ là không ngừng di chuyển tránh cái bụi cây quỷ dị này. Xung quanh cũng không nhiều chỉ khoảng 20 bụi hơn nữa từng cây một phóng ra tránh né cũng rất dễ dàng. Nhưng khi tất cả những cây đó phóng một lần, ban đầu rơi xuống cắm vào mặt đất rồi lại một bụi cây khác hình thành bắt đầu lần công kích thứ 2. Hơn nữa lần này lại dừng mãnh hơn, ba bốn gốc cây đồng thời lao đến hình thành nhiều điểm công kích...

Đối với lần này Mạc Ngôn cũng không có áp lực gì.

Nhưng nhiều điểm công kích này đến liên tục, sau khi hình thành đoạn công kích thứ cấp cũng phải cố gắng hết sức để né tránh.

Dù sao thì không gian cũng lớn như vậy, Mạc Ngôn mau trốn, hần cũng không chịu nổi cách công kích này của đối phương.

Nhưng hần vẫn không vội phản kích.

Sau khi né tránh mũi tên thứ nhất hần mở tâm phục ra.

Không như dự liệu của hần, những bụi cây này vẫn biến thành mũi tên, trong tầm nhìn của hần chúng đều được hình thành từ một loại hơi thở của cây.

- Biến hóa vạn phong, bản chất như một...

Mạc Ngôn đã hiểu hần lập tức phản kích...

Trước khi chưa mở tâm nhãn hần còn kiêng kỵ mấy bụi cây này nhưng bây giờ hần đã rõ, loại hơi thở này sau khi biến thành các bụi cây có tính sát thương cũng không lớn lắm, đơn giản chỉ hơi hung ác một chút thôi. Nói tóm lại, lực công kích của chúng ước chừng khoảng 50kg, hơn nữa những năng lượng công kích này đứng bất động cũng không có cách nào mà công phá được chân khí của hần.

Đối phó với loại công kích có lực sát thương không lớn, hần dùng thủ đoạn luyện khí để phản kích. Thực tế đối với hình thức công kích này thực ra với tinh thần tu sĩ cũng không cần thủ đoạn lắm. Nói tóm lại, tu sĩ càng am hiểu linh hồn và ý thức của sinh vật thì năng lượng công kích và luyện khí sẽ càng kém.

Dưới chân Mạc Ngôn bất định, bất bát, ý thức bản ngã mở ra như nước thủy triều, tập trung lên những bụi cây từ bốn phương tám hướng.

Quan trắc xung quanh 360 độ, hần ung dung tự nhiên không cần lo lắng mất cái này được cái khác.

Lập tức chân khí bay lên trong bể khổ, lướt nhẹ trên đầy ngón tay.

Ngay sau đó, 10 ngón tay của hần bắn ra liên tục mười đường chân khí phát ra tiếng vang phê phê, đâm về phía bụi cây.

10 đạo chân khí này trong phạm vi ý thức bản ngã, giống như được trang bị chỉ đạo bằng máy, bay lung tung tỏa ra 4 phía, thực ra cũng hoàn toàn tùy vào tâm động của Mạc Ngôn.

- Phốc phốc...

Không ra dự kiến của Mạc Ngôn, mười đạo chân khí phá mà không ra không có chút trì hoãn nào mà đánh lên bụi cây đó.

388. Chương 313: Dây Dị Biến

Những cái đó hoàn toàn do tính hơi thở tính mộc âm thành sau khi gặp được chân khí vang lên tiếng phốc, phốc lập tức biến thành từng làn khói xanh bay lên không trung...

Những hơi thở đó lơ lửng hồi lâu trên không trung rồi mới tiêu tan nhưng mất đi công năng ngưng tụ.

- Quả nhiên là hữu hiệu.

Mạc Ngôn mỉm cười, 10 ngón tay lại liên tục bắn ra, đâm về phía bụi cây.

Lúc này không đợi có trì hoãn, dự công kích thứ 2 đã trừ khử dễ dàng.

Bụi cây bên hành lang vốn không nhiều, sau khi bị đánh làm 2 tốp chỉ còn lại mấy cọng. Những bụi cây đó chỉ đơn thuần là năng lượng hợp thể không có ý thức bản ngã, cũng không có bản năng bảo vệ, mặc dù phần lớn đã bị tiêu diệt nhưng những phần còn lại đã tự khởi xướng đợt công kích thứ 3.

Sau ba bốn, giây những bụi cây đó đã hoàn toàn bị đánh bại.

Nhưng bọn chúng cũng không vỡ mà khôgn tánm sau khi mất đi hình thể ban đầu cũng hóa thành những đám mây màu xanh trôi nổi trên không trung.

Mạc Ngôn bỗng nhón mày...

Theo lý thuyết, chân khí và hơi thở tính mộc đó sau khi va chạm lẫn nhau sẽ có 2 loại kết quả. Thứ nhất, là tự triệt tiêu nhau. Thứ hai, là hai bên va chạm sẽ đổi thành hình thức năng lượng khác, ví dụ như ánh sáng, nhiệt sau đó mới từ từ tiêu tan.

Nhưng lúc này Mạc Ngôn cảm nhận được, chân khí của mình và bụi cây mũi tên va chạm với nhau hình thức tiêu tán lại có chút kì lạ...

- Lại là cắn nuốt?

Mạc Ngôn nhìn chằm chằm vào đám mây màu xanh hình tròn trôi nổi trên không trung, sau đó hắn chợt phát hiện những đám mây hình tròn đó đang nuốt chân khí của mình cũng vì vật mà nó từ từ mạnh lên.

- Thật đúng là không thể tin được...

Mạc Ngôn không nói 2 lời, hai tay, mười ngón của hắn liên đạn, 10 đạo chân khí lại phun ra bay về phía đám mây màu xanh hình tròn đó.

Cái gọi là chuyện lạ liên tục có, hôm nay đặc biệt có nhiều.

10 đạo chân khí sau khi đụng vào đám mây hình tròn, không một tiếng động bị nó nuốt vào ngay cả tiếng động cũng không phát ra, còn đám mây đó thì cứ lớn dần lên...

- Cái này chỉ đơn thuần là một loại hơi thở, có tầm bổ sinh công hiệu chứ chưa nghe nói còn có cắn nuốt cả công hiệu...

Mạc Ngôn nghĩ mãi mà không có cách giải thích, vì thế hắn đã ngừng lại cẩn thận quan sát lên đám mây hình tròn đó.

- Đúng rồi, tuy hơi thở đó đơn giản nhưng dù sao cũng chịu lực không chế của trận pháp, ta đây cũng là hồ đồ sao lại có thể quên mất điều này.

Lát sau, Mạc Ngôn mới nhớ ra chính mình đang ở trong trận pháp. Trận pháp huyền diệu, tuy không thể lấy âm dương ngũ hành ra biến thành thế giới thực nhưng bắt chước chiếu rọi hay là quy tắc huyền hóa ra đại thế giới thì cũng không có vấn đề gì.

- Ầm, Ầm...

Sau khi nuốt hoàn toàn chân khí của Mạc Ngôn, đám mây màu xanh kia laik lộ ra một bộ răng nanh, sau khi phát ra tiếng nổ rầm rầm đúng là nó đã ngưng tụ trên không trung biến thành cái chùy rất lớn.

Cái chùy đó lóe sáng, mặt trên mơ hồ lộ ra những hoa văn kì lạ.

Chúng trôi nổi trên không trung rồi quy tụ trên đầu Mạc Ngôn, đương nhiên là còn ánh màu xanh, phát ra tiếng vòm ùng ùng.

- Hô...

Bốn cái chùy đồng thời vọt tới Mạc Ngôn, tuy nó lớn nhưng tốc độ cũng nhanh như tia chớp, thậm chí là còn bay nhanh hơn mũi tên kia vài ba phần.

Mạc Ngôn lắc đầu không một chút do dự chế ra bốn mạng hồn kiếm.

Trong lòng hắn rất rõ, trận pháp này có chút kì lạ, có thể cắn nuốt chân khí của mình chỉ cần còn trong trận pháp này thì còn bị nó cắn nuốt chân khí. Trừ khi chân khí của mình nhiều như biển, núi đủ tài năng trong nháy mắt có thể chống đỡ được pháp trận này...

- Ta cũng không tin, ngay cả bốn mạng hồn kiếm của ta mà người cũng có thể cắn nuốt được!

Mạc Ngôn cười lạnh lùng, lập tức theo tâm động bốn mạng hồn kiếm bay lên không trung, tạo ra một đường cong duyên dáng, không tốn chút sức lao động vào một cây chùy phía trước.

- Phốc...

Giống như đâm vào một cái phao, sau khi bốn mạng hồn kiếm đâm vào chùy, trong nháy mắt đã biến thành một chùm mây màu xanh hình tròn, ngay sau đó bốn mạng hồn kiếm khẽ run lên đúng là nuốt trọn đám mây hình tròn đó.

Tất cả mọi thứ chỉ hoàn thành trong nháy mắt, Mạc Ngôn còn không kịp phản ứng gì, bốn mạng hồn kiếm đã vọt tới tấn công cây chùy thứ 2.

Tốc độ của công thành chùy cũng cực nhanh nhưng còn kém xa so với bốn mạng hồn kiếm.

Cái gọi là đi sau mà đến trước, sau khi bốn mạng hồn kiếm vẽ ra cái hình tròn xinh đẹp, 4 cái công thành chùy biến thành đám mây màu xanh, sau đó không hề chậm trễ nuốt lấy bốn mạng hồn kiếm.

Có lẽ hơi thở thuộc tính mộc đó trong veo vo với thế giới bên ngoài. Sau khi bị bốn mạng hồn kiếm nuốt vào phía trên nó liền hiện ra một mảnh lá cây.

- Dì, đây là có chuyện gì vậy?

Trong lòng Mạc Ngôn vừa động, lập tức triệu hồi bốn mạng hồn kiếm lại.

Công thành chùy bị bốn mạng hồn kiếm đột kích mà vỡ, vốn là trong dự tính của hắn sau khi đám mây kia bị nó nuốt cũng không có gì lạ.

Thực sự khiến hắn nghi ngờ chính là bỗng nhiên phía trên bốn mạng hồn kiếm kia lại hiện ra phiến lá cây.

- Đang yên đang lành sao lại có một cái lá cây?

Hắn nắm lấy bốn mạng hồn kiếm trong tay, cẩn thận xem xét.

Sau khi bốn mạng hồn kiếm hấp thu thực thủy đã sinh ra một chút linh trí, lúc này nó mơ hồ hiểu được nghi hoặc của chủ nhân, phía trên mũi kiếm bỗng nhiên lần lần hiện ra một đoạn hình ảnh...

Trên hình ảnh, một đoạn dây màu xanh cắm rễ vô tận vào phát ra một hòa quang sâu kín.

Thì ra là nó...

Lập tức Mạc Ngôn nhớ đến gốc cây dây kia ở bảo tàng Phật Sơn biến thành từ Phật tượng...

Nói đến Phật tượng kia vốn là không có chút thu hút nào, từ đầu đến cuối đều bụi bặm nhưng sau khi bị Mạc Ngôn hấp thu nguyên lực đúng là biến thành một đoạn cây dây. Còn sinh ra cả một mặt Phật khắc

khổ, đồng thời biến mất hoad thành một cây đậu tương giống như viên cầu Bội Lôi. Mà mặt mày Bội Lôi giống y như một đứa trẻ đang ngủ say vậy.

Sau đó Mạc Ngôn thu cây dây này vào bốn mạng hồn kiếm, đại khái là chiếm được thuốc bổ, gốc cây vốn khô héo cũng trở lên bồng bồng. Không chỉ có cơ thể ẩn chứa sinh khí mà sau khi mở ra hoàn toàn hơn nữa nó còn tản mát, mùi thơm thấm vào cả ruột gan...

Ngọn dây Bội Lôi cũng trưởng thành hơn một ít, mặt mày, mũi miệng nó càng ngày càng rõ ràng....

Nhưng nó cũng chỉ sinh trưởng đến đó thôi.

Cho dù là có thực thủy tẩm bổ, trong cuộc sống say này một đoạn dây cũng hoàn toàn bị ngưng sự sinh trưởng lại, không có biến hóa gì. Vốn Mạc Ngôn còn xem xét nhưng sau khi nhìn lại mấy lần thấy trạng thái ngủ say như trước của nó cũng dần nhạt đi.

- Thì ra là nó không chịu lớn tiếp mà là vì còn thiếu dinh dưỡng.

Mạc Ngôn đã hiểu ra.

Vào lúc này, đoạn dây này dĩ nhiên là có thay đổi rõ rệt không chỉ trở nên xanh tươi mà còn sinh ra cả lá cây. Phiến lá cây này còn có đầy đủ vẻ sinh động, khoe miệng nó còn nhếch lên dương như đang mỉm cười trong lúc ngủ.

Không còn nghi ngờ gì nữa đúng là vừa rồi bốn mạng hồn kiếm đã nuốt được hơi thở tính mộc kia mới thúc đẩy sự sinh trưởng của nó.

- Hơi thở tính mộc vốn là có chất dinh dưỡng, hơn nữa lại là chất dinh dưỡng tốt nhất cho đoạn cây dây này...

Mạc Ngôn nhìn bốn mạng hồn kiếm mình nắm trong tay, khoe miệng hân hoan mỉm cười.

Lúc này bốn mạng hồn kiếm đã khôi phục lại nguyên trạng, đồng thời phát ra ánh sáng mờ mờ như nhớ nhung Mạc Ngôn, cũng như nhắc nhở hân cái gì đó...

Mạc Ngôn vỗ vỗ mũi kiếm cười nói:

- Tiểu tử, không cần phải gấp, ta hiểu ý người...

Nói xong hân xoay người, nhìn về phía rừng cây.

- Vốn là đồng căn sinh, cùng vào lúc này... không biết là sau khi ta thu toàn bộ hơi thở tính mộc xong thì đoạn dây này sẽ biến thành cái gì nữa?

- Ngoài ra trận pháp này còn có phản ứng gì nữa? Liều chết hay là tan vỡ?

Mạc Ngôn đã sớm hoài nghi đoạn dây ở Cửu Phật Sơn có căn thiên linh, thậm chí còn là căn linh trong truyền thuyết. Nhưng vì nhiều loại nguyên nhân chỉ hoài nghi như vậy chứ không thể nghiệm chứng được.

Bây giờ, hân còn mơ hồ cảm thấy được vừa rồi mình đã tìm ra cách để nghiệm chứng...

Xa xa trong rừng cây có cơn gió lùa qua, chiếc lá cũng nhẹ nhàng đong đưa.

Mạc Ngôn là người quyết đoán, hành xử theo tâm động.

Từ đầu hân hoàn toàn nghĩ là đầu mối của trận pháp này có nhiều phong cảnh, thâm nghĩ sẽ bắt lấy cơ hội trước rồi chờ có ý tưởng để nghiệm chứng...

- Đi thôi, tiểu bàn tử!

Hân cầm bốn mạng hồn kiếm giơ cao lên, tâm niệm vừa động đã ngự lên nó bay về rừng cây phía xa.

Hắc miêu dưới đáy tàn tháp ngẩng ngơ nhìn cảnh sắc trước mặt, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Đây là chuyện gì? Là mình hoa mắt hay là lâm vào ảo ảnh?

So với Mạc Ngôn, Hắc miêu còn cẩn thận hơn hân hay có thể nó là nhát gan hơn.

Nó tròng to hai mắt, sau khi đi dạo qua một vòng cũng từ từ lùi dần về say rồi xoay người nhảy lên tàn tháp.

- Quân tử không nhin được việc nhỏ thì không phải là quân tử, nhưng xu lợi tránh hại đạo lý này vẫn nên biết... Hừ hừ, 36 kế chuồn là thượng sách, ta còn phải ra ngoài làm tiếp ứng nữa.

389. Chương 314: Trời Sập Thì Đã Có Người Gánh Vác

Hắc miêu nhẹ nhàng nhảy lên tòa tháp, tính phản hồi theo đường cũ. Chỗ nó ngồi hẳn là đường thông đạo song song hướng đến tàn tháp, dù là ra hay vào nhảy vào trong tàn tháp là được.

Đứng ở chỗ tàn tháp nhìn lại, đáy của nó không một chút thay đổi, không chỉ có những gạch, ngói vụn mà còn cả một màn đen tối không ngừng xoáy vào màn đêm.

- Chỉ cần nhảy xuống là có thể dời khỏi chỗ này.

Nhìn thấy màn đêm xoáy ốc, trong lòng Hắc miêu không khỏi có chút bồn chồn...

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nó vẫn quyết định nhảy xuống. Trận pháp trước mắt này quá mức quỷ dị, tuy nó cũng rất tò mò nhưng cũng không muốn dùng cái mạng của mình để hỏi. Nói rằng mèo thì có 9 cái mạng nhưng trong lòng nó rất rõ nó chỉ đơn giản là có thân mèo trời phú thôi, chứ nó không hề có quan hệ gì với mèo cả. Nếu như thân mèo này mà bị hủy hoại thì nó cũng như xong đời.

Nghĩ đến đây, Hắc miêu không do dự nữa mà nhắm mắt lại nhảy xuống.

Đợi cho chân chắc chắn nó mở mắt ra.

- Không phải chứ.

Sau khi thấy cảnh sắc rõ ràng trước mắt, Hắc miêu không nhin được hết ầm lên.

Phong cảnh trước mắt là vườn trường quen thuộc, nhưng khi phóng tầm mắt nhìn qua thì trong sân trường A Đại đó không có một bóng người.

Nói cách khác là vừa rồi nó cũng chưa thể dời khỏi trận pháp mà lại về nguyên chỗ cũ.

- Sao có thể như vậy được?

Hắc miêu nghiêng rằng, nghiêng lợi, xoay người nhìn về phía tàn tháp không từ bỏ ý định nhảy lên tàn tháp nó lập tức nhảy xuống.

Lần này nó lấy nguyên yêu bao lấy toàn thân, cố gắng dùng yêu nguyên ngăn cản hơi thở của pháp trận, cuối cùng nó cũng xông ra ngoài trận.

Nhưng điều đáng tiếc là lần này nó cũng không thể thành công.

Một lát sau, nó đứng dưới tàn tháp, ngơ ngẩn nhìn cảnh sắc trước mắt không hề tức giận, sau khi thở dài rớt cục thì cũng không bị kích động nữa.

- Ký lai chi tắc an chi, nếu không rời thì cũng có thể đi xuống dưới.

Hắc miêu mở to hai mắt nhìn về phong cảnh phía xa xa, rồi lẩm bẩm nói:

- Tốt nhất là tìm Mạc Ngôn, trời sập đã có người cao to gánh vác, trận pháp quỷ dị này có lẽ cũng chỉ có tu sĩ mới có thể khám thấu được...

Mạc Ngôn đi vào chỉ sớm hơn nó có mấy phút nhưng lúc trận pháp này rối loạn đã đảo lộn trứ danh. Hắc miêu cũng không cho rằng việc tìm thấy Mạc Ngôn là một điều dễ dàng. Trong thế giới thực cách mà người ra vào cửa thì chỉ cần đẩy cửa là được, tất nhiên là với cửa trong không gian chỉ cần cửa không đổ, phòng không đổ thì không gian cố định là không thể đổi. Nhưng cảnh tượng và cảnh sắc sau cánh cửa khó có thể đo lường được, trước một giây là mùa xuân, nhưng sau khi đi vào một giây đã có thể là mùa đông giá rét. Người đầu tiên đi vào là phương đông nhưng người thứ 2 đi vào sẽ là phương tây. Nếu như không hay ho gì

thì có thể người khác bước vào sau đại môn tiêu dao nhìn ngắm phong cảnh mà đi vào chỗ có sát khí thì điểm dừng cuối cùng không chừng còn ảnh hưởng đến cả tính mạng.

Tóm lại, tuy Mạc Ngôn vào sớm hơn so với Hắc miêu chỉ có 2 phút nhưng muốn tìm được hắc cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng cái này không làm khó được hắc miêu.

Tuy nó không có cách nhẹ nhàng vận công như Mạc Ngôn để khám phá cảnh tượng trước mắt nhưng nó nhớ rất rõ hơi thở của Mạc Ngôn.

Chỗ vườn trường trước mắt này mặc dù không có tức khí nhưng có gió.

Hắc miêu hơi rợn mũi, tìm hơi thở quen thuộc của Mạc Ngôn.

Một lát sau ánh mắt của cô có vẻ thả lỏng hơn một chút vì cô đã quen với loại hơi thở này.

Cổ hơi thở này cực đậm, nhưng đúng là có tồn tại, hơn nữa nhìn về hướng này thì hẳn là đi về phía sân trường.

- Hơi thở càng trở mờ nhạt thì càng phải nắm chặt thời gian.

Hắc miêu than thở một tiếng, thả người thả nhiên nhảy theo hơi thở chạy về phía hồ trường hồ.

Cảnh sắc trước mắt nó đã sớm thuộc, nó đi nhanh chứ cũng không thêm nhìn, nó chỉ một lòng muốn tìm Mạc Ngôn sau đó rời khỏi cái nơi quỷ dị này...

Nhưng ngay sau đó, cảnh sắc trước mắt bỗng đột nhiên thay đổi, nó kinh hãi dừng bước theo tác dụng quán tính của móng vuốt nó lại một chuỗi những đốm lửa trên đường.

Nhìn thấy thạch đình cao ngất ngưỡng trước mặt và hành lang dài kéo đến đó ánh mắt của nó tròn tròn lên.

Nhưng khiến cho nó kinh ngạc không phải là kiến trúc trong thế giới không tồn tại này mà là vài cái lá cây phía xa, và vô số những cột cây.

Nhìn những cái cây kia thật thê thảm, giống như một người bị cởi bỏ hết quần áo vậy, bị cướp lấy trinh tiết chỉ còn để lại một đồng hồ hỗn độn.

Hắc miêu vốn kinh ngạc nhưng ngay sau đó nó lên cảm thấy hưng phấn.

Bởi vì trong rừng cây kia nó không chỉ cảm nhận được hơi thở của Mạc Ngôn mà còn cảm nhận được bốn mạng hồn kiếm.

- Người này dùng bạo lực phá trận pháp sao? Tuy là có chút hung tàn nhưng cũng là có phương pháp...

Hắc miêu nhanh chóng bước vào rừng cây kia xem tốt cùng là cái gì.

Nhưng vừa đi vào đó, nó liền mơ hồ cảm thấy một tia không ổn, không khí xung quanh có sát khí.

Trong lòng nó sợ hãi, lập tức nó ngừng lại nhưng lúc này tính ngỗ cũng muộn rồi...

- Vâng...

Một cái cây gần nó đột nhiên mọc lên từ đất, kèm theo rễ dài 3, 4m và bùn cát bay lên không trung hóa thành một cái cây thật lớn hung hăng đập về phía nó...

Hắc miêu vẫn chưa kích động, miệng nó hé ra rồi phun ra một ngụm yêu khí hướng về phía cái cây trên không trung.

Cái cây này có đường kính khoảng 2m, khi phá mang theo tiếng nổ ầm ầm, khí thể cực kì hùng mãnh.

Yêu khẩu của Hắc miêu cũng không phải để không, tuy là chỉ một ngụm nhỏ nhưng năng lượng ẩn chứa của nó phải gấp 10 lần cái cây kia, dễ dàng đập nát nó.

Nhưng chỉ là biểu tượng, cây này sau khi bị đập cũng không xuất hiện mảnh vỡ, cũng không phát ra tiếng nổ mà biến thành một đám mây màu xanh trôi đi...

Hắc miêu không biết đám mây màu xanh này có thể nuốt được chân khí, yêu khí thậm chí là cả yêu nguyên của mình.

Nó nghiêng đầu tò mò nhìn lên đám mây trên không trung hình tròn cuộn cuộn, rồi đám mây hình tròn này bỗng ngưng tụ trên mặt đất thành một cái cây to, dữ tợn thì nó mới phát hiện ra có điều không ổn.

Cái cây này hung ác chạy tới, hai nhánh cây như hai cánh tay bay múa trên không trung.

Đồng thời những cái cây trên mặt đất cũng nổi cột trụ lên không trung thành những mọc câu thật lớn.

Lúc này Hắc miêu còn chưa phát hiện ra yêu nguyên của mình bị cắn nuốt, hơn nữa có thể làm giàu cho cái cây tròn dị biến, tránh được sự công kích của cái cây theo ban năng trong miệng nó phun ra yêu nguyên, đánh nát con mọc câu.

Sau năm phút đồng hồ, Hắc miêu xoay người kinh hoàng chạy trốn, phía sau nó là một đám người cây dữ tợn.

- Đúng là gặp ma rồi, rốt cục đây là cái gì? Đánh không chết, đập không nát lại còn có thể cắn nuốt yêu nguyên của ta, đúng là muốn chết rồi...

Hắc miêu xoay người chạy băng băng, cũng may là tuy người cây này hung ác, dữ tợn nhưng những chi của nó cũng chậm chạp không thể đuổi kịp được Hắc miêu.

Hắc miêu quay đầu lại nhìn, thấy người cây không đuổi kịp mình nó thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nó vẫn chưa chú ý, đám người cây phía sau đó có một đứa bỗng nhiên ngừng lại, sau đó da của nó vỡ vụn ra rồi xuất hiện một con lục u dựng thẳng lên...

Con này dựng thẳng lạnh lẽo, nhìn về phía Hắc miêu không hề tức giận.

Ngoài một người cây đó dừng lại những người cây còn lại cũng thông thả lui lại tại chỗ, biến thành những cột cây. Rõ ràng là sau khi cắn nuốt yêu nguyên nó đã có biến hóa, không chỉ lớn hơn mà sinh cơ cũng mạnh hơn, hơn nữa những cành của nó cũng từ từ sinh ra.

Cây lùn nhất không lui về, mà chỗ giữa đoạn thân cây của nó bỗng nhiên gãy dựa, một lát sau rơi bịch trên mặt đất.

Gương mặt nó lớn, ánh mắt nó quay cuồng lập tức biến thành một làn khói màu đen.

Làn khói màu đen này ngưng tụ lại chứ không tán ra, liên tục quay cuồng...

Một lát sau, làn khói màu đen này bỗng nhiên thu thập cuối cùng hiện ra một hình người thon thả.

Lúc này, Hắc miêu đã theo cái cây đi dọc hành lang vào bên trường hồ, sau khi cảm thấy không có người đuổi theo nó mới dừng lại sợ hãi nhìn về xung quanh.

Nó vừa nhìn liền lập tức hưng phấn.

Mạc Ngôn?

Sao người này lại chạy sau mình?

Xa xa có một cột cây đã dừng lại, Mạc Ngôn liền đứng bên rừng cây đang mỉm cười với nó.

Hắc miêu lập tức buông lỏng vung cái móng vuốt lên nói từ xa:

- Mạc Ngôn, sau ngươi lại ở phía sau ta? Những gốc cây đó là do ngươi chém sao?

Vì cái gọi là trời sập xuống đã có người cao to gánh vác, sau khi nhìn thấy Mạc Ngôn, Hắc miêu không nghi ngờ gì nữa cả thể xác và tinh thần nó hoàn toàn được thả lỏng, chỉ cảm thấy trong thiên hạ có chuyện hạnh phúc ngay cả đười ươi cũng có thể ôm được.

Bên rừng cây, Mạc Ngôn cười cười, không nói câu gì cũng không đi theo ý nghĩ.

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- Sao ngươi không đến? Chẳng lẽ là có phát hiện gì sao?

Mạc Ngôn vẫn cười tươi như thế, không nói gì chỉ đưa tay về sau vẫy chào Hắc miêu.

Hắc miêu hưng phấn nói:

- Xem ra đúng là người có phát hiện gì... nhìn hướng của ngón tay, hẳn là phía đường bên kia?

Nó vừa nói, vừa đi về phía Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn mỉm cười, chờ lúc gần đến chỗ Mạc Ngôn cũng xoay người đi về hướng đó. Nhìn ý hẩn thì dường như là cần đi trước dẫn đường...

Hắc miêu có chút bất năm nói:

- Làm gì mà đi nhanh thế? Chờ ta với.

Rừng cây bên trường có Mạc Ngôn, lướt qua trường hồ tiếp cận với chỗ sân trường cũng đồng nghĩa với có Mạc Ngôn ở đó.

Chỉ là thoát nhìn thấy Mạc Ngôn rất uy phong, hẳn đứng ở một pho tượng đã đổ, cũng có những mảnh vụn vỡ, lúc ngưng thần nhìn về phía đường bên cạnh hẳn tản ra một khí lạnh đến thấu xương. Thanh phi kiếm quay không ngừng...

Thanh phi kiếm này tuy là lạnh đến thấu xương nhưng bề ngoài cũng được coi là hoa lệ, giữa mũi kiếm của nó phát ra ánh sáng màu hoa lam như nước như sóng. Phía trên thanh kiếm đầy lá cây, dây và vô số sinh cơ. Quanh quẩn trên không trung tĩnh thoảng lại có những ánh sáng màu xanh biếc dừng lại trên người Mạc Ngôn.

Nhưng Mạc Ngôn hơi nhú my nhìn lên con đường.

Bởi vì vừa rồi hẳn mơ hồ cảm nhận được hơi thở của hắc miêu.

- Chẳng lẽ là Sơn Nguyệt cũng vào được?

390. Chương 315: Hình Ảnh Ngoài Tháp

Ngoài Mạc Ngôn và Hắc miêu ra, sự thật là vẫn còn có người chú ý lên thế giới giống với A Đại trong tàn tháp này.

Hoặc nói là trước Hắc miêu và Mạc Ngôn cũng đã có người chú ý lên tàn tháp này.

Chẳng qua là vì đủ loại duyên cớ mà người này không thể tiến sâu vào trong tàn tháp mà chỉ có thể tránh ở những chỗ tối tăm, vẫn duy trì liên tục sự chú ý đồng thời đã có đủ các loại kế hoạch

Mà bây giờ, giống như là đã đến mùa thu hoạch rồi vậy.

Đối với một tòa trận pháp mà nói, cân bằng tuần hoàn là rất quan trọng, chúng thường gắn với các nhân tố để trận pháp vận chuyển bình thường. Mà khi trận pháp đã được cân bằng rồi thì đánh phá nó chưa chắc đã hỏng nhưng đánh vào trung tâm thì nhất định sẽ đã được.

Khi bốn mạng hồn kiếm của Mạc Ngôn trong trận pháp cắn nuốt mấy chục gốc bụi cây thì sự tuần hoàn của trận pháp đã bị khiêu khích, khi hẳn ngự kiếm nó đã không kiêng sợ mà cắn nuốt rừng cây, chỉ còn lại đầy đất và cột cây, sự cân bằng và tuần hoàn của trận pháp đã bị phá hỏng.

Gương trong không gian lúc này tất cả là cỏ cây, kiến trúc, hồ nước thực ra có đủ các loại hơi thở của thiên địa vạn vật, trong đó quan trọng nhất là âm dương và ngũ hành. Khi Mạc Ngôn ngự sử bốn mạng hồn kiếm liên tục cắn nuốt hơi thở của cây trong không gian vì nó có ngũ gắn với cân bằng và tuần hoàn. Cả một tòa trận pháp theo bản năng hấp thụ thiên địa linh khí bên ngoài. Nhưng dưới thời kì mật pháp linh khí trong thiên địa rất ít gần như khô kiệt, nào có nhiều mà hấp thụ? Trừ linh khí thiên địa tinh khiết ra, hơi thở của hẳn có nhiều hơn nó cũng vô dụng, tình hình như vậy trận pháp này bắt đầu chính sách chặt đầu cá, vá đầu tôm truyền mạnh mẽ các loại hơi thở khác nhau sang cho hơi thở của mọt.

Về điểm này, thực tế lúc trong trận pháp Mạc Ngôn cũng không có chú ý đến.

Hắn không biết sau khi mình ngự sử hồn kiếm cắn nuốt hết rừng cây thì nước trong hồ cũng dần giảm xuống, khi hắn bắt đầu rời đi thì cột cây đầy đất cũng từ từ sinh trưởng...

Ngoài ra hắn cũng không biết, hành vi của mình đối với thế giới bên ngoài trận phóa cũng có ảnh hưởng và áp chế, đã hạ đến mức yếu nhất.

Mà chỗ này chính là thời khác mà có người đang chờ đợi.

Trong sân trường A Đại, một người thanh niên nho nhã đứng trước tàn tháp, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời như sao trên trời.

Y vươn tay, vuốt ve hòn gạch sắc sỡ của tàn tháp hơi cười cười

- Đợi chờ đã nhiều năm cũng đã sớm tuyệt vọng, không ngờ đến lúc cuối cùng lại được ăn cả ngã về không, kết quả đúng là tuyệt vời nằm ngoài dự đoán.

Y rất quen thuộc với vườn trường, nghiêm chỉnh mà nói y quen thuộc hơn bất kì kẻ nào. Cho dù là lão hiệu trưởng ở đó 50 năm cũng còn kém xa so với y.

Đây là không chỉ vì y đã dạy học trong trường 20 năm, cũng không chỉ là vì y là hiệp khách thăm dò, nghiên cứu nơi này rất nhiều mà là vì tổ tiên của y đã sống ở đây...

Nghiêm chỉnh mà nói thì trước kia đã rất lâu rồi, mảnh đất này vốn là trang viên nhà y, trường hồ và chỗ tàn tháp này chính là phong cảnh trong trang viên nhà y.

Đương nhiên đây là chuyện đã rất lâu rồi, nếu không phải mấy chục năm trước trong lúc vô ý tìm về tộc phổ, y đã không biết đến tổ tiên của mình từng ở chỗ này.

Tìm về bốn tộc thì đương nhiên là vui mừng nhưng y cũng không phải đặc biệt để ý mà chỉ cho nó là một loại tượng trưng mà thôi.

Cái gọi là gia phả, chuyện nhà, tổ phả, chỉ là một hình thức ghi lại các quan hệ huyết thống, việc sinh sản của thế tộc và các nhân vật quan trọng tiêu biểu. Gia phả ghi lại các thế hệ trong một gia tộc, nhân vật làm trung tâm, các sự việc diễn ra. Tóm lại, nó là một loại văn hiến đặc biệt, là một quyển sách lịch sử nhỏ...

Lúc vừa mới bắt đầu, y chỉ cảm gia phả dòng họ nên đọc cũng định là lưu lại cho hậu thế, cho rằng đó là một thuyền thừa huyết mạch. Mãi đến khi phát hiện ra đoạn viết về phương thuốc bí mật, y đã đem gia phả khóa vào tủ sách, sau đó trở về A Đại.

Bí mật này là một đoạn ghi chép, đồng thời cũng là một sự phán đoán về sự trường sinh.

Ngày trước tổ tiên y đã đoán rằng, không tiếc bỏ tiền ra mua đất trong phạm vi 10 dặm, tiến hành tìm kiếm mấy chục năm liên tục nhưng tiếc là cuối cùng kết quả không được như dự đoán của họ...

Sau này tại đây vì liên tiếp xảy ra chiến tranh và quy luật của tự nhiên, phán đoán này cuối cùng đã trở thành một bí mật, ghi lại trong gia phả.

Người đàn ông trung niên đang thẩn thút trong bóng đêm.

Nếu nhĩ kĩ thì tuổi của y cũng đã phải ngoài tuổi trung niên rồi nhưng vì được chăm sóc tốt nên vẻ mặt bên ngoài vẫn còn rất trẻ nhìn qua cũng chỉ tối đa là bốn đến năm mươi là cùng.

Thực tế là y đã ngoài 58 gần 60 tuổi rồi.

Sở dĩ nhìn y vẫn còn trẻ như vậy chững vì nguyên nhân được chăm sóc tốt, mà nhất là vì y là tu sĩ, một tu sĩ đã gần đến tu vi thiên quan rồi.

- Hai mươi năm tìm kiếm, hơn nữa cả tổ tiên tìm kiếm mấy chục năm thì cũng phải gần 100 năm rồi...

Y nhẹ nhàng vuốt hòn gạch sắc sỡ sau đó ngẩng đầu lên trời nói lẩm bẩm:

- Tổ tiên trên trời, con không biết tổ tiên rốt cục có đoán chính xác không nhưng con hi vọng đây không phải là một giấc mộng, nếu không con cũng rất xin lỗi Dương gia đã phải trả giá gần 100 năm.

Sắc mặt của người đàn ông trung niên thốn thức, nhìn kĩ thì thấy trong mắt y còn có vẻ đượm buồn.

Y đau buồn là vì hai phương diện.

Thứ nhất là lo lắng việc chờ đợi không thành công, tổ tiên để lại bí mật này dù sao cùng chỉ là phán đoán về trường sinh, không phải đã được chứng minh trong thực tế. Cho nên, y rất bất an, sợ đây chỉ là một giấc su mộng dài cả trăm năm.

Ngoài ra 10' trước y còn lo lắng người kia trước khi mở đường thông trận ra.

Mặc dù những cái cây này là y đã hao tâm tổn tứ dẫn người đến, là để mong chờ cái chìa khóa kia nhưng trên đời này còn có câu công rắn cắn gà nhà, y không dám khẳng định mình là người thắng sau cùng...

Y thấy người có thể mở được trận thông đạo này là người có đại cơ duyên, hoặc là người có đại tu. Mà dù thế nào thì vẫn là cơ duyên tu vi. Người trước là trời cho và cơ cơ duyên là người đấu chằng khác nào thiên đấu. Sau là hực lực có thể vào trận pháp đồng nghĩa với việc rất khó ứng phó.

- Nhưng dù có thế nào thì người cũng đã đến đây, cuối cùng cũng mở được thông đạo, nguồn gốc lại ở ta cho nên không sợ người có cơ duyên lớn thì trong chuyện này cũng có một phần của ta, ta không tin người có thể thắng được ta... Tiến về phía trước một bước, ta mới thực sự là tu sĩ phá thiên quan, người có lợi hại thế nào thì cũng chỉ gần bằng ta thôi. Có thể người cũng có sở trường về phong thủy, cũng hiểu về tu vi...

Người đàn ông trung niên lâu lâu nhìn lên trời, bình tĩnh phân tích, thực ra cũng vì mình mà bơm hơi.

Thực tế, đến tận lúc này y không biết người đưa đến cái chìa khóa kia rốt cục là thần thánh phương nào...

Y đợi ở A Đại đã 20 năm, sau đó lại dẫn thuộc hạ của mình vào giúp đỡ nhưng nhiều năm bận rộn cuối cùng cũng không có thu hoạch gì.

Thực sự không phải y không cố gắng cũng không phải là năng lực kém mà là chỗ này có huyền bí, chỉ cần bước vào giới hạn thì tự nhiên cứ không chú ý gì nữa thậm chí là quên hẳn chủ ý gì đó...

Nói ví dụ như y đã sớm xem gia phả biết rằng chỗ này là một tòa đại trận pháp và 49 tượng đá có quan hệ chặt chẽ với tàn tháp. Nhưng không thể tưởng tượng được chính là khi hần bước vào vườn trường, lúc muốn đến gần quan sát các tượng đá thì không hiểu sao lại quên mất nhiệm vụ. Mãi đến khi ra khỏi vườn trường thì mới giật mình tỉnh lại... Trải qua vô số lần như vậy, mỗi lần đều có kết quả giống nhau, không có ngoại lệ. Đối với lần này, y đã nghĩ ra rất nhiều cách, thậm chí là trong lúc giảng bài đầu óc cũng nghĩ nhưng kết quả cũng chỉ như cũ

Rơi vào đường cùng y đã chuẩn bị buông tha.

Mặc dù y là tu sĩ nhưng dù sao cũng là tu sĩ dưới thiên quan, có sống qua được một trăm tuổi hay không cũng còn chưa biết.

Y lãng phí ở nơi này đã 20 năm không muốn tiếp tục lãng phí người thứ 2, người thứ 3.

Nhưng đối với khát vọng trường sinh không thể đánh mất dễ dàng như vậy, thận trọng lo lắng cuối cùng y cũng quyết định trước khi buông tha cũng đổ một lần.

Có câu là một người thì kế ngắn, y cảm thấy nếu chỉ dựa vào sức lực của một người thì không thể tìm ra bí mật.

Kế hoạch của y thi hành vô cùng thuận lợi, thông qua con đường bí mật, tin tức có giới hạn đã được lưu truyền ra bên ngoài. Không nằm ngoài dự đoán của y trong sân trường liền xuất hiện những khuôn mặt mới hơn nữa thời gian trôi qua những gương mặt mới lại càng nhiều lên.

Nhưng đáng tiếc là y cũng không có kỳ vọng vào những cái chìa khóa kia. Thấy những người trong sân trường như đầu rơi di chuyển y, tâm trạng của y không tốt nên đã bắt đầu giết người. Dích cũ chưa đi, dích mới đã đến. y thấy sau khi rửa sạch những kẻ vô dụng tự nhiên lại có những gương mặt mới gia nhập. Chỉ cần có máu mới thì sớm hay muộn cũng có thể giải đáp về cái chìa khóa kia.

Đến mỗi sau khi giết nhiều người, cảnh sát thậm chí là cục quốc thổ chú ý, y cũng không thêm lo lắng hay cũng có thể nói là không cần lo lắng. Vì y đã sớm chuẩn bị,

Thậm chí trong tiềm thức, y còn một ý tưởng điên cuồng nếu không đợi được cái chìa khóa kia thì sẽ kéo cả cục quốc thổ vào, cá nhân không được thì cả tổ chức vậy.

391. Chương 316: Mạc Ngôn Già

Đương nhiên, như tình hình trước mắt mà thấy, đã không cần phải thi hành điều điên khùng cuối cùng trong tưởng tượng của hắn, bởi vì hắn đã đợi đem chìa khoá bấy lâu nay. Vì thế, hắn đã phải trả giá không nhỏ, dường như là trở mắt đứng nhìn hội trưởng tận tâm dạy dỗ bấy lâu bị người của cục bảo vệ quốc thổ mời đi “ uống trà”....

Có điều tất cả đều là đáng giá, chỉ cần có thể vạch trần tổ tông còn lưu lại liên quan đến nghi đoán về trường sinh. Trừ sinh mệnh ra, tất cả mọi thứ đều có thể bỏ qua.

Nam tử trung niên ngồi tại tàn tháp ước chừng năm sáu phút, đợi tâm tình phấn khích hoàn toàn lắng đọng lại, thả người nhảy lên tầng thứ nhất toà tháp, sau đó đưa tay đập trụ nơi nào đó gõ lên, đầu ngón chân chạm chút toà tháp, nhẹ nhàng nhảy lên bức tường của đỉnh bộ.

Đứng ở bức tường, hắn không nhận được quay đầu nhìn lại vườn trường trong thoáng mắt, ánh mắt mang một tia nhớ nhung.

Hắn từ trước tới nay đều không cảm thấy sau khi tiến vào pháp trận, đợi chờ mình nhất định chính là đường bằng phẳng. Trên thực tế, theo hắn thấy, khả năng an toàn quay lại như này không vượt quá ba phần. Nhưng là con đường đấu tranh, lại gian nan, muốn biết được Trường Sinh huyền bí, nhất định cần trả giá rất lớn, mà chuyện này đã bao gồm cả giá về mạng sống!

Ngoài ra, trong pháp trận cuối cùng ẩn giấu cái gì, vẫn là con số chưa biết. gọi là trường sinh, cuối cùng chỉ là đoán....

Trong bóng đêm, hắn từ từ thu lại ánh mắt. Hít vào một hơi thật sâu. Sau đó dứt khoát nhảy vào đáy tàn tháp!

Ngay sau đó, hắn đã trải qua cùng Mạc Ngôn, Hắc Miêu hủ tứ cảnh ngộ.

Chỉ có điều so với Mạc Ngôn và Hắc Miêu, biểu hiện của hắn hiển nhiên là kém hơn nhiều.

Mạc Ngôn là kẻ tài cao gan lớn, căn bản chính là không gian cảnh tượng quỷ dị trước mắt. Mà Hắc Miêu lại kiên thức rộng lớn, biết nơi quỷ dị này, dời đi chính là lựa chọn tốt nhất, lại không hề vì vậy mà sợ hãi.

So sánh với Mạc Ngôn và Hắc Miêu, nam tử trung niên nhìn thấy một màn trước mắt, kinh hãi thiếu chút nữa đặt mộng ngã xuống đất.

Hắn liền lùi mất bước, nếu không phải tàn tháp phía sau lưng, e rằng thực sự ngồi xuống đất mất rồi.

Trong kinh hãi, hắn vô thức đưa tay sờ tàn tháp phía sau, chờ đợi cảm nhận được chỗ đầu ngón tay truyền đến kiên cố cùng thô cứng, thần sắc trong mắt hắn lại thêm hoảng sợ!

- Chẳng lẽ là ảo giác?

Hắn bỗng quay người, một quyền đánh phía tàn tháp, cố gắng đánh vỡ màn huyền hoặc trước mắt.

- Bịch!

Sau một tiếng vang, gạch đá sặc sỡ bị đánh rơi tả tơi, mảnh vụn rơi xuống, lộ ra một lỗ thủng lớn nhỏ.

Nhìn thấy hiện tượng chân thực vô cùng lý lẽ, hắn thậm chí còn quên cả cảm giác đau đớn từ tay truyền đến, máu tươi chậm chậm tràn ra...

Nghiêm khắc mà nói, trước mắt và thế giới chân thực hoàn toàn cảnh sắc tương đồng. Kỳ thực không có gì dọa người. Hắn tốt xấu cũng là một tu sĩ, hơn nữa là tu sĩ trải qua sống chết. Ngoài ra, trước khi vào đây, hắn đã làm tốt chuẩn bị tâm lý. Theo lý mà nói, hắn không nên linh sợ như này. Nhưng chính như cái miêu tả trước, ngộ trường trước mắt mặc dù so với trong thực tế giống nhau như đúc, nhìn lại có vẻ như không

có bất kì nguy hiểm nào, nhưng thực tế, nơi này thiếu đi cái cơ bản chân thực của thế giới thực, cái hơi thở thường thấy nhất....hơi người!

Nơi này có hoa có cỏ, nhìn như sinh khí bừng bừng, nhưng thực tế đây là một loại sức sống không có luật động. Thực sự làm người kinh hãi.

Về điểm này, có thể theo một lí luận về người máy bộ mặt biểu cảm. Có người trong thực nghiệm phát hiện ra, bộ mặt của người máy biểu hiện càng thực, càng sinh động, càng tiếp cận với nhân loại, đem đến cho người ta cảm giác quý dị càng lớn. Lúc bộ mặt của người máy biểu hiện với của con người tương độ đạt tới 99%, quý dị liền biến thành kinh hãi, khiến người lông tóc dựng đứng.

- Đây rốt cục là nơi quý quái nào? Tại sao lại lớn một hình một dạng?

Nam tử trung niên bàn tay chảy máu, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn cảnh sắc “quen thuộc” trước mắt.

Lúc này, trong mắt hắn vẫn mang một tia hồi hộp, nhưng không có tư tưởng lùi bước nữa.

Hồi hộp chỉ là một loại biểu hiện thể chất phản ứng, không có mang ý rút lui, hắn không dễ dàng gì đến đây, trước khi có thể hoàn toàn vạch trần câu đố, sao có thể dễ dàng bỏ đi?

Hơn nữa với tu sĩ mà nói, cảnh thức này thực tế chính là tâm huyết dâng trào, dự đoán một nguy cơ nào đó sắp đến, lại hoặc là ở phía trước đợi mình....

Thân là tu sĩ, nam tử trung niên rất rõ điểm này.

Nhìn thấy trước mắt cảnh sắc quen thuộc, hắn biết chính mình hơn hết vẫn là cất bước tới trước, nếu không, phải nuối tiếc cả đời.

- Đã đến rồi, thì hãy chấp nhận....

Hắn hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu chọn phương hướng phía trước tiến đến.

Đúng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận âm thanh thê lương rống lên, thanh âm khàn khàn, lại không phải tiếng người, càng không phải tiếng dã thú, rõ ràng vô cùng quý dị.

Nam tử trung niên ánh mắt sáng lên, nhất thời nhớ tới mình mang theo cái chìa khoá lúc trước.

Vì thế ngay sau đó, hắn không do dự hướng về phía thanh âm vang lên bước vào!

Đem thời gian lúc trước khuấy trộn lên mấy phút.

Người thứ hai sau khi tiến vào pháp trận gặp một lần nguy hiểm nho nhỏ, cuối cùng tìm được Mạc Ngôn.

- Nơi này thật cổ quái, không biết là huyền trận hay là sát trận, tôi một chút cũng không nhìn ra.

Sau khi Hắc Miêu gặp được Mạc Ngôn, có vẻ hết sức vui mừng, sôi nổi nhảy nhót theo hướng hắn.

Chỉ có điều Mạc Ngôn như là không có ý đứng đó đợi nàng, mang theo ý cười theo hướng con đường đi tới.

Bước đi của hắn không nhanh không chậm, một mực cùng Hắc Miêu duy trì khoảng cách hơn mười thước.

- Anh đi nhanh như vậy làm gì?

Hắc Miêu rất không hài lòng nói:

- Chậm chút, chậm chút. Nơi này rất quý quái, không nên đi nhanh quá.

Mạc Ngôn nghe vậy, quay người cười chỉ chỉ hướng lễ đường, sau đó tiếp tục đi tới trước.

Hắc Miêu nói:

- Lễ đường bên đó có cái gì? Ày, anh nói chuyện đi...nhanh nói chuyện với tôi nào. Sau khi vào đây anh gặp phải những chuyện gì?

Mạc Ngôn vẫn không nói lời nào.

Hắc Miêu cắn giận nói:

- Anh sao lại như vậy? Muốn nói chuyện với tôi thì nói, không muốn nói liền làm bộ câm... anh biết không, tôi chán người nhất chính là điểm này.

Hắc Miêu bên oán hận, bên bước nhanh hơn, đuổi theo Mạc Ngôn.

Có điều theo nàng bước nhanh hơn, bước đi của Mạc Ngôn cũng bắt đầu nhanh hơn, duy trì khoảng cách với nàng mười thước.

Lần này Hắc Miêu không còn oán giận nữa mà là mãi miết chạy theo.

Từ bên kia đầy đất cột cây rừng tới lễ đường trường học ước chừng cách hơn ba trăm mét.

Một người một mèo rất nhanh đã đến trước lễ đường.

Toà lễ đường này là dựa vào địa thế mà xây dựng, toạ lạc tại một sườn núi bao nhỏ nhỏ, bậc thang trước lễ đường không nhiều không ít, vừa đúng tám mươi bậc.

Toàn bộ bậc đá này đều là do tảng đá lũy mà thành, rất nặng, lại thêm hai bên lan can đá thực chất khoảng chừng có hơn một trăm mét vuông...

Trên lan can, còn có một vài tượng đá, đều là một vài hình dáng thú vật trong sử sách ghi lại.

Mạc Ngôn đến trước bậc đá, không do dự bước lên.

Lúc này, phía sau hẳn Hắc Miêu đột nhiên “ ối ” một tiếng....

Mạc Ngôn chậm rãi quay người, nghi hoặc nhìn hướng Hắc Miêu...

Hắc Miêu trong mắt mang vẻ kinh hãi, nhìn bên phải một cái, nói:

- Anh có nhìn thấy không, bên đó hình như có người, thân ảnh còn có vẻ rất quen thuộc....

Nói xong, nàng quay người muốn đi, trong miệng nói:

- Anh ở đây đợi tôi một lát, tôi đi xem tới cùng.

Mạc Ngôn nghe vậy, không khỏi khẽ nhú mày.

Hắc Miêu lúc này bỗng quay người lại, nói:

- Hay là chúng ta cùng đi xem? Tôi gan nhỏ, anh đi theo sau tôi giúp tôi áp trận!

Mạc Ngôn hơi hơi trầm ngâm, liền gật đầu.

Hắc Miêu cao hứng nói:

- Có người theo sau tôi yên tâm rồi... nơi này thật cổ quái, nhất định phải tiếp tục thận trọng.

Nói xong, nàng nhẹ tay nhẹ chân hướng phía trước đi tới, hay vì sợ kinh động đến bóng người lúc này, tốc độ của nàng không hề nhanh.

Trong mắt Mạc Ngôn hiện lên một tia khác thường quang mang, sau khi theo sau vài bước, liền đột ngột gia tăng bước chân, đúng là lẳng không bay lên, hướng Hắc Miêu hung tợn bổ lên...

Cùng lúc đó, tám mươi bậc lia cũng lẳng yên không tung tích theo mặt đất biến mất, trong không trung biến hoá thành tám mươi cái cột đá tổ thạch mâu, phía sau Mạc Ngôn hình thành một toà khí lạnh thấu xương thạch mâu trận!

Mạc Ngôn nhanh như chớp bổ lên Hắc Miêu. Trên mặt mỉm cười, trong mắt ánh mắt cũng lạnh đậm tới cực điểm, hồn không giống con người.

Hắn tìm ra tay phải, cùng lẳng yên không một tiếng động huyền hoá trôi thành kim khí sáng rực, trên cao nhìn xuống Hắc Miêu hung tợn đâm sau Hắc Miêu...

Nhưng vào lúc này, Hắc Miêu đột nhiên quay đầu, miệng nhỏ vừa há ra, phun ra một sự vật quang hoa dày đặc!

Sự việc này nhìn như vừa hay, tròn căng có vẻ rất đáng yêu, nhưng bên trong quang hoa dày kia lại chứa uy lực đáng sợ!

Mạc Ngôn bất ngờ không kịp phòng ngự, bị vật tròn căng kia trước mặt bắn trúng ấn đường, nhất thời phát ra một âm thanh như không phải tiếng người thê lương thảm sầu!

Hắc Miêu vừa đưa tay ra, lập tức xoay người đem vật căng tròn kia gọi trở về, nuốt vào trong bụng, sau đó cười nhạt:

- Ngu ngốc giống nhau, giả mạo cái gì không tốt, nếu đã giả mạo cái tên bụng một bồ xâu xa người tưởng bà cô này là ngốc chắc?

Lúc này, bị đánh trúng ấn đường Mạc Ngôn não bộ đã vỡ ra, hoá thành một đám thịt vụn đem sì.

Đám thịt vụn này không có máu tươi, không có óc, nhìn thấy so với máu tươi và óc càng thêm ghê tởm....

Mạc Ngôn này thật sự là Mạc Ngôn giả, từ thời khắc gặp người này, Hắc Miêu đã biết điểm này.

Thân là tu sĩ, Hắc Miêu với hơi thở của Mạc Ngôn quá quen thuộc. Trong mắt nàng, Mạc Ngôn tuy rằng có chút đáng ghét, nhưng hơi thở lại rất dễ nghe. Không chỉ thuần khiết, lại làm người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Hắc Miêu muốn đi cùng với Mạc Ngôn, ở cùng với Mạc Ngôn một thời gian dài rồi, nàng thậm chí cảm thấy linh thức chính mình cơ hồ có dấu hiệu tăng thêm....

Mà trước mắt Mạc Ngôn giả này, chỉ là có chút hữu hình, không chỉ có Hắc Miêu thích loại hơi thở này, lại càng toát ra một mùi vị làm người khác ghê tởm. Hai người so sánh mãnh liệt, Hắc Miêu thế nào thật giả không phân chứ? Lại hơn nữa Mạc Ngôn là người hà đẳng linh động, bất luận là lời nói hay cử động, đều là một vị khó có thể nói hết, thậm chí là ý nhị, lại có thể nào để Mạc Ngôn giả mạo này giả dạng lừa được?

- Ngu ngốc, không biết người là gì, chịu chết đi!

Cái gọi là thừa dịp người bệnh, lấy mạng người, Hắc Miêu sau khi một chiêu đánh, nói lên hai giây sau, lại phun ra vật căng tròn kia!

392. Chương 317: Biến Ảo

Hắc Miêu đều là nói Mạc Ngôn một bụng ý xấu, kì thực luận giáo hoạt, nàng cũng không phải cái gì mà tích dầu thấp đèn, đơn giản là vô quyết dày có móng tay nhọn, vừa hay lại bị Mạc Ngôn khắc chế mà thôi. Lúc đối mặt với Mạc Ngôn, nàng đều là có cảm giác bất lực, bất luận là đấu trí hay là so dũng khí đều không là đối thủ, bình thường vẫn còn bị tên này khắc chế. Nhưng nếu là đối mặt người khác, nàng đều là chịu thiệt viết hai chữ như thế nào, luôn phải đem người khác làm dục tiên dục tử, chiếm hết thượng phong mới bằng lòng bỏ qua....

Ví như vừa nói, nàng giả vờ bị Mạc Ngôn lừa, giống như đứa ngốc vui vẻ ở phía sau, một là lòng hiếu kì tự nhiên, muốn xem xem Mạc Ngôn đó cuối cùng là có ý gì. Hai là cũng là bẩm sinh như vậy, thích đem con mèo đùa bỡn trong lòng bàn tay, gọi là con mèo vờn con chuột chính là như vậy....

Có điều nàng cũng không ngờ tới, “con chuột” trước mắt, chỉ là đơn giản muốn nàng phục giết, không có bất kì dụng ý sâu xa nào.

Đi vào lễ đường trước, nhìn thấy những cái giống như một tầng thạch khối bày ra hướng thềm, nàng liền biết nếu như mình tùy tiện đi lên, cái kia nhìn như những phiến đá vĩnh viễn không động kia liền giống như những cột đá vừa này, sẽ phủ đầu mình đánh úp lại!

Pháp trận loại tồn tại như này đối với người bình thường mà nói có thể gọi là huyền diệu vô cùng, nhưng với nàng mà nói, không dám nói là chờ đợi, nhưng kết cấu và vận hành đạo lí bên trong cũng là có biết một hai phần.

Nói toạc ra, pháp trận huyền diệu đến như nào cũng không nằm ngoài phạm trù Âm Dương Ngũ Hành, lúc này đám cột dày dưới đất kia oc thể bùng lên giết người, cột đa strc mắt cũng có thể trở thành vũ khí công phạt. Một cây, một khe, đều là thuật ngũ hành, ít nhất trong mắt nàng, không có gì huyền diệu.

Nếu là bị cùng một tảng đá vấy ngã hai lần, chỉ có thể nói tự mình ngu xuẩn, Hắc Miêu rõ ràng không phải loại ngu xuẩn đó, nàng không chỉ không ngu, ngược lại lại rất xảo hoạt, biết cái gì là đánh đòn phủ đầu. cho nên lúc nàng phát hiện Mạc Ngôn giả chỉ đơn thuần là muốn phục giết mình, liền quả quyết chọn động thủ trước.

Trong lòng nàng hiểu rõ, chính mình lúc này chính là ở dưới tình huống ở trong pháp trận lại không tìm ra mắt trận, muốn dựa vào sức chính mình phá vỡ thế trận không có khả năng. Những phương thức kích động cổ quái di chuyển kia, hoặc là một đoạn cột cây, hoặc là một bậc thêm đá, bởi vì pháp trận tự thân có huyền diệu, có thể nói là tức diệt tức sinh vĩnh viễn không thể hết. chính mình nếu là lấy vi tu ương bướng kháng cự, sớm muộn kiệt sức mà chết. cho nên nàng cố ý đem Mạc Ngôn giả dụ cách thêm đá, sau đó xuất kì vô í quay đầu lại một kích...nàng không biết Mạc Ngôn giả này rốt cục là cái gì, nhưng nghĩ tới giết hẳn xong khẳng định có ảnh hưởng lớn đối với pháp trận.

Nội pháp trận trùng trùng công phạt lợi hại như nào, cuối cùng là vật chết, mà trước mắt Mạc Ngôn giả ít nhất ngoài mặt là có một linh trí nhất định, nhưng phạm là tồn tại như vậy, cho dù không phải trận linh, cũng là thể tái sinh của trận linh, giết “hắn” rồi, đồng nghĩa với phá hỏng hệ thống thao tác của trận pháp. Cho dù không phải toàn bộ, ít nhất cũng là một bộ phận.

- Vù vù...

Hắc Miêu lần thứ hai phun ra vật căng tròn kia, dày đặc mê muội huyền hào quang châu, kì thực chính là yêu đan của nàng, là nàng có được toàn bộ công phu thủ đoạn trực tiếp nhất, cũng là một loại công phu uy lực lớn nhất. Yêu đan trong không trung phát ra âm rung vù vù thẳng tắp đánh về phía Mạc Ngôn giả.

- phốc...

Yêu đan không ngoài dự liệu đâm xuyên thấu ngực của Mạc Ngôn giả, theo không trung lại từ sau lưng giả Mạc Ngôn thêm một kích, theo lưng mà qua.

Một đi một hồi, đánh trúng chính là trái tim cùng đan điền của Mạc Ngôn giả, theo Hắc Miêu thấy, đối phương nếu là sinh vật, ở đầu, tim, đan điền ba chỗ yếu hại bị đánh qua, tử vong chính là kết cục duy nhất. Nếu đối phương không phải sinh vật có máu có thịt, mà là một loại năng lượng nào đó hiệu quả công kích có thể nhỏ hơn chút, nhưng kết cục cũng không khác hơn chút nào....

Nhưng việc là hằng năm không có, hôm nay đặc biệt nhiều.

Mạc Ngôn giả bị yêu đan liên tiếp đục thủng ba chỗ, nhất là sau khi bụng bị thủng, thân thể nhất thời nổ hoá thành một đoàn cầu kết lại đen sì ghê tởm. Vật này nhìn giống như một đám nhục cầu, mặt ngoài tối đen lại hiện ra vô số gân thịt gấp khúc, hơn nữa không ngừng rung động có rút lại, giống như ngay sau đó liền muốn nổ tung ra....

Chứng kiến tình huống này, Hắc Miêu nhất thời nâng cao cảnh giác.

Nhục cầu trôi trong không trung, sau khi rung lắc ước chừng hai phút, đột nhiên vỡ thành hai mảnh, từ trung gian “lạch cạch”, rớt xuống một con mắt hình cầu gì đó.

Mắt cầu này ở dưới đất bật đáp hai cái, như điều chỉnh phương vị sau đó dừng lại, đồng tử đen sì hướng phía Hắc Miêu....

Hắc Miêu dù là gan lớn, nhìn thấy vật có ánh mắt làm người khác ghê sợ này, trong lòng cũng có chút bồn chồn.

Có điều ngay sau đó nàng liền hiểu rõ, đây không phải là cái ánh mắt gì đó, mà quả thật chính là một nhãn cầu cực lớn!

- Đây là cái quỷ dị gì?

Quân tử không nhận được việc nhỏ, Hắc Miêu từ từ lùi lại vài bước.

Ánh mắt lại không có ý công kích gì, hoặc là lực không hề bắt, hoặc là nguyên nhân khác, lãnh đạm nhìn Hắc Miêu ước chừng nhìn Hắc Miêu sau sáu phút, lại đột nhiên hoá thành một bãi nước trong, thẩm xuống dưới đất, sau đó biến mất vô tung....

- Chạy rồi?

Hắc Miêu cũng thấy có chút không hiểu.

Ánh mắt vừa biến mất, toà huyền tháp trôi nổi trong không trung lộ ra lăm lăm sát khí của thạch trận cũng mất đi không chế, từ không trung ào ào rơi xuống, lại lần nữa hoá thành thềm đá. Có lẽ pháp trận nào đó bày ra cho phép, thềm đá kia sau khi rơi xuống tại mặt đất, hoặc là bị vỡ một góc, hoặc là tan thành hai đoạn, làm cho đầy đất đều là đồng khẩu cùng mảnh đá vỡ rải rác....loại tác dụng lực lẫn nhau này, chính là giống với hiện thực như đúc.

- Rốt cuộc là chuyện gì? Nếu đã không chết cũng không bị thương sao lại êm đẹp chạy mất?

Hắc Miêu trăm mối vẫn không có cách giải thích, nhưng trầm ngâm một lát sau, nhìn những mảnh thềm đá đầy mặt đất kia, mơ hồ hiểu những thứ gì, lăm bắm một mình nói:

- Không đúng, cái ánh mắt kia mặc dù không chết, nhưng khẳng định là bị thương, nếu không cũng không thể làm mất đi sự khống chế của thềm đá kia... ta nói mà, tế luyện yêu đan làm sao có thể một chút tác dụng cũng không có chứ?

Sau một lát, Hắc Miêu rời khỏi lễ đường, quay người hướng phía trường hồ đi tới.

Nàng tuy rằng muốn vào trong lễ đường xem xem, nhưng sau khi suy nghĩ chốc lát, vẫn là bỏ qua hành động này.

Không có biện pháp, hoa cỏ cây cối bên trong pháp trận không phải không có nguy hiểm, mà là công kích lên không diệt không đứt, dưới tình hình không tìm thấy mất trận, chính mình tùy tiện đi vào lễ đường quy mô to lớn vậy tìm kiếm, cuối cùng tất nhiên là có đi mà không quay trở lại.

Vừa nghĩ tới mấy cái ghế trong lễ đường kia, lương trụ, gạch đá hoa vô cùng vô tận lợi khí hướng phía mình mà đánh úp, Hắc Miêu liền không rét mà run....

Vẫn là câu nói kia, trời cao sập xuống có người cao lớn gánh vác, với Hắc Miêu mà nói, lúc này phản ứng tốt nhất chính là tránh xa các loại vật hữu hình vật, sau đó nhanh chóng tìm thấy Mạc Ngôn!

Hắc Miêu muốn tìm thấy Mạc Ngôn, Mạc Ngôn cũng muốn tìm thấy Hắc Miêu.

Sau khi đi qua trường hồ, Mạc Ngôn đột nhiên cảm thấy hơi thở của Hắc Miêu, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng.

Hắn biết tu vi của Hắc Miêu kì thực còn cao hơn mình, nhưng trong pháp trận, chỉ có tu vi thì không đủ, trừ phi là đã đạt tới “dốc hết sức hàng thập biết, cảnh giới, quần trận pháp này nghìn biến vạn hoá, ta tự một quyền đánh vỡ, lấy bạo lực phá chi.

Nhưng là rất hiển nhiên, tu vi của Hắc Miêu và cảnh giới vẫn chưa đạt tới cảnh giới này.

Kể từ đó, Mạc Ngôn không thể không lo lắng.

Tuy rằng lúc không có người, hắn đều là thích trêu đùa, trêu chọc tự xưng là sơn nguyệt Hắc Miêu này, nhưng sâu trong lòng, hắn kì thực sớm đã coi Hắc Miêu là một đạo hữu có thể ngồi đàm đạo rồi, một người có thể giễu cợt lẫn nhau, lại không tranh không buồn, bằng hữu không trở mặt....

Hơn nữa thêm nhân tố tiểu vân la, Hắc Miêu lúc này thậm chí có thể coi là người một nhà!

Mạc Ngôn không biết Hắc Miêu tại sao lại chột xông vào, nhưng nếu đã tới rồi, hắn cũng chỉ có thể quay người xem tới cuối cùng.

“ thật sự là không bớt phiền...”

Mạc Ngôn nhìn cách đó không xa hiệu trưởng ngồi ở kí túc xá, không khỏi lắc lắc đầu, xoay người theo hướng đường lúc tới.

Lúc này, hắn đã xem bên đường toàn bộ cây cối chặt không còn, ngay đến bụi cây thấp bé bên đường cũng không buông tha.

Nói là chặt cây, kì thực chính là thôn tính.

Trên đỉnh đầu Mạc Ngôn trôi nổi bốn mạng hồn giờ phút này đã biến đổi mới hoàn toàn, không chỉ có kiếm ngặc phi trên che kín phiến lá màu xanh tinh xảo và dây chằng, lại thêm một màu xanh ẩn hiện thẳng tắp xuất hiện trong suốt trên đầu suốt mũi kiếm phía trên....

Nếu nói bản mệnh của nguyên bản quỷ kiếm chỉ đủ nguyên mẫu, khí chất là to lệ cùng lạnh thấu xương, quỷ đao bản mệnh hiện tại này đã cô thể gọi là tinh xảo cùng kỳ ảo.

Hai cái so sánh, Mạc Ngôn cảm thấy cái phía sau càng phù hợp cho thẩm mỹ quan của mình.

Đồng thời, hắc mớ hồ cũng có chút chờ mong, nếu là kim, hỏa, thổ ba cái nguyên tố thuộc tính này cũng nhập vào trong quỷ đao bản mệnh, cuối cùng nó có thể biến thành cái gì đây?

Trên thực tế, lúc này trên đường hắc cũng đã làm qua thực tiễn, cố gắng dùng quỷ đao bản mệnh đi bên đường chiếm lĩnh lan can kim và thạch bản trên mặt đất. nhưng đáng tiếc là, quỷ đao bản mệnh cũng nói là không chịu đem mấy món đồ kia “nuốt vào trong bụng, mớ hồ phát ra cảm xúc bất mãn uý khuất”.

Mạc Ngôn rất nhanh đã nghĩ thông đạo lý trong đó.

Đơn giản mà nói, chính xác nuốt hơi thở mộc thuộc tính này kì thực không phải bản mệnh hồn kiếm, mà là từ cái Phật tượng kia biến hoá mà đến. Đây cũng là theo phiên diện chứng minh, bản mệnh hồn kiếm lần đầu tiên hấp thụ chất lỏng kia hẳn là thực thủy không thể nghi ngờ, chính bởi vì cái “thực” nên bản mệnh hồn kiếm lúc này không chỉ có thể được thao túng toàn bộ vật chất có tính nước, hơn nữa cũng mất đi cần nuốt “ăn uống”...gọi là đã từng thượng hải làm khó thủy, ăn quen rồi toàn bộ người tự nhiên cũng khinh thường bánh chưa lên men bên đường. Mà cái lai lịch Phật quyền chuyển hoá hoá mà đến đây, hoặc là khoảng cách linh căn thực mộc còn một khoảng cách, hoặc là bản thân nó đã là thiếu sót mà lâm vào ngũ say, cho nên mới cần từ bên ngoài bổ sung, để sớm sống lại...

Bởi vì trong lòng tàng mớ hồ lo lắng, bước chân Mạc Ngôn bắt đầu nhanh hơn, hy vọng có thể sớm gặp được con mèo làm mình tâm tình bất tĩnh kia.

Dọc theo bên đường lúc đi, vừa bước được hơn một trăm mét đường, Mạc Ngôn bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì hắc phát hiện, không biết từ lúc nào, lúc trên đường này, đột nhiên đã thay đổi phong cảnh!

Lấy lời khác mà nói chính là, con đường này đã không phải đường lúc này, hiện ra trước mặt hẳn là cảnh sắc chưa từng xuất hiện trong thế giới thực tại!

Đây là nơi nào?

393. Chương 318: Tội Ác Tày Trời

Mạc Ngôn nhìn một màn trước mắt, lông mày hơi nhíu.

Trước mắt hình ảnh là một thôn cổ, đá phiến thanh thanh, người đi đường tới lui, biển hiệu bằng đá xanh hai bên đường phần lớn là treo ngay trên rèm vào cửa hàng, ở giữa thì thoảng cũng có một hai nhà có tấm biển treo cao. Lúc nhìn qua, chữ trên màn che đa phần là “rượu” với “cầm đồ”, đây đại biểu cho tiệm rượu với hiệu cầm đồ. Mà số tiệm treo biển kia bất luận là cửa chính hay là màu nước sơn, rõ ràng là cao hơn một chút. Có hai nhà trước cửa thậm chí còn có treo hai câu đối, có điều nội dung có chút vụn vặt, đơn giản như là “tài nguyên quảng tiến thông tam giang”...

Đường phố cũng không rộng, ước chừng năm mét, cửa hàng bàn đá xanh, xem phiến đá bóng loáng cùng mượt mà, cùng với hồ nhỏ mưa chảy dưới mái hiên nước làm đá mòn cửa hàng, chắc hẳn đã trải qua rất nhiều năm.

Người đi lại trên đường không phải người thành thị, có người mặc quần áo lam lũ, có người mặc trường bào áo khoác, sau đầu của con trai đều có một bím tóc...

Xem cảnh phố này, chính là hình ảnh thời kì triều Thanh.

Hai lão ông này trên phố gặp nhau, như là lâu lắm không gặp, hiện vẻ như là nhân tình, chấp tay hỏi thăm lẫn nhau, nói cười vui như người than.

Một thiếu niên mười lăm tuổi nhảy lên hai thùng phân nước trên thùng đầy hai phiến lá sen, ồn ào từ đầu đường đi tới, chỉ sợ không cẩn thận va vào người đi đường, làm bẩn quần áo người khác. Người đi đường cũng ồn ào tránh đi, hoặc là nhú mày, hoặc là bịt mũi, một phụ nữ đánh đá quay người thiếu chút nữa bị thùng phân đụng phải, trong miệng liền mắng kháy, như là nén giận người thiếu niên nhảy vào thùng phân kia thật đáng sợ....

Toàn bộ hết thấy nhìn qua náo nhiệt và giàu có hơi thở cuộc sống, nhưng quỷ dị chính là, tất cả điều đó đều không tiếng động!

Nhìn qua, bức hoạ trước mắt mơ hồ như bộ phim điện ảnh không tiếng động, hơn nữa còn là lập thể toàn bộ tin tức....

Mạc Ngôn không biết đây rút cục có nghĩa gì là trong pháp trận tồn tại một ảo ảnh hay người, hoặc là một loại Vấn Tâm trạm kiểm soát?

Lúc này hắn đã xác định, pháp trận này phân nửa có chủ trì nếu không không thể quỷ dị thay đổi như vậy. Đương nhiên, cũng có khả năng là một loại sinh vật nào đó hoặc linh thể nhưng bất luận nó là cái gì, tóm lại là trí tuệ không thể nghi ngờ.

Mạc Ngôn bỗng nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vai một hán tử qua đường.

Đúng như hắn đoán, cái vỗ này vừa lúc rơi vào không trung từ phía tay vỗ vai đối phương rơi xuống, không có chút tiếp xúc nào....

Mạc Ngôn quay đầu lại nhìn, lúc đến đường sớm đã không thấy, giống như từ một thời không gian khác bước chân vào tiểu trấn này.

Thú vị...Mạc Ngôn cười cười, thoáng thoán tăng tốc độ, thuậ theo mặt đường đá đi về phía trước.

Đường phố tiểu trấn không dài đi ra ước chừng hai mươi mét, đã tới cuối đường. Phía trước là một toà nhà cửa, hướng thạch mới là đường mới, Mạc Ngôn vừa đi vòng qua đó liền ngẩn ra.

Con đường trước mắt vẫn là mặt đường đá xanh, hai bên vẫn là san sát cửa hàng, người đi lại cũng rất nhiều, nhưng bất luận là từ góc độ nào mà nhìn, cảnh đường phố ở đây đều không khác gì với một cảnh bên kia lúc này vừa thấy.

Hai lão ông bỗng nhiên gặp lại, vui mừng cho nhau, sau đó đứng bên đường chấp tay trò chuyện.

Một thiếu niên nhảy lên thùng phân vôi vàng mà đến, trong miệng la hét, sau đó bị người phụ nữ mắng mỏ....

Mạc Ngôn sờ sờ cằm, tiếp tục đi về phía trước, lúc đi tới cuối đường, không ngoài dự liệu lại nhìn thấy toà nhà kia. Quay người nhìn về sau, như là một con đường mới....

“ Lại là vô hạn theo người...”

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, đối lại là người bình thường chưa hẳn doạ hổng, nhưng luống cuống mờ mịt là chắc chắn. nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, loại vô hạn tuần hoàn huyền hình này bất quá chỉ là chút tài mọn!

Hắn không tiếp tục đi nữa, mà quay lại nhìn con đường lúc đến, mở ra tâm nhãn.

Trong tâm nhãn, trên đường, mặt đường, người đi lại, cửa hàng bắt đầu dao động không chừng, tựa hồ như một chum sáng rọi, hơn nữa dần dần trở nên trong suốt.

Nhưng chúng nó không hề biến mất, vẫn theo như hình thức tồn tại như cũ tồn tại, lão ông bắt đầu bắt chuyện, thiếu niên bắt đầu nhảy lên thùng phân lao đảo đi phía trước, người phụ nữ vẫn đánh đá như cũ....

Mạc Ngôn luận cười một tiếng, hai môi hé mở, giữa hai hàm răng bật ra một chữ “phá”

Một tiếng quát gọi, ẩn chứa tinh thần lực, hình thành mặt quạt sóng gợn về phía trước bay nhanh bày ra, tựa hồ như đạo đạo gợn sóng.

Theo sóng gợn hướng ra ngoài tô dạng, vốn đã lung lay sắp đổ sáng rọi, lập tức không tiếng động nổ, sau đó tan biến lại vô hình....

Hình tượng hảo huyền phá vỡ, cảnh sắc vườn trường quen thuộc lập tức xuất hiện trước mắt Mạc Ngôn.

Có điều trong cảnh tượng quen thuộc này, sự việc giống nhau hiện ra đặc biệt chột thấy....

Khoảng cách Mạc Ngôn chừng ba thước trên mặt đất, nằm ngang một bộ hài cốt.

Hài cốt hiện sắc xanh ngọc, khung xương rất lớn, nhìn bộ dáng hẳn là nam giới. Quần áo trên người hài cốt sẫm đã mục nát, cũng không có di vật gì, chỉ có duy nhất bím tóc sau đầu vẫn còn như trước....

Mạc Ngôn tiến lên trước cúi người xem trong chốc lát, nhận định bộ hài cốt này là người Thanh triều, nguyên nhân tử vong tạm thời không rõ, nhưng trong đầu xương sọ, tựa hồ còn sót lại năng lượng nào đó, hơn nữa còn đang bay nhanh trôi đi lên.

Hắn khẽ nhíu nhíu mày, trầm nghĩ:

- Lẽ nào hình tượng hảo huyền vừa nãy là từ khối hài cốt này?

Sau đó hắn lắc lắc đầu, không tiếp tục để ý bộ hài cốt này, mà là tiếp tục đi tới trước.

Lúc này quan trọng nhất là tìm thấy Hắc Miêu, điều khác đều không là gì, bất luận có hồ nghi cùng kỳ quặc gì, đợi tìm thấy Hắc Miêu sau đó từ từ điều tra cũng không muộn.

Đương đi trong vườn trường hắn đã quen thuộc, vì không muốn chậm trễ thời gian, hắn không theo nguyên bản quay lại, mà là từ nửa đường chọn một lối đường nhỏ.

Theo tốc độ nhanh hơn, hắn đã càng ngày càng cảm thấy được rõ ràng hơi thở của Hắc Miêu.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại lần nữa dừng lại....

“ Ta nhỏ vào, thực ni mã là gặp quỷ lại đến một bộ?”

Mạc Ngôn nhìn không được phun ra một câu tục, lúc này ngăn cản hắn tiến trước không phải là người hay vật, mà là một cảnh từ trước tới nay chưa từng gặp qua phổ cảnh!

Nơi phổ cảnh này đồng dạng cổ kính, có điều cần roojgn rãi hơn.

Trên mặt đường, rất nhiều người mặc quần áo thời cổ già trẻ gái trai sôi nổi đi nhanh, hướng cuối phố mà đi. Nhìn nét mặt của bọn họ, hoặc là gạn đục khơi trong, hoặc là hiếu kì, hoặc là trong hưng phấn mang theo một tia sợ hãi, nhưng mỗi người đều lộ vẻ hưng phấn, như đang chờ mong cái gì.

Mạc Ngôn vốn nghĩ một ngụm phá vỡ cảnh hoạ đó đi, nhưng nhìn thấy những người kia hưng phấn và chờ mong như vậy, trong lòng lại có chút hiếu kì. Sau khi trầm ngâm chút, liền đi theo dòng người tiến về phía trước, đi vào chỗ chợ bán thức ăn.

Mạc Ngôn dừng bước, nhìn thấy bên đường kia hơn mười cỗ xe chở tù nhân cấm biển hiệu phạm nhân, cùng với cùm trên ngực, nâng cao bụng, ôm quỹ đầu đao đao phủ đi sau, hắn cuối cùng hiểu ra những người kia tại sao lại hưng phấn và chờ mong đến vậy...

“ tình cảm là xử trảm phạm nhân a...”

Thân là một người hiện đại, sự vật hắn gặp qua vượt xa trên đường đi những người kia không biết là người của triều đại nào, nhưng việc xử trảm phạm nhân như thế này hẳn vẫn là chưa từng gặp qua.

Vì thế hắn mang chút hiếu kì kia dừng lại, định xem một chút. Dù sao khoảng cách với Hắc Miêu ngày một gần hơn, hơn nữa lúc nãy hắn đã cảm nhận được, hơi thở của Hắc Miêu coi như bình thường, không có như gặp phải nguy hiểm sau khi hỗn độn cùng kinh hãi....

Một khi đã như vậy, dứt khoát liền dừng lại diện thức một phen.

Hình ảnh trước mắt vẫn như cũ không có âm thanh, theo một tấm lệnh bài từ trên cao ném xuống, đao phủ giơ cao đao lên trước, đem đầu của một phạm nhân đặt ở một chỗ nhìn không ra màu gốc mội đôn

thượng, sau đó trong miệng lẩm bẩm từ gì, nhìn khẩu hình, hẳn là đang nói những lời như “chuyện cũ không oán, ngày gần vô hoá”..

Tiếp tục sau đó, quỹ đầu đao sang snhw tuyết giương lên cao, ánh lên ánh mặt trời chói mắt hung hăng chém xuống!

Tay nghề của đao phủ phi thường, đao rơi đầu đoạn,có chút chút đình trệ. Bên cạnh mộc đôn có một người, nhìn đầu phạm nhân rơi xuống, thoáng chờ một chút, sau khi đợi búng máu đầu tiên phun ra, lập tức đi lên trước đem theo một túm vật nhét vào cổ của phạm nhân, để tránh chỗ nào cũng có máu chảy ra. Cuối cùng phạm nhân ngày hôm nay quá nhiều , nếu như không xử lí, e là cả con đường này đều bị máu nhuộm hết...

“ Đây là toàn gia tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội?”

Mạc Ngôn nhìn về phía xe tù chở người, già trẻ gái trai đều có, nhỏ nhất chừng mười ba mười bốn tuổi,dưới mười tuổi đích thật là không có.

Một đao lên, một đao xuống, đao phủ giết sáng khoái, phạm nhân chết cũng dứt khoát.

Đảo mắt, đầu đã khảm xong.

Mạc Ngôn cho rằng đến đây là hết, ai biết rằng trước mắt một trận sương mù hiện lên, trong xe chở tù lại đầy ắp người...

“ lại là vô hạn tuần hoàn?”

Mạc Ngôn cười nói, chuẩn bị phá bỏ hình ảnh trước mắt, nhưng chợt phát hiện, những người đi đường chung quanh và phạm nhân trong xe dường như không phải là những người lúc này...

“ di, lại có thể thay đổi một nhóm người?”

Mạc Ngôn không khỏi có chút kinh ngạc, hẳn vốn cho rằng bức hoạ trước mặt và cảnh trên đường lúc này đều là vô hạn tuần hoàn, lại không nghĩ rằng đúng là một bộ phim bộ.

Có điều hẳn rất nhanh phát hiện, ngay đến vị cao quan ngồi trên đài kia cũng đã thay đổi gương mặt, vị đao phủ cầm quỹ đầu đao kia thì vẫn như cũ. Trong tay hắn cầm quỹ đao sáng như tuyết, trên mu bàn tay bạo lên gân xanh, trên đao mơ hồ có vết máu, trán thấm mồ hôi, sát khí lăm lăm như trước....

Lượt thứ hai chăm phạm nhân có mười mấy đao phủ rất nhanh đã giết hết.

Một trận sương mù hiện qua, lượt phạm nhân thứ ba ngồi trong xe chở tù “sẵn sàng lên pháp trường”...

Đao phủ vẫn là những người có thể hạ tay, trên người hắn lúc này đã nhuộm đầm máu, đây là do lượt chăm phạm nhân thứ hai bị dính vào. Hắn nâng cao đôi ngực, hơi thở phì phò, mắt từ ửng đỏ biến thành màu đỏ....

“ hoá ra người mới là nhân vật chính, chính là không biết tiếp theo đây có sự biến đổi gì nữa...”

Mạc Ngôn đứng ở đó, trong miệng lẩm bẩm nói.

Lần thứ ba chăm phạm nhân xong, đao lên đao xuống, đầu đứt đoạn.

Trận sương mù kia dường như trong phim đi qua sân khấu, sau khi nhẹ nhàng hiện lên, lượt phạm nhân thứ tư lại lên đài...

Chăm phạm nhân chỉ có một....

Không, nghiêm túc mà nói, không phải là phạm nhân gì cả, mà là một con miêu phạm!

Lần này xuất hiện dưới quỹ đầu đao chính là một con miêu, một có nhìn như đẹp mắt, nhưng lại mang theo hoảng sợ vô tận Hắc Miêu.

Mạc Ngôn không khỏi hơi hí mắt, nhưng sau ột khắc, đúng là từ khoé miệng thoáng nhếch lên một nụ cười.

Hắn đứng ở đó không chút động đậy, trơ mắt nhìn Hắc Miêu khéo léo bị đao phủ chặt đầu...

Một đao này hạ xuống, đao phủ đột nhiên nhìn xuống Mạc Ngôn, cười wuyr dị.

Mạc Ngôn cũng hướng hắn cười cười.

Có ý nghĩa chính là, theo đao phủ kia cười quỷ dị, lần này cũng không có sương mù hiện lên, cũng không có lượt phạm nhân thứ năm xuất hiện.

394. Chương 319: Mượn Một Giọt Máu

“Chính mình là một con quỷ, còn muốn giết ta? Đợi người chuyển kiếp đầu thai hãy nói.”

Đao phủ sát khí lăm lệt, bộ dạng ngang ngược hung ác lại lãnh đạm, Mạc Ngôn lại không thềm để ý. Có điều trong lòng hắn cũng là ngạc nhiên...sau khi nhìn cảnh giết chóc kia, hắn vốn tưởng cảnh ở chợ kia và cảnh ở chợ là như nhau, toàn bộ là huyền hoặc. hoặc là pháp trận tự thân nào đó huyền trận, hay là do bộ hài cốt lúc này còn sót lại trong ý thức mà sinh nghi hoặc. Mục đích cuối cùng không phải là muốn vạch ra nỗi sợ hãi trong lòng mình, sau đó nhân cơ hội mà vào, ăn mkofn hoặc là làm tan nát tâm can của mình. Do đó đối với một tinh thần tu sĩ mà nói, thủ đoạn này thực sự có chút tài mọn, không đáng xem. Nhưng khi đao phủ bỗng nhiên hướng ánh mắt quỷ dị cười thì hắn mới kinh ngạc phát hiện, cảnh tượng hư ảo trước mắt cũng là trong hư có thật, cảnh phố, máu tươi, người vây xem, bao gồm cả cuộn cuộn đầu người là hình ảnh hảo huyền không thể nghi ngờ, nhưng nhưng tên đao phủ sát khí lượn lờ kia là thực sự tồn tại!

“nhữ vốn tội ác tày trời của ngươi, làm cho ta hạ đao diệt quỷ.”

Đao phủ lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, lập lại lời nói lúc này lần nữa.

Mạc Ngôn cười nói:

- Ngươi còn có lời kịch khác sao?

Đao phủ lớn tiếng quát:

- Nhữ vốn là tội ác tày trời của ngươi, làm cho ta hạ đao trừ quỷ.

Mạc Ngôn nghe xong ba lượt giống nhau như đúc lời kịch, không khỏi thở dài, hiện ra vẻ thất vọng, nói;

- Còn cho rằng ngươi linh trí còn tồn tại, hoá ra cũng là một đoạn tàn hồn. chẳng qua so với cái lúc này càng thêm chấp nhất một ít....

Hắn lắc đầu nhẹ than, không muốn tiếp tục ở đây trì hoãn, vì thế cất bước tiến lên.

Đao phủ vẫn như vậy âm trầm theo dõi hắn, đợi lúc Mạc Ngôn cách hắn chỉ có ba thước xa, đột nhiên hét lên một tiếng lớn, giơ tay lên không trung đem Quỷ Đầu Đao hung tợn bổ về phía Mạc Ngôn!

Mạc Ngôn không nhường không tránh, tay phẫu như tia chớp đưa ra, từ đầu đến đuôi, một nắm nắm chắc lưỡi đao của Quỷ Đầu Đao....

Đao ảnh xẹt qua, phát ra tiếng vang ong ong, có thể thấy được lực đạo to lớn này.

Thế nhưng sau khi Mạc Ngôn rat ay, tiếng đao ong ong cũng dừng lại....

Nhìn như thô bạo, hung tàn nhất thập, khinh địch bị Mạc Ngôn hoá giải.

Lưỡi đao lạnh lẽo, mang theo loang lỗ vết máu, tay Mạc Ngôn nhờ lưỡi đao đột nhiên mở miệng quát nhẹ, ẩn chứa tinh thần lực thanh Ba Đồn khi xé nát hình tượng hảo huyền chung quanh!

Giống như một chai thủy tinh bị đánh vỡ, huyền ảnh xung quanh nhất thời phá thành mảnh nhỏ, sau đó nhất nhất tiêu tán trong hư không.

Hình tượng hảo huyền vừa đi, cảnh tượng xung quanh lập tức khôi phục, lại lần nữa về tới vườn trường lớn bị chiếu rọi.

Duy nhất không quen chính là, trước người Mạc Ngôn, một bộ hài cốt trắng tấp nằm ở đó, tay cầm một phen tú tích loang lỗ Quỷ Đầu Đao, hình dạng đang nắm khảm bộ đao, chỉ có điều cây đao này đã bị Mạc Ngôn không khoan nhượng nắm trong tay, có vẻ không hề uy hiếp.

Bộ hài cốt này khung xương rất lớn, ít nhất trên hai mét, xương vai cũng rất rộng, đại đa số không có hai thước bộ dạng, do đó có thể thấy, bộ hài cốt này khi còn sống nhất định là một đại hán rất to lớn.

Hài cốt không ngã, hốc mắt đen sì mơ hồ có thể thấy được hai điểm màu lam nhạt quang mang, trìnhhng ngọn lửa trạng.

“Quả nhiên còn sót lại ý tứ gì đó”

Mạc Ngôn lẩm bẩm.

Hai điểm ngọn lửa lam quang này chính là trạng thái của linh hồn ý thức cụ thể, cũng có thể xưng là tàn hồ. bình thường mà nói, loại hiện hồn hoá này có hai loại màu sắc, một loại lam lục xen nhau, tương tự ma trơi loại này tàn hồn cơ bản không có ý thức, nhiều nhất chỉ có thể tồn tại bảy bảy bốn chín ngày. Mặt khác một loại là trước mắt loại tàn quỷ này, màu sắc càng này càng tỏ ra tự mình ý thức càng nhiều, nếu như đến mức độ thanh lam mà xu thế ngân bạch, loại tàn hồn này cơ bản có thể gọi là linh thể khẩu trái lại, màu sắc của nó càng nhạt, càng phiêu diêu, cũng chính là triệt để biến mất không còn xa nữa...

Trước mắt quỷ hoá của bộ hài cốt hiện vẻ lam nhạt, hơn nữa phiêu diêu vô định, rõ ràng không thể chống đỡ được lâu.

Đây cũng là lí do tại sao Mạc Ngôn có thể nhẹ nhàng dùng tay bắt được Quỷ Đầu Dao.

Vừa rồi thể đạo lia hung hung, nhìn như vẻ hung ác, nhưng đây chỉ là biểu tượng huyền ảo, lí lẽ về vật lí kì thực không cần nhắc tới. Đừng nói là Mạc Ngôn, cho dù đứa bé mười tuổi, cũng có thể nhẹ nhàng hoá giải đòn công kích này.

“Đáng tiếc, nếu hoá quỷ thêm hùng hậu chút, nói không chừng còn có thể đạt được một ít manh mối.”

Mạc Ngôn lắc lắc đầu, trong tay nhẹ nhàng vặn vẹo, đem Quỷ Đầu Dao túm lấy.

Hài cốt sau khi mất đi đao trong tay, thiếu một điểm chống đỡ. Trong vành mắt hồn hoá kịch liệt chấn động vài cái liền, liền xôn xao một tiếng lạch tại gia.”

So với bóng đá hơi lớn đầu lâu lạch cạch một cái rơi xuống đất, đầu lâu nhanh lặn về phía trước, cuối cùng ngừng lại.

Chính diện đầu lâu nhìn phía Mạc Ngôn, hồn hoá trong mắt vẫn như trước chưa với bớt, như nhìn chính Mạc Ngôn...

“ngươi có lời muốn nói?”

Mạc Ngôn gặp hồn hoá phiêu diêu, như bất cứ lúc nào có thể biến mất, nhưng kiên trì lên nữa, khẽ run lên, như có lời muốn nói.

Thaosenng trầm ngâm sau, Mạc Ngôn ngồi trước đầu lâu, nói:

- Quỷ hồn của Mạc Ngôn có phải rất nhiều lắm, ta không có cách dung hoà tâm hồn cùng khai thông, nếu không no lập tức lập tức tiên đoán.

Hồn hoá lập tức dừng chấn động, tiện đà hào quang tra sáng, do đã gây yếu không chịu nổi hồn trong lửa tách ra một chút lam quang, trong không trung ngưng tụ thành một cầu....

“mượn một giọt máu, cuộc đời này làm nô...”

Câu này od hồn hoá ngưng tụ mà thành chữ viết viết ngoáy, nhưng khí thế phi phàm. Ít nhất Mạc Ngôn là không viết được ra khúc dạng, đáng tiếc đến nhanh đi cũng nhanh, Mạc Ngôn vừa nhìn thấy “nô, tự” câu này liền tiêu tán trong không trung.

Sau khi chữ viết trôi đi, hai điểm đen của đầu lâu liền thêm âm đậm, đã gần như trong suốt, dường như lúc nào cũng có thể biến mất.

Mạc Ngôn không khỏi khẽ nhú mày, hoá quỷ đều đã gây yếu đến mức này, lẽ nào còn cơ hội xoay chuyển trời đất?

Còn về mượn máu, hắc cũng không có gì kinh ngạc, ở bên trái đường luận đạo và phân tích, liền có loại nuôi hồn, pháp môn nuôi hồn. Trên thực tế, tiểu vân la là dựa vào máu tươi mà ngưng hoá....

Đối với Mạc Ngôn mà nói, một giọt máu không có gì to lớn, mượn cũng mượn rồi, hơn nữa hắc cũng không sợ tàn hồn sau sẽ quay sang công kích. Bất luận là hồn phách hay là linh thể, sau khi lấy máu, trừ là có thể tẩm bổ mạnh đối phương, tức thì cũng là một đạo có thể khống chế gông xiềng đối phương. Nói ra, đạo thư trong đích ngũ quỷ vận hành phương pháp, nói chung là dùng loại thủ đoạn này. tóm lại mà nói, mượn máu nuôi dưỡng tu pháp này cực kì an toàn, không có cần ngại. Trừ phi là sở nuôi dưỡng linh thể cùng thực lực của linh hồn đột nhiên gia tăng, vượt qua người tự nuôi dưỡng, nếu không không thể xuất hiện cần ngại.

Đương nhiên, cho dù xuất hiện cần ngại, Mạc Ngôn cũng không ngại. Cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, trừ phi vượt qua hai cảnh giới lớn, nếu không, dưới thiên hạ này bất kì hồn thể và linh thể đều không thể bị tinh thần tu sĩ khắc chế.

Cụ thể đến trước mắt tàn cổ này, đã gây yếu không chịu nổi lúc nào cũng ọc thể biến mất, cho dù cứu lại rồi, sau đó lại cho nó nằm trăm năm tu luyện, cũng không thể tạo thành ụy cơ gì cho Mạc Ngôn.....

Mạc Ngôn trầm ngâm, trong lòng lo lắng thực sự không thể là cứu hay không cứu, mà là ngạc nhiên cho tàn hồn cứng cổ.

Đã suy yếu đến mức độ này, lại còn có thể phân ra một chút hồn hoá truyền lại ý niệm của mình, có thể thấy nó đối chấp niệm là sâu sắc như nào!

Ngoài ra, hắc vốn cho rằng ý của tàn hồn đã tiêu biến gần hết, không ngờ rằng, nó lại cứng cổ đến vậy. ở giờ phút tiêu tán cuối cùng lại tỉnh lại....

“ thú vị....”

Mạc Ngôn khẽ gật đầu, nói với hài cốt:

- Nghĩ chắc người sớm năm chết trong pháp trận của tàn tháp, đối với ở đây có chút hiểu biết, liền cứu người cứu thấy....

Nói xong, hắc dùng ngón tay vẽ, làm đứt tay, ép ra một giọt máu nhỏ trên đầu lâu.

Máu tươi vừa rơi xuống, lập tức liền thep khe hở rót vào đầu lâu bên trong, sau đó hoá thành một chùm đỏ tươi huyết vụ, bị hai điểm màu lam hồng dần dần hấp thụ....

Quá trình này có vẻ chậm chạp, Mạc Ngôn lại không gấp. Đứng ở một bên nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận hơi thở của Hắc Miêu.

Một lát sau, hắc hơi nhíu mày.

Trong lúc cảm nhận lúc này, hơi thở của Hắc Miêu đã gần trong gang tấc, nhưng lúc này khắc hợp thời, hơi thở của Hắc Miêu lại hoàn toàn biến mất.

“ không, không phải là biến mất, hắc là bị cách li ra.”

Hơi thở của Hắc Miêu biến mất cực kì đột ngột, lại có một tia lưu lại, hơn nữa còn mang theo sinh cơ cùng bùng giống như trước. Mạc Ngôn hơi vậy phán đoán, Hắc Miêu là đột nhiên đi vào không gian bị cách trở đây chính là một cái mang theo mùi hương của con gái cùng người gặp thoáng qua, đi vào một không gian khéo kín. Hắc tuy không nhìn thấy nàng, nhưng lại có thể ngửi thấy sinh cơ trên cơ thể của nàng...

Mạc Ngôn tiếp tục cảm nhận, cố gắng chỉ ra địa điểm cuối cùng Hắc Miêu biến mất.

Lúc này, đầu lâu ở trên đất đã hút hết toàn bộ giọt máu Mạc Ngôn, trong hai vành mắt hai điểm nhạt không chỉ hoàn toàn hồi phục, mà còn có tiến bộ, biến thành thâm lam về khẩu.

Loại thâm lam này không chói mắt, hiện vẻ rất nội liễm, nhưng lúc nhìn tỉ mỉ có thể phát hiện, chỗ sâu nhất của hồn hoá, lại có một chút bình xán màu trắng bạc bắt đầu sinh ra.....

Đầu lâu bỗng nhiên chuyển động, hướng trên mặt đất hỗn độn xương cốt kia lặn đi. Sau đó từ trong mắt của đầu lâu phun ra hai đạo lam sắc dày đặc quang khí, đem toàn bộ xương cốt bao vây lại.

Mạc Ngôn tâm tư đã không còn ở đây, nhìn thấy cảnh này, đã không ngăn cản, cũng không nhìn nhiều, chỉ có thần nhiên thoáng nhìn.

...., lam sắc quang khói trên mặt đất cuộn cuộn tầm ba phút mới thu liễm tụ tập lại, một lần nữa quay trở lại trong đầu lâu.

Ngay sau đó, một khối cao lớn trắng tinh hài cốt quỳ một gối xuống, xuất hiện trước mặt Mạc Ngôn.

Loại quỳ gối này không phải là thần phục Mạc Ngôn, bởi vì không đợi Mạc Ngôn chuyển tầm mắt, nó liền đứng dậy.

Hơn nữa, trạch hoặc tay nó còn nắm Quỷ Đầu Dao loang lổ vết tích trên tay, hai vành mắt hồng hồng mong chờ mà động....

Mạc Ngôn lúc này mới quay đầu lại, nhìn Quỷ Đầu Dao, thần nhiên nói:

- Hiện tại đã không còn lưu hành chơi trò này nữa rồi....

Thân hình của hài cốt khẽ run lên, hai điểm hồng hồng hơi thấy hỗn loạn. Ước chừng như là không nghĩ tới Mạc Ngôn lại có thể nói ra một câu không gọi là nói ấy.

Mạc Ngôn như căn bản không nhìn thấy hài cốt cho nên biểu hiện bên ngoài mơ hồ cương quyết, hấn trên dưới đánh giá khung xương này, mơ hồ như trải nghiệm với các loại ngành nghiên cứu đang tồn tại, là như thể dính hợp cùng một chỗ, hơn nữa còn có thể tự do chuyển động?

Ngay sau đó, hấn nói”

- Chết lâu như vậy, dây thanh cũng không còn, còn có thể nói tiếng người sao?

395. Chương 320 - 24

Ngày xưa thường là dao thốt, bây giờ là thịt cá trước người ta, thực là báo ứng!

Trong lòng hấn thở dài, thu lại cảm xúc trong lòng, ngay ngắn đứng ở nơi đó, nhìn như cơ thể xương cốt trong phòng thí nghiệm....

- Lưỡng giới thạch đó là mắt trận của trận pháp sao....

Mạc Ngôn gật gật đầu, không có vẻ gì kinh ngạc.

Trước khi tiến vào pháp trận này, hấn đã cảm thấy hơi thở quen thuộc của lưỡng giới thạch, hơn nữa cũng mơ hồ đoán được đồ này phần lớn là mắt trận của trận pháp này.

Bởi vì sớm đã có dự liệu, cho nên lúc này hấn không có vẻ kinh ngạc.

Nhưng nếu vị họ Dương trung niên nam tử kia ở đây, tuyệt đối có thể kinh ngạc tới mức con mắt rơi xuống mặt đất...

Lưỡng giới thạch vừa nói, sớm nhất là từ trong miệng hấn nói ra, mục đích đơn giản là tìm một vật hy sinh. Nhưng trên thực tế, gọi là lưỡng giới thạch thực ra là thuận miệng bịa ra, ít nhất trong đầu hấn, món đồ này căn bản không tồn tại, chỉ là vạch người nhập cục mồi....

Nhưng thế sự kỳ diệu, đúng tại nơi này.

Hấn thuận miệng bịa đặt mồi, lại thực sự tồn tại trong pháp trận này!

May mắn hấn lúc này ở đây, nếu không sau khi nghe hài cốt nói, nhất định sẽ phun một ngụm máu ra....

- Pháp trận này làm sao có thể phá vỡ?

Mạc Ngôn vội tìm Hắc Miêu, nén lại những nghi vấn trong lòng, nói thẳng đến điểm mấu chốt.

Cầm hài cốt kẻ mở khe khế, phát ra khàn khàn mang theo một tia cười trào phúng, nói:

- Mổ gia nếu như phá vỡ được pháp trận này, sao lại có thể gặp người chứ?

Mạc Ngôn đối với cách xưng này không quen, có điều vẫn tốt, lời nói của tên này còn coi là thực thà, không có rung đùi đắc ý khoe chữ, nếu là động một chút lại lại lừa đảo, hẳn không dám bảo đảm mình có thể nhảy dựng lên, đem khối xương này nấu nhừ...

- Vậy người biết lai lịch của toà pháp trận này hay không?

Mạc Ngôn hỏi.

Hài cốt gật đầu, ngữ khí hơi có vẻ thỗn thức, nói:

- Theo mõ gia biết, toà hai giới thập vạn pháp trận này chính là nơi thiết kế của Vân La đạo cung ...

Mạc Ngôn ngẩn ra, lập tức cắt lời, nói:

- Đợi đã, người nói trận pháp này là do Vân La đạo cung thiết kế?

Hài cốt bị ngắt lời, có vẻ không vui, nhưng sau khi nghĩ tới chính mình hẳn là thời khắc giác ngộ nào đó, không tình nguyện gật đầu nói:

- Không sai, đây chính là trận pháp do Vân La đạo cung thiết kế, cũng là nơi nuôi thạch ...

Mạc Ngôn nói:

- Nơi đây ít nhất cách Vân La đạo cung mười mấy dặm xa, cự li cách Vân La đạo cung chính thức sợ rằng còn xa hơn, bọn họ tại sao muốn lập pháp trận ở đây? Còn nữa, người lúc nãy nói là nơi dưỡng Thạch là có ý gì?

Hài cốt cười nhạo nói:

- Người là từ nơi hương dã nào tới vậy? Sư trưởng của người không có nói cho người biết Vân La đạo cung năm đó là uy phong ra sao sao?

Mạc Ngôn cười cười, không để ý đến lời cười nhạo của hài cốt, nói:

- Ta thật sự không biết, làm phiền người nói rõ chút.

Thấy Mạc Ngôn nhũn nhặn, hài cốt xem như tìm thấy sự ưu việt nói:

- Vân La đạo cung lúc còn tồn tại, phạm vi rộng trăm dặm vì có sở hạt, đừng nói là mấy chục dặm xa, là trăm dặm rộng, cũng chưa từng thoát khỏi quản hạt. Trong phạm vi đạo cung quản hạt, nhìn không khỏi bình thường, không khỏi quan phủ. Nhưng nếu như có tu sĩ tiến vào, nhất định phải báo trước, nếu không, kết cục tốt nhất cũng bị lão đạo buộc đi làm khổ dịch. Hoặc là đồng tử hái thuốc, hoặc là công nhân đốt lửa, thậm chí còn có người bị kéo đi làm vật thử thuốc lô đỉnh (nổ), quả nhiên là bá đạo vô cùng....

Vân La đạo cung năm đó đã uy phong như vậy? Cũng như là người xuất thế.

Trong lòng Mạc Ngôn thì thầm một tiếng, lại hỏi:

- Vậy cách nói dưỡng Thạch kia là sao?

Hài cốt nói:

- Dưỡng thạch là nơi dưỡng thạch, có gì mà cách nói? Như thế dễ hiểu, dựa vào mặt chữ liền có thể nghiền ngẫm ra, người không thể đến điều này cũng không biết chứ?

Có chút dừng lại, hẳn dừng tầm mắt trên người Mạc Ngôn, nhìn thấy quần áo cổ quái trên người, bỗng nhiên nói:

- Mỗ gia ngủ say đã lâu, không biết ngày tháng, các hạ có không cho biết, nay là ngày nào tháng nào, triều đại nào?

- Không có thời gian đâu mà nói những lời vô nghĩa với người, ta muốn đi tìm bạn ta, vấn đề của người để nói sau đi...

Đối lại là lúc bình thường, khẳng định là Mạc Ngôn sẽ có vấn đề với bộ xương này, hơn nữa hẳn còn không ngại trả lời các vấn đề của đối phương. Nhưng bây giờ cơ hội không thuận lợi, hẳn không có tâm tư giải đáp những vấn đề về bộ xương này.

Thực ra vấn đề về triều đại, câu nói đầu tiên là có thể trả lời hoàn tất nhưng trong lòng Mạc Ngôn rất rõ, bộ xương của vị tiên sinh này khẳng định là không phải là cái gì là công nguyên, cũng không có cách nào tưởng tượng ra là có ai thời đại hoàng đến tồn tại như thế nào. Cho nên chỉ cần hẳn mở miệng trả lời thì tiếp theo sẽ gặp càng nhiều những vấn đề nghi vấn. Nói tóm lại dù là hỏi hay trả lời thì cũng đều mất nhiều thời gian...

Mạc Ngôn nói có vẻ như là rất không khách sáo, Hải Cốt không khỏi phần uất, y nhớ lại năm đó người dám nói chuyện với mình như vậy không có nhiều, vậy mà hôm nay lại gặp phải người như vậy... Đáng tiếc là lúc này y chỉ là một bộ xương, ngay cả cái nhú mắt cũng không có cách nào để biểu hiện ra đành phải cắn răng để sự khó chịu trong lòng vậy.

Sau khi thoáng biểu đạt sự bất mãn, y cũng không biểu hiện sự kiêu ngạo như lúc trước.

Đầu tiên là y đã nhận rõ hình thức, cũng có sự giác ngộ, không ngờ là đã chọc giận Tiểu tử này.

Tiếp theo là, y hiểu rõ hơn so với Mạc Ngôn, cái mạng già của mình còn muốn tiếp tục giữ lại trên đời này, đường ra duy nhất chính là theo sát Mạc Ngôn, còn phải giống như một nô bộc dù là sống hay chết cũng phải xung phong về phía trước. Nếu như Mạc Ngôn gặp phải nguy hiểm gì thì y cũng chẳng có được kết quả gì tốt đẹp. Nói tóm lại, giọt máu kia của Mạc Ngôn không chỉ cứu sống y mà còn thực tế còn như khế ước của sự sống chết. Một cái lông tơ của Mạc Ngôn cũng không được mất nhưng nếu như Mạc Ngôn chết thì nhất định y cũng sẽ tan thành mây khói.

Ngoài ra vẫn còn một lý do nữa để y phải giúp Mạc Ngôn.

Y cũng không biết là đã ngủ say trong cái trận pháp này bao lâu nhiều năm rồi, tự nhiên tỉnh lại y cô đơn cũng là điều đương nhiên. Y không ngờ là lại càng ở trong này thì càng không chịu nổi sự dày vò của nỗi cô đơn cho nên y phải giúp Mạc Ngôn rời khỏi chỗ này. Nếu không kết cục chờ đợi y sẽ hoặc là cùng tiêu vong với Mạc Ngôn, hoặc là tiếp tục chịu đựng sự giày vò của những giấc ngủ say và cô đơn...

- Mỗ gia cho rằng ý tưởng lúc này dời đi mới là thượng sách, hai tòa trận pháp này vô cùng huyền diệu với tu vi của người lợi hại của người có thể phiêu du được...

Hải Cốt chỉ trầm mặc trong hai giây rồi bắt đầu hiển kế.

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Tôi không thể dời nơi này đi được, vừa rồi tôi đã nói rồi, bạn của tôi cũng vào đây trước tiên tôi phải tìm thấy cô ta đã.

Hải Cốt thấy ngữ khí của Mạc Ngôn có vẻ kiên quyết, một lúc lâu sau lại hỏi:

- Chẳng lẽ bạn của các hạ là nữ tu sĩ?

Mạc Ngôn vừa cảm ứng được tức khí của Hắc miêu, xác định phương vừa thuận miệng nói:

- Sao có thể khẳng định được?

Hải Cốt nghe thấy hỏi vậy tự cho là mình đã có được đáp án nhận tiện nói luôn:

- Một chữ tình khó nhất là khám phá, tu vi của người không sâu, khám phá cũng bình thường. Hơn nữa nhìn tướng mạo, tính tình cũng khẳng định được người này đương nhiên là một cô gái. Nếu như mỗ gia đoán không sai cô ta phải là nữ nhân của người.

Nói ra sự duy đoán lần này của mình y không kìm nổi rung đùi, không kìm lòng nổi, rất là tự đắc. Chỉ không có râu cằm nếu không sẽ vuốt một cái để tỏ rõ sự oai phong.

Tâm trạng của Mạc Ngôn có chút không yên nhưng sau khi nghe xong những câu này, y cũng không nhịn được cười nói:

- Ta chưa mạnh đến thế đâu.

Hài Cốt không hiểu ý này, hỏi:

- Xin chỉ giáo cho?

Mạc Ngôn nói:

- Nói hay lắm, người sẽ chọn một con mèo giữa đường sao?

Hài Cốt sợ run run một hồi lâu sau mới lẩm bẩm nói:

- Bạn của người là yêu miêu sao?

Mạc Ngôn gật đầu không nói gì nữa.

Chương 321: Nguồn gốc Lương giới thạch

Hài Cốt nói:

- Trái lại mỗi gia đã nhìn lầm người rồi, không vứt bỏ bạn bè cũng coi như là người có tình có nghĩa... Nhưng, tình nghĩa quá nhiều thường sẽ có những suy nghĩ không sáng suốt.

Mạc Ngôn ngắt lời, nói:

- Được rồi, người có thời gian ở trong này giáo huấn ta chỉ bằng hãy nghĩ cách giúp ta tìm bạn đi...

Hơi dừng lại một chút, hần liếc mắt nhìn Hài Cốt lại nói:

- Người cứ luôn miệng nói là tu vi của ta nông cạn, nghe khẩu khí này lúc còn sống chắc hẳn người là một cao thủ?

Hài Cốt lắc lắc bộ xương đầu, ngạo nghễ nói:

- Lúc còn sống, lúc này cũng là...

Mạc Ngôn nói:

- Nếu đã như vậy thì người hãy thăm dò đường giúp ta đi...

Nói xong có một Hài Cốt phía sau nói:

- Chính là bên này, chỗ này hẳn là người quen...

Hài Cốt không khỏi im lặng... thăm dò đường thì không hề gì, vốn là y định xung phong đi phía trước cho dù là Mạc Ngôn có không nói thì y cũng làm như vậy. Điều duy nhất khiến y không thể chịu nổi Tiểu tử kia là hẳn quả nhiên không tốt, ngay cả một chút sùng kính với cao nhân cũng không có.

Nhớ tới sự ngạo nghễ của mình trong lòng Hài Cốt không khỏi có chút xấu hổ và giận giữ, thực sự là mắt đã vứt cho người mù nhìn mất rồi...

- Nhanh lên...

Mạc Ngôn thúc giục nói.

Mắt Hài Cốt nhảy lên mấy cái rồi quay người bước đi.

Đi ra ra hơn 10m cảnh sắc bắt đầu thay đổi.

Hài Cốt giơ tay đao bương bình đáng yêu chém một nhát lên không trung, mũi đao lóe sáng, ánh sáng màu xanh, sau khi thu màu xanh lại thì cảnh sắc lại khôi phục lại như bình thường...

Hài Cốt đi nhanh lên phía trên, chỉ một bộ xương đã đập nát nói:

- Bộ xương này cũng giống như mỗi gia, đều chết trong Lương giới thập phương. Nếu nó có người sống đi vào nó sẽ có đủ các loại ảo ảnh để mê hoặc đối phương. Nếu thực hiện được thì nó sẽ hút máu của đối phương, một lần nữa hồn lại được ngưng tụ lại...

Mạc Ngôn hiểu kì nói:

- Nghe người nói như vậy chẳng lẽ khi còn sống người đúng là một đao phủ sao?

Hài Cốt trầm mặc một lát rồi nói:

- Trước 50 tuổi mồ gia đúng là một đao phủ. Sau năm 50 tuổi, mở khổ hải tu chân khí nên rất ít khi giết người...

Mạc Ngôn nói:

- Lại nói tiếp, còn chưa thỉnh giáo danh tính của người.

Hài Cốt nói:

- Thế tục ta sớm đã quên rồi, nhưng thực ra người có thể gọi mồ gia ta là Thập Tam ...

Mạc Ngôn không khỏi ngẩn người ra, đây là cái tên đạo gì vậy?

Tuy Hài Cốt không quay đầu lại nhưng cũng cảm nhận được sự kinh ngạc của Mạc Ngôn, liền giơ đao tay lên giải thích:

- Cái đao này đã truyền qua 13 đời cùng thời gian với mồ gia cũng phải có mấy trăm năm rồi. Chém không biết bao nhiêu là kẻ thù. Dù là người phạm tặc đã vào con đường này chỉ có nó luôn cùng với mồ gia...

Thì ra lấy đao làm hiệu cho mình... Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Ta họ Mạc, gọi là Mạc Ngôn.

Hài Cốt nói:

- Mạc Ngôn không phải là nói, không nói cũng do dự, tên rất hay...

Mạc Ngôn cười cười nói:

- Đúng vậy, đúng là rất hay...

Nói ra cái tên này thực ra cũng không phải là Mạc Thiệu Thanh đặt mà là mẹ của Mạc Ngôn quyết định. Cho đến giờ, Mạc Ngôn cũng đã quên gần hết khuôn mặt của mẹ mất rồi. Hắn chỉ còn nhớ mẹ qua cái tên của mình mà thôi.

Bước trên đường lại gặp tiếp mấy cái Hài Cốt, đều bị Thập Tam chém hết...

Song Mạc Ngôn lại từ từ không cảm ứng được tức khí của Hắc miêu nữa.

Trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng. Hắn bắt đầu cùng Thập Tam nói chuyện phiếm, tâm đầu ý hợp đồng thời hắn cũng hi vọng có thể tìm thấy manh mối từ miệng Thập Tam.

- Thập Tam, Lương giới thạch này rốt cuộc là có lai lịch gì? Dưỡng thạch là cách nói gì vậy?

Thập Tam nói:

- Lúc này người đã ở trong núi, đương nhiên không biết lai lịch của hai giới thạch? Hay là trong lúc vô ý người đã xông vào nơi này?

Mạc Ngôn nói:

- Cứ nói như là hữu ý trong lúc vô tình mà xông vào đi...

Hữu ý trong lúc vô tình?

Thập Tam không có lông mày nhưng vẫn nhăn, buộc lòng phải giải thích:

- Lương giới thạch thuộc hành thổ của Ngũ hành cũng là ngũ hành chi thực, về bản chất mà nói chính là một linh vật hiếm có trong thiên hạ.

Nghe đến đó trong lòng Mạc Ngôn không khỏi nhảy dựng lên, Ngũ hành chi thực?

Sau khi trở về từ Thế giới Bí Phương, hắn liền đặc biệt mẫn cảm với Ngũ hành chi thực, không ngờ trong này lại nghe thấy Ngũ hành chi thực... Ngũ hành thuộc hành thổ, thì đương nhiên là chính là thổ đúng là hiện nay hắn đang có nhu cầu cấp bách tìm kiếm đồ vật này.

- Có câu là: Săn bắn chưa mòn giày sắt thì chưa có sự nỗ lực... chuyện này đúng là như thế.

Hắn mừng thầm trên mặt cũng là không lạng lẽ.

Thập Tam liền khấn trương nói:

- Nếu như chỉ có Ngũ hành chi thực thì cũng chưa coi là gì, rốt cục là mỗi tu sĩ đều có nhu cầu về linh vật thiên địa này, chân khí thiên về Hỏa, đối với linh vật hành thổ cũng không có hứng thú gì. Nhưng hai giới thạch lớn nhất cũng không chỉ có linh vật thuộc hành thổ mà là ở chỗ có thể khai thông không gian khác.

Mạc Ngôn ngẩng ra nói:

- Không gian dị độ?

Thập Tam nói:

- Tu vi của ngươi còn thấp, chưa nghe nói qua không gian dị độ cũng không có gì là lạ...

Mạc Ngôn nói:

- Không phải là ta chưa nghe nói chỉ là ta cảm thấy lạ, chẳng lẽ từ trăm ngàn năm trước đã có không gian dị độ sao?

Thập Tam nói:

- Tại sao lại không có? Cái này vốn là có thể gọi là Thế giới bên ngoài, tuy là rất ít không gian và địa chỉ nhưng cũng không có nghĩa là nó không tồn tại...

Mạc Ngôn nói:

- Là ta quê mùa, mời người tiếp tục nói.

Thập Tam nghe thấy chữ mời rất vừa lòng, bộ xương cũng ưỡn ngực lên mấy phần rồi nói:

- Mỗ gia cũng không biết lai lịch cụ thể của Lưỡng giới thạch chỉ biết là những lão gia luôn bảo là nó có tồn tại. Trước khi Vân La đạo cung biến mất những lão gia này lấy Lưỡng giới thạch làm cơ sở bày ra hai trận pháp. Thứ nhất là vì tài sản của nó, thứ hai là để hồi tụ linh khí thiên địa, nuôi dưỡng thạch thần... Nghe nói, chỉ cần sau khi nuôi dưỡng linh thạch thì Lưỡng giới thạch mới cho thể thông được không gian dị độ.

- Là tu sĩ, đương nhiên là người biết, linh khí thiên địa đã bắt đầu khô cạn từ nghìn năm trước, còn ta là tu sĩ muốn sống lâu thì nhất định phải dời khỏi chỗ này, đi tìm kiếm chỗ có nhiều linh khí mới có hi vọng được. Còn thoát ra khỏi thế giới này chỉ có hai cách. Một là tu thành đại chân nhân, cũng là cái gọi là Dương thần chi cảnh. Hai là mượn linh vật thiên địa của Lưỡng giới thạch để có đường thoát ra... Nhưng muốn tu thành đại chân nhân rất gian nan. Cả vạn năm mỗ gia cũng chưa thấy có được người như vậy. Còn nữa nếu muốn tu thành đại chân nhân thật vũ trụ to lớn có chạy đi đâu cũng không được...

- Nói tóm lại, Lưỡng giới thạch đối với việc thành chân nhân cũng vô dụng, nhưng đối với những tu sĩ vô vọng mà nói thì trong lòng cũng có chút vui vẻ. Lại nói tiếp, các tiền bối ở Vân La đạo cung cũng không có chủ ý này.

Nghe Thập Tam nói đoạn này, Mạc Ngôn đâu có sợ mình là tu sĩ, hơn nữa trong tay còn nắm Lưỡng giới thạch huyền bí hơn cả Vũ trụ, hắn vẫn có cảm giác nghe người ta nói như cũ hơn nữa còn là đề tài Tiên hiệp...

Thực sự là khiến người ta hoa mắt, mê muội...Mạc Ngôn thầm nghĩ rằng nếu mình sinh ra sớm từ mấy ngàn năm này thì dường như có thể thán một câu là Không một mình. Tuy thiên địa linh khí đã sớm bắt đầu khô kiệt nhưng là từng bước hoàn thiện chứ không phải là biến mất hoàn toàn. Thực ra mà nói Mạt pháp của mấy ngàn năm trước và Mạt pháp của thời đại này là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau. So sánh ở thời đại này vị trí của Mạc Ngôn coi như là thấp, thấp pháp thời đại như vậy vị trí của Vân La đạo cung chính là cao vô, chính là cao vô, cao pháp năng lượng.

Điều mà họ gọi là vật với phân, có thuộc tính giống người thì tóm lại là sẽ không tự hấp dẫn lẫn nhau. Nếu có thể, thực sự Mạc Ngôn rất muốn đến vị trí của thời đại Vân La đạo cung, để lĩnh hội một chút phong thái của những vị tiền bối...

- Với tụ linh trận, nghiên cứu kĩ thuật xuyên qua không gian, cái này cũng đủ là sự cao cấp hàng đầu.

Mạc Ngôn lắc đầu thở dài, những tiền bối từ mấy ngàn năm trước khiến hắn vô cùng khâm phục.

Tuy là trong tay hắn có Thế giới Bỉ Phương cũng như nắm giữ một con đường lớn để thoát khỏi Thế giới. Nhưng loại này thực ra cũng là tếp thu bị động, là gen di truyền ở con người không được coi nắm giữ thực sự. Cái này giống như là kế thừa gia tài hàng tỷ của các đại gia, cũng giống như là có thể mua được toàn bộ Thế giới nhưng trên thực tế .

Chương 322: Yêu khí ngút trời

Mạc Ngôn tự cho là thông minh, hơn nữa cũng có nhiều của cải nhưng so với những tiền bối mấy ngàn năm còn kém xa, không khác gì gặp phải sự phụ ngay cả xách giày cũng không được...

Sau khi Mạc Ngôn thở dài liền tiếp tục nói với Thập Tam rằng:

- Thế núi trong Vân La gập ghềnh, hơn nữa linh khí thiên địa cũng không đồng đều. Vân La nói những bậc tiền bối thiết hạ đại trận ở chỗ này, hội tụ tất cả những linh khí bốn phương bày ra hai đại trận pháp này. Lại nói tiếp đây là chuyện trước khi Vân La đạo cung biến mất, nếu vẫn còn thì thời gian khoảng một giáp thì Lương giới thạch có thể xuất hiện. Đáng tiếc là thế sự biến đổi, hai trận pháp này bốn mươi năm sau Vân La đạo cung đã biến mất li kì.

Đối với những bậc tiền bối ở Vân La đạo cung mà nói có thể là thất bại trong gang tấc, nhưng với hậu bối chúng ta đó là một con đường lên trời. Lại nói tiếp, tuy Vân La đạo cung là thánh địa của Đạo gia nhưng hành sự cũng cực kì bá đạo, trong mắt bọn họ đừng nói gì đến những người phạm phụ tục tử chứ kể cả những tu sĩ cũng chỉ như con kiến. Cho nên, tu sĩ không có cái gốc căn bản để hướng tới kính nhi viễn chi...

Nói đến đây bỗng nhiên hắn lắc đầu nói:

- Thôi, dù có nói thế nào thì bọn họ cũng là tiền bối tiên hiền. Cũng có công lao hiển hách đối với Thế giới này nhưng cũng không phải là mỗ gia là hậu bối mà có thể tùy ý bình thuật... Hơn nữa, trận Lương giới thập phương này cũng coi như để bọn họ lưu lại cho hậu thế đi.

Mạc Ngôn nghe đến đó trong lòng đã rõ, mặc dù trước mắt người kia là cao nhân nhưng dư âm của thời đại Vân La đạo cung thục ra vẫn còn... Nếu không thì y cũng không thể biết nguyên nhân thực sự mà Vân La đạo cung biến mất.

- Thập Tam huynh, huynh là người của triều đại nào? Cách năm Vân La đạo cung biến mất bao nhiêu năm?

Mạc Ngôn hỏi.

Nghe thấy Mạc Ngôn gọi mình là huynh, trong lòng Thập Tam vui sướng, sừng ngực lập tức ưỡn thêm mấy phần nói:

- Mỗ gia là người Tần, họ Doanh, tên Nhâm Hảo...

Doanh Nhâm Hảo?

Mạc Ngôn tìm tòi nhanh trong đầu một lần, trong lòng không khỏi sợ hãi, Doanh Nhâm Hảo này chính là xuân thu thời kì Tần Quốc, Tần mục công sao?

Tần Mục Công chính là nhân vật trước Công Nguyên, tính như vậy thì cái tên hiệu Thập Tam hẳn là đã có từ hơn hai nghìn năm nay...

Thập Tam tiếp tục nói:

- Nói đến Vân La đạo cung, thực ra không biết rốt cục nó có biến mất ở thời đại kia không, Mỗ gia chỉ biết nó biến mất ít nhất cũng được một ngàn năm rồi...

Mạc Ngôn không khỏi ngạc nhiên nói:

- Vậy sao ngươi biết nó? Nghe khẩu khí của ngươi hình như là rất quen Vân La đạo cung, không biết lại còn tưởng ngươi và Vân La đạo cung là cùng một thời kì.

Thập Tam liếc nhìn Mạc Ngôn một cái, ngữ khí có vẻ khinh thường nói:

- Không có ai sinh ra là đã có toàn trí toàn năng của một con người. Mặc dù Mỗ gia tán tu như vậy nhưng mà cũng không có nghĩa là sư trưởng của Mỗ gia cũng không biết điều này...

Mạc Ngôn không khỏi xấu hổ, hắn không có sư trưởng và truyền thừa chính quy. Theo bản năng hắn cảm thấy người khác cũng như vậy, như vậy cũng là một loại biết chường.

Thập Tam lại nói:

- Nói tiếp Mỗ gia cũng có vấn đề muốn hỏi người, không biết có được không?

Mạc Ngôn biết y muốn hỏi cái gì, nhân tiện nói luôn:

- Không cần hỏi, ta sẽ cho người đáp án trực tiếp... Với ta mà nói, người là người của hơn hai ngàn năm trước.

Vừa rồi vì vội vã tìm Hắc miêu, hắn không có thời gian trả lời vấn đề này. Bây giờ cũng đang đi tìm Hắc miêu, chân không ngừng, mắt cũng không ngừng, miệng cũng luôn tục, cho nên hắn cũng không thuận miệng mà trả lời mấy câu này...

Đã có hơn hai ngàn năm sao?

Thập Tam không khỏi ngẩn ra nói:

- Nước Tần còn tồn tại không?

Mạc Ngôn liếc nhìn y một cái nói:

- Nước Tần từ sớm đã không còn nhưng người cũng đừng quá đau buồn. Mặc dù nước Tần không còn dù là bao nhiêu năm thì cũng hoàn thành đan thư, địa vị của nó là không thể thay thế được...

Hắn đọc sách sử, có trí nhớ rất cao, chỉ cần tìm tòi trong đầu một lần sau khi lục tìm tài liệu có liên quan đến Tần quốc hắn đã mơ hồ đoán ra.

Hắn nói cực kì ngắn gọn, nhưng điểm mấu chốt thì không sai một chữ.

Sau khi Thập Tam nghe xong liền lẩm bẩm nói:

- Tần Nhị thế đã tiêu vong rồi sao?

Trong lòng y rất buồn, cũng không hoàn toàn là vì Tần Quốc đã diệt vong. Y là tu sĩ, đối với thế tục đã không còn nhiều hứng thú, điều thực sự để trong lòng y mãi không biến mất chính là đã ngủ say ở chỗ quái quỷ này hơn 2000 năm... Nước đã mất rồi, y không để ý những cổ nhân đâu? Chỉ e bây giờ đã sớm biến thành nắm đất vàng.

Thập Tam có chút cảm xúc, Mạc Ngôn cũng không để ý đến y nữa hắn tiếp tục tìm kiếm.

Có nước cũng tốt, cổ nhân cũng vậy, đã sớm mất từ mấy ngàn năm nếu vì bộ xương này mà ưu phiền thì quả là đã ứng với câu cách ngôn lo lắng thay cổ nhân.

Mạc Ngôn không có thời gian đi tìm tri kỉ, thậm chí ngay cả Lương thạch giới cũng gác lại bên đầu, với hắn mà nói việc cấp bách bây giờ là phải tìm được Hắc miêu.

Lại nói tiếp, lúc Thập Tam nhắc tới Lương giới thạch Mạc Ngôn mới giật mình hiểu được, vì sao lại tiến vào trước Lương thạch giới. Đầu tiên là Lương giới thuộc hành thổ, tốt hơn cả Thế giới Bì Phương. Tiếp theo, nếu Lương giới thạch là thạch linh xuất hiện thì có thể tìm kiếm được không gian dị độ. Cái này đối với việc tìm kiếm Vân La đạo cung mà nói đồng nghĩa với việc có sự trợ giúp cực lớn.

Ngoài hai điểm này ra người trước trọng dụng với Mạc Ngôn, người sau có Hắc miêu trọng dụng.

Nhưng không biết tại sao, Mạc Ngôn lại tiềm ẩn một dự cảm, Lương giới thạch đối với hắn mà nói còn có một tác dụng quan trọng hơn.

Chỉ là loại cảm giác này lúc ẩn, lúc hiện, nó luôn hiện lên trong đầu rồi lóe lên như điện, cho nên không thể không coi trọng nó. Nhưng suy nghĩ cẩn thận thì lại thấy không có đầu mối gì.

- Thôi, dù có thể nào thì tập trung lực chú ý trước, tìm được mèo cũng bớt lo đi. Những chuyện khác đợi sau khi tìm được nó rồi suy nghĩ tiếp...

Chỗ Lương giới thạch thập phương này đối với người khác mà nói không thể nghi ngờ gì nữa nó là hiểm cảnh trong hiểm cảnh. Nhưng đối với Mạc Ngôn mà nói, ít nhất là cho tới bây giờ hắn cũng chưa thấy có áp lực gì...

Lúc này, trong lòng hắn đã có quyết định, nếu mười phút sau không tìm thấy Hắc miêu thì cũng không mền khách nữa, đến bạo lực phá bỏ và dời đi nơi khác. Hắn có bốn mạng hồn kiếm trong tay, chỉ cần hấp thu toàn bộ tính mộc của trận pháp làm mất đi sự cân bằng thì trận pháp này hoàn toàn tê liệt lộ ra điểm sơ hở sẽ là điều tất nhiên. Bản chất của trận pháp chính là cân bằng và tuần hoàn, khi nó lộ ra sơ hở thì phá trận pháp chỉ còn là vấn đề thời gian.

- Chúng ta đi về hướng bên kia đi...

Mạc Ngôn chỉ tay về phía giữa trường học để Thập Tam dò đường.

Thập Tam im lặng gật đầu thay đổi phương hướng đi về phía trước.

Vừa mới đi được hơn 10m, trên mặt đất bỗng có chấn động...

Loại chấn động này bắt đầu cũng không mạnh mẽ lắm chỉ hơi rung rung, nhưng hai giây sau sự dung động của mặt đất bắt đầu tăng lên, phẳng phất như có thiên quân vạn mã từ phương xa chạy đến.

Thập Tam và Mạc Ngôn cùng quay đầu nhìn về hướng Đông nam, mặt đất bị chấn động chính là truyền từ hướng này đến.

- ầm ầm...

Sự chấn động càng ngày càng tăng, một tiếng nổ cực mạnh truyền đến từ phía Đông nam.

Tiếp nổ rất mạnh làm đau cả màng nhĩ lỗ tai người nhưng không có lửa hoặc khói...

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, hai đường lông mày một lát sau đã dần nở ra.

Lúc này cùng với tiếng nổ mạnh kia, có yêu khí phóng lên cao từ phía đông.

Yêu khí này cực kì mạnh, hơn nữa còn dữ tợn, sau khi bay lên không gia bỗng nhiên đánh hướng về phía Mạc Ngôn.

Yêu khí ào ào chạy đến kèm theo cả sự hung ác và bá đạo.

Thập Tam đứng mũi chịu sào, y nhìn thấy yêu khí bay đến cuộn cuộn, hai điểm hốc mắt có vẻ rung động từ trong đáy lòng y vô cùng hoảng sợ!

Người trước mặt Mạc Ngôn tự xưng là cao nhân, thực tế y đúng là một cao nhân. Luận về tu vi, ít nhất là ở thời đại Mạt Pháp y cũng không kém những người được gọi là cao nhân.

Nhưng thực ra loại cao nhân này thực ra chỉ là tương đối chứ không phải là tuyệt đối.

Trước mắt yêu khí đang ào ào bay tới, cao nhân Thập Tam lập tức cảm thấy mình thực sự yếu ớt.

Loại yếu này là một loại của cảnh giới, cũng là trình tự áp chế một loại sinh vật.

Không thể kháng cự, cũng không thể ngăn cản.

Trong lòng Thập Tam dâng lên một sự hoảng sợ mà trước nay chưa từng có, vì thế y đã làm một hành động nằm ngoài sự dự đoán của mọi người.

- Đông...

Cả người Thập Tam run rẩy, trong một nửa giây toàn bộ khung xương đã tán đi tự mình nguy trang thành một bộ xương khô...

Mạc Ngôn không khỏi há mồm tròn mắt...

Chương 323: Trùng phùng

Thân là tu sĩ, Mạc Ngôn rất vừa lòng với bản thân. Tuy chưa nói tới là hài hòa nguyên vẹn nhưng ít ra cũng đạt tới cảnh giới chắc chắn. Cái gọi là lấy vật lỉ thì ít ra cũng phải đạt được đến cảnh giới vững chắc. Không được bi quan, sợ hãi. Nhưng lúc này, hẳn có thể cảm nhận được trước mặt cao nhân Thập Tam kia hẳn còn cảm thấy tâm trạng mình giống như mặt bị vỡ ra vậy...

Người này chính là cao nhân ư?

Hơn nữa, còn đến từ mấy ngàn năm trước, xưng là lão Tần.

Y ngهن hợng nhìn chăm chăm vào bộ xương khô trong góc phòng, trong lòng hiểu rõ là có vụn ngựa giày xéo...

- Coi như người đã mất hết sự tiết tháo của người Tần mất rồi...

Một lúc lâu sau Mạc Ngôn thở dài, dở khóc dở cười.

Nghe xong câu này, Thập Tam giả chết trong góc phòng, trọng lòng cảm thấy hổ thẹn...

Nếu là khi còn sống, vừa rồi khi lần khung xương giả chết kia hẳn đã không làm được

Thâm thù huyết hải, kẻ ác cười sống chết cũng không sợ, duy chỉ cầu niệm. Câu này cũng không phải là cường điệu, mà là nắm đó hẳn vẽ người rất chân thực. Nếu để cho y sống thêm một lần nữa. Y tự hỏi nếu lúc trước đã dám đem chọc thủng lỗ ông trời kia. Nhưng điều đáng tiếc chính là lúc này y chỉ là một linh hồn, hơn nữa vì ngủ quá lâu nên ý thức cũng sớm đã bị tê liệt. Hơn nữa khi cảm nhận được yêu khí bá đạo cũng như một sinh vật đang không chế mình vậy. Y càng phóng đại bản năng đã chết trong mình. Lúc này theo bản năng cả người và xương cốt đã chết rồi...

Nói tóm lại, phản ứng vừa rồi của y hoàn toàn là do bản năng, đợi khi ý thức đã ổn định thì ngược lại cũng muộn rồi.

Nhưng không an ủi chính là không an ủi, trò hề chính là trò hề, ngay cả khi trong lòng hẳn có chút uẩn khúc thì cũng không thể giải thích được.

Huống hồ đây cũng không phải là cơ hội để giải thích...

Vậy yêu khí ào ào bay đến cũng không phải là giả. Lúc này trong lòng y vô cùng xấu hổ cũng không dám đứng lên cùng kẻ vai chiến đấu với Mạc Ngôn...

Tuy nói rằng không có ổ trứng tồn tại nhưng nếu Mạc Ngôn chết đương nhiên là sẽ kèm theo tai ương nhưng không đánh vẫn không chạy sao? Hẳn thấy sau khi yêu khí đột kích, với cơ thể nhỏ bé của mình nhất định là không thể ngăn cản được. Một khi đã như vậy, thoát nhìn Tiểu Bạch Kiểm thông minh có lẽ cũng chỉ có thể chạy trốn bằng con đường này...

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Chỉ cần Mạc Ngôn tự chạy đi thì đó cũng coi như là một mệnh lệnh rồi.

Thập Tam suy bụng ta ra bụng người, y đoán chắc Mạc Ngôn sẽ xoay người chạy đi trong nháy mắt...

Nhưng nằm ngoài dự đoán của y, Mạc Ngôn không hề chạy trốn.

Chuyện này, không chỉ có Tiểu tử kia không chạy trốn mà ngược lại lão thần đó còn đứng ở khắp nơi rồi rãi chầm chọc mình một câu...

Tình hình này là gì vậy?

Trong lòng Thập Tam vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ. Y nghi ngờ nếu Mạc Ngôn có chuyện thì tai ương nhất định sẽ đến. Người này không chỉ thoải mái đối mặt với tai ương mà thậm chí còn liếc nhìn như chẳng có vấn đề gì?

Đang ngạc nhiên, yêu khí kia đã ào tới.

Lúc này Mạc Ngôn ung dung xoay người cười về phía yêu khí...

- Ha, xa xa đã cảm nhận được hơi thở của cô, coi như là đã tìm được cô rồi...

Yêu khí đầy trời bỗng tắt, một âm thanh trong trẻo được truyền đến.

Thập Tam giả chết, lúc này linh hồn đã đến cực hạn, không chỉ có ngăn cách nội lực mà còn chắn cả ngoại lực. Cho nên y cũng không thể nghe được âm thanh trong trẻo này...

Mạc Ngôn cười nói:

- Để cho cô làm tiếp ứng bên ngoài, cô lại cố tình chạy vào bên trong, chịu khổ cũng xứng đáng lắm.

Yêu khí tán đi, Hắc miêu xuất hiện rõ ràng trước mặt hắn.

Nó chậm rãi rơi từ trên không trung xuống, thở dốc, mắt nó có vẻ mệt mỏi nhưng cũng có vẻ ung dung thoải mái.

Bầu trời đầy yêu khí vừa rồi không phải đến từ trong trận pháp, mà là ngưng kết từ yêu quái này là đại yêu cảnh của Hắc miêu.

Yêu khí bùng bùng bộc phát, Mạc Ngôn đã cảm thấy hơi thở của Hắc miêu, cho nên lúc này khi thấy Hắc miêu hắn cũng không kinh ngạc một chút nào.

- Người này cũng chẳng có gì thú vị, tôi xông vào không phải là lo lắng cho anh sao?

Trên miệng Hắc miêu cũng không nhận thua, nói:

- Hơn nữa, dựa vào cái gì mà nhất định tôi phải nghe theo lời của anh?

Mạc Ngôn cười, cũng không phản bác, hắn có thể nhìn ra được lúc này Hắc miêu có vẻ là rất có tinh thần nhưng thực ra là đã rất mệt mỏi rồi.

- Mệt muốn chết rồi có phải không?

Mạc Ngôn cười hỏi.

Hắc miêu còn ra vẻ, che dấu sự mệt mỏi không cam chịu rụt rè trước mặt Mạc Ngôn nhưng sau khi nghe những câu này rốt cục cũng không nhịn được, đầu lưỡi màu hồng phun ra, hề hề nói:

- Mệt thành chó rồi...

Trận yêu khí vừa rồi giằng co vô cùng, cách xa mấy trăm mét đã làm cho cao nhân Thập Tam sợ tới mức giả chết nhưng thực tế đây chẳng qua cũng chỉ là sự bùng nổ khi vào bức đường cùng. Không chỉ không có cách kéo dài mà hơn nữa còn làm động đến trung tâm.

Chẳng qua là từ trước đến nay nó đều muốn mạnh mẽ, lại càng không thể để mất thể diện trước mặt Mạc Ngôn được. Sau khi nhìn thấy Mạc Ngôn vẫn muốn cứng rắn đấu khẩu với hắn.

Mạc Ngôn cười cười, đi qua rồi ngồi xổm xuống đưa tay vuốt lưng Hắc miêu nói:

- Ngươi đừng động đấy, để ta giúp ngươi chải chuốt một chút.

Hắc Miêu có phần hơi cứng nhắc nhưng lập tức thả lỏng, dả bộ nói:

- Nói chuyện đi...

Là một tu sĩ đích thực, hơi thở không giống với ma khí của cô gia. Nhìn thuộc tính của nó chỉ như một nhưng thực ra cũng rất tốt không chỉ có thể giết người mà còn có thể cứu người, hơn nữa phần lớn các sinh vật đều dùng được. Có thể gọi là chìa khóa vạn năng.

Hắc miêu tuy là yêu quái nhưng cũng không từ chối lòng tốt của Mạc Ngôn. Vừa rồi đã định dấu sự tổn thương đi nhưng nếu chậm trễ việc chải chuốt thì ít nhất cũng phải 2 năm mới khôi phục lại được năng lực. Tu sĩ đích thực của nhân loại thực khí rất thuần khiết chỉ cần hấp thu một chút cũng hơn cả đan dược từ mấy ngàn năm trước.

Đương nhiên, tuy Hắc miêu là yêu nhưng tu cũng là huyền môn chính tông, loại thiên môn tà đạo học cấp tốc này cũng là khinh thường.

Nó uể oải nằm ở đó, thích chí hưởng thụ sự chải chuốt của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Dọc đường cô gặp phải cái gì? Sao lại mệt muốn chết vậy?

Hắc miêu thở dài nói:

- Đừng nói nữa...

Nó thở dài nói về chuyện sau khi vào trận pháp của Thập Phương.

Sau khi Mạc Ngôn nghe xong nói:

- Cô cũng gặp ảo ảnh sao?

Sau khi Hắc miêu kể về chuyện sau khi bước vào tàn tháp một cách mạch lạc.

Đầu tiên là nó gặp phải các cuộc tấn công, sau đó là bị ánh mắt quỷ dị dụ dỗ, cũng may là nó tỉnh táo. Trên đường tương kế tự kế, cuối cùng là bình yên vô sự đến đây.

Mà những cái này không phải là những khó khăn mà thực ra là lâm cào cảnh hỗn loạn,

Nó gặp được những cảnh giống y như Mạc Ngôn, ngoài nội dung ra thì bản chất hoàn toàn giống nhau.

Chẳng qua thần hồn của nó không phải là tu sĩ, tuy linh thức mạnh nhưng cũng không có cách gì loại bỏ ảo ảnh như của Mạc Ngôn. Nó chỉ có thể dựa vào sức mạnh của tu vi để phá trận. Nhưng sức lực cũng có hạn, e rằng nó ngưng kết yêu đan, yêu nguyên đến cuối cùng cũng bị kiệt sức.

Dọc đường, Hắc Miêu cũng không biết là đã phá bao nhiêu ảo ảnh. Nhất là cái chiến trường cổ có liên quan đến ảo ảnh. Đối mặt với cái vô cùng vô tận kia, bọn chúng truy sát không chịu dứt, bắt buộc nó phải vận dụng được yêu đan

Lúc đó nó cực kì oai phong thực ra cũng là suy yếu đến cực điểm rồi.

Cũng may là sau khi xông nó liền cảm thấy hơi thở của Mạc Ngôn.

- Đúng là nguy hiểm thật, suýt nữa thì lật thuyền trong cồng ngầm...

Hắc miêu tức giận nói:

- Không biết là ai bố trí cái trận pháp quỷ quái này, nhan hiểm thiếu đạo đức quá đi.

Mạc Ngôn không khỏi bật cười nói:

- Cô thực sự không biết ai đã bố trí trận pháp này sao?

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- đương nhiên là không biết... Nhưng nghe anh nói thì có vẻ như tôi có biết?

Chương 324: Thực ra ta là người tốt.

Mạc Ngôn nói:

- Tòa trận pháp này tên là Lương giới thập phương trận, chưa nghe nói sao?

Hắc miêu lắc đầu nói:

- Lương giới thạch thì tôi biết, chúng ta không phải vì cái này mà đến sao? Về phần Lương giới thập phương trận, tôi chưa nghe nói nó có quan hệ với Lương giới thạch?

Mạc Ngôn cười nói:

- Lương giới thạch chính là mắt của trận pháp Lương giới thập phương, nó còn quý hơn so với tướng tượng của tôi...

Hắn nói đến chỗ quý báu nhất của Lương giới thạch, nhất là nói đến Lương giới thạch có thể thông đến không gian dị độ. Hai mắt Hắc miêu liền sáng lên như tuyết cứ như là đã thấy được đường về nhà rồi vậy...

- Mạc Ngôn, nghe ý trong lời nói của anh thì hình như đã biết người bày trận pháp, nói mau, rốt cục là ai?

Hắc miêu hỏi.

- Nói đến người bày trận pháp này... Sơn Nguyệt, trận pháp này cách Vân La đạo cung rất gần, chẳng lẽ cô không có nghi ngờ gì sao?

Mạc Ngôn cười hỏi.

Đầu tiên Hắc miêu ngăn người ra, sau đó nó lập tức phản ứng, hai con mắt đảo quanh nói:

- Anh nói là... chỗ này có bút tích của trận pháp Lương giới thập phương.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đã thu thập manh mối chính là như vậy.

Dừng lại một hần nó lại nói:

- Tôi thấy có chút kì lạ, địa vị của cô cũng không kém với đệ tử chân truyền trong Vân La đạo cung, sao lại không biết việc này nhỉ?

Hắc miêu cúi đầu có vẻ xấu hổ, nó thấp giọng nói:

- Đương nhiên là địa vị của tôi không thấp nhưng vì từ nhỏ đã quá bướng bỉnh. Năm lên 6 tuổi đã bị cấm đủ điều trong Vân La đạo cung đến lúc thành niên cũng không được ra khỏi đạo cung. Lúc tôi còn nhỏ, nghĩ là cả ngày chỉ có ăn chơi, ngay cả việc tu hành cũng không để tâm đến. Đừng nói là chuyện bên ngoài đạo cung mà ngay cả chuyện bên trong đạo cung tôi cũng không để ý tới. Mặc dù có tò mò hỏi mấy câu nhưng người lớn lấy cớ tôi còn nhỏ không chịu nói cho tôi nghe...

Nói đến, nó có chút buồn bã:

- Trước đây tôi đồng ý dụng tâm thì bây giờ cũng không đến nỗi là không tìm thấy đường về nhà...

Trong lòng Hắc miêu có chút kì lạ, Mạc Ngôn nhẹ nhàng vỗ nhẹ an ủi mấy câu.

- Tôi không sao...

Dù sao thì Hắc miêu cũng không phải là người thường, nó hỏi:

- Sao người này biết đường mà đến đây nhỉ? Nhìn bộ dạng của anh hình như là thoải mái hơn tôi rất nhiều.

Lúc này Mạc Ngôn mới định thần lại, không mấy may có vẻ gì là hỗn loạn. Lấy lại tinh thần Hắc miêu có chút không phục. Năng lực của mình đúng là có hơn người này nhưng cũng không đến mức thoải mái như thế chứ? Đến mồ hôi cũng không ra một hạt, thực sự là làm cho người ta tức chết đi được...

Mạc Ngôn cười nói:

- Đừng quên tôi là tu sĩ nhưng lại có vũ khí lợi hại trong tay.

Hắc miêu nói:

- Vũ khí lợi hại? Là chuôi bốn mạng hồn kiếm của người sao?

Mạc Ngôn gật đầu đem những chuyện mà mình gặp được nói lại một lần nhưng không đợi hần nói xong, Hắc Miêu chợt nhảy vào:

- Thì ra là những cây cọc đã giữ người lại, chẳng trách tôi lại mơ hồ cảm thấy tức khí của anh trong trận pháp này...

Dừng lại một chút, nó lại tức giận nói:

- Chặt cây cũng không chặt cho sạch sẽ một chút, anh có biết những cây cọc đó cũng khiến tôi thê thảm không hả?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cô cũng thấy tôi lạ à? Nếu như không chém gần hết những cây cỏ thụ ấy thì cô sẽ còn thảm hại hơn nhiều.

Đương nhiên là Hắc miêu hiểu được đạo lý này, chỉ là khi ở cùng chỗ với Mạc Ngôn nó không nhịn được muốn đấu khẩu với hắn vài câu. Nhất là bây giờ, vừa mới thoát được khỏi cảnh nguy hiểm, dù là tâm lý hay sinh lý thì đều cần phải được ổn định một chút. Mà đấu võ mồm thì dường như là lựa chọn không tồi cho liệu pháp tâm lý.

- Người này ... trên đường còn thoải mái hơn mình không ít đâu...

Sau khi Hắc miêu hít một tiếng liền hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì, lại xông vào trận sao?

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Đây là điều đương nhiên, đã vào được rồi, vậy nhập Bảo Sơn không phải là một đạo lý sao? Cô đừng có nói với tôi là không có hứng thú với Lương giới thạch đấy nhé.

Hắc miêu bĩu nói:

- Đương nhiên là tôi có hứng thú, không phải anh đồng ý tặng cho tôi rồi sao?

Lúc này bộ lông của Hắc miêu được Mạc Ngôn chải chuốt cũng đã khá hơn nhiều, nó đứng lên hỏi:

- Tiếp tục xông vào trận thì nhất định phải chú ý đến con Mất Cầu kia, vật đó quả thực là rất quý dị. Nếu tôi đoán không sai thì đó chính là trận linh.

Mạc Ngôn chú ý thấy Hắc miêu nói đến trận linh chứ không phải là thạch linh, hắn nói:

- Vì sao lại không phải là thạch linh?

Hắc miêu nói:

- Lương giới thạch là linh vật thiên địa, sau khi sinh ra linh thức có lẽ là hung bạo thậm chí là tàn ác nhưng tuyệt đối không ác như vậy...

Sự giải thích của nó rất đơn giản, Mạc Ngôn nghe rất rõ.

Đã là linh vật đều là những bản thể quan trọng trong thiên địa, linh thức là quan trọng nhất. Còn việc quan trọng nhất là nó đại diện cho sự tà ác, cũng khiến cho người ta thấy tao nhã và có tinh thần hơn. Còn Hắc miêu gặp phải ánh mắt quý dị kia và hỗn loạn, hơn nữa Ngũ hành lộn xộn càng giống như là một tụ hợp của những sự rối loạn vậy.

Nhìn tình hình trước mắt, con mắt kia hơn nửa là trận pháp vận hành dựa vào linh thể.

- Tôi sẽ chú ý đến con mắt kia nhưng bây giờ tôi thấy, hình như nó đang trốn tránh tôi...

Mạc Ngôn nói.

Lời này của hắn đều không phải là những cảm giác tốt đẹp của mình mà là căn cứ vào đủ loại dấu hiệu mà đến.

Hắc miêu gật đầu nói:

- Anh nói không sai, đúng là nó đang trốn tránh anh ... Bồn mọng hồn kiêu của anh cũng gần giống với hơi thở của cây nơi này. Nó cũng không dám ra ngoài, hẳn là sợ anh. Nếu không thì từ lúc anh chém hết rừng cây kia nó đã liều mạng nhảy đến chỗ anh rồi. Đối với trận pháp mà nói, cân bằng Ngũ hành là điều quan trọng, nếu đúng là trận linh thì không thể ngồi im được.

Dừng lại một chút, nó nhìn xung quanh nói:

- Anh có cảm thấy cảnh sắc nơi này có thay đổi không?

Lúc này, môi trường cũng giống như thường ngày, không có gì thay đổi. Nhưng nếu quan dõi và quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện, dù là hoa cỏ, cây cối hay là các loại công trình cũng đều mất đi chút linh động, nó càng ngày càng trở lên cứng nhắc, không linh hoạt.

Sau khi Mạc Ngôn mở tâm nhãn ra một lúc liền nói:

- Thuộc tính của cây bị mất đi nhiều rồi. Trận pháp này đang bỏ đi tường đông, bổ sung tường tây. Ngũ hành thủy sinh mộc, ta muốn là không đoán sai, nước của Trường Hồ đang giảm xuống không ít.

Mắt Hắc miêu bỗng nhiên sáng lên, nói:

- Nếu nói như vậy thì chúng ta không có đầu mối trong đảo. Sau khi dùng bốn mạng hồn kiếm của người trực phá những cây đó, chưa biết chừng trận pháp sẽ tự sụp đổ mất!

Mạc Ngôn lắc đầu nói:

- Cách này không thể thực hiện được.

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Mạc Ngôn giải thích:

- Có ba nguyên nhân, thứ nhất hứng thú bốn mạng hồn kiếm của tôi tuy là lớn nhưng cũng phải cần nghỉ ngơi và tiêu hóa. Ít nhất nội trong 3 tiếng nó cũng không có cách nào tiếp tục cắn nuốt những cái cây kia được nữa. Thứ hai, tôi e rằng một khi trận pháp này hỏng sẽ có khả năng ảnh hưởng đến mắt trận, mục tiêu cuối cùng chính là chúng ta và Lương giới thạch. Cuối cùng ta vẫn không muốn chúng ta bị biến thành một đồng bột vụn. Cuối cùng điều tôi lo lắng nhất chính là...

Hắn vươn tay, cảm nhận được không khí trên không trung đã có chút ngưng trệ, hắn nói tiếp:

- Sơn Nguyệt, cô đừng quên, tòa trận pháp này còn có ở thế giới hiện thực ở giữa, nếu không gian bên trong bị hỏng thì bản thân trận pháp này cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Đến lúc đó, ai dám khẳng định mấy vạn học sinh của Đại học ANH sẽ không bị thương tổn? Thậm chí là cả chết nữa?

Hắc miêu trừng mắt nhìn nói:

- Tôi vẫn luôn nghĩ là anh lạnh lùng, thậm chí là người có máu lạnh... Anh thực sự cũng biết để ý đến sinh mạng của người thường hay sao?

396. Chương 325: Cổ Hòe (1)

Mạc Ngôn không khỏi cười nói:

- Nếu ta thực sự có máu lạnh như vậy thì người còn giữ được cái mạng nhỏ này mà chạy đến chỗ ta ăn uống hay sao?

Hắc miêu nhớ đến lúc trước bị Mạc Ngôn truy vấn cho chặt vật, trong lòng nó có chút căm giận, nó bĩu môi nói:

- Ai mà biết được có phải người lợi dụng ta để tìm Vân La đạo cung hay không? Con người thực tham lam, tu sĩ lại càng tham lam

Mạc Ngôn cười nói:

- Nói thật với người, ta không muốn hơn một vạn học sinh của A Đại chịu phải kiếp nạn này, đương nhiên là có sự thành tâm bên trong. Nhưng ích kỉ vẫn nhiều hơn. Sơn Nguyệt, người đừng quên đối với tu sĩ chúng ta mà nói, trên đời này có nhân quả, nghiệp báo. Ngoài thế giới gọi là nhân quả và nghiệp báo có lẽ cũng không có cách nào áp đặt lên chúng ta. Nhưng trong nội tâm, trong thế giới tâm kiếp và tâm ma sớm muộn gì cũng phải đối mặt... Nếu bản tính ta sùng ác, chưa là gì nhưng đáng tiếc chính là gượng ép thì cũng coi như ta là người xấu. Tùy tay giết người không nói chơi, nhưng nếu là một lúc mấy vạn người ta tự hỏi cái này không phải là lương tâm?

Hắc miêu nói:

- Ta hiểu, ta hiểu. Người không cần phải giải thích nhiều như vậy, thực một câu cũng có thể nói rõ, người sợ sau này sẽ phải trải qua tâm kiếp hỏa nghiệp...

Mạc Ngôn cười chữa lại nói:

- Đúng là một câu có thể giải thích nhưng không cần người nói câu này.

Hắc miêu ngạc nhiên nói:

- Vậy thì là câu nào?

Mạc Ngôn cười nói:

- Những lời này phải là thực ra ta là người tốt...

Da mặt người này cũng dày quá đi... Hắc miêu coi thường hực sự là không còn lời nào để nói.

- Được rồi, nếu người không chịu phá hỏng sự cân bằng của trận pháp, như vậy tiếp theo chúng ta cần tìm chỗ đầu mối của trận pháp...

Hắc miêu nhìn xung quanh, ý của nó là tìm đầu mối để thông được trận pháp.

Lúc này nó đã hoàn toàn khôi phục, thực sự linh thức cũng có phần dư thừa, hơn nữa làm hậu thuẫn cho Mạc Ngôn thì không để ý sự hao tổn mà phải tham dò rất xa về linh thức...

- Hai... ai...

Bỗng nhiên nó thở nhẹ một tiếng.

Sau khi linh thức mở ra, ngoài xa không phát hiện ra manh mối gì, ngược lại bên người còn cất dấu một chỗ kì lạ!

Chỗ bồn hoa âm u trong góc phòng, một bộ xương khô khiến cho Hắc miêu phải chú ý...

Thực tế, nó đã sớm nhìn thấy bộ xương khô này rơi rụng đầy xương cốt nhưng nó quan sát thấy ảo ảnh trên đường, mỗi một ảo ảnh đều nhìn thấy một bộ xương thi hài khô quắt, cho nên nó cũng không để ý đến bộ xương khô quắt này. Nhưng lúc này nó chợt phát hiện ra bộ xương khô bình thường này lại cất giấu một trí tuệ dậy sóng...

- A, dám trốn ở trong này nghe nén, đúng là không biết sống chết gì!

Hắc miêu bị những ảo ảnh giày vò, đối với những sinh vật bất tử trong ảo ảnh nó tức giận đến thấu xương, lúc này nó lại vui mừng khác lạ. Nó đột nhiên nhảy dựng lên, nhảy vọt ra chụp lấy bộ xương khô trong đầu...

Lúc nó nhìn, cái bộ xương khô này nhất định là Mạc Ngôn đã loại trừ ảo ảnh ra khỏi mắt lưới. Sau khi chụp hụt, không những được hết giận mà sau đó còn có thể được cười nhạo Mạc Ngôn... Thật đáng tiếc, người vẫn là một tu sĩ, dấu ở dưới mí mắt tàn hồn cũng không phát hiện ra. Thực sự là khiến cho bà cô ta đây thất vọng cả trăm lần!

Thực ra, vừa rồi nếu nó kiên nhẫn một chút để cho Mạc Ngôn nói hết chuyện hắn đã trải qua trên đường thì Ô Long cũng không xuất hiện!

Hắc miêu nhất định phải đánh tan tành bộ xương khô kia. Sau khi Mạc Ngôn phát hiện ra ý đồ của nó liền lập tức ngăn cản...

Dù có thể nào thì Thập Tam cũng là phục vụ của hắn nhưng có chút việc chưa hỏi rõ ràng được. Nếu cứ như vậy mà bị Hắc miêu đánh cho tan tành thành xương khô thì quả là có chút đáng tiếc.

- Sơn Nguyệt, đợi đã...

Mạc Ngôn ngăn cản.

Hắc miêu phát cáu, có 9 con trâu kéo cũng không quay lại. Trên không trung nó cau cái mũi bướng bỉnh, coi như mình chưa nghe thấy gì, tiếp tục đánh về phía bộ xương khô.

Lúc này Thập Tam mới khôi phục lại cảm giác đối với Thế giới bên ngoài.

Tình toán xong thời gian, y cảm thấy lúc này phải tránh xa Mạc Ngôn. Hơn nữa mình cũng cần phải được yên ổn. Nói rõ với Mạc Ngôn không có nguy hiểm đến tính mạng. Một khi đã như vậy thì cũng không cần phải tiếp tục giả chết nữa.

Kếp tiếp là tìm một chỗ an toàn hoặc là tìm Mạc Ngôn cũng là một lựa chọn không tồi.

Vì thế y từ từ xòe ra, bắt đầu thu tập tin tức từ bên ngoài...

Nhưng mà thế giới bên ngoài thay đổi không như y suy nghĩ. Linh hồn vừa mới giãn ra y đã cảm ứng ngay được sát khí lạnh đến thấu xương đang ào ào về phía mình.

Điểm chết người chính là sát khí này ẩn chứa trong một hơi thở vô cùng quen thuộc, đúng là cái yêu khí ngút trời vừa rồi đã dọa y.

Thập Tam liền cảm thấy hỗn loạn, suýt nữa thì sụp đổ.

Cũng may y là người từng trải, ngưng tụ sự sợ hãi lại sau đó lấy hồn ngự vật, tăng cường các bộ xương khô từ mười hướng đến...

- A, người còn dám chạy sao?

Hứng thú của Hắc miêu tăng lên rất nhiều, nó bay vèo vèo trước mặt Thập Tam, sau đó lại xù lông, giờ móng vuốt đề lên đầu bộ xương khô. Hai con mắt to của nó nhìn tân vào trong hốc mắt của Thập Tam, vui mừng nói:

- Mạc Ngôn, mau tới nhìn đi, thứ này rất thú vị.

Thập Tam khóc không ra nước mắt, tưởng là khi sống mình còn uy phong biết bao vậy mà lúc chết lại biến thành đồ thú vị trong miệng người khác, thật đúng là không thể chịu được!

Lúc này đây, thậm chí là y nghĩ, rõ ràng là có thể bị chết trước mặt Hắc miêu này...

Nhưng xuất phát từ sâu trong ý thức bản năng, suy nghĩ như vậy chỉ như ngọn nến trước gió. Ngay sau đó, nó có khao khát chiếm thế thượng phong. Nhưng lúc này y cũng không phải là không lo lắng. Sau cảm nhận được tình hình xung quanh, y liền hoa mắt con miêu yêu này đúng là người người bạn mà Mạc Ngôn nhắc đến.

- Con mèo này rất lợi hại, hẳn là đại yêu chi cảnh. Nhưng mình không chế Mạc Ngôn, tất cả mọi người đều là người một nhà, hẳn là nó cũng không hạ độc thủ với mình.

Trong lòng Thập Tam suy nghĩ như vậy, y hoàn toàn quên mất sự tự ti vừa rồi, nằm giả chết.

Hắc miêu cầm bộ xương tung lên tung xuống có vẻ rất vui mừng.

Mạc Ngôn thấy thế nhưng cũng không vội giải thích gì, hẳn chỉ đứng bàng quan ở một bên cười tủm tỉm.

- Đầu của bộ xương này rất rắn chắc, để ta đập xem sao....

Hắc miêu chơi đùa trong chốc lát rồi cục cũng chuẩn bị hạ độc thủ.

Thập Tam nghe thấy vậy liền vội vàng:

- Mạc tiên sinh, cứu mạng mẫu gia.

Hắc miêu chợt nghe thấy tiếng người không khỏi hoảng sợ, nó lại càng thích thú nói:

- Thứ này còn biết nói nữa cơ đấy, đúng là càng ngày càng thú vị rồi!

Nói xong, nó như chợt nhớ tới cái gì rồi nhìn về phía Mạc Ngôn nghi ngờ:

- Vừa rồi nó gọi người là Mạc tiên sinh, các người quen nhau sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Cứ coi như quen nhau đi, đang chuẩn bị nói cho người nghe thì người cắt ngang.

Nói xong, hẳn liền kể về lai lịch của Thập Tam cho Hắc miêu nghe.

Hắc miêu nghe xong liền quay đầu về phía Thập Tam bữu mô nói:

Trong lòng Thập Tam xấu hổ liền im lặng không nói gì.

May mà lúc này cũng không còn máu thịt nữa nếu không nhất định nét mặt già nua của y đã bùng đỏ lên rồi.

Hắc miêu thấy Mạc Ngôn cười im lặng không nói câu gì, liền xoay người nói:

- Mạc Ngôn, loại này một nửa chữ tín nghĩa cũng không có, hay là giải quyết đi.

Mạc Ngôn vẫn như trước không nói câu nào chỉ cười cười.

Hắc miêu thấy thế, nâng móng vuốt lên làm bộ định chụp...

Thập Tam khó khăn lắm mới nhìn lại được ánh mặt trời, sao lại chịu biến mất như vậy chứ? Y liền nói:

- Xin vị tiền bối giờ cao đánh khẽ, miễn gia... À không, tại hạ trong lòng đã có hồi ý, nếu là tại

Vì cầu mạng sống, lúc này ngay cả da mặt y cũng không cần nữa, liền gọi Hắc miêu là tiền bối. Nhưng vốn dĩ là y không có da mặt, hơn nữa luận về tuổi tác thì đúng Hắc miêu là tiền bối của y thật.

397. Chương 326: Cổ Hòe (2)

Hắc miêu cũng cả giận, nói:

- Người là ai, một tán tu nhỏ cũng không dám gọi ta là tiền bối? Nghe Mạc Ngôn nói, người cũng là tu sĩ từ mấy ngàn năm về trước, người đã quên quy tắc đó rồi sao?

Thập Tam nghe thấy vậy trong lòng cũng ngạc nhiên. Nghe khẩu khí của Hắc miêu này hình như còn sống lâu hơn mình, chẳng lẽ nó cũng đến từ mấy ngàn năm trước hay sao? Hơn nữa lại còn là huyền môn chính tông.

Trong lòng y đâm nghi hoặc, ngoài miệng cũng không dám thờ ơ lập tức cung kính gọi một tiếng đại nhân.

Lúc này Hắc miêu mới hài lòng gật đầu nói:

- Cái này vẫn còn chưa mất đi nhiều lắm...

Mạc Ngôn đứng ở bên cạnh cũng thấy ngạc nhiên nói:

- Nói vậy là có ý gì?

Hắc miêu đắc ý nói:

- Y là tán tu, thấy tôi đây là huyền môn chính thống thì đương nhiên phải gọi tôi là đại nhân rồi. Ở thời đại của bọn tôi, huyền môn và quan phủ có cùng một hệ thống và những quy tắc chặt chẽ không chấp nhận dù chỉ là một chút sai lầm và mạo phạm.

Mạc Ngôn cười hỏi:

- Nếu các cô đã là tán tu hoặc huyền môn chính thống như vậy thì phải xưng hô với nhau như thế nào?

Hắc miêu nói:

- Cái này nhìn về tu vi, bàn về thứ bậc tu vi hoặc là tiền bối hoặc là hậu bối. Nếu tu vi của mọi người giống nhau thì gọi là huynh đệ, xa hơn một chút thì gọi là bạn bè...

Đến đây Mạc Ngôn không khỏi hứng thú cười hỏi:

- Vậy chúng ta nên xưng hô thế nào? Tuy cảnh giới của cô cao hơn của tôi nhưng lại không đánh lại tôi. Cô lại ăn nhờ ở đậu ở nhà tôi vậy chúng ta nên xưng hô thế nào đây?

Hắc Miêu lật mặt khinh thường không thèm để ý đến Mạc Ngôn.

Thập Tam ở gần nghe trộm được trái lại trong lòng lại thấy vô cùng kinh hãi.

Ban đầu y rất khinh thường Mạc Ngôn, cho rằng người này chỉ mới có được chút việc cón con. Tuy là lúc này phải giúp việc cho hắn nhưng chỉ là muốn dõc lòng tu hành, sớm hay muộn mình cũng thành chủ nhân. Nhưng vừa rồi khi nghe thấy Mạc Ngôn tự xưng còn đánh được cả Hắc miêu mà Hắc miêu không hề có ý phản bác lại trong lòng y liền lạnh đi...

- Hãy nhớ kĩ, sau này phải gọi ta là Sơn Nguyệt đại nhân.

Mười phút sau, Hắc miêu ngẩng đầu uốn ngực nói với bộ xương khô trắng trước mặt.

Bộ xương này đương nhiên là muốn hợp đầy tán cốt, liên cung kính nói:

- Tuân lệnh Sơn Nguyệt đại nhân.

Mạc Ngôn không nhin được cười nói:

- Hai người muốn diễn kịch hay sao vậy? Một bộ xương khô gọi một con mèo là đại nhân, bị người ta nhìn thấy thì sẽ bị kéo cắt ra từng miếng một đấy...

Thập Tam không hiểu cái gì gọi là cắt miếng, Hắc Miêu hiểu liền bĩu môi nói:

- Khi có người đương nhiên là sẽ không như vậy, anh tưởng tôi ngốc chắc? Hơn nữa, y như chết vậy đếm lúc đó không thiếu người buông tha bộ xương này đâu... Mạc Ngôn, anh có mang theo ngọc khí không? Nếu có, thì cho Thập Tam tạm thời tá túc bên trong đi.

Mạc Ngôn nói:

- Bùa hộ mệnh lần trước còn có một, chất lượng lại không được tốt lắm nhưng dùng để ẩn thân thì chắc không có vấn đề gì.

Dừng lại một chút, hắn lại nói:

- Sơn Nguyệt, cô thực sự muốn mang y ra ngoài hay sao?

Hắc miêu nói:

- Anh không biết là Bích Hào còn thiếu một hộ viện sao?

Nó nói đến Bích Hào luôn rất vui mừng.

Mạc Ngôn cười lắc đầu nói:

- Tùy cô ...

Dừng lại một chút, hắn lại nhìn về phía Thập Tam nói:

- À, còn có một việc ta chưa hỏi người...

Thập Tam cung kính nói:

- Xin đại nhân cứ hỏi.

Mạc Ngôn rất không khoái cách xưng hô đại nhân nhưng hắn cũng không quá so đo nói:

- Ta hỏi người, lần đầu tên người vào tòa trận pháp này cảnh sắc xung quanh có dạng gì?

Thập Tam trầm ngâm một hồi rồi đáp:

- Lần đầu tiên vào trận pháp này, cảnh sắc hiu quạnh vừa không có người ở cũng không có chim chóc.

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Nếu ta đoán không sai, lần đầu tiên người nhìn thấy cảnh sắc và pháp trận này là giống nhau như đúc?

Thập Tam gật đầu nói:

- Đúng là như thế.

Dừng lại một chút, nó lại nói:

- Ngoài ra, sau khi vào trận pháp tôi còn mơ hồ tỉnh lại hai lần. Mỗi lần tỉnh lại đều phát hiện cảnh sắc xung quanh không hề có một thay đổi dù chỉ là nhỏ. Lần đầu tiên tỉnh lại là một mảnh hồ, lần thứ hai tỉnh lại sự hoang dã đã không thấy nữa, lần tỉnh lại ở lớn nhất của trang viên cảnh sắc xung quanh lại như nhau...

Đợi y nói xong, Mạc Ngôn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cảnh sắc trong trận pháp biến thiên theo thế giới bên ngoài, điểm đó ta sớm đã đoán được... Thập Tam, người hãy nhìn kĩ, cảnh sắc bây giờ với cảnh sắc lần đầu tiên người nhìn thấy có chỗ nào giống nhau không?

Thập Tam gật đầu sau đó nhìn xung quanh.

Một lát sau, y nhìn ra xe ngựa nhiên nói:

- Đại nhân, cảnh sắc bên kia đúng là không thay đổi gì, lúc đầu tôi đến đã nhìn thấy rồi.

Mạc Ngôn nghe thấy vậy mắt sáng lên, nhìn về phía ánh mắt của Thập Tam nhìn lại.

Hắc miêu cũng có chút hưng phấn, nó thông minh nên đã sớm đoán ra mục đích của Mạc Ngôn khi hỏi như vậy.

Đã là trận pháp, thì dù có thiên biến vạn hóa như thế nào đi nữa thì có một chỗ mãi mãi cũng không thay đổi đó là đầu mối mất trận!

Cụ thể trước mắt ở Lương giới thập phương trận, dù nó có thay đổi, dao động như thế nào thì chỗ này trăm phần trăm cũng là trung tâm của trận pháp...

Hắc miêu bỗng nhảy lên đầu Thập Tam nói:

- Nói mau, nói mau là chỗ nào?

Thập Tam giơ một ngón tay nói:

- Đại nhân là bên kia.

Y chỉ về hướng tây của vườn trường, chính là chỗ có mặt trời chiếu rọi xuống.

Bên đó có cây cối xanh tốt, phóng tầm mắt nhìn lại là một mảnh màu xanh biếc. Trong đó có mấy cây cổ thụ cao lớn, cành lá xum xuê.

Mạc Ngôn không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn.

Hắc miêu nói:

- Thập Tam, đừng chỉ nữa, mau nói đi rốt cục là chỗ nào?

Thập Tam định trả lời thì Mạc Ngôn lại nói:

- Nếu ta đoán không sai thì là gốc cây Cổ Hòe kia?

Trong lòng Thập Tam có vẻ hơi kinh ngạc, không biết sao Mạc Ngôn lại đoán trúng được nhưng y cũng không dám chậm trễ nói:

- Đúng vậy, tôi nói là đến cảnh sắc chỗ đó, là cây hòe thứ tư, cũng là cây hòe lớn nhất... Lúc mới vào trận pháp này, vì tán cây quá lớn, hơn nữa là một gốc cây độc cho nên ấn tượng của tôi rất sâu sắc.

- Ha, ta hiểu rồi!

Hắc miêu nhìn về phía cây hòe đại thụ, mắt sáng lên vui mừng nói:

- Cái gọi là mộc khắc thổ, Lương giới thạch khắc thổ, hơn nữa linh tính rất mạnh. Muốn đến nó làm ổn định mất trận thì nhất định phải lấy mộc trấn áp... Cây Cổ Hòe thụ kia tồn tại không chỉ có tức khí nồng đậm hơn nữa còn có khí âm, thích hợp để tắm bổ linh thể. Quá đẹp! Lấy Cổ Hòe này làm đầu mối thực sự là quá thích hợp!

Trong lời nói, nó đã sớm nhận định ra chỗ đó chính là trung tâm của Lương giới thập phương trận.

- Nhanh, nhanh đi về phía kia.

Hắc miêu ngồi xổm trên đầu Thập Tam, dùng móng vuốt không ngừng thúc giục.

Mạc Ngôn ngăn cản nói lại nhĩ về phía Cổ Hồ xa xa hơi nheo mắt nói:

- Chỗ đó là trung tâm thì không sai nhưng chỉ e là cũng không có cái gì tốt... Sơn Nguyệt vẫn là quy tắc cũ, cô ở đây làm tiếp ứng cho tôi, không cần vội vã qua đó.

Hắc miêu trừng mắt nói:

- Anh muốn qua đó một mình? Đây, đây, anh có ý gì vậy? Chẳng lẽ là chê tôi phiền toái hay sao?

Hắc miêu biết mình trong mắt người thường là không thể giải thích được, nhưng trong mắt Mạc Ngôn đôi khi nó đúng là một phiền toái.

Nhất là vừa rồi lộ vẻ bối rối kia lại càng làm cho nó có chút nhạy cảm.

Mạc Ngôn lúc nào cũng có cách để đối phó với Hắc miêu, hắc cười nói:

- Ta đâu có chê ngươi phiền toái, chỉ đơn giản là yêu cầu có một người làm tiếp ứng thôi... Nếu không thì ta ở trong này làm tiếp ứng, ngươi đi ra đó đi? Tòa trận pháp này dù gì cũng là tài sản của Vân La đạo cung, sau khi vào khu trung tâm chưa biết chừng sẽ nhận ra người đấy...

Hắc miêu liền bị lay động.

Bây giờ tuy tòa trận pháp này là bút tích của Vân La đạo cung nhưng nó cũng đã tự vận hành mấy ngàn năm. Nếu sớm giải quyết xong nói cách khác e rằng những vị tiền bối về đến đây trong một thời gian ngắn cũng không thể thu phục được tòa trận pháp này, huống hồ là Hắc miêu?

398. Chương 327: Trốn?

- Được rồi, được rồi, tôi ở đây được chưa?

Hắc miêu bĩu môi một cái rồi cuộc thì cũng đồng ý làm tiếp ứng. Tuy tính khí của nó có hơi nháo một chút nhưng cũng không có nghĩa là không hiểu chuyện. Lời nói vừa rồi càng có chút không phục.

Thập Tam ở gần đó trong lòng cũng lấy làm kinh hãi.

Y biết tu vi của Hắc miêu trên mình, hơn nữa lại còn có một lão yêu sống mấy ngàn năm, bởi vậy mà tiếng đại nhân kia y gọi là tâm phục khẩu phục. Nhưng y thật không ngờ, Hắc miêu tất nhiên là đệ tử của Vân La đạo cung sao lúc này lại khiếp sợ đến vậy...

Trong mắt Mạc Ngôn, Vân La đạo cung chính là một danh từ trong lịch sử. Hơn nữa lại còn là một danh từ mà đại đa số người đã quên rồi, bởi vậy hẳn cũng thiếu đi sự tôn trọng. Hơn nữa, hẳn là người truyền thừa của tả đạo, bản về chiến hách và vinh quang càng nói đến Vân La đạo cung thì càng không có lý do gì để đi sùng kính Đạo Nho chính thống.

Nhưng đối với Thập Tam, Vân La này là một nơi tu luyện lớn trong truyền thuyết, không những không thể có chút bất kính mà sâu trong nội tâm đã tôn sùng đến cực điểm.... Giống như những sinh viên tốt nghiệp của Đại học Tam Lưu vậy, dù có thể nào cũng không thể khinh thường được. Nhưng nếu như thực sự gặp được Phật, trong lòng những học sinh kia hẳn là rất ghen tỵ hoặc nhẹ hoặc nặng.

Tâm trạng của Thập Tam lúc này đã tốt hơn, đã không còn ghen tỵ mà nghiêm túc suy nghĩ... Đều là những người có địa vị cao hơn mình không nên ghen tỵ với Hắc miêu đại nhân?

Sau khi Hắc miêu và Thập Tam ở lại, Mạc Ngôn một mình đi cẻ hương tây nơi có cây Cổ Hồ kia.

Chỗ Cổ Hồ nhìn có vẻ không xa nhưng thực ra nó đã ở bên cạnh của vườn trường. Sau lưng nó chính là tường vây của A Đại, sau tường vây đó chính là một triền núi nhỏ...

Mạc Ngôn cũng không vội, hẳn cần thận cảm nhận sự thay đổi xung quanh.

Trên đường cũng là rất bình yên, không có một ảo ảnh đột ngột nào, cũng không có những tập gia khác...

Xa xa có tán cây cổ thụ, tán cây đó to phải gần 200m² bao phủ bốn phía, nhìn qua đã khiến cho người ta có một cảm giác râm mát.

Gần 15 phút đồng hồ sau, Mạc Ngôn cũng đã đi vào dưới gốc cây hòe.

Sức sống của cây cổ thụ này rất mãnh liệt càng nhìn càng thấy sống động...

Mạc Ngôn đứng dưới tán cây, cũng không vội vã hành động mà cẩn thận mở tâm nhãn quan sát cây Hòe này.

Trong mắt hắn nhìn ra không phải là cây mà là một chất lỏng thuộc về tức khí...

Trong bốn mạng hồn kiếm của Mạc Ngôn cũng cảm nhận được hơi thở này. Nó không khởi nóng lòng muốn thử đường như muốn đụng tới, trước mắt cũng có thể cảm nuốt được năng lượng thộc tính mộc này. Nhưng sau đó, nó bỗng nhiên xao động có vẻ như ảo não...

Mạc Ngôn không khỏi cười, hắn biết vì sao bốn mạng hồn kiếm lại buồn nản đến vậy.

Dù là ai, khi đối mặt với bàn tiệc mà lại phát hiện ra dạ dày của mình đã đầy khoai lang hạ giá khi đó chắc chắn là đều phát ra tiếng thở dài ảo não...

Bốn mạng hồn kiếm cũng không ngoại lệ, cây hòe trước mắt nó đã làm nó quá thèm. Chỉ tiếc là vừa rồi nó đã ăn quá no bây giờ đang trong giai đoạn tiêu hóa, có tâm nhưng mà bất lực.

Mạc Ngôn tiếp tục quan sát.

Sau khi nhìn một lát, hắn phát hiện ra một điều kinh ngạc. Cây hòe trước mắt, tức khí rất đậm chứ hình như cũng không có gì lạ.

Cái này với lúc ban đầu có vẻ không giống nhau lắm.

- Chẳng lẽ phán đoán của mình sai hay sao?

Mạc Ngôn khẽ nhíu mày, hắn chưa từ bỏ ý định quan sát. Sau đó hắn liền phát hiện, không phải là cây Hòe này không có gì lạ mà là tức khí nồng đậm kia đã ngăn cản hoặc cách ly tác dụng làm cho mình không có cách nào xâm nhập vào để quan sát.

- Thế nhưng ngay cả tâm nhãn cũng có thể ngăn cách được, xem ra chỉ có thể sử dụng thủ đoạn bạo lực...

Mạc Ngôn cũng không vội mà nói lầu bầu trong miệng...

Sau đó hắn gọi bốn mạng hồn kiếm xuất ra ...

Bốn mạng hồn kiếm làm bộc lộ tâm trạng nhân vật, rõ ràng là cái tán cây đó đã bị chấn động một cái...

Thấy thế, Mạc Ngôn cười, vừa rồi khi lẩm bẩm thực ra là một cách để thăm dò. Hắn thấy nếu đây chính là trung tâm của trận pháp, trung tâm trong Lương giới thạch sinh ra linh trí thì tuyệt đối cũng sẽ không thờ ơ trước sự uy hiếp của mình.

Trên thực tế, nếu tiếp tục dùng tâm nhãn dò xét thì thực ra có thể nhìn thấu được cây Hòe này. Thực ra là cũng rất tốn thời gian, hơn nữa cũng tiêu tốn rất nhiều sức lực cho nên hắn dùng cách đơn giản nhất, thô bạo nhất cũng ít sức lực nhất.

- Người đang sợ sao?

Mạc Ngôn nhìn chăm chăm vào cây Hòe, tiếp tục thăm dò đối phương.

Cổ Hòe cao ngất ngưỡng bất động ngay cả cành lá cũng không động đậy gì.

Mạc Ngôn cười nói:

- Mọi người thường nói im lặng là vàng nhưng những lời này chỉ giành cho đối tượng là người, chứ không phải là cây cối. Bây giờ người vẫn có cơ hội để mở miệng đấy, nếu tiếp tục im lặng ta đây sẽ cho người im lặng mãi mãi...

Cổ Hòe vẫn tiếp tục im lặng.

Bỗng nhiên Mạc Ngôn nhớ ra cái gì đó nói:

- Đúng rồi, có lẽ là mình đã nói chuyện lầm đối tượng. Hắn mở miệng không là một thân cây mà là một tảng đá.

Sau khi nhìn thấy cây Cổ Hòe này, vì nó quá to lớn hơn nữa lại vì sợ hãi mà run rẩy. Theo bản năng Mạc Ngôn biến nó trở thành cơ thể có trí tuệ, nhưng thực ra cây cổ này chính là trung tâm của trận pháp, không có khả năng sinh ra linh thức. Nói ngắn gọn, nó là nhà để giam Lương giới thạch, cũng là nơi cung cấp dinh dưỡng cho Lương giới thạch. Ban đầu chính là nơi giam cầm và nơi nuôi dưỡng, thực ra linh thức chỉ có thể trong lương giới thạch.

Quả nhiên, Mạc Ngôn vừa dứt lời trên cây liền khẽ run rẩy.

Nhưng nó vẫn duy trì sự im lặng như cũ.

Mạc Ngôn không khỏi nhú mày, hắn có thể cảm nhận được sự không vui này, hoặc là mỗi một cảm giác sợ hãi, điều này hắn rất tin chắc mà không hề nghi ngờ gì. Nhưng đối lại duy trì sự im lặng như trước không chịu giao lưu thì cũng khiến hắn cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ lực uy hiếp không đủ. Hay là mình lý giải sai cảm xúc của đối phương?

Thực ra mà nói không phải là hắn muốn dùng bạo lực để đối phó với đối phương mà là trong đó sớm đã có nguyên nhân chính là Hắc miêu cũng đã nói qua.

Còn nữa, Hắc miêu biết được từ nơi đó, trong trận pháp này còn có một trí tuệ sáng suốt. Không tìm thấy khoản này trước thì hắn cũng không cần phải hao phí quá nhiều tinh thần, sức lực...

- Con đường trở lại đây, con nhân cầu mà Sơn Nguyệt nói vẫn chưa thấy xuất hiện, không biết là nó trốn ở chỗ nào rồi?

Mạc Ngôn trầm ngâm, hắn bắt đầu lo lắng đến sự uy hiếp của mình.

Dường như cảm thấy trong lòng hắn có sát khí, Cổ Hòe này bỗng nhiên rung liên hồi...

Mạc Ngôn quay lại nhìn về phía tán cây, mắt hắn bỗng nhiên sáng lên.

Những cành lá này rung động nhìn như không nhưng mấy nhánh cây trong đó liên kết lại, cả những cái lá cũng hình thành một chữ!

- Trốn?

Mạc Ngôn ngạc nhiên, nó liên kết thành chữ to như cái sọt, chữ trốn!

Đây là có ý gì?

Trong một khoảng thời gian ngắn, Mạc Ngôn liền ngẫm nghĩ về chữ trốn này. Trên mặt chữ thì chữ này không có gì là khó lý giải. Đơn giản là để cho mình chạy trốn, hay là để cây Cổ Hòe này chạy trốn. Nhưng mình chạy trốn đi đâu? Tại sao lại muốn mình chạy trốn? Vì nơi này rất nguy hiểm hay sao? Hay là có có kẻ lui địch, cố ý hù dọa mình?

Ngay lúc này, các loại suy nghĩ đều hiện lên trong lòng Mạc Ngôn, nhưng không có thể giải thích được chính xác tình huống này.

Dù có nói thế nào thì khẳng định là Mạc Ngôn cũng không chạy trốn.

Cho tới giờ, hắn cũng không biết trong trận pháp này có cái gì có thể xúc phạm đến mình.

Hắn đứng bất động ở đó, chỉ lẳng lặng nhìn Cổ Hòe, hắn muốn nhìn một chút xem có thể nhìn ra có trò bịp bợm gì.

Thấy Mạc Ngôn không có ý dời đi, Cổ Hòe bỗng trầm tĩnh trở lại, không chỉ không rung nữa mà những cái lá cũng giống như là mất đi hơi nước vậy, buông xuống ử rử.

Lông mày của Mạc Ngôn giương lên, lúc này hắn cảm thấy rõ ràng được tàn mát của Cổ Hòe và sự bất đắc dĩ...

- Đây là có ý gì? Khó làm... Nó thực sự cho rằng nơi này nguy hiểm, muốn khuyên mình dời đi?

Mạc Ngôn trầm ngâm trong lòng, hần chợt vỗ đầu rồi hô to hồ đồ.

Sau khi đi vào trận pháp này, cơ bản là hần đều dùng tâm để quan sát sự vật mà hoàn toàn bỏ qua ý thức bình thường của con người.

Hai loại quan sát này hợp lại, thứ sau giỏi về phân tích vật chất cũng không phân cao thấp. Cụ thể trận pháp trước mắt này đương nhiên là tâm nhãn để quán sát. Có lẽ là theo quán tính, mãi đến lúc này Mạc Ngôn mới nhớ ra mình còn có một thủ đoạn khác trước mắt có thể dùng được.

- Ta thật là hồ đồ quá... trước mắt thứ này hần là có trong ý thức của mình, đương nhiên là mình có thể dùng ý thức để giao lưu với nó!

Hần nhẹ nhàng lắc đầu mơ hồ nhưng ngay sau đó hần lại ý thức được:

- Đúng là mình thật hồ đồ, trận pháp này có thể quấy nhiễu được công năng của người khác. Minh hình như là không bị ảnh hưởng, nhưng lúc sau tâm lý khó có thể tránh khỏi có chút sơ sẩy, dù có tích lũy được bao nhiêu thì cuối cùng vẫn bị quấy nhiễu.

Suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, hần lập tức tìm hiểu ý thức thâm nhập vào bên trong Cổ Hồn...

Đương nhiên là Cổ Hồn cũng nhận ra điều đó, nó cũng không để cho ý thức của Mạc Ngôn tiến sâu vào thân cây, cảnh nó nhanh rũ xuống nhẹ nhàng nắm lấy ý thức của Mạc Ngôn.

399. Chương 328: Người Đàn Ông Quỷ Dị

- Cảnh cây cùng ý thức bản ngã tiếp xúc, trong nháy mắt, liền có một đoạn ý thức vụn vặt truyền vào trong óc Mạc Ngôn.

- Trốn... Chạy mau, trận bắc, ... Sinh môn... Bên cạnh ao liễu...

Dòng tin tức rất là hỗn độn, dồn dập, hơn nữa cường độ cũng rất suy yếu, giống như một người bệnh nặng đang nỉ non.

Tuy rằng hỗn độn, nhưng Mạc Ngôn cũng đã hiểu ý tứ ở trong đó.

Đoạn này tin tức có ý đó là: nhanh chóng trốn hướng phương Bắc, chỗ cây liễu bên hồ nước, đó là sinh môn của pháp trận!

- Trận bắc sinh môn, bên cạnh ao liễu... Hóa ra sinh môn pháp trận là ở hướng bắc ...

Mạc Ngôn khẽ gật đầu, lập tức lựa chọn tin tưởng, bởi vì loại giao lưu ý thức này là rất khó làm giả. Khi mọi người dùng lời của mình thuật lại chuyện gì, thường thường có sự thực và ngụy tạo, hay là thiệt giả pha trộn, thiện ác bất phân, rất khó lập tức nhận ra. Nhưng loại giao lưu ý thức này, lại không thể có bất cứ cái gì giả dối và mượn cớ che đậy, trừ phi cảnh giới hai bên giao lưu một ở đất bằng một ở trên trời.

Thu được tin tức, Mạc Ngôn cũng có thể cảm nhận được thiện ý trong đó, đơn thuần mà chất phác, hơi ngây thơ, cái gọi là tấm lòng son, chính là như thế .

Loại ý niệm này tinh thuần mà chất phác làm cho Mạc Ngôn có cảm giác quen thuộc nào đó.

Sau một hồi cân nhắc, hần liền tỉnh ngộ lại, ý niệm này cùng sự ngây thơ của bản mạng hồn kiếm mới sinh ra ý thức, rất có tương đồng, khó trách sẽ có loại cảm giác quen thuộc...

- Trốn... Chạy mau...

Cổ hồn nói vọng vào ý thức bản ngã của Mạc Ngôn, duy trì liên tục rải vào tin tức, nhưng cường độ cũng lại càng ngày càng yếu.

Mạc Ngôn hiểu rõ trong lòng, đối phương tuy rằng đã gần như sinh ra linh thức nhưng có lẽ là bản thể yếu, hay hoặc là mới sinh không lâu, cảnh giới nhiều nhất cũng chỉ so cao hơn một bậc với bản mạng hồn kiếm ...

- Người không cần lo lắng, nếu ta có thể đi đến trước mặt người, tự nhiên có khả năng ứng đối với nguy hiểm của người ...

Mãi đến lúc này Mạc Ngôn vẫn truyền lại tin tức với cổ hộc trong chân không như trước, vẫn là ẩn sâu trong lưỡng giới thạch. Nhưng điều này cũng không trọng yếu, thời gian với hắn mà nói có thể nói là còn nhiều.

Cảm nhận được hắn truyền lại ý niệm mãnh liệt, cãnh cổ hộc đột nhiên buông xuống, không còn khẽ run giống vừa rồi.

Mạc Ngôn thấy thế, tiếp tục sử dụng ý thức hỏi:

- Nếu ta không có đoán sai, nơi này hẳn chính là mắt trận của lưỡng giới thập lực trận nhỉ?

Đối phương không trả lời nhưng run rẩy cãnh, làm như đang gật đầu với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn lại hỏi:

- Như vậy người là ai hả? Là cây Cổ Hộc trước mắt ta đây, hay là miếng lưỡng giới thạch trong truyền thuyết kia?

- Ta. . . Ta cũng không phải rất hiểu ...

- ...

Thoáng trầm mặc, sau đó đối phương hồi đáp mang theo nghi hoặc. Đại khái là bởi vì cãnh lá buông xuống dưới, nó truyền lại lưu loát hơn rất nhiều so với vừa rồi.

- Nhưng ... nơi ta sinh ra là một không gian rất nhỏ ... rất nhỏ, nhưng mệnh mông . Nơi này thực yên ổn, ta không ra được chỗ này, chỉ có thể bị động tiếp thu tin tức đến từ ngoại giới. Mà khi ta tiếp thu được những tin tức đó, ta nghĩ... Ta hẳn là chính là lưỡng giới thạch theo như lời người nói. Nhưng ta thật sự không thể xác được ...

Đối phương truyền lại tin tức càng ngày càng rõ ràng, mà còn lưu loát, tựa như một người lâu không có người nói chuyện cùng, khi gặp được một người có thể giao lưu, mồm mép sẽ trở nên càng ngày càng nhạy bén.

Mạc Ngôn gật gật đầu, trong lòng đã xác định thứ mới sinh linh thức này chính là lưỡng giới thạch.

Loại linh vật này sinh ra linh thức cùng nhân loại bất đồng, mới sinh ra, bởi vì chưa được đồng loại hay trưởng bối dạy dỗ, thường thường đều sẽ không rõ ràng lắm chính mình là ai. Trước mắt linh thức này chính là như thế, nó tuy rằng có thể từ ngoại giới thu được một ít tin tức, biết nơi này là một tòa pháp trận, không gian chính mình nấu thân tên là lưỡng giới thạch, thậm chí biết một vài đầu mối then chốt trong pháp trận, nhưng đây chính là một loại tin tức bị động tiếp thu, còn chưa hóa thành nhận thức xác thực. Nó không biết mình vì sao mà đến, cũng không biết tương lai mình ở nơi nào...

- Người được tin tức đều là đến từ bên ngoài sao?

Mạc Ngôn hỏi.

- Có những thứ là bẩm sinh đã biết, tỷ như sinh tử chỗ pháp trận này, nó là đầu mối then chốt ...

Lưỡng giới thạch đáp:

- Nhưng đại đa số tin tức đều là những u hồn phiêu đảng đến từ ngoại giới, trước khi chúng trở thành u hồn, đều giống người ...

Nó nói chuyện càng ngày càng rõ ràng, nhưng theo thời gian trôi qua, Mạc Ngôn có thể cảm giác được, nó tựa hồ đã mệt chết đi được.

Mạc Ngôn đang muốn hỏi thêm một vấn đề, lưỡng giới thạch lại bỗng nhiên nói:

- Ta đã mệt, chỉ sợ sắp lâm vào giấc ngủ say , nếu người có thể rời đi khỏi nơi này, có thể đồng thời mang ta rời đi được không ?

Ở cách xa cổ hộc, Hắc miêu ghé vào tảng đá, chán đến chết chơi với cái đuôi của chính mình.

Đại ‘Cao nhân’ Thập Tam, lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở phía sau Hắc miêu, hai vành mắt hắc đậm quét chung quanh, giống như một hộ vệ kiêm chân chó.

Đây gọi là kẻ thức thời là trang tuần kiệt, sau khi đã trải qua trò khôi hài vừa rồi, hắn đã rõ ràng nhận thức được, tử vong kỳ thật là không thể nghịch chuyển. Lúc này chính mình chính là một đoạn tàn hồn, cùng cao nhân Thập Tam khi còn sống uy phong lẫm liệt cũng không có quan hệ nhiều lắm. Liên hệ duy nhất giữa hai người chính là ký ức chính mình kế thừa sự sinh động của người Tần, không sợ sinh tử. Ngoài ra, không còn liên quan...

Khi còn sống, Thập Tam vĩnh viễn sẽ không khúm núm nịnh bợ người khác.

Sau khi chết Thập Tam vì không muốn tiếp tục ở chỗ ngồi này giam trong lồng chim trầm luân, giả chết cùng nịnh bợ, cũng đã thành phần xạ có điều kiện đến từ chính bản năng nào đó.

Cho nên, hắn là hắn, ta là ta... Thập Tam giương giương mắt hổ bảo hộ phía sau Hắc miêu, nhưng trong lòng có vô tận thổn thức.

- Đây, bộ xương, nói nghe một chút những chuyện về người khi còn sống đi ...

Xa xa cổ hộc bên kia vẫn luôn không thấy động tĩnh, Hắc Miêu nhàm chán quá, rốt cục thì nhớ tới Thập Tam phía sau.

Thập Tam nghe vậy, cung kính nói:

- Đại nhân, ngài muốn nghe những thứ gì?

Hắc miêu nói:

- Đánh đánh giết giết thì không cần nói, nói về phong thổ thời đại của người kia đi...

Thập Tam hơi hơi xoay người, tỏ vẻ cung kính, trầm ngâm một lát, đang chuẩn bị nói lên khi chính mình xuất thân, đã thấy hắc miêu bỗng nhiên trừng mắt to, mãnh liệt đứng lên từ chỗ tảng đá ...

Thập Tam có thể ‘Sống’ ở tình huống ngủ say và tỉnh tỉnh mê mê đến hiện tại, chính là dựa vào bản năng cảnh giác ẩn sâu nào đó đối với nguy cơ.

Hắc miêu mới vừa rồi có động tĩnh, hắn cũng đã nhận ra một tia nguy cơ và ác ý đến từ phía sau.

Hắn bỗng nhiên xoay người, nắm chặt yêu đao trong tay, một bộ mặt trung thành và tận tâm, thề sống chết hộ chủ.

Nhưng trên thực tế, trong tim của hắn chính là nếu kịch liệt giao phong, nếu người tới thể mạnh, ta thấy không ổn sẽ không xoay người bỏ chạy, mà là ôm chặt đùi tiền bối, cùng đối phương cảm khái?

Trong lòng hắn đang kịch liệt suy nghĩ, Hắc miêu lại không kiên nhẫn nói:

- Tránh ra, không cần cản tầm mắt ta.

Thập Tam biết nghe lời phải, lập tức quay người lại, chạy tới phía sau hắc miêu, tiếp tục giữ đao làm vẻ trung thành và tận tâm. Đồng thời trong lòng mừng thầm, có hắc miêu chắn ở phía trước, hắn cho dù thế nào cũng có thể chuyển vây thành đường sống. Đánh rắn giáp đầu, biểu hiện mình anh dũng không sợ gì hộ chủ rồi, nếu lui đi bỏ trốn mất dạng, cũng vì tương lai...

Trong lòng Thập Tam có tiểu tâm tư không đề cập tới, nói đến hắc miêu lúc này, nàng xem xa xa một người chậm rãi đi tới, trong lòng cũng có nhiều nghi hoặc.

Xa xa đi tới là một người đàn ông, tuổi ước chừng năm mươi trở lên, khí chất nho nhã, rất giống là một giáo sư trong trường.

Đây là người thứ nhất hắc miêu gặp được ngoài Mạc Ngôn là con người chân chính về ý nghĩa ...

- Kỳ quái, nơi này lại có con người à?

Hắc miêu hơi hơi híp mắt, cảnh giác nhìn người đàn ông càng ngày càng gần.

Nàng có thể cảm giác được, người này không phải bị pháp trận làm cho phát sinh ảo giác, mà là một người sinh động, chân thật tồn tại. Ngoài ra, người này quần áo cũng không phải cổ trang, mà là một bộ đồ mặc nhà, giày đế mềm để vận động, kẹp khắc trước ngực thậm chí còn có một cái móc thời trang nổi tiếng.

- Có chút thú vị ...

Hắc miêu đánh giá người tới, trong miệng nhẹ giọng nói thầm .

Nàng có thể nhìn ra được, người đàn ông trước mắt này thực lực cũng không mạnh, thậm chí cửa quan Tiên Thiên đều chưa đập phá được. Nhưng chính là bởi vì như thế, mới có vẻ quý dị hơn.

400. Chương 329: Ý Lại

Từ sau khi ở tàn tháp tiến vào Lương giới thập phương trận này, hắc miêu liền ý thức được, con đường vào chỗ pháp trận này nhìn như đơn giản, chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên liền có thể đi vào trong đó. Nhưng trên thực tế, nếu như không có tu vi đập phá thiên quan, sau khi tiến vào pháp trận trong nháy mắt sẽ bị không gian lần lượt thay đổi nghiền thành bột mịn.

Nhưng người đàn ông trước mắt này không chỉ có vào được, hơn nữa có vẻ thư thái nhàn nhã, giống như là sau khi ăn xong đang đi vào vườn trường tản bộ cho dễ tiêu hóa vậy ...

Sự có khác thường tức vi yêu. (chuyện gì khác thường đều có điều quý dị)

Đối mặt người đàn ông vẻ mặt nhàn nhã này, hắc miêu lập tức đề cao cảnh giác.

Nàng trong lòng rõ ràng, chính mình đến đây, tuy rằng hữu kinh vô hiểm, nhưng cũng mất sức của chín trâu hai hổ.

Mà người đàn ông trước mắt này lại nhẹ nhàng không tai họa liền đi tới được nơi này, chính mình không thể không đề cao cảnh giác ...

Người đàn ông cách hắc miêu càng ngày càng gần, mang trên mặt nét mỉm cười thản nhiên.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, tuy rằng hắc miêu biểu hiện thực nhàn nhã, cười cũng thực thân thiết, nhưng ánh mắt cũng có chút đại ra.

Hắn từng bước đi lên trước, đi cũng không mau, luôn mang theo mỉm cười.

Bởi vì đề phòng cao, Hắc miêu lúc này cũng không đem linh thức ra dò xét, chỉ đứng yên một chỗ...

Nếu lá gan nàng hơi lớn một chút, đôi mắt tra xét phương vị người đàn ông này, sẽ phát hiện, sau đầu người đàn ông có một con mắt đang lóe ra tia sáng quý dị.

- Kỳ quái, người này ta khẳng định chưa từng thấy qua, nhưng vì cái gì có một cảm giác quen thuộc nhỉ?

Hắc miêu trong lòng nghi hoặc , đồng thời bắt đầu lo lắng, nên hay không hạ thủ trước.

Nàng giống Mạc Ngôn, cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì ... Đối với nàng mà nói, người đàn ông trước mắt này thiện hay ác, là địch là bạn, kỳ thật đều không trọng yếu. Chỉ cần người tới có chỗ quý dị, liền thuộc loại phạm trù nên đánh chết.

Duy nhất làm cho nàng do dự chính là, mình rốt cuộc có thể xử lý đối phương hay không?

Đây cũng không phải là do nàng không tự tin, mà là sau khi trải qua trận bùng nổ vừa rồi kia, mặc dù được Mạc Ngôn chải vuốt sợi lông đã có chút khôi phục, nhưng khoảng cách với trạng thái sung mãn lại vẫn là kém đến xa xa.

Và trọng yếu nhất là, nàng lúc này cũng không phải là độc thân tác chiến, đã có người to cao làm bia đỡ đạn.

Hắc miêu nói người cao to tự nhiên chính là Mạc Ngôn ...

Sau khi đi theo Mạc Ngôn một thời gian, bất tri bất giác nàng đã có thói quen ỷ lại vào Mạc Ngôn. Về điểm này, chỉ sợ ngay cả chính nàng ta cũng chưa ý thức được.

Đối mặt người trung niên trước mắt này nhìn như quỷ dị, đối là trước kia, nàng ít nhất sẽ tìm hiểu chi tiết. Nhưng hiện tại, nàng chỉ muốn tránh đến phía sau Mạc Ngôn, yên tĩnh nhìn hắc đem sự tình bãi bỏ ổn thỏa, sau đó tao nhã bước thong dong rời khỏi pháp trận này.

Nhưng Mạc Ngôn hiện tại cũng không ở nơi này.

Đây gọi là nước ở xa không giải được cơn khát ở gần, đối với hắc miêu mà nói, muốn tìm được lá chắn trước người, chỉ có hai biện pháp. Một là lớn tiếng hô cứu mạng, hai là xoay người trốn đi, mau chóng đuổi tới bên cạnh Mạc Ngôn. Nhưng thực hiển nhiên, xuất phát từ tôn nghiêm và rụt rè, hai biện pháp này đều là nàng không thể tiếp thu ...

Và tối trọng yếu là, nàng không phải bởi vì khiếp đảm mới nghĩ đi ý lại Mạc Ngôn, mà là bởi vì động vật như mèo trời sinh tập tính đã có thói quen ý lại, sau khi quen Mạc Ngôn đã nảy sinh biếng nhác.

Nói ngắn gọn chính là, chứng làm biếng sợ khó của hắc miêu bắt đầu phát tác...

- Đáng tiếc, nước ở xa không giải được cái khát ở gần, tên kia ở chỗ đầu mỗi nửa ngày đều không động tĩnh, chẳng lẽ... Thật sự muốn ta tự mình động thủ sao?

Hắc miêu thở dài, cảm thấy chính mình thật sự cần ra tay. Sau khi tiến vào chỗ pháp trận này, không chỉ có nơi chốn bị quản chế, hơn nữa làm đều là việc tổn sức, ngược lại tên Mạc Ngôn kia, cả chặng đường thoải mái kỳ cục.

Thật sự là mệnh khổ mà ...

Hắc miêu trong lòng căm giận, đồng thời phần chấn tinh thần, chuẩn bị sờ sờ từng chi tiết người đàn ông trung niên trước mắt này.

Lúc này, người trung niên cách nàng chỉ có hơn mười thước.

Trên mặt của hắc mang theo nét mỉm cười như thần nhiên trước, nhưng nhìn thể nào đều có vẻ có chút giả tạo ...

Theo hắc tới gần, một khí tức khó có thể nói hết cũng theo tới gần, làm cho người ta có một loại cảm giác tà ác.

Hắc miêu nhất thời giật mình một cái, khí tức tà ác này nàng cũng không xa lạ.

Từ lúc ở ngoài tàn tháp, nàng đã cảm thụ qua loại khí tức này, ngoài ra, trước lễ đường xuất hiện ánh mắt quỷ dị kia cũng từng tản mát ra khí tức đồng dạng...

Điều này làm cho nàng có chút phiền nộ.

- Một mình mới tới, lúc này tìm tới ta, chứng minh chính là quả hồng tìm nắm đấm! Chẳng lẽ khi ta không ở cùng Mạc Ngôn, ta nhìn qua thật sự dễ bị bắt nạt như vậy!

Hắc miêu không phải là hạng người ngu dốt, sau khi cảm nhận được khí tức quen thuộc, trong lòng nàng nhất thời hiểu được ... Đối phương tìm tới chính mình, cũng không phải ngẫu nhiên, cũng không phải chính mình vận khí không tốt, mà là đối phương cố ý!

- Hừ hừ, ngươi không biết Mã vương gia trường có ba con mắt!

Hắc miêu hoàn toàn nổi giận, lui về phía sau, nhẹ nhàng nhảy lên tảng đá ...

Nàng vừa nhảy, người đàn ông trung niên tựa hồ cũng có chút kiêng kị, lập tức dừng lại cước bộ nhìn như thong dong, bày ra tư thế, chuẩn bị nghênh đón hắc miêu công kích.

Nhưng thực hiển nhiên, hắc cũng không biết tính cách hắc miêu.

Nói tóm lại, đây là một kiêu nữ kiêu ngạo, biếng nhác, ham chơi, tham ăn, tính tình thường xuyên làm cho giống sinh vật, có đôi khi nàng sẽ phiền nộ, có đôi khi cũng sẽ có vẻ rất có tính công kích, nhưng bất luận khi nào, nhiệt huyết của nàng đều trào dâng vô duyên!

Cho nên, sau khi nàng nhẹ nhàng nhảy lên, thế công kích kỳ thật chính là cái nguy trang.

Thân trên không trung, hắc miêu bỗng nhiên nhẹ nhàng xoay người, sau khi vẽ ra một đường cong tuyệt vời, cũng dừng ở phía sau hài cốt Thập Tam, lập tức tiểu móng vuốt vỗ nhẹ, đẩy cao nhân đang đấu tranh tâm lý về phía người trung niên...

- Chưa thấy qua người như vậy, có địch đến, lại dám tránh ở phía sau đại nhân ta...

Hắc miêu hừ hừ nói:

- Có việc làm phiền đệ tử này... Bộ xương cốt, đừng nói ta không cho người cơ hội, nếu người có thể lấy đầu người kia, đại nhân ta liền găng giường mà thu người làm đệ tử ký danh!

Nàng vừa nói, vừa vỗ vỗ móng vuốt, giống như ngai bần, lại giống như không chút để ý, trên thực tế hai con mắt cũng đang gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên.

Giống như Mạc Ngôn, nàng cho tới bây giờ không phải là người lương thiện. Sau khi cảm nhận được người trung niên tản mát ra khí tức tà ác, nàng quyết đoán đẩy Thập Tam ra đảm đương việc thăm dò đối phương cùng với dùng để ngăn cản cước bộ của kẻ địch ...

Thập Tam khóc không ra nước mắt, bởi vì hắn không có tuyến lệ, nhưng đáy lòng cũng đã bị thương vô cùng...

- Đây là báo ứng mà!

Hắn thầm than thở ở trong lòng...

Một giây đồng hồ trước, hắn còn đang nghĩ nên làm một dũng sĩ trung thành hộ vệ chủ nhân, hay là làm một người nhu nhược vứt bỏ chủ mà chạy. Lại hồn nhiên quên mất, với thân phận cùng thực lực của hắn lúc này, kỳ thật là không có quyền lựa chọn.

Hắc miêu tùy tay vỗ một cái nhưng đủ thuyết minh phong phạm nó thân là người chủ... Bảo người tiến thì tiến, cho người lui liền đẩy về, cho người sinh ra thì được sinh, cho người chết thì chết!

Thập Tam thân trên không trung, ngọn lửa màu lam trong hốc mắt mãnh liệt tăng vọt!

Xương ngón tay nắm chặt yêu đao đồng thời giơ cao tăng lên, mang theo khí tức thô bạo, quyết liệt bổ về phía đầu người trung niên!

Trước một khắc trong tim của hắn còn đang ai oán, nhưng giờ khắc này, lại bỗng nhiên bộc lộ ra thô bạo từ đáy lòng...

Trong lòng hắn rất rõ ràng, sau khi chính mình mất đi quyền lựa chọn, nếu muốn 'Sống' tiếp, cũng chỉ có thể làm một con chó trông cửa thô bạo, hay là một thanh yêu đao biết nghe lời!

Có lẽ là sau khi đã hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, hoàn toàn buông tha cho kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của chính mình khi còn sống, sau khi một đao kia chém ra, máu huyết vốn là bởi vì một giọt máu của Mạc Ngôn mà ra trở nên ngưng thực hỏa, lần thứ hai có đột phá...

Trên yêu đao, một tia ngọn lửa màu lam lăm liệt sinh ra, tại trung tâm ngọn lửa, còn có một tia màu bạc!

Một đao cắt qua hư không, thẳng tắp bổ về phía đầu người đàn ông trung niên.

401. Chương 330: Hắn Là Đồ Ngốc

Đôi mắt đao phong cùng với ngọn lửa trên đao, người đàn ông trung niên chỉ làm như không thấy, tựa hồ căn bản là không để ở trong lòng.

Mà sự thật cũng là như thế, một đao kia của Thập Tam tuy rằng bá đạo, lại không đủ để tạo thành bất cứ thương tổn gì với hắn.

Hắn đứng ở tại chỗ, không lay động, khi đao phong đến cách mặt ước chừng nửa mét, hắn mới nhẹ nhàng há mồm, phát ra sóng âm cổ quái...

Sóng âm này không phải bất cứ một loại ngôn ngữ nào, từ ba âm tiết đơn tạo thành, nghe vào trong tai, khiến người ta có loại khó chịu nói không nên lời.

Sóng âm tốc độ đã vượt xa tốc độ vận hành của yêu đao.

Người đàn ông trung niên ra đòn sau nhưng cũng làm cho Thập Tam bị một kích trầm trọng.

Sau khi cảm nhận được sóng âm đánh sâu vào, lúc đầu Thập Tam cũng không có bất cứ gì khó chịu, nhưng khi sóng âm kỳ quái này theo hốc mắt nhảy vào hồn hỏa màu lam, hần ý thức được ở chỗ sâu trong lồng ngực bỗng nhiên dâng lên một sự hồi hộp khó có thể nói hết!

Liên giống như con gà con thấy điều hâu, cừu thấy sói, đây là một loại hồi hộp cùng sợ hãi khi đối mặt thiên địch ...

Trong nháy mắt, hần thậm chí có một ảo giác, cho dù chính mình tu thành âm thần, cũng vô pháp chống cự được tiếng quát nhẹ nhàng từ chính đối phương!

- Áo ào...

- Leng keng...

Đối mặt sóng âm đánh sâu vào, Thập Tam không hề có sức phản kháng, ý thức lập tức tán loạn, lần thứ hai lâm vào tới trầm mặc.

Lưu lại, chỉ có xương cốt rơi rụng trên mặt đất khi phát ra tiếng vang, cùng thanh yêu đao rơi trên mặt đất phát ra tiếng leng keng thanh thúy ...

Không có hồn hỏa duy trì, hần không thể duy trì xương cốt tạo thành thân thể, càng không thể nắm chặt đao trong tay, cũng không thể làm cho nó phát ra ngọn lửa màu lam rực rỡ ...

- Thật sự là vô dụng...

Thấy một màn như vậy, Hắc miêu không có biểu hiện ra bi thương, cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc, chỉ vô tâm vô nhân tính than thở một tiếng.

- Đây, người đến tột cùng là cái đồ gì vậy?

Hắc miêu lặng lẽ đề phòng, trong mắt lại lộ ra một tia tò mò.

Trước mắt người này mặc dù có hình thái nhân loại, trong cơ thể sinh khí đậm đặc, nhưng nàng cũng không cho là đối phương thật sự là nhân loại. Thậm chí, ngay cả sinh vật thể chỉ sợ cũng không được tính, chính là có hình người mà thôi. Cho nên, nàng không chút khách khí sử dụng cái cách xưng hô mang theo sỉ nhục cùng cực độ miệt thị là 'Đồ vật' này.

Người đàn ông trung niên không có biểu hiện ra bất cứ phần nộ nào sau khi bị chịu sau, hần lẳng lẳng nhìn hắc miêu, đồng tử màu đen trong mắt từ từ bắt đầu phóng đại...

Ngắn ngủn hai giây sau, ánh mắt của hần đã là hoàn toàn bị màu đen chiếm cứ.

Đây là một loại màu đen thâm thúy không dễ thấy, giống như có thể hấp thu được ánh sáng vào.

Mà nó tản mát ra khí tức, cũng càng ngày càng tà ác.

Hắc Miêu cũng không nhân cơ hội phát ra đòn công kích, mà chỉ an tĩnh quan sát.

Cũng không phải là nàng không nghĩ sẽ công kích trước, mà là chợt phát hiện, khi ánh mắt đối phương bắt đầu phát sinh biến hóa, toàn bộ không khí trong này đều trở nên cuồng bạo hơn ...

Trong cuồng bạo dị động này, linh thức nàng đi tìm hiểu bỗng nhiên bị tiêu tán không còn, chỉ có thể bảo trì bên người một mét.

Đồng thời, khí tức trong cơ thể cũng là vận chuyển không lưu loát, tựa hồ đã bị toàn bộ thiên địa áp chế, không thể tự do phóng ra bên ngoài.

Dưới tình huống như vậy, nếu nàng muốn công kích, biện pháp duy nhất chính là lần thứ hai tiêu hao căn nguyên, vận dụng yêu đan!

Nhưng đáng tiếc chính là, không lâu trước nàng vừa mới vận dụng căn nguyên, nếu không phải được Mạc Ngôn đứng lúc chải vuốt sợi lông, chỉ sợ lúc này còn nằm ở một chỗ tu dưỡng cũng nên ... Lúc này nếu lần thứ hai vận dụng, mặc dù có thể được Mạc Ngôn trợ giúp, cũng là hậu hoạ vô cùng.

Cho nên Hắc Miêu chỉ có thể yên lặng nhìn đối phương, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng nghĩ, phía sau mình dù sao còn có một Mạc Ngôn, người trước mắt kia tuy rằng trở nên càng ngày càng nguy hiểm, nhưng cũng không đáng vì thế mà tổn hại căn nguyên.

- A...

Theo ánh mắt màu hắc đồng chiếm cứ toàn bộ, người đàn ông trung niên bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ giống như con người khi dự vọng được thỏa mãn, trên mặt cũng trở nên sinh động hơn.

Hắn vươn tay, sờ sờ cái ót, vừa lòng gật gật đầu.

Lúc này, con mắt quỷ dị sau đầu hắn kia đã biến mất không thấy đâu ...

- Thật lâu không có gặp được thân thể mới mẻ như thế, tuy rằng yếu ớt, nhưng lại rất thú vị...

Người đàn ông trung niên lẩm bẩm:

- Con người kỳ quái, thân thể gầy yếu, lại có thể đoạt được tạo hóa thiên địa, sáng tạo ra nền văn minh lớn mạnh như thế. Hừ, còn biết biến sắt làm phi cơ? Cách xa ngàn vạn dặm, lại có thể giao lưu bằng cái hộp nhỏ tên là di động sao? Thật sự là rất thú vị ...

Hắn hơi hơi híp mắt lẩm bẩm lầu bầu trong chốc lát, bỗng nhiên nhìn về phía hắc miêu, nói:

- Lần trước ta sống nhờ một thân thể, nhân loại còn sử dụng xe ngựa thậm chí là xe bò, người có thể nói cho ta biết, cái thời đại kia cách hiện tại đã qua bao nhiêu năm rồi không ?

Hắc miêu thực nghiêm túc nói:

- Đồ ngốc...

Người đàn ông trung niên có chút nghi hoặc, lẩm bẩm nói:

- Mới qua mười năm thôi sao?

Hắc miêu đùa giỡn đứng che trước mặt người trung niên, cũng không phải bởi vì nàng thấy có cái gì thú vị, mà là cố ý kéo dài thời gian.

Nếu lúc này lẻ loi một mình, với tính tình nàng ta, nhất định là đánh trước một trận rồi nói.

Nhưng có Mạc Ngôn hậu thuẫn, hơn nữa trạng thái cũng không được khá lắm, sách lược của nàng là có thể tha thì tha, tốt nhất là kéo dài tới khi Mạc Ngôn quay lại...

- Bằng hữu của người tên là đồ ngốc sao?

Người đàn ông trung niên khẽ nhún mày, nói:

- Tên này thực cổ quái nhỉ...

Thời gian trôi qua, vẻ mặt của hắn càng ngày càng phong phú, không còn vẻ mỉm cười đại ra như vừa rồi nói chuyện, hắn cũng luôn vô tình hay hữu ý vuốt cái ót, nơi đó đúng là nơi con mắt biến mất.

Hắc miêu nháy mắt, nói:

- Có cái gì cổ quái ? Ta cảm thấy thực bình thường mà !

Đối phương nguyện ý nói chuyện về đề tài này, nàng tự nhiên là cầu còn không được.

- Không đúng, là người đang mắng ta...

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên nhướng mày, làm như nhớ ra cái gì đó, nói:

- Đồ ngốc là lời nói mắng chửi người khác, giống như là mắng chửi người ngu xuẩn ...

Hắn tựa hồ cũng không vì vậy mà tức giận, ngược lại nở nụ cười, nói:

- Vị đạo hữu này, người thật đúng là không phúc hậu, tuy ta đang ở trong núi này, không biết thời đại và thế sự... nhưng người hiển nhiên là quên mất, rất nhiều chuyện tuy rằng ta ngây thơ không biết, nhưng thân thể mà ta mới có này cũng biết được!

Hắn đùa rồi nói, hoàn toàn không thấy khí tức tà ác nguy hiểm như mới biểu hiện ra kia, ngược lại để cho Hắc Miêu có chút trở tay không kịp.

Nàng nhìn chằm chằm người trung niên, thăm dò nói:

- Nói cách khác, thân thể này của người có thể nhớ được toàn bộ à?

Người trung niên lắc đầu nói:

- Nào có dễ dàng như vậy, nhớ được 6 phần mà thôi, phải tiêu hóa toàn bộ ký ức hắn có, ít nhất cần nửa ngày thời gian.

Hắn mang theo nét mỉm cười lắc đầu mà nói, có vẻ cực kỳ thành khẩn và tự nhiên, giống như là cùng lão bằng hữu nói chuyện phiếm vậy.

Nhưng hắn biểu hiện càng thành khẩn và tự nhiên, trong lòng Hắc Miêu lại càng đề phòng.

Nàng rất muốn trực tiếp hỏi người trung niên kia, người rốt cuộc muốn gì nào? Chẳng lẽ cũng như ta, cũng đang kéo dài thời gian sao?

Đổi là khi bình thường, với tính tình nàng ta khẳng định trực tiếp thốt lên mà hỏi. Nhưng lúc này, khi nói đến bên miệng, chung quy lại thay đổi đề tài, nói:

- Cần xưng hô với các hạ như thế nào?

Người trung niên hơi hơi nhú mày, nói:

- Ta sống ở thiên địa, không tên không họ, hơn nữa cũng không ai hỏi tính danh của ta, lúc này, ta thật đúng là không tiện trả lời người.

Hắc Miêu nói:

- Sinh làm người, làm sao có thể không có họ tên chứ! Muốn ta thay người đặt một cái tên hay không?

Người trung niên kinh ngạc nói:

- Đạo hữu nguyện ý ban tên cho ta?

Hơi hơi dừng lại, trên mặt lại toát ra vẻ kinh hãi, nói:

- Nhận thức của ta đối với thế giới này toàn bộ đến từ chính ký ức người khác, có thể nói là biết nhiều nhưng không biết giá trị... Không đối gặt gì đạo hữu, ta sớm đã muốn đặt cho chính mình một cái tên một cái họ, rồi lại không biết cần chú ý gì, nếu đặt lung tung sau này khó tránh khỏi sẽ làm trò cười cho đạo hữu là người trong nghề mà đạo hạnh thâm hậu. Đạo hữu là ngoài giới mà đến, nếu đồng ý ban tên cho ta, thật sự là cảm kích khôn cùng, đây gọi là cố mong cũng sẽ được, không dám cầu...

Hắn nói rất thông suốt, lại có vẻ cực kỳ thành khẩn, hơn nữa trong lời nói, cũng không có giấu diếm chuyện chính mình cần nuốt ký ức người khác.

402. Chương 331: Ta Là Uy Chấn Thiên

Hành vi cổ quái như thế, hiển nhiên là ngoài dự kiến của Hắc Miêu.

Người này rốt cuộc muốn làm gì đây ...

Hắc Miêu tuy rằng hạ quyết tâm muốn kéo dài thời gian, nhưng đối mặt hành vi quỷ dị của người trung niên như thế, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên suy nghĩ. Lúc này trong lòng nàng đã bắt đầu hoài nghi, sách lược của mình có thể hoàn toàn ngược lại hay không nhỉ?

Hơi do dự một lát, nàng nói:

- Không dám nói ban tên cho, giúp người tham khảo một chút thì không thành vấn đề. Nhưng trước đó, các hạ có thể nói cho ta biết về người hay không? Tính danh à, cũng không thể loạn đặt, nhất là người không cha không mẹ giống người vậy, không có nhà, hoàn toàn chính là trời sinh mà tồn tại, muốn đặt được tên họ, nhất định phải phù hợp với chính mình, số mệnh...

Nàng nói hươu nói vượn, dụng ý đơn giản là muốn moi ra lai lịch của người trung niên.

Người trung niên cũng là không chút do dự nói:

- Ta sinh ra ở Lương giới thập phương trận này, là vi trận linh. Khi ta mới sinh ra, ta rất ngây thơ, không biết thời tiết, không biết thế sự, cũng không biết ngoài kia có thiên địa, chỉ biết thiên địa Lương giới thập phương này rồi ngẫu nhiên cắn nuốt một linh hồn tu sĩ, mới thực sự có linh trí...

Trận linh?

Nghe xong lời này, Hắc Miêu không khỏi giật mình, nàng sớm đã đoán được, ý thức thể ở hoa viên trường đại học A mang theo ác ý rình rập chính mình, cùng với con mắt quỷ dị lúc trước kia, cùng với người đàn ông trước mắt tự xưng trận linh này là cùng một thứ!

Hơn nữa nàng cũng tin tưởng, người này có lẽ thật sự chính là trận linh của Lương giới thập phương trận này, nếu không thì, không đủ để giải thích những gì lúc trước thấy được.

Có thể đem ý thức tự do xuyên qua ngoài trận pháp, có thể tự do đi lại không bị trở ngại, tung bước hành tẩu trong pháp trận, càng có thể điều động lực ngũ hành pháp trận công kích đối với mình, không phải trận linh thì là cái gì?

- Nhờ đạo hữu ban tên cho!

Người trung niên vòng một tay trước ngực, hướng Hắc Miêu hành lễ, rất thành khẩn nói.

Hắc miêu trừng mắt nhìn, nói:

- Người sống trong thiên địa, tên sẽ có hai chữ thiên địa, mà có hậu đức. À ... Người thân là trận linh, ít nhất ở trong không gian này, người hoàn toàn xứng đáng là chúa tể, có thể nói uy phong凛冽, khí phách vô thần... Có rồi, ta thấy người nên gọi là Uy Chấn Thiên đi!

Uy Chấn Thiên?

Trên mặt người trung niên trên mặt không khỏi hiện ra một chút nghi hoặc, tên này nghe bá đạo uy vũ, tựa hồ thực phù hợp thân phận của mình. Nhưng vì cái gì lại cảm thấy có chút quen tai ...

Nhận thức của hắn đối với thế giới hoàn toàn đến từ việc cắn nuốt ký ức người khác, nhất là thân thể mới vừa ký túc được này, ký ức trong đó vẫn chưa hoàn toàn cắn nuốt dung hợp hết.

Mặt khác, nguyên chủ nhân của thân thể này tuổi đã gần đến hoa giáp, đối với sự lẳng mạn của người trẻ tuổi cũng đủ hiểu biết, cho nên dẫn đến có chút nhận thức thác loạn về cái tên Uy Chấn Thiên mới mẻ này.

Nhưng bình tĩnh lại xem xét, hắn đích thật là rất thích cái tên uy phong凛冽 này.

- Đa tạ đạo hữu ban tên cho...

Lần thứ hai hắn hành lễ với Hắc miêu, nói:

- Từ bây giờ trở đi, ta là Uy Chấn Thiên!

Hơi hơi dừng lại, lại nói:

- Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tên họ của đạo hữu, chẳng biết có được cho biết hay không?

Hắc miêu cười hì hì nói:

- Nguyên danh ta sớm đã quên mất, nhưng có cái đạo hiệu, ở bên ngoài cũng nổi danh lừng lẫy, tên là Giết chết kim cương!

Nàng vốn định nói mình là trụ trời, nhưng nghĩ đến nhân vật nổi tiếng chính phái anh hùng thường xuyên bị đại phản diện, Uy Chấn Thiên sẽ trở mặt, liền đơn giản bịa một đạo hiệu!

- Giết chết kim cương?

Người trung niên nói:

- Đạo hiệu của đạo hữu nghe có chút cổ quái, chẳng lẽ có quan hệ với phật giáo sao?

Phật gia có kim châu, hắc miêu hắc miêu cùng phật giáo có quan hệ, cho nên mới có một cái đạo hiệu cổ quái như vậy.

Hắc miêu không thừa nhận, cũng không làm sáng tỏ, chỉ cười hì hì nói:

- Người cũng biết những con lừa ngốc đó sao?

Người trung niên dựng thẳng lên ba ngón tay, nói:

- Gặp qua ba người danh viết tịnh không, vô tự, ngũ phương...

Lưỡng giới thập phương trận tự khi mới hình thành trận, liền truyền đi tứ phương, sau khi Vân La đạo cung biến mất, người đến lưỡng giới thạch cang là vô số kể, trong đó có mấy người là hòa thượng thật sự không có gì là kỳ quái.

Giờ khắc này, này một người một miêu cách xa nhau năm thước, trò chuyện với nhau thật vui, thoát nhìn giống như là một đôi bạn già tâm đầu ý hợp.

Nhưng trong lòng hắc miêu chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác, hơn nữa trong lòng nàng rõ ràng, đối phương phát ra khí tức tà ác đó tuy rằng đã tán đi, nhưng đây cũng không có nghĩa là hắc thành kẻ vô hại ...

Lại nói chuyện phiếm vài câu, sau đó người trung niên bỗng nhiên nhìn về phía phương hướng cổ hộc, nói:

- Đạo hữu, xin hỏi vị kia đồng bạn của người lai lịch ra sao?

Hắc miêu cười nói:

- Cần gì phải hỏi hắc, chúng ta nói chuyện phiếm không vui sao?

Người trung niên mỉm cười, nói:

- Ta cũng không muốn hỏi, nhưng không thể không hỏi.

Hắc miêu nói:

- Vì cái gì không thể không hỏi?

Người trung niên thở dài, nói:

- Bởi vì ta đánh không lại người...

Mắt hắc Miêu hơi nhú lại, nói:

- Nếu là có thể đánh thắng được thì sao?

Người trung niên cười nói:

- Nếu là có thể đánh thắng được, ta cần gì phải nhờ đạo hữu ban tên cho ta?

Hắc miêu không khỏi ngẩn ngơ, nói:

- Người có ý gì?

Người đàn ông trung niên cực kỳ thành khẩn nói:

- Nếu có thể đánh thắng được, lúc này người cùng bạn người chỉ sợ sớm đã thành tàn hồn trong trận, thậm chí là bị ta cắn nuốt...

Hắc miêu ngây người một lát, nói:

- Người nói lời này cũng quá thẳng thắn nhỉ?

Người đàn ông trung niên nói:

- Tuy lúc này ta là hình người, cũng có ký ức từ chính nhân loại, nhưng ta dù sao không phải kẻ tâm tư phức tạp như nhân loại... Ta không biết cái gì thiện, cái gì là ác, ta chỉ biết là cường giả vi tôn. Nếu ta có thể đánh thắng được người cùng người bạn của người, tự nhiên có thể muốn làm gì thì làm, nếu đánh không lại, cũng đương nên đến cúi đầu nhận thua, miễn khỏi bị cái kết cục hồn phi phách tán - hồn vía lên mây.

Hắc miêu lúc này bình tĩnh đại ngộ, nói:

- Hóa ra người ở đây nói chuyện nửa ngày, là tới chấp nối quan hệ!

Người trung niên gật đầu nói:

- Đúng là như thế... sau khi đạo hữu cùng vị đồng bạn của người kia tiến vào trận, ta liền tìm cách cản trở, thậm chí không tiếc hao phí đại lượng lực ngũ hành muốn đánh chết hai vị. Nhưng đáng tiếc chính là, đạo hữu tu vi cao thâm, ta cố đem hết toàn lực, cũng không thể gây tổn thương mấy may cho người. Và bạn của người, còn là khắc tinh của ta, ta thậm chí không dám qua lại ở trước mặt hắn

Hắc miêu nghe được chỉ thấy bất lực... người đàn ông trước mắt này vô luận là khí tức hay là hành vi, đều có thể nói tà ác cực kỳ, nhưng lời nói lại là có sao nói vậy, không hề che lấp, có vẻ cực kỳ đơn thuần thậm chí là ngây thơ...

Hắc miêu không nói gì tới cực điểm, thậm chí nhện không được nghĩ, tên này thật là ngây thơ!

Người trung niên nói nửa ngày, bỗng nhiên lần thứ hai hành lễ với Hắc miêu, hơn nữa là đại lễ nghiêng người chín mươi độ, thành khẩn nói:

- Đạo hữu, còn nhờ cứu ta một mạng!

Hắc Miêu ngẩn ra, bật thốt lên nói:

- Cứu người?

Nàng bị người đàn ông trước mắt này làm cho tư duy có chút hỗn loạn, trong lúc nhất thời không suy nghĩ được đối phương vì cái gì muốn nhờ chính mình cứu hắn một mạng.

- Ta yêu cầu một lý do, một lý do nên cứu người ...

Hắc miêu nói:

- Nếu người có thể cho ta lý do, còn phải để ta tiếp nhận được, cứu người một lần thì như thế nào!

Lại nói tiếp, con miêu này tuy rằng không tính là lòng dạ hẹp hòi, nhưng cũng không phải là người lòng dạ uyên bác.

Sau khi tiến vào lưỡng giới thập phương trận, nàng có thể nói là bị quản chế, đường vào chật vật, mà ngọn nguồn đó là người trung niên trước mắt này. Với tính tình của nàng, đợi sau khi có cơ hội thích hợp, khẳng định sẽ trả thù, nếu không sẽ nghĩ tranh luận để hiểu rõ. Nhưng đối với tu giả như nàng ta mà nói, phương pháp có thể hiểu rõ được có rất nhiều, lấy hung bạo thay hung bạo chỉ là một loại thấp trong đó mà thôi. Thay lời khác mà nói chính là, nếu là có thể từ trong tay đối phương có được thứ hữu ích cho tu đồ, thù cũng tốt, oán cũng thế, kỳ thật đều có thể trừ khử.

403. Chương 332: Nhận Người Là Chủ Nhân

- Nếu đạo hữu đồng ý cứu ta, bất luận ta có đưa ra lý do hay không, người đều sẽ cứu ta. Tương phản, đạo hữu nếu không muốn cứu ta, ta đưa ra nhiều lý do hơn nữa, cuối cùng cũng không tình nguyện.

Người trung niên chậm rãi mà nói.

Hắc miêu nhện không được cười nói:

- Người thật giỏi hoạt, lại thích đá cầu đến cùng... Như vậy đi, ta giúp người tìm một lý do, nếu người nhận ta là chủ nhân, ta liền cứu người một lần, như thế nào?

Người trung niên không cần nghĩ ngợi, nhân tiện nói:

- Có thể.

Hắc Miêu không khỏi ngẩn ngơ, nàng không nghĩ tới đối phương lại trả lời rõ ràng lưu loát như thế. Phải biết rằng, nàng nói loại nhận chủ này cũng không phải là cái loại khế ước có thể hủy bỏ bất cứ lúc nào, mà là khế ước cùng loại với khế ước nô lệ của Thập Tam cùng Mạc Ngôn. Loại khế ước này một khi thành lập, liền có ý nghĩa sinh tử của bên tôi tớ hoàn toàn nắm giữ ở trong tay chủ nhân, trong ý niệm, liền có thể quyết định sinh tử đối phương.

Đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, loại khế ước nô bộc này là dù chết cũng sẽ không ký kết ...

Hắc Miêu còn đang ngạc nhiên, người đàn ông trung niên lại tiếp tục nói rằng:

- Nhưng trước khi nhận chủ nhân ta còn có một yêu cầu, nếu đạo hữu đáp ứng, bây giờ ta có thể nhận đạo hữu là chủ nhân.

Hắc miêu nói:

- Người nói trước đi ta nghe xem ...

Nàng tự nhận tâm tình luôn luôn vững vàng, cũng không phải người tham tài, nhưng vừa nghĩ tới có thể làm cho trận linh trước mắt này nhận chính mình là chủ nhân, trong lòng nhịn không được liền có chút mừng reo.

Người trung niên nói:

- Đạo hữu mang ta rời khỏi nơi đây.

Hắc miêu không khỏi lại bị ngẩn ngơ, nói:

- Người là trận linh nơi này, chỗ pháp trận này là thể xác của người, nếu ly khai, người còn có thể sinh tồn sao?

Người trung niên nói:

- Đương nhiên là không được, nhưng đạo hữu nếu nguyện ý hỗ trợ, cũng không phải không có cách giải quyết!

Hắc miêu nói:

- Có phương pháp giải quyết sao? Người nói nghe một chút...

Người trung niên cười cười, nói:

- Phương pháp kỳ thật rất đơn giản, trước tiên là ta nhận đạo hữu là chủ nhân, sau đó mượn đạo hữu một giọt máu huyết, lấy làm thi pháp, từ nay về sau ký túc với thức hải đạo hữu.

Nghe đến đó, hắc miêu nhịn không được cười lạnh, nói:

- Thực nể người nói ra được, không phải định đánh chiếm ý thức của ta chứ?

Đối với tu giả mà nói, thức hải có thể nói là nơi cấm địa trong cấm địa, một khi mở ra đối với người nào đó, không chỉ có những bí mật sở hữu đều sẽ bại lộ, hơn nữa cũng tương đương là đem sinh tử giao cho đối phương.

Người trung niên lại nói:

- Đạo hữu quá lo lắng, nếu ta thoát khỏi pháp trận này, tương đương là mất đi hai tay hai chân, có gì uy hiếp đâu? Lại nói, mượn đạo hữu một giọt máu huyết, không những được dùng để thi pháp thoát khỏi nơi đây, đồng thời cũng có thể dùng để lập thêm khế ước nhận chủ. Đến lúc đó, không chỉ có sinh tử của ta tất cả do một ý niệm của đạo hữu, suy nghĩ trong lòng càng không thể gạt được người...

Hắc miêu cân nhắc trong chốc lát, nói:

- Điều này cũng đúng, nhưng ... Tu vi của người nếu bị giảm đi, ta cần người có ích lợi gì?

Người trung niên mỉm cười nói:

- Chỗ tốt có thể nói nhiều hơn... Ta là trận linh, am hiểu không phải là thuật công phật, mà là Ngũ Hành trận pháp. Thoát khỏi nơi đây rồi, tu vi của ta tuy rằng giảm đi, nhưng khuấy động trung tâm ngũ hành lực cũng không tổn hại. Nói cách khác, ta không những trợ giúp được đạo hữu phá giải các loại pháp trận lấy ngũ hành làm cơ sở, đồng thời cũng có thể bố trí pháp trận ngũ hành đơn giản nào đó ở bất cứ nơi nào chỉ bằng thiên địa ngũ hành lực... Tỷ như hành quân trận, tụ linh trận, mê cung trận... Nếu đạo hữu có thể cung cấp các loại pháp tài, ta thậm chí có thể một lần nữa bố trí một tòa lương giới thập phương trận!

Hắc miêu nghe đến đó, trong lòng nhất thời ngửa ngáy, nếu thu phục được, không phải là dẫn theo tông sư pháp trận sao?

Nàng trong lòng ý động, liền không nghĩ nhiều hơn nữa, bật thốt lên lên, nói:

- Được, ta đáp ứng người!

- Đa tạ đạo hữu ...

Người trung niên thấy Hắc miêu đáp ứng rồi, thật dài nhẹ nhàng thở ra. Trên mặt nhất thời lộ ra vẻ cảm kích, vội không ngừng khom người lạy tạ.

Nhưng mà trong nháy mắt hấn khom người, hoặc là bởi vì kích động, hay là bởi vì nguyên nhân của hấn, con mắt sau đầu kia đã biến mất không ngờ giống như rục rịch, tán ra khí tức tà ác không thể nhìn thấy...

- Đạo hữu, việc này không nên chậm trễ, xin ban thưởng cho ta một giọt máu huyết!

Dưới tàng cây Cổ Hòe, Mạc Ngôn nắm trong tay một hạt châu sắc lục nhạt, con mắt tràn đầy tò mò.

Khối hạt đó là bản thể lương giới thạch.

Trước khi lâm vào ngủ say lương giới thạch bỗng nhiên đề xuất thỉnh cầu, xin hấn trợ giúp chính mình rời khỏi nơi này. Đây cùng mục đích Mạc Ngôn đến đây không mưu mà hợp, hấn tự nhiên sẽ không ngốc mà cự tuyệt ...

Vì thế sau một lát, lương giới thạch hao phí một chút năng lượng cuối cùng, chính mình từ trong rễ cổ hòe đi ra, sau đó nhảy vào lòng bàn tay của Mạc Ngôn.

Loại đưa hàng tới cửa này, để cho Mạc Ngôn rất là cảm kích... Gần đây cũng không làm người tốt chuyện tốt gì, người này lại tự nhiên nhảy thẳng lên hấn?

Sau khi Lương giới thạch rời khỏi cổ hòe, cây cổ hòe vốn xanh tươi không chỉ có không dấu hiệu ủ rũ, ngược lại càng trở nên có tinh thần. Như tán tán cây đứng là đang ngay lập tức vươn ra phía ngoài đến nửa mét ...

Đối với điều này, Mạc Ngôn cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Pháp trận này vốn là dùng để nuôi dưỡng lương giới thạch, thiếu lương giới thạch làm “Ký sinh trùng”, từ ngoại giới hấp thu “Chất dinh dưỡng” liền có thể dùng để duy trì và củng cố bản thân pháp trận.

Sau khi có đầy đủ ‘Chất dinh dưỡng’, thân là đầu mối pháp trận, cổ hòe nháy mắt khuếch trương nửa mét, tất nhiên là hợp tình hợp lý.

Nhưng để cho Mạc Ngôn thấy kỳ quái chính là, sau khi cổ hòe này khuếch trương nửa mét, sát đó lại héo rũ một mét, bộ phận cành còn bắt đầu suy bại, phiến lá cũng khô vàng đi ...

Trong lòng Mạc Ngôn thấy kinh dị, lập tức bắt đầu đả thông lương giới thạch, cũng muốn hỏi rõ ràng nguyên do trong đó.

Nhưng Lương giới thạch đã mệt mỏi bất kham, sau khi nhảy vào lòng bàn tay của hấn, liền hoàn toàn phong bế mình, chìm vào giấc ngủ.

Đổi làm người khác, đối với cái này, chỉ có thể đem nghi vấn áp chế hết thảy. Nhưng với Mạc Ngôn mà nói, đó cũng không phải cái gì nan giải. Lưỡng giới thạch nhìn như chìm vào giấc ngủ, kỳ thật đây chính là biểu tượng năng lượng héo rũ. Ở bên trong không gian Lưỡng giới thạch, tự căn nguyên sinh ra linh thể, lại cũng chìm vào ngủ say. Nói cách khác, chỉ cần Mạc Ngôn có thể xâm nhập bên trong Lưỡng giới thạch, liền có xác suất rất lớn tìm được linh thể Lưỡng giới thạch, cũng dễ giáp mặt giao lưu.

Mà điều này, hoàn toàn là những gì thân là tu sĩ thần hồn Mạc Ngôn am hiểu .

Khi hân phân ra một phần ba ý thức bản ngã, tiến vào không gian bên trong lưỡng giới thạch, nhìn thấy là một đứa trẻ mập mạp, trắng nõn.

Đứa trẻ ở trong không gian màu vàng, cuộn mình một chỗ, cắn ngón tay cái tay phải, đang ngủ ngon lành.

Nhưng khiến người khác thương tiếc chính là, có lẽ là bởi vì quá mức mỗi một, và có lẽ là chịu đủ kinh hãi, trên mặt tiểu tử kia còn mang theo nước mắt ...

Mạc Ngôn sử dụng ý thức bản ngã, nhẹ nhàng động vào trên lưng tiểu tử kia.

- Người là ai?

Tiểu tử kia lập tức bừng tỉnh, nhìn từ ý thức bản ngã ngưng tụ, bắt chước bản thể Mạc Ngôn, hoảng sợ vô cùng.

- Người vào bằng cách nào? Người muốn làm cái gì? Hu hu... Van cầu người, xin người đừng ăn ta...

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Tiểu mập mạp, mới vừa rồi còn nói chuyện với ta, như thế nào lúc này đã không nhận ra ta ?

Mới vừa nói đến "Tiểu mập mạp" cùng Lưỡng giới thạch, bản thể Mạc Ngôn trong bản mạng hồn kiếm hình như có cảm xúc, từ linh đài nhảy ra, sau đó theo ý thức bản ngã của Mạc Ngôn chui vào bên trong Lưỡng giới thạch...

Bản mạng hồn kiếm còn chưa phát động, Mạc Ngôn liền phát hiện, nhưng hắn vẫn chưa ngăn cản, chỉ lắc đầu cười cười.

Lại nói tiếp, cái nick name tiểu mập mạp này, vốn là chuyên dụng cho bản mạng hồn kiếm. Lúc này, trong lúc vô ý hắn kêu lên, linh trí chưa hoàn toàn phát dục bản mạng hồn kiếm tưởng đang gọi chính mình, liền khẩn cấp nhảy ra.

Kỳ thật, đây cũng có thể cho rằng là một loại dấu hiệu linh trí bản mạng hồn kiếm từ từ thành thực. Cho nên, Mạc Ngôn cũng không ngăn cản nó...

404. Chương 333: Người Ngốc Nhiều Dữ Dội

Bản mạng hồn kiếm tiến vào không gian Lưỡng giới thạch, lập tức liền vây quanh tiểu mập mạp trắng trẻo kia vài vòng, có vẻ rất là tò mò.

Nó tò mò không quan trọng, còn tiểu mập mạp lại bị làm cho sợ hãi, run run đông thịt non, nước mắt lã chã rơi xuống dưới...

Bản mạng hồn kiếm vốn là đồ sát phạt, hơn nữa linh trí chưa thành, không hiểu được cần thu hồi khí tức, cho dù trong lòng không có sát khí, cũng không có lúc nào là không tản ra sát khí dày đặc. Tiểu mập mạp trong Lưỡng giới thạch này trời sinh đã nhát gan hơn nữa chưa từng thấy qua đồ sát phạt, sợ bị giết trong một kích, trong lòng liền có vô hạn kinh sợ.

Trên thực tế, đừng nói là loại linh thể chưa thấy qua nhiều như nó, mặc dù là Hắc miêu cũng không nhiều. Ban đầu, chính là bởi vì có bản mạng hồn kiếm tồn tại, nàng mới bất chiến bất bại, trở thành người trông cửa của tiểu viện số 35. Nếu không thì chỉ với khả năng của Mạc Ngôn chỉ sợ rất khó thu phục nàng.

Mạc Ngôn thấy tiểu mập mạp sợ tới mức giống như con thỏ gặp mưa, tâm niệm vừa động, liền để bản mạng hồn kiếm biến ảo hình thái.

- Người không cần sợ hãi, nó chỉ có chút tò mò đối với người, cũng không ác ý. Người nhìn xem, nó rất giống người, cũng là một tiểu mập mập...

Mạc Ngôn nói trấn an tiểu mập mập.

Lúc này bản mạng hồn kiếm đã chuyển biến hình thái, biến thành một viên cầu trong suốt từ giọt nước tạo thành, tuy rằng không có tay chân, nhưng hình thái ngũ quan đã chậm rãi hiện ra, trên đầu còn có một cái lá cây xanh mướt. Đây là chỗ tốt có được trong Lưỡng giới thập phương trận, đại lượng khí tức thuộc tính mộc không chỉ làm dịu đi sát khí, đồng thời cũng thuận thế tẩm bổ linh trí của nó.

Nghe được Mạc Ngôn trấn an, tiểu mập mập không chỉ có không có bình tĩnh trở lại, ngược lại càng thêm sợ hãi, tiến vào trong ngực Mạc Ngôn, oa oa kêu lên:

- Nó là người xấu, là người xấu, nó muốn ăn thịt cháu ... Hu hu, van xin chú, đừng cho nó ăn thịt cháu. Cháu vừa bắn lại thối, không thể ăn ...

Mạc Ngôn đầu tiên là không hiểu ra sao, đảo mắt nhìn thấy vẻ mặt bản mạng hồn kiếm như thềm nhỏ dãi, nhất thời liền hiểu được.

Bản mạng hồn kiếm tuy là từ hắc tế luyện mà thành, nhưng bản thể này cũng là ngũ hành khí tiên thiên mà thành, bản tính này có thể nói là thiên phú về hấp thu căn cốt hết thảy thuộc tính ngũ hành trong thiên hạ. Đương nhiên, khẩu vị của nó cũng cực đa dạng, không thuộc ngũ hành cũng ăn. Nói thí dụ như một giọt thực thủy có được từ kho súng ống đạn dược kia, lại nói thí dụ như đám dây có tám phần là mộc ... Lúc trước trong pháp trận hấp thu những khí tức thuộc tính mộc, chính là để làm dịu đám dây này, nếu không, nó là tuyệt đối không có cái khẩu vị này.

Mà nói đến ngũ hành, Lưỡng giới thạch hoàn toàn là một trong số đó, lực hấp dẫn của bản mệnh hồn kiếm không phải một giờ là được. Nếu không phải vừa rồi nó hấp thu khí tức thuộc tính mộc bây giờ có chút ăn không được, lúc này chỉ sợ sớm đã thể hiện đối với Lưỡng giới thạch ...

Đương nhiên, loại hấp thu này kỳ thật chính là nhằm vào bản thể Lưỡng giới thạch, cho dù là tiểu mập mập cũng một hơi nuốt vào. Nhưng tiểu mập mập cùng Lưỡng giới thạch vốn là nhất thể mà sinh, bản mạng hồn kiếm đối với Lưỡng giới thạch thềm nhỏ dãi nhưng hắc không dám động vào tiểu mập mập, tiểu mập mập lại nghĩ lầm đối phương đang thềm nhỏ dãi chính là thịt béo của mình...

Mạc Ngôn vỗ đầu tiểu mập mập, cười nói:

- Không cần lo lắng, nó sẽ không ăn cháu.

Tiểu mập mập vui đầu vào trong ngực của hắc, lạnh run nói:

- Thật sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đây là đương nhiên, nó không chỉ không ăn cháu, tương lai các người còn trở thành bạn tốt...

Mục đích của hắc lần này chính là vì miếng Lưỡng giới thạch này, nếu đối phương không chủ động, hắc cũng sẽ lừa gạt. Duy nhất để hắc có chút ngoài ý muốn chính là, hắc thật không ngờ trong Lưỡng giới thạch linh thể lại hoàn thiện như thế, hơn nữa thiện giải nhân ý, chủ động nhảy vào trong lòng mình. Như thế, hắc nhất định phải nghĩ biện pháp thích đáng an bài cho tốt tiểu mập mập này, lấy toàn nhân quả.

Biện pháp kỳ thật cũng rất đơn giản... Lúc này tiểu mập mập đã gần như phát dục thành thực, hoàn toàn có thể thoát ly Lưỡng giới thạch mà sinh tồn.

Mạc Ngôn tính toán đem hắc mang ra khỏi pháp trận trước, sau đó chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, đợi cho tiểu mập mập không có kinh sợ đối với mình, khuyên nhủ nó bỏ qua bản thể, giống tiểu Vân La là linh tu thuần túy.

Hắc cũng không lo lắng tiểu mập mập không chịu tiếp nhận, trên thực tế, trong linh vật giống loại này tự hành sinh ra linh trí, cuối cùng đều phải đi đường này, hoặc sớm hoặc muộn, đơn giản là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Ngoài ra, chờ sau khi tiểu mập mạp đồng ý bỏ qua bản thể, hắn cũng không tính toán đem Lưỡng giới thạch ném cho bản mạng hồn kiếm cắn nuốt. Bởi vì ngoài ngũ hành, hắn dự cảm được, trong tương lai một sự kiện nào đó, Lưỡng giới thạch sẽ có tác dụng lớn hơn nữa.

Loại dự cảm này mặc dù có chút mơ hồ, nhưng cực kỳ mãnh liệt...

Sau khi trấn an được tiểu mập mạp, Mạc Ngôn nói:

- Vừa rồi giao lưu có chút mơ hồ, ta đến nay còn chưa hiểu được người vì cái gì vội vã thúc giục ta rời khỏi nơi này? Tiểu mập mạp, người nói lại xem, nơi này rốt cuộc có những thứ gì nguy hiểm?

Hắn chưa hỏi xong, tiểu mập mạp mới bình phục lại nhất thời nhảy dựng, thần tình hoảng sợ kêu lên:

- Không được, không được, ta đúng là quên bên ngoài còn có một đại đại bại hoại... Đi mau, đi mau, thừa dịp tên kia chưa tới, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Mạc Ngôn ngạc nhiên nói:

- Trong trận còn có người khác sao?

Tiểu mập mạp sắc mặt tái nhợt nói:

- Nó không phải người, mà là tà ma, tâm nguyện lớn nhất của nó chính là ăn ta, nếu ta không có vỏ ngoài chắc chắn, chỉ sợ sớm đã bị nó thực hiện được... Van xin người, chúng ta vẫn phải mau rời khỏi nơi này đi. Nó đã ăn rất nhiều rất nhiều người giống như người rồi, những hài cốt bên ngoài chính là nó làm thành.

Mạc Ngôn an ủi:

- Không cần lo lắng, có ta ở đây rồi, vô luận nó là cái tà ma gì đều không làm tổn hại đến người. Hơn nữa, ta cùng đồng bạn của ta đi tới đây, gặp phải một ít dị trạng, không biết có phải là vị tà ma như người nói kia hay không?

Tiểu mập mạp nói:

- Có thể nói ta nghe là những thứ dị trạng gì sao?

Mạc Ngôn đem những chuyện mình và hắc miêu dọc theo đường đi gặp phải nói lại một lần, cường điệu miêu tả những ảo cảnh, những thứ khác chính là thuận miệng mà nói.

Tiểu mập mạp nghe xong, vừa kinh hãi lại vui mừng, nói:

- Hóa ra các người đã gặp được! Đúng vậy, những dị trạng người gặp được chính là nó giả trò quỷ, cái tà ma này kỳ thật là trận linh pháp trận này, không chỉ có thể thao túng lực ngũ hành, hơn nữa chuyên dùng ảo cảnh mê hoặc người!

Mạc Ngôn gật đầu nói:

- Hóa ra nó chính là trận linh nơi này ...

Hơi hơi dừng lại, rồi lại có chút nghi hoặc, nói:

- Cổ hộc mà người ký thân kia là đầu mối pháp trận, dựa theo lẽ thường, trận linh này cũng từ trong cơ thể nó mà sinh ra, nhưng vì cái gì cổ hộc này với cảm giác của ta cũng rất là tinh thuần nhỉ?

Tiểu mập mạp vội la lên:

- Chỗ pháp trận này kỳ thật có hai nơi là đầu mối, một âm một dương. Nơi này là dương, không chỉ có dung hợp cùng cổ hộc, hơn nữa còn chuyên hấp thu linh khí từ ngoại giới, cung cấp cho cả tòa pháp trận. Một chỗ khác là âm, chuyên lưu thông, vận chuyển tòa pháp trận này, đồng thời cũng vút đi những thứ pháp trận không cần thiết ra phía ngoài ... Cái tà ma kia, bắt đầu từ nơi này sinh ra!

Mạc Ngôn không khỏi âm thầm thấy kỳ lạ, hóa ra chỗ pháp trận này đúng là có hai nơi là đầu mối... song song tồn tại, điều dụng đều không giống nhau, rồi không bàn mà phân minh âm dương.

Hiểu rõ việc này, hắn liền lười ở trong này ngày ngốc thêm, nói:

- Tiểu mập mập, ngươi không cần lo lắng cái tên kia sẽ đến ăn ngươi... Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy rồi, ta đi tới đây cả một chặng đường, cái tà ma ngươi nói đó thậm chí không dám lộ diện ở trước mặt ta, chỉ dám tránh ở nơi âm u mà ngáng chân. Một hạng người nhát gan âm hiểm như vậy, lại phải sợ nó sao? Nếu trong lòng ngươi khó chịu, hận nó đã từng bắt nạt ngươi, vậy ta liền đi ra bắt nó đến, cho ngươi được xả giận!

Hắn nói như thế, không chỉ là vì trấn an tiểu mập mập, đồng thời cũng là vì muốn lấy lòng. Tiểu mập mập này tâm tư đơn thuần, lá gan cũng nhỏ, chỉ cần để nó cảm thấy Mạc Ngôn đủ mạnh, và còn có thể ỷ lại, như vậy tương lai thuyết phục nó bỏ qua bản thể sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

405. Chương 334: Hồn Loạn (1)

Tiểu mập mập bán tín bán nghi, nói:

- Thật sự có thể sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ta nói có thể là có thể...

Tiểu mập mập vẫn có chút không tin, lắc đầu nói:

- Cái tên bại hoại đó rất giáo hoạt ... Nó không chỉ là traten linh trong traten, hơn nữa cần nuốt rất nhiều tàn hồn, đã gần như xảy ra dị biến. Nó am hiểu nhất chính là mê hoặc nhân tâm và ẩn nhẫn, nếu nó phát hiện người mà nó đánh không lại, như vậy khẳng định sẽ tạm thời trốn đi, tìm những phương pháp khác để đối phó người. Cho nên ta nghĩ ... Chúng ta tốt nhất vẫn nên rời nơi này.

Mạc Ngôn lại cười, nói:

- Cho dù phải rời khỏi, cũng phải tìm được đồng bạn của ta trước.

Tiểu mập mập ngẩn ngơ, nhìn về phía bản mạng hồn kiếm một bên như đang chảy nước miếng đối với mình, nói:

- Đồng bạn của ngươi không phải nó sao?

Mạc Ngôn nói:

- Đây là bản mạng hồn kiếm của ta, không phải là đồng bạn. Đồng bạn của ta là một người khác...

Lời còn chưa dứt, tiểu mập mập liền vẻ mặt cầu xin, nói:

- Không xong rồi, đồng bạn của ngươi chỉ sợ là dữ nhiều lành ít !

- Xin đạo hữu ban thưởng cho ta máu huyết!

Người trung niên thi lễ thật sâu đối với hắc miêu, lời nói cực kỳ khẩn thiết.

Trong mắt Hắc Miêu giống như là có chút hoảng hốt, nói:

- Được, được, một giọt máu huyết mà thôi, không coi là cái gì.

Nàng ngồi xổm xuống dưới đất, giơ ra móng vuốt, nhẹ nhàng ấn một thứ vào móng bên phải, rồi sau đó bức ra một giọt máu huyết đỏ sẫm, nói:

- Một giọt thật sự được rồi chứ?

Người đàn ông trung niên thẳng lưng, trong mắt lóe ra ánh sáng, lộ ra tà dị nhẹ nhàng, nói:

- Được rồi, một giọt cũng đủ.

Hắc miêu quơ quơ trảo, đem máu huyết đẩy về hướng người đàn ông trung niên, nói:

- Không đủ thì ta còn cho nữa, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta...

Nàng nói hào phóng cực kỳ, giống như máu huyết này rẻ như thức ăn đậu hũ bán trong chợ vậy. Nếu để ý thái độ, so sánh với sự đề phòng lúc trước, có thể nói là một trời một vực.

Lúc này, nàng tựa hồ không có phát hiện, hoàn cảnh quanh mình đã xảy ra biến hóa thực lớn.

Trên đỉnh đầu, không có trời xanh mây trắng, mà là trở nên âm trầm u ám. Một đám mây huyết sắc thật lớn như tán ra, không ngừng xoay tròn, mà còn kéo dài theo vô số sợi tơ huyết sắc, tại đỉnh đầu nàng vờn quanh, làm như muốn tiến vào đầu của nàng...

Những thảm thực vật lục sắc cùng các loại kiến trúc bên người cũng bắt tri bắt giác biến mất, thay vào đó là màu xám sương mù vô tận. Mà ở bên trong sương mù, có gần trăm bóng hình con quỷ chìm nổi, đang trưởng thành. Không ngừng phát ra tiếng thét chói tai về phía nàng ...

Mắt thấy máu huyết bay tới hướng mình, người trung niên rốt cuộc nhin không được đắc ý trong lòng, cất tiếng cười to đứng lên.

Hắc Miêu ngây ngô nói:

- Người cười cái gì?

Trên mặt người trung niên mang theo vẻ tươi cười châm chọc, khi nói chuyện, thậm chí không thèm nhìn hắc miêu, mà chỉ chuyên chú nhìn vết tích máu huyết trên đầu ngón tay ...

Không thể không nói, so sánh với máu tươi người thường, máu huyết tu sĩ như là tác phẩm nghệ thuật nào đó.

Lúc này toàn bộ không gian đã bị đám mây huyết sắc cùng sương mù màu xám bao phủ, không có chút ánh sáng, vết tích máu huyết trên đầu ngón tay người trung niên liền có vẻ rất rực rỡ. Một giọt tròn tròn, giống như trân châu huyết sắc, bề ngoài trong suốt rực rỡ, hào quang vô tận, bên trong lại đang không ngừng lưu động ...

- Thật sự là tuyệt vời ...

Người trung niên thì thảo cảm thán , trong mắt lại không chút nào che dấu sự tham lam, cũng có hưng phấn cùng thỏa mãn sau khi âm mưu thực hiện được.

Đồng thời, hắn cũng không che dấu khí tức của chính mình. Da sau đầu da lưng lẽ hờ ra, sau đó tràn ra, một con mắt tràn ngập khí tức tà ác từ chỗ vỡ ra chui ra. Con mắt này vẫn chưa hoàn toàn thoát ly, mà kéo một đoạn dây giống như dây thần kinh, lướt qua đỉnh đầu đi đến trán...

Khoảng cách chỗ người đàn ông trung niên không xa, Hắc Miêu đã bị đám mây huyết sắc trên đỉnh đầu hoàn toàn ngăn chặn.

Từ trong những đám mây kéo dài sợi tơ huyết sắc, liều mạng chui vào đầu của nàng .

Mà những tàn hồn trong mây phát ra tiếng thét chói tai, cũng đang không ngừng tra tấn màng tai nàng...

Chịu hai loại áp chế này, tư duy của nàng tựa hồ đã hoàn toàn hỗn loạn.

Thần kinh trong chốc lát mê man, trong chốc lát lại kịch liệt đấu tranh, ngẫu nhiên cũng lại thanh tỉnh, nhưng đại đa số thời gian đều như đang giấy dũa !

Người đàn ông trung niên không thèm nhìn Hắc Miêu, sau khi nhìn thoáng qua một phương hướng, trên mặt bỗng nhiên hiện ra một tia kiêng sợ.

- Chờ hoàn toàn không chế được con mèo ngu xuẩn này rồi. Hắn là có thể cùng người nọ giao phong chính diện một lần . Cho dù sợ vẫn không phải là đối thủ của hắn, nhưng ít ra có con tin nơi tay...

Hắn thì thảo lắm bả:

- Việc này không nên chậm trễ, vẫn cần xử lý con mèo ngu xuẩn này trước!

Nói xong. Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng bắn ra, đem tia máu huyết hướng vào không trung.

Máu huyết trên không trung vẽ ra một đường cong tuyệt vời, rơi về hướng con mắt trên đỉnh đầu người đàn ông trung niên kia ...

Con mắt ở giữa lặng yên vỡ ra, lộ ra mùi tanh nồng, trong nó có màu vàng tích tụ, cũng có so le răng nanh không đồng đều rất sắc bén.

- Phù ...

Giống như một giọt bột nước rơi vào cái chảo, máu huyết rơi vào trong miệng. Lây dính những dịch màu vàng, nhất thời phát ra tiếng vang, ngẫu nhiên còn sinh ra tiếng vang bạo liệt rất nhỏ ...

Trên mặt người trung niên nhất thời hiện ra vẻ thích thú. Hơi hơi híp mắt, tựa hồ vết tích máu huyết kia là món mỹ vị.

Con mắt ở giữa chỗ mùi tanh nồng đó lặng yên khép kín lại, từ chính giữa lộ ra đầu lưỡi giống như cửa rắn, mặt ngoài ánh mắt không ngừng chuyển động tựa hồ chưa hết vận động.

- Nên kết thúc rồi ...

Người đàn ông trung niên nhìn về phía Hắc Miêu. Mang theo châm biếm, nói:

- Bây giờ, người thuộc về ta!

Hắn vươn tay phải ra, lấy ngón trỏ trên không trung vẽ ra quỹ đạo huyền diệu nào đó, trong miệng lại thì thào đọc niệm chú ...

Một lát sau, phịch một tiếng, hắc miêu ngã xuống đất.

Người đàn ông trung niên thấy thế, mỉm cười, phất tay xua tan đám mây huyết sắc cùng những sương mù màu xám trên bầu trời. Sau đó đi đến bên cạnh hắc miêu, ngồi xổm xuống.

Đến đây ...

Hắn cắt qua đầu ngón tay, lấy ra một giọt máu màu đen khí tức tà ác. Tích tụ ở mi tâm của Hắc Miêu.

Giọt máu phẳng phất có linh hồn của chính mình, vừa đến mi tâm hắc miêu, liền liều mạng chui vào bên trong.

Lúc này ý thức của Hắc Miêu tan rã, hoàn toàn không có sức phản kháng, để cho giọt máu màu đen tùy ý xâm nhập mi tâm, sau đó hướng vào chỗ sâu trong đại não mà chui vào...

- Đại cáo thành công!

Người đàn ông trung niên mỉm cười.

Nhưng hắn mỉm cười chỉ được nửa giây, lập tức liền bỗng nhiên ngừng lại, nhìn về phía sau, thần sắc có vẻ có chút khẩn trương.

Cách đó không xa, có người đang chậm rãi đi tới.

Người đàn ông trung niên nhìn người này, thần thái có chút cổ quái, vừa có đề phòng và sợ hãi, cũng có một tia hưng phấn cùng mong chờ.

Không cần phải nói, tới người đây tự nhiên chính là Mạc Ngôn.

Khi hắn từ đằng xa đi tới, xa xa đã nhìn thấy hắc miêu nằm rạp trên mặt đất.

Nhưng không biết tại sao, hắn cũng không lộ ra phần nộ và căng thẳng.

- Người đến chậm...

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên lộ ra nụ cười, hơi trào phúng.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Người nói sai rồi, kỳ thật ta là tới sớm.

Đến sớm ư?

Người trung niên ngẩn ra, nói:

- Có ý gì?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đợi rồi người sẽ biết...

Hắn cũng không giải thích, mà chỉ tỏ ra đầy hứng thú đánh giá người đàn ông trung niên, lại nói:

- Ta lần đầu tiên nhìn thấy trận linh như người, theo điển tịch đạo gia ghi lại, trận linh như người hình thành linh thể Tiên Thiên, nếu như không có chủ nhân tế luyện, thường thường sẽ trở thành ác vật. Hiện tại xem ra, đúng thật là như vậy...

Trận linh bất đồng với linh vật là linh thể sinh ra từ thiên địa như tiểu mập mạp, bọn họ từ khi hình thành Tiên Thiên, xem như là thứ nhân tạo, cho nên liền khuyết thiếu thiên địa chi linh.

Nói cách khác, chúng nó từ nhỏ đã ngây thơ, cũng không được truyền thừa, nếu không có tu sĩ tiến hành tế luyện đối với chúng nó, cũng chỉ có thể thuận theo bản năng đi sờ soạng rồi tiến tới...

Mà bất luận là nhân loại hay là động thực vật, hoặc là các loại ý thức thể, bản năng cực mãnh liệt chính là sinh tồn.

Khi khuyết thiếu chỉ dẫn bọn họ thường thường đều sẽ trở thành ác vật nào đó về ý nghĩa. Tỷ như trận linh trước mắt này, tự sau khi sinh ra, bởi vì không có người tế luyện, liền thuận theo bản năng “Ta muốn sống sót”, cắn nuốt hết thầy tu sĩ tiến vào pháp trận.

406. Chương 335: Hỗn Loạn (2)

Khởi điểm, đây gần là một loại bản năng sinh tồn, nhưng theo thời gian lớn dần, từ những tu sĩ đó hấp thu được ký ức càng ngày càng nhiều, trận linh bắt đầu có tư duy và ý thức thuộc về mình. Vì thế nó trở nên thông hiểu, bởi vì từ trong trí nhớ những tu sĩ đó biết được, ở ngoài pháp trận, có thể giới càng thêm tốt đẹp hơn ...

Nó ý thức được, pháp trận này tuy rằng nuôi dưỡng chính mình, là bản thể của chính mình, nhưng từ một góc độ khác mà nói, nó đồng dạng cũng là gông cùm xiềng xích và lồng chim của chính mình.

Trọng yếu nhất là, pháp trận này đã vận chuyển mấy ngàn năm, thiên địa vạn vật đều có một khắc cuối cùng, pháp trận này cũng không ngoại lệ. Chung quy sẽ có một ngày, nó sẽ ngừng vận hành, thậm chí là sụp xuống.

Mà chính mình là trận linh, nếu không nghĩ biện pháp thoát ly khỏi bản thể, chắc chắn cũng theo pháp trận sụp đổ mà đi đời!

Cho nên, từ khi ý thức cùng tư duy thành hình, nó liền tự nói với mình, rời khỏi nơi này như thế nào là lựa chọn duy nhất của mình!

Đây cũng là một loại lý tưởng, nhưng mà có câu nói rất đúng, lý tưởng là hoàn hảo, hiện thực là trông gai .

Là trận linh của pháp trận, nghĩ rời khỏi nơi này thì nói dễ hơn làm.

Đầu tiên, thực lực của nó còn chưa đủ mạnh, nó cần hấp thu càng nhiều chất dinh dưỡng đến từ ngoại giới.

Tiếp theo, chỗ pháp trận này có hai cái đầu mối, nó tuy rằng chiếm cứ một trong số đó, nhưng về chủ yếu và thứ yếu, cũng là ở địa vị phụ thuộc. Nếu không thể hủy diệt một đầu mối khác, nó vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này...

Vì thế, nó bắt đầu có ý thức dẫn dụ tu sĩ ngoại giới.

Mà nó chú ý đến chính là miếng Lương giới thạch...

Trên thực tế, bởi vì nguyên nhân nào đó sau khi Vân La đạo cung biến mất, nếu không phải nó không ngừng đẩy ra phía ngoài, Lương giới thạch phương trận tồn tại chỉ có rất ít người biết.

Những người này hoặc là đệ tử hậu duệ của Vân La đạo cung, hoặc là những người nắm đó cùng Vân La đạo cung từng có giao tế. Mà những người này cũng là những vị khách đầu tiên của pháp trận này. Bọn họ tới đây, đều không ngoại lệ trở thành tàn hồn trong trận pháp, cũng bởi vậy mà tẩm bổ cho trận linh vừa mới sinh ra linh trí...

Trận linh lên kế hoạch kỳ thật rất đơn giản, đó là không ngừng rải ra tin tức về Lương giới thạch ra phía ngoài. Cứ như vậy, không những hấp dẫn được càng nhiều tu sĩ, có được càng nhiều “Chất dinh dưỡng”, đồng thời còn có thể mượn sức mạnh từ bên ngoài chậm rãi đi ăn mòn một cái đầu mỗi khác. Nó tin tưởng, theo thời gian trôi qua, chính mình cuối cùng có một ngày sẽ rời khỏi nơi này...

Kế hoạch rất đơn giản, nhưng nó thực hiện không đơn giản.

Mấy ngàn năm qua, tu sĩ ham muốn Lương giới thạch có thể nói đến đây không dứt, chưa bao giờ ngừng...

Duy nhất để nó cảm thấy tiếc nuối chính là, theo thời gian trôi qua, tu sĩ tiến vào nơi này thực lực đúng là càng ngày càng yếu. Nhất là gần trăm năm nay, người tiến vào nơi này thậm chí đã không được tính là là tu sĩ, không chỉ có tu vi yếu kém, ý chí càng vô cùng thê thảm, đã không thể cho nó nhiều chất dinh dưỡng...

... người đàn ông trung niên nhìn Mạc Ngôn, trong lòng thấy hồi hộp, cũng có tham lam.

Nó biết, xử lý người thanh niên trước mắt này xong, chính mình có thể rời khỏi nơi này. Bởi vì nó đã nghĩ được, trên người trẻ tuổi kia có khí tức của Lương giới thạch.

Lương giới thạch không còn, phá hư một chỗ đầu mỗi khác sẽ đơn giản hơn rất nhiều...

Nhưng, người trẻ tuổi trước mắt kia lợi hại như thế nào, nó từng chính mắt thấy. Nhất là chuôi kiếm cổ quái kia, đừng nói là chính diện giao đấu, chỉ cần nhìn liếc mắt một cái, đều sẽ làm cho lòng người kinh sợ.

Cước bộ Mạc Ngôn không ngừng, chậm rãi đi về phía trước.

Người đàn ông trung niên tự nhận đã tìm được biện pháp đối phó với Mạc Ngôn, nhưng nhìn Mạc Ngôn không chút để ý nhẹ nhàng bước đến, hồi hộp trong lòng càng nhiều.

Đồng thời, hắn cũng có chút nghi hoặc.

- Đứng lại!

Hắn bỗng nhiên hét lên:

- Đồng bọn của ngươi đang ở trong tay ta, chẳng lẽ ngươi không lo lắng cho cô ta sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Ta vì cái gì phải lo lắng cho cô ta?

Người đàn ông trung niên nói:

- Tu sĩ Các ngươi không phải luôn nói chuyện cứu đồng bọn sao? Ngươi dựa vào cái gì không lo lắng?

Mạc Ngôn cười cười, lười cùng hắn nói chuyện này thêm, mà thay đổi cái đề tài, nói:

- Kỳ thật ta ngược lại cảm thấy hứng thú đối với ngươi. Linh thể kỳ thật so với linh thể tiên thiên càng khó có được, có hứng thú cùng ta rời khỏi nơi này hay không?

Người đàn ông trung niên không khỏi ngẩn ngơ...

Rời khỏi nơi này?

Những lời này Mạc Ngôn hoàn toàn đánh trúng nhược điểm trong lòng hắn, hay là bế tắc...

Chính mình tìm cách mấy ngàn năm, không phải là cái này sao?

Đúng, đây là một con đường tràn ngập huyết tinh và giết chóc mà, làm sao có thể dễ dàng như thế!

Giờ khắc này, tư duy của hắn có chút hỗn loạn.

Nếu như có thể thoải mái thoát ly khỏi lồng chim chết tiệt này, như vậy... Chính mình này mấy ngàn năm qua cố gắng có đáng tính cái gì?

- Người... Người đồng ý mang ta rời khỏi đây?

Trong lòng người đàn ông trung niên cực độ hỗn loạn, có thể nói vừa kinh hãi lại nghi ngờ, khi nhìn về phía Mạc Ngôn, trong mắt ẩn hiện có một tia chờ mong.

Nói tóm lại, hẳn tuy rằng nhìn như rất tà ác, hơn nữa dị thường giả dối, nhưng chung quy chỉ là một trận linh tâm trí không kiện toàn. Quan trọng nhất là, Mạc Ngôn nhìn như chỉ nói bằng quơ một câu, hoàn toàn đánh trúng tim của hắn.

Mặc cho hắn tà ác và giả dối như thế nào, lúc này cũng là có chút hỗn loạn và khó có thể tự giữ bình tĩnh ...

- Người đồng ý mang ta rời đây?

Người đàn ông trung niên tư duy hỗn loạn, không kìm lòng nổi hỏi một câu, trong thần sắc càng lộ ra một sự chờ mong.

Lại nói tiếp, tu vi của hắn kỳ thật cũng không quá cao minh, mấy ngàn năm qua sở dĩ có thể nuốt được vô số người, phần nhiều là dựa vào uy lực cả tòa pháp trận, cùng với khả năng gây ảo giác trêu chọc người khác. Hẳn cần nuốt những tàn hồn đó, không có cái nào mà không phải là anh kiệt, những người thông tuệ tuyệt luân. Sau khi hắn cần nuốt tàn hồn những người này, trong năm tháng phân tích từng người, xác minh lẫn nhau, cuối cùng kết luận được. Không chế đối với nhân tâm đã đạt đến một cái cực hạn đặc biệt... Nhưng nói cũng buồn cười, hắn tuy rằng luôn lừa lọc tâm tư người khác, nhưng với trái tim mình cũng khuyết thiếu rất nhiều.

Mạc Ngôn thuận miệng nói một lời, khiến cho hắn sa vào hỗn loạn.

Hắn nhận không được đã nghĩ, nếu là trước kia ta không phải một kẻ luôn giết người, sau đó cần nuốt tàn hồn bọn họ, mà là thi ân, không màng lợi, thậm chí là trực tiếp nhận một chủ nhân, hiện tại chỉ sợ ta sớm đã ra bên ngoài tiêu dao rồi chẳng?

Hắn nghĩ như thế, trong lòng lại bỗng nhiên cảnh giác, ý tưởng tương đồng chính mình kỳ thật sớm đã có rồi, chẳng qua là dùng để biện chế ra những cái bẫy, đều không phải là thực sự suy nghĩ... Tỷ như vừa rồi lời nói dùng để mê hoặc hắc miêu, nếu thực sự thi hành, chẳng lẽ không phải một cái kế thoát thân?

Thật sự là kỳ quái, rõ ràng có con đường tương đối đơn giản, hơn nữa ta cũng nghĩ tới, vì cái gì hết lần này đến lần khác đều không thử qua đây?

Mạc Ngôn thấy người nọ mặt mũi mờ mịt, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ nghĩ, liền hiểu được. Nhận không được hỏi:

- Chẳng lẽ trước kia không người nào nói muốn dẫn người rời khỏi đây sao?

Người trung niên lắc đầu nói:

- Không có... Không, phải nói rằng, bọn họ thậm chí đều chưa từng thấy ta. Những người này cũng không phải đều là kẻ yếu, trong đó có mấy người thậm chí có năng lực động tới ta, ta sao có thể cho bọn hắn cơ hội này?

Từ chỗ tiểu mập mập, Mạc Ngôn đã đại khái hiểu biết về lai lịch trận linh này, gật gật đầu, nói:

- Người cũng coi như là một loại biết nhiều, bởi vì cần nuốt tàn hồn quá nhiều, rồi lại không thể hóa giải oán niệm trong đó mà hình thành oán niệm nào đó. Đây gọi là bị che mắt...

Hắn lưu loát nói một đoạn, kiên nhẫn thay người đàn ông trung niên giải thích nghi hoặc, rất có phong phạm chuyên gia.

Biết nhiều sao?

Sau khi người đàn ông trung niên tinh tế cân nhắc một lát, lòng có cảm khái, giống như lật lên một tầng rèm cửa sổ, tâm tư vốn hỗn độn nhất thời liền trở nên trong suốt ... Hắn bỗng nhiên cung kính hướng Mạc Ngôn hành lễ, nói:

- Đa tạ tiên sinh chỉ giáo...

407. Chương 336: Tương Kế Tựu Kế

Mạc Ngôn cười nói:

- Trước tiên đừng cảm tạ ta, ta chỉ hỏi ngươi, có chịu cùng ta đồng thời rời khỏi đây hay không?

Người đàn ông trung niên nói:

- Xin hỏi tiên sinh, vì sao muốn mang ta rời đi? Nền hiểu ngươi và ta giờ phút này là địch không phải bạn, ta nghĩ không ra lý do ...

Mạc Ngôn khoát tay chặn lại, nói:

- Ta vừa rồi đã nói qua, ngươi là linh thể Tiên Thiên, rất có giá trị nghiên cứu. Nếu ngươi đồng ý thành thật ngoan ngoãn như chuột trắng nhỏ, ta không những có thể mang ngươi rời đi, lại có thể cam đoan giữ một mạng cho ngươi!

Người đàn ông trung niên nghe xong, tuy rằng không rõ cái gì là chuột trắng nhỏ, nhưng hàm nghĩa trong đó vẫn có thể biết, nhin không được cả giận nói:

- Hóa ta ngươi cùng những người khác giống nhau, cũng là có mưu đồ... Nếu như thế, vừa rồi ngươi đã nói chẳng phải đều là nói xuông?

Mạc Ngôn cười nói:

- Chuyện này nhất thời, so sánh với nhất thời, ai bảo ngươi mạo phạm đồng bọn của ta đâu? Nếu như không có chuyện này, mang ngươi rời đi chỉ là cái nhấc tay, hơn nữa ta cũng sẽ không hạn chế tự do cho ngươi. Đây gọi là thiện nên được thiện quả, ngươi vừa rồi là ác, lại có thể nào trông cậy có được thiện quả đây?

Người đàn ông trung niên mặt âm trầm, nói:

- Vậy cũng chưa chắc, đồng bọn của ngươi ở trong tay ta, đã thành con rối của ta, chẳng lẽ ngươi không lo lắng ta dùng cô ta để đối phó ngươi sao?

Mạc Ngôn lắc đầu mà cười, nói:

- Ngươi thật đúng là thẳng thắn...

Hắn có vẻ lạnh nhạt, không giống giả bộ, hiển nhiên là thật sự không lo lắng cho Hắc miêu.

Trên thực tế, khi hắc miêu bức ra giọt máu huyết, hắn cũng đã đi vào gần đây, mà còn lấy ý thức bản ngã quan sát hết một màn kia.

Nếu đem hắc miêu đổi là người khác, lúc ấy hắn nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Nhưng hắn lại biết, con miêu này cũng không phải là giống mèo bình thường, hoặc là nói không phải miêu yêu bình thường. Đổi làm người khác, có lẽ sẽ bởi vì giọt máu huyết này mà rơi vào trong tay trận linh, từ nay về sau trở thành con rối, nhưng hắc miêu hiển nhiên không như vậy ...

Mạc Ngôn biết, trên người Hắc Miêu vẫn luôn cất giấu một bí mật, có thể khiến nàng tránh được bất cứ kẻ ước nô lệ nào lấy máu huyết tạo thành.

Cái gọi là máu huyết, cùng máu bình thường ý nghĩa hoàn toàn là hai khái niệm. Đơn giản mà nói, có thể đem nó nhìn thành hợp thể cấu thành sinh vật trí tuệ có ba yếu tố. Ba yếu tố đó chính là tinh, khí, thần. Đối với tu sĩ bình thường mà nói, trong máu huyết không chỉ có hàm chứa nguyên tinh, nguyên khí, đồng thời cũng bao hàm nguyên thần. Nhưng đối hắc miêu mà nói, lại không có. Trong máu huyết của nàng có nguyên tinh cùng nguyên khí đến từ yêu thân, lại có nguyên thần đơn khuyết thiếu đến từ chính miêu yêu thân... Về phần nguyên nhân trong đó, một đôi lời nói khó có thể miêu tả, tính là bí mật lớn nhất của Hắc miêu.

Hơn nữa, nàng cũng vẫn luôn cho là bí mật này của mình che dấu rất sâu, nhưng trên thực tế, Mạc Ngôn sớm đã biết, chính là không muốn vạch trần thôi.

Mà đó cũng là nguyên nhân Mạc Ngôn vừa rồi khoanh tay đứng nhìn, thấy chết mà không cứu.

Hắn xem ra, một giọt máu huyết không chứa nguyên thần, cũng chỉ là cái vẽ ngoài, trận linh muốn mượn cái này khống chế hắc miêu, không khác người si nói mộng.

- Thời gian không còn sớm, không nên đùa nữa...

Mạc Ngôn nhìn về phía thi thể hắc miêu ở trên mặt đất, nói:

- Trận trong trận ngoài, tốc độ thời gian trôi vị tất đã đồng nhất, vẫn nên sớm một chút rời khỏi nơi này đi.

Hắc miêu nằm trên mặt đất vẫn chưa động đậy như trước.

Mạc Ngôn không khỏi cười lắc đầu...

Nếu như nói vừa rồi hắn biết hắc miêu sẽ không bởi vì giọt máu huyết kia mà bị khống chế, lúc này cũng đã khẳng định, con mèo này không chỉ có không bị khống chế, tương phản cũng đang có ý là đánh nhau thì bảo vệ lấy thân. Bởi vì xuyên thấu qua tâm nhãn, hắn đã thấy rõ ràng, trong thức hải của Hắc miêu, cái tinh linh kia giống như thiếu nữ đang chiến đấu với một tiểu nhân xấu xí bằng lòng bàn chân, cũng vươn ra ngón tay trắng nõn, không ngừng vẽ ra bùa nào đó, đánh vào thân thể tên tiểu nhân xấu xí... Thiếu nữ quệt mồm, trong miệng còn không ngừng nhắc tới cái gì... Bỗng nhiên, nàng hình như có linh cảm, nhìn thoáng qua hướng phía nào đó, trên mặt nhất thời có chút nghi hoặc, thậm chí là bất an.

Mạc Ngôn cười lắc đầu, nhắm lại tâm nhãn.

Hình tượng thiếu nữ, hắn đã không chỉ một lần gặp qua, nhưng vẫn luôn không vạch trần. Mặc kệ nói như thế nào, đây đều là riêng tư của người ta, không phải quân tử nên làm. Loại sự tình này tự mình biết là tốt rồi, không đáng nói ra cho người ta mắng. Hơn nữa khi bị nhìn trộm đối tượng là hắc miêu, càng cần thật cẩn thận ... Mạc Ngôn cười lắc đầu, nhưng trong lòng người đàn ông trung niên đã bắt đầu hồi hộp.

Mạc Ngôn vừa rồi nói câu kia, đối làm người khác nói như thế, người đàn ông trung niên chỉ cho là nói đùa, đơn giản là muốn dao động tâm tình của chính mình thôi.

Nhưng khi những lời này từ trong miệng Mạc Ngôn nói ra, hắn lại không phải thể không coi trọng.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn biết rõ, người thanh niên trước mắt này thật muốn bắt lợi đối với mình, một kiếm đánh xuống là được, cần gì phải chơi trò này động tác võ thuật đẹp mắt không ở trên mặt bàn?

Hắn nhìn thoáng qua hắc miêu nằm trên mặt đất, trong lòng kinh nghi bất định, dưới chân cũng lạng lẽ đi động, tựa hồ muốn cách hắc miêu xa hơn một ít.

- Con mèo này chẳng lẽ thật sự không bị ta khống chế?

- Không thể nào đâu... máu huyết của nó đã bị ta ăn, tế luyện, hoán đổi, đã mang theo một tia căn nguyên của ta. Chỉ cần rơi vào thức hải của nó, một tuần hương có thể ăn mòn, xâm chiếm trong đó...

Thân là trận linh, tu vi, cảnh giới của người đàn ông trung niên, kỳ thật cũng không tính là cao, một tia căn nguyên đẩy ra, tuy rằng có thể dựa theo bản tâm hắn làm việc, nhưng cũng đã mất đi liên hệ cùng bản thể. Trừ phi tiêu phí tinh lực có ý thức đi dẫn dụ, nếu không chỉ có thể đợi cho tia căn nguyên này hoàn toàn chiếm cứ thức hải của con rối, sau đó mới có thể giao lưu thông thuận ...

Trong lòng người đàn ông trung niên kinh nghi, lại thấy Mạc Ngôn ở đó chỉ cười mà không nói, không có ý tứ can thiệp vào, liền vận chuyển ý niệm, muốn tương thông với một tia căn nguyên vừa bắn ra ngoài... Ai ngờ ý niệm của hắn mới vừa động một cái, thi thể Hắc miêu nằm trên mặt đất giả chết liền nhảy lên, hai móng vuốt đột nhiên biến thành to lớn, đổ ập về phía người trung niên ... Trận linh bất ngờ không kịp đề phòng, bị một trảo của Hắc miêu chụp ngã xuống đất, xương cốt trên người như bạo đậu rung động.

Nhìn người trung niên ngã xuống đất, Mạc Ngôn không khỏi lắc đầu, thân thể này hiển nhiên là không thể dùng tiếp ...

Hắc miêu một trảo này dùng sức cực đại, tuy rằng không có cảnh huyết nhục bay tứ tung, nhưng xương cốt trong cơ thể người trung niên cũng đã hóa thành bột mịn hết thấy, toàn bộ thân thể xụi lơ trên mặt đất, liền giống như một quả khí cầu bị chọc phá.

Thân thể mặc dù bị hủy, nhưng bản thể trận linh, cũng chính là con mắt kia, cũng chưa mấy may tổn hại. Nó từ giữa đầu người đàn ông đó nhảy lên, hai bên sinh ra cánh, bay lên không trung...

- Nghiệt súc, dám mưu tính hại bản đại nhân, giờ phút này còn muốn chạy sao!?

Hắc Miêu rơi xuống trên mặt đất, uy phong lẫm liệt quát một tiếng, sau đó vươn ra móng vuốt trên không trung tùy tiện kéo một cái, con mắt kia hoảng sợ chạy càng nhanh hơn, liền bay trở về... Hắc Miêu tựa hồ thấy ghê tởm con mắt này, miệng thốt ra một đám yêu khí màu xanh, cố định con mắt trên không trung, lại nói:

- Nghiệt súc, đổi thành bộ dáng đẹp mắt xem nào, biến thành con chó Nhật đi!

Lời nói của nàng lúc này giống như pháp lệnh, nói ra liền rung chuyển, trận linh trên không trung không có chút phản kháng nào, nháy mắt liền chuyển biến hình thái, biến thành một con chó Nhật chỉ bằng bàn tay!

Hắc Miêu vừa lòng gật gật đầu, tùy tay một trảo hất con chó Nhật vui vẻ tiến lên đang tính toán lấy lòng chủ ra rất xa, sau đó trừng mắt với Mạc Ngôn, căm giận nói:

- Người thật là ... không tới sớm không tới trễ, cố tình đến lúc này. Anh không có thể chờ tôi chơi đủ rồi hãy đến sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tôi tuy rằng tới sớm một chút, nhưng không phá hư chuyện vui của cô mà.

Hắc Miêu vẫn căm giận nói:

- Còn không có phá hư chuyện vui của tôi à? Tôi thật vất vả đào cái hố làm bẫy, dụ người này mắc mưu... Nếu anh không đến, dù như thế nào tôi cũng phải chơi hấn tàn tệt. Hừ hừ, người này ... dám chơi tâm nhân cùng bà mày, đợi đấy mà đòi thực hiện được ...

408. Chương 337: Chó Nhật

Hắc Miêu vẫn luôn bị quản chế với Lương giới thập phương trận, có thể nói có sức mà không sử dụng được, đã sớm ghen một bụng tức. Vốn đang tính toán chờ sau khi Mạc Ngôn hàng phục pháp trận này, mặc kệ là ai núp ở phía sau phá rối, đều phải bắt được hấn để xả giận. Thực thú vị, không đợi Mạc Ngôn ra tay, đối phương tự mình tới cửa rồi.

Có thể hiểu rằng, Hắc Miêu cho tới bây giờ liền luôn không phải người lương thiện, tâm tư càng thông tuệ, nhưng ở nhân gian lưu lạc mấy chục năm, luận mưu mẹo nham hiểm vị tất so được với trận linh, nhưng nhận thức và khả năng tùy cơ ứng biến cũng nhiều ra không ít, chỉ cần trong lòng một chút không tin, sao có thể thật sự bị thủ đoạn của trận linh mê hoặc?

Cho nên, vừa rồi trình diễn một màn “Tương kế tựu kế” kia, có thể nói là biết thời biết thế, hợp tình hợp lý.

- Cô này làm như thế nào biến nó thành như vậy?

Mạc Ngôn tò mò nhìn con chó Nhật trên mặt đất kia thật đáng thương, nó chỉ bằng bàn tay thoát nhìn vẫn rất khả ái, con mắt cũng rất trong sáng, không có chút hung tàn. Nó mới vừa rồi bị một trảo của Hắc Miêu đập cho, nhưng không có chút nào như người bị oan khuất, vẫn phe phẩy cái đuôi về phía Hắc Miêu như trước, mồm mép còn mở ra như cánh hoa nở, ngây ngốc cười lấy lòng Hắc Miêu.

Gặp qua sự tà ác của trận linh vừa rồi, Mạc Ngôn rất là tò mò, tên này sao bỗng nhiên như là thay đổi tính tình như vậy?

Hắc Miêu theo thường lệ chụp lấy chó Nhật, trong mắt tràn đầy chán ghét, bĩu môi nói:

- Không có gì mà kỳ quái, tôi hủy diệt linh trí của nó, hiện tại nó chỉ là một linh thể vô tri vô thức, ngoài một ít bản năng cùng tư duy đơn giản ra, cùng những đứa trẻ mới sinh không có gì khác nhau...

Bất luận là linh thể hay là nhân loại, trọng yếu nhất vĩnh viễn không phải cơ thể, mà là linh hồn và linh thức.

Nhân loại không có linh hồn, chỉ là một cái xác không hồn.

Linh thể không có linh thức, tương đương với bản ngã đã bị hủy bỏ...

Duy nhất khác nhau giữa chúng chính là, nhân loại mất đi linh hồn, thân thể cũng theo đó mà tiêu vong. Mà linh thể bị hủy diệt linh thức, lại vẫn có thể sống sót như trước, dựa vào bản năng tiếp tục tồn tại trên đời. Nếu vận khí tốt, thậm chí sẽ sinh ra linh thức mới ...

Thay lời khác mà nói chính là, trận linh ý đồ tính kế hại Hắc Miêu, giờ phút này đã không còn tồn tại nữa.

Phía trước nói qua, cho tới bây giờ Hắc Miêu luôn không phải là người lương thiện. Ban đầu, người thừa kế tập đoàn Thương Dịch - Hồ Húc Đông căn bản là không đáng cho nàng ra tay, nhưng vì một khẩu vị mới, nàng không lưu tình chút nào xử lý luôn cả sư tỷ người ta ...

Đương nhiên, đám người Hồ Húc Đông cũng không phải hạng tử tế gì, từ kết quả mà nói, Hắc Miêu cũng không làm sai. Nhưng mấu chốt là, nàng cũng không phải cái loại đại hiệp hoặc là anh hùng đô thị (Thợ săn thành phố) trừng trị kẻ ác hướng thiện, lúc đó sở dĩ ra tay, đơn giản là vì những Bạch Ngọc âm dương cổ...

Bởi vậy có thể thấy được, con mèo này kỳ thật là kẻ không cảm giác đạo đức và trọng nghĩa tình thần. Nói tóm lại, nó không đi hại người khác, đã là đang làm việc thiện rồi.

Nếu như là người khác chọc vào nó, nếu không trả thù gấp trăm ngàn lần, đó mới là chuyện kỳ quái nhất trên đời này!

Mạc Ngôn hiểu biết đối với hắc miêu càng sâu, lúc này nghe hắc miêu nói như thế, một chút đều không cảm thấy kỳ quái, chỉ hỏi:

- Linh thức bị hủy diệt rồi, nó coi như là trận linh nơi đây không?

Hắc miêu nói:

- Nó còn có bản năng, hẳn là có thể tiếp tục khống chế pháp trận này, từ cái sừng kia mà nói, nó vẫn là trận linh nơi đây, nhưng cũng là bình cũ đựng rượu mới thôi, xem như trận linh mới sinh ra.

Hơi hơi dừng lại, lại nói:

- Kỳ thật, tôi vốn nghĩ hoàn toàn gạt bỏ nó, nhưng nghĩ cho cùng quyết định vẫn nên lưu cho nó một mạng. Nó kỳ thật còn có chút năng lực, giỏi về ngũ hành, tinh thông trận pháp. Mang ra ngoài rồi, dùng để giữ nhà cũng rất không tồi. Tiểu viện mà chúng ta ở tiếp giáp núi Hồ Lô, linh khí nồng đậm hơn một chút so với nơi khác, nhất là khí tức hành thổ, mộc có thể nói cuộn cuộn không dứt. Sau khi rời khỏi đây, chúng ta có thể cho nó căn cứ hoàn cảnh địa lý chung quanh, bố trí ở tiểu viện một cái Tiểu Ngũ hành trận, cứ như vậy, sẽ không cần lo lắng những người vô vị chạy tới nhìn trộm ...

Mạc Ngôn gật gật đầu, nói:

- Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, có chuyện gì nói sau.

Hắc Miêu nói:

- Còn pháp trận này thì nên làm như thế nào? Trận linh đã mang đi, nếu cứ để cho pháp trận này tiếp tục vận chuyển, không chừng khi nào đó sẽ lại xuất hiện một trận linh càng thêm hung tàn ... Anh nói xem, chúng ta có nên phá hủy hoàn toàn pháp trận hay không?

Mạc Ngôn trầm ngâm một lát, lắc đầu nói:

- Pháp trận này là tiền nhân lưu lại, hai vật trung tâm mấu chốt nhất trong trận cũng đã bị chúng ta mang đi, đây gọi là tiền nhân trồng cây, hậu nhân hái quả, pháp trận này vẫn nên giữ lại đi... Coi như là chừa chút cơ duyên cho hậu nhân.

Hắc miêu sáng mắt lên, nói:

- Nghe ý tứ của anh, Lương giới thạch đã bị anh tóm được về tay?

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Đúng vậy, đã bắt được. Cụ thể như thế nào, chờ sau khi rời khỏi đây rồi nói ...

Tự ngoài trận vào đến trong trận, vô luận là Mạc Ngôn hay là Hắc Miêu, đều tiêu phí một số sức lực.

Nhưng khi rời khỏi pháp trận, bởi vì trận linh đã bị Hắc Miêu thu phục, đường về lại có vẻ thoải mái hơn rất nhiều... Dùng lời nói của Hắc Miêu mà nói, so với đi thang máy còn tiện hơn. Sau khi trận linh đem ngũ hành trong trận điên đảo, một cánh cửa liên đột ngột xuất hiện trước mắt Hắc Miêu cùng Mạc Ngôn. Một người một mèo thoải mái đi qua, trước mắt xuất hiện đó là cảnh sắc bên trong vườn trường đại học A tràn ngập sinh cơ.

Lúc này, đúng là lúc ánh sáng mặt trời mọc ...

Trong vườn trường, đã có sinh viên sáng sớm lui tới thể dục, Mạc Ngôn và Hắc Miêu xuất hiện ở dưới tàn tháp, tuy rằng xuất hiện có chút đột ngột, nhưng cũng may có trận linh khống chế, khi mở cửa chọn thời khắc không ai đi qua, bởi vậy không ai phát hiện dưới tàn tháp có nhiều thêm một người và một mèo ...

Sau khi rời khỏi pháp trận, Mạc Ngôn trước tiên lấy ra di động của mình nhìn đồng hồ và ngày tháng.

- Thời gian tương đồng, tôi còn tưởng rằng sẽ có khác biệt chứ ...

Mạc Ngôn cười nói.

Hắc Miêu lại không thèm để ý tới hắn, mà cúi đầu xem xét ngọc bội trên cổ treo một cách khéo léo.

Miếng ngọc bội này là nàng có được từ Mạc Ngôn, sau khi vội vàng tế luyện thành hình, dùng để nhốt trận linh. Trong ngoài pháp trận, căn bản là hai thể giới, bởi vì quy tắc bất đồng, trận linh sinh ra với Lưỡng giới thập phương trận trong khoảng thời gian ngắn, căn bản là không thể sinh tồn. Cho nên, nó chỉ có thể ngoan ngoãn chịu nhốt trong ngọc bội, sau đó theo thời gian trôi qua, chậm rãi thích ứng thể giới mới, chờ đợi ngày nào đó đồng hóa.

Đó cũng là nguyên nhân căn bản nó vì cái gì chịu khổ mấy ngàn năm, lại vẫn không thể dựa vào năng lực bản thân thoát khỏi Lưỡng giới thập phương trận.

Nhưng không phải là chỉ có một mình nó được Mạc Ngôn mang ra, tiểu mập mập trắng nõn đáng yêu từ trong Lưỡng giới thạch, giờ phút này cũng yên lặng nằm trong Lưỡng giới thạch. Đều là một linh thể từ một thể giới sinh ra, tuy rằng lúc trước cơ duyên gặp được khác nhau một trời một vực, nhưng ở trong thể giới mới, đãi ngộ hai vị này cũng giống nhau .

Ngoài ra, ngoài trận linh và tiểu mập mập, vị hảo hán Thập Tam thời nhà Tần cũng bị Mạc Ngôn mang ra khỏi Lưỡng giới thập phương trận. Hắn có tác dụng tuy rằng không lớn, nhưng căn cứ nguyên tắc : Dù muỗi nhỏ cũng có thịt, Mạc Ngôn cũng không buông tha cho hắn. Dù sao, hồn thể như hắn, thể giới nào cũng cần.

Nói về thể giới kia, kỳ thật bao gồm cả tiểu mập mập ở bên trong, nơi đó mới là nơi tốt nhất cho hồn thể và linh thể đến. Đáng tiếc ngọc bội còn chưa tế luyện hoàn thành, mà ngay cả chính Mạc Ngôn cũng không thể đi vào, chỉ có thể đợi thêm một thời gian .

- Mau đưa Lưỡng giới thạch ra cho tôi xem, tôi còn không biết nó có bộ dạng gì đâu...

Hắc Miêu xem xét xong trận linh, thấy nó vẫn ngoan ngoãn ngủ say bên trong không có gì khó chịu, liền khấn nói với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười nói:

- Vẫn nên để về nhà lại nhìn đi, nhiều người ở đây soi lắm, trở lại tiểu viện rồi, tôi cho cô nhìn bằng chán thì thôi!

Hắn vừa nói, vừa đi đến cổng lớn của đại học A.

409. Chương 338: Sơn Nguyệt Đại Nhân Thấp Thỏm

Hắc Miêu dù sao cũng là tu sĩ, chút kiên nhẫn vẫn phải có.

Nhưng, với tính tình của nàng không hỏi được chuyện về Lương giới thạch, có chút không vui ...

Còn chuyện về bí ẩn lớn nhất của nàng, trong lúc nhất thời, nàng cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Đi theo phía sau Mạc Ngôn, nàng khi thì cúi đầu đi đường, khi thì trộm nhìn Mạc Ngôn, có vẻ rất là do dự.

Đi qua một bồn hoa, nàng chung quy nhịn không được lên tiếng, nói:

- Mạc Ngôn, hỏi anh chút chuyện ...

Mạc Ngôn quay đầu trở lại, nói:

- Chuyện gì?

Hắc Miêu lấp bắp nói:

- Vừa rồi trong pháp trận, tôi vội vàng thu phục trận linh, mơ hồ nghe được anh nói chuyện, nhưng không nghe rõ lắm ... Hơn nữa, tôi còn cảm ứng được, lúc ấy tựa hồ anh cũng không lo lắng cho tôi, đây là vì cái gì?

Hơi hơi dừng lại, nàng nhìn thẳng Mạc Ngôn, lại nói:

- Chúng ta dù sao cũng là bạn, chẳng lẽ anh không một chút lo lắng cho tôi sao? Phải biết rằng, lúc ấy tuy rằng tôi đã nắm giữ thế chủ động, nhưng ít ra ở mặt ngoài tôi còn đang rất chật vật . Đổi lại tôi là anh, khẳng định sẽ ra tay giải cứu trước tiên ...

Nàng từ miệng nói như thế, ở mặt ngoài tỏ vẻ không hài lòng đối với việc Mạc Ngôn không quan tâm mình, trên thực tế, nàng thực sự đang muốn biết vì cái gì Mạc Ngôn phải làm như vậy?

Chẳng lẽ người này đã biết bí mật của mình?

Hay là, hẳn là thật sự không quan tâm sinh tử của mình?

Hắc Miêu lúc này bỗng nhiên có chút thấp thỏm, tâm tình trở nên không hiểu, bởi vì nàng vừa không hy vọng Mạc Ngôn phát hiện bí mật của mình, đồng thời cũng không muốn thấy Mạc Ngôn thừa nhận Mạc Ngôn thật sự không một chút lo lắng cho an nguy cùng sinh tử của mình ...

Trong mắt Mạc Ngôn mang theo ý cười, nói:

- Sơn Nguyệt Đại Nhân khi nào thì để ý chuyện người khác quan tâm đến mình vậy?

Cách gọi là ‘Đại nhân’, là Hắc Miêu tự xưng khi đối mặt trước Hải Cốt Thập Tam và trận linh trong pháp trận, có vẻ tương đối khí phách và tự cao. Mạc Ngôn đã sớm nghĩ lấy từ này trêu chọc Hắc Miêu , nhưng cho đến lúc này mới nói ra.

Vừa nghĩ tới bộ dáng kiêu ngạo bá đạo của Hắc Miêu khi mở miệng nói: “Nghịch súc” ngậm miệng và “Bản đại nhân”, Mạc Ngôn liền không nhịn được cười...

Tâm trạng Hắc Miêu đang thấp thỏm , không phản ứng gì đối với chuyện Mạc Ngôn trêu đùa! Cầm giận nói:

- Hỏi anh đấy, không cần cố gợi chuyện.

- Được rồi...

Mạc Ngôn nhún vai, nói:

- Kỳ thật ý mà, không phải tôi không quan tâm cô, mà là cô căn bản là không cần tôi phải lo lắng.

Căn bản không cần lo lắng?

Trong lòng Hắc Miêu nhảy dựng, thầm nghĩ, chẳng lẽ người này thật sự phát hiện được bí mật của mình?

Nàng phụng phịu, nói:

- Vì cái gì không cần lo lắng? Lúc ấy tôi thật thảm hại nằm trên mặt đất, vậy còn không cần lo lắng? Đương nhiên, lúc ấy là tôi định tương kế tựu kế, nhưng anh không biết mà ... Thân là đồng bọn, tại sao anh có thể không lo lắng cho tôi vậy?

Nhìn bộ dáng Hắc Miêu già mồm cãi và lo lắng bí ẩn bị chọc thủng, trong lòng Mạc Ngôn càng thấy buồn cười.

Nhưng nguyên nhân chính là như thế, cuối cùng hắn quyết định, sẽ không chọc thủng bí mật này cho thỏa đáng... Dù sao vị Sơn Nguyệt Đại nhân này không thật sự là miêu yêu, từ đặc tính mà nói, nàng cùng nhân loại có tương đồng hơn, hơn nữa còn là một thiếu nữ có cá tính và tâm tư mẫn cảm.

Bình thường có thể lời nói không kiêng kỵ, có thể tùy ý trêu chọc, nhưng khi đề cập đến chuyện riêng tư, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.

Nhưng nói trở lại, Mạc Ngôn vẫn rất ngạc nhiên đối với tiểu bí mật của Hắc Miêu.

Có được miêu yêu thân hình, rồi lại là nguyên thần bản ngã hình thái nhân loại, tồn tại như vậy thật sự là không thể tưởng tượng.

Chẳng lẽ là cướp đoạt được?

Hình như cũng không phải...

Theo hiểu biết của Mạc Ngôn, phạm là cướp đoạt sẽ có một đặc thù lớn nhất, đó là đồng hóa. Bất luận là nhân loại hay yêu thú, hay là yêu vật, ma vật, linh thể cướp đoạt thân thể con người, cuối cùng đều cần linh và thể hợp nhất, bảo trì hình thái đồng loại. Nếu không, bị tiêu tán là điều tất nhiên.

Ở Bạch Thủy thôn Mạc Ngôn phát hiện ma vật ký thân, chính là bởi vì linh và thể không thể có xu hướng thống nhất, mới có thể bị hủy hoại trong khoảng thời gian ngắn, Cho đến cuối cùng bị ma hóa.

Về phần chuyển hóa hướng nào, sẽ xem lựa chọn và sở thích của mình. Từ góc độ đó mà nói, Hắc Miêu hoàn toàn có thể chuyển hóa mình thành hình thái con người như thiếu nữ, mà không phải bộ dáng lúc này. Nhưng ngược lại, nếu nàng không làm như vậy, theo thời gian trôi qua, nguyên thần bản ngã của nàng cuối cùng sẽ bị đồng hóa thành hình thái mèo mới đúng ...

- Sơn Nguyệt, cô chính là đệ tử Vân La đạo cung sinh ra, luận cảnh giới còn ở phía trên tôi, làm sao có thể bị một tiểu trận linh ngay cả cái cửa cũng chưa ra được tính kế hại chứ?

Mạc Ngôn không chịu vạch trần tiểu bí mật của Hắc Miêu về điểm này, vì thể diện thối phòng lên.

Hắc Miêu nghe xong, trong lòng có chút sung sướng nói không nên lời, nhưng miệng lại vẫn già mồm cãi, hừ hừ nói:

- Dựa vào năng lực của nó tự nhiên không thể gây thương tổn đến tôi, nhưng người có lúc thất thủ, ngựa có lúc lạc đường, anh có thể khẳng định được tôi sẽ chiếm thế thượng phong như vậy sao?

Mạc Ngôn cười nói:

- Đó là đương nhiên, tôi có tin tưởng đối với cô mà ... Hơn nữa, cuối cùng sự thật cũng chứng minh phán đoán của tôi là đúng rồi mà!

Hắc Miêu nghĩ nghĩ, có vẻ đúng là như vậy.

Lời nói của Mạc Ngôn đích xác có hiềm nghi tăng bốc, nhưng cách tăng bốc này hợp tình lý, rất ăn khớp, với sự thật cuối cùng hoàn toàn phù hợp.

Nghĩ đến đây, Hắc Miêu cũng sẽ không muốn tiếp tục cái đề tài này, trong lòng cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thả ra, cảm thấy Mạc Ngôn phải là đã thấy bí mật của mình.

Sau đó, một người một mèo cả chặng đường không nói chuyện, về tới tiểu viện 36.

Những gì trong Lương giới thập phương trận gặp được nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một đêm, đối với hắc miêu cùng Mạc Ngôn mà nói, chút thời gian này còn không đủ để làm cho bọn họ mỗi mệt.

Về đến nhà, hắc miêu khẩn cấp đòi xem miếng Lương giới thạch.

Mạc Ngôn lại không để ý tới nàng, đi vào buồng vệ sinh rửa mặt đánh răng, sau đó đem đồ ăn tiện đường mua hồi sớm đặt lên bàn, nói:

- Ăn cơm trước đã, cơm nước xong rồi nhìn. Đồ vật ngay trong túi áo của tôi, cũng sẽ không mọc cánh bay đi được ...

Hắc Miêu không có một chút cảm giác đói, nhảy lên bàn ăn, mặt dày mày dạn nói:

- Cho tôi liếc mắt một cái đi, chỉ nhìn liếc mắt một cái thôi.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thứ này có chút huyền diệu, liếc mắt một cái là nhìn không hết.

Hắc miêu nói:

- Một tảng đá mà thôi, sao mà liếc mắt một cái nhìn không hết? Chẳng lẽ bên trong có một thế giới à?

Mạc Ngôn rót cho mình chén sữa, cười nói:

- Thế giới thì không có, tiểu mập mập thì có một ...

Hắc Miêu ngẩn ra, đang muốn nói chuyện, tiểu Vân La ở bên cạnh lại giành nói:

- Cha ơi, cha, cha nói tiểu mập mập là ai cơ? Có phải tiểu mập mập trong phi kiếm mà cha nuôi dưỡng kia hay không? Vài ngày không thấy nó, cha đem nó ra cho con chơi được không?

Mạc Ngôn cười sờ sờ đầu của nàng, nói:

- Không phải nó đâu, cha tìm cho con một người bạn mới, thông minh hơn so với trong kiếm, nhưng hơi nhát gan một chút

Khi Hắc Miêu cùng Mạc Ngôn vừa mới vào tiểu viện, tiểu Vân La liền ra đón, sau đó giúp đỡ Mạc Ngôn lấy khăn mặt, rót nước ... rất chu đáo. Hơn nữa nàng thông minh hơn so với trẻ con bình thường ở chỗ, tư duy của nàng càng thêm đơn thuần, chỉ cần có đồ ngọt ăn, có cha thương yêu là tốt rồi, những thứ khác một mực không cần để ý. Nói thí dụ như Mạc Ngôn và Hắc Miêu vài ngày không về nhà, thay đổi là đứa nhỏ khác, khẳng định sẽ quần lấy Mạc Ngôn hỏi lung tung này nọ, thậm chí là giận dỗi, nhưng nàng thì không có, chỉ nở nụ cười ấm áp, để Mạc Ngôn bế ôm, sau đó tựa như tiểu bảo mẫu hầu hạ cậu chủ ...

Người con gái như vậy, ai không thích?

410. Chương 339: Một Chút Tạo Hóa

Nhìn Vân La đối xử với Mạc Ngôn, mà ngay cả Hắc Miêu cũng đều sinh ra một chút ghen tị.

Nhưng đứa nhỏ dù sao cũng là đứa nhỏ, chung quy là có lòng ham chơi cùng lòng hiếu kỳ, khi nàng nghe Mạc Ngôn nói tìm cho mình người bạn chơi mới, hơn nữa cũng là một tiểu mập mập, lập tức liền nhin không được ...

Nàng lôi kéo tay áo Mạc Ngôn, giậm chân nói:

- Cha, cha à, mau đưa nó cho con xem.

Hắc miêu ở bên cạnh cũng trừng lớn mắt.

Tiểu mập mập? Nhãn giới và kiến thức của nàng thì tiểu Vân La không thể so sánh được, lập tức liền từ trong lời nói của Mạc Ngôn đoán ra ...

Chẳng lẽ nói ... Miếng Lương giới thạch đã sinh ra linh trí?

Nàng biết, miếng Lương giới thạch kia tất nhiên sẽ rất đáng quý, ngoài có khả năng là thuộc tính thổ trong ngũ hành, chỉ dựa vào chuyện Vân La đạo cung không tiếc tiêu tốn bày ra trận pháp tự hành vận chuyển mấy ngàn năm, lại vẫn đứng lặng không sụp đổ và Lương giới thạch phương trận nuôi dưỡng nó, liền đủ thấy sự trân quý.

Nhưng “Trân quý” cũng có sự khác nhau .

Vàng bạc là trân quý, kim cương cũng thực trân quý, nhưng hai thứ kỳ thật có bản chất khác nhau...

Đứng hàng ngũ hành thật sự Lưỡng giới thạch rất trân quý, tuyệt đối là vật báu vô giá, nhưng so sánh với linh thức sơ khai Lưỡng giới thạch có linh thức còn quý giá gấp bội. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, khi sinh ra linh thức ngũ hành đã không còn là vật chết, mà có thể sử dụng ngôn ngữ, sinh vật thể biết đánh biết chạy hoặc là có trí tuệ. Đây là đột phá về sinh mệnh, là một loại sức mạnh thiên địa to lớn được hiện thực hóa, cũng chính là tạo hóa. Loại đột phá thiên nhiên này so với tăng cấp về tu vi của tu sĩ thuộc nhân loại, hay yêu vật càng thêm gian nan.

Bởi vì vì nhân loại và động vật từ nhỏ có sinh mệnh lực, bất luận ngày sau thăng cấp như thế nào, đều thuộc loại tiến hóa mà không phải tạo hóa.

Còn tạo hóa, sinh ra từ trong cái chết, so với điển tịch đạo gia : nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, càng thêm thần kỳ.

Lại nói tiếp, Hắc Miêu hàng phục trận linh miễn cưỡng cũng có thể được dùng hai chữ tạo hóa. Nhưng loại tạo hóa này là tạo hóa Tiên Thiên, cũng không thuần túy, bởi vì dấu vết quá mạnh. Hơn nữa trí tuệ và toàn bộ nhận thức của nó đến từ chính tàn hồn nhân loại, không phải sinh ra bản tính, nghiêm khắc mà nói, năng cùng những tàn hồn trong Lưỡng giới thập phương trận không có gì khác nhau, chỉ là mạnh hơn mà thôi.

Chỉ từ góc độ kia mà nói, bản mạng hồn kiếm của Mạc Ngôn cũng thuộc loại này. Nó tuy rằng sớm từ trong hỗn độn xuất hiện một chút linh trí, nhưng lại được Mạc Ngôn tế luyện, đã không thuộc về bản tính tự nhiên ...

Hắc miêu nghĩ, nếu Lưỡng giới thạch thật sự đã sinh ra linh trí, cũng có hình thái linh thể độc lập, đây tuyệt đối là một đại sự kiện.

Như thế, cũng giải thích lúc trước vì cái gì Vân La đạo cung đã tiêu phí công sức lớn như vậy đi bố trí Lưỡng giới thập phương trận.

Đồng dạng cũng giải thích được, mấy ngàn năm qua, vì cái gì lại có nhiều tu sĩ đi đến Lưỡng giới thập phương trận như vậy, không biết mệt mỏi chạy tới “Chịu chết”!

Nguyên nhân rất đơn giản... Phía trước nói qua, ngũ hành như Lưỡng giới thạch nếu sinh ra linh trí, tức là tạo hóa.

Loại tạo hóa này nhân loại không có khả năng phục chế, nhưng có thể tham khảo, quan sát, nếu có duyên, nói không chừng từ trong đó xuất hiện một chút tạo hóa huyền cơ!

Đương nhiên, tỷ lệ loại này rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể xem bằng không.

Trên bàn cơm, hắc miêu trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào Mạc Ngôn, rất có thái độ như: Người còn dám thừa nước đục thả câu, bà đây sẽ cắn chết người ...

Trùng mắt với Mạc Ngôn không tác dụng, nàng lại nhin không được nhìn sang tiểu Vân La.

Nói đến tạo hóa, kỳ thật nàng vẫn luôn hoài nghi tiểu Vân La chính là linh thể từ linh vật nào đó sinh ra, cũng là kết quả của tạo hóa. Đáng tiếc tiểu nha đầu này vẫn luôn rất ngây ngô, nói không rõ lai lịch của mình, không thể từng bước đi nghiệm chứng.

- Ăn một bữa cơm cũng không ăn được, được rồi, được rồi...

Mạc Ngôn ngăn không được tiểu Vân La mè nheo, cũng không thể ngăn cản ánh mắt giết người của Hắc miêu kia, đành phải để đứa xuống, nói:

- Vậy cho các người xem trước ...

Nói xong, hắn lấy ra một hạt châu lục sắc dẹt dẹt, đặt lên bàn.

Miếng hạt châu này vốn là màu xanh nhạt, không biết vì nguyên nhân gì, sau khi mang đi khỏi pháp trận, màu sắc của nó dần dần có xu hướng giống với màu xanh đậm. Hơn nữa vẻ sáng bóng cũng thành trong suốt, cầm nơi tay, có hào quang lục sắc tản ra, vẻ đẹp nói không hết được.

Mạc Ngôn chỉ có thể đem quy kết biến hóa này là không gian bên ngoài rộng lớn, khí tức thuộc tính mộc càng thêm nồng hậu.

Nhưng một điểm khác vẫn làm hắn thấy kỳ quái, linh vật thuộc tính thổ, màu sắc chẳng lẽ không phải là màu vàng sao?

- Đây là Lưỡng giới thạch?

Hắc miêu nhìn hạt châu lục sắc trên bàn, ánh mắt tỏa sáng, nhin không được khen:

- Cũng không tồi, linh tính cũng là dạt dào, không hổ là thực khí ngũ hành...

Nhân giới của nàng so với Mạc Ngôn càng thêm rộng lớn, liếc mắt một cái liền nhìn ra, miếng hạt châu này linh tính thuần khiết tới cực điểm, đích xác là thực khí ngũ hành khó gặp. Chẳng qua, nàng có nghi hoặc giống với Mạc Ngôn, thứ này rõ ràng là thuộc tính thổ, vì cái gì là lục sắc chứ?

Tiểu Vân La lại là có chút thất vọng, miếng hạt châu trên bàn này đích xác rất xinh đẹp, nàng nhìn cũng thực thích, nhưng ... Nói với tiểu mập mập có gì giống nhau đâu?

Nàng lôi kéo tay áo Mạc Ngôn, nói:

- Cha ơi, cha, tiểu mập mập đâu?

Mạc Ngôn cười nói:

- Tên kia nhất gan, tùy tiện kêu đến, ta lo lắng nó sẽ sợ tới mức tè ra quần... Đây, đây, Sơn Nguyệt, cô định làm gì?

Lúc này, hắc miêu đang hưng trí bừng bừng dùng móng vuốt lăn lăn hạt châu lục sắc, đôi khi còn dùng đầu ngón tay sắc bén miết ở trên mặt, tựa hồ đang thí nghiệm miếng Lưỡng giới thạch này cứng rắn không ...

- Đây là Lưỡng giới thạch sao?

Ánh mắt của nàng lộ ra vẻ hưng phấn, nói:

- Tôi đích xác cảm thấy trong nó cất giấu một vật nhỏ, nhưng hạt châu này xác vẻ ngoài rất dày, linh thức của tôi chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng được một chút đồ vật mờ mờ lung lung, không thể xâm nhập vào trong đó ...

Mạc Ngôn một tay kéo Lưỡng giới thạch từ móng vuốt của hắc miêu, tức giận nói:

- Cũng như cô nói, tiểu tử bên trong này rất nhất gan, hay kính sợ ... Tôi nói cô nghe, có phải cô cố ý hay không hả?

Hắc miêu cười giảo hoạt, vừa không thừa nhận, lại cũng không phủ nhận.

Đây là nàng kế thừa thiên tính của miêu yêu, gặp gỡ những sinh vật thể thể tích nhỏ, luôn không kìm lòng nổi trên đùa một phen ...

Mạc Ngôn đem hạt châu lục sắc giao cho tiểu Vân La, cười nói:

- Muốn gặp được tiểu mập mập, tự mình nói chuyện với nó đi. Chừng nào thì con có thể nói làm cảm động nó, làm mất bản khoả cùng bất an của nó, nó tự nhiên sẽ đi ra gặp con ...

Hắn làm như vậy, kỳ thật là vì rèn luyện tiểu Vân La. Một là rèn luyện năng lực giao lưu và nói chuyện của con gái, thứ hai là rèn luyện linh thức của nàng.

Tiểu Vân La vui rạo rức đem hạt châu lục sắc cất vào trong ngực, hôn một cái trên mặt cha, nói:

- Cảm ơn cha!

Hắc miêu lại không vui lòng, trừng mắt với Mạc Ngôn, nói:

- Anh có làm hay không, đồ vật quan trọng như vậy anh lại có thể giao cho tiểu Vân La?

Hơi hơi dừng lại, nàng chỉ vào hạt châu lục sắc, lại nói:

- Anh có biết hay không thứ này đáng quý bao nhiêu không?

Mạc Ngôn đích xác biết sự trân quý của miếng Lưỡng giới thạch này, chỉ có điều sự trân quý hẳn biết đến, cùng trân quý trong ý của Hắc miêu lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Hắc miêu coi trọng chính là khả năng ẩn chứa một chút tạo hóa trong Lưỡng giới thạch, mà Mạc Ngôn nghĩ đến trân quý thì hoàn toàn là một loại có liên quan đến thôi diễn, như hắn nói, Vân La đạo cung dùng bút tích lớn như thế bày ra Lưỡng giới thập phương trận, hơn nữa mấy ngàn năm qua trong trận có vô số bộ hài cốt, liền đủ để thuyết minh Lưỡng giới thạch quý giá ra sao. Trên đời này, vô luận chuyện lớn chuyện nhỏ, đều cũng có mạch lạc căn nguyên, Lưỡng giới thạch nếu là vật không đáng giá, lại có thể là làm cho nhiều người như vậy ngã xuống, người sau tiến lên bởi vì nó mà chịu chết?

Ngoài ra, bởi vì có chút dự cảm nào đó, cũng làm cho Mạc Ngôn có nhiều chờ mong hơn đối với sự huyền diệu của Lưỡng giới thạch.

Đây là một loại cảm ứng từ bản tâm, tuy rằng rất mơ hồ, nhưng Mạc Ngôn tin tưởng vững chắc theo thời gian trôi qua, chính mình nhất định có thể có được một cái kết quả không tồi ...

411. Chương 340: Kết Án

- Anh biết chỗ trân quý của nó, nên quý trọng nó mới đúng.

Hắc miêu trừng mắt với Mạc Ngôn, căm giận nói:

- Đem nó thành món đồ chơi ném cho tiểu tử chơi, chơi rồi phá hủy thì làm như thế nào!

Nàng căm giận mà nói, hoàn toàn không phát hiện trong mắt tiểu Vân La u oán và đang chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

- Tôi thực hoài nghi, thật sự anh biết thứ này đáng quý sao?

Hắc Miêu vẫn không buông tha, nói.

Đây cũng không phải nàng không tốt, mà là Lưỡng giới thạch này thật sự là rất quý . Nàng nghĩ, nếu là vận dụng được, hay có chút cơ duyên thâm hậu, nàng cùng Mạc Ngôn thậm chí cả tiểu Vân La ở, đều có khả năng bởi vì một chút tạo hóa ẩn chứa trong miếng Lưỡng giới thạch này mà thu hoạch được cực kỳ lớn.

Linh khí Thế giới này gần như khô cạn, muốn bước cao hơn trên đường tu hành, con đường tuần hoàn theo lẽ thường hiển nhiên là không thể. Muốn siêu thoát, muốn được tự tại, nhất định phải khác người ...

Đây gọi là lối tắt, từ một góc độ khác mà nói, cũng tức là cơ duyên nào đó trên đường tu hành, đến tương đối ít, tuyệt đối không thể khinh thường.

Hắc Miêu nghĩ, miếng Lưỡng giới thạch trước mắt này là cơ duyên hiếm có. Thứ huyền diệu như thế, có thể nói là “Ngậm trong miệng sợ hóa lỏng, cầm ở trong tay sợ bay mất” ... Quý cũng không kịp, lại có thể tùy tiện tiện như Mạc Ngôn ném cho tiểu tử coi là món đồ chơi sao?

Đây khác gì giết ngàn người, chẳng lẽ không sợ gặp sét đánh sao?

Hắc miêu nhìn Mạc Ngôn, vẻ mặt căm giận.

Mạc Ngôn cười nói:

- Thứ này rất rắn chắc, Vân La cũng không phải đứa nhỏ không biết nặng nhẹ, sẽ không dễ dàng làm tổn hại ... Hơn nữa, tôi đem thứ này giao cho Vân La, cũng không phải cho nó coi đây là món đồ chơi mà chơi, mà là làm cho nó cùng linh thể bên trong hiểu nhau nhiều hơn. Lại nói tiếp, hai người đứa là trẻ con, dễ dàng nói chuyện, dù sao vẫn hơn bộ dáng hung hăng của cô nhỉ?

Hơi hơi dừng lại, lại nói:

- Tôi lại thấy là có chút kỳ quái , khi or trường đại học A cô cũng không căng thẳng như vậy mà!

Hắc miêu bĩu môi nói:

- Khi đó tôi vốn không biết bên trong cất giấu một tiểu quý, dở hơi à mà căng thẳng ...

Vân La ở bên cạnh trộm kéo tay áo Mạc Ngôn, nhẹ giọng nói:

- Cha, Sơn Nguyệt tỷ tỷ nói lời thô tục, không phải người tốt!

Hắc miêu trừng mắt liếc nhìn Vân La một cái, nói:

- Người lớn nói chuyện, trẻ con không cần xen mồm...

Vân la làm cái mặt quý, lập tức bưng kín miệng mình.

Hắc miêu nhìn về phía Mạc Ngôn, bỗng nhiên thở dài, nói:

- Nhìn bộ dáng của anh, chỉ sợ là tôi hiểu lầm anh!

Mạc Ngôn ngẩn ra, nói:

- Có ý gì?

Hắc miêu châm chọc nói:

- Anh thông minh như vậy, cũng có lúc nghe không hiểu à? Hừ, ý của tôi rất đơn giản... Tôi nghĩ rằng anh thật sự biết chỗ trân quý của miếng Lưỡng giới thạch này, nhưng trên thực tế, anh căn bản là không hiểu được!

Có câu là “Ba người đi với nhau tất có người đáng làm thầy ta ...” Trên đường Tu hành, tự biết nội tình nông cạn Mạc Ngôn không ngại học hỏi kẻ dưới, miễn cảm, hiểu học. Nghe xong lời nói của Hắc Miêu, hần lập tức thu hồi Lưỡng giới thạch từ trong tay Vân La, sau đó đưa đến trước mặt hắc miêu, cười nói:

- Xin chỉ giáo!

Hắc miêu cũng là kẻ không tiền đồ , thấy Mạc Ngôn không chỉ có đem Lưỡng giới thạch đưa lên, hơn nữa thái độ cung kính, lập tức liền mặt mày hớn hở.

Đồ vật còn đó, mấu chốt là thái độ cung kính của Mạc Ngôn, đây là đãi ngộ tự lúc hắc miêu nhận thức người này tới nay chưa bao giờ hưởng thụ được ...

Nàng thật cẩn thận tiếp nhận Lưỡng giới thạch, Ngự Sử linh thức cẩn thận cảm ứng một hồi, cuối cùng xác định, trong khối hạt châu lục sắc này không chỉ có cất giấu một linh thể, hơn nữa thật sự ẩn chứa một chút khí tức tạo hóa cực kỳ mỏng và huyền diệu khó giải thích.

Tuy rằng mỏng, nhưng chân thật tồn tại.

Mấy phút đồng hồ sau, sau khi Hắc miêu nói ra chỗ huyền diệu lớn nhất của Lưỡng giới thạch, Mạc Ngôn cũng chấn kinh một hồi.

Cái gì gọi là một chút tạo hóa, nói thực ra, hần không phải hiểu rõ, nhưng chỉ mặt chữ mà nói, lại cũng không phải đặc biệt khó lý giải.

Tạo hóa về hàm nghĩa cơ bản đó là sáng tạo và diễn hóa, hơn nữa loại sáng tạo này cũng không phải là vận dụng vật chất có hình dạng, mà là tự không gian hư vô nảy mầm, quá trình sinh ra vật hữu hình nào đó ...

Lúc này Mạc Ngôn thực có một cảm giác không rõ.

Đồng thời, về dự cảm Lưỡng giới thạch gây ra, với lời nói của Hắc Miêu bỗng nhiên nhẹ nhàng nhảy động, tựa hồ thoáng rõ ràng một chút.

- Chẳng lẽ nói, một chút cảm ứng phát ra từ với bản tâm kia, liền ứng tại phía trên tạo hóa sao?

Trong lòng hần vừa động, nhìn về phía Lưỡng giới thạch, trong mắt tinh quang lóe ra.

Hắc miêu tức giận mắt liếc Mạc Ngôn, nói:

- Hiện tại anh hiểu được vừa rồi vì cái gì tôi phát hỏa chứ? Vật trân quý như thế, anh lại coi như quả cầu ném cho trẻ con chơi, chỉ cần là một người hiểu chuyện đều sẽ tức giận với anh ...

Hơi hơi dừng lại, rồi lại bỗng nhiên thở dài, nói:

- Đáng tiếc, tu vi của tôi còn không đủ để trình bày điểm tạo hóa này, chỉ có thể cảm giác được một chút!

Mạc Ngôn nói:

- Nếu như có thể hiểu được, sẽ có gì tốt?

Hắc miêu lắc đầu nói:

- Tôi nói không rõ ràng ... Kỳ thật cũng chưa chắc là tốt, cũng có khả năng là tệ lớn hơn lợi. Tạo hóa khí tức, huyền diệu như thế nào, muốn một câu miêu tả hình dáng, nhất định phải làm tốt khâu chuẩn bị. Nói đến cái này làm tôi nhớ tới một sự kiện, phía tây Vân La đạo cung có một vách đá, mặt trên khắc một đạo vết kiếm tiền bối cao nhân lưu lại. Khi hậu bối quan sát, có người có thể từ đó ngộ được kiếm ý tiền nhân lưu lại, có người lại bị kiếm ý gây thương tích, dẫn đến thức hải vỡ tan, thần hồn bị hao tổn ... Nói ngắn lại, một đạo kiếm ý còn như thế, huống chi là khí tức có thể diễn phát sinh cơ, có thể là tạo hóa?

Hơi hơi dừng lại, nàng nhìn thoáng qua Vân La, lại nói:

- Kỳ thật tôi cũng biết miếng Lương giới thạch này rắn chắc như thế nào, sẽ không dễ dàng bị tổn hại, tôi lo lắng chính là nha đầu kia không biết nặng nhẹ, trong lúc vô tình va chạm vào một chút khí tức tạo hóa đó. Nếu bởi vậy được phúc thì thôi, nếu là ...

Nói tới đây nàng bĩu môi, lắc đầu, không tiếp tục nói tiếp. Trong lời nói ý tứ đã biểu lộ không bỏ sót, không cần phải nói thêm chút nữa.

Mạc Ngôn cười cười, nói:

- Hóa ra là cô đang lo lắng cho Vân La, tôi còn tưởng rằng là cô ...

Hắc miêu nói tiếp câu chuyện, tức giận nói:

- Tôi đương nhiên cũng sợ nó phá hủy miếng Lương giới thạch này, đến lúc đó tất cả mọi người không vui!

Mạc Ngôn ha ha cười, không tiếp tục cái này đề tài mà nói:

- Sơn Nguyệt, cô nói xem ... Nếu đem tiểu mập mập kêu ra, có phải nó sẽ hiểu biết càng sâu so với chúng ta về điểm tạo hóa này hay không?

Hắc Miêu bĩu môi nói:

- Trẻ con đều là từ trong bụng mẹ sinh ra, ngay cả đứa trẻ anh gặp qua đó, mười tháng trước kỳ thật chính là một con tinh trùng gặp may mắn không phải sao?

Tinh trùng?

Mạc Ngôn không nhịn được cười, nói:

- Nói cũng đúng, đích thật là đạo lý này. Mặt khác, khi nào cô hiểu về sinh lý vậy? Ngay cả tiểu tinh trùng cũng biết...

Tiểu Vân La bỗng nhiên kéo lấy tay áo Mạc Ngôn, nói:

- Cha, Sơn Nguyệt tỷ tỷ nói không đúng, ấu trùng chỉ có thể biến thành ếch, không thể biến thành trẻ con!

Mạc Ngôn ho khan một tiếng, nghiêm túc nói:

- Người lớn nói chuyện, trẻ con không nên xen mồm!

Mấy ngày kế tiếp, có lẽ là bởi vì nhát gan và có lẽ là vì tạm thời chưa thể hiện hình cùng thể giới bên ngoài, tiểu mập mập trong Lương giới thạch kia vẫn không chịu đi ra.

Đối với điều này tiểu Vân La thấy rất thất vọng.

Nhưng hắc miêu cùng Mạc Ngôn lại không để ý.

Có vài thứ, cơ duyên chưa tới lúc, suy tính như thế nào cũng không cần thiết. Lương giới thạch nắm trong tay, vậy cũng đã đầy đủ, bọn họ kỳ thật cũng không nóng nảy đi phá giải huyền diệu trong đó.

Hắc miêu có chuyện của mình, mấy ngày qua, nàng vội vàng dạy dỗ trận linh đã bị hủy diệt linh thức, dự tính trong khoảng thời gian ngắn sẽ bố trí một trận pháp ảo đơn giản ở trước sau tiểu viện.

Mạc Ngôn cũng có chuyện của mình phải làm.

Mấy ngày hôm trước, hắn sở dĩ sẽ đi đến đại học A, cũng là tiếp nhận vụ án ở Thất Xử. Bởi vì tế luyện miếng ngọc bội thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, cần hoãn lại một thời gian, giờ phút này, vụ án tử dĩ nhiên đã phá xong, hắn cũng rảnh rang một thời gian.

Do tế luyện ngọc bội tạm ngừng, hắn cùng Phương Chính liên hệ, miêu tả tướng mạo người đàn ông trung niên đã thấy trong pháp trận, cũng thông qua di động truyền ảnh qua.

Hắn không biết người đàn ông trung niên đó đến tột cùng là ai, nhưng lương trước hơn phân nửa có liên quan với liên minh hiệp khách.

Hắn nghĩ rằng, người này nếu có thể đi vào Lương giới thập phương trận, vậy tu vi cũng rất khả quan, hạng người trong thế tục này được đến Tiên Thiên. Nếu hắn thật sự cùng liên minh hiệp khách có liên quan, với tu vi của hắn mà nói, tất nhiên là người rất quan trọng. Thậm chí, hắn có thể chính là vị hội trưởng thần bí kia cũng nên ...

Mạc Ngôn nghĩ, chỉ cần đem lại lịch người này điều tra chi tiết, hơn nữa xác định hắn và liên minh hiệp khách có liên quan, như vậy án tử ở đại học A này, có thể giao cho Cục quốc phòng. Về phần Lương giới thập phương trận, hắn căn không nghĩ sẽ nói ra ...

Hiệu suất làm việc của cục Quốc phòng không phải giống như cơ quan công vụ, buổi sáng Mạc Ngôn đem ảnh vẽ của người đàn ông trung niên kia truyền đi, buổi chiều liền nhận được điện thoại của Phương Chính. Hắn được biết, vị trung niên này nhìn như thực nho nhã đúng là người cục quốc phòng theo dõi thật lâu, nhưng vẫn không có đầu mối gì về liên minh hiệp khách!

Đến tận đây, vụ án phát sinh ở đại học A chính thức được phá, hoặc là nói có thể kết án .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-pham-phong-luu>